

GREEK GRADUS;

OR,

GREEK, LATIN, AND ENGLISH

PROSODIAL LEXICON;

CONTAINING

THE INTERPRETATION, IN LATIN AND ENGLISH, OF ALL WORDS WHICH
OCCUR IN THE GREEK POETS, FROM THE EARLIEST PERIOD
TO THE TIME OF PTOLEMY PHILADELPHUS,

AND ALSO

THE QUANTITIES OF EACH SYLLABLE;

THUS COMBINING THE ADVANTAGES OF

A LEXICON OF THE GREEK POETS

AND

A GREEK GRADUS:

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES.

BY THE REV. JOHN BRASSE, B.D.

LATE FELLOW OF TRIN. COL., CAMB.

SOLD BY BALDWIN AND CO., LONGMAN AND CO., WHITTAKER, C. AND
J. RIVINGTON, SIMPKIN AND MARSHALL, LONDON; PARKER,
VINCENT, OXFORD; DEIGHTON, NEWBY, CAMBRIDGE;
AND ALL OTHER BOOKSELLERS.

1828.

13

TO HIS GRACE

THE DUKE OF RUTLAND, K. G.

THIS WORK,

INTENDED TO FACILITATE

THE COMPOSITION OF GREEK VERSE

AND THE ATTAINMENT OF

A MORE INTIMATE KNOWLEDGE OF THE GREEK POETS,

IS, WITH HIS GRACE'S KIND PERMISSION,

MOST RESPECTFULLY DEDICATED

BY HIS GRACE'S OBLIGED

AND DEVOTED SERVANT,

THE AUTHOR.

Published by the same Author,

CARDS OF EUCLID;

Containing the Enunciations and Figures belonging to the Propositions in the First Six and part of the Eleventh Books of Euclid's Elements, usually read in the Universities. Prepared for Students in Geometry at the Universities and Schools. Pr. 5s. 6d. in a case. Third Ed.

This little work is published with a view of saving Tutors and Students the time and trouble generally employed in constructing the figures in Lecture-rooms and Schools, and of facilitating public examinations in Euclid. The whole has been diligently revised and corrected by the Editor. The CARDS are so numbered that they can be readily referred to by the student when required to demonstrate any given proposition.—The ENUNCIATIONS, &c. are also printed in a small volume, for the use of Tutors and of Students who may prefer the more compact form of a book to the Cards themselves. Pr. 4s. 6d.

ALSO,

EXPLANATORY NOTES

ON

SOPHOCLES AND EURIPIDES,

AND OTHER CLASSICAL ARTICLES IN VARIOUS NUMBERS OF THE
'CLASSICAL JOURNAL.'

ADVERTISEMENT.

IN the following pages it has been the great object of the Author to present to the Student, in a cheap and comprehensive form, a Manual, containing the interpretation both in Latin and English, of such words as occur in the principal Greek poets ; — the quantity of each syllable actually or virtually marked ; — an authority quoted for the existence and quantity of each word in those writers ; — and those terms set down as synonymous which appear to bear a similitude in sense to the principal word. The works of the Greek poets have been diligently examined, and such epithets and phrases annexed to each principal word as are of legitimate usage, and seem best calculated to embellish Greek composition. In the prosecution of his task, the author has occasionally availed himself of the original edition of ‘ Morell’s Thesaurus,’ a compilation of immense labor and research, but certainly not generally useful as a *Greek Gradus* for younger students.

The reader will be pleased to bear in mind, that, throughout the present work, every syllable, which has no *temporal* mark superscribed, is to be considered as *long*.

Those words, to which an asterisk is prefixed, do not occur in 'Morell's Thesaurus.'

The references to the Greek Poets, it is presumed, are so obvious, that a catalogue of the editions employed in the execution of this work will not be deemed necessary.

Waltham Cross, Nov. 10, 1827.

GREEK, LATIN, AND ENGLISH PROSODIAL LEXICON.

*A, interj. [ah,] expressive of sorrow and other feelings. Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοί γ' ἐπύτῃρ καὶ πότνιᾶ μήτηρ. Λ. 452.

*Ἀάατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non decipiens,] harmless. Οὗτος μὲν δὴ ἀεθλὺς ἀάατος ἐκτετέλεσται. χ. 5.

*Ἀάατος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["non decipiens, non decipiendus," Damm.] inviolable, sacred. Ἀγρεῖ, νῦν μοὶ ὁμοσσοῦν ἀάατον Στυγὺς ὕδωρ. Ξ. 271.

*Ααγῆς, εὐος, ὁ et ἡ, adj. [non fractus, non fragilis,] not to be broken, strong, robust. Χερσὶν ἔχων ῥυπαλὸν παγχάλκεον αἶεν ααγῆς. λ. 574. Ἀαγῆς κρῦρῆρσιν ἐνεσκήκει πᾶλᾶμρσιν. Αρ. 3. 1251. SYN. Ἀθραυστός, ἀρρήκτος, ἀδάμαστος, ἀρράγῃς, ἀτέραμνός, ἀκάμπτῃς, βέβαιός, εὐρωστός, ἴσχυρὸς.

*Ἀαπτὸς, η, ὄν, adj. [non tangendus, non vincendus,] not to be touched, invincible. Ἀσσοῦν ἰόνθ', ὅτ' ἐκέν τοῖ ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Α. 567. SYN. Ἀδάμαστος, ἀπλητὸς, ἀθικτὸς, ἀβλάβῃς, ἀφθαρτός.

*Αάσκω, ἄατω, ἄω et ἄάω, v. [in errorem aut damnum induco,] to deceive, to lead into error or danger. Τῇδ' ἄτῃ ἄασας. Θ. 237. ἄασάν μ' ἐτᾶροι. κ. 68. SYN. Ἀδίκέω, δηλέω, λωβᾶω, λυμαίνεσθαι, σίνεσθαι, ἰάπτω, βλάπτω, ἁτάω, ἄδικέω, ἐπηρεάζω.

*Ἀάσμαι, ἄσμαι, v. [idem ac præced.] to deceive, to lead into error or danger; more frequently, to go wrong, to be deceived, to be bewildered. Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἀτῆν, ἣ πάντας ἄαται. Τ. 129. Ἀάσᾶμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναιεῖσθαι. Ι. 116. Καὶ γὰρ δὴ νῦ πότε Ζῆν' ἄσατό. Τ. 95. SYN. Βλάπτεσθαι. See SYN. of Ἀάσκω.

*Ἀάσπετος, Ion. pro ἄσπετος, q. v.

*Ἀάσχετος, η, ὄν, Ion. pro ἄσχετος, q. v.

*Ἀάτος contr. ἄτος, η, ὄν, adj. [insatiabilis,] insatiable, greedy of. Γύγῃς τ' ἄατος πόλεμοιο. Hes. Theog. 714. SYN. Ἀπληστὸς, ἀκῦρεστος.

*Ἀάτος, η, ὄν, adj. [perniciosus,] harmful, injurious, destructive. "Ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη. Apoll. 1. 459. SYN. Βλάβετός, ἀτηρός, δεινός, ὀλέθριος, πάνωλεθρός.

*Ἀβαι, ὦν, αἰ, P. N. [Abæ,] a city in Phocis famous for a temple of Apollo: sometimes used in the singular number. See Damm. P. R. Eustath. II. B. p. 278. Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαίσι ναόν. C. R. 899. ΕΡΙΤΗ. Πόλ' ἄχρυσοι, ἱεραὶ, σεμναὶ, ἱερὸν θεῶν ἐδος, Ἀπόλλωνι προσφίλεις.

*Ἀβάκω et ἀβάκίζω, v. [sileo, ignoro,] to gaze at in silent thought, to gaze at in ignorance, to be ignorant. Τῷ ἱκέλος κατέδυν Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησάν. δ. 249. SYN. Ἀγνέω, σίγα ἔστην, σιωπάω, ἡρέμω.

*Ἀβάκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [silens, tacitus,] silent, tranquil, quiet. Ἀλλ' ἀβάκῃ τὰν φρέν' ἔχω. Fr. Sapph. SYN. Ἡσύχος, ἡσύχιος, πρᾶός, πραεὺς, ἀπειρός. See Ἀφωνός.

*Ἀβάκχευτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) non initiatus Bacchi sacris; tristis, mœstus,] uninitiated in the rites of Bacchus; sad, mournful. Ἀρρήτ' ἀβακχεύουσιν

¹ Βρῖαρεὺς is here scanned as an anapaest.

- ειδέναι βροτῶν. Bacch. 472. SYN. Ἀτέλεστος, κακὸςβάκχευτος, βρομίον παρὰ-
 μουσὸς ἑορταίς, λυπηρὸς, αἰνός.
- * Ἄβαντες, ὧν, P. N. [Abantes,] the inhabitants of Eubœa. Τῷ δ' ἄμ' Ἄβαντες
 ἔποντο θοοί, ὅππῃθεν κομῶντες. B. 542. EPI TH. Μεγάθυμοι, αἰχμηταί, μεμῶτες
 ὄρεκτῇσι μελίησιν, μὲν ἔα πεινόντες.
- * Ἄβαρβάρεια, as, ἡ, P. N. [Abarbarea,] the name of a Nymph. Νῆσι Ἄβαρ-
 βάρῃ τεκ' ἀμύμονι Βουκόλιωνι. Z. 22.
- * Ἀβαῖτος, ἡ, ὄν, adj. [inivius, accessu arduus vel difficilis,] inaccessible, not to
 be trod upon, unfrequented, sacred. Σκύθην ἐς οἶμον, ἀβαῖτον εἰς ἐρημίαν.
 P. V. 2. SYN. Δύσβατος, ἀπρός, ἀστίβης, ἀστειπτός, ἐρημός, ἔρος.
- * Ἀβέλτερος, ον, ὁ et ἡ, adj. [insipiens,] foolish, silly. Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γὰρ τὴν
 σωτηρίαν. Eur. Fr. Inc. 136. 1. SYN. Ἀξυνέτος, ἀνθητός, ἄφρων.
- * Ἀβιώτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [non vitalis,] lifeless, not worth living, intolerable.
 Ἀβιώτων ἡμῖν εἰ δ' ἐπευξάσθαι χρεῶν. Ion. 670. SYN. Ἀήδης, λυπηρὸς, δυσχε-
 ρὴς, τῆλας.
- * Ἀβλάβεως, adv. [innocue,] harmlessly. Ἀβλάβεως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ
 πέδιλα. H. in Merc. 83. SYN. ἀμέμπως.
- * Ἀβλάβης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [innocuus, illæsus,] harmless, inoffensive, unhurt,
 unpunished. Κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλάβης βροτοῖς. Eur. Fr. Phryx. 14.
 SYN. Ἄνατος, ἀθῶς, ἀήμων, ἀκηθὸς, ἀσκεθὸς.
- * Ἀβλάβια, as, ἡ, subst. [innocentia, incolumitas,] innocence, safety. Καὶ δεῖξαι
 τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλάβιησιν νόιοι. H. in Merc. 393. SYN. Ἀσφάλεια, ἀπημύσση.
- * Ἀβλῆς, ἡτός, ὁ et ἡ, adj. [non jactus,] not thrown or hurled. Ἰδούης
 ἀβλητὰ πολύστονον ἐξελέτ' ἰόν. Δ. 117. SYN. Ἀβλητός, καινός.
- * Ἀβλητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non jactus, non ictus, illæsus,] not thrown or
 hurled, not struck, unhurt. Ὅστις ἐτ' ἀβλητος καὶ ἀνούατος ὀξεῖ χαλκῷ. Δ.
 540. SYN. Ἀβλης, ἀβλάβης, ἀτμητός, ἀπληκτός, ἀήμαντός.
- * Ἀβληχρός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [debilis, lenis, mitis,] weak, faint, mild, gentle.
 Ἀβληχρος μάλ' αὖ τοῖς ἐλεύσεταί, ὅς κ' ἐπὶ πέφνη. λ. 133. SYN. Ἀπᾶλος, ἀρρω-
 στός, ἡσυχαιὸς, ἀγαθός.
- * Ἀβύλλω, f. ἴσω, p. ηκα, v. [occurro,] to meet, to encounter. Ἡδ' ὥς κυνᾶεας
 πέτρας φῦγον, ὥστ' ἀβύλλησαν. Apoll. 2. 772.
- * Ἀβουκόλητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [fastidiosus,] despised, rejected, of no estima-
 tion. Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Æsch. Suppl. 936. SYN. Ἀήδης, ἀχαρίς.
- * Ἀβουλία, as, ἡ, subst. [consilii defectus aut inopia, temeritas,] want of deli-
 beration, imprudence, stupidity, rashness. Ταῦτ' ἐννόητεϊο ἡσθόμεν ἄβουλιαν.
 Med. 877. SYN. Ἄνοιά, ἀφρόσυνη, ἀφραδία, θαρσύντης, μωρία, ἀγνωμύσση.
- * Ἀβουλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [stolidus, temerarius,] unadvised, rash, imprudent,
 foolish. Τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφόρας κατοικίσειν. Heracl. 153. SYN. Δύσ-
 βουλός, ἀγνώμων, ἀνους, ἀνόημων, ἀνθητός, ἀμάθης, ἀμυχάνος, ἀξυνέτος, ἀφραδής,
 ἀφραδμων, ἄφρων, ταχὺβουλός.
- * Ἀβούλως, adv. [inconsiderate, inconsult,] inconsiderately, rashly, absurdly.
 Ἡμεῖς δ' ἀβούλως κάκλεως ὀλώλαμεν. Rhes. 761.
- * Ἀβούτης, ον, ὁ, subst. [boves non habens, pauper,] destitute of cattle, poor.
 Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω. Hes. Op. 451.
- * Ἀβριθός, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [sine pondere, levis,] devoid of weight, light. Βᾶρος
 μὲν οὐκ ἀβριθὸς, ἀλγῶν ὑπὲρ. Eur. Supp. 1125.
- * Ἀβρύβτης, ον, ὁ et ἡ, adj. [mollin cessu utens,] effeminate, delicate, fasti-
 dious, proud. Γοᾶσθ' ἀβρύβηται. Pers. 1073. SYN. Λεσβίς, ἄβρα βαινών.
- * Ἀβρύδαιτος, ον, ὁ, subst. [qui delicatè vivit,] one who lives in luxury, Ἀβρύ-
 δαίτων ἐπέται Λυδῶν. Pers. 41.
- * Ἀβρόκωμης, ον, adj. [molliter comatus,] possessed of, or distinguished by, soft
 and delicate hair. Φοινικὰ θ' ἀβρόκωμαν. Iph. T. 1099. SYN. Ἀκερσεκώμης,
 ἄβρα χαιτη θαλλομένους.
- * Ἀβρόμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [tumultuosus, turbidus,] boisterous, stormy,

¹ Ἀβούτεω is here scanned as a Bæchiuss.

- troubled, tempestuous. *Kṓmā mēlan kōphón tē kaí ābrōmōn, állla kaí ēmēs.* Apoll. 4. 153. SYN. *Θάλλερδς, τάρᾱχώδης.*
- * *Άβροπλοντς, ον, ό et ή, adj.* [locupletibus ornamentis decoratus] richly adorned. *Χαίτας άβροπλούτοιδ.* Iph. T. 1148.
- * *Άβρςς, ά, ον, adj.* [elegans, lautus, delicatus,] soft, graceful, elegant. *Στέγας άβρόν βαίνοντᾱ παλλεύκῳ πόδι.* Med. 1161. SYN. *Μαλθακςς, άπάλςς, τρυφερςς.*
- * *Άβροσύνη, ης, ή, subst.* [mollities, splendor,] softness, elegance, splendour, effulgence. *Μένελαος άναξ, πολυ δ' άβροσύνη.* Or. 342. SYN. *Άβροτης, χλιδή.*
- * *Άβροτάζω, f. άξω, p. ήβροτᾱχᾱ, v.* [noctu vagor, aberro, decipior,] to wander by night, to be mistaken. *Άθθί μένειν, μήπως άβροτάξομεν állήλοιν.* κ. 65. SYN. *Άφάρματᾱν, πλαζζομαι.*
- * *Άβροσχίτων, ωνςς, ό et ή, adj.* [delicately vestitus, molli tunica indutus,] elegantly dressed, clothed in soft attire. *Λέκτρων τ' εύνας άβροσχίτωνας.* Pers. 543. EPIITH. *Εύσχίμων.*
- * *Άβρύνω, f. άβρύνω, p. ήβρυκᾱ, v.* [delicatum reddo, orno,] to render delicate, to embellish, adorn. *Άβρυνε, μηδε, βαρβαρου φωτςς δίκην.* Agam. 928. SYN. *Καλλωπίζω, περιστέλλω, κοσμεω, γάνω.*
- * *Άβυδςς, ον, ή, P. N.* [Abydos,] a city in Asia, situated upon the Hellespont. *Καί Σηστον καί Άβυδον έχον καί διᾱν Άρίσβην.* B. 836. EPIITH. *Άρχαία, βαθυκρηπίς, πάραλςς, επάκτιςς, άγχιᾱλςς, στένη.*
- * *Άβυσσςς, ον, ό et ή, adj.* [fundi experts,] bottomless, very deep. *Έλθειν Κιθαιρων εις άβυσσᾱ χασμάτᾱ.* Phoen. 1599. SYN. *Πόλυβένθης.*
- * *Άγάζομαι, f. άσςςμαι, v.* [cum stupore miror, honoro,] to admire, to behold with wonder or envy, to honour. *Πολλά μεν λοιβαίσιν άγαζόμενοι πρώταν θεων.* Nem. 11. 7. SYN. *Άγάμαι, άγᾱω, θαυμάζω, θαυμά ποίομαι, σεβζομαι.*
- * *Άγαθςςς, α, ον, et Ion. ήγαθςςς, adj.* [præstans, egregius,] excellent, surpassing. *Καί νυν έν Πυθωνί νῦν ά-γαθῆα.* Pyth. 9. 126.
- * *Άγαθςςς, ή, ον, compar. άμείνων, άρείων, βελτίων, κρείσσων, λωίων, superl. άριστςςς, βέλτιστςςς, κράτιστςςς, λφστςςς, adj.* [bonus, fortis,] excellent, good, brave. *Εισορδων όψιν τ' άγαθήν, καί μυθον άκούων.* Ω. 632. SYN. *Έσθλςςς, άμύμων, άνδρείςςς, κρατερςςς, αίσιςςς.*
- * *Άγαθων, ωνςςς, ό, P. N.* [Agatho,] a son of Priam; also a tragic Poet, the enemy of Euripides. *Νεικείων Έλենόν τῆ Πάριν τ' Άγαθωνᾱ τῆ διόν.* Ω. 249.
- * *Άγαιζομαι, v.* [succenseo, indignor,] to be angry, to be indignant. *Ως ρᾱ τοῦ ένδον υλάκτει άγαιζόμενον κακά έργα.* υ. 16. SYN. *Άγανακτέω, χαλέπαίνω, επίμέμφομαι, δυσχεραίνω, όργην έχω.*
- * *Άγακλῆςς, ης, εςςς, ό et ή, adj.* [clarus, inclytus,] glorious, illustrious, noble. *Πάντᾱ κάτ' αίσαν εειπῆςς, άγακλῆςςς ω Μένελαε.* P. 716. SYN. see *Άγάκλυτςςς.*
- * *Άγάκλυτςςς et άγάκλειτςςς, ή, ον, adj.* [perillustis,] very renowned, celebrated. *Άλλ' ότε δώμαθ' ίκοντῳ άγακλυτᾱ τοῦ άνακτςςς.*¹ γ. 388. See also Hes. Theog. 1015, and Π. 463. SYN. *Κλυτςςς, κλειτςςς, εύκλῆςςς, διᾱσημςςς, μεγᾱλώνυμςςς, άρίπρεπςςς, γνώριμςςς, προῆχων, εξόχςςς, υπείροχςςς, ένδοξςςς, περίπυστςςς, έρίκυδςςς.*
- * *Άγακτιμένςςς, η, ον, adj. vel potius particip. per synch. pro άγακτιζόμενςςς, [bene conditus,] well built.* *Κυράνας άγακτιμέναν πόλιν.* Pyth. 5. 107. SYN. *Έυκτιμένςςς, εύκτιτςςς.*
- * *Άγαλλω, f. άγᾱλῳ, p. ήγαλκᾱ, v.* [orno,] to decorate or adorn. *Εύνας άγήλαι, λαμπάδας τ' άνασχέθειν.* Med. 1027. SYN. *Κοσμεω, επίκοσμεω, καλλύνω, καλλωπίζω, πύκάζω.*
- * *Άγάλλομαι, v.* [gestio, gaudeo, honoro,] to rejoice, to exult, to honour. *Αύτςςς έχων ώμοισίν άγάλλεταί· οὔδε ε φημί.* Σ. 132. SYN. *Γήθω, γαυριζομαι, είμι or γίγνῳμαι γηθόσυνος κήρ.*
- * *Άγαλμᾱ, άτςςς, τῳ, subst.* [ornamentum, statua,] an ornament, a statue, an offering or consecrated gift, an image. *Ίππους, άγαλμᾱ τῆς υπερπλούτου χλιδῆςς.* P. V. 475. SYN. *Κόσμςςς, κύδςςς, είδωλῳν, ξυᾱνῳν, άναθημᾱ, είκῳν, βρέταςς.*

¹ Gaisford follows Wolf in reading *άγακλειτοισί' άνασσῶν.*

δαίδαλμα, μνημεῖον. EPITH. χρύσεον, αἰνόν, μαρμαρῶδεν, φάεινόν, χρύσεό-
τευκτόν, ἱερὸν, αἰγλην, ἐσθλόν, εὐμεγέθες.

Ἄγαμαι, f. ἄσδμαι, p. ἡγασμαι, v. [admiror, magni aestimo] to admire, to
value highly. Ὡς σε, γύναι, ἀγάμαι τέ, τέθηπά τέ, δεῖδιά τ' αἰνῶς. 2. 168.
SYN. Ἀγάζομαι, θαυμάζω, περιβλέπω, θήπω, ἐπαινέω, ζηλώω.

Ἀγαμέμνων, ὄνός, ὁ, P. N. Agamemnon. Ἄλλ' ἐνέκ' ἀρητῆρὸς ὃν ἡτίμησ' Ἀγα-
μέμνων. A. 94. EPITH. Ἀτρείδης, Ἀτρείων, ἀμύμων, κρείων, εὐρυκρείων,
ἀφνειός, διωγένης, διός, κερδäleόφρων, δλβιυδαίμων, κύδιστος. SYN. Ἄναξ ἀν-
δρῶν, ποιμὴν λαῶν, Δῖϊ ἱκέλος, Ἀτρεὺς υἱὸς δαΐφρονης ἱπποδάμοιο, Τροίας πτολί-
πορθός, Ἀργείων ἡγέτωρ, Ἀργείων σκηπτοῦχος.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, ὁ, subst. [Agamemnone satus,] a descendant of Agamemnon.
Τόν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλύτος ἐκτάν' Ὀρέστης. α. 30. SYN. Ἀγαμεμνονίως.
Ἀγαμήδης, ἔός, ὁ, P. N. [Agamedes,] one of the architects who built the en-
trance to the temple at Delphi. Λαῖνόν οὐδὲν ἐθηκε Τροφώνιος ἦδ' Ἀγαμήδης.
Hymn. Apoll. 296.

Ἀγάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innuptus,] unmarried. Ἄγαμός τ' ἐμνεῖναι, ἀγάμος
τ' ἀπολεσθαι. Γ. 40. SYN. Ἀνύμναιος, ἀνανδρός, ἀνύμφευτος, ἄζυξ, ἀπειρῶ-
λέχης, ἀπειρογάμος, ἀνυμφός, λέχους ἀπειρός, εὐνης ἄζυξ γάμῳ.

Ἄγαν, adv. [nimis,] too much, too great. Καὶ τὸς βάρυνθεις οἶδ', ἄγαν αἰνού-
μενός. Heracl. 205. SYN. Λίαν.¹

Ἀγανκτέω, f. ἡσω, p. ἡκά, v. [indignor,] to be grieved, to be indignant. Καὶ
μῆδεν ἀγανάκει γ' ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ. Vesp. 1003. SYN. Μηνίζω, μηνίω,
μηνῖω, ἀσχάλλω, ἀχθῆναι, δυσχεραίνω, ὀργίζομαι, ἐγκόττω, χολοῶμαι, ὀργή
παραινθεῖν... παρᾶκμάζειν.

Ἀγάννιφος, ου, ὁ et ἡ, [valde nivosus,] snow-clad, covered with snow,
abounding in snow. Εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπὸν ἀγάννιφόν, αἶ κε πίθηται. A. 420.
SYN. Νιφθεῖς, χιόνωδης, δυσχείμων, δυσχείμερος.

Ἀγάνος, ἡ, ὄν, adj. [mitis, blandus,] mild, gentle, cheerful, gay. Μήτις ἐτι
πρόφρων ἀγάνοις καὶ ἡπίος ἔστω. ε. 8. SYN. Εὐμένης, πρᾶός, μελιχίος, φαιδρός.

Ἀγανόφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [mansuetus, placidus, miti ingenio praeditus,]
glad, joyful, mild. Κείνης ἀγανόφρονός εἰνέκα τιμῆς. Apoll. 4. 809. SYN.
Ἀγάνος, ἡσυχός.

Ἀγανόφροσυνή, ἡς, ἡ, subst. [comitas, jucunditas,] courtesy, mildness, plea-
santness, mirth. Σῆ τ' ἀγανόφροσυνή, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. Ω. 772. SYN.
Ἡσυχία, εὐμενεῖα, πραότης.

Ἀγάνως, adv. [comiter, jucunde,] courteously, pleasantly. Ἀγάνως δὲ χεροῖν
μυλᾷχῃ γνώμη. Iph. A. 601. SYN. See ἀγάνος and its synonymes, from
which the corresponding adverbs are easily derived.

Ἀγάπαζω, ἀγάπαω, f. ἡσω, ἡκά, v. [amo, amplexor, contentus sum, osculator,]
to love, to embrace, to be content, to salute. Ἀθάνατον θεῶν ὦδε βροτῶν ἀγά-
πάζεμεν ἄντην. Ω. 464. See also Vesp. 670. SYN. φίλῶ, ἐράω, ἐράμαι,
ἀσπάζομαι, στέργω, ἀρκοῦμαι, ἀρέσκειμαι, κραδίη κέντρῶν ἐρωτὸς ἔχω, με γλυκύς
ἡμέρος αἰρεῖ, ἡμέρον βέλει τέθαλμαι.

Ἀγάπηνωρ, ὄρός, ὁ et ἡ, [(1) adj. strenuus, validus, (2) P. N. Agapēnor,]
strong, valiant. Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγάπηνορά Πουλυδάμαντά. Ν. 756. See
also B. 609. SYN. (1) Ἀγάθος, βδοῇ ἀγάθος, ἀνδρείος, κρατέρος. EPITH. (2)
βδὸν ἀγάθος, ἔυμμελής, ἐσθλός.

Ἀγάπητός, ἡ, ὄν, adj. [dilectus, amabilis, carus,] beloved, amiable, dear. Μοῦ-
νός ἐὼν ἀγάπητός; ὁ δ' ὠλέτω τηλοῦ πάτρης. β. 365. SYN. Φίλος, ἐράσμιος,
ἡμέρῳις, πόθεινός, προσφίλης, περὶλημνός, ἐρήρῳις.

Ἀγάρρῳος, contr. ἀγάρρους, ὁ et ἡ, adj. [violenter fluens,] rapidly flowing,
furious, boisterous. Ὅσσους Ἑλλησποντός ἀγάρρῳός ἐντός ἔργει. B. 845.
SYN. Πόλύρρῳός, ὠκύρρῳός.

Ἀγασθένης, ἔός, ὁ, P. N. [Agasthenes,] father of Polyxenus, and one of Helen's
suits. Υἱὸς Ἀγασθένης Ἀνγητιάδῃ ἀνακτός. B. 624.

¹ On the quantity of ἄγαν and λίαν see Brunck. Nub. 199.

- Ἀγαστῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum gemens, luctuosus, lugubris,] lamenting, mournful, sorrowful. Κῆτος, ἃ μύρι'α βόσκει Ἀγαστῶνός Ἀμφιτρίτη. μ. 97. SYN. Πόλυπένθης, γόερός, πειθηρῆς, βάρυπένθης.
- Ἀγαστός, ἡ, ὄν, adj. [admirationem vel stuporem ferens,] admirable, causing admiration or astonishment. Βιὺς Ἀγαστός ἐν φάει. Hec. 169. SYN. Θανμαστός, ἑσθῆς, θεσπέσιος, θέσκελός, Ἀγαυός.
- Ἀγαστροφός, ου, ὁ, P. N. [Agastrophus,] the son of Pæon. "Ἦτοι Τυδεὺς νῖός Ἀγαστροφόν οὐτάσῃ δουρί. Λ. 338. EPI TH. Ἰφθιμός, δουρίκλυτός, κράτερός.
- Ἀγαυή, ης, ἡ, P. N. [Agave,] one of the Nereids. Καὶ Ἀμφιθῆ, καὶ Ἀγαυή. Σ. 42. EPI TH. Καλλιπάρης, Νηρηΐς, βάρυκολπός.
- Ἀγαυός, ἡ, ὄν, adj. [nobilis, admirabilis, superbus,] noble, illustrious, proud. Ἠνώγει Πριάμος τέ καὶ ἄλλοι Τρωῆς Ἀγαυοί. Η. 386. SYN. Ἀγάκλυτός, ἀγαστός, Ἀγλαός, ἀριδείκετός, πέρισημός, φαιδίμους, τηλέκλυτός, ἐνδοξός, κλεινός, πέριφαντός, εὐδόκιμος, λαμπρός, γενναῖός, ὑπὲρῃφάνος, ἀλάζων.
- Ἀγαφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans,] very sonorous, high-sounding. Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων αἰοιδᾶν. Olymp. 6. 155. SYN. Βάρυφθογγός, βάρυβρῦμός.
- Ἀγγελία, as, ἡ, subst. [nuntius, rumor, mandatum,] news, a report, a command, a message. Ἄλλ' Ἀγγελίας βάρυς ἀράμενα. Hec. 104. SYN. Ἐντολή, φάτις, ἐπιστολή. EPI TH. Λύγρη, δακρυόεσσα, κλυτή, δεινή, γλυκεῖα, πόθεινή, παλίγγλωστος, χροῖα, κοινή.
- Ἀγγεῖλος, ου, ὁ et ἡ, Ἀγγεῖλώς, ου, ὁ, et fem. Ἀγγεῖλιώς, ἴδός, ἡ, subst. [nuntius,] a messenger, news. Χαίρετ' ἐ κήρυκες Διὺς Ἀγγεῖλοί ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν. Α. 334. See also Hom. Merc. 296. and Call. 4. 216. SYN. Πρέσβυς, διάκτωρ, μηνύτης, μηνύτωρ, κήρυξ, Ἀγγελία, πύστις, φήμη. EPI TH. Ἐπῦμός, ὤκυσ, πύδωκης, ταχυδρόμος, ὀρθός, ἄφθογγός, ἀναυδός, τηλέσκοπός, πεδίοπλόκτυπός, ὀροτύπος, σάφης, ψεύδης, ἐριτρός, ἐσθλός, λαμπρός. PHR. Λαμπρός ὕμμοσι, παιδρῶ πρέπων πρὸς ὧπα, ἐσθλός τίμαν φέρει πράγματι, νῆοιχμῶν μύθων τὰμιας.
- Ἀγγέλλω, f. ἐλῶ, ἡγγελκά, v. [nuncio,] to announce, to bring or deliver a message. Τί τὸδ' Ἀγγέλλεις; Hec. 188. SYN. Ἀπαγγέλλω, μηνύω, ἀναγγέλλω, ἐξαγγέλλω, σημαίνω, φράζω.
- Ἀγγελμά, ἄτος, τό, subst. [res mandata aut annuntiata,] a commission, news, a message. Δανᾶων τ' ἐ κοινᾶ Πελόπιδων τ' Ἀγγέλματα. Troad. 705. SYN. Τὰ κρανέκτα, τὰ δόξαντα. See SYN. in Ἀγγελία.
- Ἀγγος, ἑός, τό, subst. [vas, urna] any vessel, an urn. Ἐν ᾗ τὸδ' Ἀγγος τῷδ' ἐφεδρεῖον κάρα. Eur. Electr. 55. SYN. Ἀγγεῖδον, σκευός, τευχός, λιβης, ἐμβάφια. EPI TH. Οἰνῶδον, χάλκεον, ἀφειδές, ὀλοφυρτόν, μέγα.
- Ἀγείρω, ἀγέρῳ, ἡγερκά, v. [congrego, mendicando corrogo,] to assemble or collect, to gather together, to collect by begging. Δύσεῦ τεύχεά θάσσον, ἐγὼ δὲ κέ λαὸν Ἀγείρω. Π. 129. SYN. Σύνάγω, ἀλίζω, ἀθροίζω, συλλέγω, συγκομιζῶ, σὺνείρω, ἐρᾶνίζω.
- Ἀγείτων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [vicinum non habens,] neighbourless, solitary, lonely. Τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' Ἀγείτνος πάγον. P. V. 270. SYN. Κἀκογείτων, μόνός, ἐρημός.
- Ἀγέλαιός, α, ὄν, adj. [armentalis, e grege,] of a herd or drove, common. Οἱ δ' ἐφ' ἐβοντό κατὰ μέγαρον, βόες ὡς Ἀγέλαιαι. χ. 299. SYN. Βουκολικός, φαυλός, ἄτιμος, εὐτέλης.
- Ἀγέλαος, ου, ὁ, P. N. [Agelaus,] Τοῖς δ' Ἀγέλαος εἰπὲν, ἔπος πάντεσσι πίφαύσκων. χ. 131. EPI TH. Διοτρεφής, Φραδμυνίδης, Δάμαστορίδης.
- Ἀγέλαστός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [risus expers,] without laughter, sorrowful. Ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι. Ag. 803. SYN. Σκυθρωπός, σκληρός, χάλεπός, σεμνός.
- Ἀγέλη, ης, ἡ, subst. [armentum propriè boum, cætus,] a herd or drove of oxen, an assembly, a crowd. Ἐν δ' Ἀγέλην ποίησέ βόων ὀρθοκραίων. Σ. 573. SYN. Ποίμνη, πῶν, ποιμνίδον, βότῳ, πληθός, ἀγορά. EPI TH. Ἀγρόνυμος, εὐειδής, ξάνθη, κερὰ, εὐφορβός, αὐτόνυμος.
- Ἀγηνεῖός, ου, ὁ et ἡ, adj. [imberbis,] beardless. Οὐδ' ἀγορᾶσι γ' Ἀγηνεῖος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ. Equit. 1373. PHR. Ἰουλὸν οὐκ ἔχων γηνεῖαδός, οὐπω γένυς φαῖνεν τέρειναν, ματὲρ οἰνάνθας, ὀπώραν.

Ἄγεννης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [ignobilis,] ignoble, mean, low-born. Καὶ βωμὸν δλ-
χεύματ' ἀγεννῆ. Arist. Pax 748. SYN. Ἀγέννητος, δυσγένης, ἀκλῆς, δουλὸ-
πρεπῆς, φαῦλός.

Ἀγέννητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non natus, ignobilis,] not born, low-born. Φανθὲν
τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν; Trach. 745. SYN. Ἀγένης, ἀγῶνος, ἀποιήτος.
See Ἀγνήνης.

Ἀγέραςτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine munere, præmio carens,] unrewarded,
unhonoured. Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. A. 119. SYN. Ἀδωρη-
τός, ἀτιμός.

Ἀγέρωχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [superbus, ferox, multum honoratus,] proud,
arrogant, very much honoured. Νέστορά τε Χρῶμιόν τε Περικλυμένον τ' ἀγέρω-
χόν. λ. 285. SYN. Ὑπερήφανός, αὐθάδης, ἐντιμός, ἀγαυός, ἀγῆνωρ.

Ἀγευστός, ου, ὁ et ἡ, [qui gustare nequit aut qui non gustavit,] who cannot
taste or has not tasted. Ἀγευστός αἰών. Ant. 583.

Ἄγη, ης, ἡ, subst. [admiratio cum stupore,] amazement, wonder. Λίην γὰρ
μέγα εἶπας· ἄγη μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε. γ. 227. SYN. Θάμβος, θαῦμά, ζήλος.

Ἀγή, ης, ἡ, subst. [fractura, littus, exitium,] a breaking, a shore, destruction.
Χείρων Φιλλυρίδης· πόλιν τ' ἐπὶ κύματός ἀγῆ. Ap. Rh. 1. 554. SYN. Ἀγμός,
ἄκτη, ῥηγμῖν, θιν, δῆθρός, μῶρός.

Ἀγῆλατέω, f. ἦσω, p. ἡκά, v. [abigo, ut piaculum,] to drive away as a pollution.
Ἀγῆλατῆσιν; εἰ δέ μὴ δόκεις γέρων. C. R. 402. SYN. Ἀγός ἐλαύνω, διώκω,
φύγαδέω, ἄπωθεω.

Ἀγηνόρεός, α, ὄν, adj. idem quod ἀγῆνωρ (2) q. v.

Ἀγηνόρια, as, ἡ, subst. [audacia, fortitudo,] boldness, valour, bravery. Νῦν αὖ
μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνόρησιν ἐνῆκας. I. 696. SYN. Ἀνδρεία, εὐψυχία, ἀλκή,
ἡνόρη, αὐθαδία.

Ἀγῆνωρ, ὄρος, ὁ, [(1) P. N. Agenor,] the son of Antenor; [(2) adj. fortissimus,
superbus,] very bold, gallant, daring. (1) Τρεῖς τ' Ἀντηνόριδας, Πόλυβον καὶ
Ἀγῆνωρᾶ διδόν. A. 59. EPITH. Ἀντιθέος, μεγάθυμός, ὑβρίστης, ὀβριμόθυμός.
SYN. Ἀντηνόρος υἱός. (2) SYN. Κράτερῶθυμός, καρτέρῶθυμός, ἄνδρείος, κράτερῶ-
φρων, ἄλκίμος, ἦς, ἀγέρωχος, ἀρείφατός, μέγασθενής, εὐτολμός, ὑπερήφανός, γεν-
ναῖός, ἰσχυρός, ὀβριμός, ὑπέρῆνωρ.

Ἀγῆραντός, ἀγῆράτος, ἀγῆραός, ου, et ἀγῆρας, ω, ὁ et ἡ, [senii expers, immor-
talis,] exempt from old age, immortal. Ὡ τὸν ἀγῆραντον πολλὸν αἰθερός, Ἥλιε,
τέμνων. Eur. Epigr. 1. 1. See also B. 447. Hes. Theogn. 305. and c. 218.
SYN. Ἀφθίτος, ἀθανάτος, αἰὲν ἔων.

Ἀγησιχόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [ductor chori, chorum ducens,] leader of a cho-
rus. Ἀγησιχόρων ὅπταν τῶν φοριμῶν. Pyth. i. 7. SYN. Ἀγῆτωρ μέλειων.

Ἀγητός, ἡ, ὄν, adj. [admirabilis,] admirable, wonderful. Οἱ καὶ θηήσαντο φύην
καὶ εἶδος ἀγητόν. X. 370. SYN. See in ἀγαστός. PHR. ἀγητός (μορφὴν, φύην,
εἶδος, φρένας, δέμας, ἀρετήν).

Ἀγίζω, f. ἴσω, ἱκά, v. [consecro, adoleo,] to consecrate, to dedicate, to offer
incense. Βούθυτον ἐστὶν ἀγίζων, ἴκου. C. C. 1495. SYN. Ἀγιάζω, θυμιάω,
ἀγίζω, ἀγιστεύω.

Ἀγινέω, et Ἀγινέσκω. See Ἄγω.

Ἀγίος, α, ὄν, adj. [sanctus, sacer,] sacred, holy. Ἄγιός ἐγὼ βάθρειας βάθυχαῖός.
Æsch. Supp. 865. See Porson. Med. 750. SYN. Ὅσιος, ἐνάγης, καθάρως,
σεπτός, ἀγνός.

Ἀγιστεύω, σω, κά, v. [sanctum existimo,] to venerate. Εἰδὼς βίδταν ἀγιστεύει.
Bacch. 73.

Ἀγκάζομαι, f. σῶμαι, v. [ulnis amplector,] to take in the arms, to embrace.
Οἱ δ' ἄρ' ἀνὰ νεκρῶν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. P. 722. SYN. Ἀσπάζω. PHR. Ἀγκάς
ἔχειν, μέτ' ἀγκάλιδεσσιν αἰερεῖν, ἀμφιβάλλειν μαστόν ὠλέναισι ματέρως. Phœn.
314. θίγειν ὠλέναις.

Ἀγκάθεν, et ἀγκάς, [desuper, in ulnis,] from above, closely joined. Ἰζου
παλαιὸν ἀγκάθεν λαβὼν βερέας. Eumen. 80. Ἀγκάλεω. See in ἀνάκαλεω.

Ἀγκάλη, ης, ἡ, subst. frequentius plur. ἀγκάλαι, ὦν, item ἀγκάλῃς, ἑδος, ἡ, [si-

nus, brachium,] a bosom, an arm. Τὸ σὺν, πῆτραία δ' ἀγκᾶλη σὲ βαστάσει. P. V. 1027. See also K. 503. SYN. Ὠλένη, κόλπος, στέρνον, στήθος, ἀγκάλῃς. Ἀγκάλῃς, ου, ὁ, subst. [fasciculus,] a bundle. Τῶν τῷτ' συνδήσας νεοθιλέως ἀγκάλῃς ὕλης. Hom. Merc. 82.

Ἀγκιστρὸν, ου, τὸ, subst. [hamus,] a hook. ΕΡΙΤΗ. Δάφεινον, εὐκαμπῆς, ὀλῶν. Ἀγκῶς, ἔος, τὸ, subst. [vallis, convallis,] a valley, a dale. Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἀγκῆ ποιήντά. δ. 337. SYN. Αὐλὼν, φάραγξ, κλίτυς, βήσσα, νάπυς, γυᾶλῶν. ΕΡΙΤΗ. Αἰπεινὸν, δεινὸν, κοῖλον, ποιῆν, βᾶθῦ, τρηχῦ.

Ἀγκῶλη, ης, ἡ, subst. [jaculi genus, curvatura cubiti,] a kind of javelin, the bend of the arm, curvature. Ὁ μὲν πέτρον, ὁ δ' ἀγκῶλας. Or. 1483. SYN. Αἰχμῇ, ἄκων, ἀγκῶν.

Ἀγκυλῶμαι, v. [incurvo,] to bend. Χωρεῖ δὲ πᾶς τις δυνῆας ἡγκυλῶμενός. Av. 1180. SYN. Κάμπτω, κατὰκάμπτω, κυρῶ.

Ἀγκυλὸς, ης, ὁ, adj. [curvus,] crooked, bent. Ὁζῶ ἐνὶ βλαφθέντ' ἐμῖ κινῶ, ἀγκυλῶν ἄρμα. Z. 39. SYN. Καμπυλὸς, κυρτός, ἐπικυρτός, κύψος, ἐπικάμπης, σκυλῖος.

Ἀγκυλῶμῆτης, ου, ὁ, adj. [obliqua habens consilia, callidus, vafer,] crafty, cunning, shifting. Καὶ με πρεσβυγᾶτην τέκετο Κρόνους ἀγκυλῶμῆτης. Δ. 59. SYN. Ποικιλῶμῆτης, αἰδολῶμῆτης, πολυτρώπης, δολῖος, δολιχφρων.

Ἀγκυλῶτοξος, ου, ὁ et ἡ, adj. [curvum habens arcum, sagittarius,] using a crooked or bended bow, an archer. Αὐτὰρ Πυραΐχμης ἄγε Παῖόν' ἀγκυλῶτοξους. B. 848.

Ἀγκυλῶχειλης, ου, ὁ, adj. [curvum habens rostrum,] having a crooked bill. Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλῶχειλης. τ. 538.

Ἀγκυρά, as, ἡ, subst. [anchora, præsidium,] an anchor, a support. Ἀγκυρὰ δὴ μου τὰς τῶχας ὀχεῖ μόνη. Hel. 276. SYN. Εὐνή. ΕΡΙΤΗ. χαλκογένυς, φωλαῖς, ὀλῶ. PHR. Ἐχένης δεσμός ἀέλλης, ὅσας χάλινος νηὸς, νέων πλαζόμενων πᾶγίς, νηὸς ἰσχᾶς, νῶν ἐδρανὸν ἀσταθῶν.

Ἀγκυρίζω, ἴσω, ἱκᾶ, v. [supplanto,] to trip up the heels. Διᾶλᾶβὼν ἡγκυρίσας. Equit. 262. SYN. Ὑποσκελίζω, κατὰγω.

Ἀγκῶν, ὦνός, ὁ, subst. [curvatura brachii, curvatura,] the elbow, bend of the arm, any thing of an angular shape. Θὲς δὴ τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμους. Cycl. 560. SYN. Καμπή, ἀγκῶλη. ΕΡΙΤΗ. Γλυκὺς, κάλῃς, στύφελος.

Ἀγλαΐα, as, ἡ, [P. N. (1) Aglaia,] one of the Graces; [et (2) subst. gratia, pulchritudo, splendor,] brilliancy, elegance, grace, splendor. Πήδημά κονφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ. Electr. 861. 2. SYN. Αὐγή, αἶγλή, λαμπρότης, κόσμος, κάλλος, εὐπρέπεια, ἀγλαΐσμα, γᾶνός, ἁμάρνγμα, ἁμάρνγη. ΕΡΙΤΗ. Ἰμερῶεσσα, νικηφόρος, τηλεφᾶνης, εἰαρίνη.

Ἀγλαΐζω, v. [illustro, decoro,] to ornament, embellish, decorate, adorn. Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτ' οἱ ἀγλαΐσει. Theoc. Ep. 1. SYN. Κοσμῶ, κυδαίνω, καλλύνω, λαμπρύνω, πῦκάζω, αὐγάζω, καλλωπίζω, ἀγάλλω.

Ἀγλαΐζομαι, v. [illustror, gaudeo,] to be distinguished, to be delighted. Ἀλλὰ σὲ φημὶ διαμπερὲς ἀγλαΐεσθαι. K. 331.

Ἀγλαΐσμα, ἄτος, τὸ, subst. [ornamentum,] ornament, decoration. Ὁ δ' ἀγλαΐσμα δωματίων ἐμοῦ τ' ἔφν. Hel. 289. SYN. and ΕΡΙΤΗ. See ἀγλαΐα.

Ἀγλαΐθερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nitidam comam habens,] having fine hair. Πᾶν ἀνάκεκλόμενοι, νύμιον θέον, ἀγλαΐθερόν. H. in Pan. 5. SYN. Εὐκῶμος, εὐπλόκαμος, ἡκῶμος.

Ἀγλαῶγυιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchra membra habens,] having beautiful limbs. Ἀγλαῶγυιὸν Ἦραν. Nem. 75.

Ἀγλαῶδενδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras arbores habens,] abounding in beautiful trees. Ματέρ' ἀγλαῶδενδρόν. Ol. 9. 32.

Ἀγλαῶθρόνός et ἀγλαῶθωκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendida sede sedens,] sitting on a splendid seat or place. Μοῖσαις γὰρ ἀγλαῶθρόνους ἔκων. Ol. 13. 136. See also Nem. 10. 1.

Ἀγλαῶκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros fructus ferens,] bearing fine fruit. Ὅχραι καὶ ροῖαι, καὶ μήλα' ἀγλαῶκαρποι. η. 115.

- * *Ἀγλαῶκυρος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros juvenes habens,] famed for fine youths. *Πρῶθρον Πῶσειδανός, ἀγλαῶκυρον*. Ol. 13. 5.
- * *Ἀγλαῶκυμῶς*, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendidam festivitatem faciens,] causing splendid revelry. *Ἀγλαῶκυμῶν· ἐπεὶ χαίταισιν·* Ol. 3. 10.
- * *Ἀγλαῶς*, οὔ, ὁ et ἡ, et ἡ, ὄν, adj. [splendidus,] splendid, distinguished. *Τηλεμάχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαῶς υἱός*. δ. 21. SYN. *Λαμπρός, αἰγλήεις, φαεινός, ἀργυρεὺς, καλλιφεγγής, ἐμφάνης, τηλαυγής, ἄγανός, εὐδόκιμος, περίφαντός*.
- * *Ἀγλαῶτρίαινης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [tridente splendido inclytus,] having a splendid trident. *Τῶτ' ἀγλαῶτρίαιν ἄρπασαι*. Ol. 1. 64.
- * *Ἀγλαῶψ*, ὡπός, ὁ et ἡ, adj. [vultu splendidus,] having a splendid face. *Ἀγλαῶπι πένκα*. CE. R. 213. SYN. *Φαίδρωπός, λαμπρὰν ἔχων ὄψιν*.
- * *Ἀγλιθεῖς*, ων, αἱ, subst. [alliorum capita,] heads of garlic. *Μά Δι', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὶ τὸς τρεῖς ἀγλιθας μετέπεμψα*. Vesp. 680. SYN. *Ῥάγεις*.
- * *Ἀγλωσσός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [elinguis, barbaro dicendi more utens,] speechless, uncouth in speaking, barbarous. *Οὐθ' Ἑλλάς οὐτ' ἀγλωσσός*. Trach. 1062. SYN. *Καῶγλωσσός, ἀνανδός, ἄφωνός, ἄφραδής, βάρβαρός, ἀτέχνος*.
- * *Ἀγναμπτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inflexibilis,] inflexible. *Θεμένους ἀγναμπτόν νοῶν*. P. V. 169. SYN. *Ἄκαμπτός, σκληρός, ἀεγκτός, ἀμειλίχος*.
- * *Ἀγνεῖα*, et *Ἀγνευμά*, ἄτῶς, τὸ, subst. [puritas, expiatio,] chastity, purity, atonement. *Ἀγνευμ' ἔχων τὶ θεῖον, ἢ σ' ἀναξίων*. Eur. El. 256. SYN. *Αἰδώς, σωφροσύνη*. EPI TH. *Ἰέρων, θεῖον, εὐπρέπες, ἐμπρέπες*.
- * *Ἀγνεύω*, f. σω, p. κά, v. [purus sum, purum reddo,] to be pure, to make pure. *Εἰ τίς ἢ ναῶν πύλωρος χεῖρας ἀγνεύει θεοῖς*. Iph. T. 1227. SYN. *Ὅσιός εἰμι, καθάρως εἰμι*.
- * *Ἀγνίζω*, f. ἴσω, p. ἴκα, v. [purifico,] to purify, to expiate. *Ὅτον τὸδ' ἐγχος κρατὸς ἀγνίσῃ τρίχᾳ*. Alc. 76. SYN. *Ἀγνεύω, καθαίρω, καθάριζω*.
- * *Ἀγνόεω*, et *Ἀγνοῖεω*, f. ἴσω, p. ηκά, v. [ignoro,] to be ignorant of. *Οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν*. Iph. A. 823. *Ἀνδρ' ἀγνοήσας ὕλαει, μεμυμένον τε μάχεσθαι*. v. 15. SYN. *Οὐκ οἶδᾳ, με λανθάνει*.
- * *Ἀγνοῖα*, as, ἡ, subst. [ignorantia,] ignorance. *Ἄ μὲν γὰρ ἐξείρηκάς, ἀγνοῖά μ' ἔχει*. Trach. 350. SYN. *Ἀπειρεσία, ἁμαρτία*.
- * *Ἀγνόρρῦτος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [pure fluens,] flowing clearly, limpid. *Παγαὶ θ' ἀγνόρρῦτων ποταμῶν*. P. V. 433.
- * *Ἀγνός*, ἡ, ὄν, adj. [purus, sanctus, castus,] chaste, modest. *Πρῶσωθεν αὐτὴν ἀγνός ὦν ἀσπάζομαι*. Hipp. 102. SYN. *Σώφρων, καθάρως, ἕρως, ἄκρατός*.
- * *Ἀγνυμί*, f. ἄζω, v. [frango,] to break. *Πολλοὺς ἀριθμοὺς ἀγνύται ναυαγίων*. Helen. 410. SYN. *Ῥήγνυμι, πλήσσω, ἀρήσσω, ἀράσσω*.
- * *Ἀγνωμοσύνη*, et *Ἀγνωσία*, as, ἡ, subst. [stultitia,] stupidity, foolishness. *Μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην*. Trach. 1269. See also Eur. Fr. Antiop. 24. SYN. *Ἄβουλία*.
- * *Ἀγνώμων*, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [stolidus, mente deficiens, imprudens,] stupid, foolish, ungrateful. *Θνητὰ, κοῦκ ἀγνώμῳνᾶ*. Trach. 474. SYN. *Ἄνθητός, ἄβουλος, ἀμάθης, κακῶθυμὸς, νηλεὺς, ἀχάριστός*.
- * *Ἀγνώως*, ὡτός, ὁ et ἡ, adj. [ignotus,] ignorant, unknown, degraded. *Δοκῆσις ἀγνώως λόγων*. CE. R. 681. SYN. *Ἀγνωστός, ἀνθητός, ἀμάθης, ἀκλῆς, ἀδοξός*.
- * *Ἀγνωσία*. See *Ἀγνωμοσύνη*.
- * *Ἀγνωστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [incognitus,] unknown, obscure. *Ἄλλ' ἄγε, σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι*. v. 397. SYN. *Ἀγνώως, ἀγνωτός, ἀκλῆς*. See *ἀγνώως*.
- * *Ἄγνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non natus, prole carens,] not born, having no children. *Αἴθ' ὄφελές τ' ἀγνός τ' εἶναι*. Γ. 40. SYN. *Ἀγέννητός, ἀτέκνός, ἄπαις, ἀτῆκός*.
- * *Ἄγός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefectus,] unlamented. *Κεῖνος δ' ὃ τὰλας ἀγός*. Sep. Th. 1063. SYN. *Ἀκλανστός, ἀδάκρυτός*.

¹ On the quantity of the last syllable of *Ἀγνοια*, see Dr. Blomf. Sept. Theb. 498.

- Ἄγορά, ἄς, ἡ, et ἄγορός, ου, ὁ, subst. [forum, concio,] a market-place, an assembly. Κάπισθήσει μισεῖν ἄγοράν. Nub. 991. See also Iph. T. 1096. SYN. Παινίγυρίς, ὀμλία, ξυνόδος. EPI TH. Κοινή, βάρυδονος, κυδιάνειρά, δεινή, τέτρηχυῖα, αἰψηρή.
- Ἄγοράζω, f. ἄσω, p. κά, v. [in foro versor, emo,] to buy and sell in the market, to buy. Ἄγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Lysistr. 633. SYN. Ἐν ἄγορᾷ διάτρίβειν, πωλέω, πρίσμαι.
- Ἄγοραῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [forensis, sordidus,] belonging to the market, mean, vulgar. Μήτ' ἀγοραίους μήτ' κοβάλους. Ran. 1015. SYN. Δικανικός, κοινός, πάνδημος.
- Ἄγορανόμος, ου, ὁ, subst. [qui foro præest,] a clerk of the market. Ἦν δ' ἀπολγαινή τοὺς ἀγορανόμους κάλῳ. Acharn. 968. SYN. Λογιστής, ἀγῶρας ἐπιστάτης.
- Ἄγοράδμαι, et ἀγορεύω, v. [concionor, loquor,] to harangue, to speak. Ὅς σφιν εὐφρόνῳ ἀγορήσάτο καὶ μετέειπεν. A. 73. See also H. 347. SYN. δημηγόρεω, ἔπω, ἐννέπω, λέγω.
- Ἀγορητής, ου, ὁ, subst. [concionator,] an orator, an haranguer. Ἡδὲ πῆς ἀνδρουσέ λιγυς Πύλιον ἀγορητής. A. 248. SYN. Δημηγόρος, ῥήτωρ, κόπις. EPI TH. Ἑσθλός, ἡδουλός, λιγύφθογγός, σῶφρων, εὐβουλός, φρονίμος, ἀγάθος.
- Ἄγορός. See Ἄγορά.
- Ἄγος, ου, ὁ et ἡ, subst. [dux,] a leader, commander. Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἄγος, ἀντίον ἡύδα. E. 647. SYN. Ἀρχηγός, ἡγέμων, κοσμητὴρ λαῶν, ἄγωγός, στρατηγός, ἡγέτης, ἀρχηγέτης, ἡγέμενεὺς, ὑφηγητής.
- Ἄγος, εὖς, τὸ, subst. [piaculum,] atonement, crime. Φορβῆς τῶσούτων ὡς ἄγος μῶνον πρόθεῖς. Antig. 775. SYN. Κάθαρμος, ἀποτρόπη, κάθαρμά, μοχθηρία.
- Ἄγοστος, ου, ὁ, subst. [pars manus interior,] the palm of the hand. Ἑσχέν· Ὅ δ' ἐν κνήρσιν πέσων ἐλὲ γαῖαν ἀγοστώ. N. 520. SYN. Θενάρ, ἀγκών. EPI TH. Ἀκαμάτος, χιδνώδης, παιδοκῆμος.
- Ἀγρα, as, ἡ, subst. [præda, captura,] a booty, prey, capture. Ὑπνω κράτῃθεῖς ἄγραν ὤλεσά. Eum. 148. SYN. Λεία, ληΐς, ληλιάσια, ἀγρευμά, λάφυρόν, σκυλόν. EPI TH. Ἀφρείη, ἐρατεινή, νικηφόρος, εὐκέρως, δολομήχανός, κερδαλέη, δολήη, φόνια, δαφοινός, εὐστοχός, ἐλάφηβύλός, πόντιος, ιχθυόεσσά, εὐθέρως, εὐθήρητος.
- Ἀγραπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non scriptus,] unwritten. Κηρύγμαθ' ὥστ' ἀγραπτά κάσφαλῇ θεῶν. Antig. 458.
- Ἀγραυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in agris versatus,] living in the fields, an epith. of Diana. Ποιμένες ἀγραυλοῖ κακ' ἐλέγχῃ γαστέρες οἶόν. Hes. Theog. 26. SYN. ἄγροικός, ὑπαιθριός.
- Ἀγρεῖος, α, ὄν, adj. [rusticus, ferus,] clownish, savage. Ἀγρεῖός εἰ καὶ σκαιός. Nub. 655. SYN. see Ἀγρίος.
- Ἀγρεσία, as, ἡ, subst. [venatio,] hunting. Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλά κάμων. Call. fr. 22. 2. SYN. and EPI TH. see Θήρα.
- Ἀγρευμά, ἄτος, τὸ, subst. [præda venatione capta,] prey taken in hunting, booty. Ἄγρευμά θηρός, ἡ νεκροῦ πόδένδυτον. Choëph. 996. SYN. Ἀγρα, κύνηγεία, ἐλάφηβύλια, λάφυρά, σκυλά.
- Ἀγρεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Agreus,] Ἀγρεῖα καὶ Νόμιον πύλλυλοι Αἰμόνιῃς. Apoll. 2. 506.
- Ἀγρευτήρ, ῥρός, ὁ, subst. [venator,] a hunter. Ἴχθυός ἀγρευτῆρὸς ὅμως δὐὸ κείντ' ἡγεροντες. Theocr. 21. 6. SYN. κύνηγέτης, κύναγός, θρητητήρ, ἐλάφηβύλός, ἄγρώστης.
- Ἀγρεύω, σω, κα, v. [venor, venatione capio,] to hunt, to capture in hunting. Θηρίον ἀγρεύσω, τὸδ' ἐκεν Κύκλωπες ἐδοιεν. Call. 3. 85. SYN. Ἐκθηρεύω, θηρᾶω, κύνηγέτω, ληλατέω, ληστεύω.
- Ἀγρίας, ἄδος, ἡ, adj. [agrestis,] savage, wild, rural. Φηγοὶ δ' ἀγρίδες κεινῆς ἐτὶ σῆματ' ἀμολπῆς. Apoll. 1. 28. SYN. ἀγρίωτης, ἀγροτέρως.
- Ἀγρίλαιος, ου, ἡ, subst. [oleaster,] a wild olive. Ζωστήρι πλακέρω· Ροικάν δ' ἐχέν ἄγριελαίω. Theocr. vii. 18. SYN. Κότινός, Ἀπόλλωνός ἱερὸν

ἐρνός. EPITH. χλωρή, ἴερα.

*Αγριῶμαι, v. [exasperor,] to be exasperated, or clownish. Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σῆσηρότας. Arist. Pax. 620. SYN. Τράχύνομαι, χάλειπαίνω, ὀργιζομαι.

*Αγρίος, et *Αγρίκος, ἡ, ὄν, adj. [ferus, agrestis,] rude, clownish, fierce. *Αγρίος, εἰ, πρὸς πάντα πάλικυτός, ἡδ' ὑπέροπτης. Theocr. xxii. 58. See also Mosch. 5. 13. SYN. *Αγροίκος, *Αγροιώτης, ἀπηνής, χάλεπός, σκληρός, ὤμος. See in ἀγριάς.

*Αγρίωπός, οὔ, ὁ et ἡ, [qui fero vultu est,] looking fiercely, stern. *Αγρίωπὸν τέρās, οὐ φῶτ' ἀβρτεῖον. Bacch. 542. SYN. *Αγρίος, πέλωρίος, αὐθάδης, σκληρός.

*Αγρίως, adv. [fere, immaniter,] cruelly, rudely. Πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπ' ἀπηνάμενας. Eum. 970. SYN. *Ἀπηνῶς, ἀνημέρως, χάλεπῶς, ὤμῶς.

*Αγροβότης, οὐ, ὁ, subst. [rusticus,] a herdsman. Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας. Phil. 214. SYN. *Αγροίκος, ἀγροιώτης, ἀγρονόμος, ἀγρότης, m. -tis, fem. ἀγρίος.

*Αγροίκος, ὁ et ἡ, *Αγροιώτης, οὐ, ὁ, adj. [rusticus, agrestis,] rustic, country-fied, clownish. Δέγεις ἀγροικὸν ἀρᾷ σὺ γ' εἶναι τὸν θεόν. Plut. 705. See also Thesm. 64. SYN. *Αγρονόμος, ἀγρίος, ἀγρότης.

*Αγρονόμος, ὁ et ἡ, subst. [rerum rusticarum administrator,] a rustic superintendant, a rustic, a clown. *Αγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δὲ τε φρέν' Ἀητῶ. 2. 106.

*Αγρός, οὔ, ὁ, subst. [rus, ager,] the country, a field, land. *Αγρῶ, οὐδὲ πόλινδ' ἐκτέρχεταί, οὐδὲ οἱ εὐναί. λ. 187. SYN. *Ἄρουρᾶ, χώρα, πῆδιον, γῆ. EPITH. Χλωρός, εὐανθής, κάλός, πίων, πολυδένδρεός, θάλερός, τηλέθων, πυρητόκος.

*Αγροτέρως, α, ὄν, adj. [furens,] wild. Ἐξ ἔντεῶν, ὅθεν ἡμίονων γένος ἀγροτέρων. B. 360. SYN. See in ἀγρίος.

*Αγρότης, οὐ, ὁ, et *Αγρότης, ἴδος, ἡ, subst. [rusticus,] a rustic. *Αγροταὶ ἐξείλοντο, πάρος πετένην γενέσθαι. π. 218. See also Apoll. 2. 508.

*Αγρυπνέω, ἡσω, κά, v. [vigilo,] to pass the night without sleep, to watch. Οὐδ' αὖ νῦν συνέβα τοῖ ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτά. Theocr. 10. 10. SYN. Ἐγρηγορέω, διαγρυπνέω, νήφω, οὐχ ὑπνέω.

*Αγρυπνός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [insomnis,] without sleep, sleepless, vigilant. Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλός. P. V. 358. SYN. *Ἀυπνός, ἀκαμάτος, ἀκοίμητος.

*Αγρώσσω, v. [in venatu capio,] to take in hunting, to hunt. Ἰχθὺς ἀγρώσσω, πικρὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ. ε. 53. SYN. *Αγρεύω, which see.

*Αγρωστής, οὐ, ὁ, [venator,] a hunter. Ἦν τ' ἀγρωσταὶ ἀχαϊνέην κάλεουσι. Apoll. 4. 175. SYN. Κυναγός, ἀγρευτήρ, which see.

*Αγρωστὶς, ἴος, ἡ, [genus herbæ,] a species of herb. Καὶ θάλλοντ' ἀελινά, καὶ εἰλίτηνις ἀγρωστὶς. Theocr. xiii. 42. SYN. Βοτάνη, πόη, χόρτος.

*Ἀγνία, ἄς, ἡ, subst. [vicus,] a way, a street. Ἰλίου ἐξ' ἀλ' ἀπαξέ πόλιν, χήρῳ σέ δ' ἀγνίας. E. 642. SYN. Ὀδός, ἀτράπος, ἀμαξίτος, στενωπός. EPITH. Κοίλη, εὐκτίμενη, εὐδητός, κοινή, εὐρύχωρός, ζάθεα.

*Ἀγνιεύς, εὖς, ὁ, adj. [Trivius,] placed in the streets; an epithet of Apollo. Καὶ σὺ Φοῖβ' ἀναξ' Ἀγνιεύ, καὶ μελαθρᾷ, χαίρετέ. Phœn. 640.

*Ἀγύμναστος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [inexercitatus,] unexercised, unpractised. Δι' ἧξέ πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστος μ' ἔην. Trach. 1085.

*Ἀγῶρίς, ἴος, ἡ, subst. [coetus, multitudo,] an assembly, a crowd. Ὡς οἱ γ' ἐν νηῶν ἀγῶρει μίτηρ τέ καὶ υἱός. Ω. 141. SYN. Ὀμιλός, πληθός, ἐκκλησία, ὁμήγυρίς, ξυνουσία, ὄχλος, ἀγῶρᾶ, ἄθροισμά.

*Ἀγυρτάζω, f. ἄσω, p. ἀκά, v. [congrego, colligo,] to assemble, to collect. Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἰόντι. τ. 284. SYN. Ἀγείρω, ἄθροίζω, συγκομίζω, ἐπαγείρω.

*Ἀγύρτης, οὐ, ὁ, et Ἀγύρτια, ας, ἡ, subst. [præstigiator,] a juggler, a mountebank. Δολίθην ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσσι. C. R. 284. See also Agam. 1276. SYN. Γῆς, θαυμάσιους, τερπνούς, μάντις. EPITH. Λωποδύτης, φοιτῶν, μηχανορραφός.

*Αγχαλῶ. See Ἀναχαλῶ.

"Αγχαυρός, ου, ό, subst. [mane gelidum vel pruinosum, crepusculum,] a cold or frosty morning, early. "Αγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἡούς. Apoll. 4. 110.

"Αγχιμαῖχος. See "Αγχιμαχητής.

"Αγχι, et "Αγχοῦ, adv. [prope,] near. "Ανδρομαχη δε οἱ ἀγχι παρίστατο δακρυχέουσα. Z. 405. See also Ω. 709. SYN. "Εγγυς, ἐγγυθι, πελάς, πλησίον, παρᾶ, ἐγγυθεν, ἀγχοθι.

"Αγχιᾶλος, ου, ό et ἡ, [finitimus mari,] bordering upon the sea. Βλήμενός ἰφ κειθεν ἐπ' ἀγχιᾶλου θάνεν ἀκτῆς. Apoll. 2. 916. SYN. "Ἀλιγείτων, παρᾶλιός, ἐφαλτός.

"Αγχιβάθης, ἔδος, ό et ἡ, adj. [prope mare vel littus, profundus,] near a deep sea or shore. Φωνήσας πόντον τε καὶ ἀγχιβάθες στόμα λίμνης. Apoll. 4. 1572.

"Αγχιγείτων, "Αγχιτέρμων, ὄνος, et "Αγχιγυός, ου, ό, adj. [vicinus,] near, a neighbour. "Ανδρὸς ἀγχιγείτων. Pers. 888. See also Rhés. 426. et Apoll. 1. 1223.

"Αγχιθεός, ου, ό et ἡ, adj. [Deo propinquus,] resembling a God. Φαίηκων ἐς γαῖαν οἱ ἀγχιθεοὶ γεγάασιν. τ. 279. SYN. "Ισοθεός, θεῶ ἱκέλός.

"Αγχιθύρός, ου, ό et ἡ, adj. [foribus propinquus,] dwelling near, a neighbour. "Αγχιθύρὸς ναίεισά κατεύχεται καὶ λιτάνευσεν. Theocr. 2. 71. SYN. "Αγχιγείτων, ἀγχιτέρμων, ό πλησίον, ό ἐγγυς, γείτων, ἀστυγείτων, πλησιόχωρὺς, πρόσοικος, ἀγχιγυός.

"Αγχιμαχητής, et "Αγχιμαῖχος, οὔ, ό, adj. [cominus pugnans,] one who fights hand to hand. Τρωες, καὶ Λυκιοὶ, καὶ Δαρδάνοι ἀγχιμαχηταί. Θ. 173. See also Π. 248.

"Αγχιμόλος, ου, ό et ἡ, adj. [prope veniens,] approaching near. "Αγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε θεᾶ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Hes. Scut. 325. SYN. "Αγχι μόλων, ἀγχι παραστάς.

"Αγχιπῶς, ου, ό et ἡ, adj. [perspicax,] of ready wit, shrewd, clever. Οὐνέκ' ἐπητής τ' ἐσοὶ καὶ ἀγχιπῶς καὶ ἐχέφρων. ν. 332. SYN. "Αγχιπῶς, ἐπιδέξιός, σὺνέτος.

"Αγχιπλόος, et ἀγχιπλους, ου, ό et ἡ, adj. [prope navigans,] sailing close to the land, coasting. Οὐ γὰρ ἀγχιπλουν ῥόδον. Iph. T. 1325.

"Αγχιπτόλις, ἔως, ό et ἡ, adj. [civitatis adjutrix, quia vicinus vicinum adjuvat,] near the city, a friend and supporter of the city. Πρῶτον μὲν "Ογκα Παλλάς ἦτ' ἀγχιπτόλις. Sept. Th. 507. SYN. πύλῃς ἐφεδρὸς, πόλῃς μέδεων.

"Αγχιρρόος, ἀγχιρρῶς, ου, ό et ἡ, adj. [prope fluens,] flowing near. Λεῖπον ἄλυν ποταμόν, λείπον δ' ἀγχιρρῶν Ἰρίν. Apoll. 2. 963.

"Αγχίσης, ου, ό, P. N. [Anchises,] the father of Æneas. Τῆς γενεῆς ἐκλεψέν ἀναξ ἀνδρῶν "Αγχίσης. E. 168. ΕΡΙΤΗ. Δαρδάνιδης, Τρώϊος, ἀμύμων, κύδιστος, δαΐφρων, ἱππόδαμος, μεγάλητωρ, βουκόλεων.

"Αγχιστεῖον, ου, τό, subst. [legitimæ jus successionis,] the right of lawful succession, affinity, relationship. Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλῶτων. Ant. 174. SYN. "Αγχιστεία, as, συγγενεῖα, κηδός.

"Αγχιστεύω, ν. [prope adsum, propinquus sum,] to be near, to be related to. Τάν τ' ἀγχιστεύουσιν γᾶν. Troad. 225. SYN. Πλησίον εἰμι, συγγενὴς εἰμι.

"Αγχιστήρ, ἥρως, ό, subst. [vicinus,] a neighbour. Ἡ μὴν τῶν ἀγχιστήρᾶ τοῦδε τοῦ πάθους. Trach. 260. SYN. "Ο πλησίον, πλησιός, ἀγχιγείτων, ἀγχιτέρμων, ἀγχιγυός.

"Αγχιστίνος, ου, ό et ἡ, et ὅς, η, ὄν, adj. [prope stans, confertus,] standing near, close. Αἱ μὲν τ' ἀγχιστίναί ἐπ' ἀλλήλησσι κέχυνται. E. 141. SYN. "Ἀδινός, πύκνός.

"Αγχιστός, η, ὄν, adj. [proximus,] the nearest, next. Πρὸς σ', ὦ "Λυκεῖ "Ἀπολλῶν, ἀγχιστος γὰρ εἶ. Œ. R. 819.

"Αγχιτέρμων, see "Αγχιγείτων.

"Αγχοῖ, præp. [prope,] near. Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἀντύγος, ἀγχοῖ δειρῆς. Ξ. 412. SYN. See in "Αγχι.

"Αγχόνη, ης, ἡ, subst. [suffocatio, laqueus,] strangulation, a halter, noose,

snare. Νῦν ἀγχοῦνς μοι τέρματ', ἢ φᾶος βλέπειν. Eum. 744. SYN. Ἀρτάνη, πλεκτάνη.

Ἀγχοῦ. See Ἀγχι.

Ἀγχω, f. ξω, κά, v. [suffoco,] to strangle. Ἀγχε δέ μιν πύλυκεστὺς ἱμάς ἀπάλην ὑπὸ δειρήν. Γ. 371. SYN. Πνίγω, ἀπὸπνίγω, ἀπάγχω.

Ἄγω, ξω, χᾶ, ἄγινεω, et ἄγινέσκω, v. [duco,] to lead. Νῦξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας. Οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ. Apoll. 3. 743. See also ξ. 105. and ρ. 294. SYN. εἰσαγω, ἐπιδέχσθαι, ληστεύω, φερόμαι, εἰσκόμιζω, ἀγείρω.

Ἀγω, [frango.] See Ἀγνυμί.

ἄγωγῇ, ἦς, ἡ, subst. [adductio, abductio,] an accompanying, a withdrawing. Ἐμῆς ἄγωγῆς ἀντίτισασθαι φόνον. Agam. 1272. SYN. ἀναστρόφη, παιδεία, ἀσκησις, βίωσις.

ἄγωγος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [dux, ductor,] a leader, guide, conductor. Δάκρυον ἄγωγος, ἡνίκ' ἐξώρμα χθονός. Troad. 1130. SYN. Ἠγέμων, ὑφηγητής, ἀρχηγέτης, ὁδηγός, προσηγητής.

ἄγων, ὦνος, ὁ, subst. [certamen, coetus, &c. Vid. Maltb.] a contest, trial, &c. Ὡ Φοῖβ' Ἄπολλον, πῶς ἄγων κριθήσεται; Eum. 742. SYN. ἀγώνισμά, ἀθλός, ἀμιλλᾶ, ἀμιλλημᾶ, πάλαισμα, μάχη, πλῆθος. EPIITH. Καλλινικός, ἀεθλοφύρος, ῥιγνλός, βάρυς, τυμβιδιός, ἱερός, κλύτος, ἀγακλύτος, φόνιός, αἰμάτθεις, θηγτός, κύνιμος, κύνιστος.

ἄγωνάρχης, ου, ὁ, subst. [certaminis judex vel praeses,] an umpire of the games. Καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινές. Aj. Fl. 572. SYN. βράβευς, ἀθλων κρήτης.

ἄγωνιζόμεναι, f. ἰσθμαι et ἰσθμαι, v. [dimico, contendo,] to fight, contend, dispute. Ἀρ' οἷσθ' ὅσον τὸν ἄγων' ἀγωνιεῖ τάχα. Acharn. 481. SYN. Ἄμιλλαόμεναι, μάχουμαι, ἀθλεόμεναι.

ἄγωνισμά, ἀτός, τὸ, subst. [certamen, præmium certaminis,] a contest, the prize of victory, anxiety. Λάβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἀξιόν τι τῆς ὁδοῦ. Ran. 284. SYN. &c. See in ἄγων.

ἄγωνιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad certamen pertinens,] belonging to a contest, an epithet applied to Jupiter and Mercury. Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγωνιός κἀλῶς. Trach. 26.

ἄγωνιστής, οὔ, subst. [certator, athleta,] a wrestler. Ἡ πρὶν ἀγωνιστὺς ἔστ' ἐφέ τοὺς Ἐφύρη. Callim. Fr. 103. 5. SYN. Ἀνταγωνιστής, ἀθλήτης, ἀμύντωρ.

ἄδαρμόνια, as, ἡ, subst. [imperitia,] unskilfulness, ignorance. Ὡ γέρον, οὐκ ἄδαρμόνῃ σ' ἐχεῖ. ω. 243. SYN. Ἀμάθια, ἀπειρία, αἰδρεῖα.

ἄδάῃμων, onos, ὁ et ἡ, adj. [imperitus,] unskilful, ignorant. Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδάῃμων οὐδὲ βολάνων. ρ. 283.¹ SYN. Ἀδάης, ἀμάθης, αἰδρῖς, ἀπαίδευτος, ἀπειρός.

ἄδαητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incognitus,] unknown. Δαιμόν', οὐκ ἄδαητὰ ὑφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοί. Hes. Theog. 654. SYN. Ἀγνωστός, ἄγνως, ἄγνωτος, ἀδηλός.

ἄδαιετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indivisus,] undivided. Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαιετὸν ὠμοθέτησαι. Apoll. 3. 1033. SYN. Ἄδαστός.

ἄδαιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non epulandus,] that may not be eaten. Σπενδόμενα θύσιν ἐτέραν, αὐτόμόν, τίν', ἀδαιτόν. Ag. 147.

ἄδακρὺς, υῖος, et ἀδάκρυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymarum expers,] tearless.

ἄδακρυον νέμεται αἰώνᾳ. Olymp. 2. 120. Αἰθ' ὀφέλες παρ ἀνηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων. A. 415. SYN. Ἄλυπος, ἀσκηθῖς, ἀσκεθῖς.

ἄδαμας, υῖος, ὁ, subst. [adamant,] adamant. Εὐρύβητην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν. Hes. Theog. 239. EPIITH. Ἀρρήκτος, ἀδάμαστος, ὄκρυς, στίβαρος, σκληρὺς, μάρμαρος, στερεός.

ἄδαμάντιος, η, ὅν, adj. [adamantinus,] adamantine. Ἄδαμάντιων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. P. V. 6. SYN. Σκληρὺς, ἰσχυρὺς, σίδηρεός, χαλεπός.

ἄδαμαντῶδετός, η, ὅν, adj. [adamante compactus,] bound with a chain of adamant. Ταῖσδ' ἀδαμαντῶδετοῖσι λύμαις. P. V. 148.

¹ Πληγέων is here scanned as a spondee.

- ἄδᾰμαστὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [indomitus, non domandus,] untamed, untameable. Ἄδᾰμαστόν τε καὶ δυσούριστόν. *Æ. R.* 1315. *SYN.* Ἀνίκητὺς, ἀπατὺς, ἄγναμπτὺς, ἀέραμνός, ἀτέρᾰμων, ἀτρντὺς, ἄδμης, ἄδμητὺς, ἄμᾰχὺς, ἀμήχανὺς, ἀμείλιχὺς, ἀμείλικτὺς, ἀτρύμων.
- ἄδᾰπᾰνωσ, adv. ['sine sumptu, forsā impune,'] *Maltb.* without expense. Πη-
νοῖσι μύθοις ἄδᾰπᾰνωσ τέρψαι φρένα. *Orest.* 1174.
- ἄδαστὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud divisus,] undivided, not separated. Λείας,
ἄδαστᾶ βουκῶλων φρουρήματᾶ. *Aj. Fl.* 54. *SYN.* Ἀδαιέτὺς, ἀδᾰϊκτὺς.
- ἄδεῖς, ἀδειῖς, et ἀδέδῃς, ἔδς, ὁ et ἡ, [metu carens, audax,] devoid of fear,
bold, daring. Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κῦον ἀδδέες; *Φ.* 481. *SYN.* Ἄταρβῆς,
ἄτρεστὺς, ἀτρώμς, ἀτάρβητὺς, ἀδείμαντὺς, αἰκνὺς, αὐθαδῆς.
- ἄδείμαντὺς, ου, ὁ et ἡ, [intrepidus,] intrepid, dauntless. Ἐν ᾗ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντὸν Ἀλκμήνα τέκε παῖδᾶ. *Isthm.* 1. 13. *SYN.* See in Ἄδεῖς.
- ἄδειμάντως, adv. [impavide,] fearlessly, intrepidly. Ἄλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς
ἀδειμάντως κλύη. *Choëph.* 769. *SYN.* Ἄδέως, ἀφῶβως, ἀφῶβήτως.
- ἄδειπνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [incœnatus,] supperless. Λήναιᾶ χῶρηγῶν ἀπέλυσ'
ἀδειπνόν. *Acharn.* 1155.
- ἄδελφεὺς, ἀδελφεῖς, et ἀδελφὺς, οὔ, ὁ, subst. [frater, consanguineus,] a
brother, a near relation. Ἥδᾰε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν, ὡς ἐπῶνείτο. *B.* 409.
See also *E.* 21. et *Agam.* 1589. *SYN.* Κάσις, κασίγνητὺς, ὁμαιμὺς, αὐτῶκᾰ-
σίγνητὺς, ὁμαίμων, κοινῶτῶκς, σύγγονὺς, ὁμῶπᾰτρίϋς, ὁμῶπᾰτωρ, ὁμῶμήτρίϋς, αὐ-
θαιμὺς, ὁμόγνιϋς. *EPITH.* Ἐσθλὺς, φίλὺς, φίλαίμων, ὁμῶκληρὺς.
- ἄδελφή, ἡς, et Ἄδελφεᾶ, ᾰς, ἡ, subst. [soror,] a sister. Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδᾰ
τρεῖς κατὰπτῆροι. *P. V.* 796. See also *Eur. Electr.* 134. *SYN.* Κάσιγνήτη,
κάσις, ξυνᾰῶρὺς, ὁμαίμων, ξύγγονὺς, γυνή.
- ἄδελφιδή, ἡς, ἡ, subst. [neptis,] a niece. Ἄδελφιδήν, ἀγροικὺς ὦν ἐξ ἄστῆϋς.
Nub. 47. *SYN.* Ἐκγόνὺς, νιωνή.
- ἄδελφὺς, οὔ, adj. [consentaneus, similis,] agreeable to, corresponding with.
Αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν ἀμφίλεκτὺς ὦν κράτει. *Agam.* 1589. *SYN.* Ὅμοιϋς, ἴσϋς.
- ἄδερκτὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [captus oculis, cæcus,] without sight, blind, dark.
Τῶν σῶν ἀδέρκτων ὁμμάτων τητῶμένϋς. *Æ. C.* 1200. *SYN.* Τῦφλὺς, λίπανγῆς,
τύφλωψ.
- ἄδέρκτως, adv. [aversis oculis,] with averted looks. Καὶ πᾰρᾰμειβόμεσθ' ἀδέρκ-
τως. *Æ. C.* 130.
- ἄδεσμὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non ligatus,] unbound, not chained. Δεσμὸν δ' ἀδεσ-
μον τόνδ' ἔχουσᾰ φυλλᾰδὺς. *Eur. Supp.* 32. *SYN.* Ἀζῦγὺς, ἄζϋς.
- ἄδευκῆς, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [amarus,] bitter, grievous, unexpected. Ἀγγέλιην
ἐτᾰρων ἐρέων καὶ ἀδευκεᾶ πότμον. *κ.* 245. *SYN.* Ἀηδῆς, πίκρὺς, χαλέπὺς, ἐχέ-
πευκῆς, πευκεδᾰνὺς, ἄπροσδῶκητὺς.
- ἄδᾰψητὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non subactus a coriario,] untanned. Ἄλλ' ἐν ἀδε-
ψήτοισι κατεῦλυσαντέ βδοείας. *Apoll.* 3. 206. *SYN.* Ἀξεστὺς, ὠμὺς.
- ἄδέω, f. ἡσω, ἡκά, v. [placeo,] to please, to gratify. Ὡς ὄφελεν θανάτὸς μοῖ
ἀδεῖν κάκὺς, ὅπποτᾰ δεῦρᾰ. *Γ.* 173. *SYN.* Ἀνδᾰνω, εὐεργετᾰω, χαρίζῶμαι,
ἄρέσκω.
- ἄδέως, adv. [impavide,] fearlessly. See ἀδειμάντως.
- ἄδηκτὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non morsus,] not bitten, not gnawed. Ἥμϋς ἀδηκτῶ-
τᾰτη πέλλεται τμηθεῖσᾰ σιδήρῳ. *Hes. Op.* 418.
- ἄδᾰλητὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [illæsus, integer,] unhurt, entire. Αἰὲν ἀδᾰλητοι,
τῶς γὰρ θεμίς· οἰδῶι δ' αὐτῇ. *Apoll.* 2. 711. *SYN.* Ἀβλάβῆς, ἄσινῆς. See
ἄβλαβῆς.
- ἄδᾰλὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non manifestus, incertus,] not evident, uncertain, ob-
scure. Πειᾶ δ' ἀριζήλὸν μινῦθει, καὶ ἀδᾰλὸν ἀέξει. *Hes. Op.* 6. *SYN.* Ἀσᾰ-
φῆς, ἀφᾰνής, ἀδοξὺς, ἄγνωστὺς, ἀμαυρὺς.
- ἄδᾰλῶ, ὥσω, ωκά, v. [obscurum aut incertum reddo, ignoro,] to hide, to be
ignorant of. Σκοπὸς πρῶσῆκεις τῶν ἀδᾰλοῦμεν φράσαι. *Æ. C.* 35. *SYN.* Ἄμαυ-
ρῶ, ἄγνᾰω.
- ἄδᾰην, et Ἀδδᾰην, et Att. Ἄδᾰην, adv. [satis, vehementer,] abundantly, enough,

- eagerly. Οὐ λήξω, πρὶν Τρωᾶς ἀδην ἐλάσαι πόλεμοιό. T. 423. SYN. Ἀφθύνως, ἱκανῶς, ἅλīs, αὐτάρκως, λιπάρως.
- Ἀδηνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [consilii expers, ignarus,] inexperienced, ignorant of. Εὐνῆς δ' ἀδηνῆς ἐστὶν ἀφροδισίης. Simon. fr. 230. SYN. Ἀπειρὸς, ἀπρόνοητος, ἀμάθης, ἀδόλος.
- Ἀδῆριτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non contentiosus, invictus,] not contentious, invincible. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐστ' ἀδῆριτον σθένος. P. V. 105. SYN. Ἀμάχος, ἀδάμαστος, ἀνίκητος.
- Ἀδης, ου, ὁ, subst. [Tartarus, Pluto.] See Ἄϊδης. Ἴν' ᾧδης χωρὶς ἔκισται θεῶν. Hec. 2.
- Ἀδηφάγία, as, ἡ, subst. [voracitas,] gluttony, greediness. Πανίστα' ἀδηφάγης, ἐγὶ οἱ πᾶρά νηδὺς ἐκείνη. Call. 3. 160. SYN. Ἀπληστία. EPIITH. Αἰνῇ, πανθοίνῃ, ἀζηχῆς.
- Ἀδηφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gulosus, helluo,] gluttonous, greedy. Κάκοισι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον. Phil. 313. SYN. Φάγος, ὠψόφαγος, μαργός, γαστροίμαργος, λῆχνος, ἄσωτος, γλισχρός.
- Ἀδιαντὺν, ου, τὸ, subst. [herbæ nomen,] maiden-hair. Κυᾶνον τε χελιδόνιον, χλωρον τ' ἀδιαντὺν. Theocr. 13. 41.
- Ἀδιαντὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non marcidus,] not watered, dry, withered. Καὶ σθένος ἀδιαντὺν. Nem. 7. 107. SYN. Ἀβρόχος, ἀνύγρος, αὐαλέος, αὖος, ξηρός.
- Ἀδιδάκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indoctus, indocilis,] unlearned, ignorant. Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδασχὴν ἀδιδάκτος ἀκούειν. Phoc. 84. SYN. Ἀπειρὸς, ἀμάθης, ἀδαίμων, ἀπαίδευτος.
- Ἀδικέω, ἡσω, ἡκά, v. [injuriā afficio,] to injure, to do wrong. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρῆ, τύραννιδος περὶ. Phoen. 527. SYN. Αἰκίζω, ἀεκίζω, ὑβρίζω, ἐφύβριζω, καθύβριζω, ἀτάω, ἀδικᾶ ποιεῖν or δρᾶν, βλάπτω, δηλεῖμαι, λωβᾶμαι, σίνεμαι.
- Ἀδικημά, ἄτος, τὸ, subst. [injusta actio,] an unjust action, an injury. Δοκεῖτε πηδᾶν τὰδικήματ' εἰς θεούς. Eur. Melan. fr. iii. 1.
- Ἀδικία, as, ἡ, subst. [injustitia,] injustice. Ἡ γὰρ τύραννις ἀδικίας μήτηρ ἐφυ. Eur. fr. inc. 45. SYN. Ἀνόμια, ἀθεσμία, ὑβρις, κάκουργία, αἰσχὺς, τὰ πᾶρά δικην.
- Ἀδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [injustus, iniquus,] unjust. Φῶτ' ἀδικον καθαίρει. Agam. 389. SYN. Ἀνόμος, παρὰνόμος, ὑβριστής, ἀνυσίος, ἀθεμιστός, ἀτάσθαλός, αἰσῆλος, ἑισελγής.
- Ἀδίκως, adj. [injuriā,] wrongfully. Ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ' ἦλθ' ἐς Ἰλιόν. Or. 640. SYN. Παρὰνόμως, ἀδικᾶ, ἀθεμίστια.
- Ἀδινός, ἡ, ὅν, adj. [confertus, creber,] thick, close, frequent. Δάκρυ' ὁμορρεῖ μνην, ἀδινὸν στῆν' ἀχῆσαι ἐφείην. Σ. 124. SYN. Σύνχνος, ἄθροός, πόλυς, ἀολλής, ισχνός.
- Ἀδιψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non sitiens,] not thirsty. Τέγας ἀδιψον νηδὺν εἰς ὕπνον βάλεῖς. Cycl. 571.
- Ἀδμῆς, ἦτος, et ἀδμητός, ἡ, ὅν, adj. [non subactus, indomitus,] unsubdued. Ἀδμητῆς λευκῆσιν ἐπιχρυσᾶουσαι ἐθείρας. Apoll. 1. 672. See also γ. 383. SYN. ἀνανδρὸς, ἀπειρολέχης, ἀδάμαστος.
- Ἀδμητός, ου, ὁ, P. N. [Admetus,] a king of Thessaly, husband of Alcestis. Ἦπου στῆνάζει τοῖσιδ' Ἀδμητος κάκοις; Alc. 200.
- Ἀδόκητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inopinatus,] unexpected, unlooked for, sudden. Τί τῶν ἀδόκτων. Iph. T. 896. SYN. Ἀπροσδοκητός, ἀελπτός, ἀπρόφάτος, ἄσκόπος, παρὰδοξός, ἀπρόοπτος.
- Ἀδόκιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non idoneus,] disapproved, unfit. Πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν. Troad. 505. SYN. Ἄεικός, ἀπόβλητος.
- Ἀδόκως, adv. [inopinanter,] unexpectedly. Συλώμεθα σὴν ψυχὴν ἀδόκως. Troad. 786. SYN. Ἀέλπτως.
- Ἀδολέσχης, et ἀδολεσχός, ου, ὁ, [nugator, garrulus,] a babbler, a chatterer. Τῶν ἀδολεσχῶν δεῦρ', δεῦρ', ᾧ Ξανθία. Nub. 1485. SYN. Λάλος, στωμυλός, κυτῖλος, φλύαρος, ἀκριτόμυθος, ἀθύροστόμος, σπερμολόγος, ἀρτίετις.
- Ἀδολεσχία, as, ἡ, subst. [intempestiva loquacitas, garrulitas,] babbling, gar-

rulity. Ἐμοῦ παρὰ νύησαντος ἀδύλεσχ'α. Nub. 1480. SYN. Ἄκαιρία, φλύαρις
σώμνυλᾶ, λάλια, λάλημᾶ.

Ἄδολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [doli expers,] without guile, sincere. Μεῖζων ἀδολος
τελεθει. Olymp. 7. 99. SYN. Ἀπλῶς, ἀληθής, ἐπιεικής, ἄκραφνης, ἀκίβδηλος,
ἄκραιός.

Ἄδολως, adv. [sincere,] sincerely. Ἀξεν ἀδολως δολίαν. Choëph. 953.
SYN. Ἀληθῶς.

Ἄδοξω, f. ἴσω, ηκά. v. [inglorius sum,] to be of no renown, to be obscure.
Πείσει Ἄγος γάρ ἐκ τ' ἀδοξούντων ἰών. Hec. 296. SYN. Ἄδοξος, ἄκλεις
εἰμὶ or γίγνομαι.

Ἄδοξια, as, ἡ, subst. [mala existimatio,] disrepute. Ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἡ τ'
ἀδοξία. Eur. fr. Erechth. 11. 16. SYN. Ἀκλειᾶ, δύσκειᾶ, ἀτιμία, ἀφάνειᾶ, κῶ-
κδοξία.

Ἄδος, εὖς, τὸ, subst. [satietas, lassitudo,] satiety, weariness. Τάμνων δένδρεᾶ
μακρᾶ, ἄδος τὲ μὲν ἴκετ' ὀ θυμὸν. Λ. 88. SYN. Κῶρος, πλήρωσις, πλησμὸνῃ,
κάματος.

Ἄδουλός, ου, ὁ, ἡ, adj. [servorum expers,] devoid of servants. Ἀκληστ' ἄδουλᾶ
δώμαθ' ἐστὶς λιπών. Androm. 594.

Ἀδράνεια, as, ἡ, subst. [imbecillitas,] weakness, laziness, inactivity. Ἀδράνῃ
γῆρᾳ τὲ πίνω τὲ οἱ αὐσπάλεος χρώς. Apoll. 2. 200. SYN. Ἀσθενεῖᾶ, ὀλιγό-
δράνεια, ῥαθυμία, ἀνακία.

Ἀδράστεια, as, ἡ, P. N. [Adrastia,] the name of the goddess Nemesis. Οἱ προσ-
κυνῶντες τὴν Ἀδράστειαν σφοί. P. V. 934.

Ἀδρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non carptus,] unplucked, that ought not to be
plucked. Ἡβας δ' ἀνθὺς ἀδρεπτόν. Æsch. Suppl. 671.

Ἀδρηστός, ου, ὁ, P. N. [Adrastus.] Ἡρω' Ἀδρηστον' τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
Z. 63.

Ἀδρός, ἂ, ὅν. adj. [multus, vehemens, robustus,] great, violent, strong. Ἀδρός,
ὃ πολέμους ἐρχεται. Ran. 1099. SYN. Μεγᾶς, πόλῦς, ἀδινός, χαλῆπος, εὐτράφης,
πᾶχῦς.

Ἀδρόσῃν, ης, ἡ, subst. [copia, abundantia,] plenty, abundance. Ὡδὲ κεν
ἀδρόσῃν σταχύες νεοίεν ἐραζε. Hes. Op. 471. SYN. Εὐπύρεια, εὐθηνία, φόρα,
περίουσία.

Ἀδρότης, ἡτός, ἡ, subst. [robur, crassities,] strength. Ὅν πότμον γούσᾶ λι-
ποῦσ' ἀδρότητᾶ καὶ ἡβην. X. 363. SYN. Πάχυτης, ἰσχύς, κρατός, μείδος.

Ἀδύγλωσσος, Dor. pro ἡδύγλωσσος, q. v.

Ἀδυνάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fieri nequit,] impossible, impotent, weak.
Εἴση τὸ τολμᾶν τ' ἀδυνάτ' ἀνδρὺς οὐ σφοῦ. Hel. 817. SYN. Ἀκρατής, ἀσθενής,
ἀμήχανός, ἀδράνης.

Ἀδύτον, ου, τὸ, subst. [sacrarium, penetrale,] the innermost recess of a temple,
a shrine, a sanctuary. Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλᾶ πτόνους ἐξ ἀδύτου. E. 512.
SYN. Ναός, ἐδος, ἀνάκτορον. EPITH. Εὐώδες, πτόν, ἱερὸν, θυώδες, μέσων,
ἄγνων.

Ἀδύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad quem non licet ingredi,] inaccessible, not easily
entered. Ἀδύτων ἐπιβάς κτεάνων, ματρὸς φόνους. Androm. 1036. SYN. Ἀβα-
τός.

Ἄδω, potius Ἄω, ἄσω, ηκά. v. [satio,] to satiate, to cloy, to fill. Ἀσασθαι
φίλων ἡτορ. T. 307. SYN. Κῶρῶ, πληρῶ, ἐμπλήθω, χορτάζω.

Ἄδω, v. [placeo,] to please. Αὐτῷ δ' ὥς κεν ἄδη, τὼς ἐσσεταί. Apoll. 3. 350.
SYN. Ἀνδάν, εὐάρεστέω, ἄδεω, χαρίζομαι.

Ἄδω for αἰδῶ, v. [cano,] to sing, to chant. Οὐκ ἐτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρύσιν
ἡμῖνός ᾄδει. Mosch. 3. 21. SYN. See in Ἄειδω.

Ἄδωνιά, ων, τὰ, subst. [festa Adonidis,] a festival in honour of Adonis. Μυσ-
τήρι Ἐρμῇ, Διὶ πῶλει, Ἀδωνιά. Pax. 420.

Ἰδωνιασμός, οῦ, ὁ, subst. [celebratio sacrorum Adonidis,] the celebration of the
sacred rites of Adonis, a lamentation for Adonis. Ὅτ' Ἀδωνιασμός οὕτως οὐκ
τῶν τεγῶν. Lys. 390.

Ἄδωνις, ἰδὼς, ὁ, P. N. Adonis. Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥόδωπαχὺς Ἄδωνις. Theocr. 15. 128. ΕΡΙΤΗ. Ὡραῖος, ἱμερῶεις, ἄβρὺς, ἀγᾶπητος, ἀγνὺς, ἀμβροτὺς, δύσποτμος, νύμφιος, ὀρειδρῶμος, τερπνὸς, τριφίλητος, καλὸς, πολυώνυμος, ἀβρὺς-ομης, πῶθεινός, ἀγλαῶμορφος, βᾶθυχαίτης, πολυήρατος, δακρυότιμος.

Ἄδωρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indonusatus,] not recompensed, unrewarded. Καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδωρητος φίλων. Hec. 42.

Ἄδωρὺς, ου, ὁ et ἡ, [qui munera non accipit, non accipiendus,] not to be received, not worth receiving. Ἐχθρῶν ἄδωρᾶ δῶρᾶ κοῦκ ὀνήσιμα. Aj. 674. SYN. Ἄμισθὺς.

Ἄδῶτης, ου, ὁ, subst. [qui nihil dat,] one who gives nothing, a stingy man. Δῶτη μὲν τίς ἐδωκεν, ἀδῶτη δ' οὐτίς ἐδωκε. Hes. Op. 353.

Ἀεθλεύω, v. [certo, dimico,] to contest, to fight. Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἁλλῷ ἀεθλεύοι- μιν Ἄχαιοί. Ψ. 274. SYN. Ἀθλεύω, ἄθlew, ἀγωνιζόμαι, ἀγωνιᾶω, ἀμιλλᾶσθαι, δρηᾶω, μάρνᾶμαι, μάχῃμαι, φιλονεικεῶ.

Ἀεθλητὴρ, ἥρως, et ἀεθλητὴς, οὔ, ὁ, subst. [certator, luctator,] a wrestler, one who contends. Ἰππῆες, κίθαρισταί, ἀεθλητῆρες, αἰοδοί. Theocr. 22. 24. See also Isthm. 6. 106. SYN. Ἀθλητὴς, ἀγωνιστὴς, ἄθλητῆρ, πάλαιστῆς, παγκρατῆστας.

Ἀέθλιον, et Ἀεθλόν, ου, τὸ, subst. [præmium certaminis,] the prize or reward of victory; sometimes ἀεθλόν is used in the sense of ἀθλος. Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑταροῦ. Ψ. 748. See also Ψ. 753. SYN. Ἀθλόν, ἐπαθλόν, βράβειον, γέρας. ΕΡΙΤΗ. Κλυτὸν, ἀγάκλυτον, ἀριδείκετον, ἀγλαόν, Ἀρήτιον, ἀθᾶνᾶτον.

Ἀεθλόνικια, as, ἡ, subst. [victoria in certamine,] the victory in a contest. Ἀεθλόνικιας δέ, μάλιστα αἰοδιάν. Pind. Nem. 3. 11.

Ἀεθλός, ου, ὁ, subst. [certamen, labor,] a contest, labour. Ἡρώες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβίης ἐπλετ' ἀεθλός. Apoll. 1. 1012. SYN. Ἀγών, πόνος, κάματος, ἀμιλλά, ἀμιλλημα, πάλαισμα, κόνια. ΕΡΙΤΗ. Κάλος, ἀγώνιος, κύνιμος, νικηφόρος, χαλῆπος, λυγρός, βάρυς, ἀταρβίης, κλεινός, εὐδοξός.

Ἀεθλόφθορος, ου, ὁ et ἡ, subst. [victor in certamine,] a conqueror, a prize-fighter. Τὸν προτέρος πρόσειπεν ἀεθλόφθορος Πόλυδεύκης. Theocr. 22. 53.

Ἀεὶ, adv. [semper,] always. See Porson. Suppl. xvii. Κάγῳ μὲν αἰεὶ βάσι- λων θυμουμένων. Med. 456. SYN. Αἰέν, ἐσαεὶ, πάντοτε, διὰ παντός, πάντα χρόνον, διηνέκως.

Ἀειγένετης, ου, ὁ et ἡ, adj. [sempiternus, æternus,] everlasting, eternal. Ἄλλος δ' ἁλλῷ ἐρεζε θεῶν αἰειγενετῶν. B. 400. SYN. Αἰέν ἐών, αἰώνιος, ἀθᾶνᾶτος.

Ἀειδέλως, et Ἀϊδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inconspicuus, obscurus,] not conspicuous, obscure, uncertain. Ὅττι κέ χερσὶ λάβεσκεν, αἰδέλεᾶ πάντα τίθεσκεν. Hes. fr. 61. See also B. 455. SYN. Ἀειδής, κρύφατος, ἀδηλός, ἄρατος, ἀσάφης, ἀφανής.

Ἀείδω, f. σω, et αἰεῖσθαι, v. [cano, carmine celebroy,] to sing, to chant. Μῆνιν αἰεῖδ', Θεᾶ, Πηληϊάδω Ἀχιλῆος. A. 1. SYN. Ἀδω, ὑμνῶ, μέλω, ἀνᾶμέλω, γηρῶ, μελίζω, μολπάζω, λιγαίνω, λιγυρίζω.

Ἀεικεῖα, as, ἡ, subst. The same as αἰκία, which see.

Ἀεικίης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [indecorus, vilis,] disagreeable, unseemly, vile. Σχετλίῃ, ἥ ῥα κακὸν καὶ αἰκεῖα μῆαδ' ῥόστον. Apoll. 4. 739. SYN. Ἀσχήμων, ἀπρεπής, ἄκσμος, αἰσχυρός, ἀνάξιός, ἀτιμός, οὐ πρέπων.

Ἀεικίζω, f. ἴσω, ἱκά, v. [contumeliā afficio,] to insult. Ὡς ὁ μὲν Ἐκτόρᾶ διὸν αἰκίζεν μενεαίνων. Ω. 22. SYN. Αἰκίζω, ὑβρίζω, καθύβριζω, ἐφύβριζω, καταισχύνω.

Ἀείμνηστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [semper memorandus,] ever to be remembered, memorable. Ἐνθά βροτοῖς τὸν αἰμνηστὸν. Aj. 1166.

Ἀεῖρρῶτος, et Ἀεῖρρῶτος, ὁ et ἡ, adj. [semper fluens,] ever-flowing, perpetual. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ αἰεῖρρῶτον χυᾶς. Œ. C. 469. SYN. Ἀεναός, ἀένναός, αἰεναός, ἀένων or αἰενᾶων.

Ἀείρω, f. ἀέρω, p. ἡερκά, et Ἀεράζω, v. [tollo, præbeo,] to raise up, to sustain, to supply. Τὸς μὲν ὄγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσαν αἱρών. Theocr. 25. 73. See also Apoll. 1. 995. SYN. Ἐπαίρω, βαστάζω, κονφίζω, αἰρῶ, ἀνέχω, ἐξείρω.

Ἀεισμα, ἄτος, τὸ, subst. See Ἀισμα.

- Ἀεῖφρουρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [semper custoditus,] always watched or guarded. Οἰκησὶς αἰεφρουρος, οἱ πορεύονται. Antig. 892.
- Ἀεκάζομαι, v. [inivitus sum,] to be unwilling. Πόλλ' αἰεκάζομένη, κράτερ' δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη. Z. 458. SYN. Ἀναγκάζομαι, βιάζομαι, ἀβουλέω, εἰμί ἄκων, ἄκων or ἀκούσιος.
- Ἀεκητί, adv. [invito,] unwillingly. Νῆας ελεῖν αἶ δεῦρ' θεῶν ἄεκητί μδλοῦσαι. O. 720. SYN. Ἀκουσίως, ἀβούλως, πᾶρα γνώμην.
- ἄκων, ουσά, ὄν, adj. [inivitus,] unwilling. Καὶ γὰρ ἐγὼ σοι δῶκά ἐκὼν ἄεκοντί γε θυμῷ. Δ. 43. SYN. Ἄκων, ἀκούσιος, ἀβουλός.
- Ἀελίος, ου, ὁ, Dor. et poet. pro ἡελίος, ἥλιος, q. v. [sol,] the sun. Ζεῖφος ἐς αὐγὰς ἀελιοῦ δεῖξαι. Or. 813.
- Ἀελλᾶ, ης, ἡ, subst. [turbo, procella, tempestas,] a storm, a whirlwind. Λαμπρῶν ἄστρον ὑπ' αἰελλαισίν. Helen. 1497. SYN. Θυελλᾶ, δίνη, λαίλαψ, καταιγίς, ἀημά. EPITH. Λύγρᾶ, τραχεῖᾶ, ὀλῆ, ὠκυδρόμος, φοιτᾶλεα, ἀδευκής, χειμερία, ζᾶχρης.
- Ἀελλης, εὖς, et αελλᾶς, ἀδός, ὁ et ἡ, adj. [procellosus,] stormy, boisterous. Ὡς ἀρὰ τῶν ὑπὸ ποσσὶ κόνισσᾶλός ὦρνυτ' αελλῆς. Γ. 13. See also OE. R. 467.
- Ἀελλαῖος, α, ὄν, αελλᾶπος, αελλᾶποδης, ου, et αελλᾶπους, ποδός, ὁ et ἡ, [velox tanquam procella,] rapid, swift as the whirlwind. Εἴθ' αελλαία τᾶχυρρῶστος πέλεᾶ. OE. C. 1081. See also O. 409. et Hom. Ven. 218. SYN. Ὤκυδρόμος, ὠκυπόδης, ποδὴνέμος, τᾶχυς, ὄξυς, τᾶχυπους, θύς, ἀνέμωκης, αελλᾶς.
- Ἀελλῶ, ὄος, contr. οὖς, ἡ, P. N. [Aëllō,] the name of a Harpy. Ἡῦκόμους θ' Ἀρπυῖας, Ἀελλῶ τ', Ὤκυπέτην τέ. Hes. Th. 267.
- Ἀελπῆς, εὖς, et αελπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insperatus,] unhoped-for, unexpected. Ὡμοὶ ἐπειδὴ γαῖαν αελπεᾶ δῶκ' ἐν ἰδέσθαι. ε. 408. See also Iph. A. 1584. SYN. ἀνελπιστός, ἀδοκητός, ἀελπίς.
- Ἀελπτία, ας, ἡ, subst. [desperatio,] despair. Κιχάνει δ' ἐξ αελπτίης φύβος. Archil. fr. 13. 3. SYN. ἀπῶρία, ἀμηχανία.
- Ἀελπτός. See Ἀελπῆς.
- Ἀέλπτως, adv. [insperanter,] unexpectedly. Πολλὰ δ' αέλπτως κραίνουσι θεοί. Med. 1413.
- Ἀέλπω, vel pot. αελπτέω, v. [vid. Maltb. Thes. in verbo: despero,] to despair, to be dejected. Καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστῃ, αέλποντες σὺν εἶναι. H. 310. SYN. Ἀνελπίζω, ἀθυμέω, ἀνᾶπιπτο.
- Ἀεμᾶ, τός, τό, subst. [chorda quā tenditur arcus, vestimentum,] a bow-string, a robe. Αὐτῆκά τεχνήσονταί, ἐμοὶ δ' εὐκαμπῆς αεμᾶ. Call. in Dian. 10. SYN. Τόξον, ἐσθῆς, ἐσθημᾶ.
- Ἀενᾶός, ἀέννᾶός, idem quod Ἀεινᾶης, q. v.
- Ἀεζιγυῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [membra roborans,] strengthening the limbs. Θεανδρῖ-καισὶ δ' αεζιγυῖων ἀέθλων. Pind. Nem. 4. 118.
- Ἀέζω, f. αεζήσω, p. ἡεζήκᾶ, v. [augeo,] to increase, to augment. Ὅς οἱ πολλὰ κάμροῖ, Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέζει. ξ. 65. SYN. Αὐξάνω, ἐπαίρω, ἄστροιζω, κατᾶσσω, συνᾶγω, νέω, ἐπαύζω.
- Ἀεργῆλος, ἡ, ὄν, adj. [iners,] inactive, slothful, which has not been yoked. Ἀρνεῖον μίλων, ὃ δ' αεργῆλιν ἐπὶ πόρτιν. Apoll. 4. 1186. SYN. Ἀεργός, ῥάθυμος, ἀπράγμων, κενός, αεργῆς, σχυλαῖος, βλακεύων.
- Ἀεργία, ας, ἡ, subst. [desidia,] idleness, sloth. Ἐργον δ' οὐδεν ὄνειδος, αεργίῃ δέ τ' ὄνειδος. Hes. Op. 309. SYN. Ἀεργεῖα, ἀργία, ῥαθυμία, ἄδρᾶντα.
- Ἀεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [deses, iners,] idle, slothful. Κατθαν' ὁμῶς ὃ τ' αεργὸς ἀνὴρ ὃ τέ πολλὰ εὐργός. I. 320. SYN. See in Ἀεργηλός.
- Ἀερέθω, v. [sublevo, sustineo,] to uphold, to suspend. Τῆς ἐκᾶτόν θυσᾶνοι παγχρῦσεοὶ ἡρέθοντο. B. 448. SYN. Ἀνέχω, αἶρω, αἰωρῶ.
- Ἀερίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aërius, caliginosus,] airy, aerial, high, dark. Εἴτ' αερί-ους, διέροους, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερόνηχεῖς. Nub. 337. SYN. Ἀερήϊος, ἡλίβατος, ἀερόνηχης, σκυτεῖνος, ἀερόδινης, ἀερεῖδης, ἀερόφοιτος.
- Ἀερόβάτew, v. [per aërem incedo,] to walk through the air. Ἀερόβάτew, καὶ περίφρονw τὸν ἥλιον. Nub. 225.

- Ἀερώνηχης, ἔως, adj. [qui per aëra notat,] swimming through the air. See in Ἀερίδς.
- Ἀεραῖπους, ὀδός, ὁ et ἡ, adj. [pedes erigens,] lifting up the feet, swift, active. Βάντες ἀεραῖπῶδων μετέκιάθον. Σ. 532. SYN. Ἀελλᾶς, ἀελλόπους, πῶδῶκης, ἀνέμωκης.
- Ἀεράζω, v. idem quod αἰρώ, q. v.
- Ἀεσιφρόσυνη, ἡ, subst. [stultitia,] folly, levity, weakness. Οὐρανίδας, οὐς διῆσε πᾶτηρ ἀεσιφρόσυνησιν. Hes. Th. 502. SYN. Ἀβουλία, ἀφρόσυνη, φουλότης.
- Ἀεσίφρων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [stultus, levis,] foolish, silly, rash. Ἡῖεν ἡν ἄτην ὄχεων ἀεσίφρονι θυμῷ. φ. 302.
- Ἀζᾶλῆς, ἔα, ἔον, adj. [aridus,] dry, withered. Φιτροὺς ἀζᾶλῆς στῶρεσαν καθύπερθεν ελαίης. Apoll. 1. 405. SYN. Αὐαλῆς, πινώδης, αὖος, ξηρὸς.
- Ἀζη, ἡ, subst. [situs, squalor,] filth, squalidness, rust. Τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πέπалаγμένον ἀζῇ. χ. 184.
- Ἀζᾶνῶμαι. Vid. in Ἀζω [sicco].
- Ἀζηλὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [non invidendus,] not to be envied or desired, unenviable. Φρουρὰν ἀζηλὸν ὄχησω. P. V. 143. SYN. Κάκῳδαίμων, ἀθλιὸς, ἀεικής.
- Ἀζήμιος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [impunitus,] unpunished, free. Ἄλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χῶ φράσας ἀζήμιος. Soph. Electr. 1102. SYN. Ἀτιμώρητος, ἀτίτος, ἀνεκδίκητος, ἀβλαβής.
- Ἀζηχῆς, adv. [indesinenter,] incessantly, continually. Ἀζηχῆς φάγεμεν καὶ πιέμεν. σ. 3. SYN. Νωλεμέως, αἰεί.
- Ἀζηχίς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [non intermissus,] perpetual, uninterrupted. Ἀζηχίς δρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχόμενοισί. P. 742. SYN. Ἀζᾶλῆς, δεινός.
- Ἀζυῖ, ὄγος, ὁ et ἡ, adj. [qui non sub iugo est, innupta,] unyoked, unmarried. Καλὸν σοι δάμαλς φιλεῖν, οὐκ ἀζυγὰ κόραν. Theocr. 27. 7. SYN. Ἀγάμος, ἀνύμεναιος, ἀνυμφός.
- Ἀζω, v. [sicco,] et ἀζῶμαι, et ἀζᾶνῶμαι, [aresco,] to dry up, and to be dry. Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφάλῃν καὶ γούνατ' αὖ Σείριος ἀζει. Hes. Op. 585. See also Hom. Ven. 271. SYN. Ξηραίνω.
- Ἀζω, ἀζῶμαι, v. [veneror,] to venerate. Φεῦ, φεῦ, τὰς Πάφιας χολὸν ἀζεῖ, καὶ σὺ γὰρ κόρα. Theocr. 27. 4. SYN. Σεβῶμαι, αἰδεῖσθαι, θεράπευω, σεβίζω, λατρεύω.
- Ἀζωστός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [discinctus,] without a girdle, ungirt. Γεῖτονές ἀζωστοὶ ἐκίον, ζώσαντ' δὲ προί. Hes. Op. 345. SYN. Ἀζωνός, ἀζωτός.
- Ἀηδονίος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [lugubris,] mournful, like the song of the nightingale. Κελαδεῖ δ' ἐπικλαντὸν ἀηδονίον. Ran. 683.
- Ἀηδονίς, ἰδός, ἡ, subst. [lusciniola,] a young nightingale, a nightingale. Εὐοθαῖ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεύσι. Theoc. Ep. 4. 11. ΕΡΙΤΗ. Αἰδλόφωνος, λίγειά, λίγυφωνός, πᾶνδυρτός, δᾶκρυδῶσσα, παιδᾶλετωρ, ὀξύφωνος, μελίγηνος, εἰαρίνη, ὄρθριός, λαλός, χλωρής. PHR. Συμπάντων αἰδιδότατ' ἀηδονίων. Πανδιδόνος κάμμορος κόρη. See Aristoph. Aves. 209.
- Ἀηδών, ὄνος, ἡ, subst. [lusciniā,] a nightingale. Ὡς δ' ὅτε Πανδᾶρεον κόρη χλωρῆς ἀηδών. τ. 518. PHR. Ἦρὸς ἀγγέλός, ἰμερόφωνος, κικλήλατος, ἡ Τηρεία οἰκτρὰ ἀλδχός, ἀκρόρετος βῶας, Ἴτυν στένονος ἀμφιθάλη κάκοις.
- Ἀηθέσω, f. ἔσω, p. ἡκᾶ, v. [insuetus sum,] to be unaccustomed. Παπταίνων, χεῖρες γάρ ἀηθέσαν ἡρέμενους. Apoll. 4. 1171. SYN. Ἀηθεῖω, ἀήθης εἰμί.
- Ἀήθης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [insolitus,] unaccustomed, unusual. Πάλλοντ', ὅψιν ἀήθη. Æsch. Suppl. 563.
- Ἀηθία, et forma antiquior, ἀηθειᾶ, as, ἡ, subst. [insueta novitas,] strangeness. Πράξῃ κάκως ὑψηλός, εἰς ἀηθίαν. Hel. 425. See also Apoll. 2. 1065.
- Ἄημά, ἄτος, τὸ, subst. [flatus,] breath, a breeze. Τόδε γὰρ θεῶν ἀημά. Anac. 53. 4. SYN. Ἀνέμος, πνεῦμα, πνῶ, πνῶς, φῶσημά, ἀελλᾶ. ΕΡΙΤΗ. Ἡσυχόν, ἀλεκτρυπὸν, μελιχίον, ἀμελιχίον, βάρυπνεῖον, λιγυπνεῖον, κελαδοῦν, ἡερίον, πίκρον, ἐχθρόν, θόον, δροφρόν, βροτόλοιγόν, χυμείριον.
- Ἄημι, f. ἀησω, p. ἡκᾶ, et ἀημαι, v. [flo, spiro,] to blow, to breathe. Καὶ τὸ δ' αἰγὰ ἀησι τᾶνυτρίχᾶ. Hes. Op. 514. SYN. Πνέω, φυσάω, ἄω.

'Αἰρ, ἔρος, (1) ὁ, subst. [aër,] the air ; et (2) ἡ, [caligo,] darkness. (1) Καὶ τὸτ' ἡ δὴ ῥ' αὐτοῦ πάλιν χυτὸ θέσφατος ἀήρ. ε. 143. SYN. (1) Αἰθήρ, αἶθρη. (2) ἄχλυσ, ὄρφη, δυνόφως, εὐφως, σμίχλη, σκοτός. EPI TH. (1) Ἀπειρεσίως, ἀνέφελος, ἀτρυγέτος, ἀμέτρητος, διός, κυάνεος, νήδυμος, ἱερός, πᾶλιος, ἡσυχός, θεοπείσιος, λεπτάλειος. (2) Βάθειά, θέσφατος, κυάνη, γλαυκή, διῶ.

Ἀησις, ἔως, ἡ, [ventus, flatus,] wind, a gale. Ψυχράν ἤσιν, διψιόν τε πῦρ θεῶν. Rhes. 417.

Ἀήσυχλος, η, ὄν, adj. [molestus, iniquus,] troublesome, unjust. Οὐλόμενην, ἦτ' αἰὲν Ἀήσυχλ' ἔργα μέμελεν. E. 876. SYN. Αἰσυχλός, ἀδικός, ἁμαρτωλός, κάκος, ἀτακτός.

Ἀήσυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [levis, sublimis,] light, lofty. Τυτθὺν ἐπ' ἀκρότατοισιν Ἀήσυρος ἀκρέμονεσσιν. Apoll. 2. 1103. SYN. Κοῦφος, ἐλάφρος, λεπτός, κένος, ἄκοσμος.

Ἀήτης, ου, ὁ, et ἡ, subst. [flatus,] a gale, blast. Μείλιθ' ἀπλόιης δτε οἱ κάτεδρησ' αἴτας. Call. H. in Dian. 230. SYN. Ἀησις, ἡμα, q. v.

Ἀθάνα, as, ἡ, P. N. [Minerva,] Ὡ φθέγμ' Ἀθάνας φιλιτάτης ἔμοι θεῶν. Aj. 14. SYN. et EPI TH. see Ἀθηνᾶ.

Ἀθάνατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immortalis,] immortal ; et οἱ ἀθάνατοι, the immortal gods. Πάρ' ῥ' ἀθάνατοι καὶ πῖρ' ἠνιόχοις. Iph. T. 1493. SYN. Ἀνώλεθρος, ἀγήρατος, αἰδιός, ἀμβρόσιος, ἀγήραντος.

Ἀθαπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insepultus,] unburied. Πόσιν δ' ἀθαπτόν ἐλιπέν. Helen. 1221.

Ἀθήρα, et Ἀθολ. Ἀθήρα, as, ἡ, subst. [farina cocta,] a liquid food, pap. Κάγ' ὅτ' ἤδη τῆς ἀθήρας πολλὴν ἐφλων. Plut. 694.

Ἀθεεῖ, adv. ["sine Diis,"] without the favour of the Gods. Οὐκ Ἀθεεῖ γὰρ ταῦτ' ἀνέρχομαι ὑγρὰ κελευθᾶ. Mosch. 2. 148. SYN. Ἀθεῶς.

Ἀθεμῖς, ἰδός, et ἰτός, ὁ et ἡ, adj. [illicitus,] acting against law and justice, unlawful. Πεύθομαι γάρ νιν Πέλιαν Ἀθεμῖν. Pyth. 4. 193.

Ἀθεμιστός, et Ἀθεμιστίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fas et jus omne negligens,] contrary to law, outlawed. Ἀφρήτωρ, Ἀθεμιστός ἀνέστιός ἐστίν ἐκείνός. I. 63. See σ. 140. SYN. Ἀδίκος, ἀνόσιος, ἀσεβής, ἐναγής.

Ἀθεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sine Deo est, qui Deum esse negat, impius,] without God, an atheist, impious. Ἐκτε ματρυνῆς Ἀθεῶν βέλων. Pyth. 4. 288. SYN. Θεοβλάβης, ἀνυσίος, ἀσεβής, ἀσεπτός, ἀτάσθαλός, δυσσεβής, ἀλιτήριος.

Ἀθερίζω, ἴσω, ἰκά, v. [velut spicas degeneres rejicio, nihili habeo,] to disdain, reject. Ἀνδράσιν ὠμίλησά, καὶ οὐπότ' ἐμ' οἶγ' Ἀθερίζον. A. 261. SYN. Ἀτίζω, πέριφρόνῃω, ἄφροντίζω, Ἀθετέω, ἀποπέμπομαι, ἀπωθεῶ, ὑπερφρόνῃω, ἀμελέω, ἀτιμάζω, ἀκηδέω, ἐξάμελέω, ἀφροντιστέω, ὀλιγορέω.

Ἀθερμαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non calefactus,] not heated. Τίων δ' Ἀθερμαντόν ἐστιαν δδμων. Choëph. 627.

Ἀθέσφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud dicendus, ingens, item, sed rarius, nefandus,] not to be expressed, ineffable, very great. Νὺξ δ' ἦδε μάλ' ἄμακρη, Ἀθέσφατος οὐδ' ὦ ὦρη. λ. 372. SYN. Ἀρήρητος, ἀφάτος, ἀμύθητος, μέγας, ἄπλετος, παμμέγεθης, πελώριος.

Ἀθεῖως, adv. [inconstanter, improbe,] inconstantly, irresolutely, dishonestly. Ζεὺς Ἀθεῖως ῥ' κρᾶτνευ. P. V. 156. SYN. Ἀνόμως, παρὰ νόμους.

Ἀθεώς, adv. [scelerate, nefarie,] impiously, wickedly. Ὡ σῶμ' ἀτίμως κάθεως ἐφθαρμένον. Soph. El. 1181. SYN. Ἀσεβῶς, ἀνόσιος, δυσσεβῶς.

Ἀθηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui lac non sugit,] that hath not sucked. Ἀθηλός ἴππῳ πῶλός ὥς ἅμα τρέχει. Simon. fr. 146.

Ἀθηνᾶ, ἄς ; Ἀθήνη, ης ; Ἀθηναία, as, et Ἀθηναίη, ης ; P. N. Minerva, Pallas. Ἥλθε δ' Ἀθήνη. A. 194. EPI TH. Ἀρτυάων, Ἀργεῖη, ἀλαλκόμενης, αἰδοίη, ἀγέλειη, ἀγανή, ἀγήνωρ, ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀγάμος, Ἀθῆις, ἀμήτωρ, ἀνύμφευτος, βάρυκτιπός, Γοργῶπις, γλαυκή, γλαυκῶπις, δεινή, δαΐφρων, Διογένης, δολομητής, Παλλᾶς, ἐνπλοκάμους, ἐρυσίπτολῆς, ἠκυκμός, θοῦρις, μεγάρθυρος, μὲνέχαρμος, καλλιδίφρος,

Ἀθέσμως was the reading of Aldus, Robortellus, and Turnebus. Bentley restored the true reading from Hesych. in v. Ἀθεῖως. See Dr. Blomfield's note in P. V. 156.

ξανθή, ὄβριμῷ πάτρῃ, ὄβριμη, πότνιά, πόλῳ μῆτις, πολίπορθος, περίφρων, πῶλῳ χός, σάκεσπάλος, Τριτωνίς, Τριτογένειά, τολμήεσσα, φθισίμβρότος, μονογένης, σεμνή, ὄγκαίη. PHR. Διὸς τέκος, θυγάτηρ, κόρη, διὰ θεάων, παῖς ἀμήτωρ, διὰ μακάρα θεά.

* Ἀθῆναι, ὦν, et Ἀθήνη, ¹ ης, ἡ, P. N. [Athenæ,] Athens. Λεῖπαράσι τ' ἐν ὀλβίοις Ἀθάναις. Alc. 464. SYN. Ἀρχαῖαι, εὐώνυμοι, εὐπυργοι, Ζᾷθαι, θεόδομητοι, καλλιχῆροι, ἰοστέφανοι, κάλαι, μέγαλαι, κλειναί, κρᾶναί, θεόσεβεῖς, ἀπόρθητοι. PHR. Εὐίππος χώρα, Ἑλλάδος εὐχός, Ἀθηνᾶς εὐκτιμῆνον πολίθερον, Κεκροπίδων ἄστῳ παλαιγενέων, γὰ Θησῆς, Ἑλλαντίας φανέρωτάτος ἀστήρ [Hipp. 1122.], Κεκροπία χθών.

* Ἀθηναῖοι, ὦν, οἱ, P. N. [Athenienses,] the Athenians. Κούροῖ Ἀθηναίων, περὶ τελλομένων ἐνιαυτῶν. B. 551. SYN. Κέκροπῖδαι, Ἐρεχθεῖδαι, τὰ χύβουλοι, ὀλβιοί. PHR. Μνήστωρες αὐτῆς, Θεῶν παῖδες μακάρων, δουρίκλυτοὶ ἄνδρες.

* Ἀθηρηλοῖος, ου, ὁ, subst. [ventilabrum,] a fan for winnowing corn. Φῆγ' ἀθηρηλοῖον ἔχειν ἂν αἰ παιδὶ μῶ ὦμῳ. Ψ. 275. SYN. Πῦθον, λίκμος.

* Ἀθικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intactus, non tangendus,] untouched, not to be touched. Ἡ τῶν ἀθικτῶν ἕξεται μάτᾳ ζων. C. R. 891. SYN. Ἄαπτος, ἄψανστος, ἀκήρατος, ἀκέραιος, ἔρρος.

* Ἀθλέω et ἀθλεύω, ν, [certo, malis versor,] to fight, to contend. Ἡρώ Λαομέδοντι πόλίσσᾳ μὲν ἀθλήσαντῃ. H. 454. SYN. Ἀεθλεύω, κοπιάζω, ἀγωνίζομαι, ἀμιλλαῶμαι, ἀμφισβητέω.

* Ἀθλητήρ, ἥρως, et ἀθλητής, οὔ, ὁ, subst. [certator, athleta,] a combatant, a wrestler. Ἀνέκηρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφάνωσας. Plut. 585. SYN. Ἀεθλητής, ἀγωνιστής, ἀμιλλητήρ.

* Ἀθλιός, α, ὄν, adj. [miser, ærumnosus,] wretched, miserable. Ὁρθώσᾳ ἐκτείνοντες ἄθλιον νῆκον. Hipp. 786. SYN. Τάλας, δυστυχῆς, κἀκόδαιμων, ἀπότημος, τλήμων, ἀτυχῆς, δύστηνος, δειλαῖος, μελέος, τάλαιπῶρος, σχετλίος, οἰζυρός, ἀνόλβιος.

* Ἀθλίως, adv. [misere,] wretchedly. Τόδ' ἐστ' ἐκεῖνῳ, καὶ μᾶλ' ἀθλίως ἔχον. SYN. may be easily derived from those to ἄθλιος.

* Ἀθλόν, contr. ab Ἀέθλον, ου, τὸ, subst. [certaminis præmium,] the prize of victory. Μετὰ Πᾶν τὸ δευτέρων ἀθλὸν ἀποισῇ. Theocr. 1. 3.

* Ἀθλός, ου, ὁ, subst. [certamen, labor,] a combat, a contest, labour, affliction. Οὐδ' ἐστὶν ἀθλου τέρμα σοὶ προκείμενον; P. V. 265. SYN. Ἀεθλός, ἀγών, κόπτος, ἀεθλίον.

* Ἀθλόφθορος, ου, ὁ et ἡ, subst. [victor certaminis,] the victor, he who gains the prize of victory. Πηγὸς, ἀθλόφθορος, οἱ ἀεθλία ποσσὶν ἄροντο. I. 266. SYN. Ἀεθλόφθορος, νικηφόρος, καλλινίκος.

* Ἀθόλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non turbatus,] not disturbed, clear, limpid. Κρήνης τ' ἀένθου καὶ ἀπορρύτου ἡ τ' ἀθόλωτος. Hes. Op. 593. SYN. Δίαυγής.

* Ἀθόρῳβος, adv. [sine tumultu, tranquille,] calmly, quietly. Στεῖχ' ὡς ἀθόρῳβος οὐπὶ τῶν ἡμῖν λόγος. Orest. 622. SYN. Ἡσυχως, εὐκήλως.

* Ἀθραυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infractus, illæsus,] unbroken, unhurt. Ἐστᾷς ἀθραυστοί, κοῦκ ἀνήρπασται πόλιν. Phœn. 1095. SYN. Ἀρρήκτος, ἀρράγης, ἀρρωξ.

* Ἀθρέω, f. ἴσω, p. ἡκῶ, v. [cerno,] to see, to discern, to look. Τόνδ' ἄλλ' ἀθηρσον σῶμᾳ γυμνωθὲν νέκρου. Hec. 673. SYN. Βλέπω, ὄρω, δέρεσθαι, λεύσσω, ὀπτάμαι, θεᾶσθαι.

* Ἀθροίζω, f. ὦω, κά, v. [congrego,] to gather together, to assemble, to collect. Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Phœn. 78. SYN. Ἀγείρω, συλλέγω, συνάγω, ἐπαγείρω, ξυνάλιζω, συνᾶθροίζω.

* Ἀθροισίς, ἕως, ἡ, subst. [conventus,] an assembly, a meeting or assembling of the people. Στρατοῦ τ' ἀθροισας, πόλεμίων τ' ἀγωνία. Hec. 318. SYN. Ὀμάδος, συνόδος, πᾶν ἡγυρίς.

* Ἀθρόος, α, ὄν, [confertus, densus,] crowded, thick, collected. Ἐγχεῖ ἐρεῖδ-

¹ Hom. η. 80. See Schol.

μῆναι κῆν ἀθροοὶ ἀχνυτο δέ σφιν. Ξ. 38. SYN. Ἀολλῆς, ἀδίνος, ὀμηγέρης, σὺν-
ἐχῆς, θάμινος.

ἄθυμῶ, f. ἦσω, p. ηκά, v. [animo sum dejecto,] to be dejected, to despond, to
be dispirited. Πέσων ἄθυμεις καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις. P. V. 483. SYN. Ἄλῳ,
δυσθυμῶ, βαρῦθυμῶ, λειποδράνῳ, ἀνιάδῳ, λυπῶ.

ἄθυμία, as, ἡ, subst. [animi dejectio,] dejection, sadness, despondency. Τι
δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἄθυμίαν. Ant. 237. SYN. ἀδημονία, ἀηδία, ἀελπίτια,
λύπη, ἀνία.

ἄθυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dejecto est animo,] dejected, desponding, spirit-
less. Οὐχ ὡς ἄθυμον, οὐδὲ λήματος κάκη. Sept. Theb. 616. SYN. Δύσθυμος,
κάτηφης, σκυθρωπός, ἀλγεινός, περὶλυπός.

ἄθυρμα, ἄτος, τὸ, subst. [ludus, crepundia,] a game or sport, children's play-
things. "Οστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἄθυρμάτᾳ νηπιέησιν. O. 363. SYN. Παίγνιά,
παίγνια, ἐψία, παίγμᾳ. EPIITH. Ἀπολλώνιον, ἐρατεινόν, ἀφροδισιον, κάλῳν,
τερπινόν.

ἄθυρογλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [procacem linguam habens,] having an unruly
tongue, babbling. Ἀνὴρ τις ἄθυρογλωσσός, ἰσχύων θράσει. Or. 893. SYN.
Ἀδολέσχης, ἀθύροστομὸς, λάλος, σπερμύλογός, στωμύλος.

ἄθῦρω, f. ρῶ, p. κά, v. [ludo,] to play or sport, as children do out of doors.
Ἀψ αὐτὺς σὺνέχευε πόσιν καὶ χερσὶν ἄθῦρων. O. 364. SYN. Ὁρχεῖσθαι, παίζω,
ἐμπαίζω.

ἄθῦτος,² ου, ὁ et ἡ, adj. [sacrificii expers,] without sacrifice. Ἀνιέρως ἄθῦτων
πέλωνων τρύχει. Hipp. 147.

ἄθῶος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pœnæ immunis, damni expers,] free or exempt from
punishment or harm. Πῶς γὰρ τῷ μὲν σὸν σώμᾳ χορὴ πηγῶν ἄθῶον εἶναι. Nub.
1413. SYN. Ἀζήμυός, ἀβλάβης, ἀναίτιός, ἀτίτος, νήποινός.

ἄθώπευτος et ἄθώπευστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [blanditiis haud deliniendus vel de-
linitus,] not to be won by flattery, uncourteous. Ὡς ἄθώπευτόν γε σέ. Andr.
460. SYN. Ἀκόλακτος, ἀθελκτός, ἀμείλιχος, ἀμειλικτός.

ἄθως et ἄθῶως, ω, ὁ, P. N. [Athos,] a mountain in Macedonia. Ἡ Ἄθῶ, ἡ
Ῥόδῳ παρ ἡ Κανκάσῳ ἐσχάτῳ εντά. Theocr. 7. 77.

Αἶα, as, ἡ, subst. poet. for γαῖα [terra, regio,] the earth, a country, nation.
Τοὺς δ' ἡδὴ κατέχεν φυσίζους αἶα. Γ. 244. SYN. Γῆ, γαῖα, χθών, πέδον.
EPIITH. Ἀσπετός, βάρυχθων, εὐσταχός, ἐρίβωλαξ, ἐράτη, ξένη, πατρίς, εὐβυτός,
πολύληϊός, πολυδιψιός, ἡέρια, κελαινή, πείρα, τρηχεῖα, ποιητροφός, πολυπυρός.

Αἰάγμα, ἄτος, τὸ, subst. [luctus,] lamentation, sorrow, grief. Αἰλινὸν αἰάγμα-
σιν ἂ τοισδε πρόσκλῳ. Phœn. 1535. SYN. Γός, θρηνός, ὀδυρμός, κλαυθμός,
κωκυτός, κώκυμᾳ, οἰκτός, οἰκτιρμός, πένθος, ὀλοφύρσις, ὀλολγμός, κλαυμᾳ.

Αἰάζω, ζω, ἄχᾳ, v. [lamentor,] to cry alas, [αἶ αἶ,] to lament, bewail, mourn.
Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμῳ αἰάζειν πᾶρά. Med. 1344. SYN. Οἰμῶζω, ὀδυρόμαι,
θρηνῶ, κλάω, δάκρυν, ἐλελίζω, ὀλοφύρομαι, κατὸλοφύρομαι, ἀνακωκύν, κωκύν,
ὠρνύμαι.

Αἰακίδαι, ων, οἱ, P. N. [Æacidæ,] the descendants of Æacus. Τοῖσι δ' ἐπ'
Αἰακίδαι μετέκισθον, οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω. Apoll. 1. 90.

Αἰακός, ου, ὁ, P. N. [Æacus,] the son of Jupiter, and first king of Ægina.
Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἐκτικέν. Apoll. 3. 364. EPIITH. Αἰδολμητὺς, θράσους,
φυσίζους, ἀπτόητος, ἀστήρικτος, κεδνῳτάτος, ἐπιχθονίος, βλάστημᾳ Διός.

Αἰακτός, ἡ, ὅν, adj. [defendus,] lamentable, lamented. Αἰακτὸς ἐς δόμους κῆ.
Pers. 1069. SYN. Θρηνητῶς, πολυκλαυστός.

Αἰάνης, ἔος, ὁ et ἡ, et αἰάνος, ἡ, ὅν, adj. [gravis, noxius,] heavy, baneful, dark.³
Ἡμεῖς γὰρ ἐσμεν νυκτὺς αἰάνης τέκνα. Eum. 416. SYN. Ἀιδίος, βλάβερὸς,
ἀτηρὸς, δεινός, ὀφρναίος, δνδφερὸς.

Αἶας, αντός, ὁ, P. N. [Ajax,] Ajax (1) the son of Oileus, (2) son of Telamon,
&c. Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνενισπέν Ὀϊλῆος τᾶχῦς Αἶας. Ψ. 473. EPIITH. (1)

¹ Sometimes, though rarely, the penult. is long, as Tyrtæus, 1. 10.

² See Maltby's Thes. at the word ἄντος, and his excellent note on it.

³ See Blomfield, Pers. 935.

Ἰδὶλιάδης, μέγαλήτωρ, δορικλύτος, καρτέρουμος, χάλκεος. (2) Τελαμωνιάδης, ἀντιθέος, ἀρήϊος, ἀμύμων, δυσάνυμος, δαΐφρων, πελώριος, θράσος, καρτέρουμος, τρικόρυθος, φαίδιμος, ὑπέρβιος, δεινός, ἀτάρβητος, κλεινός, κυδαλίμος, σάκεσφόρος, βόην ἀγαθός.

Αἰγαῖος, ου, ὁ, P. N. [Ægeus,] Ægean, the Ægean sea. Αἰ μέν τ' Αἰγαίου πῶτάμου κἀλεοντό θυγαῖρες. Apoll. 4. 1149.

Αἰγαίων, ωνός, ὁ, P. N. [Ægeon,] one of the Titans. Ὅν Βριάρεων κἀλεουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τὲ πάντες Αἰγαίων. A. 404.

Αἰγανέα, as, ἡ, subst. [jaculum, tragula,] a javelin, a spear, a dart. Ὅσση δ' αἰγανῆς ριπή τ' ἀνὰοῖο τέτυκται. Π. 589. SYN. Ἀγκύλη, ἄκων, ἀκόντιον, βέλός, δόρυ, αἰχμή, ἔυστον. EPIITH. Δολιχόσκιος, θῶα, κωπήεσσα, νέεθγής.

Ἀίγδην, adv. [impetuose, subito,] violently, suddenly. Ἀίγδην, μέσσας δὲ σὺν ὅστέῳ ἱνάς ἔκεραεν. Apoll. 2. 828.

Αἰγείος, εἰή, εἰών, et αἰγῆος, ἔα, ἔδν, adj. [caprinus,] belonging to a goat. Στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμένοι. Apoll. 4. 1348.

Αἰγερῶς, ου, ἡ, subst. [populus nigra, alnus,] a poplar, an alder. Ἦς δὲ τίς αἰγερὸς, μέγα δένδρεον, αἰθερὶ κῦρον. Call. H. Cer. 38. EPIITH. Λεῖη, μακρῇ, τ' ἀνῆ.

Αἰγιάλειά, as, ἡ, P. N. [Ægialēa,] the wife of Diomed. Μὴ δὴν Αἰγιάλειά περὶφρων Ἀδρηστίνη. E. 412.

Αἰγιάλδος, οὔ, ὁ, subst. [littus, ora,] a shore, the sea-shore. Εἰδὼν αἰγιάλοσσι. Iph. A. 210. SYN. Θιν, ἀκτὴ, ἡών. EPIITH. Εὐρύς, ἀτρύγετος, δυσήνεμος, πολύχητος, ἡμαῖθεις, ἀγχιάλδος, κοῖλος, εὐορμος, πόλιος.

Αἰγιόβαλδος, ου, ὁ, subst. [parus, avis quædam,] the name of a bird, a titmouse. Καὶ αἰγιόβαλῳ. Av. 881.

Αἰγίλις, ἱπός, ὁ et ἡ, adj. [præaltus, præceps,] very lofty or high. Ἡ τὲ κάρ' αἰγίλιτος πέτρης διδόμερον χεεῖ ὕδωρ. I. 15. SYN. Αἰψηρός, ἡλίβατος, ὑψηλός, ἡνέμοις, πρόβλης, περὶμήκης.

Αἰγινά, as, Ion. ης, ἡ, P. N. [Ægina,] the name of an island formerly called Ænone. Αἰγίνης ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον. Apoll. 4. 1767. EPIITH. Δικαιοπόλις, Δωρίς, Εὐανδρός, φίλομολπος, Αἰακίδαῖν εὐπυργὸν ἐδός.

Αἰγῖον, ου, τό, P. N. [Ægium,] a town in Achaia, where Jupiter was said to have been fed by a GOAT. Πελληνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἰγῖον ἀμφενέμοντο. B. 574.

Αἰγῖόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ægida gestans,] ægis-bearing, who bears a shield covered with a goat's skin; an epithet of Jupiter. Κλυθεῖ μοι αἰγῖόχοιο Διὸς τέκος, ἀρτυῶνῃ. E. 115.

Αἰγίς, ἰδός, ἡ, subst. [ægis,] an ægis, or shield covered with a goat's skin. Δὴ τὸτ' Ἀθηναίη φησισίμβροτον αἰγῖδ' ἀνέσχεν. χ. 297. EPIITH. Ἀμφιδάσειά, ἐρίτιμος, ἀγίρως, ἀθανάτη, ἀρήρητος, θυσσάνδεσσα, δεινὴ, σμερδνὴ, παμφανώσα, δασύμαλλος, θοῦρις, χρυσεῖα, ἀρίπρεπής, ἐρεμνὴ.

Αἰγισθός, ου, ὁ, P. N. [Ægisthus,] the paramour of Clytemnestra. Σὺ γὰρ τὰ τ' εἰς Αἰγισθὸν ἐξεῦρες κἀκά. Orest. 1156. EPIITH. Θυεστιάδης, δολίος, δολομητής, ἀναλκίς, κοινολέχης.

Αἰγλή, ης, ἡ, subst. [fulgor, splendor,] brightness, splendor. Λευκὴ δ' ἐπιδέδρμεν αἰγλή. ε. 45. SYN. Αὐγὴ, ἁμάρυγη, λαμπρότης, στίλβη, σέλας, EPIITH. Ἀμβρόσιος, ἀνέφελος, γαιόχος, βλοσυρὰ, Διόσδοτος, φάεινῃ, παμφαῇ, τηλεσκοπός, μαρμαρεᾶ, ζᾶθα, θεόσσοτος, πολυδαίδαλος, νέεφεγγής, ζειδωρός, φασίζδός, φωσφόρος, φαῖσιμβρότος, λευκὴ, σελήναίη, λάμπουσα.

Αἰγλήεις, ἡεσσα, ἦεν, adj. [splendidus, coruscus,] shining, bright, glittering. Οὐρανὸν αἰγλήεντ' ἀλπίων ἐκ πατρὸς ἐνιπῆς. Apoll. 4. 614. SYN. Αγλαός, λαμπρός, ἀστράπτων.

Αἰγυπίος, οὔ, ὁ, subst. [vultur,] a vulture. Μέγαν αἰγυπῖον δ' ὑποδείσαντες. Aj. Fl. 169. SYN. See Γύψ. EPIITH. Γαμψόνυξ, ἀγκυλόχειλης. See χ. 302.

Αἰγυπτιάζω, v. [Ægyptium ago, me gero ut Ægyptii,] to prate like the Egyptians; to act knavishly, like the Egyptians. Ἡγυπτιάζει. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δώσει δίκην. Thes. 922. SYN. Πάνουργεω.

Αἰγυπτίος, α, ὄν, adj. [Ægyptius,] Egyptian; et Αἰγυπτῖοι, ων, the inhabitants

of Egypt. Ἀγχοῦθι πηγῶν Αἰγυπτίου Ἰνυποῦ. Call. H. Dian. 171. ΕΡΙΤΗ. of Αἰγυπτῖοι :—δεινοί, ἀριπρέπειον γένος ἀνδρῶν.

Αἰγυπτῶς, ου, ἡ, P. N. [Ægyptus,] Egypt. Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμὰ Αἰγυπτῶς. Theocr. 17. 79. ΕΡΙΤΗ. Βάρεϊα, ἤερῃ, εὐσπῶρος, εὐλείμων, πόλυ-πυρὸς, πυρὸφῶρος, σκῶτῶσα, λίπαρῃ, μεγάλη, αἰεὶ σταχῦεσσι βρύουσα, ἐπακτιὰ χέρος.

Αἰδεῖσθαι et αἰδῶμαι, v. [revereor,] to reverence, to respect. Αἰδεῖσθαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἐλκεσπέπλους. X. 105. SYN. Ἀεῶ, ἀεῶμαι, ἀγάεῶμαι, γεραίρω, εὐλαβεῖσθαι, θεράπευω, πρεσβεύω, σεβίζω, σεπτῶς ἔχω, δι' αἰδούς, διὰ τιμῆς, ἔχω et ἄγω.

Ἄιδηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [obscurus, exitialis,] obscure, destructive, fatal. Ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναῖο παῖδ' αἰδηλόν. E. 880. SYN. Ἄδηλος, ἀφανής, ὀλεθριῶς, στυγνός.

Αἰδης, ου, ὁ; Ἄις, ιδὸς; Ἄιδωνεύς, P. N. [Pluto,] Τλῇ δ' Ἄιδης ἐν τοῖσι πελώριοις ὤκυν ὄιστόν. E. 395. ΕΡΙΤΗ. Ἀμείδητος, ἄκριτος, μελαγχαίτης, παλαιγενής, ἰφθιμὸς, κλυτὸπῳλὸς, πίκρος, πανδάματρω, νηλεὴς, νεκρὸδέγμων, Ζεὺς κἄταχθονίους, ἐνέροισιν ἀνάσων, ἀναξ ἐνέρων, Ζεὺς τῶν ἐκκημηκῶν.

Αἰδης, [See Maltby.] Ἀιδης, ου, ὁ, subst. [Orcus, inferi,] the place of the dead, the shades. Λίπων, ἴν' Ἀιδης χωρὶς ψικισται θεῶν. Hec. 2. SYN. Ἐρεβός, ζῶφος, ἐλαντειχὴς δῦμος Περσεφῶνης. ΕΡΙΤΗ. Ἀχλύεις, πῶλυδάκριτος, ἐννυχὸς, λυσίμελῆς, στῦγερὸς, κρυῖρος, δάκρυεις, πῶλυκλαντός, λυγρὸς, ἀπεύκτος, βδελύρως, ἀποτροπαῖος, μελάνοχρως.

Ἄιδνός, ἡ, ὅν, adj. [obscurus,] dark, gloomy. Οὐρεὺς ἐν βήσσησιν αἰδνῆς παιπαλῶεσσης. Hes. Theog. 860. SYN. Σκῶτεινός, σκῶτις, δι' ὀφῆρος, ἀφανής.

Αἰδοῖός, α, ὅν, adj. [venerabilis,] venerable, worthy of respect. Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν. e. 447. SYN. Ἀπύβλεπτός, εὐσεπτός, σεμνός, ἐνδοξός, θεόσεπτός.

Αἰδοφρων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [modestus,] modest, bashful. Ὅστις αἰδοφρων. Alcest. 663. SYN. Αἰδοῖος, εὐλαβής.

Ἄιδρεῖα, αἰδρία, et [Maltby's Thes.] αἰδρία, as, ἡ, subst. [imperitia, inscitia,] ignorance, imprudence. Ὅστις αἰδρεῖη πελάση, καὶ φθόγγον ἀκούση. μ. 41. SYN. Ἀμάθια, ἄγνωσία, ἀπειρία.

Ἄιδρις, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [imperitus,] ignorant, unskilful. Χώρου αἰδρις ἔων; κ. 282. SYN. Ἀπειρός, ἀμάθης, ἄγνώμων, ἀδάμων.

Ἄιδροδίκης, ου, ὁ, et αἰδροδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [justitiæ nescius, sævus,] ignorant of law and justice, cruel. Ὅσσοις δὲ πόντῳ θῆρᾷς αἰδροδίκους. Nem. 1. 96. Αἰδώς, ὄος, contr. οὗς, ἡ, subst. [pudor, verecundia,] modesty, shame. Αἰδώς δ' αὖ, νέον ἀνδρὰ γεραίτερόν ἐξερεσθαι. γ. 24. SYN. Αἰσχύνη, ἄγνευμά, ἄγνεια. ΕΡΙΤΗ. Ἀήρατός, γαμήλιος, παρθενική, ἐράτη, τίμιος, σώφρων, πένθιμος, See Apoll. 3. 648.

Αἰέλουρος, et (quod minus Atticum) αἰλουρός, ου, ὁ, subst. [felis,] a cat. Σκᾶλ-πας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτιδάς. Acharn. 879.

Αἰετός, Att. ἄετος, ου, ὁ, subst. [aquila,] an eagle. Οἷμησεν δὲ αἰεῖς, ὥστ' αἰετός ὑψιπέτης. X. 308. ΕΡΙΤΗ. Ἀλκήεις, γαμψώνυξ, ἀγκυλόχειλης, ὠκυπέτης, δαφνοῖος, πτέρους, εὐπτερός, ἡερόφοιτης, ἡερόδινης, Δῖος αἰετός ὄρνις, ὀξεῖ κέκληγας, ἀρχὸς οἰωνῶν.

Αἰετός, οὔ, ὁ, adj. et subst. [juvenis,] young, youthful; a youth. Ὅν' αἰετός ἀφῆκέν ἀνὴρ, πειρώμενός ἦβης. Ψ. 432. SYN. Νεανίσκος, ἀκρηβός, ἡιθεός, κοῦρός, νεανίας. ΕΡΙΤΗ. Θαῆρὸς, ἀρηιθός, εὐσθενής, ἀκμάζων, Διοτρεφής, ἀνθηρὸς, ἰσχυρὸς, ἀγῆνωρ.

Αἰήτης, ου, ὁ, P. N. [Æætes,] king of Colchis, and father of Medea. Αὐτοκᾶ-σιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήτα. κ. 137. ΕΡΙΤΗ. Ἀπηνής, μεγᾶλόφρων, ὑπέρθυμος, ὀλός, υἱὸς φάεσιμβρότου ἡέλιου.

Αἰήτης, ου, ὁ et ἡ, idem quod Ἀήτης, adj. [vento obnoxius,] exposed to the wind, tempestuous like the wind. Ἦ, καὶ ἄν' ἀκμῶθετοῦ πέλωρ αἰήτων ἀνέστη. Σ. 410. SYN. Αἰθων, πυρώδης.

Αἰθαλίω, ὡνός, ὁ, et αἰθαλῶεις, εσσα, ἐν, adj. [ardens,] burning, scorching.

Τοι δὲ πρὸτ' σκίεραϊς ὀρθοδαμνίσιν αἰθαλίωνης. Theocr. 7. 131. See also P. V. 1028. SYN. Αἶθουψ, αἶθων, ἔμπυρρος, διάπυρρος, ψόλοισι, αἰθός.

Αἰθαλός, ου, ό, subst. [fuligo,] soot. Κατὰ δ' αἰθαλου. Hec. 905. SYN. Αἰθάλη, λιγνύς, ψόλος; ἱπνιᾶ.

Αἰθαλῶ, ω, f. σω, p. ωκά, v. [fuligine inquino, uro,] to blacken, as with soot; to burn. Μή σ' αἰθαλώσῃ πολλοῦκᾶπνον στέγος πέπλους. Eur. Electr. 1140.

SYN. Ἀπαιθαλῶ, αἶθω, ἀναιθύσσω, φλέγω, καίω.

Αἰθερίος, ου, ό et ή, et αἰθερίος, ια, ἰον, adj. [æthereus,] etherial. Οὐ γὰρ οὐγ' αἰθερίοιό φῶήν ἔχεν οἰωνοῖδ. Apoll. 2. 1258. SYN. ἀερίος.

Αἰθερῶδρομος, ου, ό et ή, adj. [per æthera currens,] passing through the air. Εἰδωλὰ πέτειων αἰθεροδρόμων. Av. 1394.

Αἰθήρ, ἐρὸς, ό et ή, subst. ["æther, aër purus, in quem nulla ascendunt nubes; nam aër est inferior aëre, nubilus obnoxius." Vid. Damm. in v.] ether, the sky. Φαίνετ' ἀριπρῆπεα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ. Θ. 552. SYN. Ἀήρ, αἰθρία, Ζεὺς, πῦρ. ΕΡΙΤΗ. Ἀτρυγέτος, ἀστερωπός, ἀστροχίτων, ἀφθιτός, ἀκάματος, ἀβάτος, αἰδός, εὐδός, ἥσυχος, τηλέφανής, ἡλιβάτος, ποικίλος, τανᾶος, ψυχρά, αἰγλήεις, νήνεμος, ἀπειρίτος, ἀσπέτος, πανδαμάτωρ, σέλασφύρος, ἀστερσφεγγής, ὕγρος, ἀννέφελος. PHR. Δίος οἴκησις, μεγάλωνῦμος πάτηρ, σφὸς ἀρμυνίας πάτηρ.

Αἰθίοψ, ὄπος, ό, fem. Αἰθιόπις, ἰδός, ή, (plur. Ion. Αἰθιόπηες, ων, οί,) an Ethiopian. Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθιοπας μετέκτιθέε τηλόθ' ἔοντας. α. 22. ΕΡΙΤΗ. Ἀμύνονες, ἐσπερίοι, πῦμαροι, κυάνεοι, μελάνοχροοι, ἐγχέσιμωροι, κελαινοί, μελάνες. PHR. Ἐσχάτοι ἀνδρῶν, οἱ μὲν δυσόμενον Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Αἰθός, ή, ὄν, adj. [niger, in cinerem redactus,] black, reduced to ashes, burnt. Αἰθός γέγενναι πάντᾳ τὰ περὶ τὴν τράμιν. Thesm. 246.

Αἰθός, ἐός, τό, subst. [æstus,] heat. Τὸν δ' ἄμφι τὲ δήϊον αἰθός. Apoll. 3. 1304. SYN. Πῦρ, φλόξ, καυμά, θάλπος.

Αἶθοψ, ὄπος, ό et ή, adj. [rutilus, ardens,] burning, hot, bright, black. Οὐ γὰρ σίτην ἐδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθόπᾳ, οἶνον. E. 341. Μέλας, κελαινοφάνης, πυρρός, θερμός, αἶθων, λαμπρός, κυανέος, ὀρφναῖος.

Αἶθουσα, ης, ή, subst. [porticus,] a portico. Ἐκ δ' ἐλάσσε προθύροισι καὶ αἰθούσῃς ἐριδούπου. O. 324. SYN. Στόα, αἱ παραστάδες.

Αἰθρία, ης, ή, P. N. [Æthra,] the attendant of Helen; also the name of a city. Αἶθρη Πιρθοῖος θυγάτηρ. Γ. 144.

Αἶθρα, as, et Ion. αἶθρη, ης, ή, subst. [aëris serenitas, suda tempestas,] a serene air or sky, fair weather. Ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. P. 646.

Αἰθρηγενέτης, ου, et αἰθρηγενής, ἐός, ό, adj. [in æthere natus, frigus vel pruina inducens,] bred in the air, causing cold and hoar frost. Καὶ Βόρεης αἰθρηγενέτης, μεγὰ κύμα κύλινδων. ε. 296. See also O. 171.

Αἰθρία, ου, ό, subst. [æther serenus vel placidus, sudum,] fair weather, serenity, calmness. Ἀσκωλίαζ' ἐνταυθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. Plut. 1129. SYN. Εὐδία, νηνεμία, γαλήνη. ΕΡΙΤΗ. Κἀλή, ἀννέφελος, νήνεμος.

Αἰθριόκοιτέω, v. [sub dio cubo,] to sleep in the open air. Ἀδὺ δὲ τῷ θερέος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριόκοιτεῖν. Theocr. 8. 78.

Αἰθρίος, ου, ό et ή, adj. [serenus, frigidus,] serene, calm, cold. Ἥλθ' ἀνέμος ἔξφύρος, μεγὰς, αἰθρίος. Hom. Ap. 433. SYN. Εὐδίος, πρῶσῆλιος, ψυχρός.

Αἰθρία, ου, ό, subst. [frigus matutinum, pruina,] cold, hoar frost. Αἶθρω καὶ κάματφ δεδμημένον. ξ. 318. SYN. Στρίβη, πάγος, πάχνη, πάγέτος, πηγᾶς, πηγυλῆς.

Αἰθυσία, as, ή, subst. [mergus, fulica,] a coot, a sea-fowl. Αἰθυίη εἰκυῖα. ε. 353.

Αἶθω, f. σω, κά, v. [cremo, splendeo,] to burn, to consume, to shine. Αἶθω χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μεγὰ, καπνύρισσά. Theocr. 2. 24. SYN. Καίω, φλέγω, πύμπρημι, αἰθύσσω, ἀνέκαίω, αὔω, παρᾰθάλλω, αἰθαλῶ, δαίω, δαίομαι, πυρῶμαι, πρήθουμαι.

Αἶθων, ωνός, ό, adj. [ardens,] burning, shining, fiery red. Αἶθωνες, μεγάλοι, ἄμφω, ἐκκόρητόε ποιῆς. σ. 371. SYN. Αἶθοψ, ἔμπυρρος, περὶκάης, αἰθαλοῖς, ψόλοισι.

Αἰκάλλω, f. ἄλω, p. λκά, v. [blandior, blaudiendo decipio,] to fawn, to flatter.

Ἄλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τὴ καρδίαν ἐμήν. Arist. Thesm. 869. SYN. Κολάκευ, σάινω, θωπεύω, θώπτω.

Αἰ κέ, Dor. pro εἰ κέ, adv. [siquidem,] if perchance, if. Αἰ κέ θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήρης βιότοιο. Δ. 170. SYN. Ἐάν, εἰ πέρ, ἦν, εἰ πως, ὅπως, ἄνπερ, ἐάνπερ, ἦνπερ.

Ἄικη, ἥς, ἡ, subst. [motus violentus quivis, impetus,] any violent motion, impetuosity. Τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένων οὐδὲ τ' ἀκόντων. O. 709. SYN. Αἰθυγμᾶ, βία, ἐπιφόρά.

Ἄικης, the same as Ἄεικῆς, which see. Πέπονθας αἰκὲς πῆμ'. P. V. 476.

Αἰκία, et ἀεκία, as, ἡ, subst. [verberatio, injuria,] beating, blows, injury, insult. Σκιρτημάτων δὲ νηστῖσιν αἰκίαις. P. V. 600. See also v. 308. SYN.

Ἄεικεία, πληγή, ὕβρις. See Blomf. P. V. 93.

Αἰκίζω, f. ἴσω, p. κά, v. [contumeliâ vel verberibus afficio,] to ill-treat, to beat, to treat with ignominy. Οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. P. V. 195. SYN. Τύπτω, παίω, μαστίζω, μαστιγῶ, θείνω, ἱμάσσω, καθύβριζω, κολάζω.

Αἰκισμᾶ, ἄτος, τῷ, subst. [plaga, damnum, vulnus,] a blow, a wound, scandalous treatment. Οὐκ ἔστιν αἰκισμὸς οὐδὲ μηχανημ', ὅτι. P. V. 1025. SYN.

Αἰκία, πληγή, κολᾶσις, ὕβρις.

Ἄικως for ἀεκῶς, adv. [misere, turpe,] wretchedly, basely, unworthily. Ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτερίουσιν Ἄχαιοί. X. 336.

Αἰλινός, ου, ὁ, subst. [proprie, carmen quo deploratur Linus; carmen quodvis lugubre,] a mournful song, a dirge. Αἰλινὸν, αἰλινὸν, ἀρχὰν θανάτου. Orest. 1392.

Αἰλουρός, ου, ὁ, subst. [felis,] a cat. See Αἰέλουρος, the more Attic form.

Αἰμά, ἄτος, τῷ, subst. [sanguis,] blood. Αἰμὰ δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνός. E. 113. SYN. Βρότος, ἰχώρ, λυθρόν. EPIΘH. Ἄγανόν, ἀσπᾶγες, ἀγᾶθόν, βλοσυρόν, Διотреφές, ἐμφύλιόν, μελάν, πορφύρεόν, ἱερὸν, πᾶχυν, λευγάλεόν, νήχυν, θερμόν, χλωρόν, κυανέον, κελαινόν, κελαινεφές, εὐγενές, εὐκλές. PHR. Φόνια δρύσος, ρασμός μελάνανυγῆς, κροκόβαφῆς, σταγών.

Αἰμάκουριαι, ων, αἰ, subst. [parentalia, inferiæ,] funeral rites, sacrifices performed for the dead. Νῦν δ' ἐν αἰμάκουριαις. Pind. Ol. 1. 146. SYN. Κτερίσματᾶ, ἐνάγισματᾶ, τὰ νεκροῖς νενόμισμένᾶ, τὰ κτερεᾶ.

Αἰμάσιᾶ, ἄς, ἡ, subst. [sepes,] a hedge, properly, of thorns. Ἐφ' αἰμάσιαισὶ φηλάσσει. Theocr. 1. 47. SYN. Φραγμός, φράγμα, ἐρκὺς, ὀρκυή.

Αἰμάσσω, ξω, κά, v. [cruento,] to stain with blood. Βωμόν δ' αἰμάζει κερῶος τραγὸς οὗτος ὁ μαλλὺς. Theocr. Ep. 1. 5. SYN. Αἰμάτσω.

Αἰμάτηρός, ἂ, ὅν, et αἰμάτεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [sanguineus, cruentus,] bloody, cruel. Ἐλυσάν αἰμάτηρόν, ὥστε μηδενᾶ. Soph. Electr. 755. SYN. Αἰματῆεις, αἵμων, αἰματώδης, αἰματοσταγῆς, καθαιμακτὺς, μαιφιδὺς, αἰμαβάφης.

Αἰματόλοιχος, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [sanguinem lambens,] licking blood. Ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἰματόλοιχος. Agam. 1481.

Αἰματόπωτης, ου, ὁ, et αἰματορρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguinem bibens,] drinking blood. Γαμφηλῇσὶ δρᾶκοντᾶ κύαλεμῷ, αἰματόπῳτην. Eq. 198. See also Eumen. 193.

Αἰματορρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguine fluens,] streaming with blood. Πάντοιν αἰματορρότοις. Iph. A. 1515.

Αἰματοσταγῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sanguine stillans,] dropping with blood. Ἀχέροντίος τῷ σκόπελὸς αἰματοσταγῆς. Ran. 471.

Αἰματοσφάγης, ἔος, ὁ et ἡ, [jugulatus,] cruelly murdered. Τῶσος γὰρ ἔσται πέλανός αἰματοσφάγῆς. Pers. 821.

Αἰματῶ, f. ὦσω, ωκά, et αἰματῶμαι, v. [sanguine inquino,] to stain with blood. Σφάζ', αἰματου θεᾶς βωμόν, ἡ μετεῖσι σῆ. Androm. 250. SYN. Καθαίμασσω, αἰμάσσω, φοινίσσω.

Αἰμάτωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguineum vultum habens,] having a sanguinary or ferocious aspect. Τὰς αἰματωποὺς καὶ δρᾶκοντῶδεις κόρας. Orest. 250.

Αἰμόνες, ων, οἱ, P. N. [Hæmones,] a name of the Thessalians. Πηλεὺς παρῆ-

¹ Θεᾶς is here scanned as one long syllable.

δοκεῖν Αἰμῶνεσσιν. Nem. 4. 91.

Αἰμόρραγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sanguinem stillans,] streaming with blood. Αἰμόρραγης φλέψ' ἀλλ' ἑάσωμεν, φίλοι. Philoct. 825.

Αἰμόρραντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguine conspersus,] sprinkled with blood. Αἰμόρραντοι θύσαι πλήρεις. Alc. 131. SYN. Αἰμαῖτες, αἱματηρός, αἰμοστάγης, αἱματοστάγης, αἱμοδόρυκτος.

Αἶμος, ου, ὁ, P. N. [Hæmus,] a mountain in Thrace. Εὐτὲ χιῶν ὥς τις κατέτακτο μακρὸν ὑφ' Αἶμον. Theocr. 7. 76. EPITH. Θρηΐξ, Θρηϊκίος, χιῶνῶδης, δυσχείμων, ἀνέμωδης, ὑπηνέμιος.

Αἰμύλιος, ου, ὁ et ἡ, et αἰμύλος, η, ὁν, adj. [sanguinem commovens, blandus, blanditiis decipiens,] courteous, affable, crafty, deceitful. Τοῖα δὲ μειδιῶσα προσέννεπεν αἰμύλοισιν. Apoll. 3. 51. See also Rhes. 705. SYN. Μειλίχως, μειλίχως, ἡπίος, εὐχάρις, θελκτήριος, στωμύλος, καλλιῆπης.

Αἶμων, ὄνος, adj. [(1) peritus, (2) cruentus,] (1) skilful, expert, (2) bloody. (Also Αἶμων, P. N. Δ. 296.) Σκαμάνδριον, αἶμονα θήρης. E. 49. SYN. Δαίμων, ἐπιστήμων, εὖ εἰδώς, αἰμυλεός.

Αἰνᾶρετης, ου, ὁ, adj. [virtutem cum aliorum malo habens,] awful in virtue. Αἰνᾶρετῃ τῖς σεῦ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνος περ. Π. 31.

Αἰνεῖας et Αἰνέας, ου, ὁ, P. N. [Æneas,] the son of Anchises and Venus. Αἰνεῖας δ' ἐπὶ οὐρανὸν σὲ σὺν Ἀσπιδὶ δουρὶ τέ μακρῷ. E. 297. EPITH. Ἀγχισιᾶδης, ἄμυμων, δαΐφρων, μεγᾶθυμος, ἐρικυδής, ὁ τῆς θεοῦ, Τρώων βουλευφόρος, κρατέρωφρων, ἔως, κρατέρος παῖς Ἀγχισαῦ, μήστρω φύβου, θύος πόλεμότης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Αἰνέω, f. ἔσω, p. ἤνεκά, v. [laudo, assentior, item suadeo,] to praise, to approve, to recommend. Αἰσχιστὸν ἔργον' οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ. Orest. 492. SYN. Ἐπαινέω. See Αἰνίζομαι.

Αἰνιγμα, ἄτος, τό, et αινιγμός, οὔ, ὁ, subst. [ænigma, obscurus sermo,] an enigma, a riddle. Οὐκ ἐμπλέκων αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ. P. V. 611. See also Ran. 61. PHR. Λοξὸν ἔπος. See EPITH. &c. in Χρησμός.

Αἰνίζομαι, f. ἱσθῶμαι, p. μαι, v. [laudo, admiror,] to praise, to admire. Δημόδωκε, ἔξοχα δὴ σὲ βροτῶν αἰνίζομαι πάντων. Θ. 487. SYN. Αἰνημὶ, αἰνέω, ἐπαινέω, κληίζω, εὐφημέω, ἐπευφημέω, κλέω, κλείω, παιανίζω.

Αἰνικτός, ἡ, ὁν, adj. [ænigmaticus, obscurus,] enigmatical, obscure, perplexed, Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσῃ λέγεις. Œ. R. 439.

Αἰνίσσομαι et αἰνιττόμαι, f. ἱζομαι, p. ἤνιγμα, v. [obscurus loquor,] to speak obscurely, to hit at. Καὶ ποικίλως πως, καὶ σφῶς ἤνιγμένους. Arist. Eq. 196.

Αἰνυγᾶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelici matrimonio junctus; adulter,] unhappily married; an adulterer. Σέθεν ὥς εἰλὲ Παῖρις αἰνυγᾶμος. Hel. 1119.

Αἰνυγένης, ου, ὁ et ἡ, adj. [terribiles malas habens,] having tremendous jaws. Θρηῖον αἰνυγένην ἀπὸ Πλείστοιο κᾶθέρπον. Call. 4. 92.

Αἰνόθρυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [perdite delicatus] extremely effeminate, a decided fop. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε. Theocr. 15. 27.

Αἰνόλαμπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [terribiliter lucens,] shining awfully. Αἰνόλαμπες σίνους. Agam. 390.

Αἰνόλεων, οντός, ὁ, subst. [sævus leo,] a fierce lion. Θηρίον, αἰνόλεοντα, κακὸν τέρψας ἀγροίταις. Theocr. 25. 168.

Αἰνόμορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] unhappy, miserable. Εἰς ζῶφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον οὐδὲ σὲ μήτηρ. H. in Merc. 257.

Αἰνόπαρις, ἰδός, ὁ, [infelix Paris,] wretched Paris. Ἰδαῖον τὲ βούταν Αἰνόπαριν. Hec. 938. SYN. Δύσπαρις.

Αἰνόπατηρ, ἐρός, ὁ, subst. [parens infelix,] unhappy father. Ὡ πατὴρ, αἰνόπατὴρ. Choëph. 314.

Αἶνος, ου, ὁ, subst. [narratio, assensio, laus,] a story, approbation, praise. Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεσται αἶνος. Ψ. 795. SYN. Αἶνεσις, ἐπαινος, ἐγκώμιον, εὐφημία, λόγος. EPITH. Ἀμύμων, ἀγακλής, αἰοδίμος, ἐκἐλάδως, λιγυρός, χαρτεῖς.

Αἶνος, ἡ, ὁν, adj. [gravis,] heavy, serious, unfortunate, terrible. Τρῶας δὲ

τρῶμος αἰνὸς ὑπήλθε γυνῆ ἑκαστόν. H. 215. SYN. Βάρυς, δεινός, χάλεπός, βίαιος, σφοδρός, ἀθλίος.

Αἰνῶμαι, v. [capio,] to take, to take away. Τῷ δ' ἔγωγε γαστέρᾳ τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἰνυτό θυμόν. Δ. 531. SYN. Αἰρέω, ἀφαιρέω, ἀπαίνυμαι, λαμβάνω, δέχομαι.

Αἰνῶς, adv. [misere, valde, nimium,] grievously, very much. Ὡς ἐφ' ἑσθ' ἥ δ' αἰλίουσ' ἀπέβησάτ'· τειρετό δ' αἰνῶς. E. 352. SYN. Αθλίως, χάλεπῶς, λίαν, ἄγαν, μέγᾳλως.

Αἰξ, αἰκός, ἡ, subst. [impetus,] force, impetuosity, violence. Αἰδὼν ὠκείας ἀνέμων αἰκὰς ἐρύειν. Apoll. 4. 820.

Αἰξ, αἰγός, ὁ or ἡ, subst. [caper, capra,] a goat. Ἐν δ' ἄρ' αὖ νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πτόνός αἰγός. I. 207. SYN. Τράγος, χίμαιρά, αἰγιδίον. EPIITH.

Ἀγροτέρυς, ἄγριος, δασυήρις, διδύματόκος, ἱξάλος, εὐτρέφης, πίων, κέραῖ, λευκά, τάνυθρις, πόλυγαλακτός.

Αἰδολία, as, ἡ, P. N. [Æolia,] Αἰδολίην δ' ἐς νῆσόν ἀφικόμεθ' ἐνθά δ' ἐναίειν. κ. 1.

Αἰδῶλλω, f. αἰδῶ, p. ἥολα, v. [varie verso, verito, agito,] to vary, to turn, to agitate. Αἰδῶλλει· μάλ' αὖ δ' ὦκα λίλαιεταί ὀπτηθῆναι. v. 27. SYN. Αἰδῶω, παρὰλλάττω, δαιδῶω, ποικίλλω.

Αἰδολόβροντας, Dor. pro αἰδολόβρόντης, ου, ὁ, adj. [qui velocia fulmina agitat,] an epithet of Jove. αἰδολό-βρόντα Διὸς αἰσα. Pind. Ol. 9. 64.

Αἰδολόθωρηξ, ηκός, ὁ et ἡ, adj. [vario thorace indutus,] armed with a beautifully variegated breast-plate. Τῆς μὲν ἱῆς στῆχος ἦρχε Μενέσθιός αἰδολόθωρηξ. Π. 173.

Αἰδολομήτης, ου, ὁ, et αἰδολομητής, ὁ et ἡ, adj. [astutus, callidus,] crafty, cunning. Ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰδολομήτης. Hes. Fr. 28. 4. SYN. Αἰδολόβουλος, δολίος, δολιόφρων, πόλυτροπός, πάνουργός.

Αἰδολομήτης, ου, ὁ, adj. [variam mitram habens,] having a turban of various colours. Οἰνότηδην θ' ἔλενον, καὶ ὄρεσβιὸν αἰδολομήτην. E. 707.

Αἰδολόπωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene equitans,] having swift or spotted horses, riding well. Πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰδολόπωνους. H. to Ven. 138.

Αἰδώς, ου, ὁ, P. N. [Æolus,] the god of the winds. Αἰδώς Ἰπποδάμης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι. κ. 2. EPIITH. Ἀθελγής, δεινός, μέγᾳλῃτωρ, φιλόξεινος.

PHR. Τάμης or κοίρανός ἀνέμων, ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσω.

Αἰδώς, η, ὄν, adj. [varius, velox,] various, variegated, spotted, swift. Οἷ δ' ὥς τε σφήκες μέσσην αἰδωλοῖ. M. 167. SYN. Ἀλλοῖος, ποικίλος, δαιδάλεός, βάλλος, παμποικίλος, πάνταἰδός, σικτός, κατάσικτός, θός, τάχος.

Αἰδολοστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vario ore loquens, ambiguus,] ambiguous, obscure. Ἦκον δ' ἀναγέλλοντες αἰδολοστόμους. P. V. 661. SYN. Ποικίλογηρός, ποικίλομυθός, ποικίλος.

Αἰπεινός, ἡ, ὄν, adj. [excelsus,] high, lofty. Ὡς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Κάλυδωνι. N. 217. SYN. Ὑψήλός, αἰπός, αἰπής, αἰπός.

Αἰπόλῳ, ὦ, f. ἡσω, p. ηκά, v. [inter capras versor,] to be a goat-herd. Αἰ δὲ τὴ λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπόλῳ δίδάξει. Theocr. 8. 85. SYN. Αἰγίζω.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, subst. [grex caprarum,] a herd of goats. Τόσσα σῶν σύβουσι, τὸς αἰπόλια πλάτ' αἰγῶν. Λ. 678. SYN. Τράγισκων ἄγελα.

Αἰπόλος, ου, ὁ, subst. [caprarius,] a goat-herd. Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν. ρ. 247. SYN. Αἰπόλος ἀνὴρ, αἰγῶν ἄγων.

Αἶψος, ἡ, ὄν, adj. [altus, profundus,] deep, high. Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοι πόλιν διέπερσάμεν αἶψην. γ. 130. See αἶψος.

Αἶψος, ἔος, τὸ, subst. [altitudo, summus mons,] height, the top of a mountain. Νύμφαι Καστάλιδες Παρνασίῳ αἶψος ἔχεισαι. Theocr. 7. 148. SYN. Ὑψός, ἄκρα, κορυφή.

Αἰψυμήτης, ου, ὁ, adj. [consilia alta capiens,] who possesses high thoughts, proud. Τῆς ὀρθοβούλου Θεμίδος αἰψυμήτᾳ παῖ. P. V. 18.

Αἶψος, εἶα, ὅ, adj. [altus, excelsus,] high, lofty, elevated. Λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν, αἶψ' ἔτε τεύχος. Z. 326. SYN. Αἶψος, ὑψηλός, ἡλίβατος, ὑψηρέφης, ἡνέμοις.

Αἰπυτός, ου, ὁ, P. N. [Æpytus,] a king of Arcadia. Οἷδ' ἔλθ' Αἰπυτὸν ἐν παντὶ χροῖν. Pind. Ol. 6. 59.

Αἰρέσις, ἔως, ἡ, subst. [optio,] choice, election, option. Ποίουν, προδειξύν-
αιρέσιν τ' ἐμοὶ δίδου. P. V. 777. SYN. Ἐκλόγη, προαίρεσις, θελημα, εὐχή.

Αἰρετός, ἡ, ὄν, adj. [potior,] better, eligible, desirable. Ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ
θανάτος αἰρετώτερός. Eq. 84. SYN. Ἐκκριτός, ἐπεραστός, εὐκταῖος, εὐκτός, ἐπευ-
κτός.

Αἰρέω, f. ἴσω, p. ἡκά, 2. a. εἰλόν, v. [capio, convinco, occido,] to take, to seize,
to convict, to vanquish, to kill. Σίτον τε γλυκεροῖο περὶ φρενᾶς ἡμέρος αἰρεῖ.
Λ. 89. SYN. Αἰνῦμαι, ἀρνῦμαι, λαμβάνω, αἰρεῖσθαι, ἐξαιρεῖσθαι, λάζομαι,
ἄλλοσκω, κατ'αἰκνίω, κρύπτω, αἶρω, κατ'αβάλλω, ἀναιρέω.

***Αἶρος**, a play upon the name Irus in the Odys. Σ. 72. Ἡ τὰχ' Ἰρὸς αἶρος
ἐπίσπαστον κλέος ἔξει.

Αἶρω, f. ἀρῶ, p. ἥρκα, f. ἀρῶ, v. contract. ab αἶρω, [tollo, aufero,] to lift up,
to extol, to carry away. Ἡδὴ πὸδ' ἔξω δωμάτων αἶροντί μοι. Hec. 951. SYN.
Ἐπαίρω, ἀναιρώ, ἀναφέρω, αἰρέω, φέρω, κινέω.

***Αἶς**, ἰδός, ὁ, subst. [orcus,] hell, the place of the dead, Pluto. Εἷχος ἐμοὶ
δόξης, ψυχὴν δ' Αἶδι κλυτὰ πάλλω. Π. 625. EPIITH. See Ἀΐδης.

Αἰσά, ἡς, ἡ, subst. [fatum,] fate, destiny. Οὐ γὰρ οἱ τῇδ' αἰσά φίλων ἀπὸ νόσφιν
δλέσθαι. ε. 113. SYN. Μοῖρᾶ, ἀνάγκη, εἰμαρμένη, μῦθος, πέπρωμένη, κῆρ, τύχη.
EPIITH. Κάκῃ, ἀργάλλῃ, λυγρᾷ, ἀτάσθαλός, ἀναγκαῖα, ἀμειλίχως, πόλυστόνως,
κράτερᾳ, θανάτηφόρος, πόλυτρόπος, ἀσχετὸς, ὀλοή, στύγερή.

Αἰσαρός, ου, ὁ, P. N. [Æsaros, hodie Necete,] a river flowing through Crotona;
likewise a river in Sicily Ἄλλ' ὅκ᾽ αὖ μὲν μὴν ἐπ' Αἰσαροῖο νόμει. Theocr.
4. 17.

Αἰσηπός, ου, ὁ, P. N. [Æsepus,] the name of a river in Lycia. Γρήνικός τε, καὶ
Αἰσηπος, διὸς τε Σκάμανδρός. M. 21. EPIITH. Βαθύρροδος.

Αἰσθάνομαι, f. αἰσθῆσθαι, p. ᾗσθημαι, v. [sentio,] to be sensible of, to per-
ceive, to hear, to understand. Καὶ κάρθ' ὅταν περ τούνημ' αἰσθηται τὸ σὺν.
Cē. C. 301. SYN. Νόεω, γινώσκω, μαθάνω, ὑποδέχομαι, φράζομαι, αἶω.

Αἰσθημᾶ, αἶτος, τὸ, subst. [ipse sentiendi actus,] sensation, feeling. Αἰσθημᾶ
τι. Iph. A. 1243.

Αἰσθησις, ἔως, ἡ, subst. [sensus,] sense, feeling, sensation. Οἱμοὶ τὸδ' οἶδον
εἰπᾶς αἰσθησις γὰρ οὖν. Eur. Electr. 292. SYN. Νῆσις, συνῆσις, ἔννοιᾶ.

***Αἰσθω**, v. [audio, expiro, exhalo,] to hear, to exhale. Αἰτάρ ὁ θυμὸν αἰσθεῖ
καὶ ἥρῳγεν, ὥς ὅτε ταῦρος. Υ. 403. SYN. Αἶω, ἀκούω, ἀπὸπνέω, ἐκπνέω, ἀπο-
ψύχω, ἐκλείπω.

Αἰσιμός, ὄν, adj. [fatalis, decens, vid. Damm.] fatal, becoming. Πέπῃ δ' αἰ-
σίμων ἡμᾶρ Ἀχαιῶν. Θ. 72. SYN. Μοιραῖος, μοιριδιός, εἰμαρμένος, πέπρωμέ-
νος, ἐναίσιμος, ἐπεικίς.

Αἰσιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [faustus,] auspicious, fortunate. Αἰσιόν, οἷος δὲ σὺ
δέμας καὶ εἶδος ἀγνητός. Ω. 375. SYN. Εὖσημος, εὐτυχής, δεξιός, δίκαιος, ἀγα-
θός.

***Αἰσσω**, ¹ Αἰζω, Ἡῖχα, v. [ruo,] to rush, to rush out. Ἰπποδάμαντ᾽ δ' ἐπειτὰ καθ'
ἵππων αἰσσοντά. Υ. 401. SYN. Ἐπειγδομαι, ἐπαίσσω, ἐφορᾶω, σπεύδομαι.

***Αἰστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [evanidus, de medio sublatus,] whose fate is unknown,
unheard of. Ὀχρεῖ αἰστός, ἀπυστός, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τέ γούος τέ. α. 242. SYN.
Ἀφανής, ἀγνωστός, ἀδοξός, ἀθλιός.

***Αἰστώ**, f. ὥσω, p. ὡκά, v. [evanidum reddo,] to obliterate, to suppress. Ὡς
ἐμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπι᾽ δώματ' ἔχοντες. υ. 79. SYN. Δ᾿αἰστώ, ἀφανίζω,
διαφθείρω.

***Αἰστωρ**, ὁρος, ὁ et ἡ, adj. [imperitus,] unskilful, ignorant. Ὅπλων γὰρ ὄντες
καὶ μάχης αἰστωρῆς. Androm. 682. SYN. Ἀδάμων, ἀμάθης, ἀγνώμων.

Αἰσνήτης, ου, ὁ, P. N. [Æsyetes,] the father of Alcathous. Ἐνθ' Αἰσνήταυ
Διοτρεφῆος φίλδον νῖδον. N. 497.

Αἰσθλιός, ου, ὁ et ἡ, ἔθ' αἰσθλός, ἡ, ὄν, adj. [flagitiosus,] flagitious, wicked.
Ἄλλ' αἰεὶ χυλῆπός τ' εἶη, καὶ αἰσθλὰ ῥέζοι. β. 232. SYN. Ἀδίκος, παρὰ νόμους.

¹ Αἰσσω has the first syllable long in Homer, but in the tragedians it is short. See Iph. A. 12.

Αἰσύμη, ης et antiq. gen. ἦθεν, ἡ, P. N. [Æsymba,] the name of a city in Thrace. Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμῃθεν ὀπιυμένην τέκε μήτηρ. Θ. 304.

Αἰσυνάω, f. ἦσω, p. ἡκά, v. [suum cuique tribuo, regno,] to assign his own to every one, to command, to rule, to govern. Γήμας κρέοντος παῖδ' ὅς αἰσυνᾷ χθονός. Med. 19. SYN. Ἀρχω, βασιλεύω, ἀνάσσω, κοιρανέω.

Αἰσυνήτης, ου, ὁ, subst. [certaminis curator, rex,] a president at the games, an umpire, a king. Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδ' ἐγείρειτοῖς αἰσυνήτης. Theocr. 25. 48.

SYN. Ἀγωνάρχης, βραβευτής, πᾶρδρός, βασιλεὺς, ἀναξ.

Αἰσυνός, ου, ὁ, P. N. [Æsymnus,] the name of a Grecian leader. Αἰσυνόν τ', Ὡρόν τε καὶ Ἰππῶνδον μὲν ἔχαρμον. Α. 303.

Αἰσχίνης, ου, ὁ, P. N. [Æschines,] an Athenian orator, the rival of Demosthenes. Μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται. Arist. Vesp. 1245. ΕΡΙΤΗ. Κεκρῶπιδος, τῷ μὲν ἄνθρωπῳ Πειθοῦς.

Αἰσχός, ἔος, τὸ, subst. [probrum,] shame, disgrace, turpitude. Μαργασύνῃ εἰσαῖε τῷ δ' οὐκ ἔμῃν ἔσσεταῖ αἰσχός. Apoll. 3. 797. SYN. Αἰσχύνῃ, αἰτιμία, ἀπρεπεία, ὀνειδός, ὕβρις.

Αἰσχρόκέρδεια, as, ἡ, subst. [turpe lucrum,] sordid gain. Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχρόκέρδειαν φιλεῖ. Antig. 1056.

Αἰσχρόμητις, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [turpia consilia afferens,] suggesting wicked counsel. Θρασύνεια γὰρ αἰσχρόμητις. Agam. 215.

Αἰσχροποιός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [turpia perpetrans,] acting basely, base, shameful, dishonourable. Ἐρῶ, αἰσχροποιεῖ, καὶ τέκνων μὴ αἰδοῖ. Med. 1343.

Αἰσχροός, ἄ, ὅν, adj. [turpis,] base, shameful, dishonorable, ill-favored. Στείχω δὲ θανάτῳ, δῶρὸν οὐκ αἰσχρὸν πᾶλει. Phæn. 1027. SYN. Ἀσχήμων, δῦσειδής, μῖαρός, μῦσαρός, αἰτιός, ἀναιδής, ἀσεμνός, ἀναισχυρτός.

Αἰσχουργία, as, ἡ, subst. [improbitas,] villany. Ἰδοίμ' ἂν ὀρθῶς Μαιναῶδων αἰσχουργίαν. Bacch. 1060. SYN. Κάκουργία, πῶνηρία, κάκια, μοχθηρία.

Αἰσχροός, adv. [turpiter,] basely, shamefully, dishonorably. Αἰσχροῶς γὰρ αὐτὰ, κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω. Philoct. 1234.

Αἰσχυλός, ου, ὁ, P. N. [Æschylus,] Ἐγὼ γὰρ Αἰσχυλὸν νόμιζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς. Nub. 1366. ΕΡΙΤΗ. Ἀγριόποιοις, αὐθαδόστομος, ἐρίβρεμής, σφός, φρένδεκτων, κομπῶ ἀκλόροίμων, ἀπερίληπτος. PHR. Ἐχων ἀχάλινον, ἀκράτης, ἀπύλωτον στόμα.

Αἰσχυντήρ, ἥρος, ὁ, subst. [fæda perpetrans,] he who commits a foul crime, as an adulterer. Ἐχει γὰρ αἰσχυντήρ, ὡς νόμον, δίκην. Choëph. 988.

Αἰσχύνω, f. ὕνω, p. ὑκά, v. [pudefacio, pudorem injicio,] to make ashamed, to disgrace. Σὺ δ' ἄξιον οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν. C. C. 929. SYN. Κατασχύνω, καθῦβριζω, λυμαίνομαι, αἰτιάζω.

Αἰσχύνομαι, v. [me pudet, revereor,] to be ashamed, to respect. Ἐλκεῖσθαι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμψης. σ. 12. SYN. Αἰδέομαι, ἐντρέπομαι, ἐμπαίζομαι, ἀδῶμαι.

Αἴσων, ὄνός, ὁ, P. N. [Æson,] the father of Jason, Αἴσων αὖ μεγὰ δὴ τῷ δῦσάμμορός· ἦτε οἱ ἦεν. Apoll. 1. 253.

Αἴσωπος, ου, ὁ, P. N. [Æsopus,] Esop. Ἐν τοῖσιν Αἰσώπων λόγοις ἐξενρέθη. Pax 129.

Αἰτέω, f. ἦσω, p. ἡκά, v. [peto,] to ask, to desire, to demand. Αἰτεῖς ἄ δ' αἰτεῖς, τὰμ' εἰαν θέλῃς ἐπη. C. R. 216. SYN. Ἀπαιτέω, ἐπαιτέω, παρῆαιτόμαι, δεῖομαι, παρῆκαλέω, ἐρωτᾶω, ἀξίωω, ἐρύομαι, λιπαρέω.

Ἄιτης, ου, ὁ, subst. [petitor, amasius,] a suitor, a lover. Στέργετε δ' ὕμεις αἰταῖ· ὁ γὰρ θεὸς οἷδε δικάζειν. Theocr. 23. 63.

Αἰτία, as, ἡ, subst. [causa, culpa,] a cause, a motive, a fault, an accusation, a legal contention. Τὴν δ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει. Aj. 28. SYN. Ἀφορμή, διὰβόλη, ἄγων, δίκη, αἰτιάμα.

Αἰτιάμα, ἄτος, τὸ, subst. [criminatio,] an accusation, a charge. Ποίω λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι. P. V. 194. SYN. Αἰτία, λάβη, νέμεσις, ἀμάρτημα, κατηγορία, ἐγκλημα.

Αἰτιάομαι, v. [incuso, culpo,] to accuse, to blame. Ὡ γὰρ ὄν, ἄλλοτε μὲν σὲ

καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγᾶ. K. 120. SYN. Ἐγκάλεω, κατηγορέω, δῶκω, κρίνω, διαβάλλω, μέμφομαι, κἀκίζω, ὀνειδίζω, βασκαίνω.

Αἰτίζω, f. ἴσω, p. ἱκά, v. [mendico,] to beg, to ask. Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἢν γαστῆρ' ἀναλτόν. p. 228. SYN. Αἰτέω, πτώσσω, πτωχεύω, ἐπαιτέω, πρῶσαι-τέω.

Αἰτίος, ἰα, ἴον, adj. [auctor,] who deserves blame, the author or cause of any thing. Σοὶ δ' οὔτε μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν. β. 87. SYN. Ἐπαιτίος, μεμπτός, ἐνῶχος, ὑπεύθυνος.

Αἶτνη, ης, ἡ, P. N. [Ætna,] a mountain in Sicily. Αἶτνα, μᾶτερ ἐμὰ, κῆγ' ὠ κάλῳν ἀντρον ἐνοικῶ. Theocr. 9. 15. EPITH. Σικελίῃ, ἡνέμδεσσᾶ, πολλὸν δένδρεος, νῖφθεσσᾶ, ἡλίβατος, πῦρίστακτος, τρικάρηνος, πῦρὶ τυφόμενῃ. For a description of Ætna see Call. in Del. 141. et Pind. Pyth. 1. 38.

Αἰτώλιος et Αἰτωλός, ου, ὁ, P. N. [Ætolus,] Ætolian. Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνῶμόν τε. E. 706. See also Phœn. 134.

Αἰφνίδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [repentinus,] sudden. Αἰφνίδιον θορῦβεῦσιν ἐφιστάμεναι μέλεδῶναι. Theocr. 21. 6. SYN. Ἐξαιφνιδίος, ἐξαπνιναιός, ἀδόκητος, ὄξυς.

Αἰχμάζω, f. ἄσω, p. ἁκά, [vibro,] to brandish, to dart, to throw. Ἐνδὺν αἰχμάζειν, παρῶρον δ' ἄλβον οὐδὲν αὐξάνειν. Pers. 755. See also Δ. 324. SYN. Ἀκοντίζω, ἀγκυλίζομαι, βάλλω, κρᾶδαινω, τίνασσω, ῥίπτω, ἀπορρίπτω, πάλλω, σείω.

Αἰχμαλωτικός, ἡ, ὢν, adj. [captivus,] taken captive. Ἀξων δόμοις γὰρ τοῖσδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς. Troad. 871.

Αἰχμαλωτίς, ἰδός, ἡ, subst. [captiva,] a female captive, a prisoner. Σε τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. Aj. Fl. 1228.

Αἰχμαλωτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [bello captus, captivus,] a prisoner of war, a captive. Ἐλένη, νόμισθεῖς αἰχμαλωτός ἐνδίκως. Troad. 35. SYN. Δορί-ληπτός, δορυᾶλωτός, δορικτητός.

Αἰχμή, ης, ἡ, subst. [cuspis,] the point of a spear or dart. Οὐδ' ἐρῶξεν χαλκόν, ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή. H. 259. SYN. Ἀκωκή, λόγχη, ἁκή, ἁκμή. EPITH.

Ἀσχετός, δυνῶφερῇ, ἀντήρῃ, ὀξεῖᾶ, ὀβριμός, τρίγλυφός, καρχάρδους, θανάτηφόρος, ἐμπύρος, χαλκὸβάρης.

Αἰχμήεις, εντός, ὁ, adj. [bellicosus,] warlike, fond of war. Τὸν αἰχμαέντᾶ θοῦρῶν εὐνα-τῆρά. Pers. 137.

Αἰχμητής, ου, ὁ, [bellator,] a warrior. Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνῶμόν τε. E. 706.

Αἰψά, adv. [statim, repente,] quickly, promptly. Ἀἰψά τοῖ αἵμα κέλαινῶν ἐρωήσει περὶ δουρί. A. 303. SYN. Αἰφνης, ἐξαίφνης, ἄφως.

Αἰψήρος, α, ὢν, adj. [celere,] quick, swift, prompt. Αἰψήρος δὲ κύρος κρῦεροῖο γοιοῖ. δ. 103. SYN. Λαιψήρος, τάχως, θόος.

Αἰψήροκελευθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [velociter gradiens,] proceeding rapidly. Ἀργέστην Ζεφύρον, Βόρην τ' αἰψήροκελευθόν. Hes. Theog. 379.

Αἰώ, v. [audio, intelligo,] to hear, to understand. Οὐκ αἶεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πέδιοι. K. 160. See also C. C. 308. SYN. Ἀκούω, κλύω.

Αἰών, ὦνός, ὁ, subst. [ævum, vita,] an age, life, the duration of man's life. Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τόν γε λίπη ψυχὴ τέ καὶ αἰών. Π. 453. SYN. Βίος. EPITH.

Ἀμβρόσιος, ἀτέρμων, ἀδάκρυς, γλυκὺς, βάρυς, μακρὸς, μόρσιμος, μινυνθαδῖος, λευγαλέος, πολυήρατος, αἰδῖος, ἱερὸς, ἀμφιλόφης.

Αἰώνιος, ου, ὁ et ἡ, et αἰωνίος, ἰα, ἴον, adj. [sempiternus,] perpetual, eternal. Δός μοι παρθένῃν αἰώνιον ἅπα, φυλάσσειν. Call. in Dian. 6. SYN. see in EPITH. to Αἰών.

Αἰωρέω, f. ἡσω, p. ηκά, v. [attollo, suspendo,] to raise into the air, to suspend. Ἀκάματοις τείως μὲν ἐπιστάδων ἡωρείτω. Apoll. 4. 1687. SYN. Αἶρω, ἐξάιρω, αἰωρίζω, ἐπαίρω.

Ἀκαδημία, ἄς, ἡ, P. N. [Academia,] a place in the suburbs of Athens, particularly famous for Plato's school of philosophy. Ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατῶν ὑπὸ ταῖς μύριας ἀποθρέξεις. Aristoph. Nub. 1005.

¹ This word, so common in Homer, does not occur in the dramatic writers.

Ἄκαθαρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus,] impure, unclean. Ἄκαθαρτὸν ὑμᾶς εἰκὼς ἦν οὕτως ἔαν. *Æ.* R. 256.

Ἄκαινᾶ, et Ion. ἀκαίνη, ης, ἡ, idem quod ἀκανθά, subst. [spina, virga pastoralis,] a thorn, a goad, a whip, a measuring-rod ten feet long. Ἐργατίνης ὡς τίς τῆ Πελασγίδι νύσσειν ἀκαίνη. *Apoll.* 3. 1322. *SYN.* Κέντρον, βούπληξ, βούκεντρον, ῥάβδον.

Ἄκαιρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inopportunos,] ill-timed, out of season. Ἡμῖν μὲν Ἐρμῆς οὐκ ἀκαιρᾷ φαίνεται. *P. V.* 1035. *SYN.* Πᾶρακαιρός, ἄωρός, ἀτύπος.

Ἄκακήσιός, ου, ὁ, adj. [nihil mali faciens,] an epithet of Mercury; perhaps given to him from a town in Arcadia, called Akakerion, founded by Akakos. Ὅπλᾱ μὲν Ἑρμείης Ἀκακήσιός, αὐτὰρ Ἀπόλλων. *Call.* in *Dian.* 143.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, et Poet. Ἀκακήτᾱ, subst. [nihil mali faciens,] a harmless person, an epithet of Mercury and Prometheus. Ἑρμείας ἀκακήτᾱ πόρεν δὲ οἱ ἀγλαῶν νιδν. *Ω.* 10. *SYN.* Ἀκάκος, ἀναιτιός.

Ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, adj. [leniter fluens,] gently flowing. Ἐξ ἀκαλαρρείταῦ βᾶθυρρόου Ὠκεᾶνοῦ. *H.* 422. *SYN.* Ἡσυχως ῥέων.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ, subst. [urtica,] a nettle, a thorn or prickle, a shell-fish. Τὴν ἀκαλήφην ἀφέλεσθαι. *Vesp.* 884. *SYN.* Κνίδη, ἀκανθά.

Ἀκαλυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non tectus,] not covered or concealed. Ἀκαλυπτὸν οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτῃ γῆ. *Æ.* R. 1427. *SYN.* Δῆλός.

Ἀκάμας, αντός, ὁ, *P. N.* [Acamas.] Ἐνθ' Ἀκάμας Προμάχον Βοιωτῶν οὐτάσῃ δουρί. *Ξ.* 476. *EPITH.* Ἀσιάδης, ἡιθέος, ἐπιείκελός ἀθανάτοισι, θύος ἡγητὴρ Τρώων.

Ἀκάμας, αντός, et ἀκαμάτος, ου, ὁ et ἡ, et ὅς, η, ὅν, adj. [indefessus,] unwearied, indefatigable. Ἀφθίτον, ἀκαμάταν τ'. *Antig.* 339. *SYN.* Ἀκμῆς, ἀκπῖαστός, ἀτρυτός, ἀμοχθός, ἀκνός, ἀτειρής, ισχυρός.

Ἀκάμαντόδετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adamantinus,] adamantine, as hard as adamant. Πόνοισιν δᾱ—μένρ' ἀκάμαντόδετοῖς. *P. V.* 433.

Ἀκάμαντόλογγης, ου, ὁ, adj. [indefessus hastā,] unwearied in fighting with the spear, a powerful warrior. Ἡ Σπαρτῶν ἀκάμαντόλογγᾱν. *Pind.* *Isth.* 7. 13. Ἀκάμαντόμαχης, ου, ὁ, adj. [indefessus pugnā,] unwearied in battle. Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκάμαντόμαχαι. *Pind.* *Pyth.* 305.

Ἀκάμαντοπους, ὅδός, ὁ et ἡ, [pedibus indefessus,] whose feet are unwearied. Ὑμνον ὀρθώσας, ἀκάμαντόποδων. *Pind.* *Olymp.* 3. 5.

Ἀκαμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui flecti nequit,] inflexible, rigid. Ἄλλ' ἀρρήκτος ἀκαμπτός ἐδύσατό νειοῦθι γαίης. *Apoll.* 1. 63. *SYN.* ἀτεγκτός, σκληρός, ἀτεράμων, ἀτέραμνός.

Ἀκανθά, as, ἡ, subst. [spina, spina dorsi, difficultas,] a thorn, the back bone; trouble, difficulty, a subtle question. Νῦν ἰᾱ μὲν φῶρεοιτὲ βᾶτοι, φῶρεοιτὲ δ' ἀκανθαί. *Theocr.* 1. 132. *SYN.* Σκῶλός, ἀκαλήφη, ἀπόρῖα. *EPITH.* Ἀτριπτός, δράκοντεία, κράνᾱ, ὀξεῖᾱ, πύκινῃ, στῦγερῇ, ὀξύθεῖρός, ὀξύτμος.

Ἀκανθίος, ου, ὁ, *P. N.* [Acanthius,] an inhabitant of Acanthus, an Acanthian. Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνός, Ἀκανθίος ἱερὸς ὕπνός. *Call.* *Ep.* 10. 1.

Ἀκανθίς, ιδός, ἡ, subst. [carduelis,] a linnet. Ἀειδὸν κόρυδοι καὶ ἀκανθιδές, ἔστιν ἐ τρυγῶν. *Theocr.* 7. 141. *SYN.* Ἀκάλανθις.

Ἀκανθός, ου, ὁ, subst. [acanthus,] brank-ursine, or bear's breech, the acanthus. Παντᾱ δ' ἀμφὶ δέπας περὶ πεπτάται ὕγρος ἀκανθός. *Theocr.* 1. 55. *EPITH.* μάλᾱκος.

Ἀκάρις, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [brevis, individuus,] short, brief, inseparable. Γυνὸς θύρα? ἐξέπῃσιν ἐν ἀκάρεϊ χρόνῳ. *Plut.* 244. *SYN.* Βράχῡς, ὀλιγόχρονός, μίνυθαδός.

Ἀκαρπία, as, ἡ, subst. [sterilitas,] sterility, barrenness. Μήτ' ἀκαρπῖαν. *Eum.* 804.

Ἀκάριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infructuosus, sterilis,] unfruitful, sterile, barren. Ὑπερ ἀκαρίστων πεδίων. *Phœn.* 217. *SYN.* Ἀγόνός, ἀφόρός, ἀτρῦγέτος, στεῖρὸς, ἀκαρπός.

- Ἀκάρπως**, adv. [sine fructu,] without fruit, fruitlessly. Γῆς ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης. *Æ. R.* 254.
- Ἀκάρπωτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex quo nullus fructus percipitur,] from which no fruit is derived. Ἡ που τινὸς νίκας ἀκάρπων χαρὶν. *Aj. Fl.* 176. *SYN.* Ἀνήνυτος.
- Ἀκασκαῖος**, α, ὄν, adj. [lenis,] soft, pleasing. Ἀκασκαῖον δ' ἀγαλμᾶ πλούτου. *Agam.* 718. See *Bl.* in the place quoted.
- Ἀκάταβλητος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non dejiciendus,] not to be overthrown, invincible. Τὸν ἀκάταβλητον λόγῳ. *Lys.* 65. *SYN.* Ἀνίκητος, ἀμάχος, ἀννέροβλητος.
- Ἀκάτος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [genus navigii actuarii,] a sort of light vessel or boat. Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὡς τῆς ἀκάτου θύας. *Orest.* 335. (*Pæon. trim.*) *EPITH.* Ἐνάλια, ποντοπύρος, *Ληθαία*.
- Ἀκάχω**, Ἀκάχιζω, et Ἀκάχω. v. [tristitiā afficio,] to grieve, to afflict. Νυμφίου, ὅσπερ θάνων δειλοὺς ἀκάχησέ τὸ κῆρας. *Ψ.* 223. *SYN.* Ἀλγύνω, ἀνῖω, λυπέω.
- Ἀκαχμῆνος**, η, ὄν, adj. [acutus, ab inusitato ἀκάζω, acuo. *Vid. Damm. c.* 1294.,] sharp, pointed. Εἰλέτο δ' ἀλκίμῳ ἐγγυῶς, ἀκαχμεῖ ὃν ὀξεῖ χαλκῷ. *a.* 99. *SYN.* Θηκτός, ὀξύς, κέκρυθμενός, τέθηγμενός.
- Ἀκέλευστος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [injussus,] unbidden. Λαχών τε κἀκέλευστος ἦλθ' ἐναντίος. *Aj. Fl.* 1284. *SYN.* Αὐτοκέλευστος, ἀκλητός, οὐ κέλευσθεῖς.
- Ἀκέντητος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non stimulis excitatus,] not requiring the goad. Ἀκέντητον ἐν δρῦμοισί παρῆχων. *Pind. Olymp.* 1. (double dochmiac.)
- Ἀκέομαι**, f. ἐσομαι et ἡσομαι, poet. ἀκείομαι, v. [sano, medicor, medeor,] to cure, to heal. Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἀναξ, τὸδ' ἐ καρτέρῳ ἑλκὸς ἀκείσσαι. *Π.* 523. *SYN.* Ἐξάχω, ἄλθω, ἰαομαι, ὑγίω, ἰατρέω, ὑγιάζω, θεράπεύω.
- Ἀκέραιος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [sincerus, illæsus, innocens,] unmixed, harmless, pure, innocent. Ἀκέραιος, ἀνἐπίληπτῶν ἡσκηκῶς βίῳ. *Orest.* 912. *SYN.* Ἀγνός, ἀκῆκος, καθάρως, ἀκήρατος, ἀπλοῦς, ὑγίης.
- Ἀκέρδεϊα**, as, ἡ, subst. [detrimentum,] loss, damage, disadvantage. Ἀφίστάμαι ἀκερδεῖα λελογχῆν. *Pind. Olymp.* 1. 84.
- Ἀκερδής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non lucrosus, damnosus,] not advantageous, unprofitable, hurtful. Ἀκερδῇ χαρὶν μετ' ἀσχοιμί πως. *Æ. C.* 1484. (double dochm.)
- Ἀκερσεκόμης**, ου, ὁ, adj. [intonsus,] having the hair uncut or unshorn, an epithet applied to Apollo. Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἡδ' Ἀρτέμις ἰσχυραῖα. *Υ.* 39. *SYN.* Ἀκουρός.
- Ἀκεσμά**, et ἀκημά, ἄτος, τὸ, subst. [medela,] restoration to health, a cure, a remedy. Ἐδείξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων. *P. V.* 491. See also *O.* 394. *SYN.* Ἰασις, ἱαμᾶ, ἰατήριον, θεράπειά, φάρμακον, ἄκος, ἰατρεία.
- Ἀκεστήρ**, ἦρος, ὁ, subst. [medicus et metaph. domitor,] a physician, a tamer. Ἰπποισιν τὸν ἀκεστήρᾳ χάλινον. *Æ. C.* 714.
- Ἀκέστωρ**, ὄρος, ὁ, subst. [medicus,] a physician. Ὡ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λῶσιν. *Androm.* 900. See also *Æ. C.* 714.
- Ἀκεστός**, η, ὄν, adj. [sanabilis,] curable, that may be cured. Ἀλλ' ἀκῶμέθεθ' ἠσσοῦν ἀκεστοί τοι φρένες ἐσθλῶν. *N.* 115.
- Ἀκεσφόρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [medelam afferens,] salutary, healing. Τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νῶσων. *Ion.* 1024. *SYN.* πανσῖπνός, ὑγίεινός, σωτήριός.
- Ἀκῶ**, f. ἔσω, p. κᾶ, v. [præ stupore ileo; v. *Maltb.*] to be silent through amazement. Κείνους κ' εἰσορῶν ἀκῶς. *Apoll.* 1. 765. *SYN.* Σιωπᾶω, ἡσυχάζω.
- Ἀκῶν**, adv. [tacite,] silently, softly. Ἀλλ' ἀκῶν δαίνυσθε καθήμενοί ἡε θυραζε. *φ.* 89. *SYN.* Ἀκῆν, which see.
- Ἀκῆ**, Dor. Ἀκᾶ, pro Ἡκᾶ, adv. [placide,] mildly, gently. Ὡς ἄρ' εἰπὲν Ἀκᾶ δ'. *Pyth.* 4. 278. (*Dactyl. dim. hypercat.*) *SYN.* Πραῶς, ἡσυχῇ, ἡσυχῶς, ἡρέμᾳ, εὐμένως.

Ἀκήδειᾶ, ας, ἡ, subst. [incuria] carelessness, negligence. Μηδὲ μ' ἀκηδεῖσιν ἄφορμίσθητ' ἐλπίοντες. Apoll. 2. 219. SYN. Παθυμία.

Ἀκήδεστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non curatus, insepultus,] neglected, unburied. Ναὶ μὲν ἀκήδεστον γαίῃ ἐνὶ τόνγῃ ἐλπίοντες. Apoll. 2. 151. SYN. Ἀσπούδαστος, ἀπημελητός, ἀμεληθεὶς, ἀθαπτός.

Ἀκήδew, f. ἔσω et ἴσω, p. ηκά, v. [non curo,] not to care for, to neglect. Σαντοῦ δ' ἀκίδει δυστύχοῦντος, ὡς ἐγώ. P. V. 517. SYN. Ἀμέλew, ὀλιγωρέw.

Ἀκηδής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [nullam exhibens curam,] careless, neglectful, safe, secure. Ὡλετό· τὸν δὲ γυναικὲς ἀκηδεὺς οὐ κομῶουσιν. p. 319. SYN. Ἀμέλης, ἀμεριμνός, ἀλυπτός, ἀκίνδυνος.

Ἀκίλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non deliniendus,] which cannot be softened, implacable, untractable. Σοὶ δὲ τίς ἐν στήθεσσιν ἀκίλητος νύξ ἐστι. κ. 329. SYN. Ἀπηγής, ἀμείλικτος, δεινός, σκληρός, χυλεπός, ἀκόλαστος.

Ἀκην, adv. [silenter, quiete,] silently, without speaking. Ὡς ἐφ' ᾧ· οἱ δ' ἄρ' πάντες ἀκην ἐγένοντο σιωπῇ. H. 92. SYN. Σιγᾶ, σιγῇ, ἡσυχως, σιωπῇ, ἡκά, ἀκῶν.

Ἀκήρατος et ἀκηραστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [purus, non mixtus,] pure, unmixed, unadulterated. Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἀπὸ. Pers. 620. SYN. Ἀκέραιος, καθαρός, ἀφθαρτός, ἀπάθης, ἀθανάτος.

Ἀκήριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illusus, exanimis, leto non obnoxius,] lifeless, heartless. Οὐτὲ τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὐτὲ τίς ὕκνος. E. 817. SYN. Ἀψυχός, ἀθυμός, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀθανάτος.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non denunciatus, incelebris,] who is not proclaimed or announced, not distinguished. Ἰόλαον· οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τοδε. Ion. 90. SYN. Ἀκλής.

Ἀκιδνός, η, ὄν, adv. [infirmus,] weak, feeble, infirm. Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ. θ. 169. SYN. Ἀδρανής, ἀσθενής, ἀκικύς.

Ἀκικύς, ὄος, ὁ et ἡ, adj. [sine viribus,] imbecile, weak, infirm. Καίπερ ἀκικύς ἔων, εἶχ' ἄρ' ἀκιδεμνάς. Theocr. Ep. 11. 6. SYN. Ἀβληχρός, ἀδυνάτος, ἀκιδνός, ἀσθενής.

Ἀκίνδυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [periculi expers,] free from danger, safe, secure. Σιγῇς ἀκίνδυνον γερᾶς. Simon. 152. SYN. Ἀσφάλης, ἀκηδής, ἀμεριμνός.

Ἀκίνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immotus,] which cannot be moved, immovable. Πέσων ἀκείται, μηδ' ἀκίνητον πέλει. Antig. 1027. SYN. Ἀτρεπτός, ἀτρεμής, ἀτρεστός.

Ἀκίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vermibus non obnoxius,] not liable to be eaten by worms. Δάφνης δ' ἡ πετέλης ἀκίωτάτοισι ἰσθόβῃς. Hes. Op. 433. SYN. Ἀφθαρός.

Ἀκίρος, α, ὄν, adj. [ignavus, nihil agens,] slothful, idle. Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως οὐδ' ἐς ἀεργίως κεν ἐβολλόμαν. Theocr. 28. 15.

Ἀκίς, ἰδός, ἡ, subst. [cuspis,] the point of a dart or spear. Ἀκίδας δ' ἐβαπτὲ Κίπρις. Anacr. 45. 5. SYN. Αἶχμή, ἀκωή, ἀκή, βέλός, ἀκων.

Ἀκίχητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quem assequi vel comprehendere nequeas,] unattainable, incomprehensible, inscrutable, Ἐκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδ' ἔθεις, ἀκίχητ' ἰδὼκων. P. 75.

Ἀκλαυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefletus,] unlamented. Μὴ μ' ἀκλαυστόν, ἀθαπτόν, ἰὼν ὀπίθεν κατ' αἰλείπειν. λ. 72. SYN. Ἀνοίμωκτος, ἀδάκρυτος, ἀγός.

Ἀκλής, et ἀκλειός, εὖς, ὁ et ἡ, adv. [inglorius,] inglorious, base. Ἡμενοὶ αὐθι ἐκαστοὶ ἀκίριοι, ἀκλεῖς αὐτως. H. 100. See also M. 318. SYN. Ἀδοξός, ἀτιμός, ἀσημός, ἀφαίης, νώϊνμος, ἀνώννμος, δυσγένης, δυσκλής, ἀκήρυκτος.

Ἀκλεῶς, et ἀκλειός, adv. [sine gloria,] ingloriously. Νῦν δὲ μὴν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο. α. 241. See also Orest. 786.

Ἀκληρός, et ἀκλήρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [exsors, pauper,] without share or lot, poor. Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βιότος πόλὺς εἴη. λ. 489. See also Olymp. 7. 108. SYN. Ἀπόκληρός, ἀκλήμων, ἀνολβός, ἀπυρός, πένης, πτωχός, ἐνδείης, ἀμοιρός.

Ἀκληστός [Attic.], et ἀκλειστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non clausus,] not shut, open. Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θελοντὶ δημότων. Iph. A. 340.

- * *Ἀκλητός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vocatus,] uncalled, uninvited. *Αἴας, τὶ τήνδ' ἀκλητὸς οὐθ' ὕπ' ἀγγέλων.* Aj. Fl. 289.
- * *Ἀκλυστός*, ου, ὁ et ἡ, et η, ὄν, adj. [undis non agitatus,] not tossed by the waves. *Ἀὐλὶν ἀκλύσταν.* Iph. A. 121. SYN. *Γαλήνιος*.
- * *Ἀκμάζω*, f. ἄσω, p. ἄκᾶ, v. [ætate vigeo,] to be in the vigor of age, to be time. *Ἀκμάζει βρετέων ἐχέσθαι.* Sept. Theb. 98. SYN. *Θάλλω*, ἡβᾶω, νεάζω, εὐ-
θηνέω, ισχύω, κρατύνομαι.
- * *Ἀκμαῖος*, α, ὄν, adv. [vigens, tempestivus,] who is in the prime of life, flourishing. *"Ἡβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἐξηβον χρόνον.* Sept. Theb. 11.
- * *Ἀκμή*, ἥς, ἡ, subst. ["acies. ἐν ἁκμῇ dicuntur esse omnia, cum sunt in summa vi, optima conditione. Ἀκμή etiam cum genitivo usurpatur eodem sensu atque ἔργον, καιρὸς, ἄγων." Cf. Hederic. et Maltbeium.] the edge or point of any thing, occasion, opportunity, an instant. *Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἁκμά.* Cæ. C. 1066. SYN. *Καιρὸς*, *εὐκαιρία*, *αἰχμή*.
- * *Ἀκμηνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde vegetus,] flourishing, in the vigor of life. *"Ἀκμηνος, θάλλειων" πᾶχτος δ' ἦν, ἡγῆτε κίων.* ψ. 191. SYN. *Εὐθάλῃς*, *ἁκμάζων*, *γενναῖος*, *ώραῖος*.
- * *Ἀκμηνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. ["est ἀγενστός καὶ νῆστις, ab ἀκμή· qu. ap. Æolas ασιτίαν denotat. Damm. c. 1123." Cl. Maltb. jejunos, cibo aut potu egens,] fasting, hungry, thirsty. *Οἷχονται μετὰ δεῖπνόν, ὃ δ' ἁκμηνος καὶ ἀπαστός.* T. 346. SYN. *Ἀσιτός*, *γλίσχρος*, *νῆστις*, *νηστεύων*.
- * *Ἀκμῆς*, ἥτος, et ἁκμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefessus,] unwearied, not tired, fresh. *Φαίης κ' ἁκμητας καὶ ἀτειρεῆς ἀλλήλοισιν.* O. 697. SYN. *Ἀκμαῖος*, *ἄπνδος*, *ἀτειρῆς*.
- * *Ἀκμοθέτον*, ου, τὸ, subst. [incudis basis,] the base of an anvil. *Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἁκμόνα γέντο δὲ χειρὶ.* Σ. 476.
- * *Ἀκμών*, ὄνος, ὁ, subst. [incus,] an anvil. See in *Ἀκμοθέτον*. EPITH. *Χάλκεος*, *βῆρύγδουπος*, *δυσκέλαδός*, *Λήμνιος*, *σφυρήλατός*.
- * *Ἀκναμπτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui resisti non potest,] which cannot be resisted or bent, inflexible. *Χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς ἁκναμπτοῖς.* Pind. Pyth. 4. 128.
- * *Ἀκνηστis*, ἴος et ἔως, ἡ, subst. ["spina dorsi in quadrupedibus." Vid. Damm.] the back-bone in quadrupeds. *Κᾶρ' ἀκνηστιν μεσᾶ νῶτα.* κ. 161. SYN. *Ῥάχις*, *κλνῖς*.
- * *Ἀκοῆ*, ἥς, ἡ, et poet. *ἄκουη*, subst. [auditus, auris, fama,] the sense of hearing, hearing, fame, report. *Βάρβαρον ὡς ἁκοῦν ἐδάην, ἐδάην πὸτ' ἐν οἴκοις.* Phæn. 833. SYN. *Οὖς*, *φήμη*, *λόγος*, *ἀγγελία*, *ἁκρόαμα*. EPITH. *Βᾶρυτελής*, *ἀσπονδός*, *δάμμων*, *τερπνῆ*, *σφάλερά*.
- * *Ἀκοίμητός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [pervigil,] very watchful. *Νύμφαι ἀκοίμητοι δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις.* Theocr. 13. 44. SYN. *Ἀγρυπνός*, *αὐπνός*, *ἄπαστός*.
- * *Ἀκοινώνητός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non communicatus,] not communicative, unsociable. *Ἀκοινώνητον εὐνὴν ἀνδρός.* Androm. 471. SYN. *Ἄμικτός*.
- * *Ἀκοίτης*, ου, ὁ, subst. [commune cubile habens, maritus,] a bed-fellow, a husband. *Κεῖται ἐν ἀλγεσίνυμος, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.* φ. 88. SYN. *Εὐνατήρ*, *σύζυγος*, *γάμετης*, *πάρakoίτης*, *συνάδρός*, *ἄνῃρ ἀνέρος*, *ἄνῃρ ἀνδρός*, *πύσις*, *εὐνέτης*, *γάμήλιος*.
- * *Ἀκοιτῆς*, ἰδός, ἡ, subst. [uxor,] a wife. *Ἀνδρός ἐπειτ' ὤφελλὸν ἀμείνωνος εἶναὶ ἀκοιτῆς.* Z. 350. SYN. *Πάρakoιτῆς*, *εὐνάτειρά*, *ἀλόχος*, *γυνή*, *γάμετή*, *εὐνέτης*, *σύγγαμος*, *δάμαρ*, *σύλλεκτρος*, *συνευνός*, *συνάδρός*, *ὁμολεκτρος* *γυνή*. EPITH. *Ἀμύμων*, *αἰδοία*, *θαλέρα*, *θυμήρης*, *φίλη*, *ὁμόφρων*, *ξένη*, *γενναία*, *σώφρων*, *αθλία*, *κακή*, *χρηστή*, *ἀνδοσίος*, *ἐσθλή*.
- * *Ἀκόλασταίνω*, f. ἄνω, p. ἀγκᾶ, v. [petulanter seu licenter ago,] to behave with great petulance, to live licentiously. *Ἀκόλαστανεῖτε, κούδετω γνώσεσθ' ὅτι.* Av. 1227. SYN. *Ἐξυβρίζω*, *ἁτακτέω*, *ἄσελγέω*, *ἄσελγαίνω*, *ἀσχημῶνέω*.
- * *Ἀκόλαστος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [intemperans,] intemperate, licentious, profligate. *Ἀκόλαστον ἐσχέ γλώσσᾶν, αἰσχίστην νύσιν.* Or. 10. SYN. *Ἀκράτης*, *λάγνος*, *ἄσελγής*, *μάχλος*, *μοχθηρός*.
- * *Ἀκόλος*, ου, ὁ, subst. [frustum, panis,] a piece of bread. *Αἰρίζων ἁκόλους, οὐκ*

ἄρῶς, οὐτὲ λῆβητας. ρ. 222. SYN. Ἀρῶς, ἀκοστή, βρῶμα, ἐδωδή, ἐδητὺς, ψωμῶς.

Ἀκόλουθῶ, f. ἴσω, p. ηκά, v. [sequor,] to follow, to accompany. Οἱ δ' ἡκολούθουν κατ' ὅπιν ἐστῆφάνωμενοι. Plut. 757. SYN. Ἐπῶμαι, ὀπηδεῶ, διώκω, ὁμαρτέω, παρὰ κολουθεῶ, συνὰ κολουθεῶ, συνὸ μαρτέω, συν (τίνος) μύλειν πῶδι.

Ἀκόλουθος, ου, ὁ et ἡ, [pedissequus,] a follower, a footman. Τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σῶζειν. Pax 730. SYN. Ὀπαδός, ἀμφίπολος, θεράπων, ὁμιλητής, διάκονός, συνῶδοι πύρρος.

Ἀκόλυμβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [natandi inscius,] incapable of swimming. Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκόλυμβους. Batrach. 157.

Ἀκόμιστία, as, ἡ, et Ionic. ἀκόμιστή, ἡ, subst. [neglectus,] neglect, negligence. Ἡ ἤδη μοι ὄλεσεν ἄλη τ' ἀκόμιστή τέ. Φ. 284. SYN. Ἀκηδία.

Ἀκόμπαστος, et ἀκομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alienus a jactantiā,] not boastful, unostentatious, modest. Οὐ μὴν ἀκόμπαστος γ' ἀφίσταται πύλαις. Sept. Theb. 534. See also Sept. Theb. 550.

Ἀκομφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non loquax, simplex, callidi et arguti sermonis haud peritus,] no able speaker. Ἐγὼ δ' ἀκομφός εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον. Hipp. 990. SYN. Ἀπλόος, ἀπειροκάλος, εὐήθης, εὐτέλης, ἀκοσμός, φαῦλός.

Ἀκόνη, ης, ἡ, subst. [cos,] a whetstone. Χαλκοῦ δάμαν ἀκόναν. Pind. Isthm. 6. 106. SYN. Θηγάνη. ΕΡΙΘΗ. Λιγύρα.

Ἀκοντίζω, f. ἴσω, p. ἱκά, v. [jaculor,] to throw a dart, to shoot. Ἡ τεὺ ἀκοντίσαι, ἡ δὲ σχεδὸν ὀρηθηῖναι. N. 559. SYN. Βάλλω, ἐξάκοντίζω, κατὰ κοντίζω, αἰχμάζω, τοξεύω, ἐπιβάλλω.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, subst. [jaculum,] a javelin, a dart. Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον, ἡκὰν ἔραζε. Call. fr. 102. 1. SYN. Ἄκων, ἀκίς, βέλός, παλτόν, ξυστόν.

Ἀκοντιστήρ, ἡρὸς, et ἀκοντιστής, οὔ, ὁ, subst. [jaculator,] he who shoots or throws a javelin. Λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐσὸ χῶτάτοι. Phœn. 140. See also Theocr. 17. 55.

Ἀκοντιστὺς, ὅς, ἡ, subst. [ars jaculandi,] the art of throwing the javelin. Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πύδεσσι. Ψ. 622. SYN. Ἐκηβόλῃα.

Ἀκοντῶδός, ου, ὁ, subst. [jaculi vibrator,] an able hurler of the javelin. Νόσφι δ' ἀκοντῶδοι Χαλῆσῃαι. Ἡμαῖ δ' ἄλλω. Apoll. 2. 1002. SYN. Αἰχμητής, ἡμῶν, τοξότης.

Ἀκορεστός, ἀκόρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insatiabilis,] insatiable. Πενθοῦσι γοοῖς ἀκορεστοτάτοις. Pers. 551. See also H. 117. SYN. Ἀπληστός, ἀπλήρωτος, ἀδηφάγος.

Ἄκος, ἔος, τὸ, subst. [medela, remedium,] a remedy, a cure. Ἄκος, πλεον τὸ πῆμα τῆς ἀτης τίθει. Aj. Fl. 363. SYN. Ἄκεσμα, ἀλέχημα, ἀλεξιφάρμακόν, ἱασίς, θεράπεια, ἱάμα, μῆχαρ.

Ἀκοσμία, as, ἡ, subst. [indecentia,] indecency, disorder, confusion. Τίς δὲ γ' ἐν πύλαισι θύρῳβος καὶ λόγων ἀκοσμία. Iph. A. 317. SYN. Ἀθήεῖα, ἀτιμία, ἀμορφία.

Ἀκοσμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indecorus,] indecent, unbecoming. Ὅς ῥ' ἐπεὰ φρεσὶν ἦσιν ἀκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη. B. 213. SYN. Ἀκομφός, ἀπρεπής, ἀχαρίς, ἀμέτρος, προπότης, αἰκίς, ἀσχήμων, δυσειδής.

Ἀκόσμως, adv. [confuse, inobedienter,] disorderly, confusedly. Οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῃ φρενί. Pers. 380. SYN. Ἀτάκτως, ἀκόλαστως, προπότης, ἀσχημῶνς.

Ἀκοστῶ, f. ἴσω, p. ηκά, v. [hordeo pascor,] to feed on barley. Ὡς δ' ὅτε τις σῖτῳ ἐπιπὸς ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. Z. 506.

Ἀκούαζω, f. σω, p. κά, et ἀκούαζομαι, v. [audio,] to hear. Αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούαζεσθὲ δ' αἰδοῦ. ν. 9. SYN. Ἀκούω, ἐπικαλέομαι, αἶω.

¹ See an excellent dissertation by Dr. Maltby, in his Thesaurus, p. lx., on the quantity of the penult. of words ending in ιη and ια.

² See Dr. Monk's note, Hipp. 986.

ἄκουρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mascula prole carens, intonsus,] Τὸν μὲν ἄκουρὸν ἐόντᾱ βάλ' ἀργύροτοξος Ἀπόλλων. η. 64. SYN. Ἀτέκνος, ἀπαις, ἀκερσεύμης.

Ἀκουσίως, adv. [præter voluntatem,] involuntarily, against the will. Ὡς μένουσ' ἀκουσίως. Troad. 1018. SYN. Ἀέκόντως, ἀέκοντι θυμῷ.

Ἀκουσμά, ἄτος, τὸ, subst. [fama,] rumor, fame, report. Ὁρθὸν ἀκουσμ' ἀκοῦσαι. C. C. 518.

Ἀκουστῆς, ὢν, verb. adj. [audiendus,] to be heard, who must be heard, listened to, or obeyed. Τί τοῦτ' ἐλεξῆς; ὥς ἀκουστῆον γέ σου. Iph. A. 1010.

Ἀκουστός, ἡ, ὢν, adj. [subauditum cadens,] which can be heard. Ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμόν. C. R. 1312. SYN. Ἐξάκουστός.

Ἀκούω, f. σῶμαι, p. ἥκῶ et ἡκουά, v. [audio, &c.] to hear, to hearken, to understand. Ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει. Φ. 292. SYN. Διᾱκούω, ἐπακούω, ἀκροᾶσθαι, κατηχεῖσθαι, πυνθᾶσθαι, κλῶ, κλυμί, ἐνωρίζεσθαι, πείθεσθαι, ἐνδῶ, καλεῖσθαι.

Ἀκρα, as, et ἄκρῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [summitas, promontorium,] the summit, the highest point, a promontory. Ἡ κατὰ πετράων βάλειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας. θ. 508. See also ι. 400. SYN. Ἀκρὺν, ἀκρώρεϊα, ἀκρωτήριον, ἀκροπόλις, ἐρίπη, πρῶν, πρὸνῶπιον, ῥίον, κόρωνις. EPIITH. Ἀστυφελικτός, πολυπίδαξ, ἄθραυστός, κυρτὴ, λασιαύχην.

Ἀκράγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [mutus, tacitus,] mute, dumb, silent. Ὁξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκράγεις κύνᾱς. P. V. 828. SYN. Ἀφώνος, ἀφθογγός, κωφός.

Ἀκραῖς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pure et acriter spirans,] blowing freshly, gently, or favourably. Ἐπλεῶμεν Βορέῃ, ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῷ. ξ. 253.

Ἀκραῖος, α, ὢν, adj. [summus, qui in arce colitur,] the highest, an epithet of those deities who were worshipped on elevated places. Φέρουσ' ἔς Ἡρας τεμένος ἀκραίος θεοῦ. Med. 1376.

Ἀκραίφνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [purus, verus,] pure, genuine, entire. Ζώσας, ἀκραίφνης τῶν κατηπειλημένων. C. C. 1147. SYN. Ἀκέραιος, ἀμίγλης, τελειός, καθάρος.

Ἀκραντός, et [in Hom.] Ἀκράαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [irritus,] fruitless, unsuccessful, of no effect, imperfect. Τοὺς δ' ἀκραντὸς ἔχει νύξ. Choëph. 59. See also β. 202. SYN. Ἀτέλης, ἀτέλεστος, ἀτελεύτητος, ἀπρακτός.

Ἀκρατής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [incontinens, impotens,] incontinent, intemperate, ungovernable. Πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής. P. V. 909. SYN. Ἀκόλαστος, ἀδυνάτος, ἀσθενής.

Ἀκρατίζω, ἴσω, ἱκά, v. [jento, merum bibo,] to break one's fast, to drink pure wine. Ἐπεσθ' ἀπεψωλημένοι, τραγοὶ δ' ἀκρατίεσθῃ. Plut. 295. SYN. Φάγω, τὸ ἀκρατὸν πίνω. Suid.

Ἀκρατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [merus, nihil admixtum habens,] Pure, unmixed. Μᾶ Δι', ἀλλ' ἀκρατὸν οἶνον Ἀγαθὸν Δαίμονος. Eq. 85. SYN. Ἀκραίφνης, ἀκέραιος, ἀμίγλης, ἰσχυρός, χάλεπος, ἀγέρωχος.

Ἀκράχολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad iram proclivis,] irascible, passionate. Ἐπρὸν ὅπαι δέιους ἀκράχολὸν Ἰφικλῆᾱ. Theocr. 24. 60. SYN. Ὁξύχολός, θυμώδης, ζᾶμενής, ζᾶχολός, ὀργιλός, δυσοργός, παλίσκοτος, θυμικός. PHR. Eis ὀργὴν πρόχειρος.

Ἀκρέμων, ὄνος, ὁ, subst. [ramus major,] a strong branch, the main branch. Ἀχεὶ ἐν ἀκρέμονεσσιν. Theocr. 16. 94. SYN. Ἐρπός, θάλος, κλάδος, βλαστός. EPIITH. Δρυσῆρος, εὐπετάλος, καλλιπέρηλος, ἱερός, εὐφυλλός.

Ἀκρέσπερὸν, adv. [extremo vespere,] at the close of evening. Ἀκρέσπερὸν ἀείδουσαι. Theocr. 24. 75.

Ἀκρηβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde juvenis,] very young. Καὶ νύμφαν, ἀκρηβὸς ἔων ἐτί, Ναϊδᾱ γάμειν. Theocr. 8. 93.

Ἀκριβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [accuratus,] accurate, correct. Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν eis ἀνανδρίαν. Electr. 367. SYN. Τελειός, ἐπιμέλης, λιπαρής, πύκτιμδης, σπουδαῖος, ἀληθής.

Ἀκριβῶω, f. ὥσω, p. κῶ, v. [diligenter exploro, summa cum cura aliquid facio,]

- to know exactly or thoroughly, to examine carefully. Σοφοὶ μὲν οὖν εἰς οἱ ταῖδ' ἡκριβωκότῃς. Hec. 1192. SYN. Ἐξετάζω, δοκιμάζω, διακριβῶ.
- * Ἀκριβῶς, adv. [accurate, perfect,] exactly, completely, diligently. Ἄλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσθαι λίαν. Med. 532.
- * Ἀκριδοθήρα, as, ἡ, subst. [decipula ad capiendas locustas,] a trap to catch locusts. Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθέρικεσσὶ κἄλλαν πλέκει ἀκριδοθήραν. Theocr. 1. 52.
- * Ἀκρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [locusta, cicada,] a locust, a balm cricket. Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πύρρος ἀκριδὲς ἡῆρέθονται. Οφ. 12.
- * Ἀκριτομυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui inconsiderate loquitur,] one who speaks without consideration. Θεοστί' ἀκριτομυθεῖ, λίγυς πέρ ἔων ἀγορητής. B. 246. SYN. Παύλοῦ γός, ἀδόλεσχης.
- * Ἀκριτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indemnatus, dubius, indiscretus, immensus,] uncondemned, untried, doubtful, indiscriminate, immense. Φήμας ἐλέγχῃς ἀκριτὸν ἐκβάλεῖς μὲ γῆς. Hipp. 1059. SYN. Ἄνευ δίκης, ἀμφιβόλος, ἀμέτρος, ἀπειρέσιος.
- * Ἀκριτοφυλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [frondosus,] abounding in leaves, luxuriant in foliage. Οἱ Μιλητῶν ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτοφυλλόν. B. 868. SYN. Ἐριφυλλός, εὐθάλης, εἰνδοσίφυλλός, κἀτάσκιός.
- * Ἀκριτοφυρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [miscellaneous,] huddled together in vast confusion. Πολλὰ δ' ἀκριτοφυρτός. Sept. Theb. 354. SYN. Ἀθρόος, συμμύγης, συμμικτός.
- * Ἀκροᾶσμαι, v. [ausculto,] to hear. Λέγε δὴ τὰχέως ἵνα μὴ κλῆρς ἀκροῶδῃ. Lys. 533. SYN. Ἀκούω, κλύω, πρῶσισχῶμαι, πείθῶμαι, πρῶσεσχω.
- * Ἀκρογῶος, ου, ὁ et ἡ, adj. [summo dolore affectus,] bitterly grieving. Αἱ δ' ἀκρογῶοι Περσίδες, ἀνδρῶν. Pers. 547.
- * Ἀκροθινιάζομαι, v. [mihi seligo quod egregium est,] I select the first fruits. Ἐγὼ δὲ νύμφην ἡκροθινίαζομένην. Herc. F. 476.
- * Ἀκροθινίων et ἀκροθινόν, ου, τὸ, subst. *frequentius in plurali* [primitiæ,] the first fruits, the spoils taken in war and selected as an offering to a god. Ἀκροθινιά Λοξία. Phœn. 210. See also Olymp. 2.7. SYN. Τὰ ἀκρολειᾶ, πρωτολειᾶ, ὑπάργματᾶ, λάφυρά, σκυλά, λεία, ἀπαρχή.
- * Ἀκροκελαινῖα, v. [in summa parte nigrico,] to grow black at the surface, to have a dark or gloomy look. Ἀκροκελαινῖων, ἵνα μιν παύσειε πόνου. Φ. 250.
- * Ἀκροκόμυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in vertice comatus,] crowned with hair, or foliage. Ἐλέτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις. Phœn. 1531. SYN. Ἀκρός, τάνυθριξ, βάθυπλοκάμυς.
- * Ἀκρόν, ου, τὸ, subst. [summitas, apex, promontorium,] a point, summit, promontory. Ἀκτὴ τίς ἀμφίκλυστος, Εὐβοίᾳς ἀκρόν. Trach. 754. SYN. Ἀκρα, κορυφή, ὄρη, κόλφον, ἀκρωτήριον.
- * Ἀκροπενθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [ægerrime dolens,] deeply distressed. Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς ἑκάστᾳ. Pers. 140.
- * Ἀκροπόλις, et Ionice ἀκρόπολις, εὖς, ἡ, subst. [arx,] a citadel. Ὀν πῶτ' ἐς ἀκροπόλιν, δόλυν, ἡγάγε διὸς Ὀδυσσεύς. θ. 494. See also Orest. 1090. SYN. Ἀκρα, ἐρύμᾳ.
- * Ἀκροπόλις, ου, ὁ et ἡ, adj. [altissimum habens verticem,] having a lofty top. Νηνεμῆς, ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. E. 522.
- * Ἀκροπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [summa parte acutus,] sharpened at the end. Ὡπτιον δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσὶν ἔχοντες. γ. 463.
- * Ἀκρός, α, ὄν, adj. [summus,] raised to a point, sharp, extreme, farthest. Ἡρῇ δὲ κραιπνῶς πρῶσέβησάτ' Ὀδυσσεύς. E. 292. SYN. Ἀκραῖος, ὑπερτάτος, ὑψιστός, ἀκροπόλις, ἔσχατος, τέλευταῖος, τέλειος.
- * Ἀκροσόφης, ου, ὁ et ἡ, adj. [impense sapiens,] eminently wise. Ἀκροσόφον δὲ καὶ αἰχμητάν. Pind. Olymp. 11.
- * Ἀκροχάλιξ, ἱκός, ὁ et ἡ, adj. [supra modum ebrius,] very drunk. Ἀκροχάλιξ οἶνω καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπῶς. Apoll. 4. 433.
- * Ἀκρυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non celatus,] unconcealed, undisguised, open.

- * *Ἀκρυπτά δεδράκαμεν πόλιν.* *Androm.* 836. *SYN.* **Ἀκαλυπτὸς, δῆλός, πρῶφαντός.*
- * *Ἀκταίνω, v.* [ad summum tollo,] to raise up. See *Ruhnken. Timæi Lex. Plat.* p. 20. *Ed.* 2. **Ὡς μήτε σκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βᾶσιν.* *Eumen.* 36.
- * *Ἀκταίων, ὠδὸς ἐτ' ὄντος, ὁ, P. N.* [Actæon,] the name of a hunter torn to pieces by his own dogs. *Παῖδά τὸν ἀβάταν Ἀκταϊόνᾳ, τυφλὸν ἰδέσθαι.* *Call.* 5. 109.
- * *ΕΡΙΤΗ.* *Θρασύς, θηρατῆς, ἐπακτήρ.* *PHR.* See *Bacch.* 337.
- * *Ἀκτίος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [littoralis,] on or belonging to the shore, an epithet of *Apollo* and *Pan*. *Τὸν Πᾶν τὸν ἀκτίον, οὐ τῷ γὰ Λάκων.* *Theocr.* 5. 14. *SYN.* **Ἐκτίος, πᾶράκτίος, πᾶράλιός.*
- * *Ἀκτενιστός, ου, ὁ et ἡ, adj.* [impexus,] uncombed. *Κόμη δι' αὐρας ἀκτενιστός, ῥοσσεῖται.* *Et. C.* 1326.
- * *Ἀκτεριστός, et ἀκτερεῖστος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [cui justa non sunt facta,] not receiving the rites of burial, unburied. *Καὶ Καστᾶναϊᾶν ἀκτεριστὸν ἐν πέτροις.* *Lyc.* 907. *SYN.* **Ἄθαπτός, ἀτάφος.*
- * *Ἀκτὴ, ἡς, ἡ, subst.* [fruges, farina,] ground corn, meal, bread. *Ἥδ' ἐ μὲλιν χλωρὸν, πᾶρ δ' ἀλφειτοῦ ἱεροῦ ἀκτὴν.* *Λ.* 630. *SYN.* *Καρπὸς, λήϊον, ἀλευρόν, σῖτος, ἄρτος, τροφή.* *ΕΡΙΤΗ.* *Μένδεϊκῆς, φυσίζῶς.*
- * *Ἀκτὴ, ἡς, ἡ, subst.* [littus, ora,] a shore, a coast. *Θάσσοις ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Ὀρηκίας χθονός.* *Hec.* 36. *SYN.* *Αἰγιάλως, κροκάλη, ραχία, θιν, ῥηγμῖν, ἡϊών.* *ΕΡΙΤΗ.* **Ἐρήδουπος, ἄξεινος, ἀλῖρρόθος, ἀλῖρρότος, ὑπὴνέμος, ῖννέμος, ἀπορρώξ, ἀμφίρῳτη, ἀμφίκλυστος, πρόβλης, πλάτειᾶ, στυφέλλη, κυματοπλήξ, ναυπόρος, κυμώδεγμων, ναυλόχος, λευκόκύμων, ὄφρυς αἰγιάλοισι.*
- * *Ἀκτῆμων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj.* [inops,] poor. *Οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο.* *I.* 268. *SYN.* **Ἐνδὲς, αἰρὸς, πτωχὸς, ἄκληρος.*
- * *Ἀκτὴν ἐ ἀκτὺς, ἴντος, ἡ, subst.* [radius solis,] the ray of the sun. **Ἀκτῖνᾳ κύκλον θ' ἡλίου πρόσόψομαι.* *Hec.* 413. *ΕΡΙΤΗ.* **Ἀντίτυπος, ἀννέφελός, λαμπρά, παμφαῖς, οὐρανία, χρυσεᾶ, ὀλόη, δνοφέρα.*
- * *Ἀκτωρ, ὄρος, ὁ, subst.* [ductor, princeps,] a leader, a prince. *Σουσιδαῖς φίλος ἀκτωρ.* *Pers.* 563. *SYN.* **Ἠγητῆρ, ἡγήτωρ, ἡγέμων, ἄρχος, ἄγος.*
- * *Ἀκτύθος, et ἀκτύτος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [quæ non concipit,] a female that does not conceive, barren. *Οἰῆς, οὐδ' ἀκτύθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὑπαρνοί.* *Call.* 2. 52. *SYN.* **Ἀγόνος.*
- * *Ἀκύλος, ου, ἡ, subst.* [glans ilicis,] the acorn of the holm oak. *Πᾶρ ῥ' ἀκύλον βάλανόν τ' ἐβάλεν καρπὸν τῷ κρᾶνεϊς.* *κ.* 242.
- * *Ἀκύμαντός, et ἀκύμαστος, ἀκύματός, ἀκυμός, ου, ὁ et ἡ, adj.* [fluctibus non aspersus,] unwashed by the waves, smooth. *Ἐπ' ἀκυμάντοισι πῶλων ἐρᾶσαι.* *Hipp.* 235. *SYN.* **Ἀκλυστός, ἀτάρακτός, γαλήνιός, ἡσυχός.*
- * *Ἀκίρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj.* [non firmatus,] not established, fixed, or ratified. *Οἶσθ', ἡ σίωπῇ τοῦτ' ἀκίρωτον μένει.* *Ion.* 800. *SYN.* **Ἀδρῆλος.*
- * *Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [non exploratus,] untried by the sound of a bell. **Ὡς αἰσχροὺς ἀκωδώνιστὸν ἔγναι τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα μέθεντας.* *Lysistr.* 486.
- * *Ἀκωκὴ, ἡς, ἡ, subst.* [cuspis,] a point. **Ἄλλ' ἀγέ δὴ, καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο.* *Φ.* 60. *SYN.* **Ἀκὴ, αἰχμή, ἀκίς, ἀκμή.* *ΕΡΙΤΗ.* **Ὀξεῖᾶ, στῶνδεσσά, κρῦδεσσά, πτέρδεσσά, χαλκοβάρης, πάλινδίνητος, καρχάρυδους, αἰθαλδεσσα, ὀκρῦδεσσα, δριμεῖα.*
- * *Ἀκων, ὀντος, ὁ, subst.* [spiculum,] a dart, a javelin. **Ἐβλητ' ἐν πρώτοισι θυῆς ἀπὸ χειρὸς ἀκοντῖ.* *M.* 306. *SYN.* **Ἀκόντιον, βελός, οἰστός, ξυστόν.* *ΕΡΙΤΗ.* **Ὀξύς, στῶνδεῖς, θῶς, δεινός, τάνυγλώχιν, χαλκοπάρῃος, λίγυρός, χαυλιόδους.*
- * *Ἀκων, ἀκουσά, ἀκόν, pro ἄεκων, adj.* [inivitus,] unwilling. *Πῶς δ' ἂν γαμῶν ἀκουσᾶν ἀκόντος παρᾶ.* *Æsch. Suppl.* 235. *SYN.* **Οὐχ ἔκων.*
- * *Ἀλάβαστρὸν, ου, τό, et ἀλάβαστρος, ου, ὁ, subst.* [alabastrum, genus vasis unguentarii,] a smooth white stone, excavated into a vessel for perfumes. *Σπῶν δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.* *Theocr.* 15. 114. See also *Lysistr.* 947.
- * *Ἀλάδρῳμός, ου, ὁ et ἡ, adj.* [per mare currens,] wandering over the sea. *Τὸν ἀλαδρῳμὸν ἀλαῖνός.* *Av.* 1395. *SYN.* **Ἀλίπλαγκτός, ποντοπῶρος.*
- * *Ἀλαζονεία, as, ἡ, subst.* [jactantia,] boasting, vain glory. *Περίτλω σ' ἀλαζονείας.*

Eq. 290. SYN. Αὔχημα, μέγαληγούρα, γαυρίαμα, κόμπος, κόμπασμα, ὄγκος, ὑπερηφάνια, υπερβασία, ὑβρίς.

Ἄλαζόνεύμαι, v. [me jacto, ostento,] to boast, to be ostentatious. Ἥλαζόνεϋθ', ἰτᾶ φόβηθειν ἐγώ. Ran. 282. SYN. Μεγαλανυχέω, μέγαλύνομαι, ἐπανχέω, ὑπερηνόρεω, σεμνύνομαι, ὑπερηφάνεω, ψεύδομαι.

Ἄλαζών, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [inanis jactor,] an idle boaster. Τίς ἄρᾳ ποτ' ἐστίν; b. Ὡς ἀλαζών φαίνεται. Pax 1045. SYN. Ἀγέρωχος, μέγαληγούρος, ὑπερήφανος, ὑπερβίτος, ὑπερήνωρ, ὑπερόπτῃς, ψεύστης.

Ἀλαίνω, ἀλάλῃμαι, et ἀλάδομαι, v. [erro, vagor,] to go wrong, to wander. Δοῦλος ἀλαίνων. Cycl. 79. See Ψ. 74. et Ζ. 201. SYN. Ἀλητεύω, πλάζομαι, πλανᾶμαι, πείνοστέω, ἀπορᾶμαι, μαίνομαι.

Ἀλάλαγῃ, ἡς, ἡ, ἀλάλαγμα, ἄτος, τὸ, et ἀλάλαγος, οὗ, ὁ, subst. [læta vociferatio,] a joyful cry or exclamation. Ἐφεστίοις ἀλάλαγαις. Trach. 705. See also Cycl. 65. SYN. Δοῦπος, ὀδύλγῃ, ὀδολυγμός.

Ἀλάλάζω, v. [clamorem bellicum edo,] to raise the war-cry, to shout, to lament. Χαίροντες, ἀλάλαζοντες· ἐρχεται δὲ σοι. Eur. Electr. 860. SYN. Βρέμω, κωδονίζω, ἀνδύρομαι, ὀδύζω.

Ἀλάλῃ, ἡς, ἡ, et Dor. ἀλάλᾳ, subst. [vox inarticulata ciendo Marti, a militibus ante prælium edita,] a martial shout. Σὺν ἀλαλαΐσι δ' αἰαγμάτων. Phœn. 345. EPITH. Καρτέρᾳ, ἐρίδονπος.

Ἀλάλητρος, ου, ὁ, subst. ["clamor militum dicentium ἀλάλῃ, clamor militaris." Vid. Damm.] the war cry. Θεοπέστω ἀλάλητῷ ὕφ' Ἐκτόρος ἀνδρόφονοῦ. Σ. 149. SYN. Βοή, θορύβος.

Ἀλακέω, εἰ ἀλάλκω, v. [depello, arceo,] to drive away, to repel, to restrain. Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσῳ ἀλακείν ἄγριᾶ φύλᾳ. T. 30. SYN. Ἀλκω, ἀπελαύνω, ἀπειργώ, ἐξείργω, ἐρίκω, ἀπερίκω, ἀποπέμπωμαι, ἐξωθέω, δίωθῶμαι.

Ἀλαλκόμενης, ἰδός, ἡ, adj. [Epith. Minervæ,] an epithet of Minerva, from Alalcomenæ, a town in Bœotia. Καὶ Ἀλαλκόμενης Ἀθήνη. Δ. 8.

Ἀλάλυκτῃμαι, v. [erro, molestē fero, metuo,] to wander, to be offended, to fear. Ἐμπεδόν, ἀλλ' ἀλάλυκτῃμαι· κρᾶδιῃ δὲ μοῖ ἐξω. K. 94. SYN. Θορύβεομαι, ἀπορᾶμαι, μαίνομαι.

Ἀλαμπής, εὖς, et ἀλάμπετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendoris expers,] devoid of brightness. Κάθηκᾶ συμπτύξας ἄλαμπες ἡλίου. Trach. 704. See also Œ. C. 1661. SYN. Σκοτεινός, δνοφέρτος, ἀδελός.

Ἀλάος, ου, ὁ et ἡ, and also Ἀλαός, in Hom. adj. [cæcus, improvidus,] blind, imprudent. Καί κ' ἀλάος τοι, ζεῖνέ, διακρίνειέ τῷ σήμα. θ. 195. See also κ. 493. SYN. Ἀδέρκης, τυφλός, τυφλώψ.

Ἀλαοσκοπία, as, ἡ, subst. [negligens speculatio,] a blind or negligent watching. Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυροτοξὸς Ἀπόλλων. K. 515.

Ἀλάω, v. [cæco,] to make blind, to blind. Κύκλωπος κέχλωται, ὃν ὀφθαλμοὺ ἀλάωσεν. α. 69. SYN. Τυφλῶ, ἐξάλῶ, ἐζορμαῖω.

Ἀλαπαδνός, ἡ, ὃν, adj. [vastatu facilis, imbellis,] easily plundered, weak, cowardly. Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἐην, παῦρος δὲ οἱ εἰπέτο λαός. B. 675. SYN. Ἀπολέμους, ἀσθενής, μαλακός, πόνηρος.

Ἀλάπαζω, f. ξω, v. [vasto, diripio,] to lay waste, to plunder. Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεοπέσῃ πολλὴν οὐκ ἀλάπαξεις.¹ B. 367. SYN. Ἐξάλάπαζω, πέρθω, πορθέω, ἐκέρθω, δηῖω, διαρπάζω, ἐρημῶ, ληλατέω, κερᾶίζω, ἀπόλλυμι, ἀναλίσκω.

Ἀλαστῶ, f. ἡσω, p. ηκά, v. [injuriarum haud oblitus sum, indignor,] to be resentful, to feel indignant. Καὶ ἀλαστήσας ἐπὸς ἡῦδα. M. 162. SYN. Ἐπαλαστῶ, ἀλγύνομαι, δεινοπάθῶ, ἀγανακτέω, χαλεπαίνω, ἀλγέω.

Ἀλαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non obliviscendus, intolerabilis,] not to be forgotten, shocking, intolerable. Ἀλαστὰ ματρὶ τᾷδε. Phœn. 351. SYN. Ἀτλητός, αἰνός, χαλεπός, δεινός, μιᾶρός.

Ἀλάστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui perpetravit non obliviscenda,] an offender never to be forgotten, a fiend, an assassin. Φᾶνεις ἀλάστωρ, ἢ κακὸς δαίμων ποθέν. Pers. 360. SYN. Ἐρινός, πᾶνἀλᾶστωρ, δαιμονῖόν, φονεύς. EPITH. Τιμωρός.

¹ Γνώσεαι in scanning only forms a spondee.

- '*Ἀλᾶωτος*, ὄς, ἡ, subst. [cæcitas,] blindness, dimness of sight. '*Ὀφθαλμοὺς εἰρηταῖ ἀεκέλην ἁλᾶωτον*. ι. 503. SYN. *Τυφλώσις, τυφλότης*.
- '*Ἀλγεινός*, ἡ, ὄν, adj. [molestus, tristis,] troublesome, annoying, distressful. (See '*Ἀλγεινός*.) *Λυπρὸν διάζω βιότον ἀλγεινόν τ' ἔμοι*. Med. 1033.
- '*Ἀλγεινῶς*, adv. [moleste,] with trouble, with annoyance, with distress. '*Ἀλλ' ἡδέως ἔμοι γέ κάλγεινός ἄμα*. Antig. 436.
- '*Ἀλγῶ*, v. [doleo,] to feel pain, to grieve, to be sorrowful. '*Ἀλγεῖς τῷ δ' ἡμᾶς παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δόκεῖς*; Hec. 1238. SYN. '*Ἀνιάσμαι, ἄχῶ, ἄχθῶμαι, λυπέσμαι, ὀδυνᾶω, ἄθυμῶ*.
- '*Ἀλγηδών*, ὄνός, ἡ, "*Ἀλγημᾶ, ἄτος, τὸ, Ἀλγησίς, ἔως, ἡ, et Ἀλγός, ἔός, τὸ, subst. [dolor, aegritudo,] grief, pain, sorrow. Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ', ὑφείς ἀλγῆδόν τ'*. Med. 24. See also Eur. Fr. Melan. Thesm. 146. et Γ. 97. SYN. '*Ἀνία, ἄχος, ἄχθηδών, δὴν, λύπη, κηδός, ὀδύνη; πένος, πένθος*. EPIITH. '*Ἀεκέλιός, ἄσπετός, ἄλαστός, ἄλγητός, ἀμειλικτός, ἀελπτός, ἄγρία αἰνή, ἀνῆκεστός, λυγρὰ, λευγάλεα, δακρῦοεσσά, μινυνθάδια, λοίγιός, βαρύστονός, στῦγερὰ, οἰκτρὰ, δεινὴ, πικρά*.
- '*Ἀλγίνδεις*, εσσά, ἔν, adj. [dolorem afferens, molestus,] calamitous, troublesome. *Δεύτερόν αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζὺν ἀλγίνδεσσάν*. Hes. θ. 214. SYN. see '*Ἀλγεινός*.
- '*Ἀλγύνω*, f. ὤνῶ, νγκᾶ, v. [dolore afficio,] to give pain to, to distress. *Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγύνει κῆρ*. Med. 397. SYN. '*Ἀνιάω, βαρύνω, ἐνὸχλῶ, κάκῶ*.
- '*Ἀλδαίνω*, ἄνῶ, αγκᾶ, v. [augeo,] to increase, to augment. "*Ἀγχι παριστᾶμένη μὲλ' ἡλδανέ ποιμένι λαῶν*. σ. 69. SYN. '*Ἀδῶ, αὖξω, ἐπαύξω, ἀπὶτάλλω, ὀφέλλω*.
- '*Ἀλδήσκω*, v. [augeo, cresco,] to be increased, to grow. *Ληϊοῦ ἀλδήσκοντός, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι*. Ψ. 599. SYN. *Αὖξομαι, αὖξανῶμαι, ἀλδαινῶμαι, ἐπιδίδωμι, ἀτάλλω*.
- '*Ἄλεα*, as, ἡ, subst. [calor,] heat. *Αὐτίκ', ἐπεὶ κέ πῦρὸς θερέω, ἄλεη τὲ γένηται*. ρ. 23. SYN. *Αἰθός, καῦμά, θάλπός, θέρος, θερμότης*.
- '*Ἄλεα*, as, ἡ, subst. [effugium,] an escape. *Οὐδ' ἄλεη· ἡ γάρ ῥα πάλαι τὸ γέ φίλτερόν ἦεν*. X. 301. SYN. '*Ἀλυξίς, ἀποφύγη, ἐκφύγη, ἀλέωρή*.
- '*Ἀλεαίνω*, v. [caleo, calefacio,] to be warm, to warm one's self. "*Ἐπειθ', ἵν' ἀλεαίνοιμ'*. Eccles. 540. SYN. *Θάλπῶμαι, θερμαίνῶμαι*.
- '*Ἀλγεινός*, ἡ, ὄν, adj. [curæ plenus, difficilis,] anxious, painful, distressing. *Γινετ' Ἄρης ἀλγεινός ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι*. N. 569. SYN. '*Ἀλγεινός, ἀλγίνδεις, ἀλγηρός, ἀχθεινός, ἐπαχθής, λυπηρός, ὀδύνηρός, ἀνῆαρός, ἐπιπένος, λυγρός, ὀκρῦδεις, περῖαλγής, δακέθυμὸς, θυμὸδακής, δηξίθυμὸς, λευγάλεός, δύσφορός, δυσχερής, δεινός, χαλέπος, ἀργαλέος, ἀηδής, ἀνάρσιος*.
- '*Ἀλέγνη ὀρίδης*, ὄν, ὁ, P. N. [Alegēnoris filius,] the son of Alegēnor. *Οὐδὲ γάρ ἡ προῦμαχοῖ δάμαρ Ἀλέγνη ῥίδου*. E. 503.
- '*Ἀλεγίζω*, et ἄλεγω, v. [curo, rationem habeo alicujus rei,] to regard, to be anxious for, to care for. "*Ἢ· ἐπεὶ, ἡε βίη· ὃ δ' ἀφῆμἐνός οὐκ ἀλεγίζει*. O. 106. See also ε. 268. SYN. *Φροντίζω, ἐπιμελεῶμαι, κηδῶμαι, περὶκηδῶμαι, σπονδάζω, προτρίμῶ*.
- '*Ἀλεγύνω*, f. ὤνῶ, ρ. ὤγκᾶ, v. [apparo,] to prepare. *Δαίνυται, ἥς ἐπέοικε δίκασπύλῳ ἄνδρ' ἀλεγύνειν*. λ. 185. SYN. *Παράσκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐξαρτῶ, συντάττω*.
- '*Ἀλεείνω*, v. [effugio, declino,] to escape, to avoid. *Τῷ ρ' ἄμα τ' ἀργάλεον θωὴν ἀλεεινὴν Ἀχαιῶν*. N. 669. SYN. '*Ἀλεύομαι, ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀνάχωρῶ, πλανάομαι*.
- '*Ἄλειᾶρ*, ἄτος, τὸ, subst. [farina,] bread, corn. "*Ἀλφῖτᾶ τεύχουσαι καὶ ἀλειᾶτᾶ, μυελὸν ἀνδρῶν*. v. 108. Here some read '*Ἀλείφατᾶ*. SYN. '*Ἄλευρον*.
- '*Ἄλεις*, εντός, P. N. [Halis,] a river in the island of Cos. *Καὶ Εὐκρίτος εἰς τὴν Ἄλεντᾶ*. Theocr. 7. 1.
- '*Ἄλεισθον*, ὄν, τὸ, subst. [poculum cælatum,] an embossed or carved cup or goblet. '*Ἀλλ' ἀγέ δὴ τὸδε δέξαι ἐμεῦ παρὰ καλὸν ἀλειςθον*. Ω. 429. SYN. '*Ἐκπωμᾶ,*

ποτήριον, δέπας, κύλιξ, κύπελλον, σκυφός. **EPITH.** "Αμφωτῶν, περικαλλές, κάλῶν, χρύσειον, χρυσεόν, ἀμφικύπελλον.

'Αλείτης, ου, ὁ, subst. [peccator,] an offender. **Ζηνός** τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. v. 121. **SYN.** 'Ἀλιτρὸς, ἀλιτήριος, ἀλοιτός, κῆκος, ἀδικός.

'Αλείτω, f. αἰλῖτω, v. [pecco graviter,] to commit a heinous offence. 'Αθῶν-τους ἀλιτέσθαι, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. δ. 378. **SYN.** See in 'Ἀλιτραίνω.

'Αλειφάρ, ἄτος, τὸ, subst. [unguentum, oleum,] ointment, oil, fat. Καίῃ δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ. ω. 67. **SYN.** 'Αλοιφή, μύρον, μύρωμα, ἔλαιον, στέαρ. **EPITH.** Λευκόν, ὕγρον.

'Αλείφω, f. ψω, v. [ungo,] to anoint. "Ἐχὲ νῦν, ἀλειψον τὸν τραχηλὸν τουτωί. **Equit.** 490. **SYN.** Χρίω, ἐμπλάττω.

'Αλεκτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [coelebs,] unmarried. "Ἀλεκτρὸν, ἀνύμεναιον ὦν ἔχον τυχεῖν. **Antig.** 917. **SYN.** 'Ἀγᾶμος, ἀνύμφευτος, ἀζύγης, ἄζυξ, ἀπειρο-γάμος.

'Αλεκτρῶν, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [gallus, gallina,] a cock, a hen. **ST.** Πῶς δὴ ; φέρε. **SO.** πῶς ; ἀλεκτρῶν κάλεκτρῶν. **Nub.** 664. **SYN.** et **EPITH.** see in 'Ἀλέκτωρ.

'Ἀλέκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [gallus,] a cock. Κόμπᾶσον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστ' ἐθιλείας πέλας. **Agam.** 1661. **SYN.** 'Ἀλεκτρῶν, ὀργαλήχος. **EPITH.** "Ορ-πιδός, ἥρως, ἐνδόμαχος. **PHR.** Περσικὸς ὄρνις, ὃξυ μέλος κλάγγων ἐγερεσί-βητος.

'Ἀλέξανδρος, ου, ὁ, **P. N.** [Priami filius, Paris.] See Πᾶρις. Αὐτᾶρ 'Ἀλέξανδρος καὶ ἀρητίφιλος Μενελαός. **T.** 136. **EPITH.** Θεοειδής, διός, Πριάμιδης, πύσις Ἑλένης.

'Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventum aut frigus arcens,] warding off the wind or cold, warm. 'Αμφὶ δὲ χλαῖνᾶν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλ' αὖ πυκνήν. **ξ.** 329.

'Ἀλεξέω et ἀλέξω, f. ἤσω, p. ἤκα, v. [arceo, opitulator,] to keep or ward off, to assist, to defend. Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κῆκον ἡμᾶρ. **Υ.** 315. See also **Γ.** 9. **SYN.** 'Ἀλέκω, ἀποτρέπω, ἀμύνω, ἐπιβόηθew.

'Ἀλεξημά, ἄτος, τὸ, subst. [averruncatio, remedium,] the means of repelling or averting, a remedy. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὐδὲ βρώσιμόν. **P. V.** 488. **SYN.** 'Ἀλεξητήριον, ἄκος, ἱάμα.

'Ἀλεξητήρ, ἦρος, et ἀλεξήτωρ, ὄρος, ὁ, et ἀλεξήτειρά, as, ἡ, subst. [depulsor, auxiliator,] a defender, a protector, or guardian. 'Εσθλὸν ἀλεξητήρᾱ μάχης, 'Αντήνδρος νιδν. **Υ.** 396. **SYN.** 'Αποτρόπος, ἀποτρόπαιος, ἀρηγών, ἀρωγός, ἐπαρωγός, ἀμύντωρ, ἐπικουρός, ἐπιτάρῃδος, τίμωρος, προμάχος, ὑπερασπιστής, σὺνεργός, βόηθος, βόηδρῃδος.

'Ἀλεξητήριος, α, ὄν, adj. [propulsatorius, averruncus,] capable of defending. Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον. **Herc. F.** 468. See also **OE. C.** 141. **SYN.** 'Ἀμυντήριος, ἀλεξικάκος.

'Ἀλεξίᾳρη, ης, ἡ, subst. [dirarum expultrix,] one who averts the effects of curses. Νεὺς ἀλεξίᾳρη, παίδων εὐκηλήτειρά. **Hes. Op.** 462.

'Ἀλεξιμβρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines defendens aut adjuvans,] protecting mortals, tutelary. 'Ἀλεξιμβρότοις πεδιᾶδ' αὖ πομπαῖς. **Pyth.** 5. 21.

'Ἀλεξιμόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mortem arcens,] averting death, protecting. Τρισ-σοὶ ἀλεξιμόροι προφάνητ' μοί. **OE. R.** 163.

'Ἀλτρένω, f. σω, p. κά, v. [molo,] to grind. Αἰ μὲν ἀλτρενέουσι μύλης. **η.** 104. **SYN.** 'Ἀλέω, ἀλήθω, κᾶτᾶλέω.

'Ἀλτρίβανος, ου, ὁ, subst. [pistillus,] a pestle, or grinder. Εἵπερ γὰρ ἤξει τὸν ἀλτρίβανόν φέρον. **Pax** 265. **SYN.** Δοιδυξ, κοπάνον.

'Ἀλτρίς, ἰδός, ἡ, subst. [molitrix,] a female who grinds. Εἴτ' ἀλτρίς ἦ· δέκετίς. **Lys.** 643.

'Ἀλεῶμαι (poet.) et ἀλεῖσθαι, v. [effugio,] to avoid, to shun, to escape. 'Ιστᾶ-μένοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλεοντο. **Σ.** 586. See also **ξ.** 400. **SYN.** 'Εκφεύγω, διαφεύγω, ἐξίσταμαι, φυλάττωμαι, ἀλύσκω, ἀλείνω.

'Ἀλευρον, ου, τὸ, subst. [farina triticea,] ground wheat, flour. "Ηρᾶτο μὲν καὶ **Pros. Lex.** **F**

- τῆνός (ἐμὴν δόκει) ὁπῶ αλεύρω. Theocr. 14. 7. SYN. Ἀλφίτον, ἀλειάρ.
 Ἄλειώ, v. [averto,] to avert; to put a man on his guard. Εἶδωλὸν Ἀργου γηγενούς, ἀλεῖν, δ δα· φῶβοῦμαι. P. V. 584.
 Ἄλῳ, ἀλῶ, v. [congrego, colligo, cogo,] to assemble, to gather together, to urge. Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλημεναὶ νῆας Ἀχαιῶν. Σ. 76. SYN. Αθροίζω, ἀλιζῶ, ἀλῆμι, συγκελεύω, συνάγω, συστρέφω, συστέλλω.
 Ἄλῳ, v. [molo,] to grind. Ἀιδεῖν τὲ πίνονθ', ὥσπερ εἰ κάχρως γυναικ' αλοῦσάν. Nub. 1358. SYN. Κατάλῳ, ἀλῆτρεύω.
 Ἄλῳρή, ἦς, ἡ, subst. [evitatio, munimentum,] avoidance, defence, support. Πυκνοὺς καὶ μέγλους δῆων ἀνδρῶν ἀλῳρήν. M. 57. SYN. Εὐλάβειά, ῥῦμά, εἰλάρ, ἀποφευξίς, ἀποφύγη, ἀσφάλισις, ἀσφάλισμά, πρόβόλη, ἐρῦμά.
 Ἄλη, ἡς, ἡ, subst. [erratio, error mentis,] a wandering, a maze, confusion of mind. Δάμαρ νῖν ἐξεπεμψέ δωμάτων ἀλη. Med. 1282. SYN. Ἀλητεία, πλάνη, ἀμάρτημα, ἀμπλάκτα, ἀμπλάκημα, παῖσμα, σφάλμα. EPIITH. Χάλεπη, χρῶνις, ἐτερείδης.
 Ἀλήθειά, ας, ἡ, subst. [veritas,] truth. Ἄπλοὺς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐφύ. Phoen. 479. SYN. Τάληθες, ἀτρεκία, ἀτρεκία, ἀψεύδειά.
 Ἀληθές, adv. [revera, profecto, itane revera?] really, in truth; and interrogatively, ha! is it so? Ἀληθές; ἐνέπω σὲ τῷ κηρύγματι. C. R. 350.
 Ἀληθεύω, v. [vera loquor,] to speak the truth. Ἄν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. Sept. Theb. 558. SYN. Τάληθη λέγω.
 Ἀληθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verus, ad veritatem deditus,] true, sincere, faithful. Οὐ σφός, ἀληθής δ' εἰς φίλους ἐφυν φίλος. Orest. 418.
 Ἀληθινός, ἡ, ὄν, adj. [verax,] having the qualities of truth, faithful, to be depended on. Οὐδὲς ἐμὸς λόγος ὑμῖν ἀληθινός. Call. Ep. 14. 5. SYN. Ἀκριβής, ἀτρεκής, ἀψεῖδης, ἀψευστός, δίκαιος, ἐτῆμος, ἐτήμημος, νημερτής.
 Ἀληθῶς, adv. [vere, revera,] truly, really, beyond doubt. Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφόρα. Alcest. 818. SYN. Ὀντως.
 Ἀλήτιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [arvis carens, sine præda,] having no corn-fields, poor. Οὐ κεν ἀλήτιος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο. I. 267. SYN. Ἀκτῆμων, ἐνδεής, πτωχός.
 Ἀλημά, ἀτός, τὸ, subst. [vagatio, fraus, et (abstr. pro concret. posit.) homo fraudulentus,] a wandering, a fraud, a fraudulent man. Ἐχθρὸν ἀλημά, τοὺς τὲ δις-σάρχας. Aj. Fl. 389. SYN. Ἄλη, πανούργος, τρίμμα, πεῖριτριμμα, παιπάλη, παιπάλημα, ἐπίτριπτος.
 Ἀλήμων, ὄνος, et Ἀλήτης, ον, ὁ, subst. [erro, vagus,] a wanderer, a vagabond. Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἀνδρὲς εἰσὶ. τ. 74. See also σ. 18. SYN. Ἀλαζὼν, πλαγκτός, πλάνος, ρεμβός. EPIITH. Δύστηνος, πλῆλαγκτός, κάκος, αἰδοῖς ἐπίμαστός.
 Ἀλητεία, ας, ἡ, subst. [erratio,] a wandering. Θεοῦ δ' ἀπὲδ', ἀλητεῖαν τὲ σὴν Ion. 576.
 Ἀλητεύω, v. [vagor,] to wander, to rove, to go astray. Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκέυε ἀλητεύοντες ἀνάγκη. μ. 330. SYN. Ἀλαῶμαι, ἀλαινώ, ἀλημί, πλάζομαι. See in Ἀλαίνω.
 Ἀλθω, f. ἄλσω, v. [sano,] to heal, to cure. Ἀλθεῖτό χεῖρ, ὀδύναι δὲ κάτη πῦθωντό βαρεῖαι. E. 417. SYN. Ἀλθαίνω, ἀκῆμαι, ἀλδαίνω.
 Ἀλιᾶδαι, ὦν, οἱ, subst. [piscatores,] fishermen. Φιλόπῳνων ἀλιᾶδαν. Aj. Fl. 880. SYN. Γριπέες. EPIITH. Γέροντες, ἀλίτρυτος.
 Ἀλιαῖς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [per mare flans,] blowing along the sea. Πνείνοντες φαίνονθ' ἀλιᾶεες, οἳ ῥά τὲ νηῶν. δ. 361.
 Ἀλιάετος, et ἀλιαῖετος, ον, ὁ, [aquila marina,] a sea-eagle. Ἀλιαῖετους καὶ γυπῖς, ὄχθ' ὄρες, ὄτι. Av. 891.
 Ἀλιάρτος, ον, ὁ, P. N. [Haliartus,] a town in Boeotia. Οἱ τὲ κῶρωνειαν, καί ποιεονθ' Ἀλιάρτον. B. 797.
 Ἀλιαστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [vehemens, non desinens,] unceasing, vehement, furious. Οὐπὺρ' ἐμα φρήν ὦδ' ἀλιαστός. Hec. 82. SYN. Δειός, χάλεπός.

¹ Θεοῦ, in scanning, here forms one long syllable.

ἰσχυρὸς, ἀληκτὸς, ἀπανστὸς.

Ἀλιβάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mari appropinquandus,] ascending in the sea. Ἐξ ἀλιβάτου πέτρας. Eur. Suppl. 79. (Pæon. trim.)

Ἀλιβρόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui mari abluitur,] washed by the sea. Λισσάδης ἐρρίζωνται ἀλιβρόχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι. Apoll. Rh. 2. 733.

Ἀλιγείων, οὐός, ὁ et ἡ, adj. [mari vicinus,] bordering upon the sea. Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγεινῶν, ποντοῖτινακτὼν. Hom. 37. 6. SYN. Ἀγχιᾶλός, ἀλιτέρμων. Ἀλίγκιος, α, ὁν, adj. [similis,] like. Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλόγκιος ἀθανάτοισιν. θ. 174. SYN. Ἐνάλιγκιος, ὁμοῖος, πρῶσσομοῖος, ἑοικώς, πρῶσειοκώς, εἰκέλος, ἱκέλος, ἀτάλαντος, ἐμφέρης, προσφέρης, πάρεμφέρης.

Ἀλιδοῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari agitatus,] tossed in the sea. Ὅτ' οὗτο τοῦ φίλων ἀλιδοῖα. Pers. 279. SYN. Ἀλίκτυπος, ἀλίπλαγκτός, ἀλίπλοός.

Ἀλιὺς, ἔως, ὁ, subst. [piscator,] a fisherman. Πέμπων ἄγειν ἀλιεῦσθ', θῆς ἐπὶ νηυσὶ τίθεντες. ω. 418. SYN. Αἰγιᾶλεύς, γριπεύς, ιχθυόβόλος, καλᾶμεντής. EPIRH. Ἀλιτρυτός, ἀλιτρέφης, μόγερὸς, δεινός, τλησίπυνος, ιχθυὸς ἄγρευτήρ. See Theocr. 1. 39.

Ἀλιζω, f. ἴσω, v. [congrego,] to assemble. Χρησμῶν αἰδοὺς πάντας εἰς ἐν ἀλίτας. Heracl. 404. SYN. Σύνᾳγω, σύνᾳγειρω.

Ἀλιήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [maritimus,] marine. Ἡ νάσων, ἀλιήρει. Hec. 454.

Ἀλίκλυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari illotus,] washed by the sea. Πρόβλημ', ἀλίκλυστον. Aj. Fl. 1219. SYN. Ἀλιβρόχος, ἀλίπλαγκτός.

Ἀλίκτυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari sonans,] sea-resounding. Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι. Ant. 953.

Ἀλιμένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [portu carens, importuosus,] harborless, inhospitable. Ἀλιμένον τίς ὡς ἐς ἀντλον πέσων. Hec. 1010. (Pæon. trim.) SYN. Ἀυστορμός, ἀνορμός.

Ἀλιμυρής, εσσα, ἐν, adj. ["in mare cum strepitu se effundens." Damm.] pouring impetuously into the sea. Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποτάμῶν ἀλιμυρήντων. Φ. 190.

Ἀλιμυρής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [salsus, a mari adpersus,] overflowed by the sea. Βῶων δ' ἀλιμυρῆς ἀκταί. Apoll. Rh. 2. 556.

Ἀλινδήθρα, ας, ἡ, subst. [volutabrum,] a winding, maze, labyrinth. Συνκεῖδ' ἂν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπὼν. Ran. 904.

Ἀλίος, α, ὁν, adj. ["infructuosus, marinus." Vid. Damm. c. 93.] fruitless, marine. Πόντου 'πὶ νώτοις ἀλίον ἐφθεῖρου πλάνον. Helen. 783. SYN. Ἐνάλιος, ἀνέμωλιος, ἐφαλίος, θαλάσσιος, πελαγίος, πόντιος, κενός, μάταιος, μασιδίος.

Ἀλιοτρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [a mari nutritus,] sea-nursed. Φωκᾶων ἀλιοτρέφων ὀλωτάτος ὁδμή. δ. 442.

Ἀλιῶν, v. [irritum reddo,] to render fruitless, to disappoint. Οὐτ' ἐπ' ἀρεξέλειν ἄλλον, θεῶν, οὐθ' ἀλιῶσαι. ε. 104.

Ἀλίπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [per mare vagans, a mari cinctus,] wandering over the sea, surrounded by the sea. Κέκλυθ', ἀλίπλαγκτοι. Apoll. 2. 11. SYN.

Ἀλίκλυστος, ἀλιτύπος.

Ἀλίπληξ, ἡγός, ὁ et ἡ, [a mari ictus,] dashed by the sea. Κεινὴ δ' ἡνέμεσσαι καὶ ἄσπερος,² οὐαί θ' ἀλίπληξ. Call. 4. 11.

Ἀλίπλοός, contr. ἀλίπλους, ου, ὁ et ἡ, adj. [in mari natans,] floating on the sea. Συννέχης, ὄφρα κ' ἐθᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη. M. 26.

Ἀλίπορφύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["marinā purpurā tinctus." Damm. purpureus,] having the purple color of the sea. Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλίπορφύρα, θαυμά ιδέσθαι. v. 108.

Ἀλίρροθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui mare obstrepat,] beaten, dashed by the sea. Ὡς ποροὶ ἀλίρροθοι. Aj. Fl. 412. (Pæon. dim.)

Ἀλίρρυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [præter quod mare fluit,] washed by the sea. Δι' ἀλίρρυτόν ἄλσος. Æsch. Suppl. 875.

Ἄλις, adv. [abunde, satis,] abundantly, sufficiently, enough. Εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἄλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν. Orest. 234. SYN. Ἄδην, ἀρκούντως, ἱκανῶς.

¹ On the quantity of this word see Dr. Maltby's note. ² See Maltby.

- ἄλίσκω, et ἄλῶ, f. ἄλῶσθαι, 2 a. ἦλων et ἔαλων, ἄλῶναι, ἄλους, ἦλωκά et ἔαλωκά, v. [capio,] to take. Κάστ' οὐ διδασκόν, οὐδ' ἄλίσκεται τέχνη. Alc. 802. SYN. Κατάλαμβάνω, αἰρέω, κατέχω, διαγινώσκω.
- ἄλιτῆμαι, v. [pecco,] to neglect, err, violate, transgress. Σὺς παῖς· οὐ μὲν γάρ τ' ἰθεοῖς ἄλιτῆμένος ἐστίν. δ. 807. SYN. Ἄλειτω, ἀδικέω, ἀσεβέω, ἁμαρτάνω.
- ἄλιτῆρις, et ἄλιτῆρς, ὁ et ἡ, adj. [facinorosus,] wicked, villanous. Νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ καλῆτιριού' φρένός. OE. C. 37. SYN. Ἀδικός, κακός, μιᾶρς.
- ἄλιτόξενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospitem injuria adficiens,] injuring a guest. Ἐνὶ πᾶν ἄλιτόξενόν. Pind. Ol. 10. 7.
- ἄλιτράινω, v. [pecco, scelerate ago,] to offend, to be wicked. "Ὅστις ἀλιτράινει, καὶ ἀτάσθαλὰ μηχανάσεται. Hes. Op. 239. SYN. Ἄλιταινω, ἀλάττει, ἀλιτῆμαι, ἁμαρτάνω, ἀτασθάλω, ἀμπλάκω, πταίω, πλημμέλω, βλάπτω, ἐξάπτω.
- ἄλιτήμων, ὄνος, et ἄλιτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [flagitiosus,] an offender, villanous, wicked. Οὐτὲ γὰρ ἐστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπός, οὐτ' ἄλιτήμων. Ω. 186. See also Ψ. 595. SYN. Ἀλιτήριος, ἀδικός, ἀτάσθαλός, κατάρτατος, ἐξώλης, ὀλέθρος, κακός.
- ἄλιτρία, as, ἡ, subst. [scelus, flagitium,] wickedness, villany. ὅπερ πίθακόν ἀλιτρίας πολλὰς πλεόν. Acharn. 907. SYN. Ἀμπλάκία, ἀμπλάκημά, πλημμυεῖα, πταίσμα, σφάλμα.
- ἄλιτρυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari confectus,] sea-worn. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοῖο γέροντός. Theocr. 1. 45.
- ἄλιτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari percussus,] struck or caused by the sea. Σέβιζων ἀλιτύπᾳ τὲ βάρη. Pers. 939.
- Ἀλκαῖος, α, ὄν, et ἀλκήεις, εσσα, ἐν, adj. [fortis, validus,] strong, powerful, brave. Δορός Ἀλκαίου. Hel. 1167. See also Hom. in Pall. 3. SYN. Ἀγήνωρ, κράτερς, δυνάεις.
- Ἀλκαῖος, ου, ὁ, P. N. [Alcæus,] a poet of Lesbos. Κάλκαϊός, οἵπερ ἁρμόνιαν ἐχούσιαν. Thesmoph. 161.
- Ἀλκαῖρ, ἄρος, τὸ, subst. [robustum et promptum præsidium,] a strong bulwark, or protection. Οὐκ ἐτὶ διδγένης Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Λ. 822. SYN. Ἀρηξίς, ἀλεξητήριον, ἀλεξημᾶ, βόηθειᾶ, ὄνειρᾶ, ἱαμᾶ, τιμωρία, ὠφέλειᾶ, ἀλκή, δυνάμεις, σωτηρία. EPI TH. Ἐμφυτόν, ἀλεξικακόν, ἀτρεκές, πέλωριον, σωτήριον, φαρμάκδεν.
- Ἀλκή, ἡς, et ἄλξ, κός, ἡ, subst. [robur,] strength, vigor. Ἄλλ' ἀγέ δὴ καὶ νῶϊ μεδόμεθ' ἰθουρίδος ἀλκῆς. E. 718. See also E. 299. SYN. Δυνάμεις, δύνασταια, ἄλκαρ, ἀγηνόρια, ἰσχύς, κράτος, ῥώμη, σθένος. EPI TH. Ἀσπετός, ἀπειρεσία, ἀσχετός, ἀμαιμάκτος, ἀπειραντός, σθένάρος, δαΐφρων, θύη, ἐρίκυνθης, ὄβριμος, φοινῖτος, ὑπέρμαχος, ἱπποδάμους, κράτερᾶ, ἀπειρίτος.
- Ἀλκησις, ἰδός, ἡ, P. N. [Alcestis,] the daughter of Pelias and wife of Admetus. "Ἦτις πότ' εἴ σὺ ταύτ' ἐχουσ' Ἀλκησιτίδι. Alcest. 1081.
- Ἀλκιμέδων, οντός, ὁ, P. N. [Alcimedon,] Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρτερος υἱός ἁμύμων. Π. 197.
- Ἀλκιμός, ου, ὁ, P. N. [Alcimus,] Ἦρως Αὐτομέδων τὲ καὶ Ἀλκιμός ὄζος Ἄρηος. Ω. 474.
- Ἀλκιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [robustus, fortis,] brave, valiant. Οὐ γὰρ αἰχμητῆς πέφυκέν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος. Orest. 744. SYN. Ἀλκήεις, ἀγηνώρ, ἰσχυρός, κράτερς. PHR. "Ἀλκή τ' ἡνὸρ' ἡνὸρ' ἡνὸρ' τὲ κέκασμένος. γενομένης ἀλκῆς ἀπειράντου. μεγάλῃ περὶ θαρσῆς ἀλκῇ." Maltb.
- Ἀλκινόος, ου, ὁ, P. N. [Alcinous,] king of the Phæacians. Ἀλκινόος δὲ τὸτ' ἦρχε, θεῶν ἀπὸ μῆδεᾶ εἰδώς. Ζ. 12. EPI TH. Δαΐφρων, μεγάλῃ τωρ, θεοεικέλος, ἁμύμων, κρείων, ἦρως, θεοειδής. PHR. Δίκαιοτάτος βασιλῆων, βουλὰς θεοειδής, λαῶν ἀριδείκετός.
- Ἀλκίφρων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus,] noble-minded, valiant-hearted. Στρατός ἀλκίφρων τὲ λαός. Pers. 95. SYN. Καρτερόθυμος, ἀλκιμός, ἀγήνωρ.

¹ This reading is suggested by Toup [Emend. in Suid. i. p. 431.] instead of the common reading, καὶ ἀλιτρώ. See Maltb.

- 'Αλκμήνη, ης, ἡ, P. N. [Alcmene,] the mother of Hercules. Οὐδ' ὅτ' ἐπερ Σέμελ-
λης, οὐδ' 'Αλκμήνης ἐνὶ Οἰβῇ. Ξ. 323. ΕΡΙΤΗ. Ἐλικοβλεφάρως, καλλισφύρος,
δαΐφρων.
- 'Αλκτιρ, ἡρός, ὁ, subst. [defensor,] a defender, supporter, champion. Αἶκεν
πως σὺν νησίην ἀρεως ἀλκτιρὲς ἴκωνται. Σ. 213. SYN. Ἀλεξητήρ, βόηθος, ἐπι-
βόηθος.¹
- 'Αλκυώνη, ης, ἡ, P. N. [Alcyone,] called also Cleopatra, the wife of Meleager.
'Αλκυώνην κἀλῆσσκόν ἐπώνυμόν, οὐνέκ' ἀρ' αὐτῆς. I. 558.
- 'Αλκυών, et Att. 'Αλκυών, ὄνος, ὁ, et dimin. 'Αλκυώνις, ἰδὸς, ἡ, subst. [halcyon,]
a halcyon, a sea fowl. X' ἀλκυόνες, στορέσειν τὶ τὰ κύματ' αὐτὰν τὴν θάλασσαν.
Theocr. 7. 57. See Apoll. Rh. 1084. PHR. 'Ορνίς, ἃ παρὰ τὰς πτερίνας—
Πόντον δειράδας, ἀλκυών — Ἐλέγον οἶτον αἰεῖς — Εὐξυνέτον ξυνετοῖσι βόαν—
'Ὅτ' ὅσον κελᾶδεῖς αἰεὶ μολπαῖς. Iph. T. 1096. 'Αλκυόνες, αἱ παρ' αἰετῶν
θάλάσσης—Κύμασι στωμύλλετ'—Τέγγουσαι νοτῆρῃς πτερῶν—'Ραῖσι χρῶα δρο-
σιζόμεναι. Ran. 1309.
- 'Αλκυόνις, ἰδὸς, ἡ, adj. [halcyonia, tranquilla,] halcyon, tranquil. 'Αλκυόνιδας
τ' ἂν ἡγέθ' ἡμέρας αἰεὶ. Av. 1592. SYN. Εὐδιός.
- 'Αλλᾶ, adv. [sed, at, quin, saltem,] but, nevertheless, on the contrary, how-
ever, at least. 'Ρώμη κτάνειν νῦν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν. CE. R. 123. SYN.
'Ἀτᾶρ, δέ, μέντοι, αὐτᾶρ.
- 'Αλλᾶγῃ, ἡς, ἡ, subst. [vicissitudo,] change. Ξυνοικὸς ἀλλᾶγα βίου. CE. R.
1206. SYN. Μετὰβόλῃ, ἀντάλλαγμα.
- 'Αλλαντόπωλῶ, v. [farcimina vendo,] to sell sausages. 'Αλλαντόπωλήσει
μόνος. Eq. 1398.
- 'Αλλαντόπῳλης, ου, ὁ, subst. [qui farcimina vendit,] a sausage-seller. 'Αλλαν-
τόπῳλης ὢν, ἀνὴρ γένήσομαι; Eq. 179.
- 'Αλλᾶς, ἀντὸς, ὁ, subst. [farcimen,] a sausage. Πωλεῖν τὴν τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ
κατὰ γέλας; Eq. 161.
- 'Αλλάσσω, f. ξω, 2 a. ἡλλάγῳν, v. [permuto, et in med. v. permutando accipio,]
to change, barter, exchange, to receive in exchange, to purchase. Ἔσταν δὲ
λαμπρῶ, χρῶμα τ' οὐκ ἡλλαξίτην. Phoen. 1261. SYN. Ἀνταλλάττω, ἀνταλ-
λάττομαι, παρᾶλλάττω, μετᾶλλάττω, ἀλλοιῶ, ἀμείβω, ἀμείβομαι, διᾶμείβομαι,
μετὰβάλλω, μετὰβάλλομαι, τρέπω, μετᾶποιῶ, ἀνταγῳρίζω.
- 'Αλληκτὸς, poet. pro ἄλληκτὸς, q. v.
- 'Αλληλοφόνια, as, ἡ, subst. [caedes mutua,] mutual slaughter. 'Αλλαλοφόνια
γένος. Pind. Ol. 2. 74.
- 'Αλληλοφόνιοι, ων, οἱ, adj. [ipsi utrinque interficientes,] murdering each other.
'Υπ' ἀλλαλοφόνιοις. Sept. Th. 926.
- 'Αλλήλων, οἰς, αἰς, οἰς; ους, as, ᾶ; pron. [invicem, mutuo, alius alium,] one
another. Ὡς δ' Εὐρὸς τὴν Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν. Il. 765.
- 'Αλλόγνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregrinus, alienus,] known to others, a foreigner,
a stranger: foreign, strange. 'Αλλογνώτω ἐνὶ δήμῳ. β. 366.
- 'Αλλοδόπος, ἡ, ὄν, adj. [externus,] foreign. Δόμων ἀρχοντᾶς ἀλλοδόπους. Ion.
1070.
- 'Αλλοειδής, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [alia forma præditus,] of a different form. Τοῦνέκ'
ἀρ' ἀλλοειδέα² φαίνεσκέτο πάντα ἀνακτῖ. ν. 194. SYN. Αἰθλός, ἀλλοιός, ἀνθ-
μοιός, ἑτεροίός.
- 'Αλλοθεν, adv. [aliunde,] from some other quarter. Ἀλλος ἀλλοθεν πέφραγμα-
νοι. Orest. 1411.
- 'Αλλοθι, adv. [alibi,] in some other place. Ἡ μ' ἐτέχ', ἡ μ' ἔθρεψε πατήρ δ'
ἐμὸς ἀλλοθι γαίης. β. 131.
- 'Αλλοθρόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregrinam loquens linguam, peregrinus,] of
another language, foreign. Ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. α. 183. SYN. Ξένος,
τηλέδαπός.
- 'Αλλοιός, α, ὄν, adj. [diversus,] different, estranged. Ἀλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης.
Il. 181.

¹ Ἀρεως is scanned as an iambus.² Ἀλλοειδέα is scanned as a molossus.

'Αλλοκῶτος, et ἀλλοκῶταιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [monstrosus,] monstrous, strange, unusual. Νῆσον γάρ ὁ πᾶτηρ ἀλλοκῶτον αὐτοῦ νόσει. Vesp. 71. See also Eur. fr. Mel. 66. SYN. 'Ἄλγος, ἀτόπος, ἐκτόπιος, ξένος, θαυμαστός, θαυμαστός. Hipp.

'Αλλῶμαι, f. αλοῦμαι, 1 a. ἡλᾶμην, v. [salio,] to leap. Εἰς ἀλὰ δ' ἄλτῳ βάθειαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου. A. 532. SYN. Καθάλλομαι, θέρω, θέρω, πηδῶ, ὀρχέομαι.

'Αλλοπρόσαλλος, ὁ, adj. ["ab alio ad alium accedens." Damm. inconstans,] an epithet of Mars. Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον. E. 831. SYN. Ἀμφίστομος, δολιόφρων, ἀλλοῖος, εὐτρεπτός, εὐκνητός.

'Αλλος, η, ὄν, adj. [alius,] another, other. "Ἀλλοιοῖν ἄλλος θεῶν" τὴν κἀνθρώπων μέλει. Hipp. 103.

'Αλλοσε, adv. [aliorum,] in another direction, to another place. Ἐκκλήσομεν σφᾶς, ἄλλον ἄλλοσε στέγης. Or. 1126.

'Αλλοτε, adv. [alio tempore,] at another time. 'Ἡσπάζει' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θάνουμένη. Alcest. 192.

'Αλλοτρίος, α, ὄν, adj. [alienus, hostilis,] belonging to another, hostile. Ἐλθὼν δ' ἐς οἶκόν ἀλλοτρίον, ἐπηλὺς ὢν. Ion. 609. SYN. Ἐχθρὸς, πόλεμιος, δυσνόος, ἀλλογνώτος.

'Αλλοφρονέω, v. ["in aliud cogitationem converto, alienata mente sum," Damm., alia cogito,] to think of something else; to be estranged in mind. 'Ἄλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσπερ θυμός. κ. 374. EXP. "Ἄλλο πᾶρὰ τὰ ὄντα φρονέω. Herodot. SYN. Παράκοπτω.

'Αλλοφυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui alia gente est,] of a different tribe, an alien. Ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλοφυλὸν ἐλθούσαι χθονά. Eum. 854. SYN. Ἀλλόγλωσσος, ἀλλόθρονος, ἀλλοτρίος, ξένος, ἄγνωτος, τηλεδαπύς, ἐπηλὺς, ἐπηλύτης.

'Αλλοχρὸς, contr. ἀλλόχρους, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui diversum habet colorem,] of a different color. Δεῖμας ἀλλόχρουν βασιλείας. Hipp. 175.

'Αλλόχρως, ὡτός, ὁ et ἡ, adj. [alia corporis specie,] having a different color or complexion. Ὡς ἀλλόχρως ὄπλοισι, μιζοβάρβαρος. Phoen. 138.

'Αλλυδῖς, adv. [alibi,] elsewhere. Ἐσχέθητην, σάνιδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδῖς ἄλλα. M. 461.

'Αλλως, adv. [alio modo, alioqui,] in a different manner, otherwise, idly, in vain. Σώξειν εἰμὺς εἰμύ, κοῦκ ἄλλως λέγω. Hec. 302.

'Αλμᾶ, ἄτος, τό, subst. [saltus,] leaping, a leap. "Ἀλμᾶτι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστερος ἦεν. θ. 128. SYN. Πήδημα, πήδησις, σκίρτημα. EPITH. Κοῦφον, ἄψφον, θῶν, τρῶμερον, σάκεσπᾶλον.

'Αλμη, ης, ἡ, subst. [sal, oceanus,] salt water, the sea. "Ἐπαισᾶν ἄλμην" ναῦς δ' ἔως μὲν ἐντός ἦν. Iph. Taur. 1402. SYN. Πλημυρίς, ἅλς, θάλασσα, κύμα. EPITH. Πικρά, ἄσπετος, ἄμαιμάκετος, γλαυκή, διψᾶς, χάρυπη, χειμερῖη, ἰοειδής, βάθειά, ποντιάς, βροχίος.

'Αλμῆεις, εσσαῖ, ἐν, et ἄλμυρος, α, ὄν, adj. [salsus,] salt, briny. Ἀλμῆεντά πόρον. Æsch. Supp. 840. See also Troad. 440. SYN. Ἄλιος, ἄλκοος.

'Ἀλᾶω, et poet. αλοῖω, v. [molo, obturo, verbero,] to grind, to crush, to bruise. Ἀπολεῖ μ' ἀλῶν ἀνθρώπος ἐξ ἐωθινοῦ. Thesm. 2. See I. 564. SYN. Ἐπιτίβω, συντίβω, συνθραύω, ἀπόπλησσω, κατὰπλησσω, δερω, κόπτω, πᾶτασσω, μαστίζω.

'Ἀλῶγω, v. [rationem non habeo, nihil curo, despicio,] not to care for, to set at naught. Εἰ δὲ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπικείσεαι, ἀλλ' ἀλόγησεις. O. 178. SYN. Ὀλιγορέω, κατὰφρονέω, ἀθερίζω, ἀτιμάζω, περὶοράω, ὑπερὶοράω.

'Ἀλόγιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rationis expers, nullum habens pretium,] inconsiderate, of no value. Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς' ἀλόγιστον δὲ τί. Orest. 1161.

'Ἀλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rationis expers,] irrational, foolish. Πολλ' ἐλπιδες ψεύδουσι κάλῳγοι βροτούς. Eur. fr. Protes. 6. SYN. Ἀσκοπτός, ἄσκοπος, ἄφρόντιστος, οὐτιδανός, ἀναρίθμυς, ἀθετός, ἀτόπος, μωρός.

'Ἀλῶθεν, adv. vel potius gen. sing. antiq. ab ἅλς, ita οὐρανῶθεν, gen. ab οὐρανός, [e mari,] from the sea. Εἰσῶμαί ἐξ ἁλῶθεν χαλᾶπην. Φ. 334.

¹ Θεῶν is here scanned as one long syllable.

Ἄλοιδῶρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non convitiatur,] no brawler. Πᾶρεστί σιγῶσ' ἀτιμὸς, ἀλοιδῶρὸς. Agam. 402.¹

Ἄλοιφι, ἡς, ἡ, subst. [pinguedo, unguentum,] fat, ointment, unction. Ἀργυῶ-δοντος υἱὸς, θάλερι δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή. θ. 476. SYN. Ἄλειφάρ, λίπος, πιμέλι, πῖαρ.

Ἄλοκίζω, v. [sulco, aro,] to make a furrow, to furrow. Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεῖ-μην τῷ χωρίῳ. Vesp. 846.

Ἄλοξ, ὅκος, ὁ, subst. [sulcus,] a furrow. Μὴ σπεῖρῃ τέκνων ἀλόκᾳ δαιμόνων βίᾳ. Phœn. 18. SYN. Ἀλοξ, τμήγος, ὄλξ.

Ἄλοπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud decorticatus,] not peeled, with the bark. Ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπὸν ἐξέρχεται. Lysist. 737. SYN. Ἀξεστος.

Ἄλοσύδνη, ἡς, ἡ, P. N. [Halosydne,] Amphitrite was so called. Ἀμφὶ δὲ μιν Φῶκαι, νεπύδες καλῆς Ἀλοσύδνης. δ. 404.

Ἄλουργίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [vestimentum purpureum,] a purple vest. Οἱ μοι δὲ γ' αὖ λεγουσίν, ὥς ἄλουργιδᾶ. Eq. 967.

Ἄλουσία, as, ἡ, subst. [illuvies,] want of washing, uncleanness. Ὡς ἡγρώσῃ διὰ μακρὰς ἄλουσίας. Or. 226.

Ἄλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed, unclean. Λίμνη τίς ἐστ' ἄλουτός, σῶ. Av. 1554. SYN. Ἄνιπτός, ἀκάθαρτός.

Ἄλοφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cristam non habens,] without a crest, crestless. Ταυ-ρεῖην, ἀφᾶλόν τέ, καὶ ἄλοφόν, ἥ τέ κᾶταινξ. K. 258.

Ἄλοχός, ου, ἡ, subst. [uxor,] a wife, the partner of a man's bed. Ἰφθίμη ἄλο-χος Διὸς μήδεος ἱππυδάμοιο. E. 415. SYN. Ἄκοιτις, γυνή, νύμφη. EPIITH. Αἰ-δοία, ἀντιθέος, εἰδυῖα, κάλη, ἐχέφρων, ἐράτη, πῶλυδωρός, κουρίδια, πιστή, νυμφίδια, καλλίκρηδεμνός, ἡνέκμος, σεμνή, εὐειδής, κεδνή.

Ἄλπνός, η, ὄν, adj. quasi θάλπνός, [calefaciens,] warming, making warm.

Ἄλ- | πνιστὸν εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ. Isth. 5. 16.

Ἄλς, ἄλδς, ὁ, subst. [sal,] salt. Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλᾳ δοίης. p. 455. SYN. Ἀλᾶς. EPIITH. Θεῖδς.

Ἄλς, ἄλδς, ἡ, subst. [mare,] the sea. Οἶδ' ἀπὲλνμαίνοντῶ, καὶ εἰς ἄλᾳ λυμᾶτ' ἐβαλλόν. A. 314. SYN. Ἀλμη, θάλασσα, πόντος, πελάγος, ὠκεῖανός. EPIITH. Ἀτρύγέτος, ἄλμυρά, ἀβάτης, γλαυκή, βάθειᾶ, βρυχία, διὰ, δινησσοῦ, δεινὴ, μαρ-μάρῃ, ἡνέμυεσσοῦ, εὐπλόος, εὐρύπῶρος, ἡχίεσσοῦ, πόλυχης, πορφύρεη, πορφύρεϊ-δης, πόλυβενθίς, ἐρίγδουπός, λευκή, οἴζυρη, κελαινὴ, κυνέη, χειμῆρι, στύγερῃ, χάρπῃ, χυτῇ, πικρὰ, κρύδεσσοῦ, κοίλῃ, ὕγρῃ, πελάγία, ἀπειρέσει, ἀδευκής, γλυκέρ-ῃ, ἀπιστός, ἀμετρητός, ἀφύλακτός, δολιχὴ, ἄμαιμάκετός, ἀθέσφατός, ἀκάματός, ἀπείρων, ἀσίγητός, βάρυγδουπός, βάθυπλουτός, ἀχείμων, ἀτέκμαρτός, ἀλεξικάκος, γάληναίη, δυσχηχίς, εὐρύπῶρος, εὐρεῖα, πόλῃα, ἰχθυόεσσοῦ, ὄλοῃ, ὀρινόμενη, πόλυ-φλοισβός, περικλυστός, τρηχεῖα, ψάμαθώδης, παμφάνωσοῦ, κάκόμενος, νηυσὶν ἐπιδρόμος. PHR. Ἄλδς ὀβριμὸν οἶδμα, ὕγρα κέλευθα, ἰχθυόεντα, εὐρεῖα νῶτα θάλασσης, κύμ' ἀλίκτυπὸν ἄλμας, πόλῃς ἄλδς ἀσπετὸν ὕδωρ, Νηρέος αὐλή, πόλυρ-ρίτος ἄλμῃς πῶρος, κύματ' ἀμακρὰ θάλασσης, μέγα λαίτμα θάλασσης, βάθειᾶ ποντίᾳ ἄλῃ, ἀγρίῳ οἶδμα, πόντιον ἄλδς θάλασσης, βένθεᾳ τ' ἀσθήρικτ' αὐτὴ καὶ ὕγρα θεμεθλᾶ θάλασσης, κύπτος ἀλίστος ἰσισμάραγοι θάλασσης.

Ἀλσηῖς, ἰδὸς, ἡ, adj. [nemorensis,] belonging to a grove, dwelling in a grove, an epithet of the Nymphs. Νύμφαι ἀποφθίμενην ἀλσηίδες ὠδύραντῶ. Apoll. 1. 1066. SYN. Ὑλώδης, ἑλὼνμος.

Ἀλσός, ἔδς, τὸ, subst. [saltus, nemus,] a forest, grove. Πόλυθῦτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ-τεμίδος. Iph. A. 185. SYN. Ἀρνυμός, τεμένος, ἕλη, βήσσοῦ, κνημός, νάπη. EPIITH. Ἀγλαῶν, ἀσπετὸν, ἀνθοφόρον, δεινὸν, εὐδεινόν, κάλῳ, σκίερον, βάθυκτον, κάτασκτον, πύκτιον, δρύσερον, ἑλῆν, τηλεθῶν, ἱερὸν, ζῆθεον, λευρόν.

Ἀλτῖς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Altis,] a grove sacred to Jupiter. Ἀλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθάρῳ. Olymp. 10. 56.

Ἀλύβας, αντός, et Ἀλύβη, ἡς, ἡ, P. N. [Alybas,] a town in Italy, afterwards

¹ See Dr. Blomfield's note on the reading of the passage.

² Read ἄλλοφον; see Dr. Maltby.

- called Metapontum. Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἄλφιβαντός, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω. ω. 303. See also B. 856.
- * Ἄλυκός, ἡ, ὄν, adj. [salsus,] salt. Νῆ τὸν Πῶσειδῶ τὸν ἄλυκὸν δίκαια γέ. Lysistr. 404. SYN. Ἄλῆος. See in ἀλμύης.
- * Ἄλυκτοῦπέδη, ἡς, ἡ, subst. [catena a qua effugere nequeas,] a chain that cannot be escaped from. Δησέδ' ἄλυκτοῦπέδησ' Ἰ Πρῶμηθεῖ ποικιλόβουλόν. Hes. Theog. 521. SYN. Πέδη, γυιόπεδα. ΕΡΙΤΗ. Στίβάρη, σίδηρεῖη, ἀλεγεινὴ, κελαινὴ, λαϊνὴ, Ἡφαιστείη.
- * Ἄλυξις, ἔως, ἡ, subst. [evitatio,] an avoiding, an escape. Οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ᾧ ξένοι, χρόνον πλέων. Agam. 1270. SYN. Ἀποφυγὴ, διαφυγὴ, ἐκφυγὴ.
- * Ἀλύπητος, et Ἄλυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tristitiæ expers,] exempt from sorrow. Τὸ λοιπὸν ἤδη ἤν ἄλυπητῶ βίῃ. Trach. 168. See also Alcest. 490. SYN. Ἀνώδυνος, ἀνάληγτος, λύπης ἀμοιρὸς, τερπνός.
- * Ἄλῦρος, ου, ὁ et ἡ, [inamœnus,] inharmonious, discordant. Ὅμαδόν ἐκλῦον ἄλῦρον, ἐλεγόν. Helen. 185.
- * Ἄλῡς, ὅς, ὁ, P. N. [Halys,] a river in Asia Minor, which springs at the foot of Mount Taurus, and running Northward empties itself into the Euxine sea. Ἀκτὴ ἐπὶ προβλήτῃ ῥοαὶ Ἄλῡς πτόταμοιό. Apoll. 2. 366.
- * Ἄλυσθαίνω, v. [viribus deficio,] to be weak, fainting. Εἴπε δ' ἄλυσθαίνουσα. Call. Del. 212. SYN. Ἄλῡσσω, ἀσθενέω, ἀδημύνεω, τρέμω.
- * Ἄλῡτος, ἔως, ἡ, subst. [catena,] a chain. Ἄλῡτες ἡ χρυσεαῖσι φερόμεναν. Orest. 974. SYN. Δεσμός, ἀνῖα, ἄλυκτοῦπέδη, πέδον.
- * Ἄλυσκάζω, et ἄλῡσκω, v. [effugio, devito,] to avoid, escape. Αἴκέ, κῆκος ὡς, νόσφιν ἄλυσκάζω πόλεμοιό. Z. 443. SYN. Ἀλευόμεαι, ἐκκλίνω, ἐκφεύγω, εὐλαβεύμαι, φυλάττωμαι.
- * Ἄλῡσσω, ἰ. ζω, v. [inquietus sum mente, insanio,] to be restless in mind, to be enraged. Οἷ κ' ἐμὸν αἶμα πτόντες ἄλῡσσοντες περὶ θυμῷ. X. 70. SYN. Δυσφύρεω, ἀγανάκτεω, παρὰφρόνέω.
- * Ἄλῡτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui solvi nequit,] indissoluble. Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἄλῡτοισ. Pr. V. 160. SYN. Δύσλῡτος, ἀπόρος, ἀμήχανός.
- * Ἄλῡω, ξω, κά, v. [æstuo, insanio, animo sum turbato,] to rave, to be distressed, to be mad.² Τὶ χρῆμ' ἄλῡω, πνεῦμ' ἀνείς ἐκ πνευμόνων; Orest. 271. SYN. Ἄλῡσσω, ἀλᾶμαι, ἀλαίνω, ἀδημύνεω, κατὰθυμέω, ἄθυμέω, ἐκλῡόμεαι, κάμνω, ἐκκάμνω, δυσφύρεμαι, λυπεύομαι.
- * Ἀλφάνω, et ἄλφω, v. [invenio, pario,] to find, to produce, receive as wages or reward. Φθόνον πρὸς ἀστών ἀλφάνουσι δυσμένη. Med. 299. See also Φ. 79. SYN. Εὐρίσκω, ἀπολαμβάνω.
- * Ἀλφεῖς, et Ἀλφεῖος, ου, ὁ, P. N. [Alphæus,] a river of Elis, in the Peloponnese. Καὶ Θρῡν Ἀλφειοῖό πορον καὶ ἐκτίτῃν Αἰπῷ. B. 592. See also Ol. 5. 41. ΕΡΙΤΗ. Βαθύδινης, θεῖος, δέξ, δύσερως, ἀλήτης, θεσπέσιος. PHR. Βαθὺς ρόος Ἀλφειοῖό, ἐράτεινῷτάτος πτόταμων, θεοῖο ἱεροσ ρόος Ἀλφειοῖό.
- * Ἀλφεσίβοια, as, ἡ, adj. [dona accipiens,] receiving presents. Καὶ παρθενοὶ ἀλφεσίβοιαι. Σ. 593. SYN. Ἐντιμός, εὐειδής, κάλῃ, εὐγενής, γνησία.
- * Ἀλφεσίβοιος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["pinguefaciens," Maltb.] fattening or making fat. Ἀλφεσίβοιον ὕδωρ. Æsch. Suppl. 862. SYN. Πολυθρέμμων.
- * Ἀλφηστής, οῦ, ὁ, subst. [(1) inventor, vir honoratus, ingeniosus, (2) piscis quidam,] an inventor; a clever, honorable man; a chief; a kind of fish. Εἶπεν δ' ἐν Σχέρῃ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. Ζ. 8. SYN. Εὐρέτης, εὐρήτωρ. ΕΡΙΤΗ. Τίμιος, περίφραδής.
- * Ἀλφῖτάμοιβος, οῦ, ὁ, subst. [qui farinam vendit,] a baker, a mealman. Ὑπ' ἀλφῖτάμοιβου παρέκδοπην δίχονικῶ. Nub. 640.
- * Ἀλφῖτόν, ου, τὸ, subst. [farina hordeacea,] barley-meal. Οἷον ἐν ἀμφύφρευσί καὶ ἀλφῖτᾷ, μνέλον ἀνδρῶν. β. 290. SYN. Ἄλευρόν, ἄλφι. ΕΡΙΤΗ. Λευκόν, μύληφᾶτόν. PHR. Μνέλος ἀνδρῶν.

¹ Some read ἀλκτοῦπέδησι.

² The penult. of ἄλῡω is short in Homer four times, and long once. In the scenic writers it is always long. See Dr. Maltby.

Ἀλφίτῳπωλῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [quæ farinam vendit; pistrina,] a meal-woman; also, a meal-shop. Τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' εἰς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν ἀλφίτῳπωλῖν. Eccl. 682.

Ἄλωα, ἄς, ἡ, Ionic. et poet. ἄλωῃ, subst. [area, vinea, hortus, &c.] (1) a threshing-floor, (2) a vineyard, garden, &c. Ἐνθα δὲ οἱ πολὺκαρπὸς ἄλωῃ ἐρρίζωται. η. 122. SYN. Ἄλως, ἄλων, ἐδάφος, πέδον, ἀρουρά, κῆπος, ἀμπέλων, οἰνὸπέδον, οἰνὸφῦτον, ἀμπελίτις. EPI TH. Ἱερὰ, ἐρίθλης, κάλη, εὐκτίμενη, εὐρὺπέδος, εὐσπύρος, τεθαλίῃ, θαλῆρα, πάγκαρπος, δεινὴρῆσσα, λευκή, ἀμπέλασσα, γουνή. PHR. Φίλη φραγμοῖσι, ἀμπελόφυτος γῆ, ἀμπέλῳν πέδον, πυρναῖς στὰφύλαισι κάλῳν βέβριθῆν ἄλωα. See II. Σ. 561, &c.

Ἄλωπέκιζω, v. [vulpem ago, vulpinor, (Varr. ap. Non. 1. 26.) to play the fox, to act knavishly. Οὐκ ἐστὶν ἄλωπέκιζειν. Vesp. 1233. SYN. Δόλω, πᾶνουργεω, κολάκευω.

Ἄλωπέκιον, ον, τὸ, subst. [vulpecula,] a little fox. Ἄλωπέκιοις τοὺς στρατιώτας ἡκάσεν. Eq. 1076.

Ἀλώπηξ, ἐκὼς, ἡ, subst. [vulpes,] a fox. Καὶ μὲν φέρω χάνας, λάγως, ἀλώπεκας. Acharn. 788. SYN. Κερδῶ, κινᾶδός. EPI TH. Αἰθων, ἀγκυλόμητις, αἰμύλη, ἀργάλεα, δολῆρα, αἰδολόβουλος, πῖνυτή, κηκᾶς.

Ἀλώσιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [expugnabilis,] which may be taken. Ἐκπέφeyγᾶσιν γᾶμοι μὲ' κεῖ μὲν ἦν ἀλώσιμος. Hel. 1621.

Ἀλωσις, ἔως, ἡ, subst. [captura,] the capture, destruction. Μὲνην ἔχοντες τήνδ' ἀλωσὶν Ἰλίου. Phil. 62. SYN. Λεηλάσια, ἄγρα, ὀλέθρος, νίκη.

Ἀλωτός, ἡ, ὅν, adj. [qui prehendi potest,] taken, or which may be taken, or discovered. Ἀλωτὸν ἐκπέyγει δὲ τὰμελούμενον. Cæ. R. 111. SYN. Εὐάλωτος, εὐχείρωτος.

Ἀμᾶ, adv. [simul,] together. Ὡς ἄρᾳ φωνήσας ἡγήσάτο· τοὶ δ' ἄμ' ἐποντο. β. 413.

Ἀμαζόνες, ὡν, αἱ, P. N. [Amazones,] the Amazons. In the sing. Ἀμαζών. Ἡμᾶτι τῷ, ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιᾶναιραι. Γ. 189. EPI TH. Ὀβριμῶθυμοι, ἀνανδροί, ἀστοργοί, βάρθυμοι, δάμνιπποι, εὐῖπποι, θουρίδες, ἀνδρὸφθοί, κλυττοχοί, εὐθώρηκες, χαλκοτοχοί, στύγανῶρες.

Ἀμαθεῖα, as, ἡ, P. N. [Amathēa,] one of the Nereids: see Νηρηίδες. Μαῖρα, καὶ Ὀρείθυια, εὐπλοκάμος τ' Ἀμαθειᾶ. Σ. 48.

Ἀμαθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [indotus, ignarus, stolidus,] illiterate, ignorant, foolish. Θορύβῳ τὲ πῖσυνος κάμαθεὶ παρήσιγ. Or. 903. SYN. Ἄβουλος, ἀνῶητος, ἀπειρος, ἀπειροκάλος, ἀναισθητός, ἀπαίδευτος, ἀνέπιστήμων, ἀδάήμων, ἀσφῶς, ἀνδήμων, ἀδιδάκτος, ἀγνώμων, δυσμαθής, μωρός, σκαῖος.

Ἀμαθία, as, ἡ, subst. [ignorantia, stoliditas,] ignorance, folly. Τιμῶν τῶν ἐσθλῶν, ἀμαθίαν ὀφλήσμεν. Hec. 327. SYN. Ἀβούλια, ἀγνοία, ἀφροσύνη, αἰδρεία, ἀνοία, ἀπειρία, ἀπειροσύνη, ἀγνωμοσύνη. PHR. Νέφελη πρᾶπίδεσσι κελαινῇ.

Ἀμαθός, ον, ἡ, subst. [arena, campi pulvis,] sand, dust. Ἐς λίμεν· Ἡ δ' ἀμαθοῖς ἐχρίμψάτο ποντοπόρος νηὺς. Hom. Apoll. 439. SYN. Ἀμμος, ψαμάθος, ψάμμος.

Ἀμαθύνω, v. ["in pulverem redigo." Damm. in v.; destruo,] to reduce to dust, to destroy. Πῶλιν δὲ τὲ πῦρ ἀμαθύνει. I. 589. SYN. Ἀνὰτρεπω, ἀναστρέφω, ἀφάνιζω, αἰστώ, πέρθω, ὀλοθρεύω, ἀπόλλυμι, φθείρω, διαφθείρω, κἀκοποιέω.

Ἀμαιμάκετος, ἡ, ὅν, adj. [valde longus et ingens, cui resisti non potest,] immense, irresistible. Κρείσσειν ἀμαιμάκετον πῦρ ὁρμένον ἄκταν. Cæ. R. 177. SYN. Ἀνίκητος, ἀδάμαστος, ἀσπῆτος.

Ἀμαλδύνω, v. [destruo,] to destroy; also, to conceal. Τεῖχος ἀμαλδύναι, πῦρ μὲν εἰσαγαγόντες. M. 18. SYN. Ἀμαθύνω, ἐκέρθω, ἐξαίρω, κἀθαίρω, κἀτασκάπτω, κἀτάβαλλω, στύφελίζω.

Ἀμάλθεια, as, ἡ, P. N. [Amalthea,] the celestial goat, which is said to have suckled Jove. Αἰγὼς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺκηρίον ἔβρωε. Call. 1. 49.

Ἀμαλλόδετηρ, ἥρος, et ἀμαλλόδετης, ον, ὁ, subst. [manipulorum colligator,] a binder-up of faggots or sheaves. Ἀλλὰ δ' ἀμαλλόδετῆρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δεοντο. Σ. 553. See also Theocr. 10. 44. SYN. Ἀμητήρ.

- * Ἀμαλός, ἡ, ὄν, adj. [mollis, imbecillis,] soft, weak. Ὡς δὲ κύων ἀμᾶλῃσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. v. 14. SYN. Ἀβρός, ἀπαλός, ἀπαλόχρως, τέρην, ἀτάλφρων.
- * Ἀμαξία, Ion. ἀμαξαία, ης, dimin. ἀμαξίς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) plaustrum, (2) septemtriones,] (1) a wain, a waggon, (2) the constellation called Charles's wain. Οἱ δ' ἰὼν ἐκβάντες λειπὴν ὁδὸν, ἥ περ ἀμαξαί. κ. 103. See also Nub. 878. SYN. Ἀρμά, ἀπήνη, δίφρος, ὄχος, ὄχειον, ὄχημα, ζευγὸς. EPIITH. Ἀχθόφρος, εὐτρώχος, εὐτρώχᾰλός, εὐπᾶγης, κάλῃ, εὐποίητος, τετρακύκλος.
- * Ἀμαξήρης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [plaustralis,] fit for a waggon to pass. Πείθου, λιπούσᾰ τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον. Agam. 1021. SYN. Ἀμαξιαῖός, ἀμαξιπός, ἀρμά-τειός.
- * Ἀμαξίς, ἰδός, ἡ, subst. [plostellum,] a small waggon. See the preceding word. Ὅτ' ἐπριᾶμην σοι Διδασίους ἀμαξιτιά. Nub. 863.
- * Ἀμαξιτός, ου, ἡ, sc. ὁδός, subst. [via publica,] a carriage-road, a highway. Εἰσβάντες ἡμεν δίκροτον εἰς ἀμαξιτόν. Eur. Electr. 775. SYN. Ὀδός, ἀγνία, ἀμαξήλατός.
- * Ἀμαξόπληθής, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [plaustrum complens,] that which will fill a waggon, very large. Ἀμαξόπληθῇ, γείσ' ἐπάλξεων ἀπὸ. Phoen. 1175.
- * Ἀμαξουργός, οὔ, ὁ, subst. [plaustrorum faber,] a cartwright. Οἶμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις; Equit. 464.
- * Ἀμάρᾰ, as, ἡ, subst. [aquæductus, fons,] a channel, a ditch, a stream. Ἡτρε κρηναίαι, ἀμαραὶ πληθοντὸ ῥόῃσι. Apoll. 3. 1391. SYN. Ἀλοξ, ὄχετος, πόρος.
- * Ἀμαρτᾶ, potius ἀμαρτᾶνω, f. ἀμαρτήσω, 2 a. ἡμαρτόν, v. [a scopo aberro, fallor, delinquo. Vid. Damm.] to miss the aim, to fail, to be deceived, to act wrong. Τεθναμέν, ἡ ζώνοντᾰς ἀμαρτεῖν, οὐθ' ἐνέκ' αἰεὶ. φ. 155. SYN. Ἀλίτεω, ἀλαίνω, ἀλάδομαι, ἀφᾰμαρτᾶνω, ἐξᾰμαρτᾶνω, ἀσεβέω, πᾰρᾰνόμew, πλημμελέw, πλᾰνᾰδομαι, σφάλλομαι, πλάζομαι, πταίω, ἁπτόνγχανw, ἀστοχέw, στέρομαι, ἄδικέw, βλάπτω.
- * Ἀμάρτημά, ἄτος, τὸ, subst. [peccatum, error,] an error, a mistake, sin, a crime. Ἀμαρτήματα στέρᾰ. Antig. 1264. (Dochm. dim. cat.)
- * Ἀμαρτία, as, ἡ, subst. [culpa, delictum,] a fault, a crime. Εἰς Φοῖβόν ἀναφύρουσᾰ τὴν ἀμαρτίαν. Orest. 76. SYN. Ἀμαρτωλή.
- * Ἀμαρτίνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mente errans,] wrong-minded. Ἀμαρτίνον τ' ἐπιμηθέα. Theog. 511.
- * Ἀμαρτόξῃης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [stulte loquens,] talking foolishly. Αἰᾶν ἀμαρτόξῃες, βουγάϊε, ποῖδν ξειπέες. N. 824.
- * Ἀμαρτύρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [testibus carens,] unwitnessed to. Οὐμός δ' ἀμαρτύρητος εὐκλέης πόσις. Herc. F. 290.
- * Ἀμαρτωλή, ης, ἡ, subst. [peccatum,] a sin. Εἰέν' ἀμαρτωλαὶ γάρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐπονται. Theog. 327. SYN. Ἀλίτημά, ἀμάρτημά, ἀμαρτία.
- * Ἀμάρνγη, ἡς, ἡ, et ἀμάρνγμά, ἄτος, τὸ, subst. [fulgor, splendor,] glare, splendor, brilliancy, brightness. Ὡς δ' ὅτ' ἐν δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμάρνγαί. Hom. Merc. 45. See also Theocr. 23. 7. SYN. Αὐγή, σέλας, λαμπρότης, ἀγλαία, καλλώπισμα, ὄψις.
- * Ἀμάρνκειδης, ου, ὁ, [a patronymic,] the son of Amarynceus. Ἐνθ' Ἀμάρνκειδην Διώρεᾰ μοῖρᾰ πέδησε. Δ. 517.
- * Ἀμάρύσσω, v. [fulgeo,] to shine bright, to blaze. Θεοπέσσης κεφάλῃσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρύσσε. Theog. 827. SYN. Ἀγλαϊζομαι, αὐγέw, αὐγάzw, διαυγάzw, γάνω, μαρμαίρω, στίλβω, σελαγέw, ἀστράπτω, σελαγίζω, διάπρεπω.
- * Ἀματρώχᾰw, v. [una curro,] to run along with. Κερδάλεον δὴ τοῖδν, ἀματρώχωντᾰ θύραζε. o. 450.
- * Ἀματρώχια, ᾰς, ἡ, subst. [rotarum concursus,] the meeting of wheels. Τῇ ρ' εἶχεν Μένελαος, ἀματρώχιας ἀλέεινων. Ψ. 422.
- * Ἀμαυρόβιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitam in tenebris degens,] living in darkness. Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρῆς ἀμαυρόβιοι, φύλλων γένεᾰ πρόσμοιοι. Av. 685.
- * Ἀμαυρός, ρᾰ, ῥον, adj. [obscurus,] obscure, gloomy. Αὐτή τ' ἀμαυρὰ κοῦ τυραννός ἦν Φρύγων. Androm. 203. SYN. Ἀλαμπής, ἀδηλός, ἄκλής, ἀσθηνής.

¹ Ἐπιμηθέα is here scanned as an Ionicus a minore.

ἄμαυρόω, v. [obscuro, reddo, extinguo,] to darken, to extinguish. Τίς σάν, τάλαιν', ἄμαυροῖ ζῶάν; Hipp. 818. SYN. Ἀπάμαυρῶ, ἀφάνιζω, σκῶτιζω, ἀποκρύπτω, ἀποκάλυπτω, ἀπαλείφω, ἐπισκιάζω, ζῶφω, γνῶφω, ἄμᾶλδω, ἄμᾶλύνω, ἄμαλδύνω, ἄμερδω, ἀποτρίβω.

Ἀμάχητος, poet. Ἀμάχετος, et Ἀμάχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non pugnat; frequentius, invictus, cui resisti non potest,] who does not fight; invincible, irresistible. Ἀμάχετος δίκαν ὑδάτος ὁρῶντιον. Sept. Th. 85. See also Rhcs. 453. SYN. Ἀπτόλεμος, ἀνανδρός, δυσμάχητος, ἀνάλωτος, ἀρρήκτος, ἀδάμαστος, ἀπόρητος, δυσπτόλεμος.

Ἀμαχητί, adv. [absque pugna,] without fighting. Ἀρξάντων ἑτέρων τὸ μὲν αἰσχυρόν, αἶκ' ἀμαχητί. Φ. 437. SYN. Ἀμάχει, ἀμάχως, ἀκονίτι.

Ἀμῶ, f. ἴσω, v. [colligo, constringo, meto,] to collect, to bind together, to mow, to reap. Ἔπειτ' ἀμᾶσθ' ὧνδ' ἐδύστηνον θέρως. Eur. Ino fr. 4. SYN. Ἀπάμᾶω, ἐξάμᾶω, κατάμᾶω, συλλέγω, θερίζω, ἐκθερίζω, δρέπω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.

Ἀμβαίνω, Ion. poet. pro ἀνᾶβαίνω, v. [ascendo,] to ascend. Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν. ι. 178.

Ἀμβάλλομαι, pro ἀνᾶβάλλομαι, v. [remoror, differo,] to delay. Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυᾷλίζει. B. 436.

Ἀμβάσις, ἔως, ἡ, pro ἀνᾶβάσις, subst. [ascensio,] ascent, a mounting. Ἀμβάσις, οἱ τὰν Ἰππῖαν. C. C. 1070. (Choriamb. dim.)

Ἀμβάτης, pro ἀνᾶβάτης, ου, ὁ, subst. [qui ascendit,] ascending. Πτόρθου λάβεσθ' ἑ, Μαινᾶδες, τὸν ἀμβάτην. Bacch. 1105.

Ἀμβάτος, pro ἀνᾶβάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ascendi potest, ascensu facilis,] what can be ascended, accessible. Ἀμβάτος ἐστὶ πόλις, καὶ ἐπιδρόμην ἐπλεῖτο τεῖχος. Z. 434. SYN. Ἐπὶβάτος.

Ἀμβλήδην, per sync. pro ἀμβροδλήδην: imo, ἀνᾶβλήδην, [crebris gemitibus, cum singultu.] Ἀμβλήδην γῶδωσά, μετὰ Τρώεσσιν εἶπεν. X. 475.

Ἀμβλὺς, εἴα, ὅ, adj. [obtusus, hebes,] blunted, dull. Νῦν δ' ἀμβλὺς εἰμὶ, καὶ κῆτηρτόκως κᾶκων. Eur. fr. inc. 167.

Ἀμβλῶψ, ὠπός, ἀμβλωπής, ἔως, et ἀμβλωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cæcutiens,] blinding, dark. Βῖον ἀμβλωπὸν πᾶρ' ἐχουσίν. Eumen. 953. SYN. Ἀμαυρός, σκῶτεινός, ἀνᾶδρός, ἄβληχρός, ἀσθενής.

Ἀμβρολάδην, contr. pro ἀνᾶβρολάδην, adv. ["per intervalla, diversis vicibus." Damm. q. v.] at intervals. Ἀδεῖα γὰρ μὲν ἀμβρολάδαν. Nem. 10. 61.

Ἀμβρόλη, pro ἀνᾶβρόλη, q. v. Κλάων ἄρ' ἔψει τῶνδ' ἐκ κοῦκ ἐς ἀμβρόλας. Heracl. 271.

Ἀμβρολιέργος, ου, ὁ, Ionic. et poet. pro ἀνᾶβρόλ., adj. [dilator operis,] a man who is dilatory in his work. Αἰὲν δ' ἀμβρολιέργος ἀνὴρ, ἀτησι παλαίει. Hes. Op. 411. SYN. Ῥάθυμος, ὀκνηρός, σχῶλαϊος, μελλήτης.

Ἀμβρόλη, Ion. pro ἀνᾶβρόλη, ης, i. q. ἀνᾶβρόλη, ἡ, subst. [dilatio,] delay. Ἀμβρόλη· δὴ γὰρ κεν ἀφαιρῶτερη. Apoll. 3. 144. SYN. Βράδυτης, τρίβη, διάτριβη, μέλλησις.

Ἀμβροσία, ας, ἡ, subst. [ambrosia,] the supposed food of the gods. Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σίμους ἀνέτειλε νέμεσθαι. E. 777. EPITH. Ἐράτεινῃ, Διότρεφῃς, εὐδομῶς. PHR. Θεῶν ἀλειμῶ, ἀμβροσίῳ εἰδᾶρ.

Ἀμβροσίος, α, ὄν, adj. [immortalis, dulcis,] immortal, sweet. Εἶδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβροσίος κέχυθ' ὕπνός. B. 19. SYN. Θεῖος, ἀθανάτος, ἡφθαρτός, θανμαστός, ἡδύς.

Ἀμβροτέω, pro ἄβροτέω, et ἀμβροτώ, v. [aberro,] to miss. Ἡμβροτέες, οὐδ' ἐτῆρες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶι γ' ὅτω. E. 287. SYN. Ἀμαρτᾶνω, ἀποτρυγᾶνω.

Ἀμβροτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immortalis, purus,] immortal, pure. Ἀμβροτοῖ, οὐς Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγαλὰ δῶρᾶ. Π. 381. SYN. See Ἀμβροσίος, ἀφθίτος, ἀκήρατος.

¹ Dr. Maltby, with his usual sagacity, has investigated the quantity of the first syllable of ἡμῶν. He says that in the active voice, and in the derivatives ἀμητήρ, and ἡμῆτος, the alpha is long in Homer and Hesiod; in the middle voice, as also in ἐπαμήσατο, καταμήσατο and διάψησε, the alpha is short: with the later writers the alpha is common.

- '*Ἀμεγαρτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj.* [qui supra invidiam est, immensus,] above envy, immense, large. '*Ἄλλ' ὃ γέ δέκτο μὲν ἱρᾷ, πόνον δ' ἄμεγαρτον ὕφελλεν.* B. 420. SYN. '*Ἀφθόνος, ἄμετρος, ἀσπετός, μέγας, πόλυσ, ἀνᾶριθμός.*
- '*Ἀμειβόμεναι, v.* [remuneror, alterno, respondeo,] to exchange, to alternate, to answer. *Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτὰ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.* A. 172. SYN. '*Ἀπαμειβόμεναι, ἀντάμειβόμεναι, ἀντίφωνεῖν, ἀνταυδαῖν, ὑποκρίνόμεναι, ἀποκρίνόμεναι.*
- '*Ἀμείβω, v.* [commuto,] to give in exchange. '*Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεϊ τεύχε' ἄμειβε.* Z. 235. SYN. '*Ἀλλάσσω, ἐξαλλάττω, ἐπαλλάττω, ἀμείβωμαι, ἀναλλάττω.*
- '*Ἀμειλικτός, et ἄμειλῆχος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [implacabilis,] implacable. *Λισσομένους ἐπέεσσιν' ἄμειλικτον δ' ὅπ' ἄκουε.* Φ. 98. See Ω. 734. SYN. *Δυσμειλικτός, ἀνηλὴς, ἀνήμερος, ἀνίλεως, ἀνελέχμων, ἀνέπεικῆς, ἀγδῆς, ἀστρεπτός, ἀθελκτός, ἀκήλητος, ἀπηνῆς, ἀπαράιτητος, δυσπαράιτητος, ἀπαράμυθος, ἀγνώμων, ἀσπονδός, ἀστεργῆς, ἀτέρμων, νοσφίζω, τητᾶω, στέρεω, ὀρφάνιζω, ἀφαίρω.* PHR. *Πέτρας ἔχων φύσιν ἥε σιδήρον.* Mosch.
- '*Ἀμείνων, ὄνός, adj. compar. of ἀγαθός, [melior, præstantior,] better, braver.* '*Ὁ γὰρ αὐτὲ βίη οὐ παρὸς ἀμείνων.* A. 404. SYN. *Βελτίων, βέλτερός, κρείττων, φέρτερός, προφερέστερός, λωϊτέρος, ἀρείων, ἀρειότερός, λωϊων.*
- '*Ἀμείρω, v. cum gen.* [privo aliquem portione,] to rob any one of his share. '*Ἀμείρειν, γόνεων, βίον πέπωμενόν.* Pyth. 6. 26. SYN. '*Ἀμέρδω, ἀπαμείρω, ἀπαυρῶ, ἀτέμνω, νοσφίζω, τητᾶω, στέρεω, ὀρφάνιζω, ἀφαίρω.*
- '*Ἀμέλγω, v.* [mulgeo,] to milk. *Πλὰν δὲ, τὰς λοιπὰς διδύματόκας αἰγὰς ἀμέλγω.* Theocr. 5. 85.
- '*Ἀμέλεια, as, poet. pro ἀμελείᾳ, ἡ, subst.* [incuria,] carelessness, negligence. '*Ἄλλ' ἀμέλῃα δὸς αὐτᾷ, καὶ φαύλως φέρε.* Iph. A. 850. SYN. '*Ἀμελείᾳ, ἀτρημείᾳ, ἀφροντισίᾳ, κατὰφρόνησί, ὀλιγωρίᾳ, ῥαθυμίᾳ, ἀργίᾳ, ἀκηδία.*
- '*Ἀμέλειω, v.* [non curo,] to disregard, to neglect. '*Ἄλλ' οὐδ' ἀχνυμένός περ, εὐὸ ἀμέλησεν ἑταίρον.* N. 419. SYN. '*Ἀθερίζω, ἀφροντιστέω, μυσάττωμαι, ἀμέλῃα δοῦναι τί.*
- '*Ἀμέλητος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [non curandus,] not deserving of attention. *Καὶ σφιν πολλ' ἀμέλητᾷ μέλει.* Theogn. 422.
- '*Ἀμεμπτός, ου, et ἀμεμφής, ἔός, ὁ et ἡ, adj.* [inculpatus, innocuus,] unblamed, innocent. *Συμμαρτύρησεις, ὡς ἀμεμπτός ἦν γυνή.* Iph. A. 1158. SYN. '*Ἄμωμός, ἀμώμητος, ἀμύμων, ἀναίτιος, ἀβλάβῃς, ἀκάκος, ἀνέπιφθόνος, ἀψόγος, καθάρος.*
- '*Ἀμέμπτως, adv.* [culpæ expers,] without blame or censure. *Κάμ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως.* Philoct. 1465.
- '*Ἀμεμφία, as, ἡ, subst.* [reprehensionis immunitas,] exemption from reproof. *Οὐκ ἀμεμφία φίλοις.* Sept. Th. 903. SYN. '*Ἀβλάβια.*
- '*Ἀμνηνός, ἡ, ὄν, et Ἀμνήης, ἔός, adj.* [sine robore et viribus, debilis,] deprived of strength, feeble, unsubstantial. *Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκρῶν ἀμνηνὰ κερηνά.* κ. 521. See also Eur. Suppl. 1116. SYN. '*Ἀσθενής, ἀμυρὸς, ἐξίτηλός, νωθρός, νωχέλης, λεπτός, μάταιός, φροῦδός.*
- '*Ἀμνηνῶ, v.* [imbecillum vel irritum reddo,] to render weak, or useless. '*Εγ-γυθὲν ὀρμηθεὶς ἀμνηνῶσεν δὲ οἱ αἰχμήν.* N. 562. SYN. '*Ἀσθενῶ, ἐκλυω, γυῖω, ἐλασσῶ.*
- '*Ἀμέργω, f. ἔω, p. κά, v.* [exsugo, destringo, decerpo,] to extract, to take off; to squeeze out, to pluck off. *Χερί καρπὸν ἀμέρζων.* Herc. F. 396. SYN. '*Ἀπαμέρδω.*
- '*Ἀμέριμνος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [curarum expers,] devoid of care, unattended to. *Κεῖμαι δ' ἀμέριμνός οὕτως.* Aj. Fl. 1207. SYN. '*Ἀφρόντιστός.*
- '*Ἀμέρητος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [immensus, immodicus,] immeasurable, immense, boundless. '*Ἥλθῃμεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέρητος πόνος ἔσται.* Ψ. 249. SYN. '*Ἄμετρος, ἀμεγαρτός, ἀπληστός, ἀπέλεθρός.*
- '*Ἀμετροῦμαι, ἔός, ὁ et ἡ, adj.* [sine modo loquax,] incessantly babbling. *Θερσίτης δ' ἐπὶ μούνος ἀμετροῦπέπῃς ἐκδύφα.* B. 212. SYN. '*Ἀδολέσχης, φλύαρος.*
- '*Ἀμείνω, v.* [transeo,] to pass over, i. e. metaph. to vanquish, to surpass. *Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμείνεσθ' ἀντίους.* Pyth. 1. 86. SYN. see Ἀμείβω.

ἄμευσίπυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gressus repetens,] passing into a different part; where the paths cross each other. Ἡ ῥ', ὦ φίλαι, κατ' ἄμευσίπυρον. Pyth. 11. 58. SYN. Διάβατος, εὐπύρος.

Ἄμῃ, ης, ἡ, subst. [falx, ligo,] a pruning-hook, a spade, a mattock. Οἱ χήνες ὑποτίπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις. Av. 1145. SYN. Δίκελλα, ἄρη.

Ἀμηγέπη, et ἄμωσγέπως, adv. [quodammodo, quoquo modo,] some way or other, in some measure. Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφόρεῖν ἀμηγέπη. Acharn. 608. See also Thesm. 428. Exp. Ἐνὶ γέ τρῶπι, ὅπως οὖν, οὐθέν, δή ποτέ.

Ἀμηνίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ira et similitate vacuus,] free from anger or quarrel. Σύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ. Æsch. Suppl. 976. SYN. Ἀχῶλος, ἀκῶτος, εὐμένης, ἡμέρος.

Ἀμήρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [colo non deductus,] not spun out. Λαξ ἐπέβη· καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκω. Apoll. 2. 221. SYN. Ἀτέλεστος, ἀπεραντος, διηνέκης, ἐνδελέχης, συνεχής.

Ἀμητήρ, ἥρος, ὁ, subst. [messor,] a reaper. Οἱ δ', ὥσ' ἀμητήρες ἐναντίῳ ἀλλήλοισιν. A. 67. SYN. Βουκαῖος, θέριστης, δρεπάνηφόρος, ἀμάλητόμος, ἀμαλλοδέτης.

Ἀμητός, ου, ὁ, subst. [messis,] a harvest. Ἀμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσὶ τάλαντά. T. 223. SYN. Θέρως, θέρισμος, κάλαμητόμια, εὐκαρπία.

Ἀμήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [cui mater est nulla, aut sæva, aut ignorata,] motherless. Φυγάδας θήσομεν' ὥς γὰρ ἀμήτωρ. Ion. 109. (Pæon. trim.) SYN. Κἀκμήτωρ.

Ἀμηχάνεω, f. ἴσω, p. ηκά, v. [inops consilii sum,] to be without contrivance, to be at a loss, or irresolute. Πάντ' οὕτω· ἀλλ' ὅκα δὴ μὴν ἀμηχάνεον' ἐνόησέ. Theocr. 22. 103. SYN. Ἀπώρεω, ἀγωνίζομαι, λυπέομαι, μεριμνῶ, ἐκκάμνω.

Ἀμηχάνια, as, ἡ, subst. [inopia consilii,] perplexity, embarrassment. Σχέτλιᾶ ἔργ' ὀρόωντες· ἀμηχάνη δ' ἔχ' ἐθυμόν. ι. 295. SYN. Ἀθυμία, ἀνεπιστία, ἀπῶρια, ἀπώρημα.

Ἀμήχανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inops consilii, invictus, difficilis,] devoid of contrivance, senseless, unfounded, difficult. Νῦν δ' αὖ τοῦτ' ἂν ἀνωγὰς ἀμήχανον ἀλλ' ὀρέεσσαι. E. 26. SYN. Κἀκμήχανος, ἀβουλος, ἀδυνάτος, ἀπύρος, ἀδάμαστος, ἀρεγκτός, ἀπλοῦς.

Ἀμηχάνως, adv. [nullo modo,] by no means, in perplexity. Ἐπιστάμεσθ' ὅρῳ δ' ἀμηχάνως ἔχει. Eur. Fr. Cænom. 3.

Ἀμίαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud pollutus, purus,] undefiled, unpolluted, pure. Εἰ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμιάντων ἅπ' ἀκρης. Theog. 447. SYN. Ἀμύλωντος, ἀθικτός, ἀπρόπιαστος, ἀχραντός.

Ἀμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [commercium fugiens,] inhospitable. Ἐβασάν, ἐβασάν ἀμικτόν. Iph. T. 403. SYN. Ἀκοινωνήτος, ἀπλατός.

Ἀμιλλᾶ, ης, ἡ, subst. [certamen,] a contest, struggle, conflict. Αὐτῷσ' ὁδοῖν ἔσω πέλᾳσιν διὰ σαρκὸς ἀμιλλαν. Hel. 355. SYN. Ἀγών, σπουδή, φίλονεικία. EPIITH. Φίλοπλουτος, ῥιμφάρματός, οἰνόπλυνήτος.

Ἀμιλλᾶσμαι, v. [certo, æmulator,] to contend. Τῷ μὲν δικάει τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον. Hec. 271. SYN. Διάμιλλᾶσμαι, ἀγωνίζομαι, ἐπαγωνίζομαι, ἀεθλεύω, κοινᾶσμαι, ἰσχυρίζομαι, διίσχυρίζομαι, ἐριδαίνω, ἐρίζω, νεκέω.

Ἀμιλλημία, ἀτος, τὸ, subst. [certatio,] a contest, a struggle. Μιαίφρων γάμων ἀμιλλημάθ'. Soph. El. 493. SYN. Ἀγωνισμά, ἀγών, ἀθλος.

Ἀμιλλητήρ, ἥρος, ὁ, subst. [certator,] a contender, a wrestler. Τροχούς ἀμιλλητήρας Ἥλιου τέλων. Antig. 1065.

Ἀμιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [equo par celeritate,] fleet as a horse. Βορέας ἀμιπτός ὁρῶσ' ὁδοῖν ὑπὲρ πύγου. Antig. 985. SYN. Τάχως.

Ἀμίς, ἰδός, ἡ, subst. [matula, navigium,] a chamber-pot, a skiff. Χηστρὶδ', εἴτ' ἤτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων. Ran. 543.²

Ἀμισθί, adv. [gratis,] gratuitously, with impunity. Οὐκοῦν ἀμισθὶ τοὺς ἔμους στρίτηλάτας. Troad. 409.

Ἀμισθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mercedis expers,] unpaid, unrewarded, gratuitous.

¹ For the quantity of the first syllable, see the note on Ἀμῖα.

² See Dr. Butler. Æsch. Suppl. 849.

- Λύπη δ' ἄμισθός ἐστι σοι ξυνέμφορός. Choëph. 721. SYN. Ἀπόμισθος, ἀδώρητος, ἔκμισθος.
- * Ἀμίτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine zona,] not having a zone or girdle. Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἐπὶ παῖδας ἄμιτρος. Call. 3. 14. SYN. Ἀζωνός.
- * Ἀμιτροχίτων, ωνός, ὁ et ἡ, adj. [cui zona discincta est,] having the belt or zone ungirt. Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἰδ' ἄμιτροχίτωνας ἑταίρους. Π. 419.
- * Ἀμιχθᾶλεις, εσσαί, ἐν, adj. [inaccessus, importuosus,] inaccessible, harborless. Ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Λήμνον ἄμιχθᾶλδεσσάν. Ω. 753.
- * Ἀμμά, ἄτος, τὸ, subst. [nexus, vinculum,] a fastening, a chain. Περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πόλυβρόχ' ἄμματων. Herc. F. 1029. SYN. Κάθαμμά, ἀνάδεσμά, δεσμός, σύνδεσμός, πλόκη, συμπλόκη, ὀχάνη, τελαμών. EPITH. Ἐύστρεφές, εὐβρόχον, στέρεον, ἀφικτόν.
- * Ἀμμίγᾳ, adv. [simul, una cum,] together, along with. Ἰχθυές ἀίσσοντες ὑπερὸ ἄλδος ἄμμιγὰ παύροις. Apoll. 1. 573. SYN. Ἀμᾶ, ὁμοῦ.
- * Ἀμμόρια, as, ἡ, subst. [infortunium,] misfortune. Μοῖραν τ' ἄμμορίην τε κάτα θνητῶν ἀνθρώπων. υ. 76. SYN. Συμφορά, ἀτυχία, ἀτυχμα, τάλαιπωρία.
- * Ἀμμόρος, et ἄμροδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [calamitosus,] unfortunate. Οἷη δ' ἄμμόρος ἐστὶ λδετρῶν Ὠκεᾶνοῖδ. Σ. 489. See Ἄμοιρος.
- * Ἀμμωνίᾱς, ἰάδος, et Ἀμμωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [ad Ammonem pertinens,] belonging to Ammon. Ἀμμωνιάδας ἔδρας. Alcest. 113. See also Eur. Electr. 734.
- * Ἀμνείος, α, ὄν, adj. [agninus,] belonging to a lamb, woollen. Ἀμφιτρῶν δὲ τὸν ἄλλον ἔπ' ἄμνειαν θέτο χλαῖνάν. Theocr. 24. 61. SYN. Ἀρνεῖος.
- * Ἀμνή, ἡς, et ἄμνίς, ἰδός, ἡ, [agna,] a she-lamb. Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἄμνιδά καὶ τὴν δὲ θύσας. Theocr. 5. 139. SYN. Ἀμνάς, ἀρήν. EPITH. Ἀπάλη, ἁμᾶλη, βληχᾶς, μάλακή.
- * Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immemoratus,] unmentioned, not remembered, forgotten. Ἀμνημόνευτὸν θεῶ' προδουσ' ἀλίσκεται. Iph. T. 1420.
- * Ἀμνημόνεω, f. ἡσω, p. κᾶ, v. [immemor sum,] to forget. Ἀμνημόνῳ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρένων. Orest. 210.
- * Ἀμνημόσυνη, ἡς, ἡ, subst. [oblivio,] forgetfulness. Παίδων ἄμνημόσυναν. Ion. 1100. SYN. Λησμοσύνη, λήθη, ληθόσυνη, λήσις.
- * Ἀμνήμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [immemor,] unmindful. Ἀθθίδος οὐ βόρεην ἀμνήμνᾳ καλλιπέ νύμφης. Mus. 322. SYN. Ἀγνώμων, λήσμων, λάθιφων.
- * Ἀμνηστέω, f. ἡσω, p. ηκᾶ, v. [obliviscor, immemor sum,] to forget, to be unmindful of. Οὐ γὰρ ποτ' ἄμνασται γ' ὁ φύσας. Soph. El. 484. SYN. Ἐκλανθανῶμαι, ἀμνημόνεω.
- * Ἀμνηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [oblivione deletus,] forgotten, erased from the memory. Ἀμναστοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὀλβιᾶ τήνᾳ λίπόντες. Theocr. 16. 42.
- * Ἀμνίον, ου, τὸ, subst. [vas ad excipiendum sanguinem in sacrificiis respersum,] a vessel for receiving the blood shed in sacrifice. Περσεύς δ' ἄμνιον εἰχέ γέρων δ' ἱππηλάτᾳ Νέστωρ. γ. 444. SYN. Σφᾶγῖον, σφᾶγειόν.
- * Ἀμνισός, et Ἀμνισσός, οὔ, ἡ, P. N. [Amnisus,] a port of Gnosus in Crete. Σηῖσέ δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τὲ σπέος Εἰλειθυίης. τ. 188.
- * Ἀμνόκων, οὔντος, ὁ, adj. [agninam mentem habens, fatuus,] stupid. Καὶ σκόπεῖς γέ, τῶν πόλιτων ὅστις ἐστὶν ἀμνόκων. Eq. 264. SYN. Εὐήθης, μῶρος, ἀμήχανός, ἡλίθιος.
- * Ἀμνός, οὔ, ὁ, subst. [agnus,] a lamb.² Ὀρίφους· ἄλλ' ἄγε, καὶ τὴν τῶν εὐβότων ἄμνων ἐρειδε. Theocr. 5. 24. SYN. Ἀρήν, gen. ἀρνός, προβάτιον. EPITH. Ἀπάλος, νεόθηλῆς, σκίτης, ὑπὸμάξιός, κέραστος, ἰσομήτωρ.
- * Ἀμόγητι, adv. [sine labore,] without labor, without difficulty. Πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμόγητι ἄειρεν. Α. 636. SYN. Ἀμοχθί, ἀτάλαιπώρως.
- * Ἀμόγητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefessus,] unwearied. Καρτέρῳ χειρ, ἀμόγητέ, δόρυ σθένες, ἔρκος Ὀλύμπου. Hymn. Mart. 3. SYN. Ἀκμής, ἀκάματός.
- * Ἀμῶθεν, adv. [aliqua ex parte,] in some degree. Τῶν ἀμῶθεν γέ θεά. α. 10.
- * Ἀμοιβαῖός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alternus, mutuus,] alternate. Ἀμοιβαίῃ χάρις ἔστω. Apoll. 3. 83.

¹ Θεῶ is here scanned as one long syllable.

² Ἀμνός is a term not found in the Tragedians, Homer, or Hesiod.

- Ἀμοιβή, ἥς, ἡ, subst. [permutatio, vicissitudo, compensatio,] change, exchange. Οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσωνος κῦρεϊ. Med. 23. SYN. Ἄμειψις, ἀντάμειψις, ἀντάλλαγμα, ἐπαλλάγη, ἐπάλλαξις, κοινωνία, πᾶρ᾽ ἀντιπῶν, μετὰ βόλη, ἀντιδόσις, ἀντιδωρεῖα, ἀντενεργετήμα.
- Ἀμοιβηδὺς, adv. [vicissim, alternatim,] by turns, alternately. Τοῖσιν ἐπειρ' ἥϊσιν ἀμοιβηδὺς δ' ἐδικαζόν. Σ. 506. SYN. Ἐναλλάξ, ἐπαλλάλλως.
- Ἀμοιβός, ἡ, ὅν, adj. [mutuus,] succedaneous. Οἱ ῥ' ἐξ Ἀσκάνιης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί. N. 793. SYN. Ἀμοιβαῖος.
- Ἀμοιρὸς, οὐ, ὅ et ἡ, adj. [expers, non particeps,] deprived, bereft, having no share. Οὐ σέ θέλω τῶμω φαντάσματός ἦμιν ἀμοιρὸν. Theocr. 21. 30.
- Ἀμολγαῖος, α, ὅν, adj. [lacteus, qui mulgetur,] milky, which is milked. Μᾶζα τ' ἀμολγαίη, γὰρ τ' αἰγῶν σβεννυμένῶν. Hes. Op. 588. SYN. Γαγγέρος, γαγγόεις.
- Ἀμολγεὺς, ἔως, ὁ, subst. [muletra,] a milk-pail. Ἀτὶς ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγεῖα πληροῖ. Theocr. 8. 87. SYN. Γαυλὸς, πέλλα.
- Ἀμολγός, οὐ, ὁ, subst. [tempus quo mulgetur, vespera, nox extrema,] milking-time, the evening. Ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ. Λ. 173. SYN. Ἐσπέρα.
- Ἀμομφός, οὐ, ὅ et ἡ, adj. [inculpatus,] unblamed, blameless. Ὅμως δ' ἀμομφὸν ὄντα σ' αἰροῦμαι πόλει. Eum. 478. SYN. Ἄμεμπτός, ἀμεμφής.
- Ἀμῶπαων, ὅς, ὁ, P. N. [Amopæon,] Καὶ Πόλυαιμονίδην Ἀμῶπαόνᾳ καὶ Μέλανιππὸν. Θ. 276.
- Ἀμορβάς, ἄδς, ἡ, subst. [pedissequa,] a female attendant. Τῇδ' ἀμὰ νύμφαι ἐπονταὶ ἀμορβάδες αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς. Apoll. 3. 880.
- Ἀμορβός, οὐ, ὁ, subst. [comes, assecla, bubulcus,] an attendant, a herdsman. Οὐνέκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἀμορβούς. Call. 3. 45. SYN. Ἀκλουθός, ἀμφίπολος, βουκόλος, ποιμήν.
- Ἀμοργίς, ἰδός, ἡ, subst. [vestimentum purpurei coloris,] a purple robe. Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμοργίδος. Lysist. 736. SYN. Ἰφασμα, χιτῶν, ἐσθῆς, φάρος.
- Ἀμῶρός, et ἀμυῶρός, οὐ, ὅ et ἡ, adj. idem quod Ἄμοιρος, [expers, non particeps, calamitosus,] having no share, bereft, unfortunate. Στείχω, δισσων γ' ἀμῶρος τέκνων. Med. 1392. SYN. Ἐστέρημένος, τηγμένος, ἀθλιός, δυσδαίμων, δύσμῶρός, κακῶμοιρός, κακῶμῶρος.
- Ἀμορφία, ας, ἡ, subst. [deformitas,] deformity, ugliness, haggardness. Ὡ παρὸν μοι σὴ φάνεισ' ἀμορφία. Orest. 385. SYN. Δυσμορφία, δυσσειδία, ἄωρτα. ΕΡΙΤΗ. Αἰσχρὰ, ἀσχήμων.
- Ἀμορφός, οὐ, ὅ et ἡ, adj. [deformis,] deformed, disfigured. Δυσχλαινίαις ἀμορφός, ὁμμάτων δ' ἄπῳ. Hec. 240. SYN. Δυσσειδής, δύσμορφός, ἀσχήμων, αἰσχρος, ἀειδής, ἀκοσμός, αὐχμηρός.
- Ἀμός, Dor. et ἀμὸς, Æol. et Att. pro ἡμετέρους, α, ὅν, pron. [noster, meus,] our, my. Καὶ δέχομαι χερὶ δώμασσι τ' ἀμοῖς. Androm. 1177.
- Ἀμός, Doric. pro ἡμος, vel ut mavult doctiss. Gaisford. ἄμῳ, adv. [postquam,] when. Ἄμος δὲ στρέφεται μεσσηνύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος. Theocr. 22. 11.
- Ἀμῶτός, οὐ, ὅ et ἡ, adj. [inexplebilis,] insatiable. Θῆρ' ἀμῶτος μακρὴν δὲ πᾶρ' ἰγνύησιν ἐλιξεν. Theocr. 25. 242. SYN. Ἀκόρεστος, ἀπληστός.
- Ἀμουσία, ας, ἡ, subst. [illiterata barbaries,] want of refinement, rusticity. Ἄμουσῃα τοι μὴδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ. Eur. fr. Antiop. 40. 89.
- Ἀμουσός, οὐ, ὅ et ἡ, adj. [misis non initiatus, indoctus, tristis,] illiterate, mournful. Ἄμουσῶταίσι σὺν ὤδαϊς. Phæn. 820. SYN. Ἀπῶμουσός, ἀμάθης, ἀπαίδευτος, ἀκομψός, ἀηδής.
- Ἀμοχθί, et ἀμοχθεῖ, adv. [sine labore, facile,] without exertion, easily. Ὁ θεὸς ἀμοχθὶ κείσῃ νῶν ἡγήσεται. Bacch. 194.
- Ἀμοχθός, οὐ, ὅ et ἡ, adj. [labore carens, iners,] devoid of, or free from, labor; inactive, idle. Ἄλλ' ἡδοναῖς ἀμοχθὸν ἐξαίρει βίον. Trach. 147. SYN. Ἀτάλατπῶρος, ἀργός, ὀκνηρός.
- Ἀμπεδῆρης, ἔος, ὅ et ἡ, adj. [campestris,] meadowy. Ορηκῆς ἀμπεδῆρεις. Pers. 572. See Dr. Blomfield's excellent note on this passage.
- Ἀμπελάγος, pro ἁνὰ πελάγος, [per mare,] along the sea. Ὡς φέρῃτ' ἀμπελάγος

πουλὺν χρόνον. Hes. Theog. 190.

Ἀμπέλων, ὦνος, ὁ, poet. pro ἀμπέλων, subst. [vinetum, vinea,] a vineyard, a graperly. "Ἡ ῥὰ δι' ἀμπελέωνος ἀπὸ σταθμῶν τεταγυστό. Theocr. 25. 155.

SYN. Ἄλωα, οἰνοπέδον. EPITH. Πύλυβος, σύσκιος, κατάσκιος. PHR. Γῇ οἰνοφύτῳ, ἀμπελόφυτῳ, πέδον ἀμπελόν.

Ἀμπελίδον, ου, τὸ, subst. [viticula, vinea,] a little vine. Κάμοι γάρ ἐστιν ἀμπελιά κεκομμένα. Acharn. 511.

Ἀμπελίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [vitis,] a vine. Πρωτὰ μὲν ἄν, ἀμπελίδος ὄρχον ἐλασαι μακρόν. Acharn. 1014.

Ἀμπέλεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [vitifer,] fertile in vines. "Ἡδὴ καὶ Φρύγην εἰσήλυθον ἀμπέλδεσσάν. Γ. 184.

Ἀμπέλουργος, et contract. ἀμπέλουργός, ου, subst. [vinitor,] a vine-dresser. Τρύγαίς Ἀθμόνευς, ἀμπέλουργός δεξιός. Pax 189.

Ἀμπέλως, ου, ἡ, subst. [vitis,] a vine. Οὐ φύτον, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπέλως, οὐ μὲν ἐλαίῃ. ω. 245. SYN. Οἶνη, ἀμπελέων. EPITH. Ἀγρίας, αὐαλέῃ, ἄβροκῆς, ἀνθέρωσά, Βακχείῃ, βότρυόπαις, γλυκύκαρπός, δάσειά, εὐπέταλός, ἐπήρατός, ἐφίμερός, ἡδεϊά, ἡδυπότος, ἰμερώσά, οἰνοδότειρά, φίλορρώξ. PHR. Ἀκεσφόρος λύπης, ἡμέρης πανθέλεκταρά, μέθυρόφῃ, μήτερ ὀπώρης, οἰνοῦτοκοί ἐέραςαι, εὐσταφύλοιο θεήλατος οἰνάδος ὄρηξ, ἔρνος ἐρώτων, φύτον ἀγλαῶδωρον, σφόν ξύλον, φίλευϊον ἀνθός, κήρυξ εὐφρόσυνης.

Ἀμπέτραις, pro ἀνὰ πέτραις. Æsch. Suppl. 355.

Ἀμπέχονη, ης, ἡ, et ἀμπέχονον, ου, τὸ, subst. [indumentum exterius,] an outer garment. "Ἄλλην ἀμπέχονην τῆς σῆς τοι μεῖζονά δωσῶ. Theocr. 27. 59. See also Theocr. 15. 21. SYN. Ἀμφίεσμαῖ, ἑάνος, εἰμά, ἔσθημά, ἔσθησις, ἔσθης, ἐνδυμά, περίβλημά, θοματίον, περίβόλη, ἱμάτιον, στολή, στολμός, στολισμά, στολισμός, πέπλον, ἐφαμμά, ἐλύμα, ἐλύμος, σκεπασμά, χλαῖνις.

Ἀμπέχω, f. ἀμφέξω, v. [circumdo, induo,] to throw round, to clothe, to put on. Λάβουσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετό. Med. 1156. SYN. Ἐνδύω, περιδύω, ἀμφιεννυμί, περιβάλλω, περιστέλλω, περιτίθημι, περιζώννυμι.

Ἀμπνέω, et ἀμπνείω, ἀμπνύω, ἀμπνυμί, pro Ἀναπνέω, etc. v. [respiro,] to respire, to breathe. Ἀμπνεύσαι' παντὴ δὲ κακὸν κακῷ ἐσθίρικτό. π. 111. See also Apoll. 3. 331. X. 223. et 475.

Ἀμπνευμά, pro ἀναπνευμά, ἁτός, τὸ, et ἀμπνῶα, ἄς, pro ἀναπνῶῃ, ης ἡ, subst. [respiratio,] respiration, breathing. Ἀμπνευμά σεμνὸν Ἀλφειοῦ. Nem. 1. 1. See also Olymp. 8. 9.

Ἀμπόνον, pro ἀνὰ πόνον, [inter certamen,] through the contest. "Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. Π. 726.

Ἀμπρέπης, pro ἀναπρέπης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [consentaneus,] suitable, adapted to. Ἱηλεμοισὶν ἀμπρέπῃ. Suppl. 120. SYN. Εὐπρέπης, αἰσίμος, διάπρέπης.

Ἀμπτόλιεθρον, pro ἀνὰ πτόλιεθρον. Vid. Πτόλιεθρον.

Ἀμπτύχη, pro ἀναπτύχη, ης, ἡ, q. v.

Ἀμπυκτήριά- φάληρά, pro ἀμπυκτήριες, [funiculi aurati quibus comæ in equorum frontibus religantur, Hederic.] a bandage for a horse's mane. Πᾶσά δ' ὀρμάται κατ' ἀμ- | πυκτήριά φάληρά πόλων. Œ. C. 1068.

Ἀμπυξ, ὕκος, et ἀμπυκτηρ, ἥρος, idem quod ἀμπυκτηρίος, ὁ, subst. [reticulum muliebree, rota,] net-work. Ἀμπυκά, κεκρυφάλον γ', ἡδὲ πλεκτὴν ἀνάδεσμον. X. 469. SYN. Κρήδεμνον, κεκρυφάλος, ταινία, τροχός. PHR. Ἀνδεμά μίτρας.

Ἀμπωτὶς, ἔως et ἰδὸς, ἡ, subst. [reciprocatio æstus marini,] the ebb and flow of the tide. Διψάλεην ἀμπωτὶν ἔχων, αἰώνιον ἐρρεῖν. Call. 4. 130. SYN. πλήμνυρά, βρασμός, ζάλη, σάλος, βύθος.

Ἀμυγμά, ἁτός, τὸ, subst. [laceratio,] a rending, a tearing. Δούποι, καὶ πτόλιās ἀμυγματὰ χαίτας. Aj. 640. SYN. Ἐλκηθμός, σπάραγμα.

Ἄμυδς, adv. [simul,] together. Εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδς κικλήσκeto πάντας ἀρίστους. K. 300. SYN. Ὅμοῦ, ἀμᾶ, ὁμόθεν.

Ἄμυδων, ὦνος, ὁ, P. N. [Amydon,] a city of Pæonia in Macedonia, afterwards called Abydon. Ἡγάγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου εὐρύ βέοντος. Π. 288.

Ἄμυθαων, ἁνός, ὁ, P. N. [Amythaon,] the son of Cretheus and Tyro. Αἰσῶνά τ', ἡδὲ Φέρηγ', Ἄμυθάωνά θ' ἱππιόχαρμον. λ. 258.

Ἀμύκος, ου, ὁ, P. N. [Amycus,] Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοις προσωπῶν. Theocr. 22. 86.

Ἀμύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub mola laud missus,] unground corn or bread. Ἐπειρ' ἐπέσφερέ τὺς ἀμύλους. Pax 1195.

Ἀμνύμη, ης, ἡ, P. N. [Amymome,] the daughter of Danaus and Europa. Ἡ ἐς Ἀμνύμην οἶσετ' ἐτὶ τὰν Δανάω. Call. 5. 48. EPITH. Δανάϊς, ῥόδοδάκτυλος.

Ἀμύμων, ὄντος, ὁ, adj. [inculpatus, egregius,] blameless, illustrious. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀκείανδον μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. A. 423. SYN. Ἀμεμπτός, αἰνέτος, εὐκλῆς, ἀνδρεῖος, ἀμωμός.

Ἀμυνώνιος, α, ὄν, adj. [Amymonius,] belonging to Amymone. Ἀμυνωνίους. Phœn. 195. (Dochm. dim.)

Ἀμύνα, Dor. pro ἀμύνη, ης, ἡ, subst. [injuriæ propulsatio, ops, auxilium,] a repelling of injuries, self-defence. Τὸ ξίφος ἀμφιβάλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἀμύναν. Phoc. 29. SYN. Τιμωρία, ἀρκέσις, ἐπιστροφή.

Ἀμνίας, ου, ὁ, adj. [vindictæ appetens,] vindictive, revengeful. Εὐθύς ἦν ἀμνίας. Equit. 569.

Ἀμυντέος, α, ὄν, adj. [repellendus,] must be repelled or resisted. Ἄλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνορχὸς ἔστ' ἀνὴρ. Lysistr. 661.

Ἀμυντορίδαι, ων, οἱ, P. N. [Amyntoridæ.] Τὸ δ' Ἀμυντορίδαι Ματρώθεν. Olymp. 7. 42.

Ἀμύντωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Amyntor,] a king of Argos and father of Phœnix. Φεύγειν νείκεᾷ πατρός Ἀμύντορος Ὀρμένιδα. I. 448.

Ἀμύντωρ, ὄρος, et ἀμυντήρ, ἥρος, ὁ, subst. [auxiliator, ultor,] a defender, an avenger. Ἀρκέσει, ἥε τίς ἄλλων ἀμύντορᾶ μερμηρίξω. π. 261. SYN. Ἀλεξητήρ, τιμωρός.

Ἀμύνω, f. ὦν, et ἀμυνᾶω, v. [arceo, auxiliior, ulciscor,] to repel, to assist, to avenge. Πρόσσω πᾶς πετέται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. Π. 265. SYN. Ἐπαμύνω, προῤῥαμύνω, βοήθω, χραισμέω, ὀφέλλω, ὠφέλω, ἐπικουρέω, ἀρήγω, ὑπερασπίζω, προϊστάμαι, ὑπερίσταμαι, ῥύθμαι, σννεργάζομαι, συγκρατέω, ἀπείρω, ἀρκέω, ἀλεξέω, ἀνάκωλύω, ἐκδικέω, τίω, τιμωρέω, μετέρχομαι.

Ἀμύσσω, f. ξω, v. [scalpo,] to scratch. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἀμυσσε. T. 284. SYN. Διαμύσσω, ξαίνω, διαξαίνω, σπάραττω, κνίζω, καταξέω, ἀποδρύντω, λαφύσσω.

Ἀμυστί, adv. [integra amysti, patulo ore,] with open mouth, without closing the lips; i. e. at one draught. Βρομίον πιεῖν ἀμυστί. Anac. 21.

Ἀμυστιζέω, f. ἴσω, v. [hiante ore, large et avide bibo,] to drink a copious draught, to carouse. Κυ. Ἄ, δ, τί δράσεις; Σιλ. Ἡδεὺς ἡμυστισα. Cycl. 562. SYN.

Οἰνὸπότεω, χανδὼν πίνω.

Ἀμυστις, ἰδὸς vel ἴος, ἡ, subst. [(1) largus haustus; (2) poculi genus,] (1) a large draught, (2) a species of cup. Πύκνην ἀμυστίν, ὡς σὺ, δεξιούμενοι. Rhœs. 421.

Ἀμφάγαπάζω, f. ἄσω, et ἀμφάγαπᾶω, v. [amore, caritate amplector,] to embrace affectionately. "Ἠὺθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν ἐγὼ δέ μιν ἀμφάγαπαζον. ξ. 381.

SYN. Ἀγαπάω, φιλοφρονέω.

Ἀμφάγειρόμαι, v. [circa aliquem congregor,] to assemble round. Κῶνσέν τ' ἀρ' ἐπειτὰ θεαὶ δὲ μιν ἀμφάγεροντο. Σ. 37. SYN. Ἀθροίζομαι, ἀγειρόμαι.

Ἀμφάδην, et ἀμφάδων, adv. [palam,] openly. Τῷ ῥά καὶ ἀμφάδην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείπειν. N. 356. SYN. Ἀμφάδιᾶ, ἀνᾶφανδᾶ, προᾶφᾶνως, φάνερως, δήλως.

Ἀμφαδίος, α, ὄν, et ἀμφαδός, η, ὄν, adj. [manifestus,] plain, clear, open. Ἀνδράσι μίσγεται, πρίν γ' ἀμφαδίον γᾶμον ἐλθεῖν. ε. 288. SYN. Δηλός, φάνερός, ἀριδηλός, ἐκδηλός, ἐμφανής.

Ἀμφαίνω, see Ἀναφαίνω.

Ἀμφάναϊα, as, ἡ, adj. sc. χώρα. The country of Amphiane, a Doric city. Τόξοις ὠλέσεν, Ἀμφάναϊας. Herc. F. 390.

Ἀμφάραβέω, f. ἴσω, v. [circumstrepo,] to ring around. Τεύχεᾶ δ' ἀμφάραβησέ γελασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. Φ. 408. SYN. Ἀράβέω, ἀμφιάχω, περίηχεω, περικτυπέω, περίφωνέω, περιψόφω, ἀμφαῦτέω.

'Αμφᾶσῖα, as, ἡ, poet. pro ἀφᾶσῖα, subst. [loquendi impotentia,] inability to speak. Δὴν δὲ μὴν ἀμφᾶσῖη ἐπέων λάβε τῇ δὲ οἷ ὄσσε. P. 695. SYN. "Εκπλη-
ξίς.

'Αμφᾶνῶ, idem quod 'Αμφᾶρᾶβῶ, q. v. 'Ηδὲ καὶ ἐκ Τρώων' Κύρῳθες δ' ἀμφ' αὖθον αὐτενν. M. 160.

'Αμφᾶφᾶω, v. [tracto, contracto,] to touch, to handle. Χεῖρ'εσὶν ἀμφᾶφῶντῷ, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωντῷ. o. 461. SYN. Ψηλάφᾶω, ἐπιψηλάφᾶω, ἄπτῶμαι, ἐφάπ-
τῶμαι, ψάύω.

'Αμφελκτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumdatus,] surrounded, bound round. "Α-
πλατὺν ἀμφελκτῶς ἔλικ' ἐφρούρει. Herc. F. 399.

'Αμφῆπω, et ἀμφῆεπω, v. [circa aliquid versor, tracto, curo,] to be employed
or engaged about. Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἀμφῆπὸν· αἱ δὲ γυναικὲς. Σ. 559.
See also Ω. 804. SYN. Περῶεπω, θεράπευω, μετὰχειρίζομαι, ἐγχειρίζομαι, ἐνεργῶ,
διακῶνῶ, κατενθύνω, ὑπηρετῶ.

'Αμφεύγω, pro ἀναφεύγω, v. [vito,] to escape. Πᾶρᾷ δ' ὀλίγον ἀμπεφύγες. Iph.
T. 871. SYN. 'Αποφεύγω, ἐκκλίνω, ὑποστέλλω, ἀποδιδράσκω.

'Αμφήκης, ἔος, adj. [utrimque acutus,] two-edged. Δὺ ξιφὸς ἀμφήκες· ὁ δ' ἄρα
πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ. Φ. 118. SYN. 'Αμφιστόμος, ἀμφιγυῖος, ἀμφιδάης, ἀμφίθηκτος,
διστόμος.

'Αμφηρέφης, ἔος, adj. [undique tectus,] covered on all sides. Τόξ' ὁμοῖσιν ἔχων,
ἀμφηρέφεα τὲ φᾶρέτην. A. 45.

'Αμφήρης, ἔος, adj. [utrimque remis appulsus,] rowed on both sides. Αὐτὸς
λάβων εὐθυνὸν ἀμφήρης δῦρον. Cycl. 15.

'Αμφήριστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [controversus, dubius,] disputed, contended for.
Καὶ νῦ κεν ἡ παρέλασ', ἡ ἀμφήριστὸν ἔθηκε. Ψ. 382. SYN. 'Αμφιδήριτος, ἀμ-
φίλογος, ἀμφιβόλος, ἀμφιδοξός.

'Αμφί, prep. [circum, propter,] around, about, concerning. Γυναῖκος, ἀμφί
βωμὸν ἀγνισθεὶς φόνω. Iph. T. 711. SYN. Περὶ, πρὸς, κατὰ.

'Αμφιάλος, ου, ὁ, P. N. [Amphialus,] the son of Polynēus. "Αλμαῖ δ' 'Αμφιάλος
πάντων προφῆρέστατος ἦεν. Θ. 128.

'Αμφιάλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mari undique cinctus,] sea-girt. "Οστὶς ἐν ἀμ-
φιάλῳ ἰθάκη βάσιλευσέι 'Αχαιῶν. a. 401. SYN. 'Αμφίρρητος.

'Αμφιᾶραος, ου, 'Αμφιᾶρεως, et 'Αμφιᾶρεως, ἔως et ἡὸς, ὁ, P. N. [Amphiaraus,]
Αὐτὰρ 'Οἰκλείης λαοσσόον 'Αμφιᾶρῶν. o. 244. EPITH. Λαοσσόος, θρασύμῆδης.
PHER. Μέγας προφῆτης, μάντις 'Οἰκλείδης σφῆδς, πολέμοιο νέφδς.

'Αμφιᾶχω, v. [circumsono,] to cry or shriek loud. Τὴν δ' ἐλελεῖξάμενος πτέρυγος
λάβεν ἀμφιᾶχυν. B. 316. SYN. 'Αμφᾶρᾶβῶ, ἀμφιβόω.

'Αμφιβαίνω, v. [sto super, circumceo, tueor,] to walk about, to protect. "Ος
Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας. A. 37. SYN. Περιβαίνω, περικύλλω, φράσσω, ρύδομαι.

'Αμφιβάλλω, f. βάλλω, p. βέβληκα, v. [(1) circumjicio, (2) med. induo,] (1) to
throw round, (2) to put on. Προσειδὼν ἀμφιβάλλε μα-στὸν. Phœn. 314.
SYN. 'Αμπεχω, περικύλλω, ἀσπάζομαι, ἀντέχωμαι, ἀμφιέννυμαι.

'Αμφιβᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) circumventio, (2) defensio, (3) lis. Vid. Damm.]
(1) the being surrounded, (2) protection, (3) quarrel. Δεῖσέ δ' ὄγ' ἀμφιβᾶσιν
κράτηρην Τρώων ἀγέρων. E. 623. SYN. 'Αρωγὴ, ἀμφισβήτησις, ἐρις.

'Αμφιβίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in terra et in aqua vivens,] amphibious. 'Αμφίβιον
γὰρ ἔδωκε νόμῳ βατραχοῖσι Κρόνιον. Batrom. 59.

'Αμφίβλημα, ἄτος, et ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, subst. [indumentum, munimentum,]
anything thrown round, a protection, a defence. Πέπλους δὲ τοὺς πρὶν λαμ-
πρὰ τ' ἀμφίβληματὰ. Hel. 422. SYN. 'Αμπεχώνη, ἐρῦμα.

'Αμφιβόητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde celebr,] very famous, celebrated. "Εσπερὸς
ἀλλ' αἰεὶ σὲ καταβλέπει ἀμφιβόητον. Call. 4. 303. SYN. Εὐκλῆς, πολυφάτος,
περίβοητος, ἀγακλύτος, ἐπικλύτος, ἀγαστός.

'Αμφιβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumjectus,] thrown round, encompassing.
Κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοισι λῖνοισι. Troad. 540.

'Αμφιβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [consilii incertus,] uncertain in counsel, wavering.
'Ως ἀμφιβουλὸς οὐσα θυμοῦσθαι πόλει. Eum. 736.

- Ἀμφίβροτος**, η, ὄν, adj. [hominem undique cingens,] covering a man on every side. Ἀσπίδος ἀμφίβροτης. B. 389.
- Ἀμφίγηθῶ**, v. [valde lætor,] to be exceedingly rejoiced. Σὺ δὲ φρένας ἀμφίγηγῆσθαι. Hom. Ap. 273.
- Ἀμφίγυῖς**, εντός, ὁ et ἡ, adj. [utroque pede captus,] lame of both feet, an epithet of Vulcan. Καλή, τὴν ὤπυι ἐρικλυτός Ἀμφίγυῖς. Σ: 383. SYN. Χωλός.
- Ἀμφίγυος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [superne et inferne ferrum habens, robustus,] having iron at both ends; strong, robust. Ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τῖνες. Trach. 504. EXP. Ἀντίπαλός, πάντη ισχυρός, ἢ μάχεσθαι χερσὶ καὶ ποσίν.
- Ἀμφίδαίω**, v. [circum accendo,] to kindle around, to blaze about. Ἀστὺ τὸδ' ἀμφιδέδῃε· σὺ δ' ἂν μάχεσθαι καὶ ἄλλω. Z. 329.
- Ἀμφιδάκρυτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde luctuosus,] very mournful, much wept for. Πθὼν ἀμφιδάκρυτον αἶε κατέχων. Phœn. 340. SYN. Πόλυδάκρυτος, θρηνώδης.
- Ἀμφιδάμας**, αντός, ὁ, P. N. [Amphidamas.] Σκάνδειαν δ' ἄρ' ἔδωκε Κῦθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι. K. 268. EPIITH. Δαΐφρων, ἀγῆνωρ, ἀμύμων.
- Ἀμφιδᾶσους**, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [valde hirsutus,] very shaggy, impenetrable, an epithet of the Ægis. Δεινὴν ἀμφιδᾶσειάν. O. 309. SYN. Ἀμφιμαλλός, δᾶσους.
- Ἀμφιδέξις**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ambidexter, geminus,] equally expert in the use of both hands, two. Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδέξιοις ἄκραϊς. Œ. R. 1260.
- Ἀμφιδέω**, v. [circumligo,] to bind round. Ἀμφέδεον, μάλ' ἀ πολλὰ πάρηγ' ὀρεόντες ἐς ἀλκήν. Apoll. 2. 63. SYN. Περιδέω, περιζώννυμι, ἀνάδεω.
- Ἀμφιδινέω**, v. [circumvolvo,] to roll or whirl round. Ἀμφιδεδίνηται πόλεος δὲ οἱ ἄϊός ἐσται. Ψ. 562. SYN. Ἀμφιέλισσω, περιειλέω, ἀμφικύλιω, περικύεμαι.
- Ἀμφιδόκευω**, v. [specular, insidior,] to watch, to lie in wait. Τὰ καὶ τὰ τῶν ἔρωτ' ἀμετάλμεν' ὃν ἀμφέδοκεν. Bion. 2. 6. SYN. Κατασκοπέω.
- Ἀμφιδόξος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [dubius animi,] doubtful, wavering. Τοῖσδε δώμασσι κοῖραν ἀμφιδόξος πέλαζω. Dan. 52.
- Ἀμφιδρομῖα**, ων, τὰ, subst. ["dies quintus a natis infantibus, quo obstetrices eos circa focum ferebant currentes." Maltb.] a festival upon the fifth day after the birth of a child, on which the parents named him. Οὗτ' ἀμφιδρομῖα τῆς κύνῃς αὐτοῦ μένει; Lysistr. 758.
- Ἀμφιδρόμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [circum currens,] running round. Ἀμφιδρόμον κύκλειται. Aj. Fl. 351. SYN. Ἐλικοειδής.
- Ἀμφιδρύφης**, εὖς, et ἀμφιδρύφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique laceratus,] tearing both cheeks for sorrow. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρύφης ἀλδοχος Φύλακη ἐλεειπτό. B. 700. SYN. Ἑσπαραγμένος.
- Ἀμφιδύμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui undique accedi potest,] having an entrance on both sides. Ἀμφιδύμοι κείνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσίοποι. Apoll. 1. 940.
- Ἀμφιδύομαι**, f. m. ὑσσομαι, v. [induo,] to put on, to clothe. Κείνον παροιθεὶν ἀμφιδύσεται χρυεῖ. Trach. 604.
- Ἀμφιέλισσος**, η, ὄν, adj. [qui utrimque remis impellitur,] rowed on both sides. Μηδὲ ἔα νῆας ἀλλ' ἐλκεμέν ἀμφιέλισσας. B. 165. SYN. Ἀμφήρης.
- Ἀμφιέλισσω**, vel ἀμφελίσσω, v. [circumplico,] to fold round. Λάβεσθ' μοι τῆσδ' ἀμφελίσσαντες χεῖράς. Androm. 426. SYN. Περὶπλέκω, ἀμφιδινέω, ἀμφικύλιω, ἐγκυκλέω.
- Ἀμφιέννυμι** (vel ἀμφιέννω), f. ἀμφίεσω, v. [induo,] to put round, to put on, to clothe. Πρωτὰ μὲν οἷον λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας. Ψ. 142. SYN. Ἀμπέχω, περὶδύω, περὶβάλλω, περιστέλλω.
- Ἀμφίεπω**, idem quod ἀμφέπω, q. v. Ὡς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτόρος ἱπποδάμοιο. Ω. 804.
- Ἀμφιζάνω**, v. [adhæreo,] to cling to. Νεκτᾶρεω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφιζάνε τέφρη. Σ. 25. SYN. Περικύθημαι, προσάνηχω, συνάπτωμαι.

- Ἀμφίζευκτος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [utrimque colligatus,] joined to both sides. Τὸν ἀμφίζευκτὸν ἐξᾰμείψας. Pers. 135.
- Ἀμφιθάλασσος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bimaris,] having a sea on each side, surrounded by the sea. Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον. Olymp. 7. 59. SYN. Ἀμφιᾶλος.
- Ἀμφιθάλης**, *ἔδος, ὁ et ἡ*, adj. [undique florens,] flourishing on every side, successful, happy. Ἴτυν, Ἴτυν, στένονο' ἀμφιθάλης κάκοις. Agam. 1113. SYN. Εὐδαίμων, ἀτάλαίπωρος.
- Ἀμφιθέτος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. ["epith. phialæ, incertæ significationis." Vide Damm. c. 1042.] "capable of being laid on either end, said of a cup or goblet which has a double bottom." Jones. Πέμπτω δ' ἀμφιθέτον φιάλην ἀπύρωτον ἐθηκέ. Ψ. 270. SYN. Ἀμφικύπελλος.
- Ἀμφιθεῶ**, *φ. θεύσσομαι, v.* [circumcurro,] to run about. Ἰσχοῦσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθεοῦσι. κ. 413. SYN. Περίτρεχω, θάζω.
- Ἀμφιθηκτός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [utrimque acutus,] two-edged. Ἐπαιοῦ τῖς ἀμφιθήκτω ξίφει. Antig. 1308.
- Ἀμφιθύρεω**, *v.* [undique assulto,] to jump about, to spring on. Αἰήτην· οἱ δ' ὥστ' ἑθόοι κύνες, ἀμφιθύροντές. Apoll. 3. 1372.
- Ἀμφιθρεπτός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [undique concretus,] coagulated. Ἐὰν γὰρ ἀμφιθρεπτὸν αἰμᾶ τῶν ἐμῶν. Trach. 572. SYN. Πέπηγός.
- Ἀμφιθύρος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [binas fores habens,] having two gates. Οἶκον μὲν ὄρας τόνδ' ἀμφιθύρον. Philoct. 159.
- Ἀμφικάλυπτω**, *v.* [circumtego,] to envelope, to surround. Πυρσοῦ δ' ἀμφεκάλυβη. Herc. F. 360. SYN. Περίστέλλω, κλύπτω, στέγάζω, καταστέγάζω.
- Ἀμφικεάζω**, *v.* [circumscindo, excortico,] to cleave into two parts. Πυκνοὺς καὶ θάμβεας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. ξ. 12. SYN. Πέρισχίζω, διαίρω, κατασχίζω.
- Ἀμφικείμει**, *v.* [jaceo,] to lie about, to border on. Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι. C. C. 1620.
- Ἀμφικίων**, *ὄνδος, ὁ et ἡ*, adj. [undique columnis ornatus,] decorated around by columns. Ἐκρυπτὸν αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίδνās. Antig. 285.
- Ἀμφικλυστός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [qui undique alluitur,] washed, sea-beaten on all sides. Ἀκτὴ τῖς ἀμφικλυστός Εὐβοίας ἀκρὸν. Trach. 754.
- Ἀμφικῶμος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene frondosus,] densely covered with hair, leafy. Θάμνῳ ἐπ' ἀμφικῶμῳ κατὰκείμενός. P. 677. SYN. Εὐκῶμος, χαιτήεις.
- Ἀμφικράνως**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [utrimque habens capita,] double-headed, many-headed. Τὴν τ' ἀμφικράνον καὶ πάλιμβλαστῇ κύνά. Herc. F. 1274.
- Ἀμφικρέμω**, *ἀμφικρέμημι, ἀμφικρέμαμαι, φ. ἄσω, v.* [circumpendeo,] to hang or hover about, to suspend, to beset. Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανταὶ ἐλπίδες. Isth. 2. 64.
- Ἀμφικρημνός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [utrimque præcipitium habens,] having a precipice on each side. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφικρημνὸν ὑδάσι διαβροχόν. Bacch. 1049.
- Ἀμφικύλῳ**, *v.* [circumvolvo,] to roll about, to tumble over. Δάψεν υἱὸν φασγάνῳ ἀμφικύλισσας. Nem. 8. 40.
- Ἀμφικύπελλος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [utrimque poculum habens,] double-cupped.² Χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον. Z. 220.³
- Ἀμφιᾶλος**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [loquax,] talking with both lips, chattering, babbling. Δὴ χεῖλέσιν ἀμφιᾶλοισι. Ran. 679.
- Ἀμφιᾶφής**, *ἔδος, ὁ et ἡ*, adj. [utramque manum complens,] that which can be held only in both hands, large, capacious. Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιᾶφής δυνάμεις. Ol. 9. 122.
- Ἀμφιᾶχαινω**, *v.* [circumfodio,] to dig around. Ἦτοί ὃ μὲν κατ' ἔχων κέφαλήν, φῦτον ἀμφεᾶχαινε. ω. 241. SYN. Περίσκάπτω, περιόρύντω, περιτάφρευω.
- Ἀμφιλεκτός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [dubius,] controverted, doubtful. Ἀμχιλεκτός

¹ For the meaning of this word see an excellent note in the Glossary of Blomfield's Pers. 135.

² See Clarke's note, II. A. 584.

³ Χρύσειον is here scanned as a spondee.

ἀνθρώποις ἔρις. Phœn. 509. SYN. Ἀμφιβόλῃς, ἀμφιλόγος, ἀμφήριστος, ἐνδοιαστος, ἀκρίτος, ἀδηλός, φιλονεικός.

Ἀμφιλόγια, ας, ἡ, subst. [disceptatio,] doubt, dispute. Νείκεῦ τε ψευδεᾶς¹ τὲ λόγους ἀμφιλλόγιας τῇ. Hes. Theog. 229. SYN. Ἀμφιβόλιᾶ, ἀμφιβάσις, ἔρις, στασις.

Ἀμφιλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dubius, ambiguus,] equivocal, controverted, doubtful. Μηδέπῳτ' ἀμφιλόγους ὀργάς. Med. 637.

Ἀμφιλόγως, adv. [dubie, ambigue,] doubtfully, equivocally. Pers. 902. See Bl.

Ἀμφιλόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque cristatus,] having two plumes or crests. Ἀμφιλόφον ἔϋγον. Antig. 351.

Ἀμφιλόκος, η, ὅν, adj. [sublustris, antelucanus,] dusky or grey, as applied to the night or morning. Ἡμος δ' οὐτ' ἄρᾳ πω ἡώς, ἐτὶ δ' ἀμφιλόκη νύξ. H. 433. SYN. Ἀνκόφως, περὶορθρόν. PHR. Νυκτὸς ὅταν τρίτον λαχὼς ἴσταται, ἐγγυθὶ δ' ἡώς.

Ἀμφιμάσσω, vel potius ἀμφιμάσμαι,² v. [abstergeo,] to wipe, to clean. Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατέ δέ κρητῆρας. v. 152. SYN. Μάσσω, ἀπομάσσω, ἀποσμάω.

Ἀμφιμάσχᾶλος, ου, ὁ, sc. χίτων, subst. [vestis humeralis,] a coat with sleeves reaching to the arm-pit, worn by freemen only. See Hesych. Οὐ πώπῳτ' ἀμφιμασχάλου τὸν διήμον ἡξίωσας. Equit. 882.

Ἀμφιμάχουμαι, v. [pro aliquo vel circa aliquid pugno. Damm.] to fight for, or about, anything. Ἡπιά εἰδινή' νῦν δέ στρατὸν ἀμφιμάχονται. Π. 73.

Ἀμφιμέδων, οντὸς, ὁ, P. N. [Amphimedon,] Παῖδᾶ Μέλανθῃος, τὸν ἀγακλύτῳ Ἀμφιμέδοντᾶ. ω. 103.

Ἀμφιμέλας, αινᾶ, ἄν, adj. [omnino niger,] black all round, very black.³ Ἀλκῆς καὶ σθενέος πλῆτο φρένας ἀμφιμέλαινας. P. 499.

Ἀμφιμήτωρ, et Dor. ἀμφιμάτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [frater ex diversa matre,] spoken of those who have different mothers, but the same father; a half-brother. Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους. Androm. 466. SYN. Ἐτέρῳμήτωρ, ἀμφιγόνος.

Ἀμφιμυκάω, v. [circummugio,] to bellow round about, to re-echo loudly. Καλὸν αἰοιδίαι, δᾶπνεδὸν δ' ἅπᾶν ἀμφιμένυκν. κ. 227. SYN. Ἀμφιῖχω.

Ἀμφινεικῆς, ἐὺς, et ἀμφινεικῆτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [de quo lis est,] struggled or contended for. Τὰν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειρᾶν αἶε. Trach. 105. See also Trach. 527.

Ἀμφινέμομαι, v. [circum habito,] to dwell around. Οἷ τ' αὐτὴν ἰθάκην εὐδείελλον ἀμφινέμονται. τ. 133. SYN. Περίοικεω, κατοικέω.

Ἀμφινέωω, v. [ambigo, cum dubitatione animadverto,] to be in doubt. Ἐς δαιμονίῳν τεράς ἀμφινέω. Antig. 382. SYN. Ἀπορέω, ἀμφισβητέω, ἀμφιβάλλω, διστάζω, δοιάζομαι.

Ἀμφινόμη, ης, ἡ, P. N. [Amphinome,] Δεξιμένη τῇ, καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρᾶ. Σ. 44.

Ἀμφινόμος, ου, ὁ, P. N. [Amphinomus,] Οὐπω πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἔδε νῆᾶ. π. 351.

Ἀμφιζέω, v. [circum rado,] to cut round. Κορμόν δ' ἐκ ρίζης προτάμων ἀμφέζεσθαι χαλκῷ. ψ. 196. SYN. Περιζέω.

Ἀμφιόνιος, α, ὅν, adj. [Amphionius,] belonging to Amphion. Τὰς Ἀμφιόνιας τῇ λυράς ὑπὸ πύργῳς ἀνέστα. Phœn. 838.

Ἀμφίος, ου, ὁ, P. N. [Amphius,] Τῶν ἡρχ' Ἀδρηστός τῇ καὶ Ἀμφίος λινυθώρηξ. B. 830.

Ἀμφιπάλυνω, v. [undique conspergo,] to sprinkle on all sides. Φάρμακᾶ μυδίνας, ἡμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν. Apoll. 3. 1246.

Ἀμφιπέδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [campis cinctus,] having a plain on both sides. encompassed by plains. Νασιώταν ὄχθον ἔς ἀμ-φιπέδον. Pyth. 9. 94.

Ἀμφιπέλωμαι, v. [existo,] to exist, to be. Ἡτὶς ἀκουόντεσσι νέωτᾶτῇ ἀμφιπέληται. α. 352. SYN. Εἰμὶ, ὑπάρχω, πάρεμι.

¹ Ψευδεᾶς is here scanned as a spondee. ² Vid. Damm. c. 1460. ³ Vid. Damm. c. 1364.

Ἀμφιπένδομαι, et ἀμφιπῶνδῶμαι, v. [in aliqua re elaboro,] to be employed or engaged in. Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πόλῳ φάρμακοὶ ἀμφιπένονται. Π. 28.

Ἀμφιπῆρικτιῶνές, ων, οἱ, subst. [circum habitantes,] neighbors. Οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπῆρικτιῶνάς. Tyrt.

Ἀμφιπῆριστείνδομαι, v. [undique premor, gemo,] to be cramped on all sides, or to groan around. Ἀμφιπῆριστείνωνται· ἰδωσὶ δὲ πῖνᾶ καρπὸν. Call. Del. 179.

Ἀμφιπῆριστροφῶω, v. [circumverto, to turn or twist about. "Εκτῶρ δ' ἀμφιπῆρι-στρώφα καλλίτρηχῆς ἵππους. Θ. 348. SYN. Περὶ ἐλαύνω.

Ἀμφιπῆριφθίνῳ, v. [circumcirca pereō,] to perish or decay all round. Φλοὺς δ' ἀμφιπῆριφθίνῳθι, πίπτουσί δ' ἅπ' ὅζοι. Hom. Ven. 272.

Ἀμφιπιάζω, Dor. pro ἀμφιπῑέζω, v. [corripio,] to seize. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφιπιάξῃ λυκός. Theocr. Ep. 6.

Ἀμφιπῑττω, v. [amplector,] to embrace. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσιν φίλον πῶσιν ἀμφιπῑσοῦσα. Θ. 523.

Ἀμφιπῑτνῶω, v. [ad genua provolvor,] to fall down before, to kneel. Ἀντόμαι ἀμφιπῑτνῶσά τῷ σὸν γόνυ καὶ χερᾶ, δειλαίαν. Eur. Suppl. 289.

Ἀμφιπλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [implicitus,] entangled, entwined. Ἦν δ' ἀμφιπλεκτοὶ κλίμακες. Trach. 520. SYN. Ἐμπέπλεγμένος, ἐνδεδεῖς.

Ἀμφιπλέκω, v. [circumnecto, amplector,] to weave round, to embrace. Κεῖσθω δὲ μοι μῖτον ἀμφιπλέκειν. Eur. fr. Erechth. 6. 1. (Anapæst. dim.) SYN. Περιπλέκω, περιπτύσσω, ἀμφιβάλλω, προσπερίβάλλω.

Ἀμφιπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique percussus; item, undique feriens,] beating, and (passively) beaten on all sides. Πῶς ποτὲ πῶς ποτ' ἀμφιπληκτοί. Philoct. 688.

Ἀμφιπλήξ, ἡγός, ὁ et ἡ, adj. [utrimque feriens,] striking on both sides. Καὶ σ' ἀμφιπλήξ μηρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός. Œ. R. 417.

Ἀμφιπῶλεύω, et ἀμφιπῶλέω, v. [versor circa,] to be engaged about, to wait on, to serve. Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπῶλεύεις; ω. 256. SYN. Ἀμφιπένδομαι, ἀκολουθεῶ, διακονῶ, περὶ πῶλέω, θεράπευω, λατρεύω, ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ.

Ἀμφιπῶλός, ου, ἡ, subst. [famula,] a female attendant. Ἀμφιπῶλοι μὲν ἔπειτ' ὁσῶς ἐπὶ ἔργῳ τράποντο. Γ. 422. SYN. Δμῶς, θεράπαινᾶ, οἰκέτις, προπῶλός, λαῖρις, παιδίσκη, ὑπηρετίς, δούλη, ὑπουργός. EPI TH. Εὐπῑπλός, εὐπλὸς καμὸς, κεδνὴ, πύλαωρός, λευκῶλένός, χουσεῖη, τὰμιη, γραῦς.

Ἀμφιπῶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [toto circuitu pervius,] turning on every side, circular. Τάφον ἀμφιπῶλόν. Ol. 1. 149.

Ἀμφιπῶτᾶσμαι, v. [circumvolito,] to flit about. Μήτηρ δ' ἀμφεπῶτᾶτο ὀδυρμένη φίλᾶ τέκνᾶ. B. 314.

Ἀμφιπῶλῖς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [urbi circumdata,] surrounding a city. Ἔμοι δ' ἀνάγκαν γὰρ ἀμφιπῶλῖν. Choëph. 68. SYN. Ἀμφιτειχής.

Ἀμφιπτύχη, ἡς, ἡ, subst. [complexus,] an embrace. Δὸς χερὸς φίλημᾶ μοι σῆς σώματός τ' ἀμφιπτύχας. Ion. 521. See Valck. Phœn. 1665.

Ἀμφιπύλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bifores portas habens,] having a gate on both sides. Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλον γὰρ ἔσω. Med. 134.

Ἀμφιπύρρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [circum ardens,] blazing around. Τῖ γὰρ κέρανον ἀμφιπύρρον. Ion. 210.

Ἀμφιρρύτος, et ἀμφιρρότος, η, ὅν, adj. [circumfluens,] surrounded by a stream, sea-girt. Νήσω ἐν ἀμφιρρῳτῇ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστί θαλάσσης. α. 50. SYN. Ἀμφιᾶλός, περὶρρότος, περὶρρόος.

Ἀμφιρρώξ, ὡγός, ὁ et ἡ, adj. [undiquaque abruptus,] torn away on all sides, applied as an epithet to rocks in Apoll. 1. 995. Πέτρας ἀμφιρρώγας ἀερτάζοντες ἐβαλλόν.

Ἀμφίς, adv. [utrimque, circa, in medio, seorsum, extra,] on both sides, about, apart, without. Τρώων, οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφίς Ὀλύμπιᾳ δώματ' ἔχοντες. B. 13.

Ἀμφίσβαινα, ας, ἡ, subst. [serpentis genus,] a species of serpent. Τῷχοιμ' ἄν;

¹ Eustath. II. Γ. p. 394, 31=299. remarks that προπῶλός is used to denote both a male and a female attendant, ἀμφιπῶλός, only a female. See Monk. Hipp. 200.

- ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά. Agam. 1204.
- Ἀμφίσταμαι, v. [undique circumsto,] to stand round. Ἀμφίσταντὸ δῆ, ἄστὺ διαπράθειεν μεμῶτες. Λ. 732. SYN. Περύσταμαι.
- Ἀμφιστέλλομαι, et -ω, v. [amicio, induo,] to clothe, to put on. Ἀμφιστελλόμενα τὰν ξυστιδὰ τὰν Κλεῖριςτας. Theocr. 2. 74. SYN. Ἀμπέχω, περιστέλλω.
- Ἀμφιστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [anceps, duplex,] having two edges, double. Ὡν κρᾶτ' ἔρεπον καὶ λάβας ἀμφιστόμους. C. C. 473.
- Ἀμφιστρατιάμαι, v. [circumsideo hostiliter, obsideo,] to beleaguer. Τὴν ἀμφεστράτιωντὸ διαβράϊσαι μεμῶτες. Λ. 712. SYN. Διάμαχῶμαι, ἀμφιμάχῶμαι, ἀγωνίζομαι, περимаχῶμαι.
- Ἀμφιστρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in diversa versus,] twisted about. Τρεῖς ἀμφιστρέφες, ἐνὸς αὐχενὸς ἐκπέφυῖται. Λ. 40.
- Ἀμφίταρβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [undique terrens,] very alarming. Ἡ δ' ἀμφίταρβεῖ τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει. Choëph. 540.
- Ἀμφίτειχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [mœnia circumdans,] investing the walls of a city. Τὸν ἀμφίτειχῇ λῶον. Sept. Theb. 277. SYN. Ἀμφίπολῖς.
- Ἀμφίτιθημί, v. [circumpono, et in med. circum me pono,] to place round; in the middle voice, to put on. Κῶμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφίθεις κᾶρᾶ πέπλοις. Hec. 432. SYN. Ἀμφίβάλλω, περῖτιθημί, προσπερίβάλλω.
- Ἀμφίτιτῦβίζω, v. [cacabo,] to call like a partridge, or like birds in general. Ἀμφίτιτῦβίζεθ' ὦδε. Av. 235.
- Ἀμφίτομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque secans,] cutting on both sides, two-edged. Τὸν δυσδαίμον' ἀμφίτομον. Hipp. 1372. SYN. Ἀμφήκης, ἀμφιστόμος, ἀμφίθηκτὺς, διπαλτὺς.
- Ἀμφίτορνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique tornatus,] wrought around with a turner's wheel, well polished. Θέσθ' ἀμφίτορνον ἀσπίδ' Ἐκτόρος πέδῳ. Troad. 1156.
- Ἀμφίτρεμο, et ἀμφίτρυμω, v. [ab omni parte tremo,] to tremble all over. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβροσίος ἑάνος τρέμει τὴν δὲ πρὸτὶ οἷ. Φ. 507. See δ. 820.
- Ἀμφίτρεχω, f. θρέζω, v. [circumcurro,] to run round. Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε. Pyth. 3. 70. SYN. Περύτρεχω, περῖτρέχωμαι.
- Ἀμφίτρης, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [ab utraque parte perforatus,] bored through. Δι' ἀμφίτρητος αὐλοῦν πέμπει πνύῃ. Phil. 19.
- Ἀμφίτριτη, ης, ἡ, P. N. [Amphitrite,] (1) the daughter of Oceanus; (2) the sea. Ἐπ' Ἀμφίτριτας ῥόθῳ. Iph. T. 427. SYN. (2) Θαλασσᾶ. EPITH. (1) Κυῶ-νωπῖς, ἐὺσφύρος, κυῶνανυγῖς, χρυσῆ, χρυσηλάκτῦς: (2) ἀγαστῶνος, πολὺβρόμους, πολὺστονὺς, βάρῡβρόμους, ἐρίδουπος, γλαυκῇ, ἰχθυόεσσα, ἄτρυγέτος, πολὺᾶ, πολὺφλοισβὺς, ἀπειρίτος.
- Ἀμφίτρων, ωνός, ὁ, P. N. [Amphitryon,] the husband of Alcmena. Τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην ἰδὼν Ἀμφίτρωον ἄκοιτν. λ. 265. EPITH. Ἀρήϊος, Ἀργεῖος, λαοσσός, δῶρυσσός, δίφρηλᾶτης, μενέχαρμης.
- Ἀμφίφαινω, v. [circumcirca luceo,] to shine all round. Καλὰ καὶ ὑψὶ βιβάς· αἶγλη δὲ μὴν ἀμφίφαινεῖ. H. Apoll. 202.
- Ἀμφίφαλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique cristatus,] having a crest, adorned on all sides with studs; flowing all round. Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κύνεην θετὸ τετραφάλῃον. E. 743.
- Ἀμφίφανής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnibus notus,] very clear. Δῆλᾶ καὶ ἀμφίφανῇ, καί. Androm. 834.
- Ἀμφίφορεὺς, et ἀμφορεὺς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [amphora, vas utrimque auriculas habens,] a large cask or vessel having two handles. Χρυσέον ἀμφίφορῆν· Διώνυσοιο δὲ δῶρον. ω. 74. SYN. Κεράμιον, σῦρος. EPITH. Θῶδης, ἐγκύμων, εὐδομός.
- Ἀμφίχαινω, f. ἀρῶ, v. [inhio, absorbeo, devoro,] to gape widely, to devour. See Dr. Bl. Choëph. 538. Ἀμφέχανε στῦγερῇ, ἥπερ λάχῃ γεινόμενόν περ. Ψ. 79. SYN. Ἐγχαίνω, ἐπιχαίνω, κατὰίνω.
- Ἀμφίχεω, f. χεύσω, v. [circumfundo,] to pour around, to spread over. Ἐγρεῖθ' δ' ἐξ ὑπνον· θεῖη δὲ μὴν ἀμφέχῃτ' ὁμή. B. 41. SYN. Περύχέω.
- Ἀμφίχορεύω, v. [circum choreas ago,] to dance round. Ὅχλος ἐνδελέχως ἀμφιχορεύει. Eur. fr. Pirith. 1. 6.

- Ἀμφίχρυσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inauratus,] gilded all around. Εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβών. Hec. 547.
- Ἀμφίχυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aggere circumfusus,] spread, heaped around. Τεῖχος ἔς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θεοῖο. Υ. 145.
- Ἀμφίων, ὄνος, ὁ, P. N. [Amphion,] the son of Jupiter and Antiope, the founder of Thebes, (2) a general of the Epeans, (3) Nestor's maternal grandfather. Καί ρ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζηθόν τε. Α. 261. SYN. Διυγενῆς, λυροκτύπος, λιθὸν ἄπνῳν εἰς δρόμον ἔλκων.
- Ἀμφῶν, pro ἀνὰ φῶν. Vid. κ. 298, et Φῶνς.
- Ἀμφῶρεαφόρεω, v. [amphoram gesto,] to carry a cask. Κάπειτ' ἀμφοῦ σαυτὸν ἀμφῶρεαφόρεῖν. Arist. fr. Hero, 2.
- Ἀμφῶριδιον, ου, τὸ, dim. of ἀμφῶρεὺς, subst. [vasculum, testaceum, vinarium,] a little wine-vessel, a small cask. Τούτων ἅπαντων τὰ Θᾶσι ἀμφῶριδιᾷ. Eccles. 110.
- Ἀμφῶρεὺς, ἔως, ὁ. Cycl. 327. Vid. in Ἀμφῶρεὺς.
- Ἀμφῶτερως, α, ὅν, adj. [uterque,] both. Ἀμφῶτερας δ' ὄφρ' οὐκ ἔλεν λιθὺς, οὐδ' οἱ ἔσχεν. Π. 740.
- Ἀμφρυσος, ου, ὁ, P. N. [Amphrysus,] a river in Thessaly. Αἰθαλίδης καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖδ' ῥῶσιν. Apoll. 1. 54.
- Ἀμφω, οἶν, [ambo,] both. Ἀμφὼ ὅμως θυμῷ φιλεουσά τε κηδόμενη τέ. Α. 196.
- Ἀμφωβόλος, ου, ὁ, subst. [missile,] a weapon hurled by both hands. Οἱστοί, μέσ' ἀγκυλ', ἐκλυτοί τ' ἀμφωβόλοι. Andr. 1133. SYN. ἄκων, ἀκόντιον, βελός.
- Ἀμφωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque auritus, sive ansatus,] two-eared. Χρυσέον, ἀμφωτον καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα. X. 10.
- Ἀμώμητος, et ἀμωμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inculpatus, irreprehensibilis,] blameless, excellent. Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμητοῦ πιθοντό. M. 109. See also Theocr. 18. 25. SYN. ἄμεμπτος, ἀμεμφής, ἀμύμων, εὐκλέης, ἀνδρείος.
- Ἀνὰ, (1) prep. [per, cum,] up, along, through, by, by means of, with : (2) [o rex,] O king, the vocative of ἀναξ : (3) [surge,] for ἀνάστηθι, up, rise up, arise. (1) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κᾶκην, ὀλέκοντο δὲ λαοί. Α. 10. See (2) ρ. 352. (3) Σ. 178.
- Ἀναβαίνω, f. βήσμαι, p. βέβηκα, v. [ascendo, conscendo,] to go up, to ascend, to mount, to embark. Αὐτὴ πρὸς ἰσθὸν ναὺς ἀμβήσει [for ἀναβήσει] πῶδι. Hec. 1245. SYN. Ἐμβαίνω, ἐπιβαίνω, ἀνέρχουμαι, ἀνήκω.
- Ἀνάβακχεύω, v. [valde bacchor,] to revel like a bacchanalian, to be driven by the furies. Ὅδ' ἀνάβακχεύσει Καδμείων πόλιν. Herc. F. 1076.
- † Ἀνάβακχιῶω, v. [excito,] to drive to frenzy or madness. Ματρός αἵμα σᾶς, ὃ σ' ἀνάβακχιῶι. Orest. 332. SYN. Διώκω, οἰστηλάττω, βακχεύουμαι et -ω, ἐκβακχεύω.
- Ἀνάβαλλω, et ἀναβάλλουμαι, v. [(1) rejicio, remoror, (2) praeludo,] (1) to delay, to put off; (2) to prelude, to prepare to sing. Ἄ, μὴ πρόκλα' ἀκοῖτιν ἔς τὸδ' ἀνάβαλ' οὐ. Alcest. 542. SYN. (1) Πρόβάλλω, ἀπορρίπτω, κἀτέχω, κἀτερύκω, διὰ μέλλω, ἐπέχω, διὰλείπω, παρᾶτεινω, ὑπερβάλλουμαι, (2) ἀνᾶκροῦμαι, προῖμιάζουμαι.
- Ἀνάβιζω, v. [revivisco,] to revive. Ἀνάβιζ' ἡν νῦν πάλιν. Ran. 177. SYN. Ἀνάβιζουμαι, ἀναπνέω.
- Ἀναβλέπω, v. [(1) oculos attollo, suspicio, (2) visum recipio, (3) intueor, conspicio,] (1) to look up, (2) to recover the eye-sight. Δράκοντ' ἀναβλέποντ' ἄφ' οἶαν φλόγα. Ion. 1262. SYN. Ἀναδέρκεται, καθάρω.
- Ἀνάβλησις, ἔως, ἡ, subst. [dilatio,] a putting off, a delay. Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἐσσεταί, οὐδ' ἡβαιοῖν. B. 380. SYN. Ἀνάβωλη, ἀνέσις.
- Ἀνάβλύζω, et ἀμβλύζω, v. [ebullio, exundo,] to bubble up, to boil up, to overflow. Νεῖλος ἀναβλύζων διέραν ὅτ' ἐβώλακ' ἀθρύπτει. Theocr. 17. 80. SYN. Βλύζω, ἀναζέουμαι, ἀναβρύχω.
- Ἀναβόα, f. ἀσω, v. [exclamo,] to cry aloud, to shout. Δεινὸν γάρ· Ἀργεῖ τ' ἀναβόᾳ διὰ στόμα. Orest. 103. SYN. Βόαω, κράζω, ἀνιάχω, ἀνᾶκλάζω, ἀννμνέω.
- Ἀνάβωμ' ἄτος, τὸ, subst. [exclamatio, a cry, a shout. Πνέων, ἄωρον κτὸν ἀμβουμ'. Choëph. 31. SYN. Ἀνάβωσις, κελᾶδος.
- Ἀνάβωλη, ἡς, ἡ, subst. [(1) dilatio, cunctatio, (2) amictus, (3) praeludium cantus,]

- a putting off, a delay, (2) clothing, (3) the prelude to a song. 'En taĩs ἀναβάλοις. Herc. F. 93. SYN. 'Ανάβλησις, μέλλησις, ἀν᾽αχῇ, ὄκνος, (2) ἀνάκρουσις, προοίμιον.
- 'Ανάβορβόρυνω, f. ξω, v. [exclamo,] to cry out, to bawl. 'Ανέβορβόρυνξάν. h. Noῦν γὰρ εἶχον ἡ Διᾶ. Eccles. 433. SYN. See 'Ανάβδω.
- 'Ανάβράζω, ἀνάβρασσω, et ἀνάβράττω, v. [fervefacio, bullire facio, bullio,] to boil up, to throw up by heat. 'Ανέβραττεν ὀρνίθειᾶ. Ran. 510. SYN. Ζεῖν-νῶ, ζέιννυμι, ζέω, ἀναζέω, κάχλάζω.
- 'Ανάβρᾶχω, f. ξω, v. [gravier resonno,] to make a noise like water rushing in a torrent, to roar. 'Αντᾶ τίτυσκομένη τὰ δ' ἀνέβρᾶχεν, ἡὔτε ταῦρος. φ. 48. SYN. Δουπέω, ἀράβεω.
- 'Ανάβρῶχω, f. ξω, v. [resorbeo, reglutio,] to re-absorb, to swallow up. Τοσσᾶχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβρῶχεν ἀμφὶ δὲ ποσσὶ. λ. 585. SYN. 'Αναρῶφω, ἀναρ-ῶριβδω, κατὰπίνω.
- Ἀναβρύάζω, f. ξω, v. [vocifero,] to vociferate, to shout. 'Εμβᾶλόντες ἀνέβρῶ-ξαν 'Ιππᾶται, τίς ἐμβᾶλει; Equit. 602.
- 'Αναβρύχω, v. [scaturio, subsilio,] to gush out with noise, to spring forth. Χώρῳ ἐν οἰσπόλῳ, θ' ἄλις ἀνάβέβρῶχεν ὕδωρ. P. 54. SYN. 'Αναβλύζω, ἀνα-πηδᾶω, ἀναφλύζω, βρῶω.
- 'Αναβωλάκτια, as, ἡ, subst. [glebarum eversio per arationem,] the action of turning up the soil, ploughing. 'Αναβωλάκτιας δ' ὄργυιαν. Pyth. 4. 406.
- 'Αναγγέλλω, f. ἔλω, v. [renuncio, nuntio,] to bring back a message or information. Δογῶ φράσω σοι πάντ', ἀναγγεῖλαι φίλοις. Iph. T. 762. SYN. Δηλῶω, ἀναγῶρεῦω, ἀπαγγέλλω, ἀπῶσημαίνω.
- 'Αναγεύω, v. [gustandum præbeo,] to give a taste. Πρώτους ἡξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἡ παρέσχε μοι. Nub. 523. SYN. Γεύω.
- 'Αναγινώσκω, or 'Αναγινώσκω, f. γινώσμαι, v. [agnosco, recognosco,] to know, know again. Εἰ μὲν γὰρ ἔζη πῶσις, ἀνεγνώσθημεν ἄν. Helen. 289. SYN. 'Αναγνωρίζω, ἐπὶγινώσκω, ἐννῶω, διεξέρχῶμαι. PHR. Δρέπειν ἀνθεῖα Μουσῶν. Ζᾷθων ἄρρητῶν ἀμελγόμενος γαλᾶ βίβλων.
- 'Αναγκάζω, f. σω, v. [cogo, compello,] to compel. Τρισσαί μ' ἀναγκάζουσὶ συμφῶ-ρας ὁδοί. Heracl. 237. SYN. 'Αγγαρεύω, βιάζομαι, βιῶμαι, ἐνάγω, παρὰβιάζο-μαι, προᾶγω εἰς ἀνάγκην, καθίστημι εἰς ἀνάγκην, ἐπείγω, κατέπείγω, κατείρω.
- 'Αναγκαίη, ἀνάγκη, ης, ἡ, et τὸ ἀναγκαῖον, subst. [necessitas,] necessity. Πρό-θεῖς ἀνάγκην σιτοποιῶν ἐν δόμοις. Hec. 362. SYN. Βία, δυνάμεις, κρατὺς, πέ-πρωμένη, χρεία. EPI TH. Ἄλεγειν, ἀντὶρὰ, ἀμεγαρτὸς, ἀδίδακτὸς, ἀτινακτὸς, ἀτλητὸς, ἀχθὸφθρὸς, ἀχάλινωτὸς, ἀειδίνητὸς, αὐτοἰελικτὸς, ἀγρυπνὸς, ἀτερπις, δαι-μόνι, δόρυκτητὸς, δούλειος, δασπλῆς, δυλοποιὸς, διψᾶλέα, θυελληεσσά, ἐχθρά, κᾶκή, κράτερᾶ, μοιριδίη, ὀλὸή, πικρά, πάντολμος, πόλυνπνός, πύριθαλπῆς, σκληρὰ, τέτράζυγος, φλογερᾶ, γλυκερᾶ, πανδάματρω, ἀδάμαστὸς, ἐμπεδόμητις.
- 'Αναγκαῖος, α, ὄν, adj. [necessarius,] necessary, inevitable, critical, imperative. 'Ημᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δὲ τ' ἐνθαδὲ γυπὲς ἐδονται. Π. 836.
- 'Αναγνάμπτω, f. ψω, v. [flecto, reflecto, curvo, dissolvo,] to bend back, to untie, to separate. Οὐδ' ἔρρηξεν χαλχὸν, ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή. Γ. 348. SYN. 'Αναλῶω, ἀναζεύννυμι, ἀν᾽ἀκάμπτω, κυρτῶω.
- 'Αναγνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus, scelestus,] impure, wicked. 'Η τὴν ἐμὴν ἀναγνὸν ἐκλίπων φρένᾳ; Hipp. 1446. SYN. 'Ακάθαρτὸς, ἐνάγῆς, ἀνὸσιός, ἀντῆρος, μῦρὸς, μοχθηρὸς, ὀυπᾶρὸς.
- 'Αναγρύζω, v. [grunnio, hisco, mutio,] to grunt, to grumble, to gape. Τὸ τελευταῖον δ' ἦν ἀναγρύζη. Nub. 942. SYN. See in Γρύζω.
- 'Ανάγω, f. ξω, v. [tollo, eveho, educo, refero,] to lead, to bring up, to raise up, &c. 'Ανάγετ', ἀνάγετὲ κωκυτὸν. Phœn. 1369. SYN. Ἐπανάγω, ἐπάγω, ἐξάγω, ὑπεξάγω, προσάγω, αἶρω, ὑφαιρέω, ὑπεξαιρέομαι, ἀν᾽ἀπέμω, παιδεύω, ἐκτρέφω, ὑποστρέφω.
- 'Ανάδαίω, v. [divido, incendo,] to divide, to set on fire, to kindle. Πέμπουσι δ' ἀνδαίοι τες ἀφθόνῳ μένει. Agam. 296. SYN. 'Ανάκαιω.

¹ Dr. Maltby considers ἀναβωλάκτιας as an adjective. See his Thes.

- Ἀναδείκνυμι, f. ξω, v. [demonstro, ostendo, edo,] to exhibit, to display. Συγῶν ἀνωγᾶ, κἀναδείκνυναι πύλας. Soph. Electr. 1473. SYN. Ἀνοίγω, ἐπιδείκνυμι, ἀναφαίνω, ἀποδείκνυμι, ἀναγύρευνω, ἀνατίθημι, ἐπιβάλλομαι.
- Ἀναδελφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fratre carens,] deprived of or without a brother. Ἀναδελφός ἐσται; τὰς τυχὰς τὶς οἶδ' ὄτω. Iph. T. 476.
- Ἀναδέρκω, α. 2. ἐδράκων, v. [suspicio, adspicio,] to look up, to see again, to see distinctly. Καὶ ἀνεδράκεν ὀφθαλμοῖσιν. E. 436. SYN. Ἀἰνέω, ἀνέβλεπω, ἀνέκλυπτο.
- Ἀναδέσμη, ης, ἡ, et ἀναδεσμός, ου, ὁ, subst. [ornamentum capitis, redimiculum,] a head-ornament, a fillet, a ribbon. Ἀμψυκᾶ, κεκρυφῆλόν τ', ἡδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμη. X. 469. See also Med. 974. SYN. see in Ἀνάδημα.
- Ἀναδέσους, ου, ὁ et ἡ, adj. [religatus, revinctus,] bound up, tied back. Ἐγὼ δὲ πλοκάμῳ ἀναδέσοις. Hec. 917.
- Ἀναδέχομαι, f. ξομαι, v. [suscipio, recipio, excipio,] to take back, to engage as bail, to maintain. Καὶ λούτρ' ἐς Αὔλιν μητρὸς ἀνεδέξω παρᾶ. Iph. T. 819. SYN. Δέχομαι, ἐκδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑπισχνέομαι, ἐγγυᾶω, ὁμολόγῶ, ὑπομένω.
- Ἀνάδω, v. [religo, vincio, redimio,] to bind, to tie up, to crown. Νῆ τὴν ἑκάτην, κἀγωγ' ἀναδίῃσαι βουλόμαι. Plut. 764. SYN. Ἀναδεσμεύω, ἐξαρτῶ, ἐκδῶ, διάδω, κἀτάδω, ἐπιστέφω, ἀναστέφω, στεφάνω, ταινῶ.
- Ἀνάδημα, ἄτος, τὸ, subst. [diadema, fascia,] a bandage for the head, a crown or garland tied round the head of a conqueror in the public games, a fillet. Ἀνάδημά δέξαι, χειρὸς εὐσεβοῦς ἀπῶ. Hipp. 83. SYN. Ταινία, μίτρα, ἀναδεσμός, ἀναδέσμη.
- Ἀναδιδάσκω, f. ξω, v. [meliora edoceo, dedoceo,] to teach thoroughly, or again. Τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν, ὥς ἔχει. Equit. 153. SYN. Ἐκδιδάσκω, ἐκπαίδευν.
- Ἀναδίδωμι, f. δώσω, v. [reddo, emitto, produco,] to give up, to yield, to produce. Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκάν εἰς φῶς. Eur. fr. Melan. 22. SYN. Ἐκδίδωμι, ἀποδίδωμι, ἀνταποδίδωμι, ἀμείβομαι, προφέρω.
- Ἀναδόχη, ης, ἡ, subst. [(1) receptio, cessatio, relaxatio, (2) sponsio,] reception, cessation, bail. Δωδέκατος ἄρτος, ἀναδόχῃν τέλειν πῶνον. Trach. 838. SYN. (1) Ἀναπαύλα, μέλλσις, ἀνάκωχη, (2) ἐγγυήσις.
- Ἀναδύνω, ἀνδύνω, et ἀνადύνμι, v. [emergo, prodeco, retrocedo,] to spring up, to emerge, to retire, &c. Θάρσυνον, μή τίς μοι υποδδείσας ἀναδδύη. i. 377. See also Batrom. 89. and A. 359. SYN. Ἀναγῶ, ἀναβαίνω, ἀναφαίνω, ἐπανίημι, ἀνίσχω, ἀναφύωμαι, ἀνέρχομαι, ἀναχάζω, ἀναχωρεῶ, ἀνὰ τρεχω, ὑποστρεφω.
- Ἀναεδνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dote carens,] dowerless, portionless. Τάων, ἦν κ' ἐθέλησσι, φίλον ἀναεδνὸν ἀγέσθω. I. 146. SYN. Ἀδωρήτος.
- Ἀναείρω, v. [tollo, elevo,] to raise up, to carry away, to carry off. Ἡ μ' ἀναείρ', ἡ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μέλησει. Ψ. 724. SYN. Ἀείρω, αἶρω, ἐξανίσταμαι, ὑπανίσταμαι, ἀναγῶ.
- Ἀναελπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insperatus,] unhoped-for. Ἡλυθᾶμεν, Κρόνου νῆε ἀναξ, ἀναελπτὰ παθόντες. Hes. Theog. 660. SYN. Ἀελπτός, ἀνελπιστός, ἀελπητός, ἀνελπίς.
- Ἀναζέω, v. [efferveo, ebullio,] to boil up, to bubble up. Ἀναζέουσι θρομβώδεις ἄφροι. Trach. 704. SYN. Ἀναβράττω, ἐκζέω.
- Ἀναθάλλω, v. idem quod Ἀναθηλέω, q. v. [repullulo, regermino,] to flourish again, to grow green.
- Ἀναθάλλω, v. [refoveo,] to warm again, to cherish up. Ἀνεθαλπὸν, ἐκ δὲ χαίτας. Anacr. 3. 25. SYN. Θάλπω, ἀναψύχω, ἀναθερμαίνω.
- Ἀναθηλέω, v. See Ἀναθάλλω. Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥᾶ ἔ χαλκὸς ἐλεψέ. A. 236. SYN. Ἀναβλαστάνω.
- Ἀναθημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) donarium Deo in templo suspensum, (2) ornamentum quodlibet,] (1) an offering in the temple of some God, (2) an ornament. Ἀναθημᾶ δίου παιδός, οὗς Ἡρακλῆς. Ion. 1144. SYN. Προστροπή, ἀγαλμᾶ, κόσμος, κόσμησις.
- Ἀναθῶρεω, et ἀναθῶρω, v. [exsilio, subsilio,] to spring up, to rebound. Ἀνὰ δὲ δρομάδες ἐθῶρον ἐθῶρον. Orest. 1415. See also N. 140. SYN. Ἀναθρώσκω.

Ἀναθρεῶ, v. [perspicio, attente considero,] to examine narrowly, to look through. Ἴδου μὲ κἀναθρησὺν οἱ ἐγὼ κἀκᾶ. Hec. 807. SYN. Ἀναβλέπω, ἀναθεωρεῶ, ἀνασκοπέω.

Ἀναθρώσκω, v. See Ἀναθρεῶ. Ὑψί τ' ἀναθρώσκων πέτεται. N. 143. SYN. Ἀναπηδάω, ἀποπηδάω, ἐκπηδάω, ἀποθρώσκω, ἐκθρεῶ, ἀνάλλομαι, ἐξάλλομαι, ἀναφερόμαι, ἀνακηκίω, ἀνασκιρτάω, αἴσσω.

Ἀναθῶω, v. [rursus impetum capio,] to burst forth, to gush up. Ἐξ ἁμάραν ἀνέθνε· θεὰ δ' ἐπεμαίνεται ὁ χώρῳ. Call. in Cer. 30. SYN. Ἀναδύομαι.

Ἀναιδείᾳ, as, ἡ, subst. [impudentia,] impudence, effrontery. Ὡ μοῖ, ἀναιδείην ἐπιειμένῃ, κερδᾶλέοφρον. A. 149. SYN. Ἀναισχυντία, ἄφραδία, προπέτεια. EPITH. Ἀχάλινος, λάβρος, θράσειᾳ, ἀκόλαστος, ἀκράτης. PHR. Νύσων πασῶν μέγιστη, τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλεόν.

Ἀναιδεύομαι, v. [impudentia utor,] to be impudent, to behave impudently. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται. Equit. 396. SYN. Αὐθαδέω, αὐθαδίζομαι, ἀναισχυντέω.

Ἀναιδής, ἔως, et ἀναιδητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impudens, inverecundus,] impudent, shameless. Ἡδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονᾶ. Alcest. 744. See also Apoll. 3. 92. SYN. Ἀναισχυντός, ἀσελγής, βίαιος, κύνόπης, πῶνηρός, αὐθάδης.

Ἀναιδῶς, adv. [impudenter,] impudently. Σὺ δ' οὖν ἀναιδῶς διέμαχον τὸ μὴ θανεῖν. Alcest. 710.

Ἀναιθύσσω, v. [quatiendo vel movendo excito flammam,] to kindle a fire by motion. Τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα. Troad. 343. SYN. Αἰθύσσω, ἀναιθῶ, κινέω, ἐκλάμπω, ἀποστίλβω, ἀγλαίζομαι.

Ἀναιθῶ, v. [uro, accendo,] to kindle, to light up. Καὶ πῦρ ἀναιθῶν, χιόνος οὐδὲν μοι μέλει. Cycl. 330.

Ἀναιμακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud sanguine tinctus, incruentus,] unstained with blood. Λαβόντες, οὐ μέθωσ' ἀναιμακτον χροᾶ. Phoen. 273. SYN. Ἀναιμῶν, ἄτρωτος.

Ἀναιμῶν, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [exsanguis,] bloodless. Τοῦνεκ' ἀναιμόνες εἰσὶ καὶ ἀθανάτοι κἀλεόνται. E. 342.

Ἀναιμῶσαρκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus caro sanguinis est expers,] having flesh devoid of blood, bloodless. Ἀπάθης, ἀναιμῶσαρκε. Anacr. 43.

Ἀναιμῶτι, adv. [sine sanguine,] without blood. Ὑσμίνην, καὶ δ' οὐ κεν ἀναιμῶτι γ' ἐρίδην. Apoll. 2. 988.

Ἀναινῶμαι, v. [abnuo, renuo, detrecto, (2) inficio,] to refuse, to disown, to deny. Ἴδου τὸ δούλευμ' ἡδῦ, κοῦκ ἀναινῶμαι. Orest. 215. SYN. Ἀπείπω, παραιτέομαι, ἀθερίζω, ἀθετέω, ἀποπέμπομαι, ἀπωθεῶ, ἀρνέομαι, ἀναρνεῶμαι.

Ἀναιρέσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) ablatio, (2) eversio, (3) abrogatio, (4) interfectio, caedes,] a taking away, a destroying, murder. Νυκτός φυλάσσων ὁστέων ἀναιρέσιν. Orest. 398. SYN. (1) Ἀφαίρεσις, (2) αἵρεσις, ἀνάρρηπη, (3) διᾶλυσις, (4) καθαίρεσις, φόνος.

Ἀναιρέω, f. ἡσω, v. [aufero, tollo; everto, interficio,] to take up, to overturn, to kill. Σὲ μὲν ἡμετέρα ψῆφος ἀναιρεῖ. Androm. 519. SYN. Αἶρέω, ἐπαίρω, ἀφαιρούμαι, καθαίρω, λύω, κατᾶλύω, αἵστω, ἀποκτείνω, ἀφαιρίζω, κατακρίνω.

Ἀνᾶίσσω, et Att. ἀναιίσσω, (3 syll.) f. ξω, v. [sursum ruo,] to start up, to excite. Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων. Phoen. 1474. SYN. Ἐγείρομαι, ἐξανίσταμαι, ἀνίσταμαι, ἀναθρεῶ, ἀνορμᾶω.

Ἀναισχυντέω, v. [impudenter ago,] to be impudent. Τοιαῦτ' αἰσῶν τὰδ' ἀναισχυντεῖ. Thesm. 707. SYN. Ἀναιδεύομαι, αὐθαδίζομαι, ἀπειρηθῆναι, ἀναισχυντᾶ ποιῶ.

Ἀναισχυντία, as, ἡ, subst. [impudentia,] impudence. Ὡς ἅπαν γὰρ ἐστὶ τὸλμης ἔργα κἀναισχυντίας. Thesm. 702. SYN. Ἀναιδεύᾳ, ἀναιδείῃ.

Ἀναισχυντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impudens, inverecundus,] impudent, indecent. Τὶ δὲ σὲ τὰμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου τὸδε; Iph. A. 329. SYN. Ἀναιδής, παρὰτολμός.

Ἀναιτίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insons, causam non habens, cujus causa nulla est,] blameless, exempt from fault. Οὐδὲν κἀκῶσαι τοὺς ἀναιτίους θελω. Herc. F. 1153. SYN. Ἀνυπαίτιος, ἀνεύθυνος, ἀνυπεύθυνος, ἀθῶος, ἀμεμφής.

Ἀνάκαιω, f. καύσω, 1 aor. ἐκαυσά et ἐκαυα, v. [accendo, incendo,] to rekindle,

to light up. Ἄνεκασε μὲν πῦρ πρῶτον, ὑψηλῆς δρυὸς. Cycl. 382. SYN. Ἄν-
άπτω, ἐφάπτω, δαίω, καίω, ἐκκαίω, διαπύρδω, πρήθω, ἐμπρήθω, φλέγω, ἐκφλέγω,
ἀναφλέγω.

Ἄνᾱκᾱλῶ, v. [inclamo, alta-voce appello,] to call aloud on, to invoke. Π. Ἄ-
δίκη γ', ὦ θεοί.¹ E. Μυκήναις, μὴ ἴθ' ἄν' ἀκᾱλεῖ θεούς. Phoen. 617. SYN. Κᾱ-
λῶ, ἐπιμαρτύρομαι, ἐκκᾱλῶ, παρᾱκᾱλῶ.

Ἄνᾱκᾱλύπτω, v. [revelo, retego,] to unveil, uncover, reveal. It is sometimes
used in the active voice with a medial signification. Orest. 288. Μὼν τρέσας
οὐκ ἀνᾱκαλύψω βλεφάρων, Ἀτρεὺς γέγως; Iph. A. 321. SYN. Φαίνω, ἀνᾱ-
φαίνω, ἀπᾱκᾱλύπτω, διαφωτίζω.

Ἄνᾱκάπτω, v. [deglutio, absorbeo, devoro,] to swallow up, to devour. Τὸ
σπέρμ' αὐτῶν ἀνᾱκάψαι. Av. 579.

Ἄνᾱκειμαι, f. κείσμαι, v. [accumbo, recumbo, consecratus vel dicatus sum,]
to recline, to be imputed. Ἴδου, σὺ κόσμει, σοὶ γὰρ ἀνᾱκέιμεσθ' ἤ. Bacch. 934.
SYN. Κατάκειμαι, ἐπικείμαι, ἀνᾱκᾱθίζομαι, ἐπικλινόμαι, ἀνᾱκλινόμαι, καθιέ-
ροῦμαι.

Ἀνᾱκέλαδός, ου, ὁ, subst. [susurrus, strepitus,] an echo, a noise. Ἀνᾱκέλαδόν
ἄπ' ἁλῆος ἢ-συχόν. Orest. 182.

Ἀνᾱκέραννυμι, ἀνᾱκέραννῶ, et ἀνᾱκέρᾱω, v. [commisceo,] to mix, to blend
with, to replenish. Ἀνᾱ δὲ Βακχεῖαν σύντονον — κερᾱσᾶν. Bacch. 126. SYN.
Συγκέραννυμι, συμμίγνυμι, συμφύρω, συγκυκᾱω, ἀνᾱκίρνημι, συγκίρνημι.

Ἀνᾱκίκω, v. [sursum fero, erumpo, prosilio,] to burst, to gush forth. Στῇ δὲ
μέσῳ ἐν ἁγῶνι, πόλιν δ' ἀνᾱκίκεῖν ἰδρῶς. Ψ. 507. SYN. Ἀνᾱφέρομαι, ἀναι-
ροῦμαι, ἀνᾱβλύζω, ἀνᾱβρῶω, ἀνᾱθῶρεω, ἀνᾱπηδάω.

Ἀνᾱκρύπτω, v. [voce præconis renuntio,] to proclaim aloud. Ἀνᾱκρύπτεν τῶν
ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφάνώσας. Plut. 585. SYN. Ἀναγγέλλω, ἐπαγγέλλο-
μαι, ἀνᾱβᾱῶω.

Ἀνᾱκινῶ, v. [moveo, impello, suscito,] to stir up again, to agitate anew.
Ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνᾱκινῆσαι. Trach. 1261. SYN. Ἀναγίρω, ἀνᾱσειῶ,
ἐξορᾱῶω, τᾱράσσω, ἀνᾱτᾱράσσω.

Ἀνᾱκίνησις, ἔως, ἡ, subst. [commotio, suscitatio,] agitation. Ψυχῆς πλᾱνημᾱ
κᾱνᾱκίνησις φρένων. Œ. R. 727. SYN. Κίνησις, ἀγεροῖς.

Ἀνᾱκίρνᾱμαι, v. [permisceo,] to mix up, to blend with, to temper. Φιλίας
θνητοὺς ἀνᾱκίρνασθαι. Hipp. 254. SYN. Ἀνᾱμίγνυμι, διαμίγνυμι, κατᾱμίγνυμι.

Ἀνᾱκλάζω, v. [clango, clamo,] to exclaim, to shout. Μεγά δ' ἀνᾱκλάγον, ὦ
Νηρηΐ κόρα. Iph. A. 1062. SYN. Κλάζω, κλάγγω, ἀνᾱχῶ, ἀνᾱκράζω, γέγω-
νῶ, κἑλάδῶ, κραυγάζω.

Ἀνᾱκλαίω, v. [defleo, vehementer fleo,] to lament aloud. Καὶ Μοῖσαι τὸν
Ἄδων ἄνᾱκλαίουσιν, Ἄδων ἔν. Bion. 1. 94. SYN. Ἀνᾱκκῶω, ἀποιμῶζω, μετᾱ-
κλαίω, ἐπικλαίω.

Ἀνᾱκλᾶω, f. ἄσω, v. [refringo, reflecto,] to force back, to bend or incline.
Ὀμοῖς ἀριστέροισιν ἀνᾱκλᾶσας δερην. Orest. 1476.

Ἀνᾱκλίνω, f. ἴνω, v. [repono, reclino, aperio,] to bend back, to open, to dis-
close. Ἐνθ' οἱ ἀνᾱκλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλ' ἁ πηδῆ. v. 78. SYN. Κατᾱκλίνω,
ἀνᾱπλίπτω, ἀνοίγω, ἀνᾱπέτάννυμι, ἀναπτύσσω.

Ἀνᾱκοινῶω, v. [communico aliquid cum aliquo,] to commune with another, to
consult. Βουλόμενος ἀνᾱκοινουσθαί τέ. Nub. 470. SYN. Κοινῶω, κοινωνῶω,
μετᾱδίδωμι, μετέχω, νῆμομαι.

Ἀνᾱκοιρᾶνῶω, v. [dominor, rego, obeo,] to marshal, to command. Γινώσκω,
γὰρ Ἀρηᾱ μάχην ἀνᾱκοιρᾶνέοντᾱ.² E. 824. SYN. Κοιρᾶνῶω, κατευθύνω, ἀρχω,
διατάσσω.

Ἀνᾱκολπιζῶ, v. [succingo,] to fold to the bosom. Διελθε, κᾱνᾱκόλπισόν. Thesm.
1174.

Ἀνᾱκῶμιζῶ, v. [(1)refero, eveho, (2)redeo,] (1) to bear up, to recover, (2) to
return. Πρόσωθεν πόθεν ἀνᾱκῶμιζομαι. Hipp. 831. SYN. (1) Ἀνᾱκῶμιζῶ,
ἀνᾱφέρω, ἀποφέρω, (2) ἀνείμι, ἐπᾱνείμι.

¹ Θεοί is here scanned as one long syllable.

² Ἀνᾱκοιρᾶνέοντᾱ, in the later editions, is read ἀνα κοιρᾶνέοντᾱ.

Ἀνακοντίζω, v. [ejaculor, erumpo,] to dart, to spout up. Αἰμά δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖδ χιτῶνδ. E. 113. SYN. Ἀκοντίζω, ἀναφῆρμαι.

Ἀνακόπτω, v. [(1) retundo, (2) inhibeo, (3) propulso,] (1) to beat back, (2) to retard or hinder, (3) to dash out. Ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θύρεων¹ ἀνεκοπτὲν ὄχῃας. φ. 47. SYN. (1) Ἀνακρούω, ἀπωθεώ, (2) ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἀμβλύνω, (3) ἐκθλίβω.

Ἀνακουφίζω, v. [sublevo,] to lift up, to lighten, to relieve. Ὡν ἡσθῶμην σου, κἀνεκουφίσθην δέμας. Hipp. 1390. SYN. Ἐπίκουφίζω, ἐλαφρύνω, ὑπαίρω, ἀνίστημι, ὑπανίστημι, ἀνίσχω, ἀνυψώ.

Ἀνακούφισις, ἔως, ἡ, subst. [sublevatio, allevatio,] alleviation, relief. Ἀλκὴν λαβοῖς ἄν, κἀνακούφισιν κἀκῶν. Cē. T. 218. SYN. Κούφισμα, κούφισις, ἀνᾶπανμα.

Ἀνακούω, f. κούσμαι, v. [ausculto rursus,] to listen to once more. Μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γῶν. Electr. 81. SYN. Ἀκροᾶμαι, ὑπακούω.

Ἀνακράζω, f. ξω, v. [exclamo,] to cry out, to bawl, to exclaim. Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκράγον, οὐκ ἐπικεύσω. ξ. 467. SYN. Ἀνακλάζω, ἀναβρόᾶω, ἐκβρόᾶω, ἀναφώνεω, ἐπιφώνεω, ἐγκράζω, ἀνακᾶλέω, ἐπικᾶλέω, ἐπιφθέγγομαι.

Ἀνακρέμάννυμι, v. [suspendo in altum,] to hang up, to keep in suspense. Τόξον ἀνέκρεμάσεν πρὸς κίονα πατρὸς ἐοῖδ. Hom. Apoll. 8. SYN. Κρέμάννυμι, ἀπαρτάω, ἐπαρτάω, ἀναρτάομαι, αἰρῶ.

Ἀνακρέων, οντὸς, ὁ, P. N. [Anacreon,] a celebrated lyric poet of Teos. Ἄνακρεων μ' ἐπεμψε. Anac. EPIΓH. Ἀφθίτης, μᾶλακός, οἰνόποτης, οἰνόβαρής, φίλοκωμός, Τήϊος, εὐχὸς Ἰώνων. PHR. Ἀοιδίμος μελίστης, ἀκρεστός ἐρώτων, Διὸς οὐ μὲλλημένδς οὐασι κῶμδς.

Ἀνακρίνω, f. ἰνῶ, v. [scrutor, inquirō, dijudico,] to examine, to search out, to decide. Δυστροῦον φωνᾶς ἀνακρινόμενον. Pyth. 4. 112.

Ἀνακρότew, v. [edo plausum,] to clap the hands, to applaud. Ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνέκρότησ' ὑφ' ἡδόνῃς. Plut. 739. SYN. Ἐπικρότew, ἐπιρρόθew, ἐπισημαίνομαι, ἐπαινέω, ὑμνέω.

Ἀνακρούω, v. [navem coërceo vel retrorsum ago,] to cause a ship to move backward, to row astern. Ἦν πως πρῦμναν ἀνακρούσεται, πληγεῖς ταῖς εἰρεσίωναις. Vesp. 399.

Ἀνακτᾶμαι, f. κτήσμαι, v. [(1) recupero, (2) refocillo, (3) mihi amicum facio,] to recover, to repossess, to attach, to conciliate. Ἀλκῇ πέποιθὸς δῶμ' ἀνακτῇσι πατρὸς. Choeph. 231. SYN. (1) Ἀνακτμίζομαι, ἀνᾶλαμβάνω, ἀναπράττω, ἀνορθῶ, ἀνασῶζω, ἀπαρτίζω, κἀπαρτίζω, (2) ἀναζωπύρεω, ἀναψύχω, (3) θεράπευω.

Ἀνακτορία, as, ἡ, subst. [imperium, regnum,] command, sovereignty. Κεῖν' ὄχρα κροῖουσιν, ἀνακτορίην ἀφίεντες. Hom. Apoll. 234. SYN. Ἀρχή, βασιλεία, κοῖρανίη. EPIΓH. Γεράρα.

Ἀνάκτορον, ον, τὸ, subst. [regium palatium, (2) templum,] a palace, a temple. Ἀνάκτορον θυηπλῶ. Troad. 331. SYN. Βασιλειῶν, (2) ναὺς, ἱερόν, τέμενος, ἄλσος. EPIΓH. Κἄλσν, ὀλβιῶδαῖμον.

Ἀνάκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [herus, rex,] a king, a prince, a ruler. Πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἰλῖον τ' ἐπισκῶπεῖ. Iph. T. 1415. SYN. Ἄναξ, κύριος, δεσπότης, ἄρχων, ἐπιστάτης.

Ἀνακῦκᾶω, v. [permisceo, commisceo,] to mix up. Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γέ, τὴν τᾶ φάρμακ' ἀνακῦκῶσαν. Plut. 302.

Ἀνακῦκλέω, v. [evolvero, explico,] to roll back, to bend forward. Αἰθίς μ' ἐς ὀρθὸν στήσδν, ἀνακῦκλει δέμας. Orest. 225. SYN. Κῦκλῶ, ἀνακῦλίω, ἀνακῦλινδew, ἀποκῦλινδew, δινέω, ἀναστρέφω.

Ἀνακμβάλιάζω, v. [cum sonitu evertō,] to overturn with a great noise, to tumble. Δίφροι δ' ἀνεκμβάλιαζδν. Π. 379. SYN. Ἀνακρότew, ἀποτρεπῶμαι.

Ἀνακύπτω, v. [existo, emergo,] to rise up, to emerge. Τὸν Δι', ἀνακύψαμεν. Cycl. 212. SYN. Ἀναβλέπω, ἀναβαίνω, ἀναδύομαι.

Ἀνακωδωνίζω, v. [tintinnabulum pulso,] to shake about, to try by the sound. Τὸν ρόμβον, ἀνακωδώνισδν. Aristoph. fr. Hero.

Ἀνακωκῶ, v. [deploro, defleo,] to bewail aloud. Πήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λίγυ. Pers. 468. SYN. Κωκῶ, θρηνέω, γῶαω, ἀνακλαίω, δάκρυρρόω, ἀποθρηνέω, ἐποδύρομαι, ἐπολῶφύρομαι, κατῶλῶφύρομαι.

¹ Θυρέων is here scanned as an iambus.

- Ἀνάκωχεύω, v. [(1) navem in anchoris retineo, inhibeo; (2) recedo,] to stop the motion of a ship; to restrain, to check. Κἀνάκωχεύει πᾶρεις. Electr. 732. SYN. Κἀρέχω.
- Ἀνάλαλᾶζω, v. [ululo, exclamo, tripudio,] to raise a shout. Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρχησάμην. Eur. Suppl. 729. SYN. Ἀνάκράζω, παϊανίζω.
- Ἀνάλαμβάνω, f. λήψομαι, v. [recipio, recupero, repeto,] to take up, to recover, to refresh. Νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀνάλαβεῖν ἁμαρτίας. Ion. 429. SYN. Πάρα-λαμβάνω, ἀναδέχομαι, ὑποδέχομαι, ἐπανορθόω, ἀνακτᾶσθαι, ἀναιρεῖσθαι, ἀνέχω, ἀναῖκτέω, αἰσθάνομαι, ἐνθυμέομαι.
- Ἀνάλαμπω, v. [resplendo,] to shine forth, to blaze out. Πῦρ ἄμωτον δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ κἀπτεοῖς βάθειης. Mosch. 4. 103. SYN. Ἐκλάμπω, ἀποστίλβω, ἐκφαίνομαι, ἀντέλλω, ἀνᾶκύπτω.
- Ἀνάληγτος, ov, ὁ et ἡ, adj. [sine dolore, crudelis, qui nullo dolore aut misericordia tangitur,] unattacked by pain or sorrow, unfeeling. Τοῦ δ' ἀναλήγτου πάθους; Hipp. 1383. SYN. Ἄλυπτος, ἀλύπητος, ἀναλήγης, ἀνώδυνος, ἀπόνος, ἀναισθητός, ἀνηλέης, ἀπηνής, σκληρός.
- Ἀναλήγτως, adv. [inhumaniter,] unfeelingly. Ὡδ' ἀναλήγτως βάλειν. Aj. Fl. 1333.
- Ἀναλδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [incrementum non capiens,] incapable of growing. Ὡς ὑπὸ τοῦ μη γινῶναι καθάρως ἡμεῖς ἐποίησάτ' ἀναλδεῖς. Vesp. 1040. SYN. Ἀσθενής, ταπεινός.
- Ἀναλδήσκω, v. [succresco,] to grow up, to rise into sight as a star. Λάμπων ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός, αὐτὰρ Ἰήσων. Apoll. 3. 1362. SYN. Ἀναδίδωμι, αὐξάνομαι.
- Ἀνάλεγω, f. ξω, v. [colligo,] to collect, to gather, to read, &c. Κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνὰ τ' ἐντέᾳ καλὰ λέγοντες. A. 754. SYN. Συλλέγω, συναίγω.
- Ἀναλθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [insanabilis, incurabilis,] incurable, not having the power of healing. Μοίραισι δ' ἀναλθεῖα φάρμακ' πάντα. Bion. 7. SYN. Δυσασθής, ἀνήκεστος.
- Ἀναλίσκω, et ἀναλῶ, f. ὦσω, v. [absumo, insumo, perdo,] to consume, to expend, to waste, to destroy. Σφάγια παρῆναι κἂν ἀναλίσκης ξένους. Iph. T. 338. See also Med. 326. SYN. Ἐπαναλίσκω, ἐξαναλίσκω, δαπάνω, ἀποτρώω, καθαιρέω, κατὰτρίβω, πορθέω.
- Ἀναλκεία, et ἀναλκία, as, ἡ, (lon. ἀναλκίη,) subst. [(1) impotentia, ignavia, (2) timiditas,] feebleness, cowardice. Ἰλίων εἰσανάβηναί ἀναλκείησιν δαμέντες. P. 337. SYN. Ἀδράνειά, ἀσθeneiá, ἀμηχανία, ἀκρατεiá, ἀνανδρία.
- Ἀναλκίς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [impotens,] weak, powerless. Ἡ οὐχ' ἄλκς, ὅττι γυναικάς ἀναλκιδάς ἡπερόπενεις; E. 349. SYN. Ἀσθενής, ἀδυνατός.
- Ἀνάλλομαι, v. [assilio, insilio,] to spring up, to leap. Καὶ ἀνάλατ' καὶ πλάτῃ-γησεν. Theocr. 8. 88.
- Ἀναλῶ, see Ἀναλίσκω.
- Ἀναλτός, ov, ὁ et ἡ, adj. [inexplebilis, insatiabilis,] unseasoned with salt, (properly) insatiable. Ὡς τοῦτον τὸν ἀναλτὸν ἀλγνεύειν ἀπέπαυσας. σ. 113. SYN. Ἀκόρεστος, ἀκόρητος, ἀπλήρωτος, ἀχρεὺς, ἀηδής.
- Ἀναλυσίς, ἔως, ἡ, subst. [resolutio, abrogatio,] dissolution, deliverance. Ἐν οἷς ἀναλύσις, ἐστὶν οὐ-δέμια. Soph. Electr. 142. SYN. Λύσις, διάλυσις, ἐκλύσις, ἐκτίσις, ἀναπύχῃ.
- Ἀναλύτης, ἥρως, ὁ, subst. [liberator,] a deliverer. Ἀναλύτης τις δόμων. Choëph. 153. SYN. Σωτήρ, ἐλευθερωτής.
- Ἀνάλυνω, ὦσω, v. [resolvo, dissolvo; in med. voc. redimo,] to loosen, to untie, to set aside, to ransom, to redeem. Ἀνὰ μοι τεκνὰ λύσαι. Suppl. 45. SYN. Ἐπανάλυνω, κατὰλυνω, ἀναίρω, ἀποδίδωμι, ἀνάγω, ἐκτίω.
- Ἀνάλωμά, ἄτος, τό, subst. [sumptus, impensa,] expense, expenditure. Οὐκ ἔστι τανάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν. Suppl. 786. SYN. Ἀνάλωσις, δαπάνη, βλάβη, ζημία.
- Ἀνάλωσις, ἔως, ἡ, subst. [consumptio,] consumption, waste, expense. Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματ' ἀθρῶν. Theogn. 899. SYN. Ἐξανάλωσις, κατανα-

¹ Here and in many other instances the two words ἡ οὐχ only form one syllable in scanning. The same remark will apply to μὴ οὐ. See Clarke's note at Il. E. 349.

λωσις, φθίσις, ἀνάλωσις.

Ἀνάμαιω, v. [furibundo impetu sursum deorsum feror,] to desire eagerly, to spread furiously. Ὡς δ' ἀνάμαιμαι βάθε' ἄγκεᾶ θεοπιδᾶες πῦρ. Υ. 490. SYN. Μαιμαῶ, μαίνομαι, ἀνὰφέρομαι.

Ἀνάασσῶμαι, v. [iterum mando, rumino,] to ruminate, to consider again and again. Ἐγνωσᾶν ἀνάασσόμενοι. Vesp. 783.

Ἀνάάσσω, v. [(1) pinso, (2) abstergo, luo,] to bake; to wipe off, to expiate. Ἐρδουσα μέγα ἔργον ὃ σὴ κέφαλῇ ἀνάμάζεις. τ. 92. SYN. Μάσσω, ἀπὸμάσσω, ἀπὸτρίβωμαι, ἀναφυράω, ἀναμάλάττωμαι, ἀποκάθαίρω.

Ἀνάμέλω, v. [cano, celebraz cantu, modulator,] to sing, to celebrate in song. Ἰκέτ' ἐπιστάμενος λίγυρὰν ἀναμέλψαι ᾠιδάν. Theocr. 17. 113. SYN. Ἀνυμνέω, ἀναγυρένω, κηρύσσω, κατὰδῶ, περὶάδῶ.

Ἀνάμνω, et poet. ἀναμίμνω, v. [expecto, permaneo,] to await, to look for, to expect. Χειρὸς θύρας ἀνάμνειν κουφίσματα. Phæn. 862. See also Λ. 171. SYN. Κατάμνω, ἐπιμένω, ὑπομένω, ἐπέχω, ἐκδέχομαι, προσδέχομαι, καταδῶ, κατὰδῶ, προσδῶ.

Ἀνάμεσσω, v. [repleo,] to fill. Ἵπὸ γραμματέων ἀνέμεστώθη. Ran. 1083. SYN. Μεσσω, πληρῶ, ἀνάπληρῶ, ἀναπλήθω, ἀναπίμπλημι.

Ἀνάμέτρω, et ἀνάμετρούμαι, v. [denuo metior, remetior,] to measure over again, to experience, to estimate, to repeat. Εἰς τοῦμοφυλὸν ἀνάμετρονμὲνη δακρυ. Iph. T. 347. SYN. (1) Μέτρω, κατὰμέτρω, διάμέτρω, ἀντιμέτρω, διατάττω, (2) διηγέομαι, διέρχομαι.

Ἀνάμιννμι, m. et pass. ἀναμίγνυμαι, v. [immisceo,] to mix with, to blend. Ὅμοῦ δὲ Κάδμου παισὶν ἀνάμεμιγμέναι. Bacch. 37. SYN. Ἀνάμιννω, ἀνακεράννυμι, ἐμρίννυμι, κατὰμιννυμι, ἐμπλέκω.

Ἀνάμνήσκω, f. μνήσω, v. [in mentem revoco,] (1) to remind, to admonish, to call to mind, (2) to remember. Μῶν τὰμὰ διὰ χρόνον σ' ἀνέμνησαν κάκᾳ. Electr. 504. SYN. (1) Ἵπομνήσκω, μνημονεύω, διαμνημονεύω, ὑπόμνημι, ὑποβάλλω, ρουθετέω, παρραγγέλλω. (2) μνάομαι, παρᾰμνήμαι, ἐκμανθάνω, ἐξᾰπισταίμαι.

Ἀνάμίσγω, a word of rare occurrence in the best poets, see Ἀνάμιννυμι.

Ἵδωρ δ' ἀνάμισγεται ὕδει. Theog. 953.

Ἀνάμορμύρω, v. [cum murmure ebullio, murmuro,] to roar, to murmur, to bel-low. Φῦσαι χαλκῆων ὅτε μὲν τ' ἀνάμορμύρουσι. Apoll. 3. 1299. SYN. Μορμύρω, μορμυρίζω, ὑποφθιρίζω, ἀναζέω.

Ἀνάμωχλεύω, v. [vectibus submoveo,] to unbar, to remove. Τὶ τάσδε κινεῖς κἀνάμωχλεύεις πύλας. Med. 1314.¹ SYN. Ἀνάκινεω, ἀπωθέω, ὑπεξαίρω.

Ἀνάμπνυ, ἔκτος, ὁ et ἡ, adj. [non habens vittam,] having no fillet. Ὡς δ' ἀπὸδελωτοὶ καὶ ἀνάμπνυκὲς ἔσθ' ἡ πατεῦμες. Call. 6. 125.

Ἀνάμυχιζέωμαι, v. [ingemisco,] to groan, to murmur deeply. Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀνάμυχιζει. P. V. 768.² SYN. Μυχιζέω, ἄχθομαι, ἀναστένω.

Ἀνανδρία, as, ἡ, subst. [ignavia,] unmanliness, cowardice, timidity. Μὴ πρὸς θεῶν μοι περὶβάλλης ἀνανδρίαν. Orest. 1030. SYN. Ἀδρανία, κάκῖα, κάκη, ἄβροτης, δέος.

Ἀνανδρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) parum virilis, ignavus, mollis; (2) sine conjuge,] (1) unmanly, cowardly, (2) f. unmarried, husbandless. Οὐχ ὧδ' ἀνανδρὸν αὐτὸν ἡ Τροία καλεῖ. Androm. 342. SYN. (1) Δειλὸς, κάκὸς, θηλύνους, (2) ἀγάμῶς, ἀνύμεναιος.

Ἀνανεάζω, et ἀνανεῶμαι, v. [renovo,] to renew, to renovate. Νῦν ἀνανεῶμαι τὸν σὸν ὑμῖναιον πάλιν. Hel. 728. See also Ran. 602. SYN. Νεῶω, ἀνανεῶω, καινίζω, ἀποκάθιστημι, ἀνέγειρω.

Ἀνανεύω, v. [renuo, abnuo,] to refuse. Ὡς ἐφᾰρ' εὐχόμενη, ἀνενεὺ δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. Z. 311. SYN. Ἀναίνωμαι, ἀπογινώσκω, ἀπείπω, ἀποφνημι, ἀπυνεύω.

Ἀνανόμη, ἡς, ἡ, subst. [distributio,] a division. Ἀνανόμην. Eur. fr. Temen. 21.

Ἀνάντης, et ἀναντὸς, ου, pl. ἀναντᾶ, adj. [acclivis arduus,] steep, difficult. Πολλὰ δ' ἀναντᾶ, κἀναντᾶ, κἀναντᾶ τε, δόχμιᾶ τ' ἦλθον. Ψ. 116. SYN. Πρὸσάντης, λισσὸς, περικλίνης, δυσχερής.

Ἀναξ, ακτὸς, ὁ, subst. [rex, herus, dominus,] prince, lord, king. Τὶ γάρ με δεῖ

¹ See Porson's note.

² See Blomf. Gloss.

Ζῆν, ἧ πατήρ μὲν ἦν ἄναξ. Hec. 349. SYN. Βασίλευς, κοίρανος, ἀνάκτωρ, ἀρχὸς, μέδων, δεσποτὴς, τυραννὸς, αἰσυμνήτης, κράντωρ. ΕΡΙΤΗ. Ἀιτῖθεὸς, διὸς, κεδνὸς, εὐρύωψ, ἀμείλιχος, μέγαθυμὸς, μέγακλῆς, μὲνῆχαρμος, πίκρος, πολυκτεᾶνός, σκηπτουχὸς, σκηπτροφόρος.

Ἀναξηραίνω, v. [sicco,] to dry up, to exhaust. Ἀλλ' ὅκα τὸν βάθῃν οἶκόν ἀνεξήραναι δόντῃς. Call. 6. 113. SYN. Ξηραίνω, αὖω, αὐαίνω, ἐρημύω.

Ἀνάξιός, α, ὄν, adj. [(1) indignus, (2) inhonoratus, qui nullo habetur loco,] (1) unworthy, undeserving, (2) dishonored. Ἀναξίαν' ἄλλη δὲ καὶ πρέπει τινί. Heracl. 527. SYN. Ἀπάξιός, ἀδοξός.

Ἀναξιδῶ, v. [dedignor, recuso ut indignum,] to judge unworthy, to disparage, to treat insolently. Ἀγνευμ' ἔχων τὶ θεῖον, ἢ σ' ἀναξιδῶν; Electr. 256. SYN. Ἀπαξιδῶ.

Ἀναξίφόρμιγξ, ιγγὸς, ὁ et ἡ, adj. [in cithara regnans,] presiding over the lyre.

Ἀναξίφόρμιγγες ὕμνοι. Olymp. 2. 1.

Ἀναξίως, adv. [immerito,] unworthily, undeservedly. Ἐσθλοῦ γέγωντῃς, δυστυχούς, ἀναξίως. Heracl. 236.

Ἀναπαιδεύω, v. [rursus instituo,] to instruct again or anew. Γέροντάγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν. Equit. 1096. SYN. Παιδεύω, ἐκδιδάσκω, συνετίζω.

Ἀνάπαιστος, ον, ὁ, subst. [anapæstus,] an anapæst, a metrical foot of three syllables having the two first short and the last long. Αὐτὸν ἐπὶναι πρὸς τὸ θεᾶτρον πῦρᾶβάς ἐν τοῖς ἀνάπαιστοις. Pax 735.

Ἀναπάλλομαι, v. [exsilio,] to spring or leap up. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βῆρῳ ἀναπάλλεται ἰχθύς. Ψ. 692. SYN. Ἀναθῶρεω, ἀνακηκίω, ἀναπηδάω.

Ἀναπάλλω. v. [vibro, percutio,] to shake up and down, to strike. Σόφος, σόφως ἀνεπηλὲν. Bacch. 1179. SYN. Πάλλω, ἀνασειώ, ἀνατίνασσω, ἀνατείνω, ἀνεγείρω.

Ἀναπαλῶς, ον, ὁ, subst. [resortitio,] a change of lot. Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἀμπαλῶν. Olymp. 7. 110. SYN. Ἀναδασμός, κλήρωσις.

Ἀναπάσσω, v. [adspergo,] to sprinkle over. Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει. Olymp. 10. 113.

Ἀναπαυλᾶ, ης, ἡ, subst. [quies, (2) locus quietis,] rest, a resting-place. Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀναπαυλᾶι. Hipp. 1133.

Ἀναπαυμά, ἀτὸς, τὸ, et ἀναπαυσις, eos, ἡ, subst. [requies, intermissio a labore,] repose, a cessation from labor. Λησμοδύνην τὴν κακῶν ἀμπαυμὰ τὴν μερμηρῶν. Hes. Theog. 55. See also Hipp. 189. SYN. Παυλᾶ, παυσις, παυσωλή, κατὰ παυσις, κατὰ παυμὰ, ἐνδούσις, ἀνέσις, ἀφέσις, ἀναψύχη, ἡσυχία, εἰρήνη.

Ἀναπαύω, v. [sedo, do requiem,] to allay, to cause to stop, to stop. Ἀναπαυέβδην, ὡς ἐπιχαρτόν. Trach. 1264. SYN. Κατὰπαύω, λήγω, ἐλινύω, ἡρεμέω, κοπιάζω. PHR. Ἄγειν σχολήν, ἀναπαύσαι μὲγερού μαλθακὰ γυῖα μῦθον, νῶτᾶ δύσγηλῶν ἀναπαύσαι φαίδιμα μόχθων.

Ἀναπείθω, v. [persuadeo,] to persuade, to influence, to induce. Εἰ πως ἀν ἀναπείσαιμεν ἱκετεύοντῃ νῖν. Hel. 834. SYN. Πείθω, ἐκπείθω, ἐπικείθω, ἀναγω, εἰσάγω, ἐπάγω, παροξύω, παρορμάω, παρότρυνω, παρᾶκινεω.

Ἀναπείρω, f. ἐρῶ, v. [transadigo,] to pierce through. Φερε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας. Acharn. 1006.

Ἀναπειστήριος, α, ὄν, adj. [persuasorius,] persuasive, wheedling. Ἡ κλησὶν ἡ χαύνωσιν ἀναπειστηρίων. Nub. 873. SYN. Πειστήριος.

Ἀναπέμπω, v. [remitto, emitto,] to send back, to send away, to dispatch. Ζεῦ, Ζεῦ κατωθὲν ἀπέμπων. Choëph. 376. SYN. Ἀνιμί, ἀφίμι, ἀναστέλλω, ἀναδιδῶμι.

Ἀναπέταζω, et ἀναπέτάννυμι, f. ἄσω, v. [expando, aperio,] to stretch out, to throw open, to spread out. Βόστρυχὸν ἀπέτασας λωτοῦ κατὰ πνεύματᾶ μέλπει. Phœn. 799. SYN. Ἀναπτύσσω, ἐξάπλωω, ἀνοίγω.

Ἀναπέτομαι, f. ἀνιπτήσθαι, v. [in altum evolo,] to fly upward or aloft, to escape. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον. Av. 1372.

Ἀναπήγνυμι, f. πήξω, v. [suffigo,] to fix up, to impale, to suspend. Λάγω ἀναπηγνύασι, πῶπᾶν πέττεται. Eccles. 838. SYN. Κατὰπήγνυμι, πρόσηλδω, ἐφηλδω, πρόσερεῖδω, ἀνακρεμάννυμι.

Ἀναπρῶω, fut. ἥσω, v. [subsilio, exsilio,] to spring up, to leap upon. Ἀναπρῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κέραμης, σκυλλοδέψαι. Av. 490. SYN. Ἀναπρῶω, ἀναπρῶω, ἀνασκιρτῶ, ἀποθρῶσκω, ἀναθρῶσκω.

Ἀναπίπτω, fut. πέσομαι, 2 aor. ἐπέσθην, v. [recumbo, accumbo ad mensam,] to fall back, to recline at table. Ἀνέπεσε, φάρυγος, αἰθερ' ἐξείεις βάρυν. Cycl. 410. SYN. Ἀναπτῶω.

Ἀναπίννμι, v. [expando, explico,] to stretch or spread out. Ὑμνων ἀναπίνναμεν αὐταῖς. Olymp. 6. 45. See Ἀναπέάννμι.

Ἀναπλάκῃτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non aberrans, inevitabilis,] unerring, inevitable. Κῆρες ἀναπλάκῃτοι. Cæ. R. 480. SYN. Ἀφενκτός, ἀπροσπelasτός, ἀναπόδραστός.

Ἀναπλέω, v. [iunecto, implico, redimio,] to put a wreath upon, to entwine. Ὅρμοισι τῶν χερᾶς ἀναπλέκοντι. Olymp. 2. 135.

Ἀναπλέω, f. πλεύσω, [provehor in altum, navigo,] to sail out to sea, to sail. Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλεύμεν γούωντες. μ. 234. SYN. Ἀναπλώω (Ion.) ἀποπλέω, ναυστόλῶ.

Ἀναπλήθω, f. σω, et ἀναπληρῶω, v. [impleo, expleo,] to fill again, to fill up. Κῆρ' ἀναπλησαι, πρὶν πατριδὰ γαῖαν ἱκέσθαι. c. 207. See also Helen. 906. SYN. Ἐμπλήθω, ἀναπίμπλημι, κατὰπλήθω κατὰπίμπλημι, ἀποπίμπλημι, ἐμπίμπλημι, ἐκπληρῶω, συμπληρῶω.

Ἀναπνεύσις, ἔως, et ἀναπνοή, ἡς, ἡ, subst. [respiratio, relaxatio,] respiration, respite, rest. Ὀλίγη δὲ τ' ἀναπνευσις πολέμοιο. A. 800. See also Nub. 627. SYN. Ἀνέσις, ἀναληψίς. See ἀμπνευμά.

Ἀναπνευστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui respirare non potest,] unable to breathe, breathless. Βρώσιδος, ἀλλὰ τὲ κείτῃ ἀναπνευστος καὶ ἀνανδός. Hes. Theog. 797. SYN. Ἀπνευστός, ἀπνός, ἀψυχός, ἐκψυχός, ἐκκληκτός.

Ἀναπνέω, f. εὐσω, v. [respiro, recreo, relaxor animo,] to respire, to be refreshed, to recover. Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἄρῃτοί υἱές Ἀχαιῶν. A. 799. SYN. Ἀναψύχω, ἀναπαύδμαι, ἀναπνυμί.

Ἀναποιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non redemptus, sine pretio,] unransomed. Ἀπρίτην, ἀναποιόνδην, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην. A. 99.

Ἀναπόλῶω, v. [revoco in animum, instauro rem abolitam memoria, revolvō,] to renew, to turn over in the mind. Κοῦκ ἀναπόλεισθαι τρέχοντος τὰς δ' ἄμαζόνας σκόπει. Lysistr. 678. SYN. Ἀναπεμπάζω.

Ἀναπόλιζω, v. [terram verito, iterum aro,] to turn over, as soil. Ἄρουραν ἢ χερῶν ἀναπόλιζόμεν. Pyth. 6. 2. SYN. Ἀναπόλῶω.

Ἀναπομπός, ου, ὁ, adj. [qui mittit ad superos,] sending back, conducting, sc. the dead. Αἰδωνεύς δ' ἀναπομπός ἀνείης. Pers. 655.

Ἀναπόνηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed, uncleaned. Κατὰβροχθίσας κατ' ἐκπῶν τὸν ζωμὸν ἀναπόνηκτός. Eq. 356. SYN. Ἀνιπτός, ἀλουτός, ἀκάθαρός.

Ἀναπρήθω, f. σω, v. [incendo, cum gemitu effundo, protrudo,] to inflame, to excite, to fill up, to cause to flow, to shed tears. Δάκρυ' ἀναπρήσας οἶκτος δ' ἐλὲ λαὸν ἀπαντὰ. β. 81. SYN. Πρήθω, ἀνακαίω, ἀπολείβω, κατὰχέω.

Ἀναπτᾶμαι, v. [sursum volo,] to fly up or away. Ἦν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπῶνται πτερύγεσσιν. Lysistr. 774. SYN. Ἀναπτόμαι, ἀναπέτομαι, ἀφίπτμαι, ἀνιπτμαι.

Ἀναπτέρωω, v. [(1) pennis seu alis instruo, (2) excito, instigo,] to soar on wings, to buoy up with hope; to alarm, to agitate. Ἠχοὺς ἰούσης; ὡς φόβος μ' ἀναπτέρου. Suppl. 90. SYN. Πτέρωω, ἀναπέλω, ἐλαφύνω.

Ἀναπτύσσω, f. ξω, v. [expando, explico, evolvo,] to unfold, to expand, to explain, to open, to expose. Καὶ πρῶτὰ μὲν θεοῖς εἶπ', ἀναπτύξας χερᾶς. Hipp. 1185.

Ἀναπτύχη, ἡς, ἡ, subst. [explanatio, expositio,] an unfolding, expansion. Ὡ γαῖα μήτερ, ἡλίον τ' ἀναπτύχαι. Hipp. 597.

¹ Here in scanning θεοῖς is to be reckoned only as one syllable; and this remark will apply to every case of θεός and θεά.

*Ἀναπτῶ, v. [exspuo,] to spit or spirt out. *Κάτωφ' ἐκάνεπνέ'* καὶ μετάρσιοι. Antig. 1009.

*Ἀνάπτω, v. [accendo, incendo, stimulo,] to blow up into a flame, to kindle, to inflame, to excite. *Μᾶλλον μ' ἀνάψει ἐπὶ σὺν ἐξελθεῖν φόνον.* Orest. 602.

SYN. *Ἀνάκαι, ἐκκαίω, ἐκπύρῳ, ἐμπίμπρημι, πάροξυνω, πάρορμαι, ἀνεγείρω.
*Ἀνάπτω, v. [religo, adnecto,] to fasten, to bind, to connect, to tie. *Ἀνήπτω μὲν πρὸς κίον, ὡς λήξας ὕπνου. Herc. F. 1013. SYN. *Ἐμπλέκω, σύνειρω, συμπλέκω, συναρμόττω, ἐξάπτω, δέω.

*Ἀναπυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pervulgatus, passim auditus,] heard, published, notorious. *Γῆμην, ἄφαρ δ' ἀναπυστὰ θεοὶ θεῶν ἀνθρώποισι.* λ. 273.

SYN. *Ἐκπυστός, διάπυστός, πύλῳφημος, ἀνήκδός, δηλός.
*Ἀνάπῳσις, ἔως, ἡ, subst. [discensus et reciprocatio maris,] the ebb of the tide. *Τέχνας ἀνάπῳσιν ἐξαίφνας.* Olym. 9. 78.

*Ἀνάρβυλός, ου, ὁ, adj. [discalceatus,] without sandals, unshod. *Παῖδες τὸ λαὸν ἰχνὺς ἀνάρβυλοι πόδός.* Eur. fr. Meleag. 6. 7.

*Ἀναρθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inarticulatus, membris captus,] disabled in the limbs. *Μάντις, ἀναρθρὸς εἰμί, κάσθενῶ μέλη.* Orest. 228. SYN. *Ἀναλκίς, ἄρρωστός, ἀσθενής, βληχρὸς.

*Ἀναρίθμητός, et ἀναρίθμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumera bilis, imperitus numerorum,] *Ἀμήτηρ, ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τίνος. Ion. 836. See also Bacch. 1333. SYN. *Ἀνήριθμός, ἀμεγαρτός, ἀφθύνος, ἀπειρός, ἀπλῆτος, ἀτιμός, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ, οὐτιδανός, φαῦλός, φλαῦρός.

*Ἀνάριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impransus, non pransus,] without a meal or dinner. **Ὡρᾶ ὅμως κῆς οἶκον* ἀνάριστος Διόκλειδας. Theocr. 15. 147. SYN. *Ἀνάκρητιστός, ἀγευστός.

*Ἀναρκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nullius imperio subjectus,] unsubdued, independent. *Μήτ' ἀναρκτὺν οὖν βίον.* Eumen. 520. Schn.

*Ἀνάρμοστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud congruens, inconueniens, ineptus,] unfitting, incongruous, discordant. *Τυφὸγέρων εἴ, κἀνάρμοστός.* Nub. 908. SYN. *Ἄμονσός, ἄκοσμός, ἀεικής.

*Ἀναρπάγη, ἡς, ἡ, subst. [subreptio,] a carrying away, plunder. *Στράτευμ' ἄδροίσας, τὰς ἑμὰς ἀναρπάγας.* Helen. 50.

*Ἀναρπάζω, f. σω et ξω, v. [sursum rapio, abripio, diripio, vi opprimo,] to snatch up, to tear up, to carry away, to plunder. **Ἰζεσθαι, τὸτ' ἐ δὴ μὲν ἀναρπάξασθαι* θυελλᾷ. δ. 515. SYN. *Ἀφαρπάζω, ἀναίρω, φέρω, ἄγω, ἔλκω, κατὰλῃζόμεναι, ἐκπέρθω.

*Ἀναρπάξανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines devorans vel eripiens,] carrying off men. *Ἀναρπάξανδρον — *Κῆρ' ἀφέλοντ' ἡ χώρας.* Sept. Theb. 775.

*Ἀναρπαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abreptus,] carried off, snatched away. *Εἰσόψει χεῖρὸς ἀναρπαστάν.* Hec. 205. SYN. *Ἀναρπασθεὶς, ἀφαιρούμενός.

*Ἀναρρήγνυμι, f. ῥήξω, v. [diffindo, dirumpo, abrumpo,] to break through, to burst forth, to cause to burst forth. *Μὴ 'κ τῆς σίωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακὰ.* Œ. R. 1075. SYN. *Διαρρήγνυμι*, πέραρρήγνυμι, ἀνασχίζω, διάσχίζω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω, ἀποσπᾶω.

*Ἀναρρίπτω, et ἀναρρίπτειω, v. [sursum vel in altum jacio, in aleam do, suscipio,] to throw up, to throw at a venture (κινδυνὸν being understood), to hazard, to run the risk, to encounter danger.² *Οἱ δ' ἅμ' πάντες ἀνέρρῳσαν, δέισαντες ὀλεθρὸν.* κ. 130. SYN. *Ἀναρρίπτειω, διᾷσσειω, μετὰτλῃμι.

*Ἀναρρίχῶμαι, v. [manibus et pedibus in altum enitor,] to climb up, as a spider when weaving. *Πρὸς ταῦτ' ἀνερρίχ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.* Pax 70.

*Ἀναρρίοιδέω, v. [resorbeo, cum magno stridore absorbeo,] to swallow up with a great noise, to ingulf. *Τῷ δ' ὕπῳ διὰ Χάρυβδός ἀναρρίοιδεῖ μέλαινα ὕδωρ.* μ. 104. SYN. *Ροιβδέω, ῥύφειω, ἀναρρύφειω, ἀναπίνω.

*Ἀνάρρῳσις, ἔως, ἡ, subst. [redemptio, "dies Apaturiorum secundus sic vocabatur," vid. Maltb. et Brunck.] the second day of the Ἀπατούριᾶ, because on

¹ The more common form is ἄμωσις, which see.

² The latter meanings are more frequently met with in the prose writers.

- that day sacrifices were offered to Jupiter in which it was usual to draw up the head of the victim. See Potter's Antiq. Vol. 1. Ταύτης μετ'εωρὰ κατὰ γὰ γεῖν ἀνάρρυσιν. Pax 890. SYN. Λύτρωσις, θύσια, θυσίασμα.
- Ἀνάρσιος, α, ὄν, adj. [implacabilis, improbus, iniquus, insensus,] unfit, unreconciling, unrelenting. Οἱ τοι δυσμένεες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυῖς εἰσὶ. Ω. 365. SYN. Ἀνάρμοστος, ἀδίκος, ἀπεχθής, δυσμένης.
- Ἀναρᾶω, f. ἦσω, v. [suspendo,] to suspend from, to hang upon. Ἄλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν. Phoen. 717. SYN. Ἀρᾶω, αἰωρῶ, ἀναρτίθμῃ, ἐπαγῶμαι, ἀνὰ πηγνυμί, ἀνὰ καινίζω.
- Ἀναρχία, ας, ἡ, subst. [soluta licentia, anarchia,] want of government, insubordination, anarchy. Ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία. Hec. 605. SYN. Ταραχῆς, συνταραχῆς. See Antig. 672.
- Ἀναρχός, ου, ὁ, adj. [principio carens, seditiosus,] without a leader, insubordinate, unprincipled; without a beginning. Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πῶθ' ὅν γ' ἐμὲν ἀρχόν. B. 726.
- Ἀνασειράζω, v. [retraho catena,] to draw back with a chain, to curb. Ὅστις σὲ θῶν ἀνασειράζει. Hipp. 237. SYN. Ἀναχάλινω, ἀνερῶω, ἀνέλω, ἀνὰ κόπτω.
- Ἀνάσειω, v. [concutio,] to stir up, to shake. Παύσω κτύπουντὰ θύρσῳ, ἀνάσειοντὰ τέ. Bacch. 236. SYN. Σείω, ἐκτίνασσω, ἀνὰ κινῶ, ἀνὰ πάλλω, ἀπειλῶ.
- Ἀνάσελγαίνω, v. [petulanter injuria afficio,] to treat petulantly. Οὐδ' αὖθις ἀνάσελγαίνομενὸς Εὐριπίδης. Vesp. 61. SYN. Ὑβρίζω, ἐξυβρίζω, κατὰ κωμῶδῶ.
- Ἀνάσιμος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [resimus, repandus, deformis,] crooked. Ἀνάσιμον, ἡ πρεσβυτέρων οὐ γὰρ ἀνάσχετον. Eccles. 935. SYN. Ἀνάκνυτος, ἀμορφῶς.
- Ἀνασκευάζω, v. [(1) labefacto, aufero, destruo, (2) instauro, reparo, &c.] to collect, to move, to transfer, to destroy. Ἡ πάντ' ἀνεσκενάζεμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι; Eur. El. 602. SYN. Ἀνὰ τρέπω, πὰρ ἀκινῶ, ἀποσκευάζω, ἀσθενῶ, ἐπισκευάζω, ἀναρράπτω, ἀκῶμαι.
- Ἀνασκῶ, v. [considero, meditor,] to consider thoroughly, to see through, to reflect on, to recollect, to review. Καὶ τὰ τῇδ' καὶ τὰ δευρὸ πάντ' ἀνασκῶμαι κάλῳς. Thesm. 673. SYN. Σκῶ, διασκῶ, κατὰ νῶ, διασκεπτόμαι, ἐπισκεπτόμαι, ἀνὰ θῶ, ἀνὰ λυγίζομαι, ἐνθυμέομαι, φράζομαι.
- Ἀνασπάρσσω, f. ξω, v. [dilacero,] to tear up. Ρίξας ἀνεσπάρσας αἰσίδηροις μόχλοις. Bacch. 1102. SYN. Ἐξερῶ, ἐξαιρῶ.
- Ἀνάσπαστος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [extractus alicunde,] drawn back, snatched, torn away. Κανάσπαστον ποιεῖν εἶσω, τί ποίησέτ' ; φράζετέ νυνί. Vesp. 381. SYN. Ἐπίσπαστος, ἐξελάθεις.
- Ἀνασπάω, v. [haurio, revello,] to tear up. Τύμβους ἀνασπῶν γῇ δὲ τῇδ' Σισύφου. Med. 1378. SYN. Κυτᾶσπάω, ὑποσπάω, ἀνὰ σπῶ, ἀνερῶω, ἐκκόπτω, κατὰ λῶω, ἀναίρῶ.
- Ἀνασᾶ, ης, ἡ, subst. [regina,] a queen, a princess. Τρωάδες ὑμῖν πρόσθε δ' ἀνασάν. Hec. 61. SYN. Βασίλις, βασίλισσα, βασίλειά, δέσποινα, δεσποτῆς, τυραννός. EPITH. Πότνια, καλλιπλοκάμους.
- Ἀνάσσω, v. [regno, impero,] to rule, to govern, to be king. Κίλλαν τε ἔαθ' ἔην, Τενεδοί τε ἰφὶ ἀνάσσεις. A. 38. SYN. Ἀρχω, ἀρχέω, ἀρχηγέτω, κοιρανῶω, μέδω, μέδω, ἡγεῶμαι, τυραννῶω, τυραννέω, κρατέω, κρατύνω. PHR. Σκήπτρων κρατέω, λαὸν εὐθύνω δόρι, δόμους τυραννικούς ἔχω.
- Ἀνάστασις, ἔως, ἡ, subst. [(1) resurrectio a sedili vel cubili, vel e somno, (2) eversio,] (1) a rising up from a seat, bed, or from sleep, (2) devastation, destruction. Θήσουσιν, οἶκον τ' Ἀτρῆως ἀνάστασιν. Troad. 366. SYN. Ἐγερσις, ἀνέγερσις, (2) ἀνὰ τρύπη, δῆλωσις, καθαίρεσις, κατασκάφη, πόρθησις.
- Ἀναστᾶτηρ, ἡρὸς, et ἀναστᾶτης, ου, ὁ, subst. [eversor, vastator,] a destroyer. Ὡς ὄντ' ἀναστᾶτηρὰ Καδμείας χθονός. Sept. Theb. 1017. See also Agamem. 1198. SYN. Ἀνὰ τρύπην, καθαιρέτης.
- Ἀναστᾶχῶ, et Ion. ἀναστᾶχέσκω, v. [spicas emitto; surgo, germino (de segete),]

- to shoot out, to spring up. *Ομβρός* ἄλις προχθῆσιν ἀναστᾶχθουσιν ἄρουραι. Apoll. 4. 271. See also Apoll. 3. 1354.
- *Ἀναστέλλω, f. στέλω, v. [inhibeo, reprimo, coëroeo,] to keep off, to contract. *Ὅστ' ἀναστεῖλαι πρόσω. Iph. T. 1377. SYN. Ἐπ' ἀναστέλλω, περιστέλλω, συστέλλω, ἀνέχω, ἐπέχω, ἀνᾶκρυνω, ἀνᾶκωχεύω.
- *Ἀναστένάζω, ἀναστένᾳχω, et ἀναστένω, v. [alte ingemisco, graviter suspiro,] to groan aloud, to lament. Ἀνεστέναζέ' κάμπᾱλιν στρέψας κᾶρα. Iph. A. 1548. See also Ψ. 211. et Helen. 1527. SYN. Στένω, στένάζω, στόνᾱχίζω, ἀναστένᾱχίζω, γόᾱω, ἀνᾶκωκῶ, ἀνᾶκλαίω, ἀνοιμῶζω, ἐπιστένω, βαρὺ στόνᾱχίζω.
- *Ἀναστέφω, f. ψω, v. [corono, redimio, cingo,] to crown, to braid, to entwine. Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κράτ' ἀναστέφαι θέλω. Eur. fr. Archel. 3. SYN. Ἀνᾶδεω, στέφω, περιστέφω, περίκοσμῶ, στέφᾱνῶ.
- *Ἀναστόμω, v. [os aperto,] to open the mouth. Ἀναστόμου τὸ χεῖλος, ὡς ἐτοιμάσοι. Cycl. 356. SYN. Ἀνοίγω, ἀνᾱπέτάννυμι, ἀνᾶχαίνω.
- *Ἀναστονᾶχίζω, v. [alte ingemisco,] to groan aloud, to lament. *Ὡς πῦκιν' ἐν στήθεσσι ἀναστονᾶχιζ' Ἀγᾱμένων. κ. 9. SYN. See Ἀναστένάζω.
- *Ἀναστρέφω, f. ψω, v. [inverto, converto,] to upset, to change, to reverse, to overturn. Πέποιθ' ὃ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πᾶλιν. Eur. Suppl. 341. SYN. Κάταστρέφω, ἀντιστρέφω, μέταστρέφω, πᾶρᾱστρέφω, πᾶράκινῶ, ἀνᾶκῶμιζομαι, ἀνᾱστρωφᾶω.
- *Ἀναστρέφῃ, ἥς, ἡ, subst. [reversio,] a turning back, return, a reverse, an overthrow. Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστρέφῃν. Androm. 999. SYN. Ἀντιστρέφῃ, διάστρέφῃ, κάταστρέφῃ, ἐπᾱναστρέφῃ, ἀνᾶχώρησις, διάτρίβῃ, ὑπὸ-τρέπῃ.
- *Ἀναστρωφᾶω, v. poet. pro ἀνᾱστρέφω, [verto, converto, subverto,] to turn, to alter. Πάντῃ ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν ὥς κέ δύνῃαι. Hes. Clyp. 121. SYN. Στρωφᾶω, ἐπίδινεω, ἀναστρέφω, περιστρέφω.
- *Ἀνασχεθω, et ἀνασχεω, poet. pro Ἀνέχω, (q. v.) v. [attollo, erigo,] to raise up. Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνᾱσχεθῆιν. Med. 1026. See also Iph. A. 732.
- *Ἀνάσχετός, ἡ, ὄν, poet. Ἀνσχετός, adj. [tolerabilis,] to be endured, tolerable. Δρόμους πᾶλαιστρος τ' οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί. Androm. 597. SYN. Ἀνεκτός, τηλὸς, ὑποιστός, φόρητός, εὐφόρητός.
- *Ἀνασχιζω, v. [scindo, discindo, seco, disseco,] to split up, to rend. Αἰτοῖς δέρμα λῆοντός ἀνασχιζειν ὀνύχεσσι. Theocr. 25. 277. SYN. Δίασχιζω, ἀνᾱτέμνω, διάτέμνω, διάπρίω, ἀνᾱπρίω, διχότῶμῶ.
- *Ἀνᾱσώζω, v. [servo, salvum praesto,] to bring back in safety, to restore an exile, to preserve, to recover. Ἐρρύτῳ κᾱνέωσεν. Œ. R. 1352. SYN. Σώζω, διάσώζω, σᾱώζω, διασώζω, ἐκσώζω, ἐρύω, τηρέω, φυλάττω, ἐκφύλάττω, ἀνακτάομαι.
- *Ἀνᾱτᾱνῶ, poet. Ἀνᾱτᾱνῶ, (q. v.)
- *Ἀνᾱτᾱράσσω, f. ξω, v. [conturbo, perturbo, permisceo,] to disturb, to confound, to alarm. Ἰδοὺ μ' ἀνᾱτᾱράσσει. Trach. 222. SYN. Διᾱτᾱράττω, ἐκᾱτᾱράττω, ἐπίτᾱράττω, συντᾱράττω, πτοίεω, συγχέω, ἀνᾱθῶλῶ.
- *Ἀνατεῖ, adv. [impune, sine injuria,] without injury or loss, with impunity. Κρέων, μ' ἀνατεῖ τῆσδε μ' ἐκβάλειν χθόνος. Med. 1357. SYN. Ἀτιμωρητί, ἀζημίως, νήποινα.
- *Ἀνᾱτέλλω, v. [produco, orior,] to raise up, to producē, to rise. Τοῖσιν δ' ἀμβρόσιον Σίμοει ἀνᾱτεῖλῃ νέμεσθαι. E. 777. SYN. Ἀνέχω, ἀνᾱδιδωμί, ἐξᾱνᾱτέλλω, ἀνᾱφῶ, ἐκφῶ, ἀνᾱφαίνω, ἀνθῶ.
- *Ἀνᾱτίθημι, f. θίσω, v. [sursum pono, tollo, impono, consecro,] to put up or upon, to suspend, to ascribe, to refer, to attribute. Καὶ σοί· Φοῖβη τήνδ' ἀνᾱθήσω. Electr. 1294. SYN. Ἐπιβάλλω, ἐπᾱνᾱτίθημι, ἐπίτρεπω, προστίθημι, ἐπαίρω, ἐξηγέομαι, περῖτίθημι, μετᾱτίθημι.
- *Ἀνᾱτῖνᾱσσω, f. ξω, v. [concutio, vehementer quatio,] to shake up and down, to

¹ Θεός is here a monosyllable ; see the remark at the word ἀναπτύσσω.

- agitate. Ἀνετίνας ἐλθὼν δὲ Βάκχος δῶμα, καὶ μητρὸς τᾶψ. Bacch. 618. SYN. Τινάσσω, ἀνασειώ, δι᾿ατράσσω.
- Ἀνατλημί, f. τλήσῃμαι, v. [perfero, tolero,] to bear up under, to endure throughout. Δήμη ἀνέτλημεν μὲν ὁδὸς ἀσχετοὶ υἱὲς Ἀχαιῶν. γ. 104. SYN. Ἀνατλάω, τλήμι, δι᾿ατλημί, φέρω, ἀν᾿φέρω, ἐκφέρω, ὑποφέρω, ἀνέχῃμαι, ἀν᾿μένω, ὑπομένω, καρτέρω, δι᾿ακαρτέρω.
- Ἀνατόλη, see Ἀντόλη.
- Ἀνατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innocius, illæsus,] innocuous, harmless. Εἴη δ' ἀνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀποξενων. Æsch. Suppl. 360. SYN. Ἀάτος, ἀβλάβης, ἀζήμιος, ἀθῶος, ἀδήλητος.
- Ἀνατρέπω, v. [subverto, everto,] to turn back, to overturn, to upset, to undermine, to overwhelm. Ὡς δαιμόνωντας κἀνατρέψαντας πόλιν. Phœn. 902. SYN. Ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, κᾶθαιρῶ, κᾶταστρώννυμι, πρῶσουδίξω, σφάλλω, κᾶτασφάλλω.
- Ἀνατρέφω, f. θρέψω, v. [nutrio, alo, educo,] to bring up, to educate. Καρδίαν ἀνατρέφον. Eumen. (Ed. Schütz) 517. SYN. Δι᾿ατρέφω, ἐκτρέφω, τῖθηνῶ, τροφένω.
- Ἀνατρέχω, f. θρέξῃμαι, et ἀναδράμῃμαι, 2. a. ἔδραμῃν, v. [recurro, redeo currens,] to run up, to ascend quickly, to return. Ἀφρῷ μορμύροντ᾽ ἰδὼν, ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω. E. 599. SYN. Ἐπ᾿ἀνατρέχω, ἐπ᾿ἀναστρέφω, ἀναθῆω, πάλινδρόμῶ.
- Ἀνατροπή, ῆς, ἡ, subst. [eversio, subversio,] overthrow, subversion, overturning. Ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης. Eum. (Ed. Schütz) 349. SYN. Ἀπῳτροπή, ἀνάστᾱσις, κᾶθαίρεσις, ἀναστρόφή.
- Ἀνατυρβάζω, v. [conturbo,] to throw again into confusion, to disturb. Ἡμῶν ἀναετυρβάκως. Equit. 310. SYN. Τυρβάζω.
- Ἀναύγητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non splendens, obscurus, ater,] unilluminated, gloomy, black. Εἰς ἀναύγητον μᾶλιν. P. V. 1064. SYN. Σκοτεινός, ζῳφέρως, ζῳφειδής.
- Ἀναύδητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inenarrabilis,] unutterable, strange. Ἀφᾶτον, ἀφᾶτον, ἀναύδητον. Ion. 783.
- Ἀναυδός, ου, et ἀναυδής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [ineffabilis, infandus, mutus,] speechless, indescribable, mute, unheard, not to be spoken. Ὁ δ' εἶπ' ἀναυδος, μέγα φρόνων πῶλοι δὲ νῖν. Phœn. 41. SYN. Ἀρόρητος, ἀφᾶτος, ἀφωνός, ἀφθογυός, ἀναύδητος, κωφός.
- Ἀναυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tibiarum expers, tristis,] unaccompanied by the flute or pipe, mournful. Αἰματὶ Θήβας, κῶμῃν ἀναυλῶτατον προχόρευεις. Phœn. 802. SYN. Ἄμουσος, ἐκμῆλις, γυῖρος, θρηνώδης.
- Ἀναυρός, ου, ὁ, P. N. [Anaurus,] a river in Thessaly, also a torrent. Ἀναύρου παρὰ πηγὰς. Herc. F. 390. SYN. Χελμαρρός, χαρᾶδρα, ποταμός. EPITH. Χειμεριός, πλήθων, μελαμψήφης, (gen. ιδός).
- Ἄναυς, αὖς, ἡ, adj. [quæ non amplius navis est,] which is a ship no more. Nāēs ānāes. Pers. 686.
- Ἀναφαίνω, f. ἀνῶ, v. [ostento,] to display, to exhibit, to reveal. Μαντείας βροτοῖσι ἀναφαίνων. Iph. T. 1256. SYN. Φαίνω, ἐκφαίνω, φανέρω, ἀποφαίνω, δι᾿αφαίνω, δείκνυμι, ἀν᾿δείκνυμι, δηλῶ, προσσημαίνω, ἀποκάλυπτω, διαγνωρίζω.
- Ἀναφανδόν, et ἀν᾿φανδᾶ, adv. [aperte, palam,] openly, publicly. Ὅς ῥ' ἀν᾿φανδόν ὅπιτι, πόρων ἀπείρεσιᾶ ἔδνα. Π. 178. See also γ. 222. SYN. Φανέρως, ἐμφάνως, κᾶτ᾿ἀφάνως, ἐπιδήλως, σάφως, ἐνώπιον.
- Ἀναφέρω, ἀνοίω, ἡγεγᾶ, v. [sursum fero, subveho, suffero, transfero,] to carry, bring or lead up, to endure, to sustain, to impute to. Εἰς φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν. Orest. 76. SYN. Ἀνατίθημι, ἀνατείνω, ἀναφαίνωμαι, ἀνάγω, ἀνακῶμιζω, ἀναβιβάζω, προφέρω, ἀναμνήσκω, ἀνακᾶλω, ἀνασφάλλω.
- Ἀναφεύγω, see Ἀμφεύγω.
- Ἀνάφη, ης, ἡ, P. N. [Anaphe,] one of the Sporades. Φοῖβον κεκλόμενοι Ἀνάφην ἰδετέ λισσὰ νῆσον. Apoll. 4. 1717.
- Ἀνάφλεγω, v. [rursum incendio, inflammo, excito,] to rekindle, to blow up.

- Ἀνάφλεγω πρὸς φῶς. Troad. 820. (Dochm. monom. hypercat.) SYN. Διάφλεγω, ἐπιφλέγω, ἀνακαίω, ἀναρρίπτειω.
- Ἀνάφλυω, et ἀναφλύω, v. [ebullio, rursum ferveo,] to bubble up, to gush out, Φη πύρι καιόμενος· ἀνὰ δ' ἐφλύε καλὰ ῥέεθρά. Φ. 361. SYN. Ἀναζέω.
- Ἀναφύβω, v. [terreo, minor,] to frighten, to alarm. Ἄπδ τῶν πύλων· ἐπάπει-
λουντες τοιαυτὶ, κἀναφύβουντες. Vesp. 668. SYN. Φύβω, ἐκφύβω.
- Ἀναφύρα, αἶ, ἡ, subst. [elatio sursum versus, criminis relatio in alterum,] the
transferring of a charge from one to another, authority, a narrative, appeal. Ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφύρα τῆς ξυμφύρας. Orest. 408. SYN. Μεταθέσις, ἀναφύγη,
καταφύγη, ἀναγωγή, ἀνακύμιδι, φύρα, προσφύρα, ἐπανδός.
- Ἀναφύρον, ον, τὸ, subst. [fulcimentum oneris,] a wooden bar or lever. Μετα-
βαλλόμενος τἀναφύρον δτι χειρῆτις. Ran. 8.
- Ἀναφροντίζω, v. [animo volvo, excogito,] to reconsider, to think. Ἐτοῖμον
ἀνέφρόντισεν γάμον. Olymp. 1. 111.
- Ἀναφύγη, ἡς, ἡ, subst. [effugium, refugium,] escape. Ἀναφύγας κἀκῶν καὶ
κτεάνων τριβάς. Choëph. 930. SYN. Ἐκφύγη, διὰφύγη, ἀλυξίς.
- Ἀναφύρω, v. [commisceo, fædo,] to mix together, to defile. Ἔσταζ' ὑπ' ἐλάταις
ἀναφύρμεν' αἰμαῖτι. Bacch. 731. SYN. Ἀνάμιγνυω, ἀναφύρω, ἀναφύρωσω,
ἀνάμιγνυμι, μίαινω, ἐγχαίρω.
- Ἀναφυσίω, v. [anhelo,] to pant, to gasp for breath. Ἀσθμ' ἀναφυσίω, μετέ-
φώνειν, ὅσσον ἀπωθεν. Apoll. 2. 433. SYN. Ἀνάπνέω, ἀσθμαίνω.
- Ἀναφύω, v. [renasci facio, produco,] to shoot up, to send forth, to cause to
grow up. Ἀθανάτος καὶ αὔπνους, ὃν αὐτὴ Γαῖ' ἀνέφυσεν. Apoll. 2. 1213. SYN.
Ἀνάτελλω, ἀνάφρω.
- Ἀναχάζομαι, v. [retrocedo, gressum inhibeo,] to retire, to retreat. Ἀψ ἀναχα-
ζόμενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ. Π. 819. SYN. Ἀναχάζω, ἀναχωρεῶ, ἀνα-
στρέφωμαι, ἀνάγω.
- Ἀναχαίνω, 2. a. ἐχάνδν, et ἀναχάσκω, v. [hisco, delisco,] to gape, to yawn.
Τὴν κυκλίδ' ἐξήραξ, κἀναχάνων μέγα. Equit. 641. See also Av. 502. SYN.
Χαίνω, χάσκω, διαχάσκω, διαχαίνω.
- Ἀναχαιτίζω, v. [(1) ferocio, de equis, (2) excutio, proprie de equo qui sessorem
excutit,] (1) to raise the mane, to plunge like a restive horse, (2) to throw
off. Ἀτρέμὰ φύλασσων, μὴ νᾶχαιτῖσει νῖν. Bacch. 1072. SYN. Ἀναρρίπτειω,
ἐκτραχηλίζω.
- Ἀναχέω, f. εύσω, et poet. ἀναχεύω, v. [infundo,] to pour on, to infuse. Ἐν
δέπυς ἐμπλήσας ὑδάτος ἀνὰ εἰκόσι μέτρα Χεῦ. ι. 209. SYN. Ἐγχεῶ, ἐπίχεω,
εἰσχεῶ, ἐπιβάλλω.
- Ἀναχνόαινομαι, v. [lanugine obsitus sum,] to be covered with down. Αἰ δ'
ἀν πᾶχνυθῇ κἀναχνόανθῇ τῇ τρήχῃ. Acharn. 791. SYN. Δᾶσύνομαι.
- Ἀναχόρεύω, v. [(1) tripudio, salto, choreas ago, (2) celebros choreis,] (1) to lead
the dance, to celebrate the orgies of Bacchus, to agitate with madness. Ἐρὸν
ὄρεσιν ἀνέχουρευσά. Phœn. 1770. SYN. Χόρεύω, ὀρχεῖσθαι, ἀνυμνεῶ.
- Ἀναχωρεῶ, v. [retrocedo, redeo, revertor,] to retreat, to withdraw, to retire.
Βᾶθυσ γέ τοι Δικαῖος ἀναχωρεῖν πύρος. Phœn. 742. SYN. Ἀναχάζομαι, ἀπο-
χωρεῶ, ὑπόχωρεῶ, ἀπέρχομαι, ἐπαναστρέφω, ὑπάγω, ὑπόνοστεῶ, μεθίσταμαι, ἀφ-
ίσταμαι.
- Ἀναψυκτήρ, ἥρως, ὁ, subst. [recreator,] the cherisher, that which refreshes.
Πόνων ἀναψυκτήρ, ὃ δ' ἀμπέλων γάνως. Eur. fr. Androm. 27.
- Ἀναψύχη, ἡς, ἡ, subst. [refrigeratio, recreatio,] the recovering of the breath,
deliverance, release. Καὶ χαίρει' ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψύχῃς πόνων. Ion. 1626.
- Ἀναψύχω, v. [refrigero, focillo,] to recover the breath, to re-animate, to refresh,
to console. Κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπονιν βᾶσιν. Iph. A. 421. SYN. Ψύχω,
διαψύχω, ἀναθάλλω, ἀναπαύω.
- Ἀνδάνω, fut. ἀδήσω, v. [placeo,] to please, to gratify. Νίκα νῦν· οὐ μὴν ἀνδᾶ-
νοντά μοι ποίεις. Alcest. 1127. SYN. Ἀδέω, ἀρέσκω, εὐαρεστῶ.
- Ἀνδημᾶ, poet. pro ἀνδήμᾶ, ἄρως, τὸ, subst. [vitta,] a bandage, a crown, a
garland, a chaplet. Ποικίλδν ἀνδημᾶ. Pind. fr. 9.

- Ἀνδρῆᾱ, ων, τὰ, subst.** [areolæ in horto,] beds or plots of flowers. Πρὸς ῥοδᾶ, τῶν ἀνδρῆᾱ παρ' αἰμάσιαϊσι πέφυκε. Theocr. 5. 93. SYN. Ἄλκυες, ἄκρα, τᾶφροι, πρᾶσαι.
- Ἀνδίκτης, ου, ὁ, subst.** [laqueus,] a kind of trap. Εἰπόν τ' ἀνδίκτην τὲ μάλ' εἰδοῖτᾱ μακρὸν ἄλεσθαι. Call. fr. 233. SYN. Ῥόπτρον, ὕσπηλγξ.
- Ἀνδίχᾱ, adv.** [divisim, in duas partes,] apart, separately, in two ways. Ἡε διαπράθειεν' ἢ ἀνδίχᾱ πάντα δάσασθαι. Σ. 511. SYN. Ἀμφίς, δίχᾱ, διαστᾱδόν.
- Ἀνδρᾶγᾱθία, as, ἡ, subst.** [strenuitas,] manly excellence, courage, a. Τιμῆς. b. πλακούντων. a. ἀνδρᾶγᾱθίας. b. ισχᾶδων. Plut. 191. SYN. Ἀνδρεία, ἀγηνῶρια, ἀλκή.
- Ἀνδρᾶγριᾱ, ων, τὰ, subst.** [spolia homini detracta exuviae,] spoils taken from an enemy. Ὅστις δὴ πρῶτος, βροτῶεντ' ἀνδράγρι', Ἄχαιων. Ξ. 509. SYN. Σκυλᾶ, σκυλεύματᾱ, ἐνᾱρᾶ, ἀγρεύματᾱ, λάφυρᾱ.
- Ἀνδράκᾱς, adv.** [viriliter,] man by man. Ἀνδράκᾱς ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειροῦμενοι κατὰ δῆμον. ν. 14. SYN. Κατ' ἀνδρά.
- Ἀνδράπῶδον, ου, τὸ, subst.** [mancipium,] a slave, a servant, a footman. Μηδ' ἀνδράπῶδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς. Eccles. 589. SYN. Δουλὸς, αἰχμᾶλωτὸς. EPI TH. Ἀργυρώνητον, δорυᾶλωτον, ὑπόχειρίδον.
- Ἀνδράπῶδιστης, οὔ, ὁ, subst.** [plagiarius,] a man-stealer, a slave-dealer, a plagiary. Ἐμπρὸς ἦκων ἐκ Θεσσαλίας, παρὰ πλείστων ἀνδράπῶδιστων. Plut. 521.
- Ἀνδράριδον, et ἀνδρίδον, ου, τὸ, dim.** of ἀνὴρ, subst. [homuncio,] a puny man, a paltry fellow. Ἀλλ' ἀνδράριᾱ μοχθηρᾱ, παρὰκᾶκομμένᾱ. Acharn. 516. See also Theocr. 5. 40. SYN. Ἀνθρωπαρίδον, ἀνθρώπιδον, ἀνθρωπίσκος.
- Ἀνδραχθῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj.** [virum gravis seu onerans,] loading or oppressing a man. Οἱ ρ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεσὶ χερμαῖδιοισι. κ. 127. SYN. Βᾶρῆς, ὑπερβάρης, ὑπερβριθῆς.
- Ἀνδρεία, or ἀνδρία, as, ἡ, et ἀνδρεῖον, ου, τὸ, subst.** [virilis ætas, vigor,] manliness, fortitude, courage. Ἀλλ' ἰθὶ χαίρων, τῆς ἀνδρείας. Nub. 510. See also Herc. F. 475. Eur. Suppl. 510. SYN. Ἀνδρᾶγᾱθία, ἡνῶρεᾱ, ἀγηνῶρια, κᾶρῆς, μὲνῆς, ἀλκή, εὐσθενεῖᾱ, εὐψυχία, δυνάμεις, ισχύς. EPI TH. Ἀτρώμῆς, ἀσβεστὸς, ἄδᾱμαστὸς, πύλθαρος, κράτερᾱ, σίδηρόφρων.
- Ἀνδρεῖος, α, ὄν, et (Ion.) ἀνδρήϊος, adj.** [virilis, fortis, strenuus,] manly, brave. Μη παρθένωπῶς, ἀλλὰ τἀνδρείου τρῶπον. Eur. Electr. 949. SYN. Ἀγῆνωρ, βόην ἀγάθος, εὐψυχὸς, μέγαλόψυχος, μεγᾶλόφρων, μεγᾶλήτωρ, ὀβριμόθυμος, μεγᾶλθυμος, ὑπέθυμος, θρᾶσσύκαρδῖος, μεγᾶθυμος.
- Ἀνδρεϊφόντης, ου, ὁ, subst.** [homicida,] a man-slayer, a homicide. Μηρίδνης ἀτάλαντος Ἐνναλίφ' ἀνδρεϊφόντη. H. 166.
- Ἀνδρείως, et ἀνδρικῶς, adv.** [viriliter, strenue,] in a manly manner, vigorously. Χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως. Ran. 372. See also Pax 477.
- Ἀνδρῆραστρίᾱ, as, ἡ, subst.** [viorum amatrix,] a woman who loves men's company. Τὰς ἀνδρῆραστρίας κᾶλῶν. Thesm. 392.
- Ἀνδρηλάτῶ, ν.** [in exilium pello,] to expel, to banish. Ἀνδρηλάτουντας, ἡ φῶν φῶνον πᾶλιν. Cæ. R. 100. PHR. Φυγάδᾱ ἀπὸλιν ποιεῖν.
- Ἀνδρηλάτης, ου, ὁ, subst.** [qui homines in exilium abigit,] a banisher of men. Ἡ ζῶντ' ἀτιμαστῆρᾱ τῶς σ' ἀνδρηλάτην. Sept. Theb. 634.
- Ἀνδρίαντῶποις, οὔ, ὁ, subst.** [statuarius,] a statuary. Οὐκ ἀνδρίαντῶποιος εἰμ'. Nem. 5. 1. SYN. Ἀγαλματῶποιος. PHR. Ἀγαλμάτων τέκτων.
- Ἀνδρίᾱς, ἀντῆς, ὁ, subst.** [statua,] the representation of a man, a statue. Εἰτᾱ προστὰς πρὸς τὸν ἀνδρίαντᾱ τὸν Πανδιδῶν. Pax 1188. SYN. Εἰκών.
- Ἀνδρῖκῶς, adv.** Vid. Ἀνδρείως.
- Ἀνδριστῖ, adv.** [viriliter,] after the manner of men. Χρισᾶμεναι ἀνδριστῖ παρ' Εὐρώταῳ λῆτροῖς. Theocr. 18. 23.
- Ἀνδρόβουλος, ου, ἡ, adj.** [virilis consilii, fortis,] plotting against her husband, insidious, capable of manly deeds. Γυναικὸς ἀνδρόβουλὸν ἐλπίζον κᾶρ. Agam. 10.

¹ Here *ua* form only one syllable. See Clarke, Il. B. 651.

- Ἀνδρόβρωτος, ὥτος, ὁ et ἡ, adj. [viros devorans,] eating men, a cannibal. Μόναϊσιν ἀνδρόβρωτῷ δυστρίπεζοι. Herc. F. 381.
- Ἀνδρόγιγας, αντός, ὁ, subst. [gigas,] a giant. Πάντας δ' ἀνδρόγιγαντας, ὅλαν πόλιν ἄρκιος ἄραι. Call. Cer. 35.
- Ἀνδρόγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. [androgynus, viros ferens,] male-bearing. Ἀνδρόγονος τ' αἰγᾶθῃ, κούρη δ' οὐ σύμφυρος ἐστίν. Hes. Op. 781.
- Ἀνδρόδαϊκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [viros seu homines perimens,] man-killing. Ὡ Φθιώτ' Ἀχιλεῦ, τί πῦρ ἀνδρόδαϊκτῶν ἀκούων. Ran. 1264.
- Ἀνδρόδαμης, αντός, ὁ, adj. [virum domans,] subduing a man. Ποῦρὲ φόβος ἀνδρόδαμης. Nem. 3. 66.
- Ἀνδροκμής, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [viros fatigans aut interficiens,] fatiguing, wearing out, killing men. Μηδὲ τίς ἀνδροκμής λοιγὸς ἐπελθῆτω. Æsch. Suppl. 686.
- Ἀνδροκμήτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab homine laboratus,] formed in consequence of the loss of men. Στήλη κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. Λ. 371.
- Ἀνδροκτασία, as, ἡ, subst. [cædes virorum,] a slaughter of men, a slaughter, a carnage. Αὐτὰρ ἐγὼν εὐ οἶδ' αἰ μάχας τ', ἀνδροκτασίας τέ. H. 237. SYN. Μίαιφονία, φόνος. EPIITH. Λύγρ' αἰ, ἀλγεινή.
- Ἀνδροκτάνεω, v. [viros interficio,] to slay a man, to kill a husband. Ἀνδροκτάνουσα πάτερ' ἔμὸν κατέκτανε. Eumen. 599.
- Ἀνδρόκτωνος, ου, ὁ, subst. [homicida,] a homicide. Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἀντρί' ἔρημ' ἀνδροκτάνοι. Cycl. 22.
- Ἀνδρόλειτουργία, as, ἡ, adj. [viros perdens,] destructive to men. Πύργων ἀνδρόλειτουργαν. Sept. Theb. 302.
- Ἀνδρόμαχη, ης, ἡ, P. N. [Andromache,] the wife of Hector. Ἀνδρόμαχη δὲ οἱ ἀγχι παρίστατ' ἀκρυχέουσα. Z. 405. SYN. Ἡετίωνη. EPIITH. Ἐυσφύρος, ῥόδοςφύρος, λευκωλένης. PHR. Ἐύζωνος παράκοιτις Ἐκτόρος, θυγάτηρ μεγάλητόρος Ἡετίωνος.
- Ἀνδρόμεός, α, ὁν, adj. [(1) virilis, (2) humanus,] manlike, crowded with men, human. Ἡε, καὶ εἰργδμένη μᾶλ' ἀνδρόμεοῖδ'. P. 571. SYN. Ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, ἀνδρείος, βροτέος, θνητός.
- Ἀνδρόσμαι, v. [ad ætatem virilem pervenio, vir fio,] to arrive at man's estate. Γέροντ' ἀχρεῖον' μή πῶθ' οἶδ' ἡνδρωμένοι. Herc. F. 42.
- Ἀνδρόπαις, αἰδός, ὁ, [puer virili animo,] a manly youth, a stripling, a boy just arrived at manhood. Βλάστημ' ἀλλήλων, ἀνδρόπαις ἀνὴρ. Sept. Theb. 529.
- Ἀνδρόπλήθεια, as, ἡ, subst. [hominum multitudo seu conventus,] a host of men, an armed host. Ὡδε τις παρστὶν αὐτοῖς ἀνδρόπλήθεια στρατοῦ. Pers. 240.
- Ἀνδρότυχης, εὖος, ὁ et ἡ, adj. [maritum nactus,] obtaining a husband, wedded, conjugal. Ἀνδρότυχῆς βιότους. Eumen. 962. SYN. Γαμήλιος, γαμικός.
- Ἀνδροφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines perdens,] men-destroying, deadly, destructive. Ἀνδροφθόρου βεβρωτῆς αἰμάτος λίπτος. Antig. 1035. SYN. Ἀνδρόφονος, ἀνδρόφόντης, ἀνδρείφοντης, ἀνθρωποκτόνος, φόνεος, φόνευτης, βροτόλοιγος, μίαιφονος, φθισίμβροτος.
- Ἀνδρῶν, ὠνος, ὁ, subst. [pars domus, qua viri agunt,] a part of a house occupied by men. Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξενους δῶμων. Choëph. 700. EPIITH. Εὐτράπεζος.
- Ἀνδύμαι, poet. pro ἀναδύμαι, v. [detrecto,] to avoid, to shrink from. Εἰκων, ἀνδύεται πύλεμον κάκον' ἀλλὰ ποῦ οὕτως. N. 225.
- Ἀνεγγυός, ου, [ὁ et ἡ,] adj. [sine sponsione actus,] devoid of bail, not having credit, not to be depended on. Ὡρη γάρ σε πέδησεν ἀνεγγυός' ὑγρὰ δὲ τήν σήν. Anacr. Ep. 82. SYN. Ἀπιστός, ἐκνόμος, ἀμνήστευτος.
- Ἀνεγείρω, f. ἐρῶ, v. [expergefacio, excito,] to raise up, to awaken from sleep, to cheer. Ἀνεγείροντα φράσαι. Olymp. 8. 98. SYN. Ἐγείρω, ἐξεγείρω, ἀνίστημι, ἐξάνιστημι, ἀναζωπύρεω.

¹ This is the reading most ingeniously suggested by the learned Dr. Maltby. See the Thes.

- Ἀνέδην**, adv. [effuse, aperte,] loosely, freely, profusely. Φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἀλλῶν. Æsch. Suppl. 15. SYN. Ἀρδην, páμπαν, διάμπερες, σύμμιγᾶ.
- Ἀνειμένος**, η, ὄν, adj. ["remissus, 2. ap. Sophocl. denotat incustoditus, extra parthēwās evagans." Maltb.] remiss, given up, devoted, unguarded. Τάσδε, μηδ' ἀνειμένας. Antig. 578. SYN. Ἀνέτος, ἐκμελής.
- Ἀνειμί**, v. [orior, ascendo, redeo,] to go up, to rise (of the sun), to ascend, to return. Δακρυόεις δέ τ' ἀνεισὶ παῖς ἐς μητέρα χήρην. X. 499. SYN. Ἐπανειμί, ἀνακρόμίζομαι, ἀνάλυω.
- Ἀνείμων**, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [non vestitus, nudus, male vestitus,] unclothed, meanly clad. "Ὡστὲ τευ ἡ παρὰ páμπαν ἀνείμῳνός ἡ ἐπενιχροῦ. γ. 348. SYN. Ἀπτεπλός, ἀνένδυτός, γυμνός, δυσείμων, δυσείματός.
- Ἀνείρω**, f. ξω, v. [arceo, cohibeo, inhibeo,] to force back, to keep off, to restrain. Καὶ ῥ' ἐς μέσσην ἰὼν, Τρώων ἀνεργὲ φάλαγγας. Γ. 77. SYN. Ἐπέχω, σὺνέχω, σὺνίσχω, σὺνείρω, κωλύω, ἀναστρέφω.
- Ἀνέκᾱθεν**, adv. [(1) desuper, e loco alto, (2) ab origine generis,] from above, originally. Ἀνωθεν ἀνέκᾱθεν κτύπῳ. Choëph. 421.
- Ἀνεκτός**, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [tolerabilis, commodus,] supportable. See Ἀνάσχετός.
- Ἄλλᾱ** τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὅπποτ' ἐκέν τις. v. 83.
- Ἀνεκτώς**, adv. [tolerabiliter,] tolerably. Ἀνδρὸς ἐνὸς ῥίπης, ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτώς. O. 535.
- Ἀνέλέγχω**, f. ξω, v. [arguo, convinco,] to discover, to detect. Ὡ τέκνον, τί φής; οἶδν οἶδν ἀνέλέγχομαι. Ion. 1472. SYN. Βασανίζω, διέλέγχω, κατὰ γινώσκω.
- Ἀνελεύθερός**, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [illiberalis, sordidus, avarus,] illiberal, degraded. Εἰ, πλούσιός ὢν, ἀνελεύθερός ἐσθ'. Plut. 591. SYN. Δουλοπρῆπής, μικρόδωγός, αἰσχροός, αἰκίης, ἄκοσμος, πίνυρός, φίλοκερδής.
- Ἀνέλίσσω**, v. [volvo, evolvo, voluto,] to throw out, to utter. Γλώσσ' ἀνελισσόμενη φθονέροισι. Ran. 826. SYN. Ἐλίσσω, ὀλισθαίνω, δινέω, κύλινδνω.
- Ἀνέλκω**, f. ξω, v. [sursum traho,] to draw up, to draw back. Ἡδὴ δ' ἀνέλκων κῶλῳν, ἐκπλέθρου δρομον. Med. 1178. SYN. Ἐλκω, ἐξέλκω, ἐξελκῶ, ἀνασπῶ, ἐξαίρω, ἀνάγω, ὑπεξάγω, ἀνερῶω.
- Ἀνέλλην**, ηνός, ὁ et ἡ, adj. [alienus a moribus Græcorum, barbarus,] not Grecian, barbarian, foreign. Πῶδάπῃν ὀμιλον τόνδ' ἀνέλληνα στρατόν. Æsch. Suppl. 233.
- Ἀνελπίς**, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [qui est sine spe,] hopeless. Σωτηρίας ἀνελπίς ὥς δὲ ἐξ ἐνός. Iph. T. 487.
- Ἀνέλπιστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) insperatus, (2) non sperans,] unhoped for, destitute of hope, hopeless. Τί δῆτ' ἀφάσμα τῶν ἀνελπίστων ὄρω; Ion 1394.
- Ἀνέμοις**, εντός, ὁ et ἡ, adj. [ventosus, vento plenus,] windy, exposed to the wind, lofty, violent. Ἀνέμοεντί δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. Heracl. 784.²
- Ἀνέμος**, ου, ὁ, subst. [ventus,] the wind. Μερτίας ἀνέμων. Med. 834. SYN. Ἄητης, πνεῦμά. EPITH. Ἀργαλέος, ἄκραίς, ἄρπαξ, ἀντίπορός, αἰθριός, δύσαής, δεινός, δύσσηχς, ἐπειγόμενός, ἄσχηχς, ἄσθενός, ἄσμενός, ὀμβροφόρος, Δίπτετης, ὑψίπτετης, ξηρός, λίγυς, κλονέων, φιλδός, λευγαλέος, θούος, λίγυρός, μέγας, παντοῖος, πολυήχης, χαλέπτος, χειμεριός, ποταλέος, βαρύγδονπος.
- Ἀνέμοσκεπής**, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [a vento tegens,] sheltering from the wind, warm. Χλαινάων τ' ἀνέμοσκεπέων, οὐλῶν τε τᾶπήτων. Π. 224. SYN. Ἀλεξανέμος.
- Ἀνέμοσφᾶργος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento perstrepsens,] roaring with wind, bellying. Ἀνέμοσφᾶργον ἐκ Παλίου κόλπων. Pyth. 9. 6.
- Ἀνέμοτρεφής**, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [a vento nutritus s. auctus,] nursed by or in the wind, stormy, tempestuous, hardy. Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνέμοτρεφές, ἡ δὲ τέ παῖσα. O. 625.
- Ἀνέμώκης**, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [venti celeritatem habens,] swift as the wind, fleet.

¹ From the derivation of ἀνεμός, its first syllable ought to be short: but poet. it is also long; whence Ion. ἡνέμοις et Dor. ἀνέμοις: or it may be long, as the first syllable of ἀθᾶνᾱτός is long, poetica necessitate.

² The first syllable of Ἀνέμοεντί is here long. See the strophe, Heracl. 774.

- Ἄνεμώκεος εἶθε δρόμον νεφέλας. Phœn. 165. SYN. Ἠκὺς, ὑπόπτερος, βάλις, τὰχὺς, αἰδὺς.
- Ἄνεμώλιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [futilis, ventosus, vanus,] hollow as the wind, vain, idle. Ἀθαιάντων οἱ δ' αὐτ' ἀνεμώλιοι, οἱ τὸ πάρος περ. Υ. 123. SYN. Μετᾰμώλιος, μετᾰμώνιος, μάταιος, φλυαρός, ἀποφώλιος.
- Ἄνεμώνη, ης, ἡ, subst. [anemone,] the flower anemone. Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐντὶ κύνοςβατὸς, οὐδ' ἀνεμόνα. Theocr. 5. 92. EPITH. Εἰαρινή, μιννυθαδῖος.
- Ἄνεμώρειά, ας, ἡ, P. N. [Anemoria,] a city of Phocis. Οἱ τ' Ἄνεμώρειαν καὶ Ἰάμπωλιν ἀμφένεμοντο. B. 521.
- Ἀνέξοδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [unde exiri non potest, impervius,] having no egress, irremeable. Ἀγγεῖλειεν ἔμοι τῖς ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντᾰ. Theocr. 12. 19.
- Ἄνεορτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incultus, non feriat,] unfeasted, ungratified with a festival. Ἄνεορτός ἱερῶν καὶ χορῶν τητῶμενός. Eur. Electr. 310. SYN. Ἀτῆ-λεστός, ἀπρῆπς, μεθεορτός.
- Ἀνεπίληπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [irreprehensibilis,] blameless. Ἀκῆραιός, ἀνεπίληπτὸν ἡσκηκὼς βίῳ. Orest. 920. SYN. Ἀνᾰμάτητος, ἀβλάβης, ἀμεμφής, ἀμεπτὸς.
- Ἀνεπίξεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impolitus, imperfectus,] unpolished, imperfect. Μηδὲ δῶμον ποιῶν ἀνεπίξεστον κἀταλείπειν. Hes. Op. 746. SYN. Ἀξεστός, ἀξόος, ἀσκεπαρτός, ἀκομψός, ἀκοσμός, ἀτέλης.
- Ἀνεπὶρρέκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nondum confectus,] not completed, unfinished. Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων ἀνελόντᾰ. Hes. Op. 748.
- Ἀνεπίφθόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non invidendus, non reprehensus,] not enviable, not exposing or exposed to envy. Ἀνεπίφθόνον εἰρῶσαν ἐγχοῖς. Trach. 1051. SYN. Ἀνεμῆσητός, ἀνῆραστός.
- Ἀνεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inefficax, injustus,] undone, contrary to what ought to be done, unjust. Δι' ἔργ' ἀνεργὰ γ' ὀλλύσαι, μελέᾰ τ' ἔτλας. Helen. 366. SYN. Ἀπρακτός.
- Ἀνῆρείμμαί, f. ψόμαι, v. [sursum tollo, abripio,] to snatch up, to convey away. Νῦν δὲ μὴν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνῆρείψαντο. α. 241. SYN. Ἀναρπάζω, σῶναρπάζω, αἰρῶ, ἀποφῆρω.
- Ἀνῆρεύω, v. [eructo, emitto,] to belch or vomit forth. Ὅσπερ δὲ ἐξ ἀκρῆς ἀνῆ-ρεύνετᾰι εἰς ἅλᾰ βάλλων. Apoll. 2. 745. SYN. Ἐρεύνω, ἀπερεύω, κἀταρῆω.
- Ἀνῆρεύνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non perscrutandus,] not to be scrutinized. Τὶ χοῖμᾰ γ' ἀνῆρεύνητᾰ δυσθυμεῖ, γῆναι; Ion. 255.
- Ἀνῆρῶμαι, et ποῖτ. ἀνείρῶμαι, v. [interrogo, rogito, percontor,] to ask again, to interrogate. Κάλλιον εἰπᾰς, ἡ σ' ἀνείρῳμην ἐγώ. Helen. 771. SYN. Ἀνῆρωτᾰω, ἔρωτᾰω, ἐξῆρῶ.
- Ἀνερπύζω, v. [(1) sursum serpo, (2) adrepo,] to creep up or back. Εἰς ἀγρόν ἀνερπύσαι. Pax 586. SYN. Ἀνῆρπω.
- Ἀνῆρῶ, et poet. ἀνερῶ, f. ῶσω, v. [sursum traho, retrahō,] to draw up or back. Ἰστοὺς στησάμενοι, ἀνὰ θ' ἰστῖᾰ λεύκ' ἐρῶσαντες. ι. 77. See also Theocr. 14. 35. SYN. Ἀνείρω, ἀνέλω, ἀνάγω, ἀναιρῶ, ἀναστῆλλω.
- Ἀνῆρχομαι, f. ἀνῆλεύσομαι, v. [(1) adscendo, (2) redeo,] to go up or again, to return. Ἀψ' οἱ ἀνερχόμενῳ πύκινον λῶχον εἰσὶν ἄγοντες. Δ. 392. SYN. (1) Ἀν-ειμῖ, ἐπᾰνειμῖ, ἀνᾰβαίνω, ἐπὶβαίνω, (2) ἐπανέρχομαι, ἀνήκω, ἐπανήκω, ἀναχω-ρῶ, ἀναστρέφω, ἐπᾰναστρέφω, ἀπὸνέδομαι, νοστῶ.
- Ἀνῆρωτᾰω, f. ἡσω, v. [interrogo, sæpe rogo,] to ask, to interrogate. Ἀγᾰμένων' ὥς φκτεῖρ' ἀνηρώτα τ' ἔμε. Iph. T. 665. SYN. See Ἀνῆρῶμαι.
- Ἀνέστιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [domo et sede propria carens,] homeless, a wanderer. Ἀφρήτωρ, ἀθεμιστός, ἀνέστιός. I. 63. SYN. Ἀνοικὸς, φύγας.
- Ἄνευ, Bæot. Ἄνις, præp. [sine, absque, seorsum ab,] without, far or removed from. Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀνευ δηίων' ἦν, ἀλλὰ κᾰτ' αὐτοὺς. N. 556. SYN. Δίχᾰ, χωρίς, ἄτερ, ἔξω, ἔκτος.
- Ἀνευρίσκω, fut. ῥήσω, v. [reperio, invenio,] to seek out, to find out. Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνευρόν. Theocr. 30. 9. SYN. Ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω.

¹ Here δηίων in scanning is considered as a dissyllable.

Ἀνεύρεσις, ἔως, ἡ, subst. [inventio,] the finding out, a discovery. Ὡ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεός. Ion 569. SYN. Εὐρέσις, εὐρέμα, εὐρημα, ἐξεύρεσις, ἀνάληψις.

Ἀνευφημέω, v. [(1) celebros, faustis omnibus prosequens, (2) edo lamenta,] to bewail in a becoming manner. Ἄπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λέως. Trach. 796. SYN. Κατευφημέω, ἀνῶθρηνέω, ἀνηχέω.

Ἀνεφέλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non nubilus; serenus,] unclouded, not gloomy. Πέπταται ἀνεφέλος, ἡ λευκή δ' ἐπιδέδρυσεν αἴγλη. Z. 45. SYN. Εὐδίος, διᾶδελος.

Ἀνέχω, et ἀνέχημι, v. [sursum tollo, sustineo, laudibus tollo,] to hold up, to support, to restrain, to celebrate, to honor. Πήματός ἐξω πῶδ' ἄν' ἐχέεις; Hipp. 1288. SYN. Ἐπέχω, ἐπίσχω, ἀντέχω, σὺνέχω, κατέχω, ἀνείρω, καταστέλλω, ἀνᾶτεινω, τιμᾶω.

Ἀνέψιός, ου, ὁ, subst. [consobrinus, sobrinus,] a cousin. Ἀνεψίος γὰρ, μόνος ἐμοὶ σάφης φίλος. Iph. T. 920. SYN. Ἐθρ, κηδεστής, συγγενής, ἐξᾶδελφός, ἀγχιστεὺς, ἐπιγόνος.

Ἀνῆως, ω, ὁ, adj. [silens, mutus, tranquillus,] dumb, silent. Τίπτ' ἀνῆω ἐγένεσθῃ, κάρηκῶμῶντες Ἀχαιοί; B. 323. SYN. Ἀκὴν, ἄφωνος, ἀλάος, ἡσυχός, ἔμπληκτος.

Ἀνηβάω, v. [repubesco,] to grow up to manhood, to renew one's youth. Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν. Theog. 1003.

Ἀνηβητήριος, α, ὁ, adj. [repubescens, revirescens,] youthful, blooming. Ἄλλ' ἀνηβητηρίαν. Androm. 553. SYN. Νεός, νέωτέρος, ἀναζέων.

Ἀνηβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impubes,] beardless, not grown to maturity. Παις μὲν ἀνηβός ἐων ἐτὶ νήπιός, ἔρκος ὀδόντων. Solon.

Ἀνήθινος, η, ὁ, adj. [ex anetho confectus, anethinus,] composed of anise. Κήγων, τῇνδ' κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἢ ρόδοεντά. Theocr. 7. 53.

Ἀνηθόν, ου, τὸ, subst. [anethum,] anise, dill. Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μάλᾳκῳ βρῖ-
ουσαὶ ἀνήθῳ. Theocr. 15. 119. SYN. Ἀνησόν, ἀνητόν. EPITH. Εὐθάλης, οὐλόν.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insanabilis,] incurable, irreparable, inconsolable. Ἐν τῇδ' ἐλαύνειν, μὴδ' ἀνήκεστον τρέφειν. C. R. 98. SYN. Ἀναλθής, νήκεστος, ἀφόρητος, ἀπηνής.

Ἀνήκοος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non audit, expers auditus,] not listening, inattentive. Ὅπποτ' ἐπρωτὰ θᾶνωμεις, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλα. Mosch. 3. 110. SYN. Ἀπήκοος, ἀπειθής, ἀμάθης.

Ἀνηκουστέω, v. [non audio, non sum dicto obtemperans,] to refuse to comply with, to disobey. Ὡς ἐφᾶτ', οὐδ' ἄρᾳ πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. O. 236. SYN. Ἀπειθέω, πᾶράκούω.

Ἀνήκουστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non auscultandus,] not to be listened to, strange, stubborn, obstinate. Ἀνήκουστὰ τὰς τυράννου. Hipp. 362. SYN. Ἀνηκοός, ἄρρητος, ἀπυστος.

Ἀνήκω, f. ξω, v. [convenio, pervenio,] to advance, to proceed, to improve. Τοῦργον τῷδε μεῖζον ἀνήκει. Trach. 1035.

Ἀνηλέης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [immisericors, crudelis,] merciless, cruel. Ἥρη, σοὶ δ' ἐτὶ τῇμὸς ἀνηλέες ἦτορ ἔκειτο. Call. 4. 106. SYN. Ἀμείλιχος, ἀνοικτός, ἀπηνής, σιδηρόφρων, ὤμος.

Ἀνήλιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [expers solis, opacus,] not exposed to the sun, dark, opaque. Λιβᾶς ἀνήλιος, ἡ τάλανᾳ. Androm. 535. SYN. Σύνρηφής.

Ἀνήλιπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [excalceatus,] without shoes or sandals. Μὴ ἀνάλι-
πος ἐρχεῖ, Βάττε. Theocr. 4. 56. SYN. Νήλιπος, ἀνυπόδητος, ἀπεδιλός.

Ἀνήμελκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non mulctus,] unmilked. Θήλειαι δ' ἐμήμεκτον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς. ι. 439.

Ἀνήμερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immitis,] wild, fierce, inhuman. Δαῖτ' ἀνήμερον, ὕρειαν τ' ἐκβόλᾳν. Hec. 1081. SYN. Ἀπηνής, ἀπάνθρωπος, ἀμείλικτος, ἀμείλιχος.

Ἀνήνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine ventis, tranquillus,] without wind, sheltered

¹ For the quantity of the first syllable see Ἀνέμους.

² On the quantity of the penult. of Ἀνέψιός, see Heyne, O. 554.

from the wind. Ἀνὴνέμόν τε πάντων. C. 670.

Ἀνὴνυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui perfici nequit,] impracticable, ineffectual.

Ἀνὴνύστω ἐπὶ ἔργῳ. π. 111. SYN. Ἀτέλεστος, ἀπρακτος, ἀχρηστος.

Ἀνὴνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [non virilis, ignavus,] unmanly. Μὴ σ' ἀδύγυνω-
θέντ' ἀ κακὸν καὶ ἀνὴνὸρ' ἀ θέη. κ. 301. SYN. Ἀνανδρος, θηλυφρων, ἀμάχος.
δειλός.

Ἀνὴνῶ, v. [resono, cano,] to resound, to sing. Ἰμέρῳενθ' ὑμῖναιον ἀνὴνῶν.
Apoll. 4. 1197.

Ἀνὴρ, ἄνερὸς, et ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, v. [vir, homo, maritus, &c.] a man, a hero, a
husband, a mortal. Ἀνῆρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Tyr. t.
See also Hec. 310. SYN. Βροτός, φῶς, ἀνθρωπός, θνητός, ἀκοίτης, παρὰκοίτης.

ΕΡΙΤΗ. Ἀθλόφθρος, αἰδοῖος, ἀλκίμος, Ἀρήϊος, ἀλφειστής, βουληφόρος, δεινός,
δικαίος, ἐκπαγλός, ἐρίκνυδης, εὐσέβης, ἐλάφρος, εὐορκός, ἐσθλός, ἐχέφρων, θαρσάλεος,
κατέρως, κυδάλμιος, καρτέρωθυμὸς, μὲνέχαρμος, πολὺπῶνός, πολὺιδρὸς, πολὺτλητός,
σῶφος, ταλῶκαρδὸς, φιλόξενος, φράδμων, ἄγριος, αἰδρὶς, ἀπαλαμνός, ἀπιστός,
ἀεργός, ἀθεμίσιος, ἀκλήλητος, ἀνέστιος, δειλός, δυσμῆνης, μαργός, σίδηρὸςχάρμης,
ὑπερόπλος, οἰζυρός, βροτήσιος, ναυσίφορητός, σάκαςπᾶλος, σίδηρὸςφθός, ὠκυμῶρος.

Ἀνὴρῆφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [altus, tecto carens, alte tectus,] unroofed or high-
roofed. Ἐσοῦμένως, ἡτ' ἐκτός ἀνὴρῆφους πέλε νηοῦ. Apoll. 2. 1175. SYN.
Ἀστῆγης, ἐπὴρῆφης.

Ἀνὴρῖθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumerus,] innumerable, without number. Ἀνὴ-
ρῖθμον γέλασμά. P. V. 89. SYN. Ἀνὰρῖθμος.

Ἀνὴρῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inaratus,] unploughed, uncultivated. Ἀλλὰ τὰγ'
ἄσπαρτα καὶ ἀνὴρῶτ' ἀνὰ πᾶντα φύονται. ι. 109. SYN. Ἀσπαρτός.

Ἀνὴρῶσητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [invictus, insuperabilis,] unconquered, invincible.
Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνὰσσάτοιο δὲ γέγοντο. Theocr. 6. 46. SYN. Ἀήτητος,
ἀχείρωτος, ἀνίκητος.

Ἀνὴρῶσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [Vulcani expers,] not belonging to Vulcan, unna-
tural. Ἔως ὑφ' ἡψέ δ' ὦμ' ἀνὴρῶσιτω πύρ. Orest. 620.

Ἀνὴρῶσιτω, v. [in locum alterius eligo, præfero,] to prefer, to obtain instead
of. Οὐδεὶς στέφανον ἀνὴρῶσιτῆται. Hec. 66. SYN. Ἀποφέρω, πρόκρινω, προ-
τιμᾶω.

Ἀνὴρῶσιλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æmulus,] rivalling. Τοῖς ἀνὴρῶσιλλοῖς εἰσὶ πύλε-
μῶτατοιο. Ion 606. SYN. Φίλονεικός.

Ἀνὴρῶσιτω, v. [(1) e contrario vel vicissim attingo, (2) attingo,] to cling to, to
supplicate in turn. Ἀνὴρῶσιτω σοι τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ. Hec. 274. SYN.
Καθὰπτιτω, διαπράττω.

Ἀνὴρῶσι, as, ἡ, P. N. [Anthea,] a city of Messenia. Φηράς τε ἄνθεας ἡδ' Ἀν-
θειαν βάθουλειμῶν. I. 151. SYN. Ποιήεσσα.

Ἀνὴρῶσι, ου, τὸ, subst. [flos,] anything flowery, a flower: (there is also ἀνθῆμα,
ἄθος, τὸ, for ἀνθῆμα, which see). Ἀνθῆμα δὲ χρυσοῦ φλέγει. Olymp. 2. 130.

Ἀνὴρῶσιτω, v. [carpo, lego, defloro,] to cull, to gather, to crop. Γέδνα δ'
ἀνθῆμιζωμαι. Æsch. Suppl. 73. SYN. Ἀπανθίζω. EXP. Τὸ ἀνθὺς ἀποδρέπωμαι.

Ἀνθῆμις, εσσα, ἐν, adj. [floridus,] flowery. Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην, καὶ Πύρρῶσιν
ἀνθῆμιςεντά. B. 695. SYN. Ἀνθῆμιώδης, ἀνθῆμιος, ἀνθῆμιος, λειριῶσις.

Ἀνθῆμιώδης, ου, ὁ et ἡ, adj. [a flore fluens,] dropping from flowers. Ξουθῆς
μελίσσης ἀνθῆμιώδῶν γάνυς. Iph. T. 633.

Ἀνθῆμιώδης, ου, ὁ et ἡ, adj. [opus suum ex floribus faciens,] flower-working,
working among flowers. Τῆς τ' ἀνθῆμιώδους στάγμι, παμφάγος μελί. Pers. 618.

Ἀνθῆμιώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [floridus, florens, vernans,] flower-like, flowery.
Τὸν ἀνθῆμιώδῃ τμῶλον οἶσθ' ἀνὰ κλῶν; Bacch. 454.

Ἀνθῆμιώδης, ὠνός, ὁ, subst. [mentum,] the chin. Λαμῶν ὑπ' ἀνθῆμιώδῃ, διὰ πρὸ
δε χαλκὸν ἐλασσέν. N. 388. SYN. Γενειὸν, στόμα, λάρυγξ. ΕΡΙΤΗ. Λα-
χνήεις, δαυθῆριξ, λαυθῆς, νεύατος.

Ἀνθῆμιώδης, ἔος, et ἀνθῆμιώδης, ου, ὁ, subst. [arista,] an ear of corn. Ἀκρὸν ἐπ'
ἀνθῆμιώδῃ καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Υ. 227. SYN. Στάχυς.

¹ On the quantity of the penult. of Ἀνὴρ, see R. P. Phœn. 1670.

- Ἀνθεσφόρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [floreo sarta gerens,] flower-bearing. Στεφάνους, δρυός τε, σμιλᾶκος τ' ἀνθεσφόρου. Bacch. 692.
- Ἀνθεῶ**, v. [floreo, scateo,] to produce flowers, to flourish, to bloom. Ἐξη τε Πριάμους, Ἐκτόρος τ' ἦνθει δόρυ. Hec. 1192. SYN. Ἀκμάζω, βρύάζω, διανθεῶ, θάλλω, ταίνω, εὐτύχζω.
- Ἀνθῆλῖος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [soli obversus vel oppositus,] turned or opposite to the sun. Ἀνθῆλιον πρόσωπὸν ἐκφαίνει θεῶν; Ion 1550. SYN. Πρόσῆλῖος.
- Ἀνθηρός**, ἄ, ὄν, adj. [floridus,] flowery, florid, blooming. Καὶ μὴν λαχνῶδες γ' οὐδᾶς ἀνθηρᾶς χλόης. Cycl. 538.
- Ἀνθηφόρος** et **ἀνθοφόρος**, ου, ὁ et ἡ, anj. [florifer,] flower-bearing. Ἀρτεμίδος ἄλσος, λειμᾶκος τ' ἀνθηφόρους. Iph. A. 1543. See also Ran. 440.
- Ἀνθίζω**, v. [floribus orno, varie orno,] to cause to bloom, to embellish. Ἀνθίζειν χρυσανταγῆ. Ion 889. SYN. Διανθίζω.
- Ἀνθινός**, ἡ, ὄν, adj. [(1) floridus, e floribus factus, (2) variis coloribus pictus,] flowery, embroidered with flowers. Γαίης Λωτοφάγων, οἱ τ' ἀνθινὸν εἰδᾶρ ἔχουσιν. ι. 84. SYN. Ἀνθιμός, ἀνθεινός, εὐάνθημος, εὐανθής, ἀνθήμων, ἀνθώδης, εὐθάλης, τηλεθῶν, ποικίλος, λαμπρός.
- Ἀνθοκρόκος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [subtemen habens, quod flores varii coloris exprimit,] yellow-flowered, saffron-colored. Ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. Hec. 468.
- Ἀνθονόμειω**, v. [flores depascor,] to feed on flowers or grass. Ἀνθονόμοους' προῖον. Æsch. Suppl. 44.
- Ἀνθοπλίζω**, v. [contra armo,] to arm against. Ἴππεῦσιν θ' ἵππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι. Eur. Suppl. 676.
- Ἀνθος**, ἔος, τὸ, subst. [flos,] a flower, bloom, or bud. Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πῦρὸς σέλας. P. V. 7. SYN. Ἀνθεμόν, ἱανθόν, ἰόν, ἄνθη, ἄωτος, καλλώπισμα, ἀνθοσύνη. ΕΡΙΤΗ. Ἀγλαῶν, ἀγλαῶμορφόν, εὐῶδες, εἰαρινόν, μάλᾶκον, κάλῶν, δροσέρον, λεπτὸν, λευκόν, λειμώνιον, λαχνῆν, τερινόν, εὐτερπές, πορφύρεον, ποίηεν, ῥόδον, ὑάκινθινόν, χλοῆρον, ὑλαῖον. PHR. Παμφόρου γαίης τέκνον, λειμώνων ἑαροτρόφῳ πτηνῶν, γῆς βόστρυχός.
- Ἀνθοσμίας**, ου, ὁ, adj. [habens odorem suavem,] sweet-smelling, spiced, rich. Οἱ δ' ἀμφοῖς οἶνου μελάνος ἀνθοσμίου. Plut. 807. SYN. Εὐοσμός, περίοσμος, ἡδύς, ἀνθηρός.
- Ἀνθακεύω**, ἀνθράκιζω, et ἀνθράκω, v. [in carbones redigo,] to reduce to ashes. Ὡς πῦρ' χρὴ τὰς μύσας γυναικὰς ἀνθράκεν. Lysistr. 340. See also Pax 1136. and P. V. 380. SYN. Ἐμπύρεω, φρύγω.
- Ἀνθράκιᾶ**, ἄς, ἡ, subst. [carbonum congeries,] a heap of live coals, cinders. Ἀνθράκῃν στῆρεςας, ὄβελους ἐφ' ὑπερθε τάνυσσε. I. 213.
- Ἀνθραξ**, ἄκος, ὁ, subst. [carbo,] a live coal, a carbuncle, rubbish. Πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμὴν ἀπ' ἀνθράκος. Cycl. 244. SYN. Θυμαλψ. ΕΡΙΤΗ. Αἰθόμενος, φλογεῖς, ζῶων.
- Ἀνθρήνη**, ης, ἡ, subst. [crabro,] a hornet. Κεντούμενός ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Nub. 944. SYN. Σφήξ, μέλισσα.
- Ἀνθρήνιον**, ου, τὸ, subst. [crabronis alvear,] a hornet's nest. Ἐξελεῖν ἡμῶν μένοιον πρὸς βίαν τάνθρηνιᾶ. Vesp. 1075. SYN. Κηρίον, μελιδεινόν, μελίκηρῖς, σμήνις.
- Ἀνθρωπαῖριον**, ου, τὸ, subst. [homulus, homuncio,] a pitiful fellow. Τολμῶν τε δρᾶν ἀνθρωπαίριον κἀκοδαίμυνε. Plut. 416. SYN. See Ἀνδραῖριον.
- Ἀνθρώπειος**, α, ὄν, et ἀνθρώπινος, η, ὄν, adj. [humanus, ad humanum genus pertinens,] belonging to man, human. Γίγνωσκε τάνθρώπειᾶ· μηδ' ὑπερμέτρως. Eur. fr. Inus 21. See also Vesp. 1174. SYN. Ἀνδρῶμεός, φιλόανθρωπος, ἐπίεικός, χρηστός.
- Ἀνθρώπιον**, ου, τὸ, et ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, subst. [homuncio,] a little man, a manikin. Μενέλεων ἀνθρώπιον. Cycl. 184. See also Cycl. 315. SYN. See Ἀνδραῖριον.

¹ This is Porson's reading for ἀνθονόμου τὰς.

- Ἀνθρωποδαίμων**, ὄντος, ὁ, subst. [deus ex homine factus,] a man-god; i. e. one from being a man become a god. Ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φῶς. Rhcs. 971. SYN. Θεάνδρως, δαίμων.
- Ἀνθρωποκτῶνς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [homicida,] a man-slayer, a homicide. Τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους. Iph. T. 390. SYN. Ἀνδρῶφονς, ἀνδροκτόνς, ἀνδροφθόρς, ἀνδρῶφοντης.
- Ἀνθρωπος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [homo,] man, mankind, husband, master. Τὰ χρημᾶτ' ἀνθρώποισι τιμῶντάτᾳ. Phœn. 449. SYN. Μερῶφ, θνητός, βροτός, ἀνὴρ. EPITH. Ἐπιχθονίς, ἐφήμερος, ἐφημερίς, ἀμᾶθς, ἀφραδής, ἀργαλέος, ἀλήμων, αἰνυμῶρς, ἀπειρεσίς, αἰδολόβουλος, ἀλφειστής, ἀμαυροβίς, Διῶτρεφής, δυστήμων, δειλός, ἀνδρείος, δίκαιος, ἀδίκος, θυμῶδρς, θεογλωσσός, θεοστυγής, ἐλεεινός, εἰκελόνειρος, ἐρίθυμος, κηρίτρεφής, μύγερς, κῆκτεχνός, κῆκθυμός, κῆκδοδαίμων, κῆκδοθητός, ὀψιγόνος, οἰζυρός, ὀλίγοσθενής, ὀλίγοδρανής, πόλυκληρός, πόλυπλαγκτός, πόλυκμητός, πόλυτλητός, πόλυμοχθός, τάλαργός, ὠκυμῶρς, μίνυνθαδῖς, νήπιος, ὀδίτης, ἀλλόθροος, παλαιότερος, περικτιών, ἄβιος, γλακτοφάγος, ὀψιγόνος, πόλυσπερής, ἐπιπῶνός, λεξικόγραφος. PHR. Φύλλων γένεᾳ προσύμοιος, πλάσματᾳ πηλοῦ, σκίυειδᾳ φύλᾳ ἀμνηνᾶ, δύσμορᾳ φύλ' ἀνθρώπων, ἡμερίς γένεᾳ.
- Ἀνθρωποσφάγω**, v. [hominem, ut victimam, macto,] to sacrifice a human victim. Πότερᾳ τὸ κοῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφάγειν; Hec. 259.
- Ἀνθυβρίζομαι**, v. [vicissim contumelia afficio,] to be injuriously treated in return. a. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. b. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι. Phœn. 629.
- Ἀνθυπουργέω**, v. [penso beneficium,] to assist, to co-operate. Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχροῖς τοῖσι χρωμένοις. Hipp. 1003. SYN. Ἀνθυπηρέτω.
- Ἄνια**, as, ἡ, subst. [mæror, molestia,] grief, sorrow, annoyance, vexation.¹ Ταῖς σαῖς ἀνίαις χρίσσομαι σφίσιμασιν. Iph. T. 1032. SYN. Ἀχθηδών, ἀχθός, λύπη, ἀπόρεια, ἄλγος, ἀλγηδών, πένθος, ἀδημονία, δυσχερεία, δυσθυμία. EPITH. Ἀργαλέα, ἀπειρός, ἀτλητός, ἄγρυπνός, ἀκῶρεστος, ἀλίστατος, ἀκρήατος, βᾶρεῖα, πικρά, λυγρὰ, μέλαινα, γυερά, ὀλοά, στυγερὰ, κρᾶτερᾶ, θυμῶδρς, βᾶρυνηνίς, ὀξεῖα, κῆκδοτμός, πόλυδακρύς, πόλυδακρυτός, πόλυδδύνος, πόλυπλαγκτός, πόλυκλαυστός, κοινή, ξυνή, λευγάλεα, ἀφραστός.
- Ἀνιάζω**, v. [(1) tristitiam adfero, (2) molestiam sentio,] to give trouble, to annoy; but more generally, to be grieved, annoyed, or afflicted.² Τρώων δ' ὅς κτεᾶτεσσὶν ὑπερφᾶλως ἀνιάζει. Σ. 300. See also δ. 598. SYN. Ἀνιάω, ἀνιάομαι, λυπέομαι.
- Ἀνιάρως**, ἂ, ὄν, adj. [molestus, mærorem adferens,] troublesome, causing trouble.³ Ἀνιάρων ὄν τὸ κτήμ, ἀναγκαῖον δ' ὅμως. Orest. 224. Ἀνιερῶ δὲ μὲν ἀντην. Apoll. 3. 1066. SYN. Στυγερός, ἀχθεινός, λυπηρός, ἀχαρίς, γυερός, ἀλεγεινός, βᾶρθυμός, ἄθυμος.
- Ἀνιάρως**, adv. [moleste, acerbe,] grievously, vexatiously. Οὐκ οἶσθᾳ καὶ νῦν, ὡς ἀνιάρως λέγεις; Antig. 316. SYN. Λυπηρῶς, βᾶρεως, δυσφῶρως, δυσχερῶς, χαλέπῶς.
- Ἀνιάχω**, v. [resono, clamo,] to cry aloud. Ἄ δ' ἀνιάχεν, ἰάχεν.⁴ Orest. 1470. SYN. Ἀνιάω, ἀνακράζω, ἀντιθέγγομαι, ἀντηχέω, κελᾶδεω, ἀμείβομαι.
- Ἀνιάω**,⁵ v. [molestia afficio,] to annoy, to trouble, to distress, to grieve. Ἡ μὴν καὶ πῶνός ἐστιν ἀνιηθέντᾳ ῥεσθαι. B. 291. SYN. Ἀνιάζω, ὀχλέω, κῆκω, λυπέω, θλίβω, πῖεζω, κῆκπῶνέω.
- Ἀνιδρυτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non fixus, instabilis, irrequietus,] unfixed, unset-

¹ The penult. of *ἀνία* is generally long, but sometimes short.

² The noun *ἀνία* or *ἀνίη* generally has its penult. long, but sometimes short, as in four instances adduced by Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 276. The verb *ἀνιάω*, or *ἀνιάζω*, in the Epic poets, generally produces the penult. Aristophanes has the penult. of *ἀνιάω* thrice short, and once long. The second syllable of *ἀνιάρως* is always short in Euripides and Aristophanes, and long in Sophocles, Antig. 316. But the third syllable is always long. R. P. Phœn. 1334. See Porson's Canons collected in *Classical Journal* No. 61.

³ See the note on Ἀνιάζω.

⁴ The antepenult. of *ἀνιάχεν* and of *ἰάχεν* is here long, on account of the augment.

⁵ See the note on Ἀνιάζω.

- tled, unsteady. Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἡλάστρου μ' αἶ. Iph. T. 971. SYN. Ἀσπᾶθις, ἀβέβαιος, ἀνένδοτος, ἀσθήρικτος.
- Ἀνιδρωτί, adv. [sine sudore vel labore,] without sweat, without trouble or labor. Οὐ γὰρ ἀνιδρωτί γέ μετ' ἀνδράσι κῦδος ἀέξει. Call. l. 1. SYN. Ἄμοχθι, ἀπὸ-νητί.
- Ἀνίερὸς, α, ὄν, adj. [profanus, pollutus,] unholy, profane. Ἀνίερὸς ἀθῦτων πελάων τρύχει. Hipp. 146. (Double dochm.) SYN. Ἀνυσίος, ἀκάθαρτος, βέβηλος, ἀποβώμιος, ἀθῦτος, κάκος.
- Ἀνίημι, f. ἴσω·et ἔσω, 1. aor. ἦκᾶ, v. [“emitto, remitto, impello.” Vid. Damm.] to send up, to put forth, to excite, to expose. Ἄλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτός. E. 880. See also O. 24. SYN. Ἀφίημι, καθίημι, ἀναπέμπω, ἀνα-πείθω, παρορμαῶ.
- Ἀνικέτευτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) cui supplicatum non est; (2) non supplex,] not a suppliant. Εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς· ἔμοι γὰρ ἔστ' ἄγων. Iph. A. 1003.
- Ἀνίκητος, et Dor. ἀνικατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [invictus, insuperabilis,] invincible, unconquered. Τόν γ' ἀνικατον κράτῃσων, ὡς βίᾳ. Bacch. 989. SYN. Ἀπὸλέ-μητος, ἀδμῆς, ἀδάμαστος.
- Ἀνιππεύω, v. [equito, equos ago,] to mount or ride a horse. Κυρεῖ δ' ἀνιππεύ-οντός ἡλίου κύκλῳ. Ion 41.
- Ἀνιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est sine equo,] without a horse, a foot-soldier. Ἀνιπτόν ἱππότην τὲ θυμάτων ἀπό. Œ. C. 899. SYN. Πεζίτης.
- Ἀνίπτημι, et ἀνίπταμαι, v. [sursum volo,] to fly aloft, to mount. Καὶ νῦν ἔκεινᾶ μὲν θάνοντ' ἀνέπτατο. Herc. F. 69.
- Ἀνιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed. Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἰθρὰ οἶνον. Z. 266. SYN. Ἄλουτος, ἀκάθαρτος.
- Ἀνίστημι, f. στήσω, v. [surgere facio, erigo, excite, evertō, subverto,] to raise up, to wake, to overthrow. Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶς' ἀνέστηκεν δούρι. Hec. 492. SYN. Ἀνεγείρω, ἀνορθώω, ἀνακουφίζω, ἀπαρτίζω, παρορμαῶ, καθαιρέω.
- Ἀνιστῶρῶ, v. [interrogo, sciscitor,] to ask again, to investigate thoroughly. Ὡς πάνθ' ἀπαξ μὲ συλλαβούσ' ἀνιστῶρεῖς. Iph. T. 529. SYN. Ἀνερῶμαι, ἀνέ-ρωτάω, ἀνακρίνω.
- Ἀνίσχω, v. [attollo, orior, sustineo,] to raise up, to rise. Ἥλιος ἀνίσχων χροσεῖα βάλλει φλόγι. Phaët. fr. 1. 3. SYN. Ἀνέχω, ἀνατείνω, ἀνίημι, ἀνα-τέλλω.
- Ἀνίχνεω, v. [pervestigo, indago, persequor,] to trace out, to follow, to pursue. Ἀλλὰ τ' ἀνίχνεων θεεῖ ἐμπέδον, ὅφρα κεν εὕρῃ. X. 192. Ἴχνεω, ἐξίχνεω, διώκω, κατὰδιώκω, ἀναζητέω, κυνηγέτέω, ἵχνη μετροῦμαι.
- Ἀνιῶ, see Ἀνιάζω.
- Ἀννέφελος, poet. pro Ἀνέφελος, q. v.
- Ἀνὸδος, ου, ἡ, subst. [adscensus,] an expedition into a higher country, an ascent. a. Ὡ Χάρῖδα, τί τὰ νέρθε; b. πῶλ σκῶτος. a αἱ δ' ἀνῶδοι τί; Call. Ep. 18. SYN. Ἀνάβασις, ἐπιβάσις.
- Ἀνὸδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inivius,] pathless, inaccessible. Καὶ δι' ὁδοὺς ἀνῶδους στείχων. Iph. T. 888. SYN. Ἀβᾶτος, ἀστευπτός, ἀνάντης.
- Ἀνόημων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [non compos mentis, insipiens,] unwise, foolish. Ῥεῖ ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἀλλὰ περ ἔσσι' ἀνόημων. p. 273.
- Ἀνόητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) demens, insipiens, (2) qui intelligi nequit,] (1) unwise, imprudent, (2) unintelligible, irrational. Ἀφραστ' ἡδ' ἀνόητᾶ διέπλεκε θαύματᾶ ἔργα. H. in Merc. 80. SYN. Ἀσύνετος, ἄφρων, παρᾶφρων, παρᾶφρονίμους, ἔκφρων, ἀναίσθητος, εὐήθης, ἡλιθίος, μωρός, ἀβέλτερος.
- Ἄνοιᾶ, as, ἡ, subst. [amentia, stultitia,] madness, foolishness. Τὸ δεύτερον δὲ τὴν ἀνοιᾶν εὖ φερεῖν. Hipp. 400. SYN. Παρᾶνοιᾶ, παρᾶφροσύνη, εὐήθειᾶ, ἀτασθαλία, μωρία, ἀβουλία.
- Ἀνοίγνυμι, ἀνοίγνυμι, et ἀνοίγω, f. οἶζω, v. [aperio, resero, pando,] to open, to throw open, to unbar, to disclose, to unfold. Οἶμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοί-γνυται. Ion 923. See also Phœn. 1084. SYN. Ἀναπτεῖνάζω, ἀναμύχλεω, ἀναπτύσσω, διοίγω, διᾶνοίγω.

- ἄνοιδῶ, et poet. Ion. ἀνοιδείω, v. [intumeo, turgeo,] to swell up, to swell. Κάπει' ἀνοιδῆσάν τ'ε. Hipp. 1210.
- ἄνοικίζω, v. [(1) instauro, reædifico, (2) habitationem transfero,] (1) to rebuild, (2) to remove one's habitation. Διὰ ταῦτ' μὲν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγώ. Av. 1351. SYN. (1) Ἀποκᾶθίστημι, ἀνᾱκαινίζω, ἀνορθῶ, ἐπισκευάζω, (2) ἀπέρχομαι, μεθίσταμαι, ἀποικέω, μετοικέω.
- ἄνοικδδόμεω, v. [instauro ædificium,] to rebuild, to repair. Καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικδδόμειν. Pax 90. SYN. Ἀνᾱδέμω, see Syn. to Ἀνοικίζω (2).
- ἄνοικτῶς, α, ὄν, verb. adj. [aperiendus,] necessary to be opened. Ἀνοικτέον τᾷδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον. Ion 1387.
- ἄνοικτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [immisericors,] un pitying, merciless. Κηρυκεῖν, ὅστις ἀνοικτὸς. Troad. 789. SYN. Ἀνηλέης, ἀνήμερὸς, σκληρὸς, ἀνέλεήμων, ὠμὸς, ὠμόθυμὸς, ἀπηνής, χάλειπς.
- ἄνοικτρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non miserandus, immiserabilis,] not to be pitied. Οὐδ' ἀνοικτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δακρυῶν. Iph. T. 227.
- ἄνοικτῶς, adv. [sine misericordia,] without pity. Πέσων ἀνοίκτως, πνεῦμ' ἀπορρήξας σέθεν. Troad. 758. SYN. Ἀνηλέως, νηλεῖως.
- ἄνοίμωκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefletus,] un lamented. Ἐτλης ἀνοίμωκτὸν ἀνδρᾷ θάψαι. Choëph. 427. SYN. Ἀκλαυστὸς, ἀδάκρυτὸς, ἀγῶς.
- ἄνοιστέος, α, ὄν, verb. adj. [referendus,] to be related, must recur, must delay. Καὶ γὰρ πῶτ' εὐτυχῆσ' ἐκεῖσ' ἀνοιστέον. Herc. F. 1212.
- ἄνοιστρέω, v. [incito, stimulo,] to goad on, to drive to madness. Ἀνοιστρήσατέ νιν. Bacch. 977. SYN. Οἰστρέω, παροξύνω.
- ἄνολβία, ας, ἡ, subst. [miseria,] misfortune, wretchedness, poverty. Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃ θάρσος δὲ πρὸς ὀλβῳ. Hes. Op. 319. SYN. Δυστυχία, ἀθλιότης, ἄεθλοσύνη.
- ἄνολβὸς, et ἀνολβίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix, tristis, miser,] unhappy, wretched. Τάνδε γαῖαν εἰς ἀνολβὸν. Hel. 247. See also Eur. fr. Antig. 15. SYN. Ἀθλιὸς, ἀνωφελήτὸς, δειλαῖος, ἀτυχής, κἀκοδαίμων.
- ἄνολέθρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab exitio et damno immunis, inextinctus,] undestroyed, saved from ruin. Τοὺς δ' εὖρ' οὐκεῖτ' ἀμπαῖν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους. N. 761. SYN. Ἀβλητὸς, σῶς.
- ἄνολόλυζω, f. ξω, v. [cum clamore ploro, ejulo, exclamo,] to cry out from fear or joy. Ἀνολόλυξέ, πρίν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα. Med. 1170. SYN. Ὀλόλυζω, ἐξολόλυζω, αἰάζω, ἀλλάζω, ὀλοφύρομαι, ὀδυρόμαι, ἀνδύρομαι, οἰμώζω.
- ἄνωμαι, v. [perficio,] to be completed. See Ἄνω. Ἄλλ' ἵμεν' μάλ' α γὰρ νῦν ἀνεταί ἐγγυθί δ' ἥως. K. 251. See Σ. 473. SYN. Τελέομαι, τελείομαι.
- ἄνομβρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [imbribus carens,] without storms or rain, calm. Καρπίξουσιν ἀνομβροί. Bacch. 407.
- ἄνομία, ας, ἡ, subst. [legum contemptus, iniquitas,] illegality, injustice, impiety, sin. Ἀνόμια δὲ νόμων κρατεῖ. Iph. A. 1095. SYN. Ἀδίκια, ἀγνωμοσύνη, κακούργια, ἀθεσμοσύνη.
- ἄνόματὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [oculorum expers, cæcus,] eyeless, blind. Ἄνηρ ὁδ' ἀνόματὸς. Philoct. 856. SYN. Ἀλάος, τυφλὸς, λιπανυγής.
- ἄνόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [exlex, iniquus,] lawless, wicked. Φόνιων πάθεων, ἀνόμων τὲ κἀκῶν. Orest. 1457. SYN. Ἀδίκος, ἐκνόμος, παρ' ἀνόμος, ἀγνώμων, ἀκοσμός.
- ἄνόμως, adv. [inique, improbe,] illegally, unjustly. Λέχων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως. Med. 996.
- ἄνόνητὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inutilis, inutilis, (2) injucundus,] (1) useless, to no purpose or advantage, (2) calamitous. Ἀνόνητᾷ γ', ὡς εἰκὲ, τόνδ' ὄν εἰσορᾷς. Hec. 754. SYN. Ἀνωφελής, μάταιος, ἐτώσιος, ἀχρηστὸς.
- ἄνῶς, et contr. ἀνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [insipiens, vecors,] foolish, silly. Νηπιῖτ', ὡς ἀνὸν κραδίην ἐχῆς' οὐδὲ νῦ τῶν περ. Φ. 441.

¹ For the quantity of the first syll. of ἄνωμαι, see Heyn. Obs. at the lines quoted.

- Ἄνῡπαῖα, ¹ as, ἡ, subst. [anopæa, avis ex aquilarum genere,] a bird of the eagle species. Ὅρνις δ' ὡς ἀνῡπαῖα διέπτῃτ' ὅτ' ἐνὶ θυμῷ. α. 320.
- Ἄνοργιαστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sacris non initiatus,] not celebrated, not initiated, Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱερ' ἀνοργιαστὰ σοι. Lysistr. 894.
- Ἄνορθω, v. [surrigo, rursum erigo, emendo,] to raise up, to set upright, to direct. Ἀλλ' ἀσφάλεια τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν. C. R. 51. SYN. Ἐπαίρω, ἀνασχεθῶ, ἀνακούφίζω, ἀνίστημι, ἀπενθύνω, ὀρθῶ, ἀνέχω.
- Ἄνορμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [stationem navium non habens,] harborless. Ἄνορμον εἰσεπλευσᾶς, εὐπλοίας τυχών; C. R. 422. SYN. Δυσορμος, ἀλῖμηνος.
- Ἄνδρούω, v. [exsurgo, prosilio,] to spring up, to leap forward. Ὡς φάθ' ὃ δ' ἐξ ὑπνοῖο μάλα κραπινῶς ἀνδρουσέ. K. 162. SYN. Ἀνίστημι, ἐξεγείρωμαι, ἐκθῶ-
ρῶ, ἀνὰθῶρῶ, πηδάω, ἐκπηδάω, ἀνορμαῶ.
- Ἀνδρόφους, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) tecto carens, non tectus, (2) altus,] having no roof; lofty. Χλωαῖς ὑπ' ἐλάταις ἀνδρόφοις εἶνται πέτρας. Bacch. 38. SYN. Αἰπὺς, αἰπεινός.
- Ἄνορτάλιζω, v. [incipio in altum ferri,] to begin to soar on high. α. Ἄνορτά-
λίζεις κάχερουτῖας. b. ἐγώ; Equit. 1344. SYN. Μετ'εωρίζομαι, ἐπαίρωμαι.
- Ἀνδρύσσω, et ἀνδρύττω, v. [(1) effodio, eruo, (2) extirpo,] to dig out or up, to overthrow; to extirpate. Πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμῖνῃν, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνδρύττω. Av. 603. SYN. Ἐξορύττω, ἀνασκάπτω, ἀναστρέφω.
- Ἀνορχέομαι, v. [exulto, exsilio,] to leap up. Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα κἀνωρχησάμην. Eur. Suppl. 719. SYN. Ἀνάλλομαι, ἀνὰπηδάω.
- Ἀνόςτιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [non sanctus, impius, sceleratus,] unholy, wicked, impious, horrid. Αἱ αἶ, τέκνον, σὼν ἀνόςτιων προσφαγμάτων. Troad. 630. SYN. Ἐνάγης, ἐπάρατος, κατάρατος, μῖαρος, ἀνιέρως, ἀναγνός, ἀθεός, ἀθεμίτος, ἀθεμιστός, ἀθεμίσιτος, ἀνόςτος, βεβηλός.
- Ἀνόςτως, adv. [impie, scelerate,] unhallowedly, impiously, wickedly. Ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνόςτως ἐμέ. Philoct. 257. SYN. Ἀσεβῶς, μῖαρως.
- Ἀνόςσος, poet. ἀνουσός, ὁ et ἡ, adj. [immunis a morbis,] free from disease, unaffected by disease. Ἰδία νόσουσά' σὺ δ' ἀνόςσος κἀκῶν ἐμῶν. Iph. A. 982. SYN. Ἀβλαβίης.
- Ἀνόστιμος, et ἀνοστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [reditus expers,] unable to return, not returned. Τάνδ' ἀνόστιμον τέκνων. Herc. F. 430. See also Iph. T. 752. SYN. Ἀνυπόστρεπτός, ἀνέξυδός.
- Ἀνότηνύζω, v. [lamentor,] to cry ὀττοῖ, to lament, to bewail. Κεῖλᾶδῃσέ κἀνώ-
τῶνξεν. Hel. 370.
- Ἀνούατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auribus carens,] without ears. Τρισκέλες, αὐτόφλοιδν, ἀνούατόν' ἄλλα φάλητι. Theocr. Ep. 4.
- Ἀνούατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vulneratus,] unwounded. Ὅστις ἐτ' ἀβλητος καὶ ἀνούατος ὀξεῖ χαλκῷ. Δ. 540. SYN. Ἀτρωτός, ἀβλητός, ἀθραυστός, ἀσκεθής.
- Ἀνόχλιζω, v. [recte submoveo, revello,] to remove by a wedge or bar, to force open. Δὴ τὸτ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἰδματός ὀλκούς. Apoll. 1. 1167. SYN. Ἀνάκινεω, ἀνὰκόπτω.
- Ἀντάγορεύω, v. [adversarium me gero, obloquor,] to contend or argue against. Ἀντάγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν, καίτοι τὸτ' ἡνίκ' ἐγὼ ζῶν. Ran. 1072. SYN. Ἀντίλλᾶλω, προσἀλλῶ.
- Ἀνταγωνιστής, οὔ, ὁ, subst. [adversarius, æmulus,] an opponent, an adversary, a rival. Ἐχων ἔρωτος ἀνταγωνιστήν μεγάν. Troad. 1006. SYN. Ἀντίραστής, ἀνταῖος.
- Ἀνταῖος, α, ὄν, adj. [adversus, infensus, exorabilis,] opposing, dangerous, direct. Μὴτ' ἀνταίαν Εὐρίπω πνεῦσαι πομπάν. Iph. A. 1324. SYN. Διανταῖος, ἐναντίος, ὑπεναντίος, ἀντίβιτος, ἀντίπαλός, ἀνταγωνιστής.
- Ἀντάκουω, f. σῶμαι, et ἀντάκροᾶμαι, v. [vicissim audio,] to hear in turn, to hear in reply. Εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῆς, ταῦδ' ἀντάκουέ μου. Hec. 320. See also Lysistr. 527.

¹ Damm and others take ἀνῡπαῖα to be an adjective, here used adverbially, from ἀνῡπαῖος, invisible, out of sight.

- ¹ Ἀντάλάζω, et ἀντῶω, v. [reclamo vicissim,] to shout in return, to re-echo. Ἀντηλάαξε νησιώτιδος πέτρας. Pers. 396. See also Pyth. 4. 350. SYN. Ἀντίβοᾶω, ἀντιᾶχῶω, ἀνταυᾶω.
- Ἀντάλλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [commutatio, pretium redemptionis,] an equivalent, a ransom. Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου. Orest. 1162. SYN. Ἀλλάγη, ἐναλλάγη, ἀμοιβή, ἀλλοίωσις, λυτήριον, ἀποιών.
- Ἀντάλασσω, v. [muto, permuto,] to give in exchange. Πέπλων τὲ λευκῶν μελάνυς ἀντάλλαξομαι. Helen. 1087.
- Ἀντᾶμείβομαι, v. [gratiam rependo, compenso, remunero,] to repay a kindness, to answer. Ὑμᾶς μὲν οὖν τοῖσδ' ἀντᾶμείβομαι λόγοις. Androm. 154. SYN. Ἀρείβομαι, ἀνταλλάσσομαι, ἀντᾶποδιδωμί, ἀντιδῆχομαι.
- Ἀντᾶμοιβός, et Ion. ἀντημοιβός, ον, ὁ et ἡ, adj. [remuneratorius,] one who gives in return, or recompense. Τοῦτ' οἱ ἀντημοιβὸν ἀλιπλοδοῖ οὐνὸς ἐθεντο. Call. 4. 52.
- Ἀντᾶμύνομαι, f. ὑνοῦμαι, v. [(1) vicissim auxilior, (2) me ulciscor,] (1) to defend oneself in return, (2) to revenge. Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀντᾶμύνονται κάκοις. Antig. 654.
- Ἀντᾶδιδωμί, v. [remitto, ut in reciprocatione serræ,] to give up in turn, to raise up, as a sawyer. Ὁ μὲν ἔλκει, ὁ δ' ἀντᾶνέδωκε. Vesp. 692.
- Ἀντᾶναλίσκω, v. [vicissim consumo vel perdo,] to spend in return, to destroy in return. Ἴν' ἀντᾶναλώσωμεν, οἳ μὲ προὔδδω. Orest. 1163. SYN. Ἀντᾶναίρεομαι.
- Ἀντᾶνίσταμαι, v. [contra insurgo,] to oppose, to resist. Ἐρωτῇ μὲν νῦν ὅστις ἀντᾶνίσταται. Trach. 448. SYN. Ἀνθίσταμαι, ἀντιστᾶν, ἀνταίρεομαι, ἀντέχω, ἀντίβαινω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαι.
- Ἀντάξιός, ον, ὁ et ἡ, adj. [existimatione par æqualis pretii,] equivalent. Ἀρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιόν ἐσται. A. 136. SYN. Ἀξίος, ἰσότης.
- Ἀντᾶποδιδωμί, v. [vicissim reddo, rependo,] to give back in return, to recompense, to repay. Χρησάμενη γὰρ ὑφηνᾶ, καὶ οὐκ ἐχῶ ἀντᾶποδοῦναι. Batr. 185. SYN. Ἀντιδιδωμί, ἀνᾶδιδωμί, ἀντιμέτρῶ, ἀντιστᾶθμῶ, ἀντᾶμείβομαι, πᾶρᾶμείβομαι, ἀντίσηκῶ.
- Ἀντᾶποκτείνω, f. ἐνῶ, v. [vicissim occido,] to slay in return. Ἀντᾶποκτενῶ γὰρ ἡμῶν τῶν φίλων τοὺς φίλους. Acharn. 327. SYN. Ἀντιφονεύω, ἀντᾶπόλλυμι.
- Ἀντᾶπόλλυμι, v. [vicissim perdo,] to destroy in return. Καὶ σὺν γὰρ πέρας αὐτὸς ἀντᾶπολλόμεν. Helen. 106.
- Ἀνταρκῶ, v. [par sum ad resistendum,] to be able to resist or counteract. X' οὗτος μὲν τοι μόνος ἀντήκει, τὸτ' ἐμὲν πίπτω, τὸτ' ἐδ' οὐχί. Equit. 540. SYN. Ἀντιπᾶράταττομαι, ἀντᾶμύνομαι.
- Ἀνταυγῶ, v. [lucem seu splendorem remitto,] to reflect the light of the sun. Ἀπ' ἐχέ φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φῶνόν. Orest. 1533. SYN. Ἀντίλαμπω, ἐπιδείκνυμαι, προφαίνω.
- Ἀνταυγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lucem vel splendorem remittens,] reflecting the rays of the sun, refugent. Γῆναι, τῇ εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κύρας. Thesm. 902.
- Ἀνταυᾶω, v. [vicissim loquor, respondeo,] to speak in return, to reply. Ζῶντας θάνουσιν οὐνέκ' ἀνταυᾶς ἰσά. Electr. 1478. SYN. Ἀμείβομαι, ἀντᾶμείβομαι, ὑπόκρινομαι.
- Ἀντᾶφίημι, f. ἦσω, v. [vicissim dimitto vel emitto,] to dismiss in return. Ὀικτεῖρά, καυτὸς ἀντᾶφῆκά σοι πάλιν. Iph. A. 478.
- Ἀνταχῶ, Dor. pro Ἀντηχῶ, q. v.
- Ἀντᾶω, et Ion. ἀντῶω, f. ἦσω, v. [occurro,] (1) to meet with, to encounter; (2) to reach, to obtain. Θεοῖς ἄρῶμαι μὴ πῶτ' ἀντῆσαι κάκον. C. C. 1445. SYN. (1) Ἀντᾶομαι, συνάντῶμαι, ἀπαντᾶω, συναντᾶω, ὑπαντᾶω, ἀντιάζω, ὑπαντιάζω, (2) ἐπὶ τυγχᾶν, προστυγχᾶν.
- Ἀντεῖᾶ, as, ἡ, P. N. [Antæa,] called by others Sthenobæa. Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπέμην' αὐτῷ, δι' Ἀντεῖᾶ. Z. 160.

¹ This is the excellent emendation, due to Tyrwhitt, of a passage before unintelligible.

Ἀντεικάζω, v. [vicissim adsinilo,] to liken in return. Ὅ δ' ἀνᾱκράγων, ἀντή-
κᾱσ' αὐτὸν πᾱρνὸπι. Vesp. 1311. SYN. Πᾱρεικάζω, ἀντίσσω, ἀντιπᾱρᾱβάλλω,
ἀντιπᾱράτεινω, ἀνεικάζω, ἀνασκόπτω.

Ἀντειπεῖν, v. [contradicere,] to speak in reply, to refuse to acquiesce in. Ψυ-
χὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἔμοι. Œ. C. 998. SYN. Ἀντερεῖν, κᾱτειπεῖν.
See Ἀντιλέγω.

Ἀντεισφέρω, v. [contra infero,] to introduce in turn. Οὐκ ἀντεισφέρῶτέ τᾱς
εἰσφῶράς. Lysist. 653.

Ἀντεκκλέπτω, v. [vicissim furor,] to steal in turn. Ἀντεξεκκλεψᾱν Ἀσπᾱσίας
πόρνα δυῶ. Acharn. 526.

Ἀντέραστis, οὔ, ὁ, subst. [æmulus alicujus in amore,] Ἀντέραστis τουτοῦι.
Equit. 732.

Ἀντερᾶω, v. [redamo, vicissim amo,] to love in return, to rival in love. Καὶ
μὴν ἔρῶντί γ' ἀντερῶς ἵππων ἔμοι. Rhcs: 184.

Ἀντρείδω, v. [renitor, innitor,] to press against, to press in return, to resist.
Θεῖν', ἀντρείδῃ τοῖς Ἑρεχθείδαις δόρυ. Eur. Suppl. 712. SYN. Ἀντέχω, ἐπέχω,
ἐνᾱπείρῃδω, ἀνθίστάμαι.

Ἀντέρῶ, v. [contradico,] to contradict, to gainsay. Κάκῳς πέπρακται παντᾱχῇ
τῖς ἀντέρῃ; Med. 365. SYN. Ἀντιλέγω, q. v.

Ἀντερῶμαι, v. [pro re aliqua redimo,] to procure for money. Πιστὸς ἀνὴρ χου-
σοῦ τέ καὶ ἀργυροῦ ἀντερῶσασθαι. Theogn. 77. SYN. Ἀνταπῶδιδωμί.

Ἀντέχω, f. ἀνθέξω, v. [detineo, retineo, duro,] to hold against, to hold out
against, to sustain, to resist. Ἀντεῖχεν' ὥς δὲ πλῆθος ἐν στένῳ νέων. Pers.
419. SYN. Διᾱμένω, διαρκέω, διᾱχορνίζω, διᾱμάχῃμαι, ἀνέχω.

Ἀντήλιος, frequentius et Attice ἀνθήλιος, [orientalis,] facing the sun, east-
ward. Οἱ δ' ἐσπερουs ἀγκῶνᾱs, οἱ δ' ἀντηλιουs. Aj. Fl. 805.

Ἀντην, adv. et præp. [coram, ex adverso, contra, palam,] before, to the face,
openly. Ἰσὸν ἔμοι φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἀντην. A. 187.

Ἀντήνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Antenor,] a Trojan related to Priam. Οὐκ οἶος' ἅμᾱ
τῷ γέ δῶω Ἀντήνωρὸs ὑῖε. B. 822. EPITH. Ἀγᾱνὸs, ἱππὸδᾱμόs, ἀντιθέῶs, φίλό-
ξενοs, ἱσοθέῶs.

Ἀντηνὸρίδης, ου, patronym. [filius Agenoris,] the son of Agenor. Ἰφιᾱμαs,
Ἀντηνὸρίδης, ἦῦs τέ μέγας τέ. A. 221.

Ἀντηρέτης, ου, ὁ, subst. [qui contra remigat, adversarius,] an opponent in
rowing, an adversary. Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρὸπὸν. Sept. Theb. 269.
SYN. Ἀντιπᾱλὸs, ἀντιμάχῶs, ἀντιστάτης.

Ἀντήρης, ἐὶs, ὁ et ἡ, adj. [oppositus,] opposed to. Φοινίκας ἀντήρη χώραν.
Troad. 223. See Sept. Theb. 514. SYN. Ἀνταῖος.

Ἀντήχῶ, v. [resono, vicissim cano, sono,] to sound in return, to resound. Πᾱρ-
εστῇ, καὶ μένοντες, ἀντηχῆσᾱτέ. Alcest. 435. SYN. Ἀντιᾱχω.

Ἀντί, præp. genitiv. postulans, [pro, loco, vice, contra,] instead of, for, op-
posed to, against. Ἡ δ' ἀντί πολλῶν ἐστῇ μοι πᾱραψύχη. Hec. 280.

Ἀντιᾱω, v. ["(1) cum gen., participio, fruor, (2) cum dat., occurro, oppono,
(3) cum accus., approximo, procuro." Maltb.] (1) to share in, to enjoy; (2) to
meet with, to oppose; (3) to approach, to take care of. Ἐμῷ μένει ἀντιᾱω-
σῖν. Z. 127. SYN. Σύναντιᾱω, ἀπαντιᾱω, μετᾱλαμβᾱνω, ἐπινυγχᾱνω, ἐφᾱπτόμαι.
Ἀντιᾱνειᾱ, as, ἡ, adj. [virago, viris æquiparanda,] a female strong enough to
oppose a man, furious. Εἰ μὴ στάσιs ἀντιᾱνειᾱ. Olymp. 12. 23. SYN.
SYN. Ἰσανδροs. EXP. Ἀρῶνῃωποs γυνή.

Ἀντιᾱχῶ, et ἀντιᾱχω, v. [reclamo, contradico,] to sound or shout in an opposite
direction, to contradict. Ἀθροῖ ἀντιᾱχῃσᾱν, ὀρέξᾱτο δ' αἰψ' ὀλοοῖδ. Apoll. 2.
830. SYN. Ἀντιβῶᾱ, ἀντιλέγω, ἀντιγέγωννῶ.

Ἀντιβαίνω, v. [refragor, contra eo, obsto, obnitor,] to go against, to resist.
Πλευραῖσιν ἀντιβᾱσᾱ τοῦ δυσδαίμονοs. Bacch. 1115.

Ἀντιβίος,¹ α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [contrarius, adversus,] exerting force against
force, violent, forcible. Ἀντιβίοis ἐπέεσοι' ἐγῶ δ' ἦρχον χυλῇ παίνων. B. 378.

¹ Ἀντιβίον and ἀντιβίην are used adverbially.

- SYN. 'Αντίος, ἀνταῖος, ἀντίξοος, ἐναντίβιος, πρῶσάντης, ἀντιμάχος, ἀντιστάτης.
'Αντιβόῳ, ἄσω, Ion. ἦσω, [contra clamo,] to shout in return, to re-echo the cry of another. 'Αχὼ δ' ἀντιβόασεν, ἀπώλετ' ὁ καλὸς Ἄδωνις. Bion. 1. 38. SYN.
'Αντάδω, ἀνὰβῶω, ἀντίκλάζω.
'Αντιβόλλω, v. [(1) obvenio, occurro, (2) supplico, oro,] (1) to come against, to meet, to overtake, (2) to supplicate. Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβόλλῃσει. σ. 271. SYN. 'Αντιάω, συντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω.
'Αντιγράφῃ, ἥς, ἡ, subst. [accusatio ejus, a quo ante reus factus sis,] a defendant's plea, a rescript, an answer. Πράγματ' ἄ, κἀντιγράφας. Nub. 472.
'Αντιδέρκομαι, v. [contra intueor,] to look in the face. 'Αλλ' ὅς μιν βλέπει τὴ κἀντιδέρκεται. Herc. F. 163.
'Αντιδέχομαι, v. [vicissim accipio,] to receive in return. Ποῦ δὴθ' ὁ τῖμος, ὄντιν' ἀντιδεξάμην. Choëph. 903. SYN. 'Αντίλαμβάνω.
'Αντιδιδάσκω, f. ξω, v. [alia, vel contraria doceo,] to teach in opposition, to teach the contrary. Λᾶσός ποτ' ἀντιδιδασκεῖ, καὶ Σίμωνίδης. Vesp. 1410.
'Αντιδιδωμί, f. δώσω, v. [do vicissim, rependo,] to give in return, to repay. 'Α δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ. Hec. 271. SYN. 'Αντιδιδωμί, ἀντιδράω, ἀμείβωμαι.
'Αντιδικός, ου, ὁ, subst. [adversarius in lite,] an opponent in a law-suit, an adversary. Ὅπως ἀποστρέψαις ἅν ἀντιδικῶν δίκην. Nub. 774. SYN. 'Αντιβίος, ἀντίπαλός, ἐχθρός.
'Αντιδουλεύω, v. [vicissim servio,] to serve in turn, to repay parental kindness. Ὅστις μὴ ντιδουλεύει. Eur. Suppl. 361.
'Αντιδουλός, ου, ὁ, subst. [qui loco servi est,] a substitute for a slave, a slave instead. Κἀγὼ μὲν ἀντιδουλός· ἐκ δὲ χρημάτων. Choëph. 129. SYN. Ἰσθδουλός.
'Αντιδουπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contra sonans,] sounding in return, equally affected.
'Αντιδουπὸν ᾄσεται. Pers. 126.
'Αντιδράω, v. [vicissim facio,] to act in return, to repay. Πᾶθόντες, ὑμᾶς ἀντιδράν ὀφείλομεν. Eur. Suppl. 1189.
'Αντιδωρεῖμαι, v. [remuneror,] to give in return, to remunerate. Ἐσθλὼν ἀμειβὰς ἀντιδωρησαίαν. Helen. 158. SYN. 'Αντιπῶδιδωμί.
'Αντιθεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æquiparandus Deo,] equal to a god, godlike, noble. 'Αντιθεὸν Πόλυφημόν, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστόν. α. 70. SYN. Ἰσθθεός, θεοεικέλος, θεοειδής, θεῖος, δαιμόνιος, ἑνθεός, εὐθεός, ἡγάθεός.
'Αντιθύρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [januæ oppositus vel obversus,] that which is placed opposite to the door, in front of the door. Στῇ δὲ κἀν' ἀντιθύρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα. π. 159.
'Αντίκατ' ἀνθήσκω, v. [in vicem morior,] to die in turn. Καὶ τοὺς κτάνοντάς ἀντίκατ' ἀνθῆναι δίκην. Choëph. 138.
'Αντίκεντρον, ου, τὸ, adj. [stimuli vim habens, incitamentum,] that which acts as an incentive, a stimulus. Τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται. Eumen. 130.
'Αντίκηδεύω, v. [colo in modum alierius,] to be attentive to on account or after the manner of another. Δέσποινα' ὅμως οὖσ', ἀντίκηδεύω πατρός. Ion 733. SYN. 'Αντίτιμῶ.
'Αντίκηρύσσω, f. ξω, v. [contra prædico,] to proclaim in return. Κουδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις. Eur. Suppl. 683. SYN. 'Αντιμείβωμαι, ἀντειπεῖν.
'Αντίκλάζω, f. ἀγξω, v. [reboō, clangorem vicissim edo,] to shout in return, to chant alternately. Βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλῃσι μελὸς. Bacch. 1046. SYN. 'Αντιβόλλω, ἀνέκλάζω.
'Αντίκλειά, as, ἡ, P. N. [Anticlea,] the mother of Ulysses. Αὐτὸλλέκου θυγάτηρ μεγάλῃτρός 'Αντίκλειά. λ. 85.
'Αντίκλινω, v. [ex adverso adnuo,] to bow to in return. Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν· ὁ δ' ἐνδὸθι θυμὸν ἰάνθη. Musæ. 107.
'Αντίκνήμιον, ου, τὸ, subst. [crus, quia suræ opposita est,] the fore part of the leg, the shank or shin-bone. Νῦν δ' ἐπειδὴ στερεόν ἤδη τοῖμ' ἀντίκνήμιον. Acharn. 219.

- Ἀντίκρῦ**, et rarissime **ἀντίκρῦς**, adv. [(1) e regione, manifeste, palam. Vid. Dam. c. 118.] directly opposite, in front, throughout, openly. Ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἀντίκρῦς τὰδ' αἰνέσω. Choëph. 186. See also E. 189.
- Ἀντίκτονός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [vicissim interficiens,] avenging murder. Ἀντικτόνοις ποινάσι φιλτάτου πατρός. Eum. 467.
- Ἀντίκῦρῶ**, f. ὑρῶ, v. [occurro,] to fall against, to encounter. Ἀντίκῦραντες ἕαλαις. Olymp. 12. 16. SYN. Ἐπιτυγχάνω, ἐπέρχομαι.
- Ἀντίλάζομαι**, et **ἀντίλάζομαι**, v. [prehendo, capesso,] to bear a part or share. Ἄλλ' ἀντίλάζου καὶ πόνων. Orest. 451. SYN. Ἀπτόμαι, ἀμφάφω, ἀντίλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ.
- Ἀντίλακτίζω**, v. [recalcitro,] to kick against. Καὶ πῖθος πληγέις ὕπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πῖθω. Pax 612. SYN. Ἀνασφάδάζω.
- Ἀντίλαμβάνω**, v. [recipio vicissim; in med. voc. percipio, vindico mihi; reprehendo,] to receive in turn; to exchange; to perceive; to claim. Ἐργοῖσι δ' ἔργα διὰδῶχ' ἀντιλήψεται. Andron. 741. SYN. Ἀντίλάζομαι, ἀνάλαμβάνω, ἐπιδάμνομαι, διὰδέχομαι, προσποιέομαι, κτῶμαι.
- Ἀντίλάμπω**, v. [e contrario splendo vel refulgeo,] to shine opposite to. Οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ πᾶρήγειλαν πρόσω. Agam. 285. SYN. Ἀνάλάμπω, ἐκλάμπω.
- Ἀντίλέγω**, v. [contradico, nego,] to speak against, to reply to. Ἴσ' ἀντίλέξει τοῦδ' γὰρ καὶ τὸς κράτῳ. OE. R. 408.
- Ἀντίλεκτέος**, adj. verb. [contradicendus,] to be gainsayed, or denied. Οὐδὲν ἀντίλεκτέον. Heracl. 975.
- Ἀντίλογῶ**, v. [contradico,] to contradict, to deny. Τόδ' πῶς εἰδὼς ἀντίλογῶ. Antig. 378. SYN. Ἀντίλέγω, ἀντέρῶ, ἀντεῖπεῖν, ἀντιφάσκω, ἀποφάσκω, οὐ φημί, ἔξαρνός εἰμι, ἀρνέομαι, ἔξαρνέομαι, ἀποφῆμι, ἀντιφῆμι, ἀντίφωνῶ, ἀντιγέγωνῶ.
- Ἀντίλογικός**, ἡ, ον, adj. [disputandi et refutandi peritus,] capable of contradicting, qualified to dispute. Κἀντίλογικός, καὶ τοῦτ' οὐ τοῦ πῆχυνος. Nub. 1175. SYN. Διλογικός, ἀγχινός, κομψός, λεπτολόγος.
- Ἀντίλογός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [contradicens, contrarius,] contradictory, opposing, contrary. Καὶ πᾶλιν ἀντίλογοις. Hel. 1141. SYN. Ἀντιθέτος, ἀντιβίος.
- Ἀντίλοχός**, ου, ὁ, P. N. [Antilochus,] Ἐν σάκει Ἀντίλοχοῦ, τὸ δ' ἡμῖς κεῖτ' ἐπὶ γαίης. N. 565. EPITH. Ἀμύμων, μὲνέχαρμος, κράτερὸς, Διοτρεφής, θεοειδής, Νεστορίδης, πέπνυμένος, μεγᾶθυμος.
- Ἀντίλυρός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [lyrae respondens,] responsive to the lyre. Ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον Μοῦσας. Trach. 653. SYN. Ἀντιφῶς, ἰσοφῶς, ἀντίμιμος.
- Ἀντιμανθάνω**, v. [contra disco,] to learn one thing instead of another, to be better taught. Ἐτέρᾳ δὲ νῦν ἀντιμᾶθόν. Vesp. 1453.
- Ἀντιμάχος**, ου, ὁ, P. N. [Antimachus,] the name of a man in the Trojan senate, who was bribed by Paris, and prevented Helen from being delivered up to Menelaus. Υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λέοντεος, ὅζος Ἄρηος. M. 188.
- Ἀντιμέθιστημί**, v. [contrariam partem transfero, vicissim muto,] to change, to substitute. Ζητοῦσ' ἀντιμέθιστάναι. Thesm. 362. SYN. Ἀντιμετάβάλλομαι, μετᾱτίθημι, μετᾱκινῶ.
- Ἀντιμηχανᾶομαι**, v. [machinis machinas oppono,] to plot against. Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσῃ, οἷα δὲ θεός. Bacch. 291.
- Ἀντιμιμός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [æmulus, similis,] rivalling, like. Ὁφθαλμὸν ἀντιμιμὸν ἡλίου τρῶχῳ. Thesm. 17. SYN. Ὀμοῖός, παρᾱπλήσιός.
- Ἀντιμίσεω**, v. [odi vicissim,] to hate in return. Κεῖνός ἑμῶν ἀντιμίσει. Lysistr. 818.
- Ἀντιμισθός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [remuneratorius,] retributive, repaying. Μνήμην ποτ' ἀντιμισθὸν εὐρεῖ ἐν λίταις. Æsch. Suppl. 270.
- Ἀντιμολπός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [contrarius in cantu,] opposed in song, responsive, sad, woful. Εἰτ' ἀντιμολπὸν ἤκεν ὀδὸν ὀδύνης μεγᾶν. Med. 1173. SYN. Ἀντιφθογγός.

- ⁷ Ἀντίνικᾶω, v. [vicissim vinco victorem,] to conquer after a defeat. Εἴπερ κρᾶ-
τηθῆς γ' ἀντίνικῆσαι θέλεις. Choëph. 492.
- ⁸ Ἀντίνους, ου, ὁ, P. N. [Antinous,] one of the suitors of Penelope. Τὸν δ' αὖ
Ἀντίνους προσέφη, Εὐπειθέως νίος. α. 383. ΕΡΙΤΗ. Κακὸς μὲν ἄνδρ' ὄντα, μάργος.
- ⁹ Ἀντιῶδω, v. [contrarius sum,] to be cross-grained, to differ, to be contrary to.
Φανέντ' Ἀντιῶδ' οὐκ ἀντιῶδ' ὄντα. Ol. 13. 47.
- ¹⁰ Ἀντιῶδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adversus, resistens, contrarius,] cross-grained, ad-
verse, hostile, resisting. Ὡς δ' ὅτε νῆϊά δοῦρ' ἄντιῶδ' ὄντα γόμφους. Apoll.
2. 79. SYN. Ἐναντιός, πῶλεμυός.
- ¹¹ Ἀντιῶπη, ης, ἡ, P. N. [Antiope,] the mother of Amphion and Zethus. Τὴν δὲ
μὲν Ἀντιῶπην ἰδόν, Ἀστωποῖθ' ἄντιῶπ' ἔκλεπε. λ. 259.
- ¹² Ἀντίος, α, ὄν, adj. [adversus ex adverso stans,] adverse, opposite. Εὐρητ' ὅπως
ναὺς ἀντίος ἔσται. Ion 1160. SYN. Ἀνταῖος, ἀντιβίος, ἀντιπᾶλος.
- ¹³ Ἀντιοσάτω, poet. pro ἀνθίσταμαι, v. [contrarius sum,] to stand or continue
opposite. Τότ' ἐπελόμεν' νῦν γὰρ ἀντιοσάτεϊ. Philoct. 649. EXP. Ἐναν-
τίον πνέω.
- ¹⁴ Ἀντιῶω et ἀντιῶμαι, Ion. pro ἀντίῶω, v. [adversor, repugno,] to go against,
to oppose, to resist. Τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιῶῃναι θέλοι; Æsch. Suppl. 385.
- ¹⁵ Ἀντίπαις, παιδός, ὁ, adj. [puero similis, adolescens,] resembling a child.
Δείσασθ' ἄντιπαις, οὐδὲν, ἀντίπαις μὲν ὄντα. Eumen. 38.
- ¹⁶ Ἀντιπᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adversarius in lucta; æquas vires habens, viribus
par,] adverse, opposed to, an antagonist, reciprocal, equivalent. Ἀντιπᾶλον
κατὰ λαῖν' ἔσται. Phœn. 810. SYN. Ἀνταῖος, ἐναντιός, ἰσοπᾶλός.
- ¹⁷ Ἀντιπάσχω, f. πείσσειν, v. [vicissim beneficio adficior, vel maleficio,] Δρῶν
ἀντιπάσχω χρηστὰ γ', οἳ ἄνθρωποι πένης. Philoct. 590.
- ¹⁸ Ἀντιπέμπω, v. [remitto,] to send in return. Πέμψασιν ἡμῖν ἀντιπέμψεν, ἐκλύ-
σιν. Œ. R. 314.
- ¹⁹ Ἀντιπέραῖος, ἄ, ὄν, adj. [ex adverse situs,] situated opposite to. Οἳ τ' Ἐπειρὸν
ἔχον, ἡδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. B. 635.
- ²⁰ Ἀντιπέραν, Ion. ἀντιπέρην, et poet. ἀντιπέρᾳ, etiam ἀντιπέρηθεν, adv. [ex ad-
verso, trans,] directly opposite, over against. Ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσ-
ματ' ἀντίπᾳ. Apoll. 1. 177. See also Apoll. 1. 613.
- ²¹ Ἀντιπέρους, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde durus, ut saxum,] hard, as a rock. Αὐτοῦ
μυκῆτι τοῦδ' ἀντιπέρους. Œ. C. 192. SYN. Ἰσοπέρους.
- ²² Ἀντιπῆξ, ηγός, ἡ, subst. [arca lignea, cista,] a large wicker basket. Εἰλικτόν
ἀντιπῆγος, ὡς ὄφθ' ὁ παῖς. Ion. 40. SYN. Κίστη, κίστωτος.
- ²³ Ἀντιπλήξ, ηγός, ὁ et ἡ, adj. [ictibus crebris percussus,] dashed against. Στόν
βρέμουσι δ' ἀντιπλήγες ἄκται. Antig. 592.
- ²⁴ Ἀντιπνούς, ου, ὁ et ἡ, adj. [spirans adversus, reflans,] blowing against, adverse.
Μὴ τῖνας ἀντιπνούς Δαναοὺς χρόνιος ἐχένηδ' ἄσ. Agam. 145.
- ²⁵ Ἀντιποινόν, ου, τὸ, subst. [pœna pro delicto,] a punishment for a crime. Ἀν-
τιποινόν' ἐμᾶς; ἴω τάλας. Hec. 1065.
- ²⁶ Ἀντιποινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pœnas rependens vel exigens,] suffering or de-
manding punishment for. Ἀντιποίνους τίνης μητροφόνους δ' ἄσ. Eumen. 268.
- ²⁷ Ἀντιπορθέω, v. [vasto vicissim,] to lay waste in return, to render desolate.
Κρῆν' ἄντιπ' αὐτὸν ἀντιπορθήσω δόμους. Troad. 359.
- ²⁸ Ἀντιπορθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [oppositus, ultra mare,] situated beyond a strait
or passage, opposite. Δίδωσιν' ἀντιπορθμὰ δ' ἡπείρου δ' ὄντα. Ion 1585.
- ²⁹ Ἀντιπύρρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e regione situs,] opposite, over against. Χαλκιδὸς
ἀντιπύρρον. Iph. A. 1492.
- ³⁰ Ἀντιπρωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui proram habet in aliquem conversam, conspi-
cuius, qui est ante oculos,] having the prow turned towards, before the face.
Γυναί, κατ' ἀντιπρωρὰ δὴτ' αὖ σοὶ βλέπειν. Trach. 227. SYN. Ἐναντιός.
- ³¹ Ἀντιπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui turri opponi et comparari potest,] like a tower.
Ἐρύπτων' ἀντιπυργὸν ἐπὶ βᾶσαι πέτρην. Bacch. 1095.

¹ Ἀνταποῖνός also occurs, Herc. F. 751. in the same sense.

*Ἀντίπυργω, v. [contra munio, turres ædifico,] to fortify against, to strengthen with towers. *Τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν πότῃ*. Eumen. 691.

*Ἀντίρροπω, v. [in contrarium partem vergo,] to weigh against, to equal in weight. *Νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμᾶ δ' οὐκ ἀντίρροπει*. Agam. 557.

*Ἀντίρροπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in contrariam partem vergens, æqui pollens,] equal in weight, equivalent. *Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος*. Electr. 119. SYN.

*Ἰσόρροπος, ἀντίσταθμός.

*Ἀντίσηκω, v. [quasi ad æquilibrium rependo,] to place in the opposite scale, to counterbalance. *Ὅσον πέρ εἵ πῶτ' ἀντίσηκώσας δὲ σέ*. Hec. 57. SYN.

*Ἄνασηκω, ἀντισταθμῶ, ἀνταπόδιδωμί, ἀντὶμέτρῶ.

*Ἀντισπασμός, οὔ, ὁ, subst. [convulsio,] a spasm. *ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν*. Lysistr. 966.

*Ἀντίσπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in contrarium abstrahens,] tearing asunder, distracting, convulsive. *Ἄδαγμός ἀντίσπαστος* εἰτὰ φοινῖος. Trach. 772. EXP.

*Ἴσος σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ.

*Ἀντισπάω, v. [in contrariam partem traho,] to tear against, to tear away, to divert. *Ὀρμώμενον δὲ μηδ᾽ ὡς μ' ἀντισπάσῃς*. P. V. 345. SYN. *Ἀντίλαμβάνομαι, ἀνάλαμβάνω, κἀτέχω, κωλύω.

*Ἀντίσταθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æquale pondus habens,] of equal weight. *Κἀτ-εἴχ' Ἄχαιοὺς, ὡς πᾶντ' ἀντίσταθμόν*. Soph. Electr. 57. SYN. See *Ἀντίρροπος.

*Ἀντίστοιχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e regione oppositus, æqualis,] corresponding in motion, parallel. *Σκῆα γὰρ ἀντίστοιχος ὡς, φωνὴν ἔχεις*. Androm. 746. SYN.

*Ὅμοιός, ἴσος, ἀντίος.

*Ἀντίσχω, poet. pro ἀντέχω, v. [teneo ante, oppono, obtendo,] to hold out against, to oppose. *Φάσγανᾶ τε σπάσσαισθῇ, καὶ ἀντίσχεισθῇ τράπέζας*. χ. 74. SYN.

*Ἀνθίστημι, πᾶράτῃμι, πρότείνω.

*Ἀντίτάσσω, v. [ex adverso instruo ad prælium,] to draw up against, to oppose. *Κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν*. Heracl. 801. SYN. *Ἐναντιόομαι, ἀντί-κειμαι, πᾶράτάσσομαι, ἀνθίστημι, ἀντίτείνω, ἀντιδίδωμι.

*Ἀντίτείνω, v. [in contrariam partem tendo,] to stretch in return, to repay. *Οὐδ' ἀντίτεινεν νῆπ' ἀντὶ νηπίων*. Med. 891. SYN. *Ἀντίβαίνω, ἀντίβιάζομαι, ἀντιψήφίζω, ἀντισπείδω.

*Ἀντίτέμνω, v. [remedium præbeo: Vid. Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 36.] to cut against, to apply a remedy to a disease. *Ἀντίτέμνων βροτοῖσι*. Alcest. 993.

*Ἀντίτεύχομαι, et ἀντίτυγχάνω, v. [similis sum,] to be like. *Νῦν δὲ σ' αἰμιήσουσ' ἡ γυναικὸς ἄρ' ἀντέτευξῃ*. Θ. 163.

*Ἀντίτεχνός, ου, ὁ, subst. [adversarius alicui in arte quapiam,] a rival in any art. *Ἀντίτεχνου, τότε δὴ μάντις ὑπὸ δεινῆς*. Ran. 816. SYN. *Ἀντίμιμῶς, ἀνθαμιλλός, ἀντίζηλός.

*Ἀντίτιμωρῶ, v. [vicissim ulciscor,] to punish in return, to avenge. *Μενελέων θ', ἔν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμεν*. Iph. T. 354.

*Ἀντίτινω,² et ἀντίτιω,² f. ἴσω, v. [vicissim luo,] to suffer or pay for. *Πῶσιν δικὴ τῶνδ' ἀντίτισασθαι κακῶν*. Med. 261. SYN. *Ἀνταπόδιδωμί, ἀποτίω, τίνω.

*Ἀντίτολμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adversarius,] opposing, attacking. *Τὸν ἀντί-τολμον φαρὶ παραιβάσαν*. Eumen. 556.

*Ἀντίτομόν, ου, τὸ, subst. [remedium,] a remedy. *Ἀντίτομα στερῆᾶν ὀδύναν*. Pyth. 4. 393.

*Ἀντίτορῶ, v. [trausfodio, perfodio,] to stab or pierce through. *Ἀβληχρὴν εἶθαρ δὲ δῶρυ χροὸς ἀντετόρησέ*. E. 337. SYN. *Διὰτορῶ*, διέρχομαι, διδύρυσσω, ἀναπείρω.

*Ἀντίτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [vicissim punitus,] retributive, revenged. *Ῥέζειν, αἰκά πῶθι Ζεὺς ἀντίτᾳ ἔργα τέλῃσσι*. P. 51.

*Ἀντίτυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) ictum repellens, (2) percussus, (3) adversarius,] (1) a striking against, (2) struck back, re-echoed, (3) hostile. *Πᾶρ' ᾧ σπῶ-δὲν ἀντίτυπόν*. Philoct. 693. SYN. *Ἀντίπαλός, ἀντίμιμῶς, σκληρός.

¹ Μενελέων here forms an anapaest. ² The penult. is short in Attic, long in epic verse.

- Ἀντιτύπτω, v. [repercutio,] to beat in return. Θεῖναι νόμον τοῖς νύεσιν τοῦς πατέρας ἀντιτύπτειν. Nub. 1426. SYN. Ἀντιᾶκλῶ, ἀντικόπτω, ἀντίπληττω.
- Ἀντίφερνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dotis loco datus,] given in return for the dowry. Ἄγουσά τ' ἀντίφερνόν Ἰλίου φθόρᾱν. Agam. 396.
- Ἀντιφέριζω, v. [me æquiparo, oppono,] to oppose, to match, to compare one's self to. "Ἡφαιστ", οὐτὶς σοὶ γὰρ θεῶν δυνάτ' ἀντιφέριζειν. Φ. 357. SYN. Ἀντιφέρω, ἀντιφερόμαι, ἰσοφέριζω, ἀντίβαλνω, ἐξισόδομαι.
- Ἀντιφέρω, v. [regero, resisto,] to meet, to oppose, to resist. Χραιομεῖν ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. A. 589. SYN. Ἀνθίσταμαι, ἐναντιόδομαι.
- Ἀντιφεύγω, v. [alterius loco fugio,] to be banished for another. Κοῦρ' ἀντιφεύγειν, παιδὸς ἀντὶ σού, πόσις. Eur. Electr. 1091. SYN. Μετοικέω.
- Ἀντιφθέγγομαι, v. [vicissim sonum edo, resono,] to utter a sound in return, to answer, to re-echo. Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ' εἰσὺρῶσι δέ. Hipp. 1211. SYN. Ἀμείβομαι, ἀντηχέω, ἀντάμειβομαι.
- Ἀντιφίλω, v. [vicissim amo, redamo,] to love in return. Υῖοίσεοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλῃς ὁ φίληθείς. Theocr. 12. 16. SYN. Ἀντέρῃω, ἀνταγαπάω.
- Ἀντιφλέγω, v. [vicissim illustro vel uro,] to illumine in turn. Ἑσπέρᾱς ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα. Olymp. 3. 35.
- Ἀντιφονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cædem compensans,] shedding blood for blood. Αἶ, αἶ δ' ἀντιφόνων θανάτων ἄραι. Sept. Theb. 889.
- Ἀντιφύτεύω, v. [vicissim gigno,] to produce in return. Πειθὼ μὲν γὰρ θυειάρ' ἐρῖς δ' ἐρῖν ἀντιφύτεύει. Phocyl. 74.
- Ἀντιφωνέω, v. [contra clamo vel sono,] to sound in return. Ἔρωτᾱς ἀντεφώνει. Anacr. 1. 10. SYN. Ἀντάδω, διαφωνέω, αντιψάλλω, ἀμειβεμαι.
- Ἀντιφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contra sonans, respondens,] corresponding to, in unison with. Ἀῶσᾱτ' αἰνῶσᾱτ', ἀντιφων' ἐμῶν. Eur. Suppl. 810. SYN. Ἀντηφός, ἀντηφός, διαφωνός.
- Ἀντιχάρεῖς, εἰσά, ἐν, part. 2. a. pass. ab ἀντιχαίρομαι, vel, ut τῷ Jones videtur, part. præ. ab ἀντιχαρμῇ, [invicem gratificans vel gratulans,] gratifying or congratulating in return. Τῇ πῶλῳ ἀρμᾶτῷ ἀντιχάρεῖσᾱ Θήβῃ. Antig. 149.
- Ἀντιχεῖροτόνέω, v. [refrager,] to stretch out the hand against, to vote against. Προεβήκεν, οὐδεὶς ἀντιχεῖροτόνησεν αὐν. Eccl. 423. SYN. Ἀνθίστημι, ἀντιψηφίζω, ἀντίβαλνω.
- Ἀντιψάλλω, f. λῶ, v. [psallo vicissim,] to play alternately. Ἀντιψάλλων ἐλέφαντι δόκτον. Av. 218. SYN. Ἀντιφωνέω, ἀντικρούω.
- Ἀντιψαλμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vicissim canitur,] alternately sung. Ἀντιψάλμους ὥδας. Iph. T. 178. SYN. Ἀντιφωνός, q. v.
- Ἀντλέω, f. ἡσω, v. [(1) haurio, (2) exantio,] to draw water out by a pump, to exhaust, to draw out to the dregs. Ἐξην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίδν. Hipp. 902. SYN. Ἀπαντλέω, διαντλέω, ἐξαντλέω, ἄρῶ, ἄρῶμαι, ἀφύσσω, ἀποβρέχω.
- Ἀντλία, as, ἡ, subst. [(1) sentina, (2) ministerium et pœna hauriendi sentinam,] a sink, the hold of a ship where the bilge-water is, the action of pumping. Ἔς ἀντλίαν, ἐς πῶρᾱν, ἐς πρύμναν, ὅποι. Philoct. 488.
- Ἀντλός, ου, ὁ, subst. [(1) sentina, (2) mare,] the foul water in the hold of a ship, a sink, a large collection of water, the sea. Ἀλῖμενον τῆς ὡς ἐς ἀντλον πῆσών. Hec. 1010. (double dochm.)
- Ἀντοικτείρω, v. [vicissim misereor,] to pity in return. Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὃ ξέν' ἀντοικτείρομεν. Ion 315.
- Ἀντόλῃ, contr. pro ἀνὰ τὴν ἡ, ἡ, [oriens, ortus,] the rising of the sun or other heavenly body, the East. Ἀστρων αὖν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντόλᾱς. Phœn. 514. SYN. Ἀνὰ τὴν ἡ, ἐπὶ τὴν ἡ, ἡ. ΕΡΙΤΗ. Ἡλιοσπίβης, ἐρικυδὴς, φλόγῳψ.
- Ἀντόμαι, v. [occurro, obvius fio,] to meet. Ἀντόμενη κἄτερκε. Διὸς δὲ σφ' ἐννέπε μῦθον. Θ. 412. SYN. Ἀπαντιάζω, ἐπὶ τὴν γᾶν.

¹ Ἐπὶ τὴν ἡ is more properly applied to the stars. See Valckenaer. Phœn. 514.

Ἀντρέω, contr. pro Ἀντρέω, q. v.

Ἀντρον, ου, τὸ, subst. [antrum, spelunca,] a cave, a cavern. Καίτοι φῦγοι' ἄν, κάβζεβηκ' ἄντρον μῦχων. Cycl. 478. SYN. Κοίλωμα, κοιλᾶς, βῦθμος, γῦαλδον, σπεῖος, σπεῖος, σπήλυγξ, σπηλαιὸν, κευθμῶν, μῦχος, φωλεά. ΕΡΙΤΗ. Ἡέρειδης, ὑψηρέφης, στένον, δίστομον, πῶλυχανδης, κοῖλδον, ἡχηέν, πῶλυβενθες, πέτρηρέφης, λαῖνον, τηλεπόρον, σεμνόν, εὐρύ, εὐσκῖον, περικαλλές, δύσβατόν, ἀνῆλδον, ἀπειροσίον.

Ἀντῆ, ὅς, ἡ, subst. [ambitus multarum rerum, ora exterior,] the border of anything round, the exterior rim of a shield, the seat of a chariot, a chariot.

Ἐφασκε, δίφρου τ' εἰσεβαίνειν ἀντῆ. Herc. F. 943. SYN. Περὶφέρειᾶ, ἄμαξᾶ, ἀψῖς ὀχημάτων. ΕΡΙΤΗ. Μαρμαῖρεᾶ, περὶδρόμος, πωλική, φαινή.

Ἀντῶδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [qui cantu mutuo respondet,] singing alternately.

Ἡχῶ, λῶγων ἀντῶδος ἐπικοκκύστρια. Thesm. 1060. SYN. Ἀντίφωνος, ἀντίψαλμος, κατάλληλος.

Ἀντωμοσία, as, ἡ, subst. [jussurandum de calumnia a parte rei,] a defendant's oath. Θαλλοφόροι καλοῖμἐθ', ἀντωμοσίων κελύφη. Vesp. 542. SYN. Δίκη.

Ἀντῶπῖος, ἀντῶπος, et ἀντῶπῆς, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ex adverso intuens,] direct in the face, facing. Ἀντῶπιὸν ἱεῶν αἶγλην. Apoll. 4. 727. See also Iph. A. 584. SYN. Ἀνταγῆς.

Ἀνῦδρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aridus, siccus,] having no water, dry. Εἰ' ἐπὶ τὰς ἀνῦδρους. Alcest. 115. SYN. Ἀβρῶχος, διψάλεος, ἀνιπτός, ἄκλυστος.

Ἀνῦμεναιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [carens honoribus nuptialibus,] not having solemnized the rites of Hymen, unmarried. Νυκτὸς κελαινῆς ἀνῦμεναιεὶ παρθενῆ. Herc. F. 830.

Ἀνύμφευτός, et ἀνυμφός, ου, ὁ et ἡ, adj. ["qui sponsam vel quæ sponsum non habet,"] unespoused, unmarried, unsanctioned by marriage, illegitimate. Νύμφην ἀνυμφον παρθενὸν τ' ἀπαρθενόν. Hec. 610. See also Soph. Electr. 187. SYN. Ἀγᾶμος, κακῶγᾶμος, κακόννυμφός, κακόννυμφευτός.

Ἀννυμεῶ, v. [celebro, decanto,] to celebrate, to proclaim by an oracle. SYN. Ὑμνεῶ, ἀνᾶμέλω, ἀνᾶχῶρεῦ.

Ἀνῦπόδητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non calceatus,] barefooted. Κἀνῦπόδητος κακᾶ πόλλ' ἀνέχει, κάφ' ἡμῖν σεμνὸπρῶσωπέις. Nub. 363. SYN. Γυμνόπους, ἀνῆλιπτός, νηλίπους.

Ἀνῦσις, ἔως, ἡ, subst. [perfectio, finis,] bringing to an end, end, consummation. Κλαῖ', ἔπει οὐκ ἀνῦσιν τινὰ δῆδμεν' ἀλλὰ τᾶχιστᾶ. δ. 544. SYN. Πλήρωσις, τέλειωσις.

Ἀνῦτω, ἀνῦω, et poet. ἄνω, Att. Ἀνῦτω, ἀνῦω, v. [perficio, efficio,] to bring to an end, to dispatch, to exhaust. Ἀλλ' οὐδὲν ἦνῦτ' ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη. Androm. 1135. See also Hec. 924. et K. 291. SYN. Ἐξᾶνῦω, ἀπαρτίζω, κατάρτιζω, διατέλλω, ἀποτέλλω, ἐπικραίνω, διαπράττω, τελεσφόρεω, πέραίνω, ἀποπληρῶω, τὸλυπέω, ἀπεργάζομαι.

Ἄνω, adv. [sursum, supra, in loco vel ad locum,] above, upwards. Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω. Eur. Suppl. 664.

Ἄνωγῆ, ἡς, ἡ, subst. [jussum,] a command or order. Αἰθόμενοις ἄμυδις δὲ νεοὶ Ὀρφήος ἄνωγῆ. Apoll. 1. 1134.

Ἄνώγω, v. [jubeo, hortor,] to command, to prompt. Τέμνειν ἄνωχθ' ἐλθόντας ὕλουργους δρῶς. Herc. F. 241. SYN. Κελεύω, παραινέω, ἐπισκηπτω, ἐπιτέλλω, ἐπιτάσσω, κέλλομαι, παρᾶκέλευμαι.

Ἄνωδῶνῖα, as, ἡ, subst. [absentia doloris,] freedom from pain. Τέκτον' ἄνωδῶνῖας. Pyth. 3. 11.

Ἄνωδῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [doloris expers,] free from pain. Ἄνωδῶνον βλέποντᾶ κάμπνηοντ' ἐπὶ. Philoct. 883. SYN. Ἄλυπός, ἀνάληγτός, ἀπῶνός.

Ἄνωθεν, adv. [desuper, superne, cœlitus,] from above, from heaven. Ἔστρεψ' ἄνωθεν περὶβᾶλὼν κᾶτω χθόνος. Troad. 1232.

Ἄνωθεῶ, f. ωθήσω et ὥσω, v. [sursum impello,] to force up, to push backwards. Οἱ μὲν ἄνῶσαντες πλεὸν ἐς πόλιν, ὥς ἐκελευσέ. ο. 552. SYN. Ἀπωθεῶ, δίωθεῶ, ἀποσεῖω.

- Ἄνωϊστί**, adv. [clam, inopinato, insperato, ex improviso,] inadvertently, without suspicion. Λάθρη, ἀνωϊστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλδοχοῖθ. δ. 92.
- Ἄνωϊστὺς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [inopinatus, improvisus,] unthought of, unexpected, sudden. Τῷ δ' ἄρ' ἀνωϊστον κῆκον ἤλυθε διὸς Ἀχιλλεύς. Φ. 39. Ἀπροσδοκητός, ἀδοκητός.
- Ἄνωϊστος**, adv. [inopinato,] unexpectedly. Ὡς οἱ μὲν πῦκτι οἴσιν ἀνωϊστος δονῶ-κεσσι. Apoll. 3. 7.
- Ἀνώμαλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non planus, inæqualis, inconstans,] unequal, uneven, variable. Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι. Eur. fr. Scyr. SYN. Ἄϊσος.
- Ἀνώμοτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [injuratus,] unsworn, not sanctioned by an oath. Λόγοις δὲ συμβῆς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος. Med. 735.
- Ἄνωνομαστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine nomine, nefandus,] nameless, horrible. Ἀρόρη¹, ἀνωνομαστό, θανμάτων πέρα. Hec. 713.
- Ἀνώνυμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [expers nominis, ignobilis,] anonymous, obscure, unknown to fame. Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος. Hipp. 1.
- Ἄνωφελής**, ἔος, et ἀνωφελήτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [inutilis, damnosus,] useless, hurtful, pernicious. a. Πέπονθα δεινὰ. b. τὸτ' ἄρ' ἡσθ' ἀνωφελής. Orest. 1533. See also Soph. Electr. 1144. SYN. Ἀνήνυτος, ἄχρηστος, ἀσύμφυρος, ἀδοκίμος, μάταιος.
- Ἀξένος**, Ion. ἄξεινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhospitalis,] inhospitable, inhuman, boisterous. Αἰ, αἰ' νῦν δ' ἄξεινον πόντου ξεῖνα. Iph. T. 218. SYN. Ἀπόξενός, μισόξενός, κῆκόξενός, δυσχείμερός, ἀκοινώνητός.
- Ἀξεστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [radendo non politus,] not polished, rough. Οὐ κῶλᾶ κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστον πέτρου. C. C. 19. SYN. Ἀσκέπαρνός.
- Ἀξία**, as, ἡ, subst. [dignitas, meritum, æstimatio,] worth, price, merit, value. Ὅταν ἐν πρίν αἰσχροῦν μὴ κατ' ἀξίαν τύχειν. Hec. 374. SYN. Ἀξιότης, ἀξιώσις, ἀξιώμα.
- Ἀξίνη**, ης, ἡ, subst. [securis,] an axe. Ὅξεσσι δὴ πέλεκεσσι καὶ ἀξίνησσι μάχοντο. O. 711. SYN. Πελέκυσ, σκέπαρνόν, κῶπις, γένησι.
- Ἀξιόθρηνός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [lamentatione dignus,] deserving of lamentation, pitiable. ᾧ κῶρος ἀξιόθρηνός. Alcest. 914.
- Ἀξιόμισός**, ου, ὁ et ἡ, et ἀξιόμισής, ἔος, adj. [odio dignus,] deserving to be hated, hateful. Ἀξιόμισόν ἐθνος τὸδ' ἐλέσχα. Eumen. 367.
- Ἀξιόπενθής**, ἔος, adj. [dignus luctu,] worthy to be lamented. Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιόπενθεῖς. Hipp. 1463.
- Ἀξίος**, α, ὅν, adj. [dignus,] worthy, deserving. Ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἀξίος τιμῆς, γυναι. Hec. 309. SYN. Τιμητός, δίκαιός.
- Ἀξίος**, οὔ, ὁ, N. P. [Axius,] a river in Macedonia. Ἀξιοῦ, οὔ κάλλιστόν ὕδωρ ἐπικίδναται αἶψ. B. 850. EPITH. Εὐρύρεξέθρος, εὐρύ ῥέων.
- Ἀξιόχρεως**, ὁ, adj. [(1) qui est solvendo, (2) idoneus,] worthy of credit, faithful, competent. Ἡ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀνᾶφεροντί μοι. Orest. 596. SYN. Ἐντιμός, ἀξίος, ὑπεύθυνός, ἀξιόπιστός, ἐχέγγυός.
- Ἀξιῶν**, v. [dignum censeo, dignor,] to judge or consider worthy. Λέχους σφέ γ' ἡξιώσας οὐνεκα κτάνειν; Med. 1364. SYN. Κάραξιῶν, τιμᾶμαι, κρίνω, ἀποφαίνωμαι, ὑπολαμβάνω, λιπαῖρω, παρᾰκάλειω.
- Ἀξιώμα**, ἄτος, τό, subst. [dignitas, honos, meritum,] worth, value, dignity, claim, request. Ὅταν πόνηρός ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ. Eur. Suppl. 434. SYN. Ἀξία, κύρος, τιμή, ἀξιώσις.
- Ἀξίως**, adv. [merito, digne,] in a manner worthy of, worthily. Ὡς φίλταθ', ὡς εὖ κᾰξίως σέθεν λέγεις. Hec. 976.
- Ἀξιώσις**, ἔως, ἡ, subst. [postulatio,] claim. Τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχει. Eur. fr. Æol. 24. 4.
- Ἀξονήλατός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [axe agitatus,] driven by the axle, rapid. Συριγγῆς οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι. Æsch. Suppl. 189.
- Ἀξύλος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [lignis carens, incæduus, non lignosus,] devoid of

¹ Ἡ οὐκ form one syllable, as also the third and fourth syllables of ἀξιόχρεως, in scanning.

wood ; not lopped, uncut, and consequently thickly wooded. Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλὸν ἐν ἀξύλῳ ἔμπροσθε ὕλη. Λ. 155. SYN. Πδλύξυλός.

*Αξύλος, ου, ὁ, P. N. [Axylus,] "Ἀξύλον δ' ἄρ' ἐπεφνέ βόην ἀγαθὸς Δῖος ἰότητος. Ζ. 12.

*Ἀξύνετος, idem quod Ἀσύνετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [stolidus, imbecillus,] unwise, foolish. Ἀξύνετον αἰάζουσ' ἐθάμβησεν δὲ πᾶς. Ion 1205.

*Ἄξων, ὄνως, ὁ, subst. [axis,] the axle of a wheel, a wheel. Ἐμμεμαῦτ' ἑξάμεγ' ἔβραχέ φήγυνός ἄξων. E. 838. EPIITH. Χαλκεῖς, μεσοσπάγης, ὀρθίος.

*Ἄοζος, ου, ὁ, subst. [popa,] an attendant at the altar, the minister at the sacrifice who struck the victim. Φράσεν δ' ἄοζος πᾶτηρ μετ' εὐχάν. Agam. 223. (See Blomf.) SYN. Θεράπων, ὑπηρέτης, μάγειρος.

*Ἄοιδῃ, ῆς, ἡ, subst. [cantus,] song, tune, elegy. Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννεᾷ κούρας ὁμόφρονάς, ᾗσιν αἰοιδῇ. Hes. Theog. 60. SYN. ᾄσμα, μέλος, μολπή, μουσά, ψδῇ, ψαλμός, ἔπος. EPIITH. Ἀρπυρέτης, ἄγραυλός, ἀγάφθεγκτός, βουκόλικῃ, αὐτοδιδάκτος, μελίφθογγός, μελίγηνός, μελίφρων, θέσπις, θεσπέσια, λυγρὰ, μαλθακῇ, ἰμερτῇ, ἰμερροεσσά, ἡδεῖα, ἡδύφωνός, ἡδυθρόος, ἐριμύς, ευκλεᾶδός, ἐπινικίος, εὐθήμων, ἔρωτικῇ, γλυκερά, κάλλη, τερπνῇ, κλεινῇ, ποικίλοτραυλός, ποικίλοφόρμιγξ, φίλοπαίμων, φίλομολπός, θεῦμυρός, λιγύφωνός, λιγύφθογγός. PHR. Στεφάνων ἀρετῶν τῇ δεξιῶτάτῃ παδὸς, εὐτερπῆς κόσμος αἰοιδῆς, μελίφρονός ἀνθός αἰοιδῆς, Πιερικῆς ῥαθάμιγγος μελίσις. See Æsch. Suppl. 688. Isth. 8. 124.

*Ἀοιδῶν, poet. pro αἰείδω, v. [cano,] to sing. Δαιδόμενων ἡ δ' ἐνδὸν αἰοιδῶνσ' ὅπ' ἱ καλῇ. e. 61. SYN. See Ἀιδω.

*Ἀοιδίμυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [decantatus, celebris,] celebrated, notorious. Σφίγγες, ὄνυξιν αἰοιδίμῳ ἄγραν. Eur. Electr. 471. SYN. Ἄγαστος, αἰμνηστός, περὶβόητος, ὕμνητος, πόλυῦμνος, πόλυῶνυμος, κλυτός, ευκλεῆς, ἐπίδοξός, ἐνδοξός, κλεινός, πόλυκλήσις, εὐδελίμυς, διάσημος, περὶπυστός. PHR. See Ol. 6. Nem. 7. Isth. 1. 90.

*Ἀοιδός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cantor, poëta,] a singer, a minstrel. Δακρύσασα δ' ἐπειτ' ἀρσενίδα θεῖον αἰοιδόν. α. 336. SYN. Αἰλωδός, μελωδός, Μουσὸπλός, ὕμνοπλός, ὕμνοθέτης, ὠδῶποιός. EPIITH. Ἐριθρός, θέσπις, ἡδυέπης, περὶκλυτός, πόλυφμυς, διός, σμερδαλέος, σφός, λιγύφωνός, λιγύφθογγός, χαρίεις, θεόμυρος. PHR. Μουσάων θεράπων, ἱερεὺς, ὀρίς, πρόπλός, θρήνων ἐξαρχός, μελίγηνῶν τέκτων κόμων. See Isth. 2. 1.

*Ἄοικος, ου, ὁ et ἡ, adj. [domo carens, extorris, pauper,] without a home, needy. Θῆτ' ἄοικον ποιῆσθαι. Hes. Op. 600. SYN. Ἀνέστιός, ἀστεγός, ἀστεῖνός.

*Ἄοινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vino carens, abstemius,] not using wine, without wine, abstemious. Χῶας τ' αἰνοὺς, νηφάλια μελίγματ' α. Eumen. 108.

*Ἀοιδός, Dor. pro ἡοιδός, vel ἡφός, α, ὄν, adj. [matutinus,] belonging to the morning. Ἀοιδόν αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρ' α. Pax 837. SYN. Ἐφός, εωθινός, ὀρθρός, ὑπνός.

*Ἄοκνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impiger, intrepidus,] not sluggish, active, prompt. Ἐνθα κ' ἄοκνός ἀνὴρ μέγ' οἶκόν ὀφέλλοι. Hes. Op. 495. SYN. Ὀτρηρός, σπουδαίος, ἀκάματός.

*Ἀόλλης, ἔος, adj. [confertus, congregatus,] collected, close, crowded. Σκῆπτρόν ἔχων περὶ δ' υἷες ἀόλλεες ἡγέρεθοντο. γ. 412. SYN. Αθρόος, ἀδινός, πυκνός.

*Ἀόλλίζω, v. [congrego, confertus reddo,] to collect together thickly, to heap together, to assemble. Ἐρχεῖσθ' ὅν θυέσσιν, ἀόλλισσας γεραιάς. Ζ. 270. SYN. Ἀγείρω, συνάγειρω, ἀθροίζω, συνάγω.

*Ἀόρ, ὀρος, τό, subst. [spatha, ensis,] a sword. Δειδὼν ἄορ τανυήκης ἔχων ἐν χειρὶ Πάχηρ. Ξ. 385. SYN. Ξίφος, ἔγχος, μάχαιρά, φάσγανόν, χαλκός. EPIITH. Ἀδ' ἀμάντινόν, δειδὼν, χάλκειόν, ὄξυ, παγχάλκειόν, τανυήκης, μέγ' α, ἀμφη-

* The quantity of the first syllable of ἄορ is in Homer always short in the nom. and acc. cases ; in the other cases there are nine instances where it is long in the arsis, and two where it is short in the thesis. It is long in the nom. Hes. Scut. 221.

κῆς, ἀγρίων, ἁλῆγεινόν, λευγαλῶν, λαιμητόμον, ὀδόν, μίαιφόνον, εὐθηκτόν, φάει-
νόν, ἀργυρόηλόν, ὄβριμόν, ἀσχετόν.

Ἄορτηρ, ἦρος, ὁ, subst. [lorum seu funis, quo ensis vel clypeus vel pera appen-
ditur,] a belt, a thong. Πυκνά ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτηρ. ν. 438.

SYN. Ζωστήρ, ἱμάς. EPI TH. Χρύσεός, σμερδαλέος.

Ἄοσσῶ, f. ἦσω, v. [auxilior,] to assist, to support. Τῷ μὲν ἄοσσησαι λελήμενός,
ὥς μοί· εἵκῃ. Mosc. 4. 110. SYN. Ἄλέξω, ἀμύνω, ἀρήγω.

Ἄοσσητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [auxiliator, adjutor,] a faithful assistant, an attend-
ant. Ἢε τίνας φάμεν εἶναι ἄοσσητήρας ὅπισσω. O. 735. SYN. Βοηθός, ἀλε-
ξητήρ.

Ἄουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) carens auribus, (2) illæsus,] (1) without ears, (2) not
wounded. Ἄλλον ζῶν ἔχονσά νεούτατον, ἄλλον ἄουτόν. Σ. 536. SYN. Ἄ-
τρωτός, ἄβλητός.

Ἄπαγγέλω, v. [annuncio, refero,] to bring back tidings, to make known, to
proclaim, to celebrate. Κλῶ δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. Med. 289.

SYN. Ἀγγέλλω, παραγγέλλω, ἀναγγέλλω, ἐπαγγέλλω, ἀποφαίνομαι, ἀναγῶρεύνω,
διὰγῶρεύνω, προῖρεύνω.

Ἄπαγῶρεύω, v. [abdicco, interdico,] to prohibit, to forbid. Ἄλλ' ἀπαγῶρεύω μὴ
ποιεῖν ἐκκλησίαν. Acharn. 168. SYN. Ἀπόκηρύσσω, ἀπανδάω, ἀποσημαίνω,
ἀπαγγέλλω, ἀποτρέπομαι, ἀρνέομαι.

Ἄπαγρίσω, v. [effero, exaspero,] to render fierce, to exasperate. Δελσάντες
ἐκπαγλήτ' ἀπηγρίωμένον. Philoct. 229.

Ἀπάγγω et -ομαι, v. [(1) strangulo, (2) med. suspendo me,] (1) to strangle, (2)
med. to hang oneself. Ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγασθαι θεῶν. Æsch. Suppl.
476. SYN. Ἀγχω, ἀγχονάω, ἀπόπνιγω, ἀπότηραχλιζω.

Ἀπάγω, v. [(1) abduco, avoco, (2) reduco,] to lead away, to lead to. Πόλους
ἀπάξω κοιράνω, Τίρυνθίω. Alcest. 507. SYN. Ἀνάγω, ἀφίστημι, ἀπωθεώ, ἀπε-
λαύνω, κατὰκῶμιζω.

Ἀπαδῖς, ἰός, ἡ, subst. [vis mentis, providentia,] the mind, foresight. Αἰανὴς
τάχειας ἀπαδῖς. Pyth. 1. 160. The better reading is ἐλπίδας. See Heyne in l. c.

Ἀπαείρω, pro ἀπαίρω, v. [(1) tollo ab, attollo, (2) med. abeo, discedo,] (1) to re-
move from, (2) to depart. Μὴ μ' ἀπαειρῶμενον πύλεως πῆδιον δὲ νόῃσιν. Φ. 563.
SYN. Ἀπαίρω, ἀπέρχομαι.

Ἀπάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) non obnoxius adfectibus, (2) nullis malis ob-
noxius,] insensible of, inexperienced in; unhurt. Νόστοι δ' ἐκ πῶλεμων ἀπο-
νους ἀπάθεῖς. Pers. 868. SYN. Ἄλνπός, ἀβλαβής.

Ἀπαί, præp. poet. pro ἀπὸ. Ἴψ' ἀπαί νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς.
Λ. 663.

Ἀπαιδεντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ineruditus, imperitus,] uninstructed, ignorant. Τὸν
ἀπαιδεντόν. Cycl. 490.

Ἀπαιδεύτως, adv. [imperite, indocte,] in a rude or ignorant manner. Ὡ ξενέ,
τὸ μὲν σὸν, οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει. Ion 247.

Ἀπαιδιά, as, ἡ, subst. [orbitas liberorum,] a childless state, a want of children.
Ἡ γὰρ πρὶν αὐτόν ἐξεπέισ' ἀπαιδία. Cē. T. 1043. SYN. Ἀτέκνια.

Ἀπαιθριάζω, v. [(1) sub dio ago, (2) serenum reddo,] (1) to act under the open
air, (2) to render clear and serene. Ἀπαιθριάζει τὰς νέφελας, ἡ ξυννεφεῖ. Aves
1502. SYN. Αἰθριάζω, γάληνῶ, εὐδίαν ἄγω.

Ἀπαίνυμαι, v. [aufero,] to take away, to receive from. Τεύχε' ἀπαίνυμενον
Ἀπίσάονός, αὐτὶκά τόξον. Λ. 581. SYN. Ἀποαίνυμαι, αἶρω, ἀναιρέω, παραι-
ρεῖσθαι, ἀποσκενάζω.

Ἀπαιδῶω, et ἀπαιδῶω, v. [fraudo, decipio,] to perplex, to deceive. α. Τοῦτ' ὃ
κἀμ' ἀπαιδῶ. Ion 548. SYN. Ἀπατάω, ἀδολῶω, ποιεῖν ἀδελόν, ἀπῶρον, ἀμήχα-
ρόν, πονηρόν.

Ἀπαιδῶ, ἡς, ἡ, et ἀπαιδῶμα, ἄτος, τό, subst. [fraus, impostura,] shifting, a
fraud. Ξένων ἀπαιδῶμα, κάργυροστέρῃ. Choëph. 989. See also Nub. 1149.
SYN. Ἀδίκη, ἀπάτη, ἀπάτημα, ἄλημα.

Ἀπαίρω, v. [tollo, aufero, discedo,] to take away from, to weigh anchor, to

- depart. Ἐὰν δ' ἀπαίρωσ' ἐς φύγην ὁρμώμενοι. Rhcs. 143. SYN. Ἀποχωρῶ, ἀπαίρω.
- Ἄπαις, αἰδὼς, ὁ et ἡ, adj. [liberis carens,] childless, deprived of children. Εὐπαις μὲν οὐσά, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἄμᾶ. Hec. 809. SYN. Ἀτέκνος, ἀτεκνωθεῖς.
- Ἀπαίσσω, et ἀπάσσω, v. [prosilio cum impetu, ruo, aberro,] to rush from, to hasten away, to spring off. Κρημνοῦ ἀπαίξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἰδματὰ θύων. Φ. 234. SYN. Αἰίσσω, ἀνδρόνω.
- Ἀπαιτῶ, et ἀπαιτίζω, v. [repeto, postulo, exigo,] to demand back, to require, to exert. Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκρούς. Eur. Suppl. 395. See also β. 78. SYN. Αἰτῶ, ἐκαιτῶ, ἀντεπαιτῶ, ἀναζητῶ, ἐπιζητῶ.
- Ἀπαίων, ωὺς, ὁ et ἡ, adj. [sempiternus,] exempt from age, everlasting. Ὡς τὰς ἀπαϊωνάς τε καὶ μελαμβάθεῖς. Soph. Polyx. fr.
- Ἀπαιωρῶ, v. [dependeo,] to hang from. Δοιῶ ἀπηωρεῦντ', ἐπικυρτώνοντ' ἐκρηνα. Hes. scut. 234. SYN. Ἐπαιωρῶ, ἐπαρτᾶσθαι, ἐπικρέμασθαι, ἐπαίρῃσθαι.
- Ἀπάλαιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lucta vel calliditate invictus,] not overcome in wrestling, unthlown. Ἀπάλαι-στος ἐν λόγῳ ἔλκει. Nem. 4. 153.
- Ἀπάλλκω, v. [arceo, avertō, depello,] to keep off, to protect against. Μνηστῆρας δ' ἀπάλλακ' ἐκὼς ὑπερηγόρεοντας. δ. 766. SYN. Ἀλλάκω, ἀπελαύνω, ἀποδίσκω, ἀλέξω, ἀπείρω, ἐξείρω.
- Ἀπάλαμνος, et ἀπάλαμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [industria carens, consilii inops,] unhandy, helpless, unskilful, wretched. Ἐν-θαδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες. Olymp. 2. 105. See also Hes. Op. 20. SYN. Ἀπειρός, ἀβουλός, ἀμάθης, ἀπαρός, ἀσθενής, δειλός.
- Ἀπάλαδῶμαι, v. [aberro, vagor,] to wander out of the way. Ἰὼ ἀπαὶ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπάλησεται ἄλλῃ. Hes. Scut. 409. SYN. Ἀλάδῃσθαι, ἀποπλανᾶσθαι, ἀμαρτάνω, ἀφάμαρτάνω.
- Ἀπάλειφω, v. [deleo, deungo,] to wipe away, to expunge. Μὴ μοῦ κακότητᾶ, δίκῃ δ' ἀπάλειψὼν ἀμύναν. Phocyl. 73. SYN. Ἐξάλειφω, ἀφανίζω, ἀμαρῶ.
- Ἀπάλεξω et ἀπάλέξω, f. ἴσω, v. [propulso, repello, auxiliō,] to ward off, to avert, to defend. Σεῦ ἀπάλεξήσαιμι, φίλῳ δὲ σὲ πατρὶ ἔϊσκω. Ω. 371. SYN. Ἀπάλεγω, ἀλέξω, ἀπαμύνω, ἀντιτάσσομαι.
- Ἀπαλθεῖναι, v. [curo,] to attend to a wound, to heal. Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραινός. Θ. 405. SYN. Ἀλθω, θεράπευω, ἰάσθαι.
- Ἀπαλλάγη, ἡς, ἡ, subst. [discessus, effugium,] departure, release from, issue, end. Οὐδ' ἐστὶ μοίρας τοῦ χρεῶν τ' ἀπαλλάγῃ. Hipp. 1251. SYN. Ἀπολείψις, ἀποτρεπή, ἀπολύσις, ἀποστάσις.
- Ἀπαλλάσσω, f. ξω, v. [dimitto, libero, amoveo,] to redeem from, to put off, to detach from, to remove. Κᾶκων ἀπαλλάξασά τῶν βροτῆσιων. Audrom. 1244. SYN. Ἀλλάσσω, ἐξαλλάσσω, ἀφίημι, ἀπολύω, κατὰβάλλω, ἀφανίζω.
- Ἀπάλοιω, fut. ἴσω, v. [perfringo pulsu, vid. Damm.] to bruise, to break to pieces. Ἀχρεῖς ἀπηλοίησεν, ὃ δ' ὑπτιῖς ἐν κύνῃσι. Δ. 522. SYN. Ἀλοιᾶω, διάκω, ἀποθραύω, συντρίβω.
- Ἀπάλοθριξ, τριχὺς, ὁ et ἡ, adj. [mollem comam habens,] having soft hair. Ἵπὸ κόρυθ' ἀπάλοτριχᾶ. Bacch. 1175.
- Ἀπάλος, ἡ, ὅν, adj. [tener, mollis,] tender, delicate, pliant. Στείχω, βλεφάρων τέγγονσ' ἀπάλον. Eur. Electr. 1346. SYN. Ἀβρός, μαλακός, νέος, τρυφερός.
- Ἀπάλοτρεφής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [delicate nutritus, saginatus,] delicately nourished, well fed, fat. Κνίσση μελδόμενος ἀπάλοτρεφέος σιάλοιθ. Φ. 363. SYN. Ζάτρεφής, εὐτράφής, σιτεντός.
- Ἀπάλοχρως, ἀπάλοχρῶς, et ἀπάλοχρους, adj. [cute molli præditus,] having a soft skin, delicate. Ἡ δὲ τὲ παρθενικὰς ἀπάλοχρῶας ἐν μεγάροισιν. Hom. Ven. 14.
- Ἀπάλυνω, f. ὤνω, v. [emollio,] to soften, to render delicate. Ἀπάλυνεται γάληνῃ. Anaer. 37. 4. SYN. Ὀρύπτω, χαλαῶ, μαλάσσω.
- Ἀπάμᾶω, v. [meto, abscindo,] to cut off.¹ — ἀπ' οὐατὰ νηλεῖ χαλκῷ Πῖνάς τ'

¹ See the note at Ἀμάω.

- ἀμήσαντες. φ. 300. SYN. Ἀνάκειρω, ἀνακόπτω, ἀποτμήγω, περισχίζω, ἀπάρασσω, θερίζω, δρύπτω, ἀποτέμνω.
- Ἀπαμβλύνω, f. ὑνῶ, v. [hebeo, obtundo,] to take off the edge, to blunt, to avert. Τέθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ. Sept. Theb. 712. SYN. Ἀμβλύνω, ἄλῳ.
- Ἀπαμείβωμαι, v. [respondeo,] to answer. Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πρόσεφη πῶδ' ὤκτις Ἀχιλλεύς. A. 84. SYN. See Ἀμείβωμαι.
- Ἀμπέλω, v. [prorsus negligo,] to neglect entirely, to throw away carelessly. Εἰ μοι τὶ τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον. Philoct. 652. SYN. See Ἀμείλω.
- Ἀπαμπλάκω, v. [aberro,] to wander from, to err. Ἀήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους. Trach. 1141. SYN. Ἀμπλάκω, ἁμαρτάνω, ἁφ' ἁμαρτάνω, ἐξάμαρτάνω.
- Ἀπάμυνω, et ἀπάμυνμαι, v. [propello, arceo,] to ward off, to avert. Δέρτρυν ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπάμυνέτο χερσίν. λ. 578. SYN. Ἀμύνω, ἀπειργώ, ἀποστρέφω.
- Ἀπαμφέννυμι, f. ἴσω, v. [vestimenta detraho, nudo, retego,] to disrobe, to strip, to disclose. Ἀπαμφεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστὸν τοῦτο μόν. Menander. SYN. Ἐκδύω, ἀποκαλύπτω.
- Ἀπάναϊνῶμαι, v. [respuo, recuso,] to reject, to refuse. Ἐνθά σὺ μηκέτ' ἐπειρ' ἀπ' ἀνήνασθαι θεοῦ εὐνήν. κ. 297. SYN. Ἀναϊνῶμαι, ἀρῆνῶμαι.
- Ἀπανδρῶ, v. [virilem reddo,] to render manly. Ὡς δ' ἀπηδρῶθη δέμας. Ion 53.
- Ἀπάνευθε, et ἀπάνευθεν, adv. vel prap. [procul, seorsim,] apart from, asunder. Ἐξείτ' ἐπειρ' ἀπάνευθε νέων, μετὰ δ' ἰὼν ἐγκέ. A. 48. SYN. Ἀπωθεν, χωρὶς, νόσφί.
- Ἀπανθῶ, v. [defloreo, emarcesco,] to drop flowers, to wither. Τα δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντ' ἅπαντ' ἀπέπτῳτο. Eccles. 1121. SYN. Ἐξανθῶ, πᾶρανθῶ, πᾶράκμάζω, ἐκτῆκῶμαι, ξηραίνῶμαι.
- Ἀπανθίζω, v. [defloro, decerpo,] to crop a flower, to strike off. Ἄλλ' αὖ τούσδ' ἔμοι μάταιαν γλῶσσάν ποδ' ἀπανθίσαι. Agam. 1651. SYN. Ἐπανθίζω, ἀνᾶλγω, διαβάλλω.
- Ἀπανθράκιζω, v. [torreo, asso,] to roast, to bake, to broil. Βοῦν ἀπνθράκιζ' ὄλδν. Ran. 505. SYN. Ἀνθράκιζω, ὀπτᾶω, σπῶδιζω, φρύγω.
- Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hominum frequentia carens, solitarius,] far from the haunts of men, solitary. Προσπασσάλευτος τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. P. V. 20. SYN. Ἐρημός, μόνος.
- Ἀπάνοιγω, v. [aperio,] to open. Βῆ ρ' ἱμέν ἐς κλίσειν· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφξε. Π. 221. SYN. Ἀνοίγω, q. v.
- Ἀπαντάχῃ, frequentius ἀπαντάχοῦ, adv. [ubique, passim,] every where, in in every place, in every respect, ever. Τὸ δοῦλδν ὡς ἀπαντάχῃ γένος. Eur. fr. Antiop. 16. SYN. Πάντη, παντάχῃ.
- Ἀπαντᾶω, v. [obviam procedo,] to meet, to encounter. Τίθησιν Πόλυνείκης δ' ἀπῆντησεν δόρι. Phoen. 1407. SYN. Ἀντᾶω, ἀντῖᾶω, πᾶράγινῶμαι.
- Ἀπάντημα, ἄτος, τὸ, subst. [occursus,] a meeting with, a rencounter. Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἶμ' ἔχων κύρεϊ. Orest. 507.
- Ἀπαντλέω, v. [exhaurio, minuo,] to exhaust, to exonerate, to extricate. Οἱοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων. P. V. 84. SYN. Ἀντλέω, καταντλέω, ἀπαρῶμαι, διάφύσσω, ἐκκένσω, ἐξαναλίσκω, τρύχω.
- Ἄπαξ, adv. [semel, omnino, prorsus,] once, at once, once for all, altogether. Καὶ κερδάνεις ἀπαντὰ· χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ. Heracl. 959. SYN. Εἰσάπαξ, ἐφάπαξ, καθάπαξ.
- Ἄπαξάπας, αἰά, ἄν, adj. [simul omnis,] all together. Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἀπαξάπας. Thesm. 550.
- Ἀπαξιδῶ, v. [recuso, ut indignum,] to deem unworthy, to reject, to scorn. Ἀσ' ἀπηξιδῶτο. Eumen. 368.
- Ἄπαππός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine avo, alienus, non cognatus,] without an ancestor or forefather, not related to. Φᾶος τὸδ', οὐκ ἀπαππὸν Ἰδαίου πυρός. Agam. 302. (See Bl. Gloss.)

- Ἀπαράμυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui flecti vel exorari nequit,] inexorable. Φεβέρων γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν. Iph. A. 620. SYN. Ἀμείλιχος, μάλερος, σκληρός.¹
- Ἀπαράσσω, v. [abscindo, amputo,] to wrench asunder, to cut, to beat off. Ἀντικρὺ δ' ἀπαράξῃ· τὸ μὲν Τελαμώνιδος Αἴας. Π. 116. SYN. Ἀράσσω, ἀπᾶμαι, ἀποκόπτω, περικόπτω, ἀποσπᾶω, ἀφαιρῶμαι, ἀποβάλλω.
- Ἀπαράτελτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vulsus non est; hirsutus,] unpicked, hairy. Πινῶν, ῥύπων, ἀπαράτελτος. Lysistr. 279. SYN. Λασῖος, δασύθριξ, τραχύς.
- Ἀπαργμαῖα, ων, τὰ, subst. [primitiæ,] the first fruits. Ἄγε νῦν ἀπαρχου, κατὰ δὸς τὰπαργμαῖα. Pax 1056. SYN. Ἀπαρχαί, ἀκροθίνια, ἐναγίσματα.
- Ἀπαρθένευτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non decens virginem,] unbecoming a virgin. Ἀπαρθένευτὰ μὲν τὰδ'. Iph. A. 993. EXP. Παρθενον ἀνάξιος.
- Ἀπαρθένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non amplius virgo,] no longer a virgin. Ἀντὶ γυναικὸς ἐθηκὲ κᾶκὰν καὶ ἀπαρθένον ἡμῖν. Theocr. 2. 41. SYN. Κακὸς ἀπαρθένος.
- Ἀπαρκῶ, v. [sufficio, satis sum,] to be sufficient. Ὦν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή. τρῶφῃ γέ τοι. Eur. fr. inc. 14. SYN. see Ἀρκῶ.
- Ἀπαρνέομαι, v. [abnego, denego,] to deny, to renounce. Τὸν τὰμ' ἀπαρνηθέντᾱ μὴ χρᾶναι λέχη. Hipp. 1261. SYN. Ἀρνέομαι, ἀποδημιῖ, ἐκνεύω.
- Ἀπαρνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pernegat,] one who denies. Πράξεις· ἀπαρνός δ' οὐδένος καθίστατο. Antig. 435.
- Ἀπαρτᾶω, v. [suspendo,] to hang. Σφάζειν, φθνεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δερην. Androm. 412. SYN. Ἀρτᾶω, ἀναρτᾶω, ἐξαρτᾶω, ἀνακρέμάννυμι, ἀπαιρῶ.
- Ἀπαρτί, adv. [plane, omnino, ab hoc tempore,] altogether, from this time. Ἀπαρτί πλουτῆσαι ποιήσω. 6. τί σὺ λέγεις; Plut. 388. PEN. Ἀπὸ τοῦ νυν.
- Ἀπαρτίζω, v. [perfectum reddo, æquiparo, compono,] to settle, to set at rest. Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐ κατάρτιζει πῶδᾱ. Sept. Theb. 370. SYN. Διάτελλω, ἀπενθύνω, ἐφαρμόζω.
- Ἀπαρυστέος, verb. adj. [auferendus,] must be taken from, must be diminished. Τῶν δοδίων, ἀπαρυστέον. Equit. 920. SYN. Ἀφαιρέεος.
- Ἀπαρχή, ἡς, ἡ, subst. [primitiæ,] the first fruits offered to the gods. Λείας ἀπαρχήν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ. Trach. 763. SYN. Ἀπαργμαῖα, πρωτολεία, -ων, προθύμα, λοιβή.
- Ἀπαρχομαι, v. [(1) primitias solvo, (2) libamenta facio,] to offer the first fruits, to begin with an offering to the gods. Δᾶκρυᾱ τ' ἔδωκα, καὶ κόμης ἀπηρέξιμην. Eur. Electr. 91. SYN. Κατάρχομαι, ἀποσπένδω, λείβω.
- Ἄπας, ἀπᾶσα, ἅπαν, adj. [omnis, universus,] all, all together, the whole, every. Κατὰχαλκὸν ἅπαν πεδιὸν ἀστράπτει. Phoen. 108. SYN. Πᾶς, σύμπας, ὅλος, ὅλοκληρὸς.
- Ἀπασπαίρω, v. [palpito, singultio,] to palpitate, to quiver, to sob. Θνήσκει δ', ἀπασπαίρουσα. Ion 1207. SYN. Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω.
- Ἀπαστία, as, ἡ, subst. [jejunium,] fasting, hunger. Πολλὰκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν. Nub. 621. SYN. Ἀγευστία, αἰτία, νηστεία.
- Ἀπαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non gustavit, jejunus,] not having tasted, hungry. Ἀρπᾶλῆως· δηρὸν γὰρ ἐδτηὺς ἦεν ἀπαστός. 2. 250. SYN. Ἀγευστός, πεινᾶλῆος.
- Ἀπαστράπτω, v. [fulguro, corusco,] to lighten, to flash, to blaze. Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπαστράπουσά προσώπου. Mus. 56. SYN. Ἀστράπτω, ἀπανγάζω, ἀποστίλβω, ἀπὸλμπω.
- Ἀπάτᾱω, f. ἵσω, ἀπάφω, et ἀπάφισκω, v. [fallo, decipio,] to deceive. Ἄλλᾱ πᾶρὲς εἰποιμὶ πάρακλιδόν, οὐδ' ἀπάτήσω. δ. 348. See also ψ. 216. et λ. 216. SYN. Διᾰπάτᾱω, ἐξᾰπάτᾱω, αἰκάλλω, ἐξᾰπάφισκω, ἀποσφάλλω, διάσφάλλω, φενᾰκίζω, ἡπέρῳπέυω, ἀπὸπλᾰνᾰώ, ὑπὸκλέπτω, κατᾰσὺφίζω, κὸβαλεῦω, πᾰρᾰκροῦμαι, πᾰρᾰλὸγιζῶμαι, πᾰρᾰγω, ψεύδω, δόλοισ πᾰδᾰω.
- Ἀπάτερθε, et ante vocalem Ἀπάτερθεν, adv. [procul, seorsum,] apart, asunder, aloof. Ἐνθα στὰς ἦνσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. Σ. 217. SYN. Ἀπᾰνευθε, ἀμφίς, ἀπὸνόςφῃ, χωρίς.

¹ See Dr. Blomf. on the quantity of the first syll. P. V. 193.

- Ἄπατη, ης, ἡ, subst. [fraus,] fraud, deceit, deception. Τῇσδ' ἀπάτης κότεων' τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα. Δ. 168. SYN. Ἐξάπατη, δδλός, ἀλημᾶ, πλᾶνη, πᾶνουργία, πᾶνούργημα, φέναισμος, φήλωμα, φήλωσις, γῶντεια, ἡπέροπευσις. EPIITH. Δδλόφρων, δδλόμεντις, κένεῃ, σκυλῖα, δδλδεσσα, πύκινῃ.
- Ἄπατήλιος, et ἀπάτηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fallax, dolosus,] deceitful, cunning. Γίνεταί, ὅς πένῃ εἰκων ἀπατήλιᾷ βάζει. ξ. 157. SYN. Αἰδολός, δδλερός, δδλῖος, δυσπαλᾶμος, ἡπέροπενυῆς, σφαλῆρος, κάκοῦργος, κέρδιστος, κερδάλεόφρων, ὑπουλός, πᾶνούργος, ψευδής, πολύμεντις.
- Ἄπατιμᾶω, v. [dedecore adificio,] to dishonor, to disgrace. Οὐνέκ' ἀπητίμησέ ποδώκεᾷ Πηλείωνᾷ. N. 113. SYN. Ἄτιμᾶω, αἰκίζω, ἀτιμάζω.
- Ἄπατωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [patre carens,] fatherless, born of an obscure father. Ἄπατ' ὄρ', ἀπάτ' ὄρ'. Iph. T. 864.
- Ἄπανγάζω, v. [lucem edo,] to emit beams from the eyes, to behold with bright eyes. Δασπλὴς ἡπειλήσεν, ἀπανγᾶσαι οἶδός ἐφεδρός. Call. 4. 125. SYN. Θεᾶμαι, αὐγάζω.
- Ἄπανδᾶω, v. [renuncio, veto, interdicto,] to forbid, to relinquish. Τροίας ἀπνύδων ἄστρῳ μὴ κέλσαι ποτὲ. Rhés. 931. SYN. Ἀπαγόρευω, ἀπολέγωμαι, ἀποφῆμι.
- Ἄπαυρᾶω, v. [aufero, eripio, fruor,] to take away, to reap the fruit. Πρὸς τέκνων ἀπνύρα. Androm. 1028. SYN. Ἀναιρῶ, ἀφαιρῶμαι, στέρῶ.
- Ἄπανστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indensens,] unceasing, incessant. Τὰν ἀπανστων αἰὲν ἐμοί. Aj. Fl. 1187. SYN. Ἀκάματος, ἀπειρέσιος, ἀβέβαιος.
- Ἀπάφω, et ἀπάφισκω, v. Vid. Ἀπατᾶω.
- Ἀπέδιλος, et ἀπέδιλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [calceis carens,] unshod, without sandals. Σῦ-θην δ' ἀπέδιλος ὄχρῳ πτέρωτῳ. P. V. 138. See also Call. 6. 123.
- Ἀπέδδμαι, v. [abedo,] to eat away, to devour. Βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησὶ μου τοὺς δακτύλους. Aves 26. SYN. Ἐδω, κάτεσθίω.
- Ἀπειθέω, et poet. ἀπιθέω, v. [non pareo,] to disobey, to rebel. Οὐκ ἀπειθήσας θεῶ. Orest. 31. See also B. 166. SYN. Ἀπιστέω, ἀντιστάτῶ.
- Ἀπεικάζω, v. [adsimulo, comparo,] to liken, to imagine, to conjecture, to parallel. Μάχην γέ δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας. Eur. Suppl. 157. SYN. (1) Ἀφῶμοιῶ, εἴσκω, εἰκάζω, ἐξεικάζω, (2) τεκμαίρομαι, νομίζω, συμβάλλω.
- Ἀπειλέω, f. ἡσω, v. [(1) minor, minitor, (2) glorior,] (1) to menace, to threaten, (2) to boast. Βῆ φειγῶν ἐπὶ πόντον' ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι. B. 665. See also θ. 383. SYN. Ἐπάπειλέω, πρόσανᾶρεῖνῶμαι, ὁμῶκλῶ, κανχᾶμαι.
- Ἀπειλή, ης, ἡ, et ἀπειλήμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) comminatio, minæ, (2) gloriatio,] (1) a threat, a menace, (2) a boast. Δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τί δαίμυσιν; Herc. F. 1233. See also C. C. 658. SYN. (1) Ἀρεῖα, ὁμῶκλή, ὄργη, (2) καύχημα, καύχησις. EPIITH. Ἀσπονδός, βάρυμενις, δεινὴ, θήλειᾷ, μυνιώδης, ἐτέρωφρων, στυγνὴ, πλῆξιππός, στέρεᾷ, στόνδεσσα, ὑπέρωπλός.
- Ἀπειλητήρ, ἥρδς, ὁ, subst. [qui minatur, minax, jactor,] a threatener, a chider, a boaster. Ὡ μοί, ἀπειλητῆρῆς, Ἀχαιῖδης, οὐκέτ' Ἀχαιοί. H. 96. SYN. Ὀμῶκλητήρ.
- Ἀπειμῖ, f. ἔσθμαι, v. [absum,] to be away from, to be absent, to be from. Οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπᾶνιζόμεν φίλων; Herc. F. 557.
- Ἀπειμῖ, v. [abeo vel abibo,] to be about to depart or go away. Ἀστεργές οὐδέν' γῆς δ' ἀπεισὶν ἀβλαβής. C. R. 229. SYN. Ἀπέρχῶμαι, ὑπάπειμῖ, ἀπαλλάττομαι.
- Ἀπέπω, et poet. ἀπέπω, v. [(1) abnuo, interdicto; (2) deficio, despero; (3) edico,] (1) to deprecate, to renounce, (2) to be despondent, to be weary; to faint. Ἄλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοὺς πόνους οἶόν τ' ἐμοί. Alcest. 503. SYN. Ἀναίνῶμαι, ἀνάνεω, ἀπόφῆμι, ἀπαγόρευω, ἀποκνήσσω, ἀπανδᾶω, ἀπεννέπω.
- Ἀπειραῖος, α, ὄν, adj. [natus in terra continenti,] belonging to the continent. (See Damm.) Γρῆς Ἀπειραῖη θάλαμηπὸλός Εὐρύμεδονσᾷ. η. 8.
- Ἀπειργῶ, et ἀπειργᾶω, v. [excludo, prohibeo,] to keep off, to prohibit, to exclude, to separate, to force away. Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἐθηκεν ἡ

πύλῃς. Vesp. 465. SYN. Εἶργω, ἐέργω, ἀνείργω, ἐξείργω, ἀλέξω, ἀπωθῆω, ἐρύκω, ἐρυκάνω, ἀπέρυκω, ἐπέχω, κωλύω, ἀποκωλύω, διάκωλύω, ἀπelaύνω, ἐξελαύνω, ἀποτρέπω, ἐκβάλλω, ἀποδιώκω.

Ἀπειραντός, et ἀπέραντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infinitus,] boundless. Γεύεται δ' ἄλκας ἀπειράντων ὅσα. Pyth. 9. 61. See also Nem. 8. 64.

Ἀπειράτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immensus,] immense. Ἄπει-ράτω, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις. Olymp. 6. 91.

Ἀπειροῖος, et ἀπερείσιος, α, ὅν, adj. [infinitus, immensus,] unbounded, boundless, immense, great. Γαῖαν ἀπειροῖον, ὄρεων τ' αἰπεινὰ κάρηνά. Υ. 58. See also A. 13.

Ἀπειρία, ας, et ἀπειροσύνη, ης, ἡ, subst. [imperitia,] inexperience, ignorance, folly. Τῆς ἀπειρίας κράτει. Eur. Pelei. fr. 5. SYN. Ἀμάθια, ἀδαημονία, ἀπειροσύνη.

Ἀπειρίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infinitus,] boundless, infinite, vast, immense. Πόντος ἀπειρίτος ἐστέφανωται. κ. 195.

Ἀπειροδάκρυς, ὅς, adj. [sine fine et modo plorans,] immoderately weeping.

Ἀπειροδάκρυν τέ καρδιαν. Æsch. Suppl. 75.

Ἀπειροκάκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [malorum inexpertus,] untried in misfortune.

Ἥλθεν ἀπειροκάκω τὸδ' ἄλγος. Alcest. 937.

Ἀπειρολῆχης, ἔος, adj. [expers tori, cœlebs,] unacquainted with the marriage-bed, a bachelor. Ἀρτέμιν ἀπειρολῆχῃ. Thesm. 119. SYN. Ἀπειρογάμος, αδμῆς ἀδμητός, ἀνανδρός.

Ἀπειρός, ου, et ἀπείρων, ὄνός, ὁ et ἡ, [interminatus,] boundless. Ἡ πόσιν ἀπείρω περίβολουσ' ὑφάσματι. Orest. 25. See also Ω. 776.

Ἀπειρός, et ἀπειρήτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexpertus,] one who has made no trial, inexperienced in, unacquainted with. Πῶς οὖν δύνῃσει; μῶν ἀπειρός εἰ ξένον; Alcest. 500. See also Nem. 1. 31. SYN. Ἀδαίμων, αἰδρῖς.

Ἀπειροσύνη, ης, ἡ; vid. Ἀπειρία.

Ἀπέκρονός, ου, ὁ et ἡ, subst. [abnepos,] a great grandson or granddaughter. Περίανδρου ἀπέκρονόν ὅς ποθ' ὑψιπύργους. Simon 91.

Ἀπεκλανθάνω, v. [obliviscor,] to forget entirely. Ὡ γέρων, ἴδ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπεκλεῖσθαι θεὸν δὲ θάμβεις. ω. 393. SYN. Ἀμνηστῆω, ἀμνημόνῆω, ἐκλανθάνομαι.

Ἀπεκρῶφω, v. [exhaurio, exsorbeo,] to swallow up. Κάπεκροφῆσας αὐτὸς ἐπὶ διαρρύγῳ. Equit. 700.

Ἀπελαύνω, et ἀπellaώ, v. [expello, abigo,] to drive away. Δούλη, πόλεως ἀπελαυνόμενα. Hec. 103. See also Lysistr. 1001. SYN. Ἐλαύνω, περὶελαύνω, ἀπείργω, ἐξωθῶ, ἀλέξω, ἐκδιώκω, ἐκκρούω.

Ἀπὲλεθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus longitudo ultra centum pedes porrigitur; magnus, immensus. Vid. Damm. in v.] exceeding 100 feet in length; great, immense. Ἐκτωρ δ' ὦκ' ἀπὲλεθρόν ἀνδράμει, μίκτ' δ' ὁμίλῳ. Λ. 354. SYN.

Ἀπλετός, ἀσπετός, ἀθέσφατός, ἀπειρός, ὁ πληθής.

Ἀπὲμῶ, f. ἔσω, v. [evomo, revomo,] to vomit forth. Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινὸς αἶμα' ἀπὲμεισέν. Ξ. 437. SYN. Ἐξέμῶ.

Ἀπεμποδᾶω, (f. ἴσω, v. [(1) vendo, (2) ut emtum abduco,] (1) to sell off, (2) to carry off a purchase. Ψυχὰς ἀπεμπολάτῃ, μήθ' ἡμῶν ὑπὲρ. Phœn. 1243. SYN. Ἐξεμποδᾶω, πωλῶ, πῖπράσκω, καταλλάττομαι.

Ἀπὲνἀρίζω, f. ἴξω, v. [spolio, aufero,] to strip the armour of a slaughtered foe, to spoil. Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνἀρίζον ἀπ' ἐντῆα μαρμαίροντά. M. 195. SYN. Ἐνἀρίζω, ἐναίρω, ἀποσουλᾶω.

Ἀπὲνῆπω, vel potius ἀπεννῆπω, v. [interdico, veto,] to forbid. Ἄλλ' αὐτὸβουλὸς ἴσθ', ἀπεννῆπω δ' ἐγώ. Sept. Theb. 1055. SYN. Ἀπαγόρευω, ἀπείπω, ἀπείργω.

Ἀπενθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [luctu carens,] free from mourning or lamentation. Ναίειν ἀπενθῇ πέργαμ' οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγώ. P. V. 992. SYN. Ἄλυπός.

Ἀπένθητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quem luctu nemo prosequitur; (2) luctu non prosequens,] (1) unlamented, (2) unlamenting. Τὸ τῶν δικάων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Eumen. 900. (Schütz.) SYN. (1) Ἀδάκρυτός, (2) ἀπενθής.

- * Ἀπῆπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [peplo carens,] unrobed, unclad. Ἀπῆπλος φάρῃων λευκῶν τέκνων. Phœn. 334. SYN. Ἀνείμων, γυμνήτης, γυμνός.
- * Ἀπῆραντός, vid. Ἀπείραντός.
- * Ἀπῆρατός, vid. Ἀπείρατός.
- * Ἀπεργάζομαι, v. [efficio, conficio, elaboro,] to work off, to effect, to accomplish, to execute. Τὰ τοι μέγιστα πάντ' ἀπέργασται βροτοῖς. Eur. Ixion, fr. 3. SYN. Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι, τέλεω, ἀποτέλεω, ἐπιτέλεω, πέραίνω, συντέλεω, κατασκευάζομαι, ἐξάκριβω, κατὰπράττω.
- * Ἀπερείσιός, vid. Ἀπειρεσιός.
- * Ἀπῆρῶ, inusitat., f. ἀπῆρῶ, et med. ἀπῆροῦμαι, [negabo, renuam,] I will deny, or refuse; perf. act. ἀπείρηκά, [defessus sum, animo concido,] to be worn out, to be weary, to faint; et p. pass. ἀπείρηται, [interdictum est,] it is forbidden. Ὡτως ἔχει τὰδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς. Orest. 91.
- * Ἀπῆρητῶ, v. [prohibeo,] to hinder, to prevent. Τὴν ὁδὸν ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἐκὼν ἀπῆρητῷ κούρην. Apoll. 1. 772. SYN. Ἐρητῶ, ἀνείργω, ἀναστέλλω, ἴσχω, ἰσχᾶνω, ἐφίστημι.
- * Ἀπῆριλάλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) loquacitate non superandus,] not to be out-talked, ever-chattering. Ἀπῆριλάλητον. Ran. 839. SYN. Πόλυμυθός, ἀδόλεσχος.
- * Ἀπῆριμέριμνος, adv. [inconsulto,] without care, unconcernedly. Ἀπῆριμέριμνος τὴν θύραν. Nub. 136. SYN. Ἀφράστως, ἀφράδεως, ἀφραδμῶνως.
- * Ἀπῆριτροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non revertens, non curans,] not able to return, not caring for. Παις Ἀγάμεμνόνιδας ἀπῆριτροπός. Soph. Electr. 182. SYN. Ἀνῆπικέλευστος.
- * Ἀπῆρρώ, v. [(1) abeo, (2) facesso in malam rem,] to go away, to begone; and imperat. go and be hanged. Ἀπῆρρὲ καὶ σὺ, καὶ καθῆσθ' ἐντευθενί. Eccles. 169.
- * Ἀπῆρυθρίαῶ, v. [pudorem depono, impudenter ago,] to leave off blushing, to be shameless. Ἀπῆρυθρίασαι, μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματά. Nub. 1218. SYN. Ἀναισχυντέω, ἀπᾶναισχυντέω, αὐθαδίζομαι.
- * Ἀπῆρύκω, f. ξω, v. [arceo,] to withhold, to hinder, to avert. Χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βέλεων ἀπῆρύκοι ἔρωήν. Δ. 542. SYN. Ἀπείργω, ἀπῆρητῶ, ἀποκωλύω.
- * Ἀπῆρῶ, v. [abstraho,] to take off, to draw away. Ῥινὸν ἅπ' ὅστέῳφιν ἐρῶσαι ψυχὴν δὲ ἔλειοιπεν. ξ. 134. SYN. Ἐξῆρῶ, ἀφέλκω, ἀφελκῶ, ἀποσύρω, κατὰσύρω, ἀφαίρω, ἐξαιρῶ, πῆρταιρῶ, ἀποσπᾶω, ἀποσπᾶω.
- * Ἀπῆρχομαι, f. ἐλεύσομαι, v. [(1) abeo, discedo, (2) morior,] (1) to depart, to go away, (2) to die. Πλεῖν ἢ νῆαυτῷ πρεσβυτέρους ἀπέρχομαι. Ran. 18. SYN. Ἐξέρχομαι, ἀπειμῖ, ἀποχωρῶ, ἀποίχομαι, ἀπὸνέομαι, ἀποπύρεῖν, ἀποστείχω, ἀπαλλάττομαι, ἀπῆρῶ, ἀφίσταμαι.
- * Ἀπῆρως, εὖς, ὁ, subst. [qui impetum alicujus impedit seu inhibet,] one who causes another to recede, a hinderer. Σχέτλιός αἰὲν αἰτρὸς, ἐμῶν μὲν ἐν ἀπῆρως. Θ. 361.
- * Ἀπῆρῶω, f. ἦσω, v. [discedo, cohibeo,] to glide away, to skulk from. Τῷ κὲ τάχα στυγερῶς πόλεμον ἀπῆρῶσειας. Π. 723. SYN. see ἀπέρχομαι.
- * Ἀπῆρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inamabilis,] unamiable, loveless. Θηλυκράτης ἀπῆρωτός ἔρως. Choëph. 591. SYN. Στυγνός, ὑπὲρῆφάνος.
- * Ἀπενθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [(1) ignotus, de quo nihil auditum est, (2) inscius, ignarus. Vid. Damm. in v.] (1) unheard of, (2) not having heard of, ignorant. Ὡς ἦλθον, φίλῃ τέκνον, ἀπενθής οὐδὲ τί οἶδᾰ. γ. 184. SYN. Ἀπειρός, ἀπαίδευτός, ἀγνός.
- * Ἀπενθύνω, f. ὕνω, v. [(1) adæquo, (2) dispono, dirigo, (3) corrigo, punio,] (1) to make straight, (2) to direct, to govern, (3) to rectify. Γῆς τῆςδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπενθύνειν πόλιν. Cæ. R. 104. SYN. Ὁρθῶ, εὐθύνω, ἀπαρτίζω, διῆπω, διορθῶ, κυβερνῶ, κολάζω.
- * Ἀπενκτός, et ἀπένυχτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abominandus, vitandus,] to be execrated, abominable. Σαργάναις, πρὶν ἄνδρ' ἀπενκτῶν. Æsch. Suppl. 786. See also Choëph. 615. SYN. Ἀποτρόπαιος, ἐπᾶρατός, κατᾶρατός, ἐνᾶγής, βδέλυρός, μισητός, δυσώνυμος, ἀπεχθής, μυσᾶρος, πᾶλαμναῖος.

Ἀπενάζω, v. [sopio,] to lull to sleep. Συ γὰρ μ' ἀπενασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ. Trach. 1258. SYN. Εὐνάζω, κατὰκοιμᾶω, κατὰκοιμίζω, κατὰπραύνω.
 Ἀπεύχομαι, f. ἔξομαι, v. [(1) deprecor, (2) execror, abominor,] (1) to deprecate, (2) to abhor, to detest. Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτά, πρὸς θεῶν, πάλιν. Hipp. 895. SYN. Κατεύχομαι, παραιτέομαι, ἐξαιτέομαι, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι, ἀφσσιόδομαι, καταρᾶομαι.
 Ἀπεφθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [excoctus,] purified, refined. Χρυσὸς ἀπεφθός ἐὼν καλὸς ἀπασῖν ἔσθ. Theogn. 1102.
 Ἀπεχθαίρω, v. [(1) odio prosequor, (2) invisum reddo,] (1) to hate, to detest, (2) to render odious. Ὡς ἐνός, ὅσπερ μοι ὕπνῳ ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν. δ. 105. SYN. Ἐχθαίρω, ἐχθραίνω, στῦγέω, ἀποστῦγέω, μισέω.
 Ἀπεχθάνομαι, f. θήσσομαι, et ἀπέχθῃμαι, v. [(1) invisus sum, (2) odi,] (1) to be hated, (2) to hate. Μυθεῖαι ἀκράαντων, ἀπεχθάνεαι δ' ἐπὶ μᾶλλον. β. 202. See also κ. 74. SYN. Ἐχθαίρομαι, ἐχθῶμαι, στῦγέομαι, μισέομαι, ἐχθῶδὲ πᾶν, δυσμεναίνω, λυπεῖομαι.
 Ἀπέχθειᾶ, as, ἡ, subst. [inimicitia,] animosity. Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὕπσοι. P. V. 121. SYN. Ἐχθός, ἐχθρα, δυσμενεῖᾶ, δύσνοῖᾶ, κακόννοῖᾶ, στῦγος.
 Ἀπέχθημᾶ, αἶτος, τὸ, subst. [res odiosa et invisus,] an object of hatred. Ἀπέχθημᾶ πάγκοινον βροτοῖς. Troad. 425. SYN. Ἐχθημᾶ, μίσσημᾶ, στῦγηνμᾶ, ἐχθός.
 Ἀπεχθής, ἔος, adj. [invisus, infensus,] hateful, hostile, malicious. Ὡς νῦν ἀπεχθής δυσκλῆς τ' ἀπώλετο. Antig. 50. SYN. Ἐπαχθής, ἐχθρὸς, ἐχθῶδὸς, δυσμενής, δύσφρὸς, κατάπτυστος, ἀπύπτυστος, ἀνευκτός, μισητός, στυγνός, ὀχληρὸς, στῦγερὸς.
 Ἀπέχω, f. ἀφέξω, v. [abstineo, propulso, differo,] to keep off from, to withhold, to restrain. Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται. Med. 1093. SYN. Ἐπίσχω, ἀπέχω, ἀπαλλάσσομαι, ἀφίστάμαι, ἀφεστική, ἐξίστάμαι, ἀπολαμβάνω.
 Ἀπηθεῶ, v. [percolo, deliquo,] to strain, to purify. Ἄπο βιβλίων ἀπηθῶν. Ran. 943. SYN. Διήθω, διυλίζω, διαβιβάζω.
 Ἀπηλέγγω, v. [non curo, contemno,] not to care, to be unconcerned. Εἰ δ' ἂν ἀπηλέγγοντες ἑμᾶς πᾶντοῖτ' ὀϊσμῶς. Apoll. 2. 17.
 Ἀπηλέγως, adv. [aperte, precise, abscise,] unequivocally, peremptorily. Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλέγως ἀποειπεῖν. I. 309. SYN. Ἀληθῶς, ἀπλῶς, σαφῶς, διαρρήδην, ἀναφανδόν.
 Ἀπηλείσθης, ου, adj. [alienus a judiciis et litibus,] free from law-suits. a. Ἀπηλείστιά. b. Σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ. Aves 110.
 Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, adj. [subsolanus,] what proceeds from the sun, eastern. Ἀπηλιώτης ἄνερὸς ἐμπνεύσας δόρ. Cycl. 19.
 Ἀπήμαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illæsus, incolumis,] unhurt, uninjured. Οἱ καδ' ἀπήμαντον καὶ κεν παλαί ἐνθάδ' ὄδυσσεύς. τ. 281.
 Ἀπημόνεια, et ἀπημόσνη, ης, ἡ, subst. [integritas, securitas,] a freedom from harm, safety, innocence. Αἰεὶ δεξιτέρην χεῖρ' ἐπ' ἀπημόσνη. Theog. 756. See also Call. Jov. 93. SYN. Ἀβλαβειᾶ, ὕγισια.
 Ἀπήμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [(1) illæsus, (2) non nocens,] (1) uninjured, unhurt, (2) harmless, unhurtful. Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμῶνας οὐδ' ἀνολέθρους. N. 761. SYN. Ἀβλαβής, ἀπρωτός, σᾶος, ὕγιης, ἀδήλητος.
 Ἀπήνειᾶ, as, ἡ, subst. [sævitia, crudelitas,] savageness, cruelty. Ἄλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπνηεῖσιν ἄρρην. Apoll. 2. 1202. SYN. Ἀγριότης, ὠμότης.
 Ἀπήνη, ης, ἡ, subst. [rheda, præsertim muliebree vehiculum,] a vehicle directed by reins; chiefly, a carriage for females and old men. Ὡς πᾶσ' ἀπήνη, ποὺς τὲ σπρεσβύτου φιλεῖ. Phœn. 861. SYN. Ἄμαξᾶ, ἄρμα. ΕΡΙΤΗ. Ἀργυρόκυκλος, ἀκάμαντοπος, ἀελλήεσσα, ἀδιαντός, θεῶ, εὐξυστός, εὐτροχᾶλός, τροχίλατος, τετρακύκλος, τέθριππος, πωλική.
 Ἀπηνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [crudelis, immitis,] refractory, obdurate, cruel, savage. Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνεὺς εἰπὼτ' δ' αὐτῇ. A. 340. SYN. Ἀνηλής, ἀνήμερος, ἀθελγής, ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, χάλεπος, ἀγριόθυμος, σιδηρόφρων.
 Ἀπήρως, et ἀπήρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [desuper impendens,] overhanging. Ἐχθρῶν ἀπᾶροι πτόσσωσι. Pyth. 8. 124. See also μ. 435.

- ἄπηρης, ἔδος, ὁ ἐτ ἡ, adj. [nullo membro captus, salvus,] unmutilated, sound in limb. Νίσσεῶ, καὶ σὲ θεοὶ σὺν ἀπηρῆσιν αὐτῆς ἑταίροις. Apoll. 1. 888. SYN. Ἀβλαβῆς, ὑγίης, ἀνδρός.
- Ἀπίδανος, οὔ, ὁ, P. N. [Apidanus,] a river in Thessaly. Φασὶν Ἀπίδανόν πεδία λιπαίνειν. Hec. 453.
- Ἀπίθῃω, idem quod Ἀπειθῃω, q. v.
- Ἀπινύσσω, v. [desipio,] to be unwise, to be stupid. Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, (δοκεῖς δὲ μοὶ οὐκ ἀπινύσσειν.) ε. 342. SYN. Ἀλογῃω, παρὰφρονῃω, παρὰνῶῃω, μωραίνω.
- Ἀπίος, et (2) Ἀπίος, α, ὄν, adj. [(1) longinquus, (2) Apius,] (1) remote, distant; (2) belonging to the Peloponnesus, where probably the first Grecian colony was settled. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης¹ γαίης· κἀλέσαντ' οὖ γὰρ αὐτοί. A. 270. SYN. Ἀλλοδαπός.
- Ἀπίος, ου, ἡ, subst. [pirus arbor,] a pear-tree. Ἀπίος, ἡ, et ἀπίον, τὸ, [fructus ejus, pirum,] a pear. Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιό πεπαίτερ' αἱ δὲ γυναικῆς. Theocr. 7. 120.
- Ἀπίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Peloponnesus.] Οὐ μὲν γάρ κ' ἐτόσονδ' ἐκατ' Ἀπίδα κνώδ' αὐτὸν εὖροις. Theocr. 25. 183.
- Ἀπίς, ἰός, ὁ, P. N. [Apis,] supposed to have given the name of Ἀπίς or Ἀπία to the Peloponnesus. Πράξας ἀμέμπτως Ἀπίς Ἀργεῖα χθονί. Æsch. Suppl. 272.
- Ἀπίσάων, ὄνος, ὁ, P. N. [Apisaon,] a Trojan of rank. Τεύχε' ἀπαινυμένον Ἀπίσάωνος, αὐτῆς τόξον. A. 581.
- Ἀπιστῃω, v. [(1) diffido, (2) non parco,] (1) to disbelieve, to distrust, (2) to disobey. Σαφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν οὐ σὲ θανμάζω τῷχῃ. Alcest. 1149. SYN. Ἀπίσιως ἔχω.
- Ἀπιστία, ας, ἡ, subst. [(1) incredulitas, (2) perfidia,] (1) mistrust, disbelief, (2) perfidy. Ὡ Διὸς Παλλὰς μέγιστον θυγάτηρ, οὐκ ἀπιστῖα. Ion 1606.
- Ἀπιστοσύνη, ης, ἡ, subst. [faithlessness, infidelity. Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Med. 423. SYN. Ἀπειθειᾶ, ἀγνωμοσύνη.
- Ἀπιστός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [(1) qui non credit, (2) infidus, (3) inobediens, diffidens,] (1) disbelieving, incredulous, (2) not to be trusted or believed, faithless, treacherous, (3) disobedient. Ἀπιστὸν εἶπας μῦθον, ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις. Iph. T. 1294. SYN. (1) Παράλογός, (2) ἄσπονδός, ὑπερφύλας, (3) ἀπειθής.
- Ἀπίσχω, idem quod Ἀπέχω, q. v.
- Ἀπλάκῃω, (non ἀμπλάκῃω, vid. 'Monthly Review,' Feb. 1796. p. 132. et Bl. Agam. 336.) v. [(1) aberro, unde privor, (2) pecco,] (1) to deviate from, to miss, to fail in, (2) to do wrong. Γνώσει γὰρ αὐτὴς ἀπλάκων· ἐμοὶ πίθου. Hipp. 896. SYN. (1) Ἀμβροτέω, ἀποτρυγᾶνω, ἁμαρτάνω, ἀποστρέφωμαι, (2) ἀλιταίνω.
- Ἀπλάκῃος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [aberrans,] missing. Αἰὲν ἀπλάκῃον Ἀἰδᾶ. Trach. 120.
- Ἀπλάκεια, ας, ἡ, ἀπλάκῆον, ου, et ἀπλάκῃα, ἄτος, τὸ, subst. [error, peccatum,] an error, a fault, an offence. Πρὸς αὐτοφώρων ἀπλάκῃατων διπλᾶς. Antig. 51. See also Pyth. 11. 41. et Call. 4. 244. SYN. Ἀμαρτία, ἀμάρτημα. ΕΡΙΤΗ. Δεινὸν, στυγερὸν, βάρυτῃον.
- Ἀπλαστός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [inaccessus, ferox,] not to be approached, cruel, (for ἀπῆλαστός.) Ἀπλαστοὶ μέγλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀπιοι. Hes. Op. 147.
- Ἀπλᾶτος, Ion. ἀπλητος, et ἀπλετός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [(1) inaccessus, (2) immensus,] inaccessible, immense. Ἀπλᾶτον ἀμφελικτὸν ἐλὶκ' ἐφρούρει.² Her. F. 399. SYN. (1) Ἀβάτος, ἀπροσπῆλαστός, ἀκίχῃτος, (2) ἀπληστός, πῆλῳρός, ἀσπετός, ἀπειρός, παμμεγέθης, εὐμεγέθης, πῶλός.
- Ἀπληκτός, ὄν, ὁ ἐτ ἡ, adj. [non percussus,] not struck. Φροῦδοι δ' ἀπληκτοὶ, τῇ Φρυγῶν κῆκονδρία. Rhes. 814.
- Ἀπληστία, ας, ἡ, subst. [insatiabilitas, avaritia,] an impossibility of being

¹ The first syllable of Ἀπίος is short in Homer, but long in OE. C. 1303 and 1685. and Æsch. Suppl. 268.

² This passage seems to be corrupt both in meaning and metre. The corresponding line in the strophe shows that there should be a trochee instead of the Pyrrhic ἐλὶκ', and Reiske thinks that the sense requires δένδρον or στέλεχος. See also Hes. Theog. 153. and Apoll. 1. 574.

satisfied, insatiability. "Εκτεινᾶς ἂν τὰσδ'· εἴτ' ἀπληστῖαν λέχους. *Androm.* 217.

Ἀπληστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexplebilis, insatiabilis,] insatiable, never satisfied. Τί σοι πότε τὰς ἀπλήστου. *Med.* 151. SYN. Ἀκῶρεστὸς, ἀπλήρωτὸς, αἰὺς, κῆ-τὰκῶρὸς.

Ἀπλοῖα, as, ἡ, subst. [impossibilitas navigandi,] impossibility to sail. Δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων. *Iph. T.* 15.

Ἀπλῶς, ἰδὸς, ἡ, adj. [simplex,] plain or single. Δώδεκά δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τὰπητάς. *ω.* 275. SYN. Ἀπλῶ.

Ἀπλῶς, η, ὄν, contr. ἀπλοῦς, ἡ, οὖν, adj. [(1) simplex, ingenuus, (2) stultus,] simple, plain, candid, (2) foolish. Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐφν. *Phoen.* 479. SYN. Ἀπαῖκος, ἀκραιὺς, εὐήθης, ἀπεριττός, ἀφελής, (2) μῶρος, κοῦφός.

Ἀπλῶς, οὖν, ὁ et ἡ, adj. [navigatione carens,] unable to sail, detained by want of or by contrary winds, not navigable. Εἰ πῦρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἀπλῶν ἐσσεταί ὕδωρ. *Musæ.* 204.

Ἀπλῶν, v. [explico, extendo,] to spread out, to unfold, to expand. Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας. *Anacr.* 39. 22. SYN. Ἀναπτύσσω, ἐξάπλω, ἀναπέταζω, ἐκτείνω.

Ἀπλῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed. Φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλῶτους. *Pax* 758. SYN. Ἄλουτος, ἀνιπτὸς, ῥυτάρδς.

Ἀπνευστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui respirare non potest,] breathless. "Ἀπνευστον" ψυχὴν δὲ πέλωρῖδν ἔλλαχεν ᾗδης. *Theocr.* 25. 271.

Ἀπνῶς, ὄν, contr. οὖς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) flatu seu respiratione carens; (2) inodorus,] (1) breathless, (2) fetid. Μηδ' ἐμοὶ ἐν θαλάμῳσιν, ἐθ' ὡς παρὸς, εἰμὶ γὰρ ἄπνους. *Call. Ep.* 31. SYN. Ἀπνευστός, ἀψυχός.

Ἀπὸ, præp. [a, ab, abs,] from, (governing a genitive case only.) Ἐτέρ' ἀφ' ἐτέρων κἀκὰ κἀκῶν κύρεϊ. *Hec.* 684.

Ἀποαίνῃμαι, poet. pro ἀπαίνῃμαι, v. [aufero, adimo,] to take away, to deprive of. Τρώϊά, τὰ κτᾶμενων ἀποαίνῃμαϊ' οὐ γὰρ δῖω. *N.* 262.

Ἀποαιρέω, et ἀποαιρέομαι, antiquitus et poet. pro ἀφαιρέω et ἀφαιρέομαι, q. v.

Ἀποβαίνω, f. βήσομαι, v. [(1) descendo, discedo, abeo, (2) evenio,] to go from, to depart, to descend, to dismount; to turn out. Δέξει, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι. *E.* 227. SYN. Ἐκβαίνω, κατὰβαίνω, κατεμῖ, κατέρχομαι, συμβαίνω.

Ἀποβάλλω, f. ἄλω, v. [abjicio, rejicio, repudio,] to cast away, to reject, to refuse. Τὰ θριᾶ τοῦ τρίβωνος ἀποβέβληκόςτ'ι. *Vesp.* 1312. SYN. Ἐκβάλλω, κατὰβάλλω, ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, ἀποτρέπομαι, ἀποτρίβωμαι, ἀθερίζω, ἀπολῶ, ἀπογινώσκω, παρωθεῶ, ἀπορρίπτω.

Ἀποβιβάζω, v. [descendere in terram facio,] to cause to descend; to set down on the ground. Ἀποβιβάζων τὸν ποδᾶ. *Vesp.* 1164.

Ἀποβλάπτω, v. [(1) lædo, (2) privo,] to hurt, to injure; to deprive of. Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσάν ἀργῖως φίλον. *Aj. Fl.* 954. SYN. Βλάπτω, δηλέομαι, λωβάομαι, ἀφαιρέω, ἀποστέρω, ἀμείρω.

Ἀποβλαστάνω, f. στήσω, v. [germino,] to spring from. See Βλαστάνω. Ἀπέβλαστον ὠδινός. *Cæ. C.* 533. (*Dochm. dim. cat.*)

Ἀποβλεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus,] looked up to, distinguished, conspicuous. Γυναίξι, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μετὰ. *Hec.* 354. SYN. Περὶβλεπτός, ἀρίζηλος, ἐνδοξός, περὶβύητος, περὶφάνης, κατὰφάνης, κλεινός.

Ἀποβλέπω, f. ψω, v. [respicio; rationem habeo,] to regard, to respect, to value. Ἴν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσ'ι μοι τὰδι. *Eccles.* 726. SYN. Ἐπιβλέπω, ἐμβλέπω, ἀνάβλέπω, προσλεύσσω, θεάομαι, ἐπιθεωρῶ, θαυμάζω, παταίνω.

Ἀποβλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abjiciendus, abjectus,] must be thrown away, or rejected. Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. *Γ.* 65. SYN. Ἀδδκίμους, ἀτιμους, ἀτίμαστους, ἀποπεμπτους, ἀνάρθιμους, πρόβλητος, ἐκβόλιμους, ἐκβόλιμαῖος, κατὰπυστός, φαῦλός.

Ἀποβλίσσω, f. ἴσω, v. [aufero, detero,] to take away by squeezing, (properly said of those who obtain honey or milk by pressing the honeycomb, or teats.) Ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. *Av.* 498. SYN. Βλίσσω, ἐκπῖέζω, ἀποπῖέζω,

- ἄποθλίβω, ἀφαιρῶμαι.
 Ἀποβλύζω, f. σω, v. [vomo, ex ore ejicio,] to stream or gush out, to pour forth. Ἀποβλύζων ἐν νηπίῃ ἀλεγεινῇ. I. 487. SYN. Ἀναβλύζω, ἀπέμew, ἐκβάλλω.
 Ἀποβλώσκω, v. [discedo, digredior,] to depart, to retire. Ὡρῇ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἡέλιου. Apoll. 3. 1143. SYN. Ἀποχωρῶ, ἀπλλάσσεται, ἀφίσταμαι, ἀπέρχεται.
 Ἀποβόλιματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [libenter rejiciens,] apt to throw away. Ἀποβόλιματος τῶν ὀπλων ἐγίνετο. Pax 677. SYN. See Ἀποβλητός.
 Ἀποβόσκειν, v. [depono,] to feed off, or eat down. Δένδρεσσι τ' ἐφεζόμενα, καρπὸν ἀποβόσκειται. Av. 1066. SYN. Καταβόσκειν, καταβρώσκω, νέμωμαι, ἐκκαρπίζωμαι, καρπύωμαι, ἐκκαρπύωμαι.
 Ἀποβρίζω, v. [crapulam edormio: dormio,] to sleep off any excess in eating or drinking; to sleep. Ἐνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἡὼς διάν. μ. 7. SYN. Βρίζω, ἀφνύω, καθεύδω.
 Ἀποβρώμεις, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab aris amovendus, impius,] to be excluded from approaching the altar, impious. Ἀποβρώμεις ἂν ἔχει θυσίαν. Cycl. 365. SYN. Ἀνοσίως, ἀθέως.
 Ἀπογόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [nepos, et qui longius distat,] a grandson, a descendant. Λαίου ἱστῇ τιν' ἀπογόνον; C. C. 220. SYN. Ἐπιγόνος, ἀπέκγονος.
 Ἀπογυνώω, v. [membra debilito, enervo,] to destroy the strength, to weaken. Μὴ μ' ἀπογυνώσῃς, μένεις τ' ὀλκῆς τῇ λάθωμαι. Z. 265. SYN. Καταγυνώω, ἐξασθενίζω, ἐκνευρίζω, ἀπονευρῶ, ἐκλῶ, ἐκθηλύνω.
 Ἀπογυμνάω, v. [exerceo,] to exercise, to practise. Θεοὺς ἀτίζων, ἀπογυμνάζων στόμα. Sept. Theb. 437. SYN. Γυμνάω, ἀθλεύω.
 Ἀπογυμνῶ, v. [nudo, denudo,] to strip off, to strip naked. Μὴ σ' ἀπογυμνῶθέντ' ἀκόνει καὶ ἀνὴρ ἄνθη. κ. 301. SYN. Γυμνῶ, παρὰ γυμνῶ, ἀποψιλῶ, ἀποδύω.
 Ἀποδαῖναι, f. δάσκειν, et δάσκειν, v. [divido, distribuo,] to portion out, to bestow, to allot. Ἡμῖν τῶν ἐνῶν ἀποδάσκειν, ἡμῖν δ' αὐτός. P. 231. SYN. Δαίω, διαίρω, ἀπομερίζω, ἀνὰ διδωμί.
 Ἀποδειδίσσκειν, v. [deterreo, absterreo,] to terrify, to frighten from. Χείλει ἐφροσύνει ἀπὸ γὰρ δειδίσσειτο τάφρος. M. 52. SYN. Ἀπειργώ, ἀνείργω, ἀποτρέπω, ἀνὰ πλῆττω.
 Ἀποδείκνυμι, f. δείξω, v. [ostendo,] to show, to prove. Οὗς ἀποδείξω λέκτρων προδύτας. Ion 878. SYN. Ἀναδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, δηλῶ, ἐκδηλῶ, διασάφω, μνησκῶ, διασάφηνίζω, σαφηνίζω, ἀναφαίνω, ὑποφαίνω, ἐμφαίνω, τρανῶ, διασημαίνω, ἐπίσημαίνω, ἐπιμαρτυρῶμαι.
 Ἀποδείξω, εως, ἡ, subst. [demonstratio, specimen,] demonstration, proof. Κούκ ἀποδείξειν τῶν ὑπὸ γαίης. Hipp. 196. SYN. Ἐνδείξω, δῆλωσις, ἐπιδειγμα, σημεῖον, βῆσινος, πίστις.
 Ἀποδειρῶ, v. [cervicem abscindo, obtrunco,] to cut off (from) the neck, to behead. Δώδεκά δὲ προπαροῖε πυρὸς ἀποδειρῶσθαι. Ψ. 22. SYN. Δειρῶ, τραχλίζω, ἀποκέφαλίζω, καταρῶ, ἀνχενίζω.
 Ἀποδέρω, f. ἐρῶ, v. [excorio,] to strip off the skin, to flay. Τοῖσι θῶς ἀπεδειρά, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν. Theocr. 25. 278. SYN. Δέρω, ἐκδέρω, ἐκδερματίζω, ἀπολέπω, ἐκλεπίζω.
 Ἀποδέχομαι, f. ἔχω, v. [recipio, excipio, proba,] to receive, to accept, to approve. Ἴν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα. Eccl. 707. SYN. Δέχομαι, προσδέχομαι, παράδεχομαι, ὑποδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἀπλαμβάνω, ἀπέχω, ἐπαινώ, δοκίμαζω, επαγγέλλω, ὁμολογῶ.
 Ἀποδημέω, v. [absum domo vel patria, peregre proficiscor,] to be absent from one's own country, to go abroad. Καίτοι χροὴν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν. Nub. 370. SYN. Ἐκδημέω, ἀποξενύωμαι, ἐπιξενύωμαι.
 Ἀποδημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregre agens,] being abroad. Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλωνος. Pyth. 4. 8. SYN. Ἐκδημός, ξένος, ἀποικός, ἀφροσύς, θυραῖος.
 Ἀποδίδωμι, f. δώσω, v. [reddo, attribuo, explico,] to give back, to repay, to return. Τοῖς σοῖς φίλοις γράμματα ἀποδώσω τάδε. Iph. T. 476. SYN. Ἀνα-

- δίδωμι, ἐκδίδωμι, προστίθωμι, ἀποκᾶθιστημι, ἀπεμπόλω.
- Ἀποδίδω, v. [reicio,] to throw aside. Πέπλον ἀποδίδε ῥέθους ἀέλιω δείξον. Herc. F. 1204. SYN. Δίδω, βάλλω, ἀποβάλλω.
- Ἀποδιδέω, f. ξω, v. [abigo,] to chase away, to drive from. Οὐκ ἀποδιδέεις σanton ἐκ τῆς οἰκίας; Nub. 1299. SYN. Διδέω, ἀπελαύνω, ἀλέξω.
- Ἀποδοχμῶ, v. [obliquo, incurvo,] to bend, or incline obliquely. Κεῖρ' ἀποδοχμώσας πᾶχυν αὐχενᾶ· καδδὲ μιν ὑπὸς. ι. 372. SYN. Δοχμῶ, λοξεύω, λοξῶ, στρέβλω, ἐπικάμπω, κατὰκάμπω.
- Ἀποδρέπω, f. ψω, v. [decerpo,] to pluck off, to gather. Ὡ Πέρση, τὸτ' ἐ πάντας ἀποδρέπε οἰκάδ' ἐ βότρυσ. Hes. Op. 609. SYN. Δρέπω, ἀπολέγω, ἀνάλεγμαί, ἐκλέγωμαι, ἀποτρύγω.
- Ἀποδρύνω, f. ψω, v. [dilacero, discerpo,] to tear, to rend. Ἡ πόδες, ἡ καὶ χεῖρς, ἀποδρύνουσιν δὲ πάντα. ρ. 480. SYN. Δρύνω, ἀποσύρω, ἀποδέρω, διασπῶ.
- Ἀποδρύνω, [dilacero discerpo,] to tear, to rend. Ἀμβροσίη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύνῃ ἐλκυστάζων. Ψ. 187.
- Ἀποδύρομαι, v. [lamentor, deploro,] to bewail, to lament over. Ἐν τῇδ' ἐ κλαύσω, καπνύρομαι σπυδῶ. Soph. Electr. 1128. SYN. Ὀδύρομαι, ἀποιμῶζω, ἀποικτιζομαι.
- Ἀποδύω, ὕσω, v. [exuo,] to divest, to strip, to deprive of. Τεύκρος δ' ὤρμήθη, μέμψας ἀπὸ τεύχεᾶ δύσαι. N. 182. SYN. Ἐκδύμαι, ἀποσυλάω, ἀπογυμνῶ, ἀποστέρω, ἀφαιρῶ.
- Ἀποείπω, v. Vid. ἀπείπω. Μῆνιν ἀποειπὼν' Ἀγᾶμέμνονι, ποιμὲνι λαῶν. T. 35. SYN. Ἀπείπω, ἀνάνεύω, ἀπαγδρεύω, ἀπαρνέομαι.
- Ἀποεργάθω, et ἀποέργω, poet. pro ἀπεργῶ vel ἀπέργω, v. [averto, prohibeo, separo,] to keep off, to prevent, to separate. Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλω ἀποεργάθε λαοῦ. Φ. 599. SYN. Ἀφορίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διαίρω, διακρίνω, διίστημι, νοσφίζω, ἀποζεύγνυμι.
- Ἀποέρρω, f. έρω, v. [perdo, abripio, corrumpto abreptum,] to carry off. Μῆ μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός βαθυδίνης. Φ. 329. SYN. Ἀναρπάζω, διαφθείρω, ἀφαιρῶ.
- Ἀποζεύγνυμι, v. [disjuncto, separo,] to separate, to disunite. Μητρὸς στέρηθεις, ὀρφανός τ' ἀποζυγείς. Phoen. 1005. SYN. Διαζεύγνυμι, ἀναζεύγνυμι, ἀποέργω, ἀπολῶ, ἀποράσσω, ἀποχωρίζω, ἀφίστημι, νοσφίζω, διίστημι.
- Ἀποθαυμάζω, v. [demiror,] to admire. Ναυοῖκᾶν ἔυπεπλὸν' ἄφαρ δ' ἀπ' ἐθαύμασ' ὄνειρον. 2. 49. SYN. Θανμάζω, ὑπεράγμαι, ἀπὸβλέπω.
- Ἀποθερίζω, a. 1. ἀπεθερίσῃ, per sync. ἀπεθερίσῃ, v. [demeto,] to mow off, to cut off. Ἴδετ' ἐ γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθερίσεν τρίχας. Orest. 128. SYN. Ἀποκόπτω, ἀποκείρω.
- Ἀποθεστὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [contemptus, detestatus,] despised, rejected. Δὴ τὸτ' ἐ κεῖτ' ἀποθεστὺς, ἀποιχόμενον δ' ἀνακτὸς. ρ. 296. SYN. Ἀποβλητὸς, q. v.
- Ἀποθλίβω, f. ψω, v. [exprimo,] to press or squeeze out. Ἀπ' ἐθλίβον ὑγρὸν ὕδωρ. Anacr. SYN. Ἐκθλίβω, ἀποθλάω, ἀποκναίω, ἀποπλήττω, ἀποθρήγνυμι, ἀποτίνασσω.
- Ἀποθνήσκω, f. θανῶμαι, v. [morio,] to die. Οὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθνήσκει. Pax 188. SYN. Θνήσκω, ἀποίχσθαι, κατόιχσθαι, ἀπέρχσθαι, ἀπαλλάσσεσθαι, ἀπογίνεσθαι, τελευτᾶω.
- Ἀποθραύω, v. [confringo, perfringo,] to break off. Ναῦς, καπνοθραύει πάντα Φοινίσσης νέως. Pers. 416. SYN. Διαθραύω, συνθραύω, κατὰγνυμι, κατὰθλάω, συνάρασσω, συγκρούω, συγκλάω, συντρίβω, διαρρήγνυμι.
- Ἀποθρίζω, vid. Ἀποθερίζω.
- Ἀποθρῶσω, f. θροῦμαι, v. [desilio, exsilio,] to leap out, to spring or rise from. Ἴμενός καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντ' ἄνῃσαι. α. 58. SYN. Ἀποθρῶδω, κατὰθρῶδω, ἀνάλλομαι, ἀφάλλομαι, καθάλλομαι, ἐκθρῶω.
- Ἀποθύμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingratus animo, invitus,] disagreeable to the feelings, unpleasant, ungrateful. Ἀζέτ' οὐ γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμιᾳ ἔρδοι. Ξ. 261. SYN. Ἀηδὴς, ἀτερπής, ἀχαρίστος, δυσᾶρεστος, ἐχθρὸς, δυσχέρης, λυπηρὸς.

¹ See Clarke's note on the quantity of the second syllable in ἀποειπὼν.

- Ἄποϊτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine arte factus,] not done skilfully, clumsy. Ἄποϊτῶν. Olymp. 2. 31. SYN. Ἀπρακτῶς, ἀτλεστῶς, ἀγενητῶς.
- Ἄποικεῶ, v. [(1) aliunde habitatum venio, (2) procul habito,] to dwell at a distance from. Ἄ δ' ὁδὸς ἀπυτος· τῷ δ' ἑκαστοτέρῳ ἔμ' ἀποικεῖς. Theocr. 15. 7. SYN. Ἀπὸναίω, μεθίσταμαι.
- Ἀποικία, as, ἡ, subst. [colonia,] a colony. See Ἀποκτίσις. Ἡ Δωριδ' ἀποικίαν ἀνίς· οἴκῳ. Isth. 7. 18. SYN. Κάτοικία, μετοίκησις, μετάστασις.
- Ἀποϊκίζω, v. [amando, in coloniam deduco,] to send away from one's native country as a colonist. Θρινάκην ἐς νῆσόν ἀπόκισε· τηλόθι ναίειν. μ. 135. SYN. Ἀποξενῶ, ἀποπέμπω, ἐξήριζω, φύγαδέω, ἀποκηνύσσω.
- Ἀποικὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [proprie, domo absens, aut domo emissus; colonus, &c.] an absentee, a colonist, an inhabitant. Χάλυβος Σκυθῶν ἀποικὸς. Sept. Theb. 725. SYN. Ξένος, ἀποδημὸς, ἐποικὸς, οἰκῆτωρ.
- Ἀποιμῶζω, f. ξω, [lamentor, ejulo,] to bewail. Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμῶξη φίλον. Med. 31. SYN. Οἰμῶζω, ἀνδύρομαι, ἀνᾶκλαίω, ἀνᾶκωκῶ, αἰάζω, γῶῶ, ἀποικτίδωμαι.
- Ἀποινᾶσθαι, v. [præmium reporto,] to obtain a recompense or reward. Τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις; Rhes. 177.
- Ἀποίνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [impunitus,] unpunished. Δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι. Soph. Electr. 1065. SYN. Ἀθῶς, χαίρων.
- Ἀποινυδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ultor, ultrix,] an avenger, avenging. Ἀποινυδικοί δίκαι· κάκοισιν ἐκπάσσουσιν. Herc. F. 884. SYN. Ἐκδίκος, ἀμύντωρ, ἀμυντήριος, τιμωρὸς, τιμηρὸς.
- Ἀποινῶν, ου, τὸ, et ἀποινᾶ, ων, τὰ, subst. [pretium quod loco pænæ debitæ offertur,] a ransom. Ὑβρῆς ἀποινᾶ, καθέναν φρόνημάτων. Pers. 813. SYN. Λύτρον, ποινὴ, δῶρον. EPITH. Ἀγλαῶν, ἀπειρεσίον, ἄξιον, ἀεικὲς.
- Ἀποινῶ, v. [præmio condigno adificio, hinc ulciscor. Vid. Damm.] to repay adequately, to revenge, to punish. Δαίμων ἀποινώσας ἔλασεν. Στάσσωμαι. Nem. 5. 29. SYN. Ἀντάδικεῶ, ἀντᾶμύνωμαι, τιμωρῶ, ἀμύνω.
- Ἀποίχουμαι, f. χήσουμαι, v. [abeo, discedo,] to go away, to depart, to die. Ὑἷλος μὲν οὖν ἀπώχετ' εἰς τάξιν πάλιν. Heracl. 818. SYN. Ἀπέρχουμαι, ἀπειμῖ, ἀπολείπω, ἀπαλλάσσωμαι, ἀποθνήσκω.
- Ἀποκάθαιρω, v. [abstergo, expurgo,] to wipe off, to rub, to cleanse. Ἐχ', ἀποκάθαιρε· τὰς τράπεζας ταυτήϊ. Pax 1193. SYN. Κάθαιρω, ἐκκάθαιρω, ἀπομάσσω.
- Ἀποκαίνυμαι, v. [supero, vinco,] to surpass, to be superior to. Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύκλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους. θ. 127. SYN. Καίνωμαι, ἐπικράτew, περικεῖμαι, νικᾶω, ὑπερβάλλωμαι, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, προέχω, περικύβωμαι.
- Ἀποκαίριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus,] unseasonable. Μᾶθεῖν οὐκ ἀποκαίριον. Philoct. 155. SYN. Ἀκαίριος, ἀτόπος.
- Ἀποκαίω, f. καύσω, v. [aduro, exuro,] to burn up. Ἡ κεν ἀπὸ Τρώων κεφάλας καὶ τεύχεᾶ κῆραι. Φ. 336. SYN. Καίω, κατὰκαίω, αἰθαλόω, ἀναφλέγω.
- Ἀποκάλέω, v. [(1) per opprobrium et invidiam appello, (2) sevoco, (3) veto,] (1) to call insultingly, (2) to call aside, to call, (3) to forbid, to interdict. a. Οἱ μὲ τῶν γάμων ἀπεκάλουν ἡσούν'. b. Ἀπεκρίνω δὲ τί; Iph. A. 1354. SYN. Ἀνᾶκᾶλέω, ἐπικᾶλέω, ἐκᾶλέω, ἀποκίκλησκω, ἀποσπεύδω, ἀπαγῶρεύω, μετᾶπρόμωμαι, ἀπάγω, ἀποτρέπω, ἀφίστημι.
- Ἀποκάμνω, f. καμῶμαι, v. [fatisco, defatigor,] to be weary. Οὐκ ἀποκάμνω. Ion 134. SYN. Κάμνω, ἐκκάμνω, τάλαιπωρεῶμαι, ἀπαγῶρεύω, ἀποτρέμωμαι, κατὰπνέωμαι, ἐκλύωμαι.
- Ἀποκάπνω, v. [efflo, exspiro,] to breathe out. Ἡρπῆε δ' ἐξόπισσω, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπνυσσε. X. 467. SYN. Ἀποπνέω, ἀναπνέω, ἀποψύχω.
- Ἀποκατάτιθμι, f. θήσω, v. [depono,] to lay aside, to lay down; to leave as a deposit. Ὅρθον ἐπ' οὐριᾶχψ, κύνεον δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας. Apoll. 3. 1287.
- Ἀποκαυλίζω, v. [decutio, decurto,] to lop off, to strike off. Κάποκαυλίζων ξυλῶ. Eur. Suppl. 716.
- Ἀποκέιρω, f. ἐρῶ et ἐρσω, v. [tondeo, detondeo, abscindo,] to shear, to clip, to

1 See Dr. Maltby's note on this word.

- cut off, to cut asunder. Ἄπθ δὲ στέφανον κέκαρσαι. Hec. 898. SYN. Ἄπθ-
κορσῶ, ἀπθόκπτω, ἀπθτέμνω, ἀπθκῦμᾶω, ἀποστέρῶ.
Ἀπθκερδαίνω, v. [lucrifacio,] to derive gain from, to gain. Ἄλλ', ἀσθενὴς γὰρ,
κάπθκερδαίνων πτόυ. Cycl. 431.
Ἀπθκηδῶ, f. ἥσω, v. [negligo, non curo,] to neglect. Αἱ κ' ἀπθκηδήσαντὲ
φῆρώμεθ' αἰετῶν. Ψ. 413. SYN. Ἀμελέω, ἀφροντίζω, ἀπθφροντίζω,
ἀκηδῶ.
Ἀπθκιδνῶμι, v. [dissipo, diverto,] to scatter, to disperse. Ὅς τ' ἀπθκιδνᾶμενος
πτόταμόν κ' ἐλάδοντος Ἄράξω. Apoll. 4. 133.¹ SYN. Κάτασκέδαννῶμι, διάσκορ-
πίζω, διάσκέδαννῶμι, ἐκτρέπωμαι.
Ἀπθκιδνυνεύω, v. [periculum facio, periclitor,] to make a trial, to endeavour.
Κάπθκιδνυνέγον λεπτὸν τί καὶ σφόν λέγειν. Ran. 1108. SYN. Ἀπθτολμᾶω,
πεῖραν λαμβάνω, ποιῶμαι.
Ἀπθκινῶ, f. ἥσω, v. [amoveo,] to remove from, to remove. Μή μ' ἀπθκινῆσωσι
θιράων μοῦνον ἐόντα. χ. 107. SYN. Ἐκκινῶ, μετὰκινῶ, ἀπωθῶ, παρωθῶ,
ἐκτρέπω, διακρούω, ἀπύσειω, ἀπ'ελαίνω, ἀφίστημι, ἀπαλλάσσω.
Ἀπθκινός, ου, ό, subst. [recessus, discessus, fuga,] a retreat, a flight, (a species
of dance. Suidas.) Ἄλλ' εὐρὲ τιν' ἀπθκινὸν ἀπθ τοῦ δεσπότη. Equit. 20.
SYN. Φύγη, ἀπθχώρησις, ἀναχώρησις, ἀπθδράσις.
Ἀπθκίω, v. [abscedo,] to depart. Λήθ' ἀπθ σταθμοῖδ' κίων Εὐμαιδὸς ὑφορβύς.
π. 156.
Ἀπθκλάζω, f. ἀγῶ, v. [vociferor,] to cry aloud. Μεγᾶλοις ἀγᾶθοις ἀπθκλαγῆξεν.
Agam. 151.
Ἀπθκλαίω, Att. ᾶω, f. κλαύσω, v. [deploro,] to lament, to mourn for, to be-
wail. Ψαῦσαι μ' ἔασον, κάπθκλαύσασθαι κακᾶ. C. R. 1467. SYN. Κατὰκλαίω,
ἀνακλαίω, ἀπθδᾶκρῶ, ἀπθδύρῶμαι, ὀλοφύρῶμαι κατ'ὀδύρῶμαι, ἐπιθρηνῶ.
Ἀπθκλάω, f. ᾶσω, v. [defringo,] to break off. Ἦδη νῆᾱ μελαινᾶν ἀπέκλασέ
διχθαδὶ χέρσῳ. Musæ. 298. SYN. Κλάω, ἀπορρήγνυνμι, ἀποσπᾶω, κατὰκόπτω,
κατὰτέμνω.
Ἀπθκλείω, f. εἰσω, v. [excludo, includo,] to shut from, to exclude, to shut in.
Ἐξήλᾶσέν με κάπθκλείσῃ δωματων. P. V. 691. SYN. Κλείω, ἐγκλείω, ἐνᾶπθ-
κλείω, συγκλείω, κατὰκλείω, πακτῶ, ἀπείργω, καθείργω.
Ἀποκλέπτω, v. [surripio, furto aufero,] to steal from. Μή πῶτ' ἀποκλέψῃς, ὅς
ἔκηβύλῳς ἐκτέατῃσαι. H. in Mer. 522.
Ἀπθκληρός, ου, ό et ἦ, adj. [exsors,] having no share in, free from. Πόνων δ'
οὐτὶς ἀπθκληρός ἐστίν. Pyth. 5. 71. SYN. Ἀκληρός, ἀμοιρός.
Ἀπθκλίνω, f. ἴνῳ, v. [declino, inclino,] to decline, to fall away. Καὶ δόξαντ'
ἀπθκλίνει. C. R. 1192. SYN. Ἐκκλίνω, ἐγκλίνω, ἐντρέπω, ἀπθτρέπω, ἐκτρέ-
πωμαι, μετὰβαίνω, κατὰκάμπτω.
Ἀπθκλύζω, v. [eluo, abluo,] to wash out, off, or away. Κύμασιν' χεῖμερῖν δὲ πάλαι
ἀπθέκλυσέν ἄλμῃ. Apoll. 1. 366. SYN. Ἐκκλύζω, ἐκνίπτω, ἐκλούω, ἀπθλούω.
Ἀπθκναίω, v. [adfligo, obtundo,] to afflict, to distress, to vex. Ἄλλ' αὐτὴν μοι
τὴν δουλείαν οὐκ ἀπθφαλιν ἀπθκναίεις. Vesp. 681. SYN. Λυπέω, ὀδυνᾶω,
ἀπθθλίβω, ἐνθχλέω, ἀπόλλυμι, παρεκτείνω.
Ἀπθκνισμᾶ, ἄτος, τό, subst. [frustum alicujus rei, proprie, ungue abscissum,] a
paring, a scrap. Ναννῶφθεῖς, σφῆραδων ἀπθκνισμᾶτά. Pax 790.
Ἀπθκοιμάδωμαι, v. [seorsum dormio,] to sleep apart, to sleep from home. Τί
οὐκ ἀπθκοιμήθημ' ἐν ὅσῳ ὅσον στίλῃν; Vesp. 213. SYN. Ἀπθκοιτέω, ἀπθκάθεύ-
δω, ἀπθνυστάζω.
Ἀπθκομᾶ, ἄτος, τό, subst. [frustum, fragmentum,] a fragment. Μίλων ὀφα-
μᾶτά πέτρας ἀπθκομᾶ ἁτεράμνω. Theocr. 10. 7. SYN. Κόμᾶ, ἄγμᾶ, θραῦσμᾶ,
κλάσμᾶ, τῆμαχος.
Ἀπθκομπάζω, v. [insolentius ago vel loquor,] to speak boastingly. Ὅ δ' ἡλᾶ-
λαξέ, κάπθκόμπᾶσεν τᾶδε. Herc. F. 981.
Ἀπθκόπη, ἦς, ἦ, subst. [abscissio,] a cutting off. Ἀπθκόπᾳ κρατὸς. Æsch. Suppl.
843. SYN. Ἀπθτομή.

¹ The last two syllables of Ἀπθζω form only one in scanning.

- ἄποκόπτω, f. ψω, v. [abscindo,] to cut off. Τοῦδ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψέ παραστάς. Λ. 261. SYN. Ἐκκόπτω, ἐκτέμνω, ἀποτέμνω, ἀπαράσσω, διαίρω, ἀποσχίζω, ἀπαμῶ, ἀποτμήγω.
- ἄποκοσμεῶ, v. [ordine collocata aufero,] to remove in a regular order. "Ἡσθην" ἀμφίπολοι δ' ἀπέκοσμεῖν ἐν τεῇ δαιτὶς. η. 232.
- ἄποκουφίζω, v. [levo, sublevo,] to alleviate, to lighten. Οὐδὲν πάθειν ἀποκουφίζουσ'. Hec. 105. SYN. Κουφίζω, ἀνάκουφίζω, ἐπίκουφίζω, ἐπαίρω, ἐλάφρυνω.
- ἄποκρεμάννυμι, v. [suspendo,] to hang hp. Αὐχέν' ἀπεκρεμάσεν' σὺν δὲ πτέρω πυκνὰ λίσσθεν. Ψ. 879. SYN. Κρεμάννυμι, ἀνάκρεμάννυμι.
- ἄποκρίνω, v. [secerno, semoveo, separo, eximo,] ἀποκρίνομαι, (2) med. [respondendo,] (3) pass. [secernere,] (1) to separate, to distinguish, (2) to answer, (3) to be separated. Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντῃ, ἐναντιῷ ὀρμηθήτην. E. 12. SYN. Ἐκκρίνω, διακρίνω, ἀποβάλλω, ἀφορίζω, ἀποχωρίζω, ἐκλέγω, διατάσσω, ἀποθῆω, (2) ἀπαμείβωμαι, ἐπιλέγωμαι.
- ἄποκρίσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) actio excernendi, (2) responsio,] the act of selecting or distinguishing, an answer. Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀποκρίσις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα. Theogn. 1169.
- ἄποκρούω, v. [repello, depello, propulso,] to repel, to drive off, to bruise. Κῶτιλλασκίον, τὸ χεῖλος ἀποκέκρουσμένον. Ach. 459. SYN. Ἐκκρούω, ἀνάκρούω, ἐκβάλλω, ἀποσείω, ἀποθῆω.
- ἄποκρύπτω, v. [abscondo, occulto,] to hide, to conceal. Εἶα θωρήσσεσθαί, ἀπέκρυψεν δὲ μοί ἵππους. Λ. 717. SYN. Κρύπτω, ἐπικρύπτω, κἀλνπτω, κεύθω, λαμβάνω, κατὰδύνω.
- ἄποκρύψος, ου, ὁ et ἡ, adj. [occultus,] concealed, secret. Φέρ', ἀπόκρυφον δέμας. Herc. F. 1069. SYN. Κρύψος, λᾶθριος.
- ἄποκτείνω, f. ἐνώ, v. [occido,] to kill. Ὡ φοῖβ', ἀποκτενοῦσὶ μ' αἱ κύνωπιδες. Orest. 254. SYN. Κτείνω, κατακτείνω, ἀποκτίννυμι, καίνω, ἀφάνίζω, πέφνω, κατὰπέφνω, θανάτω, ἀποσφάττω, ἀποσφάζω, διαχειρίζομαι, διεργάζομαι, κατεργάζομαι, ἐναίρω, ἐναρίζω, ἀνθρωποκτονέω, διαφθείρω, φονεύω, ὀλλυμί.
- ἄποκτίσις, ἔως, ἡ, subst. [colonia,] a colony. "Ἡγάγε' Θηραῖν ἐς ἀποκτίσιν" ἐκ δὲ σὲ Θήρης. Call. 2. 75. SYN. Κτίσις, κτίσμα, ἀποικία.
- ἄποκωκῶ, v. [lugeo,] to lament, to mourn. Ἀποκωκῶσαι ψυχὴν, ἄχαρῖν. Agam. 1522. SYN. Ἀποδύρρομαι, ἀποιμῶζω.
- ἄποκωλῶ, v. [prohibeo,] to prevent, to hinder. Τέκν' ἀποκτεῖνας, ἀποκωλύεις. Med. 1408. SYN. Ἀποείργω, εἶργω, κωλῶ, q. v.
- ἄπολαγχάνω, v. [obtineo, spe excido,] to obtain, to be disappointed. Γ' ἀδολάχων' οἴκων πατρὺς. Herc. F. 331. SYN. Ἀποτρυγχάνω.
- ἄπολάζωμαι, v. [recipio,] to receive. Τῷδ' ὅς παρ' ἐστὶ, καπολάζυσθαι θελεῖ. Helen. 917. Ἀπολάμβανω, ἀποδέχομαι, ἀναδέχομαι.
- ἄπολακτίζω, v. [calce ferio, sperno,] to kick, to spurn, to despise. Θελεῖ σὺ δ', ὃ παῖ, μὴ ἄπολακτίσης λέχους. P. V. 652.
- ἄπολακτισμός, οὔ, ὁ, subst. [calcitratio, jactura,] a kicking against, rejection. Πέσμηα' ἀνδρῶν, καπολακτισμοὶ βίου. Aesch. Suppl. 949. SYN. Βλάβη, ἐκβολή.
- ἄπολαμβάνω, f. λήθωμαι, v. [recipio,] to take back, to receive, to recover. Πῶς οὖν θάνων ἂν ἀπολάβοι; κεῖνος δὲ πῶς. Helen. 911.
- ἄπολάμπω, v. [effulgeo,] to shine, to blaze forth. Κρατὶ θετο βριάρην· ἡ δ', ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπεν. T. 381.
- ἄπολάπτω, v. [lambendo absorbeo,] to lick up. Γνοὺς ἀπολάψεις, ὅτι πλείστον δύνᾳσαι. Nub. 809. SYN. Κατὰπίνω, ἐκπίνω.
- ἄπολαυσις, ἔως, ἡ, subst. [fructus, quem ex aliqua re percipimus,] gain, enjoyment. Εὐκλείαν ὑμῖν πατρὺς, ἀπολαυσιν κἀλήν. Herc. F. 1370. SYN. Καρπός, τέρψις, ἐπιτῆχια, τῆχη.
- ἄπολαύω, v. [fruo,] to reap the fruits of, to enjoy, to suffer the effects of. Τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν. Iph. T. 455. SYN. Ὀινῶμαι, ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκωμαι, ἐπιτρυγᾶν, καρπίζομαι, καρπίζω, καρπῶμαι, κτᾶμαι, ὠφέλωμαι.

ἄπολείβω, f. ψω, v. [distillo,] to drop from. *Καιρὺσῶν δ' ὀθόνεων,* ἄπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. η. 107. SYN. Λείβω, κατὰλείβωμαι, ἀποχέω, ἀποστᾶζω, κατὰσταζω.

ἄπολείπω, v. [relinquo,] to leave, to quit. *Οἷον πατρώας μὴ ποδείπεισθαι χθονός.* Med. 35. SYN. Ἐλλείπω, κατὰλείπω, ἐγκάταλείπω, πᾶράλείπω, ὑπολείπω, ἀφίμῃ, προδίδωμι.

ἄπολέμω, ου, ὁ et ἡ, adj. [imbellis,] unwarlike, cowardly. Ἄπολέμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις. *Herc. F. 1124.* SYN. Ἄμαχος, ἀσθενής, ἀταράχος.

ἄπολέπω, et ἀπολέπτω, v. [decortico,] to strip off the back. *Γινὺς ἀπολέψει, ὅτι πλείστον δύναισι.* Nub. 809. See also Cycl. 237. SYN. Λέπω, περὶλέπω, ἀπόδερω, περὶφλοῖζω.

ἄπολλήγω, f. ξω, v. [desino,] to cease, to fail, to decay. *Ὡς ἀνδρῶν γένεῃ, ἡ μὲν φρεῖ, ἡ δ' ἀπολλήγει.* Z. 149. SYN. Λήγω, κατᾶλήγω, ἀφίσταμαι, παύομαι, ἀποπαύομαι, διαλείπω, ἐπιλείπω.

ἄπολιβάω, f. ξω, v. [recedo, aufugio,] to retire, to run away. *Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὃ κακιστ' ἀπολούμενός;* Aves 1467. SYN. Ἄναχωρέω, ἀπολιταργίζω, ἀπερρώ.

ἄπολλυαίνω, v. [strepitum facio, turbas excito,] to make a noise. *Ἦν δ' ἀπολλυαίνῃ, τοὺς ἀγορανῶνους κἄλῳ.* Acharn. 967. SYN. Ἀποθόρυβέω, θόρυβέω.

ἄπολλῖς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [extorris, patria pulsus,] city-less, banished, exiled. *Γραῦς, ἀπολλῖς, ἀτέκνός, ἀθλίον θάπτω νεκρὸν.* Troad. 1176. SYN. Ἀπόπτολῖς, λιπτοπαῖρῖς, ἀνοικὸς, ἐκδημὸς, τηλωπὸς, φύγας. PHR. Στέρεσθαι πατρίδος, μέγιστον κακόν.

ἄπολιταργίζω, v. [celeriter aufugio, me abripio,] to run away hastily. *Οὐκὼν ἀνύσας τί θῆττον ἀπολιταργίεις.* Nub. 1255. SYN. Ἀποτρέχω, ἀποσκιρτάω.

ἄπολλυχεῖν, v. [delambo,] to lick off. *Αἶμα' ἀπολλυχέουσιν αἱ, ἀκρῆδες οὐδέ σ' μήτηρ.* Ph. 123. SYN. Ἀπολείχω, ἐκλείχω, κατὰλείχω, λίχμαῶ, λίχμάζω.

ἄπολλυμι, φ. (2) med. v. ἀπολλύμαι, v. [(1) perdo, (2) intereo,] (1) to ruin, to undo, to destroy; (2) to be ruined, to be undone, to perish. *Τίς δδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπόλεσεν.* Med. 1205. SYN. Ὀλλυμι, ὀλέκω, φθείρω, ἀντρέπω, ἀποβάλλω, ἀποκτείνω, κατὰφθίνω, φθίνω, φθινύθω, ἀποθνήσκω, ἐρρώ, οἰχόμεναι, συντήκωμαι.

Ἀπόλλων, ωνός, ὁ, P. N. [Apollo,] the son of Jupiter and Latona. *Στέμματα' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνός.* A. 14. SYN. Φοῖβος, Ἄγνιεύς, Ἐκάτος, Λοξίας, Παῖων, Βῆδρομιός, Σμινθεύς, Ὑπερίων, Παιάν. EPI. Th. Ἀγνιάτις, ἀργυροτοξός, κλυτοτοξός, χρυσέτοξός, χρυσότοξός, τοξοφόρος, ἀγνομαντίς, ἀκείμιβροτος, ἀληθής, ἀγάνος, ἀγρευτής, ἀθανάτος, Ἀκτίος, ἀποτροπαῖος, βοηδρομιός, δεινός, δάφνηφορός, ἐκάτηβελέτης, ἐκάτηβόλος, χρυσάυρος, ἀναξ, ἐκάεργός, λαοσσός, Δηϊότης, ἀτάσθαλός, χρυσάωρ, Λυκηνένης, εὐορκός, εὐσκόπος, εὐχαίτης, εὐλύρης, εὐφόρμιγξ, ἐφός, Ἐλικώνιος, ἥϊός, ἦνός, Θυμβραῖος, ἱμέροφωνός, Κύνθιος, κέρασφόρος, κουροτρόφος, Λυκίος, λυκοκτόνός, λιγυφώνος, μαντιπόλος, μαντήϊός, οἰδοπόλος, Πατάρους, νόμιός, πόλισσός, λυκεῖός, Παιήων, προστάτηριός, Πάγασαῖος, σεμνός, πολύχρυσός. PHR. Θεῶν χοροποιός ἀναξ, ἡ ἀγῆτωρ μέλειων, ὃς Χρῆσση ἀμφιβέβηκε, Δῆλον θεοδμήτας σκόπος, ὃν ἡκύμος τέκε Ἀητά. See Pyth. 5. 86. et Hom. H. Apoll.

Ἀπολλωνίος, α, ὄν, adj. [Apollineus,] belonging to Apollo. *Περγάμων Ἀπολλωνίων.* Orest. 1386. (Vid. Schol. in l.)

Ἀπολογέομαι, v. [defendo me sermone,] to speak in one's own defence, to plead one's own cause. *Σεμέλης τε μητρὸς ἀπολογίσασθαι μ' ὑπέρ.* Bacch. 41. SYN. Ἀντιλογέομαι, παραιτέομαι, ἐπαμύνω, προφασίζομαι, σύννηγορέω.

Ἀπολούω, f. σω, v. [abluo,] to wash off, to cleanse. *Πηλείδην, λούσασθαι ἀπὸ βροτῶν αἱματόεντα.* Ψ. 41. SYN. Ἀπονίπτω, πλύνω, ἐκπλύνω, ἀποπλύνω, κλύω, ἐκκλύω, ἀποκλύω, ἀποκαθαίρω.

Ἀπολυμαίνωμαι, v. [(1) purgor, lustror, (2) corrumpo,] (1) to be cleansed, to be purified, (2) to spoil. *Λαοὺς Ἀρπείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἀνωγεν.* A. 313.

SYN. (1) Ἀγνίζω, καθαγνίζω, καθαίρω, ἀγνέω, (2) λυμαίνομαι.

Ἀπολυμαντήρ, ἥρως, ὁ, subst. [corruptor, turbator, contaminator, perniciem adferens, pernicies,] a spoiler, ruin, destruction. Πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρᾱ. ρ. 220. SYN. Λυμῶν, ἀπέρωεὺς, λωβητήρ, λωβήτωρ, φθόρος, ὄλεθρος.

Ἀπολῦω, f. ὑσω, v. [solvo, exsolvo, dimittor,] to loose, to release, to let go, to dismiss. Οὐδ' ἀπέλυσε θυγατρά. A. 95. SYN. Ἐκλύω, παρᾰλύω, κατᾰλύω, ἀπολῦτρόω, ἀνίημι, ἐλευθερῶω, ἀπαλλάσσω, περὶσώζω, ἀπογνώσκω, ἀποψηφίζομαι.

Ἀπολωβάω, f. ἤσω, v. [contumelia lacesso,] to goad on by insults, to commit acts of violence. Νύκτερος Ἀλᾱς ἀπελωβήθη. Aj. F. 217. (Vid. Schol. in l.)

Ἀπολωτίζω, f. ἱώ, v. [detraho, evello, more eorum qui lotum carpunt,] to pluck or tear off. Πατριδὸς οὐλομένης ἀπολωτίετ'. Iph. A. 793. SYN. Ἀπανθίζω.

Ἀπομαγδάλια, as, ἡ, subst. [frustum panis,] soft bread on which the Athenians used to wipe their hands at meals, and which then was thrown to the dogs.

Ἀπομαγδαλίᾱς σιτούμενος τῶσοῦτος ἐκτράφη. Equit. 414.

Ἀπομάττομαι, v. [(1) veneficiis devotum libero, (2) imitor, exprimo, (3) vescor,] (1) to deliver from sorcery, (2) to imitate, (3) to eat. Ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε. Ran. 1040.

Ἀπομείρομαι, v. [distribuo, sortior,] to distribute, to portion out, to allot.

Ἦως γάρ τ' ἔργοιό τρίτην ἀπομείρεται αἰσάν. Hes. Op. 578. SYN. Λαγχᾶνω, ἀπολαγχᾶνω, νέμω, διᾰνέμω, διᾰμερίζω, διᾰμοιρᾶμαι, διαιρέω, κληρῶω, ἀποκληρῶω, ἀναδίδωμι.

Ἀπομέμφομαι, v. [reprehendo,] to find fault, to reprove, to blame. Ἀπομεμψάμενας ἑμοῦ, πόρενθεῖς. Rhes. 900. SYN. Μέμφομαι, κατᾰμέμφομαι, αἰτιάομαι, μωρᾶομαι, ἐπισκήτομαι, ψέγω.

Ἀπομερμηρίζω, f. σω et ξω, v. [depositis curis dormio,] to forget anxiety by sleep. Οἷδ' ἄλλ' ἐπίθυμῳ συγκρὸν ἀπομερμηρίσαι. Vesp. 5. SYN. Εὐδω, ὑπνώσω, ὑπνώω.

Ἀπομηνίω, v. [irascor, iram foveo,] to be angry, to feel a lasting resentment against. Ἦν νῦν ἐφράσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. I. 426. SYN. Μηνιάω, μηνίω, ὀργίζομαι, ἀποργίζομαι, ἀσχάλλω, ἀσχάλλω, θυμαίνω, θυμέομαι, κοτῶω, ἐγκοτῶω, χᾰλέπαίνω, χολᾶω, χολῶομαι, eis ὀργὴν πίπτω, λῆμ' ἔχω τεθηγμένον.

Ἀπομᾶμαι, v. [recordor,] to recollect, to remember. Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο πὲρ αἴσῃ. Ω. 428. SYN. Ἀπομνησκῶμαι, μνημόνευω, ἀναμνησκῶ, διαμνημόνευω, ἐπιμνάομαι.

Ἀπομνυῖ, f. ὁμοῦμαι, aor. ὠμῶσα, v. [jurejurando nego, abjuro,] to confirm or deny by an oath. Καὶ ταῦτ' ἐθέλησεις ἀπομῶσαι μοι τοὺς θεοὺς. Nub. 1232. SYN. Διόμνυμι, ἐξόμνυμι.

Ἀπομόργνυμι, f. μόρξω, v. [abstergo, exprimo,] to wipe off or away, to press or squeeze out. Θερμὸν ἀπομορξαμένον. Acharn. 695. SYN. Ἀπομάσσω, ἀπονίπτω, ἐπισμῆχω, ἀποψᾶω.

Ἀπομουσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [musis alienus, indoctus,] illiterate. Κοῦκ ἀπομουσον τὸ γυναικῶν. Med. 1089. SYN. Ἄμουσός, ἀμᾰθής.

Ἀπομούσως, adv. [indocte,] illiterately, roughly. Κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. Agam. 774.

Ἀπομυθεῖναι, v. [dissuadeo, prohibeo,] to dissuade, to prevent. Πόλλ' ἀπέμυθεῖμεν, σὺ δὲ σὺ μέγαλῆτόρι θυμῷ. I. 109. SYN. Ἀπάγυρεύω, ἀποκᾰλέω, ἀποσπεύδω, ἀποτρέπειω, παρᾰπείθω, κωλύω, ἀποδολγίζομαι.

Ἀπομυκτέος, adj. verb. [emungendus,] to be wiped off. Ἀπομυκτέον δὲ σοι γ', ὅπως λήψῃ πίετιν. Cycl. 558.

Ἀπομύσσω, f. ξω, v. [(1) emungo, (2) decipio,] (1) to wipe off, (2) to deceive. Ἀπομυξαμένος, ὧ Δῆμ', ἑμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ. Equit. 910. SYN. (2) Ἀπάτᾰω, ἐξᾰπάτᾰω.

Ἀπονινημι, f. ἀπὸνῃσω, v. [utilitatem ex aliqua re capio, fruor,] to receive benefit from. Πολλὰ, τὰ τοι φέρωμεν' σὺ δὲ τῶνδ' ἀπὸναιῶ, καὶ ἔλθοις. Ω. 556.

SYN. Ἀποδανῶ, κατὰ τὸν φῶ.

Ἀποναῶμαι, v. [*med. voc. migro, in act. migrare facio*. Vid. Maltb.] to migrate, to remove from, to depart. Ὡ πατέρ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάσθην. Med. 167.

SYN. Ἀποικέω, ἀποικίζω, μέτοικέω, ἀποκαθιστάμαι.

Ἀπονεῖδω, f. νείμω et νείμῃσω, v. [*tribuo, assigno*,] to bestow, to allot. Εἰτ' ἀπονεμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματά. Av. 1289. SYN. Διδῶνέμω, ἀποδίδωμι, ἀναγινώσκω.

Ἀπονεῖμαι, v. [*abeo, revertor*,] to depart, to return. Τῷ μὲν ἄρ' ἀψορόροι προῖτι Ἰλῖον ἀπονεοντο. Γ. 313. SYN. Ἀνάχωρεω, ὑπόχωρεω, ἀνέρχομαι, ἀπαλλάσσομαι, ἀπελαύνω.

Ἀπονίξω, et ἀπονίπτω, v. [*abstergo, abluo*,] to wipe away, to wash off. Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βροτῶν αἱματ' ὀνεία. H. 425. See also σ. 171. SYN. Ἀπομάσσω, ἀπολούω, ἀποπλύνω.

Ἀπονιπτρὸν, ον, τὸ, subst. [*aqua ad lavandum*,] water for washing hands or feet. Ὡσπερ ἀπονιπτρὸν ἐκχέοντες ἐσπερας. Acharn. 616. SYN. Χέρνιψ.

Ἀπόνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [*labore carens, non dolens*,] free from labor, exertion, or trouble. Νόστοι δ' ἐκ πόλεμων ἀπόνους, ἀπαθείς. Pers. 868. SYN. Ἄμοχθος, ῥάδιος, ἀταλαίπωρος.

Ἀπονοστήω, v. [*redeo, revertor*,] to return. Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ ἰπνοστήσας χθινός. Iph. T. 732. SYN. Ἀπονεῖμαι, ἐπ' ἀνέρχομαι, ἐπ' ἀνείμι.

Ἀπονόσφι, adv. [*procul, seorsum*,] far from, apart. Ἀθ' ἀνῶτων ἀπονόσφι θέων, θ' ἀλᾶ μὲν δὲ κίονσαι. Apoll. 3. 9.

Ἀπονήχίζω, v. [*ungues reseco*,] to pare the nails, to snatch away with the claws. Ἀπονήχίζω σου τὰν Πρυτάνειω σιγῶ. Equit. 706. SYN. Ὀνήχίζω, ἐξαιρέω, διασπαράσσω.

Ἀπονωτίζω, v. [*in fugam verto vel conjicio*,] to put to flight. Ἐτραυμάτιζον, καπνῶντιζον φύγῃ. Bacch. 752.

Ἀποξενόομαι, v. [*extra patriam dego*,] to be estranged from. Πόλυν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοις. Hec. 1203. SYN. Ἀποδημέω, ἀποικίζω.

Ἀπόξενος, ον, ὁ et ἡ, adj. [*inhospitalis*,] inhospitable. Εἰτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον. Œ. R. 196. SYN. Ἀξενός, δυσχείμερος.

Ἀποξέω, f. ἔσω, et ἀποξύνω, v. [*abrado, abscindo*,] to scrape off, to cut off. Φασγάνῳ ἀίξας, ἀπὸ δ' ἐξέσχε χεῖρά βάρειαν. E. 81. SYN. Ἀποκόπτω, κατὰξέω, ἀποξύνω.

Ἀποξύνω, v. [*exacuo*,] to sharpen. Καὶ παρῆθ' ἑτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσά; ι. 326. SYN. Παροξύνω, παρὰθήγω, παρὰκύνω, ἀναστῶμω.

Ἀποξυράω, Ion. ἀποξυρέω, v. [*nova cula rado*,] to shave with a razor. Ὡς ἐμ' ἀπεξυρῇσέ πρῶτον. Thesm. 1052. SYN. Ξυράω, ἀποτίλλω, ἀποκείρω.

Ἀποπάττω, v. [*a via recedo; ventrem exonero*,] to walk aside. Πλὴν ἀποπάττωσ' ὁ μὲν γὰρ πλεῖν ἢ μυρίοι. Plut. 1185. SYN. Ἀφ' ὁδού, ἀποσκευάζομαι.

Ἀποπαῖρος, ον, ὁ, subst. [*secessus, ventri levando necessarius*,] a convenience, a necessary, a water-closet. Ἄλλ' εἰς ἀποπαῖτον ὄχετό, στρατίαν λαβών. Acharn. 81. SYN. Ἀφ' ὁδός, κόπων.

Ἀποπαύω, v. [(1) *sisto, cohibeo*, et (2) *med. v. ἀποπαύομαι, desino, desisto*,] (1) to stop or interrupt; (2) to cease from, to desist. Μηδὲ πρὶν ἀποπαυεῖ τῶν μὲνός, ἀλλ' ὅπου δὴ. Φ. 340. SYN. Ἐπέχω, κατέχω, ἀνείρω, καταστέλλω.

Ἀποπειράω, et ἀποπειράομαι, v. [*experior, periculum facio*,] to make trial of. Οὐκ οἶδ' αὖ τοῦδ' ἀπὸ πείρας ἀποπειράομαι. Ran. 648. SYN. Διαπειράω, διαπειράζω, ἐκπειράζω, δοκίμαζω, κινδυνεύω.

Ἀποπέλεκκω, v. [*securi dolo et complano*,] to render level or smooth by means of an axe. Ἀπέπελεκκον τὰς πύλας ἦν δ' ὁ κτύπος. Av. 1156.

Ἀποπέμπω, v. [*dimitto*,] to send away, to dismiss. Λαομέδων ἐκπαγλὸς ἀπειλήσας ἀπέπεμπε. Φ. 452. SYN. Ἐκπέμπω, παρὰπέμπω, ἀποβάλλω, ἀπολύω, ἀφίμῃ, ἐξάνιμῃ, ἐξελαύνω, ρίπτω.

¹ The first syllable of this word is long in the eighteen instances which occur in Homer. See Dr. Maltby's remarks on ἀπονεῖμαι.

Ἀποπέτομαι, v. [avolo,] to fly away. Ὡ κἀνθάρ', οἰκάδ', οἰκάδ', ἀποπέτωμέθᾱ. Pax 719. SYN. Ἀναπέτομαι, ἀπίπταμαι.

Ἀποπήγνυμι, f. πήξω, v. [concresecere facio,] to stiffen. Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσί τάντικνήμεναι. Ran. 126. SYN. Πήγνυμι, κατὰπήγνυμι, καταψύχω.

Ἀποπίπτω, f. πέσομαι, v. [decido,] to fall from, to fall down. Στελπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἕρσαι. Ξ. 350. SYN. Ἀναπίπτω, ἐκπίπτω, κατὰπίπτω, κατὰ-φῆρομαι.

Ἀποπλάζω, f. πλάγξω, v. [(1) aberrare facio, (2) med. v. aberro,] (1) to lead astray, (2) to go wrong, to wander from the right path. Νήσου ἀποπλαγχθέν-τας ἐν ἡέροειδὲ πόντῳ. μ. 285. SYN. Πάρεκβαίνω, ἀποκρούομαι.

Ἀποπλέω, f. πλεεύσομαι, v. [navi discedo, solvo, enavigo,] to sail from, to sail away. Βάντες ἀπέπλειον πῦρ ἐν κλισίῃσὶ βάλόντες. θ. 501. SYN. Ἐκπλέω, διάπλέω, ἀφορμέω, ναυίλλομαι.

Ἀποπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [attonitus, amens,] astonished, thunder-struck, mad.

Ἀποπληκτός ἐξαίφνης, ἐγένετῳ τὰς γνάθους. Vesp. 948. SYN. Πάραπληξ, πάρα-πληκτός, παράφρων, ἄφρων, φρενὸβλάβης, ἐμβρόντητος, τῶν, ἀναισθητός.

Ἀποπλήσσω, f. ξω, v. [percutio, terrefacio,] to strike, to terrify, to dismay. Κάποπλήσσομαι. Antig. 1188. SYN. Ἐκπλήσσω, κατὰπλήσσω.

Ἀποπλίσσομαι, f. ζῶμαι, v. [salto me proripio,] to leap away from. Οὐδ' ἂν ἐλά-φρως ἂν ἀπέπλιζατο. Acharn. 217. SYN. Ἀποπηδάσμαι, ἀποφεύγω.

Ἀποπνέω, Ion. εἴω, f. εὖσω. v. [(1) exhalo, spiro, (2) expiro,] (1) to breathe out, to exhale, (2) to expire, to die. Πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλως πύλινθεν ὁδὸν. δ. 406. SYN. Ἐκπνέω, ἀπθνύω, ἀπθνήσκω.

Ἀποπνίγω, f. πνιεύομαι, v. [(1) suffoco, (2) vexo,] (1) to choke, (2) to trouble. Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κράτησας χειρὶ τένοντα. Batrom. 230. SYN. Πνίγω, κατὰπνίγω, ἀγχνάω, ἀποκτείνω, ἐπισφάττω, ἀνιάζω.

Ἀποπνέω, v. [laborem perduco ad finem,] to finish labor. a. Ἀποπέπνηκας. b. φεύ, ἰοῦ τῆς ἀσβόλου. Thesm. 245. SYN. Ἐκπνέω, κατείργασμαι.

Ἀποπροβάλλω, v. [procul abjicio,] to throw far from. Εὐρύ δ' ἀποπροβάλλων χᾱμάδις σᾱκὸς ἐνθά καὶ ἐνθά. Apoll. 3. 1310. SYN. Ἀπρόβάλλω.

Ἀποπρίσσειν, v. [emo,] to buy. Ὡ δαιμόνι' ἀνδρῶν ἀποπρίω τὴν λήκθον. Ran. 1227.

Ἀποπροθεν, et ἀποπροθί, adv. [procul, e longinquo,] far off, afar, at a distance. Πολλὰ μάλ' ἰδέουσιν ἀποπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν. P. 66. SYN. Πρόρωθεν, ἀπο-σταδόν, ἐκᾱς.

Ἀποπροΐημι, v. [emitto,] to send forward from. Ἴδον ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν. χ. 82. SYN. Ἀποστέλλω, ἀφίημι, ἀποπέμπω.

Ἀποπτήσσω, v. [metu percellor,] to be struck with alarm or fear. a. Ἄλλ' ἀποπτήξας σῶπῃ καθάνα; b. Δειλὸν τὸδε. Orest. 768.

Ἀπόπτολις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [extorris, peregre profectus,] far from one's city. Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἥσθ' ἀπόπτολις; Cæ. R. 1000. SYN. Ἀπόλις, φύγας, ἐρημός.

Ἀποπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quod conspicitur eminus, (2) quod non conspicitur,] (1) visible at a distance, (2) out of sight. Ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτὸς ἄσπετος. Cæ. R. 762.

Ἀπόπτυστος, adj. verb. [aspernandus, aversandus,] detestable. Οἷας ἑορτῆς ἔστ', ἀποπτυστοι θεοὶς. Eumen. 186. (Sch.) SYN. Ἐκπτυστός, ἀπευκτός.

Ἀποπτύω, f. ὑσω, v. [(1) expuo, (2) aversor,] to spit out, to turn from with disgust. Ὅνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν εἰπὲν. Ψ. 781. SYN. Ἐκπτύω, καταπτύω, διαπτύω, ἀπορρίπτω, ἀποστρέφωμαι, ἀπρόβάλλω, μισέω.

Ἀποπυδάριζω, v. [salto, nates calce feriendo,] to dance in a ridiculous manner. Ἀπέπυδᾱρίσα μῶθονά, περὶ ἐκόκκυσά. Equit. 694. SYN. Πυδάριζω, λακτίζω.

Ἀποπυρίζω, v. [respuo, spuendo ejicio vel eructo,] to spit or vomit out. Εὐ-χρων γέ θαμὰ κάπυτιζει καλῶς. Lysistr. 205. SYN. Ἀποπτύω, ἀνιεύωμαι.

Ἀπορέω, v. [dubito, æstuo, destitutus sum,] to be at a loss, to be in difficulties. Ὡς ἡ πόρηται πρὸς θεῶν τὰ νῦν τὰδε. Iph. A. 537. SYN. Διάπυρέω, ἀμφοσβητέω, ἀμφίγνέω, ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω, δίζημι, διστάζω, ἐνδέομαι, σπᾶνίζω.

*Ἀπόρθητος, ον, ὁ et ἡ, et η, ον, adj. [inexpugnabilis,] unsacked, impregnable. Ἐτ' ἄρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις; Pers. 354. SYN. Ἀνάλωτος, ἀήγητος, ἀδηωτός, ἀθραυστός.

*Ἀπόρια, as, ἡ, subst. [consilii inopia,] difficulty in judging, difficulty. Κάματος βροτοῖσιν, ἀπόρια τὲ γίγνεται. Orest. 309. SYN. Ἐνδεία, πτωχεία, σπάνις, πένια, ἀβουλία, ἀμηχανία, θλίψις, χρεία, διάπορησις.

*Ἀπόρρυμι, f. ὄρω, v. [(1) excito, concito, (2) moveo (me), proficiscor,] (1) to urge on, (2) to move from, to set out. Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορρῦμενον Λυκίῃθεν. E. 105. SYN. Ἀπέρχῃμαι, ἀφορμαῶ.

*Ἀπόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) inivius, non pervius, (2) difficultatibus impeditus,] impassable, difficult. Ἀπολέμος ὁδὲ γ' ὁ πολέμος, ἀπόρα. P. V. 939. SYN. Ἀβάτος, δυσπῶρευτος, ἐνδείης, ὑποδείης, ἀμήχανος, ἀμφιβύλος, ἀμφιδήριτος, πάλιν-τροπός.

*Ἀπόρουω, v. [desilio, prosilio, erumpo,] to leap or spring forward. Ἰδαίος δ' ἀπόρουσέ, λίπὼν περικαλλεῖ διφρὼν. E. 20. SYN. Ἀνόρουω, ἐκπηδῶ, ἀπορρῦμαι.

*Ἀπορραΐω, v. [destruo, perdo, privo,] to destroy, to deprive of. Τόν ρ' ἐθέλον φθίσαι καὶ ἀπορραΐσαι φίλον ἡτῶρ. π. 428. SYN. Ραίω, ἀποσυλαῶ.

*Ἀπορράντηρτον, ον, τό, subst. [lavacrum, lustratio,] the bason in the temple in which lustral water was kept. Προχουσὶν ἐλθὼν, εἰς ἀπορράντήρια. Ion 434.

*Ἀπορρέω, f. ρεύσθαι, v. [effluo, defluo,] to flow or drop off from. Γνάθοις ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρην. Med. 1198. SYN. Ἐκρέω, κατάρρην, κατὰκρουνίζω, ἀποπίπτω, κατὰπίπτω, κατεΐβῃμαι, ἀπορρῦω.

*Ἀπορρήγνυμι, et ἀπορρήσω, v. [abrumpo,] to break off. Ἦκε δ' ἀπορρήξας κόρυφην ὄρεος μεγάλιοι. ι. 481. SYN. Διὰρρήγνυμι, ἀναρρήγνυμι, ἀποκόπτω, διάλνω.

*Ἀπόρρητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ineffabilis, arcanus, nefandus,] not to be told, secret, sacred. Ἀγᾶμέμνονος παῖς ὡς ἀπόρρητον φλόγα. Iph. T. 1331. SYN.

*Ἀρρητος, ἀποκρύφτος, κρυφαῖος.

*Ἀπορρίγγω, v. [exhorreo, extimesco,] to shudder, to be terrified. Οἱ πατὴρς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι. β. 52. SYN. Ἐκφύβεῖμαι, ἀποπλήσσομαι, ἐκπτήσσω.

*Ἀπορρίπτω, v. [abjicio, rejicio,] to throw or cast away. Οὗτοι σ' ἀπερρίψ' εἰς δόμου δόρυξένους. Choëph. 901. SYN. Ρίπτω, ἀπθάλλω, προβάλλω, ἐκβάλλω, ἀποκρούω, ἀπωθεῶ.

*Ἀπορροιβδέω, v. [cum sonitu eructo, sonitum reddo seu emitto,] to make a buzzing noise. Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βύας. Antig. 1021. SYN. Ἀπηχεῶ, ἀφίημι φωνήν.

*Ἀπορροή, ἡς, ἡ, subst. [profluvium, effluxus,] a stream, a flowing from. Αἰμάτος δ' ἀπορροαί. Helen. 1603. SYN. Ἐπιρροή, ρεῦμα, ἀπορρώξ, ἀπόσταγμα.

*Ἀπορρῦτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [effluens, defluens,] flowing out or from. Κρήνης τ' ἀέναν καὶ ἀπορρῦτον, ἡ τ' ἀθύλων. Hes. Op. 595.

*Ἀπορρώξ, ὡγός, ὁ et ἡ, adj. [abruptus, præruptus,] precipitous, craggy, steep: subst. [eruptio, latex,] eruption, a spring. Ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσῆης καὶ νέκταρος ἐστὶν ἀπορρώξ. ι. 359. SYN. (1) Κατάρρώξ, διερρώγως, (2) ἀγμός, ἀπορροή, νῆμα.

*Ἀπορφάνιζω, v. [orbo,] to bereave, to deprive of a near relation. Δεινῆς ἐχιδνῆς, τοὺς δ' ἀπορφάνισμένους. Choëph. 243. SYN. Ὀρφάνιζω, ἀφαιρῶ, ἀποστῆρῶ.

*Ἀπόρως, adv. [difficulter,] with difficulty. Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδαρεῶ πατρί. Iph. A. 55.

*Ἀπός, εὖς, τό, subst. [labor, lassitudo,] labor, fatigue from travelling. Ἀπὸς ἐκβάλῶν ὁδοῦ. Phœn. 865. SYN. Πόνος.

*Ἀποσβέννυμι, f. σβέσω, v. [extinguo,] to extinguish. Ἀποσβέσαντες τοὺς λυχνους ἀπὶ μὲν οἰκάδ' αὐτοί. Vesp. 255. SYN. Σβέννυμι, ἐξάλειψω.

*Ἀποσειώ, v. [excutio,] to shake off. Ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὀμβρίον. Nub. 287. SYN. Κατασειώ, ἐκβάλλω, ἀπθάλλω, ἐκδύω, ἐκκρούω, ἐκτίνασσω, ἀποσπῶ, ἀναίρῶ.

- Ἄποσεμνύνομαι**, v. [*jacto me, arrogans sum,*] to give oneself airs, to be haughty. Ἄποσεμνύνεται, πρῶτον, ἀπὲρ ἑαστοῦτε. Ran. 833. SYN. Ἄλαζνεύομαι, μέγαλαυχέομαι, ὑπερφρονέω.
- Ἄποσκεδάννυμι**, f. σκεδάσω, et ἀποσκίδνυμι, v. [*dissipo, dispergo,*] to disperse, to scatter. Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀποσκεδάσ' ἀλλυδὺς ἄλλη. λ. 384. See also Ψ. 4. SYN. Σκεδάννυμι, σκεδάζω, κατασκεδάννυμι, διαδίδωμι, διασκίδνυμι, κατὰμερίζω.
- Ἄποσκήπτω**, v. [*infigo ad firmandum id, a quo pendeo. Damm.*] to fasten, to make fast. Ἄπε-σκήμφθαι, δὲ ἄγκυραι. Olymp. 6. 170. SYN. Ἐπερείδωμαι.
- Ἀπόσκλημι**, v. [(1) *exaresco*, (2) *morior*,] to wither, to waste away; to die. Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκληναι τῷτε. Vesp. 160. SYN. Ἀποξηραίνωμαι, οἰχόμεαι, θνήσκω.
- Ἀποσκοπέω**, v. [*ex alto despicio, observo,*] to look down upon, to regard, to pay attention to. Πῶλιν τ' ἀποσκοποῦσ' ἐπεί. Hec. 927. SYN. Ἀποθεᾶδωμαι, διασκέπτωμαι, καθύρῳ, ἐπισκέπτωμαι.
- Ἀποσκυδαίνω**, v. [*irascor, succenseo,*] to be enraged at or with. Ἡρῃ, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκυδαίνε θεοῖσιν. Ω. 65. SYN. Ἀποργίζωμαι, νῆμεσῶ, ἀγανάκτεω, μηνῶ, ἀπμηνῶ. PHR. Δι' ὀργῆς ἔχω, δυσχεραίνω ἐπὶ τίνος, κατὰ τίνος.
- Ἀποσκυθίζωμαι**, v. [*Scythico more tondeor,*] to be shorn in the Scythian fashion. Φρίκη τρέμονσαν, κρᾶτ' ἀποσκυθισμένην. Troad. 1026.
- Ἀποσκυλεύω**, et ἀποσκυλάω, v. [*spolio,*] to plunder, to strip off. Ἀμφιτρῶν κἄλδον ὄπλδον ἀποσκύλευσέ πῆσόντος. Theocr. 24. 5. SYN. Σκυλάω, ἀποσυλάω, ἐξηναρίζω.
- Ἀποσσύβω**, v. [*abigo, expello,*] to drive away; *intrans.* to get off, to be gone. Οὐκ ἀποσσύβῃσεις; οὐκ ἀποίσεις τῷ κάδῳ; Av. 1033. SYN. Ἀπελαύνω, ἀποσείω, ἀναστέλλω, ἀποδιώκω, ἐξορμαῶ.
- Ἀποσπάρασσω**, v. [*lacerando avello,*] to tear off. Ἀποσπάραζεν ὦμον οὐχ ὑπὸ σθένους. Bacch. 1125. SYN. Σπάρασσω, διασπάρασσω, ἀποσπάω.
- Ἀποσπάω**, f. ἄσω, [*abstraho, avello,*] to tear from. Μαστῶν βταιῖς τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας. Iph. A. 1152. SYN. Ἀνασπάω, ἐκσπάω, ἐξορμαῶ, καθέλκω, ἀφαιρῶ, ἐκτίλλω, ἀποχωρίζω, ἀπέρῳ.
- Ἀποσπένδω**, f. σπείσω, v. [*libo,*] to pour out a libation. Εὐχέτ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς Αἰγυόχοιο. γ. 394. SYN. Σπένδω, κατασπένδω, λείβω, ἀπάρχομαι.
- Ἀποσπύδω**, v. [*proprie, cinerem detergo; decutio,*] to sweep or brush away the ashes; to pare, to rub off. Ἀποσπύδῃσαι τοὺς ὀνύχας τῶν δακτύλων. Aves 8. SYN. Προσπρίβω, ἀποκρούω, ἀναίρω, ἀφάνιζω.
- Ἀπόσπυρὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [*satus ab aliquo,*] sprung from, offspring of. Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπυρὸς ἐστὶ θαλάσσης; Musæ. 249. SYN. Ἀπογόνος, ἐκγόνος, ἐκγενέτης.
- Ἀποσταδᾶ**, et ἀποσταδόν, adv. [*eminus,*] at a distance. Ἡ αὐτὸς ἐπῆσσιν ἀποσταδᾶ μειλιχιοῖσι. ε. 143. SYN. Ἐκᾶς, ἀποπρῶθι, διασταδόν, πύρρῳθεν.
- Ἀποστάζω**, f. ξω, v. [*destillo,*] to drop or trickle down. Κοίλῃς μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταζεν φόνον. Ion 1011. SYN. Ἐκστάζω, ὑπολείβωμαι, ἀποσταλάζω, λείβω.
- Ἀπόστασις**, ἦς, subst. [*abscessio,*] a departure from. Θανεῖν' αἰτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου. Hipp. 277. SYN. Ἀποστάσια, ἐπανάστασις, ἀπολειψίς, ἐκλειψίς, ἀποχώρησις, ἀναχωρησις, ἀπάλλαξις, διάλυσις, ἐλάττωμά.
- Ἀποστατέω**, v. [*deficio, desero,*] to stand aloof from, to desert. Ἐκᾶς ἀποστατεῖ. Agam. 1073. SYN. Ἀπολείπω, διᾶλείπω, ἀποχωρῶ, ἀφίσταμαι, προδίδωμι, μεθίημι.
- Ἀποστείχω**, et ἀποστίχω, v. [*abeo, discedo,*] to go from, to go away. Οἰκάδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας. ψ. 279. See also A. 522. SYN. Ἀπέρχομαι, ἀφβαίνω, ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ.
- Ἀποστελλω**, f. ἐλῶ, v. [*amando, ablego,*] to send from. Ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀποστάλῃ. Androm. 801. SYN. Ἀποπέμπω, ἐκπέμπω, μεθίστημι.
- Ἀποστέργω**, v. [*ejicio amorem ex animo,*] to banish love from the heart. Κεῖ

μὲν ἀποστέρειαίμῃ, τὰ πάντα μὲν ἐς δεῦν ἔρποι. Theocr. 14. 50. SYN. Ἀποστύγω, κατὰφρὼνέω, ἀπεχθαίρω.

Ἀποστέρῃω, et ἀποστέρισκω, v. [privo,] to deprive. Ὡ δαῖμον, οἷας συνζυγον μ ἀποστέρεις. Alcest. 394. See also C. C. 389. SYN. Στέρῃω, ἀπὸνοσφίζω, ἐξάπατῶ, ἀφαιρέω, παρὰκόπτω, παρὰκρούω, συλάω, σκυλεύω.

Ἀποστέρητρίς, ἰδὸς, ἡ, adj. et subst. [fraudatrix,] fraudulent, deceptive, a deceiver. Ἐξάρνακίδων γνώμην ἀποστέρητρίδᾶ. Nub. 728.

Ἀποστίλβω, v. [splendeo, renideo,] to shine. Ὅστούφεις, πλάτυνωτοί, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις. Batrom. 287. SYN. Στίλβω, ἀποστίλβῶμαι, ἀπολάμπω, λαμπρύνομαι, καλλύνομαι, καλλωπίζομαι, ὑμᾶρύσσω, λάμπω.

Ἀποστλεγγίζω, v. [strigili detergeo, destringo,] to scrape off with a strigil, (an instrument used for scraping the body in bathing.) Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, ὑπὸ ἀπεστλεγγισμένοις. Equit. 580. SYN. Ἀποσμάω, ἀποσμήχω, ἀποζύνω.

Ἀποστολή, ἡς, ἡ, subst. [missio, dimissio,] a sending away, a mission. Χρὼν δ' ἔβα Πυθίαις, ἀποστολαῖσιν. Phoen. 1058. SYN. Ἀποπομπή, ἀποπεμφίς, ἀπολύσις, ἀφέσις, ἀνέσις.

Ἀποστρέφω, f. ψω, v. [averto,] to turn back or away, et ἀποστρέφῶμαι, [aversor,] to dislike, to hate. Βρέτας τὸ τοῦ θεοῦ¹ πάλιν ἔδρας ἀπεστράφη. Iph. T. 1166. SYN. (1) Ἀποτρέπω, ἀποχωρέω, ἀφίστάμαι, ἀπέρχομαι, (2) ἀποπέμπῶμαι, ἀποστυγέω, μισέω, δυσχεραίνωμαι, ἀποτρέπομαι.

Ἀποστρόφη, ἡς, ἡ, subst. [aversio, perfugium,] a turning away from, an averting, an escape. Ἀρκοῦσάν εἶπας αἰτίας ἀποστρόφην. Hipp. 1039. SYN. Ἀποτρώπη, ἀποφύγη, ἀλυξίς, ἀναχώρησις, παραίτησις.

Ἀποστρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aversus, abhorrens,] turned away from, distorted, detesting. Τὸν ἀνδρ' ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρόφους. Aj. F. 69. SYN. Διάστρόφος, ἀποτρώπος.

Ἀποστύγῃω, v. [abhorreo, aversor,] to hate, to detest. Δὴ γὰρ κουρίδιας μὲν ἀπέστύγῃν, ἐκ δὲ μελάθρων. Apoll. 1. 804. SYN. Ἀποστέρῃω, ἀποστρέφῶμαι, q. v. μυσάττωμαι.

Ἀποστύφελίζω, f. ξω, v. [depello,] to drive from. Πάτροκλος, τρίς δ' αὐτὸν ἀπεστύφελιξεν Ἀπόλλων. Π. 703. SYN. Ἀπελαύνω, ἀποσεύω, ἀποκινέω, ἀπείργω, ἀποκρούομαι, κατὰβάλλω, ἐκβάλλω.

Ἀποσυνάξω, v. [exploro, more eorum qui ficos carpunt,] to examine, to search out. Κάποσυνάξεις πῖέζων τοὺς ὑπενθύνους, σκόπων. Equit. 259. SYN. Ἀποθλίβω.

Ἀποσυνάω, v. [spolio,] to take away by plundering, to deprive of. Ὅς μ' ἐξέωσέ κατέσύλησεν πάτρας. C. C. 1330. SYN. Συνάω, ἀφαρπάξω, ἀναρπάξω, ἐξαιρέομαι, ἀποστέρῃω, ἀποδύω, ἀποκλέπτω.

Ἀποσύσσω, v. [exsilio, diffugio,] to hurry from, to rush. Ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μύχον ἀντρον. ι. 236. SYN. Ἀποσεύσωμαι, ἀνδροῦω, ἀναπηδάω, ἀπαλλάσσωμαι, ἀπέρχομαι.

Ἀποσυρίζω, f. ξω, v. [sibilo, exsibilo,] to hiss. Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ἀκούων. H. in Merc. 280. SYN. Συρίζω, συρίττω, κατὰσυρίττω, ἐπισυρίττω.

Ἀποσύρω, v. [detraho, avello,] to tear away. Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπὸν ἐς ὄστειν¹ αὐτὰρ ὁ πλαγεῖς. Theocr. 22. 105. SYN. Ἀνάσύρω, διασύρω, ἀπέρω, ἀποτίλλω, ἀφαιρέω, ψιλῶ.

Ἀποσφάζω, et ἀποσφάττω, f. ξω, v. [macto, jugulo, interficio,] to sacrifice, to slay, to murder. Ὡς ἔχω γ' ἑμῶν ὁμήρους, οὖς ἀποσφάζω λαβῶν. Acharn. 326. SYN. Σφάττω, ἀναίρω, τραχελίζω, ἀποκτείνω.

Ἀποσφάλλω, v. [subverto, a recta via abduco, fallo,] to lead astray, to disappoint. Οἱμοι¹ μάτην ἦξέ, ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην. Iph. A. 742. SYN. Σφάλλω, παρὰτρέπω, πλανῶ, ἐξάπατῶ.

Ἀποσφραγίζω, v. [obsigno,] to seal up. Μάλιστα, καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.

¹ Θεοῦ is here scanned as one long syllable.

Orest. 1106. SYN. Σφραγίζω, κῆτασφραγίζω, ἐπισφραγίζομαι, ἐπίσημαίνομαι.

Ἀποσχῶ, idem quod Ἀπῆχω, q. v.

Ἀποσχίζω, v. [abscindo, reseco,] to cut off, to sever, to separate. Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φύβην. Alcest. 173. SYN. Κῆτασχιζω, ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, δρύντω, διάτμήγω, ἀποθερίζω.

Ἀποσώζω, f. σώσω, v. [servo, sanitati restituo,] to save, to restore to health, to cure. Παύσοντας ἄλγους, ἀποσώσαντας νόσον. Philoct. 1379. SYN. Διάσωζω, ἀκεῖμαι, ἰάομαι, ἐξάκεῖμαι.

Ἀποταυρόομαι, v. [taurinas iras concipio,] to be furious as a bull. Ἀποταυροῦται δμῶσιν. Med. 190. SYN. Ταυρόομαι.

Ἀποτειρίζω, v. [muro arceo,] to wall out. "Οστις πτόρ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειρίζας. Av. 1575. SYN. Ἀπειρίζω, ἐπικλείω.

Ἀποτέκμαιρόμαι, v. [judico, argumentando colligo,] to form a conjecture from, to infer, to guess. Ἀμπελάγος νότιοῦ, πόρον τ' ἀπέτεκμαιροντο. Apoll. 4. 1538.

Ἀποτέμνω, v. [abscindo,] to cut off. "Οφρ' ὁ γέρων ἵπποιο ἄρρηρόριας ἀπέτεμνε. Θ. 87. SYN. See in Ἀποσχίζω.

Ἀπότηλου, et ἀπότηλοθι, adv. [procul, longe,] at a distance, far from. Πατρὸς ἀτασθαλίῃσι. Νέον γέ μιν οὐδ' ἀπότηλου. Apoll. 4. 1092. SYN. Ἀπότηλῃ, τηλου.

Ἀποτίβατος, Dor. pro Ἀπρόσβατος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui adiri nequit,] inaccessible. Ἀποτίβατος ἄγρια. Trach. 1031. SYN. Ἀβάτος, ἀπροσπelaστός.

Ἀποτίθημι, f. θέσω, v. [depono, repono,] to lay down, to set aside. Μελαθρά· πολλὰ δ' ἀπέθεμην ἀσπάσματά. Iph. T. 377. SYN. Κατάτιθημι, καθίζω, τὰμνέω.

Ἀποτίλλω, f. ἰλῶ, 1. aor. ἰλᾶ, v. [revello,] to pull or pluck from, to tear off the hair. Σὺ δὲ κῆψίχῳ γε σκάφιδν, ἀποτέτιλμεν. Av. 806. SYN. Κατάτίλλω, περτίλλω, ἀποκόπτω, ἀποκνίζω.

Ἀποτιμά, ἄτος, τό, subst. [id quod avulsum est,] a stripping, a rending or tearing off. Ἐπαδράχμους κῆνάδας, γραιῶν ἀποτίλματά πηρᾶν. Theocr. 15. 19. SYN. Ἀπόσπασμα, ἀποκορμα, ἄγμα.

Ἀποτιμάω, v. [ignominia adificio, non honoro,] not to honor. Οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δὲ με πρώτιστον ὀνήσεις. H. in Merc. 35. SYN. Ἀτιμάω, ἀτιζω, ἀτιμάζω.

Ἀποτιμός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus, honore carens,] unhonored. Ἐπὶ τῶν ἀποτιμόν ἐν θεοῖς θέον. C. R. 215. SYN. Ἀτιμός.

Ἀποτινάσσω, f. ξω, v. [excutio, decutio,] to shake off, to cast away. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; Bacch. 253. SYN. Ἀποσειώ, ἀποβάλλω, ἐκτινάσσω, ἀναβρίπτω.

Ἀποτίνυμι,² ἀπότηνω, et ἀπότηω, v. [solvo seu reddo debitum,] to repay. Ζῶε' ὅγ' ἡ τεθνηκὲ· κᾶκόν δὲ μέ, πόλλ' ἀπότηνειν. β. 132. See also 1352. SYN. Ἐκτίννυμι, ἐκτίνω, ἀποδίδωμι, ἀντάποδίδωμι, ἀνταμείβομαι, ἀνταλλάσσομαι, ἀποδῶ, ἐκδῶ.

Ἀποτίνυμαι, v. [solvi mihi debitum curo,] to exact from, to demand one's due. Πόλῃων δ' ἀπότηνῶτο ποινήν. Π. 398. SYN. Ἀποτίομαι, τιμωρέομαι, ποιῶ, κολάζω, μετέρχομαι.

Ἀποτμήγω, f. ξω, poet. pro ἀποτέμνω, v. [abscindo,] to cut off, to sever. Δεΐδε γάρ, μὴ λαιμόν ἀποτμήξει σιδήρῳ. Σ. 34. SYN. Ἀποκόπτω, ἀποσχίζω, q. v. ἀπᾶμα, χωρίζω.

Ἀποτμήξ, ἡγός, ὁ et ἡ, adj. [abruptus, abscissus, præceps,] rugged, craggy, steep. Κυρτὸν ἀποτμήγι σκόπιῃ ἴσυν' οἱ δ' εἰδόντες. Apoll. 2. 583. SYN. Ἀποτμός, ἀπορρώξ, κῆταρρώξ.

¹ Eustath. ad Il. B. 87. says that in the Iliad τᾶμνειν and not τέμνειν is the proper reading.

² N. B. Τίνω, φθάνω, and φθίνω, with their compounds, have the penult. long in Ionic, and short in Attic Greek.—Dr. Malby.

ἄποτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [miser, infelix,] unhappy, wretched. "Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμον παιδὸς ἐνίσπες; Ω. 388. SYN. Κάκῳτρός, ἀθλῖος, δυσδαίμων, κακὸτύχης, δειλαῖος, ἀτυχής, δυστυχής, δύσποτμος.

ἄποτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abscissus, præruptus, asper,] broken off, rough, harsh, and ἡ, subst. [fastigium abruptum,] a crag, a precipice. Οὐδὲ τις ἀπότμον. Alcest. 1003. See also OE. R. 876.

ἄποτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sine potu vivit,] without drinking. Ἄποτός ἐν μέσοις βδοῖς. Aj. Fl. 324.

ἄποτρέπω, v. [averto,] to turn away. Εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τίς ἀποτρέπει, ἀλλὰ δ' ὀπίσσω. Apoll. 1. 681. SYN. Ἀποστρέφω, ἀποτρύπω, ἐκκλίνω, ἀποκλίνω, ἀπαῖναι.

ἄποτρέχω, f. δρᾶμοῦμαι, v. [currendo abeo,] to run away. Διὲ βάλε μ' ὦ γραῦς· ἄποτρέχ' ὥς τάχιστα σύ. Thesm. 1214. SYN. Ἀνᾶτρέχω, ἀνᾶχωρεῶ.

ἄποτρίβω, f. ψω, v. [detero, altero,] to wear away, to wear out. Πλευραὶ ἀποτρίβουσι, δῶμον κατὰ βαλλόμενοι. ρ. 232. SYN. Κατᾶτρίβω, παρατρίβω, ἀποτρίνω, ἀποξύω.

ἄποτρώπαις, ου, ὁ et ἡ, adj. [depulsor malorum; averruncus,] an averter of evils; a protector, a defender. Ἄπολλὸν ἀποτρώπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι. Plut. 854.

ἄποτρώπῳ, poet. Ion. pro ἀποτρέπω, v. [averto,] to turn away. Δηρὸν ἀποτρώπῳσθ' εἰς τὸν νοῦν, ὅφρα ἴδωμεν. φ. 112. SYN. Ἀποτρέπω, q. v.

ἄποτρώπη, et ἀποτρώπια, as, poet. ἡς, ἡ, subst. [depulsio,] a driving away, an escape from. Ἄλλος' ἀποτρώπῃ κάκων γένοιτο· τὸ δὲ σὺν εὐτυχῆς. Helen. 359. See also Apoll. 4. 1504. SYN. Ἐκτρώπη, ἀποστρώφῃ, ἀπολειψίς.

ἄποτρώπς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) aversandus, semotus; (2) averruncus,] (1) turned from, removed; (2) averting. Βωμῷ παρέστην, ἀποτρώποισι δαίμοσι, Pers. 208. SYN. (1) Ἀπόφρός, παρᾶτρώπς, ἀπενκτός, φευκτός, (2) ἀποτρώπαις, ἀλεξικάκός, ἀλεξιμόρος, ἀλεξητήρ, ἀποπομπαῖος.

ἄποτρίνω, f. ὥσω, v. [(1) altero, detero, (2) defatigo, abjicio,] (1) to wear away, (2) to wear out or fatigue, to cast away. Φαμί γὰρ οὐκ ἀποτρίνειν. Trach. 126. SYN. (1) Τρίνω, κατᾶτρίνω, διατρίβω, ἀποκάμνω, κοπιᾶω, κατᾶπνέω, κατᾶδᾶπνᾶω, (2) ἀποβάλλω, ἀποδοκίμαζω.

ἄποτρώγω, f. τρώξομαι, v. [comedo, avello morsu,] to tear off with the teeth, to devour. Ἡ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὦν, εἴτ' ἀποτρώγει. Ran. 365. SYN. Τρώγω, κατᾶτρώγω, κατεσθίω, ἀποφάγω, κατᾶφάγω, κατᾶβρώσκω, ἀποβρώσκω, ἀποκναίω, ἀποκείρω.

ἄποτυγχᾶνω, f. τεύξομαι, v. [aberro, ex voto non succedo,] to miss, to be disappointed. Ἄποτυγχᾶναι ἐρῶντά. Anacr. SYN. Ἐξᾶμαρτᾶνω, ἀφᾶμαρτᾶνω, διαφεύδω, σφάλλω, ἀποσφάλλω, ἀρεκτρέπω, ἀποβάλλω.

ἄπουρίζω, pro ἀφύρίζω, q. v. (Damm. c. 1770.) Ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίζουσιν ὑρούρας. X. 489.

ἄπουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe a terminis,] far removed from the frontiers. Πάτρας ἀπουρὸν, εἴτ' ἐς μέναι. OE. R. 194.

ἄπους, ὁδός, ὁ et ἡ, adj. [pedibus carens,] not having a leg or legs, having lost the use of legs, lame. Ἡ μ' ἐθηκεν ὦδ' ἄπουν. Philoct. 632. SYN. Χωλός.

ἄπουσία, as, ἡ, subst. [(1) absentia, (2) detrimentum,] absence; want, damage. Ἄπουσιν μὲν εἰπὰς εἰδὼς ἔμῃ. Agam. 924. SYN. Ζημία, βλάβη.

ἄποφάγω, v. [comedo,] to devour. Χῶπως τὰ κάλλαι ἀποφάγων ἤξεις πάλιν. Equit. 497. SYN. See Ἀποτρώγω.

ἄποφαίνω, v. [ostendo, exhibeo, probo,] to show, to exhibit, to prove. Στρατῖας ἀπεφαινόμεθ', ἦδε νόμισματά. Pers. 865. SYN. Ἀνᾶφαίνω, ἐκφαίνω, ἐκφᾶνίζω, ἀπαγγέλλω, ἀποσημαίνω, δείκνυμι, ἐξελέγχω, κατᾶμηνύω.

ἄποφέρω, f. οἶσω, v. [aufero, abduco, tollo, refero,] to carry off, to take away, to bring, to deliver. Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἐκτόρι μῦθον ἀποίσειν. K. 337. SYN. Ἀφαιρέω, ἀπάγω, ἀποκομίζομαι, ἐκφέρω, κατᾶφέρω.

- Ἀποφεύγω, f. ξομαι, v. [effugio,] to escape. Κὰν οἱ ἄγροὶ εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν. Vesp. 579. SYN. Ἐκφεύγω, διαφεύγω, διεκφεύγω, ἀναχάζομαι, ἐξάλυσσω, ἐκδιδράσκω, ἐξέρχομαι, ἀπολύομαι.
- Ἀποφευξίς, ἑως, ἡ, et ἀποφυξίς, ἑως, subst. [effugium; solutio, liberatio,] escape, acquittal. Ἄλλ' ἀκρόωμαι πάσας φωνὰς ἰέντων εἰς ἀποφευξίν. Vesp. 562. SYN. Ἀποφύγη, ἄλυξις.
- Ἀποφθῆμι, f. φήσω, v. [(1) profiteor, (2) nego, contra dico,] (1) to declare, (2) to deny, to disavow, to contradict. Ἀντικρὺ δ' ἀποφθῆμι, γυναικὰ μὲν οὐκ ἀποδώσω. H. 362. SYN. (1) Ἀπολέγω, ἀποστῶματίζω, ἀποφάσκω, (2) ἀπείπω, ἀντίλεγω, ἀποφθέγγομαι.
- Ἀπόφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indignus quem alloquamur,] who ought not to be spoken to. Σιγῇ δ' ἐτεκήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ'. Iph. T. 951. SYN. Ἀπρόσφθεγκτος, ἀνάξιος, ἀπότηρπός.
- Ἀποφθείρω, f. ἔρω, ἀποφθίνῃω, et ἀποφθίω, v. [perdo,] to destroy, to ruin. Οὐτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν. Choëph. 252. See also π. 539. SYN. Διαφθείρω, ἀπόλλυμι, κατακτείνω.
- Ἀποφθίνω,¹ ἴσω, v. [intereo,] to perish. Κάποφθίνει τὰ χρηστὰ, χῶ δειλὸς κρᾶτεϊ. Philoct. 457. SYN. Φθίνω, διαφθείρομαι, ἀπόλλυμαι, ἀποφθείρομαι, ἀποθνήσκω.
- Ἀποφθόρα, as, ἡ, subst. [exitium,] destruction. Δίκαι, σφάγαι τε σπέρματός τ' ἀποφθόραι. Eumen. 187. SYN. Φθόρα.
- Ἀποφλαυρίζω, v. [flocci facio,] to disparage. Ἀποφλαυρίζαισά μιν. Pyth. 3. 23. SYN. Φλαυρίζω, φανλίζω, ἀποφανλίζω, ἐκφανλίζω, εὐτελίζω, ἐξευτελίζω.
- Ἀποφλύζω, v. [efflo, ebullo,] to shoot or burst forth. Ὑβρίν ἀποφλύξουσιν ὑπὲρβιά μηχανῶντες. Apoll. 3. 584.
- Ἀπόφθονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [horribilis,] unnatural, horrible. Μελῆδ' ἀποφθόνον αἶμα δούς. Orest. 189.
- Ἀποφράγνυμι, v. [obstruo, communio velut septo,] to hedge round, to fence about. Εὐ γε στοχάζει καποφράγνυσαι κύκλω. Antig. 247. SYN. Ἀπόφρασσω.
- Ἀποφυσᾶω, f. ἴσω, v. [efflo,] to blow out, to breathe out. Κάπειτ' ἀνέλων μ' ἀποφυσήσας. Vesp. 330. SYN. Ἐκφυσᾶω, ἐκπνέω, ἀναπτῶ.
- Ἀποφώλιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) vanus, inanis, irritus, (2) monstrosus, (3) indoctus,] (1) trifling, vain, (2) strange, wonderful, (3) ignorant. Τέξεις ἀγλαὰ τέκν'· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναί. λ. 248. SYN. (1) Μᾶταιος, ἀνεμώλιος, (2) ξένος, τεράστιος, (3) ἀπειρὸς, ἀπαίδευτος.
- Ἀποχάζομαι, v. [secedo, recedo,] to retire, to depart from. Ἄλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἀπισχέ δὲ φάσγανον ὀξύ. λ. 94. SYN. Ἀνῆχωρῶ, ἀνέρχομαι, ἀπέρχομαι.
- Ἀποχάλλω, f. ἄσω, v. [relaxo, resolvo,] to let loose. Ἄλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα. Nub. 762. SYN. Ἀνίημι, ἀνᾰπέμνω, ἀνᾰλύω.
- Ἀποχειρῶμαι, v. [destituor,] to be deserted by. Ὀλομαν, ὀλομαν, ἀποχειρωθείς. Pax 1013. SYN. Χειρῶμαι, ἀπορνηγᾶνω, ἀποστέρῶμαι.
- Ἀποχειροῦτόνῃω, v. [suffragio meo improbo,] to vote against. Ἀποχειροῦτόνηθῆναι τρίς ἐν τῇ κκλησίᾳ. Pax 666. SYN. Ἀποψηφίζομαι, διᾰλύω.
- Ἀποχεῖω, et poet. Ἀποχεύω, f. εὐσω, v. [effundo,] to pour out, to cast away. Ὡσεῖ πόδι πλήξας, ἀπὸδ' εἰδᾰτὰ χεῦεν ἔραζε. χ. 20. See Ion 146. SYN. Ἐκχεῖω, ἀποχέω, ἐκβλύζω.
- Ἀποχρᾶω, v. [sufficio,] to supply, to be sufficient. Ἔμοι μὲν ἀποχρη τὰῦτά καὶ ψηφίζομαι. Aves 1602. SYN. Ἐξαρκεῖω, ἐπαρκεῖω.
- Ἀποχωρῶ, v. [abscedo, discedo,] to go from, to depart, to retire. Δεῦρ' ὡς ἐμ' ἀποχώρησεν, ἵνα τί σοι φράσω. Aves 1646. SYN. Ἀπέρχομαι, ἀπειμῖ, ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἀπαλλάσσομαι.
- Ἀποψᾶω, f. ἴσω, v. [abstergo,] to wipe off, to wipe, to rub. Ἀφρόν τ' ἀπέψα,

¹ See note at Ἀποτίνω.

- σώματός τ' ἐξημελεῖ. Iph. T. 312. SYN. Ἀπδμάσσω, κατὰμάσσω, ἀπὸνίπτω, ἀπὸμόργνυμι.
- Ἀποψιλῶ, v. [denudo,] to strip bare. Ταύτης ἀποψιλώσμεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχῇ. Thesm. 538. SYN. Ἀποτίλλω, ἀποθερίζω, ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ.
- Ἀποψύχω, f. ξω, v. [(1) expiro, frigefacio, refrigero,] [(2) exsicco,] [(1) to breathe out, to expire, to cool, (2) to drain out, to dry. Ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, πῶτ' Ἰλῖον ἀπὸνέοίμην. Φ. 561. SYN. Ἀποθνήσκω, ψύχω, ἀποξηραίνω, αὐαίνομαι.
- Ἀποψωλῶ, v. [præputium detraho, apellam facio,] to circumcise. Ἔπεσθ', ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε. Plut. 295.
- Ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ, subst. [(1) vacatio a negotio, (2) negligentia,] freedom from business, negligence. Καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοδόλωσης. Nub. 1005. SYN. Ἀπραξία, σχολή, ἀνέσις, ἀμελεία, κατὰφρόνησις.
- Ἀπράγμων, ὄνς, ὁ et ἡ, adj. [(1) negotiis vacuus, quietus, (2) incuriosus,] (1) not meddling, taking no trouble, quiet, (2) careless. Πλάνώμεθα, ζητοῦντες τὸ πᾶν ἀπράγμονά. Aves. 44. SYN. (1) Ἀπὸνός, ἀργός, ἡσυχός, (2) ἀμελής, ἀφρόντιστος.
- Ἀπρακτός, et Ion. Ἀπρηκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) infectus, irritus, (2) intentatus,] (1) not done, ineffectual, unsuccessful, (2) unattempted. Ἀπρηκτόν γε νῆεσθαί, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μένοινάς. Ξ. 221. SYN. Ἀνήνυτός, ἀδυνάτος, ἀτελεστός, μῆταιός.
- Ἀπραξία, as, ἡ, subst. [cessatio a rebus agendis,] a cessation from business. Ἴσὺν ἀπραξίᾳ λέγω. Orest. 420. SYN. See Ἀπραγμοσύνη.
- Ἀπρέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [indecorus, indecens, turpis,] unbecoming, improper, indecent. Μέμναμ', ὃ φθονῆρόν τὸ καὶ ἀπρέπες ἀνδρῶν αὐτως; Theocr. 5. 40. SYN. Ἀποικῶς, ἀέοικῶς, ἀεικελῶς, αἰσχυρός.
- Ἀπρίᾱτός, η, ὄν, adj. [inemptus,] unpurchased.² Ἀπρίᾱτην, ἀναποιόν, ἀγειν θ' ἱερὴν ἐκἀτόμβην. A. 99.² SYN. Ἄμισθος, ἀπομισθος, ἐκμισθος.
- Ἀπριγδοπληκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [indesinenter percussus, vel percutiens,] incessantly struck, or striking. Ἀπριγδοπληκτὰ, πολὺπλῆνῆτά δ' ἦν ἰδεῖν. Choëph. 419.
- Ἀπριγδός, η, ὄν, adj. [tenax,] clinging to, tenacious, tight. Ἀπριγδ' ἀπριγδά, μᾶλ' ἡδεύα. Pers. 1064.
- Ἀπρόβούλως, adv. [improvide, incaute, imprudenter,] inconsiderately, imprudently. Νοσφίσας' ἀπρόβούλως. Choëph. 610.
- Ἀπρόξενός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non habens πρόξενον. Vid. Eruditiss. Butler. Suppl. 247.] not received or entertained.³ Ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγηγῶν, μόλειν. Æsch. Suppl. 247. SYN. Ἀλλοδαπός.
- Ἀπρόοπτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [improvisus,] unlooked-for, unexpected. Ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτόν. P. V. 1111. SYN. Ἀσκόπτος.
- Ἀπρόσδεκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [ignotus,] undescribed. Ἡ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσδεκτός. Æsch. Suppl. 797. SYN. Ἄδηλός.
- Ἀπροσδοκητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [inexpectatus,] unexpected, sudden. Τοῦτ' ἡ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδοκητόν ἤκει. Lysistr. 352. SYN. Ἐξᾱπναιός, ἀδοκητός, ἀπρόοπτός, ἀδευκής.
- Ἀπρόσῃγρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non affabilis,] difficult to be spoken with, morose. Λέοντ' ἀπλᾶτον θρέμμ' ἀπρόσῃγρόν. Trach. 1095. SYN. Ἀπρόσοιστός, ἀπρόσμιλός.
- Ἀπρόσικτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [inaccessus, non adsequendus,] not to be approached, unattainable. Ἀπρόσικτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μᾶναι. Nem. 11. 63. SYN. Ἀπροσπλάστός, δυσπρόσδός, ἀβάτος, ἀμήχανός.
- Ἀπρόσμάχός, ον, ὁ et ἡ, adj. [invictus,] unconquerable, invincible. Ἀπρόσμάχον τέρās. Trach. 1100. SYN. Ἀμάχός, ἀήττητός, ἀνίκητός.
- Ἀπρόσοιστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [ad quem ægre accedi potest, qui sustineri haud

¹ See Dr. Bl. Choëph. 683.

² Ἀπρίᾱτην is also used adverbially, §. 316.

³ Πρόξενός denotes a person who is entitled to be hospitably entertained by a foreign State.

- potest,] inaccessible, repulsive, intolerable, troublesome. Ἄπρῶσοιτος γὰρ ὁ Περσῶν. Pers. 94. SYN. Ἄνοιστος, δύσφρῶς.
- * Ἀπρῶσμιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [abhorrens a familiaritate consuetudinis,] difficult of access. See Ἀπρῶσγήρως. Ἀκράτης, ἀπρῶσμιλον. OE. C. 1236.
- * Ἀπρῶφρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [incommodus,] inconvenient, not suiting. Νήσους, ναυβύταις ἀπρῶφρῶς. Iph. A. 287. SYN. Ἀν᾽ἐπὶτήδειος, ἀπρῶσικτός, βλάβερῶς.
- * Ἀπρῶτιμαστῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [intactus, incontaminatus,] untouched, unpolituted, undefiled. Ἄλλ' ἐμὲν ἀπρῶτιμαστῶς ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. T. 263. SYN. Ἀνύβριστός, ἀλώβητός, ἀμικαντός.
- * Ἀπρῶφασιστός, et ἀπρῶφάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex improvise accidens,] unexpected, unlooked-for. Γνώμαν σῶφρῶν ἄ θανάτους ἀπρῶφασιστός. Bacch. 1000. See Apoll. 2. 269. SYN. Ἀπροσδόκητός, ἀδοκητός, ἀπαραιτήτός.
- * Ἀπρῶφάτως, adv. [ex improvise,] suddenly, unexpectedly. Καὶ σφίσις ἀπρῶφάτως ἀνένδον μέγα κύμα παροισθεῖ. Apoll. 2. 580. SYN. Αἰφνιδίως, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης, ἀπρῶράτως, ἀπρῶόπως.
- * Ἀπτέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [non alatus,] not having wings, not adapted to flying. Ὀρήνους, ἀπτέρως ὄρνις. Iph. T. 1096.
- * Ἀπτήν, ἡνός, ὁ et ἡ, adj. [implumis,] unfledged. Ὡς δ' ὄρνις ἀπτήσιν νεοσσοῖσι προῖφρησὶ. I. 323.
- * Ἀπτόεπης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [in dicendo intrepidus, audax,] bold in speaking, audacious. Ἡρῆ ἀπτόεπες, ποῖον τὸν μῦθον ζειπές; O. 209. SYN. Ὁράσως, ὑβριστός, λοιδῶρως, δύσφημος, θρασύλογος, κάκῶλογος.
- * Ἀπτόλεμος, ου, ὁ et ἡ, poet. pro ἀπῶλεμος, adj. [imbellis,] unwarlike, cowardly. Φῶς ἐμὲν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάγκιδ' αὐτὰ δὲ πάντα. I. 35. SYN. Ἀπῶλεμος, ἀναλκίς, δειλός, θηλῶφρων.
- * Ἀπτω, v. [(1) necto, (2) accendo, (3) med. voc. ἀπτόμαι, tango, hæreo,] (1) to fasten, (2) to kindle, (3) to set on fire, (3) to touch. Ὁμνυμί, τῶν σῶν μήποθ' ἀψασθαι γάμων. Hipp. 1030. SYN. (1) Πλέκω, περὶάπτω, (2) ἀνάκαίω, (3) ἀφάπτομαι, σὺνάπτομαι, ἐχῶμαι, ἐφάπτομαι, ἐπιλαμβάνω, θίγω, θιγγάνω, ψάύω, ἐπιψάύω, προσψάύω.
- * Ἀπτῶς, ὥτως, ὁ et ἡ, adj. [qui non cadit, stabilis,] not liable to fall, steady. Ἀπτῶτι δαμάσσαις. Olymp. 9. 138. SYN. Βεβαίως.
- * Ἀπύλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quod obstrui nequit, patens, (2) effrenus,] (1) which cannot be stopped, open, (2) unrestrained. Ἐχον' ἀχάλινδον, ἀκράτης ἀπύλωτον στόμα. Rau. 839. SYN. (2) Ἀδύλεσχος, ἀθύροστόμος, ἀθύρόγλωπτός.
- * Ἀπύργωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [turres non habens,] undefended by towers. Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο. λ. 263. SYN. Ἀφρορήτος.
- * Ἀπύρως, et ἀπύρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignis expers, ignem non expertus,] exempt from fire, never having been exposed to fire. Ἀντάρ τῷ τρίτατ' ἀπύρων κατέθηκε λέβητά. Ψ. 267. See also Ψ. 270.
- * Ἀπυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fando inauditus, (2) inscius, ignarus,] (1) unheard-of, (2) ignorant, unacquainted with. Οὐδ' ἄρ' ἀπὸ Πηνελόπει' ὅλυν χρόνῳ ἦεν ἀπυστός. SYN. Ἀνήκουστος, ἀνῆκός, ἀπειθής, ἀδοξός.
- * Ἀπῶ, f. ὦσω, Dor. pro ἡπῶ, v. [sono, clamo, dico,] to utter, to cry aloud, to speak. Τί μοι τῶδε χρῆός ἀπῶεις; Orest. 1251. SYN. Ἠχῶ, προσκάλεω, κραυγάζω, λέγω, φάσκω, κηρύσσω, ἐπικηρύσσω.
- * Ἀπῶς, ὧς, ὁ, Dor. pro πατήρ, subst. [pater,] a father. Θάρσει, Ζωπύριον, γλυκερόν τέκος' οὐ λέγω ἀπῶν. Theocr. 15. 13. SYN. Πάτηρ, γονεύς.
- * Ἀπῶδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [absonus, dissonus,] out of tune, dissonant, inharmonious. Ἀπῶδός καὶ κλανυόμενός. Cycl. 487.
- * Ἀπῶθεν, adv. i. q. ἀπῶθεν, [procul, eminus,] far from, at a distance. Ἄλλ' οὖν ἔχει τί σῆμα, κἂν ἀπῶθεν ᾗ. Iph. A. 983. SYN. Ἀπῶπρῶθι.
- * Ἀπῶθεω, f. ὦσω et ὠθήσω, v. [detrudo, repello,] to drive back, to reject, to repel. Ἦν τῆσδ' ἀπῶθμεσθὶ πρὸς βίαν χθονός. Heracl. 47. SYN. Ἐκῶθεω,

- ἐκβάλλω, ἀπὸβάλλω, ἀπελαύνω, ἀπορρίπτω, ἀποκρούω, ἀποσῶβω.
 ἄπωμῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) abjurandus, lege interdictus, (2) abjurans,] (1) to be abjured, to be sworn against, to be declined under the sanction of an oath, (2) abjuring, forswearing. Ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπωμῶτον. Antig. 388. See also Antig. 394. SYN. ἄπενκτός.
 ἄπωστός, adj. verb. [repellendus, rejiciendus,] must be rejected or refused. Ἀνδρὸς οὐκ ἄπωστὸν. Herc. F. 294.
 ἄπωστος, ἡ, ὄν, adj. [expulsus,] driven from, expelled. Τέλος δ' ἄπωστος γῆς ἀπορρίφθῆσθαι. Aj. Fl. 1019. SYN. ἄποτρόπος.
 ἄπωτέρω, adv. [remotius,] at a greater distance, further off. Ἄπωτέρα σταῖς ὦδε πρὸς τὸν ἡλῖον. Nub. 771.
 Ἄρ, poet. pro ἀρά, adv. [utique, tandem, igitur,] in fact, then, therefore, also : et ἀρά, interrog. [igiturne ? utrum ? num ? an ?] Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' ἄλεξάνδροι δέχρεσθω. H. 400. Ὡ φίλτατ', ἀρὰ κάμ' ἐπισφάζει τάφω. Hec. 509. SYN. (1) Ἀρὰ γέ, δὴ, γούν, δητᾶ.
 Ἀρά, ἄς, ἡ, subst. [(1) preces, preces supplices, (2) dirae, imprecatio, (3) infortunium, noxa,] (1) a prayer good or bad, (2) a curse, (3) a dreadful misfortune. Ἀρὰς ἀράται παισὶν ἀϊοσύτατας. Phæn. 65.¹ SYN. (1) Εὐχῇ, (2) κατᾶρα, ἐπᾶρα, κατευγμᾶ, ἀναθῆμᾶ, βδελυγμᾶ, (3) ἀτη, βλάβη, λοιγός. ERITH. (2) Δύσφημος, κρύερα, δεινὴ, τάλαινα, δύστηνος, σάφης, πάτρῳς, πόλυ-
 στὸνός, πικρόγλωσσός.
 Ἀράβω, v. [fragorem vel sonitum edo,] to rattle, to clash. Δούπησεν δὲ πῆσων ἀράβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Δ. 504. SYN. Ἡχέω, κρύττω, ψόφω.
 Ἀράβια, ας, ἡ, P. N. [Arabia,] Ἀράβιας τ' ἀρεῖον ἀνθός. P. V. 428.
 Ἀράβος, ου, ὁ, subst. [strepitus, stridor dentium,] a crash, a gnashing of the teeth. Βαμβαίνων, ἀράβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. κ. 375.² SYN. Βρυγμός, ροῖζός, ροῖβδός, ἡχός.
 Ἀραγμός, οὔ, ὁ, et ἀραγμᾶ, ἀτός, τό, subst. [pulsatio, collisio, strepitus,] a knocking, collision, blow, pelting, crash. Στέρνων ἀραγμούς, οὐδὲ παμμήκεις γούους. C. C. 1609. See Cycl. 204. SYN. Ἀράβος, κινᾶχη, κτύπος, θορύβος, κινᾶ-
 βός, κινᾶθισμᾶ, πατάγημᾶ, πατάγος, ψόφος, πληγή.
 Ἀραῖος, α, ὄν, adj. [imprecationibus et diris devotus,] accursed. Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμυσιν βροτῶν γένος. Hipp. 1413. SYN. ἄπενκτός, ὑποκείμενός ἀρᾶ.
 Ἀραιός, ἄ, ὄν, adj. [(1) tenuis, rarus, (2) imbecillis, debilis,] (1) slight, unfrequent, (2) feeble, weak. Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. Π. 161. SYN. (1) Σπάνιός, κατὰδεῖς, λεπτός, ἀμύδρος, ισχνός, ἀφελής, ψιλός, λεπτάλῆς, (3) ἀσθενής, ἄβληχός, ἄδρῆνής.
 Ἀράξης, ου, et Æol. ἔω, ὁ, P. N. [Araxes,] the name of several rivers. Ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελᾶδοντός Ἀράξω. Apoll. 4. 133.³ ERITH. Κελάδων, Ἀρμένιός, Σκυθικός.
 Ἀράσμαι, v. [(1) precor, (2) imprecor, maledico,] (1) to pray, (2) to imprecate.⁴ Δώσεϊ' ἐπεὶ μήτηρ στῦγερὰς ἀρήσειτ' Ἑρινός. β. 135. SYN. (1) Εὐχόμεαι, δεῶμαι, κατὰδεῶμαι, ἀντιβόλῶ, ἱκετεύω, (2) κατᾶράσμαι, ἐπᾶράσμαι, κατ-
 ἐνύχουμαι.
 Ἀράρισκω, i. q. ἄρω, v. [apto,] to fit to or on, to adapt. Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πύδεσσιν εἰς ἀράρισκέ πέδιλά. ξ. 23. SYN. See ἄρω.
 Ἀράσσω, f. ξω, v. [pulso,] to strike against, to be at. Οὐτις τὸ νῦν ὑπείκον ἡρασόν πέτροις. Iph. T. 328. SYN. Κρούω, προσκρούω, παίω, πατάσσω, κόπτω, τύπτω, θείω, βάλλω, πλήσσω, κλάπτω.
 Αρατός, ἡ, ὄν, adj. [execrandus,] accursed. Εἶδεν ἀρατὸν ἑλκός. Antig. 973. SYN. Κατᾶρατός, ἀπενκτός, ἀραῖός.

¹ The first syllable of ἀρά seems to be always long in Homer in the arsis ; in the thesis it is frequently short.

² Ἀράβος, a P. N. occurs. Pers. 323.

³ The Araxes here mentioned is said by the Schol. to be in Scythia ; probably the Volga.

⁴ See note on Ἀρά.

- Ἄρατος, ου, ὁ, P. N. [Aratus,] a Greek poet of Cilicia, about 270 years B. C.; the author of the *Φαινόμενα* and *Διοσημεΐα*, and friend of Theocritus. Ἐπὶ προῦθυροισιν, Ἄρατῃ. Theocr. 7. 122.
- Ἀράχνης, ἀράχνης, ου, ὁ, et (2) ἀράχνη, ης, ἡ, subst. [(1) araneus, aranea, (2) araneæ tela vel textum,] a spider; a spider's web, a cobweb. Μ' ἀλάδ' ἄγει, ἀράχνης ὡς. Æsch. Suppl. 888. See also Agam. 1494. ΕΡΙΘΗ. Σόφος, δδ-λιός, Βάβυλόνιος.
- Ἀραχναῖος, α, ὄν, adj. [Arachnæus,] Arachnæan, or of Ἀράχνη, a promontory in Argolis. Ἀράχναϊὸν αἶψος, ἀστῶγειτόνας σκοπᾶς. Agam. 300.
- Ἀράχνιον, ου, τὸ, subst. [araneæ tela,] a spider's web, a cobweb. Ἡὺρ' ἀράχνιᾱ λεπτά, τὰ κ' οὐ κέ τις οὐδέ ἰδοιῦ. Θ. 280.
- Ἀρβύλη, ης, et ἀρβύλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [genus calceamenti cavi et profundi,] a kind of boot. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδα. Hipp. 1184. See also Theocr. 7. 26. SYN. Κρηπίς, ἐμβᾶς, ὑπόδημα, ἀρπίς.
- Ἀργαλέος, α, ὄν, adj. [molestus, difficilis, gravis,] troublesome, difficult. Χραιομεῖν' ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιός ἀντιφέρεσθαι. A. 589. SYN. Χάλεπός, δεινός, σκληρός, δύσκολός, δύσαρεστός, δυσχερής, πικρός, λυγρός, λευγαλέος, λυπηρός, ἀμειλίχος, στυφέλιος.
- Ἀργεᾶδης, ου, ὁ, patronym. [filius Argea,] the son of Argeas. Ἰφέα τ', Εὐίππὸν τέ, καὶ Ἀργεᾶδην Πόλυμηλὸν. Π. 417.
- Ἀργεῖος, εἰα, εἶον, adj. [Argivus,] Argive, (2) Grecian. Ἀργεῖον ὄχλον' Εὐμένη δ' ἄνωγέ μιν. Orest. 119. In plur. Ἀργεῖοι. ΕΡΙΘΗ. Ἀρηιθῶοι, ἐρίθυμοι, ἰόμωροι, κρατερῶφρονες, μὲνέχαρμαι, μὲνεπτόλεμοι, εὐκάρδιοι.
- Ἀργειφόντης, ου, ὁ, [occisor Argus, epith. Mercurii,] a name of Mercury. Ὡς ἀρὰ φωνήσας, πῶρὲ φάρμακὸν Ἀργειφόντης. κ. 302.
- Ἀργεῖλοι, ων, οἱ, subst. [extremæ et inutilis rei partes,] the refuse. Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγίαπας τῆς σῆς, τοὺς ἀργεῖλους περὶ τρώγων. Vesp. 670. See Schol.
- Ἀργεννός, ἡ, ὄν, et ἀργής, ἡτὸς et ἰδὸς, adj. [albus,] white. Βουκόλος ἀργενναῖς ἐτραφῆς. Iph. A. 574. See also Θ. 133. et Φ. 127. SYN. Ἀργίνυεις, ἀργυφός, ἀργυφῆδός, ἀργέστης, λευκός, λαμπρός, νιφθεις.
- Ἀργέστης, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) albus, (2) celer, velox,] white, fair; rapid. Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροισι καὶ ἀργέσταθ' Νότοισι. Φ. 334. SYN. (1) Ἀργεννός, ἀργηστής, (2) θῆδός, τάχυσ, ὥκυσ.
- Ἀργης, ου, ὁ, P. N. [Arges,] one of the Cyclops. Βρόντην τε Στερόπην τέ καὶ Ἀργην ὀβριμόθυμον. Theog. 140.
- Ἀρηστής, ου, ὁ et ἡ, adj. [albus,] white. Μὴ καὶ λάβοῦσά πτηνὸν ἀρηστήην ὀφίν. Eumen. 181.
- Ἀργία, ας, ἡ, subst. [otium, desidia,] freedom from work, indolence, idleness. See Ἄεργία. Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἥς ἔχουσιν ἀργίας. Med. 298. SYN. Ῥαθυμία, ἀπραγμοσύνη, ἀδράνεια, ὄκνος, ὄκηρία.
- Ἀργικέραννός, ου, ὁ et ἡ, adj. [albicans seu velox fulmen mittens,] hurling a white or rapid thunderbolt. Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω. T. 121.
- Ἀργίνυεις, εσσα, ἐν, adj. [albus, splendidus,] bright, splendid. Λύκτον, Μίλητόν τέ, καὶ ἀργινέντ' Ἀλκαστόν. B. 647.
- Ἀργιδόους, ὀδοντός, ὁ et ἡ, adj. [albos dentes habens,] having white teeth. Δὴν ἐχόμεν, πάσχοντες ὦν ἐνέκ' ἀργιδόντων. ξ. 416.
- Ἀργίπους, ὀδός, ὁ et ἡ, adj. [(1) celer, velox, (2) albis pedibus,] fleet-footed, having white feet. Ἀργιπόδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τόκῃων. Ω. 211. SYN. Ἀργός, ἀργέστης, τάχυπους, ἀελλόπους, ἀεραῖπους, ὥκυπους, τάχυδρομός.
- Ἀργμα, ἁτός, τὸ, subst. [primitiæ,] the first fruits offered to the gods. Ἡ ῤῥά, καὶ ἀργματὰ θύσῃ θεοῖς αἰετιγέτησσι. ξ. 446. SYN. Ἀκρόθινιά, ἀπαρχή, ἀπαργμα.
- Ἀργός, ἑός, τὸ, et genit. antiq. Ἀργόθεν, P. N. [Argos,] the principal city in

¹ Vide Maltbeii notam de Etymologia in loco, haud minus lepidam quam veram.

- Argolis. Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιῦσσαν. B. 559. ΕΡΙΤΗ. Ἄχαικόν, ἱπποβύτην, κλυτὸν, Πέλασγικόν, πολυδίψιδον, δίψιδον, ἱερὸν, ἱππιδόν, κοιλὸν, παλαιόν, πολυπυρρόν.
- Ἄργος, ου, ὁ, [Argus,] the name of a hound, belonging to Ulysses. Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἐλάβεν μέλανος θανάτοιο. ρ. 326.
- Ἀργός, ἡ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) velox, (2) albus, (3) iners, piger,] (1) active, vigorous, swift, (2) white, (3) inactive, idle, sluggish. Γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρά δ' εἶχον ἐργατῖν. Philoct. 98. SYN. (1) Ἀργίπους, τὰχὺς, (2) ἀργεῖος, ἀργέστης, (3) ἀεργός, ῥάθυμος, ἀπράγμων, ἄκνηρός, ἄδρανής.
- Ἀργυράμοιβος, ου, ὁ, subst. [argentarius, nummularius,] a money-changer. Πεύθονται μὴ φαῦλδν, ἐτήτυμόν, ἀργυράμοιβοί. Theocr. 12. 37. SYN. Κολλυβιστής, τράπεζίτης, χρυσάμοιβος.
- Ἀργυρεός, εα, ἔον, et contr. οὖς, ᾱ, οῦν, adj. [argenteus,] made of silver, silvery. Ἀργυρεὸν ποιησάν Ὀδλύμπιᾱ δώματ' ἔχοντες. Hes. Op. 127.
- Ἀργυρήλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex argento factus,] made of silver. Ἦν δὲ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους. Ion 1181.
- Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, subst. [pecuniola,] a paltry sum of money. Ἔγωγε τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον. Plut. 147.
- Ἀργυρίς, ἱδός, ἡ, subst. [argentea phiala,] a silver cup. Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι. Olymp. 9. 136.
- Ἀργυρόδινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [argenteos seu limpidos habens vortices,] flowing like silver, silvery, clear. Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συρμίσγεται ἀργυρόδινη. B. 753. SYN. Λαμπρὸς.
- Ἀργυροειδής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [argenti speciem habens, argenteus,] like silver, silvery. Δίνας ἀργυροειδεῖς. Iph. A. 752.
- Ἀργυρόηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [argenteis clavis distinctus,] studded with silver. Ἦ τοῖ δ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυρόηλου. Ξ. 405.
- Ἀργυρόλογος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pecuniam colligit,] raising or collecting money. Αἰτεῖ τὰχείρας ἀργυρόλογος οὐτσί. Equit. 1068.
- Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, adj. [argenteis pedibus praeditus vel decorus,] silver-footed. Ἔς Πηλῇ ἱκέτευσέ, καὶ ἔς Θέτιν ἀργυρόπεζαν. Π. 574.
- Ἀργυρόρροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [argentifluus,] silver-flowing. Πέραν δ' ἀργυρόρροτον. Herc. F. 386. SYN. Ἀργυρόδινος, λαμπρὸς.
- Ἀργυρός, ου, ὁ, subst. [(1) argentum, (2) pecunia,] (1) silver, (2) money. Πλημναι δ' ἀργυροῦ εἰσὶ περίορθοι ἀμφότερωθεν. E. 726. SYN. Ἀργυρίδν. ΕΡΙΤΗ. Αἰγλήεις, ἡέρδεις, κλυτὸς.
- Ἀργυροστερής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [furax,] depriving of money, robbing, also (2) deprived of money. Ξένων ἀπαιδὴμα κάργυροστερῇ. Choëph. 989. SYN. (2) Ἀκτεῖανός, ἀνολβός, αἰρὸς.
- Ἀργυροτοιχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [parietes argenti ornatos habens,] having walls decorated with silver. Ἀργυροτοίχου. Agam. 1546.
- Ἀργυροτόξος, ου, ὁ et ἡ, adj. [argenteum arcum gerens,] having a silver bow. Κλυθὶ μεῦ, Ἀργυροτόξ', ὃς Χρύσειν ἀμφίβεβηκας. A. 37.
- Ἀργυρονήτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [argento emtus, v. gr. servus,] purchased with money, a slave. Φθειροντὰ πλουτὶν ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Agam. 922.
- Ἀργυροφής, α, ὄν, et ἀργυφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [albus propter texturam,] silver, white, brilliant. Αὐτὴ δ' ἀργυφῆον φάρος μέγα ἐννύτῳ νύμφη. ε. 230. See also κ. 85. SYN. Ἀργεννός, λευκός, λαμπρὸς.
- Ἀργώ, ὄος, contr. οὖς, ἡ, subst. [Argo,] the name of the ship in which Jason sailed in quest of the golden fleece. Χρύσειον μετὰ κῶας εὐξυγὸν ἡλᾶσαν Ἀργώ. Apoll. 1. 4. ΕΡΙΤΗ. Ἰησὼνις, Πηλιάς, εὐλάδς, εὐπλόδς, ποντοπῶδς, γλαφύρα, κοίλη, καλλιπρωρός, θάά. PHR. Πασῶν προφῆρεσταιρῇ νηῶν.
- Ἀργῶς, η, ὄν, adj. [Argous,] belonging to the ship Argo, of Argo. Ταυτὸν ἐνεσιεβησάν Ἀργῶν σκάφος. Med. 477.
- Ἀρδεύω, et ἄρδω, f. ἄρσω, v. [irrigo, ad aquo,] to water, to moisten, to make wet. Ὅσῃν πλατύρρους Νεῖλός ἀρδεύει χθονά. P. V. 877. See also Pros. Lex.

- Theocr. 15. 30. et Pers. 806. **ΣΥΝ.** Ἐπαρδεύω, δαίνω, βρέχω, ὑπόβρεχω, κατὰβρέχω, ὀχετηγέω, ὀχετεύω, ραίνω, ποτίζω.
- ***Ἀρδην**, adv. contr. ἀέρδην, [alte, funditus, omnino,] entirely. Καὶ Ἀθημὺν ἀρδην ἀρσενων ἐξέκισαν. Hec. 875.
- ***Ἀρδμός**, οὐ, ὁ, subst. [irrigatio, aquatio,] irrigation, watering, a watering-place. Παντοίη, ἐν δ' ἀρδμοῖ ἐπηέτανοι παρ᾽ αἰ. v. 247. **ΣΥΝ.** Διὰβροχή, ποτισμός.
- ***Ἀρεθουσα**, ης, ἡ, P. N. [Arethusa,] the name of a fountain in Ithaca, (v. 408.) in Smyrna, and at Syracuse; the last is the most celebrated. Οὐκ ἐτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσ᾽ αἰ χαῖρ', Ἀρεθουσα. Theocr. 1. 117. **ΕΠΙΘ.** Εὐειδής, καλή, εὐρύθοος, Σύρακοσση.
- ***Ἀρεΐα**, ης, ἡ, subst. [minæ,] a threat. Πολλὰ δὲ μελιχίχοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρεΐη. P. 431. **ΣΥΝ.** et **ΕΠΙΘ.** See Ἀπειλή.
- ***Ἀρείος**, et Ἀρήϊος, α, ὄν, adj. [Martius, Mavortius, martialis, bellicosus,] of or belonging to Mars, martial, warlike. Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεσάτην. Orest. 1667.
- ***Ἀρείφατος**, et Ion. ἀρηίφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in bello interfectus, bellicus,] slain in war, belonging to war. Εὐδεῖν ἐωμὲν ἐκ κόπων ἀρειφάτων. Rhes. 124. See also T. 31.
- ***Ἀρείων**, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [potior, melior, præstantior,] better, braver. Ἀτρείδην, ἣ ἄρ τι τὸδ' ἀμφοτέροισιν ἀρείων. T. 56.
- ***Ἀρείων**, ὄνός, vel potius Ἀρίων, ὁ, P. N. [Arion.] Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονά διὸν ἐλαύνει. Ψ. 346.
- ***Ἄρεκτος**, ου, ὁ et ἡ, poet. pro ἄρρεκτος, adj. [infectus,] not performed. Οὐδὲ διατρίβειν ἐτὶ γὰρ μεγὰ ἔργον ἀρεκτόν. T. 150. **ΣΥΝ.** Ἀπρακτός, ἀποίητος.
- ***Ἀρέσκω**, f. ἀρέσω, et (2) ἀρέω, v. [(1) placo, concilio mihi, (2) placeo,] (1) to appease, to win over, (2) to please. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τέθηγμένον. Aj. Fl. 584. **ΣΥΝ.** (1) Ἰλάσκω, εὐμένιζω, πρᾶυνω, (2) ἀρέσκωμαι, ἀπαρέσκωμαι, ἱλάσσομαι, ἱλάσκομαι, ἀνδᾶνω.
- ***Ἀρεστός**, ἡ, ὄν, adj. [gratus,] agreeable, satisfactory. Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη. Cæ. R. 1097. **ΣΥΝ.** Εὐἀρεστός, ἄσμένος, ἡδύς, ἐπαινέτος.
- ***Ἀρετὰ**, v. [virtutis felicitatem adsequor,] to receive the happy effects of virtue. Ἐξ εὐηγεσῆς ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. τ. 114.¹ **ΣΥΝ.** Εὐτύχεω.
- ***Ἀρετῶν**, ὄνός, ὁ, P. N. [Aretaon.] Ἐγχεῖ χαλκεῖω. Τεύκρος δ' Ἀρετῶνᾶ διδόν. Z. 31.
- ***Ἀρετή**, ης, ἡ, subst. [vis, virtus; virtus bellica,] superiority, excellence, virtue; valor. Εὐψυχίαν τὴν κάρτην τῆς παρθένου. Iph. A. 1561. **ΣΥΝ.** Ἀνδρία, εὐδοξία, σπουδή, τὸ καλόν. **ΕΠΙΘ.** Θεία, ζᾷθεᾶ, εὐστεφάνος, δαιμόνεια, διδακτὴς, πολυμοχθὸς, γνησία, φίλοφρων, ἀκίνδυνος, καθάρᾳ, φᾶεννη, ὑψηλὴ, σάφης, ἐξοχὸς, κλεινὴ, ξυνή. **PHR.** See Nem. 8. 59.
- ***Ἀρήγω**, f. ξω, v. [opitulator, opem fero, proprie in bello,] to aid, to assist or defend (in battle). Ἡ μὲν μοι πρόφρων ἐπέσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. A. 77. **ΣΥΝ.** Ἀλέξω, ἐπαρήγω, βόηθω, ἄμυνω, παρίσταμαι, συλλαμβάνω, συμπράσσω, συμμάχομαι, συμπυλέμιζω, ἐπικούρω.
- Ἀρηγών**, ὄνός, ὁ et ἡ, subst. [auxiliator, adjutor,] a defender, a supporter. Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσι θεῶν. Δ. 7. **ΣΥΝ.** Ἀλεξητήρ, σύμμαχος, βόηθος, πάραστᾶτης, πάραπιστής.
- Ἀρηιθός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [agilis in prælio, bellicosus,] active in battle, like Mars, warlike. Ἐρχεταί, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηιθὼν αἰζηῶν. Υ. 167.
- Ἀρηιλύκος**, ου, ὁ, P. N. [Areilycus.] Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηιλύκου βάλε μηρόν. Π. 308. **ΕΠΙΘ.** Ἀρειμάνης, ἀνδρεῖός, ἀπιστής, ἐγχεσίμωρος, δήϊός, δαΐφρων, πυλέμιστής, μένεπυλέμους, μάχιμος, φίλοπυλέμους, σᾶκέσπαλός, πλήξιπός.
- ***Ἀρηξίς**, ἔως, ἡ, subst. [auxilium,] assistance, support. Ἀρηξίς; οὐδ' ἐδέρχθης.

¹ See Schol. at θ. 329.

P. V. 549. SYN. Ἀλέησῃς, βόηθειᾶ, ἄρωγῇ, ἄλκαρ, ἀναπανλᾶ.
 Ἀρηρότως, adv. [(1) apte, (2) firmiter,] (1) fitly, (2) tightly. Ῥίψαι θελονσα στε-
 φαίνον· ἄλλ' ἀρηρότως. Med. 1189. SYN. Στερεῶς, βεβαίως.
 Ἀρης, ἔως, ὁ, P. N. [Mars, Gradivus,] Mars, the god of war. Ῥαρες,¹ Ῥρες,
 βροτῶλοιγῆ, μαιφινῆ, τειχεῖσιπλητᾶ. E. 31. SYN. Ἐνυαλῖος. EPI TH. ἀνδρῶ-
 φθός, ἀνδρῶφοντης, ἀργαλῆος, ἀνίκητος, ἀλλοπρῶσαλλος, ἀλέγεινός, ἀτερπῆς,
 αἰδηλος, ἀμαιμάκετος, ἀπειρῆς, ἀκαμάτος, ἀτάρβητος, ἀμείλιχος, ἄγριος, ἄχαι-
 κός, αἰσμανῆς, ἀλίκτυπος, βάρβαρος, βάρυς, βάρυμηνς, δειός, διός, δῆϊος,
 δριμύς, δαφονός, δαρυσσός, δαλῶς, ἐγγέσπαλος, εὐθώρηξ, ζάμενῆς, θοῦρος,
 θρασύς, Θρηκῖος, θερμός, θῶς, ἱππῖος, κοῦθαῖος, καρχάρδων, κρατέρος, λαοσ-
 σός, λοίγιος, λυγρός, λαυδάμας, μιάστωρ, μένχαρμος, ὄξυς, οὐλός, ὄβριμος,
 πάλυδακρῶς, πάλυμοχθός, πικρός, στύγερός, σιδήρεός, σχετλῖος, τᾶμείχρως, τοξο-
 δαμνός, ὑπερβῖος, χάλκεός, χρυσήνιος, φοίνιος, φιλαίματός, φθισίμβροτος, παγκρά-
 τῆς, χάλκασις, ὤκως, ὠμοφρων, ἄτος πόλεμοιός, ἀκρητός αὐτῆς, χρυσόπληγξ.
 See Hymn. of Hom.
 Ἀρήτη, ἡς, ἡ, P. N. [Arete,] the wife of Alcinoüs. Ῥρήτη, θυγάτηρ Ῥηήνιος
 ἀντιθεοῖο. η. 146. EPI TH. Λευκώλενος, ῥόδοπηχῶς, ἀγακλειτῆ, βασιλειᾶ.
 Ἀρητήρ, ἡρὸς, ὁ, et ἀρητεῖρά, as, ἡ, subst. [sacerdos,] a priest or priestess.
 Οὐνέκα τὸν Χρῦσσην ἡτίμησ' ἀρητήρᾶ. A. 11. SYN. Ἰερεὺς, θεοπρῶπος, θυτήρ,
 θυηπῶλος, θυσοκόος.
 Ἀρητός, ου, ὁ, P. N. [Aratus,] Τοῖσι δ' ἅμα Χρῶμιος τῆ καὶ Ῥρητος θεοειδῆς.
 P. 494.
 Ἀρητός, ἡ, ὅν, Ion. pro ἄρατός, adj. [(1) precibus expetitus, (2) detestabilis,]
 (1) prayed for, (2) to be deprecated. Ῥρητὸν δὲ τῶκεῦσι γῶον, καὶ πένθος
 ἐθηκάς. P. 37. SYN. (1) Εὐκτός, εὐκατῶς, (2) ἀπευκτός, βλαβερὸς, ἐπάρατός.
 Ἀρθμῶ, v. [concilior, amicitiae vinculo jungor cum aliquo,] to be joined in
 friendship. Ῥδ' αὐτ' ἐν φίλότητι διέτμάγεν ἀρθμήσαντῆ. H. 302. SYN. Φι-
 λῶμαι, ὁμόνῳ, ὁμόγνῳ, ὁμόφρῶνῳ, συμφωνῶ.
 Ἀρθμῖος, ου, ὁ, adj. [amicus,] friendly. Ῥκαχέ Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἀρ-
 θμοῖοι ἦσαν. π. 427.
 Ἀρθμός, ου, ὁ, subst. [amicitia,] friendship. Ἀρητῖος κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῶ καὶ
 φίλότητι. Hom. Merc. 521. SYN. Φιλία, φίλότης, ὁμόνοια, ὁμόφροσύνη, σύμ-
 βῆσις, συνθήκη.
 Ἀρθρὸν, ου, τὸ, subst. [artus,] a joint, a limb. Μάρψας πῶδος νῖν, ἀρθρὸν ἦ
 λυγίζεσθαι. Trach. 792. SYN. Μῆλος, δεσμός τῶν νεύρων, ἄρμος.
 Ἀριαδνη, ἡς, ἡ, P. N. [Ariadne,] the daughter of Minos. Δαῖδᾶλος ἡσκησεν
 καλλιπλοκάμῳ Ῥριαδνη. λ. 320. EPI TH. Δυσέρως, εὐπλοκάμῳ, καλλιπλοκάμῳ.
 Ξανθή, Μινωῖς, τηλέκλειτος.
 Ἀρίγνως, et ἀρίγνως, ἡ, ὅν, adj. [valde notus, clarissimus,] well known. Ῥεῖα
 δ' ἀρίγνως πέλεται, καλαὶ δὲ τῆ πᾶσαι. ε. 108. See also Nem. 5. 21. SYN.
 Ῥμφιβροτός, περὶβροτός, ἐκδηλός, αἰμυνηστός, φανερὸς.
 Ἀρίγνως, ου, ὁ, P. N. [Arignotus,] Νῦν δ' Ῥρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπί-
 στάται. Equit. 1278.
 Ἀριδάκρως, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [propensus ad lacrymandum, multum lacrymans,]
 inclined to shed tears, weeping, lamenting. Κλάγω δ' αὐ γῶν ἀριδακρῶν.
 Pers. 941. SYN. Πόλυστῶνος, γοῆρος.
 Ἀριδείκετός, et ἀριδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde inclytus, praeclarus,] very distin-
 guished. Ῥ τεκέ Περση, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν. ε. 320. See also Apoll.
 3. 615.
 Ἀριζήλως, ἡ, ὅν, et ἀριζήλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum æmulandus, conspicuus,]
 very enviable, highly distinguished, remarkable. Ῥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτῃ
 τ' ἄχῃ σάλπιγξ. Σ. 219. See also Equit. 1329.
 Ἀρίηκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [obediens, exaudiens, dicto audiens,] listening to,
 propitious. Ῥίμφα Μελαντίους ἀρίηκός, αἶτ' ἐνὶ πόντῳ. Apoll. 4. 1707. SYN.

¹ Dr. Maltby rightly supposes that the penult. of the first Ῥpes is long by the influence of the metrical ictus. See his note on the word.

Ἐπήκοος, ὑπήκοος, κατήκοος, εἰκων, εὐπειθής, πιθάνος, εὐμένης.

Ἀριθμέω, v. [numero,] to count. Τῶν φιλτάτων ἐμοίγ' ἀριθμήσει τέκνων. Bacch. 1307. SYN. Ἀπαριθμέω, κατὰριθμέω, ἐκλογίζομαι, κατὰλογίζομαι, κατὰλέγω.

Ἀριθμηῖα, ἄρος, τὸ, subst. [id quod numeratum est, numerus,] that which is counted up, a number. Ἴσον γὰρ ἐστὶ τὰριθμηῖα τῶν πάλων. Eumen. 756. SYN. Ἀριθμός.

Ἀριθμητός, ἡ, ὄν, adj. [(1) numerabilis, (2) paucus,] (1) which may or deserves to be counted, (2) few. Τέκνοισι ἡδ' ἀλδοχοισὶν, ἀριθματοῦς ἀπὸ πολλῶν. Theocr. 16. 87. SYN. Εὐδοκίμος.

Ἀριθμός, ου, ὁ, subst. [numerus,] number, estimation. Ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὦν ἔμῳ φιλῶν. Hec. 782. SYN. Ἀριθμηῖα.

Ἀριμασποί, ὦν, οἱ, P. N. [Arimaspi,] a people of European Scythia, so called, because they were fabled to have had only one eye.¹ Ἀριμασπὸν ἐπιποβάμενον, οἱ χρυσόρριντον. P. V. 830. EPIITH. Ξανθοί, μουνῶπες.

Ἀριπρὲπής, εὖς, adj. [valde decorus vel illustris,] very distinguished, illustrious. Δώδεκά γὰρ κατὰ δῆμῳ ἀριπρὲπέες βασιλῆες. θ. 390.

Ἀρίσβη, ης, ἡ, P. N. [Arisbe,] a city of Troas. Τευθρανίδην, ὅς ἐναιέν ἐϋκτιμένην ἐν Ἀρίσβῃ. Z. 13. SYN. Δαῖα.

Ἀρίστος, ου, ὁ, et ἡ, adj. [clarus, conspicuus, insignis,] conspicuous, distinguished. Ἐς τὴ φῶς ἀγάγεν, ἀρίσμηά τὴ ἐργὰ τέκνυτο. Hymn. in Merc. 12. SYN. Ἐνδοξός, ἐκπρὲπής, ἐκδηλός, ἐπίσημος, θαυμαστός, περικλυτός, φανερός, ἀρῆφράδης.

Ἀρισθάρμυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [victor certamine curuli,] victorious in the chariot race. Ἄλλ' ἀρισθάρμυτον. Pyth. 5. 39.

Ἀρισταῖος, ου, ὁ, P. N. [Aristæus,] Κούρη Ἀρισταίῳ μελίφρὸνός, ὅς ῥα μελισσέων.² Apoll. 4. 1132. EPIITH. Βαθυχαίτης, αργεὺς, νόμιός, πέρισσόνος. PHR. Ὀπάων μήλων, ἀνδραῖσι χάρμ' αἰλοῖς ἀγχιστόν.

Ἀρισταῶ, v. [prandeo,] to dine. Εἰδὲ μὴ, 'ν πέδαῖς παχείαις οὐδὲν ἀριστήσῃτε. Vesp. 435. SYN. Γεύσθαι, ἀριστὸν ποιῶμαι.

Ἀριστεῖα, ὦν, τὰ, subst. [præmia, proprie fortitudinis ergo data,] a prize for valor. Λάβοῦσά τὰριστεῖα, σοῖσι πρὸς δόμοις. Bacch. 1228. SYN. Τὰ βράβειά, λαφύρα, γέρᾱς, στεφάνος ἐυκλείας, μεγᾶς.

Ἀριστείδης, ου, ὁ, P. N. [Aristides,] a distinguished Athenian. Οἷός περ Ἀριστείδη πρότερόν καὶ Μελτιάδῃ ζυνέσσει. Equit. 1325.

Ἀριστερός, ἂ, ὄν, adj. [(1) sinister, (2) infaustus, (3) stultus,] (1) left, on the left hand, (2) ill-omened, (3) awkward, foolish. Ἄλλὰ καὶ τὰριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαῖος ἔχον. Pax 334.

Ἀριστεύς, εὖς, ὁ, subst. [princeps, omnium fortissimus, (pl. optimates,)] the bravest, the chief, chieftain. Ἄλλὰ δ' ἀριστεύσσι δίδου γέρᾳ καὶ βασιλευσὶ. I. 334. SYN. Ὁ ἀριστός, ἀρχός, ἀρχων, ἡγεμόνεὺς, κρίνωρ.

Ἀριστεύω, v. [fortissime me gero, excello,] to behave most gallantly, to excel. Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπεύδοχον ἔμμεναί ἄλλων. Λ. 783. SYN. Κράτew, ὑπερέχω.

Ἀριστιζω, v. [prandio excipio,] to entertain at dinner. Ὅς ἀπὸ συμκρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστιζὼν ἀπέπεμπεν. Equit. 535.

Ἀριστογόνος, et ἀριστογόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) parens optimæ proles, (2) proles optima,] (1) producing a noble offspring, (2) a noble offspring.³ Ἴτε σὺν Ἡρακλῆος ἀριστογόνῳ. Pyth. 11. 5. See also Rhes. 909.

Ἀριστοκράτειμαι, v. [ab optimatibus gubernor,] to be governed by an aristocracy. Ἀριστοκράτεισθαι δηλὸς εἰ ζητῶν. b. ἐγώ; Av. 125.

Ἀριστομάχος, ου, ὁ, P. N. [Aristomachus,] one of the descendants of Hercules, whose sons, Cresphontes, Temenus, and Aristodemus, subdued and divided the

¹ See Dr. Bl. Gloss. at P. V. 830.

² The two last syllables of μελισσέων are scanned as one long syllable.

³ This difference in sense is caused by the difference in position of the accent; the former apply to the case where the words are paroxyton, and the latter, where they are proparoxyton.

Peloponnesus amongst themselves. Ἄριστομαχον γένος Ἡρακλέος¹ βασιλεύει. Pyth. 10. 4.

Ἄριστον, ου, τὸ, subst. [prandium,] dinner. Ἐσθμμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον.² Ω. 124.

Ἄριστὸνδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [benevolus,] excellently intentioned, well meaning, kind-hearted. Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστύνου Κυθήρειος. Mus. 273. SYN. Εὐνδός, εὐμειής, πρόφρων.

Ἄριστόπῳνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [optime laborans,] successfully working. Ἄριστόπῳνοις χερσὶ κράτειν. Olymp. 7. 94. SYN. Πᾶλῳπῳνός, φίλῳπῳνός.

Ἄριστὸς, η, ὅν, adj. superl. of ἀγαθός, [optimus, præstantissimus, proprie Marte sive armis,] the best, the most brave, the most excellent. Ἄριστος, ὕλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων. H. 221. SYN. Ἀμύρων. See Ἀγαθός.

Ἄριστόχειρ, εἰρὸς, ὁ et ἡ, adj. [manu strenuus,] valiant. Πημάτων ἡμὸς ἀριστεχείρ. Aj. Fl. 935.

Ἄριστᾶλῆς, ἔος, adj. [valde lubricus,] very slippery. Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ φάρ' ἀριστᾶλὲ' ἔμμεναί οὐδὲν. ρ. 196. SYN. Σφᾶλῆρος, γλίσχρος.

Ἀριφράδεως, adv. [valde perspicue,] very expressly, very clearly. Νῦν δ', ἐπεὶ ἡδὴ σήματ' ἀριφράδεως κατέλεξās. ψ. 225.

Ἀριφράδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde manifestus,] very clear or manifest. Σήμα δὲ τοι ἔρεω μᾶλ' ἀριφράδες, οὐδὲ σὲ λήσει. Ψ. 326.

Ἀρκάδες, ων, οἱ, P. N. [Arcades,] the occupiers of one district of the Peloponnesus. Πευθόμενοι· οἱ δ' ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες. Apoll. 4. 263. SYN. Ἀπιδανῆες. EPITH. Ἐγχεσίμωροι.

Ἀρκάδια, as, ἡ, P. N. [Arcadia.] Οἱ δ' ἔχον Ἀρκάδιην, ὑπὸ Κυλλίνης ὄρος αἰπὺ. B. 603.

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, P. N. [Arcesilaüs.] Ἀρκεσίλαός τε προθόηνωρ τε Κλονίος τέ. B. 495.

Ἀρκεσίς, ἔως, ἡ, subst. [auxilium, utilitas,] assistance, defence, support. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσίς; Ω. C. 74. SYN. Ἀλεξητήριόν, βόήθειά, ὄνησις, ὠφέλειά, ὠφέλημα.

Ἀρκευθός, ου, ἡ, subst. [juniperus,] the juniper. Ἀ δὲ καλὰ νάρκισσός ἐπ' ἀρκεύθοισι κόμασαι. Theocr. 1. 133.

Ἀρκέω, f. ἔσω, v. [(1) arceo, propulso, (2) opitulor, (3) sufficio,] (1) to repel, (2) to assist, (3) to be sufficient. Οὐκ ἤρκεσέ σοι μῦθον Ἀδμήτου. Alcest. 32. SYN. (1) Ἀμύνω, (2) βόηθῶ, (3) ἐπαρκέω.

Ἀρκίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sufficiens,] sufficient, adequate. Τῶν νῦν ἡντὶν' ἐγὼ τίσαι χάριν ἄρκίος εἰμι. Apoll. 2. 801. SYN. Ἐπαρκής, ἐξαρκής, αὐτάρκης, ἄξιός, δυνάτὸς, ὠφέλιμος.

Ἀρκτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [ursus et ursa,] (1) a bear, (2) the Bear, one of the constellations. Στρέφεται ὅτ' Ἀρκτός ἡδὴ. Anacr. EPITH. (1) Ἀλέγεινός, ἀναιδής, ἄγριός, ἀμαιμάκετός, ἀταρβής, θαρσῦλέος, κρυερός, λυσσᾶς, λάσι' αὐχην, ὄρεστιάς, στῦγερός, ὠμὸβρός, χαιτήεις, (2) Ἀρκᾶς, βύρειός, ξηρά. SYN. (2) Ἀμαξά, κύνουρως, Ἐλίκη.

Ἀρκῦς, ὅος, ἡ, subst. [rete, cassis,] a net. Πλεξάμενός ἄρκυς. Lysistr. 791. SYN. Ἀμφίβληστρόν, ἀμφίβρολη, δίκτυον.

Ἀρκύστατός, ἡ, ὅν, adj. [inextricabilis,] inextricable. Πέπτωχ' ὁ τλήμων ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις. Soph. Electr. 1504.

Ἀρμά, αῖτος, τό, subst. [currus, item P. N. (vid. B. 499.)] a car, a chariot. Γένοιθ' ὑφ' ἁρμάτων ἡγάγον φίλητους. P. V. 465. SYN. Ἀμαξά, ὄχος, ὄχημα, δίφρος. EPITH. Ἀγκυλόν, αἰψήρον, δαιδάλειον, εὐξυγόν, εὐξοόν, ευτράχον, εὐπέπυκασμένον, καλλιζυγές, χρυσέοτενκτόν, καμπυλόν, κολλητόν, τετράροον, τέ-

¹ Ἡρακλέος is here a molossus. See Antistr.

² Others read ἐντύνοντο ἄριστον, and prefix the digamma to ἄριστον. The antepenultima of ἄριστον is always long in writers subsequent to Homer; and the two passages in which ἄριστον occurs in Homer may not interfere with the usual metre by reading ἐντύνοντ'. See however Heyne's note at Ω. 124. and Clarke.

- θριππὺν, σέλασφῶρον, ποικίλυν. PHR. 'Αρμάτων ὄχος.
 'Αρμάτια, ἀς, ἡ, subst. [demensum, alimentum, cibus,] a portion or allowance of food. 'Αρμάτιαν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πένεσται. Theocr. 16. 35. SYN. Τρῶφι, ἐδωδή, σιτῶν, σῖτος.
 'Αρμάμαζα, ἡς, ἡ, subst. [carruca, rheda,] a litter, a palanquin. 'Ἐφ' ἀρμάμαζων μαλθακῶς κατὰκείμενοι. Acharn. 70.
 'Αρμάτειός, α, ὄν, adj. [ad currum pertinens,] belonging to a chariot. 'Αρμάτειον, ἀρμάτειον μέλος. Orest. 1380. SYN. Λεπτὸς, ὀξύφωνος.
 'Αρμάτεύω, v. [aurigo,] to drive a chariot. 'Ηῶσιν ἀρμάτεύσας. Orest. 989. SYN. 'Ηνιόχῳ, ἡνιόχευω, δίφρηλάτῳ, ἰθύνω. PHR. Πτανὸν δίωγμα πῶλυν τέθριπποβάμον, σδόλφ διφρέειν.
 'Αρμάτηλατης, ου, ὁ, subst. [auriga,] the driver of a chariot, a charioteer. Εἰσ-ἤλθε πολλῶν ἀρμάτηλάτων μετὰ. Soph. Electr. 700. SYN. Δίφρηλάτης, ἡνιόχος, ἡνιόχευς, ὑφηνιόχος, τρύχηλάτης.
 'Αρμάτόκτυπος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [edens strepitum e motu curruum,] sounding from the motion of carriages. Τὸν ἀρμάτόκτυπον ὑπόβον. Sept. Theb. 188.
 'Αρμάτοπηγος, οὔ, ὁ ἐτ ἡ, subst. [curruum fabricator,] a carriage-maker. Τὴν μὲν θ' ἀρμάτοπηγὸς ἀνὴρ αἰθωνί σίδηρῳ. Δ. 485. SYN. Τέκτων.
 'Αρμάτροχία, ἀς, ἡ, et poet. ἀρμάτροχιῇ, ἡς, subst. [orbita,] the track of a carriage. Γίνετ' ἐπισσώτρων ἀρματροχίῃ κατόπισθεν. Ψ. 505.
 "Αρμένος, η, ὄν, item ἄρμενός, adj. [adaptatus, habilis,] fitted, suitable. Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν πύλαμυσί. ε. 234. SYN. 'Ηρμοσμένος, ἀρμόδιος, προσηκων ἐπιτήδειος, ἐρίηρος, ἱκανός, σύμφερτος, οἰκεῖος, σύνωδός.
 'Αρμόζω, f. σω, v. [(1) adapto, (2) convenio,] to adapt, to suit, to fit. 'Ἐλισσ' ἐμοῖς νότοις, καὶ σδόμ' ἀρμόσον. Med. 76. Συναρμόττω, προσηκῶ, συγγίνεμαι, ἅπτω, συνάπτω, ἀρτίζω, ἀρτύνω, συντίθημι, συναῶ, πρόσάπτω.
 'Αρμοί, et ἀρμοί, adv. [modo, vixdum, nuper,] lately, just now. 'Αρμοὶ πέπνυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηγὸν πόνους. P. V. 636. SYN. "Αρτί, ἀρτίως, νέωστί, ἐξαίφνης.
 'Αρμόνια, ἀς, ἡ, P. N. [Harmonia,] the mother of the nine Muses. Ξανθὰν 'Αρμόνιαν φθνεῦσαι. Med. 830. EPITH. "Απῶνος, ἄψευστός, βδωπίς, λίποπατρὶς, παμμήτωρ, ξανθή.
 'Αρμόνια, ἀς, ἡ, subst. [compages, concentus,] arrangement, harmony. 'Αρμόνια κακὰ δύσ-ταῖος. Hipp. 161. SYN. Σύστασις, σύνωδια, ἀρμός. EPITH. "Ενθέος, διὰ, ἐρατὴ, σφῆ, ὁμόφωνος.
 'Αρμός, οὔ, ὁ ἐτ ἀρμοσμά, ἄρτος, τὸ, subst. [compages, aptus ordo,] a fastening, a joining, harmonious order. 'Εκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἰδὼ δίπλουν κακόν. Med. 1312. See also Helen. 410.
 'Αρμόστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [gubernator,] the director, the commander. "Αγάμεμνον', ἀνδρῶν ναυβάτων ἀρμόστωρ. Eumen. 450. (Sch.) SYN. Διάκτωρ, ἀρχός, ἄρχων, βασιλεὺς.
 'Αρνάκις, ἰδός, ἡ, subst. [pellis agnina,] a lamb's skin. "Η μὰν ἀρνακίδας τέ καὶ εἰρήϊά τῷδε πάτησεῖς. Theocr. 5. 50.
 'Αρνεῖος, οὔ, ὁ, subst. [agnus adultus,] a full-grown lamb. 'Αρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶψ' εὐκνήμιδες εταῖροι. ι. 550. EPITH. Δασύμαλλος, πηγεσίμαλλος, μελάνο-χροός. SYN. Κριός, κτῆλος, ἄμνος. PHR. Μήλων ὄχ' ἀριστὸς ἀπάντων.
 'Αρνεῖμαι, v. [nego, recuso,] to deny, to refuse. "Α δ' εἰπὼν εἰς ἀπαντὰς, οὐκ ἀρνήσεται. Hec. 303. SYN. "Απαρνεῖμαι, ἐξαρνεῖμαι, ἀποφάσκω, ἐξαρνός εἰμι.
 'Αρνευτήρ, ἦρος, ὁ, subst. [urinator,] a diver. Πάντ' ἀμύδεις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρϊ εὐκίως. M. 385. SYN. Κυβιστητήρ, κολυμβητήρ.
 "Αρνη, ἡς, ἡ, P. N. [Arne,] a town in Boeotia. Οἱ τὲ πολυσταφύλον "Αρνην ἐχόν, οἱ τὲ Μιδεῖαν. B. 507. EPITH. Βότρυεσσα, πολυσταφύλος.
 'Αρνήσιμος, η, ὄν, adj. [inficiendus,] which must be denied. 'Ἐμοὶ δὲ τούτων

¹ The dirge which the Trojans uttered when they saw the body of Hector dragged round the walls behind the chariot of Achilles. Plutarch Op. Mor. p. 596 & p. 2077. calls a certain kind of harmony ἀρμάτειος νόμος. See Steph. Th. tom. 1. c. 585. H.

οὐδὲν εστ' ἀρνήσιμον. Philoct. 74.

"Αρρησις, εως, ἡ, subst. [negatio,] denial. "Αρρησις οὐκ ἐνεστὶν ὦν ἀνιστορεῖς. CE. R. 578.

"Αρρυμαι, v. [in me suscipio, conor vindicare vel adipisci,] to take upon oneself, to claim. "Αρρῦμένος πατρός τε μέγα κλέος, ἥδ' ἐμὸν αὐτοῦ. Z. 446. SYN. "Απαιτέω, λαμβάνω, ἀπολαύμαι, ἐπιτυγχάνω.

"Αρρῶσις, εως, ἡ, subst. [(1) aratio, (2) arum,] (1) a ploughing, (2) a ploughed field. 'Εν δ' ἄρρῶσι λείη' μᾶλ' ἀ κεν βᾶθ' ἰὼν αἰὲν. ι. 134. SYN. "Αρρῶς, ἄγρῶς. EPITH. Πῶλλήλῃος, λίπαρά.

"Αρρῶτηρ, ἥρως, et ἄρρῶτης, ου, ὁ, subst. [arator, agricola,] a ploughman. Ποιμῆν, οὐδ' ἄρρῶτηρ, εἶς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ πᾶρέξει. Ψ. 836. EPITH. "Ακάματος, τᾶλαεργός, κρατέρως, οὐζυρός.

"Αρρῶτος, ὁ, subst. [(1) aratio, (2) tempus arandi, (3) seges,] ploughing, the time of ploughing; the result of ploughing, a crop; a year. Μῆτ' ἄρρῶτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τίνα. CE. R. 278. SYN. "Αρρῶσις, ἐνιαυτός.

"Αρρῶτρίαια et ἄρρῶ, v. [aro,] to plough. Τῇ πῶτ' ἄροτρίῳντι σὺνήντετο. Call. 3. 161. See also ι. 108. SYN. "Αλδοκίω, πόλεω. PHR. Χθονὰ τάρασσω.

"Αροτρῶν, ου, τὸ, subst. [aratrum,] a plough. Νειὼν ἀνέλκηνον βῶε οἶν' ὅπ' ἐπηκτόν, ἄροτρῶν. ν. 32. EPITH. "Αδάμαντινῶν, μὲγερῶν, εὐκαμπές, ἰμερῶν, πηκτόν.

"Αρουρά, as, ἡ, subst. [(1) arum, (2) terra,] (1) ploughed land, (2) land, earth. Πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρουρά. Γ. 115. SYN. (1) Λήιον, ἄγρῶς, (2) γαῖά, γῆ, αἶς, χθὼν, πέδον. EPITH. "Ανθοφόρος, ἀφνειός, βᾶθυλήϊος, βᾶθεῖα, διψᾶς, ἐρίβωλός, ζεῖδωρός, καρποφόρος, θαλεθουσα, μάλ' ἀκῆ, οἰκεία, πυρροφόρος, πείριά, πολυκτεῖνός, ὕγρα, φέρεσβίος, χιόνώδης, ψάμαθώδης.

"Αρουραῖος, et Dor. "Αρωραῖος, α, ὁν, adj. [ruralis,] rural. "Αληθές, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ; Ran. 840. See also Acharn. 762. SYN. "Αγροικός.

"Αρπάγδην, adv. [raptim,] rapidly. "Αντίαῖ ἀρπάγδην ὕπισω φέρων, ὄφρ' ἐπελασσά. Apoll. 1. 1017.

"Αρπάγη, ἥς, ἡ, subst. [raptus, rapina,] a rape, a carrying off. "Ὀν, εἴτε χρή-ζεις, θηροῖν ἀρπάγην πρῶθες. Eur. Electr. 896.

"Αρπάγιμος, η, ὁν, adj. [rapto quæsitus,] obtained by violence. "Αρπάγιμας οὐκ ἄνυστ' ἀμέτεστίχεν ἰχθυῖα κόρας. Call. 6. 9.

"Αρπάω, f. ξω et σω, v. [rapio, abripio, prædor,] to carry off, to plunder. Κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μέλεθ δὲ μοι ἐσσεταῖ ὁρμή. ε. 416. SYN. "Απαιρέω, ἄγρευω, λήϊω, κλέπτω.

"Αρπακτήρ, ἥρως, et ἄρπαξ, ἄγος, ὁ, subst. [raptor,] a plunderer. "Αρρῶν ἥδ' ἐρίφων ἐπιδήμιος ἀρπακτῆρῆς. Ω. 262. See also Hes. Op. 354.

"Αρπαλέως, adv. [avide, rapaciter,] rapaciously. "Αρπαλέως, ἄκων' κακὰ δὲ μνηστῆροσι φύτευεν. ξ. 110. SYN. "Αρπάγδην, τάχ' εως.

"Αρπαλίζω, v. [avide excipio,] to receive greedily. Πύθησθ' ἐκ κοῦτοῖσιν ἀρπαλίζετ' ἐ. Sept. Th. 229. SYN. "Αφαιρέω, ἐπιδιώκω, ἀσμένως δεχόμεναι.

"Αρπη, ἥς, ἡ, subst. [falx,] a pruning-hook, a sickle, a scythe. Σκαιῇ, δεξιτέρῃ δὲ πελώριον ἑλλάβεν ἀρπην. Hes. Theog. 178. SYN. Δρεπάνον, δρεπάνη, ζάγκλον. EPITH. "Αγκυλόδους, γαμφώνυξ, καρχαρόδους, μακρά, οὐζυτός, χαλκήλατος.

"Αρπη, ἥς, ἡ, subst. [avis quædam rapax,] a kind of kite. "Η δ', ἀρπη εἰκυῖα τάνυπτερόγι λίγυφώνω. T. 350.

"Αρπυῖα, as, ἡ, subst. [Harpyia,] a Harpy. Νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς "Αρπυιαὶ ἀνηρείψαντο. ξ. 371. SYN. Τάχεια, θῶη, ὠκυπέτης, πῶδαργη, ἠκυκόμενος.

"Αρρήκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non fractus, insolubilis,] unbroken, not to be broken, strong. "Αδάμαντινων δεσμων ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. P. V. 6. SYN. "Αρρῶξ, στέρεος, βέβαιος, ισχυρός, ἀλύτος, δύσλυτος.

"Αρρῆν, et Att. "Αρσην, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [mas, virilis,] male, masculine. Καὶ Λημὺν ἄρδην ἀρσένων ἐξέκισαν. Hec. 875. SYN. "Αρρένογενής, μέγας, κρατέρως.

"Αρρήνης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [ferus, sævus,] savage, fierce. Νῦν δὲ λίην ζακτόν

¹ See Trach. 69, where ἄρρῶς is used for ἐνιαυτός.

- τὶ καὶ ἀρρήνῃς γένετ' αὐτῶς. Theocr. 25. 83. SYN. Χάλεπός, ἀγρίος, δυσχέρης.
- * Ἀρρήτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [uon dictus, nefandus,] not spoken, not to be spoken, shocking. 'Ἀρρήτ', ἀνωήμαστᾶ, θανυμάτων πέρα. Iiec. 705. SYN. Ἀφάτῶς, ἀφραστὸς, ἀθεμίτῶς, ἀνῶστῶς, ἀφθεγκτῶς, ἀφθογγῶς.
- * Ἀρρίχῶς, ου, ὁ et ἡ, subst. [cophinus,] a basket. 'Ἄλλ' ὥς τάχιστα σὺ μὲν ἴων τὰς ἀρρίχους. Av. 1309. SYN. Σπύρις, κόφινος.
- * Ἀρρύθμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [immoderatus,] immoderate, disorderly. Μηδ' ἀρρύθμῶς ἔλθοις. Hipp. 531. SYN. Ἀμέτρητῶς, ἀτακτῶς, ἀμουστῶς, παρὰ πλῆξ.
- * Ἀρρυσίαστῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pignoris loco captus non est,] not taken as a pledge. Κάρρυσίαστους, ἐν τ' ἀνύλῃ βροτῶν. Æsch. Supp. 613.
- * Ἀρρῶξ, ωγός, ὁ et ἡ, adj. [non fractus,] unbroken. Καὶ χέροσος ἀρρῶξ, οὐδ' ἐρημαξενμένη. Antig. 251. SYN. See Ἀρρήκτῶς.
- * Ἀρς, ἀρνός, ὁ et ἡ, subst. [agnus,] a lamb. Ὅποτε χρυσείας ἐπὶς ἀρνός. Orest. 803. SYN. Ἀρρεῖος, ἄρνός. EPITH. Ἀπαλδῶχρως, μηκᾶς, νεόγνός, λευκός.
- * Ἀρσενόγενής, ἔος, adj. [masculus,] male, manly. Δυσφρόν ἀρσενόγενῆς. Æsch. Supp. 820. SYN. See Ἀρρήν.
- * Ἀρσενόπληθής, ἔος, adj. [maribus confertus,] crowded with males. Πνεύματι χώρας ἀρσενόπληθῆ. Æsch. Supp. 30.
- * Ἀρσινόη, ης, ἡ, P. N. [Arsinoë,] the name of two wives of Ptolemy Philadelphus, one of them the daughter of Berenice. Ἀρσινόα πάντεσσι κάλοις ἀνιτάλλει Ἄδωνιν. Theocr. 15. 111. Ἀρτάκτα, as, ἡ, P. N. [Artacia,] a fountain in the country of the Læstrygonians. Ἀρτάκτιν, ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προὔτ' ἀστὺ φέρεσκον. κ. 108.
- * Ἀρτάμῳ, v. [trucido,] to butcher, to cut in pieces. Ἄλλ' ἀνδρᾶς ἀρτάμοισι λαίψηραις γνάθος. Alcest. 510. SYN. Κάτασχίζω, κατὰ κόπτω, ἀποσφάττω.
- * Ἀρτέμιτιον, Dor. pro Ἀρτέμισιον, ου, τό, P. N. [Artemisium,] a promontory of Eubœa where Xerxes engaged with, and was defeated by, the Grecian ships. Ὅκα τοι μὲν ἐπ' Ἀρταμίτῳ. Lysistr. 1251.
- * Ἀρτάνη, ης, ἡ, subst. [laqueus, suspendium,] a halter, suspension. Πολλὰς ἀνωθεν ἀρτάνας ἐμὴς δέρης. Agam. 848. SYN. Ἀρχόνη, ἑώρα, πλεκτάνη, ἱμάς, βρόχος.
- * Ἀρτᾶω, v. [suspendo,] to hang, or suspend. ἱμάσιν εἰς τοῦπισθεν ἀρτήσας δέμας. Hipp. 1217. SYN. Ἀπαρτᾶω, ἀναρτᾶω, ἐπικρέμαμαι.
- * Ἀρτέμις, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [integer, sanus,] unhurt, entire, sound. Νοστήσας εὐροίμ' σὺν ἀρτέμεισσι φίλοισιν. N. 43. SYN. Ἀβλάβης, ἀτρωτός, ἀρτίος, σῶος, ὑγίης.
- * Ἀρτέμις, ἰδός, acc. ἰδᾶ et ἰν, ἡ, P. N. [Diana,] Ἀρτέμιδι σὲ ἐγω γέ, Διὸς κόρη μέγαλειό. Ξ. 151. EPITH. Πόντᾶ, πόντιᾶ, κελᾶδεινῇ, χρυσηλακᾶτῶς, ἐλάφηδολός, ἰδοχαιρᾶ, αἰδοία, ἀγνῇ, ἀγροτέρα, εὐπλοκάμῳς, χρυσήνιός, χρυσόθρονός, ἀτειρῆς, ἀδμητῶς, ἀγκυλόδοτος, γαιήοχος, εὐστεφάνος, ξανθῇ, θρειβᾶτης, χρυσῆσθόσιρῶχος, λῶχεῖα. See Hymn to Diana.
- * Ἀρτηρία, as, ἡ, subst. [vocis iter; vena vitalis,] the windpipe, an artery. Βεβρωκὲ σάρκας, πλεῦμόνός τ' ἀρτηρίας. Trach. 1056. SYN. Φλέψ, πνεύματός et αἵματος διαρρή.
- * Ἀρτί, adv. [recenter, jam, olim, nunc,] recently, just now, lately, now. Ξεῖν', ἡ ἄρτι σὲ μάλλον ἄχαιοι εἰσθρῶσιν. v. 166.
- * Ἀρτιάζω, v. [ludo par impar, computo,] to play at odd and even, to calculate. Σατήρησ' δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν. Plut. 817. SYN. Παίζω.
- * Ἀρτίβρεφής, ἔος, adj. [ab infante editus,] uttered by a newly-born child. Ἀρτίβρεφείς βρέμονται. Sept. Theb. 342.²
- * Ἀρτιδάκρυς, ὕος, ὁ et ἡ, adj. [recens lacrymans,] recently weeping. Ὡς ἀρτιδάκρυς εἰμὶ καὶ φόβον πλᾶ. Med. 899.
- * Ἀρτιέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. ["ap. Hom. in sensu minus hono, apta ad fraudem loquens; (2) ap. Hes. et Pind. veridicus, (3) garrulus,] speaking with an in-

¹ See Damm. c. 2164.² See Dr. Blomfield's note on the passage.

- tention to impose, (2) speaking truly, (3) ready in speech, talkative. Πολλὰ μὲν ἀρτίεπής. Isth. 5. 58. SYN. Λέγειν δεινὸς or ἱκανὸς, ἀδόμεσχος.
- Ἀρτιζῶγια, as, ἡ, subst. [recens conjunctio,] a recent union. Πόθεν οὖσα ἰδεῖν ἀρτιζῶγίαν. Pers. 548.
- Ἀρτίζω, et ἀρτιζόμαι, v. [compono, paro,] to arrange, to prepare. "Υδάτι δ' ἐν μέσσω νύμφαι χόρον ἀρτίζοντο. Theocr. 13. 43. SYN. Ἀπαρτίζω, καθαρτίζω, ἀρτύω, ἐξαρτύω, ἀρμόζω, συναρμόζω, διακοσμέω, ἐτοιμάζω, εὐτρέπιζω, συντάσσω.
- Ἀρτιθάνης, εἰς, ὁ et ἡ, adj. [recens mortuus,] recently dead. Δώμασιν ἀρτιθάνῃ τῷ γάρ. Alc. 616.
- Ἀρτίκολλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens, i. e. accurate glutinatus,] recently or closely glued or attached, clinging closely. Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονός. Trach. 770.
- Ἀρτιμάθης, εἰς, ὁ et ἡ, adj. [recens doctus,] but recently become acquainted with. Ἀρτιμάθης κάκων. Hec. 685. SYN. Ἀρτιδάης.
- Ἀρτίως, α, ὁν, adj. [par, integer, &c.] even, suitable to, entire. Τίτν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρέσιν ἀρτιά ἦδη. E. 326. SYN. Ἀρτέμης, ἴσος, σύμφωνος, ἀρμόδιος, ἀτάλαντος, ἀκέραιος, ὑγίης, τελειός.
- Ἀρτίπλουτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens ditatus,] recently acquired. Λαβὼν, πένυς ὡς, ἀρτίπλουτὰ χρήματᾶ. Æsch. Suppl. 742.
- Ἀρτίπους, et ποῖτ. ἀρτίπους, πῶδος, ὁ et ἡ, adj. [pedibus integer et valens,] active in the feet, nimble. Ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους. Trach. 58. See also I. 501.
- Ἀρτίτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [modo amputatus,] lately cut. Γοργόνος ἀρτίτμον κεφαλὴν βασίλῃ κἀμίζων. Apoll. 4. 1515.
- Ἀρτίτροπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puerilem ætatem vix egressus,] Κλαυτὸν δ' ἀρτίτροποις. Sept. Theb. 323.¹
- Ἀρτίφρων, ὄντος, adj. [integra mente præditus,] sensible, prudent. Οὐτὶ μάλ' ἀρτίφρων' ἐπεὶ οὐ τὸλμησεν ἑκαστᾶ. ω. 260. SYN. Σόφος, εἰδήμων, ἀσκηθής, εὐκάροδός.
- Ἀρτίχριστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens unctus,] recently anointed, or spread. Ἔως ἂν ἀρτίχριστὸν ἀρμόσαιμι πον. Trach. 700.
- Ἀρτίως, adv. [(1) integre, perfecte, (2) modo, nuper, tandem,] entirely, completely, justly; now, lately, at length. Τὴν τ' ἀρτίως θανούσᾶν ἐκγόνον σέθεν. Hec. 941. SYN. Τελείως, ὑγιῶς, ἀρτί, νέωστί, πάλιν, αὐτίκα, νῦν.
- Ἀρτιπώλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [quæ panem vendit,] a female vender of bread. "Ἀνδρας ποιητὰς, ὃσπερ ἀρτιπώλιδας. Ran. 857.
- Ἀρτός, ου, ὁ, subst. [(1) panis, (2) cibus quivis,] a loaf, bread; any food. Ἀρτους ἐκ κύνεοιο δῶω παρῆθηκεν αἰέρας. σ. 119. EPIITH. Ἀγέλαϊος, γλυκύς, θεσπέσιος, μὲνδεϊκής.
- Ἀρτυμά, αἶτος, τὸ, subst. [condimentum,] seasoning. Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτυμαῖσι παντὸδαποῖσιν. Batrom. 41. SYN. Ἄρωμα, ὄψον.
- Ἀρτύνω, et ἀρτύω, v. [apto, apparo, instruo,] to arrange, to adapt, to prepare. Οἱ δὲ τίς πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. M. 43. SYN. Ἐξαρτύω, ἀρτίζω, ἐντύω, ἐντύνω, ποραῖνω, ἀρασκευάζω.
- Ἀρτύβαλλος, ου, ὁ, subst. [marsupium, crumena; balneorum instrumentum,] a scrip, a purse; a bottle or vessel used in the baths. Εἰτὰ κατὰσπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρτύβαλλω. Eq. 1094. (See Brunck in l. c.)
- Ἀρτύω, or ἀρτύω, v. [haurio, e profundo traho,] to draw water, to exhaust. Κἀθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρύσαιμαν; Hipp. 209. SYN. Ἀντλέω, ἀπαντλέω, ἐκφέρω, ἐκκένω.
- Ἀρχαγός, Dor. pro Ἀρχηγός, q. v.
- Ἀρχαῖα, ων, τὰ, subst. [res pristinae vel antiquæ,] things antiquated or obsolete, the principal. Καὶ γάρχαῖα καὶ τόκοι τόκων. Nub. 1156.
- Ἀρχαῖκός, ἡ, ὁν, adj. [(1) antiquam rusticitatem præ se ferens, (2) stultus, simplex,] old-fashioned, clownish, simple. "Οὔτι παιδάρτιον εἶ, καὶ φρόνεις τὰρχαῖκά. Nub. 821.

¹ See Dr. Blomfield's note.

- Ἀρχαιῶγόνος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [primogenitus, priscus,] first-born, of ancient descent. Σπέρμα μὲν ἀρχαιῶγόνων. Antig. 981. SYN. Πάλαιγενής, παλαιῶγόνος, προγόνος, παλαιός.
- Ἀρχαιοπλουτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [a majoribus dives,] receiving wealth from ancestors. Ἀρχαιοπλουτῶν δεσποτῶν πολλὴ χάρις. Agam. 1010. SYN. Ἀρχεπλουτός.
- Ἀρχαιοπρεπής**, ἔος, adj. [antiquitatem referens,] to be revered for its antiquity, venerable. Μεγάλο-σχήμυνά τ' ἀρχαιοπρεπῇ. P. V. 416.
- Ἀρχαῖος**, α, ὄν, adj. [(1) priscus, (2) ineptus, delirus,] ancient, former; old-fashioned, foolish. Φοίβου προφήτης, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον. Ion. 1321. SYN. (1) Πάλαιος, χρονίος, γηραιός, Ὠγγίος, παλαιγενής, ἀρχαιοπρεπής, (2) εὐ-ήθης, ἄπλους, μῶρος, λήρος, ἀπράγμων.
- Ἀρχεδίκης**, ου, ὁ, subst. [justus et legitimus princeps,] a legal and just governor. Ἄθ-συλαῖσαι βίαιως ἀρχεδίκῃν τῷκεων. Pyth. 4. 196.
- Ἀρχεῖος**, α, ὄν, adj. [quod ad imperium spectat,] imperial, lordly. Ζηῶς ἀρχεῖαι δέχονται. Olymp. 132.
- Ἀρχεκάκος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [auctor malorum,] causing evils. Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέροντο. E. 63.
- Ἀρχελαός**, οὔ, et ἀρχέλας, ὁ, subst. [populi rector,] a ruler of the people. Ἀρχέλας, ἔσει. Equit. 164. See also Pers. 302. SYN. Ἀρχελέως, ἀρχεπῶλις, ἄρχων, ἀρχηγός, βασιλεὺς.
- Ἀρχεπλουτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [avitas opes possidens,] possessing hereditary property. Ἄλλ' ἀρχεπλουτον καὶ καταστάτην δόμων. Soph. El. 71.
- Ἀρχεπῶλις**, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [civitati imperans,] Ἐνθα εἴν ἀρχεπῶλιν. Pyth. 9. 92. SYN. See in Ἀρχέλας.
- Ἀρχεπτόλεμος**, ου, ὁ, P. N. [Archeptolemus,] the charioteer of Hector. Ἰφίτιδην Ἀρχεπτόλεμον θράσυν, ὃν ῥά τῶθ' ἵππων. Θ. 128. SYN. Ἐκτόρος ἡνιόχευς.
- Ἀρχετης**, ου, ὁ, subst. [princeps, dux,] a prince, a leader. Ἐπέσιν ἔμος, ἔμος ἀρχετας. Eur. Electr. 1149. SYN. See in Ἀρχηγός.
- Ἀρχεῦω**, v. [impero,] to command. See Ἀρχω. Ἀρχεῦεν Τρώεσσι κατὰ κρά-τερᾶς ὑμῖνας. E. 200.
- Ἀρχεχῶρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui chorum ducit,] leading the dance. Πόδος ἀρχεχῶρου πληγαῖς Φρυγίαις. Troad. 151.
- Ἀρχή**, ἡς, ἡ, subst. [(1) initium, (2) imperium,] (1) a beginning, (2) government, dominion, power. Κάθεξέτ' ἀρχῆς, οὐ μέθισσάται θρόνων. Phoen. 73. SYN. (1) Προϊμῖον, προοίμιον, εἰσοδός, (2) δυναστεία, ἰσχύς, δυνάμεις, ἐξουσία, κύρος, κράτος, τύραννις. EPIPH. Αἰώνιος, δυσάλωτος, Ὠγγίος, βασιλῆης.
- Ἀρχηγενής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [auctor,] the cause, the promoter. Καὶ ταῦτ' ἀπὸ κλαυμάτων ἀρχηγενῆ. Agam. 1618.
- Ἀρχηγέτω**, v. [auspico, incipio,] to begin, to take the lead. Πειρώμεθ' ἔρδειν. κάπῳ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν. Soph. Electr. 84.
- Ἀρχηγέτης**, ου, ὁ, fem. ἀρχηγέτις, ἴδος, ἡ, et ἀρχηγός, οὔ, ὁ, subst. [princeps, dux, auctor,] a chief, a leader, an author or proposer. Ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγῆρ. Orest. 548. See also Lysistr. 645. and Hipp. 885. SYN. Ἀρχός, ἄρχων, ἀριστεὺς, δυνάστης, προστάτης, ἐπιστάτης, ἡγίτωρ, ἄγωγός, ἡγέμων, ἕξαρχός.
- Ἀρχῆθεν**, adv. [ab initio, primitus,] from the beginning, at first, originally. Τιμάνειες ἀρχᾶθεν λέγονται. Isth. 4. 11. SYN. Πάλαι, ἄνωθεν.
- Ἀρχικός**, ἡ, ὄν, adj. [gubernandi capax, imperans,] competent to govern, magisterial. Τὶ δῆτ' ἰθὺς ἀρχικοῖς ἐνήμενοι. Eur. fr. Phil. 6. 1. SYN. See Ἀρχηγέτης.
- Ἀρχιλόχος**, ου, ὁ, P. N. [Archilochus,] a poet of Paros, who first invented iambic verses. Ὑγέρυν Ἀρχιλόχον βάρυλῳ-γοῖς. Pyth. 2. 98.
- Ἀρχιτεκτόνῃω**, v. [fabrico, struo,] to act as a master builder, to plan. Πρὸς ταῦδ' ἡμῖν, εἰ τὶ χρὴ δρᾶν, φράζε, ἀρχιτεκτόνει. Pax 305.
- Ἀρχιτέκτων**, ὄντος, ὁ, subst. [architectus, fabricator,] an architect, a builder. Χῶταν κελεύω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι. Cycl. 477.

- Ἀρχὸς**, *ov, ó*, subst. [princeps, dux,] a captain, a leader. *Ἀρχὸν ἐόντᾶ, κᾶκῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν*; B. 234. SYN. See *Ἀρχηγέτης*. *ἘΡΙΘ.* *Ἀρηϊφίλος, πολλὸνλήϊος, κρατῆρὸς, θραῦσος*.
- Ἀρχω**, *f. ἔω*, et med. *ἀρχομαι*, *v.* [(1) incipio, (2) principatum obtineo,] (1) to begin, to take the lead, (2) to rule, to govern. *Ἀρχων ἀνὴρ πᾶς, ξυνεσὶν ἦν ἔχων τύχην*. *Iph. A.* 375. SYN. *Ἀρχεύω, βασιλεύω, ἡγεύμαι, αἰσυννάω, ἀνάσσω, δεσπόζω, κρατέω, προστάττω, κυριεύω*.
- Ἄρω**, *f. ἄρσω*, *v.* [apto, adapto, alligo,] to fix, to fasten. *Ἄραρὲν ἦδ' ἔ γ' ὤλεν ἡ δυσσεκλύτως*. *P. V.* 60. SYN. *Ἀράρίσκω, ἀρτύνω, ἀρμόζω, στέλλω, λαμβάνω, κρμίζω*.
- Ἄρωγῇ**, *ἦς, ἡ*, subst. [auxilium,] assistance, support. *Ἡθροιστ', ἄρωγῇ δ' οὐτὶς ἀλλήλοισ παρήν*. *Pers.* 420. SYN. *Ἀλεξητήριον, ἀμύνᾶ, μύνη, ἀρηξίς, βοθήειᾶ*. *ἘΡΙΘ.* *Ἀλεξικάκος, δολθεσσα, ὑψαύχην, θεσπέσιος, φᾶξιμβρόττος*.
- Ἀρωγῆς**, *ov, ó*, subst. [assistant,] an assistant, a supporter. *Οὐδεὶς ἄρωγος ἐν κᾶκοις ἐγγίγνέτῳ*. *Æ. R.* 127. SYN. *Ἀλεξητήρ, ἐπάμυντωρ, ἐπί-ἀρρύθτος, τιμωρὸς, ὠφέλιμος*.
- Ἄρωραιὸς**, *Dor. pro Ἄρουραιὸς, q. v.*
- Ἄρωμα**, *ἄτος, τὸ*, subst. [arvum,] ploughed land. *Τοῦ θεοῦ τάρωματᾶ*. *Pax* 1158.¹
- Ἀρώσιμος**, *ov, ó et ἡ*, adj. [arabilis,] arable, fit for ploughing. *Ἀρώσιμοι γὰρ χᾶτερων εἰσὶν γῶαι*. *Antig.* 575.
- Ἀσᾶλᾶμνίος**, *ov, ó et ἡ*, adj. [rei nauticæ imperitus,] not having fought at Salamis, not a good sailor. *Ἄπειρος, ἁθᾶλάττωτος, ἁσᾶλᾶμνίος*. *Ran.* 206.
- Ἀσᾶλευτός**, *ov, ó et ἡ*, adj. [inconcussus,] unshaken, steady, firm. *Ἀσᾶ-λευτόν τε μένει*. *Bacch.* 390. SYN. *Ἀστυφελικτός, βεβαίος*.
- Ἀσᾶμινθος**, *ov, ἡ*, subst. [labrum, in quo veteres se lavabant,] a warm bath.² *Ἐξ ἁσᾶμινθου βῆ, δέμας ἀθᾶνάτοισιν ὁμοῖος*. *γ.* 468. SYN. *Λουτρὸν, λῶετρὸν, βᾶλᾶνεῖον*.
- Ἀσαντός**, *ov, ó et ἡ*, adj. [non mulcendus,] not to be flattered, implacable. *Ἄσαντός ἐκ ματρὸς ἐστὶ θυμός*. *Choëph.* 416. SYN. *Ἀμείλιχος*.
- Ἀσᾶμαι**, *v.* [(1) nauseo, (2) irascor,] (1) to be affected with nausea, to be sick; to be angry. *Ἄλλ' ὅπῳταν πίνωσιν' ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῆς*. *Theogn.* 983. SYN. *Ἄηδεῖν, λυπεῖν*.
- Ἀσᾶφής**, *ἔος, ó et ἡ*, adj. [incertus, obscurus,] uncertain, dark, mysterious. *Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κᾶσᾶφῇ λέγεις*; *Æ. R.* 447. SYN. *Ἄδηλος, ἄμαυρος*.
- Ἀσβεστός**, *ἡ, ὅν, et ov, ó et ἡ*, adj. [quod extingui nequit,] that cannot be extinguished, unquenchable, immense. *Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνὼρτῳ γέλωι μᾶκᾶρεσσὶ θεοῖσιν*. *A.* 599. SYN. *Ἄπανστος, μέγας*.
- Ἀσβόλος**, *ov, ἡ*, subst. [fuligo, favilla,] soot, ashes. *α. Ἀπὸπᾶπὸνῆας, β. φεῦ. τοῦ τῆς ἀσβόλου*. *Thesm.* 245. SYN. *Αἰθᾶλη, αἰθᾶλος, λιγνὺς, ψόλος, σπῶ-δος*.
- Ἀσέβειᾶ**, *as, ἡ*, subst. [impietas,] impiety. *Τὸ δ' αὖ κᾶκουργεῖν, ἁσέβειᾶ μέγαλη*. *Orest.* 814. SYN. *Δυσσεβειᾶ, ἀδικίᾶ*.
- Ἀσεβής**, *ἔος, ó et ἡ*, adj. [impious,] impious. *Ὡθεῖν ἅπαντας, τὸν ἁσέβῃ, τὸν ἐκ θεῶν*. *Æ. R.* 1395. SYN. *Ἄθεός, ἀδικός, ἁσπετός*.
- Ἀσείρωτός**, *ov, ó et ἡ*, adj. [habena carens, intractabilis,] unharnessed, ungovernable. *Μελάμπροπος δὲ Νηὶ ἁσείρωτον ζῦγοις*. *Ion* 1150.
- Ἀσελγῶς**, *adv.* [(1) proterve, (2) libidinose,] (1) wantonly, (2) lustfully. *Καὶ πύονες εἰσὶν ἁσελγῶς*. *Plut.* 560. SYN. *Ἀκύλαστος, πρόπᾶτος, ἀναιδῶς, μέγαλως*.
- Ἀσεληνός**, *ov, ó et ἡ*, adj. [illunis,] moonless. *Βρέχῃμαι δὲ κᾶσεληνόν*. *Anacr.* 3. 12. SYN. *Σκῶτεινός*.
- Ἀσπετῶς**, *v.* [impious sum,] to be impious, to be guilty of impiety. *Χρὴ δὲ τᾶγ' εἰς θεοὺς³ μηδὲν ἁσπετεῖν*. *Antig.* 1350. SYN. *Ἀσεβῶ, δυσσεβῶ*.
- Ἀσπετός**, *ov, ó et ἡ*, adj. [impious,] unholy, impious. *Θηρώσιν τὸν ἁσπετόν*. *Bacch.* 886. SYN. *Ἀσεβής, ἀδικός*.

¹ See Brunk.

² See Damm. c. 926.

³ Θεοὺς is here monosyllabic.

- ἄσημαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) non signatus, (2) incustoditus,] unmarked, unguarded. Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἄσημάντοισιν ἐπελθών. K. 485. SYN. (1) ἄσημος, (2) ἀφυλακτός, ἀφρακτός, ἀφρόντιστος.
- ἄσημός, ου, et ἄσημων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [non signatus,] unmarked, unstamped, modest, obscure, uncertain, indistinct. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἄσημά γὰρ λέγεις. Alcest. 532. SYN. ἄσημαντός, ἄγνωστος, ἀδηλός, ἀδοξός.
- ἄσημός, adv. [obscure,] indistinctly, ambiguously. Χρησμούς ἄσημός δυσκρίτως τ' εἰρημένους. P. V. 683. SYN. ἄγνωστος, ἀδήλως, σκδτείνως.
- Ἀσθενεία, as, ἡ, subst. [infirmitas,] weakness. Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν ποτμον δῶλεσας. Herc. F. 269. SYN. Νῶστος, νύσημά, τάλαιπωρία.
- Ἀσθενέω, v. [infirmus sum,] to be weak. Τοὺς πένητάς ἀσθενούντας, κάπορουντάς ἀλφίτων. Pax 635. SYN. Ἀπόρῶ, δυστυχέω, νύσῶ.
- Ἀσθενής, ἔος, adj. [invalidus, tenuis,] weak, infirm. Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων. Pyth. 1. 107. SYN. Ἀβληχρός, ἀδράνης, ἀμνηνός, ἀφανρός.
- Ἀσθμά, ἄτος, τὸ, subst. [anhelitus, anhelatio,] breath, hard breathing, panting, asthma. Ἀσθματὶ φρίσσαντᾶ πνῶας ἐκίχεν. Nem. 10. 139. SYN. Δύσπνοια, φύσημά, στέναγμός, πνῶη, πνεύμα, ἡμᾶ. EPIITH. Ἀργᾶλέων, δεινόν, δυσκέλαδόν, θερμόν, λαβρὸν, ἀδράνῃς, ὀλιγοδράνες, διψᾶλέων, δυσήνέμυν, θεόσοϋτον, λοίγιον, κυματόεν.
- Ἀσθμαίνω, v. [anhele,] to breathe hard, to pant, to gasp. Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἐκπέσῃ δίφρου. E. 585.
- Ἀσία, as, ἡ, P. N. [Asia,] Asia. Δούλα, λίπουσ' Ἀσίαν. Hec. 479. PHR. Ἀσιήτις χθών, et γῆ.
- Ἀσιατὴς, ἴδος, et Ἀσιᾶς, ἄδος, ἡ, [Asiatica,] Asiatic, belonging to Asia. Ἀσιάτιδος γῆς σχήμα, Θηβαία πόλις. Androm. 1. See Orest. 1392.
- Ἀσιατῶγένης, ἔος, adj. [Asiaticus,] belonging to Asia. Πᾶσά γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατῶγένης. Pers. 12.
- Ἀσίγητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non tacens,] not silent, sounding, noisy. Γηλέχῃες, θεράποντες Ἀσιγήτοιο Λεβητός. Call. 4. 286.
- Ἀσίδηρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non armatus ferro,] unarmed. Μόσχοις ἐπῆλθον χειρὸς ἀσίδηρον μέγα. Bacch. 735.
- Ἀσίνης, ἔος, adj. [illæsus,] unhurt. Πόλεως Ἀσινεῖ σωτηρί. Sept. Theb. 826. SYN. Ἀβλαβής, ἀζήμιός.
- Ἀσιός, ου, ὁ, P. N. [Asius,] an ally of the Trojans; also used as an adjective. Ἀσιὸν ἀμφὶ ἄνακτά, καὶ Ἰάμενόν, καὶ Ὀρέστην. M. 139. EPIITH. Ὑρτάκιδης, νῆος Ὑρτάκου, μέγας, ἥρως, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
- Ἀσις, ἔως, ἡ, subst. [limus,] mud, scum, slime. Ἀλλέξαι τύσσην οἱ Ἀσιν καθυπερθε κάλυψω. Φ. 321. SYN. Λύμα, πῖνός, πηλός, ἰλός.
- Ἀσις, ἴδος, ἡ, i. q. Ἀσιᾶς, q. v. Γὰς ἀπ' Ἀσιδὸς ἦλθ' ἐπ' αἰῶν. Pers. 275.
- Ἀσιτέω, v. [abstineo a cibo,] to abstain from food. Θᾶνεῖν Ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου. Hipp. 277. SYN. Νηστεύω. PHR. Οὐ σιτὰ διὰ δέρης δέχονται.
- Ἀσιτία, as, ἡ, subst. [inedia,] want of food, abstinence. Σκότῳ δὲ δώσῃ, ἐνθ' Ἀσιτίαις ἔμυν. Eur. Suppl. 1115. SYN. Ἀπαστία, νηστεία, πείνη.
- Ἀσιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impastus, jejunos,] unfed, without food. Κεῖται δ' αὐτός, σῶμ' ὑφέϊο ἀλγηδόνι. Med. 24. SYN. Ἀπαστός, ἄγευστός, ἄκμηνός, νηστὴς.
- Ἀσκαλάβώτης, ου, ὁ, subst. [stellio, species lacertæ,] an evet, a lizard. Ὑπ' ἀσκαλάβώτων. b. τινὰ τρύπον; κάτειπέ μοι. Nub. 170.
- Ἀσκάλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sarculo haud purgatus,] unweeded, undressed. Τοι γάρτοι πρό θυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρῳ ἀσκάλα πάντα. Theocr. 10. 14. SYN. Ἀκάθατος.
- Ἀσκανία, as, ἡ, P. N. [Ascania,] (1) a city and district of Phrygia, (2) another in Mysia. Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης μεῖασαν δ' ὕμινι μάχεσθαι. B. 863. EPIITH. Ἐριβώλαξ.
- Ἀσκανίος, ου, ὁ, P. N. [Ascanius,] so called from his country Ascania. Φόρκυ αὖ Φρυγᾶς ἡγέ, καὶ Ἀσκανίος Θεοειδής. B. 862.
- Ἀσκάνης, ου, ὁ, subst. [vilis grabatus,] a pallet bed. Ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάνην λαβών. Nub. 633. SYN. Σκίμπους, βᾶθρον, θρανός.

- ¹ Ἀσκαρδάμκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non nictans,] not winking. Βλέψων eis μ' ἀσκαρδάμκτος. Equit. 292. SYN. Ἀτῆνης.
- ² Ἀσκέθης, et ἀσκηθής, ἔος, adj. [incolumis, sospes,] safe, unhurt. Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκέθεες καὶ ἀνουσοι. ξ. 255. See e. 144. SYN. Ἀβλάβης, ὑγίης, ἀλώ-βητος, σῶς, ἀρτίος.
- ³ Ἀσκέλης, ἔος, adj. [imbecillis, item, prædurus,] having no limbs, weak; also, hard, uninterrupted, incessant. Τρηχέλης ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκέλεες καὶ ἄθυμοι. κ. 463. SYN. Ἀτέραμνός, σκληρὸς, σπουδαῖος, ξυνέχης.
- ⁴ Ἀσκέπαρνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non exasciatus,] untouched by the axe. Βάθρον τὸδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλ' ἐμοί, θεοί. C. C. 101. SYN. Ἀζεστός.
- ⁵ Ἀσκεπτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non circumspectus,] unexplored, unconsidered, inconsiderate, rash. Ἐκεῖνὸ μόνον ἀσκεπτὸν, ἦν σὲ τοξόται. Eccles. 258. SYN. Ἀσκόπτος, ἄφρων, ἄβουλός, ἀνόητός, πρόπετής.
- ⁶ Ἀσκευός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non instructus,] unfurnished. Οὐ ψιλόν, οὐδ' ἀσκευὸν eis τσάηνδ' ὑβρίν. C. C. 1029. SYN. Ἀτευχής.
- ⁷ Ἀσκέω, v. [exerceo,] to practise, to labor, to train, &c. Πολλῷ γὰρ μάλλον σαιτὸν ἡσκησας σέβειν. Hipp. 1083. SYN. Ἐργάζομαι, μελέτω, ἐπιτηδεύω, θέρᾶπέω.
- ⁸ Ἀσκηθής, see Ἀσκέθης.
- ⁹ Ἀσκητικός, ἡ, ὄν, adj. [ad exercitationem comparatus,] fitted for exercise.
- ¹⁰ Ἀσκητικὸν τὸ χοῦμα τοῦ νόσῃματός. Lysistr. 1087.
- ¹¹ Ἀσκητός, ἡ, ὄν, adj. [arte elaboratus,] curiously wrought, adorned. Ἐν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμυν, οὐδὲ τίς ἄλλος. ψ. 189. SYN. Τυκτός, εὐτυκτός, πύλυ-κμητός, ἐξησκημένός, ἐντρίβης.
- ¹² Ἀσκιδίον, ου, τὸ, subst. dimin. ab ἀσκός, [parvus uter,] a small leathern bottle.
- ¹³ Ἀλλ' ἦκῃν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων. Eccles. 306.
- ¹⁴ Ἀσκίος, α, ὄν, adj. [(1) umbrosus, (2) umbra carens,] (1) having much shade, shady, (2) having no shade. Ἀσκήιος Φλιοῦντός ὑπ' Ὠ-γυγίους. Nem. 6. 73. SYN. Κάτάσκηος, βάθυσκηός, σκίερός.
- ¹⁵ Ἀσκληπίος, οὔ, ὁ, P. N. [Æsculapius,] a famous physician and disciple of Chiron. Ἐγὼ κατὰκλίβειν αὐτὸν eis Ἀσκληπιοῦ. Plut. 411. EPIITH. Ἡπίω-δωρὸς, ἡπίος, εὐπαις. PHR. Τέκτων ἀνωδυνίας ἀμέρως γνιαρκέος, ἥρως, παντὺ-δάπων ἀλκτὴρ νούσων, παῖς ὁ Φοῖβον, βύσιλεύς μεγας.¹
- ¹⁶ Ἀσκόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inconsideratus, (2) ignotus, (3) improvisus,] inconsiderate, unknown, unexpected. Ἀσκόποι θεοί· κελαιναί. Agam. 447. SYN. Ἀσκεπτὸς, ἀπροσδύκητος, πᾶραδοξός.
- ¹⁷ Ἀσκός, οὔ, ὁ, subst. [uter,] a leathern bag, a skin for wine. Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μελάνος οἶνοιο. ε. 265. SYN. Δέρμα, δερὸς, δῆρος. EPIITH. Εὐ-ώδης.
- ¹⁸ Ἀσκολιάζω,¹ v. [super utrem salio,] to leap on the leathern bag. Ἀσκολιάζ' ἐνταυθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. Plut. 1130. SYN. Ἀλλόμαι.
- ¹⁹ Ἀσκωμά, ἄτος, τὸ, subst. [pellis muniens remos, qua parte scalmo incumbunt,] the leathern lining of the holes, through which the oars are put. Ἀσκωμ' ἔχεις πον περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω. Ach. 97.
- ²⁰ Ἀσμαῖ, ἄτος, τὸ, subst. [cantilena,] a song, a ballad. Ἐστὶν ἀκόλαστ' ᾄσματά. Lysistr. 398. SYN. Ἀοιδή. EPIITH. Ἀμβροτόν, ἡδύθροδον, θεῖον, μελίχρον, μελίηδες.
- ²¹ Ἀσματόκάμπης, ου, adj. [cantuum tortor,] a distorter of songs. Κυκλίων τέ χορῶν ᾄσματόκάμπτας. Nub. 333.
- ²² Ἀσμένος, ἡ, ὄν, adj. [gaudens, libens,] glad, willing. Ὡς ἂν σχολὴν λύσωμῃν ἄσμενοι πόνων. Herc. F. 725. SYN. Ἑκὼν, ἔθελων, προθυμὸς, ἡδύς.
- ²³ Ἀσόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insipiens,] foolish. Φοῖβον δ' ἀσόφοι γλώσσης ἐνυπαί. Eur. Electr. 1300. SYN. Ἀφρων, ἀδάης, ἀδάημων, ἁμάθης.

¹ See Heyne's note B. 751.

² Ἀσκολιά was the name of a festival at Athens in honor of Bacchus, where it was customary to leap on swelled leathern bags. See Schol. on the pass. here quoted.

- Ἀσπάζομαι**, v. [amplector,] to embrace, to salute. Ὡς ἀσπάζομαι τὴν τάλαι-
 πωρον πόλιν. Troad. 1267. SYN. Ἀγάμαι, ἀγάπῳ, ἀμφιβάλλω, προσπτύσσομαι,
 δεξιᾶομαι.
- Ἀσπαίρω**, v. [palpito,] to breathe hard, to pant. Ἐλάφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειρ'
 ἐπὶ χθονί. Iph. A. 1586. SYN. Ἀσπασαίρω, κινέω, ψυχροράγῃω.
- Ἀσπάλᾰθος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [frutex spinosus, aspalathus,] the white thorn,
 or thorn of Jerusalem. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τὲ καὶ ἀσπάλᾰθοι κομῶντι. Theocr.
 4. 57.
- Ἀσπαρτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non seminatus,] not sown. Ἄλλ' ἤγ' ἀσπαρτος καὶ
 ἀνήρως ἡμᾶτ' πάντα. ι. 123.
- Ἀσπάσιος**, et ἀσπαστός, ἡ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [desideratus,] desirable, wel-
 come. Νῆϊ πᾶρα πρύμνῃ τῇ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών. K. 35. See Rhcs.
 344. SYN. Αἰρέτις, ἡδύς, εὐκταῖος, χάριεις, ἀσμένος, θεοειδής.
- Ἀσπασμᾶ**, ἄτος, τὸ, subst. [amplexus,] an embrace. Εἰεν· φίλας μὲν ἡδύνᾱς
 ἀσπασμάτων. Eur. Electr. 596. SYN. Ἀσπασμός, περίβδλη.
- Ἀσπερμός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine semine et prole,] without offspring. Ὅφρα
 μὴ ἀσπερμος γένεῃ καὶ ἀφαντός ὀληται. Υ. 303. SYN. Ἀτεκνός, ἀγόνος,
 ἄπαις.
- Ἀσπερχῆς**, adv. [indefinenter,] incessantly. Τόσσ' αὖ κακὰ βέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχῆς
 μὲν εἰνείης. Δ. 32. SYN. Ἀζηχῆς, σὺνέχως, ισχυρῶς.
- Ἀσπέτις**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) ineffabilis, (2) immensus,] (1) beyond description,
 (2) vast, widely extended. Ἡ δ' ὡς οὖν νεκρὰς τὲ καὶ ἀσπετὺν εἰσίδεν αἰμᾶ'
 χ. 407. SYN. Ἀμεγαρτός, ἀθεσφάτος, ἀπειρεσιός, ἀφθύνος, ἀπλῆτος.
- Ἀσπιδάποβλης**, ἡ-ός, ὁ et ἡ, adj. [qui scutum in fuga abjicit,] one who throws
 away his shield, a deserter. Χὼ μέγας οὗτος κολάκωνιμος ἀσπιδάποβλης.
 Vesp. 590.
- Ἀσπιδηστρόφος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [clypeum rotans,] turning the shield round,
 armed with a shield. Ἴππου νεοσσὸς ἀσπιδηστρόφος Λέως. Agam. 798.
- Ἀσπιδηφόρος**, ἀσπιδούχος, et ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, adj. [clypeo armatus,] armed
 with a shield, shield-bearing. Πύλας· κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους. Bacch.
 770. See also Eur. Suppl. 1154. et B. 554.
- Ἀσπιδόφερμων**, ὄνος, adj. [qui bello se alit; bellicosus,] maintained by the
 shield; warlike. Ἀσπιδόφερμόν' αὖ θιάσων εὐσπλῶν. Phoen. 809.
- Ἀσπίς**, ἰδός, ἡ, subst. [clypeus,] a shield. Ἐκείσε κακέισ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερσὶ.
 Androm. 1120. SYN. Θυρέος, σάκος, ἱέα. ERITH. Ἀμφίβροτος, ἀκάματος,
 δοριπύκος, εὐκύκλος, εὐτροτός, κράτερ' α, πολυδαίδαλος, πάναϊόλος, ὀμφάλοισσα,
 ταυρεία, φάειν' α, χρυσεία.
- Ἀσπιστήρ**, ἡρός, ἀσπιστής, ου, et ἀσπίστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [clypeatus miles,]
 a shield-bearer. Λιποῦσ' αὖ δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστ' ὄρας. Heracl. 278. See also Ion
 196. and Agam. 394. SYN. Ἀσπιδηφόρος, ἀσπιδιώτης, σάκεσφόρος, σάκεσπάλος.
 ERITH. Λογχήρης, ἀρήϊος.
- Ἀσπλαγχνός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non habens cor; timidus,] having no heart;
 cowardly. Μὴ τοι φύσιν γ' ἀσπλαγχνὸς ἐκ κείνου γέγως. Aj. 472. SYN. Ἀ-
 σθενής, ἀτολμός, δειλός.
- Ἀσπονδός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [libamenti vel induciarum expers; implacabilis,]
 one with whom no treaty can be made; implacable. Παιῖν' α τῷ κατ' ὅθ' ἐν
 ἀσπόνδῳ θεῷ. Alcest. 429. SYN. Ἀμελιχός, ἀπύραϊγτος, ὑπερφύλλος.
- Ἀσπούδατος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [neglectus, indignus,] not desirable, unworthy,
 forbidden. Σπείδοντ' α δ' ἀσπούδατ' α, Πενθεῖα λέγω. Bacch. 901. SYN. Ἀν-
 ἄξιός, ἀμελής.
- Ἀσπουδεῖ**, seu ἀσπουδὶ, seu ἀσπουδῇ, adv. [sine strenuo labore; ignave,] without
 exertion, indolently. Μὴ μὲν ἀσπουδεῖ γε, δαμασσίμενοι πέρ, εἰοῖεν. O. 476.
 See also X. 304. SYN. Ἀμύγητι, ἡσυχῇ, ἄτερ σπουδῆς.
- Ἀσσοῦν**, comp. ἀσσοτέρω, superl. ἀσσοτίτω, adv. [prope,] near. Καὶ τὴν
 εἰπεῖν, ἡ τὶς ἀνδρῶν ἄσσοῦν οὐκ ἐληλυθει. Equit. 1306. See also τ. 506. SYN.
 Ἐγγύς, ἐγγυθεν, ἐγγυθί, πλησίον, ἀγχί, πέλας, ἀγχοθί. Compar. ἐγγυτέρω,
 Superl. ἐγγυτάτω.

- '*Ἀσσυρίος*, α, ὄν, adj. [Assyrius,] Assyrian. 'Ἡδὲ καὶ 'Ἀσσυρίης προχύσιν χθόνος' ἡμαῖ δ' αὐτῷ. Apoll. 2. 966.
- '*Ἀστακτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non destillans,] not dropping, not flowing. 'Ἀστακτῶν μάτηρ ὕδατων. Iph. T. 1252.
- '*Ἀστακτῖ*, et ἀστακτεῖ, adv. [non stillatim, copiose,] not drop by drop, copiously. 'Ἀστακτῖ λείβων δάκρυδ' ὅδοιπρεῖ. C. C. 1251. See also C. C. 1646. for an instance of ἀστακτὶ with the last syllable long. SYN. Πόλυδάκρυτος.
- '*Ἀσταθμητός*, et ἀστατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [instabilis,] unstable, fluctuating, uncertain. Βρότων δ' ὁ πᾶς ἀσταθμητός αἰών. Orest. 971. See also Phoc. 25. SYN. Σφάλερός, οὐκ ἔμπεδός.
- '*Ἀστάχυς*, ὅς, ὁ, subst. [spica, arista,] an ear of corn. Λάβρὺς ἐπαγίζων, ἐπὶ τ' ἡμυεῖ ἀσταχέσσιν. B. 148.
- '*Ἀστεῖος*, α, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [urbanus,] belonging to a city, polite, witty, facetious. Τί δέ; ταῦτό μολεῖν ἀστεῖδ' εἶναι σοι δοκεῖ; Plut. 1150. SYN. Εὐτράπελος, κάλῶς, φρονίμως, χάριεις, ἐπείκεις, δεξιός, κομψός.
- '*Ἀστεῖπτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non calcatus vel tritus,] untrod. Λήμνον, βρότοις ἀστεῖπτός, οὐδ' οἰκουμένη. Philoct. 2. SYN. Ἀστίβης.
- '*Ἀστεμφής*, ἔος, adj. [immutus, firmus,] unmoved, firm. Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκέν ἀτρεῖ φωτὶ ζοικῶς. T. 219. SYN. Ἀσφάλης, βεβαίος, ἀδής.
- '*Ἀστεμφέως*, adv. [immove, firme,] immoveably, firmly. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως¹ ἐχέμεν, μάλλον τὲ πίεζειν. δ. 419. SYN. Βεβαῖον, ἀσφάλως.
- '*Ἀστενακτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [suspiriorum expers,] not sighed for, without groans, without groaning (taken actively). Ἄλλ' ἀστενακτὺς αἰὲν ἐσπόμεν κακοῖς. Trach. 1076.
- '*Ἀστεπτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non cinctus coronis,] unadorned with crowns or chaplets. Ποῖ τρεψόμεσθ' αἰς γὰρ ἀστεπτὺς θεῶν; Heracl. 441. SYN. Ἀστέφανός.
- '*Ἀστεργάνωρ*, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [viro non amans,] disdaining a man for a husband. Οὐράνω· τερβῶ γὰρ ἀστερ-γάνωρ. P. V. 930. SYN. Στυγάνωρ.
- '*Ἀστεργής*, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [inamabilis,] unamiable, harsh, cruel. Ἀστεργές, οὐδέν· γῆς δ' ἀπεισὶν ἀβλαβής. C. R. 229. SYN. Ἀστοργός, ἀνέραστος, ἀφίλος, ἀμειλίχος, δυστρόπος, δυστράπελος.
- '*Ἀστερίη*, ης, ἡ, P. N. [Asteria,] the ancient name of the island of Delos. Τόφρ' α δ' ἐτ' Ἀστερίη σὺ, καὶ οὐδέπω ἔπλεθ' Ἀηλός. Call. 4. 40.
- '*Ἀστερίς*, ἰδὺς, ἡ, P. N. [Asteris,] the name of an island. Ἀστερίς οὐ μέγαλη¹ λίμνες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ. δ. 845. SYN. Πέτρηεσσά.
- '*Ἀστερόεις*, εσσαῖ, ἐν, adj. [stellatus,] starry, studded with stars. Εὐχέτο, χεῖρ¹ ὄρεγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. O. 371. SYN. Ἀστερωπός.
- '*Ἀστερόπαῖος*, ου, ὁ, P. N. [Asteropæus,] Ἀστερόπαῖον τε Δεισιγόρ' α θ' Ἰππυθόον τέ. P. 217.
- '*Ἀστερόπη*, ἡς, ἡ, subst. [fulgur,] a flash of lightning. Εἰκέλον ἀστερόπῃ· τῷ δ' οὐ θεμὺς ἐστὶ μίγναι. Ξ. 386. EPIITH. Λαμπρὺ, σμερδαλέα.
- '*Ἀστερόπητης*, οὗ, ὁ, subst. [fulgurator,] he who causes the lightning to fly, thunderer. Οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστερόπητης. Phil. 1198.
- '*Ἀστερωπός*, ου, ὁ et ἡ, et ἀστερόειδής, ἔος, adj. [stellarum faciem habens,] having the face or form of a star, star-like, bright. Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν¹ Phæn. 129. See also Thesm. 1076. SYN. Ἀστερόεις, ἀστροφαῖς, λαμπρός.
- '*Ἀστέφανός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [corona non redimitus,] uncrowned. Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνὰ παυλαί. Hipp. 1137. SYN. Ἀστεπτός.
- '*Ἀστή*, ἡς, ἡ, subst. [civis,] a female citizen. Ὅσαι πάρεσμεν ἀσται. Thesm. 541.
- '*Ἀστήρ*, ἑρός, ὁ, subst. [stella,] a star. Τίς πόρ' ἄρ' ἀστήρ ὕδ' πορθμεύει; Iph. A. 6. EPIITH. Ἄγανός, ἐφός, λαμπρός, ὁπωρινός, Ὀλύμπιος, παμφαίνων, περικαλλής, νυκτός, ὁπαδός, οὐρανίος, ἀντανγής, ἀτειρής.
- '*Ἀστίβης*, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non calcatus,] not trodden, impervious to. Τὴν ἀστίβῃ¹ πόλλωνι, τὰν ἀνάλιον. Sept. Theb. 857. SYN. Ἀβιάτος, ἀστεῖπτός, ἀσφάλης.

¹ Ἀστεμφέως is here scanned as a molossus.

- ¹ Ἀστῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [durioris oris,] hard-mouthed. Ἐπειτὰ δ' Αἰνῶνός ἀνδρὺς ἀστῶμοι. Soph. Electr. 726.
- ² Ἀστοργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [naturalis amoris expers,] devoid of natural affection. Ἀστοργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νῦός αἰέν. Theocr. 17. 43. SYN. Ἀστεργής, ἀφίλος, ἀπηγής.
- ³ Ἀστός, οὔ, ὁ, et ἀσθή, ἡs, ἡ, subst. [civis,] a citizen. Οὐδ' ἀσθὲν ἦν ἐσ', ὅστις αὐθάδης γέγώς. Med. 225. SYN. Πολίτης, ἐνδημὸς, ἐγγενής.
- ⁴ Ἀστράβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui non convertitur, firmus,] unshaken, firm. Ἀμάρχων ἀστράβῃ κίθ-να. Olymp. 2. 146. SYN. Ἀστρεπτός.
- ⁵ Ἀστράβιζω, v. [jumento sarciniis onusto vehor,] to ride on a beast of burden, laden with packages. Κάμήλοισ ἀστράβιζούσας χθονά. Æsch. Suppl. 293.¹
- ⁶ Ἀστράγαλος, ου, ὁ, subst. [(1) vertebra, spondylus, (2) talus lusorius,] (1) an ankle, knuckle, (2) a die to play with. Νήπιός, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστράγαλοῖσι χόλωθεῖς. Ψ. 88. SYN. (1) Σφόνδυλος, στρῦφεὺς, στρῦφιγξ, (2) κύβος, πεσσοῦς.
- ⁷ Ἀστράπη, ἡs, ἡ, subst. [fulgur,] a flash, lightning. Βροντῇ δ' ἐρράγῃ δι' ἀστράπης. Nub. 583. SYN. Ἀστέρωπη, στέρωπη, σέλᾶς.
- ⁸ Ἀστράπηφόρεω, v. [fulgura fero,] to bear lightning. Ἵψ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστράπηφόρεϊ. Pax 721.
- ⁹ Ἀστράπηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fulgura ferens,] bearing a flash, sulphureous. Σέμελη, λῶχυνθεῖσ' ἀστράπηφόρῳ πύρι. Bacch. 3.
- ¹⁰ Ἀστράπτω, v. [(1) fulguro, (2) fulgeo,] (1) to lighten, (2) to shine. Πεδῶν ἀστράπτει. Phœn. 111. SYN. Στίλβω, λάμπω. PHR. Ἀστέρωπῃν ἐλελίζω.
- ¹¹ Ἀστράτεια, as, ἡ, subst. [desertio militiæ,] the refusing to serve in war, desertion. Σὺ δ' ἀστράτειας γ' εἰκόσιν. Equit. 443.
- ¹² Ἀστράτευκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immunis a militia,] uninured to military service. Τοῦτ' ὁ ἐστ' ἀλγιστὸν, ὅμῳν ἦν τίς ἀστράτευτος ὢν. Vesp. 1122.
- ¹³ Ἀστρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui seu quod non flectitur, aut vertitur,] not bending or turning. Ἀστρεπτός καθάρῳ δὲ πύρῳ σάτ' ἐδῶμα θέει. Theocr. 24. 94. SYN. Ἀστράβης, ἄστρεπτός, ἀμειλίχης, ἀστρόφος, ἀποτρόπυς.
- ¹⁴ Ἀστρὺγείτων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [astris vicinus,] near to the stars, towering. Κροτάφων ἅπ' αὐτῶν ἀστρὺγείτῳνας δὲ χρή. P. V. 746. SYN. Αἰπεινός, αἰπύς.
- ¹⁵ Ἀστρὺν, ου, τὸ, subst. [(1) sidus, (2) stella,] (1) a constellation, (2) a star. Ω τὴν ἐν ἀστροῖς οὐράνου τέμνων ὁδὸν. Phœn. 1. EPITH. Ἀρίπρεπες, ἀγλαῶν, λαμπρὸν, τηλέφανες, φλόγερὸν, φάεινόν, ἀγνόν.
- ¹⁶ Ἀστρὺνόμεω, v. [astronomiam tracio,] to study astronomy. Αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀστρὺνόμεῖν διδάσκειται. Nub. 194.
- ¹⁷ Ἀστρὺνόμεια, as, ἡ, subst. [astronomi scientia,] astronomy. a. Ἀστρὺνόμεια μὲν αὐτῇ. b. τοῦτ' ὁ δὲ γι'; Nub. 201.
- ¹⁸ Ἀστρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [irretortus,] not turning. Ἐπειρ' ἀφέρπειν ἀστρόφος καὶ ταῦτά σοι. C. C. 490. SYN. See Ἀστρεπτός.
- ¹⁹ Ἀστυ, ἔος, τὸ, subst. [urbs,] a city. Στῦγών μὲν ἀστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον πύθων. Acharn. 38. SYN. Πολίς, πόλις, πόλις-θερόν. EPITH. Ἀγλαῶν, αἰπεινόν, εἰρὺ-χρόν, θεῖον, ἐπὶ-ράτον, εὐδμητόν, ἱερὸν, ἱπποτρόφον, κύνειον, ὀλβίον, περικλυτόν.
- ²⁰ Ἀστυάναξ, ακτός, ὁ, subst. [urbis præses,] a prefect or king of a city. Ἴτ' ἐ μὰν ἀστυάνακτας. Æsch. Suppl. 1025. SYN. Ἀρχεπόλις, ἀρχέλας, ἀρχέλαος, ἀρχός, ἀρχων, βασιλεὺς, ἀρχηγέτης, ἀρχηγός.
- ²¹ Ἀστυάναξ, ακτός, ὁ, P. N. [Astyanax,] the son of Hector and Andromache. Ἀστυάναξ, ὃν Τρῳῆς ἐπὶ κλησὶν καλεοῦσιν. X. 506.
- ²² Ἀστυβώτης, ου, ὁ, adj. [per urbem clamitans,] crying through the city. Ἐσάδ' ἐν δέφρῳ, κήρυκ' ἐπ' ἀστυβώτην. Ω. 701.
- ²³ Ἀστυγειτόνέω, v. [conterminus sum,] to dwell near, to border upon. Πάρ' Αἰθιοψὶν ἀστυγειτόνουμένας. Æsch. Suppl. 294.

¹ See Dr. Butler's note on this passage.

'*Ἀστυδρόμew*, v. [*urbem oppugno*,] to overrun. '*Ἀστυδρόμουμένην πόλιν*, καὶ *στράτευμ'*. Sept. Theb. 208.

'*Ἀστυκός*, ἡ, ὄν, adj. [*oppidanus*,] belonging to the city. *Χαίρετ' ἀστυκὸς λῆως*. Eumen. 1000. SYN. '*Ἀστειός*, *αστικός*, *εὐφύης*, *κομψός*.

'*Ἀστυνικός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*victor, et f. victrix, Epith. urbis*,] *Τήνδ' ἀστυνικὸν ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν*. Eumen. 918.

'*Ἀστυνόμος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*urbem administrans*,] regulating a city. *Φρόνημᾶ καὶ ἀστυνόμους*. Antig. 355. SYN. '*Ἀστειός*, *αστυκός*.

'*Ἀστυπάλειᾶ* et *αιᾶ*, as, ἡ, P. N. [*Astypalæa*,] *Θάρσος*, ὃν '*Ἰμβραῖοι*σι *πᾶρ' ὕδασιν Ἀστυπάλειᾶ*. Apoll. 2. 868.

'*Ἀσύλητος*, *ἀσύλωτος*, et *ἀσυλός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) non spoliatus, (2) non violandus,] not plundered, inviolable. *Ναυαγὸς ἦκω, ξένος, ἀσύλητον γένος*. Helen. 456. See also Med. 762. SYN. '*Ἀλώβητος*, *ἄβλαβής*, *βεβαιοός*, *ἑρπός*.

'*Ἀσυλία*, as, ἡ, subst. [*sanctitas loci*,] inviolability, sanctity. *Κάρρυνσιάστους, ξύν τ' ἀσυλία βροτῶν*. Æsch. Suppl. 618.

'*Ἀσύμβλητος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*non comparandus; non adsequendus*,] not to be compared, not to be comprehended. "*Ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μάθειν*. Trach. 717.

'*Ἀσύμφερὸς*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*inutilis, damnosus*,] inexpedient, inconvenient, hurtful. *Ἐκτῇ δ' ἡ μέσση μᾶλ' ἀσύμφερὸς ἐστὶ φύτοισιν*. Hes. Op. 780. SYN. '*Ἄκαιρός*, *ἄχρηστος*, *βλάβερὸς*, *ἀπρέπης*, *ἀτόπος*.

'*Ἀσύνετος*, ου, et *ἀσυνήμων*, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [*insipiens*,] unwise, imprudent. *Οὐ γὰρ τῷσούτῳ ἀσύνετος πέφυκ' ἐγώ*. Phœn. 1640. SYN. '*Ἀφρων*, *ἀνοήτος*, *ἄβουλος*.

'*Ἀσυνῆσια*, as, ἡ, subst. [*insemitia*,] ignorance, folly. *Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνῆσις*. Phœn. 1756. SYN. '*Ἄνοιᾶ*, *ἄμαθία*, *ἄβουλία*.

'*Ἀπύστατος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*quod consistere nequit; incompositus*,] inconsistent, unexampled. '*Ἀξύστατον ἄλγος ἐπραξεν*. Agam. 1443.

'*Ἀσφηλός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*vilis, abjectus*,] mean, contemptible. '*Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἀκουσά κἄκον ἐπὸς, οὐδ' ἀσφηλὸν*. Ω. 767. SYN. '*Ἄτιμος*, *ἀναρίθμος*, *ἀπὸ-βλητός*, *ἀνοήτος*, *ἀδοκίμος*.

'*Ἀσφάδαστος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*propr. qui non jactat pedes sine lucta*,] incon- vulsive, quiet. *Ἐν ἀσφάδαστῳ καὶ τᾷχει πηδήματι*. Aj. Fl. 844.

'*Ἀσφακτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*non mactatus*,] not sacrificed. *Πᾶριτ' εἰς θυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις*. Ion 229. SYN. '*Ἄθυτος*.

'*Ἀσφαλείᾶ*, as, ἡ, subst. [*securitas*,] security, safety. *Εὐρωμέν, ἀσφαλείᾳ δ' ἦ, δι' ἀστεός*. Æsch. Suppl. 498. SYN. '*Ἀβλάβια*, *ἀδεᾶ*, *εὐλάβεια*.

'*Ἀσφαλής*, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [*stabilis, tutus*,] not liable to fall, firm, safe. *Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους*. Hipp. 972. SYN. '*Ἀκινδυνός*, *ἐχυρός*, *ἐρυντός*, *εὐλάβης*, *βεβαιοός*.

'*Ἀσφάλιων*, ὄντος, ὁ, P. N. [*Asphalion*,] the attendant of Menelaus. '*Ὡς ἐφᾶτ' Ἀσφάλιων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχενεν*. δ. 216. PHR. '*Ὀτρηρὸς θεράπων Μενέλαου κудάλλιμοι*.

'*Ἀσφαλτός*, ου, ἡ, subst. [*bitumen*,] a kind of pitch. '*Ἀσφάλτῳ δήσασά Σεμίρα- μίς ἐμβασίλευεν*. Theocr. 16. 101.

'*Ἀσφαλῆως*, et contract. *ἀσφαλῶς*, adv. [*tuto*,] in safety. '*Υλῆ· ὁ δ' ἀσφαλῆως θεεὶ ἐμπέδον, ὅφρ' ἂν ἵκηται*. N. 141. See also Hec. 877.

'*Ἀσφᾶργεω*, v. [*strepo*,] to make a rattling noise in the throat, to rattle. *Χαλκῷ μαρμαίροντ' ἑσθαγμένοι ἀσφᾶργεύντι*. Theocr. 17. 94.

'*Ἀσφᾶργος*, ου, ὁ, subst. [*guttur*,] the throat. *Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφᾶργον² μελίη τᾶμὲ χαλκὸβᾶρειᾶ*. X. 328. SYN. *Σφᾶργός*, *βρόχθος*, *βρόγχος*, *λαιμός*, *τράχη- λος*, *λάρυγξ*, *φάρυγξ*.

'*Ἀσφὸδελός*, ου, ὁ, subst. et adj. [(1) *asphodelus*, species plantæ, (2) *ferens*

¹ For *ἀσφαργεύντι*, a word not found elsewhere, Brunck on Ms. authority reads *ἀμφᾶγρον- ται*, a reading approved of by Harles and Kiessler.

² Others read *ἀπὸ σφᾶργον*.

- asphodelum,] (1) asphodel, (2) producing asphodel. Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κᾶτ' ἀσφῶδελὸν λειμῶνᾶ. λ. 538. SYN. Ἀνθερίκος. EPITH. Διανθήs.
- Ἀσχάλαω, et ἀσχάλλω, v. [tristor, indignor,] to be sorry, to be indignant. Κτήσιός ἀσχάλλων, τὴν οἱ κἀτ' ἐδουσὶν Ἀχαιοί. τ. 534. SYN. Δυσφῶρεω, ἀδημῶνέω, λυπεῖσθαι, δούρῃμαι, χῆλεπαίνω.
- Ἀσχετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] intolerable, not to be endured, irresistible. Τηλέμαχ', ὑψάγορη, μένος ἀσχετέ, ποῖόν ξεῖπες; β. 85. SYN. Ἀτλητός, ἀδამαστός, δύσφῶρος, ἐπαχθής, οὐ τλητός, οὐ φερτός.
- Ἀσχημῶνέω, v. [indecore ago, vel tractor,] to act or be treated ignominiously.
- Ἀσχημῶνῃσαι τ' ἐκ νέου βράχιδνός. Hec. 406.
- Ἀσχήμων, ὄνός, adj. [inhonestus,] unseemly, indecent, improper. Ἀσχήμονες γὰρ ἀγχνάι μετάρσῃαι. Helen. 298. SYN. Ἀεκελίος, ἀεκήλιος, αἰσχυρός, ἀκοσμός, ἄμορφος.
- Ἀσχόλια, as, ἡ, subst. [occupatio, molestia,] occupation, business, trouble. Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρετ' ἰσθ. 1. 2. SYN. Ἐργόν, σπουδή, πρᾶγος.
- Ἀσχόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui otium non est,] having no leisure, occupied. Ὡς ἀσχόλος γέ συγγόνου πρῶσεδρία. Orest. 93. SYN. Πόλυπράγμων.
- Ἀσώδης, ἔός, adj. [palustris,] marshy, muddy. Πρὶν πόδα χέρσῃ τῇδ' ἄσώδει. Æsch. Suppl. 32. EXP. Πηλώδης, ἀμυώδης.
- Ἀσωπός, οὔ, ὁ, P. N. [Asopus,] (1) a son of Neptune who gave his name to a river in Boeotia, (2) a name of several rivers. Αἰγινὰ θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός. Iph. A. 697. See also λ. 259. SYN. (2) Βάθυσχοιός, λέχεποιός, βαρύγδουπος.
- Ἀσωπῖς, (vel ut alii malunt) ἀσωπῖας, ἡ, patronym. ab Ἀσωπός. Σύν τ' Ἀσω-Ἀσωπῖδες γέ κόραι. Herc. F. 787.
- Ἄσωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) perditus, (2) perniciosus,] (1) abandoned, (2) pernicious. Ἐσθὲν βέραν ἄσωτον, ὡς ὄρας, γένει. Agam. 1587. SYN. (1) Ἀκόλαστός, ἀσὺφῆλος, ἐπιτριπτός, κάκοῦργός, μῖαρός, γαστριμαργός, (2) ἐξώλης, πᾶνῶλης, ἀχρεῖός, νόστέρος.
- Ἄτακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inordinatus,] irregular. Ἦν χρόνός, ὅτ' ἦν ἀτακτός ἀνθρώπων βίος. Eur. fr. Sisyph. 1. 1. SYN. Ἄνομός, ἀκόσμητός, ἀθεμίτος.
- Ἀτάλαντη, ηs, ἡ, P. N. [Arcadica virgo, et venatrix,] a famous Arcadian huntress. Ὄδ' ἐστὶ Παρθενόπαῖός, Ἀτάλαντης γόνός. Phæn. 150. See Pyth. 9. 33.
- Ἀτάλαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [paris ponderis; æqualis,] equal in weight; equal. Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντός Ἄρηι. B. 627. SYN. Ἀλίγκιός, ἐνάλογιός, ἴσος, ἰσόρροπός, παρᾶπλήσιός, πᾶσιν ὁμοῖός, ἀντίρροπός.
- Ἀτάλλω, v. [præ gaudio exulto; delicate nutrio,] to sport, to frisk with joy, to cherish. Ψυχὴν ἀτάλλων, μητρί τῇδε χαρμόνῃ. Aj. Fl. 560. SYN. Ἀγάλλομαι, χαίρω, τρέφω, αὐξάνομαι.
- Ἀτάλαφρων, ὄνός, adj. [tenello animo præditus,] of infantine or tender understanding. Παιδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀτάλαφρονά, νήπιόν αὐτως. Z. 400.
- Ἀτάλός, ἡ, ὄν, adj. [tener,] delicate, tender; youthful. Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡ-θεοὶ, ἀτάλα φρονέοντες. Σ. 567. SYN. Ἀπάλός, ἄβρός, νήπιός.
- Ἄτάρ, conj. [sed, verum,] but. Μᾶψ, ἀτάρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βᾶσιλεῦσιν. B. 214. SYN. Ἀλλά, αὐτάρ, δέ, μέντοι.
- Ἄταρβής, ἔός, et ἀτάρβητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intrepidus,] undismayed, intrepid. Τῷ δὲ Φόβος, φίλος νῖός, ἅμα κρᾶτερός καὶ ἀταρβής. N. 299. See also Γ. 63. SYN. Ἀδέης, ἀφύβος, ἀφῶβητός, ἀφῶβόσπλαγχνός.
- Ἄταρπιτός, et ἀταρπός, οὔ, ἡ; Ion. pro ἀτράπιτός et ἀτράπός, subst. [via trita, semita,] a straight path, or path without a turning; a road, a way. Ἰσχυρ' οὐδὲ μιν ἐκτός ἀταρπιτοῦ ἐοσφελίζεν. ρ. 234. See X. 331. SYN. et EPITH. see Ἀτράπός.
- Ἄταρτηρός, ἂ, ὄν, et οὔ, ὁ et ἡ, adj. [noxius,] harmful, pernicious, mischievous. Μέντωρ ἀταρτηρὲ, φρένας ἡλέε, ποῖόν ξεῖπες. β. 242. SYN. Ἄτηρός, ἀτήριός, βλάβερός, χιλιεπός.
- Ἀτασθάλια, as, ἡ, subst. [improbitas, vesania,] infatuation, rashness, injustice, rapine, madness. Αὐτῶν γὰρ σφέτερσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο. α. 7. SYN.

- Ἄνοιᾷ, ἄφροσύνῃ, φανούτῃ, ἀδίκῃ, ἁμαρτίᾳ, μοχθηρίᾳ. **ΕΡΙΘ.** Ἄλεγεινῇ, δεινῇ, ἰλύσεσᾷ, λυγρᾷ, καὶ ὁμήχανός, οὐλομένη, πτόλιπορθός, στυγερᾷ.
- Ἄτασθάλλω, *v.* [proterve me gero,] to act wantonly, contrary to justice and honor. Λίθηι ἄτασθάλλουσ' ἐπεὶ οὐκ ἐτὶ τηλικὸς ἐστίν. *τ.* 88. **ΣΥΝ.** Πάρῳβαίνω.
- Ἄτασθάλος, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [injurious, nefarius,] insolent, unjust, profligate. Λίσσομαί ἀνερὰ τοῦτον ἀτάσθαλόν, ὁβριμώτερον. *Χ.* 418. **ΣΥΝ.** Ἄδικός, ἀταρτηρός, αἰσῆλος, μοχθηρός, πονηρός, φαῦλος.
- Ἀταύρωτος, *η, ὄν, et ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [expers conjugii, castus,] unmarried, chaste, Ἐμελψεν, ἀγνὰ δ' ἀταύρωτος αὐτῷ πατρός. *Agam.* 236. **ΣΥΝ.** Ἀδμής, ἄδμητος, ἄζυξ, ἄξυγός, ἄγνός, παρθένός, ἀνῆμναιός, ἄγαμός, ἀγεστος γάμων.
- Ἀτάφος, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [insepultus,] unburied. Μηδ' ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου, χάρματ' ἀθρῶν. *Eur. Suppl.* 292. **ΣΥΝ.** Ἀθαπτός. **ΠΗΡ.** Ἀμοιρός, ἀκτερίστος, ἀνόςτος, νέκος.
- Ἀτάω, *v.* [damnum infero,] to injure. See Ἀάσκω. Οἰκὸθέν γ' ἀτῶμενός. *Eur. Suppl.* 182.
- Ἀτεγκτός, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [qui tingi nequit; non emolliendus,] unmelted by tears, unrelenting. Ἄλλ, εἴ, ἀτεγκτον ξυλλάβουσᾷ καρδίαν. *Herc. F.* 829. **ΣΥΝ.** Σκληρός, ἀμείλιχός, ἀτέραμνός, ἄδμαστος, ἄδιαντός, ἄζαλέος.
- Ἀτειρής, ἔος, ὁ et ἡ, *adj.* [indomitus,] not worn out, unwearied, invincible. Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τὰ μετ' ἡλικίαν ἀτειρή. *E.* 292. **ΣΥΝ.** Ἀτρυτός, ἀνίκητος, ἄδμαστος, σκληρός, ἀτεγκτός.
- Ἀτέκμαρτος, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [de quo nulla conjectura fieri potest,] not affording just grounds for conjecture, uncertain. Τησδὲ κῆρήσας ἀτέκμαρτότατης. *Pers.* 907. **ΣΥΝ.** Ἀδηλός, ἀσημῶς.
- Ἀτέκνός, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [prole carens,] childless. Ἐπιδ', ἀτέκνός ἀτὲ βιότῳ ἄ. *Orest.* 200. **ΣΥΝ.** Ἀπαις, ἀγόνος.
- Ἀτελειᾷ, *as, ἡ, subst.* [immunitas,] exemption from tribute, freedom. Θεῶν δ' ἀτελειᾷν ἐμαῖσ' ἰταῖς ἐπικραίνειν. *Eumen.* 364.
- Ἀτέλεστος, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [(1) infectus, (2) non initiatus,] (1) incomplete, (2) uninitiated. Ἀτέλεστον οὖσαν. *Bacch.* 40. **ΣΥΝ.** Ἀπλήρωτος, ἀλῖος, βέβηλός.
- Ἀτέλευτος, et ἀτελεύτητος, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [ad finem non perductus,] not finished. Μοῖρ' ἀτελεύτῳ ὕπνον δαμέντος. *Agam.* 1426. See also *Δ.* 175. **ΣΥΝ.** Ἀτέρμων, αἰδιός, αἰώνιος.
- Ἀτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, *adj.* [imperfectus,] incomplete. Εἰ δ' ἀτελής θανάτος, σπονδαὶ τὲ δεσποίν-*as.* *Ion.* 1080. **ΣΥΝ.** Ἀτέλεστος.
- Ἀτέμβω, *v.* [(1) privo, (2) contristo, (3) queror,] (1) to deprive, (2) to distress, (3) to complain. Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. *β.* 90. **ΣΥΝ.** Ἀνῖω, λυπέω, ἐνόχλω, ἀποστέρω, στερῖζω, δυσχεραίνω.
- Ἀτένης, ἔος, *adj.* [intentus,] intent, earnest, inflexible, wide-spreading. Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτένης. *Antig.* 837.
- Ἀτέρ, *prep.* [sine, absque, extra,] without, asunder, apart from. Οὐκ ἂν δύναμιν τοῦδε τιμωρεῖν ἀτέρ. *Hec.* 737. **ΣΥΝ.** Ἄνευ, ἐκτός, χωρὶς.
- Ἀτέραμνός, *ου, et ἀτέραμνῳ, ὄνός, adj.* [præfractus, pervicax,] stubborn, implacable, harsh, grating. Κῆρ ἀτέραμνόν ἐθηκᾶν Ὀλύμπιᾳ δώματ' ἔχοντες. *ψ.* 167. See *Acharn.* 180. **ΣΥΝ.** Ἀτένης, ἀτειρής, αὐθάδης, ἀτεγκτός, σκληρός, στερόρός, χάλεπός.
- Ἀτέρμων, ὄνός, ὁ et ἡ, *adj.* [interminatus, rotundus,] boundless, round. Λέουσουσ' ἀτέρμονάς εἰς αὐγὰς. *Hec.* 925.
- Ἀτερπής, ἔος, et ἀτερπός, *ου, ὁ* et ἡ, *adj.* [insuavis, acerbus,] joyless, sullen, bitter, disagreeable. Στάξ, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται. *Τ.* 354. See *Z.* 285. **ΣΥΝ.** Ἀηδής, ἀδευκής, ἀχαρὶς.
- Ἀτευχής, ἔος, *adj.* [armis destitutus,] unarmed. Κεντοῦσ' ἀτευχῇ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα. *Androm.* 1118. **ΣΥΝ.** Ἀσκευός, ἀνὸπλός.
- Ἀτέχνως, *adv.* [sine arte, certe, prorsus, omnino,] without art, certainly, plainly, by all means. Νῆ Δι, ἐγώ γ' οὖν ἀτέχνως. *Nub.* 408.
- Ἀτη, *ης, ἡ, subst.* [(1) Ate dea, (2) damnum, noxa, &c.] (1) the goddess Ate, (2) a curse; guilt, sin, crime. Πρέσβᾳ Διὸς θυγάτηρ Ἀτη, ἡ πάντας ἅται. *Τ.* 91. See *Θ.* 237. **ΕΡΙΘ.** (1) Ἀρτίπους, ἀνδρόλεταιρά, δορίμαργός, σθὲνᾶρά, λυγρᾷ,

θανάτηφόρος, χαλεπή, (2) ἀνὴρ (see Ἄνιάρως,) ἄγριος, ἀδενκής, ἀχόρευτος, ἀμήχανος, βάρειά, δάκεθυμος, διαλγής, γῶνι, δυσφόρμιγξ, λευγάλα, πολυπύμων, στυγέρα, κρυέρα, θυμοφθόρος, φθισήνωρ, χαλεπή, ῥίψοπλος. SYN. (2) Βλάβη, ζημία, αἰκία, λώβη, πῆμα, πηρόν, παῖσμα, οἰζῦς.

Ἄτμηλῆς, ἔος, adj. [(1) negligens, (2) neglectus,] (1) negligent, (2) neglected. Μη-τέρεις ἀμπύλιεθρον ἄτμηλές ἀλάληντο. Apoll. 1. 811.

Ἄτμηλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) neglectus, (2) frustratus,] (1) neglected, (2) disappointed. Ἄτμηλήτους αἰέν' ἐν δ' ὀνειράσι. Agam. 864. SYN. Ἄτμηλῆς, ἀμῆλῆς, ἀκῆδεστος.

Ἄτμηλεια, ας, ἡ, subst. [negligentia,] negligence. Αἱ οἱ ἄτμηλῆ κατὰειμέναί ἤερεθοντο. Apoll. 3. 829. SYN. Ἄμλεια, ἀμῆλεια.

Ἀτήριος, ου, ὁ et ἡ, et ἀτηρός, ἄ, ὄν, adj. [damnosus, noxius,] guilty, destructive, grievous. Κατὰ γῆς σῦνεται, τὸ μὲν ἀτήριον. Eumen. 1010. See also Androm. 353. SYN. Ἀταρτηρός, βλάβερός, πολυπύωνος, σκληρός.

Ἀτθίς, ἰδός, ἡ, adj. [Attica,] with γῆ understood, denotes the country called Attica. Σθένελος. Ἀτθίδος δ' ἄγων. Iph. A. 247.

Ἀτίετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus, inultus,] unhonored, unrevenged. Ἀτίετος φίλων. Ion. 702. SYN. Ἀτίετος, ἀτίμητος.

Ἀτίζω, ἀτιμάζω, ἀτιμάω, et ἀτιμῶ, v. [contumelia adificio,] to insult, to treat with contempt. Οὔτοι σ' ἀτίζων, οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τίθει. Alcest. 1056. See also Heracl. 228. et π. 307. et Helen. 454. SYN. Ἀθερίζω, ἀπαξίδω, κατὰφρονέω, ὑβρίζω, ψέγω, κερτόμεω, ὀνειδίζω, ἐπὶνειδίζω, κηλιδῶ.

Ἀτιμάγελω, v. [(1) gregem, sperno, (2) seorsim pascor a grege, (3) separor a grege,] (1) to despise the flock, (2) to feed apart from the flock, (3) to quit the flock. Μηδὲν ἀτιμάγελυντὲς ἐμὴν δὲ τῷ βωκὸλῖάσδεν. Theocr. 9. 5.

Ἀτιμαστήρ, ἦρος, ὁ, subst. [contemptor,] one who dishonors another. Ἡ δῶντ' ἀτιμαστήρᾳ θ' ὥς σ' ἀνδρηλάτην. Sept. Theb. 634.

Ἀτίμητος, et ἀτιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus,] unhonored, dishonored. Ἀτρείδης, ὡσεὶ τὴν ἀτίμητον μετὰνάστην. Π. 59. See also Phæn. 637. SYN. Ἀπῶτιμος, ἐκτιμός, ἀτμηλητός, ἀτίετος, ἀγέραςτος, οὐτιδανός, ἀπὸβλητός.

Ἀτιμία, Ion. ἀτιμή, et ἀτιμωσίς, ἡ, subst. [ignominia,] disgrace, degradation, infamy. Πόλει τ' ὀνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία. Heracl. 72. See also v. 142. and Choëph. 429. SYN. Ἀδοξία, αἰσχύνη, ὀνειδός, αἰκία, ὑβρίς, αἰσχός.

Ἀτιμῶπενθής, ἔος, adj. [contumeliam lugens,] mourning for dishonor. Νυκτὸς ἀτιμῶπενθεῖς. Eumen. 813.

Ἀτίμως, adv. [ignominiose,] ignominiously. Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσέ; Med. 1205.

Ἀτίταλλω, f. λῶ, v. [delicate nutrio,] to bring up with care and tenderness. Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἐτρέφεν, ἢ δ' ἀτίταλλεν. Π. 191. SYN. Ἀτάλλω, λιπαίνω, παιδοτρέφω, τρέφω, ἐκτρέφω.

Ἀτίετος, et ἀτίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus, inultus,] unhonored, unrevenged. Ἡμεῖς δ' ἀτίτην σαρκεὶ πάλαια. Agam. 71. See also Eumen. 257.¹ SYN. Ἀτίετος, ἀτιμός, ἀζήμιος.

Ἀτλάντειος, α, ὄν, adj. [Atlanti incumbens,] resting on Atlas. Τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσιν πόλιν. Eur. Pirith. fr. 3.

Ἀτλαντικός, ἡ, ὄν, adj. [Atlanticus,] of or belonging to Atlas, Atlantic. Ὅσοι τὲ πόντου τερμῶνων τ' Ἀτλαντικῶν. Hipp. 3.

Ἀτλας, αντός, ὁ, P. N. [Atlas,] one of the Titans; the name of a very high mountain in Africa. Ἄτλας, ὁ νότοις χαλκίοισιν οὐρανόν. Ion 1. EPITH. Ὀλοδοφρων, ἀθλιός, κράτεροφρων, Τιτάνιος, Ἰαπετιονίδης.

Ἀτλητέω, v. [tolerare non possum,] not to endure, not to brook, (sc. an insult). Πάρεμ' ἀτλητῶν εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς. Cæ. R. 515. SYN. Χαλεπαίνω.

Ἀτλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] unsufferable. Ἄτλατὰ τλασά' πολλὰ δ' ἔστανόν. Agam. 398.

Ἀτμή, ἡς, ἡ, et ἀτμός, οὔ, ὁ, subst. [vapor,] vapor, exhalation, steam, smoke.²

¹ On the quantity of the penult. of ἄτιμος see Dr. Clarke's note at N. 414.

² Ἀτμός is properly the steam arising from boiling water. See Dr. Blomfield's Glossary. Agam. 1282.

- Ἄτμον κατισχναίνουσα νηδὺς πύρι. Eumen. 133. SYN. Κάπνος, λιγνός, αἰθάλη. EPI TH. Αἰθάλοις, βάρυς, θερμός, σέλασφόρος, φλόγεός.
- Ἀτμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non sectus, intonsus,] uncut, unclipped. Ἰλῆκοις αἰεὶ τοῖς ἀναξ, ἀτμητοὶ ἔθιραι. Apoll. 2. 710. SYN. Ἄκερσέκωμης, ἀτμός.
- Ἀτοιχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [parietem non habens,] unwallled. Σεμνῶς ἀτοιχοῦς περὶ βόλῃς σκηνωμάτων. Ion 1133. Eur. Elect. 1127.
- Ἀτόκος, ἡ, adj. [quæ nunquam peperit,] who never bore a child. Τρίβων γὰρ οὐκ εἰμ', ἀτόκος οὖς' ἐν τῷ παρὸς.
- Ἀτόλμητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non audendus,] not to be dared, that ought not to be attempted. Ἀτόλμητων Ἄρη. Agam. 366.
- Ἀτολμός, ου, ὁ et ἡ, [non audens,] not daring, not bold enough, cowardly. Ἐγὼ δ' ἀτολμός, εἰμὶ συγγενὴν θεῶν. P. V. 14. SYN. Ἄνανδρός, ἄψυχός, δειλός, κῆκός, ὀκνηρός, ταρβᾶλέος, φάβερός, ἀσπλαγχνός, δειδήμων, δειλαίος, δειλάκρος, δειλάκριν.
- Ἀτόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sectus non est,] uncut, unpolluted. Ὡ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἀτόμον ὃς λειμῶν ἔχεις. Trach. 203. SYN. Ἀτμητός, ἀπόρθητός.
- Ἀτόπια, as, ἡ, subst. [insolita novitas; insolentia,] strangeness, absurdity, inconvenience; perverseness, insolence. Καὶ ταῦτά διὰ τὴν ἀτόπιαν τῶν δημοτῶν. Acharn. 349. SYN. Ἀήθεια, ἀκοσμία, ἀκαιρία, ἀμορφία.
- Ἀτόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) insolens, novus, (2) importunus, (3) absurdus,] unusual, strange, troublesome, absurd. Ἀτόπος' ἀτόπα γὰρ παρὰ δίδωσίν μοι. Ion 691. SYN. Ἀμάθης, ἀλόγιστός, αἰήθης, ἀσύμφωτος, ἀκαιρός, ἀνοήτος, ἀλλοκότος, ἀπειροκάλως, ἀτασθαλός, κένος, κῆκος, ἀφωδός, μοχθηρός.
- Ἀτος, see Ἄατος.
- Ἀτρακτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) fusus, (2) sagitta,] (1) a spindle, a distaff, (2) a reed, an arrow. Πολλοὶ τ' ἀτράκτων τοξόται, πόλυσ δ' ὄχλος. Rhes. 308. SYN. (1) Ἠλακότης κλωστήρ, (2) βέλός, ἄκων, ἀκοντίον, ἰός, ὄιστος, βέλεμνον.
- Ἀτρακτυλλίς, ἰδός, ἡ, subst. [spinæ genus,] a species of thorn, a briar. Ταὶ τρακτυλλίδες ἐντὶ, κῆκος ἂ πόρτις ὀλοῖτο. Theocr. 4. 52.
- Ἀτραπός, et ἀτραπῖτος, ου, ἡ, subst. [via trita, semita,] a straight road, a beaten path. Μῖαν εὐρὴν ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφῶα. Nub. 76. See also ν. 195. SYN. Ἀταρπός, ἀταρπῖτος, ὁδός, οἶμος, οἶμη, κέλευθος. EPI TH. Εὐρύχωρος, τηλεπώρος, τραχειά, σκολιά.
- Ἀτρείδης, ου, et Ἀτρείων, ωτός, ὁ, patronym. [Atrides, filius Atrei,] the son of Atreus. Ἀτρεῖδα δὲ μάλιστα, δῶ κοσμήτορ ἐλαῶν. A. 16.
- Ἀτρέκως, adv. [vere,] truly. Πάντ᾽ μάλ' ἀτρέκως ἀγορεύμεν, ὥς ἐπιτέλλω. B. 10.
- Ἀτρέκης, ἔος, adj. [verus, certus,] true, certain, sincere, accurate. Βῆτον δ' ἀτρέκεῖς ἐπιτηδεύσεις. Hipp. 261. SYN. Ἀληθής, ἀκριβής, βεβαιός, δηλός, ἀψευδής.
- Ἀτρέματός, α, ὄν, adj. [quietus,] without trembling, quiet, gentle. Οὐκ ἀτρέματ᾽ ὀρητὸν αἰάξεται, ὃ γέροντες. Herc. F. 1047. SYN. Λεπτός, ἡσυχός, ἐκηλός, ἐπιεικής, μετρίος.
- Ἀτρέμας, et ἀτρέμᾶ, adv. [sine aliquo motu et tremore,] without moving or trembling, steadily. Ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδῇσι μὲνός Βύρεαυ, καὶ ἄλλων. E. 524. See also Hipp. 1355. SYN. Ἐκηλά, ἡρέμᾶ, ἡσυχᾶ, ἡσυχως, ἡσυχῇ, ἀκην, ἀτρέσως.
- Ἀτρέμew, et ἀτρέμew, v. [non tremo, immotus sum,] not to tremble, to be unmoved. Τὴν περίεσσασθαι, ἵνα τοι τρήχες ἀτρέμewσιν. Hes. Op. 537. See also Theog. 972. SYN. Ἠσυχάζω.
- Ἀτρέμια, as, ἡ, subst. [quies animi a timore, audacia,] intrepidity, boldness. Καὶ τὸ θατὸν δέμας ἀτρέμιαν τε ξύγγονον. Nem. 11. 15. SYN. Εὐτολμία, ἡσυχία.
- Ἀτρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immutus,] unmoved, unalterable. Πρωτὰ μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἦν ἐφ' οἶον. Apoll. 4. 704. SYN. Ἀτρεπός, ἀκίνητος, ἀστεμφής, ὀρθός.

¹ The first syllable is always long in Homer, and Ἀτρείδης forms a quadrisyllable. See Dawes. Misc. Crit. p. 172.

- *Ἀτρεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intrepidus,] intrepid. Ἐγὼ δ' ἀτρεστώ καρδίᾳ πρὸς εἰδοτάς. Agam. 1373. SYN. Ἀτρώμους, ἀδείμαντός.
- *Ἀτρεστώς, adv. [intrepide,] intrepidly. Ἐτλητ' ἀτρεστώ, τοῦτ' ὀφθαλμοσπῆλον πέλει. Æsch. Suppl. 243. SYN. Ἀφθόβως, ἀδέως, ἀτρώμως, εὐθαρσῶς.
- *Ἀτρεὺς, ὅς, ὁ, P. N. [Atreus,] the son of Pelops and Hippodamia, king of Mycenæ. Δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής. Γ. 37. ΕΡΙΤΗ. Δαΐφρων, ἱπποδάμους.
- *Ἀτρίακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vincendus,] invincible. Οὐκ ἀτρίακτός ἄτα; Choëph. 337. SYN. Ἀνίκητός, ἀδάμαστος.
- *Ἀτριπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non tritus, aut exercitatus; invius; indomitus,] untrodden; impervious, unpractised; unsubdued. Ἡράκλεις τοιούτους ἐν ἀτρίπτουσι ἀκάνθαις. Theocr. 13. 64. SYN. Ἀπειρός, ἀχρηστός, αἴθης, ἀδάμαστος.
- *Ἀτρίχός, ου, ὁ et ἡ, poet. pro ἄτριξ, adj. [capillis carens,] devoid of hair, bald, bare. Ὀλοφας δὲ βίηφι τὸ δ' ἀτρίχον εἰσέτι καὶ νῦν. Call. Dian. 77.
- *Ἀτρώμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [intrepidus,] intrepid. Ἀτρώμουν, οἷον ἔχεσπέ σάκεσπάλως ἱπποτά Τυδεύς. E. 126. SYN. Ἀτρεπτός, ἀδείς, ἀφθόβως, ἀδείμαντός.
- *Ἀτρώπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immutabilis, durus, gravis,] unalterable, perverse. Ζαλωτός μὲν ἐμὶν ὁ τῶν ἀτρώπων ὕπνῳ ἰαύων. Theocr. 3. 49. SYN. Αἰώνιός, ἀτρεπτός, κάκός.
- *Ἀτρώφους, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) impastus, (2) non alens,] unfed, lean; not nutritious. Καὶ ἀτρώφους,¹ οἷά θ' ἀλιπλήξ. Call. Del. 11.
- *Ἀτρώγέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infructuosus,] fruitless, barren. Πέμψας ἐπ' ἀτρώγέτον πόντον κάκ' ἀμυγδαλῶν. O. 27. SYN. Ἀκαρπός, στειρός.
- *Ἀτρώμων, ὄνός, et ἄτρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non labore terendus, indomitus, non cessans,] not to be worn down by exertion, indefatigable, incessant. Φίλων ἀπιστοὶ καὶ κάκων ἀτρώμωνες. Sept. Theb. 874. See also Aj. Fl. 788. SYN. Ἀκαμάτος, ἀδάμαστος.
- *Ἀτρωγώνη, ης, ἡ, adj. [indomita,] invincible, an epithet of Minerva. Ὡ πόποι, Διγυχοῖ Διὸς τέκος, Ἀτρωγώνη. Φ. 420.
- *Ἀτρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [invulneratus, indomitus,] unwounded, invulnerable. Καὶ πῶς ἀτρωτὸν οἰθάρ ἦν ὑπὸ στυγῶς. Choëph. 525. SYN. Ἀβλήης, ἀβλητός, ἀπάθης, ἀδάμαστος.
- *Ἀττά, ["Idem fere notans quod πάππας, sic tamen ut et frater junior sic blande appellet fratrem majorem natu; imo et in genere junioris ad seniore est προσφώνησις τιμητική." Damm. c. 1853.] father, sir, a term of respect addressed to elders (used in Homer). Φοῖνιξ, ἄττά, γέραιε, Διοτρεφές, οὐτὶ μὲ ταύτης. I. 603.
- *Ἀττά et ἄσσά pro Ἀτῖνᾶ, et ἄττά, ἄσσά, pro τῖνᾶ. Vid. Damm. c. 2423. Ἀττ' ἐστὶν ὀρθῶς; b. Νῆ Δι', εἰπὲρ ἐστὶ γέ. Nub. 251. See also A. 554. Nub. 630. et K. 208.
- *Ἀττάγας, ὁ, subst. [avis picto dorso, attagen, (Hor. Epod. 2, 53.)] a species of bird, either a hazel hen or a quail. Νάσσας κολοῖως, ἀττάγας, φάλαριδᾶς. Acharn. 875.
- *Ἀττάραγός, et ἀττάραχός, ου, ὁ, subst. [minutum fragmentum pani cocto derasum, mica,] a very small scrap or fragment. Οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τῷ δεδοικμένῃ. Call. Ep. 48.
- *Ἀττάται, interjec. [heu, eheu,] alas! a. Ἦν μὴ σιωπᾶς. b. ἀττάται, ἀταττάται. Thesm. 223.
- *Ἀττικός, ἡ, ὄν, adj. [Atticus,] Athenian. Ἀλλ', ὦ μέλ', ὅψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικός. Lysistr. 56.
- *Ἄτυξήλος, ἡ, ὄν, adj. [terrens, terrificus,] alarming, terrific. Τηλοῦ, ἄτυξήλῳ ὑπὸ δειμάτῃ κεκληγυῖται. Apoll. 2. 1059. SYN. Βλοσυρός, δειμᾶλέος, δεινός, στυγερός, σμερδᾶλέος, σμερδνός, φόβερός, φορικώδης.
- *Ἄτύζω, v. [metu percello,] to terrify. Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἄτυζόμενοι

¹ Dr. Blomfield's conjecture, instead of ἀτρωπος.

φῶβοντο. Z. 41. SYN. Δειδίσσμαι, ἐκπλήσσω, τάρασσω, ἐκταράσσω, ἐκφῶβέω, καταπτήσσω, μορμολύντω.

Ἄτυμνιάδης, ου, ὁ, patronym. [Atymnio satus,] the son of Atymnius, Mydon. Ἐσθλόν' Ἄτυμνιάδην, ὃδ' ὑπέστρεφε μώνυχᾶς ἵππους. E. 581.

Ἄτυχέω, f. ἦσω, v. [miser sum, frustror,] to be disappointed, to be unfortunate, wretched. Ὡς οὐκ ἄτυχίσεις. Nub. 427. SYN. Δυστύχεω, δυσπραγέω, τάλαιπωρέω, δυστυχῶς ἔχω.

Ἄτω, f. ἄσω, v. [laedo,] to injure, to hurt. Ἄσέ μὲ δαίμονος αἰσά κἀκῇ, καὶ ἄθεσφατος οἶνος. λ. 61. SYN. Ἀτάω, βλάπτω, σίνδμαι, ἀδικέω, ἁάσκω, ἄατω.

Ἀῦ, αὐτῇ, αὐθίς, αὐτίς, adv. [rursus, retro, contra,] again, also, on the other hand, in turn. Αὐθίς αὖ πάλιν. Philoct. 948. See Aves 896. et A. 206.

Ἀναίνω, f. ἀνώ, v. [exsicco,] to wither, to fade, to dry up. Πᾶρεῖσ' ἔμαντῆν, ἀφίλος αὐάνῳ βῖον. Soph. Electr. 821. SYN. Αῦω, ξηραίνω, διαφθείρω.

Ἀυαλέος, α, ὢν, adj. [aridus,] dry, parched, squalid. Αὐαλέος δὲ τὲ χρώς ὑπὸ καύματός· ἀλλὰ τὸτ' ἦδη. Hes. Op. 586. SYN. Αὔος, ἀζαλέος.

Αὐγάζω, v. [(1) illustro, (2) fulgeo, (3) video,] to shine, to beam on, to see clearly. Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἥε καὶ ὑμεῖς; Ψ. 458. SYN. (3) Ἀπαυγάζομαι, βλέπω, θεωρέω.

Αὐγείας, ου, ὁ, P. N. [Augēas,] a prince of the Eleans whose stables were cleansed by Hercules. Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείας. Λ. 738.

ΕΡΙΤΗ. Ἄναξ ἀνδρῶν, ἀρχὸς ἔπειων.

Αὐγή, ἦς, ἡ, subst. [splendor,] light, blaze, poet. the eye. Ἐκἄθεν δὲ τὲ φαίνεταί αὐγή. B. 455. SYN. Αἴγλη, φῶς, φέγγος, ὀφθαλμὸς. ΕΡΙΤΗ. Ἀρίζηλος, λευκῇ, πυρφόρῳς, φᾶεσίμβροτος, ὀξεῖα, τηλέσκοπός, μαρμαίρουσα, ἡλεκτροφᾶης.

Αὐδάω, v. [loquor, alloquor,] to speak, to talk, to address. Αὐδᾶ, ὅ,τι φρονέει· τέλειται δὲ μὲ θυμὸς ἀνωγέιν. Ξ. 195. SYN. Προσταυδάω, ἀγορεύω, προσηγορεύω, φωνέω, προσφωνέω, γηρύω, φράζω, βιάω.

Αὐδή, ἦς, ἡ, subst. [vox, nuntius,] a voice, a word, news. Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή. Σ. 419. SYN. Ἀὐτῇ, βόῃ, βάξις, γῆρυς, θροῦς, φθέγμα, φθόγγος, φωνή. ΕΡΙΤΗ. Ἀκαμάτος, ἀπειρίτος, ἀμβροτός, βάρυχηξ, γλυκερά, γοῦρά, θεία, θέσκελός, λίγυρά, λαοσσός, ὁμόθροός, πολύστινός, σωτήριός, γλυκίων μελίτος.

Αὐδήεις, εσσα, ἐν, adj. [voce præditus, vocalis,] vocal, civilised, eloquent. Αὐδήεντά δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. T. 407. SYN. Φωνήεις, εὐφωνός, ἡδύφωνός, εὐήχης.

Αὐθάδης, εὖς, et αὐθαδικός, ἡ, ὢν, adj. [sibi placens, arrogans, perversus,] self-willed, obstinate, stubborn, unruly, cruel. Στυγερὰν τὲ φύσιν, φρενὸς αὐθάδους. Med. 104. See Lysistr. 1118. SYN. Ἀλάζων, ἀναιδής, ἀήθης, ἀσελγής, ἀτεταμένους, θράους.

Αὐθαδία, ας, ἡ, et αὐθαδισμός, αῖτος, τὸ, subst. [arrogantia, superbia,] self-sufficiency, arrogance, perverseness. Αὐθαδία τοι σκαῖσθ' ὀφλισκάνει. Antig. 1040. See also P. V. 963. SYN. Ἀλαζονεία, ἀβουλία.

Αὐθαδόστρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [contumaci ore,] foul-mouthed. Ἀνθρωπὺν ἀγρίοποιόν, αὐθαδόστρομόν. Ran. 861. SYN. Ἀθυρόστρομος, ἀθυρόγλωσσος.

Αὐθαδῶς, adv. [contumaciter,] insolently, haughtily. Αἰσχὺλέ, λέξον, μὴδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενός χάλειπαιρέ. Ran. 1020.

Αὐθαίμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [qui ejusdem est sanguinis; frater,] one of the same blood; a brother. Ὡ Διὸς αὐθαίμων. Trach. 1041. SYN. Ὀμαιμός, ἀδελφός.

Αὐθέντης, idem quod Αὐτόντης, ου, ὁ, [qui perimit sua manu,] one who is armed against himself, a self-murderer, one who murders a near relation; also pass. self-inflicted. Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσμεν; Iph. A. 1200. SYN. Αὐτοφόντης, αὐτοσφάγης, αὐτοκτόνός, αὐτοδαϊκτός, αὐτόχειρ, φόνεύς, φονετής.

Αὐθιμέρον, et αὐτῆμαρ, adv. [eo vel hoc ipso die,] on this or that very day. Ταῦτ' ἦν Μῆγαρίκᾳ, κἀπέπρατ' αὐθιμέρον. Acharn. 522. See also Σ. 454.

Αὔθι, adv. [*"fere semper pro αὐτῶθι, hic, ibi, illic. Frequentatur ab Homero, sed ne semel quidem reperi in Poëtis Dramaticis."* Maltb.] here, there. **Αὔθι μὲνων**, πῶθεεσκεῖ, δ' αὐτὴν τὲ πτόλεμόν τε. A. 492. **SYN.** Κάτανυθῖ, αὐτῶθι, αὐτοῦ, ἐκεῖ.

Αὐθιγενής, εὖος, ὁ et ἡ, adj. [indigena, nativus,] born in the same place, native, genuine. **Οἷς αὐθιγενὴς τμηθείσά δόκους.** Eur. fr. Cret. 2. 6. **SYN.** Ἐγγενής, ἰθαγενής, ἐγχωρίος.

Αὐλαξ, ἀκός, ἡ, subst. [sulcus,] a furrow. Ἀλλίμενόν αἰθέρος αὐλάκῃ τέμνων. Aves 1400. **SYN.** Ἄλοξ, ὄλξ. **EPITH.** Ὁρθή, βάθειᾶ, εὐκαρπὸς, λευρὸς, πυρρὸς, φῶρος, στᾶχυνφόρος, φέρεσβίος.

Αὐλείης, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [ad aulam pertinens,] of a hall or court. Καὶ μὴ πρὸς αὐλείοισιν ἐστῆκὼς πύλαις. Helen. 437. See **Αὐλή**.

Αὐλείτης, ου, ὁ, subst. [villicus,] a bailiff, a steward. **Αὐλείτης, ὅς ἐων μήλων πέρϊ, τόφρ' ἐτάροισι.** Apoll. 4. 1487. **SYN.** Ἀγορικός.

Αὐλέω, v. [tibia cano,] to play on a pipe or flute; to pipe. **Αὐλεῖ σὺ θᾶττον' ἐτὶ δεδοικας τὸν Σκύθην.** Thesm. 1186. **SYN.** Κάταυλέω.

Αὐλή, ἡς, ἡ, subst. [(1) area subdialis ad domum; (2) septum, intra quod pernoctant pecudes; (3) vestibulum,] a court-yard, a sheepfold, a hall. **Πρὸς τάνδ' αὐλάν' ὦ τέκνον, ὦ παῖ.** Hec. 169. **SYN.** (2) Στάθμος, σηκός, ἐπαυλὺς, ἐπαυλίον, (3) βασιλιδίον, μελᾶθρον, ἀνάκτορον. **EPITH.** Βασίλιδις, περικαλλής, ὀλβία, θυώδης, βάθειᾶ, λαμπρά, καλή, ὑψηλή, χαλκοδέτης, ἡέρουειδής, εὐκίων, εὐερκής. **PHR.** Τύραννον δώμῳ, τύραννικοί δόμοι.

Αὐλημά, ἄτος, τὸ, subst. [cantus tibiarum,] piping, music produced by a wind-instrument. **Σκόλιων Μελίτου καρικῶν αὐλημάτων.** Ran. 1302.

Αὐλητήρ, ἥρος, αὐλητής, οὐ, ὁ, et αὐλητοῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [tibicen, f. tibicina,] a flute-player, a piper, a minstrel. **Τοί γέ μιν αὐ γέλωντες' ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἑκαστός.** Hes. Clyp. 283. See also Vesp. 579 et Acharn. 550. **SYN.** Συρικτής.

Αὐλιζῶμαι, v. [stabulor; pernocto,] to be folded, to abide for the night. **Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὥροθ σὺν αὐλιζομέναν.** ξ. 412. **SYN.** Ἐναυλιζῶμαι.

Αὐλίδον, ου, τὸ, subst. [stabulum,] a stall, a fold. **Καὶ τὰς μὲν σὺν ἑλασσοῦν ἐς αὐλίδον ἄθρο' ἰούσας.** H. Merc. 106.

Αὐλὺς, ἰδὸς, et Ion. ἰός, ἡ, subst. [aula, cubile,] a place of abode for the night, a tent, a fold. **Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δ' ἐμὴν αὐλῖες ἤδη.** Call. 6. 106. **SYN.** Αὐλή, ἑναυλός.

Αὐλὺς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Aulis,] a town and port in Bœotia, situated on the Euripus. **Οἱ θ' Ἰρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλιδᾶ πετρήεσσαν.** B. 496. **EPITH.** Ἐναλία.

Αὐλός, οὐ, ὁ, subst. [(1) tibula, (2) foramen,] a pipe, a socket. **Ἐγκεφάλος δέ, παρ' αὐλόν, ἀνέδραμὲν ἐξ ὠτειλῆς.** P. 297. **SYN.** Σύριγξ, δόναξ. **EPITH.** Λίβυς, Μυγδονίος, γλυκὺς, ἡδύμελῆς, ἐκἐλαδός, νήδυμος, λιγύρος, ἰμέρσις.

Αὐλὼν, ὠνός, ὁ, subst. [vallis,] a narrow passage, a valley. **Πολλὰ δ' ὄρη σκιῶεντᾶ καὶ αὐλῶνας κέλαδεινούς.** H. Merc. 95. **SYN.** Ἀγκός, φάραγξ. **EPITH.** Τηλεφάνης.

Αὐλώπις, ἰδὸς, ἡ, adj. [procera, oblonga. Vid. Damm.] high-coned, oblong, conical. **Ἀσπίδι γιννώσκων, αὐλώπιδι τε τρυφάλειῃ.** E. 182.

Αὐξάνομαι, et αὐξέμαι, v. [cresco,] to increase, to grow. **Ἐκ καλῦκὸς αὐξάνομένα γένυσσι πόλυφάγοις.** Aves 1065. See also Acharn. 226. **SYN.** Ἀδρύνομαι, ἀλδαίνω, ἀναλδήσκω.

Αὐδὴ, ἡς, ἡ, subst. [(1) ariditas; (2) clamor,] (1) drought, (2) clamor. **Ἄλλ' ἐμπέδως ἀπρηκτὸν αὐδὴν ἔχει.** Simon. 20. **SYN.** (1) Αὐχμός, (2) βόη, αὐτὴ, κραυγή.

Αὐδός, α, ὄν, adj. [siccus, aridus,] dry, withered, parched. **Ἔσθηκε ξυλὸν αὐδόν, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἴης.** Ψ. 327. **SYN.** Ἀξάλεός, ξηρός, αὐσταλέός.

Ἄυπνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insomnis,] sleepless. **Πῶς Φινεΐδᾶς ἄπνους.** Iph. T. 424. **SYN.** Ἀργυπνός, παννυχίος.

¹ Αὐλεῖα in the fem., θύρα being understood, signifies a porch or hall-door.

Αὔρα, ας, ἡ, subst. [ventus lenior, aura,] a gentle breeze, air, breath, blast. Αὔρα, ποντίας αὔρα. Hec. 444. SYN. Πνὸς, ἐφῦρος. EPI TH. "Ασπᾶτος, ἀθλωτός, ἀκύμαντος, δυσώδης, εὐώδης, εὐκηλός, ἐπικυρτός, Ζᾶχρης, ἡδεῖα, ἡδύπνοος, Θρησᾶ, κραπνός, λεπτή, λευγάλη, λαίλαψ, λίαν, μέσημβριᾶς, νήδυμος, ὀρειδρόμος, φοιβᾶς, φύσιζός.

Αὐστᾶλέος, α, ὄν, adj. [(1) siccus, aridus, (2) squalidus,] dried, squalid. Εἰ κενᾶυστάλεος, κᾶκᾶ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν. τ. 327. SYN. Αὖος, ἀνχμώδης, πινώδης.

Αὐτάδελφος, οὔ, et αὐτοκάσιγνητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [frater germanus,] born of the same mother. Ὡ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. Antig. 1. See also B. 706.

SYN. Κάσιγνητος, ὁμαιμός, ὁμοπάτριός.

Αὐτανδρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [cum ipsis hominibus,] with the men themselves.

Αὐτανδρον φλέζειν δόρυ νήϊόν. Apoll. 3. 582.

Αὐτάρκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sufficiens; contentus; satis virium habens,] self-sufficient, complete, content, adequate. Ἐχει νεᾶ δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. Choëph. 745.

Ἄυτῶ, f. ἴσω, et αὖω, f. αὖσω, v. [clamo, inclamo,] to cry out, to shout. Ἐλκε πόδος μεμᾶως, καὶ αὖτει πάντας ἀρίστους. Α. 258. SYN. Αὖω, ἐπικάλῶ, κηρύσσω.

Ἄυτή, ἡς, ἡ, subst. [clamor,] clamor, a shout, a shout in battle. Τί χορὴν αὐτῆς πᾶν τὸδ' ἐπλήσθη στεγός; Heracl. 646. SYN. Βοή, ἐνόπη, ἰαχή, ἰωή, ἐκλάδός. EPI TH. Ἄναιδης, ἀστοφέλικτος, δεινὴ, θερμὴ, ὀξεῖα, σμερδαλέα, στῶνδεσσα, στῦγερὰ.

Αὐτῆμαρ, adv., vid. Αὐθήμερον.

Αὐτίκᾶ, adv. [inox, statim; exempli gratia,] immediately, instantly; for example. Ὅφει νῦν αὐτίκ' ὄντα δωματων παρὸς. Hec. 1032. SYN. Αἰψά, ἀφᾶρ, παραντικᾶ, εἰσαυθὺς, εὐθὺς, παρᾶχρημά.

Ἄυτμη, ἡς, ἡ, et αὐτμήν, ἐνός, ὁ, subst. [spiritus, vapor; halitus,] breath, odor, exhalation. Ὅσας ἀργάλεων ἀνέμων ἀμεγάρτων αὐτμήν; λ. 399. See Ψ. 765. SYN. Ἀτμός, ἄτμη, ἀνάπνυ, πνεῦμα, κάπνός. EPI TH. Ἐχέπενκης, λιγεῖα, λευγάλεα, μάλᾶκη, ὀλύη, πυρδεσσα, σμερδαλέα, στῶνδεσσα.

Αὐτοβουλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [contumax, pervicax,] self-willed, obstinate. Ἄλλ' αὐτοβουλός ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ. Sept. Theb. 1055. SYN. Αὐθάδης, αὐτογνώτος, ἀεραμνός, αὐθαίρετός.

Αὐτογέννητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [incestus,] incestuous. Ἄγαι, κοιμήματ' αὐτογέννητ'. Antig. 864.

Αὐτογνώτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pervicax,] obstinate. Σε δ' αὐτογνώτος ὦλεσ' ὀργά. Antig. 887. SYN. See Αὐτοβουλός.

Αὐτοδάης, ἔος, et αὐτοδιδάκτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [a seipso doctus,] self-taught. Νύσιᾶ κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδάῃ. Aj. Fl. 699. See also χ. 347.

Αὐτοδαίκτης, ον, ὁ et ἡ, adj. Αὐτοδαίκτοι θάνωσι. Sept. Th. 732. SYN. See Αὐθέντης.

Αὐτοδάς, adv. [mordicus,] with the very teeth, bitingly, fiercely. Ὡς ἂν ὀζωμεν γυναικῶν αὐτοδάς ὀργισμένων. Lysistr. 687.

Αὐτοδίον, adv. [statim, e vestigio,] immediately. See Αὐτίκᾶ. Αὐτοδίον δ' ἄρα μιν τᾶμιν λούσασθαι ἄνωγεν. θ. 449.

Αὐτοἔτες, adv. [intra annum,] withing the space of a year. Αὐτοἔτες οἰχνεῦσιν, ἔπει μέγα τε δεινόν τε, γ. 322.

Αὐτοέντης, ον, ὁ, subst. i. q. Αὐθέντης, q. v. Τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πάτρως. Soph. Electr. 272.

Αὐτοθεν, adv. [inde, illine, ex isto loco,] from thence, from that place. Αὐτοθεν ἢ τίς ἐπειτᾶ καὶ ἡμείων Ἀχιλλῆϊ. Υ. 120. SYN. Ἐκεῖθεν, ἐνθεν, ἐντεῦθεν.

Αὐτοθι, adv. poet. pro αὐτοῦ, [hic, ibi, in eo loco,] here, there, in this or that place. Ἀνύσας τί. φέρ', ἰδω. τί ἄρ' ἐνεστὶν αὐτοθι. Equit. 119. SYN. Ἐκεῖ, ἐνταυτοῖ, τῇδε, τῇδ' αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

Αὐτοκάνη, ἡς, ἡ, P. N. [Autocane,] a mountain in Æolia. Καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰψῷ. Hom. Apoll. 35.

Αὐτοκάσιγνητός, ου, ὁ, et (2) αὐτοκάσιγνήτη, ης, ἡ, subst. [(1) frater germanus, (2) soror germana,] (1) an own brother, (2) an own sister. Αὐτοκάσιγνητον ἐν-
 γένεος Σώκοις. Α. 427. See also κ. 137. SYN. Ἀδελφός, ὁμαιμὸς.

Αὐτοκλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a seipso vocatus, i. e. ultro,] one who invites
 himself; of his own accord. Ἀλλ' αὐτοκλητὸς ἐκ δόμων πῶρεύεται. Trach.
 396. SYN. Αὐτόσσυτός.

Αὐτοκόμης, ου, ὁ et ἡ, adj. [sua sponte comatus,] wearing his own hair, hairy.
 Φρίξας δ' αὐτοκόμον Λυφίᾱς Λασιταύχενᾱ χαιταν. Ran. 822.

Αὐτοκράτωρ, ὄρος, et αὐτοκράτης, ου, ὁ, adj. [qui plenam auctoritatem habet,]
 vested with full powers, independent. Αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐν-
 θάδι. Lysistr. 1010. See also Andr. 482.

Αὐτόκτιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non manu factus, sed sponte natus, natus,] self-
 formed, natural. Αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορά. P. V. 309.

Αὐτοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. see Αὐθέντης. Ἄνδρῶν δ' ὁμαίμοις θανάτους ὧδ' αὐτο-
 κτόνος. Sept. Theb. 678.

Αὐτοκτόνων, οὐντός, ὁ, particip. adj. [se invicem interficiens,] killing one
 another. Αὐτοκτόνουντέ, τῷ γαλατιώρῳ. Antig. 56.

Αὐτοκτόνως, adv. [sua, vel mutua caede,] with mutual slaughter. Δράσαι τὸδ'
 ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως; Agam. 1625.

Αὐτοκωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipso manubrio,] with the very hilt, up to the
 hilt. Σχεδιά τ' αὐτοκωπᾶ νωμῶν βέλη; Choëph. 157.

Αὐτολύκος, ου, ὁ, P. N. [Autolycus,] the grandfather of Ulysses, whose character
 for ingenious roguery was so great, that clever robbers were called by his
 name. See Hygin. fab. 200. Ἐξελέτ' Αὐτολύκος, πύκνον δόμον ἀντιτόρησας.
 K. 267.

Αὐτομαρτυς, ὄος, ὁ et ἡ, adj. [qui ipse sibi testis,] one who bears witness for
 himself. Νόστον, αὐτομαρτυς ὦν. Agam. 961.

Αὐτομάτως, η, ὄν, adj. [a se ipse aliquid faciens,] self-moved, spontaneous,
 voluntary. Ἐλθοῦσά, φησὶν, αὐτομάτῃ μετὰ τὰν Πύλῳ. Pax 665. SYN. Αὐ-
 θαίρετός, αὐτοκλητός, αὐτόσσυτός.

Αὐτομέδων, οντός, ὁ, P. N. [Automedon,] the charioteer of Achilles. Ἴππους δ'
 Αὐτομέδοντά θόως ζευγνύμεν' ἄνωγέ. Π. 145. PHR. Ἄρῃ ἀτλαντός, ἥρως,
 Διῶρεός υἱός, Διῶρεός ἀλκίμος υἱός.

Αὐτομόλω, v. [meo solum jussu abeo, ad hostes deficio,] to desert to the
 enemy. α. Μόλωμεν, αὐτὸ μόλωμεν, αὐτομόλωμεν. β. ἦν. Equit. 26.

Αὐτόνομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui suis legibus vivit; liber,] independent. Ἀλλ'
 αὐτόνομος, ἰῶσά, μόνη δή. Antig. 821.

Αὐτόνυχτι, adv. [ea ipsa nocte,] on that very night. Αὐτόνυχτι νηὼν ἐπιβήσο-
 μεν ὠκειάων. Θ. 197.

Αὐτόξυλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex ligno rudi confectus,] made of mere wood. Αὐ-
 τόξυλόν γ' ἐκπωμά, φλαυρούργου τινός. Philoct. 35.

Αὐτόπαις, αἰδός, ὁ, subst. [filius genuinus,] the real son. Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι,
 καὶ τῷδ' ὀρθῶς. Trach. 839.

Αὐτοποιός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [sponte enatus,] self-made. Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐ-
 τοποιόν. Ε. C. 698.

Αὐτοπρεμνός et αὐτόρριζός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quæ cum radicibus ipsis evellit-
 tur,] from the very roots, root and branch. Ἐνείμαν αὐτοπρεμνὸν εἰς τὸ πᾶν
 ἔμοι. Eumen. 395. See also Rhés. 284. SYN. Πρόρριζός.

Αὐτορρῦτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponte fluens,] spontaneously flowing. Χρυσὸν
 φᾶμεν αὐτορρῦτον. Pyth. 12. 29.

Αὐτός, αὐτῇ, αὐτῷ, et superl. Αὐτότατος, η, ὄν, pron. [ipse, sup. ipsissimus,]
 himself, and superl. his very self. α. Ἐκείνός αὐτός; β. αὐτότατος. α. πῶθεν οὖν
 φράσων. Plut. 83.

Αὐτόσε, adv. [illuc, huc,] to the same place, hither, thither. α. Κατάβηθι
 δεῦρ. β. Μὰ Δι', ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὐκ. Lysistr. 873. SYN. Ἐκεῖ, ἐκεῖσέ, κείσέ,
 ἐνθά.

Αὐτοσίδηρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferreus,] the very iron. Αὐτοσίδαρδον ἔσω πέλασσω διασαρκὸς ἀμιλλᾶν. Helen. 360.

Αὐτόσσυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponte excitus,] self-moved, not urged by another.

Αὐ-τόσσυτος, αὐτόκλητος. Eumen. 169. SYN. Αὐτόματός.

Αὐτοσταδία, as, Ion. η, ης, ἡ, subst. [pugna stataria,] a standing fight. "Εν γ' αὐτοσταδίῃ· πᾶσι δ' οὐπως ἐστὶν ἐρίζειν. N. 325. PHR. Σταδὶη ὑμῖν.

Αὐτόστολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ipse navi advectus,] having sailed here himself, in his own ship. Αὐτόστολον πέμψαντ' ἄ' ἐκώσσαι δόμοις. Phil. 503.

Αὐτόστονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [proprio dolore gemens,] groaning on his own account. Αὐ-τόστονός, αὐτόπῃμων. Sept. Theb. 911.

Αὐτοσφάγης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [a se ipse jugulatus,] self-slaughtered. See Αὐ-θέντης. Αὐτοσφάγῃ πίπτοντ'. Aj. Fl. 840.

Αὐτοσχεδᾶ, αὐτοσχεδόν, adv. [cominus, proxime,] at hand, closely. "Ηρίπῃ δὲ πρὸπαροιθῇ· Μᾶρις δ' αὐτοσχεδᾶ δουρί. Π. 319. See N. 496. SYN. Ἐγγύς, σὺνεγγύς, ἐγγυθεν.

Αὐτοσχεδῖος, ᾶ, ὄν, adj. [promptus, spontaneus,] made on the spur of the occasion, spontaneous. Ἐξ αὐτοσχεδῖος πειρώμενός, ἤτ' ἐ κοῦροι. Hymn. Merc. 55.

Αὐτότοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipso partu,] together with its offspring. Αὐ-τότοκον πρὸ λῶχου μὲγερὰν πᾶκ' αὐθόμενοισι. Agam. 134.

Αὐτουργία, as, ἡ, subst. [quicquid sua quis manu facit,] a man's own labor. Ονατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι. Eum. 332. ΕΡΙΤΗ. Μᾶταιός.

Αὐτουργός, αὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui per se facit et operatur,] one who works with his own hand. Αὐτουργός, οἵπερ καὶ μῶνοι σώζουσι γῆν. Orest. 918. SYN.

Αὐτόχειρ, δημιουργός.

Αὐτόφλοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ipsum corticem adhuc habens,] together with its bark. Εὐπάγες, αὐτόφλοιον, ἐπηρῆφείος κόνινοιο. Theocr. 25. 208.

Αὐτόφοντος, ου, et αὐτόφονός ὁ et ἡ, (see Αὐθέντης), [qui seipsum, vel alium occidit,] murdering or killing oneself, a suicide. Τὸν αὐτόφοντον ἡμῖν ἐν κίτῃ πατήρ. Soph. Electr. 274. See Δ. 395.

Αὐτόφονος, adv. [propria sua manu cæsus,] by self-murder. Ὡς αὐτόφονος. Æsch. Suppl. 65.

Αὐτόφορτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipso onere et mercibus,] with its freight. Στεί-χοντ' αὐτόφορτον οἰκεία σάγῃ. Choëph. 663.

Αὐτόφυής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [sponte natus, nativus,] sprung up of itself, native. Αὐτόφῦα, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσασθ' τέκτων. Theocr. 9. 24.

Αὐτόφῦτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponte natus,] springing up of itself, self-grown. Τοὺς μὲν ὦν, ὅσοι μὲν αὐτόφῦτων. Pyth. 3. 83.

Αὐτόφωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in ipso facto deprehensus, manifestarius,] caught in the very act of stealing. Ἐπ' αὐτόφωρὸν πρέσβυν ὥς ἔχονθ' ἔλοι. Ion. 1213.

Αὐτόχειρ, εἰρός, ὁ et ἡ, adj. [qui sua manu aliquid facit,] using his own hand, an assassin: et αὐτόχειρῖ, adv. Orest. 1039. Ἄλλ' αὐτόχειρῆς, ὥστ' εὐθυμᾶ-ζειν ἔμ'. Aves 1135. SYN. Αὐτουργός.

Αὐτόχθων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. et subst. [indigena,] a native, indigenous. Ὡς ἐξυ-γόν', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονά. Ion. 29. SYN. See in Αὐθιγενής.

Αὐτόχθωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [per se et sponte sua fusus,] self-fused. Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σάλδον αὐτόχθωνόν. Ψ. 826.

Αὐτόχρημα, adv. [(1) re ipsa, plane, omnino, (2) confestim,] in reality, immediately. Ὁ πρωκτός ἐστὶν αὐτόχρημ' ἐν Χαοσῖν. Equit. 78. SYN. Ἀληθῶς, ἀψευδῶς, παντέλως.

Αὐχενίζω, v. [cervicem incido,] to cut the throat, to strangle. Καὶ τοὺς μὲν ἠνυχενίζε· τοὺς δ' ἄνω τρέπων. Aj. Fl. 298. SYN. Λαιμῶτ' ὀμῶ, δειρῶτ' ὀμῶ.

Αὐχενίος, α, ὄν, adj. [ad cervicem pertinens,] belonging to the neck. Αὐχενίου· λῦσεν δὲ βῆδος μένος· αἰδ' ὀλοδυξάν. γ. 450.

Αὐχέω, v. [glorior,] to lift up the neck, to glory, to boast, to be proud. Μὴ τὸ κράτος αὐχέι δυνάμιν ἀνθρώποις ἔχειν. Bacch. 306. SYN. Μεγαλανχεῶ, ἐπανχεῶ, ἄβρυνθ' ἄμαι, ἀγάλλομαι, ἀλαζονεύδομαι, γανυρίω, ὑποσεμνύνδομαι, καν-

χαῶμαι, ἐλαμπρύνομαι, εὐχῶμαι, κομπάζω, μεγαλύνομαι, μέγα φρύνεω, θαρρῶω, ογκόδομαι, ἐπαίρομαι.

Αὐχὴ, ἥς, ἡ, et αὐχημᾶ, ἄρως, τὸ, subst. [gloriatio,] glorying, boasting. Τὸν μὲν κενεόφρυνες αὐχαί. Nem. 11. 38. See Phœn. 1153. SYN. Καύχη, καύχημᾶ, ἀλαζδνεία.

Αὐχὴν, ἐνός, ὁ, subst. [cervix,] the neck. Πλῆξ' ἀπὸ δ' αὐχενὸς ὤμων ἐέργαθεν, ἡδ' ἀπὸ νώτου. E. 147. SYN. Τράχηλος, δέρη, δειρή. EPITH. Ἀπάλος, μάλᾱκος, πᾶχὺς, στιβάρως, μέσος, ἀγέρωχος, θράσους, θεσπέσιος, λοξός, λευκός, ῥοδόχροός.

Αὐχμέω, v. [(1) areo prae æstu; (2) squalleo,] (1) to be dried up through heat; (2) to be squalid. a. Αὐχμεῖς αἰσχυρῶς. b. σὺ δὲ γ' εὖ πράσσεις. Nub. 920. SYN. Ξηραίνομαι, σκέλλομαι.

Αὐχμηρός, ἂ, ὅν, αὐχμήεις, εσσαῖ, ἐν, et αὐχμώδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [squalidus,] squalid. Αὐχμηρὸν οὐδας, τέκνα δ' ἀμφὶ γούνασι. Alcest. 968. See Hom. in Pan. 6. et Orest. 217. SYN. Λαστός, δάσους, ῥυπῆρός, πῖνῆρός, αἰός, αὐαλέος, ξηρός, στυγνός.

Αὐχμός, οὐ, ὁ, subst. [siccitas, squalor,] drought, squalidness. "Ὅστ' ἐμὴ αὐχμὸν πτέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Nub. 1120. SYN. Αὐδὴνῇ.

Αὐω, et Att. αὐω, v. [(1) sicco; (2) accendo,] to dry, to parch with heat; to kindle. Σπέρμα πῦρὸς ὥζων, ἵνα μὴ πῦθεν ἀλλοθὲν αὐοί. e. 490.

Ἀφάγιστεύω et ἀφᾶγνίζω, v. [(1) expio; (2) consecro,] to perform holy rites for the dead, to purify, to consecrate. Κῶνιν πύλυνας, καφάγιστεύσας ἄ χρῆ. Antig. 253. See Alcest. 1165. SYN. Ἀγιστεύω, ἀγνεύω, ἀγνίζω, ἀγίζω, σολᾶω.

Ἀφαιρῶ, v. [aufero,] to take away. Ὡς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδᾶ Φοῖβος Ἀπόλλων. A. 182. SYN. Αἰρῶ, ἀναιρῶ, ἀπαίνυμαι, ἀφέλκω.

Ἀφάλλομαι, v. [desilio,] to spring from or down. Ἐπὶ τὴν κέφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφῆλᾱτό. Nub. 147. SYN. Ἐνάλλομαι, ἀποθρώσκω, ἀνάλλομαι.

Ἀφᾱλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [sine cono aut crista,] without cone or crest. Ταυρεῖην ἀφᾱλὸν τὲ καὶ ἄλῳφον· ἥτε κατὰ τινε. K. 258.

Ἀφᾱμαρτᾶνω, f. τήσῳμαι, v. [(1) aberro; (2) privor,] to miss, to be disappointed, to be deprived of. Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφᾱμαρτὲ τίτυσκομένους κέφαλῇφι. Λ. 350. SYN. (1) Ἀμαρτᾶνω, ἀποτυγχᾶνω, (2) στέρῳμαι, κατᾱλείπῳμαι.

Ἀφᾱμαρτῶεπής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [verbis errans, stulte loquens,] inappropriate in speech, tedious, trifling. Οὐδ' ἀφᾱμαρτῶεπής, εἰ καὶ γένος ὑστέρων ἦεν. Γ. 215.

Ἀφανδᾶνω, f. ἀφᾱδῆσω, v. [displiceo,] to displease, to offend. Οὕτω δὲ καὶ σοι τᾶμ' ἀφανδάνοντ' ἔφν. Antig. 501. SYN. Ἀπαρέσκω, δυσᾱρέσκω.

Ἀφᾱνειᾶ, as, ἡ, subst. [obscuritas,] obscurity, indistinctness, uncertainty. Βωμῶν, εἰς ἀφᾱνειᾶν. Agam. 375.

Ἀφᾱνής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [occultus, obscurus,] invisible, vanished, obscure, uncertain. Σὺν ἀφᾱνεὶ λόγῳ ἀτιμον βάλεῖν. Cæ. R. 657. SYN. Ἀφαντός, ἀδηλός, κρυφαῖός, σκοτεινός, ἀκλῆς, ἐξίτηλός.

Ἀφᾱνίζω, f. ἴσω, v. [e conspectu aufero,] to convey out of sight, to cause to disappear, to steal, to bury. Τοῦτ' ἡφάνισται, διαβύρον πρὸς οὐδένος. Trach. 678. SYN. Ἀφαιρῶ, ἀκνρῶω, ἀπόλλυμι, ἀπαλλάσσω, διαφθείρω, λῶω, κατᾱλῶω, ἐξᾱλείφω, ἐξελάνωω, ἐκμαραίνω.

Ἀφαντός, ον, ὁ et ἡ, adj. [a conspectu remotus,] vanished, extinct. Ἀφαντός ἔρρει θᾱνᾱσίμῳ χειρώματι; Cæ. R. 560. SYN. Ἀφᾱνής, ἀνώνυμος, ἀπροσδοκῆτος.

Ἀφᾱρ, adv. [statim,] immediately, swiftly. From this adv. is derived the compar. Ἀφᾱρτέρος, more swift. Δακρύσας, ἐτᾱρων ἀφᾱρ ἐξέτο νόσφι λῖασθείς. A. 349. See Ψ. 311. SYN. Εὐθέως, τάχῃως.

Ἀφαρπάζω, f. ξω et σω, v. [abripio,] to snatch from, to seize greedily. Τὴν δὲ φθίνουσαν ὦν ἀφαρπάζειν φιλεῖ. Trach. 548. SYN. Ἀναρπάζω, ἀποσπᾶω.

Ἀφᾱσία, as, ἡ, subst. [stupor, prae quo loqui non possumus,] inability to speak, through sudden alarm. Τοντί τί ἐστίν; ἀφᾱσία τίς τοι μ' ἔχει; Thesm. 911. SYN. Σιγή.

- Ἀφάσσω, et ἄφᾶω, v. [contrecto, adtrecto,] to touch, to feel, to handle. *Λητὼ Κοῦργενεῖᾱ φίλαις ἐνὶ χερσὶν ἄφάσσει.* Apoll. 2. 710. See Z. 322. SYN. Ὑη-
λάφᾶω, ἄπτομαι, ἐγχειρίζομαι.
- Ἀφᾶτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non dicendus, ineffabilis,] not to be spoken, unutter-
able. Ἀφᾶτόν, ἀφᾶτόν, ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ θορέεις. Ion 783. SYN. Ἀφαν-
τός, ἀδοξός, ἀδελός, ἄρρητός, μέγας.
- Ἀφαναίνω, et ἀφαύω, v. [arefacio, uro,] to dry up, to exhaust. Δίψει γάρ, ὡς
εοικεν, ἀφαναθήσονται. Eccles. 146. See also Eccl. 13. SYN. Αὐαίνω, αὖω,
ξηραίνω, καίω.
- Ἀφανρός, ἁ, ὄν, adj. [imbecillis, debilis,] weak, infirm. Ἡ δὲ μὴ οὐπω παύει,
ἀφαιρὸτάτη δ' ἐτετυκτό. v. 110. SYN. Ἀσθενής, ἄβληχρός, ἄμαυρός, ἄδρανής,
κοῦφός.
- Ἀφᾶω, see Ἀφασσω.
- Ἀφεγγής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [lumine carens, invisibilis,] obscure, dark, invisible.
Τὶς ἀχῶ, τίς ὁδὸν πρὸς ἑπτα μ' ἀφεγγής. P. V. 115. (Bacchicus tetrameter.)
SYN. Σκότεινός, ἀηλός, τυφλός, ἀθεώρητός.
- Ἀφειδέως, adv. [sine parsimonia, large,] unsparingly, abundantly. Εἰ δ' ἄγε,
μολπῇ θυμὸν ἀφειδέως κῶρεσμέν. Apoll. 3. 897.
- Ἀφειδέω, v. [non parco; contemno,] not to spare, to lavish, to expose to dan-
ger, to despise, to decline, to shrink from. Κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι
πῦνον. Antiq. 414. SYN. Ἀθερίζω, ἁμελέω.
- Ἀφειδής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [profusus, largus,] unsparing, profuse, lavish. Ὡς
ἔμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέῃ πασαιμέσθα. Call. Cer. Calath. 126. SYN. Δάπανη-
ρός, πολυδωρός.
- Ἀφέλκω, v. [detraho,] to drag away from. Πῶλόν ἀφέλκων, σὼν ἀπὸ μαζῶν.
Hec. 141. SYN. Ἀπέρνω, ἀφαιρέω.
- Ἀφένος, ου, ὁ et εὖς, τὸ, subst. [divitiæ, opes,] abundance, wealth, riches. Ἐν-
θάδ' αἰμιός ἐδν, ἀφένος καὶ πλοῦτόν ἀφύζειν. A. 171. SYN. Πλοῦτός, κέρδης,
χρήματᾱ, ὀλβός, κτήματᾱ, κτεάνων.
- Ἀφερκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [exclusus,] shut out from. Μῦχον δ' ἀφερκτος, πολυσί-
νους κύνος δίκαν. Choëph. 440.
- Ἀφερπῶ, v. [abeo,] to creep back, to go away from, to depart. Παρθένος ἐνθά
βιβηκῆ, γυνὴ δ' εἰς οἶκόν ἀφερψῶ. Theocr. 27. 64. SYN. Ἀπέρχομαι, ἀπειμῖ,
ἀνέρχομαι.
- Ἀφερτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non ferendus,] not to be borne, intolerable. Ἀφερτόν
αἰὼνι σῶ. Choëph. 436. SYN. Οὐ φερτός, οὐ πλατός, ἀτλητός, ἀνοιστός.
- Ἀφέσις, εὖς, ἡ, subst. [dimissio equorum a carcere; carcër,] a sending off from;
a starting-place. Ἰώσας τη φέσει τὰ τέρματᾱ. Soph. Electr. 686.
- Ἀφέτις, ου, ὁ et ἡ, adj. [dimissus, liber,] dismissed, free, unprotected. Ἀφέτιν
ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις. P. V. 687. SYN. Ἀφειμένός, ἀναιμένός, παρει-
μένός, ἀπὸλίτος, ἐλεύθερός, μόνός.
- Ἀφεύω, v. [accendo,] to burn off, to singe. Τὰ κάτω δ' ἀφεύειν. Thesm. 215.
SYN. Ἀπτω, αὖω, καίω, φλόγιζω.
- Ἀφέψω, fut. ἀφεψήσω, v. [decoquo,] to boil away, to evaporate by boiling.
Τὸν Δῆμόν ἀφεψήσας ὑμῖν, κἀδὸν ἐξ αἰσχροῦ πέποιηκάς. Equit. 1321. SYN.
Κατᾰπέπτω, πέπτω.
- Ἀφήτωρ, ὄρος, ὁ, subj. [(1) jaculator, Epith. Apollinis; (2) vaticinator,] (1) a
shooter. Οὐδ' ὅσα λαῖνός οὐδὸς ἀφήτωρός ἐντός ἔργει. I. 404. SYN. Ἀκον-
τιστής, ἀκοντιστήρ.
- Ἀφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vocalis, mutus,] unutterable, mute, silent. Ἔπον
δε μηνυτήρὸς ἀφθέγκτον φράδαῖς. Eumen. 240. SYN. See Ἀρρήτός.
- Ἀφθίτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod non corrumpitur vel mutatur,] not subject
to decay, imperishable. Ἀθανάτων, ἀφθιτόν τέ ποιήσω θεόν. Androm. 1245.
SYN. Ἀγήρατός, ἀγήραός, ἀκίρατός.
- Ἀφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mutus,] silent, dumb. Φοῖβον· φύβω δ' ἀφθογγός
ἐστᾰθην, φίλοι. Pers. 211. SYN. Ἀναδός, ἀφωνός, ἀκέων, σιγηλός.
- Ἀφθύνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [invidiæ non obnoxius,] not liable to be envied. Ὅ

- δ' ἀφθύνῃς γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. Agam. 912.
 Ἀφθονία, as, ἡ, subst. [abundantia,] abundance, plenty. Τὰς ἀφθύναν ὅπαζε. Nem. 3. 14. SYN. Εὐπόρια, εὐθηνία, πέριονσία, πληθός.
 Ἀφθύνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nulli invidens, copiosus,] unenvious, plentiful. Λεγ', ὡς ἔτοιμός ἀφθύνῃ δοῦναι χερὶ. Med. 612. SYN. Ἀνἐπιφθύνος, ἀμεγαρτὸς, ἀνἀρίθμος.
 Ἀφιδρῦμαι, v. [colloco procul a,] to place far from. Ἐπειτὰ πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρῦσαντὸ γῆς. Helen. 280.¹ SYN. Ἀποικίζω.
 Ἀφιέρω, v. [consecro,] to consecrate, to hallow. Πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιέρωμέθᾱ. Eumen. 445. SYN. Ἀφᾱγιστεύω, ἀφᾱγνίζω, θῶ.
 Ἀφίημι, antiquitus ἀφίω or ἀφίτω, 1. aor. ἀφῆκα, and in Hom. ἀφεῆκα, [dimitto, emitto,] to send away, to dismiss. Ἀφίημι ὁμμάτων ἐλευθέρων. Hec. 368. SYN. Ἀποπέμπω, ἐκβάλλω, ἀπαλλάσσω, μέθιμι, ἔαω.²
 Ἀφίκανω, et ἀφίκνέσθαι, f. ἀφίζεμαι, v. [advenio,] to come from, to arrive at, to arrive. Ἡ μὲν δὴ πρὸς τείχους ἐπειγόμενῃ ἀφίκαται. Z. 388. See also C. R. 265. SYN. Ἐπέρχομαι, πρόσέρχομαι, ἀνῆκω, πρόσῆκω, πρόσελαύνω, προσπῶρεῦμαι, προσβαίνω, πάρεμι, ἰκάνω, πῶτινίσσῃ, ἐπιβαίνω, κίω, κίχᾱν, μῶλω, ἐπίτνυ-
 χᾱν.
 Ἀφίκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) supplicum patronus, (2) supplex,] (1) defender of the suppliant, (2) a suppliant. Κλάδοι γέ μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτῶρων. Æsch. Suppl. 244. SYN. (1) Ἰκεσίως, (2) ἰκέτης.
 Ἀφίλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inamatus,] unbefriended. Οὐδὲ γέρον ἀφίλητός ἐμοί ποτέ. C. C. 1702. SYN. Ἀνέραστός.
 Ἀφίλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amicis carens,] friendless, unbefriended. Ἀφίλον ἐν σᾱκει τοῦ χθονίου δέμας. Sept. Theb. 518.
 Ἀφίλως, adv. [parum amice,] unkindly. Νῦν δ', οὐκ ἄπ' ἄκρας φρένός, οὐδ' ἀφίλως. Agam. 778.
 Ἀφίξις, ἔως, ἡ, subst. [adventus,] arrival. Ὀές, ὡς ἰδῶσ' ἰτῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ. Æsch. Suppl. 486. SYN. Ἠλύσις, εἰσοδός.
 Ἀφίπτωμαι, v. [avolo,] to fly away from. Ἡ παῖς σάφως σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτᾱτό. Iph. A. 1607. SYN. Ἀποπέττομαι, ἐξίπτωμαι.
 Ἀφίστημι, ἀποστήσω, v. [sejungo, segrego,] to separate, to detach, to withdraw, to cause to revolt. Ἀποστᾱθῶμεν πράγματός τελονόμενον; Choëph. 859.
 Ἀφλαστόν, ου, τὸ, subst. [aplustre,] the extremity of the stern. Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν. O. 717. SYN. Πρυμνήσιον.
 Ἀφλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non ustus,] not burnt. Βωμοῖς τ' ἀφλεκτοὶ πέλανοι. Helen. 1354.
 Ἀφλοισμός, οὔ, ὁ, pro ἄφροισμός, subst. [spuma,] foam. Ἀφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται. O. 607. SYN. Ἀφρός, ἀχνη.
 Ἀφνέος, ἄ, ὄν, et ἄφνειός, ου, ὁ et ἡ, adj. [opulentus,] rich, wealthy, munificent. Καὶ τῶν ἀφνέων καὶ πολυχρύσων. Pers. 3. See also Y. 220. SYN. Εὐκλήμων, πλούσιος, πολὺλήϊος, πολὺμηλός.
 Ἀφνω, et ἀφnows, adv. [subito,] suddenly. Ἀφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ. Med. 1202. SYN. Ἐξαίφνης, αἴφνης, αἰφνιδίον, αἰφνιδίως, ἐξαπίνης, ἐξαπινάιως, ἀδοκῆτως.
 Ἀφύβητος, ἀφύβος, et ἀφύβόσπλαγχνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [timore carens,] fearless. Δίκας ἀφύβητος οὐδέ. C. R. 885. See Aj. Fl. 336. and Ran. 495. SYN. Ἀδέης, ἄτρωτός, τολμηρός.
 Ἀφύδος, ου, ἡ, subst. [secessio ad exonerandam alvum,] a house of office. Ἴθι νῦν ἑασὼν εἰς ἀφύδον. Eccles. 1059. SYN. Ἀποπάτος.
 Ἀφοίβαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immundus, impurus,] not hallowed by Phœbus, impure, unclean. Οὐ προστροπαῖον, οὐδ' ἀφοίβαντον χερᾱ. Eumen. 237. SYN. Ἀκάθαρτός, ἀναγνός.
 Ἀφοπλίζομαι, v. [arma exuo,] to strip off the armor of a defeated foe. Ἐν

¹ Here θεοί must be scanned as a monosyllable.

² The antepenult. of Ἀφίημι is common in Homer, and long in the Attic poets.

- κονήσ᾽· οἱ δ' ἐντὲ' ἀφοπλίζοντο ἑκαστός. Ψ. 26. SYN. Ἐξόπλιζω, ἐνᾶρίζω, ἐξενᾶρίζω, ἡπόδνυ.
- Ἀφορίζω, et ἀφορίζομαι, v. [(1) separo, (2) aufero,] (1) to separate, (2) to take away. Τιμᾶς ἐνέρων ἀφορίζομένους. Alcest. 31. SYN. Ὀρίζω, καθορίζω, ἀποκρίνω, ἀπνέμω, διαίρῃω, διαστέλλω, χωρίζω.
- Ἀφορμαῶ, v. [proficiscor,] to hasten away, to march off. Φυγῇ πρὸς οἴκους τῆσδ' ἀφορμήσειν χθόνος. Rhes. 98. SYN. Ἀποχωρῃω, ἀνάλῃω.
- Ἀφορμίζω, v. [e portu deduco,] to steer out or from. Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθόνος. Iph. T. 18. SYN. Ἐκπλῃω.
- Ἀφορμή, ἥς, ἡ, subst. [impetus, materia, occasio,] occasion, opportunity, pretext, motive, cause. Σικρὰς δ' ἀφορμὴς ἦν λάβωσι τῶν λόγων. Phœn. 209. SYN. Προφάσις, λάβη, καιρὸς, εὐκαιρία, ἀλέωρη, ἐλεγχὸς, τέκμηριον, αἰτία, πρᾶγμα.
- Ἀφορμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cithara carens,] sung without a lyre, harsh, grating. Ἀφορμικτὸς αὐτὸνὰ βροτοῖς. Eumen. 333.
- Ἀφορμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [profugus,] one who sails away, a fugitive. Αὐτὸς ἀφορμὸς ἔμας. Cæ. C. 238.
- Ἀφραδέω, ἀφραίνω, et ἀφρόνῃω, v. [inconsulte ago; desipio,] to be inconsiderate, foolish, indecorous. Ἀφραΐδῃ, σοὶ πρώτῃ μάχῃσέμαί ἀφραδέοντι. I. 32. See also v. 360, et O. 104. SYN. Ἀλλοφρόνῃω, παρ᾽αφρόνῃω, ἀλογῃω, παρὰνῃω, μωραίνω, ματάζω, ληρῃω.
- Ἀφραδέως, adv. [inconsiderate, temere,] unwisely, inconsiderately, rashly. Ἀφραδέως διὰ τάρῃον ἐλαύνομεν ὡκέας ἵππους. M. 62. SYN. Ἀβούλως, ἀπειρως.
- Ἀφραδής, ἔδος, et ἀφράδμων, s. ἀφράσμων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [inconsultus, temerarius,] ill-advised, rash, giddy. Ἀφραδέες ναίουσ', βροτῶν εἰδωλὰ κμόντων. λ. 475. See also Agam. 1410. SYN. Ἀβουλὸς, ἄγλωσσος.
- Ἀφραδῶνως, et ἀφρασμῶνως, adv. [inconsiderate,] ill-advisedly, thoughtlessly. Ἑλληνικαὶ τὲ νῆες οὐκ ἀφραδῶνως. Pers. 423.
- Ἀφρακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non septus, non munitus,] unfenced, unprotected, unawares. Εἰ μὴ γὰρ ὄρκους θεῶν,¹ ἀφρακτὸς εὐρέθη. Hipp. 653. SYN. Ἀφυλακτὸς, ἀτειχιστὸς.
- Ἀφραστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ineffabilis, non perceptus,] indescribable, imperceptible, unperceived. Ταῦτά μοι μέριμν' ἀφραστὸς ἐστὶν ἐν φρεσὶν διπλῇ. Pers. 170. SYN. ἈρρήτῸς, ἀδηλὸς, ἀδόκητὸς.
- Ἀφράστως, adv. [ex improviso,] unexpectedly. Ἐπεὶ σὲ νῦν ἀφράστως. Soph. Electr. 1262.
- Ἀφρέω, et ἀφρίζω, v. [spumo,] to foam. Ἀφρεον δὲ στήθεα,² ραίνοντο δὲ νέρθε κονίη. Λ. 282. See also Soph. Electr. 719. SYN. Ἰδρῶ.
- Ἀφρήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [qui est extra tribum,] not belonging to a tribe, having no connexion with human society, unsocial. Ἀφρήτωρ, ἀθεμιστὸς, ἀνεοστῖς. I. 63. SYN. Ἀπόλις, ἀποπτῶλις, ἀφιλὸς.
- Ἀφρικτὶ, adv. [sine horrore,] without horror, without shuddering. Οὐδέπῃρ ἀφρικτὶ μάκρων ὀρώσῃ θυγατρὲς. Call. 3. 65.
- Ἀφροδίτη, ἥς, ἡ, P. V. [Venus,] the goddess of beauty, (so called, because she was supposed to have sprung from the foam of the sea): hence *metaphor.* grace, charm, elegance, violent passion. Οἰνωπὸς, ὅσσοις χάριτ' Ἀφροδίτης ἔχων. Bacch. 232. SYN. Κύπρις, Κυθήρεια, Πάφια. ΕΡΙΤΗ. Αἰδοῖα, διὰ, θυγάτηρ Διὸς, φιλομειδὴς, κἀλή, χρουσίη, χρυσοστεφάνος, εὐστεφάνος, πολυχρυσὸς, ἀριστὸς, ἀπάλη, ἀναγκαῖα, ἀδάκρυτος, ἀργυροπέξα, ἀμάχῃς, ἀνίκητος, βᾶρεῖα, γέλαουσα, γλυκεῖα, γλαυκῶπις, δολιὸς, ἐλικῶπις, εἰνᾶλῖα, εὐλεκτρός, λευκὴ, μάλᾶκη, ὀλοή, πολλή, πότνια, ποικιλόθρονος, χαλεπή, χρυσήνις. PHR. Ἀπόσπῃρος θαλάσσης, Χαρίτων βασίλεια, Λυκίων βασίλεις, ὑμναίοις κροτοῦσα. See Hom. Hymn. 2.
- Ἀφρόκῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spumantes capillos habens,] having dripping locks. Ἀφρόκῶμους ῥάθμιγγας ἐτι στάζοντ' ἄλᾳσσης. Mus. 262.

¹ Θεῶν is here scanned, as often, as one syllable.

² Ἀφρεον and στήθεα must be scanned as dissyllables.

- Ἀφρόνῃω, vid. Ἀφράδῃω. O. 104.
- Ἀφρόντιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [incogitatus,] unthought-of, without premeditation. Ἐμοὶ δ' ἄγων οὐδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλοι. Agam. 1347.
- Ἀφροντίστως, adv. [sine cura, negligenter,] carelessly, negligently. Ὑμῶν δέ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πάτηρ. Med. 910. SYN. Ἀμελῶς, ἀκηδέστως.
- Ἀφρόνως, adv. [insipienter,] senselessly, foolishly. Ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἡμεῖψ' αὐτό. Aj. Fl. 773. SYN. Ἀβούλως, ἀνόητως, ἀσύνετως.
- Ἀφρός, ου, ὁ, subst. [spuma,] foam, froth. Ἀφρόν κατέσταζ' εὐτρίχου γένει' αἰδῶς. Herc. F. 929. SYN. Ἀφλοισμός, ἀχη. EPIITH. Θρομβώδης, αἰματώεις, θερμὸς, λευκός, πόλλος, χλωρός, πόντιός.
- Ἀφροσύνη, ης, ἡ, subst. [insipientia, amentia,] folly, madness. Ὀδίνων τὲ καὶ ἀφροσύνας. Bacch. 382. SYN. Ἀνοιά, ἀβουλία, ἀμαθία. EPIITH. Ἀχάλινός, ἀνῶμος.
- Ἀφρώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [spumosus,] foamy, covered with foam. Στόματός ἀφρώδῃ πέλ' ἀνδρῶν. Orest. 220.
- Ἀφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [insipiens, stultus, amens,] silly, foolish, mad. Κηδὸς τὸδ' ἡμῖν προσλάβών· ἐγὼ δ' ἀφρων. Med. 881. SYN. Ἀβουλός, ἀφράδης, ἀφράσμων, παρ' ἀφρων, ἀνους, αγροικός, αὐθάδης, λαλός, φρενὸβλαβής, φρενώλης.
- Ἀφύδραινω, v. [abluo,] to wash out, to wash clean, to wash. Ἀφύδραν' ἀμῆνοι, στείχε' ἑ ναούς. Ion 97. SYN. Ὑδραίνω, ἀπονίπτω, λούω.
- Ἀφῆ, ης, ἡ, subst. [species quædam piscium,] anchovy. Ἴν' αὖ τὰς ἀφῆς ὦνοιτο πολλάς τ' ὠβόλοῦ. Equit. 649.
- Ἀφῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [natura inhabilis,] not adapted by nature. Ἀφῆ τ' ὄντ' αὖ, κού θέλονθ'. Philoct. 1014. SYN. Ἀμάθης, ἀπειρός, σκαῖός.
- Ἀφυκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non evitandus,] inevitable, unerring. Ἀφυκτὸν ὄμμα προσδράκοι μὲ. P. V. 938. SYN. Ἀνίκητός, ἀναγκαῖός.
- Ἀφύλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incustoditus,] unguarded, unprotected. Ἀφύλακτός, ἡ τήρησις· ἂν γὰρ φαῦλός ἤ. Eur. fr. Antig. 6. 2.
- Ἀφυλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [foliis carens,] devoid of leaves. Ἴκετ' ἡς, ἀφύλλου στόματός ἐξάπτων λίγας. Orest. 377. SYN. Ἐρηός, ἀκαρπός.
- Ἀφύπνιζω, v. [e somno excito,] to waken from sleep. Ὅτρυν' ἐγχοῖς αἰεῖρειν· ἀφύπνισσον. Rhes. 25. SYN. Ἐξυπνίζω, ἀνέγειρω, ἀνίστημι.
- Ἀφύσω, f. ὑζω, v. [haurio, hauriendo promo,] to draw out, to drain, to quaff. Ἐνθαδ' αἶμιός ἐὼν, ἀφένος καὶ πλοῦτόν ἀφύζειν. A. 171. See Π. 230. SYN. Ἀπαντλῶ, ἄρω, ἀρῶμαι.
- Ἀφωνήτός, et ἀφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [voce destitutus,] having no voice, silent, mute, dumb. Πάρεσχ' ὧν τὸν τοῖς ἀφωνήτοις τινά. C. C. 1283. See C. C. 865. SYN. Ἀγλωσστός, ἀναυδός, ἀφθογγός, κωφός, ἀκῶν.
- Ἀφώνως, adv. [mute, tacite,] dumbly, mutely, silently. Ἀφώνως ἀλόγως τὸ τὰς. C. C. 131.
- Ἀχαιαί, Ἀχαιῖδές, et Ἀχαιῖάδές, ων, αἱ, P. V. [Achivæ,] Achaian or Grecian women. Ὡ πέπ' ὄνές, κ' αὖ ἐλέγχ' Ἀχαιῖδές, οὐκ' Ἀχαιοί. B. 235. See τ. 542. and Apoll. 1. 284. SYN. Ἐυπλόκαμίδες, εὐπέπλοι.
- Ἀχαιῖς, ἰδός, (sc. γαῖα,) ἡ, P. N. [Achaia,] (1) Achaia, or (2) adj. belonging to Greece. Ἀχαιῖδος θραύσαντ' ἡκ' ἐτε σκάφος. Helen. 1543. EPIITH. Ἠγῶθεα, πούλ' ὀβτεῖρ' αὖ, καλλίγυναιξ. SYN. Ἀχαιῖς, Ἀχαική.
- Ἀχαιοί, ὧν, οἱ, P. N. [“est quidem generale nomen omnium Græcorum; sæpius tamen in specie nobiles et principes Græcorum sic vocantur.” Damm. c. 1945.] Οἱ πεῖθονται Ἀχαιοί. A. 79. EPIITH. Ἀκῶρητοι μάχης, ἀνάκτιδες, δίοι, εὐκνήμιδες, ἐλίκωπες, ἥρωες, κάρηκόμοῦντες, μέγαθυμοι, χαλκοκνήμιδες, μέν' αὖ πνειοντ' ἔς, Ἀρηφίλοι, ἀγχέμαχοι, ἀκμητ' ἔς, δίκασπ' ὄλοι, θῆοι, πόλ' ὀπ' ὄνοι, ἱππ' ὀδοῖ, κλυτ' ὀπωλοῖ.
- Ἀχαιός, et Ἀχαικός, ἡ, ὄν, adj. [Achivus, Achaicus,] Achæan, Grecian. Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῶν ῥαδίως, ἡνέσχετο. Acharn. 709.

¹ It still remains a disputed point among the learned, what nation was designated by the term Ἀχαιῖς, in Homer, and its inhabitants Ἀχαιοί. Heyne has a learned note on this subject at B 684. which though not fully conclusive, contains much useful matter for future examination.

Ἀχάλινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [effrænatus,] unbridled. Ἀχάλινων στῶματων. Bacch. 381.

Ἀχάλκευτος, et ἀχαλκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non ære fabricatus, non aheneus,] not formed of brass, not brazen. Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἐζευκται πῶδας. Eur. fr. Pirith. 4. See also C. T. 200. where ἀχαλκός ἀσπίδων denotes 'unarmed with shields of brass.'

Ἀχάνη, ἡς, ἡ, subst. [mensura Persica frumentaria,] a Persian corn-measure. Οὐκ, ἀλλ' ἄχανας ὀδί γε χρυσίον λέγει. Acharn. 108.

Ἀχᾶρίς, ἴδος, acc. ἴν, et ἀχᾶριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingratus,] ungrateful, ungracious, disagreeable. Ἀχᾶριν κελᾶδον μουσιζῶμενός. Cycl. 486. See Hec. 137. SYN. Ἀπθῦμῖτος, ἀηδής, οὐκ ἀστεῖος, κᾶκος, λυπηρὸς, χυλῆπος.

Ἀχαρνεὺς, ἔως, ὁ, subst. et adj. [Acharnensis,] Acharnian, an inhabitant of Acharnæ, one of the δῆμοι of Attica. Δεῖ γὰρ μὲ φεύγοντ' ἐκφύγειν Ἀχαρνεῖας. Acharn. 177. SYN. Ἀχαρνικός, (Acharn. 666.) Ἀχαρνηίδης. (Acharn. 322.)

Ἀχείματς, ου, ὁ et ἡ, adj. [nullis tempestatibus agitatus,] untossed by storms. Ἀχείματόν μ' ἐπεμψέ σὺν πνῶαῖς. Æsch. Suppl. 142. SYN. Ἀκύμαντός.

Ἀχειρής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [manibus carens,] devoid of hands. Ὀκτᾶπόδες, δὲ κάρηνοί ἀχειρεῖς, οἱ δὲ κἀλεῦνται. Batr. 289.

Ἀχείρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [manu non factus, insuperabilis,] not made by the hand, invincible, not to be extirpated. Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιόν. C. C. 698.

Ἀχελώϊος, et Ἀχελῷος, ου, ὁ, P. N. [Achelous,] a river which separates Acarnania from Ætolia. Τῷ, οὔτε κρείων Ἀχελώϊος ἰσθμᾶρτζει. Φ. 194. See also Androm. 167. EPIITH. Ἀργυρόδινης, κἀλῦδωνίος. PHR. See Trach. 9.

Ἀχερδός, ου, ἡ, subst. [prunus sylvestris,] a species of thorn, the sloe-tree. Κοίλης τ' ἀχερδον κάπο λαῖνον τάφου. C. C. 1596. SYN. Αχράς.

Ἀχέρωντις, et Ἀχέρουσις, α, ὄν, adj. [Acheronticus, vel Acherusius,] belonging to Acheron. Κράτει λιμένα λίπών γε τὸν Ἀχέρωντιόν. Herc. F. 766. See also Herc. F. 834.

Ἀχέρως, ἴδος, ἡ, subst. [populus alba,] the white poplar. Ἡρίπτε δ' ὥς ὅτε τις δρύς ἥριπεν ἡ ἀχέρως. N. 389.

Ἀχέρων, οντός, ὁ, P. N. [Acheron,] (1) a river of Thesprotia in Epirus, (2) fabulously applied to a river in Orcus or Hell. Εὐειδής Ἀχέροντᾶ πᾶλύστον ὄν οὐκ ἐπερασέν. Theocr. 17. 47. EPIITH. Ἀενᾶος, βᾶθῦς, δινῆεις κῦανῆος, στυνῶς, στῦγρὸς, ψυχρὸς, ὀξύπληξ.

Ἀχέω, et ἀχέω, v. [doleo, mærore,] to grieve, to groan, to be indignant. Πᾶρ δὲ Διὶ Κρόνιωνι καθέζετο, θυμὸν ἀχέων. E. 869. See o. 360. SYN. Λυπεῖσμαι, ἀλγέω, ἀχῦμαι, ἀγανακτέω.

Αχὴν, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [pauper,] poor, a beggar. Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πένιαν. Theocr. 16. 33.

Ἀχνηία, ας, ἡ, subst. [egestas, vacuitas,] "gaping for a thing," want. Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχνηία. Choëph. 295. SYN. Ἀπόρεια, ἐνδεία, σπάνις.

Αχθίνος, ἡ, ὄν, adj. [molestus,] grievous, odious. Ἀχθινᾶ μοι τὰλλότρια κρίνειν κακά. Hec. 1222. SYN. Βάρῦς, μοχθηρὸς, τάλαιπωρὸς, ἀλέγεινός, λυπηρὸς, ὀλέθριος.

Αχθηδών, ὄνός, ἡ, subst. [tristitia, ægritudo,] sorrow, distress. Ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ. P. V. 26. SYN. Ἀχθος, ἀλγός, ἀλγηδών.

Αχθῶμαι, f. ἀχθεσθῶμαι et ἀχθήσῶμαι, v. [gavor, moleste fero,] to be laden with sorrow, to be grieved, to be indignant. Οὐ γὰρ σὲ κωμάζοντ' ἂν ἡχθῶμην ὄρων. Alcest. 831. SYN. Δυσφῶρεω, ἀχέω, ἀγανακτέω, ἀδημῶνέω, ἀνῖω, λυπεῖσμαι.

Αχθος, ἔως, τὸ, subst. [(1) onus, (2) molestia,] (1) a load, a load of evil, (2) distress, trouble, sorrow. Πολλὰ μάλ' οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόνδ' ὄντος ἄχθος ἀροίτο. Υ. 247. SYN. (1) Βάρος, μόχθος, (2) λύπη, ἄντα, στυνῶτης, κατήφειά. EPIITH. Ἀτλητὸν, ἀλίσστων, ὀβριμόν, ἐτώσιον, στῦγερὸν.

¹ See Brunn's note on this passage, and Suidas, v. Ἀχερδός.

² Ἀχ'ρουσιός, ἄδός, is used in Apoll. 2. 354.

- Ἀχιλλεύς, et Ἀχιλλεύς, εἰς et ἦος, ὁ, P. N. [Achilles,] the son of Peleus. Σφα-
γείς Ἀχιλλεύς παιδὸς ἐκ μίαιφθονου. Hec. 24. SYN. Αἰακίδης, Πηλείων, Πη-
λειδης. EPITH. Ἀμύμων, θεοῖς ἐπιείκελός, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὀβριμὸς,
ὀλβίος, υἱὸς Πηλεΐδος, δαΐφρων, δονρικλύτος, κλυτὸς, παῖς Θετίδης, πῶδας ὠκὺς,
ὄρχαμος ἀνδρῶν, πέλωρίς, πύδας τὰχὺς, πτόλιπορθὸς, τὰχὺς, ἀναξ, ὀλῶς, ποιμὴν
λαῶν, ἀγανὸς, κράτερός, κυδάλιμος, θεοείκελός, φαίδιμος, φίλος Διὶ, Ἀρήϊος,
Διογένης, ἐσθλός, μέγαθυμος, πῶδάρκης, πῶδώκης, Διὸς, θυμῶλεω, ῥήξηνωρ.
- Ἀχλαινία, as, ἡ, subst. [defectus vestium,] tattered clothes, rags. Ἐσθλὰς
ἐνεγκὼν γ', ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας. Helen. 128. SYN. Δυσχλαινία.
- Ἀχλὺς, ου, et contr. ἄχλους, ὁ et ἡ, adj. [ubertate destitutus,] destitute of
verdure, barren. Βρῶτοισι δ' ἄχλῳ πεδία γὰς. Helen. 1343.
- Ἀχλὺς, ὕς, ἡ, subst. [caligo,] mist, fog, darkness. Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν
νέφος ἀχλὺς ὤσεν Ἀθήνη. O. 668. SYN. Ζόφος, σκότος, δνός, ὁμίχλη.
EPITH. Αἰνή, διόφρα, ἐρεμνή, θανάτηφόρος, θεσπέσια, κελαινή, κῆκη.
- Ἀχλῦς, f. ὕσω, v. [obscuror,] to grow dark. Ἦχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. μ.
405. SYN. Σκότῳμαι.
- Ἀχρη, ης, ἡ, subst. ["est in genere, res non cohaerens, sed minutatim
sparsa,] Damm. c. 2737.] chaff, foam. Πολλὸν δὲ τρῶφι κῦμα κύλινδεταί,
ὑψόσῃ δ' ἀχρη. A. 307. SYN. Ἀφρός, ἀχλὺς, κάπνους, ἀχῦρος.
- Ἀχρῦμαι, et ἀχόμαι, v. [doleo,] to grieve, to mourn. Ἀχρῦμαι, ὁππότε τις
μνήση κεδνοῖο ἀνακτός. ξ. 170.
- Ἀχόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [felle carens,] devoid of gall. Νηπενθές τ' ἀχόλον τέ,
κάκων ἐπιληθὼν ἀπάντων. δ. 221.
- Ἀχόρευτος, et ἀχῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [chorearum expers, illaetabilis,] joyless.
Ἄτας κελᾶδεῖν ἀχῶρένους. Troad. 121. See also C. C. 1223. SYN. Πᾶρᾶ-
μουσος, ἀναυλός.
- Ἄχος, ἔος, τὸ, subst. [mæror,] mourning, sorrow. Ὡς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος
γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ. A. 188. SYN. Ἄντα, ἄλγος, ἀχός, λύπη. EPITH.
Αἰνόν, ἀλαστόν, ἀτλητόν, ὀξύ, πύκνυν, ἀλέγεινόν, ἀμέγαρτόν, ἐλέεινόν, στυ-
γέρον.
- Ἀχραντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impollutus, castus,] unpolluted, pure, chaste.
Ἀχραντὸν αἰμᾶ καλλιπαρθένου δερῆς. Iph. A. 1573. SYN. Ἀκραφνής, ἀψαυ-
στός, ἀθικτός, ἀκρήατος, ἄγνους.
- Ἀχράς, ἄδος, ἡ, subst. [prunus sylvestris,] the sloe-tree. See Ἀχερός. Ἀχράς
τὶς ἐγκλείσας' ἔχει τὰ σιτῆ. Eccles. 352.
- Ἀχρεῖος, α, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [inutilis, ineptus,] useless, sluggish, foolish. Οὐδ'
ὥς ἀχρεῖον τὰς γυναικᾶς εὖ λέγειν. Eur. Suppl. 299. SYN. Ἀχρηστός, ἀπεί-
κως, ἀπρεπής, κοῦφος, φαῦλός.
- Ἀχρήματός, ου, et ἀχρήμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [carens pecunia,] poor, without
money. Ἀχρημάτοισι ζημίαις ταυροῦμένον. Choëph. 269. See Solon. SYN.
Ἀνάργυρός, ἀβίος, ἀπὸρος, αἰρὸς, ἀκληρός.
- Ἀχρηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inutilis, incommodus,] useless, hurtful, ineffec-
tual, disadvantageous. Κούδεν γ' ἀχρηστόν, οὐδὲ χρήσιμον πᾶρον. Iph.
A. 521. SYN. Ἀχρεῖος, ἀνωφελής, βλάβερὸς, κάκος, πῶνηρός, ἀσύμφωρός, ἀν-
ητός.
- Ἀχοῖ, et ἀχοῖς, adv. [usque ad,] as far as, until. Δρὺψ' ἀπὸ μύνων ἀπὸ δ'
ὁπτεῦν' ἀχοῖς ἀραξέ. Π. 324. SYN. Ἔως, μέχρι, καθόλου.
- Ἀχρωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [coloris expers,] uncolored, colorless. Ὡς οὐκ ἀχρω-
στὰ γοῖατ' ἐμῶν ἔξει χερῶν. Helen. 838.
- Ἀχυρμία, ἄς, ἡ, et ἀχῦρών, ὠνός, ὁ, subst. [acervus palarum,] a heap of chaff.
Αἰ δ' ἀπόλευκαίνονταῖ ἀχυρμίατ' ὥς τὸτ' Ἀχαιοί. E. 502. See also Vesp.
1310.
- Ἀχῦρον, ου, τὸ, subst. [palea, stramen,] chaff, straw. Ἐκ καλᾶμας ἀχῦρον τέ-
λεθαι τῆμόσδε μάλιστα. Theocr. 10. 49. SYN. Ἀθήρ, κάρφη, ἀχνη.
- Ἀψάλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui tactus non est,] untouched, unpunished.
Ἀπῆλθεν ἀψάλακτός. Lysistr. 275.
- Ἀψαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non est tactus; qui non tetigit,] untouched;

- not having touched. Ἀψαυστός ἐγγχους, εἰ τὴ μὴ τῷ ῥμῷ πόθω. CE. R. 969. SYN. Ἀπαθής, ἀθικτός, ἀκίνητός, ἀψάλακτός.
- Ἀψέγγως, adv. [sine reprehensione,] without censure or reproof. Ἀψέγγως μέσσησιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυαῖς. Apoll. 2. 1019.
- Ἀψέγγης, ἔος, et ἀψεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [irreprehensus,] irreproachable, blameless, harmless. Ἀψέγγης πέλῃν τέρῃς. Soph. Electr. 497. See Theog. 797. SYN. Ἄμωμός, ἀμεμπτός, ἀμύμων.
- Ἀψευδέω, v. [non mentior,] not to lie, to tell the truth, to be sincere. Πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν αἰέ. Trach. 475.
- Ἀψευδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [mentiri nescius,] free from lying, true, infallible. Νηρέως ἱ προσήτης Γλαυκός, ἀψευδής θεός. Orest. 358. SYN. Ἀληθινός, ἀληθής.
- Ἀψηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non rarus, durus,] unshaved, rough, hard. Τῷ δὲ γ' ἀψηκτῷ πατάξω τῷ κύθῳρῳ τὴν γνάθον. Lysistr. 658. SYN. Ἀκάματός, σκληρός, ἀκτενιστός.
- Ἀψηφιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non suffragia tulit,] one who has not given his vote, unvoted. Τῖς ἀψηφιστός; ἀνιστάσθω. Vesp. 750.
- Ἀψις, ἰδός, et Ion. ἀψις, ἡ, subst. [(1) vinculum, (2) arcus, testudo, (3) rotæ circulus,] a fastening, a bow, a shell, the felly of a wheel, a wheel. Ἀψιδᾶ πέτρῳ προσβάλλων ὀχήματός. Hipp. 1228. SYN. Δεσμός, χέλυς, χελώνη.
- Ἀψορρόος, et ἀψορρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [refluus, retrogradus,] flowing back, ebbing, retrograde, back. Ἐν προχῶῃς δὲ βάλοι ἀψορρόου Ὀκεῖανόϊ. v. 65. See also P. V. 1020. SYN. Πάλιρρόος.
- Ἀψός, ἔος, τὸ, subst. [compages membrorum; artus,] a joint. Εἰδὲ δ' ἀνακλινθεῖσά ἴθην δὲ οἱ ἀψῶ πάντᾳ. δ. 794. SYN. Ἀψις, ζευγμά, μέλος, γυῖον, κῶλον.
- Ἀψόφητός, et ἀψόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nullum edens sonum,] noiseless. Ἀλλ' ἀψόφητός ὀξέων κωκυμάτων. Aj. Fl. 321. See also Call. 2. 12.
- Ἀψυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitæ expers; timidus,] lifeless; cowardly. Οἶον δ' ἀψυχούς ἐοικότες εἰδώλοισιν. Apoll. 4. 1280. SYN. Ἄθυμός, ἀτολμός, δειλός.
- Ἄω, see Ἀάσκω, or Ἄημί.
- Ἄωρι, adv. [intempestive,] unseasonably. Πολλὰκὶ νυκτός ἄωρι' τρέφω δὲ τοῖ ἐνδὲκά νερβίως. Theocr. 11. 40. SYN. Ἀκαίρως, πᾶρά καιρόν.
- Ἄωριᾶ, as, ἡ, subst. [intempestivitas,] an unseasonable time. Ἀλλ' ἄωριαν ἤκοντες. Acharn. 23. SYN. Ἀκαίριᾶ.
- Ἄωρός, et ἄωριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus, indecorus, negligens,] unseasonable, untimely, improper, negligent. Ὡ τῆς ἄωρου θυγάτηρ ἄθλια τῆχης. Hec. 423. See also Arat. Phæn. 1076. SYN. Ἀκαιρός, ἀεικής, ἀπρεπής, ἀχαρίς.
- Ἄωρονυκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempesta nocte veniens, &c.] coming at an unseasonable part of the night. Πνέων, ἄωρονυκτὸν ἀμβδαμά. Choëph. 31. SYN. Μεσδνύκτις.
- Ἄωτῶ, v. [(1) flores decerpo, (2) carpo, ut somnum,] (1) to pluck or gather flowers, (2) to enjoy, as sleep. Ἐργέδ, Τυδέος νιέ, τὶ πάννυχδν ὑπνὸν ἄωτῆς; K. 159. SYN. (1) Ἀπανθίζω, ἀπολαύω, (2) καθεύδω.
- Ἄωτον, τὸ, et ἄωτός, ὁ, gen. ου, subst. [flos; præstantissimum ejusque rei,] a flower; the most excellent of its kind. Δι-κας ἄωτός, ἐσλὸς αἰνεῖν. Nem. 3. 50. SYN. Ἀνθός; ἐρίδον, στέφανός, ἀγαλμά.

B.

Βάβαι, Βάβαιαξ, [interjectio admirantis, papæ!] bravo! Τοῖς χοιρίδιοισιν, ἀρὰ τρώζονται; βᾶβαι. Acharn. 806. See Ran. 63.

¹ Νηρέως is here scanned as a spondee.

Βαβυλῶν, ὠνός, ἡ, P. N. [Babylon,] the capital of Assyria. Καὶ ἄκοντισται Μυσοί· Βαβυλῶν δ'. Pers. 52. ΕΡΙΤΗ. Πόλυχρυσος, κρίναῖ, ὑπερφιάλδς. PHR. Ἦν ἀσφάλτῳ ἐδησέ Σεμίρᾱμις. Theocr. 17. 94.

Βάγμᾱ, ἄτδς, τὸ, subst. [sermo, rumor,] talk, rumor. Αἰ-ανῇ δύσθρᾱ βάγμᾱτᾱ; Pers. 642. SYN. Αὐδῇ, θρῶς, φήμη.

Βᾶδην, adv. [pedetentim,] step by step, slowly. Τοῦ δὲ βᾶδην ἀπὶόντδς ἀκόντισέ δουρί φάεινφ. N. 516. SYN. Ἑμβᾶδὼν, ἡρέμᾱ.

Βᾶδιζω, f. βᾶδιόυμαι, v. [gradior,] to walk, to proceed along. Ἴσον βᾶδιζειν τὸν ἐνίαυσιον κύκλῳ. Phoen. 554. SYN. Βαίνω, βάσκω, κίω, πορεύομαι, περὶ-πᾶντῶ, ὁδεύω, στείβω. PHR. Διώκω πομπίμουχς χυδῶς πῶδῶν.

Βᾶδισίς, ἔως, ἡ, subst. [ingressus,] walk, gait. Ἀκήκῶν τῖ, τῇ βᾶδίσει καὶ τῷ τᾶχει. Plut. 334. SYN. Παρόδδς, ἡλυσίς, πορεία, βᾶδός.

Βᾶδιστέδς, gerund. adj. [gradiendus,] must go. Βᾶδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν. Ran. 656.

Βᾶδιστής, οὔ, ὁ, subst. [tolutarius, cursor,] a walker, a runner. Τᾶχὺς βᾶδιστής τερμῶνων ἂν ἡπτεῖτο. Med. 1179.

Βᾶδιστικός, ἡ, ὅν, adj. [qui veloces habet pedes,] nimble, swift-footed. Νῆ τὸν Δι' ὥς ὄντος γέ μὴ βᾶδιστικοῦ. Ran. 128. SYN. Τάχῦπους, πῶδάρκης, πῶδᾱς ὠκύς.

Βᾶδός, ον, ὁ, subst. [gressus, iter,] a walk. Διὰ ταῦτᾱ τόνδε τὸν βᾶδον βᾶδιζόμεν. Av. 42. SYN. Βᾶδισίς.

Βάζω, f. σω ετ ζω, v. [dico, loquor,] to speak. Τρώων ἰπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνέμῳλιᾱ βάζεις. Δ. 355. SYN. See Αὐδάω.

Βᾶθμίς, ἰδὸς et ἰδὸς, ἡ, et βᾶθμός, οὔ, ὁ, subst. [gradus, limen, basis,] a step, entrance, threshold, the base of a statue. Αἰῶνός ἀκρᾶν βᾶθμίδων. Pyth. 5. 8. See also Apoll. 3. 1334. SYN. Βᾶσις, βῆμα, βᾶθρῶν, κλίμαξ.

Βᾶθος, ἔδς, τὸ, subst. [profunditas,] depth, breadth. Ἀιδην, κνέφατᾱ τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βᾶθ' P. 1065. SYN. Βένθός, βύθος, βυσσός.

Βᾶθρεία, ας, ἡ, subst. [sedes, asylum,] a seat, a place of refuge. Βᾶθρείας, βᾶθρείας, γέρον. Æsch. Suppl. 861. SYN. Βᾶθρῶν.

Βᾶθρῶν, ον, τὸ, subst. [gradus, fundamentum, basis,] a step, the base of a statue, foundation, seat. Ὡ πατρῶν ἐστῖας βᾶθρῶν. Aj. F. 860. SYN. Βᾶθμίς, θεμελίον, ἀγαλμᾱ.

Βᾶθῦβουλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [profundi consilii,] deeply wise. Φροντῖδᾱ κεδνὴν καὶ βᾶθῦβουλὸν. Pers. 147. SYN. Βᾶθῦμήτης, βᾶθῦφρων, βᾶθῦνους.

Βᾶθῦγειός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pinguis (de terris),] having a deep soil, fertile. Φοῖβος καὶ βᾶθῦγειὸν ἐμὴν πόλιν ἐφράσῃ Βάττω. Call. 2. 65. SYN. Βᾶθῦλήτδς, εὐγειός.

Βᾶθῦδίνης, ον, et βᾶθῦδινήεις, εντδς, adj. [profundos vortices habens,] abounding with deep eddies, deeply flowing. Ἀντᾱ δ' ἄρ' Ἠφαίστοιο μέγας πῶτᾱμός βᾶθῦδίνης. Υ. 73. See also Φ. 15.

Βᾶθῦδοξός, ον, ὁ et ἡ, adj. [celeberrimus,] very glorious. Βᾶθῦδο-ξοὶ γείτονες, ὦν κλέδς ἀν-θήσεν. Pyth. 1. 128.

Βᾶθῦζωνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [profundum, i. e. demissum sinum habens,] deep-girdled, long-waisted. Ὡ βᾶθῦζώνων ἀνασσᾱ Περσίδων ὑπεργᾱτῇ. Pers. 155. SYN. Βᾶθῦστερνός, βᾶθῦκολπός.

Βᾶθῦθριξ, τριχός, ὁ et ἡ, adj. [bene lanatus, villosus,] thick-haired, shaggy. Μῆλᾱ βᾶθῦτρίχᾱ βόσκεται αἰεὶ. Hom. Apoll. 412.

Βᾶθῦκλής, ἡδς, ὁ, P. N. [Bathycles,] Ἑτραπέτ', ἐκτείνειν δὲ Βᾶθυκλήᾱ μέγαθυμόν. Π. 594.

Βᾶθῦκολπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [demissum sinum habens,] deep-bosomed, long-waisted. Οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βᾶθῦκόλπων. Sept. Theb. 862. SYN. See Βᾶθῦζωνός.

Βᾶθῦκρημνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [altas et profundas ripas habens,] having banks steep and rugged. Βᾶθυκρήμνοισι δ' ἀμφ'. Nem. 9. 95.

Βᾶθῦκρήκτις, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [alta fundamenta habens,] having a deep founda-

! See Dr. Bl. Sept. Theb. 862.

- tion, strongly built. Πλωε βαθυκρήτιδος ἐπ' εὐρεῖα δῆμον Ἀβύδου. Musæ. 229. Βαθυλειμὸς, ου, et βαθυλείμων, ωνός, ὁ et ἡ, adj. [ampla pascua habens,] having fertile or extensive meads. Φηράς τῷ ἑαυτίας, ἡδ' Ἀνθειαν βαθυλειμὸν. I. 293. See also Pyth. 10. 23.
- Βαθυλήϊος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferax,] having deep corn, fruitful. Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἐνθα δ' ἐριθοί. Σ. 550. SYN. Βαθύγειός, εὐγειός, εὐκαρπός, ἔγκαρπός.
- Βαθύμαλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [villosus,] thick-wooled, fine-fleeced. Δέρμα δὲ κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν. Pyth. 4. 286. SYN. Βαθυθριξ, πολυθριξ, λαχνηίς, δασύμαλλός.
- Βαθύμητης, Æol. βαθύμητᾶ, ου, ὁ et ἡ, adj. [profundi ingenii,] possessing great talent. Ἐπὸς ἔχω· Βαθύμητᾶ Χείρων. Nem. 3. 92. SYN. Βαθύβουλός.
- Βαθύνω, v. [excavo,] to hollow, to deepen, to dig deep. Ἐξέρρηξεν ὁδοῦ, βάθυνε δὲ χῶρον ἀπαντᾶ. Ψ. 421.
- Βαθύνυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [densus arboribus,] thickly wooded. Πέτρας, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φύβη. Bacch. 1136. SYN. Βαθύσκιός, ἀνιλήϊός.
- Βαθύπέδιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [latam planitiem habens,] having a wide and level plain. Βαθύπέδιῳ Νέμεα. Nem. 3. 31.
- Βαθύπλοκάμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [comam densis cincinnis nexam habens,] deep-curled. Ἐξείης δ' ἡσκητὸ βαθυπλοκάμους Κυθήρεα. Apoll. 1. 742.
- Βαθύπλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædives,] having great wealth, rich. Καὶ βαθύπλουτον χθονᾶ, καί. Æsch. Suppl. 557.
- Βαθύπρείτης, ου, βαθυπρείων, οντός, et βαθύπρεΐος, ου, ὁ et ἡ, adj. [profunde fluens,] deeply flowing, very deep. Οὐδὲ βαθυπρείταυ μέγα σθενὸς Ὠκεανοῖδ. Φ. 195. See also Apoll. 2. 797. and H. 422.
- Βαθύρριζός, ου, ὁ et ἡ, adj. [altas habens radices,] deeply rooted. Εὐ δαβάς· πέδωθεν δὲ, βαθύρριζόν περ εὐσῶν. Apoll. 1. 1199.
- Βαθύς, εἶα, ὅ, adj. [profundus, &c.] deep, full, large. Βαθύς γὰρ τοι Διρκαῖός ἀνᾶχωρεῖν πύρος. Phœn. 742. SYN. Πόλυβενθής, ἄβυσσός, τάνᾰός, ὑπερμεγέθης.
- Βαθυσκάφης, εὐός, ὁ et ἡ, adj. [alte effossus,] deeply dug. Ἄλλ' ἢ πνυαῖσιν, ἢ βάθυσκάφει κύνει. Soph. Electr. 435.
- Βαθύσκιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [altam umbram edens,] shady. Πέτρης εἰς κευθμῶνᾶ βάθυσκιόν, ἐνθα τῷ Νύμφη. H. in Merc. 229.
- Βαθύσπυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod alte seritur,] deeply sown, deeply furrowed. Καὶ βάθυσπύρους. Phœn. 657.
- Βαθύσχοινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [juncis obsitus, juncosus,] thickly set with rushes. Ἄσσωπὸν δ' ἱκοντὸ βάθυσχοῖνον, λέχεποιήν. Δ. 383.
- Βαθύφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [callidus, prudens,] deep-minded, inscrutable. Ἐλείθυιᾶ, πᾶρεδρος Μοῖραν βάθυφρόνων. Nem. 7. 1. SYN. Βαθύβουλός, βαθύμητης, βάθυνους.
- Βαθύφυλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [frondosus,] broad-leaved. Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνός ὑπὸ πλατάνῳ βάθυφύλλῳ. Mosch. Id. 5. SYN. Ἐρίφυλλός, εἰνῶσιφυλλός, κομήτης, εὐθάλής.
- Βαθύχαιτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui densam habet caesariem,] having thick or long hair. Αὐτὸν ὀνῆθ', ἣν γῆμιν Ἀρισταῖος βάθυχαιτης. Hes. Theog. 977. SYN. Βαθύπλοκάμους.
- Βαθύχθων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [altam habens tellurem, fertilis,] deep-soiled, fertile. Τὰν βάθυχθόν' αἶψαν. Sept. Theb. 294. SYN. See Βαθυλήϊός.
- Βαίνω, f. βήσομαι, v. [ire facio, gradior,] to cause to go, to lead, to move, to go. Εἰς ἄκρα βῆναι κλισιάκων ἐνήλατᾶ. Eur. Suppl. 739. SYN. Ἐμβαίνω, ἐπιβαίνω, βαδίζω, περὶπάτew, πῶρεύω, στείχω, ἀμιλλαῖσθαι πόδι.
- Βαιός, ἄ, ὄν, adj. [parvus, modicus,] slight, moderate, slightly attended. Πόρεῖν ἔχωρει βαιός. Œ. R. 750. SYN. Μικρός, συμικρός, τυτθός, βράχης, ἡβαιός.

¹ In the 2d aor. the intransitive meaning of "to go" is always used.

Βαίτρα, as, Dor. et **βαίτη**, ης, Ion. ἡ, subst. [*laena* consuta ex corio seu pellibus,] a coarse covering, cloak. *Τὰν βαίταν ἀπόδὺς ἐς κύματ' ἀτὴν ἄλεῦμαι.* Theocr. 3. 25. **SYN.** Διφθέρα.

Βακτηρία, as, ἡ, subst. [*bacchreia*, ἄρσ, τὸ, et *βάκτρον*, ου, τὸ, [*baculus*, *scipio*,] a stick, a staff, a support. *Οἷς Πόσειδων Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία.* Acharn. 682. See also Acharn. 447. Phoen. 1555. Troad. 278. **SYN.** Σκίμων, σκίπων, σκίπων, ῥάβδος, ῥοπαλός. **EPITH.** Ἀμπέλεις, αὐτόφλοιός, κισσίνος, ἡδεῖα.

***Βακχᾶω**, v. [*bacchor*,] to be inspired by Bacchus, to revel, to rage. *Βακχᾶ πρὸς ἀλκὴν, Θυϊᾶς ὦς, φῶρον βλεῖπων.* Sept. Theb. 494.

Βακχεία, as, ἡ, subst. [*bacchatio*,] a festival of Bacchus, a revel. *Νῦν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας κάλῃς.* Choëph. 686.

Βακχέβακχος, ου, ὁ, subst. [*acclamatio*, in sacrificiis, quæ fiebat in honorem Dionysi,] a sacrificial shout in honor of Bacchus. *Ἡσθέντ' ἱππαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχὸν ᾄσαι.* Equit. 407.

Βάκχειος, α, ὄν, et **βακχειώτης**, ου, ὁ, adj. [*Baccheus*,] Bacchean, belonging to Bacchus. *Βάκχειον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλδς.* Bacch. 608. See *Œ. C.* 678. **SYN.** Βάκχιος, Βακχίϊος.

Βάκχη, ης, et **Βακχίς**, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) *Bacchi sacerdos*, (2) *quovis furore bacchanali percita*,] a priestess of Bacchus; a devotee to Bacchus, a frantic woman. *Αἰδόμενα, φερόμαι Βάκχα νέκυν.* Phoen. 1503. See also Antig. 1129. **SYN.** Μαινᾶς. See Theocr. 26. **EPITH.** Ἀσιᾶς, Καδμεία, θυροσφόρος, ἔκφρων, παρ᾽πλήξ, νυκτιπόλος, χαρὸπη, λυσσᾶς, ὀρεσσίβατος, θεόσσυτος, μαινᾶς, μανιώδης, λαφυστία, κέρασφόρος.

Βάκχυνᾶ, ἄρσ, τὸ, subst. [(1) *furor Bacchicus*, (2) *plur. Bacchanalia*,] (1) Bacchanalian fury, (2) the orgies of Bacchus. *Τὸσόνδ' ἔξω στήσεται βακχυνᾶτων.* Troad. 369.

Βακχεύσιμον, ου, τὸ, et **Βάκχευσις**, ἔως, ἡ, subst. [*bacchatio*,] bacchanalian frenzy, revelling. *Μάντις δ' ὁ δαίμων ὀδ'· τὸ γὰρ βακχεύσιμον.* Bacch. 294. See also Bacch. 353. **SYN.** Βακχεία.

Βακχεύω, et **Βακχιάζω**, v. [*bacchor*,] to be inspired by Bacchus, to revel, to rage. *Αἴται σὲ βακχεύουσι συγγενεὶ φῶν;* Orest. 405. See Cycl. 204. **SYN.** Βακχᾶω, ἀν᾽βακχεύω, μαινῶμαι.

Βακχιᾶδαι, ων, οἱ, P. N. [*Corinthii*,] the Corinthians, so called from Bacchia the daughter of Bacchus. *Εἰσοῦρ Βακχιᾶδαι, γένεθ' ἔφύρθηεν εὐνῆτες.* Apoll. 4. 1212.

Βάκχιος, et **βάκχειος**, α, ὄν, adj. [*Bacchicus*,] of or belonging to Bacchus. *Περὶ σᾶ Βάκχι' ὄργιᾶ, ματρός τ' ἑσᾶς.* Bacch. 995. See Βάκχος.

Βάκχος, et **Βάκχιος**, ου, ὁ, P. N. [*Bacchus*,] the son of Jupiter and Semele, and the God of wine. *Κρατῆρ' ἔτ' Βάκχον.* Iph. A. 1061. See also Bacch. 191. **SYN.** Δῖονυσος, Διώνυσος, Ζᾶγρεος, Ἰάκχος, Σάβάξις, Λυαῖος, Μηθυμναῖος. **EPITH.** Θρασύς, ἀρῖπρῆπις, ἀληθής, ἀπήμων, ἀτάρβητος, ἀπαλός, ἀγλαῶδωρος, ἀλεξητήρ, ἀδάκρυτος, ἀκόρητος, ἀκόρεστος, ἀσιδηρός, ἀνακίς, ἀνούτατος, ἀδρήριος, ἀμήτωρ, ἀμυμᾶκῆτος, βωτρυόεις, γαληναῖος, δόρυσσοός, δωρικητός, δόλοεις, δύσεως, ἐρίβρεμῆτης, εὐώδης, εὐμνός, Ξεῖων, Ζᾶθεός, ἡδύς, ἥψ, θυροσμάνης, θηλυμάνης, θηλυφρων, Θηβαιγενής, Ἰκάριος, κάλδς, ἱμερόεις, κισσοστέφης, καλλιτικός, λυσιπῶνος, Λυδῖος, Μυγδονῖος, μαινόμενος, μένεπτόλεμος, μελιχίος, νηπεινός, νυκτιπόλος, νυκτοφᾶης, οἰνὸβάρης, οἰστρήεις, ὀρειμάνης, πυρίπνειων, πολυστάφυλος, πῶθειος, φιλοπαίγμων, χρυσόκομης, χαλκόχιτων, χόρευτης, Διόγυνος, χρυσέομῆτης, κισσοκόμης, ἐρίβρυτος, Μαινᾶδων, ὁμοσπόλος.

Βάλανεῖον, ου, τὸ, subst. [*balneum*,] a bath. *Τὰς πύλους φησὶν κατὰλήψεσθ' ἐν βάλανεῖ.* Equit. 1060. **SYN.** Λουτρον, λούτρον, πλυνός. **EPITH.** Γλυκέρων, καθάρων, λυσιπῶν.

Βάλανεύς, ἔως, ὁ, subst. [*balneator*,] the keeper of a bath or bagno. *Ἄλλ' ὁ βάλανεύς ἐλξει θυραζ' αὐτὸν, λαβῶν.* Plut. 955.

¹ The word Βάκχος does not occur in Homer.

Βαλλάνειω, v. [ministro, *proprie*, aquam in balneo,] to supply with water in the bath, to serve. *Φέροντάς ὡς περ βαλλάνευσοντάς*. Lysistr. 337.

Βαλλάνος, ov, ἡ, subst. [(1) glans, fructus quercus, (2) extremi penis carnosus substantia,] an acorn, date, bar, bolt, gland. *Ἐλθὼν ἐκείνη τὴν βαλλάνον ἐνάρμυσον*. Lysistr. 413. *EPITH.* Μένουεικῆς.

Βαλλάνω, v. [objice immisso obsero,] to bolt, to bar, to stop up. *Νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλλάνωκε τὴν θύραν*. Eccles. 361. *SYN.* Ἐπύκλειω, κἄτεχω, πακτῶ.

Βαλαντήγητος, ov, ὁ, subst. [sector crumenarum,] a cutpurse, a pickpocket. *Τοῖς λωπυδύταις καὶ τοῖσι βαλαντήγητοῖς*. Ran. 772.

Βαλάντιον, ov, τὸ, subst. [crumena,] a purse, a money-bag. *Πρέσβεις, ἔχοντές ἀργυρίου βαλάντια*. Equit. 1197.

Βάλην, ὁ, subst. [rex,] a king. *Βάλην, ἀρχαῖος βάλην, ἰθι, ἴκου*. Pers. 663. *SYN.* See βασιλεύς.

Βαλβίς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) locus, unde ii, qui cursu certant, emittuntur, carceres, (2) meta,] the starting-place in a race, the goal. *Ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτὰ βαλβίδων ἀπὸ*. Herc. F. 863. *SYN.* Ἀφ᾽ οἷς, κρητὶς, τέρμα, τέρμων.

Βαλίος, ἂ, ὄν, adj. [(1) maculosus, seu (2) velox. Vide doctiss. Monk. ad Hipp. 218.] *Μελέων, βαλῖαί τε λύγκες*. Alcest. 595. *SYN.* (1) Κατάστικτός. αἰδὼς, (2) ταχὺς.

Βάλλω, f. ἁλῶ, v. [jacio, &c.] to cast, to strike, to throw, to drive out. *Πρὶν ἂν σὲ γαίης τερμῶνων ἔξω βάλλω*. Med. 278. *SYN.* Ῥίπτω, ἀπορρίπτω, ἀπὸ-βάλλω, δίκω, ἀκοντίζω, παίω.

Βαμβαίνω, v. [tremo (labiis),] to falter, to stammer. *Βαμβαίνων, ἀράβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων*. K. 375.

Βάμμη, ἄτὺς, τὸ, subst. [tinctura,] an immersion, a dye. *Ἦν ἐκεῖνος φησὶν εἶναι βάμμη Σαρδιανικόν*. Pax 1174. *SYN.* Ἀλοιφή.

Βάνανος, ov, ὁ et ἡ, adj. [mechanicus; illiberalis,] a mechanic, a laborer; mean, degrading. *Οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην*. Aj. F. 1141.

Βάξις, ἔως, ἡ, subst. [fama, oraculum,] fame, report, oracle. *Κενὴν ἀκούσας, βάξις, ἦν φόβφ σφάλεις*. Orest. 1575. *SYN.* Φήμη, ἀκὴ, θρύος, λόγος, πύστις, φάτις, μαντεῖον.

Βαπτὸς, ἡ, ὄν, adj. [tinctus, immersus,] dyed, dipped, colored. *Ἦ Πῶσειδῶν, ὡς ἑτέρως αὖ βαπτὸς ὄρνις οὐτόσί*. Aves 287.

Βάπτω, v. [(1) mergo, (2) tingo, (3) haurio,] to dip, to dye, to stain, to draw. *Βάψας ἐνεγκέ δεῦρ' ὀντίας ἄλδς*. Hec. 608. *SYN.* (1) Πλύνω, (2) φαρμάσσω, (3) ἄρῶ.

Βάρθρον, ov, τὸ, subst. [hiatus profundior,] a deep pit into which criminals were thrown at Athens. See *Βερέθρον*. *Ἐγὼ δὲ γ' ἐς τὸ βάρθρον ἐμβαλοίμι σέ*. Ran. 574.

Βαρβάρικος, ἡ, ὄν, adj. [mores barbarorum referens, barbarus,] belonging to foreigners, barbaric. *Βαρβάρικη καὶ Κελτῶν*. Call. 4. 175.

Βάρβαρος, ov, ὁ et ἡ, adj. [(1) barbarus, homo non recte et sonore loquens, (Vid. Damm. c. 2507.) (2) non Græcus, (3) agrestis,] barbarous, not a Greek; uneducated, uncivilised, savage, unintelligible. *Τὶς Ἑλλᾶς ἢ τίς βάρβαρος*. Phæn. 1524. *SYN.* Βαρβάρικος, πᾶλιγγλωσσός.

Βαρβαρόφωνος, ov, ὁ et ἡ, adj. [barbaro ore loquens,] speaking a barbarous language. *Νάστης αὖ Κάρων ἡγήσῃτο βαρβαρόφωνων*. B. 867.

Βαρβαρῶ, v. [barbarum reddo,] to render barbarous. *Βεβαρβαρῶσαι χρῶνίς ὦν ἐν βαρβαροῖς*. Orest. 479.

Βάρβιτον, ov, τὸ, et βάρβιτος, ov, ἡ, subst. [instrumentum musicum, multis chordis intentum,] a harp, lute, lyre. *Ἄ βάρβιτος δὲ χορδαῖς*. Anacr. 1. 3. *SYN.* Λύρα, κιθάρα. *EPITH.* Μελίσφων.

Βάρδιστος, poet. pro Βράδιστος, superl. à Βράδης, q. v.

¹ See Dr. Blomfield's very learned note on this passage in his Glossary.

Βᾶρεω, v. [gravor,] to be loaded, to be oppressed. *Φῆ δὲ δάκρυ πλῶειν βεβάρητ᾽ αὐτὴ μὲ φρένας οἶνον.* τ. 122. SYN. *Βᾶρύνομαι*, ἐπιβρίθω, πίεζομαι ἄχθεω.

Βάρης, ἴδός, ἡ, subst. [navigium, ratis,] a boat or barge used on the Nile. *Σοῦσθε, σοῦσθε' ἐπὶ βάρειν ὅπως πόδων.* Æsch. Suppl. 833. SYN. *Σχεδία*, ναῦς. **Βαρκαῖος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [Barcæus,] belonging to Barce, a country in Africa, Barcæan. *Μετῶπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.* Soph. Electr. 729. SYN. *Λιβυκός*.

Βάρως, ἔδος, τὸ, subst. [pondus, gravitas,] a weight, burthen, load; importance. *'Αλλ' ἀγγέλιος βάρως ἀρῆμενα.* Hec. 104. SYN. *Βρίθός*, βριθόσση, ἀνία, ἄχθος, ἰσχύς.

Βᾶρῡάλγητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter dolens, seu gravem dolorem inferens,] very grievous, distressing. *Βᾶρῡάλγητ' ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακε.* Aj. Fl. 200. SYN. *Βᾶρως*, ἀλγεινός, χάλειπός.

Βᾶρῡαχῆς, Dor. pro βᾶρῡνης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [graviter sonans,] deeply sounding or groaning, distressing. *'Ω χθονῖαι βᾶρῡαχεῖς ὀμβροφόροι θ' ἅμα.* Av. 1750.

Βᾶρῡβρέμετος, ου, ὁ, et βᾶρῡβρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deeply and loudly roaring, awfully sounding. *Βᾶρῡβρέμετ᾽ ἡνός.* Antig. 1117. See also Nub. 312. SYN. *Βᾶρῡκτύπος*, βᾶρῡνης, βᾶρῡγδουπός, ἐρίγδουπός.

Βᾶρῡβρώς, ὠτός, ὁ et ἡ, adj. [graviter mordens,] eating deeply. *Βᾶρῡβρῶτ' ἀποκλαύσειν.* Philoct. 694.

Βᾶρῡγδουπός, et βᾶρῡδουπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter sonans,] loudly roaring. *'Οδμή τ' ἰχθυόεσσι βᾶρῡγδοῦποιὸ θάλασσης.* Mus. 270. See also Mosch. 2. 116.

Βᾶρῡγουνᾶτος, et βᾶρῡγουνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [genua oppressus, tardus,] tired, slow. *'Η ῥὰ τίς ἐσσί λιαν βᾶρῡγουνᾶτος; ἥ ῥὰ φιλυπνός;* Theocr. 18. 10. See also Call. 4. 78.

Βᾶρῡδαίμων, ὄνος, et βᾶρῡδαιμόνῃων, ἔοντός, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] oppressed by an evil genius, ill-fated, unhappy. *Δύστηνός ἐγὼ τῆς βᾶρῡδαιμόνός.* Troad. 112. See also Equit. 555. SYN. *Βᾶρῡπότμος*, ἀτῆχης, δυστῆχης, κάκῳδαίμων, ἄθλιός.

Βᾶρῡδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter puniens,] severely punishing. *Βᾶρῡδικὸς ποινά.* Choëph. 923.

Βᾶρῡδδευρά, as, ἡ, adj. [gravia dans mala,] dispensing affliction, afflictive. *Βᾶρῡδδευραῖ, μὲγέρά.* Sept. Theb. 973.

Βᾶρῡγδουπός, see *Βᾶρῡγδουπός*.

Βᾶρῡθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter animo adfectus,] deeply affected in mind; fierce. *Εἰ πως βᾶρῡθυμόν ὀργάν.* Med. 177. SYN. *Ἀμελίχός*, δύσθυμός, βᾶρῡφρων.

Βᾶρῡθω, v. [gravor,] to be oppressed. *Τερσῆναι δύναιται βᾶρῡθει δὲ μοὶ ὦμος ὑπ' αὐτοῦ.* Π. 519. SYN. *Βᾶρύνομαι*, βρίθωμαι.

Βᾶρῡκομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravem strepitum edens,] loudly roaring. *Ξένοι σὺ Κεῖνόν γέ καὶ βᾶρῡκομποὶ.* Pyth. 5. 76.

Βᾶρῡκός, et βᾶρῡμήνιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravem iram gerens,] very indignant. *'Εγὼ δ' ἀτιμός, ἡ τάλαιν᾽ βᾶρῡκός.* Eumen. 783. See Theocr. 15. 138.

Βᾶρῡκτύπος, see *Βᾶρῡβρόμος*. Hes. Op. 77.

Βᾶρῡλγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] uttering bitter things, reproachful. *Βᾶρῡλόγοις ἔχθῃσιν πταίνομένον.* Pyth. 2. 100.

Βᾶρύνω, f. ὕνω, v. [(1) gravo, premo; (2) molestia afficio,] to make heavy, to load; to annoy, to exasperate. *Καὶ μὴν σκότεινόν ὅμ᾽ αὖ μόν βᾶρύνεται.* Alcest. 395. SYN. *Βᾶρεω*, φορτίζω, ἄχθεω, πίεζω, λυπέω.

Βᾶρῡπης, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravisonus,] deep-toned, deep-sounding. *Βᾶρῡπᾶν σπέρῳπᾶν κέρανῳν τῇ πρυτάνειν.* Pyth. 6. 23. SYN. *Βᾶρῡκτύπος*, βᾶρῡβρόμος, βᾶρῡβρέμετος, ἐρίγδουπός, βᾶρῡγδουπός, βᾶρῡκομπός.

Βᾶρῡπᾶλᾶμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graves et fortes habens manus,] heavy-handed. *Βᾶρῡπᾶλᾶμὸν ὕρσαι χολόν.* Pyth. 11. 37.

¹ See Dr. Bl. at Pers. 599.

- Bärrhēōsēs, ēōs, ó et ē, adj.** [graviter cadens,] falling heavily. Ἀγκάθεν βάρρ-
τήσῃ. Eumen. 375.
- Bärrhēnēō, v.** [graviter flo,] to blow violently. Ἀλλᾶ, φίλῃ, πέφθαλξῶ βάρρ-
ήνειοντάς αἵτας. Musæ. 216.
- Bärrhōtēmōs, ou, ó et ē, adj.** [infelix,] ill-fated, unhappy. Οἱμοι ξυμφόρᾱς. βάρρ-
ήτοιμωτάτας. Phœn. 1364. SYN. See *Bärrhōdaíμων*.
- Bärrhōs, eīā, ū, adj.** [gravis, molestus,] heavy, strong, robust; infirm, trouble-
some, dangerous. Ὡς μοι βάρρēīā καὶ δόμοις ἐπεσάθης. Hipp. 821. SYN.
Αἰνός, ἀλγεινός, βλῆχρός, ἐπάχθης, χαλεπός.
- Bärrhōstāthēmōs, ou, ó et ē, adj.** [ponderosus,] heavy, massive. Ἀλλ' ἐτέρων οὐ
ζῆτει τί τῶν βάρρυστάθμων. Ran. 1397.
- Bärrhōstēāxō, v.** [graviter gemo, s. suspiro,] to groan deeply. Τὴν δὲ βάρρ-
υστῆάχων πρόσῃ πῶδᾱς ὥκῃς Ἀχιλλεύς. A. 364.
- Bärrhōstōnōs, ou, ó et ē, adj.** [graviter suspirans,] deeply groaning, lamentable.
Bärrhōstōn' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς. Cē. R. 1233.
- Bärrhōstōnōs, adv.** [gravi luctu,] with deep sorrow or groaning. Ἔμοι πίθεσθῆ
μὴ βάρρυστῶνως φέρειν. Eumen. 797.
- Bärrhōsphārāgōs, ou, ó et ē, adj.** [quod gravem edit strepitum,] deep clashing,
loudly thundering. Αἰᾶκὸν βάρρυσφάρραγφ πα-τρί. Isth. 8. 47. SYN. *Bärrhōsmā-
rāgōs*.
- Bärrhōtmōs, ou, ó et ē, adj.** [pretiosus,] very costly; severe in punishment.
Ἵπαιῶι τέ θεοὶ, καὶ βάρρῡτιμοι. Æsch. Suppl. 25.
- Bärrhōtēmōn, onōs, ó et ē, adj.** [æger animo, gravia meditans,] heavy minded,
meditating destructive things. Κολχιδᾶ γῆρην ἰεῖσα βάρρῡτῆρῶνός Αἰήτασ. Apoll.
4. 731. SYN. *Bärrhōtēmōs*.
- Bärrhōtēmōn, ou, ó et ē, adj.** [qui abjecto vel graviter sauciato est animo,] heavy
minded, cowardly. Πρὸς γὰρ κἀκού τῆ καὶ βάρρῡψύχου γῶους. Aj. El. 319.
SYN. *Δετῶς, βάρρῡθυμῶς*.
- Bärrhōtēmōzō, v.** [(1) exploro, (2) torqueo ad eruendam veritatem,] to assay, to try,
to explore, to torment. a. Πῶς οὖν βάρρῡνίεῖς τῷ δικαίῳ; b. Παδίως. Ran.
642. SYN. *Ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐλέγχω, στρέβλω, ἀνῆα*.
- Bärrhōtēmōtrīā, ās, ē, subst.** [exploratrix, tortrix,] a female examiner or torme-
ntor. Ἐνθεν δὴ σῶματουργός ἐπῶν βάρρῡνίστριᾶ λίσπη. Ran. 826.
- Bärrhōtēmōtēs, a, on, verb. adj.** [explorandus,] to be tried, or examined. Οὐ γὰρ
ἐστὶ ἀνεκτᾶ τῶδ', ἀλλὰ βάρρῡνιστέον. Lysistr. 479.
- Bärrhōtēmōs, ou, ē, subst.** [(1) lapis Lydius, quo aurum probatur, cotricula, (2) tor-
mentum,] the Lydian stone used in trying gold; a touch-stone, a trial, proof
or evidence. Χρησάμενος δὴ βάρρῡν. Cē. R. 492. SYN. (2) *Κρίσις, τι-
μωρία*.
- Bärrhōtēmōiā, as, βάρρῡlīs, idōs, et βάρρῡlīsōs, ῆs, ē, subst.** [regina,] a queen, a prin-
cess. Βάρρῡlēiā γυναιχῶνός Ἀργείας. Eur. Electr. 988. See Hipp. 267. et
Theocr. 15. 24. SYN. Ἄνασσᾶ. EPITH. Αἰδοία, ἰφθίμη, περίφρων, πόλυμνῃ-
στη, ἀπόβλεπτός, ἀθάνατη, ἀγάκλειτῇ, αἰοίδιμος, ἀμαιμάκετη.
- Bärrhōtēmōiōs, βάρρῡlῆiōs, et βάρρῡlῆiōs, ē, on, adj.** [regius,] belonging to a king,
regal, royal. Δοκεῖς σπᾶνίζειν δῶμᾶ βάρρῡlῆιον πέπλων. Med. 956. See also
π. 401. et Phœn. 1346.
- Bärrhōtēmōis, ēōs, ó, subst.** [rex, dominus,] a king, ruler, governor, commander.
Πῶσά τινι λέξειν βάρρῡlῆiōs δόκεῖς; Heracl. 295. SYN. Ἄναξ, ἄγος, κοίρανος,
κοσμήτωρ. EPITH. Ἀγαθός, ἀγαυός, αἰδοῖός, ἀμύμων, ἀμαιμάκετος, ἀρίπρεπής,
ἀριζήλως, ἀγάκλειτός, ἀντιθέος, ἀγῆνων, ἀγέρωχός, ἀγᾶνός, δημόβερρος, ἡπίος,
κρείσσων, περίφρων, πρόσφρων, σκηπτρῶν ἐχων, φρέσιν αἰσιμᾶ εἰδώς,
χαλεπός, Διότρεφής, κλειτός, γέρᾶρός, βᾶθῡπλουτός, ἰφθίμους, κεδνός, ὑπέρθυμος,
βουληφόρος, ποικιλόμητης, εὐθυμός, κύδιστος, κράτερρος, θεῖος, μέγαθυμος, κυδιᾶν-
τός, λάοσσός, λαμπρός, μένεπτόλεμος, μέγακλῆς, ὑπερφιάλος, ἀπηνής, κάλως,
ἀλκίμος, μάχηγῆς, παντόσεμνος.

¹ The fem. form *Βάρρῡlῆiōs, idōs, ē*, occurs in Hom. Z. 193. and Hipp. 1276.

Βασίλευνός, *et* **βασίλευνός**, *η, ον*, adj. compar. *et* superl. formed from the subst. **Βασίλειος**, in the same manner as **καλλίων**, **αίσχίων**, **κύνδιον**, and several others are derived from the subst. **κάλλος**, **αἰσχός**, **κύνδος**, [augustior, augustissimus,] more and most kingly, or like a king. "Ὅσον βασίλευνός εἰμι. I. 160. See I. 169.

Βασίλειον, *v.* [rex sum, regno,] to be a king, to exercise kingly power. "Ἴν' ἐλπίζει βασίλευσιν. Ion 1087. SYN. Ἀνάσσω, αἰσυννᾶω, ἀρχω, ἐμβασίλειον, ἀρχός εἰμι, κράττω, θρόνον ἐγκάθίζω, εὐθύνω λαοῖς δίκας.

Βασίς, *ως, ἡ*, subst. [(1) gressus, (2) pes, (3) fundamentum,] a going, a pace, a step; the spoke or summit of a wheel; a foundation. "Ἐλκω πύδους βασίν. Phoen. 311. SYN. (1) Βάδις, (2) ποὺς, (3) βάθμους, ἔδρα, πύθμην.

Βασκαίνω, *f. ἄνω, v.* [(1) fascino, (2) invideo, (3) accuso,] to fascinate, to envy, to accuse. "Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρίς εἰς ἔμῳ ἐπτύσῃ κόλπῳ. Theocr. 5. 13. SYN. Φαρμάκεον, φθονέω, λυπεῖσθαι, μέμφομαι.

Βασκάνη, *as, ἡ*, subst. [(1) fascinatio, (2) invidia, (3) obtrectatio,] fascination, envy, calumny, detraction. "Ἡρξεν, ὃ δ' ἤειπεν κρείσσονά βασκάνης. Call. Ep. 22. SYN. Φθόνος.

Βάσκανος, *ον, ὁ*, subst. [fascinator, &c.] an enchanter, a deceitful, malignant or envious person. "Ἐπίπαστ' αὖ λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανός. Equit. 103. SYN. Φθονέρος, ὕβριστης, βλάβερός.

Βάσκω, Ion. pro **Βᾶω** *s.* **Βῆμι**, *v.* [eo,] to go. Βάσκ' ἰθι, οὐδέ "Ὀνειρέ, θόας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Βάσταγμα, *ἄτος, τὸ*, subst. [gestamen, onus,] a thing carried, a load, a burthen. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, καὶσχύνην ἔχον. Eur. Suppl. 777. SYN. Βάρος.

Βαστάζω, *f. ἄω, v.* [porto,] to bear, to carry. Ξυνηθεὶς αἰεὶ ταῦτά βαστάζειν ἔμοι. Alcest. 40. SYN. Φέρω, φέρω, ἀνακουφίζω, αἶρω, κμίζω, ἐκκμίζω.

Βάτειά, *s. βάτεια, as, ἡ*, subst. [tumulus Myrinnæ, cujusdam Amazonis, ita dictus,] a rising ground said to be the tomb of a certain Amazon called Myrinnæ. "Ἀνδρες Βάτειαυ κυκλήσκουσιν. B. 813.

Βάττω, *et* **βάτεον**, *v.* [coëo,] to mount. "Ἐπὺλός, ὅκ' ἐσθρῇ τὰς μακάδας οἶά βάτευνται. Theocr. 1. 87. See Eur. Suppl. 1013. SYN. Βινέω, μίσγῃσθαι.

Βάτεια, *as, ἡ*, subst. [rubetum,] a bramble, a thicket. Κεκρυπτό γὰρ σχοίνῳ βάτεια τ' ἐν ἁπειράτῳ. Olymp. 6. 90.

Βάτιδοσκῶς, *ον, ὁ*, subst. [helluo,] fond of thornback, a glutton. Βάτιδοσκῶποι, ἀρπυιαι. Pax 811.

Βάτις, *ιδὸς, ἡ*, subst. [(1) herbæ nomen, (2) piscis quidam, (3) avis quædam,] (2) a thornback. Οὐδὲ χαίρω βάτισιν. Vesp. 510.

Βάτος, *ον, ἡ*, subst. [rubus, sentis,] a thorn-bush, a bramble. Νῦν ἰὰ μὲν φέρουτ', βάτοι, φέρουτ' δ' ἀκανθαί. Theocr. 1. 132.

Βάτοδρόσος, *ον, ὁ* *et* *ἡ*, adj. [rubos decerpens,] cropping the shrubs. "Ὡ γέρων, Ὀκηστοῖδ' βάτοδρόπ' ποιήεντος. Hom. in Merc. 190.

Βάτραχειον, *ον, τὸ*, subst. [ranunculus, genus herbæ, cujus succo inficiebant faciem ante inventas personas. Vid. Suid. in v.] a ranunculus, (2) a dye, the juice of a flower with which the actors besmeared their faces before the invention of masks. Καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βάτραχειοῖς. Eq. 520.

Βάτραχίς, *ιδὸς, ἡ*, subst. [vestis, a ranunculi colore dicta,] a frog-colored garment. "Ἔπου δὲ ταυτηνὴν λαβὼν τὴν βάτραχίδα. Eq. 1406.

Βάτραχος, *ον, ὁ*, subst. [rana,] a frog. Κάκ τῶν σιτίων βάτραχος ἐποίει, πῶς δόκεῖς; Nub. 881. See Ran. 240. and the following verses.

Βαττίδαι, *ων, οἱ*, patronym. [Battiades,] descendants of Battus. Φασὶν Βαττίδαν. Pyth. 5. 37.

Βάττος, *ον, ὁ*, P. N. [Battus,] the founder of Cyrene in Africa. Τὸ Βάττον σιλήφῳ. Plut. 925.

Βάύζω, *f. βᾶύξω, v.* [latro,] to bark, to howl over, to lament. "Ὡχκέ νέον δ' ἀνδρὰ βᾶύξει. Pers. 13. SYN. Ὑλακτέω, ὠρύσθαι.

Βάφῃ, *ης, ἡ*, subst. [(1) immersio, (2) tinctura, (3) color,] immersion, dye, color.

Βάφῃ σιδήρως ὥς, ἐθελύνθην στῆμά. Aj. Fl. 660. SYN. (2) Βάμμα, (3) χρῶμά.

Βδέλλα, ας, ἡ, subst. [hirudo,] a leech. Ἐμφὺς, ὡς λιμνῶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πῆπωκας; Theocr. 2. 56.

Βδελύκτροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abominandus,] abominable, odious. Αὐταὶ μέλαιναί δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. Eumen. 52.

Βδελυρὸς, ἂ, ὄν, adj. [flagitiosus, impurus,] abominable, impure, impudent. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. Plut. 993. SYN. Ἀνῶσις, ἄσεπτός, ἄπνευκτός, ἄποτροπός, ἄσελγής, ἀκόλαστός, μῆαρός, μοχθηρὸς.

Βδελύττομαι, v. [detestor, proprie ob fetorem,] to abhor, to nauseate. Ἦπου σὲ διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετό. Plut. 700. SYN. Ἀπενύχουμαι, μισέω, μυσάττομαι, προβάλλω, ἀποστρέφουμαι.

Βδῶ, v. [pedo, fæteo,] to break wind, to stink. Τὴν ρῖν' ἐπὶ λάβουσ' οὐ λίβανωτὸν γὰρ βδῶ. Plut. 703.

Βδύλλω, v. [(1) i. q. Βδῶ, (2) tremo, timeo,] (2) to tremble at, to fear, to be disgusted with. Ὁ τὲ πένης βδύλλει λῶός. Equit. 224.

Βεβαίως, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [firmus, stabilis, constans,] firm, steady, fixed, immovable, constant. Βεβαίῳ οὐδέν τῆς αἰετῆς τυχῆς ἔχων. Helen. 714. SYN. Ἀρήρηκτος, ἀσφάλῃς, ἑδραῖός, ἐμπέδος, κύριός, μόνιμός, στέρεός, πιστός.

Βεβαίως, adv. [certo,] certainly, decidedly. Καὶ σ', εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς, ἤδη σκόπῳ. Herc. F. 1112.

Βεβηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [profanus, non initiatus,] profane, not initiated. Καὶ πῶς βεβηλὸν ἄλσος ἂν ῥοιτοῦ με. Æsch. Suppl. 512. SYN. Ἀκάθαρτός, μῆαρός, ἀνῶσις.

Βεβρυκία, ας, ἡ, P. N. [Bebrycia,] an ancient name of Bithynia. Εἴσω Βεβρυκίης, Ἄμκου μῦθον ἀγγελέοντες. Apoll. 2. 136.

Βεβρώθω, v. [comedo, voro,] to eat, to devour. Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον, Πριάμοι δὲ παῖδάς. Δ. 35. See Βῆβρώσκω.

Βεκκέσσηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lunaticus,] one who receives bread from the moon, an old dotard. Καὶ Κρόνιον ὄζων, καὶ βεκκέσσηνέ. Nub. 398. SYN. Ἀρχαῖος, κρόνικος, κρόνις.

Βελεμών, ου, τὸ, subst. [telum, sagitta,] a dart, a shaft. Βελεμνά παιδός· ὡς δέ μιν περιστάδων. Androm. 1125.

Βελλερῶφόντης, ου, ὁ, P. N. [Bellerophon,] at first called Hipponoüs, the son of Glaucus king of Ephrya. Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἄμυμων Βελλερῶφόντης. Z. 190. EPI TH. Δαΐφρων, ἐσθλός, κράταιός. PHR. Αἰδολιδᾶς βᾶσιλεύς.

Βελόνη, ης, ἡ, subst. [(1) acus, (2) piscis quidam,] a needle, a bodkin; a kind of fish. Εὐμήκης βελόνη, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηος. Batrach. 129. SYN. Ρᾶψις, πέρων.

Βέλός, ἑός, τὸ, subst. [telum, jaculum,] an arrow, a shaft, a javelin. Ἀργεῖᾶ καὶ Καδμειᾶ μίξαντες βέλη. Phœn. 896. SYN. Ἄκων, ἀκόντιον, ἄτρακτός, ἰός, δίσκος, βελόνη. EPI TH. Ἄλιον, ἀφαιρὸν, ἐχέπνευκός, θόον, κᾶκον, κατὰκαίριον, κράτερὸν, κωφὸν, ὄξυν, περίπνευκός, ὠκός, ἐπιλογχόν, κισσίνον, λογχωτὸν, ὀξέθηκτον, σιδηρεόν, πτηνόν, ἀντίπρωρον, ἄλγεινον, ἀργαλέον, αἰνόν, ἀγρίον, βριθόν, ἐκθηδόν, ἡνεμόεν, θερμόν, μαιφονόν, λαιψηρόν, διζυρόν, ὀκρυδόν, ὀλόν, πτερόν, πικρόν, φάβερν, χάλεπον. PHR. Πτανὸν ὄπλιν, πτηνὸς ὄφιν.

Βεμβικίζω, et βεμβικιῶ, v. [in gyrum ago, velut turbinem,] to whirl round like a top. Ἴν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικιζώσιν ἑαυτοὺς. Vesp. 1517. See Aves 1465.

Βέμβιξ, ἑός, ἡ, subst. [turbo,] a whipping-top. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πλεγγῆσι θόας βέμβικας ἔχοντες. Call. Ep. 1. 9.

Βένθος, ἑός, τὸ, poet. pro βάθος, subst. [profunditas,] depth, profundity. Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δὲ τὲ κίονας αὐτός. a. 53. EPI TH. Ἀλμυρόν, ἀλιμυρὲς, εὐρύ.

Βερέθρον, ου, τὸ, subst. Ion. i. q. Βαράθρον. Τῇλ' ἐμᾶλ', ἤχ'ι βᾶθροισιν ὑπὸ χθόνος

! Βεβαῖον is sometimes used adverbially. Trach. 620.

ἐστὶ βέρεθρον. Θ. 14. SYN. Bāthōs, σκῶτος, ἀλεθρός. EPI TH. Δεινόν, αἰνόν, ἀφεγγές, κοῖλον, γλάφυρον, δεινόν, ἡρόεν, σκότην, στύγνον, χθονίδον. PHR. Βένθος αἰης, νέκρων κενθμῶν, σκότος πύλαι.

Βερένικη, seu Βερόνικη, ης, ἡ, P. N. [Berenice,] the name of several women, particularly of the wife of Ptolemy Lagus, and mother of Ptolemy Philadelphus. Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερένικαν. Theocr. 15. 107. EPI TH. Περὶ κλειτῇ, ἀρίζηλός, εὐειδής.

Βηλός, ου, ὁ, P. N. [Belus,] (1) a king of Assyria, father of Ninus, (2) the father of Ægyptus and Danaüs. Βηλον διπαιδᾶ. Æsch. Suppl. 314.

Βηλός, ου, ὁ, subst. [limen domus vel templi,] an entrance to a house or temple. Βηλῷ ἐπὶ λίθῳ τοῖς δ' ὡς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι. Ψ. 202. SYN. Bāthmōs, οὐδός. EPI TH. Λιθῆός, θεσπέσιός.

Βημά, ἀτὸς, τό, subst. [(1) gressus, vestigium, (2) suggestus,] a step, a pace; a throne, a tribunal. Μὴ κοῦφον αἶρη βῆμ' ἐς Ἀργείων στρατῶν; Troad. 344. SYN. Bādismā, βύσις. EPI TH. Κούφον, κλωπικόν.

Βησσαί, ης, ἡ, subst. [saltus, convallis,] a thicket, copse, or woodlands. Χλωραῖς ὑπὸ βήσσαις. Æ. C. 673. SYN. Ἀλός, ἀγκός. EPI TH. Εὐάνεμος, εὐθαλής, ἱερὰ, κάλη, παιπαλῦσος, σκῆρα, χλοῦρα, ἔρμαία, ἀργεννή, κοίλη, τρηχεῖα.

Βησηθείς, ἡσσοῦ, ἐν, adj. [saltuosus,] abounding with thickets, woody. Ἐγγυθὶ ναιεῖται ὡς, οἷ τ' ἀγκεῖ βησσηέντα. Hes. Op. 390.

Βῆτᾶ, indecl. the name of the second letter in the alphabet. Καὶ κηρύζει τοὺς ἐκ τοῦ Βῆτ' ἐπὶ τὴν στῶν ἀκούουθῆιν. Eccles. 684.

Βηταρμός, ου, ὁ, subst. [saltatio pyrrhica, saltatio apta et concinna,] the pyrrhic dance. Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον εἰλίσσοντο. Apoll. 1. 1136.

Βήττω, f. ξω, v. [tussio,] to cough. Ἐβηττῇ τρίχιδον ἐσπερας ἐμπλήμενός. Eccles. 56.

Βία, as, ἡ, subst. [vis, robur,] strength, force, violence, opposition to. Βία γυναικᾶ τήνδ' ἐξαίρησεται. Alcest. 69. SYN. Ἴς, ἰσχύς, δυνάμεις, ἀλκή. EPI TH. Ἀσχετός, ἀτρετός, ἀστεμφής, ἀβρόηκτος, μέγαλόφρων, μέγαλη, θεσπέσιος, ἀφθιτός, λευγάλεα, νικηφόρος, ἐμπεδός, νηπία, ὑπερθυμός, ἔτεοκληίη, Ἡράκληίη, Ἰφίκληίη.

Βιάζομαι, v. [vim adfero, &c.] to force, to use violence, to overwhelm, to attack. Ἄναξ, βιάζει μ' οὐ θέλοντά δρᾶν ταῦδε. Alcest. 1135. SYN. Βίωω, βιάομαι, ἐπελγῶ, κατὰβάλλω, παρὰνῶμέω, ὑβρίζω, λωβάομαι, διαφθείρω.

Βιαίος, α, ὄν, et ου, ὁ ἐτ, adj. [violentus,] violent, outrageous. Δίκας βιαιῶν δώσῃ ἄνθρωπος γάμων. Ion 448. SYN. Ἰράμος, ὀβριμός, δεινός, θοῦρος, ἰσχυρός, λαβρός.

Βιαίως, adv. [violenter,] violently, by main force. Ἐλκει βιαιῶς Ζηνὸς ἐκ πρόβωμῶν. Heracl. 80. SYN. Βίᾳ, ὑπερβίως, δεινῶς, ἱάμῶς, σφοδρά.

Βιάομαι, i. q. Βιάζομαι, q. v. Νηυσὶ πέλει, ὅτε τὸν γὰρ βίβωτό κόλπῳ ἰκέσθαι. Apoll. 4. 1235.

Βίας, ἀτὸς, ὁ, P. N. [Bias,] the son of Amythaon. Αἰμῶνὰ τε κρείοντά, Βιαντὰ τὲ, ποιμένᾶ λαῶν. Δ. 296.

Βιαστῆς, α, ὄν, adj. verb. à βιάζομαι, [cui resisti debet,] must struggle against. Ἡμῖν δ' οὐ τυχὴν βιαστῆν. Rhés. 583.

Βίαιης, poet. pro βιαστής, ου, ὁ, adj. et subst. [fortis, strenuus,] brave, vigorous, violent. Πταισὶ κάτασχομένους καὶ γὰρ βία-τάς. Pyth. 1. 18.

Βιβάσθω, βιβᾶω, et βιβημί, v. [eo, vado,] to go. Αἶας δὲ πρῶτος πρόκάλεσάτῳ, μακρὰ βιβάσθων. N. 809. See λ. 538. et H. 213. SYN. See Βαίνω.

Βιβλίον, ου, τό, subst. [libellus, scheda,] a book, a parchment, a letter. a. Ἐπεμψέ δὲ τίς σὲ δευρὸ; b. Φαῦλον βιβλίον. Av. 1024. SYN. Δέλτος, λόγος, τεῦχος, σύγγραμμά.

Βιβλός, ου, ἡ, subst. [(1) liber arboris, (2) liber,] the bark of a tree, a parchment, a book. Οὐδ' ἐν πτυχῇς βιβλῶν κάτεσφαγισμένα. Æsch. Suppl. 943. SYN. Φλοιός, λῆπις. EPI TH. Ζᾶθεός, θεία, θέσις, ἐμφρων, σφί.

Βιήνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Bianor,] a Trojan warrior. Πρῶτος ὄρονσ' ἔλε δ' ἀνδρᾷ Βιήνωρᾷ ποιμένι λαῶν. A. 92.

Βινέω, et βινέσκω, v. [coëo,] to commit fornication. "Ὅς τις γὰρ πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον. Ran. 752. SYN. Βάττω, γάμω.

Βινητῖω, v. [coire cupio,] to desire concubinage. Βινητῖωμεν, ἢ βράχιστον τοῦ λῃγον. Lysistr. 717.

Βιόδωρος, ου, et βιόθρεμνος, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [victum largiens, vitam alens,] food-yielding, life-supporting. "Ὅσα πέμπει γὰ βιόδωρος. Philoct. 1162. See Nub. 570.

Βιός, ου, ὁ, subst. [(1) ὀξυτόνος, nervus, arcus, (2) παροξυτόνος, vita, victus,] (1) a bow-string, a bow, (2) life, the means of living. (1) Μηριόνης δ' Ὀδύσῃ διδου βιόν, ἡδὲ φάρετριν. K. 260. (2) See Hec. 166. SYN. (1) Νευρόν, τόξον, (2) βιότης, βιότης, ζωὴ, ψυχὴ, τρῶφή. EPI TH. (1) Γραμπτός, κρατῆρος, (2) ἀσίνης, ἀμεμπτός, ἀβλαβής, ἀπένος, ἀλυπτός, αὐτάρκης, ἀγῆραός, ἀφθιτός, γλυκύς, γλυκερός, ἡδὺς, εὐπρέπης, εὐπύρος, ἡσυχός, ἰμερῶεις, κλεινός, μέλιττων, νηπειθής, νήποιος, τερπνός, χρυσῆς, ἀβιός, ἀβιωτός, ἀθλιός, ἀργαλῆς, ἀλγίνους, ἀπαίδευτος, ἀπιστός, ἀσχυρός, βάρυς, δυσδαίμων, δύστηνος, ἐμπέδως, ἐφημέριος, ἐφήμερος, κρυῆρος, λυπρός, λυπηρός, λευγαλῆς, λυγρός, λοιπός, μὲγερός, οὐζύρος, πολύτλητος, πικρός, πτερόεις, στύγερός, σκιδεύς, στυγνός, σκληρός, τάλαιπῶρος, τυφλός.

Βιόστης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [cui victus non suppetit,] deprived of food, destitute, poor. Βιόστηρῃ χωροῦντᾷ, τὴν ἐγὼ τάλας. CE. C. 747. SYN. Ἐνδής, πένης, πτωχός.

Βιότεύω, βιῶω, βιωμῖ, v. [vivo,] to live, to flourish. Τὸν ἐπειτὰ χρόνον βιότεύσει. Alcest. 249. See also Alcest. 800. and K. 174. SYN. Ζάω, βλέπω.

Βιότης, ἡς, βιότης, ηὗς, et βιότης. Vid. Βιός. Βιόταν στύγεράν προλιπούσᾳ. Med. 147. See Hom. Mart. 10. and Orest. 197. SYN. See Βιός.

Βιότησος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad vitam sustentandam pertinens,] fit for supporting life. "Ὡς ἂν ἀμείβονται βιότησιν· οὐδὲ πῶτὲ σφιν. Apoll. 2. 1007.

Βιότης, ου, τὸ, subst. [parvus victus,] a slender subsistence. Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότην. Plut. 1165.

Βίων, ὄνος, ὁ, P. N. [Bion,] Καὶ πῶτά μοι κλαίοντ' ὅν ἰμερδεντᾷ Βίων. Mosch. 3. 2. PHR. Δωρὶός 'Ορφεύς, ἀγέλαισιν ἐράσμιος.

Βιώσιμος, ου, ὁ et ἡ, et βιωτός, ἡ, ὄν, adj. [vitalis,] worth living for. Τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμος; Antig. 572. See Plut. 197.

Βλάβερός, ἂ, ὄν, adj. [noxius,] hurtful, injurious. Οἱκοι βέλτερόν εἶναι, ἐπεὶ βλάβερὸν τὸ θύρῃν. H. in Merc. 36. SYN. Πολυπῆμων, ἐπικίνδυνος, ἐπιζημῖος, δηλήμων.

Βλάβη, ἡς, ἡ, et βλάβος, ἔος, τὸ, subst. [noxa, injuria,] hurt, detriment, injury. "Ἄ σ' οὐτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὐτ' ἐπὶ βλάβη φρένων. Hipp. 513. See Ion 998. SYN.

"Ἄτη, ζημία, ζημιώμα, συμφορά, ἐπήρεια, ποινή, λώβη. EPI TH. Στυγνὴ.

Βλάβω, et Attic. βλάπτω, v. [proprie, pedes capto, et impedio currentem, hinc, lædo,] to impede, to supplant, to injure. Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τὸ γούνατ' ἰούτῃ. v. 34.

Βλαισός, ἡ, ὄν, adj. [distorta habens crura,] having crooked legs. Βλαισοί, χειρῶτεροντες, ἀπὸ στέρνων ἐσθρῶντες. Batrach. 288.

Βλακῆως, adv. [socruditer,] lazily. "Ὡς βλακῆως διακονεῖς. Av. 1323.

Βλάπτω, Ion. βλάβω, q. v. Βλάπτειν, ἐμοῦ γὰρ μὴ μιάινοντος θεοῦ; Heracl. 265. SYN. Ἄντῶω, κάκωω, λυμαίνομαι, ζημιῶω.

Βλαστῶω, f. στήσω, v. [germino,] to shoot, to bud, to spring from. Θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία. CE. C. 638. See also Choeph. 287. SYN. Ἄπσβλαστῶω, ἐκβλαστῶω, ἀλδαινοῦμαι, ἐκφῶω, θάλλω, ἀναθάλλω, θάλλω, θηλέω, βρῶω, ἀνᾶτέλλω, φύλλοις θάλλω.

Βλάστη, ἡς, ἡ, βλάστημά, αὐτός, τὸ, βλάστημός, et βλαστός, οὗ, ὁ, subst. [germen,] a shoot, a twig, a scion, an offspring. Παιδὺς δὲ βλάστας, οὐ διέσχον ἡμέραι. CE. R. 717. See also Sept. Th. Æsch. Suppl. 322. and CE. C. 697. SYN. Γέννημα, θάλλος, ἔρνος, φῆμα, φυτόν, αὐξίσις. EPI TH. Γενναῖος, πτῆρα, πολλή, Διίπτης.

Βλασφημία, ας, ἡ, subst. [maledicentia,] slander, obloquy, reproach. Βλασφημίαν τις οἰκῆτων ἐφθέγγετο. Ion 1208. SYN. Δυσφημία.

Βλαντίον, ου, τὸ, subst. [genus calceamenti, quo fere utebantur domi; solea,] a kind of slipper or shoe used in the house. Τοῖσιν τῶποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαντίοισι, χρῶμαι. Equit. 885. SYN. Ὑπόδημά, ἀρβύλη.

Βλαψίφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [cui mens est læsa,] hurt in mind, infatuated, wretched. Κατὰρας βλαψίφρονός Οἰδιπόδα. Sept. Th. 722. SYN. Φρενὸμάνης, φρενὸπληγής, φρενὸπληκτός, φρενῶλης.

Βλέμεαινω, v. [trucibus oculis circumspicio,] to look furiously. Κάπριός, ἡ ἔλῶν στρέφεται, σθένει βλέμεαίνων. M. 42.

Βλέμμά, ἄτος, et βλέπος, ἑός, τὸ, subst. [adspectus,] a sight, a look. Τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μάλ᾽ ἀκόν και κἄλόν. Plut. 1022. See Nub. 1178. SYN. Ἀποβλεψίς, δέργμα, ὄψις, ὄψ, πρόσωπον.

Βλεπτός, ἡ, ὄν, adj. [videndus, inspicendus,] to be seen, to be looked upon. Τι δὴ πὺρ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἡ. C. R. 1337. SYN. Ὅρατός.

Βλέπω, f. ψω, v. [video,] to see. Φίλους κἄκως δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν. Med. 470. SYN. Ἀπὸβλέπω, δέρκω, δέρκομαι, ὀράω, εἶδω, θεᾶσθαι, λεύσσω, ὀπτεύω.

Βλεφάρις, ἰδός, ἡ, subst. [cilium, pili palpebrarum,] the hair of the eye-lids. Ὅς αὐτὸς αὐτῷ βλεφάριδ' οὐκ ἐσώσατο. Eccles. 402.

Βλεφάρων, ου, τὸ, subst. [palpebra,] an eye-lid. Ὑπνός ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανέ, μὴ τὶ πάθοιεν. K. 26. EPI TH. Φιλὼν, ἀκοίμητόν, εὐκύνκλόν, κύνᾶδόν, ὑπερφιάλόν.

Βλήθμαι, v. : i. q. βάλλομαι. See in Βάλλω. Βλήεται, ἡ περὶ βουσίη ἡ ἀργεννῆς δισσίν. ρ. 472.

Βλήμα, ἄτος, τὸ, subst. [jactus, vulnus,] a shot, a wound, a throw at dice. Ἀλλὰ βλήματ' ἐν κύβοις βάλειν. Eur. Suppl. 330. SYN. Βόλη, πληγή, τραῦμα.

Βλητός, ἡ, ὄν, adj. [ictus, attonitus,] struck, wounded, astonished. Ἡ βληταὶ θηήσκουσι λῆχωιδές, ἡ ἐφύγουσαι. Call. 3. 127. SYN. Βεβλημένος.

Βλητῶν, ου, τὸ, subst. [clavus ferreus,] an iron clasp or hoop. Κολλητὸν βλητῶν, δὴ καὶ κεικὸς πηχὺ. O. 678. SYN. Γόμφος, βάλᾶνός, μοχλός.

Βληχᾶμαι, et βλήχομαι, v. [balo ut ovis, (2) vagio ut infans,] to bleat, to cry as an infant. Τὰ δὲ συγκύπτον θ' ἀμὰ βληχᾶται κάπειθ' ὁ πατήρ ὑπὲρ αὐτῶν. Vesp. 570. See also Theocr. 16. 92. SYN. Μηκάω.

Βληχῆ, ἡς, ἡ, subst. [balatus,] the bleating of lambs or sheep. Βλαχαὶ (Dor. for βληχαὶ) δ' αἰμάτῳ εσσαί. Sept. Theb. 340.

Βληχρὸς, ἂ, ὄν, adj. [imbecillus, lenis,] feeble, weak, gentle. Οἶδν ὅτε βληχρῶσι κύλινδόμενον πέλᾳ γέσσει. Apoll. 4. 152. SYN. Ἀβληχρὸς, ἀσθενής.

Βληχῶ, ὄος, ἡ, contr. οὖς, subst. [pulegium,] penny-royal.¹ Κομψότατ᾽ αὖ τὴν βληχῶ γὰρ παρὰ τέτλιμην. Lysistr. 89.

Βληχωνίας, ου, ὁ, subst. [cui pulegium admistum est,] a compound of penny-royal. Οὐκ, εἰ γὰρ κύκλῳ ἐπιτίοις βληχωνίαν. Pax 711.

Βλιμάζω, v. [contracto,] to handle, to feel the breast of a bird. Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες. Aves 530. SYN. Ψηλάφῳ, ἐπίθνημῳ, διάθλιβω, κἄκῳ, ἄπτῳ, ἐφάπτῳ.

Βλιτόμας, ου, ὁ, subst. [vapidus, stupidus,] an insipid, stupid person. Τοῖς Ἰπποκράτους νείειν εἴξει, καὶ σὲ κάλοῦσιν βλιτόμαν. Nub. 1001.

Βλίττω, v. [exprimendo aufero,] to squeeze honey out of the comb. Ἦν μή τις ὥσπερ σφηκιᾶν βλίττη με κἀρεθίζῃ. Lysistr. 476. SYN. Ἐκπιέζω, κινέω, ἐρεθίζω.

Βλῶστρος, ἂ, ὄν, adj. [truculentus,] stern, dreadful. Βλῶστρον ἀράμενον ἄγος ἔχειν. Eumen. 163. SYN. Φόβερός, σεμνός, δεινός.

Βλῶστροφῶν, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [sæva mente insignis,] fierce-minded. Βλῶστροφῶνος χλιδᾶς. Æsch. Suppl. 835. SYN. Ἀγριόθυμος, ἀπηνής.

Βλῶσρῶπις, ἰδός, ἡ, adj. [habens truculentos oculos,] fierce-eyed. Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλῶσρῶπις ἐστέφανωτο. A. 36.

¹ By a poetic license Homer here makes the ε in βλοσυρῶπις long.

Βλωθρῆς, ὁ, ὄν, adj. [(1) procerus, excelsus, (2) viridis,] (1) tall, (2) verdant. Στὰς δ' ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχυν κατὰ δάκρυόν εἰβέ. ω. 233. SYN. Εὐμήκης, εὐμῆγος, μακρὸς, αἰπεινὸς, ἄβρος, θάλερος.

Βούργριον, οὐ, τὸ, subst. [scutum, taurino corio indutum,] a shield, a buckler covered with a bull's hide. Καὶ δοῖα βούργρια χερσὶν ἐλέσθαι. π. 296. SYN. See Βοῖα.

Βοῦα, ἄτος, τὸ, subst. [sonus, clamor,] a shout, clamor; Dor. for

Βῆμα, q. v. Nub. 967.

Βοῦανλόν, οὐ, τὸ, subst. [bouv stabulum, bubile,] a cowhouse. "Ἴνα τε σφίσιν ἔσκε βδανλᾶ. Apoll. 3. 1290. SYN. Βούσταθμός, βούσταθμόν, αὐλιόν, βόδ-σταῖς.

Βοῶ, f. ἦσω, v. [vociferor, inclamo, boo ap. Plaut. et Ovid.] to roar like an ox, to shout, to call to. Εἰς δ' ἑσθρονσέ βόσας. Olymp. 3. 52. SYN. Ἄν-βόω, ἰάχω, αὐτέω, ἀννυέω.

Βοῖα, ας, ἡ, subst. [(1) corium bubulum, (2) sentum,] (1) an ox's hide, (2) a shield. Ἐς κλισίην θέρῳπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοῖας. Λ. 842. SYN. Βύρα, δέρμα βόος, ἀσπίς, βούργριον. EPIITH. Ἀνα, στέρρα, θάμεια, ἀκάματος, ἀράγης, ἐρίγδονπος, εὐνυκτός, ἀδέψητος, μεθύουσα ἀλοιφή.

Βοῖός, et βόῖος, α, ὄν, adj. [bubulus,] of or belonging to an ox, large, noisy. "Ἐκε δ' ὅμῳ γλυφίδας τὲ λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια. Δ. 122. See also P. 492.

Βοῖος, ἔως, ὁ, subst. [lorum e corio bubulo,] a leathern thong, a strap. "Ἐκον δ' ἰστιά λευκά εὐστρέπτοις βόευσιν. β. 426. SYN. Δεσμός, ἵμας.

Βόη, ἡς, ἡ, subst. [(1) clamor, (2) pugna,] a cry, a shout, a shout in battle; battle. Ἐκάλῃσ' ἐκάλῃσά βαρβαρῶν βόη. Phæn. 690. SYN. Ἥχος, ἐνὸπῃ, βόημα, βόη-της, ἀλαλήγῃ, ἀλάλητος, μάχη, ἀλκή, ἀλάλῃ, βόηθεια. EPIITH. Ἀσβεστός, ἀσπῆ-τός, δεσπεία, κάκωγλωσσός, ἀτρεμία, ὑπόρροφος, εὐξυνέτος, εὐφρων, χάρῃ ξυναυ-λός, δυσβαύκτος, ἀχόρος, δόρικτύπος, ὑπερμήκης.

(1) Βόηδρῶμῳ, et βόηθεω, v. [(1) currens vociferor, (2) auxilior,] (1) to run with a shout, (2) to assist. Βόηδρῶμῃσαι πρὸς δόμους τυραννικούς, Orest. 1351. See also Iph. A. 79.

Βόηδρῶμις, (2) βόηδρῶμος, βόηθός, et βόηθός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [auxiliaris,] running with shouts, an auxiliary, (1) an epithet of Apollo. Ὡ πολλόν, πολλοὶ σὲ βόη-δρῶμιον κάλεουσιν. Call. 2. 69. See also Orest. 1283. Nem. 7. 48. and Call. 3. 153. SYN. Ἄρωγός, ἐπάρωγός, ἀλεξητήρ, προστάτης.

Βόηλασία, ας, ἡ, subst. [(1) boum abactio, (2) praeda,] (1) the driving away of cattle, (2) plunder. Ἀμφὶ βόηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνων Ἰτυμόνῃ. Λ. 671. SYN. Ἀγρευμά, ἄγρα.

Βόηλατης, οὐ, et βόηνομός, ὁ, subst. [boum abactor, bubulcus,] a driver-away of cattle, a herdsman. Σὺν βόηλατῃ Χάριτες. Olymp. 13. 35. See also Theocr. 20. 41. SYN. Βόηρ, νόμευς, βουκόλος.

Βόημα, ἄτος, τὸ, et βόητης, ὅς, ὁ, subst. [clamor,] a shout. See Βόη. Χάμαι-πέτες βόαμά προσχάνης ἐμοί. Agam. 893. See also α. 369.

Βόθρος, οὐ, ὁ, subst. [fovea, scrobs,] a pit, a ditch, a well. Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξέτανυσσ' ἐπὶ γαίῃ. P. 58. SYN. Κάπητος, τάφρος. EPIITH. Γλάφυρος, εὐρύς, πήχυος, φθισήνωρ.

Βοῦδαρίον, et βοῦδιον, οὐ, τὸ, subst. [bucula,] a young heifer. Μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοῦδαρίω τὼ μὲν πρώτιστ' ἀποδῶμαι. Aves 586. See also Acharn. 1035.

Βοιωτία, ας, ἡ, P. N. [Bœotia,] a district of Greece. Πρέσβειρά τοι, ναὶ τὼ σῶ, Βοιωτία. Lysistr. 85.

Βοιωτίδιον, οὐ, τὸ, subst. [Bœotulus,] a little Bœotian. Ὡ χαῖρὲ κολλικυφάγῃ Βοιωτίδιον. Acharn. 872.

Βοιώτιος, α, ὄν, adj. [Bœotus,] a Bœotian. Πρῶτος Πηνελῆως Βοιώτιος ἦρξεν φῶβον. P. 596.

Βοιωτοί, ὄν, οἱ, P. N. [Bœoti,] the Bœotians. Βοιωτῶν μὲν Πηνελῆως καὶ Λήϊτος ἦρχεν. B. 494. EPIITH. Χαλκῶχίτωνες, πλῆξιπποι, ὑπὲρ σάκων πνεύοντες.

Βόλβη, ἡς, ἡ, P. N. [Bolbe,] a marsh near Mygdonia. Βόλβης ὁ εἰλεὺν δὸν ἀκῆ, Παγγαίῳ τ' ὄρος. Pers. 500.

Βολβός, ὄν, ὁ, subst. [bulbus,] a bulb, an onion, a leak. Ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς· βολβούς ἄρα. Nub. 188.

Βόλη, ἥς, ἡ, et **βόλος**, ον, ὁ, subst. [jactus,] a cast, a throw, a shot, a draught.

Οἱ δ', ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλῳ. Pers. 430. See also p. 283. SYN.

Ἐκβόλη, βλήμα, ἀφεῖς. EPI TH. Κράτερὰ, δροσέρα, εὐατοχὸς, μαντιπῶλος, κέρανυῖς, οὐρανυῖς.

Βόλιτος, ον, ὁ, Alt. pro **βόλιτος**, subst. [stercus,] dung. Ἐν πασὶ βόλιτοις, εἰτὰ νυνὶ τοῦ δέει. Acharn. 1025. SYN. Σπέλεθος, κοπρός, νηδὺς χειλῶματά.

Βόλιτινος, η, ὢν, adj. [stercoreus,] of dung. Νῆ τὸν Πόσειδῳ, καὶ βόλιτινον θάτερῳ. Ran. 297.

Βομβάλῳβομβάζ, et **βομβάζ**, [adverbium irrisionis,] hurly-burly. Μὴ λυέσθων· βομβάλῳβομβάζ. Thesm. 48. See also Thesm. 45.

Βομβαυλῖος, ον, ὁ, subst. [tibicen,] a piper, a buzzing musician. Ἐπὶ τὴν θύραν μοι χαιριδεῖς βομβαυλῖοι. Acharn. 866.

Βομβυλῖος, ον, ὁ, subst. [genus apis strepitantis,] a kind of noisy bee, a gnat.

"Ὡσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλῖος εἰσέρχεται. Vesp. 107.

Βομβέω, ν. [bombum edo, susurro,] to buzz, to whizz, to ring, to resound.

Ἵπῳ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κέφαλὴν ἀνιῶσιν. Plut. 538. SYN.

Ἡχέω, ἄραβέω.

Βομβηδόν, adv. [edendo bombum, susurrando,] with a hum or buzz. Βομβηδὼν κλῶνέονται. Apoll. 2. 134.

Βόμβος, ον, ὁ, et (2) Dor. **βόμβῳ**, τὸ, subst. [sonus, quem edunt apes, bombus,] a buzz or hum of bees. Μαινόμενων ῥυθίων πολληχεῖα βόμβων ἀκούων. Mus. 242. See also (2) Thesm. 1176. SYN. Ἡχός, ψόφος, δοῦπός.

Βδοκᾶσία, ας, ἡ, subst. [boum occisio,] the killing of oxen. Αἰὲν ἐν Ἀλαίνοιο βδοκᾶσίας ὀρώσαι. Apoll. 4. 1724.

Βδοκᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [boum stabulum,] a cow-yard. Βοῦρά τε Δεξαμένοιο βδοκᾶσις Οἰκιάδα. Call. 4. 102. See Βδανύον.

Βόρα, ἄς, ἡ, subst. [esca, cibus,] food, fodder, flesh. Μαστὸν παθοῦντά, θηρσίν, ἀθλιῶν, βόραν. Phoen. 1619. SYN. Εἰδάρ, βρώμα, δελεάρ, σῖτος, νόμη, φορβή, ἀνεῖρ, βόσκη.

Βορβόροθυμὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [stercus olens,] muddy-minded, stinking, filthy. Διάβας βυρῶν ὅσας δεινὰς, κάπειλὰς βορβόροθύμους. Pax 752.

Βόρβορος, ον, ὁ, subst. [cœnum, lutum,] mud. See Ἄσις. α. Οὐ γάρ μ' ἀποτρέφεις. β. Εἰτὰ βόρβορον πᾶχυν. Ran. 145.

Βορβόροτάραξις, ἔως, ὁ, subst. [homo turbulentus,] a stirrer of mud, a troublesome fellow. Βορβόροτάραξι, καί. Equit. 309.

Βόρεας, ον, Dor. βόρεα, Ion. βόρεης, ὁ, subst. [(1) Boreas, aquilo, (2) rex ventorum, vid. Pindar. Pyth. 323.] (1) the north wind, Boreas, (2) the king of the winds. Βόρεης καὶ Ζεφύρος. I. 5. EPI TH. Αἰθρηγενὴς, ἀλεγεινός, κραιπνός, κρυερός, κράτερός, κελᾶδων, δύσαῖς, Θρηκίος, Θρηξ, ἡχίης, ψυχρός, βᾶσιλεὺς ἀνέμων, ἀνέμος ἄκραῖς, νεφέα κλόνων, κρυσταλλόπηκτον φύσημα, εἰμένης.

Βόρεᾶς, ἄδός, ἡ, adj. [septentrionalis,] belonging to the north, northern. Βδρεᾶς, ἀμππὸς ὀρθοπόδους ὑπὲρ πᾶγον. Antig. 985.

Βόρειος, βορραῖος, et βόρηϊος, α, ὢν, adj. [Borealis,] northern. Πάντῃθεν βόρειος ὥς τῆς ἀκτά. Cæ. C. 1240. See also Sept. Theb. 533. and Apoll. 1. 211. SYN. Ἀρκτωός.

Βόρος, ἂ, ὢν, adj. [vorax,] ravenous, voracious. Μιᾶρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον καὶ βόρον. Pax 38. SYN. Ἀδηφάγος.

Βοσκή, ἥς, ἡ, subst. [cibus,] food, nutriment. Βοσκὰς ἐνφύλλων ἐλίκων. Helen. 1330. SYN. Τρόφή, σῖτος, σιτῶν.

Βόσκημα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) cibus, (2) pecus,] food, a flock. Πάντων Κυκλώπων ἀντίδους βοσκήματά. Cycl. 165. SYN. Βοσκή, βόρα, βύτῳ, ποιμνῶν.

Βόσκειν, f. ἴσω, et Hom. **βοσκέσκειν**, ν. [pascō,] to feed or attend on cattle, to maintain, to glut. Βούλεται αἰτίῳ βόσκειν ἢν γαστὴρ ἀναλτῶν. p. 228. See μ. 355. SYN. Τρέφω, νόμειν, σιτέω, βοσκᾶν, ποιμαίνω, χορτάζω, νέμω.

Βόσπoρος, ου, ό, P. N. [Bosporus,] a part of the Aegean sea near Constantinople. *Φαινέτο δ' ἡέρουν στῆμά Βοσπόρου, ἡδὲ κδλῶναι.* Apoll. 1. 1114. See also Prom. V. 739. **ΕΡΙΤΗ. Δινῆεις, ιχθύεις, Ορηκίς, Κιμμερίος.**

Βοσπορίος, α, ον, adj. [Bosporius,] of or belonging to the Bosphorus. *Ἀκταὶ Βοσπορίαί.* Antig. 968.

Βόστρυχος, ου, ό, subst. [cincinnus,] a cluster of hair, a lock, a ringlet. *Ἦ βοστρύχων πίνωδες ἄθλιόν κάρᾳ.* Orest. 219. **SYN.** *Κύμη, χαίτη, πλόκαμος, εἰραῖ.*

Βοστρύχωδης, εὖς, ό et ή, adj. [cincinnis ornatus,] shaded with curls. *Οὐ πρὸ- κάλυπτόμενα βοστρύχόδεῦς.* Phoen. 1507.

Βότανη, ης, ή, subst. [herba, gramen,] a herb, herbage, grass. *Ἐλθούσας ἐς κόπρην, ὅταν βότᾶνς κῶρεσονται.* κ. 411. **SYN.** *Ποιά, χλόη, χόρτος, νόμη. ΕΡΙΤΗ. Εἰαρίνη, ζείδωρος, χλοῖρά.*

Βότηρ, ἡρός, ό, subst. [pastor,] a shepherd, a feeder or observer of birds, an augur. *Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βότηρ.* Sept. Theb. 24. **SYN.** *Βου- βότης, ποιμὴν, βοουκάδς, βοουκάδς, βοουφορβός, βοουελάτης, βουηλάτης, βούτης, βώτης, βώτωρ, νόμεύς. ΕΡΙΤΗ. Ἀγρόνυμος, ὀρεσίτροφος.*

Βόταν, ου, τὸ, subst. [pecus,] an animal fed, cattle. *Ἐνθ' οὐτὲ ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βότᾳ.* Hipp. 74. **SYN.** *Ορέμυ, μῆλον, βόσκημᾳ.*

Βοτρυδών, adv. [more uvæ; dense,] in clusters. *Βοτρυδὼν δὲ πέτονται, ἐπ' ἀν- θεσὶν εἰαρίκοισιν.* B. 89. **SYN.** *Ἀθρόως.*

Βοτρυς, υὖς, ό, subst. [(1) uva, (2) racemus,] (1) a grape, (2) a bunch of grapes. *Ὅτι η' βότρυς τρώγασιν ἐν τοῖς χωρίοις.* Equit. 1077. **SYN.** *Στάφυλή, ὄπωρα. ΕΡΙΤΗ. Ἀγλαός, ἀγλαόκαρπος, ἀμπελῶεις, ἡμέρος, οἰνωπός, Βακχίας, πορφύρεᾳ, πόλυκαρπός.*

Βοτρυόδωρος, ου, ό et ή, adj. [racemos largiens,] giving or producing clusters of grapes. *Ἦ πότνια βοτρυόδωρῃ, τί πρῶσειπώ σ' ἐπός;* Pax 519.

Βοτρυόεις, εντός, et βοτρυώδης, εὖς, ό et ή, adj. [racemi instar contortus,] abounding with grapes, in clusters. *Βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κλύοντι.* Apoll. 2. 677. See also Bacch. 526.

Βουβύσιον, ου, τὸ, subst. [locus, ubi pascuntur boves,] pasture-ground. *Ῥεῖα κὲ βουβύσιον τελεῖται πλεόν.* Call. 2. 50. **SYN.** *Βοσκή.*

Βουβύτης, ου, ό, [bubulcus,] a herdsman. Βουβύται τῶθι πρῶνές ἐξ-όχοι. Nem. 4. 84.

Βούβυτος, ου, ό et ή, adj. [pascendis bobus commodus, lætus,] fit for feeding oxen, grassy. *Αἰγίβυτος δ' ἀγᾶθῃ, καὶ βούβυτος' ἐστὶ μὲν ὕλη.* ν. 246.

Βούβρωστις, εὖς, ή, subst. [(1) magna fames, (2) acerbus dolor,] a dreadful famine, bitter pain. *Καὶ ἔ κακή βούβρωστις ἐπὶ χθονᾷ διὰν ἐλαύνει.* Ω. 532. **SYN.** *Βούπεινᾳ, λιμός, ἀνία, λύπη.*

Βουβών, ὠνός, ό, subst. [inguen,] the groin. *Βεβλήκει βουβῶνᾳ, νῆκυν ἐτέρωσ' ἐρποντᾳ.* Δ. 492. **SYN.** *Μηρός, ἥβη.*

Βουβωνία, v. [tumore circa inguen laboro,] to have a swelling in the groin. *Ἦτο τῶν κῶπων γὰρ τῷ νέφρῳ βουβωνίῳ.* Ran. 1280.

Βουγαίος, ό et ή, adj. [gloriosus, jactator. Vid. Damm.] vain-glorious, insolent. *Αἰᾶν ἁμαρτοῦπές, βουγαίῃ, ποῖον εἰπές;* N. 824.

Βουδύρος, ου, ό et ή, adj. [boves excorians,] skinning the carcasses of oxen. *Μῆνᾳ δὲ Ληναίωνᾳ, κακ' ἡματᾶ, βουδύρᾳ πάντᾳ.* Hes. Op. 504.

Βουθήρης, εὖς, ό et ή, adj. [quod a bobus depascitur,] grassy. *Ἐν βουθήρεϊ λει- μῶνι πρόσπολος θροεῖ.* Trach. 191.

Βουθόρς, ου, ό, adj. [insiliens vaccis,] bulling a cow. *Φασὶν πρέποντᾳ βουθόρῳ ταύρῳ δέμας.* Æsch. Suppl. 306.

Βουθύσια, ας, ή, subst. [immolatio boum,] the slaughtering of an ox, a solemn sacrifice. *Ἦτο βουθύσαις, ἀέθλων τῇ πεμ-πταμέροις.* Olymp. 5. 11.

Βουθύτω, v. [boves macto,] to sacrifice oxen. *Πρὸς τύμβον, ἐνθᾷ βουθύτει μάλλον πρέπει.* Hec. 260. **SYN.** *Βουθύντω.*

Βούθυρος, ου, ό et ή, adj. [ad boum mactationem referens,] relating to the sacrific- ing of oxen, solemn. *Βωρῆι ἀρῆζει, βουθύτοις ἐν ἡμασί.* Choëph. 255.

Βουκαῖος, ου, ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman. See Βοτήρ. Ἐργατῖνα βουκαῖε, τῇ νῦν, ᾧ Ἰουρῆ, πέπονθης; Theocr. 10. 1.

Βούκερος, ω et ωτος, ὁ et ἡ, adj. [bovis cornua gerens,] horned. Κλύεις πρόσφθεγμα τὰς βούκερω παρθένου; P. V. 608.

Βουκόλεω, v. [(1) boves pasco, (2) delenio, lacto,] to feed or attend on cattle; to decoy. Τὸν μὲν, βουκόλεων, τὸν δ', ἀργυρὰ μῆλ' αὖ μεύων. κ. 85.

Βουκόλια, as, ἡ, subst. [armentum,] a herd. Βουκόλιας τ' ἐπέτελλέν· ἐδεκτο δὲ Μαϊάδος νῆος. Hom. in Merc. 498. SYN. Ἀγέλη, ἀγέλαιον.

Βουκολιάζω, ἄσω, Dor. ἀζω, v. [pastoritium carmen cano,] to sing a pastoral song, to play on the rustic pipe. Αὐτῷθ' μοι ποτ' ἐρισδὲ, καὶ αὐτῷθ' βουκολιάσδεν. Theocr. 5. 60.

Βουκολίαστis, ου, ὁ, subst. [pastoritii carminis modulator,] a pastoral poet. Βουκολίαστας ἐντὶ τῷ δ', ὃ γὰθ' ἐμὲ, Μόρσων. Theocr. 5. 67.

Βουκολίδης, ου, ὁ, P. N. [Sphelus, Atheniensis, pater Iasi.] Υἱὸς δὲ Σφήλοιό καλέσκειτο Βουκολίδαῶ. O. 338.

Βουκόλικός, ἡ, ὅν, adj. [bucolicus, pastoritius,] bucolic, rural. Ἀρχετέ βουκόλικās, Μῶσαι φίλαϊ, ἀρχετ' αἰοιδās. Theoc. 1. 70.

Βουκόλος, ου, ὁ, subst. [armentarius,] a herdsman. Φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα. Iph. T. 306. SYN. See Βοτήρ.

Βούλαρχος, ου, ὁ, subst. [auctor consilii,] a first mover. Δανάος δὲ πατήρ καὶ βούλαρχος. Æsch. Suppl. 12.

Βουλεία, as, ἡ, subst. [munus senatorium,] the office of senator. Παράδους ἐτέρῳ τὴν βουλείαν· οὐδ' αὐτὸς τοῦτ' ἔφ' ἔσει. Thesm. 808.

Βουλευμά, ἄτος, τὸ, subst. [consilium,] counsel, a measure, a decree. Οὐκ οὖν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλευμαῖσιν; Hec. 251.

Βουλευμάτιον, ου, τὸ, subst. [dimin. à præced.] a little counsel or advice. Βουλευμάτων καὶ γνωμίδων καὶ νοιδίων. Equit. 100.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, subst. [(1) curia, (2) pro βουλευτῆς, ut παίδευμα pro παιδεύτης (Hipp. 11.) aliaque multa ejusdem generis apud Tragicos,] (1) a senate-house, (2) a senator. (2) Δολία βουλευτήριά. Androm. 446. SYN. Βουλευτῆρον, δικάστηριον, πρυτάνειον, ὑμήγυρίς, ἀγύρα, συνῶδος, ἐρύμα χώρας, πύλῳς σωτήριον.

Βουλευτῆς, ου, ὁ, subst. [consiliarius,] a senator. Περὺσιν τις βουλευτῆς ἐστὶν ἀμείνων. Thesm. 808. SYN. Βουλευφόρος.

Βουλευτός, ἡ, ὅν, adj. [decretus,] decreed. Ὅς ποτ' ἐ βουλευτὸν γνούς ἐπὶ οἱ θανάτων. Call. 5. 38.

Βουλεύω, v. [(1) senator sum; delibero; (2) molior,] (1) to act as a senator, to deliberate, to advise, (2) to contrive. Δεδοικὰ δ' αὐτὴν, μὴ τί βουλεύσῃ κίκαον. Med. 37. SYN. (1) Πρυτάνεύω, συμβουλεύω, (2) ἐπιβουλεύω, μητιᾶμαι.

Βουλή, ἡς, ἡ, subst. [voluntas, consilium,] will, counsel, advice, deliberation; a senate, a council. Τὴν δημοκρατίαν, οὐτ' ἐ τὴν βουλὴν πίθων. Plut. 949. SYN. Συμβουλή, γνώμη, μῆδός, μῆτις, ἀγούρα, συνῶδος. ΕΡΙΤΗ. Ἀρίστη, κάκη, ἐπίφρων, ἀστεμφής, ἐσθλή, νηκερδής, νημερτής, πικίνη, πικινόφρων, ἡ νικῶσα, καίρια, πικρία, δολία, ἀδικός, ἀλεξικάκος, εὐφρων, κρυπτάδια, πύλῳς τρωτός, ὁλόη, στυγερὰ, σώφρων, τρηχεῖα.

Βούλησις, ἔως, ἡ, subst. [voluntas,] will, wish, inclination, design. Ἐπραξέ γὰρ βούλησιν, ἣν ἐβούλετο. Herc. F. 1296. SYN. Γνώμη, ἐέλδωρ, θέλημα, θέλησις, λῆμα, σκόπος.

Βουληφόρος, ου, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Αἰνεῖα, Τρώων βουληφόρ' ἐ χαλκοχίτωνων. E. 180. SYN. Βουλευτής. ΕΡΙΤΗ. Ἐσθλός. PHR. Οὐ χρὴ παννύχιον εἶδεν βουληφόρον ἄνδρα.

Βουλιμῖα, v. [fame ingenti premor,] to be excessively hungry. Ὁ σוקόφαντης δὴλὸν ὅτι βουλιμῖα. Plut. 874. SYN. Λιμῶτω, πεινάω.

Βουλῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad consilium pertinens,] deliberating.

Βούλωμαι, f. βουλήσμαι, v. [volo, cupio,] to will, to wish, to desire, to prefer.

¹ See Dr. Blomfield's note on the metre and reading of this line.

- Βούλει** σύ μέντοι, κοῦχ' ἑ βουλήσει τάχα. Phæn. 913. **SYN.** Βολῶμαι, (Hom.) θέλω, ἐθέλω, λάω, πρῶθυμῶμαι, μέναινω, χρήζω.
- Βουλῶμαχος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [pugnandi avidus,] wishing to fight. Ἄνδρὸς βουλῶμαχου καὶ κλαυσίμαχου τίνος υἱός. Pax 1291.
- Βουλυτός**, οὔ, ὁ, subst. [vespera, tempus quo boves solvuntur,] the time for unyoking oxen, the evening, the setting sun. Ἦμος δ' ἡλῖος μετένισσέτο βουλυτόνδε. i. 58.
- Βοῦνις**, et βουνίτις, ἡ, subst. [terra collibus frequens,] hilly land. Ἰλέσμαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν. Æsch. Suppl. 116.
- Βουνῶμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bobus depascendis aptus,] grazing herds. Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνῶμοις, τόκοισί τε. Cæ. R. 26.
- Βούπαις**, αἰδὺς, ὁ et ἡ, adj. [(1) "qui jam grandi est pueritia, (2) Epith. apiculatum, qui e bobus nasci putabantur, sicut vespæ ex equis." Vid. Virg. Georg. lib. 4. sub finem,] a great boy, a lubber. Ὡν βούβαις ἐτί. Vesp. 1206. **SYN.** Νέος, ἡλιξ.
- Βουπᾶλός**, ου, ὁ, P. N. a man whom Hipponax has abused in his poems. [vid. Horat. Epod. 6. 14.] Ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἃν οὐκ ἂν εἶχον. Lysistr. 360.
- Βουπελάτης**, ου, ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman. See Βουκόλος. Βουπελάται τὲ βόων' τοῖς δ' οὐ νῦ τί γῆρὺς ἐτύχθη. Apoll. 4. 1342.
- Βουπληξ**, ἡγός, ἡ, subst. [bovis stimulus,] an ox-goad. Θεῖνόμεναι βουπληγί· Διώνυσος δὲ φόβηθείς. Z. 135. **SYN.** Μάστιξ, κέντρον.
- Βουπῶρός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [boves trajiciens,] ox-piercing. Σφάγεις τ' ἐχώρουν βουπῶροι πόδων πάρος. Androm. 1135.
- Βουπράσιον**, ου, τὸ, P. N. [Buprasium,] a city in Elis. Ὅφρ' ἐπὶ Βουπράσιον πόλῳπύρου βήσάμεν ἵππους. A. 755. **EPITH.** Πόλῳβτορῷ.
- Βουπρωρός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod bovem vel caput bovinum in prora habet,] having the front of an ox, horned. Βούπρωρός· ἐκ δὲ δασκίου γένειάδδς. Trach. 13.
- Βοῦς**, βῶς, ὁ et ἡ, subst. [(1) taurus, et vacca, bos, (2) bovina pellis, (3) flagellum e corio bubulo, item scutum, (4) piscis quidam, (5) numisma Atticum, bovis imagine signatum,] an ox, a bull, or cow; a bullock's skin; a scourge of neat's leather; a shield, a buckler; an Attic coin, with the impress of an ox; a bribe. (5) Βοῦς ἐπὶ γλώσσει μέγας. Agam. 36. **EPITH.** Ἀγέλαϊός, ἄδμητός, ἐρῶμετώπος, ἡνίς, μέγας, πεντάετηρὺς, πίων, πίων δημῷ, στείρα, εἰλίππους, ἐλιξ, ἐριμυκός, ἡκεστός, ὑπόβρυχιός, ἄγραυλός, ἔγκραιρός, ὀρθόκραϊρός, εὐποίητός, εὐθελός, ἄγνος, κερσφόρος, ἀργός, κερὰός, γῆς ἐργατῆς, ἀρδτήρ.
- Βουστάθμυν**, ου, τὸ, et βούσταθμός, ου, ὁ, subst. [bubile,] a station for oxen, stable, cow-house. Ἐλένην πρὸς Ἰδης βουστάθμῃ, ἐκδημον λάβων. Iph. T. 76. See also Hel. 359.
- Βουσφάγω**, υ. [boves macto,] to sacrifice oxen. Οὐκ οἶδ' αὖ, πλὴν ἐν, βουσφάγειν ὥπλιζέσθ. Eur. Electr. 627.
- Βούτης**, ου, et as, a, Dor. ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman, cowherd. Βούτης is also used adjectively. Φόβουμαι τὸν μυρῶπὸν εἰσορῶσά βούταν. P. V. 569.
- Βουτῶμυν**, ου, τὸ, subst. [genus plantæ palustris,] a bur-reed. Ἐνθεν βουτῶμυν ὄξυ, βάθύν τ' ἐτάμοντό κῦπειρόν. Theocr. 13. 35.
- Βουτῦπός**, ου, ὁ, subst. [qui boves mactat,] a slayer of oxen. Τὸν δ', ὅγε βουτῦπός ὥστ' ἐμεῖον περὶ αἰκῆά ταῦρόν. Apoll. 4. 468.
- Βουφῶνέω**, υ. [boves macto,] to slay or sacrifice oxen. Βουφῶνέον δὲ κατὰ κλίσις, καὶ δόρπον ἔλοντό. H. 466. **SYN.** Βουσφάγω, βουθυτέω.
- Βουφῶνός**, ου, ὁ, subst. [qui boves mactat,] a slayer of oxen. Βουφῶνέ, μηχάνιωτά. H. in Merc. 436. **SYN.** Βουτῦπός.
- Βουφῶνιά**, ων, τὰ, subst. [festus dies apud Athenienses,] a festival at Athens, where an ox was sacrificed. α. Καὶ κηκείδον, καὶ Βουφῶνίων. β. Ἄλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνῃ. Nub. 985.

¹ Schütz reads βουνίς for βουνίτις. Æsch. Suppl. 779.; and adds: "Vulgo Ἰὼ γὰρ βουνίτι, invito metro. βουνίς Pauvius commendavit probante Heathio."

Βουφορβέω, v. [boves pasco,] to feed or tend oxen. Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ',
ἐβουφορβουν ξένω. Alcest. 8.

Βουφόρβια, ων, τὰ, subst. [armenta,] herds, flocks. Κὰν τῷδὲ πᾶς τις, ὡς ὄρη
βουφόρβια. Iph. T. 302.

Βουφορβύς, οὔ, ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman. Βουφορβύς ἡμῶν. Iph. T.
264.

Βῶωπις, ἰδὼς, ἡ, adj. [magnos vel pulchros oculos habens,] full-eyed, fine-eyed.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτὰ βῶωπις πότινᾴ Ἥρη. A. 551.

Βῶωτῶ, v. [boves ago, aro,] to drive oxen, to plough. Ναίουσιν· γυνὸν σπεί-
ρειν, γυνὸν δὲ βῶωτῶν. Hes. Op. 389.

Βῶωτης, ου, ὁ, subst. [bubulcus; nomen sideris,] a herdsman; the name of a
constellation. Κατὰ χεῖρᾴ τὴν Βῶωτου. Anacr. 3. 3. SYN. Ἀρκτοφύλαξ.

Βράβεια, as, ἡ, subst. [disceptatio et dijudicatio,] decision, terms of reconcili-
ation. Κοινὰς βράβειας, αἷς ὑπόσπονδον μῶλεϊν. Phœn. 460.

Βράβεύς, ἔως, ὁ, subst. [judeex certaminis; arbiter,] an umpire, a judge.
Καὶ μὴ τί μέλλειν, ὡς ἐγὼ βράβεύς λόγου. Med. 276. SYN. Ἐπιστάτης, ἄγων-
άρχης, ῥαβδοῦχος.

Βράβευώ, v. [(1) præmium do certaminis; (2) certaminis sum arbiter; (3) mo-
dero, guberno, (4) tribuo,] (2) to be an umpire, (3) to preside, to direct, to
decide, (4) to dispense. Ἐν σοὶ βράβευέιν. Helen. 1002. SYN. Ἄγωνοθέτω,
δᾶνέμω, ἰθύνω.

Βράβυλον, ου, τὸ, subst. [prunum Damascenum,] a damson. Ὅρπακες βράβυ-
λοῖσι κατὰβρίθοντες ἔρασδε. Theocr. 7. 146.

Βράγχια, ων, τὰ, subst. [branchiæ, quibus pisces spirant,] the gills of a fish.
ὦ μοί, ὅτ' οὐκ ἐτέκην μ' ἅ μᾶτηρ βράγχι' ἔχοντά. Theocr. 11. 54.

Βράδύνω, v. [(1) cunctor, (2) moror,] to retard, to delay, to be slow or tardy.
Σὺ τοι βράδύνεις, κοῦκ ἐγὼ, δὴκῶν τί δρᾶν. Heracl. 733. SYN. Δηθύνω, μέλλω,
διατρίβω, ὀκνέω.

Βράδύπους, ὑδός, ὁ et ἡ, adj. [tardigradus, lentus,] slow-footed. Δίερειδόμενα,
σπεύσω βράδύπουν. Hec. 62.

Βράδύς, εἶᾱ, ὅ, adj. [tardus, segnis,] slow, tardy, sluggish. Θνητῶν ἐχουσί,
κὰν βράδύς τις ἢ λέγειν. Herc. F. 237. SYN. Μελλητής, νωχελής, σχῶλαιδς,
χρῶνῖδς.

Βράδυτης, ἡτός, ἡ, subst. [tarditas,] slowness, delay. Βράδυτης ὑπερ κλαύμαθ'
ὑπάρξει. Antig. 932. SYN. Ἀργία, νωχέλια.

Βράκεια, ων, τὰ, subst. [genus tenuis vestitus muliebris,] a thin female dress.
Πολλὰ δ' οἷᾱ γυναῖκες φέροισ' ὑδάτινᾴ βράκη. Theocr. 28. 11.

Βράσσων, comp. for βράδιων or βράδυτέρως, [segnior, tardior,] slower. So
μάσσων for μείζων. Βράσσων τὲ νῶος λεπτή δὲ τὲ μῆτις. K. 226.

Βράσσω, v. [ferveo, æstuo, bullio,] to boil, to bubble violently. Βρασσόμενον·
στηνὴς δὲ περὶ στυφῆλῃ βρέμεῖ ἀκή. Apoll. 2. 323.

Βραυρών, ὠνός, ἡ, P. N. [Brauron,] a town in Attica, famous for a temple of
Diana, whence the goddess is called Βραυρωνία. Iph. T. 1464. Ἐπαιόμεν
Βραυρωνᾶδ' ὑποπτεπωκότες. Pax 874.

Βράχιων, ὄνός, ὁ, subst. [brachium, lacertus,] the arm from the shoulder to the
elbow, strength, might. Νεανίαν θώρακᾴ καὶ βράχιόνᾳ. Herc. F. 1086. SYN.
Ὠλένη. EPI TH. Ἀταρτηρός, ἀνίκητός, ἀειρής, κράτερός, σθέναρός.

Βράχῡς, εἶᾱ, ὅ, adj. [brevis,] short, brief, few. Οὐκ' ἀλλὰ βράχῃ σου πύθέ-
σθαι βούλομαι. Nub. 482. SYN. Βαιός, ὀλίγος, τυτθός, σύντομος.

Βράχῡσιδρῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [brevi ferro armatus,] having a short iron weapon,
lightly armed. Βράχῡσιδαρὸν ἄκοντᾴ πάλλων. Nem. 3. 79.

Βράχῡσυλλαβία, as, ἡ, subst. [brevitas orationis,] conciseness of speech. Τοῦ-
πος· ἐμοὶ δ' ὦναξ, ἡ βράχῡσυλλαβίη. Call. Ep. 13.

Βράχω, v. [gravem sonitum edo, gemo,] to roar, to rattle, to ring, to groan.
Ἐμμεμαῖτᾴ θεᾷ· μέγα δ' ἐβράχε φηγίνος ἄξων. E. 838. SYN. Δουπέω, ἀράβῃω,
ἰρέμω, ἡπῶω.

Βρέγμα, ἄτος, τὸ, βρέχμους, ου, ὁ, subst. [sinciput,] the fore part of the head.

Χερμάδιρ πλήξας κατὰ βρέγματός· ἐγκέφαλος δέ. Batra. 225. See also E. 586.

Βρέμω, v. [fremo, murmuro,] to roar, to resound, to rage. Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μῦροις δ' ὅπλοις βρέμων. Phoen. 111. SYN. Βρόμῃω, ἡχέω, κτύπew, βράχω, βριμᾶμαι, βρύχω.

Βρενθῦμαι, v. [superbio,] to be proud, overbearing, consequential. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμῶ παρὰβάλλει. Nub. 362. SYN. Κανχᾶμαι, ἐπαίρῃμαι.

Βρετᾶς, εὖς, τὸ, subst. [statua,] the image of a man, a statue. See Ἄγαλμα. Σὺ μὲν γὰρ ἡὔχεις, θεᾶς¹ βρετᾶς σῶσαι τυδὲ. Androm. 311. EPITH. Σεμνόν, ἀγνόν, εὐτυχτὸν, εὐπολιτῶν.

Βρέφος, εὖς, τὸ, subst. [infans, puer,] an infant, a babe, a boy. Βρέφος τὸσόνδ' ἐδεύσατ'· οὐκ αἰνῶ φῶβόν. Troad. 1155. SYN. Παις, παιδίον, νηπίος, νηπιᾶχος. EPITH. Ἀπαλόν, φίλιον, νέον, νέογον, νέογον, νηπίον, ἐπίμαστιδίον, ὀβριμῶπατρὸν.

Βρέχω, f. ξω, v. [madefacio, pluo,] to wet, to moisten, to cause to rain, to pour rain. Βρέχῃμαι δὲ κάσσηλον. Anacr. 3. 12. SYN. Ἀρδω, νυτίζω, διαίνω, διᾶτέγγω, ὕω, ὀμβρέω.

Βριάρεως, ω, ὁ, P. N. [Briareus,] See Αἰγείων. Ὅν Βριάρειων² καλεοῦσι θεοί, ἀνδρὲς δὲ τὲ πάντες. A. 403. EPITH. Ἐκτόγχειρος, ἡς, ἄγρος πόλεμοιο, εὐπάλῃμος, μεγᾶθυμὸς.

Βριάρως, ἂ, ὄν, adj. [validus, gravis,] strong, heavy. Καὶ κῶρυθα βριάρῃν· ὃ δὲ τῶον πηχὺν ἀνείλκε. A. 375. SYN. Στίβαρος, ισχυρός, κρατῆρς, σθενάρως, βάρως, στῆρεὺς, βριθς.

Βριάω, v. [robustum reddo, extollo,] to render strong, to raise up. Ῥέα³ μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντᾶ χαλέπτει. Hes. Op. 5. Ἀναίρω, αὐξάνω.

Βρίζω, f. ξω, v. [post cibum dormio, dormito,] to sleep after eating, to dream, to be inactive, or indolent. "Ενθ' οὐκ ἂν βρίζοντᾶ ἰδοῖς Ἀγᾶμέμνονᾶ διδν. A. 223. SYN. Ἡρέμew, εὐθηνέω, ὑπνώσω, κοιμᾶμαι.

Βριήπυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vehementer clamans,] loudly shouting. Οὐδ' ἄρα πω τί πέπυστο βριήπυος ὀβριμὸς Ἀρης. N. 521. SYN. Κελαδαινός.

Βριθς, εὖς, τὸ, et βριθύσση, ης, ἡ, subst. [pondus, gravitas,] weight, heaviness. Τί δ' ἐστὶ· μεῖζον βριθς ἢ πάρος γ' ἔχει· Troad. 1050. See also E. 839. SYN. Ἀχθς, βάρως, δεινότης, ὄγκος.

Βριθς, εἴᾶ, ὅ, adj. [gravis,] heavy, ponderous. Βριθ, μέγα, στίβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν. E. 746. SYN. Βάρως, δεινός, στῆρες.

Βρίθω, aor. ἔβρισθ, v. [gravis sum, praevaléo,] to be heavy, to be laden, to prevail, to excel. Ὀλβω δὲ βριθεῖν εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπία. Troad. 218. SYN. Βάρων, δυσχεραίνω, χαλέπαίνω.

Βριμᾶμαι, v. [fremo, irascor,] to gnash the teeth with rage, to be enraged. Ὡστ' εἰ σὺ βριμήσαις, καὶ βλέψαις ὀστράκινδᾶ. Equit. 851. SYN. Βρέμω, ἀπειλέω, ὀργίζῃμαι, βρενθῦμαι, θυμῃμαι.

Βρίμη, ης, ἡ, subst. [robur, potentia,] terrific power, such as is exhibited by magic. Μηδείης βριμη πύλῳφαρμάκου· ἂν δὲ βάρείας. Apoll. 4. 1677. SYN. Ἀλκή, ισχύς.

Βριμῷ, εὖς, ἡ, P. N. [Hecate,] see Περσεφῶνη. Βριμῷ νυκτιπόλον, χθύνῃν. Apoll. 3. 862.

Βρισάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [currum onerans,] loading a carriage, epith. of Mars. Ἄρες ὑπερ-μὲνῆτα, βρισάρματῇ, χρυσὸπλήλῃ. Hom. 7. 1.

Βρισίς, ἰδς, ἡ, P. N. [Briseis,] the daughter of Briseus. Πέμψω· ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισιδᾶ καλλιπάρῃον. A. 184. EPITH. Ἡῤύκος, εὐπλόκαμος, κούρη, ἱκέλη Ἀφροδίτη, καλλιπάρῃος, εἰκυῖα θεῇσιν.

Βριτόμαρτις, ἰδς, ἡ, P. N. [Britomartis,] the name of a nymph. Ἑλλᾳφῶνον Βριτόμαρτιν εὐσκοπὺν, ἧς πῶτῃ Μίνως. Call. 3. 190.

¹ Here θεᾶς is a monosyllable.

² Βριάρειων in scanning is an anapaest, and was probably pronounced Βριάρων.

³ Ῥέα is a monosyllable.

Βρῶμευ, *v.* [fremo, murmuro,] to roar, to hum, to buzz. Σταθμῷ ἐνὶ βρῶμεωσὶ περιγλᾶγῆας κατὰ πέλλας. Π. 642. SYN. Βρῶμω, βρῶμαῖομαι, ἤχῳ.

Βρῶμιος, *ου, ὁ*, P. N. [cognomen Bacchi,] a name of Bacchus. See Βάκχος. Καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρῶμιον παράμουνος ἑορταῖς. Phœn. 797.

Βρῶμις, *ου, ὁ*, subst. [fremitus, fragor,] a roar, a crash, a bellowing. Βᾶρὲν βρῶμον μέθηκε, φρικώδη κλυεῖν. Hipp. 1197. SYN. Βρυχή, βρύχημα, ἦχος, ὀρῳμαγδός.

Βροντᾶω, *v.* [tono,] to thunder. Ἠστραπτὲν, ἐβρόντα, ξυνέκυκα τὴν Ἑλλάδα. Acharn. 531.

Βροντή, *ης, ἡ*, et βρόντημα, *αῖος, τὸ*, subst. [tonitru,] thunder. Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντά καρτέρον κτύπῳ. P. V. 959. See also P. V. 1027. EPIITH. Ἀμφιπύρως, βᾶρῦδουπός, στόνθοεσά, δεινὴ, θεία, πτέρωτος. PHR. Βᾶρῦβρῶμός ἡχώ, διαπρῶσις ὁτύβος, βρύχια δ' ἡχώ παρᾶμυκάται βροντῆς. (See P. V. 1118.)

Βροντησῖκεραυνός, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [tonans et fulminans,] shooting forth thunder and lightning. Λαμπρός τ' Αἰθήρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησῖκεραυνοί. Nub. 264.

Βρότειος, βρότεις, et βρότῆσις, *α, ὅν*, adj. [mortalis,] mortal. Κάκῳ ἀπαλλάξασά τῶν βρότῆσιων. Androm. 1244. See also I. 545. and Iph. A. 1084.

Βρότεις, *εσσά, ἐν*, adj. [cruore respersus, cruentus,] blood-stained. Ὅστις δὴ πρῶτος βρότῳεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν. Ξ. 509. SYN. Αἰμύβαφης, ἡμαγμένος, αἰμαῖτοις, αἰμόρραντος.

Βρότῆς [brōtos], *ου, ὁ*, subst. [cruor, sanies,] blood, gore. Ἄλλ' ὑδάτι νίζοντες ἀπὸ βρότῶν αἰμαῖτῳεντά. H. 425. SYN. Αἷμα, λυθρόν, ἰχώρ. EPIITH. Μελᾶς.

Βρότῶς, *ου, ὁ*, adj. et subst. [mortalis,] mortal, a mortal. Βρότοις ἀπασὶ κατθανεῖν ὀφείλεται. Alcest. 798. SYN. Θνητός, ἀνὴρ, ἀνθρωπός. EPIITH. Ἀνήμερος, ἀσθὲνης, ἀδράνης, ἀλᾶς, δόλοφρων, δῖερος, δειλός, δυσμένης, κάκοῦργος, δυστυχής, σκαιός, ἀθλιός, πολυπνός, ταλαίπωρος, φιλόζωος, δύστηνος, πῶνηρος, τάλας, ἐπιχθονίος, ποικιλομηγής. See Ἀνθρωπός.

Βρότοκτόνω, *v.* [hominem interficio,] to slay a mortal, to murder. Βρότοκτόνωντας ἐκ δόμων ἐλαύνονμεν. Eumen. 424.

Βρότῶλογος, *ου, ὁ*, adj. et subst. [homicida,] man-destroying, a homicide. Ἀρῆς, Ἄρες, βρότῶλογε, μίαιφονε, τειχεσίπληγᾶ. E. 31.

Βρότοσκοπός, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [homines observans,] men-observing, vigilant. Οὐτὲ γὰρ βρότοσκοπων. Eumen. 503.

Βρότοσυγής, *εὖς, ὁ* et *ἡ*, adj. [invisus hominibus,] men-hating, hostile to men.

Δράκοντομαλλοὶ Γοργόνες βρότοσυγείς. P. V. 824.

Βρότοφθόρος, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [homines perdens,] man-destroying. Βρότοφθόρους κηλιδᾶς ἐν χώρᾳ βάλοι. Eumen. 808.

Βρότῶω, *v.* [cruento,] to stain with blood. Ἀνδρῆς Ἀρηϊφάτοι, βεβρότῳμένῳ τεύχε' ἔχοντες. λ. 41. SYN. Αἰμάσσω.

Βρόχθος, *ου, ὁ*, subst. [(1) guttur, (2) lagena,] a throat, or gullet; a flagon. Ὡς μελὶ τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιδ' γένοιτο. Theocr. 3. 54. SYN. Βρόγχος.

Βρόχος, *ου, ὁ*, subst. [laqueus,] a cord, noose, rope, snare. Βοῦν ἢ λέοντ' ἡλιπιδὲς ἐντείνειν βρόχους. Androm. 718. SYN. Ἀγχόνη, σχοινίος, ἀρτάνη. EPIITH. Κρέμαστος, οὐρανίος, ἀγχονεῖος, σειραῖος, ἀκίνητος, ξίφηφόρος, κρυφίος, δύσολτος.

Βρύάζω, *v.* [exulto, floreo,] to spout or burst forth from the ground, to spring up, to flourish. Περὶ χοιρῶν βρύάζει. Æsch. Suppl. 880. SYN. Βλαστᾶνω, ἀνθῶ, θάλλω, ἀγαλλῶμαι.

Βρύκω, *f. ξω, v.* [mordeo,] to bite, to tear with the teeth, to devour greedily. Βρύκειν, κρέμωπειν μέλη ξένων. Cycl. 359. SYN. Δάκνω, ἐσθίω, ἀποτρώγω.

Βρύλλω, *v.* [sorbillo, potō,] to tipple, to sip. Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Equit. 1123. SYN. Ὑπόπινω, μεθύω, φίλοπύττω.

Βρύον, *ου, τὸ*, subst. [(1) muscus, (2) alga,] moss, sea-weed. Στρῶσάμενοι βρύον αἶον ὑπὸ πλεκταῖς κάλυβασιν. Theocr. 21. 7. EPIITH. Ἐλάφρον, λευκόν, θάλασσιον.

Βρυχᾶμαι, *v.* [rugio, ejulo,] to roar, to growl, to groan deeply. Ὅπως ὄρᾳ γιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας. Œ. R. 1265. SYN. Ἀλάλάζω, μυκάμαι, ὠρύμαι.

Βρυχή, ἡς, ἡ, subst. [rugitus, gemitus, stridor,] a roar, a growl, a deep groan, a gnashing of the teeth. Καὶ γένυες κτύπεον' βρυχή δ' ὑπέτέλλετ' ὀδόντων. Apoll. 2, 83. SYN. Μυκηθμός, βρύχημα, βρόμος.

Βρύχιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [fremens,] roaring. Βρύχια δ' ἡχώ παρὰ μνηκᾶται. P. V. 1118. SYN. Βρύχων.

Βρύω, v. [scateo, pullulo,] to spring up, to gush forth, to blossom. Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεὶ λευκῷ. P. 56. SYN. Βρύάζω, ἀπορρέω, ἀναβλύζω, γέμω, ἀνθεώ, ἀνθίμι.

Βρωμᾶμαι, v. [rudo, rugio,] to bray like an ass, to roar. Βρωμησάμενος τοῦ σου δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. Vesp. 616. SYN. Ὀγκᾶμαι.

Βρώμη, ἡς, βρώσις, ἔως, et βρωτός, ὅς, ἡ, subst. [cibus,] food, meat. 'Αλλ' ἄγερ', ὅφρ' ἐν νηὶ θύῃ βρώσις τὲ πόσις τὲ. κ. 176. See also κ. 177. and σ. 406. SYN. Σίτος. ΕΡΙΘ. Ἀνθεμῶσσαι, εὐδροσός.

Βρώμι et βρώσκω, v. [comedo,] to eat. "Ὅς ῥὰ τὲ βεβρωκὼς βόυς ἐρχεται ἀγραύλοι. χ. 403. SYN. Βεβρώθω, ἐσθίω, δαίνυμαι, ἔδω, τρώγω, φάγω.

Βρώσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [esculentus,] fit for eating, eatable. Οὐκ ἦν ἄλέχημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμόν. P. V. 488.¹ SYN. Ἐδωδιμός, τρώξιμός.

Βρώσις, et βρωτός; see Βρώμη.

Βρωτήρ, ἥρος, ὁ, subst. [qui comedit,] an eater, a devourer. Βρωτήρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους. Eumen. 806.

Βρωτός, ἡ, ὄν, adj. [cibo idoneus, edulis,] fit for eating, (and in the neut. pl. τὰ βρωτά), food. Γειᾶρ δ' ἐν κλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς. Batrach. 30.

Βύβλινος, η, ὄν, adj. [(1) Byblinus, (2) e cortice papyri factus,] (1) of Byblus, a city of Egypt, (2) made from the bark of the papyrus. Κατάβυσμον, ἐνθα Βυβλίνων ὕρων ἀπὸ. P. V. 836.² (2) See φ. 391.

Βυβλός, ου, ἡ, subst. [papyrus Ægyptia, &c.] an Egyptian plant whose bark was wrought into a kind of paper, and the stalk and root of which served as food for the poor. Εἶναι βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κράτει στάχυν. Æsch. Suppl. 764.

Βύζηρες, ων οἱ, P. N. [Byzeres,] a nation of Pontus between the Cappadocians and Colchians. Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν' ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον. Apoll. 2. 1248.

Βύζω, v. [refercio,] to fill, to cram, to stop up close. Νημάτος ἀσκητοῖο βέβυσμῆν' αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ. δ. 134. SYN. Ἀναπλήθω.

Βυθός, οὔ, ὁ, subst. [gurgis, profunditas,] deep sea, depth. Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τὲ φοίνιου σάλου. Œ. R. 24. SYN. Βῆθος, δίνη. ΕΡΙΘ. Μταιφόνον, ἄκαμῆτον, ἄγνον, ἀργαλέον.

Βύκης, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonans,] swelling, sounding. "Ενθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησέ κελευθῆ. κ. 20. SYN. Ἀελλῆς, ἡχήεις, βάρυβρέμετης.

Βυνέω, v. idem fere quod Βύζω, [refercio,] to fill. Ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα. Pax 645. SYN. Vid. Βύζω.

Βύρσα, ἡς, ἡ, subst. [corium,] a hide. Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Equit. 369. SYN. Σκυτός, δέρμα, δέρμας, κώδιον. ΕΡΙΘ. Λασιάυχη.

Βυρσαίτης, ου, ὁ, subst. [ab Aristophane dicitur Cleon,] the tanner eagle, a ravenous eagle: Cleon was so called, because he was a tanner. 'Αλλ' ὅπταν μάρψῃ βυρσαίτης ἀγκυλῶχειλης. Equit. 197.

Βύρσιος, η, ὄν, adj. [coriaceus,] made of a hide or leather. Τῶν βυρσίνης, τῆς Ἰππίου. Equit. 449.

Βυρσοδέψω, v. [corium subigo,] to dress leather, to be a tanner. 'Ὁ δὲ βυρσοδέψει γ', ὃ δὲ πωλεῖ κρόμυα. Plut. 167.

Βυρσοδέψης, et βυρσοπώλης, ου, ὁ, subst. [coriarius,] a currier, a leather-seller. Εἰτὰ τὸν θεοσῖν ἐχθρόν, βυρσοδέψην Πάφλαγόν. Nub. 581. See also Pax 269. SYN. Σκυτεὺς, σκυτοῦμός.

Βυρσοπάφλαγών, ὄνος, ὁ, subst. [coriarius Paphlagon,] a Paphlagonian tanner. 'Ὁ βυρσοπάφλαγών ὑπὸ πᾶσιν τὸν δεσπότην. Equit. 47.

¹ See Dr. Blomfield's Glossary and very learned illustration of this word.

² See Dr. Blomfield's note on this passage, who contends that Βυβλίου is the proper reading. Ion. 1195. Dr. Maltby defends the common reading. See Thes. Βίβλιος.

Βυρσοῦτης, ἔος, et *βυρσοῦδης*, ον, ὁ et ἡ, adj. [*corio obductus*,] made of stretched or tightened skins. Τύμπανά τε λάβετέ βυρσοῦτην. *Helen*. 1363. See also *Bacch.* 123.

Bússōinōs, η, ὄν, adj. [byssinus,] of fine linen. Στεῖλαι γὰρ ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους. Bacch. 819.

Βυσσοῦδμεναι, v. [animo volvo,] to form deep designs, to meditate secretly. Ἄλλ' ἄκων κίνησέ κ' ἄρη, κακὰ βυσσοῦδμενων. v. 184. SYN. Μηχανᾶσθαι, ἐπιβουλεύω, καλχαίνω.

Βυσσοῦθεν, adv. [ex imo,] from the deep. Κῦλινδει βυσσοῦθεν κελαινάν. Antig.
597. SYN. Ἄρδην, κατὰκρας, πρέμνῳθεν.

Βυσσός, *ῥοῦ*, *ὁ*, subst. [profunditas,] a bottom, the deep. See *Băthōs*. Ἡ δὲ
μὲν *βυθδαίνη* *ἔκ* *ἐλη*, *ἐς* *βυσσὸν* *ὁρουσέν*. Ω. 80.

Bússos, ov, ἡ, subst. [byssus, pretiosissimi lini genus,] flax of the finest sort raised in Egypt, cotton. Ὁμάρτευν, βύσσοις καλὸν σύροις αἰ χιτῶνα. Theocr. 2. 73.

Βυσσοφρων, ὄνς, ὁ et ἡ, adj. [alta mente consilia agitans,] deeply planning.
Χρῶν κλυτὴ βυσσοφρων Ἑρινύς. Choëph. 640.

Βῳκός, Dor. pro βουκός, i. q. βούτης. See Βότηρ. Ἡ καλὰς ἄμμι ποιῶν ἐλέ-
 λήθη βῳκός αἰοιδάς. Theocr. 10. 38. SYN. Βουκαῖος, βουκῶλος.

Βῶλαξ, ἄκος, et βῶλος, ον, ἡ, subst. [gleba,] glebe, a sod.¹ Δέξῃτο βῶλακᾶ δαι-
 μῶνιαν. Pyth. 4. 66. See also Aj. Fl. 1286. SYN. Ἄρουρα, ἄρος, ὄγκος.
 ΕΡΙΤΗ. Βᾰθεῖᾱ, δνὸφῆρά, θεία, διψᾶς, ἐλᾰφρά.

Bómiōs, ou, ó et ἡ, et à, ὅν, adj. [ad aram pertinens,] of or belonging to the altar, at the altar. 'Η δ' ἐξυθηκὸς ἥδε βωμῷα περὶξ. Antig. 1301.

Βωμολόχευμα, ἄτος, τό, subst. [scurrile factum vel dictum,] buffoonery, scurrility. Τοιαῦτ' ἀφ' ἑλλων κἀκὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολόχεύματ' ἄγεννη. Pax 747.

Βωμολοχεύω, v. [scurram ago,] to act the buffoon, to be scurrilous. Εἰ δὲ
 τίς αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψιέν τινά καμπήν. Nub. 966.

Βωμός, οὔ, ὁ, subst. [altare, ara, basis,] an altar, the base of a statue. Τὴν μὲν ἐπεὶ ἐπὶ βωμῶν ἄγων πόλῳητις Ὀδυσσεύς. A. 440. SYN. Θυμέλη. ΕΡΙΤΗ. Ἱερὸς, εὐδητὸς, περικαλλής, Δελεφίς, θυήεις, θυώδης, θεόδμητος, ἄγνός, θυόεις, μηλόθυτης, ἀκήρατός, ἀγακλής, ἀνδρόφθονός, ἐπάκτις, Ἐρεκίος, ἐμπύρος, μαντεῖος, φλογερός. PHR. Νέοκτιστον λίθων βωμοῖο θεῶν, δεξιπύροι θεῶν θυμέλαι.

Βωστρεῶ, v. [clamo, voco,] to call to, to bawl. Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κράταιν. μ. 124. SYN. Ἐπικάλεω, βυῶω.

Βώτης, ου, τε βότωρ, ὄρως, ὅ, subst. See Βοτήρ. Ἦνθον τοι βῶται, τοι ποιμῆνες, ὧπλοιο ἦνθῳ. Theoc. 1. 80. See also ξ. 102.

Βρωτῆανειρά, ἡ, adj. [alens et educans homines,] men-feeding, populous. Οὐδὲ
 ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακ' βρωτῆανειρη. A. 155.

T

Γάγγαμυν, ου, τὸ, subst. [rete piscatorium,] a fisherman's net, a net. Γάγγαμυν, ἄτης πάναλῳτον. Agam. 352. SYN. Σαγγήνη, ἀμφίβληστρον, δίκτυον.

Γαδείρα, ων, ῥά, P. N. [Gades,] the straits of Gibraltar. Γαδείρων τὸ πρὸς
 Ἰσθμὸν οὐ πᾶσι. Pind. Nem. 4. 112.

Γαῖα, as, ἡ, subst. [(1) terra, (2) regio, (3) patria,] (1) the earth, (2) a tract of land, (3) country. Πλήσει τῇ πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων. Hipp. 689

SYN. Γῆα, γῆ, αἶα, παῖρσις, χθών, πέδον. ΕΡΙΤΗ. Ἄπειρων, ἀπειρεσία, ἀπεί-
ριτος, ἀνθρώσῃ, ἀνθεμόεσῃ, ἀμπέλοεσῃ, αἰπεινῇ, ἀπηνῆς, ἀλίπλαγκτος, βᾶθυ-
κολπος, βωγῖταινεῖρά, δνοφῆρά, διψᾶς, ἐρίβωλος, ἐρίβωλαξ, ἐρατεινῇ, ἐπήρατος,
εὐρυχοῖος, εὐκαρπος, θάλερά, κλεινῇ, κυᾶεα, ζᾷθεα, μελάμφυλλος, μεσόμφαλος,

¹ Βῆλος is also used for a solid mass, as the sun. Orest. 975. See R. P. and below at the word Μυδρᾶς.

ξηρά, ξείνη, πόλυμοχος, πόλυθρέμων, πόλυκαρπός, παμμήτειρά, πίων, πυρρόφρος, στυφέλι, φυσίζος, χλοήφρος, ψάμβώδης, συγγείτων, σεμνή, ανολβός, πατρώα, άγχιτέρμων, έλευθερά, κραταιέως.

Γαίης, α, όν, adj. [terrenus,] of the earth, earthy. Ἡ γόν ἐποψόμενον Τίτυον, γαίηδον υἱόν. η. 324. SYN. Ἐπιχθονίος, χθόνοστιβής, ἔγγειος.

Γαίήχος, ου, ό et ή, adj. [terram cingens et continens,] holding, surrounding or protecting the earth. Γαίαχον τ' ἀδελφεάν. Œ. R. 160.¹

Γαίω, v. [glorior,] to boast, to exult. Ὅς ῥά παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδει γαίων. A. 405. SYN. Αἰχέω, γήθω, γαυριῶ, ἀγάζομαι, ἄβρυνόμαι, χαίρω.

Γάλα, ακτός, τό, subst. [lac,] milk. Ἐπεκπίων γαλακτός ἀμφόρεα, πέπλον. Cycl. 327. SYN. Γλάγος. EPIH. Ἀμβροσίον, ἀμελγόμενον, γλυκέρων, λευκόν, θεσπέσιον, κάλδον, νεκτάρων, πιδόν.

Γαλάθηνος, ου, ό et ή, adj. [lacteus, tener,] suckling, young, tender. Νεβρούς κοιμήσασά νηγένας γαλάθηνους. ρ. 127.

Γαλακτοπότης, ου, ό, subst. et adj. [qui lac bibit,] a person who drinks or is fed on milk, a countryman. Ἐμολέ τις, ἔμολε γαλακτοπότας ἀνὴρ. Eur. Electr. 169.

Γαλάτειά, as, ή, P. N. [Galatea,] one of the sea-nymphs. Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἄγακλειή Γαλάτειά. Σ. 45. EPIH. Εἰνάλια, εὐειδής, καλή, λευκή.

Γάλη, contr. γάλη, ης, ή, subst. [mustela,] a weasel, a cat. Μὴς ποτὲ διψάλεος γάλης κίνδυνον ἀλύξας. Batrach. 9. See also Vesp. 1177. SYN. Ἴκτις, αἰλουρός. EPIH. Παμφάγος.

Γαλέωτης, ου, ό, subst. [stellio,] a lizard, an evet, a newt. Ἡσθην γαλέωτη κατ'ἄχσαντι Σωκράτους. Nub. 174. SYN. Ἀσκαλάβωτης.

Γάληνη, et poet. γάληναίη, ης, et γάληνειά, as, ή, subst. [tranquillitas maris, serenitas,] a calm, tranquillity, serenity. Κρείσσω γάληνης ναυτίλοισιν εισόρῃν. Orest. 719. See also Apoll. 1. 1154. and Iph. A. 546. EPIH. Λαμπρά, ἀκμαντός, ἀνήμεός, γελώσῃ, λευκή, νηῆμια, ἔχνηις, μελιχία, εὐδίος.

Γάληνος, ου, ό et ή, adj. [tranquillus,] calm, tranquil, quiet. Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὖ γάλην' ὄρω. Orest. 273. SYN. Εὐδίος, αἰθρίος.

Γάδως, ω, Att. γάλως, ω, ή, subst. [(1) soror mariti, glos, (2) uxor fratris,] (1) a husband's sister, (2) a brother's wife. Ἡ ἐ πη ἐς γάδων, ἥ εἰνᾶτερων ἑπέπλων. Z. 378.

Γαμβρός, ου, ό, subst. [(1) gener, (2) socer, (3) frater uxoris, (4) sponsus,] a son-in-law, a father-in-law, a wife's brother, a husband. Ἐν σοίσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονά. Androm. 360. SYN. Κηδεστής, ἐκϋρός, περθερός. EPIH. Ἀριστοπόνος, ἀμύμων, κῆλός.

Γαμέτη, ης, ή, subst. [uxor,] a wife. Γαμέτας οὐρανόνικόν. Æsch. Suppl. 176. SYN. Ἄκοιτις, παρᾶκοιτις, δάμαρ, σύννευός, σύζυγός, γυνή.

Γαμέτης, ου, ό, subst. [maritus,] a husband. Ἴδου, ἰδου, μακάρους, ό γαμέτας. Troad. 311.

Γάμεω, f. ἔσω et ὦ, 1 aor. ἐγημᾶ, v.² [uxorem duco,] to marry. Ἐλένης γάμει μὲ δυστυχέστερον γάμον. Troad. 359. SYN. Νυμφεύμαι. PHR. Λέκτροιό θεσμὸν ἱκνέομαι, πράσω ἄκοιτιν.

Γάμηλευμά, ατός, τό, subst. [nuptiarum contractio,] marriage. Γάμη-λευμ', ἀπεύχετον δόμοις. Choëph. 614.

Γάμηλιός, γάμιός, et γάμικός, ή, όν, adj. [nuptialis,] belonging to marriage, nuptial. Θῷη, πρὸ παίδων καὶ γάμηλίου τέλους. Eumen. 825. See also Mosch. 2. 120. and Aves 1692. SYN. Ἐπιθάλαμιός.

Γαμβρός, Dor. pro γημρός, ου, ό, subst. [agricula,] a land-holder, a native citizen. Τὸν μὴ βόηθήσαντά τῶνδε γαμβρων. Æsch. Suppl. 616.

Γάμος,³ ου, ό, subst. [nuptiæ,] marriage, a marriage-feast. Οὐ μεμπτός ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τὸδ' ἡμέρας. Phœn. 436. SYN. Νυμφεῖα, νυμφήϊα, γάμηλευμά. EPIH. Νεός, ψευδής, ἀδικτός, αἰμάτηρός, δυστυχής, δύστηνός, ἀγάμος, θανάσιμος, ἀνδ-

¹ This is an epithet applied both to Diana and Neptune, but more frequently to the latter.

² Γάμεῖν is generally said of a man, and γάμεισθαι of a woman. See R. P. Med. 264.

³ Γάμος is very frequently used in the plural to denote marriage.

σιός, πλούσιός, ἄμορφός, γυναικεῖός, θεῶγονός, δολιός, δύσγαμύς, βασιλικός, πικρός, λυγρός, ἀλλοιός, νεόδμης, εὐναίος, βάρβαρος, ἐξαίρετός, ἐσθλός, ὑβρισθεὶς, εὐδοκίμος, αὐδίκος, αἰσχροός, ἀνώνυμος, βίαιος, ἀθεμίτος, κρυπτός, γλυκερός, θαλέρους, ἰμερῶεις, ἱέρους, ὀλῶδός, τιμῆος, ὠραῖός, κένδρος, ἀχόρευτός, ὀλβίος. N. B. The above epithets, except the last ten, are all used by Euripides, and many of them will justify his right to the appellation of *μισογυνής*.

Γάμοστόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuptias parans,] marriage-preparing. "Hrous νυκτιγαμοῖ, γάμοστολὸν ἀγγελιώτην. Mus. 7.

Γαμφηλή, ἡς, ἡ, subst. [maxilla,] the jaw, mouth, cheek. Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. P. V. 363. SYN. Γνάθος, σῆγαν, παρειά, κόρη.

Γαμφώνυξ, ὅχός, ὁ et ἡ, adj. [aduncos habens unguēs,] having crooked talons. a. Τοῖς δὲ γαμφώνυξι τοῖσδε; b. Τὸν ὀβελίσκον ἀρπᾶσας. Av. 359.

Γάνος, ἔος, τὸ, subst. [(1) splendor, (2) lætitia; item, quod est in quaque re venustum,] joy, gladness, delight. Καὶ τῆς ὀρεῖας ἀνθεμόρροτον γάνος. Iph. T. 634. SYN. Γηθούνη, εὐφρόσύνη, ἡδονή, τέρψις, χάρις, ἀγλαΐα.

Γανᾶω, Γανῶω, Γανῶμι, v. [lætitia adificio,] to render joyful, to gladden, to exhilarate. Μάκᾱρας θεοὺς γανᾶοντες. Æsch. Suppl. 1020. See also T. 359. Iph. T. 1240. et Cycl. 501. SYN. Λαμπρύνω, στίλβω, ἀγλαΐζω, ἄβρυνῶμαι (in med. voc.), χαίρω, γηθεύω, ἡδῶμαι, εὐφραίνῶμαι.

Γανυμήδης, ἔος, ὁ, P. N. [Ganymedes,] the son of Tros, said to have been taken up into heaven to supply Hebe's place as Jupiter's cup-bearer. Δῶχ' υἱὸς ποιῶν Γανυμήδεός· οὐνεκ' ἀριστοί. E. 266. EPIITH. Φρυγίος, Δαρδανίδης, ἀγᾶκλυτός, ἰμερῶεις, οἰνόχυός, ξανθός. PHR. Δῖος εὐνέτης, οἰνόχυος παῖς, κάλλιστός θνητῶν ἀνθρώπων, φέεστός τε ἀθανάτοισι.

Γάπτος, ου, ὁ et ἡ, Dor. pro γήπτος, adj. [a terra absorptus,] drunk up by the earth. Δαρεῖον ἀνακλεισθε, γαπτοὺς δ' ἐγώ. Pers. 627.¹

Γάρ, adv. [nam, enim,] for, because, wherefore. Οὐκ ἂν δυνάιμην' ὥς δ' ἔχω, τί γὰρ πάθω; Hec. 612.

Γάργᾶλος, ου, ὁ, subst. [titillatio,] a tickling, a titillation. Ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργᾶλος. Thesm. 140.

"Γαργητῶθεν, adv. [a Gargetto, pago Attico, unde et Epicurus Gargettius appellatur,] from or of Gargettus. Εἰμί² [ἐγώ;] Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργητῶθεν. Thesm. 898." Malib.

Γαστήρ, τέρος et τρός, ἡ, subst. [venter,] the belly, appetite. Τάρκουν' ἀτίζων· οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βόρᾳ. Eur. Suppl. 875. SYN. Κενῶν, κοιλία, λάπαρος, νηδύς, νεύρα. EPIITH. Μέση, ὑπτία, μέγιστη, ἄκρα, λῆστια, ἀναλτός, κᾰκῆρυγός, λυγρὰ, στυγερὰ, μάργη, αἰετὶς, ἀργή, οὐλομένη, μόγερὰ, πόλῆα.

Γάστρη, ἡς, ἡ, subst. [cavitas vasis aut navis,] the belly of a vessel. Γάστρην μὲν τριπόδος πῦρ ἄμφεπῆ, θέρμετό δ' ὕδωρ. θ. 437. SYN. Κῦτος.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, subst. [dimin. à præced.] Σκέψαι τοίνυν γ' ἀπὸ γαστρίδιον τυννοντοῦ οἶα πέπορδᾶς. Nub. 391.

Γαστρίζω, v. [ventrem ferio vel expleo,] to strike or beat on the belly, to fill the belly. Ὡ πόλις καὶ δῆμ', ὕφ' οἷων θηρίων γαστρίζῃμαι. Equit. 273. SYN. Κατάκόπω, εὐχῶ.

Γαστρίμαργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gulosus, cibi avidus,] eager for the belly, gluttonous. Ἔμοι δ' ἀπὸρᾶ γαστρίμαργον. Olymp. 1. 82.

Γάστρις, ὥς et ἰδός, et γάστρων, ὧνός, ὁ, subst. et adj., et γαστρώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [gulosus,] a big-bellied man, a glutton. Καὶ πρὸς τούτοις γαστρίδᾶς ἡμῶν. Thesm. 816. See also Ran. 201. and Plut. 560.

Γαυλός, οὔ, ὁ, subst. [mulctra,] a milk-pail. Γαυλοὶ τῆ, σκάφιδες τῆ, τέτυγμένᾳ, τοῖς ἐνάμελγυν. ι. 223.

Γαῦλός, ου, ὁ, subst. [navicula,] a small Phœnician vessel. Γαῦλον κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ. Av. 599.

¹ "Hujusmodi composita a γῆ Dorice efferuntur." Vid. doctiss. Blomf. in loco.

² See Brunck's note on this line. The reading εἰμί militates against Dawes's canon; though that may not be a sufficient reason for rejecting it, since Porson, Tate, Kidd, and many other distinguished scholars have convicted Dawes of considerable temerity and hastiness in his canons. Ἐγώ seems to be required by the context, and by the restrictive particle, as emphatically replying to the previous remark of Mnesilochus—Ἀττὴ Θεονόη Πρωτεύς.

Γαῦρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [superbus, ferox,] proud, insolent, petulant. Ζητεῖ τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι. Eur. Suppl. 228. SYN. Αὐθάδης, ἀγέρωχος, ὑπὲρῆφ'ανός, στερῆός, μέγας.

Γαυρόω, v. [superbum reddo,] to render proud. "Ἡ τοῦνδ' ᾧ, ᾧ σὺ καθ' ἑαυτὴν γαυρουμένη. Hipp. 504. SYN. Ἀγάλλομαι, ἀλαζονεύομαι, θρασύνομαι.

Γαύρωμα, ἄτος, τὸ, subst. [arrogans gloriatio,] pride, exultation. Κένον δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τῶν ζώντων τὸδε. Troad. 1239.

Γέγωνεω, γέγωνάω, γέγωνω, et γέγωνίσκω, v. [vociferor,] to speak, to cry out, to exclaim, to invoke. "Ὁ χρηὶ γέγωνεῖν σ' εὐτυχούντ' αἰ ποιμνίων. Rhes. 266. See also Ξ. 469, and Dr. Clarke's note; and Eur. Electr. 809. SYN. Βόῶ, αἰδῶ.

Γεινῶμαι, v. [nascor, item active, pario, procreo,] to be born; also, to bear, to bring forth. See Damm. c. 319. Πείθει δ' Ὀρέστην μητρί, ἢ σφ' ἐγεινῶτο. Orest. 29. SYN. Γεννῶ, λῶχεύω, φιτῶ, φῦτεύω, τίκω, γίγνομαι.

Γειομόρος, ου, ὁ, subst. [agricola; et in plur. qui agrum inter se divisum colunt,] a countryman, one who has a portion of the land. Γειομόροι μύρμηκες ὀμιλᾶδόν. Apoll. 4. 1453.

Γεῖσον, ου, τὸ, subst. [suggrunda,] the eaves of a roof, cope-stone, battlement. "Ἡδ' ὑπερβαίνοντ' αἰ γεῖσ' αἰ τειχέων. Phæn. 1196.

Γειτνῶω, et γειτονέω, v. [vicinus sum,] to be near, to be a neighbor. Τίς ἐστί; οὐ δὴ ποῦ Βλέπυρος ὁ γειτνῶν. Eccles. 327. See also Pers. 316. SYN. Ἀστυγειτονέω.

Γεῖτων, ὅς, ὁ, subst. [vicinus, adfinis,] a neighbor; also adjectively, neighboring, near to. Τέταρτος ἄλλος γεῖτῶνας πύλας ἔχων. Sept. Theb. 482. SYN. Ἀστυγεῖται, ὁμόρος, πῆρκτιών, πρόσσοικος, σύνσοικος, ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον.

Γελανής, εὖς, ὁ et ἡ, Dor. pro γέληνης, adj. [serenus, tranquillus,] cheerful, gladsome. Θυμῷ γελανεῖ θάσσον ἐν-τυνέν. Pyth. 4. 322.

Γέλασμα, ἄτος, τὸ, γέλαστος, ὅς, et γέλως, ὅς, ὁ, subst. [risus, cachinnus,] a laugh, a smile, laughter. Ἀνὴρ ῥίθμον γέλασμα. P. V. 90. See also v. 8. σ. 99. et Call. 4. 324. EPIITH. Ἀσβεστόν, πολλὸν, ἀκαιρόν, ἀφροδίσιον, γλυκὺ.

Γελαστής, οὗ, ὁ, subst. [irrisor,] a derider, a mocker, an insulter. Οὐχ ὥς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα. Œ. R. 1422.

Γελαστός, ἡ, ὅν, adj. [risu dignus,] to be laughed at, laughable. Δεῦθ', ἰν' ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδωσθ' ἔ. 307.

Γελαστός, vid. Γέλασμα.

Γελαῶ, f. ἄσω et ἄσσομαι et Dor. ἄζω, et γελοῶω, v. [rideo,] to laugh, to smile. Δακρύονεν γελασσαῖ' πῶσις δ' ἐλέησ' ἰότησας. Z. 484. See Hom. Ven. 49. SYN. Μειδιᾶω, σαίρω, ἀνὰ γέλαω. PHR. Γελοῶτα ἄγω, πέμπω.

Γελοῖός, et γελοῖός, α, ον, adj. [ridiculus,] ridiculous, laughable, humorous, contemptible. Οὐ γὰρ ἂν γελοῖόν ἦν, εἰ Ξανθίους μὲν δούλὸς ὦν. Ran. 541. SYN. Γελαστός, ἀστεῖός.

Γέλως, vid. Γέλασμα.

Γεμίζω, v. [impleo, onero,] to fill, to load. Γεμίζοντος λεβητῆς εὐθέτους. Agam. 452.

Γέμος, εὖς, τὸ, subst. [impletio, ferculum,] a mess, a dish, a feast. Ἔσθ' ἐν τῇ τοῖς σπλάγχχν', ἐποικτιστον γέμος. Agam. 1192. SYN. Ἐδεσμα.

Γέμω, v. [onustus sum,] to be laden, to be full. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει. Œ. R. 4. SYN. Γεμίζω, πληθω, ἐμπλήθω.

Γένεα, Ion. γένεῃ, ἡς, ἡ, subst. [(1) natales; (2) generatio, stirps, &c.] birth, origin, generation, age. Οἷον περ φύλλων γένεῃ, ταῖδε καὶ ἀνδρῶν. Z. 146. SYN. Προγόνιοι, ἐκγόνοι, φυλὴ, εὐγένειά. EPIITH. Θυλὴρὰ, πύλαιφαιτός, κοιτὴ, νώνυμνος.

Γενέθλη, ἡς, ἡ, subst. [progenies, origo,] birth, origin, breed. Τῶν οἱ ἐξ ἐγινοντὸ ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης. E. 270. SYN. Γένος, γένεσις, γένετις, γέννημα, γόνος, τέκος. EPIITH. Ἀγλαῖα, ἐρικυδής, ἐμπειδός, εὐπαις, κείνη, κλειτή, ὀφίγυς, πόλυ τέκος, δύσποτρος, τελεσσὶ γόνος, σκότια.

¹ The dative singular occurs in Homer under the form γένεσσι. Ξ. 112. Φ. 439.

Γενεθλίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [natalis,] belonging to birth, kindred. Ἐξ οὐτέρ αἱμᾶ γενεθλίον καθήνυσεν. Orest. 89. SYN. Μητρῷος, πατρῷος.

Γενεθλίον, ου, τὸ, subst. [filius vel filia,] a child, offspring. Ἐγὼ μὲν, ὃ γενεθλὸν οἰαίτο πατρός. Philoct. 453. SYN. Γένος, γένεα, τέκνον, τέκος, παῖς.

Γενειάζω, et γενειᾶω, v. [pubesco,] to begin to have a beard, to grow to manhood. Ἀρτὶ γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τοῖς κροτάφωσ τε. Theocr. 11. 9. SYN. Ἡβᾶω, ἡβίασκω.

Γενειᾶς, ἄδς, ἡ, subst. [lanugo, barba,] a beard. Ἄλλ' ἀντῶμαί σέ τῇσδε πρὸς γενειᾶδος. Med. 707. SYN. Γένυς, ἀνθερέων, πώγων, ἰουλός.

Γενειήτης, ου, ὁ, adj. [barbatus,] bearded. Τιν δ' ὁ γενειήτης δυὶ μὲν κύνας, ἡμῖσϋ πηγούς. Call. 3. 90.

Γενειὸν, ου, τὸ, subst. [mentum, barba,] beard, chin. Ὅσας γενείου χειρᾶς ἐξηκόντισα. Iph. T. 363. EPI TH. Ἀπάλδον, ἄγλαῶν, δροσέρων, εὐρύ, λάχνηεν, λάσιον, σεμνόν, ἱκεσίον, πόλιον, τρυφέρων, μάλακον.

Γενέσις, ἔως, ἡ, subst. [ortus, origo,] production, origin, generation. Ἠκεῖνόν τε θεῶν γενέσιν, καὶ μητέρᾳ Τηθύν. E. 201. SYN. Γενετή, γένεα.

Γενετή, ἡς, ἡ, subst. [nativitas,] birth. Ἐκ γενετῆς Ἴρον δὲ νεοὶ κίκλησκον ἅπαντες. σ. 6.

Γενέτης, ου; γεννητής, οὔ; γένετωρ et γεννήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [genitor, pater, filius,] a father, parent, a son. Πύρι καὶ στερὸπαῖς ὁ Διὸς γένετας. C. R. 470. See also C. R. 1034. Ion 135. and Hipp. 681. EPI TH. Ἀρχηγόνος, ἀμύμων, πολυκτεᾶνός, φίλδοτεκνός.

Γενετυλλίς, ἰδός, ἡ, P. N. [generationis antistes Dea,] the goddess of birth. Δάπανης, λάφνγμου, Κωλῖάδος, Γενετυλλιδός. Nub. 52.

Γενής, ηῖδός, et contr. ἧδός, et γένυς, ὅς, ἡ, subst. [securis,] a pick-axe. Οὐκ οἶδ' ἐκεῖ γὰρ οὐτὲ του γενήδός ἦν. Antig. 255. EPI TH. Χαλκοπληκτός, ἀμφήκης, φόνια.

Γέννα, ας, ἡ, poet. pro γένος, subst. [generatio, progenies,] a race, a progeny, offspring. Γένναν οὐδὲ λήξει. P. V. 171.

Γεννάδας, ου, ὁ, adj. [(1) generosus, (2) ingenuus,] generous, brave. α. Ἐγὼ βᾶδιόμμαι. β. Χρηστὸς εἰ καὶ γεννάδας. Ran. 179.

Γενναῖοπρῆπῶς, adv. [generose,] generously, magnificently. Γενναῖοπρῆπῶς τοῖσιν ἔρασταῖς. Pax 988.

Γενναῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [ingenuus, generosus,] generous, noble, brave. Ἡ φάσγανον θήγουσ'; ἃ γενναία γυνή. Troad. 1006. SYN. Εὐγενής, Διὸς γένυς, γνήσιος, ἔλευθερίος, ἐπιεικής, ἀνδρείος, βᾶθυχαῖος.

Γενναῖότης, ητὸς, ἡ, subst. [generositas,] noblemindedness. Γενναῖοτητα' τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν. Hipp. 1296. SYN. Εὐγενεῖα, τὸ εὐγενές, τὸ γενναῖον.

Γενναῖως, adv. [generose,] generously, nobly, manfully. Τὸ μὲν σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναῖως ἔχει. Iph. A. 1402.

Γεννᾶω, v. [gigno, pario,] to produce, to beget. Ἐσφαζόν' ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πᾶτήρ. Iph. T. 361.

Γέννημα, ἄτος, τὸ, subst. [quod natum seu procreatum,] a thing produced, offspring, race. Τῶν Λαῖον τοίνυν τῖς ἦν γεννημάτων. C. R. 1167.

Γεννητής, οὔ, et γεννήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [parens, proavus,] a parent, an ancestor. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφν. C. R. 1015. See also Ion 735.

Γένος, ἔος, τὸ, subst. [genus,] offspring, race, a kind, a nation, sex. Ἐλὸς γῆ-σάμην οὔν, τῷ γένους ἀρχηγέτη. Orest. 548. SYN. Γένεα, γενεθλόν, ἔθνος, φύλον. EPI TH. Θῆλυ, ἄρσεν, λογχόφρδον, Ἄρεϊ κατῶχον, βάρβαρον, ἐπίσημόν, δοῦλον, παῦρον, φίλιον, βροτεῖον, δυσώνυμόν, ἰσοθέον, Κενταυρεῖον, πολέμοχθον, χθονῖον, Τυρρήνικόν, δριμύ, ἀσύλητόν, Ταντάλειον, φίλοτεκνόν, ἀμφήριστόν, αὐτοπρεμνόν, θεῖον, λαμπρόν, ξαθέον, μίαιφύον, ὄβριμόθυμόν, παλαίφατόν, δειλόν, ἀνέμώλιον, μωγέρων.

Γένυς, ὅς, ἡ, subst. [(1) gena, barba, (2) securis,] a cheek, a jaw, a hatchet. Φόνου στάλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν. Hec. 241. SYN. (1) Γενεῖον, γαμφηλαί, πᾶρης. EPI TH. Οἰνωπός, ἄγρια, λίχμωσά, ἀπαλᾶχρος, πυρρὰ, πόλια, ξουθή, ζανθή, λάβρος.

Γεραῖος, ἄ, ὄν, adj. [(1) senilis, (2) senex,] (1) old: also subst. (2) m. an old man, (3) f. and old woman. Ὅρεγε νῦν, ὄρεγε γεραίαν. Phœn. 101. SYN. (1) Γεράριος, (2) γερων, πρέσβυς, πρεσβύτερος, (3) γραιῖα, γραιῖς, γραιῖς, πρεσβυτῖς.

Γεραίρω, v. [muneror honoris causa,] to bestow upon, to honor. Ὅς εὐτυχήσει, τίμιος γεραίρεται. Eur. Suppl. 563. SYN. Κοσμεῶ, τιμῶ, δοξάζω, ἀγλαΐζω, τῶ.

Γεράνδρυν, ον, τὸ, subst. [stipes vetustus,] an aged stock of a tree. Πρόχυν γεράνδρυν· τὸ μὲν ἐκτὰ μὲν ὄφρα πελοῖτο. Apoll. 1. 1118.

Γεράνως, ον, ἡ, subst. [grus,] a crane. Χηῶν ἡ γεράνων. B. 460. EPIITH. Ἡερόφωνος, ἡερόφωτος, κραιπνῇ, πῶτανος, δολιχαύχην, σύννομος νέφρων δρόμου.

Γεράριος, ἄ, ὄν, et γεράσιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [augustus, venerabilis, honorificus, honorandus,] venerable, majestic, august, honorable. Ἀμφω δ' ἐζῶμένω, γεράριότερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Γ. 211. See Eur. Suppl. 106. SYN. Γεραῖος, ἐντιμός, σεβάσιμος, ἀξίος τιμῆς.

Γεράς, ἀτός, τὸ, subst. [præmium, honor,] a reward, an honor. Λεύσσετ' ἐγὰρ τὸ γέ πάντες, ὃ μοι γεράς ἐρχεταῖ ἄλλῃ. A. 120. SYN. Ἄθλῶν, δῶρῶν, τιμῇ, τίμιον. EPIITH. Κάλῶν, σμικρῶν, ἀγάκλειτῶν, ἐσθλῶν, ἱσῶν, ὀλίγων, τελῶν, φίλων, ἀφθιτῶν, ἀγλαῶν, ἐπιήρῶν, λαμπρῶν, τιμῆν, ἀρισθάρματῶν.

Γεράσιμος, see Γεράριος.

Γερασφόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [præmium ferens,] winning the prize of honor. Ἐν ἅνδρασι γερασφόρον. Pyth. 2. 80.

Γερήνιος, ον, ὁ, adj. [Epiith. Nestoris,] “Nestor was so called because, when Hercules took Pylos, he was concealed and brought up at Gerenia, a city in Messenia.” See Damm. P. N. Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτ' Ἐγρήνιος ἐπιπύτ' Ἄνεστωρ. B. 336.

Γεροντάγωγεω, v. [senem circumduco,] to lead an old man about, to instruct anew. Γεροντάγωγειν, κἀνὰ παιδεύειν πάλιν. Equit. 1099.

Γεροντικός, ἡ, ὄν, adj. [senilis,] belonging or adapted to an old man. Εἰπὲν ὃ δὲ σκίπωνά, γεροντικὸν ὄπλον, αἶρας. Call. Ep. 1. 7.

Γερόντιον, ον, τὸ, subst. [vetulus,] a little old fellow. Ἐπιτημοσύνατον, καὶ σκαιότατον γερόντιον. Nub. 790.

Γερουσία, as, ἡ, subst. [senatus,] a senate. Πᾶ τῶν Ἀσσανῶν ἐστὶν ἡ γερουσία; Lysistr. 979. SYN. Βουλὴ, ἀγῶρᾶ, ἐκκλησία, λέσχη, ξυνόδος.

Γερων, οντός, ὁ, subst. [senex,] an old man; also adj. aged. Γερων γεροντὰ παιδάγωγῆσέ σ' ἐγώ. Bacch. 189. SYN. Πρέσβυς, γεράριος, γεραῖος, γηραιός, γηράλειος. EPIITH. Ἄμερηνος, πολὺ πενήτης, αἰλός, ἀσχαλῶν, κάκου κέκἀκώμενος, ἀριστεύς, πολὺ κροτάφους, πολὺ τλητός, ὀνειρόπλητος, πάλαιος, μεγάρθυμος, βουληφόρος, πολίτης, ἐντιμός. PHR. Χυνόζων ἀρτί λευκανθὲς κἄρα, κἄκῳ ἐπὶ γηράος οὐδῳ, πολλῶν ἐτῶν κληροῦχος, τυμβυζέρων, πλεῶν εὖ εἰδώς, ὀλοφύῳ εἰδώς.

Γεῦμα, ἀτός, τὸ, subst. [gustatio, cibus,] a taste, food. Ἐγώ γε, φημί, τριῖα γέ ταυτὶ γεύματα. Acharn. 186.

Γεύω, v. [gustare vel experiri facio,] to give a taste, to make to experience. Βούλει σὲ γεύσω πρῶτον ἀκρατον μεθύ. Cycl. 149. SYN. Ἀπογεύω.

Γέφυρα, as, ἡ, subst. [(1) pons, (2) interstitium inter ordines pugnantium, (3) campus in quo concurritur,] (1) a bridge, (2) the space between two contending armies, (3) a field of battle. Γηθήσει, προφάνεισά ἀνὶ πτόλεμοιὺ γέφυρας. Θ. 378.

Γεφυρῶ, v. [ponte jungo,] to throw a bridge over. Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κελυθόν. O. 357.

Γεώλοφος, ον, τὸ, subst. [tumulus, collis,] a hill. Ὡς τὸ κἀπαντες τοῦτ' ἡγεώλοφον, ᾧ τὲ μῦρικαι. Theocr. 5. 101. SYN. Ἀδφός, κῶλην, βουνός, πρῶν, ὄρος.

Γεωμέτρειω, v. [(1) terram metior; (2) geometriam disco,] to measure land, to learn the science of geometry. Γεωμετρήσαι βουλόμαι τὸν ἀγρῶ. An. 996.

Γεωμετρία, as, ἡ, subst. [geometria,] geometry. a. Γεωμετρία. b. Τοῦτ' οὖν τι ἐστὶ χρήσιμον; Nub. 202.

Γεωμόρος, γεωργικός, γεωργός, οὔ, ὁ, [agricola, rusticus,] a countryman, agri-

¹ The penult. of γεραῖος as in the instance quoted above is short, as also that of δελταῖος, and some others ending in αῖος. See R. P. Hec. 64.

cultural. Πᾶσιν, ὅποσοι γεωργί-κόν. Pax 589. See also Apoll. 1. 1214. and Pax 1549. SYN. Ἀγρονόμος, ἀγροϊκός, ἀγρυνός.

Γεωργέω, v. [terram colo,] to cultivate the ground. Μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ τάφηναι. Eccl. 588. SYN. Γηπύνεω, γητόμεω.

Γεωργικός, vid. Γεωμῶρος.

Γῆ, ἧς, ἡ, subst. vid. Γαῖα.

Γηγενέτης, ου, et γηγενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [terra genitus,] earth-born. "Ὁ τῷ γηγενέτας δόμος οὐκ ἐστὶ. Ion 1467. See also Herc. F. 4.

Γῆθεν, adv. [e terra, funditus,] from the ground, from the foundation, utterly. Ἡ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο; Ion 272.

Γηθεῶ, v. [gaudeo,] to rejoice, to exult. Ἡ κεν γηθήσαι Πριάμος, Πριάμοιο τῷ παίδες. A. 255. SYN. Γαῖνμαι, χαίρω, ἡδύμαι.

Γηθόσυνη, ης, ἡ, [gaudium,] joy. Γηθόσυνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετόν εἶναι. λ. 539. SYN. Χάρα, γάνος, χάρις, χάρις.

Γηθόσυνος, η, ὅν, adj. [lætus, lætabundus,] rejoicing, joyful. Γηθόσυνος δ' οὐρὸς πετάσ' ἰστιά διὸς Ὀδυσσεύς. ε. 269. SYN. Ἀβρός, εὐφρων, ἱλάρος, εὐθυμός, λαμπρός ὁμοῖσι, φαιδρός, περήχαρης, χαίρων.

Γηλέχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [humi cubans,] lying on the ground. Γηλέχης θέραποντες ἀσιγήτοιό λιβητός. Call. 4. 286. SYN. Χάμαιεύνης.

Γηπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in terram delapsus,] dropped on the ground. Γαπέ-τεῖς δίκων ὁδόντας. Phœn. 682.

Γηπύνεω, v. [terram colo,] to cultivate the ground. Φρύγων ἀρούρας ἐκμάθωσι γηπύνειν. Rhes. 75. SYN. See Γεωργέω.

Γηπύνος, ου, adj. [agricola,] one who cultivates the ground, laborious. Κρείσσω δίδωσι γηπύνος δ' ἀνὴρ, πένης. Eur. Suppl. 430.

Γηραιός, et γηράλεός, α, ὅν, adj. [grandævus,] aged. Καὶ μὴν ὄρω τὸν πατέρα γηραιῷ πύδι. Alcest. 627. See also Pers. 176.

Γῆρας, ἄτος, Ion. ἄος, ως, τὸ, subst. [senectus,] old age. Ἐρεῖ τις, ὡς τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνεται. Bacch. 200. EPIITH. Δεῖλαιόν, οὐ σόφον, πένητον, βάρῃ, ἀναιδέας πλέων, πόλιν, δυσπάλαιστον, αὐπνόν, δύσκολόν, βάρυτερὸν Αἴτνας σκόπελων, λυγρόν, φόνιν, πικρόν, εὐσώνυμόν, λιπαρόν, στύγερὸν, ὁμοῖον, ὀλοῖον, χάλεπὸν, ὠμόν. PHR. Λευκανθὲς κἄρα, Γῆρας ἀφίλον, ἵνα πάντα κακὰ κακῶν κύρεῖ.

Γηράσκω, et γηράω; vid. Γηραιώ.

Γηρόβόσκεω, et γηρόσκέω, v. [in senectute alo,] to maintain when old. Οἱ γηρόβοσκησούσι, καὶ θάνοντά σέ. Alcest. 679. See also Call. Ep. 43.

Γηρόβοσκός, γηρόκμῶς, et γηρότροφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui aliquem in senectute alit,] one who supports another in old age. Ἐγὼ δὲ γηρόβοσκὸν οὐκ ἔχω. Eur. Suppl. 933. See also Hes. Theog. 606. et Alcest. 684.

Γήρυμα, ἄτος, τὸ, subst. [sonus,] a sound. Ὑπέρτρονον γήρυμα φαίνεται στράτω. Eumen. 566.

Γηρύονεος, ἔως, γηρύονης, ου, et γηρύων, ὄνος, ὁ, P. N. [Geryon.] Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρύονῃ. Hes. Theog. 287. See also Acharn. 1081. et Agam. 843. EPIITH. Ἀκάματος, ἀγῆνωρ, τρισώματός.

Γῆρῶς, ὄος, ἡ, subst. [vox,] a voice, a sound, speech. Κρεόν, τί σιγῆς, γῆρῶν ἀφθογγον σχάσας; Phœn. 974. SYN. Αὐδή, φωνή, γήρυμα, φλόγγος. EPIITH. Ὀρφεῖα, πολυχόρδος, πικρά, σόφῃ, δακρύουσα, κραιπνή, ἀλγινύουσα.

Γῆρῶ, v. [sono, loquor,] to speak loud, to speak. Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τὰδε γή-ρύσει. Hipp. 213. SYN. Αὐδαῶ, ἡχεῶ, αἰδῶ.

Γήτειον,² ου, τὸ, subst. [genus cape,] a kind of leek. Ἄπαντᾷ, τὰ τῷ γήτει, ὅσ' ἦν ἐν τὰ γόρῃ. Equit. 674. SYN. Κρόμύον.

Γήτης, ου, contr. pro γῆτης, ὁ, subst. [rusticus,] a rustic, a countryman. See Γεωμῶρος. Γήτης ὅπως, ἀρουρᾶν ἐκτόπον λαβών. Trach. 32.

Γίγαρτον, ου, τὸ, subst. [granum acini; item (pars pro toto) uva;] the stone or refuse of the grape. Ἄλλ', ἀτ' ὦν ἀνὲν γίγαρτων, καὶ φίλων τὰς ἰσχάδας. Pax 633. SYN. Στάφυλή.

Γίγας, αντός, ὁ, subst. [gigas,] earth-born, a giant. Εἰσιδεῖν, γίγαντι. Phœn.

¹ For the quantity of the penult. of γηραιός, see Γεραῖος.

² See Brunck. Ran. 622.

127. ΕΡΙΤΗ. Γηγῆις, γηγῆεντος, φυνῖος, ὑπέρθυμος, ἀτάσθαλος, ἀπειρὺς, ἀδίκος, ἀπελθερός, κράτερὸς, ἡλιβᾶτος, ὑψαύχην, ὕβριστις, ἄγριος. See Apoll. 1. 942. Theocr. 22. 44. Hes. Theog. 185.

Γίγαντῶφονδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui gigantes interficit,] giant-killing. Δορυ γίγαντῶφονδν. Herc. F. 1185.

Γίγνῃμαι, et γίνῃμαι, v. [gignor, nascor, fio, sum,] to be produced, to be born, to become, to be. Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλός. Androm. 682. See also κ. 375. SYN. Γείνῃμαι, γενιᾶμαι, φύω, εἰμι, τίκτομαι, τηλέθω, τέλεθῃμαι, καθίσταμαι, πέλλομαι, ὑπάρχω.

Γίγνωσκω, et γίνωσκω, f. γνώσῃμαι, p. ἔγνωκᾶ, v. [nosco,] to know, to perceive, to learn, to decree. Τὰ χρῆστ' ἐπιστάμεσθᾶ, καὶ γιγνώσκῃμεν. Hipp. 382. SYN. Δῖᾱγινώσκω, ἐπίγινώσκω, κρίνω, αἰσθάνομαι, συνῆμι.

Γάγῃς, ἔος, τὸ, poet. pro γάλα, q. v. subst. [lac,] milk. "Ὀρῇ ἐν εἰᾱρίῃ, ὅτε τε γάγῃς ἄγγεᾶ δέυει. Π. 643.

Γᾶμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [lippus,] blear-eyed. Κάκιστ' ἀπολοίμην, κάρχεδημός ὁ γᾶμων. Ran. 586.

Γλαύκη, ης, ἡ, P. N. [Glaucē,] a sea-nymph. "Ενθ' ἄρ' ἐην Γλαύκη τέ, Θάλειᾶ τέ Κυμῶδῃκη τέ. Σ. 39.

Γλαυκῖᾶω, v. [glaucis oculis terribiliter intueor,] to look fiercely. Γλαυκῖᾶων δ' ἰθὺς φέρεται μενεῖ, ἦντινᾶ πέφνη. Υ. 172.

Γλαυκός, ου, ὁ, P. N. [Glaucus,] (1) a sea-god, (2) also a leader of the Lycians.

Γλαυκῆ, τῇ δὴ νῶϊ τέτιμήμεσθᾶ μάλιστα. M. 310. See Orest. 364. ΕΡΙΤΗ. (2) Ἀντιθέος, εὐμμελῆς, κράτερὸς, μεγάλῃτωρ. PHR. Ἰππολόχοι φαιδίμους νίος.

Γλαυκῶψ, ὡπς, ὁ, et γλαυκῶπις, ἰδός, ἡ, adj. [glaucos oculos habens,] having cerulean, bright piercing eyes. Λεῖπε χάμαι' δῶ δὲ γλαυκῶπες αὐτόν. Olymp. 6. 76. See B. 166.

Γλαυῆ, ουκός, ἡ, subst. [ulula, noctua,] an owl. Γλαυκῆς ὕμᾱς οὐπὸτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικᾶ. Av. 172. ΕΡΙΤΗ. Νυκτερία.

Γλαῦψ, ἔδος, τὸ, subst. [antrum,] a den, a cave. Καὶ γλαῦψ πετρῆεν' τότε δὴ τριπύδι βροτῶ ἴσοι. Hes. Op. 531. SYN. Ἀντρον, σπέος, σπεῖος.

Γλαῦπρὸς, ἄ, ὄν, adj. [(1) cavus; (2) scitus, elegans,] hollow, spacious, smooth, elegant, clever. Πέτρης ἐκ γλαῦπρῃς αἰεὶ νέον ἐρχομένῶν. B. 88. SYN. Κοιλός, βᾱῖος, ἡδύς, σφῶς, ἄκριβης, ἐκπρέπης, ἐπιδέξιός.

Γλαῦψ, f. ψω, v. [(1) cavo, (2) sculpo,] (1) to hollow out, (2) to engrave. Οὐρῇ μαστίζων, ποσσὶ γλαφεῖ' οὐδὲ τίς αὐτόν. Hes. Scut. 431. SYN. Γλυψω, βᾱθύνω, ὀρῶσσω, σκάπτω.

Γλήνη, ης, ἡ, subst. [pupilla oculi,] the pupil of the eye. Γλήνης κατῳμένης σφαῖρα γεῦντό δὲ οἱ πύρι ῥίζαι. ι. 390. SYN. Κόρη, ὀφθαλμός, ὅραμα, βλέμμα.

Γλήνός, ἔος, τὸ, subst. [deliciæ,] any thing charming or delightful. Κέδρινόν, ὑψορρόφον, δε γλήνῃ πολλὰ κέχάνδει. Ω. 192.

Γλήχων, ὠνός, ἡ, subst. [pulegium,] penny-royal. Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσᾱν ὑπεσσεῖται δὲ χίμαιρᾱν. Theocr. 5. 56.

Γλισχραντῖλογεξέπιτριπτός, ου, ὁ, adj. ab Aristoph. confectum. [qui odiosus est, quod ob res nauci pertinaciter obloquitur,] hateful for maintaining paltry disputes, litigious. Οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγμάτων γλισχραντῖλογεξέπιτριπτον. Nub. 1004.

Γλίσχρος, α, ὄν, adj. [viscosus, lubricus, jejunos, sordidus,] viscous, hungry, mean, sordid. Γλίσχρος, πρῶσαιῶν, λιπᾶρῶν τ'. Εὐριπίδῃ. Ach. 452.

Γλίσχρων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [qui aliquid discupit, infelix,] a wretched beggar. α. Ὡ δειλᾶκρίων, πῶς ἤλθες; β. Ὡ Γλίσχρων, ὄρᾱς. Pax 192.

Γλοιός, α, ὄν, adj. [lubricus, sordidus, malignus,] smooth, sordid, malicious. Μοσθλης, εἶρων, γλοιός, ἀλάζων. Nub. 448.

Γλουτός, οῦ, ὁ, subst. [nates, clunes,] a buttock. Ἰσχίᾱ τε γλουτούς τέ, ἐλισσόμενόν τέ δόκευει. Θ. 340.

Γλυκερός, ἄ, ὄν, et γλυκύς, εἶᾱ, ὅ, adj. [dulcis,] sweet, balmy, refreshing. Γλυκερόν βλάστημ', ἐσθῶ μελῆτη. Med. 1095. See also Cycl. 556. SYN. Ἠδύς, μελῆδης, ἡδύμυς.

Γλυκύθυμος, ου, ό et ή, adj. [placidi ac mitis animi,] sweet-minded, gentle, placid. Γλυκύθυμος ὀμμαίων. Nub. 706.

Γλυκύκαρπός, ου, ό et ή, adj. [dulces fructus ferens,] bearing sweet fruit. 'Εντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπέλός ἀ γλυκύκαρπός. Theocr. 11. 46.

Γλυκύμειλίχος, ου, ό et ή, adj. [dulciter mitis,] sweetly soothing. Χαῖρ' ἐλικοβλέφαρε, γλυκύμειλίχῃ δός δ' ἐν ἀγώνϊ. Hom. V. 19.

Γλυκύμηλον, ου, τὸ, subst. [malum prædulce,] a sweet apple. 'Εν δὲ καλὰ, γλυκύμαλ' αὖ τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρϊνον, ὕδωρ. Call. Cer. 19.

Γλυφάνον, ου, τὸ, subst. [scalprum, cælum,] a graver. Ἀμφῶες, νῆδευχεῖς, ἐπὶ γλυφάνοις ποτόσδον. Theocr. 1. 28.

Γλυφίς, ἰδὸς, ή, subst. [(1) crena, et per synecdoch. (2) sagitta,] (1) the notch in an arrow, by which it is fitted to the bow-string, (2) an arrow. Τόξων πτέρωτις γλυφίδας ἐξορμωμένης; Orest. 268.

Γλύφω, f. ψω, v. [scalpo, sculpo,] to scratch, to engrave. Καὶ τὸδ' ἀπ' εὐώδους γλύφατ' ἀγαλμὰ κέδρον. Theocr. Ep. 7. SYN. Ξέω, ξύω, γλάφω, χαράσσω, ἐγκόπτω.

Γλωσσά, Attice γλωττά, ης, ή, subst. [lingua,] a tongue, language. Ἀκόλαστον ἔσχῃ γλωσσᾶν, αἰσχίστην νύσσην. Orest. 10. EPITH. Ἀθώπευτος, ἀγγέλως λῶγων, σφῆ, δίπτυχος, εὐτρυχός, ἰδία, κακή, μέση, πρυμνή, ἀχῆλινός, εὐφημός, εὐκέλεδός, ἑλευθερόστομος, ἡδύλογός, θύη, λάλος, λίγειά, μαψίδιός, μάργη, μίῃρά, μάταια, μέγαλαυχής, οὐλύμνη, πόλυδαϊδάλος, κερτόμιός.

Γλωσσαλγία, as, ή, subst. [linguæ prurigo,] vexatiousness of tongue. Τὴν σὴν στῆμαργὸν, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. Med. 525.

Γλωττοποιέω, v. [verba nova et inusitata profero,] to utter strange words: or, according to Dr. Jones, after Sanxay, to make the tongues of musical instruments. Γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἐκάστοτέ. Vesp. 1283.

Γλωττοστρυφέω, v. [versute et callide dicere,] to speak craftily or evasively. Ἄπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μάθων γλωττοστρυφεῖν. Nub. 790. SYN. Λάβροστομέω, στωμίλλω, φλύαρεω, ληρέω.

Γλωχίν, ἰνός, ή, subst. [cuspidi teli,] the tongue or point of any instrument. spear. Ἐξείης κατέδυσάν, ὑπὸ γλωχινᾷ δ' ἐκαμψάν. Ω. 274. SYN. Ἀκωκή. EPITH. Ἀβράγης, μαρμαῖρα.

Γνάθος, οὔ, ό, et γνάθος, ου, ή, subst. [mala, maxilla,] a jaw, a jaw-bone, a cheek. Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθοῦς καὶ οὐάτος ὥκα δὲ θυμός. N. 671. See also Nub. 1107. SYN. Γένυς, σιάγων, γαμφηλαί, πάρειά. EPITH. Ἀργύδους, δεξιτέρους, λαιψηρά, ἀνδροβρώς.

Γναμπτός, ή, όν, adj. [incurvus, tortilis,] bent, crooked, curved. Πόρπας τε, γναμπτὰς θ' ἐλίκας, κάλυκάς τε καὶ ὄρμους. Σ. 401. SYN. Ἀγκυλός, στρεπτός, ἐύστρεπτός, ἐνκαμπής.

Γνάμπω, v. [flecto,] to bend. 'Εν δὲ γόνυ γνάμψεν' ἐπὶ δὲ χθονὶ κάμπτεςον ἄμφω. Ψ. 731. SYN. Κάμπτω, ἐπικάμπτω, κυρτῶ, ἀναστρέφω.

Γνάφεις, ἔως, ό, subst. [fullo,] a fuller. Ἄπ' ἔδωκ' ὀφείλων τῷ γνάφει τριῷβύλῳ. Vesp. 1123. SYN. Κνάφεις, πλυνεύς.

Γνήσιος, α, όν, adj. [(1) legitime genitus, legitimus, (2) genuinus,] (1) lawfully born, legitimate, (2) genuine. Υἱὲ δὴω Πριάμοιο νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω. Λ. 102. SYN. Νόμιμός, ὁμοπάτριός, ὁμογενής.

Γνώμā, αῖος, τὸ, et γνώμη, ης, ή, subst. [consilium, ratio, sententia, mens,] counsel, reason, sentiment, judgment, opinion. Ἐχειν, ἔχους ἂν γνώμā. Trach. 593. See also Hec. 124. SYN. Βουλή, δῖανοιά, νοῦς, νόημα, νόησις, θέλημα, φρόνημā. EPITH. Ἀτάρβητον, εὐσεβές, ἐμπέδον, ἰθὺ, δύσφρον. PHR. Γνώμης ὀδός, φροντίδος πλάνα.

Γνωμίδιον, ου, τὸ, subst. [sententiola,] a little sentiment or conceit. Καὶ γνωμίδιφ γνώμην νύξας' ἐτέρω λῶγῳ ἀντίλογησαι. Nub. 320.

Γνωμοτύπεω, v. [sententias acutas effingo s. cudo,] to frame or coin maxims. Καὶ γνωμοτύπεϊ, κἀντὸν ὁμάζει. Thesm. 60.

Γνωμοτύπικός, ἡ, ὄν, adj. [acutus sententias effingens,] a framer or coiner of maxims. Καὶ γνωμοτύπικός, καὶ σάφης, καὶ κρουστικός. Equit. 1376.

Γνωμοτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sententias procudit,] hammering out fine sentences. Γνωμοτύποις μερίμναις. Nub. 950.

Γνωρίζω, v. [noscito,] to know, to ascertain. Ἡ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τὸδε. C. R. 538. SYN. Γινώσκω, δοκιμάζω, ἀνᾶκρίνω, μνᾶσμαι, ἰσθόρεω.

Γνώριμος, (2) γνωστός, et (3) γνωτός, ἡ, ὄν, adj. [notus, (3) consanguineus, frater,] known, acquainted, allied to, a brother. Ἡ καὶ γνώριμος ἄλλος. π. 8. See also C. R. 391. et C. R. 396. SYN. Οἰκεῖος, ἐνδοξός, φίλος, φανέρως, συγγενής, ὁμαιμός, ἀδελφός.

Γνωσιμάχew, v. [fluctuo animo,] to be doubtful in mind. Χρὴ γνωσιμάχεῖν σὴν ἡλικίαν. Heracl. 706.

Γῶα, f. γῶσaw, aor. 1. ἐγῶνᾶ, inf. ποῖt. γῶμῆναι, aor. 2. ἐγῶν, v. [lugeo,] to express wo, to lament, to bewail. Πατρί φίλw καὶ μητρί γῶμῆναι ἐν μεγάρου-σιν. E. 502. See C. R. 1249. and Z. 500. SYN. Θρηνῶ, ὀδυρόμαι, πενθῶ, ἀνακκύνw, κλαίw, θρῶw, κινύρομαι, μύρομαι, αἰᾶζw, οἰμᾶζw, ὀστύζw, ἄχευw, ἐλελίζw, τῆκῶμαι γόοις, ἄχew, κωκυτοῖς ἐπανθίζw.

Γογγύλη, ης, ἡ, subst. [(1) rapum rotundum, (2) maza rotunda,] a turnip, a round cake. Ὡσπερ γῶνακί, γογγύλην μεμαγμένην. Pax 28.

Γοῦνός, ἡ, ὄν, et γοῦρός, ἂ, ὄν, adj. [lugubris, lugens,] woful, mournful. Ἡξει τί μέλος γοῦρόν γοῦραῖς. Hec. 84. SYN. Δύστηνός, πόλυδάκρυς, λυπηρός, περί-λυπός, ἄλεγεινός, θρηνώδης, ἀξιοθρηνός, πένθιμός, πειθήρης, βάρυπενθής, πόλυστ-νός, ἀνῆαρός, οἰκτρός.

Γῶης, ητός, ὁ, subst. [præstigiator,] an enchanter, a deceiver. Ἀρ' οὐκ ἐπωδός καὶ γῶης πέφυχ' ὁδε; Hipp. 1038. SYN. Ἀγύρτης, κῶλαξ, πλάνος.

Γῶμός, ου, ὁ, subst. [(1) onus navis, (2) merces,] freight of a ship. Μέγ' ἐμ-πλήσας γῶμόν. Aesch. Suppl. 439.

Γόμφιός, ου, ὁ, subst. [dens molaris,] a jaw-tooth, a grinder. Ἀπῶτισον' ἐνᾶ γάρ γόμφιον μόνον φῶρεῖ. Plut. 1060.

Γομφόδετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [clavis firmatus,] firmly bound, wedged. Γομφό-δετw τῷ δόρῳ. Aesch. Suppl. 853.

Γομφόπαγής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [clavis firmatus; accuratus, exquisitus,] coupled with nails, firmly wedged. Πῆμάτᾱ γομφόπαγῇ. Ran. 823. SYN. Πηκτός, εὐπηκτός.

Γόμφος, ου, ὁ, subst. [(1) clavus, (2) cuneus,] (1) a nail, (2) a wedge. Γόμοφισιν δ' ἀρᾶ τήν γε καὶ ἀρμόνησιν ἀρηρῆν. e. 248. SYN. Σφήν, ἡλός, δεσμός, ἄρθρον. ΕΡΙΤΗ. Κράτερός, θύός.

Γομφῶ, v. [clavis compingo,] to fasten with nails. Γομφούμενᾶ γε τᾶ πάντα καὶ κολλῶμένᾶ. Equit. 463. SYN. Σφηνῶ, πήγνυμι, συμπήγνυμι, σνᾶπτω, σνᾶρμόζw, πρῶσαρμόττω, καθαρίζw.

Γόνεός, ἐως, ὁ, subst. [parens,] a parent. Γόνεας ὑβρίζειν τοὺς ἐμούς οὐκ ἤξιον. Eur. Electr. 257. SYN. Γεννήτωρ, γένετης, τῶκεύς, πατήρ, φιλῶς.

Γόνῃ, ης, ἡ, et γόνος, ου, ὁ, subst. [partus, genitura, soboles,] parturition, birth, offspring. Ῥηϊδίαι δὲ γῶναι, τέκνᾶ δ' οὐπὺρ' εοικῶτᾶ πατρί. Theocr. 17. 44. See also N. 449. SYN. Γενεός, σπῶρός, βλάστημά. ΕΡΙΤΗ. Θαλῆρά, ἡύς, ἱμέρῳεσσᾶ, γλυκῆρά, τηλυγέτη, δίπτυχός, αἰθερίος, χρυσεᾶ, πικρά.

Γόνός, ου, ὁ, subst.; see Γόνῃ.

Γόνῶ, ἡτός, et γόνιός, τὸ, plur. γόνῶν, γόνιᾶτᾶ, et γονᾶτᾶ, subst. [genu,] a knee. Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτᾶ θέων ἐν γούνασσι κεῖται. a. 267. ΕΡΙΤΗ. Ἀκαμπῆς, ἀγκυλόν, δοῦλόν, θῶν, ἐλαφρόν, ἱκετήσιον, λαιψηρόν, σφάλῆρόν, χλωρόν, ψύ-χρόν.

Γόνῶπότης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [ad genua cadens,] knee-bending, kneeling. Γόνῶ-πέτεῖς ἐδρας προσπίτνω σέ. Phœn. 302.

Γῶός, ου, ὁ, subst. [lamentatio, luctus,] lamentation, wo, grief, sorrow. Οὔπω γάρ ἡ τάλανᾶ παύεται γῶων; Med. 58. SYN. Θρηνός, κωκυτός, πένθός, ὀδυρ-μός, ὀδονυγμός, ὀδονυγῇ, ὀδωφυροῖς. ΕΡΙΤΗ. Ἀγλητός, ἀδίνός, ἀλίστατός, ἀσχέ-τός, ἀληκτός, ἀπειρίτός, ἀρρήτός, δάκρυοις, θάλῆρός, ἱμέρῳοις, κρυῆρός, ἐξυρῶς, Pros. Lex.

ὀξύτωνος, ὀξύς, πολυδάκρυτος, λευγάλλεός, χαλέπος. PHR. Γῶν πικρὸν νέφεος, ὀξύτωνων ὠδῶν θρήνοι, χειρόπληκτοι δοῦποι, ἀμύγματά χαίτης.

Γόργειος, α, ὄν, adj. [Gorgoneus,] of or belonging to the Gorgon. Ἐν δὲ τῇ Γοργείῃ κεφαλῇ, δεινοῖο πέλωρον. E. 741.

Γοργόλοφα, ης, ἡ, adj. [caput Gorgonis in cono galeæ gestans, epith. Minervæ,] Gorgon-crested. Ἡ Γοργόλοφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φάγειν. Equit. 1181.

Γοργώνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [caput Gorgonis in tergore pictum habens,] having a Gorgon's head on the back. Φερε δεῦρὸ Γοργώνωτῶν ἀσπίδος κύκλον. Acharn. 1124.

Γοργόφονη, ης, ἡ, subst. [Gorgonis interfectorix,] the murderess of the Gorgon. Ἴστω Γοργόφωνα. Ion. 1478.

Γοργυθίων, ωνός, ὁ, P. N. [Gorgythion,] one of the sons of Priam. Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάρμαθ' ὁ δ' ἀμύμονά Γοργυθίωνά. Θ. 302.

Γοργῶ, ὄος, οὖς, et Γοργῶν, ὄνος, ἡ, P. N. [una filiarum Phorci et Cetus; Medusa scilicet, vel Stheno, vel Euryale,] a Gorgon. Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλῶσθ' ὠπῶσι¹ ἐστὲ φανώ. A. 36. EPITH. Ἀναιδὴς, ἀνδρόφρονος, κάρατόμος, θράσειά, Περσηίς, δράκοντομαλλὸς, βρῦτοστύγης, κατάπτέρως, λυγρὰ πάθοῦσά.

Γοργῶπις, ἰδός, ἡ, γοργῶψ, ὠπός, et γοργωπός, οὖ, ὁ et ἡ, adj. [adspectu horrenda,] Gorgon-eyed, terrible-looking. Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστὺς θέα. Aj. Fl. 450. See also P. V. 356. and Orest. 255.

Γόρτυν, ννός, ἡ, P. N. [urbs clarissima Cretæ,] a famous city in Crete. Οἱ Κνωσσόν' εἶχον, Γόρτυν τῇ τειχιόεσσάν. B. 646.

Γουνάζομαι, et γουνᾶσθαι, v. [genua amplectens oro,] to embrace the knees, to supplicate. Καὶ μιν γουνᾶσθαι, καὶ μιν πείθεσθαι οἶω. A. 427. See also A. 29. SYN. Προσπίπτω, προσπίτνέω, ἱκετεύω, παράκαλέω, γουνᾶτων ἀπτόμαι, γουνᾶ λάβειν.

Γουνός, οὔ, ὁ, subst. [solum fertile,] a fertile spot, a rich soil. Πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἁλωῆς οἰνὸς πέδιοι. λ. 192. SYN. Γαῖα, πέδον. EPITH. Εὐκαρπός.

Γῶν, vid. Γῶα.

Γραιά, ας; γράδιον, ου; γράϊς, γρηῖς, γραῦς, γρηῦς, subst. [anus, vetula,] an old woman, a hag. Πούς, ἀγῆσαι τῇ γραιά. Hec. 168. See also Plut. 688. ψ. 33. Alcest. 56. and τ. 353. SYN. Γεραῖα, πρεσβυτὶς νεκροῦ μορφῇ, νεκῶν ἀμνηνῶν ἀγαλμά.

Γράμμα, ἄτος, τό, subst. [littera scripta,] a letter. Τὰ γράμμα' ἐκτίξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης; Nub. 772. SYN. Σύγγραμμά, γράφῃ, βιβλός, (pl.) λόγοι. PHR. Τὰ τῆς γῆς λήθης φάρμακ' ἀφωνά καὶ φωνοῦντά. See Eur. fr. Palamed.

Γραμματεῖον, ου, τό, subst. [tabellæ, libellus,] a register, a book of accounts, a record. Κάκφερὲ τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λάβῶν. Nub. 19. SYN. Βιβλός, πινάκις.

Γραμματεὺς, ἔως, ὁ, subst. [(1) scriba, (2) nomen magistratus,] (1) a writer, a clerk, a secretary, (2) the name of an officer. Ὅποτε γράφοιτό τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς. Nub. 768.

Γραμματεύω, v. [scriba sum,] to be or officiate as a scribe. Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν' εἰπὲ Σωστράην. Thesm. 374.

Γραμμή, ἡς, ἡ, subst. [(1) linea, (2) carceres,] (1) a line or mark, (2) the lists, the goal. Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου. Eur. Electr. 956. SYN. Βαλβίς, πέραις.

Γραδοῦβης, ου, ὁ, adj. [qui vetulas abigit,] one who drives away old women. Γραδοῦβαι, μῦθοι. Pax 812.

Γραπτός, ἡ, ὄν, adj. [scriptus, pictus,] written, painted. Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ ὑκινθός. Theocr. 10. 28. SYN. Ἐγγραπτός, ἔγγραφός.

Γραπτὺς, ὅς, ἡ, subst. [laniatio cutis genarum,] a scratch, tearing of the cheek. Κνημίδας ῥαπτὰς δέδειτο, γραπτὺς ἀλέεινων. ω. 228. SYN. Ἀμυγμά.

Γραῦς, ἀός, ἡ, vid. Γραιά.

Γραφεὺς, ἔως, ὁ, subst. [scriptor, pictor,] a writer, a painter. Οἰκτεῖρόν ἡμᾶς.

¹ It is remarkable that ι is long here in the thesis, which is rare in Hom. Vid. Herm. Elem. Docti Metr. p. 41.

- ὡς γραφεύς τ' ἀποστᾶθεις. Hec. 806. SYN. Γραμματεὺς, ζωγράφος.
 Γράφη, ἡς, ἡ, subst. [scriptura, pictura,] a picture, painting; a writing. Ἀστέ-
 ρωπὸς ἐν γραφαῖσιν. Phæn. 129. EPITH. Ἀείμνηστος, θεόπνευστος, ψευδής.
 Γράφω, v. [scribo, insculpo, pingo,] to write, to engrave, to paint. See Damm.
 c. 2101. and Wolf's Proleg. to Homer. Keis σκυλᾶ γράφεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου
 ῥῶαῖς. Phæn. 583. SYN. Ἐπιγράφω, ζωγράφω, ἐγχάρασσω, ἐγγράφω.
 Γρηγορέω, v. [vigilo,] to keep awake, to watch, to be vigilant. Τοῦτ' ἐγρήγορεν
 θεῶν ἑκατὶ καὶ ἑξή. Lysistr. 306.
 Γρήνικος, ου, ὁ, P. N. [Granicus,] the name of a river in Asia Minor. Γρήνικός
 τὲ καὶ Αἰσηπος, διὸς τὲ Σκάμανδρος. M. 21.
 Γριπεὺς, ἔως, ὁ, subst. [piscator,] a fisherman. See Ἄλιεύς. Τοῖς δὲ μετὰ γρι-
 πεύς τὲ γέρων, πέτρα τὲ τέτυκται. Theocr. 1. 39.
 Γρίφος, ου, ὁ, subst. [rete,] a net. Οὐδὲν ἄρ' ἀγρίφου διαφέρει Κλέων ὄμιος. Vesp.
 20. SYN. Ἀρκὺς, γαγγᾶμη, δίκτυον.
 Γρύ, s. γρύ, subst. indecl. [(1) minimum, (2) vox porci,] (1) a small chip,
 (2) a grunt, a syllable. Τὸ παρὰ πᾶν οὐδὲ γρύ. Plut. 17.
 Γρύζω, f. ζω, et γρυλλίζω, v. [grunnio, musso,] to grunt, to mutter. Ἄλλὰ
 φέριον, καὶ μὴ γρύζης. Plut. 598. See also Plut. 307. SYN. Ἀναγρύζω,
 μύζω, φωνέω, φθγγόμαι.
 Γρυκτός, ἡ, ὄν, adj. verb. à præced. [mutiendus,] must mutter. Ἄρ' αὖ γρυκτόν
 ἐστὶν ἡμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με. Lys. 657.
 Γρυπαιετός, ου, ὁ, subst. [avis fabulosa, mixta ex aquilarum et gryphorum
 genere,] a griffin, eagle. Γρυπαιετοὺς χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνά.
 Ran. 928.
 Γρύψ, ὅσος, ὁ, subst. [gryps s. gryphus,] a griffin. Γρύψας φύλαξαι, τὸν τὲ μου-
 νεῦπα στρατῶν. P. V. 829. EPITH. Τέτρασκελής.
 Γῦα, et poet. γυία, as, ἡ, subst. [arvum,] land, a field, region. Νότις ἐπέρ-
 χεται γῦας. Phæn. 655. See also P. V. 714. SYN. Ἄρουρα, πλεθρόν, πέλε-
 θρόν. EPITH. Βαθύσπερος, εὐκαρπὸς, πολὺ χρυσός, πίων, ἀνηρότος.
 Γυᾶλόν, ου, τὸ, subst. [(1) cavitas; (2) vola, vallis,] a cavity, a recess, the
 hollow of the hand, a cave, a valley, a capacious goblet. Πᾶρ' αὖ μεσόμεφαλᾶ
 γυᾶλᾶ Φοίβου. Phæn. 244. SYN. Κόιλωμα, ἄγκος, πτύχη, πτύξ.
 Γυγαίη, sc. λίμνη, P. N. [Gygæa,] a lake of Mæonia, in Asia Minor. Υἱὲ
 Πύλαιμενος, τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνη. B. 865.
 Γῦς, ου, ὁ, subst. [bura, pars aratri,] the culter of a plough. Πολλ' ἐπὶ
 καμπύλᾳ καλὰ φέρειν δὲ γῦν, ὅτ' ἂν εὖρης. Hes. Op. 425.
 Γυιάρης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [membris valens,] able-bodied. Ἀμείρον γυιαρκεὺς
 Ἀσκληπίδων. Pyth. 3. 12. SYN. Ἀκμάζων, ισχύων.
 Γυιοβάρης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [membra gravans,] crushing the limbs. Πολλὰ πά-
 λαίσματ' αὖ καὶ γυιοβάρῃ. Agam. 63.
 Γυιοδάμας, ου, ὁ, subst. [qui membra domat,] a limb-subduer, a victorious
 pugilist. Αἰνέω καὶ Πύθων' ἐν γυιοδάμας. Isth. 5. 75.
 Γυιοκόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [membra satians, i. e. fatigans,] wearing out the
 limbs. Καὶ πύθων' ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδωνᾶς. Hes. Op. 66.
 Γυῖον, ου, τὸ, subst. [membrum, artus,] a member, a limb. Οὐρεὺς ἐν βήσσης,
 ὑπὸ τε τρῆμος ἑλλάβε' γυῖα. Γ. 34. SYN. Μέλδος, γόνυ. EPITH. Ἀμαιμάκετον,
 ἀθαλπές, ἐλαφρόν, ἐμπεδόν, θεόν, ὀβριμόν, παναϊόλον, τελεσφόρον, φαιδίμον, ὦκυ.
 Γυιοπέδη, ἡς, ἡ, subst. [pedica,] fetters. Ἀφύκ-τοισὶ γυιοπέδασι πείσων. Pyth.
 2. 75.
 Γυίω, v. [membra frango,] to lame. Γυίωσω μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵπ-
 πους. Θ. 402. SYN. Χωλῶ, βλάπτω.
 Γυλιός, οὔ, ὁ, subst. [vasculum militare, in quo cibus adversatur,] a wicker
 vessel used by soldiers, to carry their provisions. Παῖ, παῖ, φέρ' εἴω δεῦρ' τὸν
 γυλιόν ἐμοί. Ach. 1096.
 Γυλιάχην, ἑνός, adj. [cervicem prælongam et gracilem habens,] taper-necked,
 Γυλιάχην ὄρχηστράς. Pax 789.

Γυμνάζω, v. [in palæstra exerceo, exerceo,] to practise, to discipline, to harass. Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω. P. V. 606. SYN. Ἀπογυμνάζω, ἀσκεῶ.

Γυμνᾶς, ἄδῶς, ὁ et ἡ, adj. [exercitatus,] inured, trained. Κατέχων πόδι γυμνᾶδας ἵππους. Hipp. 1134.

Γυμνῆς, ἥτος, et γυμνήτης, ου, ὁ, subst. [miles levis armaturæ, veles,] a light-armed soldier. Γυμνήτης, ἱππεῖς, ἀρμάτων τ' ἐπιστάται; Phœn. 1163. See also Rhes. 31. SYN. Σφενδονήτης, τοξότης.

Γυμνικός, ἡ, ὄν, adj. [ad exercitationem pertinens, gymnicus,] of or belonging to exercise or activity. Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικούς καὶ γυμνικούς. Plut. 1164.

Γυμνός, ἡ, ὄν, adj. [nudus,] naked, destitute. Γυμνόν μ' ἔθηκάν διπτύχου στόλισμαῖτος. Hec. 1138. SYN. Ἀχίτων, ἀπέπλῦς, ἀνείμων.

Γυμνῶ, v. [nudo,] to render naked or bare, to strip. Λευκάς ἐγύμνον σάρκας, ἐκτεινὼν χεῖρά. Eur. Electr. 823. SYN. Ἀπογυμνῶ, ἐκδῶ, ἀνᾶδερω, ψιλῶ.

Γυναικεῖος, α, ὄν, adj. [muliebris,] of or belonging to woman. Ἐκπάγλως ἡχθηρὲ γυναικείας διὰ βουλὰς. λ. 436.

Γυναικίζω, v. [fœminam ago s. imitor,] to act the woman. Γυναικίεις εὔ, καὶ πῖθάνῳ. b. Πειράσθμαι. Thesm. 268.

Γυναικίσις, ἔως, ἡ, subst. [imitatio muliebris,] a representation of a woman. Πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην. Thesm. 863.

Γυναικοβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a muliere excogitatus,] contrived by woman. Γυναικοβούλους τὲ μητίδας φρένων. Choëph. 624.

Γυναικοκήρυκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mulieribus decantatus,] proclaimed by women, originating in a woman's praise. Γυναικοκήρυκτον ὀλλύται κλέος. Agam. 486.

Γυναικομάνεω, v. [amore mulierum insanio,] to be woman-mad. Γυναικομάνῳ γὰρ, προξένῳ θ' ὕμῳ ἀμᾶ. Thesm. 583.

Γυναικομιμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [mulieres imitans,] imitating a woman, timid. Γυναικομίμοις ὑπτάσμεσιν χερῶν. P. V. 1013.

Γυναικομορφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [formam vel habitum mulieris induens,] woman-like, in the form of a woman. Γυναικομορφὸν ἀγυμένον δὲ ἄστειος. Bacch. 853.

Γυναικοπληθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [muliebris plenus,] full of women. Εὐλλογοὶ γυναικοπληθεῖς. Alc. 955.

Γυναικοποιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mulierem ulciscens,] undertaking to avenge a woman. Γυναικοποιῶν ἀρωγὰν πόλεμων. Agam. 234.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, subst. [mulierum amans,] a lover of women. Καὶ τῷ γυναικοφίλῳ. Theocr. 8. 60. SYN. Γυναιμᾶνης.

Γυναικοφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [muliebri voce præditus,] having a woman's voice. Γυναικοφωνός, ἀπᾶλός, εὐπρέπῃς ἰδεῖν. Thesm. 199.

Γυναικωνίτις, ἰδός, ἡ, subst. [mulierum conclave, gynæceum,] the women's apartment. Εἰτὰ διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν. Thesm. 420. SYN. Παρθένων.

Γυναιμᾶνης, ἔος, adj. [mulierosus,] woman-mad. Δύσπαρι, εἰδὸς ἀριστέ, γυναιμᾶνες, ἡπερδευτᾶ. Γ. 39.

Γυνή, αἰκός, ἡ, subst. [(1) mulier, (2) uxor,] (1) a woman, (2) a wife. Ἡ δ' ἄεκονο' ἀμὰ τοῖσι γυνὴ κίεν' αὐτὰρ Ἀχιλλεύς. A. 348. SYN. (1) Θῆλυς, θήλειᾶ, (2) αἰκοίτις, παρᾰκοίτις. EPIITH. Ἀναλκίς, ἀμύμων, ἀκηδής, ἀστοργὺς, κᾰκὴ, φίλοστοργὺς, φιλόψυχος, δυνατὴς, ἀθλία, ὁμῶλεκτηρὺς, σώφρων, δέξθυμος, βασίλεις, ἐσθλή, ἀμήχανός, κέδνη, ἀρίστη, θυραῖος, δούλη, δόρικτητος, αἰχυμάλωτις, χρηστή, ἀγᾰθή, βάρβαρος, ἀτρεκνός, οἰκείτις, ἀνδρῶς, νεᾰ, δυσμαχῶτατος, γραῖα, ἀμνήστευτος, ἀνδροκτόνος, κᾰκῶτῦχης, δύστηνος, γέραια, τάλαια, βασίλειᾰ, εὐτέκνωτατη, Εὐδός, δεινὴ, τιμῶτατη, θρασύστυμος, φιλᾰτατη, τλήμων, πρόσπολός, κλεινὴ, ἀκρίτῳμυθος, διὰ, δόλοεσσα, δόλοφρονέουσα, βάρθυμος, εὐζωνός, εὐειδής, ἡκῶμος, ὀλῶ, ὁμῶλεκτηρὺς, περικαλλής, πόλυστονός.

Γυνᾰρῖον, ου, τὸ, subst. [nidus vulturis vel cujusvis avis,] a hole in a rock

- where vultures or other birds nestle, a nest. Καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἐτὸς ἡγδῶν, οὐκ ἐλεαίρεις; Equit. 790. SYN. Φωλεῖς, κάλια.
- Γυρὸς, ἁ, ὄν, adj. [orbiculatus, curvus,] circular, round, curved. Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μέλανόχροός, οὐλοκάρηνος. τ. 246.
- Γυρτῶν, ὠνός, et Γυρτώνη, ης, ἡ, P. N. [Gyrtone,] a city in Thessaly. "Ἠλύθη δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνᾶ Κόρωνος. Apoll. 1. 57. See also B. 737.
- Γύψ, υπὸς, ὁ, subst. [vultur,] a vulture. Γυψὶ φέρειν τέταται, εἴνγα δ' ἡνύσε δούλιᾶ Τροία. Troad. 595.
- Γωνία, as, ἡ, subst. [angulus,] a nook or corner. Ἀπὸδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Vesp. 905.
- Γωνίασμός, οὔ, ὁ, subst. [exornatio s. flexus verborum,] the rounding of words. Λεπτῶν τῷ κἀνὼν ἐσβολάς, ἐπὼν τῷ γωνίασμούς. Ran. 956.
- Γωρυτός, οὔ, ὁ, subst. [thecæ arcus,] a case for a bow. Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περικεῖτο φαεινός. Φ. 54. SYN. Ἰδῶκη, φάρετρα, τοξοθήκη.

Δ.

- Δαγὺς, ὕδδς, ἡ, subst. [pupa cerea s. gypsea,] a wax doll. See Rubnk. Timæ. p. 165. 'Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι, κἄλὸν χρῶᾶ πάντῳθεν ἰσα. Theocr. 2. 110. EXP. Στεφάνος περισφίγγων τὴν κέφαλὴν. PHR. Κόσμος ἐγκάρδιος γυναικῶν.
- Δαδίων, ον, τὸ, (dimin. from Δαῖς or δαῖς), a little torch. Φερε δὴ, τὸ δαδίων τὸδ' ἐμβάψω λάβῶν. Pax 959. SYN. Λαμπάδιον.
- Δαδουχέω, v. [facem præfero,] to bear the torch. "Ἡφαιστῇ, δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν. Troad. 343. SYN. Λαμπάδην φέρω, πυρσεύω, φωτίζω, λάμπω.
- Δαείω, κ. δαίω, v. [disco,] to learn. Εὐδουσ', ἡ ἀπανευθεῖ; δειπῇ μοί, ὄφρα, δαείω. K. 425. See also Z. 150. SYN. Αἰδάσκῶμαι, μαρθάνω.
- Δάζομαι, v. [divido,] to divide. Κτήματ' ἀγάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκίᾳ δ' αὖτε. β. 335.
- Δάημων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [peritus, doctus,] skilful, learned. Πρωθῆβαι ἴσαντῷ, δαημῶνές ὀρχηθμοῖο. θ. 203. SYN. Ἐμπειρὸς, ἰδμων, εἰδώς, εὔ εἰδώς, σὺνέτος, εὐσύνετος, ἴστωρ, φράδμων.
- Δαῖηρ, ἐρὸς, ὁ, subst. [mariti frater, levir,] a husband's brother. Δαῖρ ἐμεῖο, κύνος κἀκῶμηχάνων, ὀκρυῶσσης. Z. 344.¹
- Δαιδάλεός, δαιδάλος, et δαιδάλειός, α, ὄν, adj. [(1) affabre factus; (2) varius,] curiously wrought, variegated, polished. Καλῇ, δαιδάλῃ, ἐπὶ δ' ἀργυρέος εὐγὺς ἦεν. I. 187. See also E. 179. et Eur. fr. Eurysth. 9. SYN. Πολυδαί-δάλος, αἰδλός, ποικίλος.
- Δαιδάλλω, et δαιδάλω, v. [(1) artificiose facio s. exorno; (2) variego,] to work with art, to carve, to polish, to adorn. Πάντῳ δαιδάλλων, περὶ δ' ἀντὶ γὰ βάλλῃ φαεινὴν. Σ. 479. See also Olymp. 1. 169. SYN. Ποικίλλω, κοσμέω, αἰάλλω.
- Δαῖδάλος, ον, ὁ, P. N. [Dædalus,] an Athenian distinguished for his talents as an architect and statuary. "Ἡ Δαῖδάλου τέχνησιν, ἡ θεῶν τίνος. Hec. 820.
- Δαῖζω,² f. ξω, v. [divido, disseco, discerpo,] to divide, to rend, to mangle, to tear. "Εξ δὲ διὰ πτυχῆς ἦλθε δαῖζων χαλκὸς ἀειρής. H. 247. SYN. Δαίω, δάζομαι, διατμήσω, διαίρῳ, δαῖζομαι, ἀναρπάζω, διασπῶ, σχίζω, πορθέω.
- Δαῖκτηρ, ἦρος, δαῖκτωρ, ὄρὸς, et δαῖκτός, ἡ, ὄν, adj. [vi cogens; infestus,] tearing, piercing, heart-rending. Δαῖκτηρ γόος, αὐ-τόστονός. Sept. Theb. 910. See also Æsch. Suppl. 795. et Anacr. 42. 10. SYN. Δηῖος.
- Δαιμόνῳ, v. [malo numine teneor; furore corripior,] to be influenced by a dæmon; to be mad. Ἰὼ, ἰὼ, δαιμόνωντες ἄτα. Sept. Theb. 1003. Κἀκὸ δαι-μόνῳ.

¹ Δαέρων, at Q. 762. and 769. is only a dissyllable.

² The first syllable of this word is long. A. 497.

Δαιμονῖον, *ον*, τὸ, subst. [numen,] a deity, dæmon, genius. Τὸ δαιμονῖον κατέκωμάσῃ. Phœn. 363.

Δαιμονίος, *α*, *ον*, adj. [divinus, admiratione dignus, &c.] (1) divine, happy, noble, (2) wretched, infatuated. Δαιμονί', οὐ σέ ζοικέ, κακὸν ὡς, δειδίσεσθαι. B. 190. SYN. Θεῖος, γενναῖος, μακάριος, ἀντιθέος, θαυμαστός, ἀγαστός, εὐδαίμων, κακὸδαίμων, δυσδαίμων, ἀθλίος, μόρσιμος.

Δαιμονίως, *adv*. [(1) divinitus, (2) mire,] in a providential or wonderful manner, wonderfully. Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς. Theocr. Ep. 12. 4. SYN. Θανμάσις, θανμαστὺς.

Δαίμων, *ονος*, *ο* et *η*, subst. [(1) Deus, dea, (2) heros, (3) genius, (4) sors, fatum, (5) animus humanus,] a god, a goddess, a divinity, a deified hero, a dæmon, lot, fate, life. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα; Phœn. 1667. SYN. Θεός, ἀλάστωρ, τὸ δαιμονῖον, μοῖρα, μῦθος, τύχη. EPITH. Ἄγανός, κακὸς στυγερὸς, χάλειπός, πόμπιμος, σεμνός, εὐτυχής, μακάρ, στεργρός, ἐνάλιός, ποντίος, μέγας, ἐμφάνης, πολύστονός, ἐσθλός, ἀφθιτός, δίκαιός, ἀφθνός, δεξιός, ἐπιρρύθιος, σκληρός, ἐπιχθονίος, ἡγαθέος, πλουτοδότης, πόλισσοῦχος.

Δαίνμυι, fut. δαίσω, et Δαινύω, (2) in med. v. Δαίνυμαι, *v*. [(1) epulas do; (2) epulor,] (1) to give a feast; (2) to feast. Ἡτοῖ ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τὰφον Ἀργείοισιν. γ. 309. See also Ψ. 29. et Troad. 777. SYN. (1) Ἑστίαω, εὐνοχέω, δαίω, (2) θοινάω, ἐσθίω, εἰλαπινάζω, τρέφεμαι.

Δάϊος, *α*, *ον*, et *ον*, *ο* et *η*, (apud Tragicos,) adj. [(1) miser, (2) hostilis,] wretched, hostile. Ὡ δαῖα Τεκμησά, δὺςμῶρον γένος. Aj. Fl. 784. SYN. Δήϊός, δάημων, δυσμενής, σεμνός, φθβερός.

Δαῖρα, *contr.* à Δαείρα, *as*, *η*, P. N. [Daira,] a name of Proserpine. Δαῖραν μουνόγενειάν, ἐὼν δέμας ἱκραίνοντο. Apoll. Rh. 3. 846.

Δαῖς, *αιτός*; δαίτη, *ης*; et δαιτός, *υός*, *η*, subst. [epulæ,] a feast, a banquet. Κοινῇ ξυνάφῳν δαῖτᾷ παιδί τῷ νέῳ. Ion. 806. See also K. 217, and X. 496. SYN. Εὐνοχία, εἰλαπίνη, δεῖπνον, ἐράνός, θοίνη. EPITH. Φόνια, ἀνήμερος (Hec.) πίκρα, ὀρεσκόος, ἀνδοῖός, κοινή, εὐδειπνός, ὠμοφάγος, (Eur.) ἀγαθή, ἐρατεινή, ἀτερπής, ἐρίκνης, θάλειά, μὲνσεϊκής, ἔιση, πείρα, ἐπὶράτος, ἐσθλή, στυγερὰ, (Hom.) ἀμβρόσιος, εἰοίμη, πάχεϊά. PHR. See Pyth. 4. 226.

Δαῖς, *ιδός*, *η*, subst. [(1) fax, (2) prælium,] (1) a torch, (2) battle. Νύκτας δ' ἀλλυεσκέν, ἐπὴν δαῖδας παρὰθεῖτο. β. 105. SYN. (1) Δᾶς, (2) μάχη.

Δαιτάλεος, *εως*, *ο*, subst. [hospes,] a feaster, a guest. Ἀκλητὸς ἐρπων δαιτάλεος πάνήμερος. P. V. 1060. SYN. See Δαιτῶν.

Δαίτη, *ης*, *η*; see Δαῖς.

Δαιτρεύω, *v*. [(1) divido cultro; (2) coquum ago,] to carve, to cook, to prepare a feast. Δαιτρεῦσαι τέ, καὶ ὀπτῆσαι, καὶ οἰνόχρησται. ο. 322. SYN. Δαίζω.

Δαιτρός, *ου*, *ο*, subst. [qui carnes dividit,] a carver. Κείμενον, ἐνθάδε δαιτρός ἐφίζεσκεν, κρεῖα πολλὰ. ρ. 331. SYN. Ἀρτάμος, μάγειρός.

Δαιτροσύνη, *ης*, *η*, subst. [scientia carnem dividendi,] the art of the carver at table. Καὶ δοῖω θεράποντέ δαήμυνε δαιτροσύνων. π. 253.

Δαιτῶν, *ονος*, *ο*, subst. [(1) conviva, (2) coquus,] a guest, a cook, a carver. Μέσσω δαιτῶν, πρὸς κλόνᾳ μακρὸν ἐρείσας. θ. 66. SYN. Δαιτάλεος, μάγειρός.

Δαιτός, *υός*, *η*, Vid. Δαῖς. [“Δαιτός semel in Homero legitur.” X. 496. Maltby.]

Δαῖφρων, *ονος*, *ο* et *η*, adj. [(1) bellicosus; (2) prudens,] warlike, prudent. Εἰδεῖς, Ἀτρεὺς νίε, δαῖφρὸνός, ἱπποδάμοιο; B. 23. SYN. (1) Αἰθων, δάϊος, (2) ἔμφρων, ἐχέφρων, ἐχέθυμος, σὺνέρως.

Δαίω, *v*. [(1) distribuo, (2) epulum præbeo, (3) i. q. καίω, uro,] to divide, to distribute, to give a feast, to burn. Παιδὸς δαίσόμεν ὑμεναίους. Iph. A. 123. SYN. (1) Δαῖκόπτω, (2) δαίνμυι, (3) ἀνᾱκαίω, ἀνᾱπτω.

Δάκεθυμός, *ον*, *ο* et *η*, adj. [animum mordens,] heart-rending. Πάρων, ἀνικ' ἐξάνη δάκεθυμός ἀτα. Philoct. 715. SYN. Ἀνίαρός, (see Ἀνίαρός,) αἰνός, δηξίθυμος.

Δᾱκνάζω, *poët.* et δᾱκνω, *v*. [mordeo,] to bite, to sting, to annoy. Ἐφράνται

στῆνέ καὶ δάκνά-ζου. Pers. 577. See also Iph. A. 689. SYN. Κεντῶ, ἐνόχλω, καθάπτομαι.

Δάκως, ἔως, τὸ, subst. [fera,] a creature that bites, a ravenous animal. Πολέμιφ, δίκας παρὰνδμφ δάκει. Troad. 284. (a double dochmiac.) SYN. Δάκετον, ἐχιδιᾶ, θηρίον. EPI TH. Θήρειον, δύστοκον, ἄφθογγον, βλάβερρον, βλῶσῶρον, φοίνιῶν, ὀλοῶν.

Δάκρῶ, ὄς, poet. δάκρυᾶ, ἄτος, et δάκρῶν, ου, τὸ, subst. [lacryma,] a tear. Κλυουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρῶ; Hec. 298. See also Androm. 92. et Herc. F. 1201. SYN. Λιβός, ἱκμάς. EPI TH. Χλωρὸν, πεύκινον, οἰκτρὸν, θάλλερδον, ἄθροῶν, ἀνοικτρὸν, πόλιον, πένθιμον, πῶθεινον, ἐλῆεινον, τέρειν, θερμὸν, πίκρὸν, αἰνὸν, ἀλγεινὸν, αὐᾶλῶν, γλυκῦ, πόλυστόνον, κρῦερρον. PHR. Ὁφθαλμοτεγκτος πλημμυρίς.

Δάκρῶγγονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymas ciens,] tear-producing. Δακρῶγγονὸν Ἄρη. Æsch. Suppl. 685.

Δάκρῶεις, εσσα, ἐν, adj. [lacrymabundus,] shedding tears, weeping. Δακρῶειν γέλασσα, πόσις δ' ἐλῆσε νοήσας. Z. 484. SYN. Ἀριδάκρως, πόλυστόνος. PHR. Δάκρῶσι μυδάλεῶς, ὅμῃ δακρῶις πεφυρμένους.

Δάκρῶπότης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [ad lacrymas proclivis,] inclined to weeping, lamentable. Λιγᾶ βάρῃ δακρῶπότη. Æsch. Suppl. 112.

Δάκρῶπλώ, (alii Δάκρυ πλώ,) ν. [lacrymis exundo,] to swim in tears. Φῆ δε δάκρυπλῶειν βέβαρητᾶ με φρένας οἶνω. τ. 122.

Δάκρῶρῶω, ν. [lacrymis fluo,] to shed tears. Ἐπαιρὲ λευκὸν κρᾶτᾶ, μὴ δάκρῶρῶει. Eur. Suppl. 299. SYN. Δάκρῶπλώω, δάκρῶω, θρηνῶω, κλαίω, ὑδύρῶμαι. PHR. Νᾶμ' ἐκχῶ δάκρῶρῶον, δι' ὅσων νᾶμ' ἔχω δάκρῶρῶον, ὀφθαλμοτέγκτω δεύομαι πλημμυρίδι.

Δάκρῶρῶος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymas fundens,] shedding tears, weeping, mournful. Ἄλλ' ἡσῶχαζε, καὶ δάκρῶρῶους τέκνων. Herc. F. 98.

Δάκρῶσίστακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymis stillans,] shedding tears. Τυχας, Προμηθεῦ δακρῶσί-στακτόν. P. V. 406.

Δάκρυτός, ἡ, ὄν, adj. verb. [desplendus,] wept over, cherished with tears, deplorable. Δάκρυτ' ἄγαν, ὧ ξύγγον' αἰτία δ' ἐγώ. Eur. Electr. 1181. SYN. Ἀξιοθρηνός, δυσδάκρυτός, αἰακτός.

Δάκρῶχῶ, ν. [lacrymas fundo,] to shed tears. Ὡς φᾶτὶ δακρῶχῶν τοῦ δ' ἐκλύε πότνιᾶ μήτηρ. A. 357.

Δάκρῶω,¹ ν. [lacrymor,] to weep. See κατείβωμαι. Τοιαῦτᾶ χαίρειν καὶ δάκρῶσθαι παρᾶ. Sept. Theb. 720. SYN. Δάκρῶρῶω, θρηνῶω, κλαίω, ὑδύρῶμαι, ὀλοῶζω. PHR. Δάκρῶν ῥήξαι θερμᾶ νάματᾶ, θερμᾶ τέγγειν δάκρῶ στυνάχαῖς.

Δακτύλιδιον, ου, τὸ, subst. dimin. a δάκτυλος, [(pedis) digitulus,] a little toe. Τὸ δακτυλιδίον πιέζει τὸ ζῦγον. Lysistr. 418.

Δακτύλιος, ου, ὁ, subst. [annulus,] a ring. Καὶ νῦν ἀπῶδος τὸν δακτυλίον, ὥς οὐκ ἐτί. Equit. 947. SYN. Σφραγίς, σημειῶν.

Δακτύλοδεικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui digito monstratur,] pointed at, conspicuous. Πᾶσι βροτοῖσιν δακτύλοδεικτον δ'. Agam. 1303.

Δάκτυλος, ου, ὁ, et in plur. δάκτυλοι, οἱ, et δάκτυλά, τὰ, subst. [digitus,] a finger, or toe. Ἄκροισι δακτύλοισι πορθμῶων ἱχθῶς. Iph. T. 267. (On tiptoe.) EPI TH. Ἄπαλος, ἀπαλόχρῶς, ἐκηβόλος, ἐντροχός, θῶς. PHR. Χέρῶν ἄκροι κτένῆς.

Δάλις, et δαλός, Dor. pro Δήλις et Δήλος, q. v.

Δαλός, οὔ, ὁ, subst. [titio, torris,] a torch, a firebrand. Δούπησεν δὲ πῆσων, δαλός δὲ οἱ ἐκπέσῃ χειρῶς. O. 421. SYN. Δῆς, λαμπᾶς. EPI TH. Αἰθόμενος, αἰθοψ, εὐφειγγής, φῆραυγής, τηλαυγής, σῆλασφῶρος.

Δάμάζω, δαμάλιζω, δαμάω, δαμνάω, δάμνημι, ν. [domo, subigo,] to subdue, to reduce, to overpower. Ἡ ἡδὴ ὑπὸ χερσὶ Μῆνοιτιάδᾳ δαμάσσω. Π. 438.

¹ The young scholar will do well to recollect that the penult. of the verb δακρῶω is long, and of the substantive δάκρυον is short. Thus δάκρῶν is a tear, δάκρυδον, the neuter participle from δακρῶω.

See also Pyth. 11. 38. X. 271. λ. 220. et E. 746. SYN. Ἀτύζω, βιάζω, κατὰ-
τρίχω, τῖθασσένω, ὑπὸτάσσω, ἀναίρω, ἀποκτείνω.

Δαμᾶλῖς, εὖς et ἰὸς, et δαμᾶλη, ης, ἡ, subst. [juvenca, vitula,] a heifer, a calf. Πολλάι δ' αὖ δαμᾶλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. Theocr. 1. 75. See also Æsch. Suppl. 355. EPIITH. Λευκὴ, μυκωμένη.

Δαῦαρ, ἀρὸς, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Πρὸ γόνους δαμαρτες δυσμένεις αἰεὶ ποτὲ. Ion 1328. SYN. Ἀκοιτῖς, πᾶράλεκτρος, κοινὸλεκτρος.

Δαμᾶσίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hominis domans,] man-subduing. Δαμᾶσιμ-
βροτοῦ αἰχμᾶς. Olymp. 9. 115.

Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, q. v.

Δανάη, ης, ἡ, P. N. [Danaë,] the daughter of Acrisius, and mother of Perseus. Οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ἐνὶ πημάτ' ἀνέτλη. Apoll. 4. 1091. EPIITH. Καλλι-
σφύρος, Ἀκρισιῶνη, ἡκκόμυς.

Δανάοι, et Δαναῖδες, ὧν, οἱ, P. N. [Danai,] the Greeks. Τρῶας δ' ἐκλιναν Δα-
ναοί· ἐλε δ' ἄνδρά ἑκαστὸς. E. 37. See also Iph. A. 337. SYN. see Ἀχαιοί. EPIITH. Αἰχμηταί, ἥρωες, θεράποντες Ἄρηος, τὰχὺπῳλοι, φίλοπτύλεμοι, ἀσπισταί,
ἰφθίμοι, ὀλλυμένοι, ἄκροι, χαλκεῶπλοι, καρτέρουμοι.

Δανάος, οὔ, ὁ, P. N. [Danaus,] the son of Belus, king of Lydia, and brother of
Ægyptus. Fabulous history relates that he had fifty daughters, and his
brother fifty sons. Δανάος, ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοστῶν. Æsch. Suppl. 325.
EPIITH. Ἀρχεκάκος, λιπὸπάτρις. See Eur. fr. Arch. 2.

Δάνειζω, f. σω, v. [mutuum do; et in med. voc. mutuum peto aut accipio,]
to lend money at interest; m. v. to borrow at interest. Ἐς χοιριδίον μοι νῦν
δάνεισον τρεῖς δράχμας. Pax 374. SYN. Ὀβολοσῶναι, μετὰδίδωμι.

Δάνεισμός, οὔ, ὁ, subst. [fœneratio,] the lending out of money upon interest,
usury. Πικρὸς δάνεισμός ἦλθε τῷ θανάτῳ νῦν. Eur. El. 858. SYN. Τόκος.

Δανὸς, ἡ, ὄν, adj. [aridus,] parched, dry. Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξυλὰ δανὰ
κέασσαι. o. 321.

Δανός, εὖς, τὸ, subst. [(1) donum, (2) mutuum fœnus,] a present, a debt.
Μεγάλους ἐξέφύγεν δάνεων. Call. Ep. 50.

Δαός, εὖς, τὸ, subst. [lumen, fax, lampas,] a light, a torch, a lamp. Αἱ δ' ἴσῃν
ἐκ μεγάρου, δαὸς μετὰ χερσίν ἐχουσαι. δ. 300. SYN. Δας, φᾶος, φλόξ, φέγγυς,
αὐγή, λαμπάς, δαλός, φανός, πῦρ.

Δαπάνᾳω, v. [impendo, erogo, sumptus facio,] to spend, to waste, to defray
the expense. Βουλόμενος τοῦτον μηδὲν δαπάνασθαι. Plut. 588. SYN. Ἀνα-
λίσκω, καταφθείρω.

Δαπάνη, ης, ἡ, subst. [impensum, sumptus,] expensæ, cost, wastefulness. Δα-
πάναισι φρουδᾷ, διαφύγονθ' ὑπ' ἀργίας. Herc. F. 591. SYN. Ἀνάλωμα.

Δαπέδον, ου, τὸ, subst. [(1) pavimentum, (2) solum,] pavement, ground. Εἴθε
γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις. Hipp. 230. SYN. Οὔδας, ἐδάφος, πέδιον, γῆ.

Δάπῆς, ἰδὸς, ἡ, pro τάπῆς, subst. [tapes,] a carpet. Οὐτ' ἐν δάπῃσιν τίς γὰρ
ὑφαίνειν ἐθέλῃσει, χρυσίου ὄντος; Plut. 528.

Δάπτω, et δαρδάπτω, v. [dilanio, devoro,] to tear with the teeth, to devour,
to consume. Λευκὴν ἐδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμωνος. Med. 1186. See also
π. 315. SYN. Βίβρωσκω, ἐσθίω, κάτεσθίω, διασπάρασσω.

Δαρδανίδης, ου, (Æol. αῶ), ὁ, et Δαρδανίς, ἰδὸς, ἡ, patronym. [Dardani satus,]
a descendant of Dardanus. Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης, Πριάμος κατὰ μῦθον εἰπέ.
Γ. 303. See also Σ. 339.

Δάρδανός, Δαρδανίος, ου, et Δαρδανίων, ὧν, ὁ, [nomen gentile,] Dardanian or
Trojan. Κέκλυτέ μεν, Τρῶες, καὶ Δάρδανοί, ἡδ' ἐπίκουροι. Γ. 456. See also
B. 819. and Θ. 154. SYN. Ἀρχιμάχοι, μένεπτύλεμοι.

Δαρεικός, οὔ, ὁ, subst. [nummus Persicus aureus,] a darique, a coin so called
from Dareios, worth 20 Attic drachms, or about 12s. 6d. of our money. Καὶ
Δαρεικοὺς, ἀπάνῃ πλουτῶν. Eccles. 602.

Δαρειογένης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [Dario satus,] sprung from Darius. Δαρειογένης.
Pers. 6.

¹ Some read πολλὰ for δανά: δανωτάτ' is used, Pax 1134.

Δαρείος, ου, ό, P. N. [Darius,] the name of two kings among the Persians.

¹ Ἦρχε δὲ Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβάδου. Aves 484.

Δάρης, ητός, ό, P. N. [Dares,] a Phrygian who was said to have written the history of the Trojan war. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἰδὼν νῆε Δάρητος. E. 27.

ΕΡΙΤΗ. Ἀμύμων, ἀφνειός, ἱερεὺς Ἡφαίστοιο.

Δαρθάνω, f. δαρθήσμαι, 2. a. ἐδαρθῶν, per metath. poet. ἐδράθων, v. [dormio,] to sleep, to repose. Ἐδράθην ἐν προδῶμῳ· χλαῖναν δ' ἐπέσασμέν ἡμεῖς. v. 143.

SYN. Εὐδῶ, κάθευδῶ, ὑπνῶω, βριζῶ.

Δαρῶβιός, ου, ό et ή, adj., Dor. pro δηρῶβιός, [diuturnus,] long-lived. Δαρῶβι-οῖσι θεοῖσιν. Sept. Theb. 520.

Δαρῶς, Dor. pro Δηρῶς, q. v.

Δᾶς, δαδός, ή, subst. [fax, tæda,] a torch. Στεφάνον γὰρ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύ-εται. Plut. 1042. SYN. see Δαλός. ΕΡΙΤΗ. Αἰθαλῶεσσά, φλόγερά.

Δάσκειός, ου, ό et ή, adj. [umbrosus,] thickly shaded. Εἰ δὲ κεν ἐς κλιτὸν ἀνά-βας καὶ δάσκεϊον ὕλην. e. 470.

Δασμός, οῦ, ό, subst. [(1) divisio, (2) tributum,] division, distribution, tribute. Χεῖρες ἔμαί διέποντο· ἅτᾳρ ἦν ποτὲ δασμός ἰκηται. A. 166. SYN. Τέμενός, τέλός, φόρος.

Δασμῶφόρεω, v. [tributum solvo,] to pay tribute. Οὐδ' ἐτὶ δασμῶφόρουσιν. Pers. 592.

Δασπληγίς, ιδός, ή, adj. [ferox, terrorem incutiens, dira,] furious, terrible, dreadful.¹ Χαῖρ', ἔκατα δασπληγί, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὁπάδει. Theocr. 2. 14.

SYN. Αἰνή, χᾶλεπή.

Δασυθρίξ, τριχός, ό et ή, adj. [hirsutos capillos habens, villosus,] having thick hair, very shaggy. Ἐκ μὲν γὰρ λασιόιο δασυτρίχος εἶχε τραγοῦ. Theocr. 7. 15.

Δασυκερκός, ου, ό et ή, adj. [villosam caudam habens,] having a bushy tail. Μῖθεω τὰς δασυκερκὸς ἀλωπέκας, αἱ τὰ Μικῶνός. Theocr. 5. 112.

Δασυμαλλός, ου, ό et ή, adj. [lanosus,] having thick wool. Ἀρσένες οἷτες ἦσαν εὐτρεφέες δασυμαλλοι. i. 425.

Δᾶσύνω, v. [denso; pilosum reddo,] to thicken; to render hairy. Ἐρρίψα πρῶτον, ἵνα δᾶσουνθείην ὅλη. Eccles. 66.

Δασυπῶγων, ωνός, ό et ή, adj. [densam barbam habens,] thick-bearded. a. Μῶν ὁ δασυπῶγων; b. οὐχ ἑώρας πώποτῃ; Thesm. 33.

Δᾶσῦς, εἰᾶ, ὅ, adj. [(1) densus, (2) hirsutus,] thick, hairy, thickly set. Εἶσεν δ' εἰσαγάγων, ῥώπας δ' ὑπέχευε δᾶσειας. ξ. 49. SYN. Πύκνός, λασιός, τραχύς.

Δᾶσυστερνός, ου, ό et ή, adj. [hirsutum pectus habens,] having a hairy chest. Ψυχρὸς ἔων διᾶσσι, δᾶσυστέρνων πὲρ ἑόντων. Hes. Op. 512.

Δατέσμαι, v. [(1) divido, lacero, (2) absumo,] to divide, to tear, to mangle, to decide. Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἱπποὶ ἐπισώτροις δατέοντο. Υ. 394. SYN. Ἐνδά-τεῖσμαι, δατέω, δαζέσμαι, μερίζω.

Δατήριός, α, ὅν, adj. [dividens,] dividing. Ὅψεις, πατρῶων χρημάτων δατήριοι. Sept. Theb. 708. See also 942.

Δατήρης, οῦ, ό, subst. [divisor, distributor,] a divider, distributor. Δατήρης Ἄρης. Sept. Theb. 942.

Δαυλός, οῦ, ό et ή, adj. [expon. Hesych. δασὺς, densus, obscurus,] thick, ob-
scure. Δαυλοὶ γὰρ πρῆπιδων δά-σκιοί τε. Æsch. Suppl. 92. SYN. Κάτηρέφης.

Δᾶφνη, ης, ή, subst. [laurus,] the laurel, or bay-tree.² Καλλίστας προπύλευμα δάφνας. Ion 113. ΕΡΙΤΗ. Εὐερνής, θεσπέσιός, ἱερά, Δελφίς, Πιθική, εὐθαλής.

Δᾶφνηφόρος, ου, ό et ή, adj. [laurum gerens, lauro redimitus,] bearing laurel, crowned with laurel. Δᾶφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς. Æsch. Suppl. 709.

Δᾶφνινός, η, ὅν, et δᾶφνώδης, εὖς, ό et ή, adj. [laureus, laurinus,] made of laurel. Οἶδν ὁ τῷ πολλανὸς εἰσεῖσάθ δᾶφνινὸς ὄρηξ. Call. 2. 1. See also Ion 76.

Δᾶφνις, ιδός, ό, P. N. [Daphnis,] a name frequently occurring in bucolic

¹ For an excellent illustration of the meaning of this word, see Ruhnk. Epist. Crit. p. 242.

² See Martyn's Virg. The fabulous story of Apollo and Daphne does not appear to be alluded to by any Greek Poet anterior to the time of Ptolemy Philadelphus.

poetry. Δάφνιδι τῷ χάριεντι σὺνήντετὸ βουκῆλεον τι. Theocr. 8. 1. EPI TH. Τάλας, δὺσέρως, λευκοχρως.

Δάφεινός, et δάφεινός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [valde cruentus, cædis avidus,] stained with blood, bloody, greedy of slaughter. Εἰμὰ δ' ἐχ' ἀμφ' ὤμοισι δάφεινέον αἱματῖ φωτῶν. Σ. 538. See also Alceste. 598.

Δε, conj. [et, sed,] and, moreover, also, but. SYN. Ἄταρ, ἐπειτὰ, τε, καί. Δεδίσκομαι, et δειδίσκομαι, v. [dextra manu data excipio aliquem,] to shake hands with and welcome. Στῇ δ' ἵππων προὔπαροιθε' δεδισκόμενος δὲ προσηύδα. ο. 150. See also γ. 41.

Δεῖλός, pro Δηλός, [manifestus,] K. 466.

*Δεῖ, f. δέήσει, v. [oportet,] it behoves, it ought. Οὐ ποικίλων δεῖ τάνδεχ' ἐρμηνευμάτων. Phœn. 480. SYN. Χρῆ, προσήκει, πρέπει.

Δειδίσσω, f. ξω, v. [terreo; in med. v. metuo,] to terrify; in the mid. v. to fear.

Δαιμῶνι, σχεδὸν ἐλθε' τῇ δειδίσσεαί οὕτως. N. 810. SYN. Ἀποτρέπω, φύβω.

Δημὰ, αἶος, τὸ, subst. [precatio, petitio,] a want, a request. Τὸ δημὰ τῆς νύμφης, ὃ δεῖται μου σφόδρα. Aves 1058. SYN. Εὐχή, πρόσευχή, εὐχολή, ἄρά.

Δεῖγμα, αἶος, τό, subst. [documentum, specimen,] an exhibition, a specimen, proof, pledge. Τροπαῖα δεῖγματ' ἀθλίων πρόσθεγματων. Eur. El. 1174.

Δειδήμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [meticulosus, timidus,] timid, cowardly. Ἄλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἥ τε κεν ἦδη. Γ. 56.

Δεῖδω, v. [timeo, vereor,] to fear. Δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἐλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. ε. 473. See also δ. 825. SYN. Δειμαίνω, φύβεσθαι, δειλιάω, ὀκνέω, ὀρρωδέω, ταραβέω, τρέμω. See Τάρασσμαι.

Δειλιῶω, v. [moror usque ad vesperam,] to tarry until evening, to stay to supper. Ἐσσεταί οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἐρχεῖς δειλιήσας. ρ. 599. SYN. Εὐδιάω.

Δειλίνος, ἡ, ὄν, et δείελος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [vespertinus,] setting in the evening, evening; late. Δειλινὸν κλίνοντός ὑπὸ ζῶφον ἡελιοῦ. Apoll. 1. 452. See also Φ. 232.

Δεικᾶνάσμαι, et Ion. δεικᾶνάσσω, v. [comiter et benigne excipio, Hom.; porrigo, Theocr.] to receive, to entertain. Ἡδὺ γελῶντες, καὶ ἐ δεικᾶνωντ' ἐπέεσσιν. σ. 110. See also Theocr. 24. 56. SYN. Δεξιᾶμαι, γεραίρω, προσαιδῶ.

Δεικνύω, et δεικνυμί, f. ξω, v. [ostendo, indico,] to show, to discover, to prove. Δεικνύε δὲ δμῶεσσι, θέρους ἐπὶ μέσσοι ἐόντός. Hes. Op. 500. See also Ion 1340. SYN. Ἀναφαίνω, φάνερῶω, σημαίνω.

Δειλαῖος, δειλαῖρος, α, ὄν, et δειλαῖριων, ωνός, ὁ, adj. [timidus, miser,] timid, cowardly, wretched. Οἱμοὶ κακῶδαίμων, ὡς ἀπολωλὰ δειλαῖος. Plut. 850. See also Plut. 974. et Pax 192. SYN. Δειδήμων, δειλός, ἐλεεινός, ἀθλιός, τάλαιπαρός, μάταιος.

Δεῖλη, ης, ἡ, subst. [tempus pomeridianum vel ante meridianum,] evening, twilight in the morning or evening. Ἡ ἡώς, ἡ δεῖλη, ἡ μέσση ἡμᾶρ. Φ. 112. SYN. Δεῖλλον, βούλυτός, ἐσπέρα, κνέφας.

Δειλία, as, ἡ, subst. [timiditas,] timidity, cowardice. Τὸν δειλία προδόντᾱ καὶ κακάνδριζ. Aj. 1033. SYN. Ἀτολμία, φόβος.

Δειλός, ἡ, ὄν, adj. [timidus, miser,] cowardly, wretched, miserable. Ἡ γὰρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς κάλειοιμην. A. 293. SYN. Δεῖλαιός, εὐλάβης, ἀσθενής, κακός, τάλας, πύνηρος.

Δεῖμα, αἶος, τὸ, subst. [metus,] fear, consternation. Συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δειμάτων. Med. 286. SYN. Φόβος, δέος, δειλία. EPI TH. Χλδερῶν, ἀλεγεινόν, ἀμείλιχόν, ἀργαλέον, ἀναιδές, λευγαλέον, δαιμονῖον, δεινόν, νυκτίπλαγκτόν, πέλωρόν, ῥιγηλόν, στυγερόν, τρομέρον, χλωρόν.

Δειμαίνω, f. ἀνώ, v. [timeo,] to fear. Ἄλλ' ἐμὲ τ' αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειματοῦσα. Apoll. 4. 796. SYN. Δεῖδω, φύβεσθαι, ἐκφύβεσθαι.

Δειμάλεις, α, ὄν, adj. [terribilis,] terrible. Ἀντάρ ἐπειτὰ κέρανον, δειμᾶλεον Αἰὼς ὅπλων. Batrach. 278. SYN. Ἄντυγλός.

Δειματῶω, v. [perterrefacio,] to terrify, to alarm. Ἐπ' αὐτὸ τοῦτο· δειματομένη δ' ἐγώ. Androm. 42.

¹ On the different governments of δεῖ and χρῆ, see Porson. Orest. 660.

Δειμὸς, οὐ, ὁ, subst. [terror,] terror. 'Ὡς φάτο' καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε. O. 119.¹

Δεινόθετης, ου, ὁ et ἡ, adj. [maleficus,] mischievous. Κῶρος δεινόθετης, κῆκδ-μάχανός αἰνὰ διδάσκων. Mosch. Ep. 8.

Δεινόπους, πόδος, ὁ et ἡ, adj. [cujus adventus gravis est,] dreadful-footed, moving with terrible steps. Ἐλᾷ πὺτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἄρά. C. R. 417.

Δεινός, ἡ, ὄν, adj. [(1) universe, qui est in aliquo genere multus, vehemens, excellens; unde specialim, (2) dirus, horribilis, (3) solus, (4) validus, (5) improbus,] fearful, formidable, commanding, terrible, clever, strong, cruel.

Δεινήν, ἡν περὶ μὲν πάντη Φόβος ἐστὲφάνωτο. E. 739. SYN. (2) Φόβερός, χαλ-επὸς, πάλαιμαῖος, βιαίος, αἰνός, (3) δάημων, σφύος, ἐμπειρός, ἐπιτήδειος, ἱκάνος, (4) ἰσχυρός, μέγας, (5) ἀκήλητος, ἀτάσθαλός, ἀλαστός, δυσχερής, πάνουργός.

Δεινωπός, οὐ, ὁ et ἡ, et δεινώψ, ὠπός, adj. [adspectu terribilis,] fierce-looking. Δεινωποί, βλυσοῖοι τε δαφοῖνοι τ' ἀπλητοί τε. Hesc. Scut. 250. See also C. C. 85. SYN. Γοργωπός, γοργώψ, δειματώδης, φόβερός.

Δεινῶς, adv. [terribili modo, sollerter,] terribly, cleverly. Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μεираῖκόν οὐ Διτρεφής. Av. 1442.

Δειπνέω, v. [cæno,] to sup, to feast, to eat. 'Ἄλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νύμον. Eccles. 988. SYN. Βίβρώσκω, ἐσθίω, δορπέω, δαίνυμαι, δειπνὸν αἰρέω.

Δειπνησὸς, οὐ, ὁ, subst. [tempus cœnandi,] supper-time. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησ-τός ἐην, καὶ ἐπήλυθέ μῆλ' α. p. 170.

Δειπνητικῶς, adv. [laute, opipare,] elegantly, sumptuously. Κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς. Acharn. 1015.

Δειπνίζω, v. [cœnam præbeo,] to prepare a supper, to entertain. Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοὴν ἐπὶ φάτῃ. λ. 410. SYN. See Δαίνυμι.

Δεῖπνόν, ου, τὸ, subst. [(1) cœna, (2) cibus, (3) convivium,] (1) supper, (2) food, (3) a repast. 'Ἄλλ' ἀμφὶ δεῖπνόν οὐσι προσβάλω δόρυ; Phœn. 740. SYN. Δόρπον, δόρπος, βρώσις, γάμος. EPITH. Ἀβρόν, ἀμβρόσιόν, γάμήλιον, εὐτρεπές, λαμπρόν, λιπαρόν.

Δειπνολόχη, ης, ἡ, adj. [quæ convivis insidiatur,] a woman who plots against her guests. Δειπνολόχης ἡ τ' ἀνδρὰ καὶ ἱφθιμόν περ εὐντά. Hes. Op. 702.

Δειρᾶς, ἁδός, ἡ, subst. [jugum montis,] a cliff, the ridge of a mountain. Ὅροις, γείτων δειράδος Κάρυστίας. Iph. T. 1452. See also Philoct. 491. SYN. Κολώνη, κορυφή, λόφος.

Δειρή, et δερή, ης, ἡ, subst. [collum,] the neck. Δειρῆς νασμῶ μελάνανγεῖ. Hec. 151. See also Mosch. 2. 94. SYN. Ἀύχην, τράχηλός. EPITH. Ἀπᾶλή, περὶκαλλής, ἱέρα, χρυσόφωρος, λευκή.

Δειροτόμειω, v. [jugulo,] to cut the throat, to murder. Αἰρήσει μὲ καὶ ὥς, καὶ ἀνάγκιδά δειροτόμησει. Φ. 555. SYN. Καρατόμειω, ἐκτραχηλίζω.

Δεισήνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [virum metuens,] man-fearing. Νεικέων² τέκτονά σύμφυτον, οὐ δεισὴν ὄρ' αἰμνει. Agam. 148.

Δεκά, adj. indecl. [decem,] ten. Πολλὰς σέληνας, δεκά διελθούσας ἔτη. Helen. 114.

Δεκάδωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decem palmos habens,] ten palms long. Τρισπύθα-μον δ' ἀψὶν τάμνειν δεκάδωρῶ ἁμάξῃ. Hes. Op. 424.

Δεκάκις, adv. [decies,] ten times. Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τῶσα δοίη. I. 378.

Δεκάμηνος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [decem menses natus,] ten months old. Ἡρακλέα³ δεκάμηνον εὐντά πύχ' α Μιδεαῖς. Theocr. 24. 1.

Δεκάμινους, ου, ὁ, adj. [qui s. quod decem minarum est,] worth ten minæ. Τὶ δαὶ δεκάμινω τῷδ' ὠράκος κῦναι. Pax 1224.

Δεκάμφορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decem amphoras capiens,] containing ten barrels. Κρατῆρ' α δ' ἐξέπλησεν ὥς δεκάμφορον. Cycl. 387.

¹ Δεῖμος et φόβος are by some said to be the sons, by others the horses, of Mars.

² Νεικέων is here a dissyllable, and scanned as if it were Νεικῶν.

³ Ἡρακλέα must be scanned as if it were Ἡρακλᾶ.

- Δεκάπους, πῶδες, adj. [qui s. quod decem pedum est,] having ten feet. Ὅταν ἡ δεκάπουρον τὸ στοιχείον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Eccles. 648.
- Δεκάς, ἄδός, ἡ, subst. [numerus denarius, decuria,] the number ten, ten. Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεθ' Ἀχαιοί. B. 126.
- Δεκάσπυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quo decem sementes factæ sunt,] in which there have been ten sowings. Πρύμνηθεν οὖρον, ὡς δεκάσπυρον χρόνῳ. Troad. 20.
- Δεκάτεμνᾶ, ἄτος, τὸ subst. [decima (pars),] the tithe or tenth part. Εἰσάτω, τῶν κερδεῶν δεκάτεμνᾶτ'· καὶ γὰρ εὐξάθ' οὕτως. Call. Ep. 40.
- Δεκάτος, η, ὄν, adj. [decimus,] the tenth. Δεκάτῳ δὲ σήμενός ἐν κύκλῳ. Ion 1487.
- Δεκάχιλοι, pro δεκάκισχιλιοι, adj. [decies mille,] ten thousand. Ὅσσον τ' ἐν-νεᾶχιλοι ἐπιάχον, ἢ δεκάχιλοι. Ξ. 148.
- Δεκέτης, ἔος, ὁ et ἡ, et δεκέτης, ἰδός, ἡ, adj. [decennalis,] ten years old, ten years long. Δεκέτεις ἀλλήληντὸ νεοὶ λόγχαῖς. Androm. 306. See also Lysistr. 643.
- Δέκτης, ου, et δέκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [susceptor,] one who receives, a beggar. Δεκτῇ, ὅς οὐδεν τοῖός ἐην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. δ. 248. See also Eumen. 204.
- Δελεῖα, ἄτος, τὸ, subst. [esca; illecebræ,] a bait, a decoy, an allurement. Φύλον διδουσα δελεῖα ἀνδρὶ σῶν τρώπων. Troad. 702. SYN. Θέληγητρὸν, θέλκτρὸν, θελκτῆριον, ἀπατη, δολός, εὐγέ. EPI TH. Ἡδῦ.
- Δελτογράφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui aliquid in pugillares refert,] recording. Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾶ φρένι. Eumen. 275.
- Δελτοῦμαι, v. [in memoria quasi in tabula inscribo,] to write a thing on the memory as on a tablet, to remember distinctly. Αἰνῶ, φύλαξαι τὰμ' ἐπη δελτομεῖνας. Æsch. Suppl. 177.
- Δέλτος, ου, ἡ, subst. [tabulæ, pugillares,] a tablet, a record. Τί δὴ πύθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χερσός. Hipp. 859.
- Δελφᾶκίον, ου, ὁ et ἡ, subst. [porcellus lactens,] a sucking pig. Οἱμοὶ κακὸδαίμων, δελφᾶκίον γενήσεται. Thesm. 244. SYN. Χοιριδίον.
- Δελφᾶκῶμαι, v. [succresco in porcam,] to grow up into a sow. Νῆα γὰρ ἐστίν, ἀλλὰ δελφᾶκουμένα. Acharn. 786.
- Δελφικός, ἡ, ὄν, et Δελφῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Delphicus,] belonging to Delphi, Delphian. Θᾶνεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρᾴ Δελφικῷ ξίφει. Orest. 1672. See also Orest. 1096.
- Δελφίνιος, οὔ, ὁ, subst. [(1) cognomen Apollinis; vel (2) Δελφινίον, ου, τὸ, templum ejusdem Dei,] (1) a surname of Apollo, or (2) a temple of Apollo. Ὡς ἐμοὶ εὐχεσθαι Δελφινίῳ. H. Apoll. 495.
- Δελφίν, et δελφῖς, ἴνός, ὁ, subst. [delphin, piscis,] a dolphin, a sea-fish resembling a pig. Δελφινάς τε κύνας τε καὶ εἰπὸθι μεῖζον ἔλῃσι. μ.96. EPI TH. Μεγαλήτης, φίλανδρος, ἀλτῖρῆφς, ἀλῖος, θάλασσιός, ποντοπύρος, θάλασσοπλαγκτός.
- Δελφοί, ὦν, οἱ, subst. [Delphi,] Delphi, a city in Phocis. Κούδ' εἰς Δελφούς, οὐδ' εἰς Ἀμμων. Av. 618.
- Δέμῳ, τὸ, subst. [corpus,] a body, structure, form. Τοῦνεκ' ἐὴν πῶδ' αὖ σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἔτις ἐτλη. Apoll. 1. 204. SYN. Σῶμα, χρώς, μορφή. EPI TH. Γεραῖον, ἀγρον, ἀλλόχρον, αἰκέλιον, κάλλιστον, κεράννιον, ὑπόπτειον, ἀποκρύφον, ξηρόν, (Eur.) ἀπᾶλον, αἰδῶν, ἀμβρόστιον, ἄβρον, ἀλλοπρῶσαλλον, λυγρόν, καρτέρον, πόλιον, τέρεν, ταλαίπωρον, περικαλλές.
- Δέμνιον, ου, τὸ, subst. [stratum, lectus,] a bedstead, a bed, a couch. Ἀλλὰ καὶ ὡς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνιᾳ νύμφης. Apoll. 1. 978. SYN. Κοίτη, στρωμνὴ, στρωμᾶ, λέκτρον, λῆχος.
- Δεμνιότηρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [custos lecti,] confined to the bed. Δεμνιότηρη. Agam. 52.
- Δέμω, v. [ædifico,] to build, to raise, to construct. Καὶ δὴ τεῖχος ἐδειμῆ, καὶ ἥλασ' ἐτάφρον ἐπ' αὐτῷ. I. 349. SYN. Δεμᾶω, οἰκοδόμειω, κτίζω.
- Δενδύλλω, v. [(1) oculus huc illuc verto; (2) oculis nuo,] (1) to roll or turn the

eyes upon, (2) to beckon. Δενδίλλων ἐς ἑκαστὸν, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα. I. 180. Δένδρεον, δένδρον, ον, et δένδρως, ἔως, τὸ, Ion., subst. [arbor, stips,] a tree. Ἄλλ', ὥστε στήλην, ἣ δένδρεον ὑψιπέτηλόν. N. 437. See also Aves 1. et 1066. SYN. Δρύς, φύτον, θάμνος. EPI TH. Ἀγλαῶν, ἄγλαόκαρπὸν, ἀνθεμόεν, αὐτόπρεμον, εὐκαρπὸν, εὐθαλές, μακρὸν, ἡυκόμεν, σκίερὸν, στίβάρων, τάνυφυλλον, τηλεθαῶν, ὑψιτένες, ὑψικάρηνον.

Δενδρήεις, εσσα, ἐν, et δένδρῶκος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nemorosus,] woody. Ἀζόμενοι ὅκει γάρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι. ι. 200. See Hel. 1113.

Δενδρόπῃμων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [arboribus nocens,] hurtful to trees. Δενδρόπῃμων δὲ μὴ πνέοι βλάβη. Enmen. 926.

Δένδρως, ἔως, τὸ, subst. see Δένδρεον.

Δενδρότῳμew, v. [arbores excindo,] to fell wood, to mow, to shear. Κάδενδρότῳμew τὰ νῶτα. Pax 746.

Δενδρῶτις, ἰδὼς, ἡ, adj. [nemorosa,] woody. Πύθιον δενδρῶτι πέτρα. Herc. F. 790.

Δεννάζω, v. [probris incesso,] to utter reproaches. Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάζεις ἐμέ. Antig. 759. SYN. Ὀνειδίζω, λυπέω, ὕβριζω, λοιδορέω.

Δεξιᾶδης, ον, ὁ, P. N. [Dexiades,] Δεξιᾶδην ἵππων ἐπιάλμενον ὠκείων. H. 15.

Δεξιᾶμαι, Ion. -όμαι, v. [(1) dextra prehendo, (2) humaniter excipio,] to receive with the right hand, to salute courteously. Χερσὶ τ' ἐδεξιῶναι καὶ ἡρήσαντο ἑκαστὸς. H. Ven. 16. SYN. Ἀσπάζομαι, φιλοφρονέω, ἐνδεξιόμαι. PHR. Χερὶ οἱ χερὶ ἀντρείσεις, ἐν τ' ἄρ' οἱ φύ χειρὶ.

Δεξιός, et δεξιτέρως, ἂ, ὄν, adj. [dexter, faustus,] right, clever, auspicious. Ὡς ἄρ' οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. N. 821. See also Ω. 284. SYN. Ἐπιδέξιός, αἰσιός, ἀγαθός, ἐπιτήδειός.

Δέξις, ἔως, ἡ, subst. [modus alicujus excipiendi,] reception. Δεξιόμεθα δέξιν, ἣν σὲ δέξασθαι χρεών. Iph. A. 1182.

Δεξιμηλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [oves excipiens,] receiving sheep for victims, opulent by means of victims. Βωμοῦ κένωσας δεξιμηλὸν ἐσχάραν. Androm. 1127.

Δεξιόγυιός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui agilia membra habet,] alert in limb, nimble. Εὐχειρά, δεξιόγυιον, ὄρων. Olymp. 9. 164.

Δεξιόσειρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [jugali equo ad dexterum latus alligatus,] the shaft-horse on the right side. Μεγὰς Ἄρης δεξιόσειρως. Antig. 144.

Δεξιότης, ηὗός, ἡ, subst. [dexteritas,] dexterity. Δεξιότητος καὶ νοουθεσίας, ὅτι βελτίους τὴ ποιοῦμεν. Ran. 1009.

Δεξιπύρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [ignem suscipiens,] receiving fire. Ἐμόλον δεξιπύρως θέων. Eur. Suppl. 63.

Δεξιωμά, ἄτος, τὸ, subst. [quod comiter accipimus et dextra prehendimus,] an object of salutation and welcome. Ὡς χρυσὴ, δεξιωμὰ κάλλιστον βροτοῖς. Eur. fr. Bell. 15.

Δεξιωνύμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) faustus, auspicatus, (2) dexter,] (1) auspicious, (2) right. Πανδημῖα γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις. Æsch. Suppl. 615.

Δεῖμαι, f. δεήσομαι, v. [(1) mihi opus est, indigeo, (2) precor,] to want, to stand in need of, to beseech. Μάντευμ' ἀκρυπτόν δέδμεν Φοίβου τυχεῖν. Ion. 337. SYN. (1) Ἀπύρεω, ἐνδεῖμαι, ἐνδεῶ, χρεῖαν ἔχω, (2) ἀντίβόλῳ, προσδέομαι, αἰτέω, γονάζομαι, λίσσομαι.

Δεῖος, et poet. δεῖός, οὐς, τὸ, subst. [metus,] fear. Ἀφθογγοί, τοῖόν σφιν ἐπὶ δεῖος ἤωρεῖτο. Apoll. 1. 639. SYN. Δεῖλια, φόβος, δεῖμα, ὀρώδεια. EPI TH. Ἀνιάρων, ἀλητόν, αἰνόν, ἀργάλεον, κράτερων, στῆγερων, ὀλόν, ὀκνηρόν, χλωρόν.

Δεῖπας, ἄος, τὸ, subst. [poculum,] a cup. Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δεῖπας ἡδέος οἶνον. γ. 51. SYN. Πότηριον, ἔκπωμα. EPI TH. Ἀμφικύπελλον, ἄβρον, περικαλλές, χρυσέον, ἱμερόεν, Κνώσσιον, χρυσόκόλλητόν, ἐμπλέον οἶνον.

Δέραιον, ον, τὸ, subst. [torques, collare,] a necklace, a collar. Δέραια παιδὶ γυῖον φέρειν, τέκνον. Ion. 1431.

Δέρης, et δέρμα, ἄτος, et δερὸς, ἔως, τὸ, subst. [corium, pellis,] a hide, a skin. Δράκοντά θ', ὅς πάγχρυσον ἀμφέπει δέρης. Med. 480. See also δ. 440. and Apoll. 2. 119. SYN. See Βύρσα. EPI TH. Ἀφρονόν, βδοινόν, κελαινόν, μέγα,

νεῦδαρτον, πῶδηνεκές, λαχνηέν, πύκινον, ὦμον, βᾶθυμαλλον, λαοῖον.

Δέργμα, ἄτος, τό, subst. [adspetus,] a look, aspect, gaze. Καίτοι τῶκαδος δέργμα λαΐνης. Med. 190. SYN. Βλέμμα, ὄψις, ὀφθαλμός.

Δέρη, vid. Δειρή.

Δερκιάμαι, et δερκῶμαι, δέρκω, et Ion. δερκέσκωμαι, v. [video, adspicio,] to see, to behold, to look. Λυσίμελῆς· καλὸν δὲ ὕπ' ὀφρύσσι δερκιδῶνται. Hes. Theog. 911. See also 910. Od. e. 158. and Apoll. 2. 911. SYN. Ὀράω, βλέπω, ὑπτόμαι, ὁσσομαι, εἶδω, λεύσσω, προσλεύσσω, προσβλέπω, ἐπιβλέπω, κατόπτωμαι.

Δέρμα, ἄτος, τό, vid. Δέρās.

Δερματίνος, η, ὄν, adj. [coriaceus,] made of skin, leathern. Ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τρύποις ἐν δερματίνουσιν. θ. 53.

Δέρς, Ion. ut vult Etym. pro Δέρās, q. v.

Δέρτρων, ου, τό, subst. [omentum,] the coat of fat investing the bowels, the caul. Δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν. λ. 578. SYN. Λάπαρα, διφθέρα.

Δέρω, f. δερῶ, [pellem detraho,] to take off the skin, to flay. Αὖ ἐρύσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἐδειράν. Α. 459. SYN. Ἀποδέρω, ἐκδέρω, δέφω, τύπτω.

Δέσμα, et δέσμων, ἄτος, τό, et δεσμός, οὔ, ὁ, in plur. δεσμοὶ et δεσμά, subst. [vinculum,] a fastening, impediment, chain, &c. Ἀμφιδ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖρ' δέσμων ἄν κέ κλυ ἀπάντη. θ. 278. See also Pers. 751. and Iph. T. 457. SYN. Σύνδεσμός, ἄμμα, ἄλυσσις, πέδη, ἥλος, σείρα. EPIITH. Ἀμήχανον, κάρτερον, σιδήρεον, σιγαλῆν, ἀπειρόν, ἀργαλῆν, ἄρρηκτόν, χρύσειον, χαλκῆν, ἄλυτον, θυμαλγές, νηλεές, ὀλόν, δυσεξήνυστον, ἀδεσμόν, ἀφυκτόν, διδυμόν, ἱππικόν, πίκρον, ἀναγκαῖον, ἀτειρές, ἀπηνές, ἀνχενῖον, αἰμόβαφές, γλυκὺ, βαρὺ, λῶφον, μάλακον, φίλιδον, ἀεικελῖον.

Δεσμεύω, v. [ligo, vincio,] to bind, to chain, to imprison. Δαιμόνιοι, τῖνά τόνδε θεὸν δεσμευέθ' ἐλόντες. Hom. H. 6. 17. SYN. Δέω. PHR. Δεσμοῖς κρατέροισι πιέζειν.

Δέσμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. δεσμώνης, ου, ὁ, et δεσμώνης, ἴδός, ἡ, subst. [vinculus, captivus,] bound, chained, imprisoned. Ὡς ὄντες ἔτεροι, μηκέτ' ὥσ' ἐδέσμοιοι. Iph. T. 470. See also Aj. 105. and 234. SYN. Δέθειος, πέπεδημένος, ἰλλόμενος.

Δεσπόζω, et δεσποτέω, v. [dominor,] to rule, to domineer, to sway. Τὸν Εὐρύτονον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων. Trach. 367. See also Heracl. 884. SYN. Κοιρανέω, τυραννεύω, ἰθύνω, κρατέω, ἄρχω, αἰσυνάω, κυρίεω, βασιλεύω, ἀνάσσω, προστάτω.

Δέσποινα, ης, et δεσποτῆς, ἴδός, ἡ, subst. [hera, domina,] a mistress, queen, lady. Δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτύχειν ἐβουλόμην. Ion 569. See also Alcest. 969. SYN. Ἄνασσα, κυρία.

Δεσποσιός, et δεσποσύνος, ου, ὁ et ἡ, et δεσποτικός, ἡ, ὄν, adj. [herilis,] of or belonging to a master. Δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει. Æsch. Suppl. 852. See also Iph. T. 440. et Call. 6. 62.

Δεσπότης, ου, ὁ, subst. [(1) herus, dominus, (2) rex,] a master, a lord, a king. Ἐχουσα νότοις δεσπότην ἐφῆμένον. Bacch. 1063. SYN. Κύριος, κοίρανός, βασιλεὺς, ἀναξ, δεσποτοῦ δεμᾶς.

Δεσποτικός, ου, ὁ, dimin. à præced. Vid. ad v. ἐξοδάω.

Δέτη, ἡ, subst. [fasciculus,] a bundle, a faggot. Καίμεναι τὲ δέται, τὰς τε τρεῖ, ἐσσυμένους περ. Α. 553. SYN. Λαμπάς, δάς.

Δευκάλιων, ὄν, ὁ, P. N. [Deucalion,] the son of Minos. Πατὴρ ἐμοῖο πατήρ, μεγαθύμου Δευκάλιωτος. τ. 180. EPIITH. Μεγαθύμος.

Δεῦρ, adv. [huc,] hither, here, to this time. Ἔως ἂν ἵππους δεῦρ Ὀρηκίους ἄγων. Alcest. 1040.

Δεῦτε, v. [huc festinate,] come, hasten. ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στῆγας. Med. 890.

Δεύτερος, α, ὄν, et (2) δευτέρως, η, ὄν, adj. [(1) secundus, (2) ultimus,] (1) second, inferior, (2) the last, the lowest. Αἱ δευτέραι γὰρ φροντίδες σφώτεραι. Hipp. 438. See also ψ. 342. (1) Ὀπίστηρος, ἄλλος, (2) νεῦτος, νεῖλτος, ἐσχάτος, πῦματός, τέλευτατός, ὑστατός, πάνυστάτος.

Δευτερίῳ, v. [secundas partes ago,] to act the second part, to be second.

"Οὐτ' ἴδην γὰρ διαπραξάμενός παρὰ δὲ σοι δευτερίῳ. Eccles. 630.

Δεῦω, Ion. δευέσκω, v. [mafacio, rigo,] to moisten, to water, to bathe.

Ὁφθαλμοτεγκτῷ δ' ἐνέτο πλημμυρίδι. Alcest. 185. SYN. Βρέχω, φυράω, μάλασσω.

Δεῦω, f. δεύσω, et Δεῶ, f. δέήσω, v. [opus habeo, egeo, indigeo,] to want, to need. Βωμὸς ἐδευέτο δαιτὸς εἴσης. Δ. 48. See also N. 786. and Phœn. 482.

SYN. Ἐνδεόμαι, χρηῖζω, χρεῖα ἐστὶ, ἔργον ἐστὶ.

Δέφω, v. [cutem abstrahio,] see Δέρω.

Δέχουμαι, v. [accipio,] to take, to receive. Ὡς πνεῦμά καθ' ἁρὸν οὐρανὸν δεξώμεθα. Helen. 866. SYN. Ἀποδέχουμαι, λαμβάνω, αἰρέω.

Δεψέω, v. [mollio coriariorum more, depso,] properly, to steep hides, to soften or render pliant by handling or rubbing. Κηρὸν δεψήσας μελίηδ' ἄ, μήτις ἀκούσῃ. μ. 48. SYN. Ἐψέω, μάλασσω, ἀπαλύνω.

Δέω, f. δήσω, v. [ligo,] to tie, bind, confine. Δύσεξήνυστόν ἑλκῆται δεθείς. Hipp. 1232. SYN. Δεσμεύω, συνάπτω, ἀνὰ δέω.

Δή, adv. [sane, profecto,] indeed, assuredly. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα. A. 6.

Δήγμα, ἄτος, τὸ, subst. [morsus,] a bite. Ἄλλ' οὖν ἂν ἐστὶ συκοφάντου δήγμα-τος. Plut. 885.

Δηθά, δὴν, δήρην, et Dor. δαρὸν, adv. [diu,] long, long ago. Ἐπειδὴ δηθά φίλων ἀπὸ πῆματ' ἀσχω. η. 152.

Δῆθεν, adv. [scilicet, videlicet,] therefore, then, namely. Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τάξειργασμένῃ. Orest. 1314.

Δηθύνω, v. [tardo, moror,] to delay, to tarry. Δηθύνειν ὃ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτ' αὐτὸς ἦν διὰ μῆτιν. Apoll. 2. 75. SYN. Βράδύνω, διαμέλλω, χρὸνίζω, περὶ μένω.

Δηῖλωτος, ου, ὅ et ἦ, adj. [bello captus,] taken by an enemy, plundered. Ὡ Τροία, δὲρὶ καὶ πύρ' ἐδηῖλωτόν. Androm. 105. SYN. See Αἰχμαλωτός.

Δηϊνεῖρά, as, ἦ, P. N. [Dejanira,] the wife of Hercules. Τὰν ἀμφίνεικ' Δηϊνεῖραν αἰεί. Trach. 105. PHR. Ἡ δὲ λῶπις Οἰνέως κόρη.

Δηϊόπιτης, ου, ὅ, P. N. [Deiopites,] Τρῶες, ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονά Δηϊόπτερον. A. 420.

Δήϊος, α, ὢν, adj. [hostilis, infectus,] hostile, raging, furious. Αἰθ' ἀλδεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δήϊοις³ θυρετρά. B. 415. SYN. Ἐχθρὸς δὴϊός, ἐχθρὸς, πόλεμῖτος, δυσμένης.

Δηϊότης, ἦτος, ἦ, subst. [pugna, bellum,] a fight, war. Ἀντίβιον μάχ' εἰσασθαῖ ἐν αἰνῇ δηϊότητι. Γ. 20. SYN. Μάχη, βόη, ὑσμίνη, φύλοπις, χάρμη, Ἄρης, αἰτή, κλόνος. EPITH. Λευγαλέα, κελάδεινή, ὀλοή.

Δηῖω, v. [igne et ferro vasto, caedo, caedem facio s. edo,] to ravage with hostile fire, to desolate, to rout, to slay. Χαλκῷ δηῖων τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος σπάσει. P. 566. SYN. Δηῶ, δῖωκω, φόνεω, ἐκέρθω.

Δηϊφύβος, ου, ὅ, P. N. [Deiphobus,] one of the sons of Priam. Δηϊφύβω εἰκυῖα δέμας καὶ ἄτειρ' αὖ φωνήν. X. 227. EPITH. Ὑπερηνόρεω, ἦρως, λευκασπῆς, θεοειδής, θεοεικέλος, μέγα φρόνεω, Πριάμειδος.

Δηκτῆριος, ου, ὅ et ἦ, adj. [inordax,] keen, reproachful, annoying. Μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτῆριᾷ. Hec. 234.

Δηλέομαι, v. [laedo, noceo, deleo,] to injure, to wound, to destroy. Ἐνθά κ' ἐσὶ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχα μὲ λαῶν. E. 102. SYN. Βλάπτω, φθείρω.

Δήλημα, ἄτος, τὸ, subst. [exitium, perniciēs,] injury, hurt, destruction. Ἐκ νεκτῶν δ' ἀνέμοι χάλεποι, δηλήματ' αὖ νηῶν. μ. 286. SYN. Βλάβη, λύμη, ὀλέθρος, ἐξώλεια, ὄρη, λώβησις, φθόρα.

Δηλήμων, ὄνος, adj. et subst. [(1) nocivus, (2) perniciēs,] (1) injurious to, (2) a destroyer. Eis Ἐχέτον βασιλῆᾷ, βροτῶν δηλήμον' αὖ πάντων. σ. 84. SYN. Βλάβερὸς, ἀλτῆρὸς, ὀλεθρίος, λυμῶν.

Δηλιάς, ἄδος, ἦ, gentil. fem., belonging to Delos. Αἶμνας ἐπὶ βα τὰς Δηλιάδους. Ion 165.

Δηλός, η, ὢν, adj. [manifestus, clarus,] manifest, clear, distinct. Πᾶν δ' ἀβρῶ-

¹ For the meaning of this participle, see Hoogeveen and Viger.

² Bis in Eurip. δῆθε. Electr. 268. 274.

³ η in δήϊοις is scanned as one long syllable.

σύνη δῆλός ὀραῖσθαι. Orest. 344. SYN. Ἀρίδηνλος, ἐμφάνης, ἐκδηνλος, ἐνδηνλος, φάνερὸς, ἐναργής, γνωστός, σάφης, ὁρατός.

Δήλος, ου, ἡ, P. N. [Delus,] an island in the Ægean sea, anciently called Astertia, the centre of the Cyclades, and famed as the birth-place of Apollo and Diana. Δήλω δὲ ποτὲ τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ. 2. 162. EPIITH. Ἀμφιρύτος, ἡνέμεσεσά, ἡγάθη, θύεσεσά, ἱέρα, κράνῃ, ἀλίπλαγκτός, πλαγκτή.

Δηλώω, v. [indico, manifestum reddo,] to make manifest, to show, to declare, to explain. Ἄλλ' ἐν βράχει σοι τάμ' ἀδηλώσω κάκ'. Orest. 725. SYN. Ἀποδείκνυμι, ἐμφαίνω, φανερῶ.

Δημᾶγωγέω, v. [populi gratiam capto, &c.] to lead, to flatter, to cajole the people. Νυνὶ δὲ δημᾶγωγεῖ. Ran. 422.

Δημᾶγωγία, as, ἡ, subst. [populi regimen,] government by the people. Ἡ δημᾶγωγία γάρ οὐ πρὸς μουσικοῦ. Equit. 191.

Δημᾶγωγικός, ἡ, ὅν, adj. [popularis,] popular. Τὰ δ' ἄλλὰ σοι προῖσεσσι δημᾶγωγικὰ. Equit. 217.

Δημακίδιον, ου, τὸ, subst. dimin. ἀ δῆμος, [carus popellus,] dear little people.

Ἦ δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πάνουργα δέδρακώς. Equit. 823.

Δήμαρχος, ου, ὁ, subst. [magistratus plebis,] a tribune of the people. Ἀάκνει μὲ δήμαρχος τίς ἐκ τῶν στρωμάτων. Nub. 37.

Δημεύω, v. [publico,] to confiscate, to vest in the people. Τίνος κλύοντες; ἡ δεδήμενται κράτος; Cycl. 119.

Δημηγόρεω, v. [concionor,] to harangue, to address the people. Δημηγορήσει; ὅ. Πόλ' ὅ μὲν οὖν ἀριστὰ πον. Eccles. 111.

Δημηγόρεος, ου, ὁ, et ἡ, adj. [popularis,] popular. Ἀχάριστον ὅμων σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους. Hec. 254. SYN. Ἀγορητής, δημοχάριστις, κόπις, ἡδύλογος, ῥήτωρ.

Δημηλασίως, α, ὅν, et δημήλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [plebiscito in exilium actus,] exiled by the people. Οὐτὶν' ἐφ' αἵματι δημηλασίῃ. Æsch. Suppl. 7. See also 609. SYN. Δημῶσις, δῆμιος.

Δημήτηρ, τέρως s. τρός, ἡ, P. N. [Ceres,] the fabled goddess of corn, and mother of Proserpine. Δημήτηρ ἐστίουχ' Ἐλευσίνος χθονός. Eur. Suppl. 1. SYN. Δηώ. EPIITH. Ἐὐπλόκαμος, ἡκυμὸς, ξανθὴ, σεμνὴ θεός, πυρρόφωρος, καρπόποιος, ἀγλαῶπαις, ἀγλαόκαρπος, πλούκαρπος, πότνιᾶ, παμμήτωρ, πυρρόφωρος, καλλιπλόκαμος, εὐστεφάνος, παμμήτειρά, εὐεᾶνος, διὰ θεάων.

Δημιδίον, ου, τὸ, dimin. ἀ δῆμος, subst. [popellus, plebecula,] dear little people. Ἐξελεθε δῆτ' ἀ Δημιδίων ὧ φίλτατον. Equit. 726.

Δημιζω, v. [populo sum addictus,] to court, or be devoted to, the people. Ἐπὶ τῶν ἀεὶ δημιζόντων, οὐκ οἶδ' ὅποι' ἐγὲν κλησάι. Vesp. 697. EXP. Τῶν τὸν δῆμον ἀπατῶντων. SYN. Δημᾶγωγέω.

Δημιουργός, et δημίουργός, οὔ, ὁ, subst. [opifex, artifex,] a mechanic, an artisan, a magistrate. Οὐτὲ τί κηρύκων, οἱ δημιῦργοι ἔασιν. τ. 135. See also Pax 286. SYN. Ἐργάτης.

Δημιόπληθής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [opibus publicis abundans,] supplying public wealth. Κτήνη πρόσθε τὰ δημιόπληθῇ. Agam. 127.¹

Δημιόπρατος, η, ὅν, adj. [quod publicatur,] confiscated. Πρῦτανεῖα, μεταλλ', ἀγῶρας, λίμενας, μισθὸν καὶ δημιόπρατ' ἀ. Vesp. 657.

Δημιός, ου, ὁ et ἡ, adj. et (2) δῆμιος, ου, ὁ, subst. [(1) publicus, (2) carnifex,] (1) of the people, public, common, (2) an executioner. Δημιόι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρόσσεσκον ἕκαστ' ἀ. θ. 259. SYN. (1) Δημῶσις, ἐνδημός, κοινός, (2) δημῶκοινός, ῥάβδουχός, ὑπηρέτης.

Δημιουργικῶς, adv. [affabre,] in a workmanlike manner, cleverly. Ἀττὰ χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὸς φράζε δημιουργικῶς. Pax 429.

Δημιόβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui bona populi devorat,] people-devouring. Δημιόβροτος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτίδ' ἀνῶσις ἀνάσεις. A. 231. SYN. Δημιόφαγος.

Δημιόγερον, οντός, ὁ, subst. [populi senior,] a senator. Εἰατὸ δημιόγεροντες ἐπὶ Σκαίῃ πύλῃσιν. Γ. 149. SYN. Βουλευτής, γέρον, βουλευφῶρος.

Δημιόδοκος, ου, ὁ, P. N. [Demodocus,] Δημιόδοκον· τῷ γάρ ῥ' ἀ θεὸς περὶ δῶκεν ᾠοιδίην. θ. 43. EPIITH. Θεῖος, αἰοιδός.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss.

Δημόθροῦς, et contr. -ους, ου, ὁ et ἡ, adj. [vulgatus, popularis,] common, popular, notorious. Φήμη γὰρ μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. Agam. 911.

Δημόκδων, ωντὸς, ὁ, P. N. [Democoon.] Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιό νύθον βᾶλξ, Δημόκδωντά. Δ. 499.

Δημόκρατέῳμαι, v. [populi imperio servio,] to live under a popular government. Καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκράτουνται. Acharn. 640. PHR. Λέως κραίνει ἀνευ κλητῆρός.

Δημόκρατία, as, ἡ, subst. [imperium popolare,] a constitution in which the government of the state is vested in the people, a republic, a democracy. Ὡς δημοκρατία, ταῦτά δητ' ἀνάσχειτ' ἄ; Acharn. 618. SYN. Τὰ δημοσῖα, τὰ κοινά, δῆμος.

Δημόκρατικὸς, ἡ, ὄν, adj. [ad democratiam pertinens,] democratical, like a friend to the people. α. Δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδρων. β. Τοῦτ' ὁ μὲν ἔασον, ᾧ τ' ἄν. Ran. 952.

Δημόκραντὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [a populo ratus,] executed or ratified by the people. Δημοκράντον δ' ἄρ' ἄς τῖναι χρῆς. Agam. 444.

Δημόλευστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [a populo lapidatus,] stoned by the people, effected by being publicly stoned. Φόνον προκείσθαι δημολευστὸν ἐν πόλει. Antig. 36. SYN. Δημορρίφης.

Δημόλεων, ωντὸς, ὁ, P. N. [Demoleon,] the son of Antenor. Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημόλεωντά. Υ. 395.

Δημοπίθηκός, ου, ὁ, subst. [qui simiam se exhibet erga populum vel fraudulentia vel adulatione,] ape of the people. Καὶ βομολόχων δημοπίθήκων. Ran. 1085.

Δημόπρακτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [a populo factus vel decretus,] made or decreed by the people. Τοιάδ' δημοπρακτὸς ἐκ πόλεως¹ μῖα. Æsch. Suppl. 939.

Δημορρίφης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [a populo jactatus,] scattered by the people. Δημορρίφεις, σάφ' ἴσθι, λενοῖμους ἄρας. Agam. 1606.

Δῆμος, ου, ὁ, subst. [populus, plebs,] the people, community, the common people. Ὅν δ' αὖ δήμου τ' ἀνδρά ἴδοι, βδύωντά τ' ἐφεύροι. B. 198. SYN. Λαὸς, λέως, ὄχλος, πλῆθός, οἱ πολλοί. EPIITH. Ἐτεραλκῆς, κενέοφρων, εὐρύς, εὐμένης, εὐθυντῆς χθονός, προστάτης τοῦ βίου.

Δημός, ου, ὁ, subst. [pinguedo, adeps,] fat. Δημόν ἔρεπτόμενοι ἐπὶ νεφρίδιον κείροντες. Φ. 204. SYN. Ἄλοιφή, πιμελή, λιπὸς, στεᾶρ. EPIITH. Ἀργῆς, πίων, δίπλαξ.

Δημοσείων, v. [publica; rem publicam tracto,] to confiscate, to meddle with public affairs. Ἄλλ', ᾧ πόνηρ, οὐ δημοσείων τυγχάνω. Acharn. 1029. SYN. Δημεύω.

Δημοσῖος, α, ὄν, adj. [publicus,] belonging to the people, public. Ἄκραν προσοίσει δημοσῖος ὦν, κλαύσεται. Lysistr. 436. et Apoll. 1. 783. SYN. Δημιός.

Δημότης, ου, ὁ, et δημότις, ἰδὸς, ἡ, subst. [unus de populo, plebeius,] one of the people, a plebeian. Ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντί δημότων. Iph. A. 340. See also Theocr. 28. 22.

Δημοτικὸς, ἡ, ὄν, et δημότηρὸς, ἄ, ὄν, adj. [plebeius, popularis, popularis status amans,] plebeian, patriotic, republican. Δυσσ μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις. Vesp. 709.

Δημοῦχος, ου, ὁ, P. N. et (2) subst. [princeps, (3) adj. populo præsidents,] (2) a president or guardian of the people, (3) ruling or protecting the people. Ἐν ταῖς δὲ ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς. C. C. 458.

Δημοφάγος, ου, ὁ, adj. [qui populum devorat,] devouring the people. Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατὰ κλίνειν. Theog. 1183. SYN. Δημοβόρος.

Δημοχάρσις, οὔ, ὁ, adj. et subst. [qui populo gratificatur,] a flattering, artful demagogue. Κόπις, ἡδύλογος, δημοχάρσις. Hec. 132.

Δημώματα, ων, τὰ, Dor. δαμώματα, subst. [carmina quæ publice cantantur,] patriotic songs, ballads. Χάριτων δαμώματα καλλικέμων. Pax 798.

¹ Πόλεως is dissyll.

Δήν, adv. [diu,] long, long-lived. Δήν ἦν, ὅς ῥά θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἐρίζεν. Z. 131. SYN. Δῆρδν.

Δηναῖος, ἄ, ὄν, adj. [longævus, diuturnus,] long-lived, permanent, lasting. "Ὅττι μὲν οὐ δηναῖος, ὅς ἀθανάτοισι μάχοιτο. E. 407. SYN. Δηρὸς, διηνέκης, ἀθανάτος.

Δῆνός, ἐός, τὸ, subst. [consilium, ars,] design, art, device. Πάντᾳ δὲ τοι ἐρῶ ὀλῳφύτᾳ δῆν' ἄ Κίρκης. κ. 289. SYN. Βουλῇ, βούλευμα. EPIITH. "Ἠπίον, ὀλεθρίον, πᾶναιῶδον, πῶλυμῆχανδον, πῶλυτροπόν, σχετλίδον.

Δηξίθυμὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [animum mordens,] heart-piercing. Δηξίθυμον ἔρωτὸς ἄνθος. Agam. 720. SYN. Δᾰκῆθυμὸς, ἀνάρως, αἰνός.

Δῆῶν, contr. a δηῖόν, v. [hostiliter populor, vasto,] to ravage with hostile fire, to lay waste, to ravage. "Ὅπως δηῶσας καὶ κᾰτακτεῖρας ἔμοός. Heracl. 995. SYN. Ἀναιρῶ, δαίω, κᾰκῶ, τέμνω.

Δηριᾶσθαι, f. ἀσῶμαι, et δηρίσθαι, f. ἰσῶμαι, v. [contendo, pugno,] to contend, to combat, to fight. Πανώμεσθᾰ μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριᾰάσθων. Φ. 467. See also II. 756. P. 734. and Olymp. 13. 63. SYN. Μᾰχῶμαι, φιλονεικῶ, ἐρίζω, ἀμειλλᾶμαι, ἀγωνίζομαι.

Δῆρις, ἐως, et Ion. ἰός, ἡ, subst. [pugna, contentio,] contention; conflict. Υἱός θ' νῖανός τ' ἄρετῆς περὶ δῆριν ἐχουσίν. ω. 514. SYN. Δᾰῖς, μάχη, ἄγων, ἐρίς, νεϊκός. EPIITH. Ἀπειρέσῃα, ἀασχέτος, αἰμαῖτος, ἀναιδής, ἀμειλίχος, ἀνήνυτος, ἀπεχθής, ἐχθρὰ, κρᾰτέρᾰ ὀϊζυρᾰ, οὐλομένη, σθένᾰρά.

Δηρὸς, ἄ, ὄν, et Dor. δαρὸς, adj. [diuturnus,] long, lasting. Et δηρὸν et Dor. δαρὸν adv. [diu,] a long time. Αἰσχρόν τοι δηρόν τῷ μένειν, κενέον τῷ νέεσθαι. B. 298.

Δηρσβίτις, longævus. Vid. Δαρσβίτις.

Δῆτᾰ, adv. [quidem, tandem,] indeed, I pray. Ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δέξεις, ἀνάξ; Hec. 816.

Δῆω, fut. a δᾰω, v. [inveniam,] to be about to find out. Οἰκᾰδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετῇ τέκμων. I. 418.

Δηῶ, οὖς, ἡ. Vid. Δημήτηρ. Δηοῖ θυμωσᾰμένη. Helen. 1342.

Δία, as, ἡ, P. N. [Dia,] the ancient name of Naxos. Δίῃ ἐν ἀμφίρῳτῃ, Διόνουσου μαρτυρήσιν. λ. 324.

Δῖᾰ, præp. cum gen. et acc. [per, propter,] though, by means of, on account of. Ἐλένην ἰδοίμι· διᾰ κᾰλῶν γάρ ὀμμάτων. Hec. 442.

Δῖᾰβαίρω, f. βήσῶμαι, 2 a. ἐβην, et διᾰβάσκω, v. [trajicio, incedo,] to go through, to go across, to pass over, to stalk along. Χθονίαν λίμνην διᾰβάντε. Alcest. 927. See also Aves 487. SYN. Διᾰπῆρᾰω, ὑπερβαίρω, μετᾰχωρῶ, διείμι, δέξειμι.

Δῖᾰβάλλω, et διᾰβάλλομαι, v. [(1) trajicio, (2) calumnior,] to pierce through, to calumniate. Κᾰγὼ πῶλῃταις μὴ διαβληθήσῶμαι. Heracl. 423. SYN. Δῖᾰβαίρω, διᾰσῆρω, αἰτᾰῶμαι, λοιδορῶ, ὕβριζω, συκοφαντῶ.

Δῖᾰβάσκω; vid. Δῖᾰβαίρω.

Δῖᾰβήτης, ον, ὁ, subst. [circinus,] a pair of compasses. a. Ἐνθεὶς διᾰβήτην, μανθᾰνεις; b. Οὐ μανθᾰνω. Aves 1003.

Δῖᾰβιάζομαι, v. [per vim compello,] to force, to urge strenuously. Καὶ πρὸς σ' ἐπεσθαι διᾰβιάζομεσθᾰ νῖν. Iph. Taur. 1365. SYN. Βιάζομαι, ἐξᾰναγκάζομαι.

Δῖᾰβῶω, f. ἦπω, v. [divulgo,] to proclaim. Δῖᾰβῶάσω. Pers. 644. SYN. Πῆριζῶω, κηρύσσω, κληῖζω.

Δῖᾰβῶλη, ἡς, et διᾰβῶλῃα, as, ἡ, subst. [criminatio, obtrectatio,] accusation, calumny, reproach. Εἰσαυτῆς ἐβλαψ', εἰτᾰ διᾰβῶλῃς νέαις. Eur. Suppl. 417. See also Pyth. 2. 140. SYN. Λοιδῶρῃα, αἰτῖαμᾰ.

Δῖᾰβῶρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) absumtus; (2) act. peredens,] (1) consumed; (2) devouring. Νύσῳ κᾰταστᾰζόντᾰ διᾰβῶρῳ πύδᾰ. Phil. 7.

Δῖᾰβρῶχος, ον, ὁ et ἡ, adj. [madidus, uvidus,] drenched, bathed. Ξυνῆψᾰν, ἀφρῶ διᾰβρῶχοι γενεᾰιδᾰς. Phæn. 1396. SYN. Ὑγρὸς, νύτερός.

Δῖᾰγαλνίζω, v. [sereno,] to make serene. Τῶν δ' εὐθῶς τᾰ πρῶσωπᾰ διᾰγαλνίσεν. Equit. 643. SYN. See Γᾰληνῖᾰω.

Δῖᾰγγέλλω, f. ἔλω, v. [annuncio,] to proclaim, to pronounce. "Ὅστις διαγ

γελειε τὰμ' εἰσω κακά. Helen. 435. SYN. Ἐξαγγέλλω, ἀπαγγέλλω, διαβδῶ.

Διᾶγέλλω, ἄσω, v. [derideo,] to deride, to mock. Οὗτος δ' ὁ δαίμων ὁ νέδς, ὃν σὺ διᾶγέλῃς. Bacch. 272. SYN. Κατὰγέλλω, χλευάζω, γέφυρίζω.

Διᾶγινώσκω, et διαγινῶμι, v. [pernosco, dignosco,] to know thoroughly, to discern, to determine, to decide. Καὶ ψῆφον αἶρειν, καὶ διαγινῶναι δίκην. Eumen. 699. SYN. Γινώσκω, διακρίνω.

Διᾶγλαύσω, [mico, reideo,] to shine. Ἐκ περᾶτης ἀνιούσᾳ, διαγλαύσουσιν δ' ἄταρτοί. Apoll. 1. 1280. SYN. Διαλάμπω, φωτίζω.

Διᾶγινῶμι, v. Διᾶγινώσκω.

Διᾶγινῶσις, ἔως, ἡ, subst. [dijudicatio; cognitio causæ,] decision, discernment. Τὸ γὰρ δᾶκνον σου τὴν διᾶγινῶσιν κράτει. Hipp. 693.

Διᾶγράφω, v. [describo, &c.] to describe, delineate, set down. "Ὅτι πεντέτῳ λαντος διᾶγέγραπται μοι δίκη. Nub. 774.

Διᾶγρυπνέω, v. [insomnem noctem transigo,] to pass a sleepless night. "Ἢδῃ πῶτ' ἐν μάρκῳ χρόνῳ νυκτὸς διηγρυπνησά. Ran. 931. SYN. Ἀγρυπνέω, διαγρυγοῶ.

Διᾶγω, f. ξω, v. [(1) trajicio; (2) vitam dego,] to lead through, to conduct; to live. Οὐδεὶς ἀλύπος τὸν βίον διηγᾶγεν. Eur. fr. Antiop. 39. 4. SYN. Διαβαίνω, διατρίβω, διαβιῶ.

Διᾶγωνίζομαι, v. [certo ad extremam dimicationem, decerto,] to contend to the end, to combat, to dispute. Διᾶγωνιέισθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. Ran. 794. SYN. Ἄγωνίζομαι, ἀμυλλᾶμαι.

Διαδάδωμαι, v. [distribuo, divido,] to distribute, to divide. Ἀθανάτοισ' ὃ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσαιτο τιμάς. Hes. Theog. 881. SYN. see Δάδωμαι.

Διαδάπτω, v. [dilacero,] to pierce through, to tear. Ἰθὺς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χρῶσά καλὸν ἐδαψάς. Φ. 398. SYN. Δάπτω, διέρχομαι, διᾶκόπτω, τέμνω.

Διαδᾶτέωμαι, v. [dispertior,] to divide for oneself, to appropriate. Χηρωσται δὲ διὰ κτήσιν δατέοντό. E. 158.

Διαδέκτωρ, ὄρος, ὁ, adj. [hæreditate acceptus,] hereditary. Διαδέκτορά πλουτῶν. Ion 481. SYN. Πατρώδς, ἔγκληρὸς.

Διαδέρκω, et διαδέρκομαι, aor. διεδράκων, v. [perspicio,] to see through, to discern. Χρυσέον' οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡελίος περ. E. 344. SYN. See Θεᾶμαι, et Δέρκομαι.

Διαδέτης, ον, ὁ et ἡ, adj. [vinctus,] bound. Διαδέτοι δὲ γένων. Sept. Theb. 115. SYN. Δετός, δέσμιος.

Διαδέχομαι, v. [excipio, succedo,] to succeed to another. Καὶ νῦν ἄποθεϊ διὰδεδεγμένη πόνον. Trach. 30. SYN. Ἐκδέχομαι, παρὰδέχομαι.

Διαδηλέωμαι, v. [valde lædo,] to injure greatly, to tear asunder. Κνώδαλά φωλεύοντά βρέφος διαδηλήσασθαι. Theocr. 24. 83. SYN. See Δηλέωμαι, λυμαίνωμαι, σίνωμαι, βλάπτω.

Διαδιδράσκω, f. διαδιδράσσομαι, v. [aufugio,] to escape. Νεανίας δ', οἶους σὺ, διὰδεδραϊσᾶς. Acharn. 601. SYN. Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, διαδύνω.

Διαδίδωμι, f. διᾶδώσω, v. [trado per manus, (hinc) doceo, &c.] to disseminate, to distribute, to teach. Καὶ διᾶδούναι νῶτον ἄκαρθον τ'. Troad. 117. SYN. Ἀναδίδωμι, διασπείρω.

Διαδόχη, ἡς, ἡ, subst. [successio, quicquid fit per vices,] succession. Γένοιτό, διᾶδόχαις ἀμείβουσαι χερσίν. Hec. 1141.

Διαδόχος, ον, ὁ et ἡ, subst. et adj. [successor, vicarius; auxiliaries,] successor, substitute; alleviating. Θνητοῖς μέγιστων διαδόχοι μοχθημάτων. P. V. 473. SYN. Διαδεξιμένος.

Διαδρασίπολιται, ον, οἱ, subst. [qui reipublicæ munia subterfugiant,] those who decline to perform the offices of the state. Εἰ γενναίους, καὶ τετραπύχεις, καὶ μὴ διαδρασίπολίτας. Ran. 1014.

Διαδρόμη, ἡς, ἡ, subst. [discursus,] a running about, consternation, alarm. Διαδρόμῃν ὁμαίμυνες. Sept. Theb. 344.

Διάδω, et διαδύω, v. [subeo per medium, effugio,] to enter, to pass through,

- to escape. Πάντ᾽ ἐπὶ φρακταί, κοῦκ ἔστιν ὅπῃς οὐδ' εἰ σέρφῃ διαδύναι. Vesp. 352. SYN. Διαφεύγω, διαβαίνω, ἀποφεύγω.
- Διαείδωμαι, f. εἰσῶμαι, v. [(1) perspicior, exhibeo, (2) cognosco,] (1) to show oneself distinctly, (2) to put to trial, to ascertain. Αὐρὶόν ἦν ἀρετὴν διαείσεταί, αἶ κ' ἔμὸν ἔγχος. Θ. 535.
- Διαείδω, f. εἰσῶ et εἰσῶμαι, v. [cantando decerto,] to contend with in singing. Ἰερὸν, ἀλλὰ γὰρ τοι διαείσομαι, ἔστ' κ' ἀπέιπες. Theocr. 5. 22.
- Διαζῶ, διαζώω, et Ion. διαζώεσκω, v. [omnem vitam transigo,] to live by means of, to maintain, to continue to the end of life. Ὁρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμης μετὰ. Iph. A. 924. See Apoll. 1. 1074. SYN. Ζῶω, βιῶω, διαῶω.
- Διαζεύγνυμι, f. ζεύζω, v. [disjungo,] to separate. Ἄλλ' οὐτὲ πῶλός, ἤτις ἂν διαζυγῇ.
- Διαζητέω, v. [excogito,] to examine thoroughly. Ποικίλους λόγους ἀνευρεῖν εὖ διεζητημένους. Thesm. 438. SYN. Ἀναζητέω, ἀνακρίνω, ἐξετάζω.
- Διᾶμνι, v. [perflo,] to blow through. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροός οὐ διᾶσιν. Hes. Op. 517. SYN. Διέρχομαι, διᾶω.
- Διᾶθειδω, v. [sulphure perfumo,] to purify or to fumigate with sulphur. Εὖ διᾶθεισεν μὲγαρόν, καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. χ. 494. SYN. Θυμιᾶω, ἐπιθυμιᾶω, καθάγιζω.
- Διᾶθήκη, ης, ἡ, subst. [foedus, pactum,] an agreement, a covenant, a will. Κλάειν ἡμεῖς μάκρ᾽ αὖ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διᾶθήκῃ. Vesp. 582. SYN. Σπονδὴ, συνθήκη.
- Διᾶθλίβω, v. [premo,] to oppress, to afflict. Κουφότερος τὸτ' ἔ φῶτ' αὖ διαθλίβουσιν ἄνται. Call. Ep. 10. SYN. Ἐπιθλίβω, πιέζω.
- Διᾶθρέω, v. [perspicio, investigo,] to see through, to investigate, to observe. Κάτ' ἐντεῦθεν πρῶτα τεύσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διᾶθρῆσαι. Equit. 543. SYN. Διαείδωμαι, ἄθρέω.
- Διᾶθρύπτω, v. [(1) diffingo, (2) deliciis frango,] (1) to break to pieces, to bruise; (2) to corrupt or render effeminate. Τριχῶδ' αὖ καὶ τετραχῶδ' διαθρύφειν ἔκπεσ' ἑκέρως. Γ. 363. SYN. Διαρρήγνυμι, καταρρήγνυμι, διατρίβω, αἰολιάω, συγκόπτω.
- Διαιθύσσω, v. [irruo,] to rush, to drive (as a gale.) Ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιθύσσουσιν αὔραι. Olymp. 7. ult. SYN. Αἰθύσσω, ἐπισκίπτω.
- Διαιμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguinolentus,] soaked in blood, bloody. Διαιμόν ὄνυχ' αὖ τὶ θέμενα σπᾶραγοῖς. Hec. 654. SYN. Δᾶφοιός.
- Διαίανω, f. ἄνω, v. [humecto,] to moisten, to sprinkle, to bathe. Διαίνεσθ' ἐ, Πέρ-σαι. Pers. 263. SYN. Βρέχω, ὑγραίνω, πλύνω.
- Διαίρεσις, ἔως, ἡ, subst. [divisio,] division, distinguishing, reckoning. Τῷ μὴ ἴδκεῖν σέβοντες ἐν διαίρεσει. Eumen. 752. SYN. Νόμη, μέρισμός, δασμός.
- Διαίρετός, η, ὄν, adj. [quod dividi potest, divisus,] divisible, divided, distinct. Μοῖραν πατρός γῆς διαίρετον νῆμοι. Trach. 166.
- Διαιρέω, v. [divido, distinguo,] to separate, to divide, to distinguish. Ἦθρει διαίρων τοῦ δὲ νεύοντος κᾶτω. Eur. Electr. 839. SYN. Διακόπτω, διαρρήγνυμι, διαμερίζω.
- Διάσσω, v. [cum impetu transeo,] to hasten across, to traverse. Διάσσει τὸν χρυσόμιτρον. Œ. C. 209. SYN. Διατρέχω, διήκω.
- Διᾶιστῶ, v. [memoriam alicujus aboleo,] to erase, to obliterate, to destroy. Αὐτὴν διᾶιστῶσ' ἐ. Trach. 883. SYN. Ἀίστῶ, ἀφανίζω.
- Διαίται, ης, ἡ, subst. [(1) vitæ ratio; (2) victus,] mode of living, living, livelihood. Ἀνδρῶν διαίταν μανύει. Pyth. 1. 182. SYN. Βίος, βιότης, βιότη.
- Διαιτάω, v. [(1) arbitrum sum, adjudico; (2) in med. voc. vitam dego,] (1) to adjudge, to award, (2) to live, to spend one's life. Ὀλβίους, ὅστις παισὶ φιλήματ' αὖ κείνᾳ διαιτᾷ. Theocr. 12. 34. SYN. (1) Βράβεύω, κρίνω, (2) διαζῶω, διαῶω, διατρίβω.
- Διακἀνάζω, f. ξω, v. [cum murmure infundo,] to pour in with a noise. Μῶν τὸν λάρυγγ' αὖ διέκἀναξ' σοι κἀλῶς; Cycl. 157.

Διάκωνιάζω, v. [sortior,] to allot, to appoint, to draw lots. Ἡ διάκωνιάσας, πῶτῆροι κλανσούμῃθ᾽ αὐτῷ. Pax 1081.

Διάκέαζω, f. ἄσω, v. [diffindo,] to cleave asunder. Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλῳ δανὰ κέασσαι. o. 321. SYN. Διασχίζω, κέαζω, διατέμνω.

Διάκειμαι, f. κείσθαι, v. [dispositus sum,] to be disposed, to behave, to be situated. Ἀρθρων κλίσσεως, ὡς διάκειμαι. Troad. 113. SYN. Πάσχω, ἔχω.

Διάκείρω, f. κέρω et κέρσω, v. [detondeo, rescindo,] to shear, to crop off, to frustrate. Πειράτω διακέρσαι ἔμὸν ἑπὺς. Θ. 8. SYN. Ἀποκείρω, κείρω, ἀναιρέω, ἀν᾽αῖρεω.

Διάκηνῆς, adv. [frustra,] in vain, to no purpose. Πνεῦμά διακηνῆς ἀρά. Troad. 753. SYN. Αὐτως, ἄλλως, μᾶτην.

Διακερμάτιζω, v. [in minutas partes seco, moneta permuto,] to cut into small pieces, to mince, to get change for. Ἐλθὼν διακερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι. Vesp. 789. SYN. Κερμάτιζω, διαθρύπτω.

Διάκινεω, v. [permoveo, invito,] to actuate, to stir up, to excite, to sift. Καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Nub. 477. SYN. Κινεω, ἐξορμάω.

Διάκλῳ, f. ἄσω, [frango, confringo,] to break to pieces, to cut through, to snap asunder. Διακλάσας ἀνέμωλῃ γάρ μοι ὄπηδεῖ. E. 214. SYN. Θραύω, ἀποθραύω, διαθρύπτω.

Διάκληρῶ, v. [sorte distribuo,] to distribute or appoint by lot. Ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν. Æsch. Suppl. 975. SYN. Ἀποκληρῶ, διακωνιάζω, λαγχάνω.

Διάκλύζω, v. [alluo,] to wash. Κατ' ἀντρί, ἃ πόντος νῦτιδι διακλύζει μέλας. Iph. T. 107.

Διάκναίω, v. [contero, perdo, corrumpto,] to gnaw through, to goad, to annoy, to irritate, to corrupt. Ψυχὴν ἤλθεν διακναίσας. Heracl. 297. SYN. Διαφθείρω, κᾶνύνω, λωβᾶσθαι, μῖαινω, τήκω, ἄμανρῶ.

Διάκοιράνεω, v. [regis more oheo,] to give orders, to marshal. Γυνὴ λαβὴ καμάτος πόλεως διακοιράνεοντά. Δ. 230. SYN. Κοιράνεω, διατάσσω, διέπω, διέρχομαι, διακοσμεῶ.

Διακονεῶ, v. [famulor, ministrum ago,] to minister, to wait upon. Διακονεῖσθαι γαστρὶ μὲν τὰ σύμφυρά. Phil. 287. SYN. Ἀμφιπόλευω, δουλεύω, θεράπεύω, ὑπουργεῶ, ὑπηρέτεῶμαι.

Διακονικός, ἡ, ὅν, adj. [promptus ad exsequendum ministerium,] prompt to supply, serviceable. Ἴν' εὐθὺς διακονικός εἶναι δοκῇς. Plut. 1171.

Διάκονός, ου, ὁ, subst. [famulus; inprimis, qui cibis ministrat,] an attendant, a minister. Ὅρνιν, ἵν' ἀκολουθῶν διακονόν τ' ἔχοι. Av. 73. SYN. Ἀμφιπόλος, διάκτωρ, παῖς, ὑπηρέτης.

Διακόπτω, v. [discindo,] to cut asunder, to separate. Διακοπτῆ, μήτ᾽ ἐμίσγε. Anacr. 28. 15. SYN. Κόπτω, ἀνασχίζω, διαρρήγνυμι.

Διακόρεω, v. [stupro,] to deflower, to violate. Ὅσπερ μὲ διεκόρευσεν οὐσᾶν ἐπτεῖν. Thesm. 487. SYN. Διαφθείρω, κᾶταισχύνω.

Διακορκόρυγέω, v. [strepitum edere cogo,] to cause to rumble, to shake with a rumbling noise. Τὴν γαστῆρά, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκόρυγῃσεν. Nub. 386. SYN. Κορκόρυγέω, ἤχέω.

Διακοσμεῶ, v. [divido, dispono, ordino, rego,] to divide, to arrange, to marshal. Ἡμεῖς δ' ἐς δὲκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἄχαιοι. B. 126.

Διάκρῳ, v. [clamo,] to cry out. Πόρνοισι καὶ βάλανουσιν διακράγειναι. Equit. 1403. SYN. Κράζω, διαβόῶ, ἀνακλάζω.

Διακρηνώ, v. [e fonte refundo,] to pour forth from a pipe, to pour fresh. Οἶον δὴ τοῖα πῶμά διεκρηνώσατέ, Νύμφαι. Theocr. 7. 154.

Διακριδόν, adv. [(1) præcipue, eximie, (2) discrete, distincte,] chiefly, preferably, decidedly. Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδόν εἶναι ἀριστός. O. 108.

Διακρίνω, v. [secerno, discerno, &c.] to separate, to distinguish, to discern. Καὶ κ' ἄλλός τοι, ξεῖνῃ, διακρίνει τὸ σῆμά. Θ. 195. SYN. Διόρίζω, διαίρω, ἀφορίζω, ἀνακρίνω.

- Διάκρισις, ἔως, ἡ, subst. [discretio, dijudicatio,] decision, determination. Δεῖμα ἔχεν, ἥ τέλειτο διὰ κρίσεισιν Ἀλκίνοιο. Apoll. 4. 1169. SYN. Γνώμη, ψήφος.
- Διάκροτέω, v. [subagito,] "Απαντῆς αὐτὴν διέκροτήσατ' ἐν μέρει. Cycl. 179.
- Διακτόρεια, as, ἡ, subst. [ministerium,] the office of a herald, ministry. Δύχυνον ἀπαγγέλλοντά διακτόρην Ἀφροδίτης. Musæ. 6. SYN. Ἀγγέλεια, δούλευμα.
- Διακτόρος, ου, ὁ, subst. [(1) minister, (2) nuncius, epith. Mercurii,] a servant, a messenger, an interpreter. Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντη. B. 103. SYN. Διάκονος, ἀγγέλως.
- Διάκωλύω, v. [impedio, prohibeo,] to hinder, to prevent. Μορὸν Ἀδμήτου διακωλύσαι. Alcest. 33. SYN. Κωλύω, ἐπέχω.
- Διάλαγχᾶνω, 2. a. ἐλάχων, v. [sortito divido,] to decide by lot. Θεκτῷ σιδήρῳ δαμῆϊ διάλαχεν τὸ δέ. Phœn. 66. SYN. Διακλήρωω, διαμερίζομαι.
- Διάλακῶ, v. [cum sonitu dissilio,] to burst asunder with a noise, to explode. Εἴτ' ἐξαίφνης διάλακῆσας πρὸς αὐτῷ. Nub. 409. SYN. Διαρρήγνυμι.
- Διάλαλέω, v. [colloquor,] to converse with. "Ἄκου, Ὀδυσσεῦ, διαλάλησόμεν τί σοι. Cycl. 174.
- Διάλαμβάνω, f. λήψομαι, v. [divido, distribuo, distinguo,] to separate, to divide, to distinguish. Πῶς οὖν τίς αὐτὰ διαλάβων ὀρθῶς κρίνει; Eur. Electr. 373.
- Διάλαμπω, v. [illucesco,] to shine through or abroad. Ἐγρηγόρεσάν, ἔως διέλαμψεν ἡμέρα. Plut. 744. SYN. Ἐκλάμπω, ἐπιλάμπω, διάφαινομαι.
- Διάλγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui perdolet, luctificus,] grievous, sorrowful. Διάλγης ἅτα διάφerei τὸν αἰ-τίον. Choeph. 62. SYN. Γόερὸς, βαρὺπενθής, βαρὺαλγής.
- Διάλεγω, v. [deligo,] to choose, to distinguish, to ascertain. Τὴν μὲν γὰρ πρώτην, διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν. Lysistr. 720. SYN. Διακρίνω, διδρίζω.
- Διάλέγομαι, v. [loquor, dissero,] to speak, to converse with, to reason. Ἀλλὰ τῇ μοι ταῦτ' αἶψα φίλος διελέξατο θυμὸς; A. 407. SYN. Ἀγορεύω, ἀκριβυλόγεομαι.
- Διάλείχω, v. [lingo,] to lick clean. Ἀγᾶθος γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. Vesp. 899.
- Διάλειξις, ἔως, ἡ, subst. [sermocinatio,] elocution, converse. Αἵπερ γνώμην, καὶ διάλειξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν. Nub. 316. SYN. Διατρίβη, ὁμιλία, ῥήσις, λέσχη, ὁριστός.
- Διάλεπτολόγεομαι, v. [argute dissero,] to argue with subtlety. Διαλεπτολόγομαι ταῖς δόκοις τῆς οἰκίας. Nub. 1498. SYN. Διαλέγομαι.
- Διάλεπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pertenuis,] very slender. Διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοήν. Nub. 16. SYN. Λεπτὸς.
- Διαλλάγῃ, ἡς, ἡ, et διάλλαγμα, ἂτος, τὸ, subst. [reconciliatio,] reconciliation, interposition, mediation. Καὶ δυσλῆτους ἐχουσὰ τὰς διαλλάγας. Phœn. 386. See also Helen. 585. SYN. Εἰρήνη, συναλλάγῃ, φίλια, μετ' ἀβδόλῃ.
- Διαλλακτής, οὔ, et διαλλακτήρ, ἡρός, ὁ, subst. [reconciliator,] a reconciler. Θέων γένοιτο, καὶ διαλλακτῆς κακῶν. Phœn. 478. See Sept. Theb. 909.
- Διαλλάσσω, f. ξω, v. [(1) muto, (2) reconcilio,] to exchange, to reconcile. Ἄλλον διαλλάξαντά τοῖς κατ'ω νέκρον. Alcest. 14. SYN. Ἀλλάσσω, συναλλάσσω, μεταλλάσσω.
- Διάλυμαίνομαι, v. [(1) noceo, (2) dilanio,] to injure, to dishonor, to mangle. Χρησιμοῖς ἄδοκoiς διέλυσμένην. Hipp. 1346. SYN. Βλάπτω, δάπτω.
- Διάλυσις, ἔως, ἡ, subst. [dissolutio,] dissolution, the putting an end to, the termination. Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διαλύσις κακῶν. Phœn. 448. SYN. Διάλυγῃ, ἐκλύσις.
- Διάλυω, f. ὕω, v. [dissolvo,] to dissolve, to unfasten, to dismiss. Νείκουσ τε διαλύεσθῃ. b. Πείθεσθαι χρεῖων. Orest. 1695. SYN. Λύω, ἐκλύω, κατὰλύω, διαλλάσσω.
- Διαλφίτω, v. [farina oppleo,] to fill entirely with meal. Διαλφίτωσ σου κυκλῶ τὴν κάρδον. Nub. 669.
- Διαμάθωνω, v. [in cinerem redigo,] to reduce to ashes. Πολλὰ δὴ μαθύνειν Ἀργεῖον δακρύς. Agam. 797. SYN. Ἀμαθύνω, q. v.

Διάματτω, f. ξω, v. [subigo, pinso,] to knead, to bake. "Ον διάματτειν οὐ κωλύει. Av. 463. SYN. Ἀνμάττω, διαπλάττω.

Διάμαχμαι, f. μάχεσθαι vel μάχομαι, v. [depugno,] to fight against, to combat with. Τηνδι δεδιότε, μη δε διάμαχούμεθα. Plut. 448. SYN. Μάχομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι, ἀντιμάχομαι, ἀντέχω, διαγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, ἐναντιῶμαι, ἰσχυρίζομαι.

Διάμαω, v. [demeto, discindo,] to cut asunder with a sickle, to tear off or asunder. Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησέ χιτῶνα. Γ. 359. SYN. Ἀμάω, ἀποτέμνω, διασχίζω, ἀποθέριζω.

Διάμεβῆμι, v. [dimitto e manibus,] to dismiss, to leave to, to throw aside, to neglect. Τῷ δαὶ πάτρῳαν διάμεθης τιμωρίαν; Eur. Electr. 978. See Ἀφῆμι.

Διάμειβω, f. ψω, v. [commuto,] to change one place for another, to pass through. Εὐρώπας διάμείψας. Iph. T. 400. SYN. Μετάβάλλω, ἐπαναλλάττω.

Διάμελεῖστί, adv. [membratim,] limb by limb, in pieces. Τους δε διαμελεῖστί τῶν ὀπλίσσας δόρπον. ι. 291.

Διάμετρέω, v. [dimetior,] to measure out. Ἥρων μὲν πρῶτον διέμετρέον, αὐτὰρ ἐπειτά. Γ. 315. SYN. Ἀνάμετρέω, διαίρω, διατάττω.

Διάμετρητός, ἡ, ὄν, adj. [dimensus,] measured. Καί ρ' ἐγγὺς στήτην διάμετρητὴ ἐνὶ χώρῳ. Γ. 344.

Διάμετρος, ὄν, ἡ, (sc. γραμμῆ.) subst. [diametrus,] a measure across, a diameter. Καὶ διάμετρος, καὶ σφῆνς. Ran. 799.

Διάμηρίζω, v. [femora diduco s. divarico,] to divide or part the thighs. Ἐγὼ διάμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως. Aves 669.

Διάμηχανᾶσθαι, v. [fabricor, machinor,] to contrive, to discover. Διάμηχανήσῃαι θ', ὅπως. Equit. 917.

Διάμινύρομαι, v. [exili s. flebili voce cantillo,] to sing with a lamentable or whining voice. Μύρμηκός ἀρᾶπους, ἡ τὶ διάμινύρεται; Thesm. 100. SYN. Μινύρίζω, θρηνῶ.

Διάμοιρῶ, v. [divido, dispartior,] to tear to pieces, to mangle, to deal out. Λόγους ἐράμαι διάμοιρᾶσαι. Hipp. 1373. SYN. Διάδατέομαι, διαίρω, μερίζω.

Διαμπάζ, adv. [(1) penitus, (2) semper, (3) utrinque,] right through, entirely, always, on both sides. Φθνεύουσά δαίμων διαμπάζ. Bacch. 982. SYN. Διάπαντός, πάντως, διηλεκώς.

Διαμπερές, adv. [penitus, perpetuo,] quite through, entirely, ever. Ὡς ἐν Κεφαλλῇ, εἴθε σου διαμπερές. Philoct. 791. SYN. Πάντη, παντέλως, τέλεως.

Διάμυθολόγῶ, v. [enarro, eloquor,] to relate, to tell, to record. Γλώσσοι διέμυθολόγησέ. P. V. 915. SYN. Διάλέγομαι, διέξιμι.

Διάμυλλαίνω, v. [labra distorqueo,] to turn the mouth awry, to distort. Οὓς δε διέμυλλαινέν, ὡς δὴ δεξιός. Vesp. 1315.

Διαμφιδίος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [seorsum positus, diversus, discrepans,] very different. Τὸ διαμφιδίον. P. V. 570.

Διάνδιχα, adv. [bifariam, ex duobus alter,] in two ways, one of two things only. Στήθεσιν ἁσίοισι διάνδιχα μερμήριζεν. A. 189.

Διάνεμω, v. [divido, distribuo,] to divide, to distribute. Εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέπειε πάλιν, διανείμειν τ' ἴσον αὐτόν. Plut. 510. SYN. Ἀπομείρομαι, διαιδιδωμί.

Διάνευμά, ἄτος, τὸ, subst. [nutatio,] a beckoning. Διανεύματα Χαρῖτων. Thesm. 122.

Διανίσσμαι, v. [transeo,] to pass through. Λεπτοῦ διανίσσόμενον. Pyth. 12. 44.

Διανόεσθαι, v. [mente agito, paro,] to turn over in the mind, to think, to design, to intend. a. Σὺ δ' οὐ κατὰθεῖναι διανοεῖ; b. Φυλάεσθαι. Eccles. 769. SYN. Αἰσθάνομαι, διαγιγνώσκω.

Διάνοιά, as, ἡ, subst. [mens,] mind, thought, sense. Ἀγάθῃ διανοίᾳ πύλιναι. Eumen. 1011. SYN. Νόημα, ἐπινόιά, γνώμη, λόγισμός, αἴσθησις, θυμός, φρήν, νῦός, πρῶπιδες.

Διανταῖος, α, ὄν, adj. [ex adverso penetrans,] penetrating through, fatal.

¹ See the note at Ἀμάω.

- Διανταῖς** ἐνυπὲν ὀδῶνα μὲ. Ion 766.
- Διαντλέω**, v. [exhaurio, velut sentinam exantlo, perfero,] to endure, to sustain. Μάρκας διαντλοῦσ' ἐν ὀδοῖς οἰκουρίας. Herc. F. 1365. SYN. Ἀπαντλέω, ἀν-ἀτλημί, ἀνήμενω.
- Διᾶνω** et διανύτω, v. [perficio,] to finish, to bring to an end. Διᾶνους ἱππίους δὴνυσε. Eur. Electr. 825. SYN. Ἄνω, ἀπεργάζομαι, τέλειω, κατεργάζομαι.
- Διακαίνω**, v. [carmino, distraho,] to card, to tear asunder, to distract. Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διακῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι. Lysistr. 578. SYN. Διᾶλνω, καίνω, θλίβω, ἀναιρέω, διακόπτω.
- Διαεξίξομαι**, v. [digladio,] to attack with the sword. Σε γὰρ, ὅς Μηδοῖσι διεξίξω περὶ τῆς χώρας Μαρῶθων. Equit. 781. SYN. Πόλεμω, διαμάχομαι.
- Διαπάλοις**, v. [colluctor,] to contend, to struggle. Ἀλλὰ διεπαλαίων αὐθὺς. Equit. 572.
- Διᾶπάλλω**, v. [sortior,] to fix by lot, to allot. Χθονὰ νάειν διᾶπῆλας. Sept. Theb. 738. SYN. Πάλλω, διακλέρω.
- Διᾶπάλυνω**, v. [in partes minutas dissecō,] to dash to pieces. Ξανθὸν δὲ κράτῃ διεπάλυνε, καὶ ῥάφας. Phœn. 1176.
- Διαπαττάλειω**, v. [distendo clavis seu paxillis affixum,] to stretch on stakes fixed in the ground, to peg down. Διαπαττάλευθήσει χάμαί. Equit. 371. SYN. Ἐκτείνω.
- Διαπεινάω**, v. [valde esurio,] to be very hungry, to starve. Πῶς ἐχεῖ; διᾶπεινάμεις αἰεὶ ποττὸ πῦρ. Acharn. 751.
- Διαπειράω**, as, ἡ, subst. [experientia,] a trial, experience. Λόγον διᾶπειρά τοι. Olymp. 4. 29. SYN. Ἐμπειρία, πεῖρᾶ, βάσανός, κίνδυνός.
- Διαπείρω**, v. [transadigo,] to pierce through. Σφύρων σίδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσσην. Phœn. 26. SYN. Πείρω, ἀναπείρω, ἐμπερόνῳ.
- Διαπέραίνω**, v. [ad finem perduco,] to bring to an end, to finish. Μένελαε, φέρε δὴ, διαπέρανουμεν λόγους. Androm. 333. SYN. Τέλειω, ἀπεργάζομαι.
- Διαπείρω**, et διαπέρῳ, f. ἄσω, v. [(1) trajicio, (2) e vagina stringo,] (1) to convey across, to pass over, (2) to unsheath. Κόλῳν ἐρυστὰ διεπείρωθη ἔφη. Aj. Fl. 730. See also Andr. 1248. SYN. Διαβαίνω, διάγω, διέρχομαι, ἐκπέρῳ.
- Διαπέρθω** et διαπορθέω, v. [devasto, everto,] to plunder, to waste, to demolish. Ὑμῖν ἀθανάτησι, διαπραῖθειν τὸδε ἄστυ. H. 32. See also Helen. 111. SYN. Ἀνατρεῖπω, αἰστώ, δηῖω.
- Διαπετάζω**, et διαπἐτάννυμι, f. ἄσω, v. [pando, aperio,] to expand, to open. "Ὅσον διαπἐτᾶσας" ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον. Lysistr. 732.
- Διαπειθῶμαι**, ποῖτ. pro διᾶπυνθᾶνῶμαι, v. [perscrutor, exquiro,] to ask or inquire thoroughly. Γνώσει δὲ χρόνῳ διᾶπενθόμενός. Agam. 808. SYN. Ἀναζητέω, ἀνακρίνω, διᾶπυνθᾶνῶμαι.
- Διαπαιίνω**, v. [pinguefacio, sagino,] to fatten thoroughly. Μήλων χιλῖδες, βότᾶναις διᾶπιανθεῖσαι. Theocr. 16. 91. SYN. Παιίνω, λιπαίνω.
- Διαπίπτω**, v. [elabor, quasi e manibus,] to fall asunder, to fall away, to escape. Διαπείσοιμ' παντάχῃ. Equit. 692. SYN. Διόλισθαίνω, ὑπεκφεύγω, ἀποτυγχάνω.
- Διαπλέκω**, f. ζω, v. [intertexto, contexo,] to entwine, to interweave, to spend. Διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸλοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. Aves 755. SYN. Ἐμπλέκω, συμπλέκω.
- Διαπλήσσω**, f. ζω, v. [ictu perfringo, diffindo,] to dash to pieces. Πίπτον τὰς μὲν ἐπειτὰ διαπλήσσουντες Ἀχαιοί. Ψ. 120.
- Διαπλόος**, ου, ὁ, adj. et subst. [(1) huc et illic delatus, (2) trajectory, transmissio,] (1) sailing about, (2) sailing across, passage. Καὶ πάννυχοὶ δὴ διᾶπλόον καθίστασάν. Pers. 382.
- Διαπλώω**, v. [navigationem conficio, navigo,] to sail across, to navigate. Κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων. Call. 4. 288. SYN. Διαπλέω, διαβαίνω, διέρχομαι.
- Διαπόντιος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui per mare fertur, transmarinus,] across the sea. Πλησοῦμαι κήγων διαπόντιος, οὗτ' ἐκκιστός. Theocr. 14. 55.
- Διαπορθέω**; vid. Διαπέρθω.
- Διαπράττω**, v. [(1) perficio, conficio; (2) transigo cum aliquo,] to finish, to

- execute, to kill, to treat with. Πλουτοῦσι, διαπράττονσι, νικῶσιν δίκας. Equit. 93. SYN. Ἀπεργάζομαι, κἀπεργάζομαι.
- Διάπρεπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [eximius,] distinguished, conspicuous. Ἴδεῖν μέγιστη, διάπρεπής τε τὴν θεάν. Iph. A. 1487. SYN. Ἐξῆχος, ὑπεῖρῃχος, ἐξαίρετος, ἔκκερῖτος, ἔκδηλος, ἐπίσημος.
- Διάπρεπω, v. [conspiciuus sumi, excello,] to be distinguished, to excel, to surpass. Ἦρ' ἄρ' πάντων διάπρεπεις ἀψυχία. Alcest. 658. SYN. Μετ'ἀπρεπω, διαφέρω, προέχω, ὑπέρεχω, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπέρηγορέω.
- Διάπρίω, v. [serra disseco,] to saw asunder. Ὅσων διδως δῆτ'; b. εἰ διαπρίσθαιεν διχᾶ. Pax 1262. SYN. Ἐμπρίω, διατέμνω.
- Διάπρυσός, α, ὄν, adj. [(1) late porrectus; (2) clarus, late sonans,] clear, loud, wide-spreading, far extended. Κροῦτ' ἀλλὰ δὲ Βροῦμ' ἀ διάπρυσόν. Helen. 1307. SYN. Αὐδήςεις, διατῦρός.
- Διαπρόεω, et poet. διαπιοῖω, v. [perterrefacio,] to alarm, to terrify. Ὡς εἰπὼν, ἐπέεσσ' διεπτοίησέ γυναικίς. σ. 339. SYN. Πτοῖω, ἐκδεμαῖτόω, ἐκπληγτω, κατ' ἀπλήγτω.
- Διαπτύσσω, ξω, v. [evolvo, explico,] to unfold, to spread out, to explain. Ὅθιτο διαπτυχθέντες, ὥφθησαν κάκοι. Antig. 709. SYN. Ἀναπτύσσω, διοίγω, διασάφω, φανερῶ, ἐξάπλω.
- Διαπτύχι, ἥς, ἡ, subst. [volumen,] a fold. Δεχόμεναι παρεῖς δὲ γραμμάτων διαπτύχας. Iph. T. 794.
- Διᾶπῦρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [igne excandefactus,] ignited, fiery. Διᾶπῦρος δ' ἐστὶν κἄλως. Cycl. 626. SYN. Ἐμπῦρος, θερμός.
- Διᾶπῦρῶ, v. [accendo, comburo,] to kindle, to set on fire, or reduce to ashes. Κάκως γὰρ ἂν Τροίαν γέ διεπῦρσάμην. Cycl. 690. SYN. Διᾶκαίω, καταίθω.
- Διᾶρπαιώ, et διαρρᾶίνω, v. [respergo,] to shed, to sprinkle all over. Κρουνοὶ διερρᾶίνοντο κρηναῖον ποτοῦ. Trach. 14.
- Διᾶριθμέω, v. [dinumero,] to enumerate. Ψήφους διηριθμησέ Παλλὰς ὦλεν. Iph. T. 967. SYN. Κατ'ἀριθμέω, κατ'ἀλέγω, διαλογίζομαι.
- Διαρκέω, f. ἔσω, v. [sufficientes vires habeo, sufficio, sustineo,] to be sufficient or equal to, to resist, to hold out, to prevail. Βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαῖον διήρκεσάν. Sept. Theb. 842. SYN. Ἀρκέω, ἐξαρκέω, ἐπαρκέω, βόηθω.
- Διαρμόζω, v. [disjungo,] to tear asunder, to rend. Διαρμόσας ἀποπρὸ δεσποίνης. Orest. 1452. SYN. Ἀποζεύγνυμι, ἀποσπᾶω, χωρίζω.
- Διαρπάζω, f. ἄσω et ἄξω, v. [diripio, discerpo,] to snatch away by force, to plunder, to tear. Αἰψὰ διαρπάζουσιν ἀνάλκιδά θυμὸν ἐχούσας. Π. 355. SYN. Συναρπάζω, διασπᾶω, διασπᾶράσσω, ἀναρπάζω.
- Διαρραίω, v. [vasto, destruo,] to break to pieces, to shatter, to destroy utterly. Νῆα διαρραίουσ' ἔω, ἄεκητ' ἀνάκτων; μ. 290. SYN. Διαπέρθω, διαίσσῶ, διαφθείρω.
- Διαρρέω, f. ρευσθῆναι, v. [perfluo,] to flow through, to vanish. Χάρις διαρρεῖ, καὶ προδούσ' ἀλίσκεται. Aj. Fl. 1266. SYN. Κατάρρέω, διαλύθῃναι, διαφθεῖρῃναι, ἔρρω.
- Διαρρήγνυμι, v. [diffingo,] to tear asunder, to rend, to burst. Πλευράν διαρρήξαντ' ἄ τῷδε φασιγᾶν. Aj. Fl. 834. SYN. Ἀναρρήγνυμι, συντρίβω, σχίζω.
- Διαρρίπτω, διαρρίπτω, et διαρρίπτάσκω, v. [disjicio, trajicio,] to toss about, to scatter, to hurl. Γράφω διαρρίπτοιμ' ἢ βέλτιον πόλιν. Thesm. 773. See also Vesp. 59. et I. 575. SYN. Διασκέδαννυμι, ἀπορρίπτω, κατ'ἀβάλλω, ἐκτίνασσω.
- Διαρρῶ, ἥς, ἡ, subst. [meatus, canalis animæ,] a passage through, a channel, the windpipe. Τέρμει σιδήρῳ πνεύματος διαρρῶς. Hec. 565.
- Διαρρῶθῶ, v. [cum strepitu excito,] to cause to spread like the noise of a torrent. Θέισαι, διερρῶθῆσ' ἄψυχον κάκην. Sept. Theb. 176.
- Διαρροίεω, v. [cum stridore ruo s. transfigo,] to rush or pierce with a whizzing noise, to penetrate. Στέρων διερροίεζεν ἐκνήσκων δ' ὁ θήρ. Trach. 568. SYN. Διᾶπέρω.
- Διαρρῶδην, adv. [ita ut diffluat seu diluatur. Vid. Doctiss. Blomf. in l. c.] in streams. Τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρῶδ' ἄν. Choëph. 61.

Διαρρέω, vel potius Διαρρέω, (q. v.) v. [diffuso,] to flow away, to waste away, to decay. "Ἴν' ἐξέλῃς με, πρὶν διερρέωκεναι. Vesp. 1156.

Διαρρώξ, ὡγός, ὁ et ἡ, adj. [disruptus,] broken asunder, rifled. Ἦν τις διαρρώξ κυμάτων πολλῶ σάλῳ. Iph. T. 262. SYN. Ἀπορρώξ.

Διαρτάμew, v. [in frusta concido,] to cut into small pieces, to tear asunder, to devour. Διαρτάμησει σώματ'ος μέγα ῥάκ'ος. P. V. 1059.

Διάσῶλακωνίζω, v. [lascivum ago,] to play the wanton, to move lasciviously. Ὡδὶ προβάς, τρῶφ'έρων τὶ διάσῶλακωνίσσων. Vesp. 1169. SYN. Ἀβρύνομαι, διαβρύνομαι.

Διάσῶφew, v. [manifesto, clare explico,] to explain distinctly, to prove. Οὐδ' ὁ χρόν'ος αὐτὰς διέσῶφ'ησ' οὐσας κενάς; Phœn. 409. SYN. Φάνερῳ, δηλῳ.

Διάσημ'ος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illustris, eximius,] very plain, distinguished, illustrious. Διάσημα γὰρ θροεῖ. Philoct. 212. SYN. Ἐπίσημ'ος, λαμπρ'ος, φανερ'ος.

Διάσιᾶ, ων, τὰ, subst. [festum in honorem Jovis Milichii Athenis,] a festival in honor of Ζεὺς Μετρίχιος. "Ὅτ' ἐπρίᾶμην σοι Διάσι'οις ἀμαξιδά. Nub. 864.

Διάσιγαομαι, f. σιγήσ'ομαι, v. [reticeo,] to pass over in silence. Διάσιγάσ'ομαι αὐτοῦ μῶρον. Olymp. 13. 130.

Διάσιῶπᾶω, v. [conticesco,] to keep silent or secret. Ἐμελλ' δ' αὐτᾶ, διάσιῶπῆσας ἀναξ. Ion 1566.

Διασκαίρω, v. [persulto,] to bound along. Ἀπλετοί, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἔποντο. Apoll. 1. 574.

Διασκανδικίζω, v. [plitores imitor; deinde Euripidem, σκανδικοπώλιδος filium: vox Aristoph.] to imitate Euripides, whose mother sold herbs called σκάνδικες. Μή μοί γέ, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Equit. 19.

Διασκεδάννυμι, f. σκεδάσω, et poet. διασκίδνημι, v. [dissipo,] to scatter, to disperse, to efface. Καρφάλεων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκεδάσ' ἄλλυδ'ις ἄλλη. e. 369. See also CE. C. 1340. and E. 529. SYN. Ἀποσκεδάννυμι, διασπείρω, ἀπορίπτω.

Διασκεπτ'ομαι, διασκόπew, et διασκοπιᾶσ'ομαι, v. [perspicio, dispicio, speculo,] to consider thoroughly, to deliberate, to espy. Πῶς οὖν κέκραται, φέρε διασκεψόμεθα. Cycl. 559. See also Vesp. 246. et K. 388. SYN. Σκέπτ'ομαι, θεωρῶ, φροντίζω.

Διασμήχω, v. [extergendo perpurgo,] to rub, to cleanse by rubbing. Ἄλσιν διασμηχθεῖς οὐαί' ἄν οὐτόσι. Nub. 1237. SYN. Σμήχω.

Διάσ'οφ'ίζομαι, v. [sophistice ago,] to act the sophist, to deceive by cunning language. Εὐξ'αμέν'ος, εἰτὰ διάσ'οφ'ίζηται λέγων. Aves 1619.

Διασπᾶράσσω, et διασπᾶω, f. ἄσω, v. [distrabo, discerpo,] to tear asunder. Διασπᾶράττει, καὶ ξυνορπάζει βίβ'α. Pers. 195. See also Eur. Suppl. 840. SYN. Ἀποσπᾶω, δάπτω, συντρίβω, διαίρω.

Διασπᾶρακτ'ος, ἡ, ὄν, adj. [dilanatus,] torn to pieces. Διασπᾶρακτὸν, κούδ'εν ἐν ταυτῷ πέδῳ. Bacch. 1218.

Διασπείρω, v. [dissipo,] to scatter asunder, to disperse. Τὰ δὲ διασπείρει μᾶτην. Soph. Electr. 1292. SYN. Διασκεδάννυμι, διαφύρω.

Διάσ'αθ'αῶμαι, v. [libro, metior, dispono,] to weigh, to measure, to adjust. Καὶ θηριώδους θεῶν¹ διεσ'αθ'ημ'οῦσ'αυτοῖς. Eur. Suppl. 213. SYN. Διάτᾶττω, διαμέτρῳ.

Διαστείχω, v. [pervado, abeo,] to go through or away. Χὰ μὲν ἀνεγρόμενα γέ διεστίχ'ε μᾶλὰ νόμευεν. Theocr. 27. 68. SYN. Βᾶδίζω, διαβαίνω, διερχ'ομαι, δήκω.

Διαστίλβω, v. [mico, refulgeo,] to glitter, to reflect lustre. Αἶ τ'ε θρινᾶκες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἡλιόν. Pax 566. SYN. Διαφαίν'ομαι, διαλάμπω, διαυγάζω.

Διαστοιχίζ'ομαι, v. [ordine colloco, stabilio,] to arrange, to settle, to establish. Ἄλλοισιν ἄλλὰ καὶ διεστοιχίζετο. P. V. 238. SYN. Διάτάσσω.

Διαστρέφω, v. [distorqueo,] to bend aside, to distort, to pervert. Εὐδαιμό-

¹ Θεῶν is here a monosyllable.

νήσω γ', εἰ διάστραψήσμαι; Equit. 175. SYN. Πάρᾱγω, παρᾱσύρω, διαφθείρω, λωβάσμαι.

Διάστρεψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [distortus,] distorted. Ἡ δ' ἄφρον ἐξιεῖσά, καὶ διαστρέφους. Bacch. 1121.

Διασφαίριζω, v. [in pilae morem disjicio,] to scatter like balls. Χεῖρας, διεσφαίριζε σάρκας¹ Πενθέως. Bacch. 1125.

Διασφηκῶ, v. [in vespam converto,] to form like a wasp. Εἰτᾱ θαναμάζει μ' ὕρῶν μέσον διεσφηκωμένον. Vesp. 1072.

Διασχίζω, v. [discindo,] to split, to cleave asunder. Νεῦρά διεσχίσθη τὸν δὲ σκότης ὅσω ἐκάλυψε. Π. 316. SYN. Διαρρήγνυμι, ἀποσχίζω, διατέμνω.

Διάσωζω, v. [servo, conservo,] to render safe, to rescue, to deliver. Ἴκετ' ἱν' ἀνδρὶ τᾱμᾱ διάσωσω λέχη. Helen. 65. SYN. Ἀνάσωζω, διατρηέω, διαφύλαττω.

Διατάττω, f. ζω, v. [dispono,] to arrange, to station. Ἀνδρες ὀπλῖται διαταξάμενοι. Vesp. 360. SYN. Διατίθημι, κἀταρτῶω, διέπω, διαστᾱθμάσμαι, τάσσω.

Διατέγγω, v. [humecto,] to moisten, to soak. Διατέγγει βωμούς. Iph. T. 405. SYN. Τέγγω, βρέχω.

Διατεγχίζω, v. [muro interjecto distermينو,] to separate, to fortify by a wall. Διατεγχίζων, καὶ χρησμοδῶν, ὃ Θέμιστος κλεῖ ἀντιφέρειζων. Equit. 815. EXP. Συστέλλων τὰ τεῖχη.

Διατεκμαίρομαι, v. [(1) certis notis ostendo; (2) conjicio,] to prove by clear signs, to conjecture. Ἰστρον μιν κἀλέοντες ἐκὰς διέτεκμήραντο. Apoll. 4. 284.

SYN. Τεκμαίρομαι, ἀναδείκνυμι, δηλώω.

Διατέλλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [perpetuus,] continual, effectual. Βροταὶ διατέλλεις, τᾱ πολλὰ τέ. Œ. C. 1514. SYN. Ἀσκέλλης, σὺνέχης.

Διατέλευτᾱ, et διατέλλω, v. [ad finem perduco, perficio,] to bring to an end, to finish. Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διᾱ πάντᾱ τέλευτᾱ. T. 90. See also Heracl. 435. SYN. Ἀνῶω, ἀπεργάζομαι, διᾱγω, διᾱμένω.

Διατέμνω, f. τέμω, v. [disseco,] to cut through or asunder. Θάλασσοπλαγκτόν γ', ὧδε διατέμων χροᾱ. Hec. 770. SYN. Συντέμνω, διασχίζω, διατμήγω, διακόπτω.

Διατῆτραίνω, vel διατίττραίνω, v. [perforo, perterebro,] to bore through, to penetrate. Ἄκοῃν δὲ χροῖνης ὧτᾱ διέτῆτρήνατο. Thesm. 18. SYN. Διαπείρω, διακόπτω, διαρρήγνυμι.

Διατήκω, v. [liquo, liquefacio mollio,] to melt thoroughly, to soften. Κηρὸν διατήκας, εἰτᾱ τὴν ψύλλαν λάβῶν. Nub. 149. SYN. Ἐκτήκω, συντήκω, μάλάττω, μαραίνω.

Διατίθημι, f. διαθήσω, v. [compono, dispono, &c.] to settle, to compose, to arrange. Ὡς εἰπὼν, διέθηκε θεμελῖτᾱ Φοῖβος Ἀπόλλων. H. Apoll. 254. SYN.

Διατάττω, συντάττω, ἀποδίδωμι, καθίστημι.

Διατινύσσω, f. ζω, v. [quassatione labefacto,] to shake to pieces. Τᾱ Περθέως μέλαθρά διατινάζεται. Bacch. 578. SYN. Διαλύω.

Διατινθάλλω, α, ὄν, adj. [ignitus, candens,] red hot. Κεραυνῷ διατινθάλλω. Vesp. 328. SYN. Διαπύρρος, θερμός.

Διατμήγω, et διατμήσσω, v. [discindo,] to cut asunder, to cut into parts, to separate. Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν ἡ μὲν ἐπειτᾱ. A. 531. SYN. Δια-

τέμνω, διασχίζω, ἀφᾱνίζω.

Διατόμη, ἡς, ἡ, subst. [incisio, compositio,] a cutting, a decision. Διατόμας οὐ φίλαις, ἐριδί. Sept. Theb. 931.

Διατόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [penetrans, perforatus, percussus,] penetrating, loud, acute, perforated. Λύω σ' ἐχοντᾱ διατόρους πόδοιν ἄκρας. Œ. R. 1034.

Διατρέχω, f. θρέξομαι, v. [percurro,] to run through. Ἰχθυῶντᾱ κέλευθα διέδραμον, ἐς δὲ Γεραιστὸν. γ. 177.

Διατρέω, f. ἔσω, v. [perterrefactu diffugio,] to run away in alarm. Ἀψ' ἑ ἀνέχωρησαν, διᾱ τ' ἐτρέσαν ἄλλυδις ἄλλος. P. 729. SYN. Τρέω, ἐλελίζομαι, ἀποδιδράσκω.

¹ "An σάρκα, ut Porsoni canon scrivetur?" Dr. Maltby.

Διᾱτρίβη, ἥς, ἡ, subst. [mora,] delay. "Ὀνόμα δ' ἐκάστου διᾱτρίβῃ πολλὴ λέγειν. Phœn. 768.

Διᾱτρίβω, v. [attero, contero; remoror,] to wear out; to retard, to delay. Μήτ' ἐδιᾱτρίβειν τὸν ἕμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι. Δ. 42. SYN. Διηθύνω, βράδυνω, ἀναλίσκω, ἀναβάλλομαι, διᾱγώ.

Διᾱτριπτικός, ἡ, ὄν, adj. [atterendi vim habens,] wearing away. Εἰ μὴ διᾱτριπτικόν γε, κοῦκ ὅζον γάμων. Lysist. 943.

Διᾱτρόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [perversus, diversus,] altered, different. Διᾱτρόποι δὲ τρόποι· ὁ δ' ὀρθός. Iph. A. 559. SYN. Διᾱφθρός, διάστροφός, ἀλλοτρώς-αλλός.

Διᾱτρυγίος, ου, ὁ, adj. [frumento consitus inter vitium ordines,] having corn planted between the vine rows. Δώσειν πεντήκοντᾱ, διᾱτρυγίος δὲ ἐκαστός. ω. 341. SYN. Καρπύθρως, πυρῳθρῶς.

Διᾱτρώγω, f. τρώξομαι, v. [perrodo, corrodo,] to eat through, to gnaw, to corrode. Διᾱτρώξομαι τολύνην ὁδὸν τὸ δίκτυον. Vesp. 164. SYN. Κατεσθίω.

Διαυλοδρόμης, ου, ὁ, et διαυλοδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dialulum currit,] one who runs the double course. Διαυλοδρόμῃν ὑπᾱτον παίδων ἀνέειπεν. Pyth. 10. 14.

Διαυλός, ου, ὁ, subst. [dialulus: cursus duplex; mensura duorum stadiorum; reciprocatio, cursus reciprocus,] a double course, the reciprocation. Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φθορούμενός. Hec. 29.

Διᾱφαίνομαι, v. [conspicuum sum, adpareo,] to be distinctly seen, to appear clearly. Ἐν καθάρῳ· ὅθι δὴ νέκτων διέφαινετο χώρος. Θ. 491. SYN. Φαίνομαι, ἐμφαίνομαι, παρίσταμαι.

Διᾱφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pellucidus, clarus,] quite clear. Αἶ, αἶ· τὰδ' ἦδη διᾱφάνῃ. Cæ. R. 754. SYN. Ἐκδηλός, δηλός, ἐμφάνης, λαμπρός, ἐπίσημος.

Διᾱφέρω, f. διόισω, a. 1. ἡνεγκά, v. [in diversas partes fero, &c.] to carry different ways, to distract, to differ, to cause the difference, to excel. Ἄρ' οἱ τέκοντες διᾱφέρουσιν, ἡ τρώφαι; Hec. 597. SYN. Διίστημι, διαλλάσσω, διᾱφῶ-ρῶ, προῖχω, ὑπὲρῶ, ὑπερβάλλομαι, ὑπερβαίνω, ἀριστεύω.

Διᾱφεύγω, f. εὐξομαι, v. [effugio,] to escape from. Φεύγουσιν, ὥστ' ἐδιᾱφύγειν τοῦμὸν δόρυ. Iph. T. 1327. SYN. Ἀπῳφεύγω, ἐκφεύγω.

Διαφθείρω, f. ἐρῶ et ἐρσω, v. [corrumpo, perdo,] to corrupt thoroughly, to destroy, to spoil. Νόμος πάλαιος δαιμόνων διεφθάρη. Eur. Suppl. 573. SYN. Διάπορθῶ, ἀπόλλυμι, διακναίω, ἀναίρω, φθείρω, λυμαίνομαι.

Διαφθόρα, ᾄς, ἡ, subst. [corruptella, perniciēs,] corruption, destruction. Αἴ θ' αἰμάτωντοὶ δερμαῖων διαφθόραί. Phœn. 884. SYN. Φθόρα, ἐξώλειά, δήλημά, λύμη, ἔχθρα.

Διᾱφοιβάζομαι, v. [furore corripior,] to be seized with frenzy. Ἥμιν, τὸν ἄνδρα διᾱφοιβάσθαι κακοῖς. Aj. Fl. 332. SYN. Ἐκραίνομαι.

Διᾱφθόρα, ᾄς, ἡ, subst. [differentia, dissensio,] difference, dissension, quarrel. Πάσχοντάς, εἰ καὶ μητρί διᾱφθόραν ἔχει. Med. 75.

Διᾱφθόρῶ, v. [différo, distraho,] to scatter, to dissipate, to spread extensively. Τοὺς δὲ πτέρωτοῖς διᾱφθρῶν τοξεύμασι. Herc. F. 570. SYN. Ἀναφέρω, ἀναβάλλομαι, διασπάρασσω.

Διᾱφθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) diversus, (2) præstans,] different, discordant, excellent. Διᾱφθρὰ πολλὰ θεῶν¹ βροτοῖσιν εἰσδρῶ. Eur. Suppl. 622. SYN. Ἀλλοῖος, ἀμφιλεκτός.

Διᾱφράζω, v. [indico et narro clare,] to show plainly, to explain. Ὡς πῶτ' ἐμοὶ μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοὶ εἵπεν. Σ. 9. SYN. Φράζω.

Διᾱφρέω, φρήσσομαι, pro Διᾱφέρω, v. [transmitto,] to convey. Τῶν μηρῶν τὴν κρίσσαν οὐ διᾱφρήσετέ. Aves 193.

Διᾱφύλασσω, v. [custodio,] to guard thoroughly, to secure, to defend. Οἷ τ' αὖ τῷ Κάδμῳ διᾱφύλασσαν ἱππικόν. Eur. Suppl. 682. SYN. Διᾱσώζω, ἀμύνω, διατηρῶ.

¹ Θεῶν is here a monosyllable.

- Διάφύσσω**, f. ξω, v. [prorsus ex aliquo in aliud transfundo,] to pour through. Ὅν τὰ κατὰ λάπαρην, διὰ δ' ἔντερᾶ χαλκὸς ἀφυσσέ. *Ξ.* 317. *SYN.* Διάκόπτω, ἀπαντῶ, χωρίζω.
- Διάχάλλω**, f. ἄσω, v. [laxo, dissolvo,] to loosen, to relax, to open. Διάχάλλᾳτῃ μοι μέλαθρᾶ, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας. *Iph. A.* 1340. *SYN.* Ἀνᾱμόχλειύς, διοίγω, διαλύνω, διασκεδάννυμι.
- Διάχάσκω**, v. [hisco, fatisco,] to gape. Τῶν θ' ἀρμόνιων διάχασκουσῶν. *Equit.* 530. *SYN.* Χάσκω, ἀνᾱχαίνω.
- Διάχεω**, f. εὔσω, v. [(1) diffundo, (2) disseco,] to pour, to spread, to dissipate, to dissect. Τὸν δερὸν, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευνᾱν ἅπαντᾶ. *H.* 316. *SYN.* Διασκεδάννυμι, δαίω.
- Διάχραῖμαι**, v. [(1) utor, (2) interficio, (3) mutuo sumo,] to use, to despatch, to borrow. Εὐνῶᾶ, οὐ φευγῇ; διάχρησῆται τὸν ἄγοντᾶ. *Theocr.* 15. 54. *SYN.* Χραῖμαι, ἀναιρέω, διαφθείρω.
- Διάχωρίζω**, v. [secerno,] to separate. Αἰθὴρ γάρ, ὅτῃ τὰ πρῶτᾶ διέχωρίζετῶ. *Thesm.* 14.
- Διαψαίρω**, v. [perpurgō, perflo,] to sweep, to waft through. Αἶραι διαψαίρουσῖ πλεκτάνην κάπνου. *Aves* 1714. *SYN.* Κάθαιρω, διαήμι.
- Δῖω**, v. vide Δῖαημι.
- Δίβαμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bipes,] two-footed. Δίβαμος εἰμί· τῇδε σύγκειται ὄλλος. *Rhes.* 215. *SYN.* Δίπους.
- Διβόλος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque cuspidatus, anceps,] having two edges or points. Διβόλόν τ' ἄκοντᾶ πάλλων. *Rhes.* 374. *SYN.* Δίστομος, ἀμφίβηλος.
- Διγόνος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [geminus,] twin, two kindred. Διγόνᾶ σώματ' ἐν χθονὶ καίμηνᾶ πλαγᾶ. *Eur. Electr.* 1179. *SYN.* Διδύμος, δοῖος, δισῶς.
- Διδαγμαῖ**, ἄτος, τὸ, subst. [doctrina, institutio,] instruction, warning. "Ὡς ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματός μόνον. *Nub.* 668. *SYN.* Δεῖξις, πεῖρᾶ, ἐπίδειγμα, διδᾶχῃ, μάθημα.
- Διδάκτος**, ἡ, ὄν, adj. [qui docere vel doceri potest,] capable of teaching or being taught, communicable. Ποῖον; διδάξον, μῆτῆρ, εἰ διδάκτᾶ μοι. *Trach.* 64.
- Διδαῖς**, ἔως, διδασκάλια, as, et διδᾶχῃ, ἡς, ἡ, subst. [doctrina, docendi actus,] instruction, discipline, doctrine. Διδαῖν ἐσθλοῦ· τοῦτῳ δ' ἦν τις εὖ μάθῃ. *Hec.* 599. See *Phoc.* 84. *SYN.* Μάθησις, παιδεία, παραινέσις, διδαγμαῖ, νον-θητημαῖ.
- Διδάσκαλος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [magister literarum et morum,] a teacher, a master. Οὐκ εἰσεφρόμην· τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλόν. *Troad.* 654. *SYN.* Ἐπιστάτης, προστάτης.
- Διδάσκω**, f. διδάξω et poët. διδασκῶ, v. [doceo,] to teach, to instruct, to inform. Πολλᾶ διδάσκει μ' ὁ πύλος βιῶτος. *Hipp.* 252. *SYN.* Παιδεύω, φρένδω.
- Διδημί**, f. διδήσω, v. ["verbum vetus ap. Hom. a δέω, ligo." *Morell.*] to bind. Ἴδης ἐν κνημοῖσι διδῇ μόσχοισι λυγοῖσιν. *Λ.* 105.
- Διδύμων**, ὄνος, ὁ et ἡ, et διδύμος, η, ὄν, adj. [geminus,] twin, twofold. Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδύμῳνῃ καίτῃ γενέσθην. *E.* 548. See also *Herc. F.* 657. *SYN.* Διγόνος, ὁμόπαις, δοῖος, διδύμογενής.
- Διδύματοκος**, ου, ἡ, Dor. pro διδύμητοκος, adj. [gemellipara,] bringing forth two at a time. Αἰγᾶ τῇ τοι δωπῶ διδύματοκὸν ἐς τρίς ἁμέλξει. *Theocr.* 1. 25.
- Διδύμογενής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [eodem partu editus,] twin-born, twin. Διδύμογενῆς ἄγαλμα πατρίδος. *Hel.* 207.
- Διδωμί**, f. δώσω, v. [do, dono,] to give. Κρείσσω δίδωσῖ τῆς τυραννίδος χάριν. *Hipp.* 1024. See also *T.* 270. *Hom. Cer.* 327. *I.* 136. et *Hec.* 577. *SYN.* Δωρεῖσθαι, χαρίζεσθαι, ἐπιτρέπω, ὁπάω, προσφέρω.
- Διεῖδημι**, et διείδω, v. [perspicue cognosco, perspicio,] to see through or clearly, to distinguish, to recognise. Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι. *Med.* 518. See also *Apoll.* 1. 546. *SYN.* Διαδέρκομαι.
- Διελύω**, v. [clam evolvo; pass. elabor,] to evolve, to unroll; pass. to slip through. Οἷον δ' ἀφνειοῖδ διελυσθεῖσᾶ δομοῖ. *Apoll.* 4. 35. *SYN.* Ἀποδιδράσκω, ἀφέρπω, φεύγω.

Διείμι, Ep. fut. διελσῶμαι, v. [permeo,] to go through, to penetrate, to continue, to persevere. "Ἀπαντὰ γὰρ διείμι σοι τὸν ἄερά. Aves 1392. SYN. Δίεπω, διέξειμι, διέρχῃμαι, διώκω.

Δίειπω, v. Vid. Δίεπω ab ἔπω.

Διείργω, f. ζω, et διέργω, v. [distineo,] to separate by an enclosure, to intersect, to keep off, to distinguish. "Ὡς ἄρ' αὖ τοὺς διέεργον ἐπάλξι' οἱ δ' ὑπὲρ αὐτῶν. M. 424. SYN. Ἀπώεργω, ἐξείργω, διαχωρίζω, διίστημι.

Διειρόμαι, poet. pro διερόμαι, v. [inquiro, perrogo,] to inquire diligently, to ask minutely. Μήτ' ὅ τ' αὐτὰ ἑκαστὰ διειρέῃ, μηδὲ μετὰλλ' α. A. 550. SYN. Ἀνέρωπῶ, διερευνῶ, ἐξερευνῶ.

Διειρωνόξενος, ov, ὅ et ἡ, adj. [simulato hospitio fallens,] fraudulent to strangers or guests. Οἱ δ' ἄρ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι. Pax 623.

Διεκπέρῶ, f. ἄσω, v. [e loco aliquo per alium transeo,] to pass through, to endure. Δεῦρ' ἤλθ' ὅ μιν, πολλῶν θύμων ῥίξας διεκπερῶντες. Plut. 283.

Διέλαινω, f. διέλᾶσω, v. [peragro, perequito, trajicio,] to drive, to ride, or force through. Πέραν δὲ διέλᾶσαντες ἀλλήλων ὄχους. Eur. Suppl. 686. SYN.

Διάβαινω, ἀναπείρω.

Διέλκω, et διέλωκω, v. [traho per,] to draw through, to drag out. Διὰ δακτύλιον μὲν οὖν ἐμὲ γ' ἂν διέλκυσαι. Plut. 1036. See also φ. 299. SYN. Διάγω, ἐφέλω.

Διέμπῶ, v. [divendo,] to sell, to betray. Διέμπῶ λῶγοισι πρὸς σ' ὃ ναυβάτης; Philoct. 579. SYN. Διαπράττω.

Διεντέρεινᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [investigatio de intestinorum natura,] an investigation or explanation of the intestines. Ὡ τρισμάκαριος τοῦ διεντέρεινᾶτος. Nub. 166.

Διέξειμι, et διεξέρχῃμαι, f. ελεύσῃμαι, v. [(1) egredior, (2) mente persequor,] to go out through, to pass, to detail. Σκαιὰς, τῇ γὰρ ἐμελλε διεξιέναι πέδονδε. Z. 393. See also Phoen. 1030. SYN. Διαβαίνω, διαπέρῶ, διείμι, ἀναπτύσσω.

Διέχειργω, v. [prohibeo,] to prevent, to hinder, to exclude. "Ὅστ' ἐκ Πελόπωννησον πείραν ἔργει. Hom. Apoll. 432. SYN. Διείργω, κωλύω.

Διέξερέσθῃμαι, v. [percontor,] to ask, to seek earnestly. Ἀλλὰ τῇ ἐμὲ ταῦτ' α διεξέρεσθ' ἑκαστὰ; K. 432. SYN. Διειρόμαι, ἀνέρόμαι, ἀνακρίνω.

Διέπω, ab ἔπω, v. [distincte loquor; colloquor,] to speak distinctly, to converse. "Ἡ ἅπανεὺθ' ὅ; διειπὲ μοι, ὅφρ' αἰ δαίω. K. 424.

Δίεπω, ab ἔπω, v. [exsequor studiose, abigo, administro, dirigo,] to follow through, to follow up, to drive away, to manage. "Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατὸν οἱ δ' ἀγὸρηνδε. B. 207. SYN. Διατάσσω, ἀπενθύνω, ἀμφέπω, διατίθημι, διοικέω, καθίσταμαι, διώκω, κυβερνῶ.

Διεργάζῃμαι, v. [conficio,] to work through, to dispatch. "Ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων. Hec. 373. SYN. Κατεργάζῃμαι, διαχράσῃμαι, ἀναρῶ, διαφθείρω.

Διερειδῃμαι, v. [innitor,] to kneel or rest upon, to be propped or supported. Σκήπτρῳ Πριάμον διερειδῃμένᾶ. Troad. 151. SYN. Ἐρσιδῃμαι, στηρίζῃμαι.

Διέρεσσω, f. διέρεσω, v. [remigo per,] to row, to wave. Δαλοῖσ' α χέρας διέρεσσοντας. Troad. 1249.

Διέρως, ἂ, ὄν, adj. [humidus, liquidus,] humid, wet, pliant, quick. Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διέρως ῥρῶτος, οὐδὲ γένηται. Z. 201. SYN. Μυδαλέως, νυτίως, νεόχμος, χλωρός.

Διέρπω, v. [penetro reptando,] to creep, to pass through. Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμῶτεϊν. Antig. 265.

Διέρχῃμαι, f. διελεύσῃμαι, v. [transeo,] to go through, to reach, to survey. "Ὅσ' αἰὼν μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννῶν. Γ. 198. SYN. Διεξέρχῃμαι, διέξειμι, διαβαίνω, παρέρχῃμαι.

Διεννάζω, v. [consopio,] to lull to sleep. Διὰ τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βιότον. Hipp. 1377. SYN. Εὐνάζω.

Διέχω, v. διέξω, v. [(1) distraho, (2) intervenio,] to divide, to give way,

- to be distant, to intervene. Ἀντίκρὸν δὲ διέσχέ παρ' ὀμφαλὸν ἐγχεῖς αἰχμή. Υ. 416. SYN. Διέρχῃμαι, διαρρήγνυμι, καταρρήγνυμι, διίστημι.
- Διζῃμαι, διζω, et διζῶμαι, v. [quaero, dubito,] to seek, to look for, to doubt. Πάνδρῶν ἀντιθέον διζήμενός, εἰ ποῦ ἐφεύροι. E. 168. SYN. Ζητέω, ἀνερευνᾶω, ἀμφιβάλλω, διστάζω, ἀμφινύω.
- Διζυῖς, ὅ et ἡ, adj. [bijugis, duplex,] a couple; double. Τριστοιχεί' παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω διζυγέσ' ἵπποι. K. 473. SYN. Δίπτυχός, δίπλοός.
- Διήλθῃς, ἡ, subst. [narro, edissero,] to relate, to declare. Τῆς ἂν οὖν τῷ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγῆσαιτο; b. σϛ. Aves 198. SYN. Ἐξηγέομαι, ἐκιστῶρεω, διαμνημονεύω, ἀπαγγέλλω, μηνύω, διέκειμι, φράζω.
- Διηέριός, α, ὅν, adj. [per aërem,] through the air. Ὡδ' αἰψὰ διηέριαι πτόενται. Apoll. 2. 225.
- Διήκω, v. [pervenio, pervado,] to go, to stretch through, to penetrate through. Διῆξέ φήμη παῖδᾶ σὴν ἀφιγμένην. Iph. A. 426. SYN. Διέειμι, διαστείχω.
- Διήλθῃς, ἡ, subst. [transitus,] a passage across, a ferry. Κεῖνή μὲν πόντοιο διήλυσίς, ἐνθαῖ μάλιστᾶ. Apoll. 4. 1573.
- Διηνέκεως, et διηνέκες, adv. [jugi et continuo tenore,] continuously, in a continued series. Οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνέκεως ἄγορεύσω. δ. 836. See also Hom. Ap. 255. SYN. Συνέχως, αἶε.
- Διηνέκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [continuus, perpetuus,] continued, uninterrupted, unbroken. Ἀτραπίτοί τε διηνέκες, λιμένες τε πανορμοί. v. 195. SYN. Μᾶκρός, συνέχης.
- Διήνემός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento expositus,] exposed to the wind. Διήνემον λελοιπέν. Trach. 326. SYN. Ὑψηλός, ἐρημός.
- Διῆρες, ἔος, τὸ, subst. [summa pars ædificii,] an elevated part, the top of the house. Μεθῆκε, μελᾶθρων ἐς διῆρες ἐσχατὸν. Phœn. 88.
- Διθηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrinque acutus, anceps,] double-edged. Διθηκτὸν ἐν σφάγασι βάψασα ἱφός. P. V. 888. SYN. Διβύλός, ἀμφιβύλός.
- Διθρόνός, et δίσκηπτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) duas sedes et (2) duo sceptras habens,] (1) having two thrones, (2) two sceptres. Διθρόνου Διῖθεν καὶ δισκήπτρου. Agam. 42.
- Διθύραμβοδιδάσκᾶλός, ου, ὁ, subst. [dithyrambicus poëta,] a dithyrambic poet. Ψυχὰς δὲ ἢ τρεῖς διθύραμβοδιδασκᾶλων. Pax 827.
- Διθύραμβός, ου, ὁ, subst. [(1) nomen Bacchi. Vid. Βάκχος; (2) dithyrambus, carmen Baccho sacrum,] (1) a name of Bacchus; (2) a dithyramb, or song dedicated to Bacchus. Τῶν διθύραμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται. Aves 1388.
- Διῖαύω, v. [dormio,] to sleep, to repose. Τὸν εὖ διῖαύοντᾶ. Herc. F. 1048. SYN. Ἰάω, καθεύδω.
- Διῖμι, v. [transmitto,] to send or drive through. Λαιμῶν διῖκε, τῇδὲ γῇ σωτήριον. Phœn. 1108.
- Διῖνέομαι, f. διῖξομαι, v. [pervenio, oratione percurro,] to go through, to penetrate, to explain, to relate. Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντᾶ, διῖκέω καὶ κατέλεξας. T. 186. SYN. Διέκειμι, διέρχῃμαι, καθῖνέομαι, καθήκω, διηγέομαι.
- Διῖπετής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [a Jove delapsus,] fallen from Jupiter, flooded, pure, liquid, bright. Υἱὸς Σπερχειοῦ, Διῖπετός ποταμοῦ. Π. 174. SYN. Πρανής, διαφανής, διαυγής.
- Διῖπὸλιά, et Διῖπὸλειᾶ, ων, τὰ, subst. [dies festi Athenis in honorem Jovis,] a festival at Athens in honor of Jupiter Πόλειος, as protector of the city. Μυστήρι' Ἐρμῇ, Διῖπὸλει', Ἀδωνῖᾶ. Pax 419.
- Διῖπὸλιώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [priscus, obsoletus,] coeval with the festival Διῖπὸλιά, antiquated, obsolete, fabulous. Ἀρχαῖα γέ καὶ Διῖπὸλιώδη, καὶ τετ-

¹ Here read, on account of the metre, Διῖπὸλιώδη, and in the preceding word Διῖπὸλιά, though not for the same reason. Brunck remarks at Nub. 984. "Διπολιώδη. Sic A. B. Vulgo Διπολιώδη, ut sit proceleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta, Διπόλια, διθύραμβος, διάσια, quorum prima itidem producitur." "Sic etiam dixere Attici Δίφιλος, non Διφιλος." R. P. Suppl. liv. Porson denies that the proceleusmatic is admissible in Aristophanic anapestic tetrameter.

τίγων ἀνάμεστᾱ. Nub. 984.

Δίστημι, v. [seorsim statuo, dissidium facio, disjungo,] to set apart, to set at variance, to divide. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτᾱ διάστησιν ἐρίσαντε. A. 6. SYN. Δίστανω, δῖχοστατέω, διάχωρίζω.

Διτρεφής, ἔος, ὁ, P. N. [Diitrephes.] Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιόν ὃ Διτρεφής. Aves 1442.

Δικάζω, f. ἄσω, v. [judico,] to judge, to decide, to determine. Τρωσὶ τὲ καὶ Ἀνᾱοῖσι δικάζετῶ, ὡς ἐπιεικὲς. O. 431. SYN. Κρίνω, διαγιγνώσκω, θεμιστεύω, ἀμφισβητέω, ἐγκάλεω.

Δικαιοπόλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [justitiam in urbibus colens,] observing justice in the cities. Ἄ δικαιοπόλις. Pyth. 8. 31.

Δίκαιος, α, ὄν, adj. [justus, æquus,] just, equitable, good, right, righteous. Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένη ἄνδρὶ δίκαιῳ. γ. 52. SYN. Ἐνδίκος, ἐπιεικής, χρηστός, ἀγαθός, ἴσος.

Δικαῖω, v. [justum et æquum censeo, &c.] to think a person or thing just or right, to do justice to, to defend, to claim as a right. Φεύγειν δίκαιον τ' ὅστις ἂν τ' Ἄργος φύγοι; Heracl. 191.

Δικαίως, adv. [juste, jure,] justly, rightly. Πῶς ἂν δικάως ὡς Μυκηναίους ἄγοι. Heracl. 188.

Δικάρηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [biceps,] two-headed. Ὀκταπῶδες, δικάρηνοὶ ἀχειρῆες· οἱ δὲ κἀλευνται. Batrach. 289. SYN. Ἀμφικάρης, ἀμφικάρηνος.

Δικασπῶλος, et δικαστής, οὔ, ὁ, subst. [judex,] a minister of justice, a magistrate. Δαίνυται, ἄς ἐπείκει δίκασπῶλον ἄνδρ' ἄλἐγύνειν. λ. 185. SYN. Κρίτης, δίκης βράβεύς.

Δικαστήριον, et (2) dimin. δικαστηρίδιον, ου, τὸ, subst. [forum judiciale,] (1) a court of justice, a tribunal, (2) a petty tribunal. Καὶ δικαστηρί', ὦ. Equit. 307. See also Vesp. 803. SYN. Βῆμα, δίκη.

Δικελλᾶ, ης, ἡ, subst. [ligo, bidens,] a spade, a mattock, a pitchfork. Πῦρ καὶ δίκηλλας, ὡς κἀτασκάψων πόλιν. Phœn. 1171. SYN. Ἄμη, μῦκέλη, μάκελλᾶ, σκάπανη.

Δίκη,¹ ης, ἡ, subst. [jus, fas, lis,] justice, equity, right, a cause, law-suit, trial. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσώμενόν. Ion 1117. SYN. Κρίσις, ποινὴ, τιμωρία, ἐγκλημᾶ, θέμις. EPITH. Ἰθεῖᾱ, σκόλιᾱ, ὄσια, λεύσιμος, ξιφηφόρος, νικηφόρος, τιμωρός, χρόνιος.

Δίκηλον, ου, τὸ, subst. [propr. effigies Jovis, deinde effigies quælibet,] properly an image or representation of Jove; any resemblance or picture. Χαλκείῃ δίκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι. Apoll. 1. 746. EXPL. See Schol. on this passage.

Δίκην, adv. [more,] like to. Κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πόλεμίων δίκην. Hec. 1144.

Δικηφόρος, ου, ὁ, subst. [juris defensor; vindex,] a supporter of justice; an avenger. Πότερᾱ δίκαστήν, ἢ δίκηφόρον λέγεις; Choëph. 114. SYN. Τιμωρός.

Δικιδιον, ου, τὸ, subst. dimin. α δίκη, [lis parvula,] a petty suit. Οἶαν δικιδίους. Nub. 1108.

Δίκλις, ἴδος, ἡ, adj. [gemina, quæ duplici clave obseratur,] doubly barred, folding. Δικλιδες· ἐν δὲ γυνὴ τᾶμτι νύκτας τὲ καὶ ἡμᾶρ. β. 345.

Δικορράφω, v. [causas s. lites consuo,] to patch up law-suits, to be litigious. Ὅρθως παραινεῖς, οὐκ ἔων δικορράφεῖν. Nub. 1485. SYN. Ἀμφισβητέω, φίλονεκεῶ.

Δικῶρυφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod duplicem verticem habet,] having two tops. Δικῶρυφον σέλᾱς ὑπὲρ ἄκρων. Phœn. 234. SYN. Διλόφος, δικάρηνος.

Δικράτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [divisum habens imperium,] possessing a twofold authority. Δικράτεις Ἄτρεῖδαι. Aj. Fl. 251.

Δίκροός, δίκρους, adj. [biceps, bifidus,] having two prongs, forked. Τὴν δὲ μὲν

¹ Δίκη is frequently personified by the Greek poets.

- δίκροῖς ἔωθουν τὴν θεὸν κέκράγμασσι. Pax 636. SYN. Δικάρηνος.
 Δίκροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) utrimque pulsans, (2) duabus orbitis sectus; tritus,] impelling on both sides, marked by two wheels, rutted. Εἰσβάντες ἡμῖν δίκροτον εἰς ἀμαξίτον. Eur. Electr. 775.
 Δίκτυννά, ης, ἡ, P. N. [nomen nymphæ, item Dianæ.] See Ἄρτεμις. Δίκτυνν' οὐρεία. Iph. T. 127.
 Δίκτυον, ου, τὸ, subst. [rete, cassis,] a net. Στείχει γὰρ εἰσπέσουσά δικτύων βρόχους. Orest. 1308. SYN. Ἄρκυς, γάγγαμῶν.
 Δικτύοκλωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in retia plexus,] woven like a net, net-like. Σπεύραισι δικτύοκλώστοις. Antig. 353.
 Δίκω, v. [jacio,] to throw, to fling. Γαπέτεῖς δίκων ὁδόντας. Phæn. 678. SYN. Βάλλω, ρίπτω, κατὰβάλλω.
 Δίκωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duos remos habens,] two-oared. Ὅρῳ δίκωπόν, ὕρῳ σκάφος. Alcest. 253.
 Δίλογχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duas gestans lanceas, duplex,] doubly armed, two-fold. Δίλογχόν ἔστην, φοινῖαν ξυνωρίδα. Agam. 626.
 Διλόφος, ου, ὁ et ἡ, [duas cristas, seu duplicem verticem habens,] having two crest or cliffs. Σε δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Antig. 1139. SYN. Δικάρηνος.
 Δίμοιρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duas habens partes,] having a distinct or a double portion. Καὶ τὸ δίμορον αἰνῶ. Æsch. Suppl. 1078.
 Δινδυμία, ης, ἡ, P. N. [Dindymia,] a name of Cybele. Μητέρα Δινδυμῖην πολλὴ πότνιαν ἐγκάλεοντες. Apoll. 1. 1125.
 Δινεῶω, δινέω, et Ion. δινεύεσκω, v. [gyro verso, circumago,] to move, turn, whirl, or roll round. Δινέων' ὡς δ' ὅτε τις τρυπῇ δούρῳ νήϊον ἀνὴρ. ι. 384. See also Σ. 543. and Ω. 12. SYN. Ἀνακύκλωω, εἰλέω, κύλινδεω, στρέφω.
 Δίνη, ης, ἡ, et δινός, ου, ὁ, subst. [vortex, turbo,] a whirlpool, a vortex, a whirlwind. Ζωὺς δ' ἐν δίνησιν καθίερε μώνυχῃς ἵππους. Φ. 132. See also Vesp. 616. SYN. Ἄελλᾶ. ΕΡΙΤΗ. Ἀργυρεᾶ, ἀργυροειδής, ἀκήλητος, ἀνέμω-κης, θύη, λευκή.
 Δίνηεις, εσσα, ἐν, adj. [vorticosus,] whirling round, full of whirlpools, eddying. Τηλόθεν ἐκ Ἀλκίης, Ξάνθου ἀπὸ δινιέντος. B. 877.
 Δινωτός, ἡ, ὄν, adj. [tornatus,] rounded, inlaid all round. Ἡστὺ δῶμω δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἀντὶ θυράων. Apoll. 3. 44.
 Διόβολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a Jove missus,] hurled by Jupiter. Πρὶν αὐτὸν εἰλεῖ διόβολόν. Alcest. 129. SYN. Διόκτυπός.
 Διόγενέτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [Jovis genitor,] father of Jove. Διόγενέτωρός ἐν αὐλῇ. Bacch. 122.
 Διόγενής, ἔος, Διόγνητός, et Διόγνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [e Jove natus,] Jove-sprung, noble. Ω Παιλλᾶς, ὃ δέσποινα Διόγενὲς θεᾶ. Cycl. 350. See also Hes. Scut. 340. and Hipp. 560. SYN. Διός, εὐγενής, γενναῖος.
 Διόδος, ου, ἡ, subst. [transitus, compitum,] a way through, a passage, a passport. Ἀστρον διόδους εἰς τὴν κελαινὴν. P. V. 1086. SYN. Ὀδός, παρόδος, πορθμεῖον.
 Διόθεν, adv. [a Jove, divinitus,] from Jove. Τοιαῦδ' ἐπ' ἐμοὶ ρίπη Διόθεν. P. V. 1090.
 Διοίγνυμι, et διοίγω, f. ξω, v. [aperio, pando,] to open widely, to gape, to expand. Ἐστῆκεν ἅλλᾳ τὰς γνάθους διοίγνυτέ. Eccles. 852. SYN. Ἀνοίγω, ἀναπέτάζω, διαπτύσσω.
 Διόιστεύω, v. [sagitta trajicio,] to shoot through. Νευρὴν τ' ἐντάνυσαι, διόιστεύσαι τὴν σιδήρου. τ. 587. SYN. Ἀκοντίζω, κατὰβάλλω.
 Διοίχνω, v. [permeo,] to pass through. Ἀσίνης δ' αἰῶνᾶ διοίχνεϊ. Eumen. 316. SYN. Διαβαίνω, διᾶμνω.
 Διοίχομαι, v. [perii,] to be undone, to be departed or gone from. Αἰσχροῦς ἐκείνοις ἡ δίκη διοίχεται. Eur. Suppl. 540. SYN. Οἴχομαι, ὀλωλᾶ, ἀπολωλᾶ, ἔρρω, διόλλυμαι.
 Διοκλής, ἧός, ὁ, P. N. [Diocles.] Ὅρσιλόχος δ' ἄρ' ἐτικτε Διοκλήϊ μεγάρθυμον. E. 547.

Διόκτυπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Jovis fulmine ictus,] struck with lightning. "H Διόκτυπον γένος. Æsch. Suppl. 161. SYN. Διὸβόλος.

Διόλισθαίνω, f. ἦσω, et διόλισθῆω, v. [elabor e manibus,] to slip through, to escape. Διόλισθάνειν μὲν ἄλλοις. Anacr. 44. 9. See Nub. 434. SYN. Ὀλισθαίνω, ἐκφεύγω.

Διόλλῶ, inus. pro quo usurp. διόλλυμι, v. [disperdo, obliviscor,] to destroy entirely, to ruin, to lose, to forget. Τὸδ' εὐγένες σὲ τῶν φρένων διώλλεσεν. Hipp. 1388. SYN. Φθείρω, διαφθείρω, ἀπόλλυμι, μὲ λανθάνει.

Διὸμήδης, ἔος, ὁ, P. N. [Diomedes,] Diomed, the son of Tydeus. Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βῆν ἁγὰθος Διὸμήδης. B. 567. EPI TH. Τυδείδης, διός, ὑπέρθυμος, ἱπποδάμους, ἁγὰθος, δουρικλυτός, κράτερός, ἐγχέσπαλός, μένεπτόλεμος, ἐρικυδής, σθένερός, ἰφθιμός.

Διόνυσια, ων, τὰ, subst. [Dionysia,] festivals in honor of Bacchus. "Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιῶν Διόνυσια. Acharn. 202.

Διόνυσιας, ἄδος, ἡ, adj. [Bacchica,] of Bacchus. Πρὸς αἵματ', οὐχὶ τὰς Διόνυσιαδος. Herc. F. 891.

Διόνυσος, ου, ὁ. Vid. Βάκχος. Διόνυσον οὐκ ἐφασκὼν ἐκφῦναι Διός. Bacch. 27.

Διόπετῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [de cælo delapsus,] fallen from heaven. Φοῖβος μ' ἐπεμψε δεῦρ, Διόπετὲς λάβειν. Iph. T. 977. SYN. Διπέτης.

Διόπῶς, ου, διοπτῆρ, ἥρως, et διόπτῆς, ου, ὁ, subst. [inspector, administrator,] a commander, an inspector. Τινὶ σημήνω διόπων στρατῖας; Rhes. 738. See also K. 562. and Rhes. 234. SYN. Κάτοπτης, ἐποπτῆρ, ἐπόπτης, ἐπισκόπῶς, κατὰσκόπῶς, θεωρῶς, ἐφῶρῶς, κηδεμῶν, ἡγεμῶν, βασιλεύς.

Διοπτρεύω, v. [(1) inspecio, (2) speculor,] to look through, to survey. "Ἢ Διοπτρεύων, ἢ ἐναντιβιδὼν πόλεμιζων. K. 451. SYN. Εἰσῶρᾶω, ἐποπτεύω, ἐφῶρᾶω.

Διορθεύω, et διορθῶ, v. [recte quidquam facio,] to correct, to adjust, to state rightly. "Ἄλλως τῆ, πῶς ἂν μὴ διορθέων λόγους; Eur. Suppl. 427. See also Helen. 1158. SYN. Ἄνορθῶ, διευθίνω, διατάττω, ἀνατίθημι.

Διόριζω, v. [(1) distermينو, (2) definio, (3) distinguo, (4) statuo,] to fix limits; to define or mark out; to distinguish; to settle. Τοιαῦτὰ φῆμαι μαντικάι διώρισαν. Cæ. R. 723. SYN. Ἀφῶριζω, διάστέλλω, διατάσσω, διαχωρίζω.

Διόρνυμαι, v. [propero per,] to hasten through, to pass over. Παμφύλων τὲ διόρνυμένα. Æsch. Suppl. 561.

Διόρυττω, f. ξω, v. [perfodio,] to dig through, to break open, to scrutinise. "Ἔστιν ὅπῃ δῆθ', ἤτιν' ἂν ἐνδύθεν οἶός τ' εἴης διόρυξαι. Vesp. 350. SYN. Διάρρύγνυμι, διαπίρω.

Διορχέομαι, v. [(1) persulto, (2) decerto saltando,] to continue to dance, to contend in dancing. Ἔμοι διορχησόμενός, ἐνθαδ' εἰσῖτω. Vesp. 1499. SYN. Ὅρχεομαι, διάλλομαι.

Διός, ἄ, ὅν, adj. [(1) a Jove genitus, (2) divinus, (3) inclytus,] sprung from Jove; divine; incorruptible, pure, serene, mighty, noble, excellent. Ὠδινὸς ἀγαλμὰ διὰς. Hec. 460. SYN. Ἀντιθεός, ἱσοθεός, ἐνδοξός, θαυμαστός.

Διόσδοτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a Jove donatus,] Jove-given. Διόσδοτος ἔλθῃ. Pyth. 8. 37.

Διόσημις, as, ἡ, subst. [signum a Jove missum, ostentum,] a sign from Jove, a portentous storm. Διόσημις ὅτι, καὶ ῥάνις βεβληκὲ με. Acharn. 171. SYN. Τέραις, τὸ ἐναίσιμον.

Διόσκοροι, Διόσκουροι, οἱ, et Διοσκόρῳ, τῷ, P. N. [Jovis filii gemini, Castor et Pollux.] Τιμῶν τῆ μ' οὐδὲν ἢ Διοσκόρῳ. Orest. 459. See also Eur. Electr. 1237. and Iph. A. 769. SYN. see Κάστωρ, and Πόλυδεύκης.

Διότρεφής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [Jovis alumnus,] divinely born and educated, Jove-

¹ See Potter's Antiquities.

² Γένῃ is here omitted after Παμφύλων on account of the metre and syntax. It is retained by Dr. Butler, though he very properly remarks: "Hanc vocem rejiciendo et metro et syntaxi optime consuluit Heath. Uncinulis eam incluserunt Schütz, I. Pors. Rejecit Schütz. 2."

nourished, noble, renowned. Πεφρᾶδμεν, δῆεις δὲ Διοτρεφῆας βασιλῆας. η. 49.

Δίπαις, αἰδὼς, ὁ et ἡ, adj. [duorum liberorum parens, bis puer,] a parent of two children, twice a child. Δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβιδίος. Choëph. 332.

Δίπαλτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui utrimque vibrari potest, (2) act. bina tela tenens,] hurled with two hands, holding two weapons. Ὡς δ' εἰδόμεν διπαλτὰ πόλεμίων ξίφη. Iph. T. 324. SYN. Ἀμφιδέξιός, ἀμφιβόλος.

Δίπλάζω, υ. [(1) geminus sum, (2) gemit,] to be doubled, to be augmented doubly, to double. Δίπλάζεται τιμή. Eur. Suppl. 791. SYN. Ἀνᾷδίπλάζω, διπλῶ, ἀνᾷδίπλῶ, διπλόος εἰμί.

Δίπλαξ, ἄκος, ἡ, subst. [duplex læna,] a double cloak, a doublet. Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλᾱκᾱ δῶκᾱ. τ. 241. See Υ. 253.

Δίπλᾱσιός, α, ὄν, et διπλόος, η, ὄν, contr. διπλοῦς, ἡ, οῦν, adj. [duplex,] double, twofold. Σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἢ ἡ διπλᾱσιός ὁ ψόφος. Aves 55. See also Iph. T. 689. SYN. Δίπλαξ, δίπτυξ, δίπτυχός, δίστολός, διχθαδίος, δισσός, διδυμός.

Δίπλᾱσιως, adv. [duplíciter,] doubly, in a twofold proportion. Πρέσβεις. β. Δίπλᾱσιως μάλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ. Aves 1577.

Δίπλοισω, υ. [duplico,] to double, to render double. Ἀχθος διπλοῖζει τῷ πέπαμνῳ νόσον. Agam. 808. SYN. Δίπλάζω.

Δίπλόος, vid. Δίπλᾱσιός.

Διπῶδιάζω, υ. [salto κατὰ διποδίαν, (more Laconum,)] to dance with both feet. Ἴν' ἐγὼ διπῶδιάξω γέ, κᾰέισω κᾰλῶν. Lysistr. 1243. EXP. Τοῖς δὴ πῶσ' ἤρευν.

Διπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duos meatus habens, bimaris,] between two seas. Ἡ διπῶρον κόρυφάν. Troad. 1087.

Διπῶτάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui a duobus fluviis alluitur,] between two rivers. Διπῶτᾱμόν ἵνα πόλιν μῶλῃ; Eur. Suppl. 621.

Δίπους, πόδος, ὁ et ἡ, adj. [duos pedes habens,] two-footed. Μαιμᾱ πέλας δίπους ὄφης. Æsch. Suppl. 896.

Δίπτυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [duplex, geminus,] double, twin. Δίπτυχᾱ ποιήσαντες ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησάν. γ. 458. SYN. see Δίπλᾱσιός.

Διπύλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [duas portas habens,] having two gates or doors. Ὡς σχῆμά πέτρας διπύλῶν, αὐθις αὖ πάλιν. Philoct. 975.

Διπύρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) duplici flamma splendidus, (2) bis coctus,] having double lights, twice baked. Σὺ δ', ὦ Διός, διπύρους ἀνέχουσᾱ λαμπράς. Ran. 1361.

Δίρκα, Dor. pro Δίρκη, ης, ἡ, P. N. [Dirce,] a nymph; hence the name of a fountain and river near Thebes. Δίρκης τὲ πηγαῖς, οὐ δ' ἂπ' Ἰσμηνοῦ λέγω. Sept. Theb. 259. SYN. Εὐπάρθενός, μάκαιρᾱ, καλλιῤεεθρός, καλλιῤεύς. PHR. Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, ρεύματᾱ σεμνᾱ Δίρκας.

Διρκαῖός, α, ὄν, adj. [Dircaeus,] of Dirce. Βᾱθύς γέ τοι Διρκαῖός ἀνᾱχωρεῖν πύρῶς. Phœn. 742.

Δίρκη. Vid. Δίρκα.

Δίρρυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [duos temones habens,] having two shafts. Δίρρυμᾱ τὲ καὶ τριρρυμᾱ τέλη. Pers. 47. (Anap. dim.)

Δίρφυς, ὄος, ἡ, subst. [Dirphys,] a mountain in Bœotia. Δίρφυν δ' ἔρωτῶν, ἡ σ' ἔθρεψ' Ἄβαντίδᾱ. Herc. F. 183.

Δίς, adv. [bis,] twice. Ἄλλ' ὅτ' ἐδὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσαντές ἀπῆμῃν. ι. 491.

Δισθάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bis mortuus,] twice dead. Δισθᾱνῆες, ὅτ' τ' ἄλλοις ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρωποι. μ. 22.

Δισκέω, et δισκῶ, υ. [discum projicio,] to throw the quoit, to hurl. Ὅθεν πέτραϊόν ἄλμᾱ δισκευθῆσεται. Ion 1267. See also Isthm. 2. 51. SYN. Πιπτάζω, προβαλλῶ, περίδινῶ, ἱάπτω.

Δίσκημᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [quod projicimus, (ut discum,)] the throwing of a quoit, a hurling. Νέκρῶν, ὃν πύργων δίσκημᾱ πίκρῶν. Troad. 1111. (Anapæst. dimet.)

Δίσκος, ου, ὁ, subst. [discus,] a quoit. Δίσκοισιν τέρποντό, καὶ αἰγᾱνῆσιν ἰέντες.

δ. 626. EPIITH. Λιθινός, κατωμαδῖος.

Δίσσαρχαι, ὦν, οἱ, adj. [duo regnantes vel regii,] two royal. Δισ-σάρχας ὀλέσ-σας βασιλῆς. Aj. Fl. 390.

Δισσός, et διττός, ἡ, ὄν, adj. [geminus, duplex,] twin, double. See Δίπλάσιος. Δισσὰς φύλάξεις· ἦν μὲν ὠμόφρων τις ἦ. Helen. 505.

Δισσώς, adv. [dupliciter, iterum,] doubly, again. Ὡς τὰς, δισσώς αὐτῷ· μεγάλη γὰρ φέρω κακὰ. Phœn. 1347. SYN. Δίπλασιώς, αὐθίς.

Διστόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [geminus,] twin. Θησέα¹ καὶ τὰς διστούλους. C. C. 1055. SYN. see Δίπλάσιος.

Διστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [geminum os habens, anceps,] having two mouths, two-edged, two-angled, where the roads intersect each other. Σπεύδειν ἀπὸ δυτῆρος, ἐνθαῖ διστόμοι. C. C. 900. SYN. Ἀμφιστόμος.

Διυγρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [humidus, lacrymis madens,] twice-watered, moistened with tears, bitterly lamented. Διυγρά τρίπάλτων πημάτων. Sept. Theb. 993. SYN. Διέρως; αἰματοστέγης.

Διψῶ, v. [quæro,] to seek by feeling, to catch. Πολλοὺς ἂν κοῤῥεσειεν ἀνὴρ ὁδῷ, τήθεά διψῶν. Π. 747. SYN. Ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, μαστεύω, ματεύω. Διφθέρα, as, ἡ, subst. [(1) pellis, exuvium, (2) quicquid e pellibus fit, ut vestis coriacea,] a goat-skin, a hide, a shepherd's cloak. Διφθερών κάζωμιδων, ἅς οὗτος αὐτοῖς ἡμπόλα. Vesp. 444. SYN. Δέρμα, βαίτη.

Διφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bifer,] producing or bearing two or twice a year. Διφθόρον συκῆς. Eccles. 707.

Διφρεντής, et διφρηλάτης, ου, ὁ, subst. [auriga,] a charioteer. Καὶ τὸν διφρεντὴν Ἥλιον προσενέπω. Aj. Fl. 868. See also Iph. A. 216. SYN. Ἀρματήλατης, ἡνιόχος, ὑφηνιόχος, τροχληάτης, ἐλατήρ.

Διφρεύω, et διφρηλάτῶ, v. [aurigo,] to drive a chariot, to glide over in a chariot. Εἰλκυσε διφρεύων παῖς ἄλγας Θητιδός. Androm. 108. See also Rhes. 777. SYN. see Ἀρματεύω.

Διφρηλάστια, as, ἡ, subst. [aurigatio,] driving, skill in driving the chariot. Διφρηλαστίας· ἐμὲ δ' ὦν πα. Olymp. 3. 66.

Διφρискός, ου, ὁ, subst. [curriculum,] a coach-box. Τρεῖς μναὶ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμνία. Nub. 31.

Διφροντής, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [animi dubius,] divided in mind, irresolute. Ὅπως διφροντὶς οὐσά μὴ· κινυσομένη. Choëph. 194.

Διφρός, ου, ὁ, et in plur. διφροὶ et διφρά, subst. [(1) locus in curru, in quo parabates et auriga sedebant; (2) currus,] (1) a coach-seat, or chariot-box, (2) a carriage which bears two persons, a chariot. Καὶ χρυσόκολλητοῖσιν ἐμβέβως διφροῖς. Phœn. 2. SYN. Ἀρμά, Ζευγός, ἅμαξά, ὄχος, ὄχημα, ἄντυξ. EPIITH. Κάλος, νεότευχῆς, πρωτόπαγῆς, παμφάνων, ποικιλός, ἀεικελῖός, εὐξεστός, εὐξόος, πέρικαλλῆς, κολλητός, εὐεργῆς, ξεστός, εὐπλεκτός, εὐπλεκῆς, (Hom.) ἱππειός, ἄρματειός, ἐλφάντινός, καμπύλος, πόλυδαῖδάλος, πεισίχαλινός.

Διφροφόρεω, v. [sellam porto,] to carry a-litter or chair. Καὶ τὸν διφρον γὰρ διφροφόρεῖ τονδὶ λαβών. Aves 1552.

Διφροφόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui vel quæ aliquem sella portat,] a chairman. Πού· σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἐξίθι. Eccl. 734.

Διχᾶ, adv. [bifariam,] in two ways; præp. [sine,] apart from, without. Δόξα δ' ἐχῶρει διχ' ἂν Ἑλλάνων. Hec. 116. SYN. Διτῶς, δίπτυχα, χωρὶς, ἀνευ.

Διχηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ungulam habens bisulcam,] cloven-footed. Εἶδες δ' ἂν ἡ πλεῦρ', ἢ διχηλὸν ἐμβᾶσιν. Bacch. 729.

Διχίρης, ἐός, ὁ et ἡ, subst. [divisor, sector,] a bisector, a divider. Μηνὸς διχίρης, Ὑάδες τὲ ναυτίλοις. Ion 1156.

Διχθαδῖος, α, ὄν, adj. [duplex,] double. Διχθαδίας Κῆρας φέρεμεν θανάτοιο τέλοσδε. I. 411. SYN. Διούς, διπλόος, διπλάσιος.

Διχόβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [discors,] quarrelling with. Μοίρα Νεμέσιν διχόβουλον μὴ θεμεν. Olymp. 8. 114. SYN. Διχόφρων.

¹ Θησέα is here scanned as a spondee.

Διχῶθεν, adv. [a duabus partibus,] from two sides. Καὶ ταῦτ' ἀδιχῶθεν μισθόφθοροντες ἀλφίτᾳ. Pax 477.

Διχῶμηνις, ἰδὼς, ἡ, adj. [ad lunam plenam pertinens,] of the full moon. Πρὸς γάρ οἱ διχῶμηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσά. Apoll. 1. 1231. SYN. Πανσέληνος.

Διχῶμυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ambiguous,] ambiguously, prevaricating. Διχῶμυθᾶ, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενός. Orest. 888.

Διχόρραγης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [dupliciter ruptus,] split in two, shattered. Διχόρραγης ἐκεῖτο κρηπίδων ἐπ'. Herc. F. 1008.

Διχόρροπως, adv. [cum inclinatione in duas partes, ambigue,] with divided impulse, partially, ambiguously. Τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχόρροπως ἰδεῖν. Agam. 367.

Διχοστασία, ας, ἡ, subst. [dissensio, dissidium, seditio,] schism, discord. Εὐνίδες, ἀργαλέησι διχοστασίῃς κεδῶνται. Apoll. 4. 501. SYN. Διάφορα.

Διχοσταῖω, v. [dissideo,] to disagree, to separate from. "Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοσταῖῃ. Med. 15.

Διχόφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [discors,] divided in mind, discordant. Ἄραίω τ' ἐκ πατρὸς διχόφρονι θυμῷ. Sept. Theb. 902. SYN. Διχόβουλος.

Δίψᾳ, ης, ἡ, et δίψος, εὖς, τὸ, subst. [(1) sitis; (2) cupido,] thirst, drought; desire. Δίψει γάρ, ὡς εἰκέν, ἀφανανθήσομαι. Eccl. 146. See also Cycl. 97. SYN. (2) Ἐλδωρ, ἐπιθυμία. EPI TH. Ἀργαλέα, ἀνάλεια, ξηρά, θυμοφθόρος, κελαινὴ, λυσίμελῆς, μάλερά. PHR. Διψᾶλεα ἀνάγκη.

Διψᾶλέος, δίψιός, α, ὄν, et διψᾶς, ἄδός, ἡ, adj. [siticulosus, bibulus, aridus,] thirsty, dry, parched, scanty. Μὺς πῶτ' ἐδιψᾶλεος, γαλέης κίνδυνόν ἄλύξας. Batrach. 9. See also Alcest. 576. et Apoll. 1. 1146. SYN. Ξηρός, ἀζᾶλέος, πῶλ' ἐδίψιός.

Διψᾶω, inf. διψῆν, v. [(1) sitio; (2) cupio,] to thirst; to long for. Παρῆχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Nub. 441. SYN. (2) Ἰμείρω, ἐπιθυμῶ.

Δίψιός, vid. Διψᾶλέος.

Δῖω, v. [(1) persequor fugientem; (2) timeo, fugio,] (1) to pursue, (2) to fear, to run, to flee. Δάκρυ ἀναπρήσας, περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἄχαιών. I. 433. See Δῖσμαι. SYN. (1) Ἐκφύβειω, ἀπελαύνω, δῖσκω, (2) φεύγω, διδράσκω, ἐκφεύγω.

Δῖωγμά, ἄτος, τὸ, subst. [id quod persequitur; in l. c. inest sensus τοῦ ἄρμα,] a pursuit, speed. Πῶτ' ἄνδρ' ἐν δῖωγμᾷ πῶλων. Orest. 990.

Δῖωγμός, οὔ, ὁ, et δῖωκτός, ὕός, ἡ, subst. [persecutio,] pursuit, rout, chase. Οἱμοὶ δῖωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας. Orest. 412. See also Call. 3. 194. SYN. Ἰωχμός, κάκωσις.

Δῖωδύνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravem dolorem adferens,] agonizing. Κάκεϊνός, ὡς ἡκουσέ, καὶ δῖωδύνός. Trach. 779.

Δῖώκω, f. ξω, et Attice δῖωκάθω, v. [persequor,] to go swiftly through, to pursue, to hasten. Ἔφ' ἡδύνῃς σοι, φιλτάτη, δῖωκόμαι. Soph. Electr. 871. SYN. Ἐπιδιώκω, κύταδιώκω, μετ' αἰδιώκω.

Δῖωθεῖν, f. ὠσεῖν, v. [transjicio, detrudo, dispello,] to push or pierce through, to reject, to force asunder. Οὐχ ὥδε κηδὺς σὸν δῖωσεται πῶσις. Androm. 861.

Δῖωλύγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) late patens, magnus, (2) tenebricosus,] vast, extensive, gloomy. Πέζᾳ δῖωλύγῃς ἀν' ἀπέπταται ἡπεῖροι. Apoll. 4. 1258. EXP. Σκοτεινὴ, ἡ ἐπιπῶλ' ἐδίγκουσά. Schol. SYN. Μεγᾶς, μακρός, σκοτεινός.

Δῖωμῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) juratus, (2) perjurus,] (1) bound by an oath, (2) perjured. Δῖωμῶτοι πλεουσίν, ἡ μὴν ἡ λύγῃ. Philoct. 593. SYN. Ἐνώμωτος, ὄρκιος, ἐνδοχός.

Δῖωνη, ης, ἡ, P. N. [Dione,] the mother of Venus. Κούρη Δῖωνης, Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ. Helen. 1097. EPI TH. Ἐράτη, εὐπλοκάμωτος, καλή, ξανθή, σεμνή.

Δῖωννμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) binominis, (2) late longueque celebris s. inclutus,] having two names, honorable. Ἄι δῖωννμοὶ θεαί. Phæn. 694. SYN. Οὐκ ἄνωννμός.

Δῖωννσός poet. propter metrum pro Δῖωννσός, q. v. Ἢ δὲ Δῖωννσον Σεμέλη τέκε, χάρμ' αἰβρότοισιν. E. 325.

Διώρης, ἔως, ὁ, P. N. [Diores,] Τῶν δ' Ἀμάρυγκείδης ἦρχε κρατέρους Διώρης. B. 622.

Δμησίς, ἔως, ἡ, subst. [domatio,] a subduing, a taming. Ἰππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε. P. 476.

Δμητήρ, ἦρος, ὁ, et δμητειρά, as, ἡ, subst. [domitor, domitrix,] a subduer, a tamer. Ἰππων τε δμητηρήμεναι σωτηρὰ τε νηῶν. Hom. H. Nept. 5. See also E. 259. SYN. Ἰππυδάμους, ἀρχων.

Δμωή, ἡς, et δμωῖς, ἰδός, ἡ, subst. [ancilla, famula, serva,] a female enslaved by conquest, a female slave, a handmaid. Ὡ δμωαί, δυσθρηνήτοισι. Iph. T. 143. See also Bacch. 506. SYN. Δούλη, θεράπαινα, παιδίσκη, ἀμφιπόλος.¹ EPIITH. Λευκώλενος, εὐπλόκαμος, μογέρα.

Δμώς, ὡς, ὁ, subst. [servus,] a slave, a man-servant. Δμῶες μὲν εἰσὶν, οἳ σὲ γ' οὐκ εἶδον ποτέ. Eur. Electr. 631. SYN. Δούλος, θῆς, θεράπων, παῖς, ὀπηδός, πρόπολός. EPIITH. Πάλαιος, τάλαιόφρων, πιστός, κενός, ὄτρυσος. PHR. Πάλαιον οἶκον κτήμα.

Δρῶπαλιζω, v. [movendo jacio, motu vehementi dejicio, circumjicio,] to shake and strike, to blend, to throw round. See Damm. Νῦν ἂταρ ἥωθέην γέ τὰ σὰ ῥάκεα δνῶπαλιξεῖς. E. 512. SYN. Ἀποπλήττω, ἀναιρέω, φθνεύω, ἀμπεχω.

Δρόφερος, αἰ, ὄν, adj. [tenebrosus,] dark, gloomy. Νύκτι διὰ δνρόφερην ἐλααν τὰχά δ' ἔσσεταί ἡώς. o. 50. SYN. Μέλας, μέλαγχρος, κελαινός, ζῶφεις, ὀφρναῖος, σκότεινός, ἄσσηνός.

Δρόφρος, ου, ὁ, subst. [tenebræ,] darkness, gloom, sorrow. Δρόφοι κάλυπτουσιν δμοιους. Choëph. 47. SYN. Ἀχλὺς, σκότος.

Δρόβην, ἦνος, ὁ, subst. [furunculus,] a felon. Ὅτφ; δρόβην σκρόδον ἡμφίεσμενφ. Vesp. 1172.

Δοιή, ἡς, ἡ, subst. [dubitatio,] doubt, hesitation. Ἐν δοιῇ δὲ σάωσέμεν, ἡ ἀπολέσθαι. I. 230.

Δοιδυξ, υκός, ὁ, subst. [pistillum,] a pestle. Πάρεθηκε καὶ δοιδυκά, καὶ κίβωτῶν. Plut. 711.

Δοῖος, αἰ, ὄν, adj. [duplex,] twofold; et pl. δοιοι, αἱ, αἱ, [duo,] two. Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοίους ἴσαντο φάλαγγες. N. 126. SYN. See Διπλάσιος.

Δοκάζω, f. med. δοκάσμαι et δῶσμαι, Ion. Δοιᾶξέσκω, v. [videor mihi, puto, arbitror. Vid. Damm. in v.] it seems, to think, to conjecture. Ὡς ἂν τοι πλήμνη γέ δῶσσεταί ἄκρον ἰκέσθαι. Ψ. 339. See also Apoll. 3. 818. SYN. See Δοκέω. PHR. Διπλῆς μέριμνος διπτύχους ἰὼν οδοῦς.

Δοκέων, v. [(1) observo, (2) insidior,] to observe, to watch, to lie in wait for. Ἰσχῖα τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενον τε δοκέει. Θ. 340. SYN. Ἐπιτηρέω, παρτηρέω, ἐφύραω.

Δοκέω, f. ξω, et ἡσω, v. [(1) videor; (2) censeo, arbitror,] (1) to seem, to appear, (2) to think, to determine, to decree. Δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σφώτεροι. Eur. Suppl. 229. SYN. Δοξάζω, εἰδόμεναι, εοικᾶ, δοκίμάζω, κρίνω, οἶμαι, ἐλπόμεναι, νομίζω.

Δοκημά, ἄτος, τὸ, et δοκησίς, ἔως, ἡ, subst. [opinio,] opinion, surmise. Ἄταρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν σφά. Troad. 411. See also Herc. F. 288. SYN. Προσδοκία, ὑποψία, ὑπονοία, γνώμη, δόξα, δόκω.

Δοκησιόφρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sibi videtur sapiens esse,] who thinks himself clever, conceited. Νεανίας δοκησιόφρος τὸδὲ πρᾶγμα τῷ; Pax 44.

Δοκίμάζω, ἄσω, v. [exploro,] to examine, to ascertain, to try. Δοκίμαζόμενων αἰδοῖα πάρεσσι θεῶσθαι. Vesp. 578.

Δοκίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [probus, probatus,] approved, tried, respected, estimable. Ὡ φίλος, ὦ δοκίμώτατος Ἑλλάδι. Eur. Suppl. 288. SYN. Εὐδοκίμος, δίκαιος, χρηστός, ἀγαθός, χρήσιμος, τέλειος.

Δοκίμως, adv. [plane, vere,] faithfully. Αἶρω δοκίμως πτόλεπονθῇ. Pers. 553.

Δοκός, οὔ, ἡ, subst. [trabs, tignum,] a beam or rafter. Οἷς αὐθιγένης τμηθεῖσθ δοκούς. Eur. fr. Cretens. 2. 6.

¹ See note at the word ἀμφιπόλος.

- Δόκω, δός, ἡ, subst. [opinio, suspicio,] opinion, suspicion, thought, notion. Φίλοι, βύης ἡκούσας; ἡ δόκω κενή. Eur. Electr. 747. SYN. See Δόκημα.
- Δόλερς, et δολίος, α, ὄν, et δόλοις, εσσά, ἐν, adj. [dolosus, vafer,] crafty, subtle, deceitful, treacherous. Τοῦτ' εἰς γυναῖκας δολίον ἐστὶ καὶ σάθρον. Bacch. 479. See also Aves 451. et Iph. A. 1526.
- Δολιόνες, ων, οἱ, P. N. [gens Propontidis,] a nation near the Propontis. Ἰσθμόν δ' ἀμπέδιον τὲ Δολιόνες ἀμφένεμοντο. Apoll. 1. 947. EPIITH. Εὐξεινοί.
- Δολιόφρων, δολόφρων, ὄντος, et δολόμητις, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [fraudulentus, astutus,] cunning-minded, crafty, treacherous. Δολιόφρων Κύπρις. Iph. A. 1305. See also Æsch. Suppl. 746. and Od. γ. 250.
- Δολιχαυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longas tibias habens,] fixed in long sockets, long. Ἀντίκα καμπυλὰ τόξα, καὶ αἰγᾶνες δολιχαύλους. ι. 156.
- Δολιχαύχην, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [longam cervicem habens,] long-necked. Διὰ σῆ, τὰν κύκνον δολιχαύχενος γόνυν. Iph. A. 794.
- Δολιχεγχῆς, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [longa hasta armatus,] armed with a long spear. Παῖδνας ἀνδράς ἄγων δολιχεγχεῖας· ἥδε δέ μοι νῦν. Φ. 155.
- Δολιχέρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longis remis utens,] having long oars, skilful in rowing. Φαίηκες δολιχέρηται, ναυσίκλητοι ἄνδρες. θ. 191.
- Δολιχός, ἡ, ὄν, adj. [longus, diuturnus,] long, of long duration, inveterate, tedious. Ἡ δολιχὴ νοῦσος; λ. 170. SYN. Διηνέκης, μακρός, εὐμήκης, τὰνός.
- Δολιχόσκις, ου, ὁ et ἡ, adj. [longam projiciens umbram, longus,] projecting a long shade, long. Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖει δολιχόσκιν ἐγγός. Γ. 346.
- Δόλοις, vid. Δόλερς.
- Δολοκτασία, ας, ἡ, subst. [caedes dolosa sc. insidiosa,] murder insidiously perpetrated. Ἡ θέμις αὐθέντησὶ δολοκτασίας ἱλάεσθαι. Apoll. 4, 480.
- Δόλομυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dolosè loquens,] treacherously speaking. Νέσσου φωνὴ δόλομυθὰ κέντρο. Trach. 841.
- Δολοπήϊος, ου, ὁ et ἡ, adj. [Dolopeius,] of the hero Dolops. Ἀκτὴ, καὶ τύμβος Δολοπήϊος· ἐνθ' ἄρ' αὐτοῖγε. Apoll. 1. 585.
- Δολοπλοκία, ας, et δολοφροσύνη, ης, ἡ, subst. [doli meditatio,] plotting of wiles, craft, cunning. Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοί ἄδον. Theog. 226. See also Trach. 834. SYN. Δόλος.
- Δόλοποιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dolos nectens,] guile-making, treacherous. Χρίει δόλοποιός ἀνάγκη. Trach. 834. SYN. See Δόλερς.
- Δόλος, ου, ὁ, subst. [dolos, fraus,] deceit, guile, fraud, stratagem. Εἰς αἰμᾶτην γάμον ἐπὶ ῥοθιμείας δόλω. Iph. T. 372. SYN. Ἀπάτη, δόλωμα. EPIITH. Ἀμήχανός, κρυφαῖός, θυραῖός, αἰνός, αἰψός, ἀληγτός, κρυφίος, κάκος, κρυπτάδιος, θανάτηφόρος, πύκινός, στυγερός. PHER. Ποικίλᾳ βουλεύματι.
- Δολοφόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sicarius,] treacherously murdering. Ἐνύδρῳ τεύχει δολοφόνου λέβη-τός. Agam. 1128.
- Δολοφρονέω, ν. [dolos animo agito,] to plan artfully, to plot, to dissemble. Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς. σ. 51.
- Δολοφρων, vid. Δολιόφρων.
- Δόλω, ν. [dolosè ago, decipio,] to decoy, to deceive, to cheat. Μοίρας δόλω-σας· ἥνεσαν δέ μοι θεαί. Alcest. 12. SYN. Ἀπάτω.
- Δόλωμα, ἄτος, τό, subst. [fraus,] deceit, guile. Βίον νομίζων· τῷδε τ' ἂν δόλω-ματι. Choëph. 990. SYN. et EPIITH. see Δόλος.
- Δόλων, ὄντος, ὁ, P. N. [Dolon,] the name of a Trojan spy. Ἦν δὲ τις ἐν Τρώ-εσσὶ Δόλων, Εὐμήδεος υἱός. K. 314. EPIITH. Πόλυχαλκός, πόλυχρυσός, λαιψη-ρός.
- Δολωπῆς, ἰδός, ἡ, adj. [callida,] treacherous. Οἷον τοῦδ' ἡ δολωπῆς Οἰνέως κύρη, Trach. 1067. SYN. Ἀπάτηλος, πανούργος.
- Δόμη, ης, ἡ, subst. [structura,] structure. Καὶ πλευροῖς κήτεσσὶ δόμην ἀτάλαντοὶ ἰδέσθαι. Apoll. 3. 1394.
- Δόμος, ου, ὁ, subst. [domus,] an edifice, a house. Μεθ' ἧχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχη. Hec. 27. SYN. Δῶ, δῶμα, δόμη, οἶκος, ἐστία, στεγός, ὀρθή.

ΕΡΙΘΗ. Ἀθανᾶτος, ἱερὸς, μέγας, πύκα ποιητὸς, ποιητὸς, ὑψηλὸς, ἀστερεὺς, ἀφθι-
τὸς, θεῖος, κοιλὸς, μετὰπρῆπής, περὶκαλλής, χάλκεός, χαλκήτὸς, ἡμίτελής, εὐναιε-
τῶν, (Hom.) αἰπὺς, ἀφνειὸς, εὐδμητὸς, εὐδαίμων, βασιλήϊος, γλυκερὸς, κηώεις,
πίων, πόλυξενος, σεμνὸς, θηητὸς, χρύσεός, οὐράνιομηκης, σκίεος.

Δομοσφάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [domum labefactans,] ruinous to a house or family.

Δέδοικα δ' ὕμβρον κτύπον δομοσφάλῃ. Agam. 1511.

Δονᾶκευς, ἔως, et Ion. ἦος, ὁ, poet. pro δονᾶκεῖον, subst. [arundinetum,] a reed-
plot. Παρ ποταμὸν κελᾶδοντά, παρὰ ῥοδανὸν δονᾶκῆα. Σ. 576.

Δονᾶκευς, εντὸς, δονᾶκὸτροφὸς et δονᾶκὸχλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [arundinosus,]
abounding with reeds, reedy, rushy. Γυμνάσιᾳ τὲ δονᾶκεντὸς. Helen. 209.
See also Theog. 783. and Iph. T. 400.

Δοναξ, ἄκος, ὁ, subst. [arundo,] a reed, a pipe, the bridge of a lyre. Ἐνέκᾳ
δονάκος, ὃν ὑπολύριον. Ran. 233. SYN. Καλᾶμος, κλαδὸς, αὐλὸς. ΕΡΙΘΗ.
Δολύχῶς, λεπτὸς, λίγυρός, σκιερὸς, εἰλιὸς.

Δόνεω, v. [agito,] to whirl about, to shake, to agitate. Ἀγῶ-νος βάλεῖν ἔξω
πάλλμα δόνεων. Pyth. 1. 85. SYN. Κινεω, διάσειω, πάλλω, στρόβιζω, σείω,
σαλεύω, τάρασσω.

Δόξα, ης, ἡ, subst. [(1) opinio, (2) fama, (3) existimatio, gloria, (4) expectatio,]
opinion, report, esteem, glory, expectation. Χώρας ἄνακτες, δόξᾳ μοι ἄρεσταιθῃ.
Cē. R. 911. SYN. Δοκησίς, φήμη, τιμή, κλέος, ἐπαινὸς, πανδοξία, ὑπὸνοιᾶ.
ΕΡΙΘΗ. Ἀθανᾶτος, ἐρικυδής, πόθεινῃ.

Δοξάζω, f. ἄσω, v. [arbitror; expecto; laudo,] to think; to expect; to praise.
Γάμους γαμῆσθαι τοῖσδ' ἐδόξαζον ποτὲ. Troad. 349. SYN. Οἶδμαι, δοκέω,
ὑπὸνδῶ, κυδαίνω.

Δόξασμα, ἄτος, τὸ, subst. [opinio, gloria, ostentatio,] opinion, glory, ostentation.
Οὐ μὴ φρονήσῃθ', οἳ κένων δοξασμάτων. Eur. Electr. 383.

Δόρα, ᾶς, ἡ, subst. [pellis detracta,] a skin. Ξύνδεσμ' ἐλελύτῳ, καὶ κάταστίκτους
δόρας. Bacch. 686. SYN. Διφθέρα, δέρμα, χρώς. ΕΡΙΘΗ. Λυκεῖος.

Δοράτιον, ου, τὸ, subst. [hostile,] a little shaft or javelin. Ὡς τὰχιστ' ἀνευ δορά-
τιου, καὶ ξίφους, κάκοντιον. Pax 552.

Δοριᾶλωτος, et Ion. δουριᾶλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bello captus,] captured in
war. Λέγ', ἐπεὶ σέ, λέχος δουριᾶλωτον. Aj. Fl. 211. SYN. Δοριθήρατος, δο-
ριληπτός, δορίκτητος, αἰχμᾶλωτος, ἀνδραπῶδον.

Δορίγαμβρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quam sponsi armis petunt,] sought in marriage by
the spear. Τὰν δορίγαμβρὸν ἀμφινεικῇ θ'. Agam. 669.

Δοριθήρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta i. e. bello captus,] hunted with the spear,
captured in war. Δοριθήρατοῖς. Troad. 576.

Δορίκμης, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [hasta cæsus,] slain by the spear, or in war. Δο-
ρικμητὶ λαφ'. Choeph. 359. SYN. Δορίτμητος, σιδηροκμής.

Δορίκτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta sonans,] sounding with the spear. Δορί-
κτύπον ἀλλὰ λὺν Λυκίων. Nem. 3. 104.

Δορίκτητος, et Ion. δουρίκτητος, η, ὃν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta quæsitus,] ob-
tained by the spear. Σὺ δ' οὐσα δούλη, καὶ δορίκτητος γυνή. Androm. 155.
See I. 343.

Δοριληπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta captus,] captured in war. Ἡπερ δοριληπτός
ἐτ' ἦν λοιπή. Aj. Fl. 146.

Δοριμάνης, ἔος, δοριμαργὸς, ου, ὁ et ἡ, et δοριμίστωρ, ὄρος, ὁ, adj. [bellandi cupi-
dissimus,] spear-mad, courting war. Οὐκ ἂν ποτ' Ἑλλὰς δοριμάνης ἀπώλετο.
Eur. Suppl. 485. See also Sept. Theb. 684. and Androm. 1007. SYN.

Ἰδρις αἰχμῆς, μεμᾶως μάχεσθαι.

Δορίπαλτος, vid. δορυπαλτός.¹

Δοριπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bellicosus,] warlike. Κάτ' ἔχυνος, ἦν δὲ δοριπέτης
ἀγωνία. Troad. 1003.

¹ "Hujusmodi adjectiva, quæ ex dativo δορι vel δουρι composita esse videantur, retinebant, ut opinor, iota in compositione, ut δορίκτητος, δουριᾶλωτος, δοριληπτός, δουριπετής, δοριμάνης, δοριμη-
ρατος, δοριμαργός. Ea vero quæ ex quarto casu conflata sunt, retinent v, ut δορυφόρος, δορυσσός,
δορικρανός." Dr. Blomf. Agam. 116.

Δορίπῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub hasta laborans,] pressed by the spear. Δορίπῶνον μὴ προδῶθ'. Sept. Theb. 155.

Δορύτμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta transfixus,] pierced by a spear. Δορύτμητος¹ κήτην ὑρίσθης. Agam. 341.

Δορκᾶς, ἀδός, δόρκη, ης, δόρξ, ορκός, et δορκᾶλῖς, ἴδος, ἡ, subst. [caprea, dama,] a wild goat. Αἰ δ' ἀγκάλαισ' δορκᾶδ', ἡ σκύμνους λύκων. Bacch. 698. See also Herc. F. 377. Call. 3. 97. and Call. Ep. 11. SYN. Αἶξ, χίμαιρά. See Αἶξ.

Δορός, οὔ, ὁ, subst. [uter,] a skin, a leathern bag. See Ἀσκός. Ἐν δὲ μοῖ ἄλφειτᾶ χεύσων εὐρύρᾳφ' ἐσσοῖ δ' ὀροῖσιν. β. 354.

Δορπέω, v. [cæno,] to take a meal, to sup. Ἐξ οὗ δορπεῦμέν τε, καὶ ὥρῳρ' εἰδὺς αἰοῖς. θ. 539. SYN. See Δειπνέω.

Δορπιστός, οὔ, ὁ, subst. [tempus cœnandi,] supper hour. Εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπιστοῦ κέκραγεν ἐμβᾶδᾶς. Vesp. 103.

Δόρπτος, ου, ὁ, et δόρπτον, ου, τὸ, subst. [cæna,] a meal, supper. Δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ. δ. 213. SYN. Δεῖπνον, βόρᾶ, σῖτος, ὕναιρ, τροφή, ἄριστον.

Δορυῦ, gen. δούρατός, Ion. δούρατός, contr. δουρός, dat. δουρί et δορί, τὸ, subst. [(1) hasta, (2) trabs, navis,] (1) a spear, dart, javelin, (2) a bark, a vessel. Εὖ μὲν τις δορυῦ θηξάσθω. B. 382. SYN. Λόγχη, ἄκων, ἀκόντιον, ἐγχός, αἰχμή, βέλός. EPIITH. Δῶλιχον, ἀλκίμον, ἄρρηκτον, ἀτειρές, ἀμειλίχον, ἀμαιμάκετον, αἱματόεν, εὐξύον, χαλκῶβάρης, στίβαρόν, χάλκεον, πρυμνόν, ὀξύ, μειλινόν, νήϊον, μέγα, χαλκῶ κελύρυσθον, φάεινόν, στόνθεν, ὀβριμόν, λευγάλεον, λοίγιον, κελαινόν, κοῦψον, κοῖλον, θύον.

Δορυκράνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cuspidē præfixus, cuspidatus,] pointed. Ἡ δορυκράνου. Pers. 153.

Δορύξενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex hoste factus hospes,] one who is received as a friend after having been an enemy, a foreign friend. Ὁ μητροφόντης δ', ἦν δορυξενον ἐμῶν. Androm. 991. SYN. Ξένος.

Δορυξός, ου, ὁ, subst. [hastarum politor vel faber,] a polisher or maker of spears. Κεῖ τις δορυξός, ἡ κάπηλός ἀσπίδων. Pax 446.

Δορυπαλτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastam quatens,] shaking a javelin. Ἰ-κταρ μέλαθρων, χερός ἐκ δορυπάλτου. Agam. 115.

Δορυπάγης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [e ligno constructus,] wooden, made of wood. Δορυπάγεις δ' ἔχοντες κυανώπιδας. Æsch. Suppl. 751.

Δορυπέτης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [hasta interfectus,] slain by the spear. Πολλῶν νεκρῶν ποιοῦσά δορυπέτῃ φόνον. Cycl. 304.

Δορυσθενής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [hasta valens,] powerful in war. Δορυσθενὴς ἀνήρ Σκοῦθης. Choëph. 154.

Δορυσοῦς, contr. ους, σου, ὁ, adj. [hastam quatens, acer bello,] brandishing the spear, brave in war. Κόλχων, οἱ καὶ Ἄρηι δορυσοῦ εἰσὶν ἀτειρεῖς. Orph. 822.

Δορύσσω, f. ξω, v. [hasta pugno,] to fight with the spear, to arm. Τᾷδ' ἐπαγοντὰ δούρυσσοντᾶ. Heracl. 774.

Δορυτίνακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastis concussus,] agitated by spears. Δορυτίνακτός αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Sept. Theb. 143.

Δορυφόρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastatus, satelles,] spear-bearing, attendant. Φρουραίς ἐκασται, δεξιᾷς τε δορυφόρων; Eur. Electr. 616. SYN. Δορυσθενής, δορμίστωρ, δορίπῶνός, αἰχηγής, φύλαξ, ἐγγεσῖμωρός.

Δόςις, εἰς, ἡ, subst. [donatio,] a giving, a gift. Σοὶ χρὴ μέλεσθαι τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυνόν. Phœn. 771. SYN. Δωρῶν.

Δότηρ, ἥρως, ὁ, et δώτειρά, ας, ἡ, subst. [dator, dispensator,] a giver, a bestower. Καὶ τὰμῖαι πᾶρά νηυσὶν ἔσαν, αἰτοῖσ' δότηρες. T. 41.

Δουλαρίον, ου, τὸ, subst. [servulus,] a little slave. Αὐταὶ γὰρ καὶ τὰ δουλαρίᾶ, τέφραν πάθον λάβουσαι. Thesm. 537. SYN. Παιδαρίον.

Δουλεία, et δουλία, ας, ἡ, δουλευμά, ἄτος, τὸ, δουλοσύνη, ης, ἡ, subst. [servitus,]

¹ Here Dr. Blomf. would read δορίκμητος.

servitude, slavery. Δουλείας τὰς οὐ τλητὰς. Hec. 155. See also Pyth. 1. 147. Orest. 215. and Phoen. 199. SYN. Θερᾶπεία, λᾶτρεία. EPITH. Δειλαία, οὐ φερτή, οὐ τλητή, βᾶρεϊά, ἔμπεδός.

Δούλειος, δούλιος, α, ὄν, et δουλικός, ἡ, ὄν, adj. [servilis,] of slavery, servile, slavish, mean. Δούλειον ἡμᾶρ εἶδες, ὡς πράσσεις κᾶκως. Hec. 56. See also Z. 463. and Ran. 743.

Δουλεύω, v. [servio,] to be a slave, to serve. Ὡ θυγάτερ, ἡμεῖς δ' ἐν φᾶει δουλεύομεν; Hec. 415. SYN. Θερᾶπεύω, ὑπηρετέω, διακύνω.

Δούλη, ης, ἡ, subst. [ancilla, serva,] a female slave, a handmaid. Δούλη κελῆσθαι, βασιλὶς οὗσ', αἰσχύνονται. Hec. 559. SYN. Δμῶν, οἰκέτις, θερᾶπνη, θησαῖ, ἀμφιπόλος. PHR. See Hec. 359. and 444. Troad. 489. &c.

Δουλία, ας, ἡ, see Δουλεία.

Δούλος, ου, ὁ, subst. [servus,] a slave, a servant. Ἡ χρημάτων γὰρ δούλος ἐστίν, ἡ τύχης. Hec. 864. SYN. Δμῶς, θεραψ, θερᾶπων, οἰκέτης, λᾶτρεὺς, ἀμφιπόλος, πρόσπολος.

Δούλος, η, ὄν, adj. [servilis,] servile, of a slave. See Δούλειος.

Δουλοσύνη, vid. Δουλεία.

Δουλοσύνης, ου, ὁ et ἡ, adj. [servilis,] servile, of a slave, a slave. Τῷ δουλοσύνης πρὸς οἶκόν. Hec. 446. SYN. See Δούλειος.

Δουλώ, v. [in servitutum redigo,] to reduce to slavery, to enslave. Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρά, καὶ πόλις πόλιν. Eur. Suppl. 503.

Δουπέω, v. [(1) sonitum edo, (2) cado sub armis sonitum edens,] to sound; to fall in battle with a crashing sound. Δούπησεν δὲ πέσων, ἄρᾶβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Δ. 504. SYN. Ἀπύω, κτύπεω, κόνᾶβω, πλατᾶγέω, ὀττοβέω, ψόφέω.

Δούπος, ου, ὁ, subst. [sonitus,] a sound, a noise, a clash. Δούπον αὖ κλύω τῖνά. Aj. Fl. 871. SYN. Βρόμος, ἡχή, κτύπος, ὁμάδος, πατάγος, κόνᾶδος, φθόγγος.

Δουράτιος, δούριος, et δούρειος, α, ὄν, adj. [ligneus,] wooden. Δουράτιον, τὸν ἔπειος ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. θ. 493. See Aves 1128. and Troad. 14. SYN. Εὐλινός, δούριπᾶγος.

Δουρηνέκης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [quod intra hastæ ictum est,] within a spear's throw. Ἄλλ' ὅτ' ἐδὴ ῥ' ἄπασαν δουρηνέκῃς, ἡ καὶ ἐλασσόν. K. 357. PHR. Ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρω γίγνεται. O. 358.

Δουριᾶλωτος, v. Δούριᾶλωτος.

Δουρικλειτός, et δουρικλυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta inclutus; clarus bellator,] famed for the spear, renowned in arms. Ἡρώς Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μένελαός. o. 52. See also K. 230.

Δουρικτητός, vid. Δούρικτητός.

Δουρίληπτός, vid. Δούριληπτός.

Δούριος, vid. Δουράτιος.

Δουρῶδον, ης, ἡ, subst. [hastarum receptaculum. Vid. Damm. c. 423.] a cavity in a pillar to receive javelins. Δουρῶδον ἐντοσθεν εὐξέου. α. 128.

Δόχη, ἧς, ἡ, subst. [(1) receptaculum, (2) convivium,] a receptacle, an entertainment, a feast. Σπλάγχχον· πύλαι δὲ καὶ δόχαι χολῆς πέλας. Eur. Electr. 828.

Δόχη, ἧς, ἡ, subst. [palms,] a measure equal to the palm or breadth of four fingers. Καὶ πρὶν ἡμέραν φερῆσαι, μετὰ δὲ ἦν δύοιν δόχμαϊν. Equit. 318.

Δόχητος, et δόχμος, ἡ, ὄν, adj. [obliquus, transversus,] oblique, across, transverse. Καὶ τις δόχμιν κέλευθον. Alcest. 1019. See also M. 148. SYN. Λοξός, λῆχριός, σκολιός.

Δόχμολόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [obliquam habens cristam,] cross-crested. Δόχμολόφον ἀνδρῶν. Sept. Theb. 109.

Δόχμω, v. [curvo, inflecto,] to bend, to render crooked. Δόχμωθεῖς μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἐδυνεν. Hom. in Merc. 146.

Δράγμα, ᾧτος, τό, subst. [manipulus,] a handful. Πυρῶν καὶ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματ' ἀταρφέα πίπτει. Λ. 69. SYN. Σωρός, ἀπαρχή. EPITH. Ἐπὴ τριμῶν.

Δραγμαέω, v. [manipulos colligo,] to gather corn in handfuls, to bind in sheaves. Παῖδες δραγμαέοντες, ἐν ἀγκάλιδεσσι φέροντες. Σ. 555.

Δραγμός, οὔ, ὁ, subst. [prehensio,] a grasping. Μαστοῦ τὲ δραγμός, καὶ πάρεσκευασμένον. Cycl. 169.

Δραίνω, v. [facturio,] to project. Ἄλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σὲ γ' ὑπνός ἔκλει. K. 96. SYN. Δρασεῖω, ἐπίνσσω, ἀνῶ, ἰσχύω.

Δράκαινα, vid. Δράκων.

Δράκοντειός, ου, et δράκοντώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [anguinus,] of or like a serpent or dragon. Ὅν ἄρτι κρημῶν ἐκ δράκοντείων ἐλών. Phoen. 1337. See also Orest. 250.

Δράκοντομαλλός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [anguicomus, anguibus comatus,] having dragon's fleece or hair, having snakes entwined in the hair. Δράκοντομαλλοὶ Γοργῶνες βροτοστύγεις. P. V. 824.

Δράκων, οντός, ὁ, et δράκαινα, ἡ, subst. [draco, dracæna,] a dragon. Πρόσθε λέων, ὀπίθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Z. 181. See also Iph. T. 287. SYN. Ὀφίς. ΕΡΙΤΗ. Πελωρύς, φοινίης, κυανέος, ἐπὶ νῶτ' ἀάφοιός, ὀρέστερός, σμερδαλέος, (Hom.) φονίος, θηροτρόφος, φοινικολόφος, γηγενής, χρύσεός, ποκίλωτος, οἰνωπός, πάλυκρανός, πυροσπινωτός, πυρίγενής, δεινός, (Eur.) ἀδευκής, ἀμαϊμάκεός, ἄγριός, βροτολογιός, δηλήμων, κρυερός.

Δράμα, ἄτος, τὸ, subst. [actus, rei repræsentatio, fabula,] an action, a theatrical representation, a drama, a play. Ἄπολεῖς μ', ἰδοῦ σοι' φροῦδ' μοι τὰ δράματ' Ἀχάην. 470. SYN. Πράγμα.

Δράμημα, ἄτος, τὸ, subst. [cursus, festinatio,] running, haste. speed. Πάλισσύντον δράμημ' αὐτίσαι. C. R. 193. SYN. Δρόμος, δρόμημα, φύγή.

Δράξ, ἄκος, ὁ, subst. [pugillus, manipulus,] a grasp, a handful. Πηλοβάτης δ' εἰσὶδὼν, πηλοῦ δράκ' ῥίψεν ἐπ' αὐτόν. Batrach. 234. SYN. Δράγμα.

Δραπέτης, et δραπέτιδης, ου, ὁ, subst. [fugitivus,] a fugitive, runaway. Κτάνοιεν αὐτήν, δραπέται δ' οἰχοῖατό. Iph. T. 1342. See also Mosch. 1. 3. SYN. Φύγας.

Δρασεῖω, v. [facturio,] to intend to do. Τοῖσδ' ὥς τι δρασεῖούσ' οὐδὲ παυσέται. Med. 92.

Δράσιμος, ου, ὁ et ἡ, et δραστήριος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [efficax,] active, efficacious. Ἄνῃρ ἀκομπός, χεῖρ δ' ὄρε' αὐτὸ δράσιμον. Sept. Theb. 550. See also Helen. 991. SYN. Δεξιός, δεινός, ἀγίγνωρ, σπούδαίος, ἀγχίνους, πρύθυμος.

Δρασμός, οὔ, ὁ, subst. [fuga,] flight. Ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πύδα. Herc. F. 1004. SYN. See Φύγή.

Δράσσομαι, f. ἔξομαι, v. [prehendo,] to catch with the hand, to grasp. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δέδραγμένους. Antig. 235. SYN. Αἰρέω, ἀντίλαμβάνομαι.

Δραστήος, ἄ, ὄν, adj. verb. à δράω, [faciendus, agendus,] to be done. Φεῦ. Γενναῖον ἀνδρ' ἐλεξάς, εὔ τ' ἐδραστήον. Eur. Electr. 262.

Δραστήρ, ἥρος, ὁ, et δράστειρα, ας, ἡ, Ion. et Hom. δραστήρ, et δρήστειρα, subst. [(1) famulus, minister, (2) famula, adjutrix,] a servant, an assistant. Σχησεῖν ἐνθυμῷ, σὺν τε δρήστειρ' ἐλεσθαι. Apoll. 3. 700. See also π. 248. SYN. See Δμός.

Δραστήριος, vid. Δράσιμος.

Δραστοσύνη, ἡς, ἡ, Ion. δραστοσύνη, subst. [strenuitas in agendo,] activity or vigor in acting. Δραστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτός ἄλλος. o. 320.

Δράτῳς, ἡ, ὄν, adj. [excoriatus,] skinned, flayed. (per metath. pro δαρτός α δέρω.) Ἐς πύδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρᾶτ' αὐτῷ σώματ' ἵκει. Ψ. 169.

Δράχμη, ἡς, ἡ, subst. [drachma (moneta, Romanum denarium æquans,)] a drachma, (six Attic oboli, about 7½d. of our money.) Πρωτὰ μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δ' αὖδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δράχμην. Nub. 612.

Δράω, f. άτω, v. [facio, ministro, fugio,] to act, to do, to perform, to run away. Μητροῖς τὶ χωρὶς δράσεθ', ἄ' μὲ δρᾶν χοῖών; Iph. A. 728. SYN. Ἀνῶ, ὑπηρέτω, ποῖω, ῥέζω, τεύχω, πράττω, δραίνω.

Δρεπάνη, ἡς, ἡ, et δρεπάνον, ου, τὸ, subst. [falx,] a sickle, scythe, falchion.

"Ημων, ὁξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Σ. 551. See also Ran. 583. SYN. See "Αρπη.

Δρεπανουργός, οὗ, ὁ, subst. [falcarius,] a scythe or sickle maker. Ὁ δὲ δρεπανουργός, οὐχ ὄρας; ὥς ἡδεται. Pax 547.

Δρέπω, et δρεπῶμαι, v. [carpo, decerpo,] to pluck, to reap, to crop, to cull, to mow. Δρεπων τέρεινης μυρσίνης κάρα πλόκους. Eur. Electr. 778. SYN. Ἄποδρέπω, θερίζω, ἀπανθίζω, ἀποτέμνω.

Δρηστὴς, ἰδὺς, ἡ, Ion. pro δραπέτης, subst. [fugitiva,] a runaway. Τὴν δρηστὴν μὴ ὑπόδεχθε, νεοί. Callim. Ep. 43.

Δριμύς, εἶα, ὅ, et δριμυλός, ἡ, ὄν, adj. [acer, acerbus, asper,] sharp, acid, bitter, sour. Οἷδ' ἀνδρὰ κροτάλον, δριμύ Σισύφου γένος. Cycl. 104. See also Mosch. 1. 9. SYN. Ὀξύς, δεινός, χαλέπυς, βλοσυρός, ὠμύς.

Δριὺν, οὐ, τὸ, et δριὺς, οὐ, ὁ, subst.; pl. heterog. τὰ δριῦα, [locus arboribus consitus,] a shrubbery, a plantation. Περὶνὰ κατὰ δριῦα πόλυνίφεα. Helen. 1325. SYN. Ἀλός, δρυμός, ὕλη. EPITH. Ἐρσην.

Δροίτη, ἡ, ἡ, subst. [vas balnearium,] a bathing-vessel. Δροίτης κάτασκήνωμα. Δίκτην μὲν οὖν. Choëph. 986.

Δρομαῖος, α, ὄν, et δρομάς, ἄδός, ὁ et ἡ, adj. [cursu valens, velox,] running, rapid, fleet. Οὐχ ὥς δρομαία πᾶλός, ἡ Βάκχη θεοῦ. Helen. 542. See also Hipp. 550. SYN. Ἀελλόπους, τάχυς, ὀδός, ὠκύδρομος.

Δρόμευς, ἔως, ὁ, subst. [cursor,] a runner. Θάσσον δὲ βύρσαν ἐξεδειρεν, ἡ δρόμευς. Eur. Electr. 824. SYN. Βάδιστής.

Δρόμημα, ἄτος, τὸ, subst. [cursus, curriculum, festinatio,] running, speed, rapid course, confusion or tumult, incursion. Πάρεϊσαν αὐτοὺς κυμάτων δρόμημάσιν. Troad. 695.

Δρόμος, οὐ, ὁ, subst. [cursus,] speed, a course, a race-course. Δρόμους δὲ πολλοὺς ἐξεπλησά καμπίμους. Iph. T. 81. SYN. Δρασμός, φύγη. EPITH. Εὐρύς, πύματός, παντοῖος, δεινός, ἐκπλέθρος, σύννυμος, οὐρίος, καλλιστάδιος, ἀνιδρυτός, λαμπάδοῦχος, πάλυπλαγκτός, ὠκός, δολιχός.

Δρόσπερος, ἂ, ὄν, δρόσπει, εντός, et ποët. δρόσώδης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [rosceidus,] dewy, cool, limpid. Πάρὰ γὰρ δρόσπερά πύργους συνέχης. Hipp. 226. See also Troad. 830. and Bacch. 704. SYN. Ἐραήεις, ὕδρηλος.

Δροσιζόμεναι, v. [rore humecto, irroro,] to sprinkle with dew. Ῥανίσί χρῶα δροσιζόμεναι. Ran. 1311.

Δρόσος, οὐ, ἡ, subst. [ros,] dew, dew-drop, juice. Καχλάζοι-σαν δρόσω, δωρήσεται. Olymp. 7. 4. SYN. Ἐρση, ἔερση, ψέκας. EPITH. Πόταμία, ὑπαιθρία, ἐνάλια, αἰμάτηρα, θαλασσία, κρηναία, καθάρια, μαλθακή, χλοερά.

Δρύας, αντός, ὁ, P. N. [Dryas,] Οἶον Πειρίθουν τέ, Δρύαντά τέ ποιμένα λαῶν. A. 263.

Δρυῖνος, ὁ, ὄν, adj. [quernus,] oaken, of oak. Τέλος δὲ, δρυῖνους συγκέρανουνόσαι κλάδους. Bacch. 1092.

Δρυκόλαπτης, οὐ, ὁ, subst. [picus arborarius,] a woodpecker. Οὐκ ἔσει οὐ τρυγόν, οὐδ' αἰετός, οὐ δρυκόλαπτης. Aves 979.

Δρύος, οὐ, ἡ, et δρυμός, οὗ, pl. heterog. τὰ δρύμα, subst. [(1) quercetum; (2) quodlibet nemus,] an oak grove, a grove. Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρύμα πυκνὰ καὶ ὕλην. κ. 150. See also Hes. Op. 531. and Hipp. 1125. SYN. Ἀλός, ὕλη. EPITH. Ὀρειῦν, ἔθηρὸν, λάσιον, οἰοδόλον.

Δρυόγυνος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [quercum generans; nemorosus,] oak-bearing. Δρυόγυνοι-σὶ κόραν. Thesm. 114.

Δρυπέτης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [qui ex arbore cadit, maturus, sole coctus,] ripened on the tree by the heat of the sun. Καὶ τὰς δρυπέτεις κατέπινε. Lysistr. 561.

Δρύπτω, v. [lacro,] to rend, to tear. Χερὰ δρύπτεται τέ πάρειαν. Hec. 650. SYN. Σπάρασσω, ἄμύσσω, ἀποξέω.

Δρύς, ὕος, ἡ, subst. [quercus,] an oak. Ὅποια κιστὸς δρύος, ὅπως τῆσδ' ἔξο-

¹ For the meaning of this word see Dr. Blomf. Gloss. Agam. 1518.

μαι. Hec. 398. ΕΡΙΤΗ. Ὑψηλή, ἀζάλεα, βαθύρριζος, ἱερὰ, τηλεθυσά, ὑψικάρηνος.

Δρυτόμος, ου, ὁ, subst. [qui quercus vel arbores cædit,] a wood-cutter. Μήτι¹ τοι δρυτόμος μεγ' ἀμείνων, ἥε βίηφιν. Ψ. 315. SYN. Ὑλοτόμος.

Δρυφακτός, ου, ὁ, subst. [janua fori judicialis; in plur. cancelli,] the door of a court of justice, the rails which encompassed the court. Εἴθ' ὑπὲρ ἐπήδων τοὺς δρυφάκτους παντάχου. Equit. 672.

Δυῶω, v. [in calamitates conjicio,] to involve in calamity. Ἄλλὰ θεοὶ δυῶωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους. v. 195. SYN. Ἄνῶω, πτέζω.

Δύη, ης, ἡ, subst. [calamitas ærumna, miseria,] distress of mind, calamity. Δεσμούςς ἀεικεῖς, καὶ δῦας ἐκφυγγάνω. P. V. 534. SYN. Ἀτυχημα, λύμη, ἄνῖα, δυσπραξία, ἀλγός, πόνος, δύηπαθία, ΕΡΙΤΗ. Αἰνὴ, λυγρὰ, θυμβόρος, βᾶρεῖα, πικρά, δεξιθυμός.

Δύηπαθία, as, ἡ, subst. [ærumnarum perpassio,] the enduring of affliction, affliction. Δίψα δύηπαθία τὲ καὶ ἀλγέσιν· οὐδ' ἐματῆσάν. Apoll. 4. 1395. SYN. Δύη, πάθημα, πάθος.

Δύηπαθής, ἔος, et δύηπάθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnarum patiens, ærumnosus, miser,] suffering calamities, miserable, distressing. Ἄλλὰ γὰρ οὐπότ' ἐφύλα δύηπαθεῶν ἀνθρώπων. Apoll. 4. 1165. See also H. in Merc. 486. SYN. Δεῖλαιός, ἀθλιός, βάρυπτόμος.

Δυῖν, δύω, et δυῶμαι, v. [subeo,] to sink, to go under, to enter. Κατίστην δὴ τὴν γὲ μάχην φάτο δύμεναὶ ἀνδρῶν. Z. 185. SYN. Ὑπιδύω, εἰσδύω, κατὰδύω, ὑποδύνω, ὑποδύμαι.

Δυνάμαι, f. νήσμαι, imperf. ἐδυνάμην, et Att. ἡδυνάμην, v. [possum, valeo,] to be able, to have the power, to prevail. Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρένους. Hec. 588. SYN. Ἰσχύω, σθένω, ἔχω.

Δυνάμις, et poet. δυνάσις, ἔως, ἡ, subst. [vis, facultas,] power, ability, capacity. Ὁ δ', ὡς ὑβρίζη, δυνάμιν εἰς χεῖρας λαβών. Eur. Suppl. 246. See also Androm. 483. SYN. Ἀλκή, βία, ἰς, ἰσχύς, ἐξουσία. ΕΡΙΤΗ. Ἀμφιλάφης, ἀσεπτὺς, ἄχρεια, Διόδοτος, ἀδύναστος.

Δυναστεία, as, ἡ, subst. [potentia,] supreme power, sovereignty. Ἀρχὴς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἐφν. C. R. 600. SYN. Ἀρχή, ἰσχύς, τυραννίς.

Δυνάστης, et δυνάτης, ου, et δυνάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [dominus,] a sovereign, a lord, a potentate. Λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθερί. Agam. 6. See also Pers. 682. (where some read δυνάστα for δυνάτᾱ) and Iph. A. 280. SYN. Ἀρχὸς, ἀρχηγός, ἡγεμών, βασιλεύς.

Δυνάτος, ἡ, ὅν, adj. [potens,] able, powerful, adequate, mighty. Οὐκ οὖν ἀπανδῶν δυνάτον ἐστὶ μοι πόνους. Eur. Suppl. 352. SYN. Ἰκανός, ὁ κράτων.

Δύνω, vid. Δυμί.

Δύο, δύω (poët.), gen. δυοῖν et δυεῖν, adj. [duo,] two. Δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρῶ κατόψεται. Hec. 45.

Δωδεκαῖδέκα, adj. indecl. [duodecim,] twelve. Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δωδεκαῖδέκα βοὺς ἐν ἱ νηφ. Z. 274.

Δωδεκαῖδεκάμηνος, ου, ὁ, adj. [qui duodecim mensium est,] of twelve months. Πάντ' αὖ δωδεκαῖδεκάμηνον ἀμμένονσ'. Trach. 659.

Δύπτω, v. [aqua subeo, mergo,] to dip. Δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα· γυνὴ δ' ὑπερθεῖ. Apoll. 1. 1008. SYN. Βυθίζω, κατὰποντίζω.

Δύρῳμαι, poet. pro δούρῳμαι, v. Pors. ad Hec. 728. [lamentor,] to lament, to deplore. Καὶ μοι τὰ μὲν παρόντ' αὖ μὴ δύρεσθ' ἄχ. P. V. 271. SYN. Αἰάζω, ὀδοιζύω, νύρῳμαι, γάω.

Δύσαγκόμιστος, poet. pro δύσανάγκομιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non recuperandus,] irrecoverable. Δύσαγκόμιστον, πάπαϊ. Eumen. 262.

Δύσάγκριτος, poet. pro δύσανάκριτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [judicatu difficilis,] difficult to be decided. Ἴω, δύσάγκριτοι πόνοι. Æsch. Suppl. 132.

¹ Μήτι, the last syllable being long, is the dat. from μήτις, μήτις, μήτι, μήτι.

Δυσάγνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus,] impure, unholy. Δυσάγνοις φρέσιν, κδράκῃς ὥστῃ, βω-μῶν. Æsch. Suppl. 759.

Δυσάδελφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix in fratribus,] unfortunate in a brother or sister, unfortunate brother or sister. Δυσάδελφότηται πασῶν, ὁπύσαι. Sept. Theb. 868.

Δυσάης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [graviter spirans,] hard-blowing. Καύματός ἐξ ἀνέμοιο δυσαἔος ὀρνύμενοι. E. 865. SYN. Δύσπνῶς.

Δυσαιανής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lugubris,] mournful, lamenting. Βῶαν δυσαιανῇ, Πέρσαις. Pers. 286.

Δυσαιθριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [caliginosus,] darksome. "Ηβην θ' ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου, νέων. Heracl. 857.

Δυσαιών, ωνός, ὁ et ἡ, et δύσᾰθλιός, α, ὢν, adj. [miser, infelix,] wretched. Δυσαιών δ' ὁ βίός. Eur. Suppl. 970. See also C. C. 328.

Δυσάλγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [gravem adferens s. perpetuens dolorem,] very painful, hard to be endured. Δυσάλγει τῷ χα μὲν ῥά θρεδόμενας. Agam. 1135.

Δυσάλγητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dolore alterius vix addicitur,] unfeeling, hard-hearted. Ἐμοῦ πρόσαρκεῖν πᾶν· δύσάλγητος γὰρ ἄν. C. R. 12. SYN. Σκληρός, ἀνγλῆς, ἀνάληγτος.

Δυσάλωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis captu s. occupatu,] difficult to be captured or held. Τὰν δύσάλωτῶν ἔλη τις ἀρχάν. P. V. 173.

Δυσάμυρρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [miserrimus,] dreadfully miserable. Ἡ ῥά νῦ μοι ποτὲ καὶ σὺ, δύσάμυρρῳ, φίλᾰθ' εταίρῳ. T. 315. SYN. Ἄμυρρός, δύσμορρός, δυστύχης, ἀτυχής.

Δυσάνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [infeliciter maritatus,] ill contracted. Γάμον δύσανῶρᾰ. Æsch. Suppl. 1071.

Δυσάπαλλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod difficulter abjici potest,] difficult to be shaken off. Ἐπεὶ ἐν δυσάπαλλάκτοις ὁδύνας. Trach. 976.

Δυσᾰρεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis, morosus,] difficult to be pleased, morose, surly, fastidious. Χάλεπὸν μὲν οἶν ἄνδρας δύσᾰρέστους νοθετεῖν. Eccles. 180. SYN. Δύστροπός, δυσχέρης, χάλεπός.

Δυσᾰριστότκεῖᾰ, ας, ἡ, adj. [quæ optimum filium, sed malo fato, peperit,] unhappy in giving birth to the noblest of sons. Ὡ μοὶ ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δύσᾰριστότκεῖᾰ. Σ. 54.

Δύσαρκετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contumax,] ill regulated, contumacious. Φρένες δύσαρκετοὶ πρὸς δὲ καρδίᾰ φθβός. Choeph. 1011. SYN. Δυσπειθής, ἀνήκδός.

Δύσασχέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] intolerable. Τῇλῃ πᾰρέξ' ὁδμὴ δὲ δύσασχέτος αὐθὶ λείλειπτό. Apoll. 2. 272. SYN. Δυσφόρητός, δύσαχθής.

Δύσανυλῖα, ας, ἡ, subst. [graves excubiæ,] an inconvenient abode. Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμὶ καὶ δύσανυλίας. Agam. 558.

Δύσανυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad deversandum parum commodus,] hard to lodge in, incommodious. Δύσάυλων πᾰγων αἰθρία. Antig. 363.

Δύσανυχής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [odioso jactans s. glorians,] vainly boasting. Οὐ τὶ ἐγὼν, οἷοί τῃ δύσανυχῆς ἄλλοι εἰσίν. Apoll. 3. 976.

Δύσαχθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [onerous, non tolerandus,] burdensome, difficult to be borne, intolerable. Ἐπᾰθόμεν πᾰθος δύσαχθῆς, ὦ πύποι. Eumen. 145. SYN. Δυσάσχετός, δύσφορός, δυσφόρητός.

Δυσβᾰύκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymabilis,] ill-boding, mournful. Τεῖν δὲ δύσβᾰύκτον βῶαν, τάν. Pers. 580.

Δυσβουλίᾰ, ας, ἡ, subst. [stultitia consilii, malum consilium,] absurd design. Ἄλλ' ἑᾰ' μὲ, καὶ τὴν ἐξ ἔμοῦ δυσβουλίαν. Antig. 95. SYN. Ἄβουλίᾰ, ἀνοιά.

Δύσβωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [parum fertilis,] barren. Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ, οἷς ἐχλώθης. Hom. Epigr. 8. 3. SYN. Ἄκαρπός.

Δύσγάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [improbi s. infelicitis matrimonii,] of a bad or unhappy marriage, horrid. Δύσγάμον αἶσχός ἐλοῦσ'. Troad. 1114.

¹ Ἐα is scanned here as a monosyllable.

- Δυσγενεϊά, as, ἡ, subst. [generis obscuritas,] low birth. Τὴν δυσγενεϊαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. *Æ. R.* 1098.
- Δυσγενής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [ignobilis,] low-born, ignoble. Διδούς γέ μὲν δὴ, δυσγενὲς μηδὲν δίδου. *Helen.* 1275.
- Δύσγνοιᾶ, et δυσγνωσία, as, ἡ, subst. [ignorantia,] ignorance. Δύσγνοιᾶν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται. *Herc. F.* 1107. See also *Eur. Electr.* 767. *SYN.* Ἄβουλια, δυσβουλία, ἀνοιᾶ, ἄγνωσία.
- Δυσδαιμονία, as, ἡ, subst. [infelicitas,] misfortune. Μετάβάλλει δυσδαιμονία. *Iph. T.* 1120. *SYN.* Δυστυχία, δυσπραξία.
- Δυσδαίμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] unfortunate. Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρα. *Æ. R.* 1312. *SYN.* Δύσπότης, ἄθλιός.
- Δυσδάκρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymabilis,] sadly to be wept over or lamented. Πέμπει βράχῳ ψηγὰ δυσδάκρυτον, Ἀντήνυρος. *Agam.* 428. *SYN.* Ἀξιόθρονος, δάκρυοις πῶθειός.
- Δυσδαίμων, αρτός, vel δυσδαίμαρτος, ου, ὁ, adj. [in conjugio infelix,] unhappy in marriage. Ἄνιρ τέ δυσδαίμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. *Agam.* 1290. *SYN.* Δύσγαμος, δύσνυμφος.
- Δύσεδρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [malam sedem habens,] ill seated, a bad neighbor. Δύσεδρος καὶ δύσσυλός. *Agam.* 723. *SYN.* Κάκον γείτων.
- Δύσειμάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [male vestitus,] meanly dressed. Σὺ δ' ὦδ' αἰλουτος καὶ δύσειμάτος χρῶα. *Eur. Electr.* 1107.
- Δύσεκλύτως, adv. [inextricabiliter, ita ut solvi non possit,] inextricably. Ἄραρὲν ἤδ' ἔ γ' ὠλένη δύσεκλύτως. *P. V.* 60.
- Δύσεκπερατός, et δύσεξήνυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vix explicabilis, difficilis ad transeundum,] unutterable, inextricable, difficult to pass through. Κάθέξω δύσεκπερατὸν, ὀλῶν. *Hipp.* 887. See also *Hipp.* 1232.
- Δύσελένη, ης, ἡ, subst. [infelix Helena,] unhappy or infamous Helen. Πίκραν ἰδοῦσά Δύσελέναν. *Iph. A.* 1316. *ΕΠΙΘ.* Ἐλένας, see *Agam.* 699.
- Δύσελπίς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [spe orbatu, desperans,] hopeless, desperate. Καὶ τότε μὲν δύσελπίς. *Choeph.* 406. *SYN.* Ἀνέλπιστος.
- Δύσεξήνυστος, v. Δύσεκπερατός.
- Δύσεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [piger ad opus faciendum,] inconvenient for working. Ἡ καὶ χειρὰ δύσεργόν; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοί. *Bion.* 6. 5.
- Δύσερις, ἰδός, adj. [acerbus et pertinax in certando, nimis rixosus,] bitter in contention, too quarrelsome, morose. Οὐτ' ὦν δύσερις τίς ἄγαν. *Olymp.* 6. 33. *SYN.* Φιλονεικός.
- Δύσεριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [admodum certaminis avidus, valde litigiosus,] difficult or dangerous to contend about. Τὸ δύσεριστὸν αἶμα φουσῶν Ἄρης. *Soph. Electr.* 1385.
- Δύσερως, ὠτός, ὁ et ἡ, adj. [perdite amans,] unfortunately or desperately loving. Δύσερῶτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες. *Hipp.* 193.
- Δύσεννήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [infaustus tori socius,] a dreadful bedfellow. Λεχέων δύσεννάτωρ. *Sept. Theb.* 280.
- Δύσευρέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inventu difficilis,] difficult to be found or explored. Λαβὼν ἐν ὕλῃ κείμενον δύσευρέτω. *Bacch.* 1210.
- Δύσζηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in malam partem aemulator, suspicax, iracundus, acerbus,] prone to suspicion, very envious or jealous. Λίην γὰρ δύσζηλός ἐαῖς ἐπὶ παισὶ τὸ κῆρ. *Apoll.* 4. 1089. *SYN.* Φθύνερός, φιλονεικός.
- Δύσηληγής, εὖς, adj. [propr. molestam parans dormitionem, gravis,] harassing, painful. Τῷ οὐκ ἂν θανάτον γὰρ δύσηλεγέα πρόφθοιγοισθῶ. *χ.* 325.
- Δύσῆλιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad quem sol ægre pervenit, sole carens,] scarcely illuminated by the sun, cold, dreary. Τάξιν ἔχουσα καὶ δύσῆλιον κνέφας. *Eumen.* 399. *SYN.* Ἀήλιός.
- Δύσημερίς, v. Δύσαμερίς.
- Δύσηνέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventis vexatus,] harassed by the wind. Θινᾶ καὶ δύσανέμω. *Antig.* 591.
- Δύσηρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aratu difficilis,] difficult to be ploughed. Αὐτὴ ἐγὼ

τοίηδ' ἐ δὴ δὴρῶτος. Call. 4. 268.

Δύσσηχης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [horrissonus,] ill or harsh sounding, hoarse. Παύσασθαι πολλέμοιο δύσσηχέος, εἰσὶ καὶ νεκρούς. H. 376. SYN. Δυσκελᾶδός, βάρυχης, βάρυβρομός.

Δυσθαλπής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [calefactu difficilis, frigidus,] hardly warm, cold, frigid. Ἡ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος ὅς ῥα τὴ ἐργων. P. 549. SYN. Ψυχρός, ῥιγνλός.

Δυσθάνατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilem mortem inferens,] causing a painful death. Δυσθάνατων κρατήρων πλη-ρώματά. Ion 1056. SYN. Θανάτηφρός.

Δυσθεατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix adspectu, invisus, dirus,] difficult or painful to look at, shocking. Ὅρως θεαρά δύσθεατὸν ὁμμάσιν. P. V. 69. SYN. Δυσπρῶσοπτός, δεινός, φθιβερός.

Δύσθεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) Diis odiosus, (2) impius,] (1) hated by the gods, (2) impious, wicked. Αὐτός· ξενία δὲ τοῦδε δύσθεος πατήρ. Agam. 1580. SYN. Ἀπτιμὸς ἐν θεοῖς, ἀσεβής.

Δυσθεράπευτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ægre sanabilis,] difficult to be cured, past remedy. Καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴας. Aj. Fl. 614. SYN. Ἄνηκεστός, δύσκηλός, δύσιατός.

Δυσθνήσκω, v. [difficulus vel male morior,] to die hard. Βάλλει μὲ δυσθνήσκοντος αἵματος νέον. Rhes. 791.

Δυσθρήνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lamentabilis,] very mournful, doleful. Ἰησί δυσθρήνητον· Ὡ τᾶλας ἐγώ. Antig. 1211. SYN. Δυσαιανής, πῶλῶδακρῦτός, δυσβαύκτος, γυῖρός, γυεδνός.

Δύσθροός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) asperum reddens sonitum, (2) flebilis,] harshly sounding, mournful. Δυσθρόον φωνᾶς ἀνᾶκρινῶμεν. Pyth. 4. 111.

Δυσθυμῶ, et δυσθυμαίνω, v. [animum despondeo, mæreo,] to be depressed in mind, to grieve, to despond. Τὶ χρῆμα δ' ἀνέρευνητὰ δυσθυμεῖ, γυναι; Ion 258. See also H. Hom. Cer. 363. SYN. Δυσπῆμαι, δυσκόλαινω, ἀθυμῶ, δυσφρόνῶ.

Δυσθυμία, as, ἡ, subst. [animi mæror,] depression of mind, sadness. Τὶ φῆς· σάφως μοι σὰς φράσον δυσθυμίας. Med. 689. SYN. Ἄθυμία, λύπη.

Δύσθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter animo adfectus, mæstus, tristis,] heavy in mind, sad, dejected. Δύσθυμός· εἰ δὲ σοι δόκω φρόνεν κάκως. Soph. Electr. 550. SYN. Ἄθυμός, βάρυθυμός, ἄρρωστός, σκληρός, δύσφρων, κάκῶβουλός.

Δύσιατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanatu difficilis, insanabilis,] difficult to be cured, incurable. Δεινὴ τίς ὀργὴ καὶ δύσιατος πέλει. Med. 520. SYN. Δυσθεράπευτος, ἀνῆκεστός.

Δύσιμέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingratus,] disagreeable, unpleasing. Ἡ μὲν αὖτης πῆμα δύσιμέρως, ἢ τὸ γ' ἐνίσπω. Apoll. 4. 4. SYN. Δύσέρως.

Δύσις, ἔως, ἡ, subst. [occasus,] the setting of the sun, the west. Ἀστρων εἰδείξᾰ, τὰς τὴ δυσκρίτους δύσεις. P. V. 467. SYN. Δυσμή.

Δυσκάθατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [purgatu difficilis, inexpressibilis, implacatus,] difficult to be purified or expiated, implacable. Ὡ δυσκάθαρτε δαίμον, ὥς μ' ἀπώλεσας. Pax 1250. SYN. Ἀκάθατος.

Δύσκαπνός, ου, adj. [male fumosus,] infested with smoke. Αἶκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοισ. Agam. 747.

Δυσκάταπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non sedandus,] difficult to be stopped, implacable, restless, incessant. Ἰὼ δυσκάταπαστὸν ἄλγος. Choëph. 463. SYN. Ἀπαστός.

Δυσκελᾶδός, vid. Δύσσηχης. Ὅρᾶσθ', ὅσοι δυσκελᾶδοισί. Ion 1098.

Δύσκηλός, vid. Δυσθεράπευτος. Θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθονά. Eumen. 828.

Δυσκηδής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [plenus laborum et curarum,] laborious, anxious, distressing. Εἰ μὲν κ' ἐν ποτίμῳ δυσκηδεῖ νύκτα φύλάξω. ε. 406.

Δυσκληής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [inglorius, indignus,] infamous, inglorious, disgraceful. Ὡς νῶν ἀπεχθής δυσκληής τ' ἀπώλετο. Antig. 50. SYN. Ἀκλής, ἀτιμός, ἀδόξος, ἀπρεπής.

- Δύσκληϊά, as, ἡ, subst. [ignominia,] disgrace, ignominy, infamy. Δύσκληϊᾶν ἐκτίσαντο καὶ βαθυμίαν. Med. 220. SYN. See Ἄδοξα.
- Δυσκλῆως, adv. [turpiter, inglorie,] infamously, ignominiously, ingloriously. Κτεῖν', εἰ δοκεῖ σοι' δυσκλῆως γὰρ οὐ κτένεῖς. Helen. 992.
- Δυσκόλαινω, v. [indigne fero, morosus s. difficilis sum,] to be indignant, to be peevish. Χ' ἂ δυσκόλαινει πρὸς ἡμᾶς καὶ βρενθύεται. Lysistr. 887. SYN. Δυσ-
χέραίνω, δυσφῶρῶ.
- Δυσκόλια, as, ἡ, subst. [acerbitas, severitas, difficultas,] harshness, strictness, moroseness. Ὑπὸ δυσκόλιας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μάκρην. Vesp. 106.
- Δυσκόλδοκαμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis flexu,] difficult to be modulated. Οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρυγὴν ταύτας τὰς δυσκόλδοκάμπτους. Nub. 971.
- Δυσκόλδοκοῖτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilem somnum efficiens,] rendering sleep difficult, wakeful. Ἄλλ' ἐνέκεν γε ψυχῆς στερβῶς, δυσκόλδοκοῖτον τὴν μερίμνην. Nub. 419.
- Δυσκόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis, morosus,] nice in feeding, hard to please, morose, peevish. Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφν. Bacch. 1240. SYN. Ἀργαλῆος, δύσφῶρος, δύσηλέγης, ἀγρίος, δύσαρεστός, ἀηδής, δυσχέρης.
- Δυσκόμιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] hard to be borne or endured. Πῶτος δυσκόμιστός εἰσήλατό. Antig. 1347. See Δύσφῶρος.
- Δύσκριτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [judicatu difficilis,] hard to be distinguished or interpreted. See in Δύσις.
- Δυσκριτῶς, adv. [indistincte,] indistinctly. Χρησμούς, ἀσήμους, δυσκριτῶς τ' εἰρημένους. P. V. 683.
- Δυσκύμαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [procellosus,] stormy. Ἐν νυκτὶ δυσκύμαντᾷ δ' ὠρώρει κακᾷ. Agam. 636.
- Δύσλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infandus,] difficult to be related. Λέξας δύσλεκτὰ φίλοισιν. Pers. 704. SYN. Ἀρρήγτος, δύσφάτος.
- Δυσλογιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ratiocinatu s. judicatu difficilis,] difficult to be computed or apprehended. Καὶ πρὸς τὴν δυσλογιστὸν ὧδ' ἦεν χεῖρά; Aj. Fl. 40.
- Δύσλοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cervici onerosus, gravis,] not fit for the yoke, insupportable. Καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλόφωτέρους πόνους. P. V. 939.
- Δυσλόφως, adv. [difficulter, ægre,] with difficulty, heavily. Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακᾷ. Troad. 303.
- Δύσλυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [solutu difficilis,] difficult to be loosened or disentangled, intricate. Καὶ δυσλύτους ἔχουσά τὰς διαλλαγὰς. Phœn. 388.
- Δυσμαῖθω, v. [vix agnosco,] to recognize with difficulty. Αὐτὸν μὲν οὖν ὥρῳσά δυσμαῖθεῖς ἡμᾶς. Choëph. 223. SYN. Ἀπιστῶ, ἀγνοῶ.
- Δυσμαῖθής, ἔος, adj. [indocilis, difficilis doctu,] difficult to teach. Πλὴν τῷ τέκοντι κάρτᾳ δυσμαῖθής ἰδεῖν. Med. 1193.
- Δυσμάχῳ, v. [ægre, difficulter resisto,] to resist with difficulty. Θεοῖσι δυσμάχουντες ἄλλ' ἔσω στέγης. Trach. 499.
- Δυσμάχητός, α, ὁ, adj. [ægre resistendus,] difficult to resist or struggle against. Τὸ δρᾶν' ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμάχητόν. Antig. 1106.
- Δύσμάχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexpugnabilis,] not to be conquered, impregnable. Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δούλῳ τῷ δύσμάχῳ. Hec. 883. SYN. Δυσῆριστός, δυσπάλαιστος, δυσπρόλεμος, φιλονεικός.
- Δυσμένῳ, et δυσμενῶν, v. [infensus sum, animo sum male affecto,] to act as an enemy, to be hostilely disposed to. Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ρέζετε δυσμενέοντες. v. 314. See also Med. 870. SYN. Δυσχέραίνω, πόλεμῳ, ἐχθαίρω.
- Δυσμενεία, as, ἡ, subst. [malevolentia, hostilitas,] ill-will, enmity. Ἄλλ', ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμενεία, καὶ τὰ σά. Soph. Electr. 621. SYN. Δύσνοιά, ἔχθρα, μῖσος.
- Δυσμενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [malevolus, hostilis,] ill-disposed, hostile. Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἰσθαί. K. 100. SYN. Ἐχθρός, πόλεμῖος, ἀπεχθής, ἀμείλικτός, στυγερός.
- Δυσμή, ἡς, ἡ, subst. [occasus,] see Δύσις. Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν. Isthm. 4. 113.
- Δυσμήτηρ, ἔρος, ἡ, subst. [mala, s. infesta mater,] a cruel or unnatural mother. Pros. Lex.

Μῆτὲρ ἐμὴ, δύσμητὲρ, ἀπηνεῖα θυμὸν ἐχουσα. Ψ. 97.

Δυσμήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [qui infaustæ matris est,] of a cruel mother. Δυσμάτορος κότον τυχόν. Æsch. Suppl. 68.

Δυσμηχάνεω, v. [difficultate laboro,] to be hardly able, to find great difficulty.

Καὶ τοιοῦτος εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχάνῳ. Agam. 1331. SYN. Οὐ δυνάμει.

Δύσμοιρος, et δύσμορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] having a sad fate, wretched.

Ἔτεκεν, ἡκει; b. ὦ πάτερ δύμοιρ' ὄραν. C. 327. See C. R. 665. SYN.

Δυστυχής, ἀθλιός.

Δυσμορφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [deformis,] ill-shapen, horrid. Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι

δυσμόρφῳ πρέπει. Helen. 1203.

Δύσνιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod ægre deleri potest,] difficult to be washed away, indelible. Χαλκὴς ὅπως δύσνιπτόν ἐκ δέλτου γράφην. Trach. 685.

Δύσνοιᾶ, as, ἡ, subst. [malevolentia,] ill-will, reluctance. Δύσνοιᾶ μὴ προσεστίν, ἡ λύτῃ πικρά. Soph. Electr. 654.

Δύσνους, ου, ὁ et ἡ, contr. δύσνους, adj. [malevolus,] ill-disposed, malevolent.

Δύσνονν με λήψεσθ', οἷτινές ποθ' ἤκερῃ. Iph. T. 351. SYN. Δυσμένης, ἐχθρός.

Δύσνοστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum reditu infortunato, infaustus,] hard to return, ill-omened. Δύσνοστόν αὐτοῖς νόστον ἐμβάλεῖν θέλω. Troad. 75.

Δύσνυμφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infeliciter sponsus,] unhappily married. Καὶ κοῦραι, καὶ δύσνυμφοι. Troad. 145. SYN. Δύσγαμὸς, κακόννυμφός, αἰνὸγαμὸς, αἰνὸλεκτρος.

Δυσέμβλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perobscurus,] very obscure, very mysterious.

Κεῖνος δὲ δυσέμβλητόν ἐξήνεγκε ὅπα. Eur. Dan. 10. SYN. Δυστέκμαρτός.

Δυσξυνετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis intellectu,] hard to be understood, abstruse.

Δυσξυνέτου ξυνετός μελὸς ἔγνω. Phœn. 1520. SYN. Ἀσυνετός, ἀσάφης.

Δυσὸδπαίπαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [salebrosus, invius,] difficult to pass, (as being craggy). Ἀνελίφ λάμπω, δυσὸδπαίπαλά. Eum. 390. SYN. Τραχὺς.

Δύσοιζω, v. [metuo, timeo,] to hesitate, to be suspicious. Οὐ τοι δύσοιζω, θάμνυν ὡς ὄρνις, φόβω. Agam. 1287. SYN. Δυσφῶρῶ, δυσχεραίνω, ὑποπτεύω, φόβεσθαι.

Δύσοιμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [lamentabilis,] lamentable. Δύσοιμον τυχας. Choëph. 932.¹ SYN. Δύσθρὸς, δυσβάκτρος, δυσκελᾶδός.

Δύσοιστός, vid. Δύσφῶρός. Οὐδ' ὠδὲ δυσθεατὰ καὶ δύσοιστὰ. P. V. 714.

Δύσομβρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pluviosus,] raining heavily, showering. Καὶ δύσομβρά φεύγειν βέλη. Antig. 365.

Δυσόμιλός, vid. ad Δυσέδρος.

Δυσόμμάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [oculis haud integer,] dim-sighted. Δερκόμενοισὶ καὶ δύσομμάτοις. Eumen. 391.

Δύσοργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui graviter irascitur,] irritable. Ὁ δ' ἐνθαδ' ἤκων, καίπερ οὐ δύσοργός ὢν. Philoct. 377. SYN. Βάρυθυμὸς, ὀξύχολός.

Δύσορμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [importunus, s. male fidus carinis,] inconvenient, dangerous. Βαῖα, δύσορμος ναυσίν, ἣν ὁ φίλδοχός. Pers. 454.

Δύσορνις, ιθός, ὁ et ἡ, adj. [quod malis s. sinistris avibus fit,] inauspicious, led by an evil omen, fatal. Ἡ Κρησίας ἐκ γὰς δύσορνις. Hipp. 756.

Δύσórφναιός, α, ὄν, adj. [caliginosus,] dusky, gloomy. Δύσórφναιᾶ δ' ἀμφὶ τρύχη. Phœn. 337.

Δύσοσμία, as, ἡ, subst. [malus odor,] a stench. Ἔθον, βόης τῇ καὶ δύσοσμίας γέμων. Philoct. 876.

Δύσούριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod adverso vento advehitur, infelix,] driven near by an unfavorable wind, unfortunate. Καὶ δύσούριστόν. C. R. 1313.

Δυσπάθειν, οντός, ὁ, adj. [ærumnarum patiens,] suffering misfortune. Μητέρι δύσπαθόντος. Mosch. 4. 84. SYN. Δύσποτμός, δύσάμυρός, ἀθλιός.

Δυσπάλαιστός, ου, et δυσπάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) vix eluctabilis, (2) difficilis,] hard to contend with, unavoidable, arduous, difficult. Τύχα, τύχα δυσπάλ-

¹ See Dr. Blomf. Gloss.

- λαιστὸς ἦκει. Alcest. 910. See also Pyth. 4. 484. SYN. Δύσμαχος, ἀργαλὲς, δυσχέρης, δύσκολος, σκληρὸς, δυστήχης.
- Δυσπάλαιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui ægre repugnari potest, insuperabilis,] hard to struggle against, insurmountable. Θεῶν δυσπάλαιοι. Eumen. 849.
- Δυσπάλαιμος, adv. [sine remedio, infelicitèr,] without remedy, miserably. Καὶ γὰρ δυσπάλαιμος ὀλοῖο. Æsch. Suppl. 874.
- Δυσπαράβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [male consulens s. suadens,] ill-advising, ill-judging. Δυσπαράβουλοι φρέσιν. Æsch. Suppl. 113. SYN. Δύσβουλος, ἄβουλος.
- Δυσπαράθεκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vix placabilis,] hardly to be appeased, implacable. Δυσπαράθεκτοῖς παθόντος οἴκοις. Æsch. Suppl. 391.
- Δυσπαράιτητος, et δυσπαρήγυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis exoratu, inexorabilis,] hard to be supplicated, unrelenting. Φθέγγει Διὸς γὰρ δυσπαράιτητοι φρένες. P. V. 34. See also Eumen. 387. SYN. Ἀπαράιτητος, ἀμελίχτος, χυλῆπος, βάρυς.
- Δυσπαρενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quo vel quocum non bene dormitur,] hard to lie on or with, cruel, unfortunate. Τὸ δυσπαρενον λέκτρον ἐνδάτουμένους. Trach. 793.
- Δυσπαρήγυρος, vid. Δυσπαράιτητος.
- Δύσπαρις, ἰδὺς, ὁ, subst. [infelix Paris,] wretched Paris. Δύσπαρι, εἶδος ἄριστῆ, γυναιμάνες, ἡπέρυπενά. Γ. 39.
- Δύσπεμπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ægre submovendus s. expellendus,] hard to be removed. Δύσπεμπος ἔξω, ξυγγόνων Ἑρινῶν. Agam. 1161.
- Δυσπέμφελος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelicitèr demissus,] unfortunately sent, boisterous. Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι. Hes. Op. 720. SYN. Δύσ-ἄρεστος, χαλῆπος, δύσκολος.
- Δυσπενθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [luctuosus,] causing bitter grief, heavily grieving, mournful. Δυσπενθεῖ σὺν κἀμάτῳ. Pyth. 12. 18. SYN. Πολύπενθής, πολὺθρηνός.
- Δυσπερατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) tractatu difficilis, (2) tempestuosus, non tolerandus,] (1) difficult to pass through, (2) tempestuous, intolerable. Δυσπερατὸν αἰὼν. Med. 646.
- Δυσπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [male cadens, adversus, gravis,] turning out ill, unfortunate, heavy, troublesome. Ὅρῳ μάθειν γὰρ ἐγγὺς ὦν, οὐ δυσπέτης. Aj. Fl. 1065. SYN. Δυσχέρης, δύσποτος.
- Δυσπέτης, adv. [graviter, ægre,] heavily, painfully, with difficulty. Ἡ δυσπέτης ἂν τοὺς ἔμους ἄλλους φέροι. P. V. 777.
- Δυσπίνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [squalidus,] squalid. Κάθεζετ' εἰτ' ἔλυσε δυσπίνεις στολάς. C. C. 1597. SYN. Αὐχμηρός, ῥυπαρός, πινᾶρος.
- Δύσπλανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [misere errans,] wretchedly wandering. Δυσπλανὸς Ἦρας ἀλαρείαις. P. V. 933. SYN. Ἀλήτης.
- Δύσπνός, contr. δύσπνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [vehementer vel male spirans,] violently blowing, hard-breathing, panting. Δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πῶδα. Antig. 223. SYN. Δύσαής.
- Δυσπύλεμτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non oppugnandus,] hard to wage war with, difficult to be combated. Δυσπύλεμτον, ὃν οὐ-τίς. Æsch. Suppl. 656. SYN. Δύσμαχος.
- Δυσπύνης, ἔος, δύσπνός, et δυσπύνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laboriosus, ærumnosus,] toilsome, harassing, oppressive. Δυσπύνεος κἀματοῖο, φίλα βλεφάρ' ἀμφικάλυψας. e. 493. Antig. 1277. and C. C. 1614. SYN. Πολύπνός, πολὺκμητός, ἀλγεινός.
- Δύσποτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus sors est misera, infelix,] ill-fated, wretched. Ὅρατ' δεσμώνην μὲ δύσποτον θεῶν. P. V. 119. SYN. Δυστήχης, δύσαμμόρος, ἄθλιος, κακότηχης, ἀτήχης, δύστηνός.
- Δυσπότμος, adv. [infelicitèr,] unhappily, unfortunately. Πλήθουσιν νεκρῶν δυσπότμος ἐφθαρμένων. Pers. 277. SYN. Ἀτύχως, ἀθλῶς, ἁλκαίπῳως.
- Δύσποτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non potabilis,] unfit to drink, nauseous. Βόσκαν φέροιμαν πώματος δυσπότον. Eumen. 266.

¹ Porson's emendation of this line is here adopted, as making the line correspond with that in the strophe.

Δυσπραγέω, v. [adversa fortuna utor,] to prove unfortunate. Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστῆναι. Agam. 763. SYN. Δυστῆχέω.

Δυσπραξία, as, ἡ, subst. [infelicitas, infortunium,] misfortune, miscarriage, calamity. Πίπτειν βυρείας πρὸς θεῶν δυσπραξίας. Aj. Fl. 759. SYN. Δυστυχία, ἀτυχία, λῶβη, ἀτυχημά.

Δυσπρόσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui difficulter adiri potest,] difficult of access, inaccessible. Δυσπρόσιτος, ἔσω τῷ κλείθρων σπάνιός; ἄνδρά δ' οὐ χρεών. Iph. A. 345. SYN. Δυσμιλὸς, ἀπρόσιτος.

Δυσπρόσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [idem: et, intractabilis,] difficult of approach, untoward. Τῷ δυσπρόσιτον κάπρῳσῆγρον στυμά. Cē. C. 1277. SYN. Δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσιτος, et δυσπρόσωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui adspectus infausti vel tristis est,] of forbidding mien, frightful, hideous. Πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσιπτον εὐερίαν. Soph. Electr. 460. See also Cē. C. 286.

Δυσσεβεία, as, ἡ, subst. [impietas,] impiety, ungodliness. Ἐκ δυσσεβείας ὄσιν εἰ τιθημί νῦν. Helen. 1020. SYN. Ἀσεβεία. EPIITH. Ὑπερόπλος.

Δυσσεβέω, v. [impious sum,] to commit impiety, to be impious. Τῶν δυσσεβόντων δ' ἐκφρόντερα πέλοις. Eumen. 913.

Δυσσεβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [impious,] impious, ungodly. Οὐπὸτ' ἐκκλήσει δυσσεβῆς ἀντ' εὐσεβοῦς. Helen. 1028. SYN. See Ἄθεός.

Δύσσοος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vix servari potest, perditus,] difficult to be saved, wretched, abandoned. Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοά· σίτθ' ὃ λέπαργος. Theocr. 4. 45. EXP. Κάκῳδαίμων, δυσχερῶς σωζόμενος.

Δυσστομέω, v. [objurgo,] to upbraid with. Κείνην τὴ ταῦτ' ἀδυστομέειν· ἐγὼ δὲ νῦν. Cē. C. 986. See Brunck. SYN. See Δυσφημέω.

Δυστάλας, αινά, ἄν; δύστηνός, ου, et δυστλήμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [valde miser,] very unhappy. Ὡς δυστάλαια· πρὸς τίνος πὸτ' αἰτίας; Cē. R. 1236. See also Cē. R. 790. and H. in Apoll. 532. SYN. Δυστυχής, δσμορὸς, ἀθλῖος.

Δυστέκμαρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis ad conjiciendum,] hard to be conjectured or ascertained, inscrutable. Ὅσφον πύρωσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην. P. V. 506.

Δύστέκνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix liberis,] unfortunate in children. Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστέκνον παιδουργίαν. Cē. R. 1248. EXP. Παῖδας δύσπαιδς.

Δυστερπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [acerbus, insuavis,] unpleasant, disagreeable. Πολλὰ δυστερπὴ κάκᾳ. Choëph. 271. SYN. Δυσφίλης, ἀηδής.

Δύστηνός, vid. Δυστάλας.

Δύστλητος, ὄν, adj. [difficilis ad tolerandum,] hard to endure, difficult. Δύστλητον Ἐτεόκλης ἀναξ. Phœn. 1452.

Δυστόκω, v. [difficiliter pario,] to bring forth with difficulty. Γνώμην ἐκατέρως; ἡ πόλις γὰρ δυστόκεϊ. Ran. 1423.

Δυστόκία, as, ἡ, subst. [difficultas pariendo,] difficulty in bringing forth. Δυστόκῃς μῦθουσιν ἀλετριδὲς, ἀλλ' ὅθι φῶκαι. Call. 4. 242.

Δυστόπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis conjectu,] difficult to be explored, inscrutable. Φοῖβον μ' ὑπὴλθε δύστοπαστ' αἰνίγματά. Eur. Suppl. 149. SYN. Γυστέκμαρτος.

Δυστράπεζος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nefandis cibis utens,] feasting at an evil table, or on impious flesh. Χαρ-μόναϊσιν ἀνδρῶβρωσὶ δυστράπεζοι. Herc. F. 385.

Δυστράπῆλός, et δύστρῆπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus animus agre flecti potest,] difficult to be turned, obstinate. Κεῖται ὁ δυστράπῆλός. Aj. Fl. 912. SYN.

Δύσκολός, δυσχερής, δύσἄρεστος.

Δυστυχέω, v. [adversa utor fortuna,] to be unfortunate, to be distressed. Ἐγὼ γὰρ οὐκ, εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὐνέκᾳ. P. V. 345. SYN. Δυσπραγέω, κάκῳς πράσσω, κάκῳς ἔχω.

Δυστυχής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [infelix, miser,] unfortunate, miserable. Κύραι δυστυχεῖς. Eumen. 795. SYN. Ἀτυχής, ἀθλῖος, δύστηνός.

Δυστυχία, as, ἡ, subst. [infortunium,] misfortune, calamity, distress. Τὸ τέλος δυστυχία. Bacch. 389. SYN. Δυσπραξία, ὀϊζος, ὄτλος, θλίψις, κάκῳς, ἀνάγκη.

Δυστυχῶς, adv. [infelicitèr,] unfortunately. Δυστυχῶς δ' ἐμοί, γέρων. Androm. 576.

Δύσφαῖς, ον, ὁ et ἡ, adj. [infaustus, nefandus,] ill-boding, doleful. Τὰ δ' ἐπι-
φύβα δυσφάτω κλαγγῇ. Agam. 1121.

Δυσφημέω, v. [(1) convicia in aliquem jacto; (2) male ominor,] to insult, to re-
proach, to address ill-omened words. Τί με δυσφημεῖς; φροίμῃ μοι κακῇ.
Hec. 183. SYN. Λοιδόρῃω, βλασφημέω, διαβάλλω, δυσστομέω.

Δυσφημία, as, ἡ, subst. [maledicentia; verba male ominata,] evil report; ill-
boding cries. Κάτειχ' αἰεὶ πᾶν στρατὸπέδον δυσφημίαις. Philoct. 10. SYN.
Βλασφημία, κῆῥα, ἄρα, λοιδόρῖα.

Δύσφημῖς, ον, ὁ et ἡ, adj. [mali ominis; infamis,] ill-boding; inglorious, in-
famous, impious, shocking. Αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμις. Hec. 193.

Δυσφίλῃς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [inamabilis,] unfriendly. Ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ
δυσφίλῃς. CE. C. 1258. SYN. Δυστερπῆς, ἀνέραστος.

Δυσφύρῃω, v. [ægre fero, indignor,] to bear ill, to be indignant. Γάμων, ἐπ'
ἄλγעי δυσφύρων. Sept. Theb. 779. SYN. Ἄλκυτῷ, ἄλαστῷ, ἄγᾶνακτῷ, βάρύ-
νῳμαι.

Δυσφύρητος, et (2) δύσφύρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [difficilis toleratu, gravis, pondero-
sus, difficilis,] difficult to be borne, heavy, grievous, difficult. Σὴν σάρκα
δυσφύρητον ἄμφέχει κἄλῳς. Cycl. 343. See also Eumen. 378. SYN. Ἄφερτος,
δυσσοιστός, δυσκόμιστος, δύσκλητος, ἄκλητος, αἰνός, βάρυς, χάλῃπος.

Δυσφύρος, adv. [ægre,] grievously. Καγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφύρως ἔχοντ', ἀναξ.
CE. R. 770.

Δυσφύρμιγξ, ιγγός, adj. [flebilis,] ill-sounding (on the harp), doleful. Ἄλλ' αἰ-
μορράντων δυσφύρμιγγ-ᾶ. Iph. T. 225. SYN. Γόερὸς, δυσθρήνητος.

Δυσφρύνῃω, v. [animum abjicio, ægre fero,] to grieve, to be distressed in mind.
Μηδὲν τί λῖαν δυσφύρεῖν, πᾶρῆνέσῃ. Androm. 1223. SYN. Δυπῆῳμαι, δυσθυ-
μῷω, βάρύνῳμαι.

Δυσφρύνως, adv. [(1) ægro animo, (2) imprudenter,] (1) with a troubled mind,
(2) imprudently. Ζέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρύνως. Pers. 558.

Δυσφρῶσυνῃ, et δυσφρῶνῃ, ἥς, ἡ, subst. [anxietas, sollicitudo, ægritudo,] anxiety,
distress. Δυσφρῶσύναισι θεῶν, ὅτε σὸς γόνος ἐκφύγεν ᾄδαν. Troad. 599. See
also Hes. Theog. 102. SYN. Δύπη, ἀνία, δυσθυμία.

Δύσφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [(1) æger animo, mæstus, (2) infensus, malevolus,
(3) insanus, imprudens,] (1) uneasy in mind, dejected, (2) evil-minded, ill-
disposed, malignant, (3) mad, imprudent. Δύσφρῶνες, φίλων ἄπιστοι. Sept.
Theb. 873. SYN. Δύσθυμὸς, ἄλγεινός.

Δυσφύλακτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod caveri nequit, non evitandus,] diffi-
cult to be guarded against, unavoidable. Καὶ δυσφύλακτον ὀξύθυμίας ὑπὸ.
Androm. 726. SYN. Ἄφυκτος, ἀπαράιτητος.

Δυσχείμερος, δύσχιμος, δύσχειμος, ον, ὁ et ἡ, et δυσχείμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [hy-
bernis tempestatibus obnoxius, hybernus, procellosus,] exposed to storms,
wintry, stormy. Δωδώνης μεδέων δυσχείμερον ἄμφι δὲ Σελλοί. Π. 234. See
also Choëph. 180. Eur. Suppl. 972. and Apoll. 4. 635.

Δυσχείρωμά, ἄτος, τὸ, subst. [res ægre superabilis,] a hard combat, a dan-
gerous conflict. Δυσχείρωμά δράκοντι. Antig. 128.

Δυσχεραίνω, v. [ægre fero, gravor; pertæsus sum, molestiam adfero,] to dislike,
to reject, to irritate. Ἡ δυσχεράναντ', ἡ κατοικτίσαντὰ πῶς. CE. C. 1282.
SYN. Ἀνία, προσίσταμαι, βάρύνῳμαι, ἀγᾶνακτῷ, δεινόπαθῷω, μισῷ, ἀπειθῷω.

Δυσχερεῖα, as, ἡ, subst. [molestia, injucunditas, incommodum,] unpleasantness,
awkwardness, annoyance, difficulty. Οὐ δὴ σὲ δυσχερεῖα τοῦ νόσῃματός.
Philoct. 900.

Δυσχερῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [manibus ægre tractabilis, molestus, odiosus,] awk-
ward, rough, unpleasant, odious. Ἄλλην δ' ἀκουσον δυσχερῇ θεωρίαν. P. V.
827. SYN. Ἀλέγεινός, δεινός, δύσφύρος, ἀχθεινός, ἀργυλέος.

Δυσχλαινία, as, ἡ, subst. [mala et detrita læna,] tattered or shabby clothing.
Δυσχλαινία τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπῳ. Hec. 239.

Δύσχορτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [non commode habitandus,] hardly fit for habitation,
unpleasant. Δυσχόρτους οἶκους νυίω. Iph. T. 219. SYN. Ἀηδής.

- Δυσώδης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. Χωλὸς δυσώδης· πῶς θεοὶς ἐξεσθ', ἐμοῦ. Philoct. 1032.
- Δυσώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui infaustum est nomen,] having a name expressive of evil, ill-boding. Δυσώνυμ' ἀλέκτρ' ἐπλησās. Œ. C. 528. SYN. Κακώνυμος, δύσποτος, χαλεπός.
- Δύσωρεῖμαι, v. [difficulter custodio,] to watch with difficulty. Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλ' ἀ δύσωρεῖσονται ἐν αὐλῇ. K. 183.
- Δύω, [duo,] vid. Δύο.
- Δύω, et δύομαι, vid. Δύνω.
- Δύωδεκά, et δώδεκά, adj. indecl. [duodecim,] twelve. Νῆες μὲν μοι ἐποντὸ δύωδεκά, ἐς δὲ ἐκάστην. ι. 159. See also Iph. A. 293.
- Δύωδεκάβοιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duodecim boum pretium æquans,] worth twelve oxen. Τὸν δὲ δύωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἄχαιοί. Ψ. 703.
- Δύωδεκάδρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui duodecim curricula absolvit,] running twelve times round the course. Δύωδεκάδρων. Olymp. 2. 92.
- Δύωδεκάμηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod duodecim mensium est,] of twelve months duration. Μηδὲ δύωδεκάμηνον ἴσον καὶ τοῦτ' ἔτεται. Hes. Op. 752.
- Δύωκαιεσῶσιμέτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duo et viginti mensuras capiens,] containing twenty-two measures. Καὶ τριπλὸν ὠτῶν ἐνταῦθα δύωκαιεσῶσιμέτρον. Ψ. 264.
- Δώδεκά, vid. Δύωδεκά.
- Δώδεκάγναμπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duodecim flexus habens,] turning round the goal twelve times. Δώδεκάγναμπον περὶ τέρμα δρόμον. Olymp. 3. 59.
- Δώδεκάκις, adv. [duodecies,] twelve times. Καὶ δώδεκάκις καὶ μυριάκις· ἰὺν, ἰὺν. Plut. 853.
- Δώδεκάμήχανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duodecim machinis instructus,] furnished with twelve contrivances or tricks. Ἀνὰ τὸ δώδεκάμήχανον. Ran. 1327.
- Δώδεκάτος, η, ὄν, adj. [duodecimus,] twelfth. Δώδεκάτος ἀρότης, ἀνὰ δόξαν τέλει πύλων. Trach. 826.
- Δώδεκῆτης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [qui duodecim annorum est,] twelve years old. Δώδεκῆτην τὸν παῖδα πᾶτηρ ἀνέθηκε Φίλιππος. Call. Ep. 20.
- δωδωναῖος, α, ὄν, et Δωδωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [qui est e Dodona,] of Dodona. Ζεῦ, ἄν'α, Δωδωναῖε, Πέλασγικὲ, τηλοθὶ ναίων. Π. 233. See also Apoll. 1. 526.
- Δωδών, ὠνός, et Δωδώνη, ης, ἡ, P. N. [Dodona,] a town of Epirus celebrated for an oak-grove and oracle of Jupiter. Δωδωνί διςσῶν ἐκ Πέλειᾶδων ἔφη. Trach. 175. See also Phœn. 996. EPI TH. Δυσχεῖμέρος, αἰπύνωτος. PHER. Σεμνὰ Δωδώνης βαθρὰ.
- Δῶμα, ἄτος, et poet. Δῶ, τὸ. Πόλυμῆστορος πρὸς δῶμα, Ὀρηκίου ξενον. Hec. 7. See also H. 363. SYN. See Δῶμος et Μελαῖθρον. EPI TH. Ἀφνειὸν, ἐνίπλειον, κνισσῆεν, κορυδίον, μάλ'α κάλων, μέγα, μέγαρον, μηρῶϊον, πατρώϊον, περὶ καλλῆς, σμερδαλέον, φίλον, ὑπερέφης, ἀγὰ κλυτὸν, (Hom.) νυμφικόν, βασιλειὸν, ὀλβιον, λαμπρὸν, πλούσιον, ἄκλῆστον, ἄδουλον, ἄχρυσον, ἐρυμνόν, καθάρρον, πλήρες χρυσοῦ, τυραννικόν, ἀγλαόν, ὑψηλόν, πόλ'υ χρυσόν, χρύσεον.
- Δωμάτιον, ου, τὸ, subst. [conclave, cubiculum,] a chamber. Κὰν τοῖσι δωμάτιοισιν Ἀφροδίτης τρῶπων. Eccles. 8.
- Δωμάτιτις, ἰδός, ἡ, adj. [domestica,] domestic. Καὶ σοῦ μολόντος δωμάτιτιν ἐστ'αγ. Agam. 941.
- Δωμάτω, v. [domum incolo,] to inhabit a house. Δέδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρὰ χερὶ. Æsch. Suppl. 965.
- Δῶναξ, Dor. pro Δόναξ, q. v.
- Δωρεῶ, et δωρεῖμαι, v. [dono, largior,] to give, to bestow, to present with gifts, to honor. Ναῖετ'αὐοντες, ἐδώρησαν θεῶν. Olymp. 6. 131. SYN. Δεξιῶμαι, δίδωμι, χαρίζομαι, βράβεύω, γεραίρω.
- Δώρημα, ἄτος, δῶρον, ου, τὸ, δωρεᾶ, ἄς, et δωρίνη, ης, ἡ, subst. [donum, munus,] a gift, a present, a favor. Οὐρανίους τὲ θεοῖς δωρήματα. Nub. 305. See also Ion. 1010. Aj. Fl. 1032. et I. 155. SYN. Δοσίς, γέρας, κάρπωμα, χάρις, κειμήλιον, δάνος. EPI TH. Ἀγλαόν, ἄμβροτον, ἐρατὸν, ἐρικυδές, περὶ κλυτὸν, χάρειν, ἀξίον, ἀσπέρτον, ἐναίσιμον, ἐσθλόν, ἐτώσιον, ἐχθρὸν, κάλλιμον, μελίχρον,

¹ "Attici videntur usurpavisse non δώδεκα, sed δώδεκά." Doctiss. Maltb.

ξενίῃν, περὶ καλλῆς, χρύσεον, φίλον, ἄγανον, μέγα, τιμῆν, (Hom.) οὐκ αἰσχροῖν, νικηφόρον, κάλλιστον, δίπτυχον, γαμήλιον, θηγτόν, μένυεικῆς, ὀλβίον, θεσπέσιον, πύθητόν, φίλιον, χρυσόφαῖς.

Δωρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) muneribus s. donis placabilis, (2) donatus,] to be conciliated by gifts; given as a gift, voluntarily given. Δωρητόν, οὐκ αἰτήτόν, εἰσχειρίσῃ. CE. R. 393. EXP. (1) Τοῖς δώροις πειθόμενος, ὃ δῶρὰ λαμβάνων, (2) τὸ ὡς δῶρον διδόμενον.

Δωριεύς, ἔως, ὁ et ἡ, subst. [Doriensis,] a Dorian, one who speaks the Doric dialect. For authority see Δωρίζω.

Δωρίζω, v. [more Dorum loquor,] to speak the Doric dialect. Δωρίσδεν δ' ἔξεστί δόκῳ, τοῖς Δωριέεσσιν. Theocr. 15. 93.

Δωρικός, ἡ, ὅν, et Δωρίος, α, ὅν, et Δωρίς, ἴδος, ἡ, adj. [Doricus,] Doric. Θοινασόμεθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικής. Eur. Electr. 836. See Ion 1590. and Hec. 450.

Δωριστί, adv. [Dorice,] after the Doric fashion. Τὴν Δωριστὶ μὲνην ἂν ἀρ-μότ-τεσθαι. Equit. 987.

Δωροδόκῳ, v. [donis inhio, muneribus corrumpor,] to be anxious after gifts, to accept money as a bribe, to betray. Σὺ μὲν ἀρπάξης καὶ δωροδόκῆς παρὰ τῶν πύλων· ὃ δὲ δῆμος. Equit. 802.

Δωροδοκηστί, adv. by way of bribes, a play on the word δωριστί, q. v. Ἦν μὴ Δωροδόκῃ. Equit. 996.

Δωροδόκος, et δωροφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [donis inhians,] receiving bribes, corrupt. Δωροδόκοισιν ἐπ' ἀνθεσὶν ἵζων. Equit. 402. See also Hes. Op. 39.

Δῶρος, ου, ὁ, P. N. [Dorus,] the son of Xuthus, from whom the Dorians derived their name. Δῶρος μὲν, ἐνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται. Ion 1590.

Δωροφάγος, vid. Δωροδόκος.

Δωροφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dona fert,] one who brings a gift or reward. Ἰχνεοντές σφε δωροφόροι. Pyth. 5. 116.

Δῶς, ἡ, subst. indecl. [donum, donatio,] a gift, donation. Δῶς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιῳ δότειρά. Hes. Op. 356.

Δωτήρ, ἦρος, δώτωρ, ὄρος, et δώτης, ου, ὁ, subst. [dator,] a giver. Ἔσταν δ' ἐν πρύθυροις θεοὶ, δωτήρῃς ἑάων. θ. 325. See also θ. 335. and Hes. Op. 355.

Δωτήνη, vid. Δώρημα.

E.

Ἐάν, ¹ conj. [si,] if. Ἄλλ' Εὐρεθείη μὲν μάλιστα· ἐὰν δὲ τοι. Ant. 327.

Ἐάνος, ἡ, ὅν, adj. [fluens, ductilis, tenuis,] flowing, splendid. Ἐν κλίσῃσσι δὲ θέντες ἑάνῳ λιγὲρ κάλυψαν. Ψ. 254. SYN. Ἰσχυρὸς, τρυφερὸς, ἄβροχίτων, λεπτός, λεπτάλῃς, ἀπάλος.

Ἐάνος, et poet. εἰάνος, subst. [peplum, vestis,] a robe, a garment. Ἀμβρόσιον ἑάνον ἔσθ'· ὃν οἱ Ἀθήνη. Ξ. 178. SYN. Πέπλον, ἀμπέχονη, ἐσθῆς, ἱμάτιον, ἑνδυμᾶ. EPIITH. Ἀργῆς, φάεινος, λεπτάλῃς, εὐδῶς.

Ἐᾶρ, ἑᾶρος, contr. Ἦρ, ἦρος, τὸ, poet. Εἶαρ, subst. [ver,] spring. Τηλεθῶσα φῦει, ἑᾶρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Z. 148. EPIITH. Ἀνθεμόεν, αἰδύλον, ἡδύ, ἐρσηέν, δροσέρων, γλυκέρων, λευκόν, πύλυνδένδρεον, πύλιον, στεφάνηφόρον, φοινικάνθεμον, φέρανθες. PHR. See Bion 6.

Ἐᾶρινός, poet. εἰᾶρινός, et ἡρινός, ἡ, ὅν, adj. [vernus,] of the spring, vernal. Βοτρυδὸν δὲ πέπονται ἐπ' ἀνθεσὶν εἰᾶρινούσιν. B. 89.

Ἐᾶροτρέφης, ἔος, adj. [vere nutritus,] nursed by the spring. Λειμώνων ἑᾶροτρέφων πίπτει σκεπτήλα. Mosch. 2. 66.

Ἐαυτοῦ, ² ἡς, οὔ, pronom. [(1) sui ipsius, (2) dicitur et de prima et secunda persona,] of himself, herself, itself. Λήροις ἀνάδων τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἑᾶ παρ' ἑαυτοῦ. Plut. 589.

¹ "Si indicibus credendum, τὸ ἐὰν nunquam alias in Sophocle occurrit; et nunquam ab Euripide usurpat, nisi proxime sequente περ, ἐὰν περ. Med. 727. Hel. 1077." Beck.

² "Hoc compositum, cum casibus ejus, Homero fuit ignotum . . . Attici poetae, inprimis Tragici, libentius usurpare videntur αὐτοῦ, αὐτῶ, &c." Maltb.

Ἐατέος, α, ὄν, adj. verb. [omittendus,] must be forsaken. Τοῦτ' εἰς ὑποπτόν εἰπᾶς· οὐκ ἔατέον. Phœn. 1225.

Ἐάω, et Ion. ἔασκω, f. ἔασω, v. [sino, permitto, omitto,] to allow, to suffer to leave, to abandon. For author. see Ἐαντοῦ. SYN. Συγχωρεῶ, ἀφίημι, παρτίημι, ἐπιτρέπω, ἀποτάσσομαι.

Ἐβδόμαγενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [septimo die natus,] born on the seventh day, an epithet of Apollo. Τὰς δ' ἐβδόμας ὁ σεμνὸς ἐβδόμαγενής. Sept. Theb. 801.

Ἐβδόμακις, adv. [septies,] seven times. Ἐβδόμακις περὶ Δῆλόν, ἐπήεισαν δὲ λάχειν. Call. 4. 251.

Ἐβδόματός, et Ἐβδόμος, η, ὄν, adj. num. [septimus,] the seventh. Ἐβδόματῃ δ' ἰκομεσθᾷ Λαῖμον αἰπὺν πτόλιεθρόν. κ. 81. See also Sept. Theb. 801.

Ἐβένος, ου, ἡ, subst. [ebenus,] ebony. Ὡ ἐβένος, ὧ χρυσοῦς ἐκ λευκῷ ἐλεφαντός. Theocr. 15. 123.

Ἐβρός, ου, ὁ, P. N. [Hebrus,] a river in Thrace, now called Maritz. Ὁχθὺ ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον ποτάμῳ. Aves 774. EPITH. Θρηκίτις, ἀργυρορρύτης.

Ἐγγαῖος, α, ὄν, adj. [quod in terra seu solo est,] in or under the earth. Γᾶ δ' αἰάζει τὴν ἐγγαίαν. Pers. 919.

Ἐγγεῖνῳμαι, et ἐγγίνῳμαι, v. [innascor; genero intus,] to rise among, to spring up; also, to generate, to produce. Εὐλὰς ἐγγεῖνωνται, ἀεικίσσασθ' δὲ νεκρῶν. T. 26. See Ran. 701.

Ἐγγελαστής, οὔ, ὁ, subst. [irrisor,] a derider. Οὐκ ἐγγελαστής τῶν ὀμιλούντων, πάτερ. Hipp. 1004. SYN. See Ἰελαστής.

Ἐγγελάω, f. ἄσω, v. [irrideo,] to laugh at, to deride. Οὐκ ἐγγέλᾳς γέροντᾶ βασιτάων νεκρῶν; Alcest. 740. SYN. Ἐπιγέλαω, κατ' ἀγέλαω.

Ἐγγενέτης, ου, ὁ, subst. et ἐγγενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [indigena, natus,] a native, innate, indigenous. Δαίμοσιν ἐγγενέταις νόσῳ ἐπὶ μελίᾳ θέσθαι. Apoll. 4. 1549. See also Ion 63. SYN. Αὐθιγενής, συγγενής, ὁμαιμός.

Ἐγγενῶς, adv. [genuine, vere,] genuinely, really, truly. Ἀρεῖσθ' ἐπένθος, εἴπερ ἐγγενὸς εἶ. Œ. R. 1225. SYN. Γρησίως, ἀληθῶς.

Ἐγγλωττόγαστρον, ὄρος, ὁ, adj. [qui lingua victum quærit,] one who fills his belly by his tongue, tongue-bellied, an informer. Ἐγ-γλωττόγαστρον γένος. Aves 1694.

Ἐγγλωττόνυπεῶ, v. [in ore semper habeo; jacto,] to boast. Καὶ νικήσας ἡμῖν μέγαλως ἐγγλωττόνυπεῖν παρ' ἐδωκάς. Equit. 779. SYN. Σεμνολόγῳ, μέγαλη γόρεῶ, αὐχέω.

Ἐγγράφω, f. ψω, v. [inscribo,] to write upon, to record. Λόγῳ φράσω σοι πάντα τάγγεγραμμένα. Iph. A. 113. SYN. Προσεγγράφω, ἐπίγρᾳφω, γράφω.

Ἐγγνάμπτω, v. [incurvo,] to bend upon or to. Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσεν ἄμφω. Ψ. 731. SYN. Ἀνάγνάμπτω, ἐπίγνάμπτω, ἐγκάμπτω.

Ἐγγυάλιζω, f. ξω, v. [in manus trado,] to put into one's hand, to give to. Νει-κῶν πέταλά δις ἐγγυάλιζετω. Isthm. 8. 92. SYN. Ἐγχειρίζω, δίδωμι, παρέχω, χαρίζομαι.

Ἐγγυᾶω, f. ἡσω, v. [despondeo alicui aliquid,] to give a pledge or promise, to promise. Ζεὺς ἡγγυήσῃ, καὶ δίδωσ' ὃ κύριός. Iph. A. 703. SYN. Πάρεγγυᾶω, ἀναδέχομαι, ἐκδίδωμι, μνηστεύομαι.

Ἐγγυή, ης, ἡ, subst. [sponsio,] a promise, pledge, security. Δειλαί τοι δειλῶν γ' ἐ καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυᾶσθαι. θ. 351.

Ἐγγυητής, οὔ, ὁ, subst. [sponsor,] a bail, a sponsor. Ἄλλ' ἐγγυητάς σοι κατὰστίσω δυό. Eccles. 1064. SYN. Ἰπέγγυός.

Ἐγγυθεν, ἐγγυθί, et ἐγγύς, adv. et sæpe præp. [prope, cominus,] nigh, near, at hand. Ὅταν παρὰστω σοὶ μὲν ἐγγυθεν πῶδός. Ion 614. See also H. 341. and Phœn. 605. SYN. Πάρεγγυς, πλησίον, ὁμοῦ, ὁμοσέ, πέλας, ἀγχι, ἀγχιθί.

Ἐγείρω, v. [excito,] to raise up, to awake, to quicken, to attune. Ὡς ὅψ' ἐγείρειν αὐτῶν ἀναπέπεισμένον. Vesp. 101. SYN. Ἀνέγείρω, ἐπέγείρω, διασπείδω, ἐπισπέρχω, παροξύνω, ἐποτρύνω, παρορμάω, παρὰκλεῦσθαι, ὀρίνω, ὀρτυμί, ὄρω, ἀνίστημι.

Ἐγερσίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [excitabilis,] fit to awaken, invigorating. Εὐδέρ', ἐμὰ

- βρεφέα γλυκέρων καὶ ἐγέροιμὸν ὑπνόν. Theocr. 24. 7.
 Ἐγερτέος, α, ον, adj. verbal. [excitandus,] must be raised. "Ερπέ πᾶς κατ' ἰχ'νὸς αὐτῶν, ἡ βύην ἔγερτέον. Rhes. 686.
 Ἐγερτί, adv. [(1) vigilanter; (2) certatim,] vigilantly, earnestly; with contention. Ἐγερτί κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιβρόθοις. Antig. 413. SYN. Ἐγρηγορτί.
 Ἐγκαθαρμόζω, v. [accommodo,] to fit in, to adapt. Ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τούτων τὸν αὐχένᾱ. Lysistr. 681. SYN. Ἀρμόζω, καθαρμόζω.
 Ἐγκαθέζομαι, ἐγκάθημαι, et ἐγκάθίζομαι, v. [insideo,] to sit down or upon. Ἡ πᾶσ' ἐὰν γὰρ ἐγκάθεζόμενος λάθρᾱ. Thesm. 184. See also Thesm. 615. and Eccles. 98. SYN. Ἐπικάθημαι, ἐφέζομαι, ἐφημαι, ἐνθακῶ, ἐφιστῶ.
 Ἐγκάθεύδω, v. [indormio,] to sleep in. Οὐκ ἔτ' ἐργὸν ἐγκάθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλευθέρος. Lysistr. 614. SYN. Ἐγκοιμάομαι, εὐνάζομαι, κατὰδρθάνω, ἐνεύδω.
 Ἐγκάθηβᾶω, v. [pubesco in,] to flourish in manhood. Ὡς ἐγκάθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονᾱ. Hipp. 1096.
 Ἐγκάθιδρεύω, v. [colloco,] to place in. Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκάθιδρεύσαι χθονί. Iph. T. 979.
 Ἐγκάθιστημί, v. [impono, colloco,] to place in, to appoint, to settle. Στείλας, Μυκήναις ἐγκάταστήσω πάλιν. Iph. T. 983. SYN. Καθίστημι, ἐγκάθιδρεύω.
 Ἐγκάθροᾶω, v. [respicio,] to look on, to favor. Ἀνδρῶν ἐγκάθροα πόλιν. Anacr. 59.
 Ἐγκάθυβρίζω, v. [luxurio,] to riot in. Μελαθρᾶ, ταῖς σαῖς ἐγκάθυβρίζειν τρυφαῖς. Troad. 990.
 Ἐγκάλεω, v. [(1) posco, defero nomen, (2) increpo,] to call in, to summon; to accuse, to chide, to complain of. Πρὸς τοῖσδ' ἔτ' εἰ τί τοῖσί γ' ἐγκάλεϊ ξένοισ. Heracl. 252. SYN. Δικάζομαι, ἐπικάλεω, αἰτιάομαι, ἐπατιτάομαι, κατηγορεῶ.
 Ἐγκάλυπτω, v. [obtego, cooperio,] to conceal in, cover over, bury. Οὐκ ἐγκάλυψάμενος τὰχῶς τί φροντιεῖς; Nub. 735. SYN. Ἐπικάλυπτω, κατὰκάλυπτω, ἐγκρύπτω, ἐμπύκάζω.
 Ἐγκᾶνᾶχῶμαι, v. [insono,] to rustle among, to sound. Πέντε τᾶμὼν πέντ' οὖσιν' ὃ δ' ἐγκᾶνᾶχῆσάτ' οὐ κόχλω. Theocr. 9. 27. SYN. Ἐπηχῶ, κατηχῶ.
 Ἐγκᾶνάσσω, v. [cum sonitu infundo,] to pour in with a gurgling. Ἰθὺ νῦν, ἄκρατον ἐγκᾶναζόν μοι πόλυν. Equit. 105. SYN. Ἐγχεῶ.
 Ἐγκάπτω, v. [devoro,] to devour. Σιγῶμὲν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις. Cycl. 625. SYN. Δαρδάπτω, κατατρῶγω.
 Ἐγκαρπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [semen habens, foecundus,] fruit-bearing, productive. Βωμὸς, τέλει τ' ἔγκαρπᾶ Κηναίῳ Ἀῖ. Trach. 242. SYN. Εὐκαρπός, πολυκαρπός.
 Ἐγκαρτέρεω, v. [forti animo fero,] to endure firmly or with fortitude, to bear. Ἐγκαρτέρησά θανάτῳ εἰμι δ' εἰς πόλιν. Herc. F. 1343. SYN. Διᾶκαρτέρεω, καρτέρεω, ἐμμένω, ἀνάμεινω.
 Ἐγκατᾶ, ων, τὰ, subst. [viscera, intestina,] entrails, intestines. Παλλᾶς Ἀθηναίῃ μιχθήμεναί ἐγκασὶ φωτός. A. 438. SYN. Ἐντέρᾶ, σπλάγχνα.
 Ἐγκατὰβαίνω, v. [descendo in,] to descend into. Ἦραν κρῖκωτὸν σπάργανδον ἐγκάτεβα. Nem. 1. 57.
 Ἐγκάταζεύννυμι, f. ζεύξω, v. [adjungo,] to adjoin, to associate. Βουλὰς νεοισὶν ἐγκάταζεύξας τρῶποις. Aj. Fl. 747. SYN. Συναρμόζω, συντίθημι.
 Ἐγκάτακείμαι, v. [incubo,] to recline upon. Οὐκ ἐρᾶμαι κλισίῳ βασιλῆϊφ ἐγκάτακείσθαι. Theog. 1191. SYN. Ἀνάκειμαι, ἐγκάθημαι, προσιστῶ.
 Ἐγκάτακλειστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [inclusus,] shut in, confined. Μᾶθὼν πατήρ νῦν ἐγκάτακλειστον δόμοις. Eur. Dan. 39.
 Ἐγκάτακλίνω, v. [accumbo, reclino,] to lie down, to recline. Ἐγκάτακλινούντ' ἄγωμὲν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Plut. 621. SYN. Κατὰκλίνω, ἐγκλίνω.
 Ἐγκάτακρούω, v. [pulso, salto,] (1) to fix on, (2) to stamp, to dance. Θρασεῖ δ' ἐγκάτακρούων. Ran. 334.
 Ἐγκάταλείπω, v. [derelinquo,] to leave behind, to abandon. Γηραιὸς δὲ θᾶνους ἑτέρον παιδ' ἐγκάταλείπων. Hes. Op. 376. SYN. Ἀπολείπω.
 Ἐγκάταμίγνυμι, v. [immisceo,] to blend, to join with. Κεῖ τις ὀφείλει τῷ δη-

μοῖσιν, καὶ τοὺτους ἐγκατὰμίξαι. Lysistr. 581. SYN. Ἀναμίγνυμι, ἐντίθημι, ἐγκεράννυμι.

Ἐγκατὰνάω, v. [habitatum deduco,] to place as an inhabitant. Οὐρανὸς ἐγκατὰνάσεν ἐφέστιον ἀθάνᾶτοισι. Apoll. 3. 116. SYN. Κατοικίζω.

Ἐγκατὰπήγνυμι, v. [infigo,] to fix or thrust in. Κουλεῶς ἐγκατέπηξ' ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἱμὰ κελαινόν. λ. 97. SYN. Κατὰπήγνυμι, ἐντίθημι.

Ἐγκατὰπίπτω, v. [superincido,] to fall on. Λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάπεσεν εἰλιχθεῖσα. Apoll. 3. 655.

Ἐγκατὰσκήπτω, v. [vi projicio,] to hurl violently. Ἐνσεισὺν, ὧ' ναξ, ἐγκατὰσκηψον βέλως. Trach. 1089. SYN. Ἐνσκήπτω, εἰσβάλλω, ληλάττω.

Ἐγκατὰτῆθμι, v. [depono, recondo,] to set down, to fix, to hide, to conceal. Τῇ νῦν τοῦτ' ἱμάντα, τῶ δ' ἐγκάθευ κόλπῳ. Ξ. 219.

Ἐγκατὶλλώπτω, v. [irrideo, cum quodam oculorum motu,] to deride with scornful looks. Ὄρουσεν, ἡμῖν ἐγκατὶλλώψας μέγα. Eum. 113. SYN. Χλευάζω.

Ἐγκατοικέω, v. [inhabito,] to dwell in. Ἐξ ὧν κenoῖσιν ἐγκατοικήσεις δῆμοις. Eur. fr. Antiop. 33.

Ἐγκειμαι, v. [inhæreo, deditus s. addictus sum,] to lie on, to lean on, to be devoted to. Τιν ὅλως ἔγκειμαι τῷ δέ μεν λῶγον οὐδενᾶ ποιῇ. Theocr. 3. 33. SYN. Ἐπικειμαι, ἐφίσταμαι, παρίσταμαι, ἐπέρχομαι.

Ἐγκέλαδός, ου, ὁ, P. N. [Enceladus,] one of the giants. Λεύσεις οὖν ἐπ' Ἐγκέλαδῳ. Ion 207.

Ἐγκέλεύω, v. [hortor, impero,] to exhort, to command. Δραῖν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν. P. V. 72. SYN. Κελεύω, παρᾶκέλεύω, προστάσσω, παρᾶκάλω.

Ἐγκεντρίς, ἰδὼς, ἡ, subst. [aculeus,] a sting. Ἡ τίς ἐστὶν ἡ πῖνοιά τησδε τῆς ἐγκεντρίδος. Vesp. 1073. SYN. Κέντρον, ὄγκος.

Ἐγκεράννυμι, et ἐγκίρηνμι, v. [immisceo,] to mix, to blend with. Οἶνον τ' ἐγκεράσασθαι πῖειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Θ. 189. See also Nem. 9. 119. SYN. Ἐγκέκω, ἐγχέω.

Ἐκερτόμειω, v. [convicia ingero,] to reproach, to abuse. Ψευδῇ λέγων δὲ καὶ μήτην ἐκερτόμων. Iph. A. 1006. SYN. Κερτόμειω, ἐμπαίζω.

Ἐκεφᾶλός, ου, ὁ, subst. [cerebrum,] the brain. Ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλως δ' εἰς ἐκεφᾶλὸν δύν. Θ. 85. SYN. Ἐκαρὸς.

Ἐκκιθάριζω, v. [cithara cano,] to play on the lyre. Ἡρὸς γέγονός, μεσφ' ἡμαῖ ἐκκιθάριζεν. Hom. H. Merc. 17. SYN. Κιθάριζω, φορμίζω.

Ἐκκίρηνμι, vid. Ἐκεράννυμι.

Ἐκκλείω, et ποῖτ. ἐνκλείω, v. [include,] to shut in, to inclose. Ἐκκλείειτ' εἶρηται γάρ. b. Οὐχ ὅσον τάχος. Hec. 1266. See also Apoll. 2. 1031. SYN. Ἀποκλείω, εἶργω, συγκλείω.

Ἐγκλημᾶ, ἄτος, τό, subst. [accusatio, querela,] accusation, complaint. Ἰδίον, ἡ κοινὸν πόλιταις ἐπιφέρων ἐγκλημᾶ τί; Orest. 757. SYN. Αἰτίαμᾶ, μέμψις, πταισμά.

Ἐγκληρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [particeps hæreditarius, dives, locuples,] sharing in, a partaker of, hereditary, rich. Ἐγκληρὰ πειδιὰ τὰμᾶ γῆς κεκτημένως. Herc. F. 466. SYN. Μετόχος, κοινός, ὁμοίος, διὰδδχος.

Ἐγκλιδόν, adv. [inclinando,] in an inclining posture. Ἐγκλιδὸν ἐξομένη, πύκτινους ὄρους ὀπρίζει. Hom. 22. 3.

Ἐγκλίνω, f. κλινῶ, 1. a. ἐκλινᾶ, v. [inclino,] to incline, to turn aside, to give way. Τίμοι προσώπῳ νῶτ' ἐγκλίναςθαι. Hec. 727. SYN. Ἐπικλίνω, παρᾶκλίνω, ἐπερείδωμαι, ἐγκύπτω, νεύω.

Ἐγκοισυράωμαι, v. [Cæsyræ mores imitor, i. e. luxuriose vivo,] to imitate Cæsyræ, a rich and luxurious Athenian woman, i. e. to be proud, luxurious, extravagant. Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυράωμεν. Nub. 48. SYN. Ἀβρυνύμαι, περισσῶς, κοσμεῖσθαι.

Ἐγκοῦνω, v. [urgeo opus, proporo, festino,] to raise dust, to hasten, to ply.

- Κελευθόν, ἡνὶπὲρ ἡλθες, ἐγκώνει πάλιν. P. V. 998. SYN. Κάτεγκόνεω, σπεύδω, ἐπειγόμεναι, ταχύνω.
- Ἐγκόνηντι, adv. [laboriose,] after a struggle. Ἐγκόνηντι. Λαομέδοντά δ' εὐρυσθενίης. Nem. 3. 61. SYN. Μογερῶς, ἐπιπῶνως, μοχθηρῶς, ταχέως.
- Ἐγκορδύλλω, v. [involve,] to involve, to infold. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκέκορδύλημένος. Nub. 10. SYN. Ἐγκρύπτω, ἐντύλλισσω, ἐνειλέω.
- Ἐγκοσμῶω, v. [ordine colloco,] to arrange in order, to prepare. Ἐγκοσμειτέ τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νῆϊ μέλαινῃ. ο. 218. SYN. Διάκοσμῶω, διατάττω, εὐτρεπίζω.
- Ἐγκόττω, v. [æstuo ira, succenseo,] to be enraged at, to be angry with. Τοῖς κτάνουσι τ' ἐγκότεϊν. Choëph. 37. SYN. Ἀγανακτῶω, ὀργίζομαι, μηνύω.
- Ἐγκότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pertinaciter infestus,] perseveringly hostile. Θυμὸς, ἐγκότος στυγὺς. Choëph. 387. SYN. Ἐπικότος, ἐχθρὸς, τρηχὺς, χάλεπός, πάλιγκότος.
- Ἐγκράζω, f. ξόμαι, v. [inclamo,] to cry out or clamor against. Ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδίκημένῃ. Plut. 428. SYN. See Ἀνακράζω.
- Ἐγκράτειά, as, ἡ, subst. [continentia, abstinencia,] continence, forbearance, abstinence. Ὑπὲρ ἐγκράτειας τοῖς νόσοῦσιν, εὖ σφδδρά. Philem. 11. SYN. Ἐπικράτειά, σωφροσύνη.
- Ἐγκράτῶς, adv. [valide,] forcibly, with strength. Ἦγchon δ' ἐγκράτῶς, στίβῳ-ρας σὺν χειρᾶς ἐρείσας. Theocr. 25. 266. SYN. Ἰφί, κρατέρως, σωφρόνως.
- Ἐγκράτης, ἔος, adj. [qui in potestate habet aliquid, validus,] being master of, temperate, robust, strong. Λαβὼν νῦν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκράτει σθένει. P. V. 55. SYN. Ἐπικράτης, κράταιος, ἐπὶχῶς, ἐπήβδλος.
- Ἐγκρόττω, v. [cum strepitu pulso s. plaudo,] to beat time. Ἀειδον δ' ἄρ' αὖ πᾶσαι ἐς ἐν μέλὸς ἐγκρόττειοσαι. Theocr. 18. 7.
- Ἐγκρούω, v. [ad numeros incedo,] to trip along in time. Τῶν λαθ' Ἀιδον λειμῶνων, ἐγκρούων. Ran. 374. EXP. Βαίνων εὐρύθμως.
- Ἐγκρύπτω, v. [occulo,] to hide, to conceal. Φυλάκας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' αἶε. Aves 841. SYN. Ἐγκάλυπτω, ἐπικάλυπτω, ἀποκρύπτω.
- Ἐγκρύφιάζω, v. [clam abscondo, aufero,] to conceal, to pilfer. Πολλοῦ δὲ πολὺν μὲ χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρύφιάζων. Equit. 822.
- Ἐγκτερέϊζω, v. [justa facio,] to perform the last solemn offices. Τύμβῳ ἔνεκτερέϊζαν, ἐπειρήσαντο δ' ἀέθλων. Apoll. 1. 1060.
- Ἐγκυκάομαι, vid. Ἐγκεράννυμι. Τὰ πράγματ' ἐγκυκάσθαι. Acharn. 939.
- Ἐγκυκλῶω, v. [involve,] (1) to involve, (2) to roll round, to surround, to encompass. Ἄλλ' ἐγκυκλοῖντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκόπεῖν χρεών. Iph. T. 76. SYN. Ἀναστρέφω, μεταβάλλω.
- Ἐγκυκλῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [certis temporibus, velut orbe quodam, rediens,] periodical. Μέλπουσιν ἐγκυκλίοις. Iph. T. 430.
- Ἐγκυκλὼν, ου, τὸ, subst. [vestis quædam muliebris exterior,] a female garment. Φερ' ἐγκυκλον. b. Τουτὶ λαβ' ἀπὸ τῆς κλινῖδος. Thesm. 261.
- Ἐγκυκλῶω, v. [(1) circulo includo, (2) circumeo, cingo,] to inclose in a circle, to surround. a. Οὗτος, ἐγείρου. b. τί τὸ πρᾶγμ'; a. ὥσπερ φωνή με τίς ἐγκυκλωται. Vesp. 395. SYN. Κυκλῶω, περικλείω.
- Ἐγκύμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [(1) prægnaus; (2) onustus, plenus,] pregnant, laden, full. Ἐγκύμων ἵππον τευχῶν ξυναρμῶσας. Troad. 12.
- Ἐγκύπτω, v. [pronus incumbo,] to bend down. Ἐβλεψέ γοῦν ταυρηδὼν ἐγκύψας κάτω. Ran. 804. SYN. Ἐπικύπτω, κατύκπτω, ἐγκλίνω.
- Ἐγκύρῶω, v. [incurro, incido in,] to fall in with, to encounter. Κτείνων ἄλλ' ὅτε δὴ πύκνῃς ἐνεκυρσέ φάλαγξιν. N. 145. SYN. Ἐντυγχάνω, ἐμπίπτω, κύρῶω.
- Ἐγρεμάχης, ου, ὁ, et ἔγρεμάχης, η, ὄν, adj. [incitans ad pugnam,] exciting to battle. Ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν. Œ. C. 1054. See also Hym. Hom. Cer. 424. SYN. Ἀρήϊός, μὲνέπτολῆμός.
- Ἐγρηγῶρῶω, ἔγρηγῶράω, et ἔγρήσσω, v. [vigilo,] to watch, to be vigilant. Κεῖτ' ἐγρηγῶρωνται δ' ἐκ μεγάρου γυναικῆς. v. 6. See also v. 33. SYN. Γρηγῶρῶω, ἀγρυπνῶω, διαγρυπνῶω, νήφω.

'Εγρηγορή, adv. [vigilanter,] watchfully. 'Αλλ' ἐγρηγορή σὺν τεύχεσιν εἰαυτοῖς πάντες. K. 182.

'Εγρῶμαι, v. [surgo,] to rise. Πρὶν γ' Ὀδυσῆ' ἐγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιο. v. 124. SYN. 'Εξεγρῶμαι, ἀνίσταμαι, ἀνεγειρῶμαι, ἐξάνίσταμαι. PHR. 'Υπνὸν ἀπ' ὀφθαλμῶν βάλλω, ἔμει δὲ γλυκεῖς ὑπνὸς ἀνῆκε.

'Εγχαίνω, et ἐγγάσκω, v. [(1) inhio; (2) irrideo,] to gape at; to mock. Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στῆται γῶν ἐγχαίνεται τῇ πόλει. Equit. 1313. See also Vesp. 721. SYN. Κατὰ γέλω, ἀμφίχαίνω.

'Εγχέζω, v. [caco in,] to daub with filth. Ποππύζουσιν, κάγκεχόδασι μὲ. Vesp. 624.

'Εγχεῖα, as, et Ion. ἐγχείη, ης, ἡ, [hasta,] a spear. "Ηλύθεν ἐγχείη" στυφέλιξε δὲ μιν μεμῶσται. H. 261. SYN. &c. see "Εγχεῖς.

'Εγχειβρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta fremens,] spear-raging, warlike. 'Εγχειβρόμῳ. 'Εν δ' ἀρετάν. Olymp. 7. 79.

'Εγχεικράνυς, ου, ὁ, adj. [fulmina ad hastarum modum jaciens,] thunder-brandishing. 'Εγχεικράνυον παῖς ἐπύρεν. Olymp. 13. 110.

'Εγχειρῶ, v. [adgredior rem s. ad rem,] to take in hand, to undertake, to attempt, to attack. Οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλοι. Med. 378. SYN. Ἐπιχειρῶ, ἐπέρχομαι, μετὰ χειρῶ, τολμῶ.

'Εγχειρήμᾱ, ἄτος, τό, subst. [conatus, cœptum,] an attempt, an enterprise. 'Αρ' οὐχὶ μῶρον ἐστὶ τοῦ γχειρήμᾱ σου; Œ. R. 540. SYN. Ἐπιχειρήμᾱ, εἰσβολή, ὄρημᾱ, μῆχαρ, μηχανήμᾱ, τόλημᾱ, πείρᾱ.

'Εγχειρητής, οὔ, ὁ, subst. [qui aliquid adgreditur, auctor,] a person who attempts or undertakes. Καίων τ' ἔργων ἐγχειρητής. Aves 258. SYN. Αἰτῖος.

'Εγχειριδίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in manibus gestatur,] held in the hand. Σὺν τοῖσδ' ἐκείων ἐγχειριδίοις. Æsch. Suppl. 22.

'Εγγέλως, ὅς, ἡ, et in plur. ἐγγέλεις, et ὕες, (2) dimin. ἐγγέλειον, ου, τό, subst. [anguilla,] (1) an eel, (2) a little eel. Παῖδᾱ χρηστὴν κάγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἐγγέλων. Lysistr. 702. See also Acharn. 1042.

'Εγγεσίμωρος, et (2) ἐγγεσπᾶλδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) hasta pugnans, (2) hastam vibrans,] (1) smiting with, or (2) brandishing the spear; valiant, warlike. Καδδὲ Μῦνητ' ἐβάλεν καὶ ἔπιστρεφὼν ἐγγεσίμωρος. B. 692. See also E. 449. SYN. Ἀρήϊος, δουρικλυτός, ἀγγεμάχος.

'Εγγέω, f. χεύσω, [infundo,] to pour in. "Εγχει" πλέων δὲ τὸν σκύφον δίδου μόνον. Cycl. 552. SYN. Εἰσέχω, κατὰ χέω, ἐμβάλλω, ἐπὶ κίρημῖ, ἀπάρχομαι.

'Εγγλίω, v. [(1) delicias habeo in, luxurior in; (2) illudo,] (1) to be insolent to, (2) to insult. Καρβανὸς ὦν, "Ελλήσιν ἐγγλίεις ἄγαν. Æsch. Suppl. 921.

'Εγχεῖς, ἔος, τό, subst. [(1) hasta, (2) ensis,] (1) a spear, a javelin, (2) a sword, metaph. instrument. "Ὅτου τόδ' ἐγχεος κρατὸς ἀγνίστη τριχᾷ. Alcest. 76. SYN.

'Εγχεῖα, δόρυ, ξίφος. ΕΡΙΤΗ. Ἀκαχμενόν, ἄλκιμον, ἀνέμοτρεφές, βριθῶ, μεγᾶ, στῖβαρόν, δολιχόν, μακρόν, ὀξύεν, χάλκηρες, ἀμφίγυν, δολιχόσκιον, ἐνδεκάπηχον, μελῖνόν, χάλκεόν, ὀβριμόν, πατρώϊον, πελώριον, καλλινικόν, προχειρόν, πτερόεν, ἄμαιμάκετόν, Ἀρήϊον, ἐκηβύλον, θούριον.

'Εγχερίπτω, v. [(1) admoveo, (2) accedo,] (1) to bring near, (2) to draw near. Νωλεμέες ἐγχερίπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνὰ ριζόν. P. 413. SYN. Χρίπτω, προσπέλάζω, ἀφικνεῖσθαι.

'Εγχερίστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui illinitur,] fit for anointing, unctuous. Νικτᾶ, οὐτ' ἐγχερίστον (ἐμὶν δόκει), οὐτ' ἐπίπαστόν. Theocr. 11. 2.

'Εγγυτρίζω, v. [(1) in olla pono; (2) occido,] to put in a pot, to dish, to kill. Τὰ πτὶ Θράκης ὅν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγγυτρίσεις. Vesp. 289. SYN. (2) Φονεύω, κτείνω, βλάπτω.

'Εγχωρίως, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [indigena, patrius,] native, indigenous. Κόχλους τὲ φυσῶν, ξυλλέγων τ' ἐγχωρίους. Iph. T. 304. SYN. Ἐπιχώριος, οἰκεῖος, πατριός, ἐντοπός, ἰθαγενής.

¹ On the orthography of this word, see the learned Dr. Monk's note, Hipp. 218.

- Ἐγώ, μου, μοι, μέ, et emphatice ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, pronom. personal. [ego,] I. Μῆτ' Ἐκθαίρων ὅσσοισιν μ' ἐγώ. Bacch. 1375. SYN. Ἐγώγῃ.
- Ἐδάνως, ου, ὁ et ἡ, [jucundus, suavis,] sweet, pleasant. Ἀμβρόσιω, ἐδάνῳ, τὸ ῥά οἱ τὲ θυωμένον ἦεν. Ξ. 172. SYN. Ἡδὺς, q. v.
- Ἐδᾶφος, ἔος, ἐδεῖλιν, et ἐδέθλιν, ου, τὸ, subst. [fundus, fundamentum, pavementum,] ground, foundation, pavement. Ὅσσον τίς τ' ἐδᾶφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ. ε. 249. See also Callim. 4. 228. and 2. 72. SYN. Δᾶπέδον, οὔδας, πῦθμην, βάθρον, θεμέθλιν, θεμείλιν, πρέμνιν.
- Ἐδεσμά, ἀτος, τὸ, ἐδητὺς, ὕς, ἡ, et εἰδᾶρ, ἀτος, τὸ, et ἐδώδη, ης, ἡ, subst. [edulium, esca,] eatables, food, meat. Σύκοις καὶ κάρυοις καὶ ἐδεσμάσιν παντοδαπαῖσιν. Batrach. 31. See also B. 432. λ. 121. and Θ. 504. SYN. Βρωμά, βρωσις, βρώα, τροφή.
- Ἐδεστός, ἡ, ὄν, adj. [edax,] eating, devouring, to be eaten. Καὶ πρὸς κύνων ἐδεστον αἰκιστόν τ' ἰδεῖν. Antig. 206. SYN. Βρωτός, βρώσιμος.
- Ἐδναῶμαι, Ep. ἐξδναῶμαι, et ἐδνω, v. [despondeo, doto,] to settle in marriage, to portion. Ἐδναῶμαι τὲ θυγατέρα, ἣν οὐδεὶς γάμει. Helen. 939. See also β. 63. and Theocr. 22. 147. SYN. Μνηστεύω, κατεγγυᾶω.
- Ἐδνόν, et Ion. ἐεδνόν, ου, τὸ, subst. [donum sponsale, dos,] a marriage present or portion. Ὅθεν πῶθ' ἐδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ. Androm. 2. See also π. 391. SYN. Φερνή, μνηστεῖα, χάρισμα. EPITH. pl. Ἀπειρεσίᾳ, μυριά, θεσπεσίᾳ.
- Ἐδος, ἔος, τὸ, ἔδρα, as, ἡ, ἐδρανον, ου, et ἔδρασμα, ἀτος, τὸ, subst. [sedes, concilium,] (1) a seat, a place, an abode, (2) a sitting, an assembly. Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἐδος εἰλόμεν ἐπὶ ἀπυλοῖς. Δ. 406. See also Orest. 1285. Aj. Fl. 194. and Soph. Electr. 1393. SYN. Ἐδᾶφος, τήμενος, θωκός, βάθρον. EPITH. Ἀσφάλῃς, αἰπύ, θεῖον, κάλιν, κλυτὸν, ὑψιπέδον, (2) αὔπνως, γονυπέτης, βώμιος, νήνεμος, χρυσήλατος.
- Ἐδραῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) sedentarius, (2) stabilis,] seated, sedentary, firm. Εἰ τίς ἐν τόποις ἐδραῖος ἄλλος αὖ λεληθεν ὢν. Thesm. 664. SYN. Βᾶναυσος.
- Ἐδρίᾳω, v. [sedeo,] to sit. Ἐδρίᾳει, Πέρσαισι βάρυνθ' ἐξὺς αἰδολομίτραις. Theocr. 17. 19. SYN. see Ἐζῶμαι.
- Ἐδροστρῶφος, ου, ὁ, subst. [qui podicem versat, velut luctatores inter luctandum,] a bottom-twister, a wrestler. Ὅσα δ' ἀπὸ σκέλεων ἐδροστρῶφοι Ἀργυθὲν ἀνδρῆς. Theocr. 24. 109.
- Ἐδω, f. med. ἐδοῦμαι, perf. ἐδήδωκα, v. [edo, vescor aliqua re,] to eat, to feed on. Εἰ δὲ τίς ἐσσί βρωτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὺν ἐδουσιν. Z. 142. SYN. Βίβρωσκω, ἐσθίω, φάγω, σιτέσθαι.
- Ἐδωδῇ, vid. Ἐδεσμά.
- Ἐδώλιν, ου, τὸ, subst. [(1) sedile, (2) transtrum,] a seat, a bench for rowers. Ἐδωλίῳν ὑπερκύψω. Sept. Theb. 451. SYN. Σέλμῳ, Ἰγῳν.
- Ἐδνωτής, ου, ὁ, Ion. pro ἐδνωτής, subst. [socer, qui filiam despondet,] one who portions a daughter, a father-in-law. Ἀμφὶ γάμῳ ἐπὶ οὗτοί ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμῆν. N. 382. SYN. Ἐκῦρος, κηδέστης, πένθερός.
- Ἐεικοσᾶβοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [viginti boves valens,] worth twenty oxen. Πρωθήβην ἐτ' εὐσᾶν, εἰκοσᾶβοιᾶ δ' ἐδωκέν. α. 431.
- Ἐεικοσῶρος, ου, ὁ et ἡ, Ep. pro εἰκοσῶρος, adj. [quod viginti remis impellitur,] twenty-oared. Ὅσσον θ' ἰστόν νηὸς εἰκοσῶροιο μέλαινης. ι. 322.
- Ἐέλδωρ, τὸ, subst. [desiderium,] desire, wish. Ταύρων ἡδ' αἰγῶν τὸδ' ἐμοὶ κρήνην ἐέλδωρ. A. 41.
- Ἐέρση, vid. Ἐρση.
- Ἐζῶμαι, f. ἐδοῦμαι, v. [sedeo,] to sit. Ἄνῃρ παρ' ἀνδρ' ἐζονθ', ὕφ' εἰμάσι ἔψη. Hel. 1573. SYN. Ἐδρίᾳω, καθέζομαι, ἰζάνω, ἤμαι, θακῶ.
- Ἐθειρά, as, et ἔθειράς, ἄδος, ἡ, subst. [(1) coma; (2) juba,] hair, mane. Ὠκυπέτᾳ, χρυσέῃσιν ἔθειρησιν κομῶντ' ἔ. Θ. 42. See also π. 176. SYN. Κύμη,

φῶβη, βόστρυχος, θρίξ. ΕΡΙΘΗ. Ἀπᾶλή, ἀκερσεκόμης, θυόεσσα, ξανθή, πυρσή, πόλια, χρυσέα, τρηχεῖα.

Ἐθειράζω, v. [comam alo,] to be hairy, to have curled hair. Καλὸν ἐθειράζοντες ἄμοιβადίς ἀλλοθὲν ἄλλοι. Theocr. 1. 34. SYN. Κόμω.

Ἐθελήμυς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [lubens, voluntarius,] voluntary. Αὐτόματη πολλόν τε καὶ ἀφθονόν· οἱ δ' ἐθελήμοι. Hes. Op. 118.

Ἐθελοντής, οὐ, et ἐθελοντήρ, ἥρως, ὁ, subst. et adj. [voluntarius,] voluntary. Κάγῳ ἔθελοντής τῷδ' ὑπεζύγην πύνῳ. Aj. Fl. 24. See also β. 292.

Ἐθελω, v. [(1) volo; (2) possum,] to wish, to be willing; to be able. Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθελω δόμεναι πάλιν, εἰ τῷγ' ἀμεινόν. A. 116. SYN. Θέλω, βούλομαι, (2) δυνάμει, οἷός τ' εἰμί.

Ἐθίζομαι, v. [assuesco,] to be accustomed to. Τί χοῦμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι σέθεν. Iph. A. 726.

Ἐθνος, ἔθς, τὸ, subst. [(1) gens; (2) multitudo,] a race, a nation, a crowd or throng. Τ' ἐθνεὶ γυναικῶν ἀνδρόφρων. Pyth. 4. 449. SYN. Γένεα, γένος, φύλον, πλῆθος, λαός. ΕΡΙΘΗ. Ἀλλοδαπὸν, ἀφνειὸν, ἀτάσθαλόν, μῖαρόν, μέγα, τὰχὺ πτόμον, ὁμοσπῶρόν.

Ἐθος, ἔθς, τὸ, subst. [ritus, mos, consuetudo,] custom, institution. Ἐθος τὸδ' εἰς Ἑλληνὰς ἐξελεξάμην. Eur. Suppl. 350.

Ἐθω, v. [consuesco, soleo,] to be accustomed, to be wont. Ὅς κακὰ πολλ' ἔρδεσκέν ἐθων Οἰνῆς ἄλωήν. I. 536. SYN. Ἐθίζομαι, νομίζομαι.

Εἰ, conj. [(1) si, (2) utinam, (3) num, an, (4) etsi, quanquam, (5) quod,] if; I wish; whether; although; that. Τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἐστίν, ἀλλ' ὅμως. Hec. 831. SYN. Ἐάν, ἥν.

Εἶα, [εἰα,] well, come. Ἀλλ', εἶα, φείδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι. Med. 402.

Εἰάμενῃ, ἥς, ἡ, subst. [locus irriguus,] a meadow, a well-watered and grassy spot. Ἡ ῥά τ' ἐν εἰάμενῃ ἐλῆος μεγάλοιοι πέφυκει. Δ. 483.

Εἰαρινός, vid. Ἐαρινός.

Εἶβω, et εἶβομαι, v. [effundo, stillo,] to shed, to drop. Ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλῆειν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυδ' εἶβεν. θ. 531. SYN. Λεῖβω, στάζω, τήκομαι.

Εἰδαλίμυς, ἡ, ὅν, adj. [formosus, speciosus,] fair, specious. Τέσσαρ' εἰδαλίμυς, ἅς ἦθελ' ἐν αὐτοῖς ἐλέσσαι. ω. 278. SYN. Εὐειδής, εὐπρέπης, κάλως.

Εἰδαρ, ἄτς, τὸ, vid. Ἐδεσμά.

Εἶδεα, poet. pro ἰδεα, as, ἡ, subst. [species, genus,] a species, a kind. Πάντ' αὖ γὰρ λέγει δίκαια· πάσας δ' εἰδεάς. Thesm. 436.

Εἶδew, f. δήσω, et εἶδομαι, v. [(1) video, (2) scio, cognosco: "est ab εἶδω, notatque fere idem, nisi quod εἶδew magis de visu mentis et cognitione ejus certa, ponitur." Damm. c. 552.] to see, to perceive, to know, to understand. Εἰδήσειν· χαλπεῖ τοῖ ἐσοντ', ἀλόχῳ πέρ εἰσοῦσι. A. 546. SYN. Μανθάνω, γινώσκω, ἴσημι, ἐπίσταμαι, οἶδ'.

Εἰδοθεή, ἡς, ἡ, P. N. [Idothea,] the daughter of Proteus. Εἰδοθεή τῇ γάρ ῥα μάλιστα γὰρ θυμὸν ὀρινά. δ. 366.

Εἶδος, ἔθς, τὸ, subst. [species,] form, species, appearance. Οὐ ταῦτ' εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων. Ion 587. SYN. Εἶδεα, σχῆμα, μορφή, πρόσωπον. ΕΡΙΘΗ. Ἀγνητὸν, ἀρίπρεπες, ἁγλαὸν, ἁγανόν, ἐκπρέπες, θνητὸν, ἀριστὸν, δούλειον, ὑπεύροχον, ἐπὶ πρᾶτον, κάλδον, χρυσεόν, θητηδόν, πολυδαίδαλον.

Εἶδωλόν, ου, τὸ, subst. [simulacrum, imago,] an image, an idol. Εἶδωλόν, ἔμπνου οὐρανοῦ ξυνοῖσ' ὑπὸ. Helen. 34. SYN. Ἀγαλμα, βρετᾶς, εἰκὼν, εἰκασμά, φάσμα, φάντασμα. ΕΡΙΘΗ. Ἀμαυρόν, ἀμύδρον, ἄδρανές, ἀψυχόν, ξυλινόν.

Εἰθάρ, adv. [statim,] immediately. Ἡπάρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἐλυσεν. A. 578. SYN. Εὐθὺς, αὐτίκα, παρὰ χροῖμα.

Εἰκάς, ἀδός, ἡ, sc. ἡμέρα, [dies vicesimus,] the twentieth day in a month. Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλεῖν ἡμέρῃ, ἴσθ' ῥα πῶτά. Hes. Op. 790.

Εἰκάζω, v. [adsmilo, conjicio,] to liken, to compare. Εἰκάξ' κοινὸν ἐστὶν εἰκάζειν τὰδε. Iph. A. 845. SYN. Ἀπεικάζω, ἐπεικάζω, συμβάλλω, τέκμαιρόμαι.

Εἰκάθω, et εἰκω, v. [cedo, pareo,] to yield, to obey. Ἀλλ' οὐ διδάσκω τοῖς κρᾶ-

- ταῦσι δ' εἰκάθειν. Soph. Electr. 398. SYN. Ὑπέικω, ὑπὸ χωρῶ, ὑπὸ γάσσουμαι, πειθαρχῶ, ὑφίμαι, ὑπακούω, πᾶρα χωρῶ.
- Εἰκασμά, ἄτος, τό, εἰκόν, ὄνος, et εἰκῶ, ὄος, ἡ, subst. [simulacrum, imago,] an image, likeness, representation. Δαίμωνος ἐχθρὸν εἰκασμὰ βρῦτοῖς τῇ καί. Sept. Theb. 519. See also Herc. F. 997. and Med. 1159. SYN. see Εἰδωλόν.
- Εἰκαστός, ἡ, ὄν, adj. [adsimulandus, comparandus, similis,] to be likened to, resembling. Μορφή μάλιστα εἰκαστόν. Trach. 702.
- Εἰκελδονεῖρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [somnia similis,] like to a dream. Ἀπτηνές, ἐφημέριοι, τάλαιοι βρῦτοί, ἀνέρες εἰκελδονεῖροι. Aves 684.
- Εἰκέλως, ἡ, ὄν, adj. [similis,] like. Οἱ δ' ὡς Ἰδόμενῃ ἴδον, φλογὶ εἰκέλδον ἀλκήν. N. 330. SYN. Ἰκέλδος, ἀλίγκιός, ὁμοῖος, πρόσμοιός.
- Εἰκῇ, adv. [temere, frustra,] rashly, inconsiderately, in vain. Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἔαν ἀφειμένῃ. Eur. Electr. 379. SYN. Ἄλλως, αὐτως, μᾶτην, ἀφράδεως.
- Εἰκός, vid. Εἰκω, similis sum.
- Εἰκοσάκις, adv. [vicies,] twenty times. Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τῇ καὶ εἰκοσάκις τῶσα δοίη. I. 379.
- Εἰκοσί, poet. εἰκοσί, et Dor. εἰκάτι, adj. indecl. [viginti,] twenty. Κούροι Βοιωτῶν ἐκάτον καὶ εἰκοσί βαῖνόν. B. 510.
- Εἰκοσίνηρίτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [de quo viginti contendunt,] for which twenty contend. Οὐδ' εἰ κεν δεκάκις τῇ καὶ εἰκοσίνηρίτ' ἄποινα. X. 349.
- Εικοστολόγος, ον, ὁ, subst. [vicesimarum exactor,] a collector of the twentieth part. Θωρύκιων ὦν, εικοστολόγος κᾶκοδαίμων. Ran. 362.
- Εικοστός, ἡ, ὄν, Ion. εἰκοστός, adj. [vicesimus,] the twentieth. Ἡμᾶτι κ' εικοστόφ Σχερίην ἐρίβωλόν ἱκοιτό. e. 34. See also τ. 222.
- Εἰκότως, adv. [probabiliter, merito, jure,] probably, reasonably, fitly, justly. Χάλα τᾶκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. Hec. 403. SYN. Δικαίως, ἐνδικως, ἀξίως, σὺν δίκῃ, πρὲπόντως.
- Εἰκω, v. [similem facio ; item, convenio, sufficio : εἰκόμαι similis sum, fut. act. εἴξω, præt. εἰκα, Ionic. εἰκά, particip. εἰκῶς et εἰκὼς, similis, probabilis, εἰκός, æquum. Vid. Damm. c. 564.] to make like, to suit ; mid. to be or seem like. Ἔοικε καὶ σὲ τὰμὰ λυπήσειν κάκᾳ. Orest. 759. SYN. Εἰκάζω, ἐξομοῶμαι.
- Εἰκω, v. [cedo,] to yield. See Εἰκάθω.
- Εἰκὼν et εἰκῶ, vid. Εἰκασμά.
- Εἰκῶς, νῆᾱ, ὄς, vid. Εἰκω, [similem facio.]
- Εἰλαπινάζω, f. σω, v. [epulor,] to banquet. Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσι τῇ αἰθῶπᾳ οἶνον. ρ. 536. SYN. See Δαίνυμαι.
- Εἰλαπιναστής, οὔ, ὁ, subst. [conviva,] a guest. Δήμου ἔπει οἱ ἑταῖρος ἐν φίλος εἰλαπιναστής. P. 577. SYN. See Δαιτῶν.
- Εἰλαπίνη, ἡ, subst. [convivium,] a banquet, a sumptuous feast. Ἡ γὰρ ᾧ ἡ ἔρανος ἡ εἰλαπίνη τεθάλει. λ. 414. SYN. See Δαῖς, and Ἑορτή.
- Εἰλάρ, τό, subst. [munimen, propugnaculum,] a defence, fortification, bulwark. Ἀρόρητον ἦν τῇ καὶ αὐτῶν εἰλάρ ἐσεσθαι. Ξ. 56. SYN. Ἄλέξημα, πρὸ βύλλῃ, ἐπαλξίς, ἐπιτείχιμα, φρουρίον, φύλακῇ, ἀσφάλεια.
- Εἰλατίνος, ἡ, ὄν, poet. pro Ἐλατίνος, adj. [abiegnus,] made of pine or fir-tree. Εἰλατῖναι τῇ δοκοὶ, καὶ κίωνες ὑψὸς ἔχοντες. τ. 38.
- Εἰλειθυῖα, et Εἰλήθυια, as, ἡ, P. N. [Ilithyia, Lucina,] Diana or Juno, who presided over child-birth. Στήσῃ δ' ἐν Ἀμνισῇ, ὅθι τε σπῆος Εἰλειθυίης. τ. 188. See also Call. 4. 132. SYN. Ἀρτέμις. ΕΡΙΤΗ. Λήχεια, Εἰατῖτη, μητροπόλος, πραῦμητις. PHR. See Nem. 7.
- Εἰλεω, et εἰλω, v. [volvo, in angustum cogo,] to enclose, to pen up, to roll. Ἐς πῶτάμὸν εἰλευντό βαθύροδον, ἀργυροδίνην. Φ. 8. See also E. 782. SYN. Ἰλλω, σὺν νειλεω, σὺν ἄγω, σὺν ἄθροίξω, σπένδω, συγκλείω, σὺν νείρω, ἐλίσσω.
- Εἰλη, ἡ, subst. [calor et splendor solis,] sun-shine, the warmth of the sun, day-light. Εἰλη κατ' ὀρθρὸν, ἡλιᾶσει πρὸς ἡλῖον. Vesp. 771.
- Εἰλιγγός, ον, ὁ, subst. [vertigo, vortex, gyros,] a rolling, a curling, an eddy. Νεισθὲν εἰλιγγοῖσιν ἐπὶ ἥρως ἐξάνουσᾱ. Apoll. 4. 142. SYN. Δίνη, δίνος.

Είλικτος, ἡ, ὄν, adj. [involutus,] wrapped up. Είλικτον ἀντίπηγος, ὡς ὑράσθ' ὡ παῖς. Ion 40 SYN. See Ἐλικτός.

Εἰλίπους, ποδός, ὁ et ἡ, adj. [pedes curvans,] turning the feet, winding. Πολλὰ δὲ ἱφῆα μῆλα καὶ εἰλίποδας ἐλίκας βοῦς. I. 462.

Εἰλίσσω, vid. Ἐλίσσω.

Εἰλίτενης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [tensus in lineæ spiralis modum,] curled. Καὶ θάλλοντ' ἄελινά, καὶ εἰλίτενης ἄγρωστis. Theocr. 13. 42. EXP. Ἐν τοῖς ἐλῆσι γιγνόμενῃ.

Εἴλυμα, ἄτος, τὸ, subst. [involucrum,] a covering. Εἴ τι ποῦ εἴλυμα σπείρων ἐχῆς ἐνθάδ' ἰοῦσά. 2. 179.

Εἴλυος, οὐ, ὁ, subst. [latibulum, latebræ,] a hole, a den, or lair. Θῆρες δ' εἰλυοὺς τὲ κατὰ ξυλόχους τὲ λιπόντες. Apoll. 1. 1144. SYN. Σπήλαιον, σπέος, κενθρών, φωλῆς, ἰλνός.

Εἰλυφάζω, et εἰλυφάω,¹ v. [verso, torqueo,] to whirl about. Τῇλῃ δ' ἄπ' αἰθόμενων δαΐδων σέλας εἰλυφαζέ. Hes. Scut. 275. See also Υ. 492. SYN. Εἰλέω, ἐλίσσω, ἐλῶ, (q. v.) δινέω, τινάσσω.

Εἰλῶ, f. ὦσω, v. [involvo, volvo, verso,] to roll about, to wrap round. Εἰλύσω ψάμθοισιν, ἄλις χερᾶδος περὶ χεύας. Φ. 319. SYN. Εἰλέω, ἐλίσσω, κλύπτω, ἐλῶ.

Εἶμα, ἄτος, τὸ, subst. [vestimentum,] a garment, a covering. Δμῶας τ' ἐν μέγαροισιν ἄνώγετ' εἶμαθ' ἐλέσθαι. ψ. 132. SYN. Ἀμπέχονη, ἱματίον, ἐνδυμά. ΕΡΙΤΗ. Ἀμβρότον, βασιλήϊον, κάλδον, λυγρόν, καθῦρόν, πολυδαίδαλον, σιγάλλεν, τηλαυγές, τιμῆν, ὕφαντόν, φοινικῶν, χάριεν, κροκέον.

Εἰμαρμένος,² η, ὄν, adj. seu potius partic. perf. pass. a μείρωμαι, divido, [fato decretus,] decreed by fate. Τοιαῦτ' ἐφραζέ πρὸς θεῶν εἰμαρμένᾱ. Trach. 172. SYN. Πέπωρμενός.

Εἶμι, f. ἔσμαι, poet. ἔσσωμαι, v. [sum,] to be. Εἶμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης ὅς πᾶσι δολοισίν. ι. 19. SYN. Ἰπάρχω, πέλω, πέλωμαι, γίγνομαι, τελέθω, τυγχάνω, (with an adv.) ἔχω.

Εἶμι, v. [ibo,] I shall or will go. Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ'· ἐπεὶ πᾶσι φέρτερόν ἐστιν. A. 169. SYN. Βήσμαι, πορεύσμαι, νείσμαι.

Εἶν, poet. pro ἐν, q. v.

Εἰνάετες, adv. [per novem annos,] during nine years. Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ ράπτωμεν ἀμφῖεποντες. γ. 118.

Εἰνάς, ἄτος, ἡ, poet. pro ἐννεάς, subst. [nona mensis dies,] the ninth day of the month. Εἰνάς δ' ἡ μέσση ἐπιδείλα λώϊον ἡμᾶρ. Hes. Op. 808.

Εἰνάτηρ, ἔρος, ἡ, subst. [uxor fratris,] a brother's wife. Ἀμφὶ δὲ μιν γάλῳ τὲ καὶ εἰνάτερες ἄλις ἔσταν. X. 473.

Εἰνάτος, et ἐνάτος, η, ὄν, adj. [nonus,] ninth. Τεῦκρος δ' εἰνάτος ἦλθε, πάλιντόνᾱ τόξα τίταινων. Θ. 266. See also B. 313.

Εἰνέκᾱ, poet. pro Ἐνέκᾱ, præp. [propter,] on account of. Ὑβριὺς εἰνέκᾱ τῆσδ'· οὐ δ' ἴσχεῖ, πείθεῖ δ' ἡμῖν. A. 214. SYN. See Ἐνέκᾱ.

Εἶνι, vid. Ἐν.

Εἰνῶδις, poet. pro ἐνῶδις, α, ὄν, adj. [trivius,] by the way-side: fem. Trivia, an epithet of Proserpine. Εἰνῶδιος, οὗς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες. Π. 260.

Εἰνῶσιφυλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quo folia agitantur; frondosus,] shaking with leaves, leafy. Νήριτόν, εἰνῶσιφυλλόν, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι. ι. 22. SYN. Βῆθῶφυλλός.

Εἴργω, ἔέργω, εἴργω,³ et εἰργάθω, v. [excludo, arceo, prohibeo, includo,] to ex-

¹ Heyne (A. 156.) objects to the variation of quantity in the antepenult. of these words. See his note.

² Εἰμαρμένη and Πέπωρμενη are used as substantives signifying fate or destiny, μοῖρα being understood.

³ Some writers contend that εἴργω denotes, 'to include,' and εἰργάω, 'to exclude;' but there does not seem to be much ground for making the distinction, though most Lexicographers observe it. See Steph. Thes.

- clude, to keep out or off, to prevent, to inclose. Τηλε με εἰργουσι ψυχαι, εἰδωλὰ καμόντων. Ψ. 72. See also λ. 502. and Soph. Electr. 1271. SYN. Ἐπείργω, ἀποκλείω, ἀπειργᾶθω, ἀπωθεῶ, χωρίζω, κωλύω, παύω, κατέχω, ἐγκλείω, καθείργω, φύλαττω.
- Εἵρεα, as, ἡ, subst. [concio, coetus,] an assembly. Εἵρεας' ἀθανάτων, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν. Hes. Theog. 804. SYN. Ἀγῶρα, ὁμιλία.
- Εἵρερος, ου, ὁ, subst. [captivitas,] bondage, slavery. Εἵρερον εἰσᾶνᾶγουσῖ, πῶνον τ' ἔχμεν καὶ οἰζύν. θ. 529. SYN. Δουλεία, δουλοσύνη.
- Εἵρεσῖα, as, ἡ, subst. [remigatio, remigium,] rowing. Τεῖρετό δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὕπ' εἵρεσῖος ἀλγευῆης. κ. 78.
- Εἵρεσιώνη, ης, ἡ, subst. [ramus oleæ, lana velatus, insigne supplicum,] "an olive or laurel branch bound with wool, and crowned with all sort of first fruits, to signify that scarcity had ceased, and used in the festival called Πνανέψια." Dr. Jones. "Ἦν πως πρῦναν ἀνᾱκρούσῃται, πληγείς ταῖς εἵρεσιώ- ναις. Yesp. 399. - ΕΞΡ. (See Schol. Plut. 1054.)
- Εἰρναῖος, α, ὁν, et εἰρηνικός, ἡ, ὁν, adj. [pacificus,] peaceable, peaceful. Εἰ δέ ποτ' εἰς ἄγρῳν οὗτος ἀπελθὼν εἰρναῖος διατρίψει. Equit. 802. SYN. "Ἡσυχός, ἡσυχίος, ἀχείμαντος δορός.
- Εἰρήνη, ης, ἡ, subst. [pax, quies,] peace, quiet. Ὡς τῷ πάρος' πλοῦτος δέ καὶ εἰρήνη ἄλῃς ἔστω. ω. 485. SYN. Ἀσπραῖα, ἡσυχία, διαλλαγὴ, ὁμόνοια.
- ΕΡΙΘ. Ἀγάθῃ, ἡ καλλίστῃ θεῶς, βαθυπλουτός, ὀλβυδοτεῖρα, ἑράτῃ, χάριεσσά. PHR. see Theocr. 16. 89. Grot. Floril. p. 208. and Olymp. 13. 6.
- Εἰρίον, ου, εἰρὸς, ἔος, et ἐρίον, ου, τὸ, subst. [lana,] wool. "Ἡμεναί ἐν μεγάρῳ, ἡ εἰρίᾱ πείκετ' ἑρσίν. Σ. 315. See also ι. 426. and ι. 124. SYN. Πόκος, πέκος, μαλλός, κῶας. ΕΡΙΘ. Ἰδονέφες, πίνωδες, ῥυδῶν.
- Εἰρκτεός, α, ὁν, adj. verb. ab εἴργω, [cohibendus,] must be restrained. Ἀλλ' εἰρκτεον τὰδ' ἐστίν' οὐ γάρ οἱ πλάτεις. Aj. Fl. 1250.
- Εἰρκήν, ἡς, ἡ, subst. [carcer,] a prison, a place of confinement. Εἰρκταῖσι τ' ἐνδον σῶμα σὸν φύλαξέμεν. Bacch. 489. SYN. Δεσμὸς, δεσμοτήριον, οἰκημᾱ, φύλακῃ.
- Εἰροκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lanam carpens,] dressing wool. Εἰροκόμῳ, ἡ οἱ Λακῆ- δαιμόνι ναιετάωσῃ. Γ. 387.
- Εἰροπόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laniger,] bearing wool, fleecy. Ὡς οἱ ὕπ' εἰροπόκων οἶων στέρνοισι δέδεντο. ι. 443. SYN. Δασυθριξ, δασυμαλλός.
- Εἴρω, v. [necto, sero, consero,] to connect, to bind, to entwine. Χρυσέον, ἡλέκτροισιν ἑρμενῶν, ἥελιον ὦς. σ. 294. SYN. Ἀνείρω, ἐνείρω, πλέκω, ἐμπλέκω, σὺνάπτω.
- Εἴρω, f. εἶρω, poet. ἑρέω, unde verb. Ἐρέω, præter. εἴρηκα, usitatus Εἰρόμαι, v. [dico, nuntio, interrogo,] to speak, to tell, to ask, to inquire about. Τοιγάρ ἐγὼν ἐρέω' σὺ δὲ σύνθεῖς, καὶ μοι ὁμοσοῦν. A. 76. See also Z. 239. SYN. Λέγω, ἀγγέλλω, ἐρῶμαι, κελεύω, πυνθανῶμαι.
- Εἴρων, ωνός, ὁ, subst. [simulator,] a dissembler, a banterer. Εἴρων, γλοιός, ἀλαζών. Nub. 449.
- Εἰρωνεύομαι, v. [dissimulatione utor in oratione,] to dissemble. "Ἡκουσᾶς αὐτῆς, οἶδν εἰρωνεύεται; Av. 1211. SYN. Ὑποκρίνομαι, ὑποστέλλομαι, χλευάζω.
- Εἰρωνικῶς, adv. [fictè, dissimulate,] with dissimulation. Οἷαν πρόφᾱσιν καθῆκέν ὦς εἰρωνικῶς. Vesp. 174.
- Εἷς, (poet. "Ἔεις,) μία, ἓν, adj. [unus,] one, single. Οὐκ ἄγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἷς κοίρανός ἔστω. B. 204.
- Εἷς, et ἐς, præp. cum accusat. [in, contra, erga,] in, unto, for, until, against. Νῦν δ' ἄγε, νῆᾱ μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλᾱ διᾶν. A. 141. See A. 142.
- Εἰσαγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) renuntio, (2) accuso,] to bring in a message, to announce, to inform against, to accuse. Τὸ πρᾱγμᾱ τοῦτ' εἰς αἰσάγγελ- ται. Thesm. 597. SYN. Ἀγγέλλω, ἐνδείκνυμι, μηνῶ, ἀποφαίνω, διαβάλλω, συκοφαντῶ.

¹ Εἵρεας is here scanned as a spondee.

Εισάγω, et εἰσάγω, v. [introduco,] to bring in, to introduce. Τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. Σὺ δ' εἰσάγε. Eumen. 583. See Choëph. 70. SYN. Ἀνάγω, ἐπάγω, ἐπανάγω.

Εισαῖε, εἰσαῖε, et εἰσαιεν, adv. [in perpetuum, semper,] for ever, always. Καὶ νέρθεν ὦν, ἀραιὸς εἰσαῖε βάρυς. Trach. 1204. See also C. C. 704.

Εισαίρω, v. [intro fero s. infero,] to bring in, to bear in. Ἦμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῆρετό. Ran. 517. SYN. Εἰσφέρω, προστίθμι, ἐπάγω.

Εἰσαΐτσω,² et Att. εἰσαΐττω, v. [irrumpo,] to rush in. Οὐδ' εἰσῆξε δᾶδ' ἔχουσ' οὐδ' ἰοῦ, ἰοῦ, βόᾳ. Nub. 543. See Nub. 1096. SYN. Ἐπαΐτσω, ἐπιφέρωμαι, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, εἰπαίω.

Εἰσαῖω, poet. pro εἰσακούω, et εἰσακούω, v. [exaudio, ausculto,] to hear, to listen to. Φωνᾶς εἰσαῖω, τῷ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις. Theocr. 7. 88. See Hec. 555. and O. 97. SYN. Ἐπακούω, ἀκούω, ὑπακούω.

Εἰσακτέος, α, ὦν, adj. verb. [deferendus,] must be informed against or summoned. Εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγορεῖ παρών. Vesp. 839.

Εἰσάλλομαι, et ἐσάλλομαι, v. [insilio,] to leap or spring upon. Πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλᾶτο. Antig. 1347. (Double Dochm.) SYN. Ἐνάλλομαι, εἰσθῶρῶ, ἐπιθῶρσκω, εἰσπηδάω, ἐμπίπτω.

Εἰσαμέιβω, v. [ingredior,] to pass in, to enter. Εἰσαμέιβαι θηρὸς, ἐχθίστον δᾶκους. Sept. Theb. 554. SYN. Εἰσέρχομαι, εἰσαπθβαίνω.

Εἰσανάβαίνω, f. βήσσει, v. [adscendo, conscendo,] to go up into, to land on, to march. Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχέρῳ, ἐνθα θάμειαι. Σ. 68. SYN. Ἐπιβαίνω, ἀνάβαίνω.

Εἰσανεῖδω, v. [suspicio,] to look up to. Οὐρανὸν εἰσανίδων· καὶ φωνήσας ἐπὶς ἡῆδα. Ω. 307. SYN. Ἀνάβλεπω, ἀνακύντω, ἀποβλεπω.

Εἰσανεμιῖ, v. [ingredior, adscendo,] to go up into, to mount. Αἰσόνιδη, χρειώ σ' ἐ τοῦδ' ἱερὸν εἰσανιόντᾳ. Apoll. 1. 1092. SYN. Ἄνεμι, ἀνάβαίνω, εἰσανάβαίνω.

Εἰσανέχω, v. [exsurgo, promineo,] to raise up to, to jut out into. Εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὑπὲρ· ἄλλ' ἐπὶ χειρὸς. Apoll. 4. 1578.

Εἰσαπαξ, adv. [semel,] once for all, once. Ἄλλ' οὐπὺτ', οὐ γὰρ εἰσαπαξ ἔρω. Androm. 935.

Εἰσαπθβαίνω, v. [ingredior, egredior,] to land on. Στοιχάδ' εἰσαπέβαν νήσους σοοῖ, εἴνεκά κούρων. Apoll. 4. 650.

Εἰσάπτω, vid. Εἰσαΐτσω.

Εἰσαυτίς, et εἰσαυθίς, adv. [in posterum,] hereafter, again. Εἰσαυτίς ἐβλαψ', εἰτὰ διὰβόλαις νέαις. Eur. Suppl. 425. See also Eccles. 975. SYN. Εἰσῶπισω, μετὰ ταῦτά, ἐς ὑστερόν, ἅπαρτί.

Εἰσαφικάνω, et εἰσαφικνέομαι, v. [pervenio, ingredior,] to arrive at, to reach, to enter into. Βῆ δὲ θεῶν· μᾶλ' δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφικάνεν. X. 99. See also Υ. 336.

Εἰσαφῶω, f. σω, et εἰσαφυσσω, f. ξω, v. [infundo, haurio,] to pour in, to draw. Ὑδωρ τ' εἰσαφῶσαντὸ καὶ εἰσέβαν, ὥς κεν ἔρετμοῖς. Apoll. 4. 1692.

Εἰσβαίνω, et ἐσβαίνω, f. βήσσει, v. [ingredior, inscendo, conscendo,] to go into, to enter, to embark. Σὺν ἔργον ἤδη, καὶ σὺν, εἰσβαίνειν δόμους. Iph. T. 1080. See also M. 59. SYN. Ἀνάβαίνω, βαίνω ἔσω, εἰσέρχομαι.

Εἰσβάλλω, v. [(1) injicio, (2) invado,] to throw or drive in, to invade, to enter. Λεπας Κιθαιρώνειον εἰσέβάλλομεν. Bacch. 1034. SYN. Ἐμβάλλω, ἐπιτίθεμαι, εἰσέρχομαι, πρόσελαύνω, εἰσελαύνω.

Εἰσβάσις, ἔως, ἡ, subst. [ingressus,] an entrance. Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τὲ μηχανώμενοι. Iph. T. 101.

Εἰσβιάζομαι, v. [vi ingredior,] to force oneself in. Ὁ μὲν γὰρ ὦν οὐκ ἄστυς, εἰσβιάζεσθαι. Aves 32.

¹ For the quantity of the penult. of εἰσαεῖ, see Ael. Dr. Blomf. P. V. 757. and 775. reads εἰσαεῖ and εἰσαπαξ in two words, εἰς αἰε, and εἰς ἀπαξ.

² Εἰσαΐτσω is generally a trisyllable: εἰσαΐτσω. See R. F. Hec. 31.

³ See Ἄπαξ, and the note at the word Εἰσαῖε.

Εισβλέπω, et ἐσβλέπω, vid. Εισδέρκομαι.

Εισβόλῃ, et ἐσβόλῃ, ἡς, ἡ, subst. [irruptio, ingressus, aditus, initium,] irruption, introduction, entrance, beginning. Πέτρῶν ἀξενωτάται εισβόλάν. Med. 1260. (Double Dochm.) See also Ran. 1134. SYN. Ἐμβόλῃ, προσβόλῃ.

Εισγράφω, v. [inscribo,] to write in, into, or upon, to record. Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος, εἰσεγγραφῆμιν. Trach. 1169. SYN. Γράφω, συγγράφω.

Εισδέρκομαι, ἐσδέρκομαι, εισβλέπω, ἐσβλέπω, εἰσείδω, et ἐσείδω, v. [inspicio, adspicio, video,] to look upon, to see. Οὕτω χρόνον παλαιὸν εἰσδέρκετό. Hipp. 912. See also Ω. 223. λ. 581. Orest. 105. Theocr. 6. 35. and 8. 12. SYN. Δέρκομαι, ἐπιδέρκομαι, εἰσδῶ, ἐπίβλεπω, εἰσλεύσσω.

Εἰσδέχομαι, v. [recipio,] to receive into, to admit, to accept. Τὰ μὲν πύλωρων κλειθρὰ μ' εἰσεδέξατο. Phœn. 267. SYN. Ἀναδέχομαι, ἐνδέχομαι.

Εἰσδόχῃ, ἡς, ἡ, subst. [receptio,] a harboring, reception. Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδόχῃς δόμων. Eur. Electr. 396. SYN. Ἀποδόχῃ, ὑποδόχῃ.

Εἰσδρόμῃ, ἡς, ἡ, subst. [incursus,] an incursion. Δόγῃ πλατείαν εἰσδρόμην ποιοῦμεν. Rhes. 603. SYN. Ἐπιδρόμῃ, εισβόλῃ.

Εἰσδύω, v. [subeo, ingredior,] to steal into, to enter, to penetrate. Τὴν παρθενὸν δ' οὐκ οἶδεν, οὐ γῆς εἰσέδν. Iph. A. 1582. SYN. Δύω, ὑπείσέρχομαι, εἰσέρχομαι, πᾶρᾶδύομαι.

Εἰσειμί, vid. Εἰσέρχομαι.

Εἰσελαύνω, f. ἐλάσω, v. [inveho, appello,] to drive into, to sail into. Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρὺμνησὶ μάχοντο. O. 385. SYN. Ὑπόχωρέω, εἰσέρχομαι, ὑπυτείνομαι, ἐπαγύομαι, εἰσπίπτω.

Εἰσελκῶ, v. [traho aliquo,] to drag into. Εἰσελκῦσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον. Acharn. 379. SYN. Ἐφέλκω, ἐφελκῶ, εἰσέρω.

Εἰσέπειτᾶ, et ἐσέπειτᾶ, adv. vel conj. [deinde,] after that, afterwards, hereafter. Τὰ τ' εἰσέπειτᾶ, σὴ κυβερνῶμαι χερί. Aj. Fl. 35. SYN. Ἐπειτᾶ, μετέπειτᾶ, μετόπισθεν, εἰς τοῦτιον.

Εἰσέπομαι, v. [insequor,] to follow into, to accompany. Πείθῃ ἔμῶν ἑτάρων, οἳ μοι Πύλων εἰς ἀμ' ἐποντο. o. 540. SYN. Ἐφέπομαι, ἀνακλουνθεῶ, ἐπιδιώκω.

Εἰσέρρω, f. ἐρήσω, aor. ἤρρησα, v. [cito, vel cum aliqua vi, intro,] to enter quickly or violently. Ἐξ οὗ γάρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Equit. 4. SYN. Εἰσβιάζομαι, εἰσπηδάω, εἰσέρχομαι, εισβαίνω.

Εἰσέρω, v. [subduco,] to draw in or up. Νῆᾶ μὲν ὠρμισάμεν κοῖλον σπέος εἰσέρυσαντες. μ. 317. SYN. Εἰσελκῶ, εἰσάγω, ἐπισύρω.

Εἰσέρχομαι, et ἐσέρχομαι, f. ἐλεύσομαι, v. [ingredior,] to go into, to enter. Ἐκεῖνὸ δ' οὐ δέδοικας, ὅ, τί μ' εἰσέρχεται; Iph. A. 522. SYN. Ἐπείσέρχομαι, ἐπέρχομαι, μετέρχομαι, εἰσειμί, ἐμβαίνω, εισβαίνω, εισοιχνέω.

Εἰσηγέομαι, v. [introduco, auctor sum et causa alicujus rei,] to introduce. Τούτοισιν εἰσηγησάμην. Ran. 972. SYN. Εἰσάγω, συμβουλεύω, νουθετέω, παραινέω, ἡγέομαι, ὑφηγέομαι, πᾶρᾶκᾶλέω.

Εἰσίθμη, ἡς, ἡ, subst. [introitus,] an entrance. Λεπτὴ δ' εἰσίθμη, νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι. 2. 263. SYN. Εἰσὺδος.

Εἰσίπταμαι, v. [involo,] to fly, to escape to. Ἡ ρὰ θ' ὑπ' ἵρκος κοίλῃν εἰσέπτᾶτο πέτρην. Φ. 494.

Εἰσκέλλω, f. κέλσω, v. [appello,] to approach by sea, to arrive at. Ποῖαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει; Thesm. 877. SYN. Ἐπέρχομαι, καθορμίζω, προσεγγίζω.

Εἰσκηρύττω, f. ξω, v. [voce præconis evoco,] to summon by a proclamation, to proclaim. Ἐτέρως ἄλαζων οὐτός εἰσκηρύττεται. Acharn. 135. SYN. Κηρύττω, ἀνακηρύττω, προσκᾶλέω.

Εἰσκόμιζω, et ἐσκόμιζω, v. [infero, importo,] to bring in. Ἄλλ' εἰσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστᾶ γῇ. Herc. F. 1415. See also Hes. Op. 604. SYN. Προσκόμιζω, πᾶρᾶκᾶμιζω, εἰσάγω, ἐπάγω, εἰσφέρω.

Εἰσκύλλω, v. [inveho, quasi machina rotatili,] to roll in. Δαίμων τις εἰσκέκυκλῆκεν¹ εἰς τὴν οἰκίαν. Vesp. 1474. SYN. Εἰσάγω, εἰσφέρω.

¹ Some read εἰσκέκληκεν. See Brunck's note.

Εισκύλω, v. [involvere, immitto aliquo,] to roll or tumble into. Ἐκ νῆατον ὦχλισσέ καὶ εἰσέκυλισε θάλασση. Call. 4. 33. SYN. Εἰσκυκλῶ, ἐνείλω, ἐντῦλλιτω.

Ἔϊσκω, (vox poet.) v. [adsimulo, conjicio,] to think like, to conjecture. Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νῶξ, γυναι, ὡς σὺ εἴσκεῖς. δ. 148. SYN. See Εἰκάζω.

Εἰσνῶω, v. [animadverto, video,] to perceive, to see. Τὸν δὲ μέτ', εἰσενῶσά βῆτην Ἑρακλείην. λ. 600. SYN. Αἰσθάνομαι, ἐφῶρῶ, εἰσάθρῶ.

Εἰσόδος, ου, ἡ, subst. [ingressus, introitus,] an entrance. Καὶ θεὸς πρὸς αὐταῖς εἰσόδους δόμων ἔμων. Ion 34. SYN. Εἰσῆμῃ, ἀφίξις, προσδός, ἡλύσις.

Εἰσοίκησις, ἔως, ἡ, subst. [habitatio,] a habitation. Ἄοικόν εἰσοίκησιν, ὥς μὲ καὶ μάθης. Philoct. 534. SYN. Οἴκησις, ἐστία, δόμος, δῶμά.

Εἰσοικίζω, et εἰσοικίζω, v. [domum recipio,] to admit to a house or home.

Ἐχθὲς εἰσοικισμέθῃ. Pax 259. SYN. Ἐνοικίζω, κάτοικίζω.

Εἰσοιχνῶ, v. (vid. Εἰσέρχομαι.) Οὐδὲ μὴν εἰσοιχνεῦσι κύννηγῆται, οἳ τὲ καθ' ὕλην. ε. 120.

Εἰσῶκε, et poet. εἰσῶκεν, conj. [donec,] until. Σήμερον ὑστέρων αὐτὲ μάχῃσονται, εἰσῶκε τέκμων. H. 30. See also H. 71. SYN. Ἔως ἂν, ἔστ' ἂν, ὄφρα, ἄχρις, ἄχρις ἂν, ἄχρις οὗ, μέχρι, μέχρις ἂν.

Εἰσὸπίσω, adv. [postea,] afterwards. Ποίει δ' εἰσὸπίσω θάλερόν γόνον αὐτὰρ ἐμ' αὐτόν. H. in Ven. 104. SYN. See Εἰσαυτὶς.

Εἰσὸπτῶμαι, ἐσὸπτῶμαι, εἰσῶρῶ, et ἐσῶρῶ, f. ὀψῶμαι, v. [intueor, adspicio,] to look upon, to behold. Εἰσὸψει χειρὸς ἀναρπαστάν. Hec. 206. See also E. 212. Eur. Suppl. 622. and Theocr. 5. 3. SYN. Ὀρῶ, βλέπω, ἐπιβλέπω, εἰσδέκῶμαι, θεᾷδῶμαι, ἐφῶρῶ, ἐνῶρῶ, ἐπισκοπῶ.

Εἰσορμῶ, et εἰσπαίω, v. [irrumpo,] to rush in, to burst in upon. Τὸν Ἑρακλείον θάλαμὸν εἰσορμώμενην. Trach. 914. See Cæ. R. 1252. SYN. Ἐφορμῶ, ἐπάϊσσω, εἰσθῶρῶ, εἰσάλλομαι, εἰσέρχομαι.

Ἔϊσος, poet. pro Ἴσος, η, ὅν, adj. [æqualis, æquus,] equal, even. Δαίνυντ' οὐδὲ τί θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης. A. 468.

Εἰσπαίω, vid. Εἰσορμῶ.

Εἰσπέμπω, v. [immitto,] to send forth, to send into. Οὐτ' ἐν θεοῖσιν, οὐ γὰρ μ' εἰσπέμπεις δόμους. Herc. F. 846. SYN. Ἀφῆμῃ, ὑποπέμπω, εἰσφέρω.

Εἰσπέρῶ, f. ἄσω, v. [transeo, trajicio,] to pass into, to pass over. Χαλκιδᾷ τ' εἰσπέπρησά τ᾽ αὖ δὲ πρὸς ἐφραδέμεν᾽ ἀπολλᾷ. Hes. Op. 653. SYN. Διάπερῶ, πέραιδῶ, διαβαίνω, πᾶρέρχομαι.

Εἰσπηδάω, f. ἤσω, v. [insilio,] to spring into or upon. Ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππᾶγωγούς εἰσέπηδων ἀνδρικόως. Equit. 599. SYN. See Εἰσορμῶ.

Εἰσπίπτω, f. πέσῶμαι, et εἰσπίτνῶ, v. [incido, irrumpo,] to fall into or under, to rush upon. Δούλειόν ἡμᾶρ εἰσπέσοῦς ἀναξίως. Androm. 99. See also Troad. 753. SYN. Ἐμπίπτω, ἐπίπιπτω, ἐμβάλλω, εἰσβάλλω, εἰσπαίω, εἰσορμῶ.

Εἰσπλῶ, f. πλεύσῶμαι, v. [adnavigo,] to sail into. Ἄνορμόν εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών. Cæ. R. 431. SYN. Προσπλῶ, ἐπιπλῶ.

Εἰσπνήλῶ, et εἰσπνήλῃς, ου, ὁ, adj. [pro ἔραστῃς, amator,] a lover. Φῶθ' ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλῶς, φαίη χ' ὦ μύκλαῖζων. Theocr. 12. 12. See also Call. fr. 169.

Εἰσπῶρεῦν, v. [introduco,] to conduct into. Ἀχαΐδος γῆς οἰκάδ' εἰσπῶρενέτω. Eur. Electr. 1283.

Εἰσπράσσω, v. [committo,] to perform. Ὡς εὖ κῆκόν δικαίων εἰσέπράξαιτο. Iph. T. 560. SYN. Πράσσω, ἐργάζομαι, ἀνῶ.

Εἰσρῶ, v. [influo,] to flow into. Ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντά διὰ Συμπληγᾶδων. Iph. T. 261.

Εἰστίθῃμῃ, v. [impono, indo,] to place or put into or on. Ταῦρον, φέροντές τ' εἰσέθεντ' ὀστέματά. Helen. 1565.

Εἰστρέχω, f. δράμομαι, 2. aor. ἔδραμόν, v. [incurro,] to run into, to sail into.

¹ Εἰσῶκε in Homer precedes the indicative, the subjunctive and optative moods; εἰσῶκεν, the subjunctive and optative.

² Vid. Valck. ad Theocr. 12. 12. et Meurs. Miscell. Laconic. iii. 9. p. 223.

Ἄλλᾳ διεξάιξε, βάθον δ' εἰσέδραμῆ Φᾶσιν. Theocr. 13. 23. SYN. Ἐπιτρέχω, ἐγκύρω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω.

Εἰσφέρω, εσφέρω, et εἰσφρέω, f. φρήσσαι, v. [infero, intromitto,] to bring in, to introduce, to carry into. Ἄλλ' αἰε καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σόφίζομαι. Nub. 547. See also A. 495. and Vesp. 887. SYN. Ἐπιφέρω, προσφέρω, ἐπάγω, εἰσάγω, ἀναλαμβάνω, εἰσβάλλω, εἰσκόμιζω.

Εἰσφοιτᾶω, v. [ingredior, frequento,] to go frequently in. Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἀλlochὸν εἰσφοιτᾶν ἔαν. Androm. 947. SYN. See Εἰσέρχομαι.

Εἰσχειρίζω, v. [in manus trado,] to place in the hands, to entrust to. Δωρητῶν, οὐκ αἰτητῶν εἰσχειρίσῃ. Cē. R. 392. SYN. Ἐγχειρίζω, ἐνδίδωμι.

Εἴσω, et ἔσω, adv. et prap. [intus,] within. Εὐγγόνε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖο' εἴσω πέπλων; Orest. 274. See also Hec. 614. SYN. Ἐνδοθῆ, ἐνδοθεν, ἐνδόν, ἐντός.

Εἰσωπός, ου, ὁ, adj. [ante conspectum, in oculis habens,] having the face towards, in front of. Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νέων, περὶ δ' ἐσχέθον ἄκραι. O. 653.

Εἴτᾳ, adv. [(1) deinde, (2) itane? itane vero?] then, next; therefore? Κᾷτᾳ πῶς φέρων σὺ δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λάβειν; Iph. A. 894. SYN. Ἄρα, μὴ, ἐπειτᾳ, ὅμως, δέ.

Εἰωθῶς, adv. [more solito,] usually. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἴπᾳς, οὐκ εἰωθῶς. Soph. Electr. 1456.

Ἐκ, et ante vocal. Ἐξ, prap. cum gen. [e, ex,] of, from, out of, in consequence of, after. Φεῦ· ὦ μητέρα, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων. Hec. 55.

Ἐκάβη, ης, ἡ, P. N. [Hecuba,] the wife of Priam, and daughter of Dymas, according to Homer, or of Cisseus, according to Euripides. Πδλῶδωρὸς, Ἐκάβης παῖς γέγως τῆς Κισσεῶς. Hec. 3. EPITH. Τλήμων, πᾶνάθλια, μὲγερᾶ, Κισσηῖς, δύστηνός. PHR. Ἄνασσα τῶν πολλῶν χρύσων Φρύγων, εὐτέκνωτᾶτη πασῶν γυναικῶν δυστύχεσάτη τέ.

Ἐκάεργός, ου, ὁ, adj. [longe jaculans,] far-darting, (an epith. of Apollo.) Χαῖρ' ὦ Ἐκάεργε, ὅπαζε δέ νίκη. Thesm. 972. SYN. See Ἐκάτηβελέτης.

Ἐκάθεν, et ἐκᾶς, compar. ἐκαστέρω, superl. ἐκαστάτω, adv. [procul,] far, at a distance, from afar. Νῦν δ' ἐκάθεν πολλῖος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. E. 791. See also N. 163. Herc. F. 1041. and K. 113. SYN. Ἀπῶθεν, ἀπὸπρὸ, ἀποστᾶδόν, μακρὰν, μακρῶθεν, πόρρω, πόρρωθεν, πόρρωτέρω, πόρρωτάτω, τῆλε.

Ἐκαστός, η, ὅν, adj. [singulus, quisque,] each, every, each individually. Ὅπως ἂν ἴσῶν ἐκαστός, ἐντανθοὶ παρών. Plut. 225.

Ἐκάστῳτῇ, et ἐκαστῳθῇ, adv. [frequenter, ubique,] in every place, always. Σκευη-φύρουσ' ἐκάστῳτ' ἐν κομφῳδῳ; Ran. 15. See also γ. 8. SYN. Ἀεὶ, θαμῖνᾳ, ὡσαύτως.

Ἐκάταιον, ου, τὸ, subst. [Hecates fanum vel simulacrum,] the shrine or image of Hecate. Ἡ κᾶτατῖλᾳ τῶν Ἐκᾶταιων, κύκλοις χοροῖσιν ὑπάδων. Ran. 366.

Ἐκάτερθε, ἐκάτερωθι, et ἐκάτερθεν, adv. et prap. [utrimque,] on either side, on both sides. Ἀμφὶπὸλὸς δ' ἄρᾳ οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη. a. 335. See also Γ. 340. and Olymp. 2. 124.

Ἐκάτερός, α, ὅν, adj. [alteruter, uterque,] one or other, each, both. See Δυσ-τόκῳ.

Ἐκάτη, ης, ἡ, P. N. [Hecate,] a name of Diana. Πᾶνοῦργος εἴ, νῆ τὴν Ἐκάτην τὴν φωσφόρον. Thesm. 858. SYN. Ἀρτέμις, Σελήνη, Βριμῳ. EPITH. Δασ-πλητῖς, νύχια, Φωραία, Περσηῖς, χθονία, Εἰνῳδία, ἁμαιμακέτος, νυκτῖπὸλὸς, ἐνέ-ροισὶν ἄνασσα, δέσποινα, δεινὴ θεῷς. PHR. See Hes. Theog. 411. 430.

Ἐκάτηβελέτης, ἐκάτηβὺλὸς, ἐκάτος, et ἐκηβὺλὸς, ου, ὁ, adj. et subst. [longe jaculans,] far-darting. Μῆνιν' Ἀπόλλωνος, ἐκάτηβελέτασ ἀνακτός. A. 75. See also P. 333. H. 83. and A. 96. SYN. Εὐστοχός.

Ἐκατῷ, Dor. pro ἐκατῇ, adv. et prap. cum genit. [causa, voluntate, quoad,] voluntarily, for the sake, on account of. Πλήθους μὲν ἂν σᾶφ' ἴσθ' ἐκατῷ βαρ-βάρους. Pers. 343. See also o. 318.

- Ἑκάτογκεφάλος, Dor. ἑκάτογκεφάλας, ἑκάτογκάρανός, ἑκάτογκρανός, et ἑκάτοντάκρηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centiceps,] hundred-headed. Νυκτὸς Γοργῶν ἑκάτογκεφάλοις. Herc. F. 878. See also Pyth. 8. 20. P. V. 361. and Dr. Blomfield's note.
- Ἑκάτογχειρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [centimanus,] hundred-handed. Ὀχ' ἑκάτογχειρον κἀλέσας' ἐς μακρὸν Ὀλυμπόν. A. 402.
- Ἑκάτόμβη, ης, ἡ, subst. [sacrificium centum boum,] a sacrifice of a hundred oxen, a hecatomb. Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρ' ἠθέων εἰσήλθ' ἑκάτόμβας. B. 321. EPITH. Ἀγᾶκλειτή, ἕξαιτός, ἱερὰ, κλειτή, τελέησσά.
- Ἑκάτόμβοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum boum pretio aestimabilis,] worth a hundred oxen. Λήμνων ἐς ἡγάθην' ἑκάτόμβοιόν δὲ τοῖ ἡλφόν. Φ. 79.
- Ἑκάτομπόδος, et ἑκάτομπέδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [propr. centum pedes æquans, inde amplus, latus,] a hundred feet square, spacious, immense. Πόισαν δὲ πύρην ἑκάτομπόδον ἐνθά καὶ ἐνθά. Ψ. 164. See Isthm. 6. 32.
- Ἑκάτομπύλις, ἔως, et ἑκάτομπυλίσθρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum urbibus insignis,] famed for its hundred cities. Ἄλλοι θ', οἱ Κρήτην ἑκάτομπύλιν ἀμφέμεμοντο. B. 649. See also Eur. fr. Cretens. 2. 4.
- Ἑκάτομπύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum vel multas portas habens,] having a hundred or many gates. Αἶ θ' ἑκάτομπύλοισι εἰσὶ διηκδοῖοι δ' ἂν' ἐκάστην. I. 383.
- Ἑκάτον, adj. indecl. [centum,] a hundred. Τῆς ἐκάτον θυσᾶνοι παγχρύσεοι ἡερέθοντο. B. 448.
- Ἑκάτόνζυγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum transtris instructus,] having a hundred banks of oars. Οὐδ' ἂν νηὺς ἐκάτόνζυγὸς ἄχθος ἄροισι. Υ. 247.
- Ἑκάτοντάετης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui centum annorum est,] a hundred years old. Ἐγκύρ-σαις ἐκάτοντάετ' ἐβίωτ'. Pyth. 4. 501.
- Ἑκάτοντάλαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum talenta pondere æquans,] of a hundred talents. Φεύξει γράφας ἐκάτοντάλαντους τέτταρας. Equit. 442.
- Ἑκάτοντάς, ἑδός, ἡ, subst. [centuria,] the number one hundred. Τρεῖς μὲν οἱ πύλων ἐκάτοντάδες ἐνδέδμηνται. Theocr. 17. 82.
- Ἑκάτοντόργυιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum ulnarum,] a hundred ells long. Ἑκάτοντόργυιόν. β. ὦ Πόσειδον τοῦ μακροῦς. Aves 1131.
- Ἑκάτοστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum ostia habens,] having a hundred mouths. Πάφον θ', ἂν ἐκάτοστόμοι. Bacch. 404.
- Ἑκάτοστός, ἡ, ὄν, adj. [centesimus,] hundredth. Τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἐκάτοστάς. Vesp. 658.
- Ἑκβάζω, f. ζω, v. [eloquor,] to explain. Ἄλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λεγών. Agam. 481.
- Ἑκβαίνω, f. βήσμαι, [egredior, evado, cedo,] to go out, to result, to turn out, to prove. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πύοις. Med. 231. SYN. Ἐξέρχῃμαι.
- Ἑκβακχεύω, v. [in furem Bacchicum impello,] to render frantic. Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξέβακχενσε φρένας. Troad. 408. SYN. Ἀνάβακχεύω, βακχεύω, ἐκμαίνω.
- Ἑκβάλλω, f. βάλλω, v. [ejicio, excutio,] to throw out, to eject, to produce, to expel. Εὐκαρπὸν ἐκβάλλουσι Θεβαίων σταχύν. Bacch. 739. SYN. Ἀναβρίπτω, ἀφίμῃ, ἐκδίωκω, ἐξελαύνω, ἀπωθεῶ, φύγαδέω.
- Ἑκβάσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [escensum juvenis, (epith. Apollinis,)] the god of landing. Ἐνθ' οἶγ' Ἑκβάσιω βωμόν θέσαν Ἀπόλλωνι. Apoll. 1. 966.
- Ἑκβάσις, ἔως, ἡ, subst. [egressus,] egress, departure from, escape from. Κούκ ἐστὶν ἀγρὺς εὐπύρσοιστος ἐκβάσις. Med. 281. SYN. Ἐξόδος, τέλος.
- Ἑκβάτανά, ων, τὰ, P. N. [Ecbatana,] the metropolis of Media. Οἶδεν τις ὑμῶν τάκβατ'αγ', ἡ τοὺς Χαοῦν; Acharn. 613.
- Ἑκβιάζω, v. [vi exturbo,] to wrest from, to force from. Χειρῶν ἐκβεβίασμένον. Philoct. 1128. SYN. Ἐξαιρῶ, ἐξωθεῶ.
- Ἑκβιβάζω, v. [educo,] to lead or bring out. Κατὰλειψ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης. Aves 660. SYN. Ἐξάγω, ἐξαιτέω, ἐκκάλῃω.

- *Εκβλητός, ου, ό et ή, adj. [ejectus,] thrown out. *Εκβλητόν, ή πέσημά φοινίον δρύς. Hec. 697. SYN. *Εκβέβλημένος.
- *Εκβλύω, v. [emano, scaturio,] to spring up from. *Τέρυν έκβλύοντά, Θεαί, ρύον, ό από διψάν. Apoll. 4. 1416. SYN. *Ανάβλύζω.
- *Εκβολβίζω, v. [detraho,] to take or strip off. *Α *λάμβαν' αὐτός εξαπατών, έκβολβιζώ. Pax 1123.
- *Εκβόλλη, ής, ή, subst. [ejectio,] a casting up, outcast, ejection. Πάράκτιοι δρῦ-μεῖσθε, κάκβολὰς νέως. Iph. T. 1424. SYN. *Απόβόλλη, έξοδός, έκπεμψίς, άφεσίς.
- *Εκβόλος, ου, ό et ή, adj. [ejectus,] thrown or cast out, ejected. Ορέψαι βρέ-φός έκβόλον οίκων. Phoen. 817. SYN. *Απόβλητός, έκβλητός.
- *Εκβροντάω, ήσω, v. [attonitum facio, tonitru conficio,] to strike with thunder, to drive out by thunder. *Έφεψάλώθη, κάξεβροντήθη σθενός. P. V. 370.
- *Εκβρυχάσμαι, v. [vehementer vociferor,] to cry out. Οί δέ στέναγμών ήδύν έκβρυχώμενοι. Iph. T. 1390. SYN. Βρυχάσμαι, έξερεύγμαι.
- *Εκβρωμά, άτός, τό, subst. [scobs,] saw-dust. *Εκβρώματ' άν βλέψειās εν τῷμη ξύλου. Trach. 700. SYN. Βρώμά, τῷ τρώξιμόν.
- *Εκαυροῶμαι, v. [(1) insolesco, (2) jacto,] to be proud, to boast of. Τῷ τ' άξι-ωμά τάνδρός εκαυροῦμένος. Iph. A. 101.
- *Εκγέλαω, f. άσσομαι et άσω, v. [effuse rideo,] to laugh outright, to laugh heartily. *Εκ δ' έγελασσε πάτηρ τέ φίλος, και πότνιά μήτηρ. Z. 471. SYN. Γέλαω.
- *Εκγένετης, et έκγόνος, ου, ό, adj. [ortus, oriundus,] sprung from, a descen- dant. Ταν του δρᾶκοντός εκγένετα, του Πενθέως. Bacch. 1144. See also Orest. 476. SYN. Παίς, νίος, ίνις, άπόγόνος, κέλωρ.
- *Εκγίνομαι, v. [enascor,] to spring or be derived from. Οί Δίος έξεγένοντο επί προτέρων ανθρώπων. E. 637.
- *Εκγόνος, see *Εκγένετης.
- *Εκγραφόμαι, v. [exscribo,] to write out. *Ον έγῶ παρά τὰπόλλωνος έξεγραψά-μην. Aves 982. SYN. *Απόγράφω, μνημονεύω.
- *Εκγρηγόρεω, v. [expergefacio; excitor,] to awaken. Τουτί τῷ κάκῳ οὐ φαῦ-λόν έξεγρήγῳρέν. Aves 1413. SYN. *Εξεγείρομαι, γρηγόρεω.
- *Εκδάκρυν, v. [illacrymor,] to shed tears. Ποί' έκδάκρυσαι, ποί' άποιμῶζαι κάκᾱ; Philoct. 281. SYN. Οθηνέω, ολσφύρομαι.
- *Εκδείκνυμι, v. [ostendo,] to point out, to show. Δύ' αὐ τῷδ' έξεδειξās, οἷν έγῶ. Philoct. 426. See R. P. Phoen. 538.
- *Εκδέρκομαι, v. [prospicio ex aliqua re,] to look at, behold. *Οξύτατον κέφαλῆς έκδέρκεται όσσε. Ψ. 477. SYN. Δέρκομαι, έκθεάσμαι, επίβλεπω.
- *Εκδέρω, v. [pellem detraho,] to strip off the skin, to flay. Θάσσον δε βύρσαν έξεδειρέν. Eur. Electr. 824. SYN. Δέρω, άποδέρω.
- *Εκδέχομαι, f. ξῶμαι, v. [excipio,] to receive from another, to expect, to enter- tain. Σὺ μὲν μένων νυν κείνῳ ενθάδ' έκδέχου. Philoct. 123. SYN. *Ανάδεχῶ-μαι, διάδεχῶμαι, άναλαμβάνω, προσδοκάω, παράμεινω.
- *Εκδέω, f. δήσω, v. [adligo, religo,] to tie, to fasten. Βρύχοισιν έκδήσαντες, οἷδ' άγουσί σέ. Androm. 554. SYN. *Ανάδεω, έξαρτάω.
- *Εκδηλός, ου, ό et ή, adj. [manifestus, conspicuus,] manifest, conspicuous. Δῶκε μένος και θάρσος, ίν' εκδηλος μετά πᾶσιν. E. 2. SYN. Διάδηλός, φάνερός, δηλός, άποβλεπτός, υπείροχος.
- *Εκδημέω, v. [peregre sum vel proficiscor,] to be from home, to go abroad. Θέωρος, ως έφασκέν, έκδημών, πάλιν. Œ. R. 114. SYN. *Απόδημέω, άναχωρέω.
- *Εκδημός, ου, ό et ή, adj. [peregre agens,] from home, abroad, foreign. *Εκδη-μός ων γάρ τῇσδε τυγχάνει χθονός. Hipp. 281. SYN. *Απόδημός, άπών.
- *Εκδιᾶβαίνω, v. [transse, transgredior,] to cross, to pass over. Τάφρον δ' εκδιᾶ-βάντες άρνητην, έδρίωντο. K. 198. SYN. See Διᾶβαίνω.
- *Εκδιᾶγμα, άτός, τό, subst. [tirocinium,] rudiments. Οὐ τέλεον οἷον δ' έκδιᾶγμα κερκίδος. Ion 1418. SYN. Παίδευμά.
- *Εκδιδάσκω, f. ξω, v. [edocceo,] to teach thoroughly. Παιδας πέρισως έκδιδά-σκεσθαι σύφους. Med. 297. SYN. *Ανάδιδάσκω, έκπαιδένω.

- Ἑκδιδράσκω, f. δρᾶσθαι, v. [aufugio, elabor,] to escape, to flee from. Ὁ δ' ἐξεδιδράσκε διὰ τὴν τῶν ὑδρορρόων. Vesp. 126. SYN. See Ἀποφεύγω.
- Ἑκδιδωμί, v. [edo, reddo, in matrimonium colloco,] to give out, to produce, to deliver up, to settle in marriage. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Eur. Suppl. 144. SYN. Ἀποδιδωμί, ἀνδιδωμί, προῤῥω, προδίδωμι.
- Ἑκδικάζω, f. ἄσω, v. [litem dijudico,] to decide or determine a law-suit. Τὰς ἐντὺς εἰκόσιν γὰρ ἐκδικάζομεν. Eccles. 984. SYN. Δικάζω, ἐκδικέω, τιμωρέω.
- Ἑκδικαστής, οὔ, ὁ, subst. [ultor,] an avenger. Τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστής. Eur. Suppl. 1162. SYN. See Ἀμύντωρ.
- Ἑκδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) vindex, (2) injustus,] (1) avenging, (2) unjust. Ἀρᾷ τόκευσίν, οὐδὲν ἐκδικον πάθων; Alcest. 730. SYN. Ἄδικός, ἐκνυμὸς, ἀνομός.
- Ἑκδικῶς, adv. [injuste,] unjustly. Πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδικῶς ἔμε. Antig. 928. SYN. Ἄδικῶς, παρὰ νόμους.
- Ἑκδοτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) editus, (2) deditus,] (1) given out, (2) given up, betrayed. Πυθία ψήφω κράτηθεῖς, ἐκδοτός δὲ γίνεσθαι. Ion 1250.
- Ἑκδοχή, ἡς, ἡ, subst. [expectatio,] a looking for, expectation. Νέοχμον ἐκδοχαῖς ἐπιφέρει κάκον. Hipp. 869. (Double Dochm.)
- Ἑκδρακοντίζομαι, v. [a viro in serpentem vertor,] to be transformed into a dragon or serpent. Θάρεϊν βιταίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγώ. Choëph. 542.
- Ἑκδύνω, ἐκδύω, et ἐκδύομαι, v. [emergeo, exeo, aufugio, exuo,] to come out of, to emerge, to escape from, to take off. Ἐξέτ' ὃ ἐν λέκτρῳ, μάλ' αὖκον δ' ἐκδυνέ χιτῶνά. a. 437. See H. Ven. 167. and Vesp. 140. SYN. Ἀποδύνω, ἀποδύομαι, διαφεύγω, ἐξείμι, ἐξέρχομαι.
- Ἐκεῖ, et ἐκεῖθι, adv. [illic,] there, in that place; thither. Ἐτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἔμοι; Hec. 997. See also ρ. 10. SYN. Αὐτοῦ, αὐτοῦθι, τῇδε, ἐκείνη.
- Ἐκεῖθεν, adv. [illinc,] from thence. Ἡκω σάφῃ τὰ κεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. Sept. Theb. 40. SYN. Ἐνθένδε, τῇνῳθε.
- Ἐκεῖνός, η, ὁ, et Att. ἐκεῖνοσι, pron. [iste, ille,] he, she, it. Ἐκεῖνον γὰρ τὸν λυφποιὸν οὐχ ὄρες. Pax 545. SYN. Αὐτός, κείνός.
- Ἐκείχειρία, as, ἡ, subst. [induciæ,] a truce. Ἄλλ' εὐρὺν ἂν σ' ὑπέχοντ' ἀπὸ τὴν ἐκείχειριαν. Pax 908. SYN. Διαλύσις, σπονδὴ, συνθήκη, ἀνέσις, φίλια.
- Ἐκζεώ, f. ἔσω, v. [effervesco, ebullio,] to burst out or forth. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπουν κἀνεύματα. Sept. Theb. 706. SYN. Ἀναζεώ, βράσσομαι.
- Ἐκζωπύρῳ, v. [exsuscito sopitum ignem,] to blow up into a flame. Τὸν πόλεμόν ἐκζωπύρῃσεν· ἐνδόθεν κέκραγόντες. Pax 309. SYN. Ἀναζωπύρῳ, ἀνάπτω, ἐξεγείρω, ἀνέγείρω.
- Ἐκηβόλια, as, ἡ, subst. [peritia longe jaculandi,] far-shooting, skill in shooting. Οὐδὲ ἐκηβόλια, ἧσιν τὸ πρὶν γ' ἐκέαστο. E. 54.
- Ἐκηβόλος, vid. Ἐκἀκηβέλετης.
- Ἐκηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quietus,] quiet, tranquil. Ἐκηλὸς ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφόβου. Sept. Theb. 224. SYN. Εὐκηλός, ἡσυχός, ἡσυχίος, ἀθόρυβος, ἡρέμους.
- Ἐκητί, vid. Ἐκατί.
- Ἐκθαμνίζω, v. [exstirpo,] to extirpate. Ἐκθαμνίστητε δῆλῳτόν, Ἑλλάδους. Sept. Theb. 72.
- Ἐκθεᾶμαι, f. ἀσθμαι, v. [perspicio,] to see clearly. Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεᾶσθαι κάκον. C. R. 1253. SYN. See Ἐκδέσκειν and Ἀποβλέπω.
- Ἐκθερίζω, v. [demeto,] to cut off or out. Ἐκείνός, ἐκθερίζω; Anacr. 12. 7. SYN. Ἀποθερίζω, ἐξάμω.
- Ἐκθεσις, εως, ἡ, subst. [expositio,] the exposing. Οὐδὲ ξυνήδει σοὶ τίς ἐκθεσιν τέκνον; Ion 956.
- Ἐκθετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expositus,] put out, exposed. Οἱμοὶ πέπυσται τὸν ἔμὸν ἐκθετόν γόνυν; Androm. 70.
- Ἐκθεώ, f. θεύσθαι, v. [excurro, procuro,] to run out, to sally forth, to rush upon. Ὡ ζύμμαιχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἐνδόθεν. Lysistr. 456. SYN. See Ἐκθέρω.
- Ἐκθηρίομαι, v. [ferinam formam induo,] to put on the form of a monster, to

- become a beast in nature. 'Εκθηρίωθεῖς' ὁφείδς ἀλλάξει τύπον. Bacch. 1329.¹
 Ἀποθηριόδομαι, ἐξ᾿αγριόδομαι.
 Ἐκθνήσκω, f. θανούμαι, v. [emoriō, pro mortuo jaceo,] to die outright, to lie as if dead. Χείρας ἀνασχόμενοι γελῶ ἐκθάνον' αὐτὰρ Ὀδυσσεύς. σ. 99.
 Ἐκθουᾶομαι, v. [epulor,] to banquet, to feast upon. Κελαινὸ βρωτον δ' ἦπαρ ἐκθουήσεται. P. V. 1061. SYN. Θουᾶομαι, δαίνυμαι.
 Ἐκθόρεω, v. [exsilio,] to leap or spring from. Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κληρος θύρε Νεστώριδαδ. Ψ. 353. SYN. Ἐκπηδάω, ἐξάλλομαι, κατέφάλλομαι, ἐκθέω, ἐκθρώσκω, ἀνᾶπηδάω, ἐκτρέχω.
 Ἐκθροῦω, v. [enuntio,] to speak out, to announce. "Ὅς σφῶν θανάτων ἐξ ἁμφοῖν θροεῖ; C. C. 1424. SYN. Ἐξαγγέλλω, ἐκφαίνω, ἀποφαίνω, σημαίνω.
 Ἐκθρόωσκω, f. θύρομαι, v. [exsilio,] to leap or spring out. Στηθέων² ἐκθρόσκει, τρώμει δ' ὑπὸ φαιδιμὰ γυνῖα. K. 95. SYN. See Ἐκθόρεω.
 Ἐκθυμῖω, v. [adoleo,] to offer, to burn incense. Χερσὶν ἐπεμπέ νίπτρα, κάξ-θυμῖα. Ion 1174.
 Ἐκθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [animo promptus,] from the heart, prompt, ardent. Τοῖαυτ' ἐλεξέ κάρθ' ὕπ' ἐκθύμου φρένός. Pers. 378. SYN. Ἐνθυμός, ὑπέρθυμός, πρόθυμός, πρόφρων.
 Ἐκθῶω, f. ὕσω, v. [sacrifico,] to make an offering of, to sacrifice. Ἐξεθυσέ Φοῖβός ἡμᾶς. Orest. 188. SYN. See Θῶω.
 Ἐκκάθαίρω, v. [expurgo,] to clear out, to cleanse. Οὔρους τ' ἐξεκκαθαίρων' αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκην. B. 153. SYN. Κάθαίρω, ἀποκάθαίρω, ἀπομάττω, κατὰπλύνω.
 Ἐκκαίδεκά, adj. indecl. [sedecim,] sixteen. Ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν. b. Nη Διῖα. Ran. 551.
 Ἐκκαίδεκάδωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sedecim palmos æquans,] sixteen palms long. Τοῦ κέρα ἐκ κέφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρᾶ πέφυκει. Δ. 109.
 Ἐκκαίω, f. καύσω, v. [exuro,] to burn forth or out. Κανσὸν μόχλῶν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς. Cycl. 626. SYN. Ἐκφλέγω, ἐκπύρομαι, ἀποκαίω, ἀνθράκίζω.
 Ἐκκάλαμᾶομαι, v. [extraho,] to draw out with a reed, to extract. Ἄγε νῦν, ἣν αἰσθόμενῳ τούτῳ ζητήτόν μ' ἐκκάλαμᾶσθαι. Vesp. 381. SYN. Ἐξάγω, ἐφέλκω, ἐπισύρομαι, ὑποσπάω.
 Ἐκκάλεω, v. [evoco,] to call out, to recall. Καὶ τῷτ' μ' ἐκκάλεσαντὲς ἔφαν ἐρίη-ρες ἑταῖροι. κ. 471. SYN. Ἀνάκαλεω, προκάλεω, ἐπάγω, πάρορμῶω.
 Ἐκκαλύπτω, v. [detego,] to uncover, to unveil, to reveal. Ἐκκαλυπτὲ νῦν πῶθ' ἡμῖν, οὗς τίνας λέγεις λόγους. Iph. A. 872. SYN. Ἀποκαλύπτω, ἀνὰκαλύπτω, ἀνὰφαίνω.
 Ἐκκαρπῶμαι, v. [fructum decerpo,] to pluck the fruit from, to enjoy. Ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενός. Ion 814.
 Ἐκκάτειδω, v. [despecto a,] to look down from. Περιγᾶμοῦ ἐκκάτιδών· Τρώεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας. Δ. 508. SYN. Ἀποσκοπέω, ἀποβλέπω, κατείδω.
 Ἐκκατέφάλλομαι, v. [desilio ab,] to leap down from. Οὔρανὸν ἐκκατέπαλτο δὲ αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοί. T. 351. SYN. Καθάλλομαι, κατὰπηδάω, ἀποθρόωσκω.
 Ἐκκαυχᾶμαι, v. [glorior,] to boast, to vaunt. Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψευσάτῳ. Bacch. 31. SYN. Καυχᾶμαι, αὐχέω, μεγαληγοῦμαι.
 Ἐκκειμαι, v. [expositus sum,] to lie out, to be exposed. Μηροὶ κάλυπτῆς ἐξε-κειντὸ πιμέλης. Antig. 1011.
 Ἐκκένωω, v. [exinanio, evacuo,] to empty. Βῶα δ' ἐκκένουμένα πόλῃς. Sept. Theb. 319. SYN. Ἀλαπάζω, ἐξαλάπαζω, ἐξάρωω.
 Ἐκκεραίζω, v. [diripio, vasto,] to plunder, to ravage. Πότνιᾶ Δαμάτῃρ, τὰς ἱερὸν ἐκκεραίζεις. Call. 6. 50. SYN. Ἀναρπάζω, ἐκπορθέω, ἐκαμνίζω.
 Ἐκκηραίνω, v. [debilito, corrumpo,] to break, to corrupt. Δεινῆς δράκαινης ἐξέκῃραναι μένός. Eumen. 128. SYN. Πάραιρέομαι, ἀφαίρω.
 Ἐκκινύω, v. [exagito,] to move out, to start. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξέκίνησας τὸδε. C. R. 362. SYN. Ἐκφέρω, ἐκδιώκω, ἐκκάλεω, ἐξεγείρω.
 Ἐκκίω, v. [exeo,] to go out. Ὡς ἐφατ' ἐκ δ' υἱὸς Δοῶλιον κῖεν, ὥς ἐκἐλευν. ω. 491. SYN. See Ἐξέρχομαι.

¹ See Dr. Maltby's note on this line.² Στηθέων is here scanned as a spondee.

Ἑκκάζω, f. κλάζω, v. [cum clangore edo,] to utter loudly. Ἑσεισέ, κάβάκχευσεν· ἐκ δ' ἑκλαγέ' ὅπα. Ion 1204.

Ἑκκλείω, et ἐκκλήζω, v. [excludo,] to shut out, to exclude. Νῦν γάρ ἐκκεκλείσμεθα. Herc. F. 330. See also Orest. 1126. SYN. Ἀποκλείω.

Ἑκκλέπτω, v. [suffuror,] to steal, to convey away clandestinely. Ἀλλ' ἐξέκλεψεν, ἐλάφον ἀντίδοῦσαί μου. Iph. T. 28. SYN. Ἀπάγω, ὑπάγω, ὑπεκπέμπω, ἐκκόμεζω.

Ἑκκλήζω, vid. Ἑκκλείω.

Ἑκκλησία, as, ἡ, subst. [concio, cœtus civium convocatus,] a meeting or assembly of citizens. Τοὺς μισθοφόρεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ κκλησίᾳ. Eccles. 188. SYN. Ἀγῶρᾳ, ὁμήγυρίς, σὺνδός.

Ἑκκλησιάζω, v. [in concione delibero,] to deliberate or harangue in an assembly. Ἑκκλησιάζουσ' οὐ πρόβαίην τὸν πόδα. Eccles. 161. SYN. Δημηγόρεω, ἀγορεύω.

Ἑκκλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [evocatus, convocatus,] summoned, convened. Μὲλὼν γάρ εἰς ἐκκλητὸν Ἀργείων ὄχλῳ. Orest. 605.

Ἑκκναίσεω, v. [odiose strido,] to make a harsh and grating noise. Τρυγόνες· ἐκκναίσειντί πλατειάσδοισαὶ ἅπαντά. Theocr. 15. 88.

Ἑκκόβαλκεύομαι, v. [astute furor,] to cheat out of. Ὅσπερ εἰ γέροντας ἡμᾶς, κάκκὸβαλκεύεται. Equit. 270. SYN. Ληστεύω, ἀπάτῳ, παρὰ λόγιζομαι.

Ἑκκοκκίζω, v. [cortice ablato granum evello, eximo, eradico, luxo,] to shake or pick out grains, to root out, to dislocate. Καὶ τὸ σφύρον πάλιν ὄρον ἐξέκοκκίσε. Acharn. 1179. SYN. Ἐρημῶ, ἐκτίνασσω, πέρθω, ἐκτίλλω, ἀνασπῶ.

Ἑκκόλνυβάω, v. [eno, enato,] to swim out. Ὅστ' ἐκκόλνυβᾶν ναὸς· ἡρώμωσέ δέ. Helen. 1625. SYN. Ἑκνήχομαι, ἀποκόλνυβάω.

Ἑκκόμεζω, f. ἴσω, v. [eveho, effero, patior,] to carry out, to convey away, to bear through, to endure. Δεῖ σ' ἐκκόμεζειν· Ζηνὶ γάρ δοκεῖ τὰδε. Androm. 1268. SYN. Ἑκφέρω, φέρω, ἀφαιρῶ.

Ἑκκομπάζω, v. [glorior,] to boast of. Ἑκκομπᾶσας, ἔπος τῷ τυγχάνει βάλων. Soph. Electr. 569.

Ἑκκομψεύομαι, v. [argutus et disertus sum in sermone,] to be witty and eloquent in talking. Ἑκκέκομψευσαι· πόνηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σόφῃ. Iph. A. 333. SYN. Στωμίλλω.

Ἑκκόπτω, v. [excindo, excido,] to cut off or down, to demolish. Τὸν βάσιλῆως ὀφθαλμὸν. ὁ ἐκκόψει γέ. Acharn. 92. SYN. Κατάκóπτω, ἐκκρούω, ἐκθλίβω, ἀποθλίβω, ἀναιρῶ, ἐκπορθῶ, διάφθειρω.

Ἑκκόρῶ, v. [everro, corrumpto,] to sweep away, to ruin. Κατάθου τὸ κόρημά· μὴ κκόρει τὴν Ἑλλάδα. Pax 59.

Ἑκκόρῳφός, v. [summam s. paucis dico,] to tell in a summary way. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτέρον τοῦ ἐγὼ λόγῳ ἐκκόρῳφώσω. Hes. Op. 106. SYN. Ἀναπτύσσω, σὺν ἐλὼν εἰπὼν, κέφαλαίω.

Ἑκκρέμάννυμι, f. ἄσω, et ἐκκρημνῶ, v. [dependeo, suspendo,] to hang from or upon, to hang up. Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρέμασας Ὑπέρβυλόν. Equit. 1363. (See also Ion 1613.) SYN. Ἐξαρτῶ.

Ἑκκρίνω, v. [excerno, secerno,] to separate from, to sever, to select. Ἀρετῇ τῇ πρῶτῳ ἐκκρίθεις στρατεύματός. Philoct. 1425.

Ἑκκρίτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [selectus, eximius,] select, distinguished, choice. Βασίλειᾳ, Λαῶμέδοντός· ἐκκρίτον δέ νῦν. Aj. Fl. 1302.

Ἑκκρουστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [crustatus,] embossed. See Dr. Blomf. Glossar. Λαμπρὸν ἐκκρουστον δέμας. Sept. Theb. 538.

Ἑκκῶβιστάω, v. [præceps in caput desilio,] to fall down headlong. Εἰς κῶρᾱ πρὸς γῆν ἐκκῶβιστῶντων βίᾳ. Eur. Suppl. 692. SYN. Κῶβιστάω, κατάκρημνίζομαι.

Ἑκκύκλω, v. [conversione machinæ, in scena ostendo quod intus agitur, exhibeo,] to turn round and display, to exhibit. Ἀλλ' ἐκκύκλήθη. ὁ. Ἀλλ' ἀδυνατόν. α. Ἀλλ' ὅμως. Acharn. 408. SYN. Ἑκκάλύπτω, ἐκκύλιω.

¹ See Kiessling's very learned note on this passage.

Ἐκκυλίνδω, et ἐκκυλίω, v. [evolvo,] to roll out, to disengage. Μῆσθς ἀπὴνθς εὐθύς ἐκκυλίνδεται. *Æ. R.* 812. See also *P. V.* 87. *SYN.* Ἀποκυλίω, ἀποκυλίνδω.

Ἐκκυνηγέτω, v. [venatione persequor,] to hunt out. Ὡ Ζεῦ, τὶς ἡμᾶς ἐκκυνηγέτει πότμος; *Ion* 1422. *SYN.* Κυνηγέω, θηρεύω, θηράομαι, ἐξηρευνᾶω.

Ἐκκωμάζω, v. [procax excedo,] to run out revelling. Τὸ σὸν λιποῦσά φιλιῶν, ἐξέκωμάσῃ. *Androm.* 604.

Ἐκκωφᾶω, et ἐκκωφῶω, v. [surdum facio, obtundo,] to render deaf, to render blunt, to blunt. Ἄρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκῶφεται ζῆφος. *Orest.* 1280. *SYN.* Κωφὸν ποίεω, δῆμᾶλάσσω.

Ἐκλαγχάνω, λήξομαι, v. [sortior,] to receive by lot, to obtain. Ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλᾶχοι χθονὸς. *Soph. Electr.* 760. *SYN.* Ἐκμείρομαι, λαγχάνω, ἐντυγχάνω.

Ἐκλακτίζω, f. ἴσω, v. [calces in sublime jacto,] to throw up the heels, to kick out. Σκέλος οὐρανίον γ' ἐκλακτίζων. *Vesp.* 1492.

Ἐκλάλω, v. [eloquor,] to speak out, to declare. Τὸδ' ἐκλάλουν οὐθ' ἡδονῆς μὲν ἀπτεται. *Eur. fr. Antiop.* 10. *SYN.* Ἐξαγορεύω, ἐκφέρω, φλυαρῶ.

Ἐκλαμβάνω, f. λήψομαι, v. [excipio, accipio,] to take out, to accept, to receive, to undertake. Μὴ σὺ γέ' παρ' ἡμῶν δ' ἐκλάβ' οὖς ἔχω λόγους. *Ion* 1334. *SYN.* See Ἀπολαμβάνω.

Ἐκλάμπω, v. [eluceo, effulgeo,] to shine out, to be brilliant. Τοιοῦτον ἐξελαμφεν' οἷον δ' ἔρχεται. *Aves* 1713. *SYN.* Ἀνάλαμπω, λάμπω.

Ἐκλανθάνω, λήσω, 2. aor. ἐλάθον, et poet. ἐκλεάθον, v. [oblivisci facio, et in voc. med. obliviscor,] (1) to cause to forget, (2) to forget. Καὶ ἐκλεάθον κῆθ' αἰσίν. *B.* 594.

Ἐκλάπάζω, f. ξω, v. [expello, diruo, vasto,] to expel from, to destroy, to consume. Δορί πῶτ' ἐκλάπαζαι. *Sept. Theb.* 752. *SYN.* Λάπάζω, ἐξαλάπάζω, ἐξαπατάζω, ἐκπορθέω.

Ἐκλάπτω, v. [lambendo ebibo,] to lick, to swallow. Καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγγχεας, ἄμυστίν ἐξελαψά. *Acharn.* 1229. *SYN.* Λάπτω, ἐκπίνω, ἐκρῶφω, ἐξαντλέω.

Ἐκλάχαινω, v. [effodio, excavo,] to dig up or out, to excavate. Αἰεὶ δὲ πρὸτέρω χθᾶμᾶλῶτέρων ἐξελάχαινον. *Apoll.* 1. 374. *SYN.* Ἐξορύττω, κατασκάπτω.

Ἐκλείπω, et ἐκλιμπάνω, v. [relinquo, derelinquo,] to leave off, to forsake, to fail. Ἐκλειπέ βωμόν καὶ θεηλάτους ἔδρας. *Ion* 1305. See also *Eur. Electr.* 909.

SYN. Ἀπολείπω, ἐλλείπω.

Ἐκλήγω, f. ξω, v. [cesso,] to cease. Κάπεί σ' εἰσείδων, οὐπὺτ' ἐκλήξω χάρας. *Soph. Electr.* 1312.

Ἐκλήσις, ἔως, ἡ, subst. [oblivio,] forgetfulness. Ἐκλήσιν θέωμεν² τοὶ δ' ἀλλήλους φίλεόντων. *ω.* 484. *SYN.* See Ἀμνημόσυνη.

Ἐκλογίζομαι, v. [reputo, perpendo,] to reason on, to consider, to infer. Ἐξελογίσω τὰ χρηστά, τὰ αναγκαῖα γέ. *Iph. A.* 1409. *SYN.* Ὑπολαμβάνω, λογιζομαι.

Ἐκλόχεύω, v. [partu edo,] to put or bring forth. Τεκνὸν, οὐκ ἀδόκρυτος ἐκλόχευει. *Ion* 1458. *SYN.* Τίκτω, ἐκτίκτω, ὠδίνω.

Ἐκλύσις, ἔως, ἡ, subst. [solutio, liberatio,] a release, deliverance. Μεθώμεν ἄθλου δ' ἐκλύσιν ζητεῖ τινά. *P. V.* 270. *SYN.* Ἀπαλλάγη, ῥύσις, σωτηρία.

Ἐκλύτήριον, ον, τὸ, subst. [liberandi vis,] ability to deliver. Ἡῦδας τὶ τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλύτήριον; *Æ. R.* 391.

Ἐκλύτς, ον, ὁ et ἡ, adj. [dissolutus, remissus,] loose, relaxed. Οἱστοί, μεσάγκυλ', ἐκλύτοι δ' ἀμφώβουλοι. *Androm.* 1122. *SYN.* Ἀνέτς, ἀνεμμένς.

Ἐκλύω,³ f. ὕσω, v. [exsolvo, libero,] to loosen, to release, to alleviate. Ἐκλύει

¹ On the orthography of this word see *Pors. Orest.* 1280.

² Θεώμεν in scanning forms a spondee.

³ In Euripides the only two instances, which can determine the quantity of Ἐκλύω, have the penult. long; one instance in Sophocles confirms that quantity. *Aristoph. Pax* 1282. makes the penult. short.

- ἀροῦς, ὡς ἶδω διπλοῦν κᾶκον. Med. 1312. SYN. Ἀπολύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ.
- Ἐκλωβᾶσθαι, v. [injuria adficior,] to be ignominiously treated. Ἄ γ' ὧ γ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθη μολών. Philoct. 330. SYN. Ἀδικεῖμαι, ζημιῶμαι.
- Ἐκλωπίζω, v. [veste exuo,] to take off a robe, to expose. Προῦκειτό μαστῶν πέρυνίς· ἐκ δ' ἐλωπίσε. Trach. 927. SYN. Γυμνῶ, ἐκδύω, ἐκδέρω.
- Ἐκμάγμα, ἄτος, et ἔκμακτρον, ον, τὸ, subst. [(1) massa subacta, (2) expressum rei alicujus simulacrum,] an express image, a print. Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἐκμαγμά σόν. Thesm. 514. See also Soph. El. 535.
- Ἐκμαίνω, v. [in furorem ago,] to drive mad. Γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνά δωμάτων. Bacch. 36. SYN. Ἐκβακχεύω, ἀναχόρεύνω (τινά) Ἐρινύσιν.
- Ἐκμακτρον, vid. Ἐκμάγμα.
- Ἐκμανθάνω, f. μᾶθήσθαι, v. [edisco, perdisco,] to learn thoroughly, to ascertain. Τὸ κραθεῖν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς περὶ. Ion 77. SYN. See Μανθάνω.
- Ἐκμαραίνω, v. [marcescere facio,] to cause to pine away. Ἄλλ' αὐτως ἀπᾶλῃ πότῃ παχέϊ ἐξέμαράνθη. Theocr. 3. 30.
- Ἐκμαργῶμαι, v. [furiose ago,] to commit acts of outrage or frenzy. Λαμπρόν, ἐξεμαργώθης φρενᾶς. Troad. 985. SYN. See Ἐκμαίνω.
- Ἐκμαρτύρῶ, v. [testor,] to bear testimony to. Ἐκμαρτύρησον προῦμῶσας τὸ μ' εἰδέναι. Agam. 1167. SYN. See Μαρτύρῶ.
- Ἐκμάσσω, f. ξω, v. [(1) abstergo, (2) exprimo,] to wipe off, to efface, to press out. Ἐκμασσεῖ, φείδου μηδὲν οὐκ ἀναίνομαι. Herc. F. 1393.
- Ἐκμαστεύω, v. [indago,] to trace. Πρὸς αἰμὰ καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν. Eumen. 247. SYN. Μαστεύω, ματεύω, ἐρευνᾶω, ἐξερευνᾶω.
- Ἐκμεῖρόμαι, v. [particeps fio,] to share, to enjoy. Νῦν δ' ἄλως ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμυρῶ τιμῆς. c. 335.
- Ἐκμέτρῶ, v. [emetior,] to measure out, to measure. Ἀστροῖς τῶλοιπὸν ἐκμέτρούμενος χθονά. Cē. R. 794. SYN. See Μέτρῶ.
- Ἐκμιᾶμαι, v. [imitando exprimo,] to imitate successfully. Ἰζίδ' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιήσσομαι. Herc. F. 1289. SYN. Μιᾶμαι, ἐκμάσσομαι.
- Ἐκμῶλῶ, v. [prodeo,] to go or march forth. Ἐκμῶλεν ἰσὺς Ἄρηι· κᾶκοῦ δ' ἄρ' αἱ οἱ πᾶλεν ἀρχή. A. 603. SYN. See Ἐξέρχομαι.
- Ἐκμουσῶ, v. [carmine complector,] to dictate or inform by song. Διόνυσός ἡμᾶς ἐξέμουσώσεν τᾶδε. Bacch. 823. SYN. Ἐκδιδάσκω.
- Ἐκμοχθεῖω, v. [cum labore perfero, exantlo,] to struggle through. Ὅς τῷ τυράνῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον. Eur. Suppl. 461. SYN. See Ἐξαντλέω.
- Ἐκμῶχλεύω, v. [vectibus evello,] to force out by bars. Ἐννεκμῶχλεύσω; δ. Μηδὲν ἐκμῶχλεύσεται. Lysistr. 430. SYN. Μῶχλεύω, ἐκρίζω.
- Ἐκμυζῶ, v. [exsugo,] to suck out, to drink up. Αἶμα ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἡπιὰ φάρμακά εἰδώς. A. 218.
- Ἐκνέμωμαι, v. [(1) depascor, (2) educor vel exeo pastum, abeo,] to go to pasture, to retire. Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἀψορρόν ἐκνέμει πόδα; Aj. Fl. 369. SYN. Ἐκπῶρεύομαι.
- Ἐκνεύω, v. [(1) nutu significo, (2) nutu declino,] to nod, to signify by a nod; to nod dissent. Εἰς θανάτῳ ἐκνεύοντ' ἐ, κωλυσαί σε δεῖ. Phoen. 1283. SYN. (1) Νεύω, προκύπτω, (2) ἀπνεύω, μεταστρέφωμαι, ἔξαρνός εἰμι.
- Ἐκνέω, f. εὐσῶμαι, v. [(1) enato, (2) enatando evito, effugio, elabor,] to swim out, to escape, to come out. Σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκῆτως. Iph. T. 1187. SYN. Ἐκκόλυμβᾶω, ἀναδύομαι, ἐκφεύγω, ἐκτρέπομαι.
- Ἐκνικάω, v. [vinco,] to come off conqueror. Εἵποις ἂν, ὡς ὁ χρυσοῦς ἐκνικᾷ τᾶδε. Ion 631. SYN. Νικάω, κρατέω.
- Ἐκνόμιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) exlex, (2) insolens, (3) nefandus,] lawless, insolent, wicked. Τερπινῷ τ' ἐ μιχθεῖς. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον. Nem. 1. 86. SYN. (1) Ἄνομός, πᾶράνομός, (2) αὐθάδης, ἀήθης, (3) πονηρός.
- Ἐκνίπτω, v. [eluo,] to wash out, to wipe away. Μῦσᾶρ ὃν ἐκνίψω, σέλας τ' ἐ λαμπῶν, τὰ τ' ἄλλ', ὅσα. Iph. T. 1225.
- Ἐκνόμιως, et ἐκνόμως, adv. [enormiter,] exorbitantly, extravagantly. Οὐ

πολλά· καὶ γὰρ ἐκνόμῳς μ' ἡσχύνετό. Plut. 982. See also Agam. 1449. SYN. Μεγάλως, υπερβαλλόντως.

Ἐκνοστῶ, v. [revertor,] to return from. Τῶν ποιητῶν, ὃ τοῖ οὐτὶ μάχης ἐκνοστήσαντι. P. 207. SYN. See Νοστῶ.

Ἐκούσιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [spontaneus,] voluntary. Χρηζῶ, μεθήσειν ὧν ἐκουσίῳ τρόπῳ. Med. 751. SYN. Ἐκὼν, ἐθελουσίως, ἐθελοντῆς, αὐθαίρετός.

Ἐκπᾶγλά, et ἐκπᾶγλως, adv. [stupendum in modum, vehementer,] in a terrible manner, greatly, awfully. Τὼς δὲ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησά. Γ. 415. SYN. Θαυμαστῶς, θαυμάσιως, φθβερώς, ισχυρῶς, ἐξῶχά, περίττᾳ, πέρισσῶς.

Ἐκπᾶγλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [terribilis, admirabilis,] astounding, terrific, awful. Ἐκπάγλοισ ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός. O. 198. SYN. Ἄνυζηλός, δριμύς, ἐξῶχός, θαυμαστός, φθβερός.

Ἐκπᾶγλέομαι, v. [admiratione percellor,] to be astonished at, to be wonderfully struck with, to admire exceedingly. Κύπρις δὲ, τοῦ μόν εἶδος ἐκπᾶγλουμένη. Troad. 922. SYN. Ἐκπλήττομαι, θαυμάζομαι, αἰδέομαι.

Ἐκπαίδευμά, ἄτος, τό, subst. [quod instituitur, vel nutritur,] a pupil or nursling. Σὺ τ', ὃ μελαίνης νυκτὺς ἐκπαίδευμ', ὕπνῃ. Cycl. 597. SYN. Ὀμιλητῆς, παίδευμά.

Ἐκπαιδεύω, v. [edocceo,] to educate thoroughly. Ἐλευθέρουσιν ἐκπαιδεύμαι τρώποισ. Eur. fr. Inus. 14. 5. SYN. See Παιδεύω.

Ἐκπαίζω, f. ξῶμαι, v. [eludo,] to baffle, to foil. Ἡ πύλῃ με δόξης ἐξέπαισάν ἐλπίδες. Herc. F. 457.

Ἐκπαιφάσσω, v. [more insanorum excuro s. ruo,] to run on like a madman, to brag, to bluster. Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἡλύθε νόσφιν Ἀχαιῶν. E. 803. SYN. Ἐνθουσιᾶω, ἐνθουσιάζω, ἐκμαίνομαι.

Ἐκπάλλω, v. [exsilire facio,] to force out. Σφονδύλιων ἐκπαλθ'·¹ ὃ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτ' ἄνυσσθεις. Υ. 483.

Ἐκπάτάσσω, f. ξω, v. [percello,] to cause to shake, to astound. Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπάτάσσουσιν· ἰὼ στέγαι. Herc. F. 884. SYN. Ἀτύζω, ἐκπλήττω, πᾶτάσσω.

Ἐκπαῖτος, α, ὄν, adj. [extra semitam, ingens,] out of the way, extraordinary. Τρῶπὸν αἰγυπτιῶν, οἷτ', ἐκπαῖτοις. Agam. 48.

Ἐκπαύω, v. [cessare facio,] to cause to cease, to stop, to put an end to. Ἄλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους. Ion 144. SYN. See Παύω.

Ἐκπείθω, v. [persuadeo,] to succeed in advising, to persuade. Πῶς ἐξέπεισας δεῦρ' οἱ σπέσθαι στρατὸν; Phœn. 437. SYN. See Πείθω.

Ἐκπειράζω, et ἐκπειράω, v. [tento, experior,] to tempt, to make trial of. Καί σου τῷ σουτῷ πρῶτὸν ἐκπειράσσομαι. Equit. 1234. SYN. See Πειράζω.

Ἐκπέλει, Hesych. ἔξεστί, verb. impers. [licet,] it is lawful, or proper. Ἴππους κἄταρτῦθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει. Antig. 478. SYN. Ἐξεστί, ἐστί, πρᾶπει.

Ἐκπέμπω, v. [emitto,] to send out, to send away. Ἄρᾳ μιν πύλεμον ἐκπεμπέ νῆεσθαι. Φ. 598. SYN. Ἀποπέμπω, ἐξελάνω.

Ἐκπέραίνω, v. [ad finem perduco, perficio,] to bring to an end, to accomplish. Πάλαιος χρησμὸς ἐκπέραίνεται. Cycl. 692.

Ἐκπεράμ², ἄτος, τό, subst. [exitus,] a passage or passing from. Τρίτον τὸδ' ἐκπεράμ² δωμαίων κάλῳ. Choëph. 643.

Ἐκπεράω, f. άω, v. [transeo, trajicio,] to pass through or over, to cross. Ὅς ἀκίνδυνον βίον ἐξέπερασ'. Iph. A. 18. SYN. Διάβαινω, διαπλέω, ἐκπλέω, περάω.

Ἐκπερδικίζω, v. [more perdicis effugio, decipio,] to escape like a partridge, to deceive, to pigeon. Ὡς πᾶρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρὸν ἐστὶν ἐκπερδικῆσαι. Aves 768.

¹ Ἐκπαλθ' for ἐξέπαλλετο. See Damm.

² See a very excellent note on this word in Dr. Maltby's Thes.

- Ἐκέρθω, f. σω, v. [depopulo, everto,] to sack, to lay waste, to destroy. Δεῦρ' ἦλθε Φοῖβου ναὺν ἐκέρσαι θέλων. *Androm.* 1084. SYN. Ἐκπορθέω, ἀνατρέπω, πέρθω.
- Ἐκπέταννυμι, et ἐκπέτάζω, f. ἄσω, v. [extendo,] to stretch or spread out, to expand. Τὰ δ' ὧτά γάρ σου, νῆ Δι', ἐξέπétαννυτό. *Equit.* 1347. (See also *Iph. T.* 1137.) SYN. Πέταννυμι, ἀναπέταννυμι, ἀναπτύσσω, ἐκτάνω, ἐκτείνω.
- Ἐκπέτησίμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui jam volare potest,] able to fly. Ἐπὴν ὁ πάτηρ ὁ πέλαργος ἐκπέτησίμους. *Aves* 1355.
- Ἐκπέτομαι, v. [evolo,] to fly away. Ἐκπτόμενός ἄν οὗτος ἡρίστησεν ἐλθὼν οἰκάδε. *Av.* 788.
- Ἐκπηδάω, v. [exsilio, excurro,] to jump out, to spring away from, to gush out. Ὅθεν δροσώδης ὑδάτος ἐκπηδᾷ νότις. *Bacch.* 694. SYN. Ἐξάλλομαι, ἐξορούω, ἐκθροέω, ἀναπηδάω, ἀνάκηκω.
- Ἐκπήδημά, αῖος, τό, subst. [saltus,] a leap or bound out of. Φράζειεν, ὕψος κρείσσειν ἐκπήδημάτος. *Agam.* 1347. SYN. See Πήδημα.
- Ἐκπηνίξομαι, v. [extrico,] to spin out, to elicit. Ἐκπηνίξεται ταῦτά προσκαλούμενός. *Ran.* 577. SYN. Ἐκμηρύομαι.
- Ἐκπίμπλημι, f. πλήσω, v. [impleo,] to fill up, to fill. Λαθραῖ' ἔχοντες, ῥοθία τ' ἐξέπίμπλητό. *Helen.* 1574.
- Ἐκπίνω, f. πῖομαι, v. [ebibo,] to drink up, to drain. Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν. *Nub.* 712. SYN. Κατάπινω, ἐκρύφω, ἀπορρόφω.
- Ἐκπίπτω, et ἐκπίττω, v. [(1) excido, (2) excido patria,] to fall from, to drop off, to be banished. Ἔθνησκόν, ἐξέπιπτόν ἀνθρώπων ἀπὸ. *Phoen.* 1209. (See *P. V.* 948.) SYN. Ἀπὸπίπτω, ἀπύτυγχάνω, ἐκβαλλομαι, ἐξωθεω, φεύγω.
- Ἐκπλέθρους, ου, ὁ et ἡ, adj. [sex stadiorum,] of six stadii. Ἡδὲ δ' ἀνέλεων κῶλόν, ἐκπλέθρου δρόμου. *Med.* 1190.
- Ἐκπλέος, α, ὢν, poet. ἐκπλειός, et Attice ἐκπλέως, ὢν, adj. [refectus, plenus,] brim full, complete, abundant. Νεκτᾶρος ἐκπλείους, ἡδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς. *H. in Merc.* 246. See also *Cycl.* 415. SYN. See Πλήρης.
- Ἐκπλέω, f. εὐσομαι et Dor. ευσοῦμαι, et poet. Ἐκπλώω, v. [enavigo,] to sail out, to sail away. Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κράτῳ. *Aj. Fl.* 1099. (See also *Apoll.* 2. 644.) SYN. Ἀπὸπλέω, ἐξοκέλλω, ἐξίναγω.
- Ἐκπλήθω, f. σω, et ἐκπληρῶ, v. [impleo,] to fill up, to complete, to fill. Πέπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου. *Eur. Electr.* 1288. See also *Orest.* 54. SYN. Ἐκπίμπλημι, ἀναπλήθω, πλήθω, ἀναπληρῶ, ἐκτέλεω.
- Ἐκπληξίς, ἔως, ἡ, subst. [consternatio,] terror, alarm, dismay, astonishment. Ἐκπληξὶν ἡμῖν ἀφάσιαν τέ προστίθης. *Helen.* 548. SYN. Τάραχῃ, φθόβος.
- Ἐκπλήσσω, f. ξω, v. [percello, consterno,] to strike with terror, to terrify, to astound. Τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλήσσον λόγου. *Iph. T.* 241. SYN. Ἀπὸπλήσσω, ἐκπτόω, ἀνύω, ἐκφύβω, ἐκτάρασσω, ἐμβροντάω, πλήσσω.
- Ἐκπλόος, contr. ἐκπλους, ου, ὁ, subst. [enavigatio, eruptio navium e portu,] the sailing of a vessel from port. Κρυφαῖον ἐκπλουν οὐδὰμῃ καθίστατο. *Pers.* 391.
- Ἐκπλύνω, f. ὕνω, v. [eluo,] to wash out, to wash away. Εἰ δ' ἐκπλύνεται τοῦτο τὸ ψῖμίθιον. *Plut.* 1064. SYN. See Ἐκνίπτω.
- Ἐκπλύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [elutus,] washed out. Μητροκτόνον μίασμα δ' ἐκπλῦτον πέλει. *Eumen.* 281. SYN. Ἐκλελουμένος, ἐκκέκασθαρμένος.
- Ἐκπνέω, f. εὐσω, v. [exspiro,] to breathe out, to respire. Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον. *Orest.* 490. SYN. Ἐκφυσάω, ἀποπνέω, ἀποψύχω, ἀποθνήσκω.
- Ἐκπνὴ, ἡς, ἡ, subst. [expiratio,] a breathing out, a gasping. Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανάσιμοισιν ἐκπνοαῖς. *Hipp.* 1436. SYN. Ἀπὸπνοαῖ, ἀναπνὴ.
- Ἐκπύδων, adv. [e medio; e conspectu,] away, out of the way, afar off. Ἔσται γέραϊ δ' ἐκπύδων χωρήσεται. *Hec.* 52. SYN. Ἐκῶς, ἐκάθεν, ἀπωθεν, πόρρωθεν.

¹ Ἐκπύδων takes after it a dative of the person. See Thomas Magister. It sometimes in Euripides has a genitive of the crime, country, or report avoided. In Sophocles and Æschylus it occurs, but without any noun after it.

Ἐκποιέωμαι, v. [efficio,] to make out, to effect. Ταύτη ζῶνοικῶν, ἐκποιτοῦ σαυτῷ βῆτρυς. Pax 708.

Ἐκποκίζω, v. [vellus adimo,] to pluck off the hair, to strip. Ἄλλ' ἐκποκίῳ σου τὰς πόκᾶδας. Thesm. 567. SYN. See Ἐκτίλλω.

Ἐκπὼνέω, v. [elaboro,] to labor at excessively, to train up in hard labor. Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντὰς ἐκπὼνήσῃμεν. Ion 378. SYN. Ἐξεργάζομαι, ἐκπράσσω, ἐπασκῶ, σπουδάζω.

Ἐκπύρεῦω, v. [(1) exire facio, (2) med. exeo,] to cause to come out, to bring out; in the middle voice, to go out of. Οἱ δειμᾶτων ἐξωθέν, ἐκπύρευσόμεν. Herc. F. 722. SYN. Ἐξάγω.

Ἐκπορθέω, v. [devasto,] to lay waste. Οὐέτ', ἐκπορθεῖτ' Ἐτροίαν, ταῦτ' αὖ γὰρ μνημεῖά μου. Iph. A. 1398.

Ἐκπορθήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [vastator,] a plunderer, a ravager. Σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες. Eur. Suppl. 1223. SYN. Πορθητής, πορθήτωρ, λυμαντήρ, κερᾶιστής, ἀλάστωρ.

Ἐκπορθεύομαι, v. [nave aveho,] to convey away in a ship, to carry off. Με-νέλαος αὐτὴν ἐκπέπορθμεναι χθονός. Helen. 1533. SYN. Ἐξάγω, ἐκφύρεω, ἐκκῶμιζω.

Ἐκπορίζω, v. [suppedito,] to supply. Κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φῶνον. Ion 1114.

Ἐκπύττομαι, et ἐκπύττομαι, v. [evolo,] to fly away. Θέστυλ' δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπέπτοσαι; Theocr. 2. 19. See also τ. 357. SYN. Ἐκπέτομαι, ἀφίπταμαι.

Ἐκπράσσω, f. ζω, v. [(1) perficio; (2) interficio,] to effect, to complete, to execute, to kill. Πῶς καὶ νῦν εἰσέπράξατ'; ἀρ' αἰδούμενοι. Hec. 513. SYN. (1) Ἐκπὼνέω, ἐξεργάζομαι, ἐκποιέω, (2) ἀναιρέω, κτείνω.

Ἐκπρέπης, εὖς, ὁ ἐ ἡ, adj. [eximius, elegans,] distinguished, conspicuous. Ὡς ὄπλοισι χρυσεοῖσιν ἐκπρέπης, γέρον. Phæn. 170. SYN. Εὐπρέπης, μεγάλῳπρέπης, διαπρέπης, ἐξαίρετός, κάλός, ὠραῖός, ἐκδηλός.

Ἐκπρίᾶμαι, v. [redimo; pecunia corrumpo,] to buy of, to bribe. Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι; Anacr. 10. 5. SYN. Πρίᾶμαι, δωροδύκω.

Ἐκπρόθυμῶμαι, v. [valde cupio,] to desire exceedingly. Τί δ' ἐκπρόθυμῃ τῶνδ' ἀππλλάχθαι γάμων; Phæn. 1692. SYN. Πρόθυμῶμαι, ἐπιθυμῶ.

Ἐκπροΐημι, v. [emitto,] to send forth. Ἐκπροΐεσαι. Ion 119. SYN. Ἐξάνημι, ἀφίημι, ἐκέμνω.

Ἐκπροκᾶλέω, f. ἔσω, v. [evoco,] to call forth from, to call out. Ἐκπροκᾶλεσάμην μεγαρων εὐναῖετᾶντων. β. 400. SYN. Ἐκκᾶλέω, προκᾶλέω.

Ἐκπροκρίνω, f. ἴνω, v. [seligo,] to choose out, to select. Πόλεός ἐκπροκρίθεις ἔμας. Phæn. 222. SYN. See Ἐκρίνω.

Ἐκπρολείπω, v. [desero, destituo,] to desert, to forsake, to abandon. Ἰππὸθ' ἐκχόμενοι, κοῖλον λῶχον ἐκπρολίπόντες. θ. 515. SYN. See Ἐκλείπω, προλείπω.

Ἐκπρομῶλῶ, v. [egredior,] to go out or forth. Λίμνης ἐκπρομῶλεῖν Τριτωνίδος, οὐτιᾶ μῆτιν. Apoll. 4. 1539. SYN. Ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἐξάνέρχομαι.

Ἐκπροτιμάω, v. [pluris facio; præfero,] to honor before others, to prefer. Τοιῷδ' ἐμέντοι σ' ἐκπροτιμήσας' ἐγώ. Antig. 913.

Ἐκπύρσσω, f. ζω, v. [expavefacio,] to frighten out. Θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας. Hel. 178.

Ἐκπύεω, v. [obstupefacio,] to astonish. Ἐξεπτόθη, Μενέλεων ἀνθρώπιον. Cycl. 185. SYN. See Ἐκπλήσσω, and Πύεω.

Ἐκπτύω, ὄσω, v. [exspuo,] to spit out. Ὅψ' δὲ δὴ ῥ' ἀνέδν, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην. e. 322. SYN. Ἀποπτύω.

Ἐκπυνθάνομαι, f. πυνθάνομαι, 2. aor. ἐπύθυμην, v. [(1) audio, (2) sciscitor,] to learn from, to ascertain. Σκαίως γὰρ αὐτοῦ καὶ χυλὲπὼς ἐκπυνθάνει. Plut. 60. SYN. Πυνθάνομαι, ἐξερεῖν, ἐρωτᾶω, ἀνιστῶρεω, ἐπύρομαι.

Ἐκπύρῳ, v. [incendo,] to destroy by fire. Ὡς ἐκπύροῦται λαμπάσιν κεραννῖαις. Bacch. 240. SYN. Πύρῳ, ἀνθράκιζω.

- Ἐκπωμά, ἄτος, τὸ, subst. [poculum,] a cup, a goblet. Σμύρνης ἰδρωτᾶ, χρυσεῶν τ' ἔκπωμάτων. Ion 1175. SYN. Πότηριόν, κύαθος, φιάλη.
- Ἐκραβδίω, v. [virgis expello,] to flog out, or drive out by flogging. Ἐκραβδί-
ζεις τοὺς μοχθροὺς. Lysistr. 576.
- Ἐκραίνω, v. [exspergo,] to scatter or dash out. Κρατὸς δὲ λευκὸν μῦλλον ἐκράι-
νει μέσον. Trach. 783. SYN. Ἐκβλύω, ἐκχέω, ἀπορραίνω.
- Ἐκρέω, f. ρεύσθαι, v. [effluo,] to flow out, to gush out. Κρεῖττον ταῖς ἐκ δ'
αἱμᾶ μέλαν ρέει, δεῦρ δὲ γαῖαν. N. 655. SYN. Ἀπορρέω, ἐκρίπτωμαι, ἐκφέρωμαι,
ἐξῶχευώ.
- Ἐκρήγνυμι, f. ἤξω, v. [erumpo,] to break out. Ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐπὺρ ἐκρήξει
μάχη. Aj. Fl. 775. SYN. Ἀναρρήγνυμι, καταρρήγνυμι, διδρύπτω.
- Ἐκρόφω, v. [exsorbeo,] to sip up. Τῶν πραγμάτων, ὅτι μόνος τὸν ζωμὸν ἐκρό-
φήσεις. Equit. 359. SYN. See Ἐκτίνω.
- Ἐκρύβωμαι, v. [libero,] to deliver from, to rescue. Εἰ μή σέ γῆρας πολλὸν ἐξερύ-
ετο. Bacch. 254.
- Ἐκσάλεύω, v. [excutio,] to shake off, to shake. Ἐκσάλευσόν αὐτὸν κατὰ δεῖξον
ἀφελούσᾳ μοι. Lysistr. 1028.
- Ἐκσάωζω, et ἐκσώζω, v. [servo,] to preserve, to save. Καὶ νῦν ἐξέσάωσεν διδ-
μένον θάνεσθαι. Δ. 12. See also Iph. T. 1026. SYN. Ἐκρύβωμαι, ἀνάσώζω,
διᾶσώζω, σώζω.
- Ἐκσειώ, v. [excutio,] to shake off. Ἐκσείσεται χῆμας οὐχ ὅρας σειομένον;
Acharn. 344. SYN. Ἀπῶσειώ, ἐκτρίνασσω, ἐκκινέω, ἐκσάλεύω.
- Ἐκσεύωμαι, v. [erumpo,] to move or hasten out, or from. Ἐκ δὲ φύλακτῆρες
σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο. I. 80. SYN. Ἐξέρχωμαι, ἐξορμᾶω.
- Ἐκσημαίνω, ἄνω, v. [declaro,] to declare. Τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξέσημνας
κακόν; Soph. Electr. 1197. SYN. Ἀπῶσημαίνω, ἀπῶδείκνυμι, σημαίνω.
- Ἐκσεδάννυμι, f. ἄσω, v. [dissipo,] to scatter, to disperse. Τὴν εἰρήνην ἐξεσκε-
δάσας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις. Equit. 795. SYN. See Σκεδάννυμι.
- Ἐκσπᾶω, f. ἄσω, v. [evello,] to tear out. Ἦν ἐκσπᾶσμαι γ', ὃν μετέρχωμαι,
βόλῳ. Eur. Electr. 582. SYN. Ἀποσπᾶω, ἀνασπᾶω, ἀφέλκω, ἀπωθεώ, ἐξαι-
ρεῖμαι.
- Ἐκσπένδω, f. σπείσω, v. [libamina fundo,] to pour out libations. Πᾶσι τ' ἐκ-
σπένδω λῆγει. Ion 1192. SYN. See Σπένδω.
- Ἐκσπεύδω, v. [festino,] to hasten, to hurry. Ἐκσπευδὲ ταχέως ὥς τὸ τῆς ἐκκλη-
σίας. Thesm. 227. See Σπεύδω.
- Ἐκτέλλω, f. ἔλω, v. [exorno,] to adorn, to dress. Περὺνας ἅπ' αὐτῆς, αἰσὶν
ἐξετελλέτω. C. R. 1268. SYN. Ἐπίκοσμέω, στέφω, ἐξασκέω.
- Ἐκστρέφω, ψω, v. [corona exorno,] to crown. Ἰκτηρίους κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.
C. R. 3. SYN. Στέφω, κοσμέω, ἐκτέλλω.
- Ἐκστρέφω, f. ψω, v. [everto, immuto,] to overturn, to turn out or aside, to
change. Κατέπλᾳσεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἰνᾶ. Plut. 721. SYN. Ἀνα-
στρέφω, ἐπιστρέφω, μετᾱβάλλω, μεταλλάττω.
- Ἐκσφραγίζω, v. [(1) exsigno, (2) excludo,] to seal up, to exclude. Πλευρὺς
τῖθέντες ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι. Herc. F. 53.
- Ἐκσώζω, vid. Ἐκσώζω.
- Ἐκσωρεύω, v. [acervatim adgero,] to heap or pile up. Νέκροι δὲ νεκροῖς ἐξέσω-
ρεύοντο ὁμοῦ. Phoen. 1212.
- Ἐκτάδην, adv. [porrecte,] in a stretched-out position, at length. Τῶδ' ἐκτάδην
σοι κεῖσθαι ἀλλήλοισι πέλαι. Phoen. 1712.
- Ἐκτάδιος, α, ὄν, v. [extensus, amplius,] extended, wide, ample. Διπλὴν, ἐκτά-
δην οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. K. 134. SYN. Ἐκτετᾱμένος, εὐρύς, πλατύς,
μεγᾶς, τᾱνάδς.
- Ἐκτάω, Ion. pro ἐκτέμνω, 2 aor. ἐτάμω, v. [exscindo,] to cut out or off.
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τὲ κόμπος ὁδόντων. M. 149. SYN. See Ἐκτέμνω.
- Ἐκτᾱνῶ, et ἐκτείνω, v. [extendo,] to stretch out, to extend, to lengthen, to
strain. Βλάψῃ δὲ οἱ φίλᾱ γούναθ' ὃ δ' ὑπτιὺς ἐξετᾱνύσθη. H. 271. See also

- Vesp. 1207. SYN. Ἀνατείνω, προτείνω, διατείνω, ἐκπετάννυμι, ἀναπλώω.
 Ἐκτειρίζω, v. [muris cingo, murum communio,] to secure by a wall, to fortify a wall. Οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχὺ; Aves 1165. SYN. Τειχίζω.
 Ἐκτέκνωμαι, v. [liberos suscipio,] to bring forth children. Προδίδωσθε παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρα. Ion 438. SYN. See Τεκνώω.
 Ἐκτελευτᾶω, et ἐκτέλῳ, v. [perficio,] to bring to an end, to accomplish. Οὐ φαίνεταιαἱ. Ἐκ δὲ τέλευ-τάσει. Pyth. 12. 51. See also Pyth. 4. 184. SYN. Ἐκπέραινω, ἐπιτέλῳ, τέλειδω, τέλῳ, πληρῶω, ἀνῶω.
 Ἐκτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [perfectus,] brought to an end, ripe, complete, entire. Ἡδὴ πέφυκός τ' ἐκτέλῃ νῆανίαν. Ion 780. SYN. Παντέλης, τέλειος, ἐντέλης.
 Ἐκτέμνω, 2 aor. ἐτέμνῳ, v. [exscindo,] to cut out or off. Μῆτ' οὖν γὰρ τὸν σὸν πλοκάμῳ ἐκτέμνῃς τριχὺς. Iph. A. 1437. SYN. Ἐκτάμνω, τέμνω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω, ἀποσχιζώ, ἀποκείρω.
 Ἐκτέος, ὄν, adj. verb. ab ἔχω, [habendus,] must have. Ὡς ἂν θία, σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτέος. Acharn. 259.
 Ἐκτεὺς, ἔως, ὁ, subst. [sextarius,] a measure containing about three half-pints. Οἶσθ' οὖν ἀπολωλέκνυα πυρῶν ἐκτέα. Eccles. 547.
 Ἐκθήκω, f. ἔω, v. [eliquo, emacero,] to cause to melt away, to waste away. Μὴ νῦν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκθήξῃς χρῶά. Helen. 1418. SYN. Τήκω, ἰσχναίνω, ἀποτρώω.
 Ἐκτίθημι, v. [expono,] to lay out, to expose. Ποιαντὸς νῖδ' ἐξέθηκ' ἐγὼ πῶτε. Philoct. 5. SYN. Ἀποτίθημι, ἐκβάλλω.
 Ἐκτίλλω, v. [evello,] to pluck up or out. Πώγωνά τ' ἐκτέτιλμένος. Anacr. 91. 17. SYN. Ἀποτίλλω, παρὰτίλλω, ἐκπύκνιζω, ἀποσπάω.
 Ἐκτιμᾶω, v. [valde honoro,] to honor greatly. Ἐκτετίμηνται πλεῖον. Soph. Electr. 64.
 Ἐκτίμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [expers honoris,] unhonored, degraded. Ἐκτίμους ἰσχοῦσα πετρώγας. Soph. Electr. 244. SYN. Ἄτιμος.
 Ἐκτίνασσω, v. [excutio,] to shake off, to strike out. Ἐκ δὲ τῖναχθεν ὀδόντες ἀνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω. π. 348. SYN. Ἀποτίνασσω, ἐκσειώ, ἀνατίνασσω, ἐκκινῶ, ἀποκινῶ.
 Ἐκτίνω, et ἐκτίω, f. τίσω, v. [exsolvo, rependo,] to pay, to requite. Μετοικὸς, Ἀργεὶ δ' ἐκτίνων κἀλὰς τρόφας. Sept. Theb. 544. SYN. Ἐκλύω, ἀποδίδωμι, τίνω.
 Ἐκτῶθεν, ἐκτῶθι, ἐκτός, ἐκτοσθῆ, ἐκτοσθεν, ἐκτῶσέ, adv. [extra, seorsum,] without, on the outside, apart from. Ἐκτῶθεν βάλων. Sept. Theb. 626. See also X. 439. Hipp. 1068. χ. 385. H. 341. and ξ. 274. SYN. Ἀπῶθεν, ἔξω, ἐξῶθεν, παρὲκ, παρὲξ.
 Ἐκτολύπειω, v. [deglomero, perficio,] to wind into balls, to complete. Οὐδὲν ἐπελπόμενα πῶτε καίριον ἐκτολύπεύσειν. Agam. 1000.² SYN. Ἐκτέλῳ, διατέλῳ, ἐξεργάζομαι, ἐκπράττω, ἐκπληρῶω.
 Ἐκτοξεύω, v. [ejaculor,] to shoot out arrows, to exhaust. Καὶ σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρένός. Androm. 365. SYN. Ἐκπίπτω, ἐκκένῶω, ἀπαντλέω, ἀπεργάζομαι.
 Ἐκτοπῖος, α, ὄν, et ἐκτοπός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [remotus, peregrinus,] out of the way, foreign. Ἡνῶσά τ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματός, ἐλθέτε καὶ νῦν. Cē. R. 174. See also Bacch. 69. SYN. Ἀλλοκῶτος, ξένος.
 Ἐκτορῶω, v. [exterebro, perforo,] to bore through, to destroy by perforation. Αἰῶν' ἐξετόρησεν ὄρεσκόιοι χελώνης. Hom. Merc. 42.
 Ἐκτός, vid. Ἐκτῶθεν.
 Ἐκτός, η, ὄν, adj. [sextus,] the sixth. Ἐκτον δὲ δὴ τὸδ' ἡμᾶρ, ἐξῶτον σφάγαις. Orest. 39.
 Ἐκτραπέλος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [aversandus, invenustus,] untoward, uncouth.

¹ "Τίω apud Homerum priorem ancipitem habet; apud Æschylum brevem: futurum autem τίω primam ubique producit." Doctiss. Blomf. Sept. Theb. 77.

² See Dr. Blomfield's excellent Glossary. Agam. 1000.

- Γίγνονται δ' ἐκτράπελοισὶ νόμος. Theog. 289. SYN. Κάκος, πονηρός, ἀποτροπός, σκληρός, ἄμουσος, θηριώδης, αἰσχυρός.
- Ἐκτράχηλίζω, f. ἴσω, v. [præcipitem dejicio, cervicem frango,] to throw headlong, to break the neck. Τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτράχηλίσῃ φέρων. Lysistr. 705. SYN. Ἀποτράχηλίζω.
- Ἐκτρέπω, v. [averto,] to turn aside, to divert. Θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκῆλατους. Bacch. 788. SYN. Ἀποτρέπω, παρᾠκλίνω, μετᾠβάλλω.
- Ἐκτρέφω, f. θρέψω, v. [enutrio,] to bring or rear up to maturity, to educate. Νεανίαν ὡς ἦσθ' ἐκτέθραμμένον. Ion 822. SYN. Ἀντρέφω, τρέφω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω.
- Ἐκτρέχω, f. θρέξομαι et δρᾶμοῦμαι, 2 aor. ἔδραμον, v. [excurro,] to run out, to sally forth. Οὐκουν ἐτέρωσέ χρησὸν δ' ὀλγίσεις ἐκτρέχων. Aves 991.
- Ἐκτρίβω, f. ψω, v. [extero,] to wear away or out, to rub upon. Ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτρων ἐκτρίβων, μόλις. Phil. 296. SYN. Ἀποτρίβω, ἐπιτρίβω, φθείρω.
- Ἐκτροπή, ἥς, ἡ, subst. [flexus tramitis, trivium,] a turning from the road, a winding. Πορνεί', ἀνὰ παύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοῦς. Ran. 113. SYN. Πάρδοδος, ἀτραπίτις.
- Ἐκτροφή, ἥς, ἡ, subst. [educatio,] education, maintenance. Καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καὶ αἰ. Eur. fr. Dan. 6.
- Ἐκτροπᾶω, v. [terebrando erumpo,] to bore through, to escape by boring. Ἄλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἐνδοθεν. Eccles. 337. SYN. Ἐκτόρεω, διάτροπᾶω, διόρυττω.
- Ἐκτρώγω, f. τρώξομαι, v. [erodo, derodo,] to gnaw or eat out. Φύλαττε θ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. Vesp. 156. SYN. Ἐξέδω, κατέδω, κατᾠτρώγω.
- Ἐκτύφλω, v. [excæco,] to make entirely blind. Κεῖνῳ σφιστῇ Ὀρηκί, κάκτυφλώσάμην. Rhes. 921. SYN. See Τύφλω.
- Ἐκτωρ, ὁρὸς, ὁ, P. N. [Hector,] the son of Priam and Hecuba. "Ἐκτόρ, ἀτὰρ σὺ μοὶ ἐσσί πάτηρ, καὶ πότνιά μήτηρ. Z. 429. ΕΡΙΤΗ. Βόην ἀγᾶθος, ἀλαστός, εἰδὸς ἄριστος, υἱὸς Πριάμοιο, πηλώριος, ἀτάλαντος Ἄρηϊ, διὸς, θράσους, θᾶσους ἡνιόχους, ἱκέλους φλόγι, κέφαλῃς ὀλέτηρ, κρᾶτερὸς μήστωρ φύβοιο, μεμᾶως, ποιμὴν λαῶν, Πριάμιδης, χαλκοκόρυπτος, κακὰ μητιῶν, πρώτιστος, ἀνδρόφονος, εἰδὸς ἀγῆτος, ἡνιόχους, Διὶ φίλος, θνητός, κόρυθαίολος, καρτερός, μέγας, λυσσώδης, μέγαθυμος, ὀβριμὸς, φαίδιμος, μέθον ἀκόρητος. PHR. Τροίας ἀμᾶχον ἀστράβῃ κίονα, Pind.
- Ἐκτόρεος, α, ὄν, et Ἐκτορεῖος, α, ὄν, adj. [Hectoreus,] of Hector. Ἐκτόρεοις ἄρᾳ μᾶλλον ἐπὶ φρενᾷ θῆχ' ἵεροισίν. K. 46.
- Ἐκτορίδης, ου, ὁ, subst. [Hectoris filius, sc. Astyanax,] the son of Hector. Ἐκτορίδην ἀγᾶπτην ὑλίγκιον ἀστέρϊ καλῶ. Z. 40.
- Ἐκτόρος, οὔ, ὁ, et (2) ἐκὴρ, ἥς, ἡ, subst. [(1) socer, (2) socrus,] (1) a father-in-law, (2) a mother-in-law. Ἡ ἐκὴρ, ἐκτόρος δέ, πάτηρ ὡς, ἡπίος αἰεί. Ω. 770. SYN. Γαμβρός, κηδεστής, πενθέρως, ἀνδρὸς πάτηρ.
- Ἐκφαιδρύνω, f. ὑνῶ, v. [nitidum reddo,] to cause to appear bright, cheerful, gay. Γλώσση δρᾶκοντός ἐξεφαιδρυνον χρῶς. Bacch. 766. SYN. Φαιδρύνω, ἐκκαθαίρω.
- Ἐκφαίνω, v. [in lucem edo,] to show, to display, to exhibit. Μαντεῖον ἐξεφηνεν ἀρτίως ἔμοι. Œ. R. 243. SYN. Ἀποφαίνω, δηλῶ, φαίνω.
- Ἐκφάνης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus, manifestus,] apparent, conspicuous, manifest. Πάντες ἦσαν ἐκφάνεις ἰδεῖν. Pers. 404.
- Ἐκφᾶτως, adv. [supra modum, ut dici nequeat,] inexpressibly. Μελὸς ἐκφᾶτως τῶντος. Agam. 686.
- Ἐκφέρω, v. [efferro,] to bring out, to carry forth. Νηῶν δ' ἐκφέρ' ἀεθλὰ, λῆβητάς τε τρίπυδάς τε. Ψ. 259. SYN. Ἐκφόρεω, ἐκκομίζω, ἐξάγω, προφέρω, προτείνω, ἐκφαίνω, ἐκφρῶ.
- Ἐκφεύγω, ἔρομαι et Dor. ζοῦμαι, v. [effugio,] to escape. Χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος. Heracl. 429. SYN. Ἐκφυγᾶνω, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω.
- Ἐκφημι, v. [eloquor,] to speak out, to declare distinctly. Μηδὲ τῷ ἐκφᾶσθαι

- μήτ' ἀνδρῶν, μήτ' γυναικῶν. v. 308. SYN. 'Εξεῖπὼν, ἐκφαίνω, ἐξανῶω, ἐκφέρω, ἐκφράζω.
- 'Εκφθείρω, et ἐκφθίω, v. [perdo, corrumpo,] to cause to waste, to corrupt, to destroy utterly. "Ἄπαις, ἀνανδρός, ἀπόλις, ἐξεφθαρμένη. Hec. 663. See also i. 163. SYN. See 'Ἀποφθίω.
- 'Εκφλέγω, ξω, v. [exuro,] to blaze out. Αὐτὸς ἐξεφλέξε τὴν πόλιν. Pax 608. SYN. See 'Εκκαίω.
- 'Εκφλύζω, v. [ebullio, effundo,] to throw out, to pour out. Οὐδ' ἔχει ἐκφλύζει τόσων γούν, ὅσων ὕρεχθεῖ. Apoll. 1. 275.
- 'Εκφύβω, v. [exterreo,] to terrify, to alarm. Εἰ μ' ἐκφύβοιεν μανῖᾶσιν λυσσή-μιασι. Orest. 264. SYN. See 'Εκπλήσσω.
- 'Εκφοινίσσω, f. ξω, v. [rubefacio, cruento,] to stain with blood. 'Ελληνικάισιν ἐξέφοινίχθη ῥοαῖς. Iph. T. 260.
- 'Εκφοιτᾶω, v. [exeo,] to go out of, to come out. Βαίνων ἄρματ' ἐκφοιτᾶ πατρῖ. Eur. Electr. 320.
- 'Εκφύρα, ἄς, ἡ, subst. [elatio; funus; divulgatio,] a carrying out; a funeral; dissemination. 'Ἄλλ' ἐκφύραν γὰρ τοῦδε θήσῃμαι νέκρου. Alcest. 434. SYN. Τάφῃ.
- 'Εκφύρῶω, et ἐκφῶω, v. [exporto, emitto foras,] to carry out, to convey away. Νηῶν ἐκφύρεοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφάλδεσσαι. T. 360. SYN. See 'Εκφέρω.
- 'Εκφύρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [quod exportari vel divulgari potest,] which may be brought forth or divulged. Εἰ δ' ἐκφύρος σοι συμφύρα πρὸς ἄρσενᾶς. Hipp. 295.
- 'Εκφορτίζωμαι, v. [trador, tanquam merces navi transportanda,] to be exported (as on board ship), to be betrayed. 'Εξημπολῆμαι κάκπεφόρτισμαι πάλαι. Antig. 1036. EXP. Πρὸδεδύμαι, φόρτος γέγεννημαι, ἐποίησαντο μὲ φόρτον.
- 'Εκφράζω, f. ἄσω, v. [eloquo, expono, edissero,] to speak out, to explain. Εἰ μήκ' "Αἰδου Βάκχῳ, ἐκφράσαιμ' ἄν. Herc. F. 1110. SYN. 'Εξανῶω, ἐκφημί, ἐξεῖπὼν, ἐκφαίνω.
- 'Εκφροντίζω, f. ἴσω, v. [excogito, meditor,] to devise, to consider, to deliberate on. Σάφως δ' ἀθήσας καὶ κλύων, ἐκφρόντισον. Iph. T. 1324. SYN. 'Ἐπινῶω, ἐπισκέπτωμαι, βουλευῶμαι, φροντίζω.
- 'Εκφυγαῶω, Att.¹ v. [effugio,] to escape. Δεσμὸνς ἀεικεῖς καὶ δῖας ἐκφυγαῶω. P. V. 534. SYN. See 'Εκφεύγω.
- 'Εκφύλασσω, v. [custodio,] to guard, to save. "ἔπου νῦν' ἵχνος δ' ἐκφύλασσε, ὅπου τίθης. Ion 741. SYN. Διάφύλασσω, διατηρῶω, φύλασσω.
- 'Εκφυσᾶω, et ποῖτ. ἐκφυσῖᾶω, v. [efflo, effundo,] to breathe out, to pour out. 'Εξεφύσησεν τοσοῦτον πῶλεμόν, ὥστε τῷ κάπνῳ. Pax 610. See also Agam. 1360. SYN. 'Εκπνέω, φνυᾶω, τᾶράσσω, ἐκκινέω.
- 'Εκφύω, f. ύσω, v. [(1) gigno, (2) enascor,] (1) to produce, (2) to spring from. Ποιοῖσι; μεῖνον' τίς δ' ἐκφύει βροτῶν; Œ. R. 437. SYN. Φύω, τίκτω, ἐκγίνδ-μαι, ἐκβλαστᾶω, ἐκγεννᾶσθαι.
- 'Εκχαυνῶω, v. [tumidum reddo,] to inflate. Οὐδ' ἐστίν, αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις. Eur. Suppl. 422. SYN. Χαυνῶω.
- 'Εκχέω, f. χεύσω, v. [effundo,] to pour out or from. "Αἰδου τὲ μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους. Eur. Suppl. 783. See also τ. 504. SYN. 'Εκπρόχέω, πρόχέω, σπένδω.
- 'Εκχρεεύωμαι, v. [e choro ejicio,] to expel from the chorus, to exclude. "Αν τὲ πῶτ' Ἀρτέμῃς ἐξεχρεεύσῃτο. Helen. 380.
- 'Εκχημί, v. [oraculum edo,] to give out an oracle, to predict. "Ος μοι τᾶ πόλλ' ἐκεῖν' ὄτ' ἐξέχρη κάκᾳ. Œ. C. 87. SYN. Χράω, ἐκφωνέω,μαντεύωμαι, χρη-σμφδεω.
- 'Εκχωρῶω, v. [cedo, discedo,] to withdraw, to depart, to give way. 'Εκπύνοῦς' ἐκόντες, εἰτᾶ δ' ἐξέχωρησαν κάκως. Iph. A. 367. SYN. 'Ἀπώχωρῶω, ἀπέρχωμαι, ἐξέρχωμαι, οἴχωμαι.

¹ On Attic verbs ending in ἄνω, see a valuable note by Dr. Monk, Hipp. 1442.

- ἔκων, οὔσα, ὄν, adj. [voluntarius,] willing, voluntary. Ἐκούσιν ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις. Helen. 395. SYN. Θελων, ἐκούσιος, αὐθαίρετος.
- ἔλαα, Attice (Vid. doctiss. Maltb.) ἐλαία, as, et ἐλαῖς, ἰδός, ἡ, subst. [oliva, olea,] the olive-tree, the olive-fruit. Δένδρον ἐλάας, ὃ νέως ἔσται. Av. 617. See also Troad. 803. and Acharn. 997. SYN. Τηλεθωσά, τανύφυλλος, ἱέρα, γλαυκή, ἀκήριατος, ἄβρα, θάληρα, κάλη, καρποφόρος, παρθενική. PHR. Γλαυκᾶς παιδοτρύφου φύλλον ἐλαίας, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον. Soph. Παλλὰδος ἄγνων ἄγαλμα, γλαυκή χλῆ. Eur. γλαυκόχρως κόσμος ἐλαίας, φύλλοι ἐλαιᾶν χρυσοῖ. Pind. Σκῆδρον φύτευμα, ξυνον ἀνθρώποις, στέφανός ἄρετας. Æsch.
- ἔλαινῆος, α, ον, et ἐλαινός, ἡ, ὄν, adj. [oleaginus,] made of the olive-tree, of olive. Ὡς τοῦ σιζ' ὀφθαλμός ἐλαινῶ περὶ μοχλῶ. ι. 394. See also ι. 378.
- ἔλαιόληγος, ου, ὁ, subst. [olivarum collector,] an olive-gatherer. Νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιόληγοι, χωρεῖθ' ἀμὰ τῶν μισθῶν ἔχοντί. Vesp. 710.
- ἔλαιον, ου, τό, subst. [oleum,] olive-oil, oil. Λύματα πάντα καθήρεν, ἀλειψάτω δέ λ' ἐλαίῳ. Ξ. 171. SYN. Ἄλειψαρ. EPIITH. Ἀμβρόσιον, αἰγλήεν, ῥόδοεν, ἡδὺν, εὐωδές, κηῶδες, λιπαρόν, ἀμβρόσιον, ἐδᾶνον.
- ἔλαιόφροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [olivarium ferax,] productive of olives. Ὡ τῶν ἐλαιόφρων ὄχθων ἔχων. Herc. F. 1178.
- ἔλαιόφυής, ἔως, et ἐλαιόφυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [olivis consitus,] planted with olives. Τὸν ἐλαιόφυῆ πάγον θάσσει. Ion 1481. See also Pers. 885.
- ἐλαῖς, vid. ἔλαα.
- ἔλανδρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [viros capiens vel perdens,] man-destroying. See ἔλεναυς.
- ἔλασίβροντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tonitru agitans,] thunder-driving. Ὁ δ' ἄρ' ἐνδὸν ἐλασίβροντ' ἀναρρήγνυν ἐπη. Equit. 623.
- ἔλασιππός, ου, ὁ et ἡ, adj. [equos agens,] horse-driving. Ἐν ἄρεσ' τῷ δ' ἐλασιππὸν ἔθνος. Pyth. 5. 113. SYN. Ἰππότης, φίλιππος, ἱππιόχαρμης, πλήξιππος.
- ἔλασσων, vid. Μίκρος.
- ἔλαστρεω, Ion. pro ἐλαύνω, v. [agito, impello,] to drive hard, to persecute, to harass. Δρομοῖς ἀνδρόνους ἡλάστρον μ' αἶε. Iph. T. 972. SYN. Ἐλαύνω, κινῶ, βιάζομαι, δεινόπαθεω.
- ἔλατῆρ, ης, ἡ, subst. [pinus, abies,] a pine-tree, a fir-tree, a ship. Ἐλάτα πλεύσατο. Phœn. 215. EPIITH. Ὑψαύχην, δίκωπος, πορπαία, ὑψικόμυς, ὑψηλή, χιλιόναυς, χλωρά, περιμήκετος, οὐρανόμηκης.
- ἔλατῆρ, ἡρός, ὁ, subst. [(1) placentæ genus, (2) agitator, auriga,] (1) a sort of thin cake, (2) a driver, a charioteer. (1) Ἐλατῆρς, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν κἄλως. Equit. 1182. SYN. (1) Πέμμα, μάζα, πλακοῦς, (2) Ἠνιόχος, ἡνιόχευς, ἱππηλάτης, ἀρρατηλάτης.
- ἔλατῆριος, α, ὄν, adj. [purgatorius,] purgative. Ἄπαν ἐλατῆριον, τύχη δ'. Choëph. 955.
- ἔλατινός, et εἰλατίνος, η, ὄν, adj. [abiegnus,] of fir or pine. Πενθέα δ' ἰδρύσας ἐλατίνων ὄζων ἐπὶ. Bacch. 1059.
- ἐλαύνω, f. ἐλάσω, v. [agito,] to drive, to urge on. Κάκοις πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι. Androm. 31. SYN. Ἐλάω, ἐλαστρεω, ἐξελαύνω, ἄγω, δίφρηλάτew, ἐπισπέρχω.
- ἐλάφηβόλια, as, ἡ, subst. [cervorum venatio,] stag-hunting, chase. Μηδ' ἐλάφηβόλιην, μηδ' εὐστόχην ἐριδαίνειν. Call. 3. 262.
- ἐλάφηβόλος, et ἐλάφοκύνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cervos figit vel occidit,] stag-shooting, or stag-killing. Ὡ ρά θ' ὑπὸ σκύμνοις ἐλάφηβόλος ἀρπάζῃ ἀνὴρ. Σ. 319. See also Iph. T. 1114.
- ἐλάφος, ου, ὁ et ἡ, subst. [cervus,] a stag, a hart. Εἶδον γὰρ βαλῖαν ἐλάφον λυκοῦ αἰμόνι χαλᾶ. Hec. 88. SYN. Νέβρος. EPIITH. Τάχεϊα, ὤκεια, κέρᾶς, μέγας, ὑψίκερος, θόη, φνζᾶκίνη, κραπνῆ, ἄγροτέρα, δαυδαῖα, Μαυδαῖα.
- ἐλάφριζω, v. [levo; levis sive celum sum,] to render light, to buoy up; to be light. Μοῦνον ἐλαφρίζουσι. Call. 4. 114. SYN. Κουφίζω, ἐπαίρω.
- ἐλάφρος, α, ὄν, adj. [levis, celer,] light as a stag, nimble, fleet. Γυῖα δ' ἐθηκέν

¹ Πενθέα here is scanned as a spondee.

- ἐλαφρῶς, πῶδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν. E. 122. SYN. Κουφῶς, ὥκως, τὰχως.
 Ἐλαφρῶς, adv. [leviter, celeriter,] lightly, rapidly. Ἀδὰ πάλαι, περικηλᾶ, τὰ οἱ
 πλώοιεν ἐλαφρῶς. ε. 240. SYN. Κουφῶς.
 Ἐλαχυπτέρυξ, ὕγος, ὁ et ἡ, adj. [breves alas seu pinnas habens,] having short
 wings. Ἀντί δελφίνων δ' ἐλαχυπτέρυγων Pyth. 4. 29.
 Ἐλαχιστός, vid. Μικρός.
 Ἐλαῶ, vid. Ἐλαύνω.
 Ἐλδῶμαι, et poet. ἐέλδῶμαι, v. [cupio, desidero,] to wish for, to desire. Ἐλδῶ-
 μέναι, πεδίοιο, ἔν' ῥωπήϊά πυκνᾶ. Ψ. 122. See also H. 4. SYN. Ἐπίθυμνω,
 ἰμείρω, γλῆχῶμαι, ἐράμαι, λίλαιδμαι.
 Ἐλεαίρω, et ἐλέω, v. [misereor,] to pity: "Ὅς σεῦ, ἀνευθεῖν ἐὼν, μέγα κήδεταί,
 ἡδ' ἐλεαίρει. B. 27. SYN. Οἰκτεῖρω, οἰκτίζω, οἰκτῶν ἔχω.
 Ἐλέγος, ου, ὁ, subst. [lamentatio s. cantus lugubris, elegia,] a funeral lamen-
 tation, a dirge, an elegy. Ἄλγρος ἐλέγοις. Iph. T. 146. SYN. Θρήνός, φῶδῃ.
 Ἐλεγχείη, ης, ἡ, et ἐλεγχός, ἔως, τὸ, subst. [increpatio, probrium, dedecus,]
 abuse, reproach, disgrace. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀνᾷθήσει. χ. 100.
 See also Φ. 333. SYN. "Ὀνειδός, ἐνιπῇ, ὁμοκλή, αἰσχύνῃ. EPITH. Ἀλεγχεινῇ,
 πίκρα, στυγερὰ, ἄλνκτος.
 Ἐλεγχῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [vituperabilis,] deserving reproach, base, cowardly.
 Ἀργεῖοι, ὡμωροὶ ἐλεγχεῖς, οὐ νῦ σέβεσθῃ; Δ. 242. SYN. Κάκός, φαῦλός, ἐπὶ-
 νείδιστός.
 Ἐλεγχός, ἔως, τὸ, vid. Ἐλεγχείη.
 Ἐλεγχός, ου, ὁ, subst. [(1) argumentum, indicium, (2) criminatio,] proof, test,
 accusation. Λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πείσαι φρενᾶ. Hipp. 1333. SYN. Διᾶ-
 πειρᾶ, δίκη.
 Ἐλέγχω, f. ἔω, v. [(1) deprehendo, (2) arguo, refuto, adspernor, dedecoro,]
 to detect, to prove, to refute, to reject, to dishonor. "Ὅδ' ἔστι μή μ' ἐλεγχεῖ
 πλειστον λόγους. Soph. El. 1353. SYN. Ἐξελέγχω, ἀτιμάζω, κατὰγινώσκω,
 βάσανίζω, κατὰφωρῶ.
 Ἐλείνός, et Attice ἐλεινός,¹ ἡ, ὅν, adj. [miserabilis,] pitiable, piteous, wretched.
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις μὲ θεῶν ἐλείνῳ ὑπέστη. Φ. 273. See P. V. 254. SYN.
 Οἰκτρός, ὀλοφυνδός, σχετλιός, τάλαιπωρός.
 Ἐλέω, vid. Ἐλεαίρω.
 Ἐλεημῶσυνη, ης, ἡ, subst. [commiseratio,] pity. Ἀν' ἐλεημῶσυνης. Call. Del.
 151. SYN. Ἐλέός, ἐλεῆτς, οἰκτός, οἰκτιρμός.
 Ἐλεήμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [misericors,] compassionate, merciful. Οἶμ' ὡς ἐλεή-
 μων εἶμ' αἰετῶν χρυσίδων. Pax 425. SYN. Οἰκτιρμων, φίλοικτιρμων.
 Ἐλεῆτης, ὄός, ἡ, subst. [commiseratio,] compassion, mercy. Οὐκ ὀπιδὰ φρονέον-
 τες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλετήν. ξ. 82. SYN. Ἐλέός, οἰκτός.
 Ἐλεινός, ἡ, ὅν, vid. Ἐλείνός.
 Ἐλεινῶς, adv. [miserabiliter,] piteously, wretchedly. Κλάειν ἐλεινῶς (ἐλεεινῶς,
 Brunck.) σὲ δ' ἐπικλάειν ὑπερῶν. Thesm. 1063. SYN. Οἰκτρῶς, ἄθλιως, δυστύ-
 χως, κάκως.
 Ἐλειός, ου, ὁ et ἡ, adj. [paluster,] marshy. "Ὅσα θ' ἐλείας πᾶρ' αὐλῶνας. Aves
 243. SYN. Λιμναῖός.
 Ἐλειοβάτης, et ἐλειονόμος, ου, ὁ, subst. [qui per paludes graditur,] an inhabitant
 of the marshes. Καὶ ἐλειοβάται, νῶων ἐρεται. Pers. 39. See also Apoll. 3.
 1218. SYN. Ἐλεῶρεπτός.
 Ἐλελεῦ,² interj. [eheu,] an exclamation of joy, or sorrow. Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ.
 P. V. 902. SYN. Φεῦ.
 Ἐλελίζω, ἔω, v. [exclamo Ἐλελεῦ, ploro, lamentor,] to utter the cry ἐλελεῦ, to
 lament, to bewail. Τάλαν, ὡς ἐλελίζω τίς τ' ἄρ' ὄρνις. Phœn. 1529. SYN.
 Αἰάζω, ὀτοτύζω, οἰμῶζω, θρηνέω.
 Ἐλελίζω, f. ἔω, v. [circumvolvo, commoveo celeriter, quatio,] to turn round,
 to move quickly, to brandish, to shake. Μέγαν δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπόν. A. 530.
 SYN. Κινέω, σείω, τινάσσω, ἐκτίνάσσω, συστρέφω, περιδινέω.

¹ Vid. Pors. Præf. in Hec. p. vii.² Ἐλελεῦ occurs in Aves 363.

- Ἐλῆλχθων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [qui terram rapido motu quatit,] earth-shaking. Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλῆλχθόντος. Pyth. 2. 8. SYN. See Ἐνὸσιχθων.
- Ἐλέναυς, adj. [naves capiens s. perdens,] ship-destroying. Ἐλέναυς, ἐλανδρός, ἐλέπτολις. Agam. 671.
- Ἐλένη, ἡς, ἡ, P. N. [Helena,] the daughter of Leda and wife of Menelaus. Ἐλένην νῖν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματά. Hec. 265. EPIITH. Ἀργεία, διὰ γυναικῶν, Διὸς ἐκγέγαυία et κόρη, καλλιπάρης, τανυτέπλος, εὐπάτρεϊα, λευκώλενος, ἡνκόμος, καλλικόμος, πολυήρατος, ριγέδανη, (Hom.) πολυκτόνος, Λακαινῆ, Τυνδαρίς, θεοστύγης, Ζηνὸς παῖς, εὐναία, μέλεα, δόλομητις, εὐειδής, ῥόδοχρως, κακὸμήχανος, ὀκρίσσοῦσα. PHR. Ἡ Τυνδαρίς γὰρ εἶδος εὐπρέπεστοῦται, διὰ τὸ τὰς ὀρνιθογόνου ὄμμά, Κυκλοπτερον καλλοσύνας Λήδας σκύνου δὲ σέλενας, Ἐλένας ἐπὶ λέκτρῳ, τὰν καλλίσταν ὃ χρυσοδάης ἄλιος αὐγάζει.
- Ἐλένω, ου, ὁ, P. N. [Helenus,] a son of Priam, a celebrated prophet. Ἐλένω ξύναλλαχθεῖσάν εὐναίους γάμοις. Androm. 1234. EPIITH. Πριάμειδος, οἰωνόπλων ὅχ' ἀριστὸς, ἀναξ. PHR. Θεία Ἐλένον ψυχῶ.
- Ἐλεόθρεπτος, ου, ὁ, adj. [nutritus in paludibus,] growing in a marsh. Ἐλεόθρεπτόν τε σέλιον. B. 776. SYN. Ἐλεόντομος.
- Ἐλεός, οὔ, ὁ, et ἐλεόν, ου, τὸ, subst. [mensa coquinaria,] a kitchen-table or dresser. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησέ, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε. I. 215. See Damm.
- Ἐλέος, ου, ὁ, et ἔος, ους, τὸ, subst. [commiseratio,] pity, compassion. Εἰς τεκνὰ μαστοῖς τὸν ἐλεον θρωμέναι. Orest. 561. SYN. Ἐλεητὸς, οἰκτὸς, οἰκτιρμὸς.
- Ἐλέπτολις, ἔως, adj. [urbes capiens vel perdens,] city-destroying. See Ἐλέναυς.
- Ἐλεσπίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [locus paluster,] a marshy place. (See Schol. Apoll. 1. 1266.) Πίσσᾶ τε πρόλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας. Apoll. 1. 1266.
- Ἐλετός, ἡ, ὄν, adj. [qui prehendi potest,] liable to be taken. Οὐθ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων. I. 408. SYN. Ληπτός, αἰρέτος.
- Ἐλευθερία, ας, ἡ, subst. [libertas,] liberty. Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξηλθες. Soph. Electr. 1509.
- Ἐλευθερίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) liberalis, (2) liberator,] free, liberal, ingenuous; a deliverer. Νῦν σοι τὸν ἐλευθερίον. Rhcs. 354. SYN. (1) Γενναῖος, (2) σωτήρ.
- Ἐλευθερίς, ἡ, P. N. [Eleutheris,] the name of a rock at Cithæron near the city Eleuthera, where there was an altar dedicated to Jupiter Eleutherius. Θεσεύς, σκιδώδης ἐνθ' Ἐλευθερίς πέτρα. Eur. Suppl. 769.
- Ἐλευθερίς, α, ὄν, adj. [liber,] free, independent. Δούλη μὲν, εἰρηκέν δ' ἐλευθέρον λαγόν. Trach. 63. SYN. Αὐτόνομος, ἐλευθερίος, αὐτάρκης.
- Ἐλευθέρως, adv. [libere,] freely, without restraint. Ὡ θεώμενοι, κατέρω πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως. Nub. 518. SYN. Ἀδέως, ἀφῆτως, γενναίως, εὐγυνῶς.
- Ἐλευθεροστόμειω, v. [libere loquor,] to speak with freedom. Ἄγαν δ' ἐλευθεροστόμεις. P. V. 180. SYN. Ἀθύροστομειω, παρρησιάζομαι.
- Ἐλευθερόστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui loquitur libere,] free-spoken. Σάφῃ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου. Æsch. Suppl. 945. SYN. Ἀθύροστόμος, ἀθύρογλωσσός, ἀδύλεσχος.
- Ἐλευθερόω, v. [libero,] to make free, to liberate. Τὸ γ' εἰς εἰνόν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. C. R. 706.
- Ἐλευσις, ἰνός, ἡ, P. N. [Eleusis,] a town in Attica. Δήμητερ, ἐστιοῦχ' Ἐλευσίνος χθονός. Eur. Suppl. 1.
- Ἐλευσινία, ας, ἡ, P. N. [terra Eleusina,] the land of Eleusis. Κοῖνοῦ Ἐλευσινίας. Antig. 1118.
- Ἐλεφαίρῳμαι, v. [decipio, noceo,] to disappoint, to deceive, to hurt. Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναῖον ἐλεφράμενος λαθ' Ἀπόλλων. Ψ. 388. SYN. Ἀπάτω, βλάπτω, πλάνῳ, ἀδίκῳ.
- Ἐλεφάντινος, ἡ, ὄν, et ἐλεφαντόδετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) eburneus, (2) ebone vinctus,] of ivory, made of ivory. Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ῥ' ἔχτο δῖφρον. Theocr. 24. 99. See also Iph. A. 582.
- Ἐλέφας, αντός, ὁ, subst. [ebur,] ivory. Κολλᾷ χρυσῶν, ἐν τῷ λευκῶν ἐλεφανθ' ἄμᾳ. Nem. 7. 115. EPIITH. Ἐκτεᾶνος, τιμήεις, νεόπριστος, πριστός.

¹ A pun on the word Ἐλένη, or Ἐλένα Dor.

- Ἐλεφάνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Elephenor.] Τὸν δὲ πᾶσάντα πύδων ἐλάβε κρείων Ἐλεφάνωρ. Δ. 463. SYN. Χαλκωδοντιάδης, μεγάρθμων ἀρχὸς Ἀβάντων, ὕζος Ἀρηός.
- Ἐλη, vid. Εἴλη.
- Ἐλίγδην, adv. [volubiliter,] in a whirl, rapidly. Τροχόδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην. P. V. 907.
- Ἐλικαι, ὠν, P. N. [Helicæ,] a town in the Troad. Τὴν Ἀντηνὸριδης εἶχε κρείων Ἐλικάων. Γ. 123.
- Ἐλικη, ἡς, ἡ, subst. [Ursa Major in cælo, quam spectantes navigabant Græci prisca; sed Phœnices postea observarunt Ursam Minorem, Κυνοσοῦραν dictam. Damm. c. 651.] the constellation called the Great Bear; also the name of a place in the Peloponnesus, where Neptune was worshipped. Ναῦται εἰς Ἐλικην τῇ καὶ ἀστέρᾳ Ὠρίωνος. Apoll. 3. 744. See also B. 574. ΕΡΙΤΗ. (2) Εὐρεῖα, ἀγχιᾶλός.
- Ἐλικοβλέφαρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui palpebræ sunt volubiles aut nigræ,] having black eye-brows. See in γλυκὺ μείλιχός.
- Ἐλικτός, ἡ, ὄν, adj. [tortuosus,] curled, twisted, distorted. Ἐλικτός, εὐθὺς ἐτὶ βρέφους. Phœn. 661. SYN. Στρεπτός, στρέβλος, ἐλιξ.
- Ἐλικῶν, ὠνός, ὁ, P. N. [Helicon,] a mountain of Phocis, sacred to Apollo and the Muses. Ἄγ', οἱ μὲν Ἐλικῶν, οἶδε Παρνασοῦ πτύχας. Herc. F. 240. ΕΡΙΤΗ. Ζᾷθεός, εὐρύχρὸς, ὑψηλός, Βοιωτός.
- Ἐλικωνιάδες, ὠν, αἱ. See Μοῦσαι. Μουσῶν θ' Ἐλικωνιάδων δώματά. Herc. F. 787.
- Ἐλικωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [Heliconia,] of Helicon. Ἰππῶ ἐπὶ κράνῃ Ἐλικωνίδι καλὰ ρέοισα. Call. 5. 71.
- Ἐλικώνιος, ὁ, adj. an epithet of Neptune, who was so called from the worship paid to him at Helice. See Ἐλικη. Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτά. Υ. 404.
- Ἐλικῶπις, ἰδός, ἡ, et ἐλικῶψ, ὠπός, ὁ et ἡ, adj. [cui oculi sunt nigri vel rotundi, vel mobiles,] black-eyed, full-eyed. Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῃ δόμεναι ἐλικῶπιδά κούρην. A. 98. See also Γ. 190. SYN. Ἐλικοβλέφαρος.
- Ἐλινύω, v. [quiesco, cesso,] to stop, to delay, to rest. Ὡς μὴ σ' ἐλινύοντᾱ προσδερχθῇ πατήρ; P. V. 53. SYN. Σχολάζω, ὀκνεῶ, δηθύνω, βραδύνω, ἀργεῶ.
- Ἐλιξ, ἰκός, ἡ, adj. et (2) subst. [(1) tortuosa, circumvoluta, (2) armilla, species hederæ,] (1) curling, forked, twisted, bent, (2) a ringlet, forked lightning, ivy. Βοσκὰς εὐφύλλων ἐλικῶν. Helen. 1330. SYN. Δινύς.
- Ἐλίσουν, οὐνύς, ὁ, P. N. [Elisson, seu Elissa,] a river in Elis, not far from Olympia. Ἄλλ' αἱ μὲν ῥά νῆμονταί ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλίσουντός. Theocr. 25. 9.¹
- Ἐλίσσω, et εἰλίσσω, f. ξω, v. [volvo, complico,] to roll, to wrap up, to turn round, to twist. Ἐλίσσῃ τᾷδ' ἐκεῖσέ μετ' ἐμῆθεν πύδων. Troad. 334. See also Phœn. 2. SYN. Ἀναστρέφω, κάμπτω, πλέκω, συμπλέκω.
- Ἐλίτροχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotas circumvolvens,] revolving. Αἱ σὺριγγες ἐκλαγῆν ἐλίτροχοι. Sept. Theb. 189.
- Ἐλίχρους, ου, ὁ, subst. [aurelia, flos agrestis aurei coloris,] helichryse, supposed to be the same with the English orpiment. Κισσὸς ἐλιχρύσῃ κέκυνισμένός· ἃ δὲ κᾶρ' αὐτὸν. Theocr. 1. 30.
- Ελκαίνω, f. ἄνω, v. [exulceratus s. ulcerosus sum,] to be full of sores, to fester. Τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι, καὶ δέδηγμένῳ. Choëph. 830.
- Ελκεσίπέπλος, οὔ, ὁ et ἡ, et ἐλκεχίτων, ὠνός, ὁ, adj. [veste longa indutus,] long-robed. Αἰδεῖσθαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἐλκεσίπέπλους. Z. 442. See also v. 685.
- Ελκεῶ, vid. Ἐλκω.
- Ελκεδῶν, adv. [tractim, trahendo, luctando,] by dragging or wrestling. Πύξ τῇ καὶ ἐλκεδόν· τοὶ δ' ὠκυπύδας λαγὺς ἤρουν. Hes. Scut. 302.
- Ελκηθμός, ου, ὁ, subst. [tractio, vis,] a dragging away, abduction, force. Πρίν γ' ἐτὶ σῆς τῇ βῆς σου θ' ἐλκηθμοῖδ' ὑθέσθαι. Z. 465.
- Ελκημᾶ, ἄτς, τὸ, subst. [præda,] a thing dragged, a prey. Ρίψω κύνων ἔλ-

¹ See Hemsterh. Aristoph. Plut. p. 181. and Dr. Maltby.

- κημᾶ. Καδμείων δ' ὅσους. Herc. F. 567. SYN. Ἐλωρ, ἐλωρίων, ἄγρα.
 Ἐλκῶποις, ου, ὁ et ἡ, adj. [vulnificus,] wound-causing. Οὐδ' ἐλκῶποιά γίγνεται τὰ σήματᾶ. Sept. Theb. 394.
- Ἐλκῶς, ἔως, τὸ, subst. [ulcus, vulnus,] a sore, an ulcer, a wound. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἰδὲν ἔλκῶς, ὅθ' ἔμπροσθε πικρὸς οἶστος. Δ. 217. SYN. Τραῦμᾶ, τρῶμᾶ, ἀπέλως.
 ΕΡΙΤΗ. Κρατέρων, λευγαλέων, ἀντήρων, ἀργαλέων, κᾶκον, λῦγρον, ἄγριον, ἀμείλιχον, οὐλομένον, ὀλῶν, φοινῶν, λοιγῶν, ποτικάρδιον, ὀδύνηρον, ἐχθιστὸν, μελᾶν.
- Ἐλκῶν, v. [ulcero,] to cause an ulcer, to wound. Βούλει πῆσεϊν πρὸς οὐδᾶς ἐλκῶσαι τὲ σὸν. Hec. 405. SYN. Τίτρώσκω, τραυματίζω, ἐλκαίνω.
- Ἐλκῶριδον, ου, τὸ, subst. [ulcusculum,] a slight wound. Τὰν τοῖσιν ἀντίκνημιτοῖς ἐλκῶριᾶ περὶ αὐλείφειν. Equit. 907.
- Ἐλκυοτάζω, poet. Ἐλκῶν, f. ὕσω, Ἐλκῶ, f. ἥσω, et Ἐλκω, f. ξω, v. [traho, lacerō, carpo,] to drag, to draw, to tear, to revile. Χρυσείη, ἵνα μὴ μὴν ἀποδρῶφοί ἐλκυοτάζων. Ω. 21. See also Phœn. 994. P. 395. and Helen. 1442. SYN. Ἀνέλκω, ἔρῶ, σπᾶράσσω, ἀποσπᾶω, βιάσμαι.
- Ἐλκῶδης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [ulcerosus,] ulcerous. Χρῶς ἐλκῶδους ἀπτεσθὲ χεροῖν. Hipp. 1355.
- Ἐλλάς, ἄδς, ἡ, (1) subst. (2) poet. pro Ἑλληνικός, adj. [(1) Græcia, (2) Græcus,] (1) Greece, (2) Grecian.¹ Φεῦγὼν ἐπειτ' ἀπᾶνευθῆ, δι' Ἑλλάδός ἐνρῦχόροισι. I. 474. See also Hec. 310. SYN. (1) Ἀχαιῖς. ΕΡΙΤΗ. (1) Καλλιγύνη, ἀνίκητος, ὀλβία, εὐσιπὸς, μέγαλη, κουροτρόφος, κλεινὴ, σόφῃ.
- Ἐλλεβόρος, ου, ὁ, subst. [veratrum,] a plant which cures madness, hellebore. Σφόνδυλὸς ἀχει. b. Πιθ' ἐλλεβόρον. Vesp. 1489.
- Ἐλλεδάνος, οὔ, ὁ, subst. [vinculum,] a sheaf-band. See Ἀμαλλοδέτηρ. SYN. Δεσμὸς, σχοινίον, δέσμων, ἄλυσίς.
- Ἐλλείπω, v. [(1) reliquum facio, (2) prætermitto, (3) deficio,] to want, to be short of, to fail. Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ. P. V. 349. SYN. Ἐκλείπω, ἐπιλείπω, ἀπολείπω, παρᾶλείπω, ἐκκάμνω, ἀπειμῶ.
- Ἐλλη, ἡς, ἡ, P. N. [Helle,] the sister of Phrixus and daughter of Athamas and Nephele. Μηχαναῖς ἔξενξεν Ἑλλῆς πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πῶρον. Pers. 728.
- Ἐλλην, ἡνὸς, ὁ, et ἑλληνίς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [civis civitatis, vel incola regionis quæ Ἑλλάς appellata,] Grecian, a Grecian. Τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἑλλησιν φίλον. Hec. 1183. See also Helen. 561.
- Ἑλληνία, usurpatur ab Euripide eodem more quo Ἑλλάς, nunc (1) adjective, nunc (2) substantive. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας. Hipp. 1120.
- Ἑλληνικός, ἡ, ὄν, P. N. [Græcus,] Grecian. Ἑλληνικὸν νόμισμα θυσιαδὸς βόης. Sept. Theb. 255. SYN. Ἑλλην, Ἑλληνίος, Ἀχαιῖς.
- Ἑλληνικῶς, adv. [more Græco,] after the Greek fashion. Τίς ἐστὶν ἡ νεανίς; ὥς Ἑλληνικῶς. Iph. T. 660.
- Ἑλληνίς, ἰδὸς, ἡ, vid. Ἑλλην.
- Ἑλληνόδικης, ου, ὁ, subst. [inter Graios arbiter,] he who presided over the Olympic games, a Grecian umpire. Ἀτρεκίης Ἑλλανόδικας γλεφάρων. Olymp. 3. 21.
- Ἑλλήσποντος, ου, ὁ, P. N. [Hellespontus,] the Hellespont, the strait which separates the Thracian Chersonese from Asia, so called from Helle. Φεύγοντες νῆας τὲ καὶ Ἑλλήσποντόν ἱκνῶνται. O. 233. ΕΡΙΤΗ. Ἀγάρρῳς, ἰχθυῖεις, πλάτῳς, εὐρύς, ἀπείρων, δίχη πορφύρων. PHR. Πορθμὸς Ἀθάμαντιδὸς Ἑλλῆς.
- Ἑλλοπτεῖω, v. [piscor,] to fish. Φαίης κεν γυῖων νῦν ὅσον σθενὺς ἐλλοπτεῖω. Theocr. 1. 42. SYN. Ἀλιεύω, γριπεύω, ἰχθυῶ.
- Ἑλλὸς, ου, ὁ, et Ἑλλὸς, ἡ, ὄν, (1) subst. (2) adj. [(1) hinnulus, (2) mutus,] (1) a fawn, (2) mute. Ἐν πρῶτεροισὶ πῦδεσσὶ κῶων ἐχέ ποικίλων ἐλλόν. τ. 228. SYN. (1) Νέβρῶς, ἑλάφῶς, κῆμᾶς, (2) ἄφωνος.
- Ἑλλοφόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [cervorum interfector,] a stag-killer. Ἑλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, εὐσκοπὸν ἥς πῦτὲ Μίνως. Callim. 3. 190.

¹ It was properly the name of a city in Thessaly founded by Hellen, the son of Phthius, and then denoted the country occupied by the Myrmidons, and subsequently was the name of Greece without the Peloponnesus. In a similar manner Ἀργος denotes the whole of the Peloponnesus. See Damm.

Ἑλλοχίζω, v. [insidias pono,] to lay snares, to place an ambuscade. Ἑδοξε, θάμνων δ' ἑλλοχίζομεν φύβαις. Bacch. 711. SYN. Λοχῶ, ἐφ' ἑδρεύω, ἐνέδρεύω.

Ἑλός, ἔος, τὸ, subst. [palus,] a marsh; also (2) a city in Laconia, the inhabitants of which were called Εἰλωτες and Εἰλωται. Ἀνδονάκας καὶ ἑλος ὑπὸ τεύχεσσι πεπητῶτες. ξ. 474. See also B. 594. SYN. (1) Λίμνη, τῖφος.

Ἑλπίνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Elpenor.] Οἰσόμεναι νεκρὸν Ἑλπινόρῃ τεθνεῖωτά. μ. 10.

Ἑλπίζω, f. ἴσω, v. [exspecto, spero, metuo, existimo,] to expect, to hope, to fear, to think. Θῆρας σφετὸν δύστηνὸν ἐλπίζει κτάνειν. Ion 351. SYN.

Ἑλπόμεαι, προσδοκῶ, κἀραδύκω, ἐκελπίζω, νομίζω. PHR. Ἑλπίδων εἴσω βέβηκα, ἐν ἐλπίδι εἰμὶ, ἐλπίδᾳ ἔχω, θυμὸν ἀλδαίνω εὐφροσύναις, ἐλπίδᾳ δέχομαι.

Ἑλπίς, ἰδός, et ἐλπωρή, ἥς, ἡ, subst. [exspectatio, spes,] expectation, hope. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φύγαδᾶς, ὡς λόγος. Phæn. 407. See 2. 314. EPI TH. Ψυχρά, φίλη, θεία, μεγάλη, τάλαινᾶ, ἐμπέδως, κέδνῃ, κάλλῃ, ἀγαθῇ, φρούδῃ, ἀδύγως, πτηνῇ, σμικρᾷ, ἀλληκτός, γλυκεῖᾳ, θαρσάλῃ, ἡδεῖᾳ, κούφῃ, κυδιάνειρά, μαψίδια, πολὺπλαγκτός, λεπτῇ, κενῇ, ἀπληστός. PHR. Ἑλπίδος φίλον θράσος, κενεῶν ἐλπίδων χαῖνον τέλός, Βακχείας καλῆς ἱατρὸς.

Ἑλπω, v. [in spem adduco,] to raise the hopes, and in the mid. voice to hope. Πάντας μέν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπὸσχέται ἀνδρὶ ἐκαστῷ. β. 91.

Ἑλπωρή, ἥς, ἡ, vid. Ἑλπίς.

Ἑλυμά, ἄτος, τὸ, subst. [dentale, buris,] the tail or handle of a plough. Εὗτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶδός ἐν ἐλύματι πήξας. 2. 179.

Ἑλῦτρον, ου, τὸ, subst. [involucrum, integumentum,] a wrapper, a covering. Φερεῖ τοῦ δοράτος ἀφελκῶσμαι τοῦλῦτρον. Acharn. 1120. SYN. Εἴλυμα, κάλυμμα, εἶμα, ἐπικάλυμμα.

Ἑλωρ, ὠρός, ἐλώριον, et ἑλωρὸν, ου, τὸ, subst. [captura, præda,] a thing taken, spoil, prey. Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἑλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι. P. 151. See also A. 4. and Æsch. Suppl. 807. SYN. Ἀγρᾶ, ἄγρευμα, ἀρπάγῃ, ἔλκημα, θοίνη.

Ἑλω, inusit. vid. Αἰρέω.

Ἑλώρος, ου, ὁ, P. N. [Helorus,] a river of Sicily near the promontory of Pachynus. Ἀμ-φ' ἄκταις Ἑλώρον. Nem. 9. 95.

Ἑμᾶυτοῦ, ἥς, οὔ, pronomen. [meipsius,] of me myself. Τὰ πίστ' ἑμᾶυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι. Phæn. 275.

Ἑμβᾶδιον, ου, τὸ, dimin. ab Ἑμβᾶς, ἄδος, ἡ, subst. [calceus, solea,] a shoe, a buskin. Τὰ δ' ἐμβᾶδιᾶ; b. Καὶ ταῦτ' ἀνέχειμάζετο. Plut. 847. See also Eccles. 629. SYN. Ἀρβύλη, εὐμᾶρις, πῆδιον, κοθονός.

Ἑμβάδον, adv. [pedestri itinere,] on foot, by land. Ἑμβάδον ἵεσθαι ἢν πατρίδα γαῖαν ἑαστός. O. 505. EXP. Πεζῇ βαίνω.

Ἑμβαίνω, f. βήσσομαι, v. [ingredior, conscendo,] to go upon, to embark. Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῃς. κ. 164. SYN. Εἰσέρχομαι, ὑπάρβαινω, ἀνὰβαινω, ἐπιβαίνω, ἐπέρχομαι.

Ἑμβάλλω, f. ἀλῶ, v. [immitto, injicio,] to cast or throw into, to dash into, to inspire. Εἰς ὕμῳ αὐτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φῶν. Phæn. 59. SYN. Ἐπιβάλλω, ἐπεμβάλλω, εἰσβάλλω, προσβάλλω, ἐντίθημι.

Ἑμβάπτω, v. [intingo, immergo,] to dip in. Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὸ πῶδες. Nub. 150. SYN. Κατάδύνω, κατάβπτω.

Ἑμβᾶς, ἄδος, ἡ, vid. Ἑμβᾶδιον.

Ἑμβάσιλευν, v. [regno, impero, guberno,] to reign amongst, to govern. Τῇσι δ' ἀμφότερησι πύτρῃ ἐμὸς ἐμβάσιλευν. ο. 412. SYN. See Βασίλειον and Ἀρχω.

Ἑμβᾶσις, ου, ὁ et ἡ, adj. [epith. Apollinis, qui colebatur in littore a consecensuris navem,] of embarkation. Τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπ' αὐτῶν Ἑμβᾶσιον. Apoll. 1. 359.

Ἑμβᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [ingressus,] a step, a walking or going. See Δίχληος. SYN. Βῆσις, εἰσὸς.

Ἑμβάτεω, v. [pedem infero, ingredior, incedo, frequento,] to set foot upon, to

walk upon, to frequent. Πὰ· ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἐπὶ. Pers. 455. SYN. Ἐπιβαίνω, ἐπεμβαίνω, εἰσέρχομαι.

Ἐμβλέπω, v. [intueor,] to look upon, to behold. Ποῦ γάρ ποδ' ἐμβλέψασά, τοιοῦτον θαρσός. Soph. Electr. 995. SYN. Ἐπιβλέπω, ἑσθ' ὀρέω, ἐνὸρᾶω, σκυῖεω, θεᾷομαι.

Ἐμβόλη, ἥς, ἡ, subst. [impactio, sc. rostri navis,] the striking or attack of a ship in battle. Προὔτειν' ἐνύχη, κάφ' ὀλάσσει' ἐμβόλᾳς. Androm. 1131. SYN. Εἰσβολή, ὁρμή.

Ἐμβόλον, ου, τό, et ἐμβόλος, ου, ὁ, subst. [(1) rostrum navis; (2) vectis,] the beak of a ship; a bolt or bar. Χαλκὸ δέ τ' ἐμβόλᾳ. Phœn. 113. SYN. (2) Μόχλος. (Ἐμβολον is also the name of a district in Lycia. Olymp. 7. 33.)

Ἐμβραχῦ, adv. [summative,] summarily, at once, in short. Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἐμβραχῦ. Thesm. 390. SYN. Συντόμως, ὅλως, ἀπλῶς, καθάπαξ.

Ἐμβρέμμαι, v. [infremo,] to roar, to thunder against. Ἰστίῳ ἐμβρέμεται τρύμεουσι δὲ τε φρενὰ ναῦται. O. 627. SYN. Ἐμβριμᾶμαι.

Ἐμβριθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [onerosus,] ponderous, weighty, heavy. Τί δ' ἔστι Πέρσαις νύχθυρον ἐμβριθὲς κἄκον; Pers. 699. SYN. Ἐπιβριθής.

Ἐμβριμᾶμαι, v. [fremo, ferocio,] to storm, to rage, to snort at furiously. Ἰππους δ' ἐν ἀμπκτιήρσιν ἐμβριμωμένους. Sept. Theb. 457. SYN. Ἐμβρέμμαι, ἐπαπειλῶ.

Ἐμβρόντητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [attonitus, amens,] thunder-struck, astonished, mad. Παύσαιντ' ἂν εἰσφέροντες, ὦ μβρόντητέ σύ. Eccl. 788. SYN. Ἀφρων, μαινόμενος.

Ἐμβρύον, ου, τό, subst. [infans recens natus,] the young, a suckling. Ἐν δὲ πλοῖσιν ἐμβρύους. Eumen. 948. SYN. Νεῶγόνος.

Ἐμβῦω, v. [obturo, obstruo,] to stuff, to stop up. Ἐνέβυσσάμεν ῥά κίοισι κἰακᾶ τώσᾳμεν. Vesp. 128. SYN. Βῦω, πληρῶω, καλύπτω.

Ἐμᾶνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [furibundus,] maddened, infuriated. Μῶπι χρισθεῖς, ἐμᾶνεϊ σκιρτήματι. P. V. 696. SYN. Μανιώδης, ἀπθυμὸς, ὀργιλὸς.

Ἐμᾶπως, adv. [prompte, dicto citius,] instantly, at the moment. Ἀγκῶνι νύξας* (ὁ δ' ἄρ' ἐμᾶπως ὑπάκουσεν.) ξ. 485. SYN. Εὐθέως, τάχως, προθύμως, σπουδαίως.

Ἐμᾶσσαι, v. [cum vi et impetu immitto, injicio, impingo. Vid. Ernest. in l. c.] to drive, to force into or against. Σχέτλιοι, οἷς τύνη χᾷλεπὴν ἐμᾶξέαι ὀργήν. Call. 3. 124. SYN. Ἐμβάλλω, προσμάσσω, ἐνέριδω.

Ἐμμελειᾶ, as, ἡ, subst. [modulatio,] harmony, symmetry. Ἐμμελειᾶν, ἐπὶ τῇ δαΐαν ὁδόν. Ran. 895. Ἐμμελής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) canorus, (2) aptus, concinnus,] tuneful, fitted, correct. Αὐτ' εἰσένέγκοι· πολλὴ γὰρ ἐμμελέστερον. Eccles. 802. SYN. Ἀκριβής, τέλειος, κομψὸς, εὐφύης, σνεντός, κόσμιος, σώφρων.

Ἐμμελῆς, et ἐμμελῶς, adv. [(1) canore, (2) apte, concinne,] tunefully, gracefully, correctly. Ἐμμελῆς κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν. Apoll. 1. 539. SYN. Εὐπρεπῶς, σύνετῶς, προθύμως.

Ἐμμεμῶς, νῖα, ὅς, particip. [concitatus; valde cupiens,] instigated by keen desire; very eager. Ἐμμεμῶνι θεᾷ μέγα δ' ἐβραχέ φήγινος ἄξων. E. 838. SYN. Μεμῶς, προθυμὸς, πρόφρων.

Ἐμμένῃς, et ἐμμένῶς, adv. [constanter, alacriter,] steadfastly, resolutely. Ἀψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμένῃς αἰέν. ι. 386. See also Hes. Theog. 712. SYN. Συνέχως, βεβαίως, προθύμως.

Ἐμμένω, v. [permaneo, maneo in,] to remain, to stay in, to be firm. Ὡπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κάφ' ἡμέρας. OE. R. 351. SYN. Ἐπίμνω, διαμένω, παρᾶμνω.

Ἐμμηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [menstruus,] monthly. Θεοῖσιν ἐμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις. Soph. Electr. 281.

Ἐμμίγνυμι, et ἐμμιγνῶω, f. ἴξω, v. [immisceo,] to mix in, to engage. Αὐτάρ κει τὰχ' ἐμμίξειν βῶα. OE. C. 1057. SYN. Ἀναμίγνυμι.

Ἐμμότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhærens,] adhering to. Δωμάσιν ἐμμότον. Choëph. 464.

¹ See the explanation of this word in Dr. Blomfield's valuable Glossary.

- Ἐμμοχθῶ, v. [laborum s. ærumnarum plenus sum,] to labor in, to be full of troubles. Ὅσοι τὲ δεσμοῖς ἐμμεύοχθηται βρότων. Eur. Dictys, fr. 14. 5.
- Ἐμμοχθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laborum plenus, ærumnosus,] wretched, full of trouble. Αὐτὸν, ἐς Ἄϊδαν κατὰλύσουσ' ἐμμοχθόν. Eur. Suppl. 1014. SYN. Ἐπίμοχθός, πολυπόνος, μοχθηρὸς, ἄθλιός, ἐπιπόνος.
- Ἐμπᾶ, ἐμπας, et ἐμπης, adv. [tamen, nihilominus,] altogether, yet, nevertheless. Καὶ σφὶν ἀνιρρὸν μὲν ἔρεῖς ἐπὸς, ἔμπᾶ δὲ λέξον. Call. Ep. 52. See also A. 562. et Aj. Fl. 122. SYN. Ὅμως, πάντως, ἀλλ' οὖν.
- Ἐμπαζῶμαι, v. [rationem habeo, curo,] to set one's mind upon, to heed. Οὐτὲ θεοπρόπτης ἐμπαζομαί, ἡντὶνᾶ οἰδᾶ. Π. 50. SYN. Ἐπιστρέφῶμαι, ἐπίμελέομαι, ἐντρέπομαι, μῆδῶμαι, φροντίζω.
- Ἐμπαίζω, f. ξῶμαι et ξοῦμαι, v. [illudo,] to make a sport of, to sport with. Ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. Antig. 799. SYN. Προσπαίζω, ἐπιχλευάζω, ἐπισκώπτω, διᾶσῶ, ὑβρίζω, ἐξαπατάω, φενακίζω.
- Ἐμπαῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) peritus, expertus, (2) incidens,] skilled, experienced, urgent. Ἐμπαῖον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἀχθὺς ἀρούρης. v. 379. SYN. Ἐμπεῖρος, εἰδὼς, ἐπιστήμων, αἶμων, πρόσπαῖος, δῆμων.
- Ἐμπαίω, παίω, v. [incudo, imprimo, (sc. percussu,)] to strike upon, to be suggested. Κεῖθὺς τάλαιν' ὡς εἰδὼν ἐμπαίει τῷ μοι. Soph. Electr. 902. SYN. Ἐμβάλλω, ἐπέρχῶμαι.
- Ἐμπᾶλιν, adv. [(1) contra, e diverso, (2) retro,] in return, back, the contrary way. Κρύπτοντ' αἰ χεῖρ' αἰ καὶ πρόσωπον ἐμπᾶλιν. Hec. 343. SYN. Ἀψ, εἰς τοῦμπαλιν, ὀπίσω, ἐναντιῶν, κατ'ὀπισθεν.
- Ἐμπας, vid. Ἐμπᾶ.
- Ἐμπάσσω, ἄσω, v. [(1) inspergo, (2) intexo,] to sprinkle upon, to work, to represent in embroidery. Πόλεος δ' ἐνέπασσεν ἁέθλους. Γ. 126. SYN. Ποικίλλω, ἐπιβραίνω, ἐμποιῶ, ἐπισκεδάννυμι, ἐμβάλλω.
- Ἐμπατέω, v. [ingredior,] to walk in or upon, to enter. Οὐ μοι φῶβον μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν. Agam. 1409. SYN. Εἰσέρχῶμαι.
- Ἐμπεδόμοχθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnosus,] lastingly wretched. Τοῦτ' οὖν, ἐμπεδόμοχθόν. Olymp. 1. 95. SYN. See Ἐμμοχθός.
- Ἐμπεδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [firmus, stabilis,] firm, steady, robust, vigorous. Ὡς τοι γούναθ' ἐποιεῖ, βίη δὲ τοῖ ἐμπεδὸς εἴη. Δ. 314. SYN. Βεβαίος, ἑδραῖος, ἀσφαλής, ἰσχυρὸς, ἄληθής, ἀκίνητος.
- Ἐμπεδοσθενής, εὖος, ὁ et ἡ, adj. [firmum robur habens,] lastingly firm or vigorous. Ἐμπεδοσθενεῖα βιότην ἀρμύσαις. Nem. 7. 144. SYN. Ἀγασθενής, βεβαίος.
- Ἐμπεδῶ, v. [stabilio, firmo,] to render firm, to confirm. Τὸν δ' ὄρκον, ὃν κατώμω, ἐμπεδῶσμέν. Iph. T. 791. SYN. Βεβαίω, στηρίζω, πιστῶ.
- Ἐμπεδῶς, adv. [(1) firme, (2) certo,] firmly, decidedly. Ἐμπεδῶς εἰρηκέναι. Trach. 487. SYN. Ἀληθῶς, ἀκριβῶς, βεβαίως.
- Ἐμπεῖρια, as, ἡ, subst. [peritia, experientia,] skill, experience. Ἐτεόκληες, παρ-εστί, ἀλλ' ἡμπεῖρια. Phœn. 539. SYN. Διᾶπειρά.
- Ἐμπεῖρος, et ἐμπεῖράμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [peritus,] skilled, acquainted with, wise. Ἐμπεῖρός, ἀλλὰ τοῦπιόντος ἀρπάσαι. Cæ. C. 752. See Call. 1. 71. SYN. See Ἐμπαῖος and Δῆμων.
- Ἐμπείρω, πέρω, v. [infigo,] to pierce, to fix on a spit, to impale. Ἀδιστὸν, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον. Acharn. 796. SYN. Ἀναπείρω, διαπείρω, ἀναπήγνυμι.
- Ἐμπελάδων, adv. [prope, juxta,] near. Ἐστὶν ἐμπελάδων παρὰφαινέμεν ἀλλ' ἀλέασθαι. Hes. Op. 732. SYN. See Ἐγγύς.
- Ἐμπελάζω, f. ἄσω, v. [appropinquo,] to draw near, to approach. Πρὶν τῇσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι πότε. Trach. 17. SYN. Πελάζω, προσεγγίζω, πλησιάζω, ἐντυγχάνω, ἐφικνέομαι.
- Ἐμπεῖράμους, vid. Ἐμπεῖρος.
- Ἐμπεῖράμω, adv. [perite,] skilfully. Ἀστέρες, ἐμπεῖράμω ἐπρίψατο λειρὰ λυβόισα. Call. 5. 25.
- Ἐμπερόνημά, αὐτός, τὸ, subst. [vestis fibulis connexa,] a robe or upper garment

with clasps. Πραξίνῳ, μᾶλ' οἱ τὸ κατὰπτῶχος ἐμπέρονάμα. Theocr. 15. 34. SYN. Δ' ἰπλῶς.

Ἐμπήγνυμι, f. ἤσω, v. [infigo,] to stick into, to fix in. Λόγχῃ τῆς ἐμπέπηγέ μοι δι' ὅστέων ὀδυντή. Acharn. 1226. SYN. Ἐμπείρω, ἐνερείδω, κατὰπήγνυμι.

Ἐμπίμπρημι, f. πρήσω, et ἐμπίπρημι, v. [incendo,] to set on fire. Ἐμπίμπρᾶναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ κάπνῳ πίεζειν. Lysistr. 311. SYN. See Ἐμπρήθω.

Ἐμπίνω, f. ἐμπίῃμαι, v. [imbibo,] to drink in, to swallow, to imbibe. Ἐμπιεῖν ἔμοι γ' ἄρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος κἀλῶς. Pax 1143. SYN. Κατὰπίνω, εἰσδέχομαι.

Ἐμπίπλημι, f. πλήσω, v. [impleo,] to fill, to glut, to satiate. Ὡ θῦγάτερ, οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλᾳμαι. Ion 925. SYN. See Ἐμπλήθω.

Ἐμπίπτω, f. πέσομαι, v. [incido, incumbo, irruo,] to fall or drop in or upon, to fall into, to encounter. Εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγ' αὐτ' ἐμπεπτῶκαμεν. Iph. A. 443. SYN. Εἰσπίπτω, προσπίπτω, ἐπίπιπτω, ἐπίτυγχάνω, ἐγκύρω, εἰσβάλλω, ἐγγίζω.

Ἐμπῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [culicis genus,] a bloodsucker, a gnat. Τὰς ὀυστῶμους ἐμπιδᾶς. Aves 244. SYN. Κώνωψ.

Ἐμπλειῖς, vid. Ἐμπλεῖς.

Ἐμπλέκω, et ἐνίπλέκω, v. [implico, involvo,] to entangle, to enfold, to entwine. Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἠνῆυσιν ἐμπλάκεῖς. Hipp. 1231. See also Call. 429. SYN. Ἐπίπλέκω, περὶπλέκω, περὶβάλλω, ἐνδῶ, ἐνυφαίνω, ἐνερῶ, ἐμρίγνυμι.

Ἐμπλεῖς, ἐμπλειῖς, ἐνίπλεις, et ἐνίπλεῖς, α, ὄν, et Attice ἐμπλεῖς, adj. [plenus,] full, replete. Ἐμπλεῖν ἡ δι' ἐμοῦ σώζειν. b. Ψαύω μὲν ἐγωγέ. Trach. 1022.

See also v. 26. τ. 580. and Apoll. 3. 119. SYN. Μεστός, γέμων, πλεῖς.

Ἐμπλήθω, et ἐνίπλήθω, v. [impleo, exsaturō,] to fill up, to glut, to satiate. Σαρκεῖν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ. Hec. 1055. SYN. Ἀναπλήθω, ἐμπίπλημι, ἀναπύπλημι, γέμω, κορέννυμι, γεμίζω.

Ἐμπληκτὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [attonitus,] astounded, infatuated. Ἐμπληκτὸς ὡς ἀνθρωπὸς, ἄλλοτ' ἄλλοσε. Troad. 1596. SYN. Ἐκπληκτὸς, παρὰπληξ, ἀναισθητὸς, κοῦφός, ἄφρων, μαινόμενός.

Ἐμπλην, prap. et adv. [prope,] near, close to. Βοιώτων δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστέρᾳ θωρήσσοντο. B. 526. SYN. Ἐμπελάδων, πλησιῶν, ἐγγύς, ἐμπης, πλήν.

Ἐμπνέω, et ποῖτ. ἐμπνεῖω, f. εὔσω, v. [inspiro,] to inhale, to breathe upon. Κάτ' οὐρὺν ὥσπερ ἰστίοις ἐμπνεύσονται. Androm. 553. SYN. Ἐπίπνέω, εἰσπνέω, πνέω, ζᾶω, φυσᾶω.

Ἐμπνους, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) spirans, (2) vivus,] breathing, alive. Ὅς δ' ἦν ἐτ' ἐμπνους, πρὸς κασιγνήτην ἰδὼν. Phoen. 1456. SYN. (2) Ἐμψυχός, ζῶος.

Ἐμπόδιζω, v. [pedes implico, impedimento sum,] to impede, to entangle, to stop. Γνώμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμπόδιζονται θάμ' α. Philoct. 437. SYN. Κωλύω, διακωλύω, κατὰβάλλω.

Ἐμπόδιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui est impedimento,] entangling the feet, in the way. Ἄλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι. Lysistr. 531.

Ἐμπόδων, adv. [(1) ante pedes, in promptu, (2) impedimento,] in the way of the feet, before. Κᾶκόν δ' ἐπὶ τοῖς ἐμπόδων τύραννιδος. Cæ. R. 127. SYN. Παρὰ πόδας, ἐμπόδιον.

Ἐμποῖέω, v. [insero, immitto,] to make in, to insert, to produce. Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἄρ' αὐρίας. H. 438. SYN. Ἐνεργάζομαι, ἐντίθημι, ἐμβάλλω, πράττω, ποῖεω.

Ἐμπολαῖος, α, ὄν, adj. [(1) negotiator, (2) epith. Merc.] belonging to trade, venal. Ἄλλ' ἐμπολαῖόν. b. Ἄλλ' αὖ πλουτοῦμέν' ἵ οὔν; Plut. 1155. SYN. Ἀγοράσις, ἐμπόρος.

Ἐμπόλῳ, et ἐμπόλῳ, v. [emo, vendo, negotior,] to buy and sell, to traffic. Ἐν νηὶ γλαφύρῃ βιότον πόλυν ἐμπόλῳντο. o. 455. See also Pax 562. SYN. Ἄεμ-πόλῳ, ἐξεμπόλῳ, ἀγοράζω, πρῆμαι, ὠνέομαι, πωλῶ, κερδαίνω, κατεργάζομαι.

Ἐμπόλη, ἡς, et ἐμπόλημα, ἄνθ, τὸ, subst. [(1) merces, (2) lucrum,] an article of

¹ Dr. Blomfield, Gloss. Pers. 815. doubts, and properly, whether the first μ in ἐμπόρημι and ἐμπόλημι is not the addition of later writers.

² Ὅστέων is here scanned as a spondee.

trade, the act of trading, gain. Τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως. Acharn. 930. See also Cycl. 137. SYN. Ἐμπορία, ἐνίων, κέρδος.

Ἐμπόλητος, ἡ, ὄν, adj. [emptus, divenditus,] bought or sold. Οὐδ' ὀμπόλητος Σισύφου Λαερτιάω; Philoct. 417. SYN. Ὀνητός, πρᾶθεις.

Ἐμπόλις, ἔως, ὁ, subst. [civis, concivis,] a fellow-citizen. Φασὶν τὴν ἡμῖν ἀνδρά, σοὶ μὲν ἐμπόλιν. C. C. 1156. SYN. Ἐμφύλιος.

Ἐμπόρευμαι, v. [vado, proficiscor,] to go into, to travel into. Σκίπτρω πρὸ-δεικνύς, γαῖαν ἐμπόρεύεται. C. R. 455. SYN. Πόρευομαι.

Ἐμπόρευτός, α, ὄν, adj. verb. a præced. [eundus,] must go. Ὡ θύμ', ἀνευ σκάνδικός ἐμπόρευτά. Acharn. 480.

Ἐμπορία, ας, ἡ, subst. [mercatura,] merchandize, traffic, commerce. Πρὸς τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βίτου κτήσιν καὶ πρὸς γάμῳ ἀνδρες. Aves 718. SYN. Ἐμπολή, ἐμπόλημά.

Ἐμπορικός, ἡ, ὄν, adj. [mercatorius,] commercial. Οἷ' ἔχει σπεισάμενός ἐμπορική χρήματ' ἀεμπόλην. Acharn. 973.

Ἐμπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [mercator, vector, viator,] a merchant, a traveller. Κάκην ἀρ' αὐτὴν ἐμπόρον βίου λέγεις. Hipp. 968. SYN. Ὀδοιπóρος, ὁδίτης. PHR. "Ὅς θ' αἰμὰ νῆϊ πόλυκλήϊδι θάμιζων, ἀρχὸς ναυτῶν, οἷτε πρηντῆρες ἔασιν, φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπισκόπος ἧσιν ὁδαίων, κερδέων θ' ἀρπύλεων. Θ. 161.

Ἐμπουσα, ης, ἡ, subst. [Empusa spectrum,] a hobgoblin, a spectre. Ἄλλ' ὁ νύμφος ἔλκει σ'. β. Οὐκ ἐμὲ γ', ἀλλ' Ἐμπουσα τίς. Eccles. 1056. SYN. Μορμύλλοις, μορμῶ, μορμών, φάντασμα.

Ἐμπράκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [efficax,] efficacious. Σπεῦδε· τὰν δ' ἐμπρακτὺν ἀντλεῖ μαχάναν. Pyth. 3. 109.

Ἐμπρέπω, v. [præstans et conspicuus sum inter,] to shine or be distinguished amongst. Ὀρῶν σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσιν ἀλγέσι. Soph. Electr. 1193. SYN. Ἐτίπρεπω, μετ' ἀπρέπω, ἐξέχω.

Ἐμπρήθω, et ἐνίπρηθω, f. σω. v. [incendo,] to set on fire, to burn. Αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νέωρίον. Acharn. 918. See M. 198. SYN. Ἐμπίπρημι, ἀνὰ πρήθω, ἀνὰ καίω, πρήθω, ἐμπύρεύω.

Ἐμπρόθεν, Dor. pro ἔμπροσθεν, adv. [antea,] before. Ἐμπρόθεν· ἄλλωθεν δὲ πότικρίνοιτο Μενάλκας. Theocr. 9. 7.¹ See Vesp. 866. SYN. See Πρόσθε.

Ἐμπνικάζω, f. ἄσω, v. [intego,] to cover over, to wrap up, to veil. Γυμνὸς μὲν τὸ γέ σῶμα, νύος δὲ οἱ ἐμπνέκασται. Mosch. 1. 15. SYN. Ἐγκάλυπτω, κάλυπτω, σκέπάζω, πνικάζω.

Ἐμπύς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quo pus est,] ulcerated, virulent. Πρὸς τοὺς μὲν οὖν σὲ τήνδε τ' ἐμπύον βύσιν. Philoct. 1378.

Ἐμπύρεύω, v. [inflammo,] to kindle into a flame, to inflame, to set on fire. Τὴν τε φηγὸν ἐμπύρεύων. Pax 1137. SYN. Ἐμπρήθω, ἐμπίπρημι, ζωπύρεω, ἀνὰ πρήθω.

Ἐμπυρίβητης, ου, ὁ, adj. [qui supra ignem graditur,] going or placed upon the fire. Τῷ μὲν νικήσαντί μέγαν τρίποδ' ἐμπυρίβήτην. Ψ. 702.

Ἐμπύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui igni admovetur, qui crematur, (2) ἐμπύρα, τὰ, sacrificia igne accendenda vel accensa. Vid. Soph. Electr. 407.] on fire, burning, obtained by fire. Τύμβου πῖ κρηπίδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας. Helen. 546. SYN. Διὰ πύρος, πύρρεϊς, θερμός, (2) θύματ' ἱερεῖα, θυμιάματ'.

Ἐμφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [manifestus, evidens,] manifest, evident, clear, in sight. Ὡ νυκτὸς ὕψις ἐμφάνης ἐνυπνίων. Pers. 524. SYN. Κατὰ φάνης, δηλός, ἐκδηλός, φάνερός, ἐναργής, σάφής.

Ἐμφάνως, adv. [palam,] openly, clearly. Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφάνως ἀναξ. C. R. 96. SYN. Σάφως, φανέρως, ἐναργῶς.

Ἐμφέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [similis,] like, resembling. Πυδῶν ὅμοιοι, τοῖς τ' ἐμοῖ-σιν ἐμφερεῖς. Choëph. 200. SYN. See Ἀλίγκιός.

Ἐμφέρω, f. ἐνοίσω, v. [objicio, objurgo,] to bring against, to object, to re-

¹ The reading of this passage has exercised the ingenuity of critics: Ἐμπρόθεν is the reading quoted by Dr. Morrell; Brunck and Valckenaer read ἐμπρόθεν. Qu. whether Ἐμπροσθ' is not the true reading?

- proach. Γάμοισιν, οὐδ' οὖν αἶεν ἐμφέρεῖς σὺ μοι. *Æ. C.* 989. *SYN.* Ἐπιφέρω, προφέρω, δνειδίζω, προδνειδίζω.
- *Εμφύβης, ου, ὁ et ἡ, adj. [formidolosus,] (1) alarmed, terrified, (2) terrible, awful. "Ἀθηκτός, οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἐμφύβοι. *Æ. C.* 39. *SYN.* Περιφύβος, φύβερός.
- *Εμφορβίδω, v. [capistrum injicio,] to place a mouth-piece, (such as is used by a piper to prevent the excoriation of the lips), to prepare for piping. Οὐπω κῶρακ' εἰδὼν ἐμφορβίδωμεν. *Aves* 862.
- *Εμφόρῳ, v. [(1) importo, (2) infercio,] to convey into, to carry on, to fill. Κῦμασιν ἐμφόρουντο· θεός δ' ἀπαίνυντο νόστον. *μ.* 419. *SYN.* Ἐμφέρω, εἰσφέρω, ἐμπλήττω.
- *Εμφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [mentis compos,] endowed with or restored to reason. *Εμφρων δάκρυες· ποτὲ δὲ δεινῶν ἀπὸ. *Orest.* 44. *SYN.* Ἐννους, φρονίμος, δαΐφρων, εὐκάρδιος.
- *Εμφύης, ἔος, et ἐμφύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innatus, nativus,] implanted, natural, native. *Εμφύες οὐτ' αἰθων ἁλώπηξ. *Olymp.* 11. 20. *SYN.* Ἐμφύς, σύμφυτός, ἐγγενής, γνήσιος.
- *Εμφύλιός, et ἐμφυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tribulis, intestinus, civilis,] of the same tribe, intestine, native. *Εμφυλίον τέ καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν. *Eumen.* 866. See also *Ion* 1581. *SYN.* Ὀμφυλός, δημότης, ἐμπόλις, ἐπιδήμιος.
- *Εμφυσάω, v. [inflo,] to breathe into. Ἀνλητρίς ἐνέφυσήσεν· οἱ δὲ συμπύται. *Vesp.* 1219. *SYN.* Ἀναφυσάω.
- *Εμφύτος, vid. *Εμφύης.
- *Εμφύω, f. ὑσω, v. [insero, ingenero,] to implant, to ingraft, to grow into, to generate. Πανοίαις ἐνέφυσεν· εἰκοὶ δὲ τοι παρὰεῖδεν. *χ.* 348. *SYN.* Ἐντίκτω, ἐγγίνεμαι.
- *Εμφυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) animatus, (2) vehemens,] living, animated. *Ἡ νῦν ἐκείνους ἀπύδος ἐμφύχους πάλιν. *Helen.* 971.
- *Ἐν, præp. cum dat. [in, inter,] in, into, amongst, through, by, with. *Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μῆδ' ἀνήκεστον τρέφειν. *Æ. R.* 98. *SYN.* Εἰν, ἐνί, εἰς.
- *Ἐναγείρω, v. [congrego,] to assemble, to collect. *Ἡδ' ἐναγειράμενος Παναχαΐδος εἴ τι φέριστόν. *Apoll.* 3. 347.
- *Ἐνάγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sacer,] execrable, polluted, under the influence of a curse. Τὸν ἐναγῇ φίλον μήπῃτ' ἐν αἰτῇ. *Æ. R.* 656. (A double dochmiac.) "In loco citato videtur denotare σεβάσμιος, ἄγνος. *Schol. interpr.* καθάρων." *Morrell.*
- *Ἐναγχός,¹ adv. [nuper,] lately. Τὸ δ' ἐναγχός οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν. *Eccles.* 823. *SYN.* Ἀρτί, ἀρτίως, νέωστί, πρῶν.
- *Ἐναγώνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in certaminibus versatur,] engaged in contests, presiding over the games. Ἐναγώνιος τοῖνον ἐσόμε· καὶ τί ἐτ' ἐρεῖς; *Plut.* 1161. *SYN.* Ἀγώνιος, αγωνοθέτης, αγωνάρχης.
- *Ἐναίρω, et poet. ἐνναίρω, v. [occido, spolio jacentem,] to slay, to despatch, to plunder. Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναίροντ' ἄγαν. *Sept. Theb.* 811. See *Ran.* 266. *SYN.* Κατέναίρω, ἀποκτείνω, φονεύω, διαφθείρω, ἐναρίζω, ἀποσνῶω.
- *Ἐναίσμιος, et ἐναίσυός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fatalis, (2) faustus, (3) æquus,] indicating fate, ominous, auspicious, just. Ἀστράπτων ἐπιδέξιν, ἐναίσιμά σῆματ' ἀφαίνων. *B.* 353. See also *Æ. C.* 1482. *SYN.* (1) Μαντικός, αἰσίος, (2) ἡδύς, καλός, (3) ἀληθής, συμφέρων, ἀγαθός, ἐμπρῆπς, δίκαιος.
- *Ἐναίσμιως, adv. [(1) fataliter, (2) opportune, apte,] fatally, opportunely, in a becoming manner. Μάκρην γὰρ ἐξέτεινās· ἀλλ' ἐναίσμιως. *Agam.* 889. *SYN.* Πρῆπόντως, δικάως, εὐκαίρως, ἐναίσιμόν.
- *Ἐναίσυός, vid. Ἐναίσμιος.
- *Ἐनावροῦμαι, v. [in sublime feror,] to be carried aloft, to be tossed. Πόλυν θάλασση χροῦνὼν ἐनावρούμεν. *Cycl.* 694.
- *Ἐνάλιγκιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [similis,] like, resembling. Ἀστὲρ ὁπωρινῷ ἐνάλιγκιόν, ὅσπερ μάλιστ'α. *E.* 5. *SYN.* See Ἀλίγκιός.

¹ See *R. P. Phæn.* 206.

Ἐνάλιος, α, ὄν, vid. Ἐνάλος.

Ἐναλλάξ, adv. [mutuo, vicissim,] alternately, by turns. Οὐδ' ὀψοφάγειν, οὐδέ κ' ἡλιζέιν, οὐδ' ἴσχειν τῷ πῶδ' ἐναλλάξ. Nub. 983. SYN. Ἀμοιβάδης, ἀμοιβάδων, ἀμοιβηδὶς, ἀμοιβηδὴν, ἐνάμοιβάδης.

Ἐναλλάσσω, f. ξω, v. [permuto, vario,] to change, to alter. Ἀντά τ' ἐναλλάξασα φῶρόν θανάτῳ. Androm. 1027. SYN. Παράλλαττω, μεταλλάττω, διαμέμβομαι.

Ἐνάλλομαι, f. αλοῦμαι, v. [insilio,] to leap upon, to bounce. Πόδοιν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει. Pers. 522. SYN. Ἐφάλλομαι, ἐπιπηδάω, ἄλλομαι.

Ἐναλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contrarius,] changed, contrary. Πάντ' δ' ἐναλλὰ γένοιτο, καὶ ἂ πῖτος ὄχι' αὖς ἐνείκει. Theoc. 1. 134. SYN. Ἐναντίος, ἀνταῖος, πάλιντρόπος.

Ἐνάλος, ου, ὁ et ἡ, ἐνάλιος, et εἰνάλιος, α, ὄν, adj. [maritimus,] living in the sea, marine. Σώσονται νέων πρώρας ἐνάλους. Eur. Electr. 1344. See also Androm. 252. and Troad. 1085. SYN. Ἄλιος, πᾶράλιος, ἀρχιἄλος.

Ἐνάμελγω, v. [immulgeo,] to milk into. Γαυλοὶ τε σκάφιδες τε τέτυγμέν' αὖ, τοῖς ἐνάμελγ' αὖ. i. 223. SYN. Ἀμέλγω.

Ἐνάμοιβάδης, adv. [alternis vicibus, vicissim,] by turns, alternately. Τῶν δ' ἐνάμοιβάδης αὐτοὶ ἐνέσταθ' ἄμφότερωθεν. Apoll. 1. 380. SYN. See Ἐναλλάξ.

Ἐναντά, et ἐναντίως, adv. [contra,] in opposition to, against. Ἦτοι μὲν γὰρ ἐναντὰ Πόσειδάωνος ἀνακτός. Υ. 67. See also Eumen. 645. SYN. Ἀντά, ἐναντίον, ἀπ' ἐναντί, ἀντικρὺς, ἔμπροσθεν, ἐναντιβίον.

Ἐναντιβίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [adversus,] opposing, against. Ἡ δὲ διοπτρεύσων, ἡ ἐναντιβίον πόλεμίζων. K. 451. SYN. Ἀντιβίος, ἀντιπᾶλος, ἐναντίος, ὑπ' ἐναντιός, ἀντικείμενος.

Ἐναντιῶμαι, v. [adversor, repugno,] to be opposed to, to resist. Ἐπεὶ πρόθυμ' αὖ, οὐκ ἐναντιώσομαι. P. V. 811. SYN. Ἀντιφέρωμαι, ἀντικαθίσταμαι, ἀντεπίβαίνω.

Ἐναντίος, α, ὄν, adj. [adversus,] contrary, in front, opposed to. Ἀκταὶ δὲ προβλήτ' ἐναντία ἁλλήλησιν. κ. 89. SYN. See Ἐναντιβίος.

Ἐναντίως, vid. Ἐναντά.

Ἐνᾶπ' ὀπάτω, v. [ventrem exonero in,] to ease oneself in. Ἐνᾶπ' ὀπάτειν γὰρ ἐστ' ἐπιτήδειος πᾶν. Pax 1227.

Ἐνᾶπ' ὀτίω, ἰσω, v. [solvo alicubi,] to pay, to restore. Καὶ πᾶσι κοινὴν ἐνᾶπ' ὀτίσαι χρήματ' αὖ. Aves 38.

Ἐνᾶποψύχω, f. ξω, i. q. Ἐνᾶπ' ὀπάτω. Μηδ' ἐνᾶποψύχειν τῷ γὰρ οὐ τοι λώϊον ἐστί. Hes. Op. 757.

Ἐνάπτω, v. [(1) alligo, (2) incendo,] to fasten upon, to kindle. Ἐνῆψά, κερκιδὺς ἔμας πλάνους. Ion 1492. SYN. Ἀνάπτω, ἐφάπτω, ἀνὰ καίω, ἐνδύομαι.

Ἐνᾶρᾶ, ων, τὰ, subst. [spolia, arma interfectis detracta,] spoils taken from a slaughtered foe. Μῆτις νῦν ἐνᾶρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθεν. Z. 68. SYN. Σκύλα, λάφυρά. EPITH. Βρότ' ὅσεντ' αὖ.

Ἐναργής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [evidens, manifestus,] in the light, visible, manifest. Ληστής τ' ἐναργής τῆς ἔμης τυραννίδος; Œ. R. 535. SYN. Φανερὸς, ἐμφάνης, δηλὸς, ἀριδηλὸς, σαφής.

Ἐναργῶς, adv. [(1) evidenter, (2) strenue,] distinctly, vigorously. Κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσὺρᾶς ἐμ' αὖ. Soph. Electr. 878. SYN. Ἐμφανῶς, τρανῶς, φανερῶς, σαφῶς.

Ἐνᾶρίζω, v. [(1) spolia detraho, (2) interficio,] to slay in battle, to strip, to plunder. Οὐκ αὐτὸς ἠνᾶρίζεις, ἀλλὰ νιν γυνή. Agam. 1634. SYN. Ἐξενᾶρίζω, ἐναίρω, ἀπ' ὅσων αὖ, σκυλεύω, φονεύω.

Ἐνᾶριθμέω, v. [numero, æstimo,] to count, to class with, to deem. Εἰ τοῦ μὲν ἔχθους ἐνᾶριθμεῖ κῆδός τ' ἔμ' αὖ. Orest. 616.

Ἐνᾶριθμῖος, ου, ὁ et ἡ, v. [adnumerandus, æstimatus,] to be counted, esteemed, valued. Οὐτ' ὅτ' ἐν πόλεμ' αὖ ἐνᾶριθμῖος οὐτ' ἐν βουλῇ. B. 202.

Ἐνᾶριμβρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homicida,] man-destroying. Πῶντο πῶτε μάχας

- ἐναρμιβρότον. Isth. 8. 114. SYN. Φοισίμβρότος, βρότολοιγός, ἀνδρόφονός, μαιφόνος.
- Ἐναρμόζω, et Ἐναρμόττω, f. ὄσω, v. [concinno, adapto,] to fit in, to fix in, to suit. Γῆγασί, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη. Herc. F. 178. SYN. Ἀρμόζω, συναρμόζω, σπνάπτω, ρύθμιζω.
- Ἐναρφόρος, i. q. ἐνάρφορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spolia gestans,] bearing spoils. Χρύσει' ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλιὸς Ἀρης. Hes. Scut. 192.
- Ἐνάρχῃμαι, f. ξῶμαι, v. [auspicio, inpr. sacra,] to begin the sacrifice, to commence. Πικροὺς δὲ προχύτας, χερνίβας τ' ἐνάρξεται. Iph. A. 955.
- Ἐνασπίδω, v. [clypeo armo,] to arm with a shield. Ἄμελεῖ, μὰ τὸν Δι', οὐκ ἐνασπιδώσθαι. Acharn. 368. SYN. Ὑπασπίζω.
- Ἐνάτῳς, η, ὄν, [nonus,] the ninth. See Εἰνάτῳς.
- Ἐναυλίζω, f. ἴσω, v. [diversor,] to dwell in. Στειπτή γὰρ φυλλᾶς, ὡς ἐναυλίζοντι τῷ. Philoct. 33. SYN. Ἐπαυλιζῶμαι, αὐλιζῶμαι, ἐνιάω, ναυλόχῳ, ἐνοικίζω.
- Ἐναυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. et (2) ὁ, subst. [(1) inhabitants, tibiis personans; (2) stabulum, recessus; fossa, torrens,] (1) dwelling in, ringing in, sounding; (2) a stall, fold, or retreat; a ditch, a torrent. Μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους. Phoen. 1589.¹ SYN. (1) Σύνουκός, ἐνουκός, ἐνέδρος; (2) αὐλή, σπέος, μυχός, διωρυχή. EPITH. (2) Δενδρόκῳδος, σύγχορτός, ἀβᾶτός.
- Ἐνδαις, αἰδός, ἡ, adj. [tædam habens,] with torches, nightly. Σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαιδὲς οἴκων. Eumen. 1047. EXP. Μετὰ λαμπάδων.
- Ἐνδάκνω, f. δήξῃμαι, v. [mordeo,] to put the teeth in, to bite. Τί πύτ' ἐνδάκουσά. Æsch. Suppl. 904. SYN. See Δάκνω.
- Ἐνδάκρῳ, v. [illacrymo,] to weep, to shed tears. "Ωστ' ἐνδάκρῳεν γ' ὁμῶσιν χάρᾶς ὑπὸ. Agam. 524. SYN. See Δάκρῳ.
- Ἐνδάπιος, α, ὄν, adj. [indigena,] native. Ἐνδάπιη, καὶ μάλλ' ἔης περὶ σῆχ' ἐτὺ κούρης. Mosch. 2. 10. SYN. Αὐθιγενής, ἐγχωρίος, ἐνουκός.
- Ἐνδάτῳμαι,² v. [divido, conviciis incesso,] to divide among, to distribute, to reproach. Λόγους ὀνειδιστήρας ἐνδάτούμενός. Herc. F. 218. SYN. Δατῳμαι, διᾶδιδομῖ, μερίδῳμαι, λοιδορῳ, μέμθῳμαι.
- Ἐνδέης, εὐός, ὁ et ἡ, adj. [indigus,] destitute, deficient. Καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδέης. Heracl. 171. SYN. Ἐπιδέης, ἐλλιπής, αἰρός.
- Ἐνδείκνυμι, f. δείξω, v. [demonstro,] to show, to display. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼ ἐνδείξῳμαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι. T. 83. SYN. Δείκνυμι, σημαίνω, ἐντέλλω.
- Ἐνδέκα, adj. indecl. [undecim,] eleven. Ἀλλὰ ποῦ ἐν μεγάροισι Λυκάωνός ἐνδέκα δίφροι. E. 193.
- Ἐνδέκαπηγός, ὅ, adj. [undecim cubitorum,] eleven cubits long. "Εγχὺς ἔχ' ἐνδέκαπηγὺ· παροῖθ' δὲ λάμπ' ἐὶ δονρός. O. 494.
- Ἐνδέκαταιός, α, ὄν, adj. [qui undecimum diem agit,] for eleven days. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔρῃμαι σχεδὸν ἐνδέκαταιός. Theocr. 10. 12.
- Ἐνδέκατός, η, ὄν, adj. [undecimus,] the eleventh. Οἶνον ἡδὺ πότοι, τὸν ἐνδέκατῳ ἐνίαυτῳ. γ. 391.
- Ἐνδεξιῳμαι, v. [dextra manu prehendo vel amplector,] to take hold with the right-hand, to receive, to embrace. Ἐνδεξιούσθω βωμὸν ὡς σωτηρίαν. Iph. A. 1472. SYN. Δεξιῳμαι, ἐναγκάλλιζῳμαι.
- Ἐνδέξιός, α, ὄν, adj. [(1) qui est ad dextram, (2) faustus,] in the right-hand, on the right, auspicious. Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξιᾳ πλευροῖς. Hipp. 1357. SYN. Ἐπιδέξιός, αἰσιός, κάλός.
- Ἐνδεχῳμαι, v. [accipio, admitto,] to take in hand, to admit, to approve. Κἀγὼ γ', ὅτ' ἐγὼ γνων ἐνδεχῳμένην τοὺς λόγους. Equit. 632. SYN. Ἀποδεχῳμαι, εἰσδεχῳμαι, πείθῳμαι.
- Ἐνδεῳ, v. [(1) illigo, (2) opus habeo; deficio,] (1) to tie, to bind with, (2) to need, to want. Ζεὺς μὲ μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησέ βῆρειν. B. 111. SYN. (1) Ἀνδέω, ἐμπλέκω, ἐμβάλλω, (2) δεῳμαι, ἐλλείπω.
- Ἐνδεῳς, adv. [parce; non sufficienter,] sparingly, insufficiently. Μήτ' ἐνδεῳς, μήτ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν; Iph. A. 978.

¹ See Damm. v. Ἐναυλός.² See Gloss. Sept. Theb. 575.

- "Ενδηλός, ου, ό et ή, adj. [manifestus, clarus,] manifest, clear, discovered. Οὗτος ήν ενδηλός, ουκ αν ανδρός εμνήσθην φίλου. Equit. 1277. SYN. See Δηλός.
- "Ενδημός, ου, ό et ή, adj. [popularis,] of the same country. Αἰγισθός εἶπερ οἶδεν ενδημος παρών; Choëph. 562.
- "Ενδιᾶσσω, v. [dormio in meridie, sub dio dego,] to rest during noon, to live in the open air. "Ενθα δ' ανήρ υπεροπλός ενήμενός ενδιᾶσσκεν. Theocr. 22. 44.
- "Ενδιᾶθρύπτω, v. [per delicias illudo,] to scorn, to sport with insultingly. Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τῷ μοὶ ενδιᾶθρύπτῃ. Theocr. 3. 36.
- "Ενδιᾶτρίβω, f. ψω, v. [tempus tero in,] to remain in. Τοῖς αρχαίοις ενδιᾶτρίβειν· τοῦτ' εἶσθ', ὅ μάλιστα δέδοικα. Eccles. 586. SYN. "Ενδιᾶγω, διάτρίβω, ἐπιμένω, ἐμμένω, ενίαύω.
- "Ενδιδώμι, f. ὦσω, v. [(1) in manus trado, (2) cedo, remitto,] to give, to allow, to yield, to relax. Εἰ γὰρ ενδώσει τις ήμῶν ταῖσδε καὶ σμικρὰν λάβην. Lysistr. 672. SYN. "Εκδιδώμι, παῖρω, εἴκω, ἀνιήμι.
- "Ενδιήμι, v. [sector; conor abigere,] to drive, to chase away. Αὐτὸς ενδιᾶσαν, τάχϛας κύνᾱς ὀτρύνοντες. Σ. 584. SYN. See Διήμι.
- "Ενδικός, ου, ό et ή, adj. [justus, verus,] just, true. Οὐ ποικίλων δεῖ τᾶνδ' ἄχ' ερμηνευμάτων. Phœn. 480. SYN. Δίκαιός, ἐπιεικής, εννόμος.
- "Ενδικώς, adv. [juste, jure,] justly, with justice. Ναί, παῖ, δεδώκας' ενδικῶς οὐτοῖ τὰδε. Philoct. 372. SYN. Δικαίως, κάλῶς, εἰκῶτως, ἀξίως, ἀληθῶς.
- "Ενδινᾶ, ων, τὰ, subst. [intestina,] the intestines, bowels. Ψάσῃ δ' ενδίνων, διὰ τ' εντᾶ, καὶ μελᾶν αἱμᾶ. Ψ. 806. SYN. "Εγκᾶτᾶ.
- "Ενδινέω, v. [instar turbinis circumago,] to turn, to whirl about. "Ως ἐτῦμ' ἐσάκαντ' ἑ, καὶ ὡς ἐτῦμ' ενδινεῦντ'. Theocr. 15. 82. SYN. See Δινέω.
- "Ενδιός, ου, ό et ή, adj. [(1) meridianus, (2) sub divo,] (1) at mid-day, (2) in the open air. "Ενδιοι ἰκόμεσθ' ἕρῶν ῥόδῶν "Αλφειοῦ. Λ. 725. SYN. Μεσημβρινός, ὑπαίθριός, λαμπρός.
- "Ενδοθεν, ενδοθί, ενδόν, ενδοί, adv. [ex interiore loco, intus,] within, at home, on the inside. Ζηρός που τοιήδε γ' "Ολυμπίου ενδοθεν αὐλή. δ. 74. See also A. 243. K. 378. and Theocr. 15. 77. SYN. "Εντός, ἔσω, εἴσω.
- "Ενδομάχης, ου, ό, adj. [domi pugnans,] fighting only at home, or on his own dunghill. "Ενδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ. Olymp. 12. 20.
- "Ενδομύχος, ου, ό et ή, adj. [abditus,] concealed, sheltered. Κρᾶ· ενδομύχον πληγῇσι νῶτον. Philoct. 1457.
- "Ενδοξός, ου, ό et ή, adj. [nobilis, gloriosus,] noble, illustrious. "Ενδοξος κᾶκδοξόν. Theog. 194. SYN. "Αγακλύτος.
- "Ενδουπέω, v. [insono,] to resound. "Αντλῷ δ' ενδούπησέ πῆσοῦς', ὡς εἰν' αὐλῇ κήξ. ο. 478. SYN. Δουπέω, ἐκικτύπέω.
- "Ενδρομίδες, ων, αἱ, subst. [caligæ venatoribus usitatae,] sandals or boots used in hunting. Αἴτ' ἐμοὶ ενδρομίδας τέ καὶ ὀππότε μηκῆτι λύγκας. Call. 3. 16. SYN. Ἰπδοδήμια.
- "Ενδρόσος, ου, ό et ή, adj. [roscidus, humidus,] dewy, exposed to the night damp. Εἴτ' αν δε νυκτίπλλαγκτῶν ενδρόσόν τ' ἔχω. Agam. 12.
- "Ενδρύον, ου, τὸ, subst. [paxillus qui temoni inest,] a wooden nail or peg which goes through the temo. "Ενδρύον ἐλκόντων μέσσιβων. Hes. Op. 467. SYN. Ἐλυμά, ἄροτρον.
- "Ενδυκῶς, et ενδυκῆς, adv. [sedulo, humaniter,] zealously, carefully, very kindly. "Ετρέφε τ' ενδυκῶς, καὶ σὸν θεράποντ' διήμηνεν. Ψ. 90. See also Apoll. 1. 883. SYN. Ἐπίμελῶς, σπουδαίως, ἀξίως, φιλοτίμως, φιλόφρῶνως.
- "Ενδυμά, ατός, τὸ, subst. [indumentum,] clothing, raiment. "Ενδυμ' ἔχοντᾱς. Herc. F. 443. SYN. Ἐσθής, ἱματίον, χλαῖνᾶ.
- "Ενδυμίων, ωνός, ό, P. N. [Endymion.] "Ενδυμίω. Ζαλῶ δε, φίλα γύναι, Ἰάσιωνᾶ. Theocr. 3. 50.
- "Ενδυναστεύω, v. [in ditione habeo,] to rule in or among. "Ὀμως δ' ἐκέοις ενδυναστεύσας ἔγω. Pers. 693. SYN. Δύναστεύω, ἄρχω.

¹ The penult. of ενδιος is long in Homer, and common in the other poets.

Ἐνζεύγνυμι, et poet. ἐνιζεύγνυμι, v. [innecto,] to yoke, to tie together. Τρεῖς, καὶ νῦν ἀροῦντα κείνους ἐνζεύξας πόδοιν. Œ. R. 718. See also Apoll. 1. 686.

SYN. Ζεύγνυμι, συνάπτω.

Ἐνη et ἔνη, et ἔννη, ης, ἡ, adj. [tertia mensis dies,] the third day of a month. Πρωτὸν ἔνη τετράς τῃ καὶ ἐβδόμῃ, ἱερὸν ἡμᾶρ. Hes. Op. 768.

Ἐνη καὶ νῆα, [vetus et nova, ita scilicet ab Atticis dicebatur tricesima et ultima mensis dies apud Atticos, quod confinium sit deficientis lunæ, et renascentis,] the last day of the month. Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τῇ καὶ νῆα. Nub. 1134.

Ἐνηεῖα, as, ἡ, subst. [mansuetudo,] meekness, gentleness. Νῦν τὶς ἐνηεῖς Πατροκλῆος δειλοῖο. P. 670. SYN. Πραότης, ἀγάνοφροσύνη.

Ἐνηής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [mitis,] mild, gentle. Τοῦ δὲ ἑταῖρον ἐπεφνῆς ἐνηεῖα τε κρᾶτερὸν τῇ. P. 204. SYN. Πρᾶος, πρῶσσηνής, ἀγάνοφρων, ἀγάνος, ἡδὺς, εὐμένης, σώφρων.

Ἐνήλατᾶ, ὡν, τὰ, subst. [(1) ligna, in quæ defiguntur gradus scalæ, (2) clavi rotam in axe continentes,] (1) the sides of a ladder, (2) the linch-pins. Εἰς ἀκρὰ βῆναι κλισῶν ἐνήλατᾶ. Eur. Suppl. 740.

Ἐνῆμαι, v. [insideo,] to sit in or on. Τὶ δὴτὰ θώκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι. Eur. fr. Philoct. 6. 1.

Ἐνθά, adv. [(1) hic, (2) illic, ubi,] here, there, where. Πρὸς τύμβον, ἐνθά βουθῦτεῖν μᾶλλον πρέπει; Hec. 261. SYN. Ἐνθάδε, ἐνθάδι, ἐνταῦθα, ἐκεῖσε, ὅπου.

Ἐνθάδε, et Attice ἐνθάδῃ, adv. [hic, huc,] here, hither. Φοίβῳ μ' ἐπεψᾶν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον. Phæn. 289. SYN. Ἐνθά, δεῦρο, αὐτοσε, ᾧδε, ἐκεῖσε, ἐκεῖ.

Ἐνθακῶ, v. [insideo,] to sit on, to occupy. Ὅταν θρόνοις Αἰγισθὸν ἐνθακοῦντ' ἴδω. Soph. Electr. 267. SYN. See Ἐγκάθεζομαι.

Ἐνθάκησις, ἔως, ἡ, subst. [sedes,] a sitting, a seat. Πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνῳ. Philoct. 18. SYN. Ἐδρα, θώκος.

Ἐνθεν, ἐνθένδε, adv. [hinc, illinc, unde,] from hence, from thence, from whence. Ἡφαιστὺς, ἐνθεν ἐκράγῃσονται πῶτῃ. P. V. 375. See also Θ. 527. SYN. Ἐκεῖθεν, αὐτοθεν, ἐντεῦθεν.

Ἐνθεὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [numine adflatus, fanaticus,] divinely inspired. Αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἐνθεὸς δ' ἄρει. Sept. Theb. 493. SYN. Θεομάνης, Φοιβόληπτος, ἐμμάνης, κατόχος.

Ἐνθερμαίνω, f. ἄνω, v. [calefacio,] to place in the heat, to warm. Οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθερμάνται πῶθῳ. Trach. 368. SYN. Ἐκθερμαίνω, ἐκκαίω.

Ἐνθεσις, ἔως, ἡ, subst. [bucca, frustum, bolus, buccella,] a mouthful, a piece. Ἐκβῆλοισ τὴν ἐνθεσίν. Equit. 404. SYN. Ψωμὸς, τροφή.

Ἐνθηρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) feris abundans, (2) a serpente ictus, (3) hispidus,] (1) full of wild beasts, (2) stung by a viper, (3) wild, neglected. Ἐσθημάτων, τίθεντες ἐνθηρον τρίχᾶ. Agam. 545. SYN. Θηρίωδης, θήριος.

Ἐνθήσκω, v. [immorior,] to die in, to die. Ὅστ' ἐνθάναειν γὰρ σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἔμην. Hec. 246. SYN. See Θνήσκω.

Ἐνθουσιᾶω, v. [lymphor, insanio,] to act under a divine impulse, to rave, to be mad. Ἐνθουσιᾶς δύστηνέ, τοῖς σπαντῆς κακοῖς. Troad. 1175. SYN. Ἐρμαίνωμαι.

Ἐνθριῶμαι, v. [involvō, propr. ficulis foliis,] to be wrapt in, to be covered with fig-leaves. Ἀνδρὸς ὄζειν εὐθὺς ἄλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει. Lysistr. 963.

Ἐνθρυλλίζω, v. [immurmuro, insusurro,] to whisper. Προᾶγωγὸς οὖσ', ἐνέθρυλλισεν τῷ δεσπότη. Thesm. 348.

Ἐνθρόσσω, f. θόρουμαι, aor. ἐνθόρῳν, Ep. ἐνθόρῳν, v. [insilio,] to leap or spring upon. Καὶ παρίων λαῖ ἐνθόρῳν ἀφράδιγσιν. p. 233. SYN. Εἰσθόρῳ, ἐνθόρῳ, ἐπενθόρῳ, ἐνάλλομαι, ἐφάλλομαι, εἰσπηδῶ, ἐπιθρόσσω, ἐνορμαῖω.

Ἐνθυμεῖσθαι, v. [mente agito,] to turn in the mind. Τὰ μὲν γὰρ οἰδᾶ κάρτᾳ σ'

¹ See an able note by Dr. Monk, and one by Valckenaer, at Hipp. 1229.

ἐνθυμουμένην. Eumen. 222. SYN. Ἐπισκέπτομαι, λογίζομαι, διανῶω, ἐξευρίσκω, ἀνιστῶρῶ.

Ἐνθύμημα, ἄτος, τὸ, subst. [cogitatio, commentum,] thought, contrivance. Ταρβεῖν μὲν ᾧ γέραε, τὰνθυμήματά. Œ. C. 296. SYN. Ἐνθύμησις, ἐλεγχός, σκῆψις, μῦθος, σόφισμα, ἐπινοιά, διανοιά.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod alicui curæ est, cura affectus, molestus,] held in the mind, longed for, annoying. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδιπόους, ἐνθύμιον; Œ. R. 739. SYN. Ἀπόρος.

Ἐν, præp. vid. Ἐν.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [annuus,] yearly, a year old. Ἴσον βαδίζειν τὸν ἐνιαύσιον κύκλον. Phœn. 554. SYN. Ἐτήσιος, ἔτεος, αὐτοῦτης.

Ἐνιαυτός, ου, ὁ, subst. [annus,] a year. Ἐννέα δὲ βεβῆασι Διὸς μέγαλον ἐνιαυτοί. B. 134. SYN. Ἐτός, λυκάβας. EPIITH. Τελεσφόρος, περὶ τρύπων, περὶ τελλομένους, περὶ πλομένους. PHR. Δωδεκάμηνος χρόνος, δωδεκάτος ἄροτος, ἐνιαυτοῦ κύκλος.

Ἐνίαυω, v. [immoror, habito,] to spend the night in, to inhabit. Ἐνθα δ' ἄνῃρ ἐνιαυεὶ πέλωρύος, ὅς ῥα τὲ μῆλ' α. 187. Ἐναυλιζω, ἐμμένω, διατρίβω.

Ἐνίβλάπτω, poet. pro Ἐμβλάπτω, v. [impedio,] to entangle. Ὅζω ἐνιβλαφθέντ' ἐμυρκίνω, ἀγκυλὸν ἄρμα. Z. 39. SYN. Ἀπόβλάπτω, ἐμπόδιζομαι.

Ἐνίδρῳ, et ἐνιδρύνω, f. ὕσω, v. [colloco in, sedem figo,] to fix, to settle in. Τοὶ Συρακόσσαις ἐνιδρυνταὶ Πέλωρεϊς τῇ πόλει. Theocr. Epigr. 17. 5. SYN. Ἐνίστημι.

Ἐνίζω, f. ζήσω, v. [insideo,] to sit in, to occupy. Μουσεῖα καὶ θάκουσ ἐνίζουσαν, ἀναβόασω. Helen. 1107. SYN. See Ἐγκαθέζομαι.

Ἐνίημι, f. ἡσω, v. [injicio, conjicio,] to cast upon, to afflict. Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσὸκ' αὐτῇ. K. 89. SYN. Ἐμβάλλω, ἐμπίγνυμι.

Ἐνίηνες, ων, οἱ, P. N. in prosa scribuntur Αἰνιᾶνες, [Ænienses, dicti ab urbe Thessalia.] Τῷ δ' Ἐνίηνες ἐποντο, μένοπτολέμοι δὲ Πέραιβοι. B. 749.

Ἐνικάτ' ἀβάλλω, f. ἄλω, v. [penitus immitto,] to throw down in. Ἀγκῶν ἐσπᾶσε χεῖρι, μέση δ' ἐνικάτ' ἀβάλε δίνη. Apoll. 1. 1239. SYN. Ἐγκατ' ἀβάλλω, κατ' ἀβάλλω, ἐμβάλλω.

Ἐνικάτ' ἀπίπτω, v. [superincido,] to fall upon. Λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάτ' ἐσεν εἰλιχθεῖσα. Apoll. 3. 655.

Ἐνίκεος, ἔως, ὁ, P. N. [Eniceus,] an excellent archer, celebrated by Pindar. Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἐδίκη πέτρῳ. Olymp. 10. 86.

Ἐνικάω, ἄσω, poet. pro ἐγκλάω, v. [(1) infringo, (2) impedio,] to break, to warp, to bend in, to thwart. Αἰεὶ γὰρ μοὶ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ, ττ' ἰνῆση. Θ. 422. SYN. Ἐπιθραύω, ἐμπόδιζω.

Ἐνικνώσω, poet. pro ἐγκνώσω, v. [indermio,] to sleep in. Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι. Mosch. 2. 6. SYN. See Ἐγκαθεύδω.

Ἐνίκρινω, f. ἰνῶ, poet. pro ἐγκρίνω, v. [adnumero,] to number amongst. Πησὺν καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὅμιλῳ. Apoll. 1. 48. SYN. Εἰσδέχομαι, προσλαμβάνω, ἐπαρίθμew.

Ἐνιοί, αι, ᾶ, adj. [quidam,] some. Πόλυ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξὼ λωλέως. Plut. 867.

Ἐνίτε, adv. [interdum,] sometimes. Κᾰκίους ἐνίτε' εὐτυχέστεροι. Helen. 1229.

Ἐνιτάλλομαι, v. [cum vi immittor, insilio,] to dance upon. Ἠέλιον ὥς τις τὲ δόμοις ἐνιτάλλεται αἴγλῃ. Apoll. 3. 756.

Ἐνιπεύς, ἔως et ἡός, ὁ, P. N. [Enipeus,] a river in the Peloponnesus. Καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπέος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. λ. 239.

Ἐνιπή, ἡς, ἡ, subst. [increpatio,] reproach. Ὡ Ὀδυσσεῦ, μᾶλ' αὖ πῶς μὲ καθικέθ' ὀνυχὸν ἐνιπῇ. Ε. 104. SYN. Μέμψις, ἐλεγχείη, ὁμοκλή, λοιδορία.

Ἐνιπλήθω, vid. Ἐμπλήθω.

Ἐνιπτάζω, ἐνίπτω, et ἐνίσσω, v. [objurgo, præcipio, hortor, adloquor,] to rebuke, to enjoin, to encourage, to accost, to reveal. Χῶετ' ἐνιπτάζων' πρότερω δὲ κ' ἐνίκος ἐνύχθῃ. Apoll. 1. 492. See also H. 447. and X. 497. SYN.

Κατηγορέω, μέμφομαι, διάβάλλω, ἐγκάλεω, ἐπίπληττω, ἐπιτιμᾶω, λοιδορέω, ψέγω, ὀνειδίζω, λέγω, σημαίνω.

Ἐνισκήπτω, poet. pro ἐνσκήπτω, v. [incumbo,] to recline or lean upon. Οὐδεὶ ἐνισκήψαντ' ἐκρήγατ'· δάκρυά δέ σφιν. P. 437. SYN. Ἄνασκήπτω, πρὸς ἐρείδω, ἐνισκίπτω.

Ἐνισκίπτω, poet. pro ἐνσκήπτω, v. [infigo,] to fix, to thrust into. Οὐδεὶ ἐνισκίμθη, ἐπὶ δ' οὐρήαχος πέλεμίχθη. Π. 612.

Ἐνισπείρω, poet. pro ἐνσπείρω, v. [insero,] to sow in, to plant. Καί ρ' ὃ μὲν Ἀδνίοισιν ἐνισπείρας πέδιοισι. Apoll. 3. 1185. SYN. Ἐτισπείρω, κάτασπείρω, ἐμβάλλω.

Ἐνισπῶ, Ἐνίσπω, et Ἐνένίσπω, v. [(1) enarro, (2) increpo,] to tell, to announce, to reveal, to chide. Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν εὐτυχαστέροις. Eur. Suppl. 435. See also B. 80. O. 546. SYN. Λέγω, εἰπὼν, ἀποκρίνῃμαι, ἐνίπτω, ἐνιπτᾶζω.

Ἐνίστημι, f. στήσω, v. [colloco, instituo,] to place or fix in or upon, to establish, "Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον. Lysistr. 268. SYN. Προαιρέῃμαι, ἐνιδρύω.

Ἐνιτρέφω, f. θρέψω, v. [innutrio,] to nourish or bring up in. Ἦε τὸν, ὃς Σκύργμοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός. T. 326. SYN. Ἀνατρέφω.

Ἐνιτρέβῃμαι, poet. pro ἐμφέρεβῃμαι, v. [pascor in,] to feed in. Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιτρέβεται, οὐδὲ μὲν οἶος. Mosch. 2. 80. SYN. Ἀποφέρεβῃμαι, ἐπιβύσκειμαι.

Ἐννα, as, ἡ, P. N. [Enna,] a town in Sicily. "Ὅσσον Ἐλευσίνι, Τριῶφ θ' ὅσον, ὀκκῶσιν" Ἐννα. Call. 6. 31.

Ἐνναῆτηρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [incola,] an inhabitant. Τρίτωνες, πόντοιο βάθυρ-ροῦ ἐνναῆτηρες. Mosch. 2. 119. SYN. Οἰκῆτωρ.

Ἐνναῆτηρὸς, ου, ἐνναῆτης, εἰναῆτης, et εἰνῆτης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [novennis,] nine years old. Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γῆν· βῶε δ' ἐνναῆτηρῳ. Hes. Op. 434. See also Theog. 800. Σ. 400. et Call. 3. 14.

Ἐνναίω, v. [inhabito,] to dwell in. Χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί. C. C. 788. SYN. Ἐνοικῶ, κάτοικῶ, ἐναυλιζῶμαι.

Ἐννεᾶ, adj. indecl. [novem,] nine. See Ἐνιαντός.

Ἐννεᾶβοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [novem boum pretium æquans,] worth nine oxen. Χρυσῆα χαλκείων, ἐκατόμβοι· ἐννεᾶβοίων. Z. 236.

Ἐννεᾶκαίδεκά, adj. indecl. [undeviginti,] nineteen. Ἐννεᾶκαίδεκά μὲν μοι ἤης ἐκ νηδύος ἦσαν. Ω. 496.

Ἐννεᾶπηχὺς, ὅ, adj. [novem cubitos æquans,] nine cubits long. Ἐννέωροι¹ γάρ τοί γέ, καὶ ἐννεᾶπήχεες ἦσαν. λ. 310.

Ἐννεᾶφωνός, et ἐννεᾶφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [novem sonos s. voces reddens,] having nine sounds. Σύριγγ' ἂν ἐποίησά κἀλὰν ἐγὼ ἐννεᾶφωνόν. Theocr. 8. 18. See Eur. fr. Beller. 7.

Ἐννεᾶχιλοι, pro ἐννεᾶκισχίλοι, adj. indecl. [novies mille,] nine thousand. Ὅσσον δ' ἐννεᾶχιλοὶ ἐπιάχον, ἢ δεκάχιλοι. E. 860.

Ἐννεόργυιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [novem ulnas longus,] nine ells long. Εὐρύς, ἀτὰρ μῆκος γὰρ γένεσθην ἐννεόργυιός.² λ. 311.

Ἐννεοττεύω, v. [nidifico in,] to build a nest in. Ἐννεοττεύσουσ', κάκλεψουσ' μικρὰ κέρματ'α. Aves 1108.

Ἐννέπω, pro Ἐνέπω, q. v. freq. ap. Homerum et poetas tragicos.

Ἐννέσια, as, ἡ, subst. [cohortatio, consilium,] exhortation, encouragement. Τῷ σ' οὖω κείνης τὰδὲ πάσχειν ἐννέσησιν. E. 894. SYN. Βουλή, συμβουλή, ἐννοιά.

Ἐννέωρὸς,³ ου, ὁ et ἡ, adj. [novennis,] for nine years. See Ἐννεᾶπηχὺς. SYN. Ἐνναῆτηρὸς, ἐνναῆτης, εἰναῆτης, εἰνῆτης.

Ἐννήκοντ'α, pro ἐννήκοντ'α, adj. indecl. [nonaginta,] ninety. Πολλοὶ ἀπειρεστοὶ τ'ε καὶ ἐννήκοντ'α πόληες. τ. 174.

¹ Ἐννέωροι in scanning here forms a molossus.

² The last word in this line is to be scanned as a dispondæus.

³ The three first syllables of ἐννέωρὸς only form a spondee in Homer.

- Ἐννῆμαρ, adv. [per novem dies,] for or during nine days. Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετό κηλὰ θεοῦ. A. 53.
- Ἐννῶω, v. [mente concipio,] to consider, to suspect. Τοῖνθ' ἐνδὲ πρὸς τὸ πίπτειν αὐτὸς ἐννοεῖ. Eur. Electr. 639. SYN. Δι' ἀνῶω, ἐπινῶω, ἐνθυμῶμαι, λογιζομαι, σκέπτομαι, αἰσθάνομαι, πρόσχω.
- Ἐννοῖα, as, ἡ, subst. [cogitatio, consideratio, consilium,] thought, reflection, design. Τὰχ' ἂν γένοιτο μάντις ἐννοία τινί. Sept. Theb. 398.
- Ἐννόμος, ου, ὁ, P. N. (2) subst. (3) adj. [(1) Ennomus, (2) incola, (3) legitimus, justus,] (1) Ennomus, (2) an inhabitant, (3) legitimate. Φόρκεν τε Χρῶμιον τέ καὶ Ἐννόμον οἰωνιστήν. P. 218. SYN. (2) Ἐνοικὺς, οἰκῆτωρ, (3) νόμιμος, δίκαιος.
- Ἐννόος, contr. *ous*, ου, ὁ et ἡ, adj. [mentis compos, prudens,] sensible, prudent. Ἐννοὺς, μετασταθεῖσά τῶν πάρος φρένων. Bacch. 1260. SYN. Ἐμφρων, σνέτος, σφῶς, δαΐφρων.
- Ἐννόσγαιος, ου, et Dor. Ἐννόσγιδας, α, ὁ, epith. Neptuni, [qui terram concutit,] a shaker of the earth. Πολλὰ μάλ' εὐχόμενον γαιήσῃ Ἐννόσγαιῳ. I. 183. See also Pyth. 4. 58. SYN. Ἐνδόσιθων, σεισίθων, ἐλλείθων.
- Ἐννότις, α, ὅν, adj. [humidus,] dripping, moist. Αὔραις ἐννόταις, ἦ. Iph. T. 434. SYN. Νότιος, διέρως, διύγρως, ὑγρὺς.
- Ἐννυμί, f. ἔσω, v. [induo,] to put on, to clothe. Εἰμᾶτ' ὃ οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτὸ κνάμας. Theocr. 24. 138. SYN. Ἀμφιέννυμι, ἐπιέννυμι, ἐνδύω, ἀμπέχω.
- Ἐννυχέω, v. [pernocto, incubo,] to spend the night, to lodge. Νεανίδος ἐννυχέεις. Antig. 796. SYN. Πάραλίζω, συνδιατρίβω.
- Ἐννυχίος, α, ὅν, et ου, ὁ et ἡ, et ἐννυχῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocturnus,] nightly, in the night, by night. Δάκρυσ' ἢ ἐννυχίοις ἀγάμω. Orest. 199. See also Helen. 1189.
- Ἐννόδια, et Εἰννόδια, as, ἡ, epith. Proserpinæ seu Hecates seu Dianæ, [Trivia.] Οὐ νυκτίφαντον προὔπλδον Ἐννόδιας μ' ὄρας. Helen. 569. See Ἐκάτη and Περσεφόνη.
- Ἐνοικέω, v. [incolo,] to inhabit. Πῶτέρ' ἢ καὶ ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην; Alcest. 1070. SYN. Κάτοικέω, ἐποικέω, ἐναυλίζομαι, ἐνναίω, ἐνίαύω.
- Ἐνοικίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [domesticus,] domestic, of the family. Ἐνοικίον δ' ὀρνίθος οὐ λέγω μάχην. Eumen. 869.
- Ἐνοικὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. and subst. [incola,] inhabitant. Σπάρτης ἐνοικοί, δολιὰ βουλευτήριᾷ. Androm. 446. SYN. Συνοικὺς, ἐγχώριος, ἐννόμος, ἐντοπίος, ἐντοπὺς, οἰκεῖος, σνέστιος, ἐφέστιος, ὁμοφυλὺς.
- Ἐνοινδόξω, v. [vinum infundo,] to pour wine into. Οἶνον, ἐνοινδόξευντες ἐνὶ χρυσέοις¹ δέπαεσίν. γ. 472. SYN. See Οἶνδοξέω.
- Ἐνόπη, ἡ, P. N. [Enope,] the name of a town of Messenia in the Peloponnesus. Καρδάμυλιν, Ἐνόπην τέ καὶ Ἰρίην ποιήσεσθαι. I. 292.
- Ἐνόπη, ἡς, ἡ, subst. [vox, clamor,] a shout, a war-cry. Ἐν Φρυγίαισ' βῶαῖς ἐνόπαισ' τέ. Bacch. 159. SYN. Ἀὔτμη, βόη, φωνή, ἀλαλήτης. EPITH. Θεσπέσια, ἀσφῶς, νύχιος.
- Ἐνόπλιος, et ἐνόπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in armis est, armatus,] clad in arms, armed. Εὐθὺς ἐνόπλιᾷ χαλκωθεὶς ἐπαιζεν. Olymp. 13. 123. See also Phæn. 266. SYN. Πανόπλος, εὐόπλος.
- Ἐνοπτρὸν, ου, τὸ, subst. [speculum,] a mirror. Χρυσῆά δ' ἐνοπτρὰ, παρθένων. Troad. 1096. SYN. See Ἐσοπτρὸν.
- Ἐνόρῳ, v. [inspicio, conspicio,] to look upon, to discover. Ἡ μὲν ἐνόρῳ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει. Aves 163. SYN. Ἐφῶρῳ, ἐμβλέπω.
- Ἐνόρκιος, et ἐνορκὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui jurejurando fit, jurejurando sanctus,] sanctioned by an oath. Αὐδάσσομαί ἐνόρκιον. Olymp. 2. 166. See also Philoct. 72. SYN. See Διόμυτος.
- Ἐνόρου, v. [irruo,] to rush upon. Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέω ἐνόρουσεν. Π. 783. SYN. Ὀρούω, ἐπύρουω, ἀνορμῶμαι, ὁρμῶμαι, ἐπύρνωμαι.

¹ Χρυσέοις is here scanned as a spondee.

- Ἐνόρχης, *ov*, et *ἐνορχῶς*, *ov*, *ó*, *adj.* [qui testiculos habet,] not emasculated, male. Ἄλλ' ἀμυντέον τῷ πράγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνὴρ. *Lysistr.* 661. See also *Υ*. 147. *SYN.* Ἀρσην.
- Ἐνόρνυμι, *f. ὄρσω*, *v.* [incito,] to urge on. Θάρσος δ' ἐνωρσέ παντὶ Δανάϊδων στρατῷ. *Eur. Suppl.* 723. *SYN.* Ἀνόρνυμι, ἐξόρνυμι, διεγειρώ.
- Ἐνόσις, *ews*, *ή*, *subst.* [motus, motio,] motion, concussion. Ἐνόσις ἀπασάν, ἐνόσις ἐπικλύσει πύλιν. *Troad.* 1318. *SYN.* Σεισμός, κίνησις.
- Ἐνόσιχθων, *όνος*, *ó*, *epith.* Neptuni [qui terram quatit,] earth-shaking. Ὡς οἱ μὲν Δῖος ἐνδὸν ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνόσιχθων. *Υ*. 13. *SYN.* See Ἐννοσίγαιος.
- Ἐνόχλω, *v.* [turbo,] to disturb, to annoy. Νυνὶ δ' ἐνόχλοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχὶ Μυρωνίδης. *Eccles.* 303. *SYN.* Διόχλω, ὀχλω, κάκω, ἐπιτάραττω, ἐκτάραττω.
- Ἐνράπτω, *v.* [insuo,] to sew in, to wrap up in a bag. Ὡς ἐνερράφῃ Δῖος. *Bacch.* 282.
- Ἐνσεῖω, *v.* [incutio, impingo,] to shake in, to drive in. Ὁξὺν δ' ὦτων κελᾶδὸν ἐνσεῖσας θαῖαι. *Soph. Electr.* 739. *SYN.* Ἐπίσειω, ἐμβάλλω, σεῖω.
- Ἐνσκέλλω, *v.* [induresco,] to grow hard. Ἀαγὲς κράτερῃσιν ἐνεσκήκει πᾶλᾶ-μυσιν. *Apoll.* 3. 1251. *SYN.* Κάτασκέλλω, σκέλλω.
- Ἐνσκενάζω, *f. ἄσω*, *v.* [instruo, orno,] to arrange, to prepare, to serve up. Σύγκλειε καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκεναζέτω. *Acharn.* 1096. *SYN.* Σκενάζω, κάτα-σκευάζω, εὐτρεπίζω, διακοσμεῖω, καθόπλίζω.
- Ἐνσπονδός, *ov*, *ó* et *ή*, *adj.* [fœdere junctus,] confederated, under a truce. Ἐνσπονδὸς ἡμῖν νῦν ὄρας ἃ χρὴ σ' ὄραν. *Bacch.* 912. *EXP.* Σπονδαῖς ἡσφά-λισμένος. *SYN.* Ὁμόσπονδός, ὑπόσπονδός, σύμμαχος.
- Ἐνστάζω, *f. ξω*, et *ἐνσταλάζω*, *v.* [instillo,] to drop into, to instil. Ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν αἶε, τοῦ ξῆν ἐνέχ', ὥσπερ ἄλευρον. *Vesp.* 702. See also *Acharn.* 1034. *SYN.* Ἐπιστάζω, ἐπισιτάζω, ἐντίθημι.
- Ἐνστάτης, *ov*, *ó*, *subst.* [qui in via obsistit, æmulus,] one who stands in the way, a rival. Ἐγώ γ' Ὀδυσσεά, τὸν σὺν ἐνστάτην, λέγω. *Aj. Fl.* 103. *SYN.* Ἀντιστάτης, ἀνταγωνιστής.
- Ἐνστηρίζω, *f. ξω*, *v.* [infigo,] to fix in or upon. Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λίλαιῶ-μειν χρὸς ἄσαι. *Φ.* 168. *SYN.* Ἐμπίγνυμι, ἐνρείδω, ἐπερείδω, διερείδω.
- Ἐνστρέφω, *f. ψω*, *v.* [intorqueo,] to turn in, to enter. Σὺν ἀνδρὶ σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τρύφονιον. *Ion* 303.
- Ἐνσχέρῳ, *adv.* [in ordine, deinceps,] in a row, in regular order one after another. Ἐνσχέρῳ ἐζόμενοι· πρυμνήσιᾳ δὲ σφίσιν Ἀργῶς. *Apoll.* 1. 912. *SYN.* Ἐφεξῆς, ἐντάκτως.
- Ἐντάνυ, *f. ὕσω*, *v.* [intendo,] to bend in, to stretch out. Δείσαντες, μὴ τόξον ἐϋξῶν ἐντάνυσειεν. *Φ.* 286. *SYN.* See Ἐντείνω.
- Ἐνταῦθα,² et Attice, ἐνταυθί, et ἐνταυθοῖ, *adv.* [hic, illic, huc, eo,] here, there, hither, thither. Κάνταυθ' Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα. *Orest.* 1009. See also *Iph. T.* 1011. *SYN.* Ἐκεῖσέ.
- Ἐντάφια, *ων*, *τά*, *subst.* [inferiæ, vestes quæ induuntur cadaveri,] offerings to the dead, grave-clothes. Αὐτὴν μολοῦσάν, ἐντάφια δοῦναι νεκρῷ. *Helen.* 1403. *SYN.* Ἐναγίσματά, κτερεῶ, κτερίσματά, χυαί.
- Ἐντέα, *ων*, *τά*, *subst.* [arma,] arms, instruments. Ἀμφὸν ἄν, ἀνέκῃς, διὰ τ' ἐντέα, καὶ μελάν αἵμα. *Κ.* 298. *SYN.* Ὅπλα, τεύχεα, σκευή. *EPITH.* Αἰμά-τοεντα, Ἀρήια, μαρμαίροντα, παμφάνθοντα, ποικίλα, χάλκεα, καλά, δαιδαλέα, ἱππειά.
- Ἐντείνω, *v.* [intendo, adstringo,] to stretch on, to draw tight, to entangle. Βοῦν ἢ λέοντ' ἡλπιζές ἐντείνειν βρόχους; *Androm.* 718. *SYN.* Ἀπτείνω, δια-τείνω, ἐντάνυ.
- Ἐντέλης, *εὖς*, *ó* et *ή*, *adj.* [perfectus,] complete, full. Ταυροκτόνεϊ μὲν, δώδεκ' ἐντέλεις ἔχων. *Trach.* 762. *SYN.* Τελειός, βεβαιός, ἔντιμος.

¹ The two last syllables of Ὀδυσσεά are scanned as one long.

² Ἐνταῦθα is sometimes used with a genitive, as ἐνταυθ' ἐλπίδος προσήκομεν, to this point or situation of hope are we come. The Latin *ubi* similarly governs a genitive.

- Ἑντέλλω, v. [mando, jubeo,] to enjoin, to command. Πῶς; τάντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπῶνεῖν; Phoen. 1662. (Vid. R. P. in l. c.) SYN. See Ἐπιτέλλω.
- Ἑντέμνω, v. [incido, herbas concido, medicamenta paro,] to cut in, to cut herbs, to try to remedy. Ἵππου τὸδ' ἀντίμολπῶν ἐντέμνων ἄκῃς. Agam. 16.
- Ἑντένεις, adv. [celeriter, vehementer,] quickly, rapidly. Ἑντένεις ἤϊτέ τίς τῆ δ' ἡρῶς ὑψοῦ κίρκῃς. Apoll. 2. 935. SYN. Ἑντόνως, τὰχέως, συντόνως.
- Ἑντέρων, ου, τὸ, (frequentius usitat. in plur.) subst. [intestinum,] the entrails. Ἀψας ἀμφότερωθεν εὐστρέφῃς ἐντέρων οἶος. φ. 408. SYN. See Ἐγκαῖα.
- Ἑντέρωνεία, ας, ἡ, subst. [interiora navis ligna,] the planking on the ribs of a ship. Eis τὰς τρήρεις ἐντέρωνείαν ἡ θεῖς. Equit. 1182.
- Ἑντέσειργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui armis quibusdam instructus opus facit,] working in harness. Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους, κρατέρων ὕχας, ἐντέσειργούς. Ω. 277. SYN. Ἵποζεύγος.
- Ἑντεῦθεν, et Attice ἐντευθενί, adv. [hinc, ex eo,] hence, from this place or point. Ἑντεῦθεν ἀγρία ξυντάκεις ἰσοφ ἰσοεῖ. Orest. 34. SYN. See Ἑνθεν.
- Ἑντευλάνδω, v. [cum betis concoquo,] to dress with beet. Σοῦ χωρὶς εἶην ἐντέτευλάνωμένης. Acharn. 894.
- Ἑντήκω, f. ξω, v. [(1) illiquefacio, (2) injicio in animo,] to melt in, to infuse into. Μίσος τῆ γὰρ παλαιοῦν ἐντέτηκ' ἐμοί. Soph. El. 1311. SYN. Προστήκω, κατὰτήκω, ἐμπήγνυμι.
- Ἑντίθημι, f. θίσω, v. [indo,] to put in or upon, to pour in, to inspire. Οὐ γάρ πῶτ' ὁμῶς λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις. Hec. 1028. SYN. Ἐπιτίθημι, προστίθημι, ἐπιβάλλω, ἐνδίδωμι.
- Ἑντίκτω, f. τέξω, et τέξομαι, v. [ingenero,] to breed, to engender in. Κάγῳ δέμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον. Androm. 24.
- Ἑντιλάω, v. [stercore inquino,] to defile, to pollute or cover with dirt. Ὁ λαρκὸς ἐντέλιησεν, ὥσπερ σηπία. Acharn. 351.
- Ἑντιμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [honorabilis,] honorable, honored. Ἔσται, σπονδαῖς ἐντιμὸς ἀεὶ. Orest. 1705. SYN. Τίμιος, εὐνυτιμὸς, πόλντιμὸς, ἐνδοξὸς, ἐρίτιμὸς, πόλνζήλοτος.
- Ἑντόλη, ἥς, ἡ, subst. [mandatum,] a command, an injunction. Κράτος, Βία τῆ, σφῶν μὲν ἐντόλῃ Διὸς. P. V. 12. SYN. Τὸ ἐντέταλμένον, κέλευσμα, ἐφημὸς σὺνῃ.
- Ἑντόμα, ων, τὰ, subst. [sacra mortuorum causa facta,] victims offered in honor of the dead. Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας, ἐντόμα μήλων. Apoll. 1. 587.¹
- Ἑντόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) intentus, (2) acer,] intent, vigorous, strenuous, firm. Ἑντόνός Ἀχαρνική. Acharn. 666. SYN. Ἰσχυρὸς, δεινός, δριμύς, σύντονός, σπερχνός, ὀξύς.
- Ἑντόνως, adv. [acriter, enixe,] firmly, strenuously. Τράχη-λὸν ἐντόνως ὁ καρκινός. Cycl. 609.
- Ἑντόπῃς, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [loci incolae,] an inhabitant of a place. Πρὸ-βᾶθ' ὦδε, βᾶτε, βᾶτ' ἐντόποι. C. C. 841. SYN. See Ἐνοικός.
- Ἑντός, ἐντοσθε, et ἐντοσθεν, adv. et præp. [intus, intra,] within, on the inside. Καὶ παῖδας ἐντός τῆσδε τερμῶνων χθονός. Med. 354. See also β. 424. and α. 128. SYN. Ἐνδόθεν, ἔσω.
- Ἑντρέπω, v. [(1) pudore adfacio; facio ut quis pudore faciem avertat; (2) in med. voc. pudore suffundor; revereor; curam habeo,] (1) to cover with shame; (2) to feel shame, diffidence, respect; to care for. Ὡν ἐντρέπον σὺ μηδέν' ὦν γὰρ ἂν θεός. C. R. 724. SYN. (1) Ἐπίτρέπω, ἐπιστρέφω, ἐγκλίνω, κάμπτω, (2) ἀζειμαί, αἰδεῖμαι, φροντίζω.
- Ἑντρέφω, vid. Ἐντρέφω.
- Ἑντρέχω, f. θρέξομαι et δρᾶμοῦμαι, 2 aor. ἔδρᾶμῶν, v. [curro in, facile me moveo in,] to run, to move easily in. Εἴ οἱ ἐφαρμόσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνῆ. T. 385. SYN. Ἐπίτρέχω, ἐναρμόζω.

¹ See Schol. et Gesn. Orph. in v.

- Ἐντρίβης, ἔς, ὁ et ἡ, adj. [diligenter versatus in aliqua re,] practised or hacknied in. Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντρίβης φάνῃ. Antig. 183. SYN. Σύνθηθης, ἔθας, τρίβων.
- Ἐντρίβω, v. [(1)intero, (2)impingo,] to rub on, to inlay, to bruise. Σὺ δ' ὦ γραυῖ, πᾶράλελεξαι, κἀντέτριψαι. Eccles. 904. SYN. Τρίβω, ἐπισμήχω, κἀτὰ-τρίβω, καλλωπίζω.
- Ἐντρίτωνίζω, v. [tres mensuras vini ferre vel bibere possum. Vid. Schol. in l. c.] to cause to bear a treble quantity of wine. Ἡ Τριτόγενὴς γὰρ αὐτὸν ἐντρίτωνίσῃ. Equit. 1189.
- Ἐντροπάλιζομαι, v. [convertor, respecto inter eundem,] to turn back, to look back in going. Ἐντροπάλιζόμενη, θάλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα. Z. 496. SYN. Ἐπιστρέφωμαι, ὑφῄρῶ.
- Ἐντροπή, ἥς, ἡ, subst. [pudor, reverentia,] respect, reverence, regard. Ἡ καὶ δόκειτ' ἐ τοῦ τυφλοῦ τὴν' ἐντροπήν. C. C. 303. SYN. Εὐλάβεια, αἰσχύνη, αἰδώς.
- Ἐντροπία, as, ἡ, subst. [versutia, dolus,] craftiness, trick. Παῖδ' ὀλίγον, δόλιγ' εἰλυμένον ἐντροπήσιν. Hom. Merc. 245. SYN. Δόλος.
- Ἐντροφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innutritus, adsuefactus,] nurtured in, brought up, inured to. Αἴας δ', ὃ Σαλαμῖνός ἐντροφός. Iph. A. 288. SYN. Σύντροφός, ἐντέθραμμένος.
- Ἐντρώγω, f. ξομαι, v. [comedo,] to eat. Ἐνθον, ῥόφησόν, ἐντράγ', ἐχῃ τρίωβόλῳ. Equit. 51.
- Ἐντυγχάνω, f. τεύξομαι, v. [occurro alicui,] to meet with, to occur, to encounter, to converse with. Ναυταὶ σφ' ἀνεῖλδον ἐντυχόντες, ὡς λέγει. Helen. 1216. SYN. Ἐπιτυγχάνω, περὶπίπτω, ἐγκυρέω, συνόμιλέω.
- Ἐντύλιζω, v. [involvero,] to roll in, to fold up. Κατέκειτό δ', αὐτὴν ἐστύλιζας ἡσύχη. Plut. 692. SYN. Ἐγκυλινδεώ, ἐνείλω, ἐμπλέκω, περὶβάλλω.
- Ἐντύνω, et ἐντύω, v. [apparo, instruo,] to prepare, to furnish, to harness, to equip. Ἐντύνειθ' ἵππους ἀρμάσι ζυγηφόρους. Hipp. 1178. See also Olymp. 3. 51. SYN. Ἐπεντύω, ἐτοιμάζω, συντάσσω, πάρασκευάζω, εὐτρέπιζω, ἐξαρτύω, ὀπλίζω, πορσύνω.
- Ἐντύπας, adv. [impresse,] expressly. Ἐντύπας ἐν χλαίνῃ κέκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλή. Ω. 163.
- Ἐντύψω, f. ἐνθύψω, v. [(1)incendo, (2)intus foveo,] to cause smoke within, to drive out by smoking. Καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἐντυψέ τον Σελαρτίου. Vesp. 457. SYN. Ἀνάκαίω, τύψω, ἀνάβάλπω.
- Ἐνυάλιος, ου, ὁ, P. N. [Mars,] Υἱὸν Ἐνυαλίου, δι' ὧμον δ' ὀβριμόν ἐγχοῖ. N. 519. SYN. Ἄρης.
- Ἐνυβρίζω, f. ἴσω, v. [contumelia adificio,] to insult, to violate, to deride. Ἐν τοῖς ἔμοις γὰρ οὐκ ἐνυβρίσας κάκοις. Eur. Electr. 68. SYN. Ἐφύβριζω, καθύβριζω, ὑβρίζω, αἰκίζω, ἐκπλήσσω.
- Ἐνυδρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) aquis abundans; (2) in aquis degens,] (1) abounding in water, (2) living in water. Λίμνης ἐνυδρον Τριτωνιάδος. Ion 871.
- Ἐνυεύς, ἔως, Ion. ἡός, ὁ, P. N. [Eueus,] the governor of Scyros. Σκυρὸν ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτόλιθερὸν. I. 664.
- Ἐνυπνῖον, ου, τὸ, subst. [somnia,] a dream, sleep. Ἐμάθον ἐνυπνῖον, ὁμμάτων τ' ἔμῳ. Hec. 696. SYN. See Ὀνειρὸς.
- Ἐνυφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intextus,] interwoven. Ἐμψυχ' οὐκ ἐνυφαντὰ σφόν τι χρίμ' ὠνθρωπός. Theocr. 15. 83.
- Ἐνυώ, ὅς, οὗς, ἡ, P. N. [Bellona,] the goddess of war. Οὗτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτόλιπορθὸς Ἐνυώ. E. 333. EPITH. Θοῦρις, καρτέρουμος, κρατέρᾱ, λυγρὰ, πτόλιπορθὸς, στῶνδεσσα, νύχια, χαλκοχίτων, εὐοπλὸς, παννύχια.
- Ἐνώμοτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [jurejurando obstrictus,] bound by an oath, sworn. Ἀλλ' οὐνέχ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτός. Aj. Fl. 1113. SYN. Διῶμοτός, ἐνορκίος, ἐνορκός.
- Ἐνωπάδης, ἐνωπῇ, ἐνωπιδίως, adv. [coram, palam,] in front, in full view, openly. Πολλὸν ἐκὰς, στῶνδεσντὰ δ' ἐνωπάδης ἐκφατὸ μῦθον. Apoll. 4. 354. See also

E. 374. and Ψ. 94. SYN. Ἐνώπιόν, ἐναντίον, ἔμπροσθεν, φάνερως, κατ' ὄψιν, ἐν ὄψει.

Ἐνώπια, ὢν, τὰ, subst. [parietes in atrio domus, quos introiens habet in conspectu ad dextram et sinistram. Vid. Damm.] cavities or recesses in a wall, in which a chariot or other things were placed; a pent-house. Ἀρμάτῃ δ' ἐκκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφάνωντά. Θ. 435.

Ἐνώπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est in adspectu,] one who is in front, full in view.

Ἡ μὲν πολλὰκίς ὑμῖν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν. Theocr. 22. 152.

Ἐξ, prap., vid. Ἐκ.

Ἐξ, adj. indecl. [sex,] six. Οἷμ', ὡς κατὰ γέλας. b. Ἐξ χοῦς χωρήσεται. Nub. 1238.

Ἐξαγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [enuncio, indico,] to give out news, to issue orders, to declare, to describe. Τὰ δ' οὐ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. Med. 1004. SYN.

Ἄπαγγέλλω, ἐρμηνεύω, παρὰ κἀλέομαι, ἐξαγρεύω.

Ἐξαγίζω, f. ἴσω, v. [impurum declaro, consecro morti, ut piacularis victima,] to declare impure, to devote as a piacular sacrifice. Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. Agam. 624.

Ἐξαγιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus, exsecratus, arcanus,] execrable, not fit to be mentioned. Ἄ δ' ἐξαγιστὰ, μηδὲ κινεῖται λόγῳ. Œ. C. 1526. SYN. Ἐναγής, ἐπαράτος, πῶνρὸς.

Ἐξαγκονίζω, f. ἴω, v. [cubitis aliquem summoveo,] to keep off with the elbows. Ἐλκωσιν ὁ, τὶ δρᾷσεις πῶτ'. b. Ἐξαγκωνῶ. Eccles. 259.

Ἐξαγρεύω, v. [enarro,] to speak out, to divulge, to publish, to declare. Ὅν γόνον ἐξαγρεύειν· ἐγὼ δ' ἐρεῖν ἅπασας. λ. 233. SYN. Ἐξιστόρεω, ἐξηγιόμαι, ἐξαγγέλλω, δηλῶ.

Ἐξαγρίω, v. [exaspero,] to render fierce or savage, to exasperate. Ἐξηγρίωσάν· ἐκ δ' ἐπνευσ' αὐτοῖς ἀράς. Phæn. 890. SYN. Ἀπάγριω, ἐκθηρίω, ἐκτράχυνω.

Ἐξαίγω, et ἐξαγάγω, v. [educō,] to lead or bring out. Ἄπληστὸς ἄδ' ἐμ' ἐξαίγει χάρις γέων. Eur. Suppl. 90. See also T. 332. SYN. Ἐκφέρω, ἐκκόμιζω, ἐπεξαίγω, πρῶαγω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω.

Ἐξαγωνίζομαι, v. [certo,] to contend with, to succeed in a contest. Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθῃ; Herc. F. 154.

Ἐξάδω, σω, v. [cano, recenseo,] to sing out, to count up, to enumerate. Πρῶτον μὲν οὖν μοι τὰ γὰθ' ἐξᾶσαι φίλδν. Troad. 474.

Ἐξάειρω, Ion. pro ἐξάιρω, v. [extollo, elevo,] to take up, to take away. Ἐκ δὲ κήμῃτ' ἀειράν, ἃ οἱ Φαιήκες ἀγανόλ. ν. 120. SYN. Ἐξαίρω.

Ἐξᾶέτης, adv. [per sex annos,] for six years. Οὐδ' εἰ πεντᾶέτης γὰρ καὶ ἐξᾶέτης παρ' ἀμύνων. γ. 115.

Ἐξᾶέτης, ἴος, ἡ, adj. [sexennis,] six years old. Παρθένος ἐξᾶέτης κόλπῳ ἐπίθυμήσασα. Theocr. 14. 33.

Ἐξάθροίζομαι, v. [congrego,] to assemble, to gather, to collect. Κῶναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὺς ἐξάθροίζεται. Phæn. 1185. SYN. Συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω, ἄθροίζω.

Ἐξαιάζω, v. [deploro,] to lament loudly. Τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάσεις; Troad. 201. SYN. See Αἰάζω.

Ἐξαινύμαι, v. [aufero,] to take away, to convey, to destroy. Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαινύτῳ κάλλιμὰ δωρὰ. ο. 206. SYN. Ἀποαίνυμαι, ἀφαιρέω, ἐξαίρω, ἀπαλλάττω.

Ἐξαιρέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [selectus, eximius,] selected, choice, distinguished, Κούροῖ ἐποντ' Ἰθάκης ἐξαιρέτοί, ἡ εἰς αὐτοῦ. δ. 643. SYN. Ἐκκριτός, ἐξῆχος, διαπρεπής, ὑπεραλλῶς, ἐξαιτός.

Ἐξαίρεω, v. [eximo, tollo,] to take out or away, to expel, to select, to destroy. Οἰακὰς ἐξηροῦμην εὐπρύμνου νέως. Iph. T. 1358. SYN. Ἐξαινύμαι, ἐκλέγω, ἐκκρίνω, ἐξωθῶ, ἀποκόμιζω, ἐξαφαιρέω, ἐξαίρω.

Ἐξαίρω, f. ἄρῳ, v. [tollo, aufero,] to take out, to receive, to enjoy, to raise, to

- enjoy, to condemn. Ἐξαῖρόμενον νέφους οἰμωγῆς. Med. 105. SYN. Ἐπαίρω, ὑψώω, ἐξαιέρω, ἐκκομίζω, ἀνὰτρεπω, ἐκβάλλω, ἐξαιρέω.
- Ἐξαισίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inauspicatus; (2) iniquus,] contrary to fate, impious, unnatural. Οὐτὲ τινὰ βέξας ἐξαισίον, οὐτὲ τί εἰπών. δ. 690. SYN. Ἐκδικός, ἀπρεπής.
- Ἐξαίσσω, v. [cum impetu prodeō,] to rush out. Ἐκ δὲ τῷ αἰζαντῇ, πύλαων πρόσθε μάχεσθην. M. 145. SYN. Ἀναίσσω, ἐξορμᾶμαι, ἐκθόρεω, αἴσσω.
- Ἐξαίστω, v. [evanidum reddo; deleo,] to destroy utterly. Κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαίστωσει γένος. P. V. 689. SYN. Διαιίστω, αἴστω, ἐκπορθέω, ἀφανίζω.
- Ἐξαιτέω, v. [deposco,] to demand from another, to supplicate, to obtain by supplication. Ἡ παρθενείαν πατρὸς ἐξηγήσατό. Troad. 973. SYN. Ἀπαιτέω, προσδεῖσθαι, αἰτέω, ἀξίζω, ἀντίβδλλέω, γουνάζομαι, λίσσασθαι.
- Ἐξαιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [eximius,] choice, select. Νῆα καὶ ἐξαιτους ἐρετας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι. β. 307. SYN. See Ἐξαιρέτος.
- Ἐξαίφνης, adv. [repente, subito,] suddenly, quickly. Ὅ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον, ἐξαίφνης πικρὸν. C. C. 1610. SYN. Ἐξάπνης, αἴφνης, αἰφνιδίον, ἀδόκητως, πᾶράχρημά.
- Ἐξακέομαι, v. [medeor,] to heal or cure completely. Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο. γ. 145. SYN. Ἰάομαι, θεράπευω, ἐπαλθεῖω, κатарτίζω.
- Ἐξακέσις, ἔως, ἡ, subst. [sanatio,] a healing. Δ' ἐξακέσεις τῇ νόσων καὶ χρησμούς. Rañ. 1033. SYN. Ἀκημά, ἀκός, ἱασίς, ἱατροῖα.
- Ἐξακίς, adv. [sexies,] six times. Νικῶν-θ' ἐξακίς ἐν Μεγαροί-σιν. Olymp. 7. 156.
- Ἐξακοντίζω, ἴσω, v. [ejaculor,] to pour out arrows, to throw out. Τί τοὺς Ὀδυσσεύς¹ ἐξακοντίζω πόνους; Troad. 446. SYN. Ἀκοντίζω, τοξεύω, ἐκτοξεύω, ἀπαγγέλλω.
- Ἐξακόσιοι, αι, ᾶ, adj. [sexcenti,] six hundred. Πλεῖν ἐξακόσιους τὸν ἀριθμόν² καὶ δὴ πῶτε. Aves 1251.
- Ἐξακούω, f. κούσθαι, v. [exaudio,] to hear out, to listen patiently. Εἰκάζομεν ταῦτ' οὐ γὰρ ἐξηκούμεν. Heracl. 677. SYN. Εἰσακούω, ὑπακούω, ἀκούω, ἀκροᾶμαι.
- Ἐξακριβῶ, v. [diligenter aliquid facio,] to perform accurately, to discuss with accuracy. Κάξακριβῶσαι λόγον. Trach. 426. SYN. Ἀκριβῶ, ἐρευνᾶω, ἐξίχνεύω.
- Ἐξακρίζω, v. [in sublime evolo,] to fly up high. Ἄ, ᾶ² τί δῆτ' ἀ μέλλ'ετ'; ἐξακρίζ'ετ' αἰθερᾶ; Orest. 269.
- Ἐξαλάω, v. [excæco,] to put out the eyes, to blind. Φάσθαί Ὀδυσσῆα πτόλι-πόρθιδον ἐξαλάωσαι. ι. 504.
- Ἐξαλάπαζω, v. [diripio,] to exhaust by plundering, to sack. Ἐπλεῖν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλάπαζας. E. 251. SYN. Ἀλάπαζω, ἐκπέρθω, ἐκκένω, ἀφανίζω.
- Ἐξαλειπτόν, ου, τὸ, subst. [vas unguentarium; (2) spongia,] a box of ointment, a towel or sponge. Ἵπ'εχ' ᾧδ'ε δεῦρ'ο τοῦξαλειπτόν, ᾧ γύναι. Acharn. 1062.
- Ἐξαλείφω, v. [(1) unguentum abstergo; (2) deleo,] to expunge, to efface. Πά-τρως οὐμὸς ἐξαλειφθεῖη πὺτ' ἄν. Iph. T. 699. SYN. Ἀπαλείφω, ἐξαφανίζω.
- Ἐξαλεύσθαι, ἐξάλθω, ἐξάλύσσω, et ἐξάλεσθαι, v. [devito, effugio,] to avoid, to escape. Μῆνιν βάρειαν ἐξαλεύσθαι θεῶς. Aj. Fl. 655. See also Hom. H. in Bacch. 51. Hipp. 673. and Apoll. 1. 490. SYN. Ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀλεῖσθαι.
- Ἐξάλιω, f. ἴσω, v. [volvendo ejicio, v. c. pulverem; abstraho,] to cause to stretch on the ground, as a horse, for the purpose of rubbing him down, to strip off. Ἀπ'αγέ τὸν ἵππον ἐξάλισας οἰκάδε. Nub. 32. SYN. Ἐκκυλίω, ἐξελίσσω, ἐκκομίζω.
- Ἐξαλλάττω, f. ξω, v. [immuto,] to exchange, to use by way of exchange. Δι-νεύουσ' ἐξαλλάξω. Troad. 203. SYN. Ἀπαλλάττω, ἐναλλάττω, μεταλλάττω, μετὰβάλλω, διαφέρω, ἐξάμειβω.

¹ The two last syllables of Ὀδυσσεύς are scanned as one long.

² Ἄ, ᾶ, extra metrum est.

Ἐξάλλομαι, v. [exsilio,] to leap from, to leap down, to spring forward. Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλλμενος ἀνδρὰ βάλησθῃ. O. 571. SYN. Καθάλλομαι, εἰσάλλομαι, ἐκπηδάω.

Ἐξάλυκω, et ἐξάλω; v. Ἐξάλεύομαι.

Ἐξαρτάνω, f. τήσσομαι, 2. a. ἡμαρτῶν, v. [aberro,] to err widely, to act wrong. Ὅστ' εἰς τυράννοους ἀνδράς ἐξαρτάνειν. Med. 309. SYN. Ἀμαρτάνω, πλημμελέω, ἀπτογυγᾶνω, παρραλλάττω.

Ἐξαρτία, as, ἡ, subst. [frustratio,] disappointment, mistake, miscarriage. Καὶ μὴν ἴση νῶν ἔστιν ἡ ἔαρτία. Antig. 564. SYN. Ἀμαρτία, ἀμάρτημα.

Ἐξάρω, v. [meto, abscondo,] to reap, to cut off, to extirpate. Τὰ σπλάγχι' ἐφασκύν ἐξάρησασθαι βίῃ. Cycl. 236. SYN. Ἀπάρω, ἀποκόπτω, ἐκκαρπίζομαι, ἐξάνω, ἀφαιρέω.¹

Ἐξαμβλῶω, v. [(1) abortum facio; (2) obtundo,] to render abortive, to blunt, to weaken. Καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμένην, ὡς αὐτὴ λέγει. Androm. 356. SYN. Ἀμβλύνω, ἐξωθεῶ, διαφθείρω.

Ἐξαμβρῦσαι, Eumen. 928. (intactum relinquo, ut sanatu difficilior. Vid. Doctiss. Maltb.)

Ἐξάμειβω, v. [(1) immuto, (2) trajicio, (3) rependo,] (1) to exchange one place for another, to depart from, (2) to pass, (3) to repay. Τὸν ἀμφίζευκτὸν ἐξάμειψας. Pers. 135. SYN. Διᾶμειβόμεναι, ἐπᾶμειβόμεναι, ἐξαλλάσσω, ἀφίστημι, ἀντᾶμειβόμεναι, διᾶδεχόμεναι.

Ἐξάμέλω, f. ξω, v. [emulgeo,] to milk out, to milk. Οὐλοισὶν ἐξήμελξας εὐτράφες γάλα. Choëph. 885. SYN. Ἀμέλω, ἐκθλίβω, ἀπομάττωμαι, ἀποθλίβω.

Ἐξάμηχάνεω, v. [excogito,] to contrive, to extricate. Εἰ μή τί τούτων ἐξάμηχάνησόμεν. Heracl. 436.

Ἐξάμιλλᾶσθαι, v. [per contentionem exigo,] to outstrip a rival, to rival in harassing. Τίτες πόλιτων ἐξάμιλλῶνται σὲ γῆς; Orest. 425. SYN. Ἐξελαύνω, ἐκβάλω, ἐπιδιώκω.

Ἐξαμπεύω, v. [extraho,] to draw out. Χῶπως ποτ' ἐξαμπεύσομεν. Lysistr. 289. SYN. Ἀμπεύω, ἔλκω.

Ἐξάμυνῶμαι, v. [defendo, propulso,] to ward off, to deliver from. Πρὸβλήματ', αἰθὼν ἐξάμυνασθαι θεοῦ. Eur. Suppl. 219. SYN. Ἀπᾶμύνομαι, ἀμύνω.

Ἐξαναγκάζω, f. ᾶσω, v. [cogo,] to force out, to expel. Ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει. C. C. 1179. SYN. See Ἀναγκάζω.

Ἐξανάγω, v. [educuo,] to bring up out of. Ἀἶδου τ' ἐρεμνῶν ἐξἀνήγαγεν μύχων. Heracl. 219.

Ἐξανάδνμι, f. ὦσω, v. [emergo,] to emerge or be extricated from. Κύματὸς ἐξανάδνς, τὰ τ' ἐρεύγεταί ἡπειρόνδε. c. 438. SYN. Ἀνάδω, ἀνέρχομαι, ἐπιφαίνομαι.

Ἐξαναζέω, v. [ebullio,] to boil up. Τοίονδε τυφὸς ἐξαναζέσει χυλὸν. P. V. 378. SYN. Ἀναζέω, ἀναδίδωμι.

Ἐξαναίρεω, v. [aufero,] to raise up, to rear from. Ἡ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετό. Ion 269,

Ἐξαναλίσκω, f. λῶσω, v. [exhaurio, consumo,] to consume, to extirpate. Οὐπω θελοντὸς ἐξαναλῶσαι γένος. Agam. 661. SYN. Κατᾶναλίσκω, ἐκριζώω, ἐκπορθέω, ἐξἀλάπαζω, ἐξἀπόλλυμι.

Ἐξανᾶλῶω, ὦσω, v. [eripio, libero,] to rescue or deliver from. Ἀψεθελεῖς θᾶνᾶτοιο δόσηχέος ἐξανᾶλῶσαι. II. 442. SYN. Ἀνᾶλῶω, ἐλευθερῶω, ἐξἀνῆμι.

Ἐξανάπτω, v. [suspendo ad vel ex,] to hang out from. Ἀγκυρᾶν ἐξἀνήπτων οἱ δὲ κλίμακας. Iph. T. 1352. SYN. Ἀνάπτω, ἐξάπτω, ἐзартаω.

Ἐξαναρπάζω, f. ᾶσω et ἄξω, v. [abripio,] to carry off. Ἐρῶν ἐρῶσᾶν ὄχρετ' ἐξαναρπάσας. Iph. A. 75. SYN. Ἀναρπάζω, ἀφαρπάζω.

Ἐξανασπᾶω, f. σπᾶσω, v. [demolior,] to destroy, to tear up. Φέρων, μὸχλοῖσιν ἐξανασπᾶσας βίῃ. Phœn. 1150. SYN. Ἀνασπᾶω, ἐκριζώω, ἀπωθεῶ.

Ἐξαναστέφω, v. [corono,] to crown, to adorn. Κισσὺ κόμητην αὐτοῖς ἐξἀνέστειφον. Bacch. 1052. SYN. Ἀναστέφω.

¹ See note v. Ἀμᾶω.

- Ἐξάναστρέφω, v. [everto,] to overturn. Πρὸρριζᾷ φύρδην ἐξάνεστραπται βᾶθρων. Pers. 817. SYN. Ἀναστρέφω, ἀνατρέπω, ἀποσκευάζομαι.
- Ἐξανάτέλλω, v. [exorior,] to spring, to grow up. Τοῖς δὲ φουήεντος ἄφ' αἵματος ἐξανάτελλεν. Mosch. 2. 5. SYN. Ἀνατέλλω, ἐπανάτέλλω, φύομαι, ἐξάνιστάμαι.
- Ἐξᾶφανδόν, adv. [aperte, palam,] openly, plainly. Ἐρεῶ δὲ τοῖ ἐξᾶφανδόν. v. 48. SYN. See Ἀναφανδόν.
- Ἐξανδροῦμαι, v. [vir fio,] to grow out into man. Ἦδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενός. Phoen. 32.
- Ἐξαιεῖμι, v. [exeo,] to go out or proceed from. Ναῶν θ', αἱ δύνοντά καὶ οὐρανὸν ἐξαιόντᾳ. Theocr. 22. 8. SYN. Ἐξειμῖ, ἐξέρχομαι, ἐξαποβαίνω.
- Ἐξᾶνέμω, v. [irritum facio,] to spread out to the wind, to render vain. Ἐξηνέμωσέ τ᾿αὖ Ἀλεξάνδρου λῆχη. Helen. 32. SYN. Ξηραίνομαι.
- Ἐξᾶνέρχομαι, v. [prodeo alicunde,] to come up from. Γῆς ἐξᾶνελθὼν, καὶ φέρων σωτηρίαν. Troad. 755. SYN. Ἀνέρχομαι.
- Ἐξᾶνευρίσκω, v. [deprehendo, invenio,] to find out, to invent. Ὡ μῖσος, οἷᾱ καὶ ἄνευρίσκεῖς λέγειν; Philoct. 991. SYN. Ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω.
- Ἐξᾶνέχομαι, v. [sustineo,] to endure, to put up with. Ἡ τοὺς ἑμούς τις παῖδας ἐξᾶνέξεται. Androm. 200. SYN. Φέρω, ἄνέχομαι, ἔω.
- Ἐξᾶνέχω, f. ξω, v. [emineo, exsto,] to stand out from the ground, to be conspicuous. Ἡ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφᾶρηιὸς ἐξᾶνέχουσᾶν. Theocr. 22, 207. SYN. Ἐξέχω, ἀναφαίνομαι, ἄνέχω.
- Ἐξανθίω, v. [effloresco,] to put forth blossoms, to bloom, to burst forth. Ὑβρις γὰρ ἐξανθοῦς ἐκάρπωσέ στᾶχυν. Pers. 826.
- Ἐξανθίζω, v. [vestes diversicolores induo,] to dress in flowers or flower-colored garments. Αἱ καθήμιθ' ἐξηνθισμέναι; Lysistr. 42.
- Ἐξᾶνιήμι, v. [emitto,] to emit, to send forth, to produce, to throw away. Κεῖναι δέ, θύροισι ἐξᾶνιῖσαι χερῶν. Bacch. 751. Πανοίην εὐπρηστὸν αὐτὴν ἐξᾶνιῖσαι. Σ. 471. SYN. Ἀφῖημι, ἀναπέμπω, ἐκπέμπω, ἀνιήμι, ἀναδίδωμι.
- Ἐξᾶνίστημι, v. [(1) excito, subverto, (2) in med. v. excito me, surgo,] (1) to rouse, to raise up, to overturn, (2) to rise up. Εἰ μὲν πρῶτον ἐξᾶνισταίην ἑμῶν. Hec. 1147. SYN. Ἀνίστημι, ἀνέγειρω, μετεξᾶνίστημι.
- Ἐξᾶνοίγω, v. [aperio,] to open, to lay open. Εἴτ' ἐξᾶνοίγῃ μηχανὰς τὰς Σισύφου. Acharn. 391. SYN. Ἄνοιγω, διόίγω, ἐκφέρω, δηλώ.
- Ἐξαντλέω, v. [exhaurio, exantlo,] to pump out, to draw out, to exhaust. Μέλλων σ' ἐρωτᾶν ἥνικ' ἐξήντλεις στρατῷ. Eur. Suppl. 843. SYN. Ἐξᾶρῶ, ἐκμοχθῶ.
- Ἐξάνω, et ἐξάντω, f. ὦσω, v. [perficio,] to carry into effect, to dispatch, to mark out, to cause. Ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ' οὐκ ἐξήντων. Bacch. 1094. See also Troad. 234. SYN. Διᾶνῶ, κατάνω, τέλῶ, πληρῶ, ἐκπληρῶ, κατεργάζομαι, φθνέω.
- Ἐξαπαλλάττω, v. [libero,] to set free from, to save. Ἄλυτος ἀτης ἐξαπαλλαχθήσεται. Soph. Electr. 1008. SYN. Ἐξαλλάττω, ἀπολῶ, ἐξαπατύλλω, ἐξαπατάω, ἐξαπαφίσκω.
- Ἐξαπάτῶ, v. [decipio,] to deceive, to cajole. Ἐξηπατίθη δαίμνος βουλευμᾶσιν. Hipp. 1404. See also Acharn. 657. SYN. Ἀπατάω, διάκρούω, χλευάζω, φανακίζω, ἐκκοβαλκεύομαι, πᾶράλογίζομαι.
- Ἐξαπάτη, ης, ἡ, subst. [fallacia,] deceit. Παρθένους τ' ὄρους μειδήματ' ἑξάπτας τῆ. Hes. Theog. 205. SYN. See Ἀπάτη.
- Ἐξαπατύλλω, vid. Ἐξαπάτῶ.
- Ἐξαπάφω, et ἐξαπαφίσκω; v. Ἐξαπάτῶ.
- Ἐξαπείδω, v. [in conspectu non amplius video,] to lose sight of. Χρῶς βράχει στραφέντες, ἐξαπείδομεν. Œ. C. 1648.
- Ἐξαπναιός, α, ὄν, adj. [repentius,] sudden, unexpected. Γέντ' γὰρ ἐξᾶ-

¹ The first syllable of ἔημι, whether simple or in composition, is common in Homer, but generally if not always long in the Attic poets.

- πῖναϊά Πάνακρίδος ἔργα μέλισσης. Call. 1. 50. SYN. Αἰφνίδιός, ἀπροσδόκητος. Ἐξάπνης, adv. [derepente,] suddenly. Χρῆμυλος πέπλούτηκ' ἐξάπνης; οὐ πείθονται. Plut. 536. SYN. See Ἐξαίφνης.
- Ἐξάπλω, v. [expando,] to spread out. "Υπτίος ἐξήπλωτο, νέκρον δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθας. Batrach. 105. SYN. Ἐκτείνω, ἐκτάνω, ἐκπέταννυμι, διαπτύσσω.
- Ἐξάπθαινω, v. [descendo,] to dismount from, to disembark. "Αγχ' ὑδάτος γλυκέροιο καὶ ἐξάπεβησάν τ' αἰροί. μ. 306. SYN. Ἀπθβαίνω, κατὰβαίνω, ἐκβαίνω, ἐξάνειμι.
- Ἐξάποδίδωμαι, v. [abigo,] to drive away out of. Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξάποδίδωμαι. E. 764. SYN. Ἀποδίδω, ἀποδιδώκω, ἐξωθεῶ, ἐξελαύνω.
- Ἐξάποδύνω, v. [exuo,] to put off, to strip off. Εἰματὰ δ' ἐξάπενδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Κάλυψώ. e. 372. SYN. Ἀποδύνω, ἐκδύνω.
- Ἐξάπόλλυμι, v. [funditus perdo,] utterly to destroy. Ἐξάπολλος τὸν αἴτιον ἄρου. Choëph. 824. Ἀπόλλυμι, ἐξάποφθείρω, ἀποφθείρω.
- Ἐξάπονεῶμαι, v. [revertor,] to return from. Ὡδὲ διακρινθέντε μάχης ἐξαπνεῖσθαι. Υ. 212.
- Ἐξάπνιζω, f. ψω, v. [abluo,] to wash off. Τῷ ποδᾶς ἐξάπνιζεν, ὕδωρ δ' ἐνέχευάτο πονλῦ. τ. 387. SYN. Ἀπνίζω, ἐκνίπτω, κατάνιπτω.
- Ἐξάποζύνω, f. ὠνῶ, v. [exacuo,] to sharpen. "Ον φασγάνῃ τῷδ' ἐξάποζύνας ἄκρον. Cycl. 455. SYN. Ὀζύνω, ἐποζύνω.
- Ἐξάποδίνω, v. [punio, luo,] to avenge, to punish, to appease. Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξάποδίοις. Φ. 412. SYN. Ἀποδίνω, ἐκτίω, q. v.
- Ἐξάποφθείρω, f. ἐρῶ, v. [interimo,] utterly to destroy. Ἐγὼ δύστηνός ἐξάποφθερῶ. Trach. 715. SYN. See Ἐξάπόλλυμι.
- Ἐξάπτω, v. [adnecto,] to fasten to, to suspend from. Ἰκέτηριαν δὲ γονάσιν ἐξάπτω σέθεν. Iph. A. 1216. SYN. Ἀνάπτω, ἐφάπτω, ἐξαρτῶ, ἀποκρεμάννυμι.
- Ἐξάπωθεω, v. [abigo,] to drive away. Οὐτ' εἰσίωντας στρατόπεδ' ἐξάπώσατέ. Rhés. 807. SYN. Ἀπωθεῶ, ἀπελαύνω, ἐξελαύνω, ἐξωθεῶ.
- Ἐξάρπτω, f. ξω, v. [effringo,] to strike out,* to revile. Τὴν κιγκλιδ' ἐξήραξά, κανάχων μὲγά. Equit. 641. SYN. Διάρρήγνυμι, κατὰβάλλω, ἐκβάλλω, ἐκκρούω, ἐκπλήσσω, λοιδορῶ.
- Ἐξαργέω, v. [otiosus sum, per negligentiam omitto,] to be idle or inactive, to be passed by through negligence. Οὐκ ἐτ' ἐξαργούμενά. Philoct. 555.
- Ἐξάργματά, ων, τὰ, subst. [primitiæ, in l. c. membra exteriora,] "the first fruits or offerings to the dead, i. e. the limbs of a person slain, and offered up as the means of appeasing his manes." Dr. Jones. "Ηρως δ' Αἰσωνίδης ἐξάργματὰ τὰμνὲ θανόντος. Apoll. 4. 478. SYN. Ἀπαργμάτὰ, ἀκρωτήριά.
- Ἐξαρκέω, f. ἔσω, v. [sufficio,] to suffice, to satisfy. Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος. Cē. C. 1116. SYN. Ἀρκέω, ἐπαρκέω, ἀρεσκόμαι, πληρῶφθρῶ.
- Ἐξαρκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sufficiens,] sufficient. Σπυδῆς, ἐγὼ δὲ τάνδον ἐξαρκῆτιθῶ. Trach. 338. SYN. Ἀρκίος.
- Ἐξαρκούντως, adv. [sufficienter,] sufficiently. Ἐξαρκούντως ἄλλ' ἔμβα. Ran. 377. SYN. Ἀρκούντως, ἱκάνως.
- Ἐξαρνεῶμαι, v. [denego,] to deny. Κήρυσσ' ἅπασιν οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα. Androm. 436. SYN. Ἀρνεῶμαι, ἐξαρνὸς εἰμί.
- Ἐξαρνητικός, ἡ, ὄν, adj. [negativus,] disposed to dispute. Νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἐξαρνητικός. Nub. 1172.
- Ἐξαρνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui denegat,] one who positively denies. Νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἐξαρνὸς εἶναι διάνοει; Nub. 1230.
- Ἐξαρπάζω, f. ἄζω et ἄσω, v. [eripio,] to snatch from or away. Ἐξαρπάσας ὁδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίῃ. Iph. A. 315. SYN. Ἀφαρπάζω, ἀφαιρέωμαι.
- Ἐξαρτᾶμαι, v. [dependeo,] to hang down from. Τὶ δρᾶς; βιάζει χερὸς ἐξαρτωμένη; Hipp. 325. SYN. Ἀπαρτᾶμαι, ἐξάπτωμαι, ἐκκρεμᾶμαι.
- Ἐξαρτῶ, v. [apparo,] to arrange, to prepare. Καὶ τάνδον ἐξαρτυε. πολλὰ τοι γυνή. Eur. Electr. 422. SYN. Κάραρτῶ, ἐξαρτίζω, καταρτίζω.

¹ The second syllable is here made long because the metrical ictus falls upon it.

- Ἐξαρχός, ον, ὁ, adj. et subst. [qui aliquid incipit, auctor,] a leader, a beginner. Ὁ δ' ἔξαρχος Βρομίῳ, εἰοῖ. Bacch. 141. SYN. Ἀρχός, ἡγεμὼν, ἐπιστάτης, ἀρχηγός.
- Ἐξάρχω, f. ἔω, v. [incipio, auspicor,] to begin, to take the lead in, to move, to propose. Βουλὰς τ' ἑξάρχων ἀγάθος, πύλεμόν τε κόρυσσων. B. 273.
- Ἐάσκειω, v. [(1) exerceo, (2) orno,] to exercise, to arrange, to adorn. Ξανθὸν κῆτόπτρῳ πλοκάμυν ἐξήσκεις κόμης. Eur. Electr. 1071.
- Ἐξᾱτιμάζω, f. ᾱσω, v. [infamia noto,] to dishonor greatly, to dishonor. Καὶ μὴ ἑᾱτιμάζειν, εἰ τυφλοῦ πατρὸς. C. C. 1378. SYN. Ἀτιμάζω, κατᾱφρόνέω.
- Ἐξανγίης, εὖς, ὅ et ἡ, adj. [splendens,] blazing forth, dazzling. Πώλων ἐκλήῃ, χιὼνὸς ἐξανγεστέρων. Rhcs. 303. SYN. Λαμπρὸς, λευκός.
- Ἐξανδᾶω, v. [eloquor,] to speak out. Ἐξανδα, μὴ κεῖθε νόῳ, ἵνα εἰδῶμεν ἄμφω. A. 363. SYN. Ἐξεῖπον, ἐξένηπω, ἐξέρρω, ἐκφωνέω, λέγω.
- Ἐξαῦτις, et ἐξαῦθις, adv. [statim,] immediately. Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν. A. 223. SYN. Πᾶρᾱχρημᾶ, εὐθὺς, παρὰντικᾶ.
- Ἐξαντῶμῶλω, v. [transfugio,] to become a runaway, to desert. Ἐξαντῶμῶλῳ πρὸς ὑμᾶς. Nub. 1102. SYN. Ἀντῶμῶλω, διάφειγῳ.
- Ἐξανχέω, v. [glorior, exspecto,] to boast of, to avow; to expect. Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξήνχον ἐγώ. Philoct. 869.
- Ἐξᾱφαιρέωμαι, v. [aufero. Vid. Damm. Them. Ἐξᾱφέλω.] to take away. Δαίμων ὃ σὸς τὲ κάμὸς ἐξᾱφέλειτῶ. Soph. Electr. 1163. SYN. Ἀφαιρέω, ἐξαιρέωμαι.
- Ἐξᾱφίημι, v. [dimitto, libero,] to send away from, to remove from. Ἀλλ' ἐξᾱφείται τοῦδε γ', ὥς ἐγὼ κλύω. Trach. 72. SYN. Ἀφίημι, ἀπαλλάττω.
- Ἐξᾱφρίζω, v. [despumo,] to foam out. Πρὶν αἱμάτων ἐξᾱφρίζεσθαι μὲνός. Agam. 1034. SYN. Ἀπᾱφρίζω.
- Ἐξᾱφῶω, f. ῶσω, v. [exhaurio,] to pour out. Οἶνον δὲ φθινῦθουσιν ὑπέρβιζιν ἐξᾱφῶοντες. ξ. 95. SYN. Ἐξᾱρῶω, ἐξαντλέω.
- Ἐξείρω, med. v. ἐξεγείρομαι, et ἐξεγρόμαι, v. [(1) excito, (2) surgo,] (1) to raise up, (2) to awake. Εὐδοντ' ἂν ἐξεγείρῃ τὸν Ἀγάμεμνόνος. Eur. Electr. 41. See also Orest. 1545. and Theocr. 24. 21.
- Ἐξέδω, f. ἐδῶμαι, v. [exedo,] to eat up. Ἐξεδεταί σου τοῦψον, ὅταν τυποῦ ἄλλῳσέ χάσκης. Equit. 1029. SYN. Ἐξέσθιω, ἐδῶμαι, κατᾱβίβρωσκω.
- Ἐξέδρα, as, ἡ, subst. [locus in quo frequentes sedes, exedra,] a seat at the outside of a portico, a piazza. Τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισιν, τοὺς δ'. Orest. 1451.
- Ἐξέδρως, ου, ὅ et ἡ, adj. [a sede et domicilio absens,] from one's seat, from home, out. Λόγοι παράλλασσοντες ἐξέδροι φρένων. Hipp. 939. SYN. Ἀνάστατος, ἐκτόπιος, τηλωπός.
- Ἐξειδημι, perf. ἐξοιδᾶ, particip. εἰδὼς, præterpluperf. ἦδειν, v. [perspicio,] to see plainly, to understand fully. Αἰσχρὸν, τὰ μὲν σὲ θεῖα πάντ' ἐξειδέναι. Helen. 921. SYN. Ἐξέπιστάμαι, ἀκριβῶς γινώσκω, ἐπιγινώσκω.
- Ἐξείης, poet. pro ἐξῆς, adv. [deinceps, in ordine,] in regular order. Πάσας ἐξείης πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτό. Z. 241. SYN. See Ἐξῆς and Ἐνσχέρω.
- Ἐξεῖκάω, v. [adsumulo,] to assimilate, to make like. Μορφῆς τυπωμα, στέρνῃ τ' ἐξήκασμένῃ. Phoen. 164. SYN. Εἰκάω, ἐξομοῶω, ἐκμάτω.
- Ἐξειλῶω, v. [evolvo,] to roll out, to unfold. Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω. Theocr. 24. 17. SYN. Ἐκπτύσσω.
- Ἐξειμι, v. [egrediar,] will go out. Ἐξειμι γαίης, φιλᾱτων παιδων φόνων. Med. 791. (See also ψ. 370.) SYN. See Ἐξέρχομαι.
- Ἐξείπω, v. [enuncio,] to speak out, to declare. Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγάμεμνόνι ποιμὲνί λαῶν. Ω. 654. SYN. See Ἐξανδᾶω.
- Ἐξείργω, f. ἔω, v. [excludo,] to exclude, to expel. Χωροῦσι καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος. Androm. 176. SYN. Ἀπείργω, κωλύω, ἀφαιρέωμαι, ἀντρέπω.
- Ἐξείρω, v. [exsero, eximo,] to put out, to pull out. Τὴν γλωττᾱν ἐξείραντες αὐτοῦ. Equit. 378. SYN. Ἐέλκω, ἀνασπᾶω, ἐκωθεῶ.
- Ἐξελαύνω, et ἐξελάω, f. ἐλάω, Attice ἐλῶ, v. [expello, abigo,] to drive out, to banish. Ἦν ἐξελαύνῃ, ξυμφῶρᾶ μ' ἀμήχανός. Med. 393. SYN. Ἀπελαύνω ἐξείργω, ἐξορίζω, φύγαδέω, ἀπωθεῶ, ἀποτρέπω.

- Ἐξέλέγχω, f. ξω, v. [redarguo,] to detect clearly, to reprove, to disclose. Ἐξέλεγχειν μακροτέρως. Nem. 10. 85. SYN. Ἐλέγχω, κατέλεγχω, κατάλαμβάνω, ἐκνικάω, ἀντιλέγω.
- Ἐξέλευθεροσθῆναι, v. [libere vel procaciter loquor,] to give licence to the tongue. Θαρσῶν ὑβρίζεις, κάξελευθεροσθῆναι. Aj. Fl. 1275. SYN. See Ἐλευθεροσθῆναι.
- Ἐξελίσσω, f. ξω, v. [(1) evolvere, explico, (2) subduco e pugna,] to unfold, to explain; to order a counter-march, to move. Κάλλιστον ἵχνης ἐξελίσσουσιν πόδος. Troad. 3. SYN. Ἀνελίσσω, ἐξειλῶ, ἐξωθῶ, κινῶ.
- Ἐξεκτεῖν, α, ὄν, adj. verb. ab ἐξέλκω, [extrahendus,] must be dragged up. Ὅμως δὲ πρὸς γὰρ τοὺς φίλους ἐξεκτεῖν. Eur. Electr. 491.
- Ἐξεκκῶ, et ἐξέλκω, v. [extraho, eripio,] to draw out, to extract, to seduce. Ἄλλ', εἰπὲρ ἐπιθύμειτέ τήνδ' ἐξεκκῶσαι. Pax 508. See also Hec. 542. SYN. Ἀφέλκω, ἐξαίρω, ἐξέρῶ, ἐξείρω.
- Ἐξέμειω, f. ἔσω, v. [evomo,] to vomit forth. Ἡ τοῖ ὄγ' ἐξέμεισε, λῆβης ὡς ἐν πύρρι πολλῷ. μ. 237. SYN. Ἀπέμειω, ἐκκένῳμαι.
- Ἐξεμπάλλω, f. ἦσω, v. [divendo,] to sell off, to dispose of, to betray. See Ἐκφορτίζομαι. SYN. See Ἐμπάλλω.
- Ἐξεναιρῶ, v. [interficio,] to kill. Κύκνον τ' ἐξεναιρεῖν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι. Hes. Sc. 329. SYN. See Ἐναιρῶ.
- Ἐξενάριζω, f. ξω, v. [occisum armis spolio; occido,] to strip the dead of their arms, to kill. Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὺν τὲ καὶ Ἀντιφῶν ἐξενάριζων. A. 101. SYN. See Ἐνάριζω.
- Ἐξενέπω, v. [eloquor,] to proclaim. Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν. Nem. 4. 53. SYN. See Ἐννέπω.
- Ἐξεπάδω, v. [incantationibus permulceo,] to soften by charms. Φίλων ἐπφοδαῖς ἐξεπάδοντα φύσιν. C. C. 1194. SYN. Κατάπραυνω, ἐκπραύνω.
- Ἐξεπαίρω, f. ἀρῶ, v. [extollo, excito,] to instigate. Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναικῶς ἐξεπαίρωνσιν δόλω. Lysistr. 624. SYN. Ἐπαίρω, παροξύνω, ἐπισπέρχω, προτρέπω, πείθω.
- Ἐξεπεύχομαι, v. [glorior,] to boast publicly. Καὶ δόντι δοῦναι, κάξεπέυχασθαι βροτῶν. Philoct. 667. SYN. See Ἐπεύχομαι.
- Ἐξεπτόλῃσσω, v. [percello,] to alarm. Ἐς θαῦμ' ἔσῃει κάξεπτόλῃσται, σάφῶς. Dan. 36.
- Ἐξεπίστανται, v. [probe novi,] to know thoroughly. Οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίστανται. Alcest. 800. SYN. Ἐπίστανται, εὖ γινώσκω, ἐμπίρως ἔχω, ἐξοιδά.
- Ἐξεπίτηδες, adv. [ex industria,] on purpose, expressly. Οὐκοῦν δικαστὴς ἐξεπίτηδες ἢ πόλιν. Plut. 917. SYN. Ἐπίτηδες.
- Ἐξερῶ, f. ἄσω, v. [humi effundo,] to pour out. Τοὺς λίθους νῦν μοι χαμάδι πρώτων ἐξερᾶστέ. Acharn. 340. SYN. Ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω, ἐκκένῳμαι.
- Ἐξεργάζομαι, v. [perficio, conficio,] to work out, to despatch. Τοιαῦθ' ὁ πλήμων πόλεμὸς ἐξεργάζεται. Eur. Suppl. 130. SYN. Ἀπεργάζομαι, κατεργάζομαι, ἐπιτέλῶ, διάπραττομαι, ἐκπῶνῳ, τολύπειῳ, ἐξασκῶ.
- Ἐξερεῖνω, v. [perquiro,] to ask of, to seek out or after. Ὀρμαιν', ἢ ἀπ' αὐθεντὸς φίλον πῶσιν ἐξερεῖνοι. ψ. 86. SYN. Ἐξέρῳ, ἀνερῳτάω, ἐξερυνῶ, ἐξερῳτάω.
- Ἐξερεθίζω, v. [irrito,] to irritate greatly. Πὰρ αἰσᾶν ἐξερεθίζων. Pyth. 8. 15. SYN. See Ἐρεθίζω.
- Ἐξερείπω, v. [everto: "item procido." Damni,] to overturn, to fall off. Ζεύ-γλης ἐξερίπουσά παρὰ Ζῷον ἀμφότεροισι. P. 440. SYN. Ἐκρίπτω, ἐρείπω.
- Ἐξερευνῶ, v. [pervestigo,] to search out, to examine. Ἄλλ' ἐξερευνᾷν νῦν δὲ γ' ἐπικύρῳ τ' ἐγώ. C. R. 258. SYN. Ἀνερυνῶ, διερευνῶ, ἐξετάζω, ἐξερεῖνω.
- Ἐξερῶ, et ἐξέρῳμαι, v. [percontor,] to speak out, to declare, to ask of. Ὡδὲ γὰρ ἐξέρῳ, τὸ δὲ καὶ τέλεσμένον ἔσται. A. 212. See also Y. 15. SYN. Ἐξ-ανῶ, ἐξεννέπω, ἐξερεῖνω.
- Ἐξερημῶ, v. [desolo,] to abandon, to bring desolation upon. Λάβρον δρᾶκον τὸς ἐξερημῶσας γένυν. Herc. F. 253. SYN. See Ἐρημῶ.

- Ἐξερῖνάζω, v. [maturum et aptum rebus agendis reddo,] to train up. Ἐς βρωσίν, ἄλλους ἐξερῖνάζεις λόγῳ. Soph. fr. Helen.
- Ἐξεριστής, οὔ, ὁ, subst. [litigator,] a litigious person. Οὐδ' ἐξεριστής τῶν λόγων, ὅθεν βάρυς. Eur. Suppl. 904. SYN. Ἐριστής, φίλονεικός, ἀντιλόγος, ἀντιδικός.
- Ἐξέρπω, v. [prorero, tarde protraho,] to creep out, to drag along slowly. Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κόρινθοι. Nub. 710. SYN. Ἄνέρπω, ἀφέρπω, ἐξέρχουμαι, βαδίζω.
- Ἐξέρρω, v. [discedo,] to go, to vanish; imper. begone. Ἐξέρρῃ γαίης τῆσδ' ὄσον τάχος φύγῃς. Hipp. 973.
- Ἐξέρυκω, v. [averto, prohibeo,] to draw away, to prevent. Κείνων κακ' ἐξήρυκε βουλευὼν σφῶς. Philoct. 428. SYN. See Ἐρύκω.
- Ἐξέρυω, et Ion. ποῖτ. ἐξεῖρυω, v. [extraho,] to extract, to pull out. Ρυμοῦ ἐξέρυοι, ἧ ἐκφεροῖ ὑψὸς αἰέρας. K. 503. See also Ψ. 870. SYN. Ἐξέλκω, ἐξάρυω, ἀφάνιζω.
- Ἐξέρχουμαι, ἐλεύσομαι, v. [egredior, advenio,] to go out, to proceed to. Μήτ' εἰς χερῶν ἀμιλλᾶν ἐξέλθης ἐμοί. Hec. 226. SYN. Ἐξείμι, ἐκμῶλω, ἐκπορεύουμαι, ἐκβαίνω, ἐπέρχουμαι.
- Ἐξέρωω, v. [decedo, excedo,] to slip out or aside, to withdraw. Ὡς εἰπὼν, μέσσης ἐξηρώησέ κ' ἐλεύθου. Theocr. 25. 189. SYN. Ἀπέρωω, ἀπέρχουμαι (q. v.), ἐξήκω.
- Ἐξερῶτάω, v. [percontor,] to ask of or from. Ἄλλ' ἐξερῶτα' μηδὲν ἐνδὲς λίπης. Phoen. 396.
- Ἐξέσθω, v. [exedo,] to eat out, to devour. Λιχῆνᾶς ἐξέσθοντᾶς ἀρχαίαν φύσιν. Choëph. 275. SYN. Ἄνεσθίω, ἐξεδῶμαι, καῖεδω.
- Ἐξέσσια, as, ἡ, subst. [legatio publica,] a delegation, an embassy. Τῶν ἐνέκ' ἐξεσσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς. Φ. 20. SYN. Πρεσβεία.
- Ἐξεστὶ, verb. impers. [licet,] it is lawful or allowable. Ἐξεστὶν αἱ γὰρ συγγενεῖς ὁμιλῖαι. Troad. 51.
- Ἐξετάζω, v. [examino,] to inquire, to examine, to investigate, to prove. Ἐγγὺς πάρεστὸς ἐξετάζεσθαι φίλος. Alcest. 1030. SYN. Δοκίμάζω, ἐξερευνᾶω, ἐπιζητῶ, ἐξευρίσκω.
- Ἐξετάσις, ἔως, ἡ, subst. [exquisitio, examen,] investigation, review, proof. Ἐξετάσιν τοῦ Φωκέως, ἀπὸς ἐλέγχει. Call. Ep. 62.
- Ἐξέτης, ἔως, adj. [sexennis,] six years old, of six years. Οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντ' ἐπιθόμενός. Nub. 860.
- Ἐξέτι τοῦ, adv. [ex illo tempore,] ever since. Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διὸς γένεσ, Βρισηΐδα κόυρη. I. 106.
- Ἐξευλάβεσθαι, v. [vereor, caveo,] to be cautious of, to fear. Ἐξευλαβούνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔρην. Androm. 643.
- Ἐξευμᾶρίζω, v. [rem facilem reddo,] to render easy, to alleviate. Ἐξευμᾶρίζει, πρέσβυ; πρὸς σέ γάρ βλέπω. Herc. F. 81. SYN. Εὐμᾶρίζω, ἐξημέρω, ἐκπραύνω.
- Ἐξευρήμα, ἄτος, τὸ, subst. [solers inventum,] a clever discovery. Κρεόντος, ἡ σοῦ, ταῦτ' ἀξευρήματ'· Ὄ. R. 386.
- Ἐξευρίσκω, v. [invenio, excogito,] to find out, to invent, to discover. Ἐξευρὲ μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν. Alcest. 224. SYN. Εὐρίσκω, ἀνευρίσκω, κατάλαμβάνω.
- Ἐξευτρεπίζω, v. [apparo,] to manage well. Ἐξευτρεπίζειν, εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ. Eur. Electr. 75. SYN. Εὐτρεπίζω.
- Ἐξεύχουμαι, v. [glorior,] to boast openly, to relate exultingly. Τοῖσι μὲν ἐξεύχῃ, ἐν ᾧ-στέϊ. Olymp. 13. 85.
- Ἐξεφίμαι, v. [mando,] to enjoin. Ἐκεῖνον εἰργεῖν Τεῦκρός ἐξεφίεται. Aj. Fl. 806.
- Ἐξέχω, v. [eminco, exsto,] to rise, to overtop, to excel. Καὶ ταῦτ' αὖ μὲν νῦν εὐλόγως, ἦν ἐξεχῇ. Vesp. 771. SYN. Ἄνεχω, ἀπάτ' ἄλλω, ἀναφαίνουμαι.
- Ἐξηβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pubertatem excessit,] one who has passed the age of young men. Ἡβης ἄκμαιος καὶ τὸν ἐξηβον χροῶν. Sept. Theb. 12. SYN. Πᾶρηβός.

- Ἐξηγῶμαι**, v. [præoe,] to preside over, to lead, to command, to conduct, to explain, to interpret. Λέξειν, ἢ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο. Iph. A. 529. SYN. Ἐγῶμαι, ἄρχω, ἐξάγω, ἐκδηλώω.
- Ἐξηκεστίδης**, ου, ὁ, P. N. [Execestides,] a sycophant and vagabond, satirized by Aristophanes.¹ Οὐδ' ἂν, μὰ Δῖα γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης. Aves 11.
- Ἐξήκοντά**, adj. indecl. [sexaginta,] sixty. Ἐξήκοντά νῆας ὁ Θησεύς. Iph. A. 248.
- Ἐξήκω**, f. ξω, v. [pervenio,] to arrive at, to travel through. "Ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν. Soph. Electr. 1318. SYN. Πόρευσθαι, ἐξέρχομαι, παρέρχομαι, ἐξάνυττω.
- Ἐξήλατός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ductus malleo, lamina inductus. Vid. Damm.] beaten out, embossed, plated. Καλὴν, χαλκείν, ἐξήλατόν· ἦν ἄρ' χαλκεύς. M. 295.
- Ἐξήμαρ**, adv. [per sex dies,] for six days. Ἐξήμαρ μὲν ὁμως πλεῖστον νύκτας τε καὶ ἡμέρας. κ. 80.
- Ἐξημέρως**, v. [mansuefacio,] to render completely tame. Ἐξημέρωςας, θεῶν² ἀνέστησεν μόνος. Herc. F. 848. SYN. See Ἡμέρως.
- Ἐξημοιβός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [mutatorius,] fitted for exchange. Εἰματα' ἐξημοιβά, λυετρά τ' ἑορμαὶ καὶ εὐναί. θ. 249.
- Ἐξηπέρῳ**, v. [circumvenio,] to circumvent, to cheat, to cajole. Κάξηπέρῳ-πεῖναι, καὶ φίλειν καὶ μὴ φίλειν. Lysistr. 840. SYN. See Ἡπέρῳ.
- Ἐξῆς**, adv. [deinceps, in ordine,] next, in order. Ἐξῆς καθησὶ δευρὸς μοῦ πύδδς, τεκνόν. Iph. A. 627. SYN. Ἐξείης, ἐφεξῆς, καθεξῆς, μετὰ ταυτά, ἐκ τούτου.
- Ἐξιδίω**, v. [exsudo, liquidum stercus emitto,] to sweat through, &c. Οὐκ ἂν ἐξιδίωσιν εἰς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτειρό. Aves 792. SYN. Ἐκτιλῶ, ἀπὸπάττω.
- Ἐξιδρόω**, f. ύω, v. [depono, colloco,] to set down, to station. Στήσων μὲ καξίδρουσόν, ὡς πύθωμέθα. C. C. 11. SYN. Ἐνιδρόω.
- Ἐξίημι**, v. [emitto, dimitto,] to send out or away, to expand, to remove. "Ὅταν στρατεύμ' Ἀργείων ἐξίη³ κάλως. Troad. 94. SYN. Ἐπεξίημι, ἀπὸτίθημι, ἐκβάλλω.
- Ἐξιθύνω**, f. ύνω, v. [dirigo,] to make out straight, to rule. Ἄλλ' ὥστε στάθμη δορὺ νήϊον ἐξιθύνει. O. 410. SYN. See Ἰθύνω.
- Ἐξικέτευω**, v. [supplico,] to obtain a request, to petition. Ἐξικέτευε τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγών. C. R. 760. SYN. Κάθικέτευω, ἐξαιτέομαι, κατὰδεύομαι, κατὰ-πείθω.
- Ἐξικμάζω**, v. ["*proprie exsiccō, hic valet, præsentiū insistere, considerare, commemorare.*" Brunck.] to consider. Οὐκ ἐξικμάζω, καὶ λογιζόμαι κακὰ; Androm. 405.
- Ἐξικνέομαι**, 2 aor. ἔκνην, v. [pervenio, evenio,] to come out, to arrive at. Οὐκ ἐξικνούμαι Μαινάδων ὅποι μύθων. Bacch. 1049. SYN. Ἀφίκνέομαι.
- Ἐξίπῳ**, v. [comprimo, opprimo,] to oppress, to bruise. Ὡς ἐμοῦ γὰρ τῷ ξύλῳ τὸν ὦμον ἐξίπώκατόν. Lysistr. 291.
- Ἐξίπτειμι**, f. πτήσομαι, 2 aor. ἔπτην, v. [avolo,] to fly away from. Ἐξέπταρ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρὸνόν. Eur. Electr. 944.
- Ἐξίσω**, v. [adæquo,] to make equal with. Ἐξίσωσαι τοὺς πόλιτας κάφελεῖν τὰ δειματά. Ran. 688. SYN. Ἀνίσω, ἰσώω.
- Ἐξίστημι**, f. ἐκστήσω, v. [(1) de loco demoveo; (2) mente alieno,] to remove, to turn aside, to alarm, to confound. Τισώμεθ' αὐτόν· πρῶτ' δ' ἐκστησον φρέ-νων. Bacch. 838. SYN. (med. v.) Ἀφίστάμαι, μεθίστάμαι, ἐκπλήττομαι, δια-φθείρομαι, ἀμανδύομαι, μαίνομαι.
- Ἐξιστῶ**, v. [exquiro,] to search out, to trace. Ἐξιστῶρουν νιν, μητὲρ' εἰ κτείνειν μὲ χρή. Orest. 283. SYN. Ἀνιστῶ, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ, μανθάνω.
- Ἐξισωτέος**, α, ύν, adj. verb. [adæquandus,] must be equally granted. Εἰ καὶ τύραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν. C. R. 408.

¹ See Brunck's note, Aves 1527.² Θεῶν is here scanned as a monosyllable.³ On the quantity of the antepenult. of Ἐξίημι see Ἰημι.

- Ἐξίχνεύω, et ἐξίχνοσκοπέω, v. [investigo,] to trace out. Ἀλλ' ἐξίχνεύουσιν σε, κὰν θελῃς λάθρα. Bacch. 805. See also Aj. Fl. 997. SYN. Ιχνοσκοπέω, ἵχνεύω, ἐξέρευνᾶω, ἀναζητῶ.
- Ἐξμεδίμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sex medimnos capiens,] containing six medimni, or about twelve bushels. Ἐξμεδίμνον κυψέλην ἀπωλέσῃαν. Pax 631.
- Ἐζογκᾶω, v. [(1) tumidum reddo, (2) tumulum extruo,] to swell out, to extol, to pile up a tumulus or grave, to bury. Φεύγων, τράπεζαις ὅστις ἐζόγκοιτ' ἄγαν. Eur. Suppl. 874. SYN. Ὀγκᾶω, κατὰχώννυμι, κάλυπτω, θάπτω, ὑψῶ.
- Ἐζόγκωμᾶ, ἄτῃς, τὸ, subst. [tumor, tumulus,] a swelling, a tomb. Θυσίαισι λαῖνοισι τ' ἐζογκώμασσι. Herc. F. 1332. SYN. Χωμᾶ, τύμβος.
- Ἐζῶδᾶω, v. [viatico instruo; venundo,] to supply provisions for a journey, to sell. Μὴ τὰδ' ἐζῶδᾶν ἐγώ. Cycl. 267. SYN. Ἐξεμπόλᾶω, ἐκπῶρεῦμαι.
- Ἐξοδοιπῶρῶ, v. [exeo foras,] to go out from, to travel abroad. Πρῖν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπῶρῶν στῆγης. Soph. Electr. 20. SYN. Ἐξέρχῶμαι.
- Ἐξόδος, ου, ἡ, subst. [egressio, finis, mors,] a departure, an outlet, an end, death. Καλλιδόνες τ' ἄρ' εἰσῶδοι τῶν ἐξῶδων. Herc. F. 622. SYN. Ἐκβάσις, τέλος, θανάτῃς.
- Ἐξοδύνᾶμαι, v. [dolore irritor,] to be tormented with pain. Τόρνευ', ἔλκε, μή σ' ἐξοδύνῃθεις. Cycl. 655.
- Ἐξόζω, v. [oleo,] to give out a strong smell. Καὶ κἄκον ἐξόσδεis, ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή μὲ μῶλόνῃς. Theocr. 20. 10. SYN. See Ὄζω.
- Ἐξοιδέω, v. [extumesco,] to swell out. Πληγαῖς πρῶσσωπον φάλακρῶν ἐξωδηκτόᾶ. Cycl. 227. SYN. Οἰδέω, ἐζογκᾶμαι.
- Ἐξοικησίμω, ου, ὁ et ἡ, adj. [habitabilis,] habitable. Ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικησίμω. Ae. C. 27. SYN. Ἐνοικησίμω, οἰκητὸς.
- Ἐξοικίζω, v. [domo ejicio,] to eject from home, to clear of. Καὶ Λῆμνὸν ἄρδην ἀρσένων ἐξέκισάν. Hec. 875. SYN. Ἐξόριζω, ἐκβάλλω, φύγαδεύω, μετ-οικίζομαι.
- Ἐξοικῶδῶμαι, v. [inceptum ædificiuni perficio,] to finish a building. Ἐξοικῶδῶμαι σοι τὸ τεῖχος. Aves 1124.
- Ἐξοιμῶζω, v. [ejulo,] to utter doleful cries. Ὁ δ' εὐθὺς ἐξέφωξεν οἰμωγὰς λυγράς. Aj. Fl. 317. SYN. See Οἰμῶζω.
- Ἐξοινῶμαι, v. [vino lymphor,] to be intoxicated with wine. Τερπνῶς νῖν εἰσῶδοιμ' ἂν ἐξοινωμένας. Bacch. 802. SYN. See Οἰνῶω.
- Ἐξοιχνέω, et ἐξοίχῶμαι, v. [egredior,] to go out. Ἀνδρῆς ἐξοιχνεῦσσι σὺν ἵπποι-σιν καὶ ὄχεσφιν. I. 384. See also Z. 379.
- Ἐξόκᾶλλω, v. [impingo,] to drive out, to precipitate into. Ὁ τῷ πλοῦτῳ ἐξώ-κειλε τὸν κεκτημένον. Menand.
- Ἐξόλισθαίνω, 2 aor. ὠλισθῶν et ὠλίσθάνων, v. [elabor,] to slip out, to escape from. Ὅπως σιδηρὸς ἐξόλισθάνοι μᾶτην. Phœn. 1398. SYN. Ἐκπίπτω, ἀπο-λίσθάνω, ὀλισθαίνω.
- Ἐξόλλυμι, f. ὀλέσω, Attice ὀλῶ, v. [penitus perdo,] to destroy utterly. Ἐγὼ δὲ Κύπρην, ἥπερ ἐξόλλυσί με. Hipp. 722. SYN. See Ἀπόλλυμι.
- Ἐξολαλύζω, v. [exululo,] to utter a loud cry. Δεινὸν δ' ἐξόλaluξε, δρᾶμῶν δ' ἡγυγίε μνεσσίιν. Batrach. 100. SYN. See Ὀλαλύζω.
- Ἐξομιλέω, v. [consuetudinem habeo,] to associate with, to crowd around. Οὐ κἀλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στράτοῦ. Iph. A. 735. SYN. See Ὀμιλέω.
- Ἐξομιλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [abhorrens a consuetudine,] unusual. Ἐξων γὰρ ἐξομιλὸς ἦδε τις βᾶσις. Trach. 966. SYN. Δυσόμιλὸς, ἀπὸτρώπῃς, ξένος.
- Ἐξομμάτω, v. [oculus effodio; oculatum reddo,] to take out or open the eyes; to render quick-sighted. Ἐξομμάτῳται, καὶ λελάμπρυνται κόρας. Plut. 635. SYN. Ὀμμάτω, ἐκτύφλω.
- Ἐξόμνυμι, f. ἐξόμῳμαι, v. [abjuro,] to deny on oath. Φήσεις μετ'ασχεῖν, ἢ ἐξομῇ τὸ μὴ εἶδέναι;¹ Antig. 541. SYN. Ἀπαγορεύω, ἀρνέομαι.
- Ἐξομόθεν, adv. [ex eodem loco,] from the same place. Ἐξομόθεν πεφύωτας ὁ

¹ Μὴ εἶδέναι is here scanned as a crotic.

μὲν φύλης, ὃ δ' ἐλαίης. ε. 477. SYN. See Ὀμοθῆν.

Ἐξομοῖω, v. [simile efficio,] to make like, to assimilate. "Ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν. Androm. 354. SYN. Ὀμοιοῶ.

Ἐξομόργνυμι, f. ὁμόρξω, v. [abstergo,] to wipe off. Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. Bacch. 340. SYN. Ὀμόργνυμι, ἀπομόργνυμι, ἀπομάττω, ἐκμάττωμαι.

Ἐξονεΐδιζω, ἴσω, Attice ἰῶ, v. [probris incesso,] to reproach. Κἄλόν γ' ἐ μοι τοῦνειδὸς ἐξονεΐδισας. Iph. A. 305. SYN. See Ὀνεΐδιζω.

Ἐξονόμαζω, et ἐξονόμαίνω, v. [nomine voco,] to name, to accost by name. Χεῖρ' τ' ἐ μιν κἄτερ' ἐξεν, ἔπος τ' ἐφ' αὐτ', ἐκ τ' ὄνομαζεν. H. 108. See also ε. 66. SYN. See Ὀνόμαζω.

Ἐξονόμακλήδην, adv. [nominatim,] expressly, by name. Ἐξονόμακλήδην ὄνόμαζων ἄνδρά ἐκαστὸν. X. 415. SYN. See Ὀνόμακλήδην.

Ἐξοπίθεῖν, ἐξοπισθεῖ, et ἐξοπίσω, adv. [a tergo, retrorsum,] Πρόσω γὰρ κἄτερ' ἐκνῆ, τὸ δ' ἐξοπίθεν δόρυ μακρόν. Π. 611. See also Equit. 22. and δ. 35. SYN. See Ὀπίθεν.

Ἐξοπισθοπρωκτίζω, v. [partes posteriores impingo,] to kick the posteriors. Τῇ σάνιδότρησας ἐξοπισθοπρωκτίζουσιν. Thesm. 1124.

Ἐξοπλίζω, v. [armis penitus instruo,] to arm completely. Λεοντὸς, ἧπ' ἐρ αὐτὸς ἐξοπλίζεται. Herc. F. 464. SYN. Ὀπλίζω.

Ἐροπᾶω, v. [asso,] to roast. Λᾶβρω μᾶχαίρα σάρκας, ἐξώπτα πυρὶ. Cycl. 402. SYN. See Ὀπᾶω.

Ἐξοράω, v. [perspicio,] to see distinctly. "Ωστ' ἐξοράσθαι ῥοθίᾱ χερσὸθεν μύλῃς. Helen. 1268.

Ἐξοργίζω, v. [ad iram incito,] to exasperate. Τούτου χάριν ἐξόργισμαι. Batrach. 184. SYN. Ὀργίζω.

Ἐξορθιάζω, v. [alta voce excito,] to stir up by a loud voice. Κᾶξορθιάζων πολλὰ. Choëph. 265. SYN. Ἐπορθιάζω, ὀρθιάζω, ἐξανᾶω, ἐκβῶαω, ἀνορθιάζω.

Ἐξορθῶ, v. [erigo, instauro,] to raise up, to set right, to direct, to regulate. Γνώμασιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα. Eur. Suppl. 1093. SYN. Ἀνορθῶ, ἐπ' ἀνορθῶ, διορθῶ, ὀρθῶ.

Ἐξορίζω, v. [extermino,] to exterminate, to banish. "Ἄλλην ἅπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Heracl. 16. SYN. Ἀφ' ὀρίζω, ἐξελαύνω, ἐκδιώκω, φυγαδεύω, ἐξοικίζω.

Ἐξορίνω, v. [incito, irrito,] to excite. Σὺ δ' ἐξορίνας ἡπίους ὑλάγμασιν. Agam. 1621. SYN. Ἐξερεθίζω, ὀρίνω.

Ἐξορκὸς, ον, ὁ, subst. [jusjurandum,] an oath. Ἄλα-θής τ' ἐ μοί ἐξορκὸς. Olymp. 13. 139.

Ἐξορᾶω, v. [impello, incito, erumpo,] to excite, to exhort, to rush out, to hasten. Τόξων πτέρωτας γλῶφιδάς ἐξορμωμένας. Orest. 268. SYN. Ὀρᾶω, πάροξύνω, ἐπάγω, ἐπείγω.

Ἐξορμίζω, v. [(1) enavigo, (2) sede moveo,] to set sail, to withdraw, to carry out. Ἐς πόντον ὅσα χρὴ νῆκυσιν ἐξορμίζομεν. Helen. 1246.

Ἐξορμὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui e statione solvit,] one who sails from. Κρήτας ἔξορμὸς ἀνὴρ. Hipp. 156.

Ἐξορούω, v. [exsilio,] to spring forth, to jump out, to escape. Ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὀρουσάν. κ. 47. SYN. Ἐκπηδάω, ἐκθῦρῶ, ἀνῶρούω, ἔπορούω.

Ἐξορῶ, v. [excito,] to stir up. Ἡ, καὶ ὃ μὲν προτέρωσ' ἐ δόμων ἐξωρτὸ νῆεσθαι. Apoll. 1. 306.

Ἐξοτρύνω, f. ὕνω, v. [exstimulo,] to urge on. "Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πείσαι λίταις. Eur. Suppl. 24. SYN. Ὀτρύνω, ἐκπείθω.

Ἐξουσία, as, ἡ, subst. [facultas, potentia,] power, authority. Δείξουσιν αὐτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ. Eur. Temen. fr. 14. SYN. Δυνάμις, ἀδειᾶ, ἀξίωμα.

Ἐξοφέλλω, v. [adaugeo,] to increase, to advance. Μηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλον ἔεδνα. ο. 19. SYN. Ἐποφέλλω, ὀφέλλω, αὔξω.

Ἐξόχως, η, ὢν, adj. [eminens,] surpassing others, eminent, distinguished. Ἡτ' ἐ

- βοῦς ἀγγεληφί μεγ' ἐξόχως ἐπλετο πάντων. B. 480. SYN. Ἐξαίρετος, ὑπείρυχος, ὑπερέχων, προέχων, ὑπερφύης, πρόφερής, ἐνδοξός, ἐκπρέπης, κρατιστός.
- Ἐξόχως, adv. [excellenter, supra modum,] eminently, exceedingly, in a particular manner. Ονητών' ἀπάσας εἰπόν, ἐξόχως δ' ἐμέ. Bacch. 1224.
- Ἐξῦβρίζω, f. ἴσω, v. [injuriā facio per insolentiam,] to act with overbearing insolence. Τὰδ' ἐξῦβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τίνος. Soph. Electr. 295. SYN. Ὑβρίζω, γανυῖα, τυφῶμαι.
- Ἐξυπνίστημι, v. [(1) sine mora erigo; et (2) in 2 aor. sine mora surgo,] (1) to raise up quickly, (2) to rise immediately. Σμῶδιξ δ' αἰμαῦτοεσσα μεταφρηνού ἐξυπνίστη. B. 267. SYN. Ἐξανίστημι, ὑπανίστημι.
- Ἐξυπείπω, v. [moneo, jubeo,] to suggest, to advise. Ἰδού· τί μοι τόνδ' ἐξυπείπας εἰσδρᾶν; Bacch. 1255. SYN. Ὑπείπω, ἐπιτέλλω, ὑποτίθημι.
- Ἐξυπερθεῖ, adv. [supra, superne,] above. Τὸδ' ἐξυπερθεῖ, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς τυπός. Philoct. 29. SYN. Ὑπερθεῖ, ἄνωθεν.
- Ἐξυπηρέτω, v. [ministro, servio,] to serve, to minister to, to obey. Πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρέτησόμεν. Trach. 1158. SYN. See Ὑπηρέτω.
- Ἐξυπτιάζω, v. [resupino,] to lay on the back, to turn up. Ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πόλυνείκουσ βίαν. Sept. Theb. 574.
- Ἐξυφαίνω, v. [texendo absolvo,] to finish weaving, to compose. Ἐξυφαίνε γλυκεῖα καί. Nem. 4. 72. SYN. See Ὑφαίνω.
- Ἐξυφασμά, ἄτος, τό, subst. [tela,] a web. Κερκιδὺς ὅτῳ γνοίης ἄν ἐξυφασμά σῃς. Eur. Electr. 539. SYN. Ὑφασμά, ἱστός.
- Ἐξυφηγέομαι, v. [præeo,] to go first, to lead the way. Ἄλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ', ὡς ἔχων ἔχει. C. C. 1025. SYN. Ὑφηγέομαι.
- Ἐξω, et ἔξωθεν, adv. et præp. [foras, foris, extra, præter, absque,] without, out of doors, beyond. Αὐτὰρ ἐγὼν οἶδς σχεθὼν ἔξω νῆᾷ μέλαιναν. κ. 95. See also Med. 1309.
- Ἐξωθεῖω, f. ωθήσω et ὥσω, v. [extrudo,] to thrust or drive out from. Σὺ δ' αὐτός, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός. Hipp. 1090. SYN. Ἐξορίζω, ἄπωθεω, ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω.
- Ἐξωθεν, vid. Ἐξω.
- Ἐξώλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [deperditus,] utterly ruined. Ἐξώλεις ἐστὶ μάργον Αἰγύπτου γένος. Æsch. Suppl. 749. SYN. Πάνωλης, πᾶνῳλῆρος, ὀλδός, δύστηνός.
- Ἐξωμίζω, v. [humero tenus nudo,] to make bare up to the shoulder. Ἐξωμίσασαίς τὸν ἑτέρον βράχιόνᾳ. Eccles. 267.
- Ἐξωμῖς, ἴδος, ἡ, subst. [tunica servilis non tegens brachia,] a jacket used by menials, which being short and without sleeves left the arm and body free for labor. Διφθερῶν, κᾶξωμίδων, ἄς οὗτος αὐτοῖς ἡμυῖλα. Vesp. 442.
- Ἐξωμῶσις, ας, ἡ, subst. [abjuratio,] a denial on oath. Ἐξωμῶσις δ' οὐκ ἐστίν; b. Οὐ γὰρ δεῖ στρόφῃς. Eccles. 1026. SYN. Ἀπωμῶσις, ἀρησις (μεθ' ὄρκου).
- Ἐξωπίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [extra conspectum positus,] out of sight. Ἦγοῦ σὺ, τῶνδ' ἐδωμάτων ἐξωπίους. Alcest. 562.
- Ἐξωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus,] out of season. Ἐξωρα πράσσω, κοῦκ ἐμοὶ προσεῖκοι. Soph. Electr. 121. SYN. Ἄωρος, ἀκαιρός, πάλαιος, ἐξίτηλος.
- Ἐξωστής, ου, ὁ, subst. [expulsor,] a driver-out, an expeller. Μὴ ξυμπῶνῶσιν, ἡνίκ' ἐξωστής Ἄρης. Rhes. 322. SYN. Ἐλάτηρ, ὄβριμος.
- Ἐορτάζω, v. [festum diem celebroy,] to celebrate a feast. Νῶμον τε θεὸς τόνδ', ὅταν εορτάζῃ λεώς. Iph. T. 1459. SYN. Ἐορτὴν ἄγω.
- Ἐορτή, ἡς, ἡ, subst. [festus dies, feriæ,] a festival, a feast, a holiday. Καὶ θᾶνάτῳ κἀτέχει, Βρῶμιον πᾶράμουσος εορταῖς; Phœn. 797. SYN. Τελετή, πᾶν ἡγυρῖς, εἰλαπίνη. SYN. Σεμνή, ἄγνή, λυσίπῶνός, ἱερά, εὐκέλευδος, μυστίπῶλός, θεοφιλής, πεντάετηρίς.
- Ἐὸς, ἐῖ, εὖν, et ἔως, ἔος, pronom. [suus: usurpatur etiam de omnibus personis. Ἐὸς etiam apud Hom. bonus significat, unde genitiv. plur. ἑάων, δόσεων, δωτινῶν vel simili voce subaudita. Vid. Heyne. A. 393.] his own, &c. Ἐν στή-

- θεοσῖν ἑοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἰ μὲ σάώσεις. A. 83. See also A. 393. SYN. "Ὅς, ἔμὸς, σὺς, ἰδὺς, φίλος, σφέδς, σφέτερὸς.
- *Ἐπάγαιμαι, et ἐπαγάλλομαι, v. [laetor aliqua re, exulto, superbio,] to rejoice. Οὐνέκ' ἐν οὐ οἱ ἐγωγέ' κἀκῇ ἐπαγαῖμαί ἄτη. Apoll. 3. 170. See also Π. 91. SYN. Ἀγάλλομαι, ἀγαῖμαι, τέρπομαι, ἐπὶχαίρω, ἐπαγλαῖζομαι.
- *Ἐπαγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [annuntio, promitto,] to tell, to announce, to profess, to promise. Βουλόμενοισιν επαγγέλλει. Herc. F. 1176. SYN. Ἀπαγγέλλω, κτελεύω, διαγυρεύω, ὁμολόγῃω, παραγγέλλω, ἀνεγγυᾶω.
- *Ἐπαίρειω, f. ἐρῶ, v. [congrego,] to gather together again, to collect. Λαοὺς δ' οὐκ ἐπείκει πάλιλλογὰ ταῦτ' ἐπαίρειν. A. 126. SYN. Ἀγείρω, συναίρειω, ἐπαθροίζω, συναθροίζω.
- *Ἐπαγλαῖζομαι, v. [exulto ob,] to be proud of, to exult. Διὶ πατρὶ ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγυθὲν αὐτῷ. Σ. 133. SYN. Γαυριᾶμαι, ἐπαγαῖμαι, ἐπαγλάλομαι.
- *Ἐπάγω, f. ξω, v. [induco, infero,] to induce, to draw, to lead. Πότερ' ἂ τὸ χεῖν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφάγειν. Hec. 260. SYN. Εἰσάγω, εἰσφέρω, ἐπεισφέρω, παρὰπειθω, ἐπαίρειω.
- *Ἐπάδω, et ἐπαίδω, v. [(1) accino, (2) incanto,] to sing to, to charm by singing. Πείθειν ἐπάδονσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας. Iph. A. 1212. See also Eur. Electr. 864. SYN. Προσάδω, κατὰδω.
- *Ἐπαίρω, f. αἶρῶ, contr. αρῶ, v. [(1) adlevo, (2) incito,] to lift up, to place upon, to impel, to extol. Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαίρειον-τί. Olymp. 9. 31. SYN. Ἀναίρω, ἐξαιίρω, ἐπαίρω, ἐπάγω, ἀνακουφίζω, ἐπαινῶ.
- *Ἐπαῖξω, v. [adaugeo, promoveo,] to increase, to cause to prosper. "Ὅς οἱ πολλὰ κάμησ' ἔθες δ' ἐπὶ ἐργὸν ἀέξῃ. ξ. 65. SYN. Ἀέξω, αἰξω, ἐπαύξω.
- *Ἐπάθλων, ον, τὸ, subst. [præmium certaminis,] a prize, a reward. Κάπαθλὰ δεινὰ, δάκρυά σοι γένήσεται. Phœn. 1277. SYN. Ἀέθλων, ἀθλῶν, νικητήριον.
- *Ἐπαιάζω, v. [insuper lamentor,] to bewail besides. Αἰάζω τὸν Ἀδων' ἐπαιάζουσιν ἑρωτῆς. Bion 1. 6. SYN. Ἐποιμῶζω, ἐπιδάκρυω, ἐπὶδολύζω.
- *Ἐπαιγίζω, f. ἴσω, v. [impetuoze spiro,] to blow vehemently upon, to rush forward with impetuosity. Λάβρὸς ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσάχυνεσθαι. B. 148. SYN. Ἐπαῖσσω, μέγα et σφοδρῶς πνέω.
- *Ἐπαιδεῶμαι, v. [revereor,] to feel awe, to blush. Οὐκ ἐπαιδεσθῆσθαι γὰρ προσπέσειν τὸ σὸν γόνυ. Iph. A. 900. SYN. Αἰδεῶμαι, ἐπαισχύνομαι, ἐντρέπομαι, φοβεῶμαι.
- *Ἐπαινέσις, ἔως, ἡ, et ἐπαινὸς, ον, ὁ, subst. [laus,] praise. Ἀργεῖ' ὀνειδὴ καὶ Φρύγων ἐπαινέσεις. Troad. 420. See also Troad. 385. SYN. See Αἶνός.
- *Ἐπαινέω, et ἐπαινίζω, v. [(1) laudo; (2) adsentior,] to applaud, to praise; to assent to, to approve. Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κούδαμ' ἡλῆξω πότε. P. V. 348. See also Lysistr. 198. SYN. Συνεπαινέω, καταινέω, ἐπενφημέω, ἀποδέχομαι, καυχᾶμαι.
- *Ἐπαινὸς, ἡ, ὃν, adj. [(1) celebr; (2) horrendus,] (1) deserving of praise; (2) dread, terrible. Ζεὺς τὲ κατὰχθονίος, καὶ ἐπαινή Πελοπόννησά. I. 457. SYN. Αἰδοσημὸς, ἐνδοξὸς, ἐπιδόξος, φύβερὸς.
- *Ἐπαίρω, f. ἀρῶ, v. [attollo,] to lift, to raise up, to urge to. Μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπλημεῖ. Androm. 703. SYN. Ἐπαίρειω, ἐξεπαίρω, ὑψώω, ἀνίσχω, ἀνακουφίζω, ἀπορθῶ.
- *Ἐπαισθάνομαι, 2 aor. ἡσθῶμην, v. [(1) sentio, (2) audio,] to perceive, to understand, to hear. Τὶ χρεὸς; τί νέον; τί δ' ἐπαισθόμεν' ἄγαν. Agam. 84. SYN. Αἰσθάνομαι, ἐκινῶμαι, ἐπαῖω, ἐπακούω.
- *Ἐπαῖσσω, v. [irruo,] to rush on. Παῖ πόδ' ἑπ' ἐφάσας, σαρκῶν ὀστέων. Hec. 1054. SYN. Καταῖσσω, εἰσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἐπ'ορούω, ἀποπλήττω.
- *Ἐπαισχύνομαι, f. ὕνομαι, v. [pudet me; erubescō,] to be ashamed, to blush at. Τάναντ' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. Agam. 1344. SYN. Αἰσχύνομαι, ἐπαιδεῶμαι, φύβεῶμαι.

¹ Πῶδ' for πῶδ' ὀστέων in scanning forms a spondee.

- Ἐπαιτέω, v. [(1) mendico; (2) insuper peto,] to beg, to ask over and above. Ἐν δυσμένειά γ' οὖς ἔπαιτεῖται τῷδε. Soph. Electr. 1134. SYN. Ἄπαιτέω, πρόσαιτέω, αἰτέω.
- Ἐπαιτιάμαι, v. [crimino,] to accuse, to criminate. Ὡ πρόσβυ, μή νῦν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν. Heracl. 462. SYN. See Αἰτιᾶμαι.
- Ἐπαίτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est in culpa,] blameable, in fault. Ὅντ' ἐπαίτιον κᾶκων; Hipp. 1380. SYN. Ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος, αἰτιός, ἐπιμεμπτός.
- Ἐπαῖω, v. [audio, intelligo,] to hear, to understand. Τὴν βάρβαρον γὰρ γλωσσᾶν οὐκ ἐπαῖω. Aj. Fl. 1263. SYN. Ἀῖω, ἐπαιοθᾶνθαι, ἐπάκουω, ἀκούω.
- Ἐπάκολουθεω, v. [subsequor,] to follow closely. Ἐπάκολουθούτων ἐμοί. Vesp. 1328. SYN. Ἀκολουθεω, ἐξᾶκολουθεω, ἐπῶμαι, σὺνἐπῶμαι, μετέρχομαι.
- Ἐπάκουω, f. κούσμαι, v. [exaudio,] to hear distinctly. Νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξόν. Choëph. 713. SYN. Ἐπαῖω, ἐξᾶκούω, ὑπάκούω.
- Ἐπάκουός, ου, ὁ, subst. [auditor,] a hearer, a judge. Νεῖκέ' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπάκουον εὐντά. Hes. Op. 29. SYN. Ἀκροατής, ἐπήκοός.
- Ἐπάκριζω, v. [ad summum perduco,] to bring to an end. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἰμάτων ἐπήκρυσεν. Choëph. 919.¹ SYN. Ἐξάνω, ἐπ' ἄκρον ἐρχομαι.
- Ἐπακτῆρ, ἦρος, ὁ, subst. [venator,] a huntsman. Οἱ δ' ἐς βῆσσάν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν. τ. 435. SYN. Κύναγος, κυνηγέτης.
- Ἐπάκτιός, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [littoralis,] on the shore. Ἐλίπες, ἐλίπες, ὃ πάτερ, μ' ἐπακτίαν. Androm. 845. SYN. Πάράκτιος, παρᾰβάλασσιός, ἀγχιᾰλός.
- Ἐπακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adscititius, peregrinus, mercenarius,] brought to, foreign, hired, violent. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημιόνης ἐχθρῶν τίνος; Hipp. 318. SYN. Ξένος, ἄλλοτριός, ξύμμαχος.
- Ἐπάλαλάζω, f. ἄζω, v. [conclamo,] to cry aloud. See Ἐνθεός. SYN. See Ἀλαλάζω.
- Ἐπάλαῶμαι, v. [pervagor,] to wander, to rove about. Ὅστις δὴ μάλᾰ πολλὰ πάθῃ, καὶ πόλλ' ἐπάληθῃ. ο. 400. SYN. Ἀλαῶμαι, ἀποπλανᾶμαι, περὶφερόμαι.
- Ἐπάλαστew, v. [indignor,] to be indignant at. Τὸν δ' ἐπάλαστήσαδᾰ προσήυδα Παλλᾶς Ἀθήνη. α. 252. SYN. See Ἀλαστew.
- Ἐπαλγέω, v. [doleo,] to grieve or be sorry for. Ὅσ-σὸν ἐπαλγῶ μελεᾶ τῶν. Eur. Suppl. 63.
- Ἐπάλειφω, f. ψω, v. [inungo,] to anoint. Ἀλλὰ πᾶρξέ ἐλααν· ἐπὶ δ' οὐὰτ' ἀλειφαὶ ἐταίρων. μ. 47. SYN. Κατάλειφω, ἀλείφω, ἐπὶχρίω.
- Ἐπάλεξίω, f. ἴσω, v. [auxilior,] to succour, to ward off. Τῷ δ' ἐπάλεξήσων Σῶκος κτεν, ἰσθθεὸς φώς. Λ. 428. SYN. Ἐπίκουρῶ, βόηθεω, ἀλέξω, ἐπάμυνω.
- Ἐπάλετρεύω, v. [molo,] to grind upon, to grind. Πανδήμοιδ' μύλης πελᾶνους ἐπάλετρεύουσιν. Apoll. 1. 1077. SYN. Ἀλέω, ἀλθω, ἀλετρεύω.
- Ἐπάλυνδew, v. [obvolvo,] to wrap or roll in. Ἰχνηᾰ γὰρ νύχιοισιν ἐπηλίνδητ' ἄνεμοισί. Apoll. 4. 1463. SYN. Ἐκκάλυπτω.
- Ἐπαλλάσσω, f. ξω, v. [alterno, vario,] to alternate, to exchange, to alter. Τὸ δεύτερον δέ, ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ. Heracl. 836. SYN. Πάραλλάσσω, ἐναλλάττω.
- Ἐπαλξίς, εως, ἡ, subst. [pinna muri,] a buttress, bulwark, rampart. Ἀλλ' εἰμὶ, καὶ στὰς ἐξ ἐπαλξέων ἄκρων. Phœn. 1023. SYN. Πτέρωμα, εἰλᾰρ. EPITH. Κάλῃ, χρυσεῖη.
- Ἐπαλπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mitis, suavis,] cherished with hope, welcome. Ἐπαλπνός ἐν Πύθι- ᾰδί. Pyth. 8. 120. SYN. See Ἡδός.
- Ἐπάμαξέω, v. [tero plaustris,] to mark with carriage wheels. Καὶ χέρσος ἄρῳξ, οὐδ' ἐπαμαξενμένη. Antig. 257.
- Ἐπάμύσμαι, v. [coacervo,] to heap up, to pile up. Δύσεντ' ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπάμυσσάτῳ χερσὶ φίλῃσιν. ε. 482. SYN. Ἐπίσωρέω, ἐπιβάλλω, ἀνᾰκινέω.
- Ἐπαμβάτηρ, ἦρος, ὁ, subst. [qui conscendit vel insidet,] one who lights upon, an invader, a devourer. Σαρκῶν ἐπαμβάτηρᾰς ἀγρίαις γνάθοις. Choëph. 274. SYN. Ἐπιβάτης.

¹ See Dr. Blomfield's Glossary.

Ἐπαμείβω, v. [permuto,] to exchange. Τενχᾶ δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν' ὄφρα καὶ οἷδε. Z. 230. SYN. Δῖαμείβω, ἀμείβουμαι, ἀπαλλάσσω, ἀντιδιδομῖ.

Ἐπαμμένω, vid. Ἐπᾶνᾶμμένω.

Ἐπαμοιβᾶδ'is, adv. [per vices,] in turn, alternately. Ἀλλήλοισιν ἐφυν ἐπαμοιβᾶδ'is· οὗς ὕπ' Ὀδυσσεύς. ε. 482. SYN. Ἐναλλάξ, ἀμοιβᾶδ'ον, παρᾶλλάξ.

Ἐπαμοιβῆτος, et ἐπαμοιβός, ov, ὁ et ἡ, adj. [alternans,] alternate, mutual, corresponding. Τιμὴν γὰρ παρ Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοιβῆ ἔργα. Hom. H. Merc. 513. See also Apoll. 2. 1077. SYN. Ἀμοιβός, ἀμοιβαῖός.

Ἐπαμπέχω, v. [superinduo,] to clothe, to place upon. Γῆν τῷδ' ἐπαμπέσχοντες, αἰροῦμεν δούρῳ. Troad. 1147.

Ἐπαμύντωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) auxiliator, (2) vindex,] a protector, an avenger. Ἐσθλό τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορ, τοὺς ἀγῶρεύεις. π. 263. SYN. Ἀμύντωρ, ἀλεξητήρ.

Ἐπαμύνω, f. ὤνω, v. [(1) defendo ab injuria, (2) succurro,] to defend, to succour, to avenge. Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Πυρραίων, ἐπαμύναι. Ξ. 357. SYN.

Ἀμύνω, ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ, ἐπιβόηθω, ἐπαρήγω.

Ἐπαμφέρω, vid. Ἐπᾶνᾶφέρω.

Ἐπᾶν, vid. Ἐπῆν.

Ἐπᾶνᾶβάλλω, v. [différo, med. v. induo,] to put off, to throw over or on. Ἐπᾶνᾶβάλεσθ, κατὰ ταῖς βακτηρίαις. Eccl. 276. SYN. Ἐπιβάλλω, περὶβάλλω.

Ἐπᾶνᾶβῶω, v. [acclamo,] to shout aloud. Ὑμᾶς ἄγειν' ἄλλ' εἶδ', τέκεᾶ, θᾶμιν' ἐπᾶνᾶβῶωντες. Plut. 292. SYN. Ἀνᾶβῶω, ἐπιβῶω, ἐπιφθέγγω.

Ἐπᾶναγκάζω, f. ἄσω, v. [cogo, compello,] to force upon, to compel. Ἀκουσάν ἄκων' ἄλλ' ἐπᾶνάγκαζε νῖν. P. V. 692. SYN. Ἐξᾶναγκάζω, ἀναγκάζω.

Ἐπᾶνᾶγρεύομαι, v. [præconis voce pronuntio,] to proclaim over and above. Τῇδε μέντοι θ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπᾶνᾶγρεύεται. Aves 1072. SYN. Ἀνᾶγρεύω, ἀνᾶκηρύττω.

Ἐπᾶνᾶδιπλάζω, f. ἄσω, v. [duplico,] to repeat. Ἐπᾶνᾶδιπλαζε, καὶ σάφως ἐκμᾶνθάνε. P. V. 842. SYN. Ἀνᾶδιπλῶω, ἐπᾶνᾶφέρω, ἀνᾶλαμβάνω.

Ἐπᾶναιρέομαι, v. [(1) capesso, (2) occido,] to raise up, to kill. Ἦς νῦν ἔχοντα, καπᾶναιροῦνται δούρῳ. C. C. 421. SYN. Ἐπαίρω, ἐπιλαμβάνω, ἀναιρέω.

Ἐπᾶναιρῶμαι, v. [elevo meipsum,] to rise up. Παψᾶμένός σοι τουτὶ φέρω' ἄλλ' ἐπᾶναιρῶ. Equit. 784. SYN. Ἐπᾶναιρῶμαι, ἐγείρομαι, ἐπᾶνίσταμαι.

Ἐπᾶνακρούω, v. [repello, inhihero,] to beat back. Ἀτὰρ τὸ δεινὰ, δεῦρ' ἐπᾶνᾶκρουσαι πάλιν. Aves 648. SYN. Ἀνᾶκρούω, ὑποστρέφω, ἐπᾶνᾶβαίνω.

Ἐπᾶνᾶμένω, f. μένω, v. [exspecto,] to wait for. Ἀλλ' ἐπᾶνᾶμείνον μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χροῖον. Nub. 801. SYN. Ἀνᾶμένω, ἐμμένω.

Ἐπᾶνᾶπηδῶω, v. [insilio,] to spring upon. Ἐπὸς πρὸς ἑρῆιδόμεσθ' εἶθ' οὗτος ἐπᾶνᾶπηδῶ. Nub. 1378. SYN. See Ἐπιπηδῶω.

Ἐπᾶνᾶστάσις, ἔως, ἡ, subst. [subversio,] subversion. Τρέφων δὲ ἄτα, καπᾶνᾶστάσις θρόνων. Antig. 533. SYN. Ἀνᾶστάσις, ἐξᾶνᾶστάσις.

Ἐπᾶνᾶτίθημι, v. [superimpono,] to lay upon. Δούω πάλιν· φέρ', ἐπᾶνᾶθῶ σοι καὶ εὐλόν. Vesp. 148. SYN. Ἐπιτίθημι.

Ἐπᾶνᾶφέρω, v. [transféro, refero,] to refer to, to lay the blame upon. Ὡς οὐδὲν ἡδίκησας· εἰτ' εἰς τὸν Δι' ἐπᾶνᾶνεγκεῖν. Nub. 1079.

Ἐπᾶνᾶφυσῶω, v. [tibiam inflo,] to blow or play on the flute. Σὺ δ', ὦ Τερηδών, ἐπᾶνᾶφυσῶ Περσικόν. Thesm. 1175. SYN. Ἀνᾶφυσῶω, ἀνᾶπνέω, αἰείδω.

Ἐπᾶνᾶχωρῶω, v. [recedo,] to go back, to retreat. Προσθιόντ' ἑρῆ νῦν ἐπᾶνᾶχωρήσω πάλιν. Eccles. 28.

Ἐπᾶνεμι, ἐπᾶνήκω, et ἐπᾶνέρχουμαι, v. [redeo,] to return. Ἰᾶχων κᾶνᾶχᾶν ἐπᾶνεῖσιν. Trach. 643. See also Iph. A. 1627, &c. SYN. Ἀνέρχουμαι, ἐπᾶνᾶχωρῶω, ἐπᾶνεμι, ἐπᾶνήκω, ἐπέρχουμαι.

Ἐπᾶνέρρωμαι, v. [rursum interrogo,] to question again. Τὸδε σ' ἐπᾶνέρρωμαι. Pers. 965. SYN. Ἀνέρρωμαι, ἀνέρωτῶω, ἀνᾶγρεύω.

Ἐπᾶνέρχουμαι, et ἐπᾶνήκω, vid. Ἐπᾶνεμι.

Ἐπανθῆω, et poet. Ἐπανθιάω, v. [effloresco,] to flourish upon, to blossom, to prosper. Ἀτέχνως ἐπανθεῖ, τὸ Τί Λέγεις Σῆ; Nub. 1174. See also Apoll. 3. 519. SYN. Ἐξανθῆω, ἀπανθῆω.

Ἐπανθρακίδες, ων, αἱ, subst. [pisciculi super carbonibus assati,] broiled fish. Καὶ γὰρ προῦτερὸν ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενός. Vesp. 1127.

Ἐπανθρακίζω, v. [super carbonibus asso,] to broil. Μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἐπανθρακίζομεν. Aves 1546.

Ἐπᾶνιστημί, v. [(1) excito, erigo, (2) in aor. 2. et perf. med. assurgo,] (1) to raise up, (2) to rise up. Ἐπᾶνιστᾶμενοι τοῖς δημοτικαῖσι ὀρνέοις. Aves 1583. SYN. Ἀνίστημι, ἐξάνιστημι.

Ἐπανορθῶω, v. [in integrum restituo,] to set right again, to re-establish. Κἀν-τίσωπαῖν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθῶσαιμεν ἂν ἡμᾶς. Lysistr. 528. SYN. Ἄνορθῶω, κάτορθῶω, ἐξορθῶω.

Ἐπαντέλλω, f. ἔλω, poet. pro Ἐπᾶνᾶτέλλω, v. [(1) tollo, (2) exorior,] (1) to raise up, (2) to rise up. Πόδος ἵχνος ἐπαντέλλων. Phœn. 105. SYN. Ἀνᾶτέλλω, ὑπερτέλλω, ἐξᾶνᾶδύμαι, ἀνίστημι.

Ἐπαντῖᾶω, f. ἄσω, v. [adversor,] to oppose. "Ὅς πῶτ' ἐπαντῖᾶσει, ὅτ' Ἰᾱόνες ἀθροοὶ εἶεν. Hom. H. Apoll. 152.

Ἐπάνω, et ἐπᾶνωθε, adv. [desuper, supra,] over, above, upon. "Ὅστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κορυπᾶσεύς. Aves 1126. See also Alcest. 476.

Ἐπάξιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dignus,] worthy, preferable. Ἡ τοῦδ' ἐπαίγου τοὸ σπράτευμ' ἐπάξιόν. Troad. 385. SYN. Ἀξίος.

Ἐπαξίως, adv. [pro dignitate,] in a becoming manner, justly. Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ. Œ. R. 133. SYN. Ἀξίως, ἐνδίκως, κατ' ἀξίαν.

Ἐπαξίζω, v. [censeo, postulo,] to deem fit, to request. Ἐπαξίζω σέ, daίμῶν' ὄντ', ἐξειδέναι. Soph. Electr. 660. SYN. Ἀξίζω, ἐπιζητέω, παράκālῶ.

Ἐπαξύνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod circa axem volvitur,] rolling round an axis, voluble. Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτῶν ἐπαξύνιφ' κύκλῳ δίφρῳ. Theocr. 25. 249.

Ἐπαῖοιδή, ἡς, ἡ, subst. [incantatio,] a charm, an incantation. Ἐπαῖοιδαῖιν θέλξει, σπέρεάς τ'. P. V. 180. SYN. Ἐπωδή. ΕΡΙΤΗ. Μελίγλωσσός, μάλᾱκή.

Ἐπάπειλῶω, v. [insuper minor; minor,] to superadd threats, to threaten. Βῆ δ' ἐπάπειλῆσας Ἐλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι. N. 582. SYN. Ἀπειλῶω, κατὰπειλῶω, ἐμβριμάομαι.

Ἐπάποδύομαι, v. [accingor rei gerendæ,] to prepare for action. Ἀλλ' ἐπάπο-δύσῃ, ἄνδρες τουτῶι τῷ πράγματι. Lysistr. 615. SYN. Ἐγχειρίζω, ἐγχειρῶω, πᾶρασκευάζομαι.

Ἐπαπύω, Dor. et ἐπηπύω, v. [acclamo,] to shout at, to clamor for. Λαοὶ δ' ἀμφότεροιουσιν ἐπήπυν, ἀμφὶς ἄρωγοί. Σ. 502. SYN. Ἐπαῦτέω, ἐπίβουᾶω, βούω.

Ἐπᾶρά, ἄς, ἡ, subst. [imprecatio,] a curse. Ἐξ ἐμέθεν γέγαωτᾶ· θεοὶ δ' ἐτέλεσ-σᾶν ἐπαράς. I. 456. SYN. See Ἀρά.

Ἐπᾶρᾶμαι, v. [imprecor,] to imprecate, to curse. Σπονδὰς καθεῖναι, κἀπᾶρά-σασθαι τὰδὲ. Iph. A. 60. SYN. See Καταρᾶμαι.

Ἐπᾶράσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [execrabilis,] liable to a curse, execrable. Σπέρ-ματᾶ μὴ κλέπτειν' ἐπᾶράσιμος, ὅστις ἄρεται. Phocyl. 16. SYN. Ἀπάρατός, ἐπάρατός, ἀραῖός, ἀπενκτός.

Ἐπαργέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [caligine obductus,] dark, obscure. Ἐπαργέμοισι θεσφαῖτος ἀμυγᾶνός. Agam. 1082. SYN. Σκότεινός, ἄσημός, τυφλός.

Ἐπάρηγω, v. [adjuvo,] to assist, to support. Μήτηρ ὤς, Ὀδυσῆϊ πάρισταταί, ἡδ' ἐπάρηγει. Ψ. 783. SYN. Ἐπᾶλέξω, ἐπᾶμύνω, ἀρήγω.

Ἐπάρηγων, ὄνός, ὁ, subst. [auxiliator,] an assistant, a supporter. Μαρνᾶμενον κείνοισι· πόλεις δ' ἐπάρηγόνες ἄλλοι. Apoll. 1. 1039. SYN. See Ἐπαρωγός.

Ἐπάρκεις, ἔως, ἡ, subst. [auxilium,] assistance, aid. Καὶ γῆς ἀδειαν καὶ γένους ἐπάρκεις. Œ. C. 447. SYN. Βοήθειᾶ, ἐπικούρῃα, ἄλκᾱρ, ἄρωγῃ.

Ἐπαρκῶω, f. ἔσω, v. [propulso, opem fero,] to avert, to ward off, to succour.

- Εἰ σὲ μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντ᾽ συμφοραῖς ἐπαρκέσω. Orest. 794. SYN. Ἀπειρώ, ἀπελαύνω, ἐπ᾽αἰμύνω, διαρκέω.
- Ἐπαρκοῦντως, adv. [sufficienter,] in a sufficient manner, adequately. Οὐ δὴ κακῶς μὲν, οἷδ' ἐπαρκοῦντως δ' ἐμοί. Soph. El. 356. SYN. See Ἐξαρκούντως.
- Ἐπαρουρός, ου, ὁ, subst. [agricola,] a husbandman. Βουλόμην κ' ἐπαρουρός ἐὼν θητευμένῳ ἄλλῳ. λ. 438. SYN. Ἀγρότης, θής.
- Ἐπαρτῆς, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [qui est in promptu,] ready, prompt. Νῆ᾽ ἀτειρῦσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους. τ. 289. SYN. Ἐτοιμός, εὐτρέπης, προχειρός, ἐξηρισμένός.
- Ἐπαρίζω, et ἐπαρῶ, v. [paro, adapto, perficio,] to prepare for, to make ready, to fit to. Ἄλλ' αὐτῷ ἀγρόῃθεν ἐπαρίζοντ' ὀ νέεσθαι. Apoll. 1. 877. See also θ. 447. SYN. Ἀπαρίζω, κάταρτιζω, ἐξαρτῶ, ἀρμόζω.
- Ἐπάρχομαι, v. [auspicor,] to begin with. Ἄλλ' ἄγετ', οἷν' ὅχθος, μὲν ἐπαρξάσθω δὲ παέσσιν. σ. 417. SYN. Ἀπάρχομαι, κατάρχομαι, ἀρχομαι.
- Ἐπαρχός, ου, ὁ, subst. [dux, ductor,] a leader, a commander. Νέων τ' ἐπαρχός, Ἰλίου τ' ἀναστάρης. Agam. 1198. SYN. Ἀρχός.
- Ἐπάρω, f. ἄρω et ἄω. ἄρσω, v. [adapto,] to fit in, to fasten. Ἡφαιστός, πύκνας δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν. Ξ. 338. SYN. Ἐπαρῶ, ἄρω, ἀρμόζω, ἐφαρμόζω, ἐναρμόζω.
- Ἐπάρωγῃ, ἡς, ἡ, subst. [auxilium,] assistance, succour. Ἐχρή, ἀτὰρ μετέπειτ' ἄριστῶν ἐπάρωγῃ. Apoll. 1. 302. SYN. Ἀρωγῇ, ἐπῖκουρία.
- Ἐπάρωγός, ου, ὁ, subst. [auxiliator,] an assistant, an ally. Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπάρωγός ἔπ' αὐγὰς ἡελίου. λ. 497. SYN. Ἀρωγός, ἐπάρωγόν, ἀλεξητήρ, βόηθός, ἐπῖκουρός, ἐπῖβρόχός.
- Ἐπασκέω, v. [exerceo, exorno,] to work, to embellish, to extol. Ἐξ ἐτέρων ἔτερ' ἐστίν' ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλή. ρ. 266. SYN. Ἐξασκέω, διάκοσμεω, κατὰκοσμεω.
- Ἐπασσύντερός, α, ὄν, adj. [creber, alter post alterum,] frequent, one upon another. Ὡς τὸτ' ἐπασσύντεροι Δανάων κίνυντ' ὀ φύλαγγες. Δ. 427. SYN. Σύνελχης, πύκνός.
- Ἐπασσύντερότρίβης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [frequenter inflictus,] frequently inflicted. Ἐπασσύντερότρίβῃ τᾷ χερὸς ὀρέγματά. Choëph. 420.
- Ἐπαυλῖς, ἐως, ἡ, subst. [villa, casa, domus, stabulum, ovile,] a farm-house, a cottage, a house, a fold or stall. Δήμου ἐπορνύμενοι λαοὶ πόρθεσκ' ἐπαυλῖς. Apoll. 1. 800. SYN. Καλύβη, στέγος, ἐπαυλός, μὴνῃ.
- Ἐπαυλός, ου, ὁ, subst. [stabulum,] a stall, a fold. Δώσουσ', εἰδοὶ πάντας ἐνι-πλήσωσιν ἐπαύλους. Ψ. 357. SYN. Αὐλή, ἐναυλός.
- Ἐπαυράω, ἐπαυρέω, ἐπαύρομαι, et ἐπαυρίσκω, v. [fruo, gusto,] to reap the advantage of, to taste, to enjoy. Κτεινόμενος, ἵνα πάντες ἐπαυρῶνται βασιλῆος. Α. 410. See also Α. 572. and Ν. 732. SYN. Ἀπολαύω.
- Ἐπαῦτέω, et ἐπαῦω, v. [acclamo,] to cry aloud, to shriek, to announce aloud. Βάλλων ὥκ' ὀϊστὸν' ἐπηύτησεν δὲ λαός. Call. 2. 101. SYN. Ἀν᾽ ἀκράζω, ἐπιβόῶ, ἐπηπῶ, ἐπιθούσσω.
- Ἐπαυχένιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cervici imponitur,] placed on the neck. Ἐπαυχένιον λαβόντ᾽. Pyth. 2. 171.
- Ἐπαυχέω, v. [glorior ob,] to rejoice at, to glory in. Τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γέλᾳν. Antig. 483. SYN. Ἐξανχέω, ὑπερανχέω, αὐχέω, μεγὰ φρονέω, ἐπενύχομαι.
- Ἐπαῦω, vid. Ἐπαῦτέω.
- Ἐπάφαινω, f. ἄνω, v. [arefacio,] to dry up, to parch, to destroy. Μᾶ δ' οὐ δῖθ' ὥστ' ἐπάφανάνθην. Ran. 1089. SYN. Ἐπιξηραίνω, ἀφανίζω.
- Ἐπάφᾳω, v. [contrecto,] to feel; to handle, to grope, to touch. Ἐπάφῳ ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θίγων μόνον. P. V. 874. SYN. Ἀμφιφᾳώ, ἐφάπτωμαι, ἐπιψαύω, ψηλάφω.
- Ἐπάφῃ, ἡς, ἡ, subst. [contrectatio,] a touch, a patting. Βόος ἐξ ἐπάφῃς, καὶ ἐπιπνοίας. Æsch. Suppl. 18.

- Ἐπαφῶς, οὐ, ὁ, P. N. [Eraphus,] the son of Jove and Io. Ἐπαφῶν, ὃ Διὸς γένε-
θλῶν. Phœn. 689. EPITH. Κέλαινός.
- Ἐπαφρίζω, v. [spumam ago, despumo,] to foam at. Κύρτον ἐπαφρίζη, τὰ δὲ
κύματα πάντα μέμνη. Mosch. 6. SYN. Αφρίζω, ἐξάφρίζω.
- Ἐπαφύσσω, f. ὕσω, v. [super effundo,] to pour upon. Ἐπειτὰ δὲ θερμὸν ἐπήφυσ-
σεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς. τ. 388. SYN. Ἐπύχχω.
- Ἐπαχθής, εὖς, ὁ ἐτ ἡ, adj. [gravis, molestus,] odious, vexatious, burdensome.
Οἰδοῦσάν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Ran. 940. SYN. Βάρυς,
ἀλγεινός, ἀηδής, ἐπίφθονός, ἐπιπύονός.
- Ἐπάχλυνω, ὕσω, v. [obnubilatum esse,] to be darkened. Ἡ ἐδόκησεν ἐπαχλύνου-
σάν ἰδέσθαι. Apoll. 4. 1479.
- Ἐπάχθῃμαι, v. [indignor,] to be indignant at. Οὐδ' ἠδῶμαι τοῖσδ', οὐτ' ἐπάχθῃ-
μαι κακοῖς. Hipp. 1255.
- Ἐπεγγελάω, v. [illudo, irrideo, insulto,] to laugh at, to deride, to insult over.
Κεῖνοι δ' ἐπεγγελάουσιν ἐκπέφηνότ' ἐς. Aj. Fl. 454. SYN. Κατὰγγελάω, ἐγγε-
λάω.
- Ἐπεγείρω, v. [excito,] to stir up, to awaken. Ἀνδρ' ἐπεγειροῦμεν. Herc. F.
1074. SYN. Ἀνεγείρω, ἐξεγείρω, ἐγείρω, ἀνακινεῶ.
- Ἐπεγκαίπω, v. [devoro,] to devour. Ἐχέ νῦν, ἐπεγκαψον λάβων τὰδι. b. Τι
δαί; Equit. 491. SYN. Κατὰφάγω, κατεσθίω, ἐπιφάγω.
- Ἐπεγκέλευω, v. [jubeo,] to order. Ἄλλ' οὖν ἐπεγκέλευε γ', ὥς εὐψυχίαν. Cycl.
648. SYN. Ἐγκέλευω.
- Ἐπεγρύμαι, v. [expergefio,] to awake. Ἀλκμήνα δ' ἐσακονσέ βῶας, καὶ ἐπέγρετό
πράτα. Theocr. 24. 34. SYN. See Ἐγρύμαι.
- Ἐπεγχεῶ, f. χεύσω, v. [infundo, admisceo,] to pour in or into, to mix, to
mingle. Ἐγὼ δ' ἐπεγχεῶν. Cycl. 422. SYN. Ἐγχεῶ, ἐπύχχω.
- Ἐπεῖ, ἐπειῖ, ἐπειδῇ, et ἐπειδάν, conj. [postquam, quoniam,] when, after, since.
Ἐπεῖ, φέρ', εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σάφής; Cē. R. 390. See also Δ. 307. A. 235.
and N. 285. SYN. Ἐπᾶν, ἐπεῖ ἂν, ὀπηνικά, ὅτ' ἐ, ὅτ' ἂν, ὅπ' ὅτ' ἂν.
- Ἐπείγω, v. [(1) urgeo, (2) festino,] to urge, to force; mid. voice, to hasten.
Καὶ μάλ' αὖ τειρόμενί περ' ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει. Z. 85. SYN. Κατέπείγω,
ἐπισπέρχω, δίωθ' ἐ, ἐλαύνω, σπεύδω, ἐρεθίζω.
- Ἐπειδω, v. [inspicio,] to look upon, to behold. Παιδὸς μελέας, ἧ δεῖ σ' ἐπιδεῖν.
Hec. 148. SYN. Προσείδω, κατείδω, ἐφ' ὁράω, θεᾶσθαι.
- Ἐπεικάζω, v. [conjectio,] to conjecture. Ἴδ' ἄλ' ἐλεξās, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.
Trach. 1222. SYN. Εἰκάζω.
- Ἐπειμί, v. [succedo, advenio, obo,] to be about to come, to come upon, to
arrive, to attack. Τήν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπεισῖν. A. 29. SYN.
- Ἐπέρχῃμαι, κατὰλαμβάνω.
- Ἐπειμί, v. [sum super et post,] to be upon, over, or after. Μηκέτ' ἐπειτ'
Ὀδυσσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. B. 259. SYN. Ἐπίγίγνυμαι, ἐπιμένω, ἐπι-
κειμαι.
- Ἐπειοί, ὦν, οἱ, P. N. [Epeï,] the inhabitants of Elis. Οὖς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε
πᾶς λέως. Iph. A. 281. SYN. See Ἡλαιοί.
- Ἐπειός, ου, ὁ, P. N. [Epeüs,] the builder of the Grecian horse, which is said
to have ultimately caused the destruction of Troy. Δουρᾶτεον, τὸν Ἐπειός
ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. θ. 493. EPITH. Θεός, διός, μεγάλθυμός, υἱός Πάνοπηός,
εὐμελῆός, ἀρηϊφίλός, ἀγαδῶμητις.
- Ἐπεῖπ' ὦν, v. [insuper dicere,] to say further. Καὶ τοῦτος εὐφρων. Πᾶς τις ἐπει-
πεῖν. Aesch. Suppl. 979. SYN. Κατεῖπ' ὦν, ἐπαυδάω.
- Ἐπειρῶ, vid. Ἐπέρω.
- Ἐπέισακτός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [adscititius,] brought in, introduced, foreign. Οὐκ
ἐπέισακτον γένος. Ion 592. SYN. Ἀλλοτρίος, ἐπηλὺς, ἀλλοφυλός.
- Ἐπεισβάλλω, v. [superinfundo,] to pour in upon, to pour down. Ὅσμη κατῆ-
ρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβάλεῖν. Eur. Electr. 498. SYN. Ἐπιβάλλω, εἰσβάλλω,
κεράννυμι.

- Ἐπεισβάτης, ου, ὁ, subst. [vectus,] a passenger in a ship, a sailor. Λόγος δ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν. Helen. 1549.
- Ἐπεισέρχομαι, v. [ingredior,] to enter into. "Οστις σὲ γήμας ξενὸς ἐπείσελθὼν πᾶλιν. Ion 812. SYN. See Εἰσέρχομαι.
- Ἐπείσοδος, ου, ἡ, subst. [ingressio,] an entrance. Τῆς ἐμῆς ἐπείσοδου. C. C. 30. SYN. See Εἰσόδος.
- Ἐπεισπαίω, v. [violenter irruo,] to strike or rush against. Ἐπεισπέπαικέν οὐδὲν ἡδίκηκόςιν. Plut. 806. SYN. See Εἰσπαίω.
- Ἐπεισηδάω, v. [insilio,] to spring upon. Ἐγὼ δ' ἐπεισηδάων γέ τὴν Βουλὴν βίᾳ κύκλω. Equit. 362. SYN. See Εἰσηδάω et Ἐπίσηδάω.
- Ἐπείσπιπτω, v. [irruo,] to rush upon, to fall upon. Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπείσπεσών. C. C. 915. SYN. See Εἰσπίπτω.
- Ἐπεισφέρω, et ἐπεισφέρω, v. [intromitto,] to bring in, to introduce, to set upon. Πλείους ἐπεισφερουσίν. ἡδὸν δὲ τίς. Phœn. 207. See also Eur. Electr. 1033.
- Ἐπειτᾶ, adv. [deinde, postea, in posterum,] then, after that, afterwards. Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἡράθ' ὃ γέραιός. A. 35. SYN. Εἰτᾶ, μετὰ ταῦτά, τὸ ἐντεῦθεν, τότε, ἐπεὶ τοι.
- Ἐπέκεινᾶ, adv. [illic, ultra, ante,] in those parts, beyond, opposite. Πίνδου τὲ τᾶπέκεινᾶ, Παιδῶν πελάς. Æsch. Suppl. 265. SYN. Αὐτόθι, ὑπὲρᾶνω, ἄνω-τέρω, ἀπέναντι, πέραν.
- Ἐπεκπίνω, v. [insuper bibo,] to drink up besides. Ἐπεκπίων γάλακτος ἀμφόρεα, πέπλον. Cycl. 327. SYN. See Ἐκπίνω.
- Ἐπelaύνω, f. ἐλάσω, v. [impingo, admoveo,] to drive upon, to spread upon, to cover with. "Οσο' ἐτύπη· πύλλες γὰρ ἔπ' αὐτῷ χαλκὸν ἐλασσᾶν. Ω. 421. SYN. Ἐπιτίθημι, ἐπάγω, ἐπιτέμνω.
- Ἐπελπίζω, f. ἴσω, [(1) cum accus. in spem adduco; (2) cum dativ. spem pono in aliquo; item, bene de aliquo spero; (3) spero, simpliciter,] to raise one's hopes, to place one's hopes upon, to hope well of, to hope. Ἐγκληρὸν εὐνὴν προσλάβων, ἐήλπισα; Hipp. 1015.
- Ἐέλπῶμαι, et ἐπιέλπῶμαι, v. [spero,] to hope in, to hope. Οὐδὲν ἐελπόμενᾶ ποτὲ καίριον ἐκτόλῳπέυσιν. Agam. 1000. SYN. See Ἐλπίζω.
- Ἐπεμβαίνω, v. [(1) ingredior, (2) insulto,] to enter, to leap upon. "Η κάμ' ἕατῳ ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν αἶε. Hipp. 664. SYN. Ἐτίβαίνω, ἐμβαίνω, ἀνᾶβαίνω.
- Ἐπεμβάλλω, f. ἀλῶ, v. [injicio, intersero,] to put upon, to insert. "Ωσθ' αἰμάτηρὰ στῆμι' ἐπεμβάλεῖν ἔμοι. Iph. T. 936. SYN. Ἐμβάλλω, ἐντίθημι, ἐπέλαύνω, ἐπάγω.
- Ἐμεμβάτης, ου, ὁ, subst. [vector equi, currus, navis,] one who mounts, a driver, a mariner. Πάντ' ἄνδρ' ὀπλίτην, ἄρμάτων τ' ἐμεμβάτην. Eur. Suppl. 595. SYN. Ἐμβάτης, ἐπεισβάτης, ἐπὶχῶς.
- Ἐπεμπίπτω, v. [superincido,] to fall upon, to assault. Τὶ δὴτᾶ ποιμένας τήνδ' ἐπεμπίπτει βᾶσιν; Aj. Fl. 42. SYN. Ἐπεισπίπτω, ἐπεμβάλλω, ἐφορμάω, ἐπίπιπτω, ἐνδρόνω.
- Ἐπενδίδωμι, f. δώσω, v. [insuper addo,] to add besides. Τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κῆρᾶ χθὺνός. Agam. 1357.
- Ἐπενθῶρῶ, et ἐπενθῶρῶσκω, v. [insilio, irruo,] to leap or spring upon. "Οπως δ' ἐτέλεσέ τοῦτ', ἐπενθῶροῦσ' ἄνω. Trach. 919. See C. R. 477. SYN. Ἐνθῶρῶ, ἐπιθῶρῶσκω, ἐπεμπίπτω, ἐπεισπίπτω, ἐμπίπτω, ἐπίσηδάω, ἐμβάλλω.
- Ἐπεντᾶνῶ, et ἐπεντείνω, v. [insuper intendo,] to stretch upon or out, to strain. Ἐπεντᾶνῶσας, μή τις πῶσιν οὐδᾶς ἰκοιτῶ. χ. 465. See also Antig. 1249. SYN. Ἐπίτείνω, ἐντείνω, πρῶτείνω.
- Ἐπεντέλλω, v. [insuper jubeo,] to order besides. Τὶ δὴτ' ἂν ἄλλο τοῦδ' ἐπεντέλλοις ἐτι; Antig. 218. SYN. Ἐντέλλω, ἐπιτέλλω, κτελέω, προστάσσω.
- Ἐπεντύνω, et ἐπεντῶ, v. [apparo,] to prepare for, to arm for, to put on harness. Ζώννυνται δὲ νεοὶ καὶ ἐπεντύνονται ἀεθλᾶ. ω. 89. See also Θ. 374.

- Ἐπέξειμι, v. [(1) egredior, (2) aggredior,] to go out against, to assail, to attempt. Πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὐνέχ', ὡς ὄντων σόφῶν. Ran. 1117. SYN. Ἐπεξέρχομαι, διέξειμι.
- Ἐπεξεργάζομαι, v. [effectum opus polio, occido,] to polish a completed work, to perpetrate an additional crime, to kill. Αἶ, αἷ, ὀλωλὸτ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω. Antig. 1288. SYN. Ἐξεργάζομαι, ἐπισφάττω.
- Ἐπεξέρχομαι, v. [obviam eo hostibus, insuper enarro,] to march out against, to tell besides. Μᾶκροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελεθεῖν τῶρως. P. V. 895. SYN. Ἐπέξειμι, ἐπέρχομαι.
- Ἐπεξιακχάζω, v. [læta voce acclamo,] to shout out joyfully. Ἄλωςίμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας. Sept. Theb. 632. SYN. Ἐκβῶα, ἐπαλάλαζω.
- Ἐπεργάζομαι, v. [conficio,] to perform additionally. Δὴ τὰδ' ἔργ' ἐπειργασμένᾱ. Bacch. 1188. SYN. Ἐργάζομαι.
- Ἐπείρειδω, v. [impingo, firmo, fulcio,] to press upon, to thrust, to support by leaning. Λαίφῃ πρὸτῶν ἐπείρειδόμενας. Hec. 111. SYN. Ἀπείρειδω, ἐνέρειδω, σὺνέρειδω, στηρίζω, βέβαιῶ, ἐμπήγνυμι.
- Ἐπέρυνω, v. [evomo; (dicitur de fluvio in mare defluente,)] to disembogue. Τῇ μὲν τ' ἐπέρυνεταὶ ἀκτάς. Apoll. 4. 631.
- Ἐπέρεφω, v. [superne contego,] to cover over, to crown. Σμινθεῦ, εἰπὸτ' εἰ τοι χάριεντ' ἐπὶ νηὸν ἐρεψά. A. 89. SYN. Ἐρέφω, στέφανῶ, ἐπικοσμέω.
- Ἐπέρῳμαι, v. [sciscitor,] to question, to consult. Ἐπέρησόμενός οὖν ψυχόμεν ὡς τὸν θεόν. Plut. 32. SYN. Ἐρῳμαι.
- Ἐπέρῳ, et ποët. ἐπειρῳ, v. [attraho,] to draw to, to close. Βῆ ρ' ἱμὲν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσέ κὼρώνη. α. 441. See also Apoll. 3. 148. SYN. Ἐπάγω, ἐφελκῶ, ἐπίσῳρω, ἐπισπῶ.
- Ἐπέρχομαι, v. [(1) accedo; (2) in animum venio; (3) impetum facio; (4) edissero, explico,] to come on or upon, to approach, to come into the mind, to attack or surprise, to detail, to explain. Μόσχους ἐπῆλθον χειρὺς ἀσίδηρον μετὰ. Bacch. 725. SYN. Προσέρχομαι, ἐπειμι, ἐπιβαίνω, ἐφίκνεσθαι, εἰσβάλλομαι, ἐπιστεύομαι, ἐφορμῶ, ἐπιχειρῶ, διεξίημι.
- Ἐπρωτῶ, v. [insuper interrogo,] to ask further, to consult, to question. Καὶ μὴν ἐπρωτῶθεῖς ἀποκρίναί μοι. δ. Τὸ τί; Plut. 902. SYN. See Ἐρωτῶ.
- Ἐπεσβόλια, as, ἡ, subst. [convicium,] babbling, reproach. Ὡδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, πεσβόλιας ἀναφαίνεις. δ. 159. SYN. Λοιδόρια, φλυαρίᾱ.
- Ἐπεσβόλος, ου, ὁ, subst. [conviciator,] a slanderer. Ὅς τὸν λωβητῆρᾱ ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. B. 275. SYN. Λοιδόρος, κακόγλωσσος.
- Ἐπεσθῶ, v. [insuper edo,] to eat besides or with. Τὴν ἄλιν Εὐδημὸς ἀφ' ἧς ἀλᾱ λειτὼν ἐπέσθων. Call. Ep. 50.
- Ἐπτεῖος, α, ὄν, et ἐπτεήσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [annuus,] annual, perennial. Ἐκ Διὸς ἀμφιλάφης τὲ καὶ ἐξ ἀλῶκων ἐπτεῖαι. Agam. 985. See also η. 118. SYN. Ἐτεῖος, ἐτήσιος, ἐνιᾱούσιος, ἐπηεῖανός.
- Ἐπότης, ου, ὁ, et ἐπέτις, ἰδός, ἡ, subst. [famulus,] an attendant. Πόλῳ φίλῳ, ἐπῆταν. Pyth. 5. 1. See also Apoll. 3. 664. SYN. Ἀκύλονθος, ἀμφίπολος, θεράπων.
- Ἐπυφνημῶ, v. [fausta acclamo,] to applaud, to shout at with joy. Ὑμῆς δ' ἐπυφνημῶσᾱτ', ὦ νεανίδες. Iph. A. 1467. SYN. See Εὐφημῶ.
- Ἐπεύχομαι, v. [(1) precor, voveo, (2) glorior,] (1) to pray to, to vow, (2) to boast. Τοῖαῦτ' ἐπέυχον, μὴ φίλοιστόνως, θεοῖς. Sept. Theb. 265. SYN. Εὐχόμεαι, μεγαλυνάω, αἰχέω, ἐξεύχομαι.
- Ἐπείχω, f. ἐφέχω, or ἐπισχίζω, v. [inhibeo, adhibeo, obtineo, &c.] to detain, to prevent, to possess, to aim at, to forbear, to attack. Ἰνᾱ γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοί ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες. Lysistr. 490. SYN. Κατέχω, κωλύω, κρατέω, ἀναβάλλομαι, προσέχω, προσάγω, ἐπιθύνω, τυγχάνω, κατὰλαμβάνω, ἔχω.
- Ἐπήβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui scopum ferit, (2) compos,] one who hits the mark, successful, possessed of. Λυσσώσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρένων. Antig. 492. SYN. Ἐγκρατής, μετόχος, ἐπιστάτης.

Ἐπηγκένιδες, *ων, αἱ*, subst. [tabulae navium,] the long planks on the sides of a ship, the deck. See Damm.] Ποιέει· ἅτῃρ μακρῆσιν ἐπηγκένιδεσσὶ τέλευτα. *ε. 253.*

Ἐπηταῖνος, *οῦ, ὁ et ἡ*, adj. [(1) toto anno durans, (2) copiosus,] perennial, abundant. Ἐνθ' ἦτοι πλῆνοί ἦσαν ἐπηταῖνοι, πῶλ' δ' ὕδωρ. *2. 86.* SYN. Ἐπετήσιος, ἐπετειὺς, εὐπρόϋς, συνέχης.

Ἐπήκοός, *et Dor. ἐπάκοός, ου, ὁ*, subst. [auditor, arbiter,] a hearer, an umpire, a witness. Μῆισμαῦτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν. *Agam. 1393.* SYN. Ἐπακούς, ἀκροατής.

Ἐπήλυξ, *ὕγος, adj.* [obscurus,] shaded, dark. Οὔτοι σῶπῃ τὴν πέτραν ἐπήλυγ'α. *Cycl. 674.* SYN. Λυγαῖος, ὀφρυαῖος, σκότεινός, σκίδεις.

Ἐπηλὺς, *ὑδός, adj. et subst.* [advēna, extraneus,] a stranger, a foreigner. Χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπηλῦσι. *Ion 422.* SYN. Ξένος, ἀποικύς.

Ἐπηλυσία, *ας, ἡ*, subst. [(1) adventus, (2) incantatio,] (1) arrival, occurrence, (2) sorcery. Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πολὺπήμυνος ἐσσεαῖ αἰχμά. *H. in Merc. 37.*

Ἐπημαῖτος, *α, ὄν, adj.* [qui interdū facit aliquid,] who does any thing daily, daily. Τάων, αἱ τὸ πάροιθεν ἐπημαῖται ἀγέροντ'. *Apoll. 3. 894.*

Ἐπημοιβός, *οῦ, ὁ et ἡ* adj. [alternus, mutuus,] alternate, double, alternately worn. Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοὶ τὲ χιτῶνες. *ξ. 513.* SYN. Ἐπμοιβισός.

Ἐπὴν, *vid. Ἐπᾶν.*

Ἐπήρως, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [sublimis,] hanging in the air, aloft. Νειθὲν εἰλίγγοισιν ἐπήρως ἐξάνιουσά. *Apoll. 4. 142.* SYN. See Μετῶρως.

Ἐπήρατος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [valde amabilis,] very lovely, enviable. Δόξαν ἐπήρατον, ἐσχάταις. *Isth. 6. 17.* SYN. Ἐράτος, ἐρανὺς, ἐρατεινός, κάλως, ἡδὺς.

Ἐπήρετμος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [ad remigationem adinctus,] at the oar, furnished with oars. Οὐ γὰρ οἱ πᾶρ νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι. *δ. 559.* SYN. Ἐπικωπός, ἑτοίμοι ἐρέσειν.

Ἐπήρεφής, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [coopertus,] roofed over, over-arched, projecting. See Αὐτόφλοιός. SYN. Κάτηρεφής, σύνηρεφής, ὑψηλός, πρόβλης.

Ἐπήριτος, *ου, ὁ, P. N.* [Eperitus,] Αὐτὰρ ἐμοὶ γ' ὄν' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ μὲ δαίμων. *ω. 305.*

Ἐπητής, *οῦ ὁ, adj.* [facundus,] eloquent. Τοῦ σ' ἐκ φασὶ γένεσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ εἰκάς. *σ. 127.* SYN. Ἡδὺλόγος, ἀγῶρητής. PHR. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μελίτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ.

Ἐπήτεια, *ας, et Ἐπητὺς, ὅς, ἡ*, subst. [facundia, laus,] eloquence, praise. Ἐκ μορφῆς ἀγάνῃσιν ἐπητείῃσι κέκασθαι. *Apoll. 3. 1006.* See also φ. 306.

Ἐπήτριμος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [densus,] frequent, numerous, crowded. Πυρσοὶ τε φλέγεθουσιν ἐπήτριμοί, ὑψόσ'ε δ' αὐγὴ. *Σ. 211.* SYN. Ἐπάλληλος, πύκνός.

Ἐπηχέω, *v.* [obstrepo,] to sound, to re-echo. Ἄμουσ', ἐπηχεῖ δ' ἀντρὸν· ἐξεληθὼν δ' ἐγώ. *Cycl. 425.* SYN. Ἐξηχέω, κάτηχέω, ἀντίφωνέω, ἀντηχέω, ἐπὶβρέμω, ἐπιψόφω.

Ἐπὶ, *præp. tres casus regens, [gen. in, super, apud; dat. super, in; acc. ad,] gen. upon, above, at; dat. against, in, over; acc. to, on.* Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνόν ἐπὶ ῥηγμὶνὶ θάλασσης. *A. 437.*—Ἐπὶ is frequently put for ἐπεστί.

Ἐπιάλλω, *f. ἀλῶ, v.* [immitto, injicio, efficio,] to bring upon, to dispatch, to lay upon, to occasion. Ἀντίνος· οὗτος γὰρ ἐπίαλεν· τὰδ' ἐργά. *χ. 49.* SYN. Ἐφίημι, ἐπιβάλλω, ἐμβάλλω, ἐπιτίθημι.

Ἐπιανδάνω, *poët. pro ἐφανδάνω, v.* [complaceo,] to please, to prove pleasing. Ὡς ἐφ'ατ' Ἀμφιῶμος τοῖσιν δ' ἐπὶ ἡδανὲ μῦθος. *π. 406.* SYN. Ἀρέσκω, ἀνδάνω.

Ἐπιάχω, *v.* [acclamo,] to shout, to shriek at. Ὅσοι τ' ἐννῆα χιλοὶ ἐπιάχων,² ἡ δὲκάχιλοι. *E. 860.* SYN. Ἐπιβόῶ, ἐπαῦω, ἐπαῦτέω, ἀνᾶκράζω, ἀνᾶβόῶ, κηρύσσω.

¹ The penult. of ἐπίαλεν is here long on account of the augment.

² For the quantity of the antepenult. of ἐπιάχων see note at the word Ἐπιάλλω.

*Ἐπιβαθρὸν, ου, τὸ, subst. [naulum,] passage-money, fare. Καὶ δὲ κεν ἄλλ' ἐπιβαθρὸν ἐγὼν ἐθέλουσά γ' εἶδοιην. ο. 448. SYN. See Ναυλὸν.

*Ἐπιβαίνω, f. βήσῃμαι, v. [conscendo, adeo, evenio,] to ascend, to embark, to go to, to raise, to turn out or prove. *Ἡ μὴ 'πιβαίνε Σπαρτιάτιδος χθονὸς. Orest. 530. SYN. Ἀναβαίνω, ἐμβαίνω, ἐπεμβαίνω, εἰσβαίνω, ἐπέρχῃμαι, ἐπιβάτευσ.

*Ἐπιβάλλω, f. ἄλω, v. [injicio,] to put or throw upon, to inflict. *Ἐτέραν ἐπαγουσάν ἐπ' ἄτην. Choëph. 398. SYN. Εἰσβάλλω, προσβάλλω, πρόσεμβάλλω, ἐπιτίθημι, ἐπιρρίπτω, ἐπάγω.

*Ἐπιβάσκω, v. [induco,] to bring upon. Ἀρχὸν ἐόντᾶ, κῶκων ἐπιβάσκῳ μὲν νῆας ἄχαιων. B. 234. SYN. Ἐπάγω, ἐνάγω, ἐπιβαίνω.

*Ἐπιβαστάζω, v. [fero in,] to bear or carry in. Δισσοὺς γ' ἀθήρησας, κἀπιβαστάσας χερσίν. Cycl. 378. SYN. Διάβαστάζω, βαστάζω, ἀνακουφίζω, φέρω.

*Ἐπιβδά, ης, ἡ, subst. [“proprie, dies festus additus; deinde in genere, dies sequens; sequens tempus: uti in hoc Pindari loco. V. Schol. et Heyne in l. et Damm. in v. item Ruhnken. ad Timæum, v. Ἐπιβάδαι.” Maltb.] a day immediately after the feast, when the common people were allowed to eat the remnant of the festival: generally, any succeeding day; the following time. Τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπιβδαν ὁμῶς. Pyth. 4. 249. EXP. Ἡ μεθεορτὸς ἡμέρα.

*Ἐπιβήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui navem vel equum conscendit,] one who mounts, a mariner, a rider. Ἴππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κὲ τάχιστα. σ. 262. SYN. See Ἐπεμβήτης.

*Ἐπιβλέπω, v. [inspicio, considero, curo,] to look upon or to, to regard. Καὶ τυχαις ἐπιβλέπων. Cæ. R. 1526. SYN. Ἐμβλέπω, ἐπιδέρεσθαι, ἐπισκοπεῖν, ἐφορᾶω, ἐπιλεύσσω, ἐποπτεύω, ἀπὸβλέπω.

*Ἐπιβλής, ἡτὸς, ὁ, subst. [obex, pessulus,] a bolt, a bar. Σταυροῖσιν πύκνινόισι θύρην δ' ἐχέ μοῦνος ἐπιβλήης. Ω. 453. SYN. Μόχλος, ὄχυνς, δόκος, κλείθρον.

*Ἐπιβῶω, ei ἐπιβωστρεῶ, v. [inclamo, vocifero,] to shout at or cry over, to bark at, to call aloud upon. Ὅσιον ἐπιβῶω, κἀλεῖν δέ. Aves 898. See also Theocr. 12. 35. SYN. Ἀναβῶω, ἐμβῶω, ἀνακράζω, ἐπικᾶλεω, ἐπίαχω, κἐᾶδεω.

*Ἐπιβύλλι, ἡς, ἡ, subst. [muleta,] a fine. Ταύτης ἐπιβύλλην ψηφίει μίαν μῶνην. Vesp. 766. SYN. Ζημία.

*Ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, subst. [bubulcus,] a cowherd. Τὸν δ' αὖτε προσεειπέ βῶων ἐπιβουκόλος ἀνὴρ. v. 235. SYN. See Βουκόλος.

*Ἐπιβουλεύω, v. [insidiose molior,] to plot against, to take by a snare. Αἱ γὰρ γυναικὲς ἐπιβέβουλευκασί μοι. Thesm. 82. SYN. Ἐφένδρεω, ἐνένδρεω, λῃχίζω, λῃχᾶω.

*Ἐπιβουλευτής, οὔ, ὁ, et ἐπιβουλὸς, ου, ὁ, adj. [(1) insidiator, (2) insidiosus,] one who has designs against another; one who plots against; insidious. Τὸν τοῦ μᾶνέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατῷ. Aj. Fl. 726. See also Æsch. Suppl. 595.

*Ἐπιβουλία, as, ἡ, subst. [insidiæ,] a design against another, a plot, a stratagem.

*Ἐπιβουλί-α. Nem. 4. 58. SYN. Λύχος, ἐπιβύλλι, ἐγχείρημά.

*Ἐπιβουλὸς, vid. Ἐπιβουλευτής.

*Ἐπιβρέμω, v. [admurmo,] to roar, to murmur. Δεινὸν ἐπιβρέμεται. Ran. 680. SYN. Ἐμβρέμω, βρέμω, ψόφω, ἐπηχέω.

*Ἐπιβριθς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prægravis, præponderans,] pressing with great weight upon, giving sanction to. Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς. Eumen. 968. SYN. Ἐμβριθς, βάρυς, δεινὸς, χαλῆπός.

*Ἐπιβρίθω, v. [ingravesco, magno pondere irruo,] to press heavily upon. Ὅς πόλυν εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἐπηται. Pyth. 3. 190. SYN. Κἀτᾶβρίθω, ἐμβρίθω, βάρῳ, βάρυνω, κἀτᾶβάρυνω.

*Ἐπιβριμάσμαι, v. [infrendeo, minitor,] to roar at, to threaten. Δεινὸν ἐπεβριμάτῳ λῃχωσίν, αἱ δ' αὖ παῖδας. Call. 4. 56. SYN. Ἐπιβρέμω, ἐμβρέμω.

*Ἐπιβρόντητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) attonitus, (2) amens,] thunder-struck, hair-brained. Ὡς ὁ στρατιηγὸς οὐπιβρόντητος μὀλῶν. Aj. Fl. 1386.

*Ἐπιβύω, f. ὑσω, v. [obturo,] to stop up, to fill up. Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Plut. 379. SYN. Βύω, ἐμπλήθω, γέμιζω, σκέπάζω.

- Ἐπιβώμιος, *ov, ó et ἡ*, adj. [altari impositus, ad altare cantari solitus,] placed on the altar, at the altar. Πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων. Eur. Electr. 715.
- Ἐπιβωστρεῶ, *vid.* Ἐπιβόαω.
- Ἐπιβώτωρ, ὄρος, *ó*, subst. [pastor,] a feeder of cattle, a shepherd. Ἀνδρὶ δέμας εἰκνύῃ νῆφ ἐπιβώτορι μίλων. *v.* 222. SYN. See Βότρη.
- Ἐπιγαμέω, *v.* [conjugem superinduco,] to marry again, to add one husband to another. Οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσιν πόσει. Orest. 588. SYN. See Γάμεω.
- Ἐπιγάμιος, *ov, ó et ἡ*, adj. [nubilis,] marriageable. Θῦγάτηρ ἐπιγάμος, κὰν ὅλως μηδὲν ἀλλῇ. Menand.
- Ἐπιγέλαω, *v.* [arrideo, irrideo,] to smile upon, to laugh at. Ἐπιγέλασαι πρό-θύμω. Thesm. 979. SYN. Ἐγγέλαω, κἀτάγέλαω, ἐπισκώπτω, διαπαίζω.
- Ἐπιγείνυμαι, *et* ἐπιγίγνυμαι, *v.* [adnascor, succedo, supervenio,] to spring up, to succeed, to happen. Τηλεθώσᾳ φῦει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. *Z.* 148. See also *K.* 70. SYN. Γίγνυμαι, γεννᾶσθαι, ἀνίσχω, αὔξομαι, ἐπιδίδωμι.
- Ἐπιγινώσκω, *v.* [agnosco,] to discover, to understand, to recognize. Αἱ κ' ἔμ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν. *ω.* 216. SYN. Γίγνωσκω. ἀναγίγνωσκω, αἰσθάνομαι, ἐξεπίσταμαι, μανθάνω.
- Ἐπιγλωσσᾶμαι, *v.* [effutio in aliquem,] to use the tongue against, to threaten. Σὺ θὴν ἃ χροῖζεῖς, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. *P. V.* 964. SYN. Κἀτάβόαω, κἀτηγόρεω, φλύαρεω.
- Ἐπιγνάμπτω, *v.* [inflecto,] to bend back, to prevail upon, to bend. Καί ρ' ἄκεουσά κἀῆστοδ, ἐπίγναμψά φίλον κῆρ. *A.* 569. SYN. Γνάμπτω, κἀτάκάμπτω, πρᾶννω.
- Ἐπιγνώμων, ὄνδς, *ó et ἡ*, adj. [(1) iudex, (2) veniæ facilis,] a judge; considerate, indulgent. Ἀλγέσι μοχθίζουσᾶν, ἐπιγνώμων δὲ τοῖ εἰμὶ. Mosch. 4. 70. SYN. Συγγνώμων, κρίτης, ἐπόπτης.
- Ἐπίγονοι, *ων, οἱ*, subst. [“ posteri. Ita dicebantur κατ' ἐξόχην Septem ducum filii, qui decem post annis, Thersandro duce, Thebas expugnauerunt; de quibus vid. Heyne ad Apollodor. III. 7. 2. Num hos innuerit Æschylus, vix satis liquet.” Blomf. ad Sept. Theb. Gloss. 896. Hos innuit Euripides, Suppl. 1234.] posterity, the Epigoni. Φίλανδρον' μένει κτεῖνά τ' ἐπίγονοις. Sept. Theb. 896.
- Ἐπίγουνιδίος, *ov, ó et ἡ*, adj. [genibus impositus,] on the knee. Ταὶ δ', ἐπίγουνιδίον. Pyth. 9. 107.
- Ἐπίγουνις, ἰδός, *ἡ*, subst. [os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur, femur,] the knee-pan, the thigh. Καὶ κέν ὄρον πίνων, μεγάλην ἐπίγουνιδά θεῖτό. *p.* 225. SYN. Μηρός, μηρίον, ἰσχῖον. EPIITH. Λευκή.
- Ἐπιγράβδην, *adv.* [stringendo leviter,] with a scratch, lightly. Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλῃ χειρὸς. *Φ.* 166. SYN. Αἰγδην, ἐλάφρως, κούφως.
- Ἐπίγραμμα, ἄτος, *τὸ*, subst. [inscriptio,] an inscription, a title. Αἰσχρὸν τοῦπί-γραμμ' ἐν Ἑλλάδι. Troad. 1187.
- Ἐπιγράφω, *v.* [(1) inscribo, (2) leviter perstringo,] to make a mark upon, to inscribe, to graze slightly. Ἀκροτάτων δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χρῶά φωτός. *Δ.* 139. SYN. Ἐγγράφω, καθάπαττομαι, ἐπιξέω.
- Ἐπιδαιῶμαι, *v.* [divido, distribuo,] to take as one's portion, to distribute. Ὡς οὐκ αἰτίος εἰμὶ' μέγαν δ' ἐπιδαιῶμαί ὄρκον. *H. Merc.* 383.
- Ἐπιδαισίος, *ov, ó et ἡ*, adj. [in hæreditatis partitione attributus,] allotted for a share. Οὐρανὸν οὐκ ἐμεγερᾶν ἔχειν ἐπιδαισίῳ οἰκόν. Call. 1. 59.
- Ἐπιδάκρυν, *f. ὕσω, v.* [defleo,] to weep over. Κἀπιδάκρυνεῖν ἀντιβόλουντων. Vesp. 879. SYN. Κατάδακρυν, κατὸλόφρῦμαι, δάκρυν, ἐπιθρηνέω, ἐπικωκύν, (see Κωκύν.)
- Ἐπιδανρός, *ov et ὁθεν*, (Nem. 3. ult.) *ó, ἡ*, *P. N.* [Epidaurus,] a city in Argolis. Τροίζην', Ἡϊόνας τέ, καὶ ἀμπέλοεντ' Ἐπιδανρόν. *B.* 561.
- *Ἐπιδαυρίος, *α, ὅν*, adj. [Epidaurius,] of Epidaurus. Αὐτός θ' ὑπλισμᾷ τοῦπί-δαύριον λάβων. Eur. Suppl. 724.
- Ἐπιδειέλος, *ov, ó et ἡ*, adj. [pomeridianus,] in the afternoon. Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδειέλα, λῶϊον ἤμαρ. Hes. Op. 810.

- ἔπιδεικνυμί, v. [demonstro,] to show, to exhibit. Κύρα ἔπιδειξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων. Eur. Electr. 856. SYN. Ἀνάδεικνυμί, ἐπιδείξιν vel σύμβυλόν ἐκφέρω vel πᾶρχω, ἀπ᾽δειξιν vel πείραν διδωμί.
- ἔπιδειξις, ἔως, ἡ, subst. [demonstratio,] a display, a demonstration. Θέων σύφισμα, κἀπιδειξις Ἑλλάδι. Phoen. 885.
- ἔπιδειπνέω, v. [secundariam coenam perago,] to entertain with a second supper. Θύσας ἐπιδειπνεῖς. Equit. 1137.
- ἔπιδέμνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vestibus stratus,] covered with bed-clothes. Ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν. Hec. 921.
- ἔπιδέξιός, α, ὄν, adj. [(1) dexter, (2) scitus, (3) lepidus, (4) faustus,] on the right, clever, auspicious. Γυμνός ἦν πληγείς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τὰπιδέξιά. Aves 1493. SYN. Ἐνδέξιός, δεξιός, αἰσιός, εὐφύς, σφός, ἐμπειρός.
- ἔπιδέρκωμαι, v. [inspicio,] to look upon. Ἡἑλιος φᾶέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. λ. 16. SYN. Εἰσδέρκωμαι, ἐπιβλέπω.
- ἔπιδεσμός, ου, ὁ, subst. [ligamen, fascia,] a bandage. Ἐπιδεσμὸν ἐπρίω. Vesp. 1438. SYN. Δεσμός, δεσμός, τελέμων, σπάργανόν.
- *ἔπιδεσπόζω, v. [dominor,] to be master of. Τίς δὲ ποιμάνωρ ἐπεστί κἀπιδεσπόζει στράτον; Pers. 246. SYN. See Δεσπόζω.
- ἔπιδευής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [indigenis,] poor, in want. Καδδὲ κτήματ' ἀπολλὰ, τὰ τ' ἔλδεταῖ ὅς κ' ἐπιδευής. E. 481. SYN. Ἐνδεής, ὑπόδεής, ἀπὸρὸς, ἐλλιπής, ἀτελής.
- ἔπιδεύωμαι, v. [indigeo,] to want in addition, to desire more, to be deficient in. Ἡ ἐπὶ καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει. B. 229. SYN. Ἐνδεύωμαι, δεύωμαι, δεύωμαι, προσδεύωμαι, ἐλαττύωμαι, λείπωμαι, ἀπὸρεῶ.
- *ἔπιδέω, v. [insuper ligo,] to bind besides. Τὸ κράνος πρῶτον περὶδυσμένον, τὸν λοφὸν ἡμελλ' ἐπιδήσειν. Ran. 1038. SYN. See Δέω.
- ἔπιδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] remarkable, manifest. Τόλμα ἔχειν τὸ κακὸν κοῦκ ἐπιδηλὸς ὄμως. Theogn. 442. SYN. See Δηλός.
- ἔπιδημεύω, et ἐπιδημέω, v. [in populo vel urbe versor,] to remain at home. Ἀλλ' ἐπιδημεύεις ὥς γάρ νῦ τοι εὐᾶδὲ θυμῷ. π. 28. See also Call. 2. 12. SYN. Ἐνδημέω, οἰκουρέω, μέτειμι.
- ἔπιδήμιος, et ἐπιδημῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [versans in populo; domesticus, advena,] at home, domestic, one come to reside with the people, a foreigner. Ἐμμέναι, ὅφρ' ἐπὶ κείνους ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν. A. 233. See also Call. 3. 226. SYN. Δήμιος, δημόσιος, ἐμφύλιος, κοινός.
- ἔπιδιάρρήγνυμι, v. [disrumpo,] to break or burst asunder. Κάπεκρόφῃσας αὐτὸς, ἐπιδιάρράγω. Equit. 698. SYN. Διάρρήγνυμι, δι᾽άρσσω.
- ἔπιδιδωμί, v. [dono præterea; do,] to give additionally, to increase. Μόχθου δὲ χάριν τῶνδ' ἐπιδώσω. Med. 189. SYN. See Δίδωμι.
- ἔπιδιζέωμαι, v. [insuper quaero,] to seek over and above. Ὡς εἰποῦσ' ἀνόρουσέ· φίλας δ' ἐπιδιζέθ' ἑταίρας. Mosch. 2. 28. SYN. See Διζήμεναι.
- ἔπιδινέω, v. [in orbem ago, verso,] to whirl, to turn about. Ἐνθ' ἐπιδινηθέντ' εἴναζάσθην πτερὰ πολλὰ. β. 151. SYN. Συστρέφω, συσσεῖω, δινέω.
- ἔπιδίπλοισω, v. [reduplico,] to repeat. Χαίρετέ, χαίρετέ δ' αὖθις, ἐπιδίπλοισω. Eumen. 1017.
- ἔπιδιφρίās, ἄδός, ἡ, subst. [currus circumferentia,] the front semicircle of a chariot, "a ring in the box of the chariot, to which the reins were suspended." See Damm. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτων ἱμάσι δέδεντο. K. 475.
- ἔπιδιφρίως, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui super curru est aut sedet,] sitting upon the box, on the chariot. Ἀλλὰ μὲν, εἰσοῦκ' δωρὺ φέρων ἐπιδιφρίᾳ θείη. o. 51.
- ἔπιδιοιάζω, f. ἄσω, v. [dubito, voluto,] to revolve, to examine on all sides.

¹ Porson includes this word in brackets as of doubtful authority. Pierson. Mar. Att. p. 167. astly thinks that it was derived from the scholium. As the line now stands, it does not metrically agree with the corresponding line in the strophe. Ἐπιδιπλοῖζω appears to be only an explanation of αἰθῆς. We might read Χαίρετε, χαίρετε δ' αἰθῆς μοι.

- Πολλὺς δ' ἐπεδοῖσά βουλὰς. Apoll. 3. 19. SYN. Ἐνδοιάζω, ἀμφισβητέω, μερμηρίζω, σκέπτομαι.
- Ἐπιδόξος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illustris,] illustrious. Πολ-λοῖς ἐπιδόξῳ ἀρηται. Nem. 9. 110. SYN. See Κλύτῶς.
- Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad cœnam utilis,] proper for supper. Κῶχ' ἔθ' ἕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν. Theocr. 13. 36. SYN. Πυρρίδιόρπιος.
- Ἐπιδρόμη, ἡς, ἡ, subst. [incursio, irruptio,] an inroad, an attack, an assault. Λιβύης τ' ἐρήμους, ἄξενους τ' ἐπιδρόμάς. Helen. 403. See also Apoll. 3. 593. SYN. Εἰσδρομή, ἐμβολή, ἐπιβύλη.
- Ἐπιδρόμῳ, v. [incurro, grassor,] to run to for refuge, to assail. Ἐπιδρόμῳ, ὅθι θανάτος ἀπῆ. Æsch. Suppl. 130. SYN. Ἐπιτρέχω, ἐπιδιδράσκω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω.
- Ἐπιδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [accessu facilis, incursionibus obnoxius,] accessible, assailable. Ἀμβάτος ἐστὶ πόλις, καὶ ἐπιδρόμον ἐπλεῖτο τεῖχος. Z. 434. SYN. Εὐπρόσδός, εὐπρόσοιστος, ἁλωτός.
- Ἐπιδύνω, v. [occido super,] to set upon. Μὴ πρὶν ἐπ' ἡλίον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν. B. 413. SYN. See Δύνω and Δύομαι.
- Ἐπείκελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [similis,] like. Μαίωιν Αἰμόνιδης, ἐπείκελός ἀθανάτοισιν. Δ. 394. SYN. Εἰκέλος, ὁμοῖός, πρόσμοιός, ἀλίγκιός, ἐνἀλίγκιός.
- Ἐπείκεις, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [æquus, decens, moderatus, mediocris,] fair, equitable, proper, moderate, meek. Οὐδενὶ πώποτέ φησὶ πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπείκει. Vesp. 1027. SYN. Ἰσός, δίκαιός, μετρίος, πρέπων, πρόσήκων, ἀγαθός, ἐπείκετός.
- Ἐπείκως, adv. [decenter, moderate, mediocriter,] fairly, adequately, fitly. Τουτὶ μὲν ἐπείκως σὺ γ' ἐξέπιστάσαι. Vesp. 1249. SYN. Μετρίως, καλῶς, ἱκανῶς, κομίδῃ.
- Ἐπείκετός, ἡ, ὅν, adj. [cedens, tolerabilis,] yielding, not irresistible. Δεῦθ', ἵνα ἔργα γέλασθαι καὶ οὐκ ἐπείκετ' ἴδῃσθαι. θ. 307. SYN. Ἐπείκεις.
- Ἐπείελδομαι, v. [cupio insuper,] to desire besides. Κέκλυθι νῦν, Θετὶ διὰ, τὰ τοι ἐπείελδ' ἐνίσπειν. Apoll. 4. 783. SYN. Ἐλδομαι, ἐπιθυμέω.
- Ἐπείελπομαι, v. [insuper spero,] to hope for besides. Τρίς δὲ μεθ' ἡκεί βίης, ἐπείελπομένος τὸ γὰρ θυμῷ. φ. 126. SYN. See Ἐλπίζω.
- Ἐπείω, vid. Ἐφέω.
- Ἐπιζᾶρῶ, vox Arcadica, pro Ἐπιβᾶρῶ, v. [prægravo,] to oppress, to ravage. Πόλυβη τρύφει διδωσίν· ὥς δ' ἐπεζᾶρει. Phœn. 45. SYN. Ἐπικεῖται, κᾶκῶ-πάθῶ.
- Ἐπιζᾶφελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vehemens, ardens,] swelling, violent, raging. Ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζᾶφελός χυλός ἴκοι. I. 521. SYN. Ζᾶφλέγης, θούριος, δεινός, σφόδρός, ισχυρός, χυλῆπός.
- Ἐπιζᾶφελῶς, adv. [vehementer, ardentier,] violently. Πατρὸς ἀσπίγιντον· ὃ δ' ἐπιζᾶφελῶς μὲναιεν. Z. 330. SYN. Σφόδρά, δεινῶς, χυλῆπός.
- Ἐπιζεγγύω, et ἐπιζεγγυμῖ, v. [desuper innecto,] to fasten besides. Χεῖρὰς ἐπιζεύξαντ' ἀσπας βόειοισιν ἱμάσιν. Theocr. 22. 3. SYN. Συζεγγυῶ, ἐπιτίθημι, ἐπιδέω.
- Ἐπιζεφύριοι, ων, οἱ, P. N. [Epizephyrii,] one of the four divisions of the Locrians. Ἐπι-ζεφύριων Ἀδρκῶν γένε' ἀν' ἀλέγων. Olymp. 11. 14.
- Ἐπιζέω, f. ἔσω, v. [fervesco,] to boil over, to rage against. Δεινὴ τῆς ὀργῆς δαιμόνων ἐπέζεσεν. Iph. T. 988. SYN. Ἀναζέω, ζέω, ἐπέρχουμαι.
- Ἐπίζηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui beatus prædicatur,] called happy, to be admired. Ὁ δ' ἀφθνήτος γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. Agam. 912. SYN. Ἀρίζηλος, ζηλωτός, μάκαρ, ἐρίζηλος.
- Ἐπίτηρνός, et ἐπίτηρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [jucundus, gratus,] desirable, agreeable, gratifying. Οὐδέ τί μοι πῶδ' ἀνιπτρά πῶδ' ἐπὶ τήρ' ἀνὰ θυμῷ. τ. 343. See also A. 572. SYN. Ἐπήρατός, ἔρανός, ἱμέρεῖς, ἀγαπήτος, πρόσσηνης, κῆχαρισμένος, ἐράσμιός.

- Ἐπιθαρόνω, v. [insuper fidentem reddo,] to give additional confidence. Τὸν δ' ἐπιθαρόνων προσηφει ξανθὸς Μενέλαος. Δ. 183. SYN. See Θαρόνω.
- Ἐπιθανυμάζω, f. ἄσω, v. [donis honoro,] to honor with presents. Χρὴ γάρ ἐπι-
θανυμάζειν τῷ τὸν διδάσκαλον. Nub. 1146. SYN. Ἀποθανυμάζω, υπερθανυμάζω,
θανυμάζω, δεξιόμαι.
- Ἐπιθήκη, ης, ἡ, subst. [accessio, additamentum,] addition. Πλειὼν γὰρ πλεῖ-
ων μελέτη, μείδων δ' ἐπιθήκη. Hes. Op. 380. SYN. Προσθήκη.
- Ἐπιθημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [operculum, tegmen,] a cover, a lid. Ἦ, καὶ
φωριᾶμων ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν. Ω. 228. SYN. Ἐπικάλυμμά, κάλυμμά,
πῶμά.
- Ἐπιθούζω, v. [urgeo, perturbato animo sum,] to press on, to be irritated. Ταδ'
ἐπινυχόμενῃ, καπιθούζουσ'; Choëph. 843. SYN. Θούζω, τάχυνω, ἐπίσεύμαι.
- Ἐπιθούρω, et ἐπιθρώσκω, v. [adsilio, insilio,] to leap upon, to insult. Ὡς ἐπὶ
σοὶ, Μελανίππε, θύρ' Ἀντιλόχου μὲν ἐχάρης. O. 582. See also E. 772. SYN.
Ἐνθούρω, ἐπιπηδάω, ἐπενθρώσκω, ἐφάλλομαι.
- Ἐπιθυμῶ, v. [concupisco, desidero,] to set the mind upon, to desire, to covet.
Κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν. Alcest. 884. SYN. Ἐπεύχομαι, πόθω, ἐπιπό-
θω, ἱμεῖρόμαι, ὀρεγόμεναι, ἐλδόμεναι, ἐπιέλδόμεναι, προθυμεόμεναι, μὲν εἰαίνω, ἐράμαι.
- Ἐπιθυμῶν, as, ἡ, adj. [cupida, studiosa,] desirous or fond of. Σοὶ καὶ
Ἄμαζονίδες πόλιν ἔχον ἐπιθυμῶνται. Call. 3. 237.
- Ἐπιθυμία, as, ἡ, subst. [cupiditas, conatus,] a desire, an attempt. Δολιὸς ἡ
πίθυμία. Cycl. 448. SYN. Προθυμία, ἱμερὸς, ὀρεξις, ἔρως, ὁρμή. ΕΡΙΤΗ.
Ἀσχήμων, ἀρχεκάκος.
- Ἐπιθυμίαρᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [suffimentum,] incense. Στεφει λάβουση καπιθυ-
μιάρᾶ. C. R. 913. SYN. Θυμίαρᾶ.
- Ἐπιθύνω, et ἐπιθύω, f. ὕσω, v. [irruo, dirigo,] to rush on, to direct. Ὡς ἂν ἐπι-
θύσαντες ἐλοίμεθα τοὺς δὲ κ' ἐπειτᾶ. π. 297. See also Σ. 175. SYN. Ἰθύνω,
ἐπιφέρομαι, ἐπίσεύμαι, ἐνθρούω.
- Ἐπιθύω, f. ὕσω, v. [insuper sacrifico,] to sacrifice in addition, to sacrifice in
revenge. Ἐπὶ δ' ἐθυσά μητέρα. Orest. 555.
- Ἐπιθωρήσσομαι, v. [armor adversus aliquem,] to arm oneself against. Ὅπποτὲ
Κενταύροις Λαπίθαι ἐπιθωρήσσαντο. Apoll. 1. 42. SYN. Ἐφὸπλιζω.
- Ἐπιθώσσω, f. ξω, v. [acclamo; vociferando incito,] to bawl at, to urge on.
Πανὸς κόπαις ἐπιθώζει. Iph. T. 1128. SYN. Θώσσω, κραυγάζω, ἐπεμβρι-
μάομαι, ἐπαυτέω.
- Ἐπίτωρ, ὀρός, ὁ et ἡ, adj. [peritus, sciens,] skilful or experienced in. Φῶθ'
Ἡρακλῆα, μέγαλων ἐπίτωρᾶ ἔργων. φ. 26. SYN. See Ἰδμων, and Ἰστωρ.
- Ἐπικάθεζομαι, ἐπικάθημαι, et ἐπικάθίζω, v. [insideo, adsideo,] to sit upon, to
ride upon. Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικάθέζεται μόνος. Plut. 185. See Ran. 1046.
and ι. 179. SYN. Ἐγκάθεζομαι, ἐφέζομαι, ἐφιστάνω.
- Ἐπικαίνω, v. [innovo,] to new-model, to change. Αὐτῶν πόλιν μὴ πικαι-
νότων νόμους. Eumen. 696.
- Ἐπικαιρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [opportunus,] seasonable, opportune, suitable.
Ἐσοὶ δ' ἱατὴρ ἐπικαιροτάτος. Pyth. 4. 480. SYN. Καίριος, εὐκαιρὸς, ὠφέλι-
μος.
- Ἐπικαίω, f. καύσω, v. [incendo, amburo,] to burn upon, to burn. Ἐνθ' οἱ
σπλάγχ' ἐπᾶσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρία καῖον. γ. 9. SYN. Ἀνάκαίω, καίω, φλέγω,
ἐπιφλέγω, αἰθαλώ, κνισσᾶω.
- Ἐπικάλῶ, et ἐπικέκλωμαι, v. [voco, invoco,] to call by an additional name, to
call for. Εἰέν γ', ἀκούω ταῦτ' ἐπικάλεις; μανθάνω. Pax 663. See Æsch.
Supp. 41. SYN. Ἐγκάλλω, ἀνάκαλῶ, ἐπιβόᾶω.
- Ἐπικάλυπτω, v. [opperio,] to cover, to close. Φᾶος ἐπικάλυψαν. Herc. F. 642.
SYN. See Κάλυπτω.
- Ἐπικαμπύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [incurvus,] crooked. Ὡ γέρων, ὅς τε φύτᾶ σκάπ-
τεις ἐπικαμπύλος ὤμων. H. in Merc. 90. SYN. See Καμπύλος.
- Ἐπικάροισ, α, ὁν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [pronus, obliquus, præceps. Vid. Damm.

in v.] headlong. Αἱ μὲν ἔπειτ' ἔφεροντ' ἐπικάρσαι, ἰστίᾳ δέ σφιν. ι. 70.

SYN. Ἐγκάρσιος, λῆξις.

Ἐπικάστη, ἡς, ἡ, P. N. [Epicasta,] another name for Jocasta. (See Ἰοκάστη.) Μητὲρ ἄτ' Οἰδίποδα ἴδον καλὴν Ἐπικάστην. λ. 270.

Ἐπικάχαλᾶσσκω, v. [strepito,] to roar, to laugh about. Λάβρυν ἄειρῶμενον πέτρας ἐπικάχαλᾶζεσκεν. Apoll. 4. 944.

Ἐπείκειμαι, v. [impositus sum, jaceo super, insto,] to be placed upon, to be upon or near, to urge. Ὅμοι τράχίλους, κάπικείμενον κᾶρα. Eur. Suppl. 726.

SYN. Ἐγκειμαι, ἐπιτίθεμαι, ἐπιφέρωμαι, ἐπέχω, ἀνέχω.

Ἐπικείρω, f. κέρσω, v. [attondeo, præcido,] to cut off, to destroy. Πάτροκλος δ', ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπικέροσέ φάλαγγας. Π. 394. SYN. Ἀποκείρω, ἀποτέμνω, ἀπάμω, διαφθείρω, κατὰκόπτω.

Ἐπικεῖλᾶδew, v. [inclamo,] to shout at, to applaud. Ὡς Ἐκτωρ ἄγορεν· ἐπὶ δὲ Τρῶες κεῖλᾶδσαν. Θ. 542. SYN. Κεῖλᾶδew, ἐπενυφημew, ἐπιβῶω.

Ἐπικελεύω, v. [hortor,] to instigate. Ἐγὼ δὲ γ' ἐπέκελευσά κάπελυσ' ὄκνου. Orest. 1235. SYN. Ἐγκελεύω, διακέλεύομαι, παραινέω, προτρέπω.

Ἐπικέλλω, v. [appello, pervenio,] to approach to land, to arrive. Εἰσίδωμεν, πρὶν νῆας εὖσέλμους ἐπικέλλαι. ι. 148. Κέλλω, ὀκέλλω, ἐπὸκέλλω, ὀρμῶ.

Ἐπικρᾶω, Ionic. pro ἐπικεράω. (Vid. Damm.) v. [iterum infundo, superinfundo,] to mix by pouring upon. Οἷον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Αἰὶ τερπικεράυνω. η. 164. SYN. Ἐγκεράννυμι, συγκεράννυμι, ἐγχέω, ἐπὶχέω.

Ἐπικερτῶμew, v. [increpo, probis lacesso,] to reproach. Τὸν δ' ἐπικερτῶμεων προσέφη, Εὐμαῖε σὺβῶτᾳ. χ. 194. SYN. Κερτῶμew, ἐπὶχλευάζω, λοιδορέω, ἐπισκώπτω, διασύρω, οἰστρολάτew.

Ἐπικέσθω, f. σω, v. [occullo,] to hide. Εἰπέ μοι εἰρῶμεν, νημερτεῖᾳ, μηδ' ἐπικέσσης. ο. 263. SYN. Ἐπικρύπτω, ἀποκρύπτω, κεύθωμαι.

* Ἐπικήδειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [funeris, lugubris,] funereal, mournful. Ὡδὲν ἐπικήδειον. Troad. 516. SYN. Γῆρος, θρηνώδης, πένθιμος.

Ἐπικήρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fato lethifero obnoxius, (2) caducus,] subject to death. Δακρύσας ἐπικήρῳ ἐὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτός. Call. Ep. 61.

Ἐπικηρύκευμᾳ, αὐτός, τὸ, subst. [legatio de aliqua re,] a deputation, an embassy. Φίλος γενοί' ἂν, κάπικηρυκευμάσιν. Med. 736. SYN. Πρεσβεία, πρέσβευμᾳ.

Ἐπικηρυκεύομαι, v. [pacem offero per præconem,] to offer terms of peace. Κάκον τῶλοιπόν· ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι. Thesm. 1163.

Ἐπικηρύσσω, f. ξω, v. [annuncio,] to announce by a herald. Πύργους ἐπεμβάς, κάπικηρυχθεὶς χθονί. Sept. Theb. 631. SYN. Κηρύσσω, ἀνᾶκηρύσσω, ἀνᾶγδρεύω.

Ἐπικίδνυμι, v. [dispergo,] to scatter upon or over. Σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπὶκιδνᾶται ἡώς. Η. 458. SYN. Σκεδάννυμι, διασκέδαζω, ἐπὶκλύζω.

Ἐπικινδύνως, adv. [periculose,] hazardingly. Ὡς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς. Philoct. 503.

Ἐπικλάω, v. [fleo insuper,] to weep besides or over. Κλάειν ἐλεινῶς. β. Σὺ δ' ἐπικλάειν ὕστερόν. Thesm. 1063. SYN. Κλαίω, ἀνᾶκλαίω, θρηνέω, ἐπὸδολύζω, ἐπὶδάκρυω, ὀλοφύρομαι.

Ἐπικλαυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [flebilis,] mourned. Κεῖλᾶδε δ' ἐπικλαυτὸν ἀηδονῖον. Ran. 695. SYN. Πόλυκλαυτός, αἰακτός, γῆρος, πένθιμος.

Ἐπικλείω, v. [(1) celebroy; (2) dico; (3) invoco; (4) occludo,] to celebrate, to speak of, to invoke, to fold up. Καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν. Pax 101. SYN. Κλείω, περὶβῶω, εὐλόγew.

Ἐπικλημᾳ, αὐτός, τὸ, subst. [criminis objectio,] an accusation, a charge. Ἐπικλημ' ἐχούσαις ὅττι τῷχοι· δράσας δ' ἐγώ. Orest. 563. SYN. Ἐγκλημᾳ, αἰτίαμᾳ, κἀτηγῶρία.

Ἐπικληρὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. [hæres,] an heir or heiress. Ἐπικληρὸν εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δόκεῖς. Aves 1653. SYN. Κληρὸνύμος.

Ἐπικληρῶω, v. [(1) sorte adtribuo; (2) sortior,] to allot. Γεινόμενῃν τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσάν ἀρῆγειν. Call. 3. 23. SYN. Διάκληρῶω, κληρῶω, ἐπὶκλώθω.

Ἐπικλησῖς, ἔως, ἡ, subst. [(1) cognomen, (2) invocatio, (3) ignominia,] an appel-

lation, a surname, an imputation. "Αρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξάν ἐπίκλησιν κἄλευ-
σιν. Σ. 487. SYN. Ἐπωνύμια, ὀνύμα.

Ἐπικλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [advocatus,] invited, summoned. Οὐρησόμενά τὰ
τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἱνά. Pax 1265. SYN. Πρόσκλητός, πάρακλητός, σὺνή-
γός.

Ἐπικλίνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [declivis, deorsum vergens,] sloping. Ἐπικλίνες δὲ
τάλαντον. Call. fr. 312.

Ἐπικλιντὸν, ου, τὸ, subst. [sella, vel lectus,] a couch. Τὸ τ' ἐπικλιντὸν ἀπὸ-
βάλοις. Eccles. 907. SYN. Κλίνη, κλισμός, λέκτρον.

Ἐπικλίνω, f. ἱνῶ, v. [accilino, jaceo super,] to incline to, to verge upon, to be
contiguous to. Τὰς ἐπικεκλῖμενας ὄχθοις ἱεροῖς, ἱν' ἐλαίας. Troad. 803. SYN.
Ἀποκλίνω, ἐγκλίνω, ἐπικειμαι, ἐπιπίπτω.

Ἐπικλόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [furax, furtivus, occultus, vafer,] over-reaching,
cunningly expert. Κερδᾶλέος κ' εἴη καὶ ἐπικλόπος, ὅς σέ παρέλθοι. ν. 291.
SYN. Κλέπτης, δολομήτης, κερδᾶλέος, ἡπέρους, πανουργός.

Ἐπικλύω, et ἐπικλυέσκω, v. [(1) proluo, (2) inundo, submergo,] to overflow,
to inundate, to dash against. Ἐνὸς ἅπασαν, ἐνὸς ἐπικλύσει πῶλιν. Troad.
1318. See also Ψ. 6. SYN. Κλύω, κατὰκλύω, κατὰβάλλω.

Ἐπικλῶω, v. [audio, ausculto,] to hear, to listen to, to learn. "Ηί', ἐπειδὴ
Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελίαν. ε. 150. SYN. See Ἐπαύω and Κλύω.

Ἐπικλώω, f. σω, v. [neo; fatalia stamina duco; sortior,] to spin the web of
fate, to allot. Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὀλβόν. γ. 208. SYN.
Κλώω, ἐπικληρῶω, κυρῶω, εἰμαρμένον ποιῶ.

Ἐπικνᾶω, v. [intero,] to grate upon, to scrape with a grater. Ἄλλ' ἐπικνῶσιν
τυρὸν ἐλαιόν. Aves 533. SYN. Κνᾶω.

Ἐπικoinός, ου, ὁ et ἡ, adj. [communis, promiscuus,] common, promiscuous.
Διδῶμιν ἐπikoinόν. Androm. 124. SYN. Κοινωνός, μετόχος, κοινός, συγκοι-
νωνός.

Ἐπikokkυστρία, as, ἡ, subst. [more κόκκυγος accinens,] cuckoo-like. Ἦχῶ, λῶγαν
ἀντρώδος ἐπikokkυστρία. Thesm. 1068.

Ἐπikomπάζω, v. [glorior,] to vaunt, to glory in. Ὁ δ' ἡλάλαξε, κατέκομπάσεν
τάδε. Herc. F. 976.

Ἐπikόπτω, v. [incido, in cacumine caedo,] to smite upon, to fell; *in the middle
voice*, to strike oneself for, to lament for. Ἐκρυψέ πέπλοις κατέκοψάμην
νέκρον. Troad. 629. SYN. Ἐγκόπτω, κατὰκόπτω, ἐπιτέμνω, ἐπίπλησσω, κατὰ-
παίω.

Ἐπikότῳ, ου, ὁ et ἡ, adj. [infensus,] irritated, hostile. Ἐφῆκεν ἐπikότος τρῶφας.
Sept. Theb. 786. SYN. Ἐγκότῳ, ζᾶκότῳ, περίοργῳ, φύβερῳ, ἐχθρῳ.

Ἐπikότως, adv. [iracunde,] angrily, passionately. Τεοῖσι, διχᾶ γὰρ Διὸς; ὃ δ'
ἐπikότως αἶει. P. V. 168. SYN. Ὀργίλως, πάλιγκότως, δυσκόλως, δυσθύμως.

Ἐπikourῶω, v. [(1) auxiliior, (2) remedium adhibeo,] to act as an ally, to assist,
to alleviate. Ὡ φίλτατ', ἐπεκούρησάς, ὅσων εἶχες, φίλοις. Iph. A. 1452. SYN.
Ἐπαμύνω, ἄμύνω, ἐπιβῶηθῶ.

Ἐπikourία, as, et ἐπikούρησις, ἔως, ἡ, subst. [auxilium, remedium,] succour,
alleviation, remedy. Ἐπikourίαι γὰρ αἰδὲ τοῖς φίλοις κἄλαι. Orest. 294. See
also Androm. 128. SYN. Ἀλκή, ἄλκαρ, ἀλεξητήριον, βόηθειά, ἀρωγή.

Ἐπikourός, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius, auxiliator,] an ally; alleviating, productive
of. Ἐπikourόν, ἄλλων, ὡς ὄρας, ἐρημὸς ὢν. Orest. 300. SYN. Βῶηθός, ἀλεξη-
τήρ, σύμμαχος. EPITH. Μικρός, ἀγχεμᾶχος, ἐγχεσπᾶλός, κλειτός, τηλεκλύτος,
σθενάρός, τηλεκλειτός, πύλκλειτός, ἀγάκλειτός, πῶλκλειτός, περικτίων, ὑπερ-
μηνής.

Ἐπikouφίζω, f. ἰσω et ἰω, v. [ablevo, sublevo,] to lighten, to buoy up. Μόχθου
πikouφίζουσάν, ὡς ῥᾶον φέρης. Eur. Electr. 72. SYN. Ἀνάκουφίζω, ἐλά-
φρύνω.

Ἐπikραίνω, et ἐπικραίνω, v. [perficio, efficio,] to fulfil, to complete. Ἦδ' ἐτι

¹ See Kuster de Med. Voc., and Remarks on the Middle Verb by the learned Mr. TATE, in the 'Museum Criticum,' Vol. i. p. 102.

- καὶ νῦν μοι τὸδ' ἐπικρήνην ἐέλδωρ. A. 455. See also H. in Merc. 528. SYN. Ἐπιτέλω, κραίω.
- Ἐπικράδω, v. [evibro, quatio super,] to shake, to brandish over, to ply. Ἦρωας χεῖρεσσιν ἐπικράδωντας ἔρετμᾶ. Apoll. 1. 552. SYN. Κραδαίνω, ἀναστρέφω.
- Ἐπικρανὼν, ου, τὸ, subst. [quod super caput est,] a head-dress, an ornament for the head, a chapiter. Δῶμων πατρώων· ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας. Iph. T. 51. SYN. Κρήδεμνον, κεκρύφαλος, κράνυς, κάλυμμά.
- Ἐπικράτew, v. [(1) praevaléo, (2) potior, (3) cohibeo,] to gain power over, to possess, to control, to stop. Ἔως ἂν ὑμῶν ἐπικράτῃσω τοῦ κῆδός. Ran. 268. SYN. Κράτew, κατέχω, ὑπερέχω, ἄρχω, ἐκνικάω.
- Ἐπικράτewς, adv. [potenter,] with superior force. "Εμπέσ' ἐπικράτewς, μὴ δὴ πῦρὸς αἰθόμενοιό. Π. 81. SYN. Κράτερως, ισχυρως, ἱφί.
- Ἐπικράτης, ους, ὁ, P. N. [Epicrates.] Κάγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλιδόνα. Eccles. 71.
- Ἐπικρέμάννυμι, (2) pass. Ἐπικρέμᾶμαι, [suspendo super,] to suspend over. Ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἡμῖν ὀλεθρὸς. Apoll. 3. 483. SYN. Ἐπαρτάω, (2) ἀποκρέμᾶμαι, κρέμᾶμαι, ἐπικείμαι.
- Ἐπικρίδων, adv. [cum delectu, diligenter,] with choice. Ἐπικρίδων ἱρεύσαντο. Apoll. 2. 301. SYN. Ὁρθῶς, λογάδην.
- Ἐπικρίων, ου, τὸ, subst. [antenna,] the sail-yard. Τηλοῦ δὲ σπεῖρον, καὶ ἐπικρίων ἐμπέσῃ πόντῳ. ε. 318.
- Ἐπικρούω, v. [pulso, impello,] to beat upon, to strike. Βά-κτροις ἐπικρούσαντας Ἄτρεί-δας. Agam. 196. SYN. Ἐγκρούω, προσκρούω, ἐμπήγνυμι, ἐμβάλλω.
- * Ἐπικρύπτω, v. [celo,] to conceal. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλους. Eur. Suppl. 306. SYN. See Κρύπτω.
- Ἐπικρύψος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [occultus,] hidden. Γλῶσσαν καὶ ἐπικρύψον οἶμον. Olymp. 8. 92. SYN. See Κρυπτός.
- Ἐπικρώζω, v. [crocito,] to caw, to croak. Μὴ πείθον· φθονῆραί γάρ ἐπικρώζουσι κόρῳμαι. Equit. 1051. SYN. Κρώζω, ἐπιβῶα, κράζω.
- Ἐπικτᾶμαι, v. [insuper adquiroy,] to acquire in addition. Ξυμμάρτυράς ὑμῖ' ἐπικτῶμαι. Antig. 846. SYN. Προσκατᾶμαι.
- Ἐπικτείνω, v. [iterum neco,] to slay over again. Τίς ἀλκὴ τὸν θάνατον' ἐπικτανεῖν; Antig. 1042.
- * Ἐπικτερεῖζω, et * ἐπικτερίζω, v. [largiter justa facio,] to perform the rites due to the dead. Ἐν πύρῳ κῆαιεν καὶ ἐπὶ κτερεᾶ κτερίσειαν. Ω. 38. See also α. 291. SYN. See Κτερεῖζω.
- Ἐπικτησίς, ewς, ἡ, subst. [accessio possessionum,] acquisition. Καλὴ γὰρ ἡ πίκτησίς, Ἑλλήνων ἐνά. Philoct. 1344. SYN. Κτήσις, κτῆμα, προσθήκη.
- Ἐπικτύπew, v. [insouo; strepitum excito,] to rattle, to ring. Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπόν. Aves 781. SYN. Ἐπηχew, ἀράβew, ἐπιψόφew, διαψόφew.
- Ἐπικύντω, v. [pronus incumbō,] to bend towards, to lean forward. Ἐπικυντῇ τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν. Thesm. 239. SYN. See Κύπτω.
- Ἐπικυρῶω, v. [confirmo,] to confirm, to ratify. Κάπεκύρωσαν θᾶνεῖν; Orest. 851.
- Ἐπικυρῶω, v. [incurvo,] to curve, to bend into a curve. Δοιῶ ἀπηρωρεῦν' ἐπικυρῶντῃ κῆρηνά. Hes. Clyp. 234. SYN. Κυρῶω, ἀγκυλῶω, κατὰκάμπτω.
- Ἐπικῦρew, f. κύρσω, [incido et nanciscor; sorte obtineo,] to fall upon, to find, to gain by lot. Τὰς ἐπέκῦρῶμεν. Pers. 859. SYN. Κύρew, ἐγκῦρew, ἐπι-τυγχάνω.
- Ἐπικωκῶω, v. [lamentor,] to moan over. Τέτηκά, κάπικωκῶω πατρός. Soph. Electr. 285. SYN. Ἀνάκωκῶω, ἐπιδάκρῶω, ἐπιθρηνew.
- Ἐπικωλύω, v. [impedio,] to hinder, to prevent. Τί φής; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; Philoct. 1242. SYN. See Κωλύω.
- Ἐπικωμάζω, f. ἄσω, v. [commessor,] to feast upon, to revel in. Πράσσοντός οὕτω, κάπεκώμαζον, κᾶρα. Alcest. 847. SYN. Κωμάζω, ἀνάβακχεύομαι.

Ἐπικώμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laudatorius,] encomiastic. Οἷκέν. Ἦν γέ μάν ἐπικώμιος ὕμνος. Nem. 8. 85.

Ἐπικωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [remigioni accinctus,] sitting at the oar, ready for rowing. Ὁξός, ὁδύνηρός, ἐπὶ-κωπός. Acharn. 231. SYN. Κωπήρης, κωπήεις.

Ἐπιλάβῃ, ἡς, ἡ, subst. [prehensio,] the laying hold. Τ' ἐπιλάβας ἔμῳν. Æsch. Suppl. 440. SYN. Λήψις.

Ἐπिलाγχάνω, v. [post alium sorte obtineo,] to obtain by lot next or after. Ἐπιελογχέ πῦμάτων. Œ. C. 1235. SYN. Μετάλαγχάνω, ἐπινυγχάνω, ἐπικῦρῶ, ἐπικληροῦμαι.

Ἐπιλάζῃμαι, v. [comprimo,] to stop, to close. Ἰδού' σῶπω, κἀπιλάζῃμαι στόμα. Androm. 249. SYN. Λάζῃμαι, ἐπίσχω.

Ἐπιλαμβάνω, v. [prehendo, arripio,] to seize upon, to get the start. Τῇν ῥίν' ἐπιλάβουσ' οὐ λιβάνωτον γάρ βδέω. Plut. 703. SYN. Κατάλαμβάνω, φθάνω, προκἀτάλαμβάνω, πᾶράλαμβάνω, κράτῶ, εὐρίσκω.

Ἐπιδάμπω, v. [luceo super vel post,] to shine upon or after. Ἡελὺς δ' ἐπιδάμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσά φάανθη. P. 650. SYN. Ἀποδάμπω, ἐλλάμπω, περὶ-αυγάζω, προστίλω.

Ἐπιδέγω, v. [(1) dictis addo, (2) eligo, colligo, (3) nomino,] to add in words, to collect, to name. Ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μάγειρους, ἐπιλέγων τοῖαυτί. Equit. 418. SYN. Λέγω, συλλέγω, προαιρέῃμαι, ἀνάλογιζω.

Ἐπιλείβω, v. [super aliqua re libo,] to pour libations upon. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλόν, ἀνιστάμενοι δ' ἐπιλείβον. γ. 341. SYN. See Λείβω.

Ἐπιλείπω, v. [deficio,] to fail, to be deficient. Τάων οὐπὸτ' καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει. η. 117. SYN. Ἀπολείπω, ἐλλείπω, κατ'αλείπω.

Ἐπιδέπω, v. [decoloro,] to strip off the bark. Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἐλὼν ἐπέλειψε σιδήρω. H. in Merc. 109. SYN. Λέπω, ἀποδέπω, ἀποδέρω.

Ἐπιλεύσσω, v. [prospicio,] to descry, to see. Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦσιν. Γ. 12. SYN. Βλέπω, ἐπύβλεπω.

Ἐπιλήθω, 2 aor. ἄθον, v. [(1) oblivionem affero, (2) in med. voc. obliviscor,] (1) to produce forgetfulness, (2) to forget, to neglect. Νηπενθές τ', ἀχολόν τε, κᾶκων ἐπιλήθον ἀπάντων. δ. 222. SYN. See Δηθάνω.

Ἐπιληκῶ, v. [strepitum excito ad; applaudo,] to make a noise at; to applaud. Ταρφέ' ἀμειβόμεν' κοῦροι δ' ἐπελήκεῖν ἄλλοι. θ. 379. SYN. Ἀποληκῶ, ληκῶ, ἀνᾶκρότῶ, ἐπικρότῶ.

Ἐπιληνίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [torcularius,] sung over the wine-press. Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις. Anacr. 52. 9.

Ἐπιληπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [deprehensus,] detected. Καὶ πῶς ὄραται; κἀπιληπτός εὐρέθη; Antig. 412. SYN. Αὐτόφωρός, ὑπαίτιος.

Ἐπιλησις, ἔως, ἡ, subst. [oblivio,] forgetfulness, recovery. Κάματων δ' ἐπιλήσιν. Pyth. 1. 89. SYN. Λήθη, λησμοσύνη.

Ἐπιλήσμων, ὄντος, antiquitus Ἐπιλησμός, unde superl. Ἐπιλησμοτάτος, adj. [obliviosus,] forgetful. Πῶς οὖν γέρων ὦν, κἀπιλήσμων, καὶ βράδυσ; Nub. 129. SYN. Ἀμνήμων.

Ἐπὶλίγδην, adv. [strictim,] grazingly, slightly. "Ακρὺν ἐπὶλίγδην" γράψεν δὲ οἱ ὀστῆδον ἄχροις. P. 599.

Ἐπιλλίζω, v. [oculis innuo,] to turn the eye towards, to beckon. Οὐκ αἶεις, ὅτ' ἡ μοὶ ἐπιλλίζουσιν ἀπαντῆς. σ. 11.

Ἐπιλύγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [describens,] descriptive of. Χρυσέας ἀρνὸς ἐπιλύγοι. Eur. Electr. 719.

Ἐπιλογχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [præacutus,] sharp-pointed. Ἐπιλογχὺν ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλδς. Hipp. 222.

Ἐπιλοιπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [reliquus,] left over and above, remaining. Λαφυρὰ τὰπλοιπ' Ἀχιλλείου τῶκου. Troad. 1114. SYN. Λοιπός.

Ἐπιλύσις, ἔως, ἡ, subst. [liberatio,] release, deliverance. Ἐπιλύσιν φῶβον, ἐπιλύσιν δίδου. Sept. Theb. 125. SYN. Ἐκλύσις, ἀπαλλάγη.

Ἐπιλωβέω, v. [irrideo,] to scoff at, to taunt. Οἱ δ' ἐπὶλώβευον, καὶ ἐκερτῶμεν ἐπέεσσιν. β. 323. SYN. Ἐπισκώπτω, ὕβριζω, ἐπιγέλαω, ἐπιτιμᾶω.

Ἐπιμαίνεσθαι, v. [furo super aliqua re, *in pr.* amore,] to be mad at, to be desperately in love with. Δορυτινακτὸς αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Sept. Theb. 143. SYN. Μαίνεσθαι.

* Ἐπιμαίεσθαι, v. [valde cupio, instigo,] to aim at, to urge on. Κάλλιπ' ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων, ἐπιμαίεθ' νόστον. ε. 344. SYN. See Ἐπιθυμῶ.

Ἐπιμανδάλωτον, ου, τὸ, subst. [quoddam genus osculi,] a wanton kiss. Τὸ περὶ πέταστον κάπμανδάλωτον αἶν. Acharn. 1200.

Ἐπιμαρτύρομαι, v. [obtestor, testificor,] to call to witness. Κάπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι. Nub. 495. SYN. Μαρτύρομαι, διάμαρτύρομαι.

Ἐπιμαρτύρος, ου, ὁ, subst. [testis rei factæ,] one who confirms with additional evidence, a witness. Μῦθον πέφραδ' ἅσιν, θεοὶ δ' ἐπιμαρτύροισι ἔστων. α. 273. SYN. See Μάρτυρ.

Ἐπιμάσσεσθαι, v. [(1) tango, (2) prehendo, (3) abstergo,] to touch, to take hold of, to cleanse. Ἐλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἡ δ' ἐπιθήσει. Δ. 190. SYN. Ἀπομάσσω, ἐφάπτομαι, ἄπτομαι, ψηλαφᾶω.

Ἐπιμαστιδίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mammæ admotus lactens,] at the breast, suckling. Τῶν ἐπιμαστιδίων. Sept. Theb. 341.

Ἐπιμαστός, et ἐπιμαστιδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui quærit unde vivat, (2) mammæ admotus,] (1) beggar-like, a beggar, (2) at the breast. Οἷον μὲν τινὰ τοῦτον ἔχεις ἐπιμαστόν ἄλγῃ. v. 377. See Apoll. 4. 1734.

Ἐπιμειδᾶω, f. ἦσω, v. [subrideo,] to smile upon. Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφέλη γέρετα Ζεὺς. Θ. 38. SYN. Μειδᾶω, γελᾶω.

Ἐπιμέλεσθαι, v. [curam gero,] to be entrusted with, to take care of. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Phœn. 565.

Ἐπιμέλης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [attentus, sedulus,] attentive, diligent. Ἦν ἐπιμέλης ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω. Nub. 501.

Ἐπιμέλητης, οὔ, ὁ, subst. [(1) curator, (2) procurator,] a superintendant, a prefect. Τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμέλητης πραγμάτων. Plut. 908. SYN. Ἐπόπτης, ἐφύρος, ἐπίτροπος, κηδεμών.

Ἐπιμέλω, v. [accino,] to add a song. Ἐχθρόν παιᾶν' ἐπιμέλπει. Sept. Theb. 867. SYN. Ἐπάδω, ἐπὶληκῶ, μέλω.

Ἐπιμέλως, adv. [diligenter,] diligently. Τὸν ἔχοντα ταυτὴν ἐθεράπευσεν ἐπιμέλως. Menand. SYN. Λιπαρῶς, ἀκριβῶς, σπουδαίως.

Ἐπιμέμφομαι, v. [reprehendo,] to arraign, to find fault, to resent, to punish. Ὡν ἐπιμεμφόμενα σ', ἀ-δεῖα. Trach. 121. SYN. Μέμφομαι, κατ'ἀμέμφομαι, μωμᾶσθαι, ἐγκάλεω, αἰτιάσθαι.

Ἐπιμένω, et ἐπιμίνω, v. [(1) permaneo, (2) cunctor,] to remain, to await, to stay, to delay. Ἐρημὸς, ἀπὸρός, ἐπιμένει. C. 1717. SYN. Ἀνᾶμενω, ἔμμενω, περὶμίνω, ἐπέχω.

Ἐπιμεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [plenus,] full. Δώσει πάντ' ἐπιμεστόν, καὶ ὡς πῶτι ναὸν ἴκωνται. Call. 6. 134. SYN. Πέρισσος, πλήρης, ἀνάμεστός, μεστός.

Ἐπιμέτρεω, v. [certa mensura mutuo do,] to measure out more, to lend more. Οὐδ' ἐπιμετρήσω, ἐργάζεω, νῆπιε Πέρση. Hes. Op. 395.

Ἐπιμέτρον, ου, τὸ, subst. [quod supra mensuram additur,] over measure. Διπλάσιον δ' ὦντας ἔχων δ' ἐπιμέτρον ἀπῆλθον. Theocr. 12. 26. SYN. Ἐπιθήκη.

Ἐπιμήδωμαι, v. [excogito,] to devise, to plot against. Πάντ' δ' ἔσαν νεόδαρτ' δόλον δ' ἐπ' ἐμήσ' αὐτοῦ παρῖ. δ. 437. SYN. Μήδωμαι, μηχανᾶσθαι, τεχνᾶσθαι, ἐξευρίσκειν, ἐπινόεω.

Ἐπιμηθεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Epimetheus,] one of the sons of Iapetus. Ὅς οὐ τὰν Ἐπιμαθεύς. Pyth. 5. 35. EPITH. Ποικίλος, αἰδολομήτης, ἀμαρτύνος.

Ἐπιμηθής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] cunning, sagacious. Θηρίων ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές. Theocr. 25. 78. SYN. Περύφραδης, σόφης, δεινός, δαίφρων.

Ἐπιμηνῶ, 2. aor. ἐμὴνῶν, [irascor,] to be enraged at. Ἐστ' αὖτ' αἰεὶ γὰρ Πρῖα-μ' ἐπ' ἐμὴνῆ διφ. N. 460. SYN. See Μηνῶ.

Ἐπιμητιᾶω, v. [cogito,] to think, to contrive, to devise. Ἦστ' ἐπιμητιῶσ' αὐτὸν κάσιγνήτην ἀρῆσασθαι. Apoll. 3. 668.

- Ἐπιμίγνυμι, v. [commisceo,] to mix with, to have intercourse with. Ἐπιμίξῃ θνατοῖς. Pyth. 2. 59. SYN. Ἐπιμίσγῳμαι, συμμίγνυμι, ὁμιλῶ, κοινωνῶ.
- Ἐπιμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [permixtus, promiscuus,] mixed together, confused. Πάντη γὰρ τοῦλασσὸν ἔχει, πάντη δ' ἐπιμικτός. Theog. 269. SYN. Προσμι-
κτός, συμμικτός.
- Ἐπιμίμνω, vid. Ἐπιμένω.
- Ἐπιμίξ, adv. [promiscue,] in confusion. Γίνεται ἐν πόλεμῳ· ἐπιμίξ δὲ τὲ μαί-
νεται Ἀρης. λ. 536. SYN. See Μίγδῃ.
- Ἐπιμίξις, ἑως, ἡ, subst. [(1) permistio, (2) commercium,] intercourse, com-
merce. Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες ἄναγκαίη δ' ἐπιμίξις. Theog. 297. SYN. Κοι-
νωῖα, ὁμιλία.
- Ἐπιμίσγῳμαι, v. [(1) commercium habeo, (2) accedo,] to have intercourse with,
to approach. Αἰεὶ μὲν Τρώεσσι ἐπιμίσγῳμαι· οὐδὲ τί φημι. K. 548. SYN.
See Ἐπιμίγνυμι.
- Ἐπιμνᾶσθαι, f. ἡσθαι, v. [(1) recordor, (2) mentionem facio,] to remember, to
make mention of. Ἀμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησάμεθα χάραγος. P. 103.
SYN. Ἀπομνᾶσθαι, μνᾶσθαι.
- Ἐπιμόλῳ, v. [advenio,] to come to, to arrive. Ἡράκλεια πέμολεν πάθος οἰκτι-
σαι. Trach. 857. SYN. See Ἐπέρχῳμαι.
- Ἐπιμόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [adveniens,] invading, an invader. Ἐπιμόλους· πύρ-
γων δ'. Sept. Theb. 625. SYN. Ἐπελθών.
- Ἐπιμομφή, ἥς, ἡ, subst. [objurgatio,] blame, eliding. Ὅξεϊ-ἄν ἐπιμομφὰν ὁ
τῶκος ἀνδρῶν. Olymp. 10. 12. SYN. Μομφή, μέμψις, ψόγος, δνειδός, λοι-
δῶρτα.
- Ἐπιμομφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vituperans, vituperandus,] blaming, to be blamed.
Ὅρθως ἀτίσεις, κἀπιμομφός εἰ φίλοις. Rhés. 323. SYN. Φιλόψόγος, φίλοκέρ-
τῶδος, ἐπιμωμητός.
- Ἐπιμύρομαι, v. [resono,] to murmur, to resound. Ὅσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμός.
Apoll. 1. 938.
- Ἐπιμύσσω, f. ξω, v. [subsanno,] to grumble or murmur at. Ὡς ἐφ' αὐτῷ· αἱ δ' ἐπὶ-
μυζᾷν Ἀθηναίη τέ καὶ Ἡρη. Θ. 457.
- Ἐπιμύω, v. [conniveo,] to wink at. Νῆ τὸν Δι', ἐπιμύει γὰρ τοι. Vesp. 932.
SYN. Μύω, ἐπινεύω.
- Ἐπιμωμητός, ἡ, ὄν, adj. [vituperandus,] to be scorned. Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διῷ
δ' ἀνδιχὰ θυμὸν ἔχουσιν. Hes. Op. 11. SYN. Ἐπιμεμπτός, μεμπτός, ἐπίψόγος,
ὑπαίτιδος.
- Ἐπινάσσω, f. ξω, v. [oppleo,] to overload. Ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπινένασ-
μέναι. Eccles. 836. SYN. Νάσσω, ἐκπληρῶ, ἀναπλήθω.
- Ἐπινάστιός, ου, ὁ, subst. [exsul,] a banished man. Ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι
ἡπείροιο. Apoll. 1. 795. SYN. Φυγᾶς, ἀπὸλῖς, μέτοικος.
- Ἐπινέμω, f. νέμω et νεμήσω, v. [(1) distribuo, (2) depasco,] to distribute or
divide into shares, to appropriate, to lay hold of for feeding. Σεμνόν τ' ἐπι-
νεῖμαι. Olymp. 9. 11. SYN. Διᾶνέμω.
- Ἐπινεύω, v. [innuo,] to nod at, to intimate, to assent to, to approve of. Σὺ
μὲν γὰρ ἐπινευσας τὰδ', εἴργασται δ' ἔμοι. Orest. 278. SYN. Διᾶνεύω, νεύω,
συναινέω.
- Ἐπινεφρίδιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod est super renibus,] over the kidneys. Δη-
μῶν ἐρεπτομένοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Φ. 204.
- Ἐπινήνῳ, v. [accumulo,] to heap or pile up. Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνῳ,
ἀχνυμένοι κῆρ. H. 428. SYN. Πάρανῳ, ἐπίσωρεύω, συνάθροίζω.
- Ἐπινέω, v. [neo, (de Parcis dicitur,)] to spin, to wind up, to destine. Γεινόμενον
ἐπνήσῃ λίνω, ὅτ' ἐμιν τέκον αὐτή. Ω. 210. SYN. Νέω, ἐπικλώθω.
- Ἐπινήχῳμαι, v. [in superficiei aquae nato,] to swim upon, to float. Νᾶμα δ'
ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά. Theocr. 23. 61. SYN. Ὑπερνήχῳμαι,
ἐπίπλω, ἐπιφῆρῳμαι.
- Ἐπινίκιον, ου, τὸ, subst. [præmium victoriæ,] the prize of victory. Τούτων
ἐνεγκὼν πάντα τὰπινικία. Soph. Electr. 694.

- ἑπινικίος, et ἑπινικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [victoralis,] triumphal. ἑπινικίῳ σθένει τὸν. *Æ. C.* 1088. See also *Olymp.* 8. 99. *SYN.* Νικητήριος, καλλινικός.
- ἑπινίσσῃμαι, v. [advenio, accedo,] to go to, to frequent. Ἀάσθη, καὶ γὰρ τῷ θεοῦς ἐπινίσσεται Ἀτῆ. *Apoll.* 4. 817. *SYN.* Ἀφικνέσθαι, ἐπέρχῃμαι, εἰσέρχῃμαι, πρόσέρχῃμαι.
- ἑπινόεω, v. [excogito, animadverto,] to think upon, to intend. Τῇ τῶν γυναικῶν, ἡ τυραννεῖν ἐπινόει. *Thesm.* 338. *SYN.* Νόεω, ἐπιμήδῃμαι, διαζητέω, μηχανάσθαι, φράζεσθαι.
- ἑπινόια, as, ἡ, subst. [(1) mens, (2) solertia,] intention, thought. Ὡν ἐπινόιαν σπεύδεις κατέχων. *Med.* 759. *SYN.* Ἐννοια, διάνοια, σκηψίς, ἐξεύρημα, μηχανήμα, σφισμα, γνώμη. *ΕΡΙΘ.* Ἀτάσθαλός, θαυμαστή, καινή.
- ἑπινόμος, ου, ὁ et ἡ, [consors,] a consort, an associate. Νῦν ἐπινόμον Ἡρωίδων. *Pyth.* 11. 13. *SYN.* Συναῖρος, σύγκληρος.
- ἑπίνυμφίδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuptialis,] nuptial. Οὗτ' ἐπίνυμφίδιος. *Antig.* 825. *SYN.* Ἐπιθάλαιμος, νόμιμος ἐν γάμοις.
- ἑπίνωμᾶω, v. [(1) insuper distribuo, (2) lustro,] to dispense, to distribute, to trace, to apply. Ὡς ἐπίνωμᾷ σῆσσις ἀμά. *Eumen.* 310. *SYN.* Ἐπινέμω, ἐξενρίσκω, ἐπιμήδῃμαι, ἐπισκοπέω.
- ἑπίνωτίζω, v. [dorsum contengo, amicio,] to cover the back, to clothe. Ξανθὸν κρατ' ἐπίνωτίσας. *Herc.* F. 362.
- ἑπίνωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [super dorso impositus,] on the shoulders. Ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπίνωτῶν ἦγεν ἐς οἶκόν. *Batrach.* 79.
- ἐπιζεινῶω, (poet.) et ἐπιζεινῶω, v. [hospitio accipio. *Vid. Blomf. V. C. Gloss. Agam.* 1291.] to receive as a guest, to entertain. Ἡδ' ὥς Ἀημιτιάδεσσιν ἐπιζεινοῦντὸ γυναιξίν. *Apoll.* 2. 764. See also *Agam.* 1291. *SYN.* Ξενῶω.
- ἐπιζήνῳ, ου, τὸ, subst. [mensa coquinaria,] a dresser, a table to cut meat upon, a chopping-block. Βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπιζήνον μῆνει. *Agam.* 1248.
- ἐπιζυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [communis,] common. Μέτρ' ἐν χερσίν ἔχοντες ἐπιζύνῳ ἐν ἁρούρῃ. *M.* 422. *SYN.* See *Ξυνός*.
- ἐπιζυνῶω, v. [communico,] to communicate. Ἡ δὲ γὰρ κηρύκεσσιν ἐπεζυνώσασθαι μύθους. *Apoll.* 4. 435. *SYN.* Κοινῶω.
- ἐπιόινίος, ου, ὁ et ἡ, et α, ὅν, adj. [vinolentus,] over wine. Τίς δ' ἀρετὴ, πίνοντ' ἐπιόινιον ἀθλὸν ἐλέσθαι; *Theogn.* 965.
- ἐπιόμνυμι, f. ὁμῶω et ὁμῶ, v. [(1) juro, (2) jurejurando confirmo,] to swear to. Ἀλλ' ἔκ τοι ἔρεω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι. *A.* 233. *SYN.* Ὀμνυμι, κατόμνυμι.
- ἐπιόπτῳμαι, et ἐπιόσσομαι, v. [intueor, prospicio,] to look upon, to have before the eyes. Εἰ δ' ἄγε τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων. *I.* 167. See also *P.* 381. *SYN.* Κατόπτῳμαι, ἐπιβλέπω, ἐφθράω.
- ἐπιορκέω, v. [(1) juro sæpius, (2) pejero,] to take an oath on, to swear often. Κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντίον. *Equit.* 1239.
- ἐπιορκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perjurus,] perjured. Εἰ δὲ τί τῶνδ' ἐπιορκῶν, ἔμοι θεοὶ ἀλγῆά δοιέν. *T.* 264.
- ἐπιουρά, ων, τὰ, subst. [interstitium,] “the distance by which a pair of mules surpass a yoke of oxen in making a furrow of the same extent in the same time.” *Dr. Jones.* (See *Damm. c.* 1770. from which *Dr. Jones* has abridged the note.) Ἀλλ' οὐτὲ δὴ ῥ' ἀπὲν, ὅσσην τ' ἐπιουρὰ πελονται. *K.* 351.
- ἐπιουρὸς, ου, ὁ, subst. [Eustath. est non solum φύλαξ, verum etiam βασιλεὺς,] a keeper, a ruler, a king. Ὡς πρῶτος Μινωὰ τέκε Κρήτη ἐπιουρὸν. *N.* 450. *SYN.* See *Φύλαξ*.
- ἐπιπάγχῃ, adv. [prorsus,] altogether. Δωροφάγοι, σκόλιον δὲ δίκων ἐπιπάγχῃ λάβεισθαι. *Hes. Op.* 262. *SYN.* See Πάνυ, Πάντως.
- ἐπιπαμφάλαω, v. [attonitus inspicio,] to look with astonishment. Πόλλ' ἐπιπαμφάλαωιτες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντ' ὅθεν αὐτως. *Apoll.* 2. 127.
- ἐπιπάλλω, v. [vibro,] to brandish, to shake. Ἐν ἔργῳ βέλη ἐπιπάλλων Ἄρης. *Choëph.* 166. *SYN.* Ἀναπάλλω, πάλλω, διαπάλλω.
- ἐπιπάσσω, et ἐπιπάλυνω, v. [inspergo,] to spread or sprinkle upon. Τῷ δ' ἐπὶ

- Παιήων ὀδυνήφατᾶ φάρμακᾶ πάσσω. E. 401. See also A. 639. SYN. Ἐμπάσσω, πάσσω, κατᾶβρέχω, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω.
- Ἐπίπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspersus condimentis,] sprinkled with seasonings. Δικᾶσεις, λείχων ἐπίπαστος. Equit. 1086.
- Ἐπίπειθειν, ης, ἡ, subst. [fides,] faith, confidence. Πάντας καπίπειθειν τρέφει. Simon. fr. 231. 6.
- Ἐπίπειθω, et ἐπίπειθῶμαι, v. [(1) persuadeo, (2) in pass. voc. obedio,] to persuade, to obey. Σοί τ' ἐπίπειθονται, καὶ δεδμήμεσθᾶ ἑκαστος. E. 878. SYN. (1) Πείθω, ἀνᾶπειθω, ἐκπείθω, παραινέω, (2) ὑπακούω, πιστεύω, ἐλπίζω.
- Ἐπίπελῶμαι, v. [accedo, supervenio,] to come upon. Νοῦσος ἐπὶ στῦγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. ο. 407. SYN. Ἐπέρχομαι, παρᾱγίγνομαι, ἐπιφέρῶμαι.
- Ἐπίπέμπω, v. [insuper mitto,] to send or bring upon. Καδμείοις ἐπιπέμπει. Phœn. 824. SYN. Ἀνᾱπέμπω, ἐφίημι, ἐπιβάλλω, ἀνίημι, ἀνᾱχάλλω.
- Ἐπίπετόμαι, et ἐπιπτόσθαι, v. [advolo,] to fly upon. Ἐπίπετόμενός ἱακχεῖ. Helen. 1485. See also Eumen. 381. SYN. Προσπέτομαι, ἐφίπτᾱμαι, ἐφάπτῶμαι.
- Ἐπίπηδάω, v. [insilio,] to spring or leap upon, to surprise. Ἀγρίως αὐτοῖς ἐπίπηδᾶς. Vesp. 704. SYN. Εἰσπηδάω, προσπηδάω, ἐνθρούω, ἐνάλλομαι, ἐφάλλομαι, ἐπενθρῶω, ἐπίπτιω, ἐπιβάλλομαι.
- Ἐπίπινῶμαι, v. [appropinquo aliquo,] to approach. Οὐτὲ χιῶν ἐπίπινᾶται· ἀλλὰ μᾶλ' αἶθρη. 2. 44.
- Ἐπίπινω, f. πῖθμαι, v. [insuper bibo,] to drink besides. Ἀνδρῶμεᾶ κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γᾶλᾶ πίνων. ι. 297. SYN. Ἐκπίνω, κατᾶπίνω.
- Ἐπίπίπτω, f. πέσοῦμαι, v. [irruo, amplexor,] to fall upon, to embrace, to attack. Δύσφρονές ἐνέπεσον. Androm. 1021. SYN. Εἰσπίπτω, ἐμπίπτω, ἐπεμβαίνω, ἐνθρούω, ἐπιτυγχάνω.
- Ἐπίπλάζομαι, v. [vagor,] to wander over. Πόντων ἐπιπλαγχεῖς, δέμας ἀθᾶνᾱτοῖσιν ὁμοῖος. θ. 14. SYN. Ἐμπλάζομαι, περὶπλᾶνᾶμαι, πέρينوστῶ.
- Ἐπίπλάτᾱγῶ, v. [plando,] to clap the hands at, to applaud. Τοῖς μὲν ἐπεπλάτᾱγησᾶ, καὶ αὐτικά δῶρῶν ἔδωκᾶ. Theocr. 9. 22. SYN. Ἐπὶκρότῶ, ἀνᾱκρότῶ, πατᾱγῶ.
- Ἐπίπλῶ, f. εὐσῶμαι, ἐπίπλῶ et ἐπίπλωμι, v. [innavigo,] to sail upon or against. Σηκῶν ἐξέλασαντὲς ἐπιπλεῖν ἁλμῦρῶν ὕδωρ. ι. 227. See also Γ. 47. and γ. 15. SYN. Εἰσπλῶ, πλῶ.
- * Ἐπίπληθω, v. [impleo,] to fill. Καὶ φῖλῃν δοῦναι, καὶ σπλάγχων χειρ' ἐπίπλησαι. Aves 975. SYN. See Πλήθω.
- Ἐπίπλησσω, f. ξω, v. [incutio, castigo, increpo,] to strike upon, to beat, to impute as a disgrace. Ὅργῃς τὲ τραχῦτητᾶ μὴ πῖπλησσε μοι. P. V. 80. SYN. Ἀπόπλησσω, ὕβριζω, ἐπιτιμᾶω, ἐνίπτω, κᾱκίζω, λοιδορῶω, κολᾶζω.
- Ἐπίπνεω, poet. et ἐπίπνῶω, f. νεύσω, v. [inspiro,] to breathe upon, to inspire. Ζώγρεϊ ἐπιπνεῖουσᾶ κᾱκῶς κᾱκᾱφηστᾶ θυμῶν. E. 698. See also Phœn. 801. SYN. Ἐμπνῶω, ἐμφυσᾶω.
- Ἐπίπνοᾶ, as, ἡ, subst. [adflatus, instinctusque divinus,] breathing upon, inspiration. Βοὺς ἐξ ἐπᾱφῆς, κᾱξ ἐπίπνοῖας. Æsch. Suppl. 18.
- Ἐπίπόδιος, α, ὄν, adj. [pedem irretiens,] entangling the feet, at the feet. Νῶμαδὺς ἐπίπόδιος. Œ. R. 1350.
- Ἐπίποιμην, ἐνός, ὁ et ἡ, subst. [propr. præfectus pastorum; pastor,] a superintendent of shepherds; a shepherd. Οὐδὲ πῶτε φθινῦθουσὶ θεαὶ δ' ἐπίποιμῆνες εἰσίν. μ. 131. SYN. See Ποιμήν.
- Ἐπίπολῆς, ὁ, [in superficiei, in summitate, supra,] on the surface, manifestly, on the top, above. Τῆς γραφῆς ἐπίπολῆς ἐπεισὶν αἱ χῦτραί. Plut. 1207. SYN. Ἄνω, ἐπᾶνω, λίγδην.
- Ἐπίπολός, ου, ὁ, subst. [qui nobiscum versatur,] an attendant. Ἴω φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολός. Œ. R. 1321. SYN. Περὶπολῶν, ἐπίμελητής, ἐπίτροπος.
- Ἐπίπυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laboriosus, gravis,] laborious, painful, wretched. Ἐπίπυνόν τι κατὰ γυναῖκᾱς. Eur. Suppl. 95. SYN. Καμᾱτηρὸς, καμᾱτώδης, ἀργᾱλέος, μὀγῆρὸς, πλῶνπυνός.

- Ἐπίπορπις, ἰδός, ἡ, subst. [fibula,] a clasp or button. Χρύσειά τῳ πόλλωνι, τὸ τ' ἐνδύον, ἢ τ' ἐπίπορπις. Call. 2. 31. SYN. See Πόρπη.
- Ἐπιπόδᾶμαι, vid. Ἐπιπῆσμαι.
- Ἐπίπρεπω, v. [decorus sum,] to become, to be becoming, to be graceful. Οἶόν τοι μεγὰ εἶδος ἐπιπρεπεῖ. ἢ ῥᾶ νῦ παῖδες. Theocr. 25. 40. SYN. Ἐμπρεπω, μετᾶπρεπω, διάπρεπω, πρεπω, ἐξέχω.
- Ἐπίπρῳ, adv. [longo tractu,] all along, to a great distance. Ἐξείης στῆχῳσιν ἐπήτριοι, ἄς ὄγ' ἐπιπρῳ. Apoll. 1. 30. SYN. Ἐνδελέχως, δηνέκως, μακρῶς.
- Ἐπίπρῳθεῖω, v. [longe procuro,] to run forward to a distance. Αἰὲν ἐπιπρῳθεόντες' ἐδυνεῖ δὲ Σηπιάς ἄκρη. Apoll. 1. 582. SYN. Προπρεύομαι, ὁδοποιεῖμαι, ἐπιπρῳδῶ.
- Ἐπίπροιάλλω, f. ἄλλω, v. [(1) protendo, (2) adpono,] to spread before, to place before. Ὁ σῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπρῳήλῃ τράπεζαν. Λ. 627. SYN. Προτείνω, παρᾶτιθημι, προῖάλλω.
- Ἐπίπροῖημι, v. [insuper mitto,] to dispatch, to send, to hurl at. Ἄνδρας δὲ λίσσασθαι ἐπιπρῳήκην ἄριστους. I. 516. SYN. Προῖημι, ἐπιπέμω.
- Ἐπίπρῳδῶ, et ἐπιπρῳνέομαι, v. [progredior,] to come forward to, to surprise. Μυρῳμένην μεσσηγὺς ἐπιπρῳδῶσ' ἐνόησεν. Apoll. 3. 655. See also Apoll. 4. 1586. SYN. Ἐπιπρῳβαίνω, ἐπιπρῳθεῖω.
- Ἐπίπρῳπίτω, v. [superincumbo,] to lean upon. Νηδὺν, φορβᾷ δι' ἰσὺς ἐπιπρῳπέσων ἐκδρέσθῃ. Apoll. 4. 1449. SYN. Προπίτω, ἐπίπιτω.
- Ἐπίπροσβάλλω, v. [proficior versus,] to proceed towards. Δαρδανίην δὲ λίποντες, ἐπιπρῳσέβαλλον Ἀβύδω. Apoll. 1. 931.
- Ἐπίπροσθῇ, et ἐπίπροσθεν, adv. [ante,] before. Καὶ μὴ' ἐπίπροσθῇ τῶν ἐμῶν τοὺς σούς λόγους. Eur. Suppl. 524. See also Orest. 462. SYN. Ἐμπροσθεν, ἀπεναντί, πρόσθῃ.
- Ἐπίπρῳφαίνομαι, v. [appareo,] to appear. Ἑσθλὸς μὲν ἐπιπρῳφάνεντας ἐνίσπειν. Apoll. 3. 917. SYN. Ἐπὶφαίνομαι, προφαίνομαι.
- Ἐπίπρῳφέρω, v. [insuper promoveo,] to move forward besides, to advance. Ἐπιπρῳφέρων ταρσὸν πῶδος· αὐτὰρ ὁ μέσσην. Apoll. 4. 1519.
- Ἐπίπρῳχῶ, v. [effundo,] to pour forth. Οἰνὸν ἐπιπρῳχέουσ' ἰάχει μελίγερυν αἰοίην. H. in Pan. 19. SYN. Ἐκχῶ, πρῳχῶ.
- Ἐπιπταίρω, v. [adsternuo,] to sneeze at, to forebode. Σιμίχιδά μὲν Ἑρωτὲς ἐπέπταρόν· ἢ γάρ ὁ δειλὸς. Theocr. 7. 96. SYN. Πταίρω.
- Ἐπίπωλεῖσθαι, v. [obeundo lustrum,] to go about. Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπέπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. Δ. 231.
- Ἐπιπρῳδέσκω, v. [sacrifico,] to sacrifice upon. Νυμφῶν, ὅθι πάντες ἐπιπρῳδέσκον ὀδεῖται. ρ. 211. SYN. Ἐπιθῶ, ρέζω.
- Ἐπιπρῳεπω, v. [(1) inclino, (2) contingere facio, superemineo,] to incline, to cause to happen, to hang over. Οὐ τὰν δικάως τῇδ' ἐπιπρῳεποις πόλει. Eum. 891. SYN. Ἐπιπω, ἐπιφέρωμαι, κατὰφέρωμαι, προκύπτω.
- Ἐπιπρῳέω, f. ρεύσθαι, v. [(1) supernato, (2) influo, (3) inundo, (4) largior,] to flow upon the surface, to flow to, to bestow, to pour in. Ἀλλὰ τὲ μιν καθυπερθεῖν ἐπιπρῳεῖ, ἢν' ἑλαιὸν. B. 754.
- Ἐπιπρῳήγνυμι, f. ρήξω, ἐπιπρῳήσσω, et ἐπιπρῳήσέσκω, v. [cum impetu et fragore claudio fores,] to fasten violently, to close, to bar. Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιπρῳήξας, ἔσω. C. R. 1244. SYN. Κλείω, ἐπιβάλλω, ἐπικρούω, ἀναρρῳήγνυμι.
- Ἐπιπρῳήδην, adv. [(1) palam, (2) nominatim,] in express terms, distinctly. Κεκλόμενων, καὶ ῥ' αὐτὶς ἐπιπρῳήδην μετέειπεν. Apoll. 2. 640. SYN. Διὰρρῳήδην, σαφῶς, ἀνᾶφανδον, ἀνᾶφανδᾶ.
- Ἐπιπρῳίπτω, v. [superincipio,] to throw upon, to hurl, to inflict. Χρήζων μίγῃναι, τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας. P. V. 763. SYN. Ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω.
- Ἐπιπρῳή, ἡς, ἡ, subst. [(1) adfluxus, (2) abundantia,] an influx, a torrent, abundance. Ἐπιπρῳαῖσιν αἱμάτων. Agam. 1487. SYN. Νασμός.
- Ἐπιπρῳθεῖω, v. [(1) strepitum edo super, (2) acclamo,] to make an obstreperous noise, to applaud loudly. Πάντες δ' ἐπερρῳθῆσαν Ἀργεῖοι τᾷδε. Phoen. 1253. SYN. Ἐπενφνέω, ἐπηχῶ, ἐπιβῳᾶ, ἐπαινέω.

- Ἐπιρρόθους, ου, ὁ, adj. et subst. [auxiliator, clamorosus,] clamorous, clamorous in defence of another. Ἐγερῖ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις. Antig. 419.¹ SYN. Βῆθος, ἐπιτάρρῶθος, σύμμαχος, πασσοῦτερός.
- Ἐπιρρόβδην, adv. [rapido cum impetu et stridore,] with a whiz, with a sounding speed. Τάχους ἐπιρρόβδην θ' ὀμαρτεῖν, ὡς κύνῃ γέτη κύνᾳ. Herc. F. 856.
- Ἐπιρρόζω, v. [acclamo; cum strepitu irruo,] to turn with a whizzing noise, to destine. Ἡ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρρόιζεις φύγας; Eumen. 427. SYN. Ἐπίνεω, ἐπικλώθω.
- Ἐπιρρύεις, ἐντός, adj. [adfluens,] flowing to or on. Ὀλβον δ' ἐπιρρύνεντός, εὐτυχεστέρος. Med. 1226.
- Ἐπιρρύζω, f. ζω, v. [acuto stridore urgeo, immitto,] to instigate with a violent speed. Ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τῖν' ἐπιρρύζας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδάς. Vesp. 705. SYN. Ἐπισίζω, ἐφορμάω.
- Ἐπιρρύμμαί, v. [protego,] to protect, to defend. Ἐπαπύλλον ἐδὺς ἐπιρρύμον. Sept. Theb. 151. SYN. Ῥύμαι, βῆθεω, ἐπᾶμνῶ.
- Ἐπιρρύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui influit; irriguus,] flowing upon, well watered. Καρπὸν τῇ γαίᾳ καὶ βροτῶν ἐπιρρύτον. Eumen. 910. SYN. Κατάρρύτος, εὐπόρος, ἐπίκτητος.
- Ἐπιρρύμμαί, f. ῥώσσωμαι, v. [moveo me apud aliquem,] to move, to shake. Ἀμβρῶσαι δ' ἄρ' αἰχμαὶ ἐπερρώσαντ' ἄνακτος. A. 529. SYN. Ἐπισείδωμαι, κινῶμαι.
- Ἐπισαγμαῖ, ἄτος, τὸ, subst. [quod superinductum est, accessio,] an additional load or burthen. Δεινὸν γὰρ τοῦπισαγμαῖ τοῦ νυσμήατος. Phil. 755. SYN. Προσθήκη, αὐξησις.
- Ἐπισείω, et ἐπισσεῖω, v. [(1) vibro, (2) incutio, (3) impello,] to brandish, to move against. Ὡ μῆτερ, ἱκέτεύω σέ, μὴ 'πίσειέ μοι. Orest. 255. See also O. 230. SYN. Ἐντείνω, ἀνὰ τινάσσω, ἀνᾶσειω, ἐπιφέρω.
- Ἐπισεύω, et ἐπισσύνω, et ἐπισύω, v. [concito,] to drive upon, to urge, to move. Αἰνεῖαν δ' ἐπέσενεν ἀπὸ χθονός, ὑψὸς' αἵετας. Υ. 325. See also ε. 421. and ν. 19. SYN. Ἐφορμάω, ὀρμάω, διώκω, σπέρχω, ἐπειγώ, ἐπυροῦν.
- Ἐπίσημαῖνῶμαι, v. [signo vel acclamatione testor,] to prove by a sign, to distinguish. Τυραννὸς εἶσται, κάπτισημανθήσεται. Ion 1593. SYN. Σημειῶ, ἐπισφράγίζω, βεβαιῶ.
- Ἐπίσημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insignis,] distinguished. Εἰ μὴ 'πίσημὸς ἡ τύχη γένοιτό μοι. Med. 544. SYN. Διάσημός, διὰ δηλός, ἐκδηλός, περὶ φάνης, ἐνδοξός.
- Ἐπισίζω, v. [instigo, immitto,] to instigate. Ἰνᾶ γινώσκῃς τὸν τιθᾶσεντήν' κᾶθ' ὅταν οὐτός γ' ἐπισίζῃ. Vesp. 704. SYN. Ἐπιρρύζω.
- Ἐπισκάζω, f. ἄσω, v. [claudico,] to halt upon. Γῆραί δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πύδεσσιν. Apoll. 1. 669. SYN. See Σκάζω.
- Ἐπισκέπτομαι, v. [contemplor,] to examine, to inspect, to regard. Ὡ Ζεῦ, χρὸν γὰρ μὲν τὰ μ' ἐπεσκέψω κακά. Heracl. 869. SYN. Ἐπισκοπέω, ἐφύραω, καθύραω, ἐπιβλέπω, θεᾶμαι, ἀνάλυγίζωμαι, ἐνθυμῶμαι, σκέπτομαι.
- Ἐπισκέπω, v. [superne tego,] to cover over, to hide. Φάρει πολλὰ κὶ λύχνον ἐπέσκεπέν, εἰς οὐκὲ Σηστοῦ. Musæ. 258. SYN. Ἐπικάλυπτω, ἐπερέφω, σκέπω, σκεπάζω.
- Ἐπισκευάζω, v. [apparo,] to arrange, to prepare. Τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον. Eccles. 1149. SYN. Πάρασκευάζω, ἀνασκευάζω, εὐτρεπίζω.
- Ἐπίσκηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in tentorio degens,] at the tents, in public. Καὶ δῶμα πάκτον' μὴδ' ἐπίσκηνοὺς γούους.² Aj. F. 579.
- Ἐπίσκηπτω, et ἐπίσκηπτομαι, v. [iunitor, irruo: item, mando, obtestor,] to enjoin, to assail, to intrust, to charge with. Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γὰρ μ' ἐπίσκηψω κέδροις. Alcest. 375. SYN. Σκήπτω, ἐντέλλομαι, προστάττω, πᾶραινέω.
- Ἐπίσκῖός, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosus, umbratilis,] shady. Ἄνακτᾶ δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκῖον. Œ. C. 1650.
- Ἐπισκοπέω, v. [inviso, inspicio, considero,] to survey, to see, to consider.

¹ Schol. λοιδοροῖς ὕβριστικοῖς.

² See Suidas, who explains ἐπίσκηνός by μέγας, quoting this passage.

- Θρασύς τὰ γούχους ὡς ἄνθρωπος, ἐπισκῶπεῖ. Eumen. 296. SYN. Ἐπισκέπτομαι, κατὰ-
νόεω, ἀποβλέπω, τηρεῖω.
- Ἐπισκῶπός, ου, ὁ, subst. [inspector,] an inspector, a scout. Ἐπισκῶπός ἦκω,
δεῦρὸς, τῷ κυῖμῳ λαχόν. Aves 1022. SYN. Ἐπόπτης, ἐποπτήρ, ἐφόρος, φύλαξ,
ἐπιμέλητης.
- Ἐπισκῶπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad scopum tendens,] aiming at. Βῶντος ἄτης
τῆσδ' ἐπισκῶπον μέλδς. Aj. Fl. 976. SYN. Εὐστόχος.
- Ἐπισκῶζομαι, v. [indignor, irascor,] to be indignant, to be angry. Ἀμφάδον,
ὅφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκῶζονται Ἀχαιοί. I. 370. SYN. Ὀργαίνω, ὀργίζομαι,
σκυδαίνω.
- Ἐπισκύνιον, ου, τὸ, subst. [supercilium,] the eye-brows. Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον
κατὰ ἑλκεταὶ ὅσσε κάλυπτον. P. 136. SYN. Ὀφρύς.
- Ἐπίσκυρος, ου, ὁ, subst. [ductor,] a leader. Ἡδόμενῃ νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πῶ-
λεμοῖα. Call. fr. 231. SYN. Ἀρχός.
- Ἐπισκῶ, v. [abstergo,] to wipe off upon. Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν
κακῶν; Thesm. 389. SYN. Ἐπιρραίνω, κατὰπλύνω, ἐπίτριβω.
- Ἐπισμῦγερὸς, ἂ, ὄν, adj. [(1) ærumnosus, (2) tristificus,] woful, dismal. Πὰρ
δ' Ἀχλὺς εἰσθήκεῖ ἐπισμῦγερή τῃ καὶ αἰνῇ. Hes. Scut. 264. SYN. Σμῦγερὸς,
ἐπιπόνος, πολυπόνος, δίζυρος.
- Ἐπισμῦγερῶς, adv. [graviter, miserabiliter,] bitterly. Ὡς ἂν ἐπισμῦγερῶς ναυ-
τίλλεταί εἰνέκῃ πατρὸς. δ. 672. SYN. Ἐπιπόνως, ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς, ἀθλίως,
δυστυχῶς.
- Ἐπίσπαστός, η, ὄν, adj. [quod quis sibi ipse attraxit,] brought upon one's self,
self-sought. Ἡ ταχὺ Ἴρὸς αἶρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔχει. σ. 72. SYN.
Ἐκουσίως, αὐθαίρετός.
- Ἐπίσπᾶω, v. [attraho, consequor,] to draw, to drag by, to reach. Ἐλᾷ δὲ
οἰκῶν τῶνδ' ἐπισπᾶσας κόμης. Androm. 708. SYN. Ἐφελκῶ, ἐπίσῦρω, ἐπάγω,
ἐντυγχάνω, ἐπικτᾶμαι.
- Ἐπίσπῶ, poet. v. [attingo,] to attain, to meet with. Οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρᾴ
θᾶνείν καὶ πότμῳ ἐπισπεῖν. H. 52. SYN. Ἐπιδίδωκω, ἐπακόλουθεω, κατὰλαμ-
βάνω, ἐφέπμαι.
- Ἐπισπένδω, f. σπείσω, v. [libo,] to pour upon, to shed. Στᾷθι δέ, καὶ βράχῳ
κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ. Theocr. 23. 38. SYN. See Σπένδω.
- Ἐπισπέρχω, v. [urgeo,] to hasten, to urge. Ζεὺς ἐτάρᾳξε δὲ πόντον, ἐπισπέρ-
χουσί δ' ἄελλαι. ε. 304. SYN. Ἐπισπεύδω, ἀναγκάζω, παρὰθήγω, ἐπείγω,
ἐπιτάχυνω.
- Ἐπισπεύδω, v. [(1) accelero, (2) incito, (3) exhortor,] to hasten, to incite.
Ἄλλ', ὃ γεραιὲ πούς, ἐπισπευσον μὸλῃς. Troad. 1266. SYN. Σπεύδω, ἐπι-
σπέρχω, παροξύνω, ἐρεθίζω, ἐπικελεύμαι.
- Ἐπισπῶρία, as, ἡ, subst. [(1) satio iterata, (2) insitio,] a second or after sow-
ing. Σπέρματ' ἀδάσσασθαι, καὶ ἐπισπῶριον ἀλέασθαι. Hes. Op. 444.
- Ἐπισπῶροι, ων, οἱ, subst. [qui insurantur, poster,] those who are sown by the
present race, posterity. Στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδὲ τοὺς ἐπισπῶρους. Eumen.
676. SYN. Ἀπογόνιοι, ἐκγόνοι.
- Ἐπίσσυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impetuose incumbens,] rushing violently upon.
Φρένας ἐπίσσυτός. Hipp. 573. SYN. Βίαιος.
- Ἐπίσσωτρον, ου, τὸ, subst. [ferrum curruum,] the tire of the wheels. Τὸν μὲν
Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπίσσωτροις δατέοντο. Υ. 394.
- Ἐπιστάδον, adv. [(1) constanter, (2) perite,] firmly. Ἥλυσεν· οἱ δ' ἄρ' ἀρὰ δόρπον
ἐπιστάδον ὥπλιζοντο. π. 453. SYN. Ἐπιστημῶνως, ἐπιστάμηνως, βεβαίως.
- Ἐπιστάθμῶμαι, v. [ad amussim expendo,] to weigh. Πάντ' ἐπιστάθμῳ μένος.
Agam. 159. SYN. Στάθμᾶμαι, κρενᾶω, ἐξετάζω.
- Ἐπίσταθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [stationarius, mansionum curator,] placed in the
vestibule. Ἐπίσταθμός Ἀμφιπόλιτεω.¹ Call. Ep. 25.
- Ἐπίσταμαι, v. [scio, peritus sum,] to know, to be acquainted with, to under-

¹ Ἀμφιπόλιτεω is scanned as a dactyl and spondee.

- stand. Τὰ τ' ὄντα, καὶ μέλλοντά πάντ' ἡπίστατό. Helen. 14. SYN. Ἐξέπισ-
σῆμαι, μαθᾶν, γιγνώσκω, ἐμπίρως ἔχω.
- Ἐπιστᾶμενος, adv. [scienter, prudenter,] knowingly, skilfully. Εὖ καὶ ἐπιστᾶ-
μένος μέσση δ' ἐνὶ πῖλός ἀρήρει. K. 265. SYN. Ἐπιστᾶδόν, ἐμπεράμω, εὐμά-
θως, ἐμπίρως, περὶφράδεως, σύνετως, δυνάτως.
- Ἐπίστασις, ἔως, ἡ, subst. [retardatio,] stoppage, hesitation. Πολλὰς γὰρ ἔσχον
φροντῖδων ἐπιστάσεις. Antig. 231. SYN. Ἐπίνοια, λόγισμός.
- Ἐπιστάτω, v. [impero,] to preside over, to superintend. Ἐνταῦθ' ὁρείοις
ποιμνίοις ἐπεσάτουν. Cē. R. 1028. SYN. Προσάτω, προϊστάμαι, ἐξηγεῖμαι,
ἐπάρχω.
- Ἐπιστάτης, ου, ὁ, subst. [qui præfectus est alicui rei,] a president, an umpire,
a præfect. Τάσουςιν εἶναι θύματος δ' ἐπιστάτης. Hec. 223. SYN. Προσά-
της, ἐπαρχός, ὑπαρχός, ἡγέμων, διδάσκαλός.
- Ἐπιστάχυσέσκω, v. [augeor in modum plantatarum spicarum,] to grow in ear,
to grow up to maturity. Ἰσὸν που κάκειν' ἐπιστάχυσέσκον ἱουλοι. Apoll. 1.972.
- Ἐπιστείβω, v. [calco,] to tread upon. Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' Ἰπποῖ ἐπιστείβουσιν
Ἄρηος. Call. 4. 277. SYN. See Στείβω.
- Ἐπιστείχω, v. [accedo, ingredior,] to go upon, to proceed. Εὐηλῶς πνέοντ'
ἐπιστείχειν χθονά. Eumen. 909. SYN. See Ἐπέρχωμαι.
- Ἐπιστέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) mitto ad; (2) mando, præcipio; (3) attraho, ad-
duco,] to send to, to send orders, to bring to. Ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπι-
στέλλουσ' ἄγειν. Heracl. 938. SYN. Ἀποστέλλω, ἐπιτέλλω, ἐντέλλομαι,
προὔγω.
- Ἐπιστένᾳχω, ἐπιστύνᾳχω, ἐπιστὸνᾳχίζω, ἐπιστὸνᾳχω, ἐπιστενᾳχίζω, ἐπιστενᾳζω,
et ἐπιστένω, v. [ingemo,] to groan at, or in consequence. Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον,
ἐπὶ δὲ στενᾳχοντὶ γυναιῖκες. Ω. 722. See also Ω. 79. Batrach. 72. Cē. R. 186.
Hes. Theog. 841. Iph. T. 284. and Med. 925. SYN. Ἀναστενᾳζω, στενᾳζω,
στενω.
- Ἐπιστεφάνω, et ἐπιστέφω, v. [corono,] to put a crown upon, to adorn with
crowns, to fill to the brim. Ἐπεστεφάνωσέ βωμῶν. Olymp. 9. 168. See also
Soph. Electr. 441. SYN. Στέφω, ἀναστεφῶμαι, ἐπικοσμέω, πληρῶ.
- Ἐπιστεφής, ἔσς, ὁ et ἡ, adj. [corona redimitus, plenus,] crowned, brim-full.
Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιό. Θ. 232.
- Ἐπιστέφω, vid. Ἐπιστεφάνω.
- Ἐπιστήμη, ης, ἡ, subst. [cognitio, peritia,] knowledge, skill. Φῦναι τὸν ἄνδρα
πάντ' ἐπιστήμης πλέων. Antig. 721.
- Ἐπιστήμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [scientia præditus, peritus,] scientific, judicious.
Νῆοισιν ἀστῶν τῶνδ' ἐπιστήμων γὰρ εἴ. Eur. Suppl. 853. SYN. Εὖ εἰδώς, εἰ-
δήμων, εἰδώς, ἐπιστᾶμενός, νοήμων, δάήμων, σοφός.
- Ἐπιστίον, ου, τό, subst. ["ædificium, sub quo stat navis contexta." Damm.]
a place for ships or naval stores. Εἰρῆναι πασιν γὰρ ἐπιστίον ἐστὶν ἐκάστω.
Ἐ. 265. SYN. Νεώριον.
- Ἐπιστῶβέω, v. ("ἐπιστῶμέω." Maltb.—Procul dubio) [irrideo, convicio,] to
deride, to reproach. Μή μιν κερτῶμεν οὐαὶ ἐπιστῶβέωσι γυναιῖκες. Apoll. 3.
663. SYN. Λοιδῶρέω, χλευάζω, ἱβρίζω.
- Ἐπιστῶλᾳδην, adv. [ornate, succincte,] elegantly, concisely. Ἡρεῖον χθονά
διάν, ἐπιστῶλᾳδην δὲ χιτῶνάς. Hes. Scut. 287. SYN. Εὐκόσμως, καλῶς, λαμ-
πρῶς.
- Ἐπιστῶλή, ης, ἡ, subst. [quod cuius demittitur vel injungitur; mandatum,] a
commission, an order. Κοὺ μνημονεύει τὰς ἑμὰς ἐπιστῶλὰς. Pers. 788. SYN.
Ἐντῶλή, ἐπιτάγη, ἐπίσκοψις.
- Ἐπιστῶμίζω, v. [(1) os obturo; (2) frænum injicio,] to shut the mouth, to silence
by refuting. Ἀπαξάπαντας τοὺς ἐχθροὺς ἐπιστῶμίζειν. Equit. 841. SYN.
Ἐλέγχω, ἐξελέγχω.
- Ἐπιστράτεύω, v. [bello contra,] to make war against, to besiege, to infest.
Ψάλλουσι νευράς, ὡς ἐπιστράτεύουσιν. Bacch. 773. SYN. Εἰσβάλλω, ἐμβάλλω,
ἐξορᾶω, πόλεμῶ.
- Ἐπίστρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quem aliquis convertitur, spectabilis,] dis-

- tinguished, conspicuous. Ἐπίστρεπτόν αἰῶνα κτίσας. Choëph. 344. SYN. Ἐπίστρόφος, ζηλωτός.
- Ἐπιστρέφω, et (2) Ἐπιστρέφῃμαι, v. [(1) converto; (2) curam facio;] to turn towards, to draw back, to regard. Πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κἄρα. Heracl. 942. SYN. Ἀντιστρέφω, μέγαστρέφω, ὑποστρέφω, ἐπ'ανέρχῃμαι, ἐπάγω, ἐπιστροφᾷμαι.
- Ἐπιστροφᾶδην, adv. [huc illuc se convertendo; studiose,] turning here and there; hastily. Τύπτῳ ἐπιστροφᾶδην τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰεκής. χ. 308.
- Ἐπιστροφή, ἡς, ἡ, subst. [cura,] attention, regard. Πρὸ τοῦ θανάτου τήνδ' ἐθεσθ' ἐπιστροφήν; C. C. 134. SYN. Σπουδή, μελέτη, δίνη.
- Ἐπίστροφός, ου, ὁ ἐπ' ἡ, adj. [qui conversatur cum aliis, spectabilis,] having an extensive acquaintance, admired. Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνους ἐπίστροφός ἦν ἀνθρώπων. α. 177. SYN. See Ἐπίστρεπτός.
- Ἐπιστροφᾶω, v. [versor in; oberro; oboeo,] to turn about, to traverse. Αἰγεῦ πύθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον. Med. 666. SYN. Ἐπιστρέφῃμαι, ἐνδιᾶτρίβω, ἐπέρχῃμαι.
- * Ἐπισφάττω, f. ξω, v. [insuper macto,] to sacrifice besides, to sacrifice upon. ὦ φίλτατ', ἄρᾳ, κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ. Hec. 503. SYN. See Σφάττω.
- Ἐπισφύριον, ου, τὸ, subst. [fibula ocreæ,] a clasp for the boot or greave. Καλὰς, ἀργυρεοσίν ἐπισφύριος ἀράρνις. Γ. 331.
- Ἐπισχέδον, adv. [propemodum,] near. Καὶ ῥά τ' ἀναίσσουσιν ἐπισχέδον ἐρχόμενοι. Hom. Apoll. 3. SYN. See Σχέδον.
- Ἐπισχερῶ, adv. [deinceps, ordine, vid. Ἐνσχερῶ,] in succession, regularly. Ἀκτὴν εἰσᾶνέβαιον ἐπισχερῶ, ἐνθὰ θάμειαί. Σ. 68. SYN. Συνέχως, ἐξείης, ἐφεξῆς.
- Ἐπισχεσία, as, ἡ, subst. [(1) prætextus; (2) mora,] a pretext, a pretence, a delay. Μύθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε. φ. 71. SYN. Πρόφῃσις, ἀνῆβύλη.
- Ἐπισχεσίς, ἔως, ἡ, subst. [(1) retentio, (2) parsimonia,] restraint, parsimony. Μαψιδίως ἐπεὶ οὐκ ἐπισχεσίς, οὐδ' ἐλεγκτός. ρ. 451. SYN. Ἐπύχη, φειδώς.
- Ἐπίσωτρον, vid. Ἐπίσωτρον.
- Ἐπίτακτός, ου, ὁ ἐπ' ἡ, adj. [jussus, præscriptus,] ordered, prescribed. Μὴ ἴτακτὰ φάρμακα. Eur. fr. Beller. 18.
- Ἐπιτάνυω, v. [(1) intendo, (2) augeo,] to stretch upon, to superadd. Ὡμῶ ἐπιβρίσας ὁ δὲ οἱ ἐπὶ νεῦρᾳ τάνυσθεῖς. Theocr. 25. 148. SYN. See Ἐπιτείνω.
- Ἐπιτάρρῳθος, ου, ὁ, subst. [auxiliator,] a helper, an avenger. Ζῆν' ὑπάτον μήστωρᾳ μάχης ἐπιτάρρῳθον εἶναι. P. 339. SYN. See Ἐπιρρῳθός.
- Ἐπιτάσσω, v. [injungo, impero,] to enjoin, to order. Τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ ἴταξόμεσθα δή. Eur. Suppl. 531. SYN. Ἀνατάσσω, διατάσσω, ἐπισκήπτω, ἐπιτέλλω.
- Ἐπιτέγγω, v. [intingo,] to tinge with, to shed upon. Ἐπιτέγγας, ἀνέτειλεν. Anacr. 53. 40. SYN. See Τέγγω.
- Ἐπιτείνω, v. [vehementius intendo,] to stretch over, to menace, to assail. Ἄλλ' ἐπὶ νῦν ὅλην τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι. λ. 19. SYN. Ἐντείνω, ἐκτείνω, ἐπιτάνυω, τείνω.
- Ἐπιτέλλω,¹ f. ἔλω, v. [(1) jubeo; (2) orior; (3) appareo,] to enjoin, to arise, to appear. Χρὴ τέρματ' αὐτῶνδ' ἐπιτείλαι. P. V. 100. SYN. Ἐντέλλω, προστάσσω, ἐπιτάσσω, παρ'αγγέλλω, ἀνᾶτέλλω.
- Ἐπιτέμνω, f. ἐμῶ, v. [amputo, brevius reddo,] to amputate, to abridge. Μὴ ἴταμης τὰν χεῖρᾳ κατὰπριον τὸ κύμινον. Theocr. 10. 55. SYN. Κατᾶτέμνω, διατέμνω, συντέμνω, σχίζω, ἐπικόπτω, βράχυνω, ἐμπρίω.
- Ἐπιτερπής, ἔος, ὁ ἐπ' ἡ, adj. [jucundus,] pleasant. Ἐχει δ' ἐπιτερπεῖα χῶρον. H. in Apoll. 412. SYN. Τερπνός, εὐτερπής, ἡδύς.
- Ἐπιτέρπῃμαι, v. [oblector,] to be delighted at, to take pleasure in. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεταί ἔργοις. ξ. 228. SYN. See Τέρπῃμαι.

¹ “Ἐπιτέλλω. Appareo. significatu rariore. Ἐπιτέλλας ἀνατέλλας Suid. quorum posterior in hoc sensu frequens est.” Cl. Blomf.

- Ἐπιτήδειος, α, ον, et ἐπιτηδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [idoneus,] fit for, suitable. Ἐνδυστῆσαι τοῦνόνμ' ἐπιτήδειός ἐστι. Bacch. 500. See also Iph. A. 476. SYN. Χρήσιμος, πρόσκιων, ἱκανός, πρόσφορός, ετοιμός, οἰκεῖος, φίλος, εὖνους, σὺνήθης.
- Ἐπιτήδευσίς, ἑως, ἡ, subst. [(1) studium accuratum, (2) disciplina,] Βιῶτον δ' ἀτρεκέις ἐπιτηδεύσεις. Hipp. 261. SYN. Σπουδή, ἐπιμέλειά, μέλετη, προθυμία, μάθησις.
- Ἐπιτηδεύω, v. [do operam,] to endeavor, to pursue, to cultivate. Πολλή γ' ἀνάγκη κάπτιηδεύειν κάκᾱ. Soph. El. 311. SYN. Σπουδάζω, ἐπιχειρέω, μηχανᾶσθαι, προθυμεῖσθαι.
- Ἐπιτίθημι, v. [impono,] to put or lay upon, to impose. Ἐπιθεῖς ἀνάψεις; ὡς σφάγνεντες αὐτῆκά. Cycl. 243. SYN. Ἀνατίθημι, προστίθημι, ἐπιβάλλω, προσφέρω, προσδιδωμί, ἐπανίστημι.
- Ἐπιτιμητής, οὔ, et ἐπιτιμήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) censor, (2) reprehensor, (3) index,] a censor, a reprover, an avenger. Τούτων κόλασθην κάπτιμητήν, ἀναξ. Eur. Supp. 266. See also i. 270. SYN. Παιδευτής, (3) βύθηος, τιμωρός, ἄμύντωρ.
- Ἐπιτίμιον, frequentius plur. ἐπιτίμιᾱ, ων, τὰ, subst. [merces,] a fine, reward, return. Δράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινὰ τάπιτιμιᾱ. Hec. 1069. SYN. Γέρας, τιμή, τιμωρία, δίκη, ποινή.
- Ἐπιτιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) valde honoratus, (2) opulentus,] highly honored, wealthy. Κάπτιμους καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμάχῃ. Ran. 701. SYN. Ἐντιμός, ἀξιοτιμός, τιμίεις, τίμιος, πλούσιος.
- Ἐπιτίθιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subrumus,] at the breast. Ἡτοῖ ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιόν Ἡρακλῆᾱ. Theocr. 24. 53. SYN. See Ἐπίμαστιδός.
- Ἐπιτλήμι, v. [perpetior,] to endure. Τῷ τοῖ ἐπιτλήτω κράδιῃ ἵππον δὲ τοῖ αὐτός. Ψ. 591. SYN. Ἀνάτλημι, διατλάω, τλάω, ὑπόμενω.
- Ἐπιτόλῃ, ἡς, ἡ, subst. [exortus,] the rising. Τὰ μὲν ξὺν ἄστρον ἐπιτόλαϊσιν ὁμαρᾱ. Phoen. 1132. SYN. See Ἀνάτολή.
- Ἐπιτολῶμαι, v. [audeo,] to dare, to make an attack upon. Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἑσχέτο· τὸν δὲ σύβωτης. ρ. 238. SYN. Τολμᾶω, ἐπιτλήμι.
- Ἐπιτόνος, ου, ὁ, subst. [lorum, quod antenna ad malum attrahitur,] a rope, by which the sail-yard is lashed to the mast. Ἐπιτόνος βέβλητό, βούς ῥινόιο τέρευχός. μ. 423.
- Ἐπιτοξάζομαι, v. [arcum in aliquem tendo,] to aim at with an arrow. Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κῆρυκῶμωντες Ἀχαιοί. Γ. 79. SYN. Τοξεύω, στοχάζομαι, ἐφορμάω, κατὰτοξεύω.
- Ἐπιτόσσω, v. [supervenio celeriter ex improviso,] to come suddenly upon. Ναὶ κρημνάντων ἐπετοσσεῖ, θοᾶς. Pyth. 4. 43. SYN. Ἐπικυρέω, κατὰλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, ἐπιπίπτω, ἐπέρχομαι.
- Ἐπιτρέπω, et ἐπιτρώπαω, v. [(1) trado, (2) sino, (3) jubeo,] to entrust to, to permit, to command. Ἀλλὰ σὺ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἑκαστᾱ. ο. 24. See also Apoll. 1. 351. SYN. Ἀνατίθημι, ἀφήμι, ἐφήμι, παρὰδιδωμί, ἐντέλλομαι, πιστεύω, ὑποχωρέω.
- Ἐπιτρέχω, et ἐπιτρέχῶ, v. [(1) percurro, (2) incursionem facio,] to run on, to attack. Ἴπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέρεχον, οὐδὲ τί πολλή. Ψ. 504. See Apoll. 4. 1604. SYN. Ἐπιθέω, ἐπιβάλλω, εἰσβάλλω, προσπίπτω, ἐπέρχομαι.
- Ἐπιτρίβω, v. [(1) attero, (2) crucio, (3) instigo,] to rub upon, to wear, to teaze, to urge. Νῆσος μ' ἐπετριβεν ἱππική, δεινὴ φάγειν. Nub. 242. SYN. Κατὰτρίβω, ἀποτρίβω, ἐντείνω, ἐπιφέρω, ἀνιάω, θλίβω.
- Ἐπιτριπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) contritus, (2) sceleratus,] hacknied, rascally. Ἡ τοῦπιτριπτον κινᾶδός ἐξήρου μ' ὅπου; Aj. Gl. 103. SYN. Ἐξώλης, πανούργος, πόνηρος.
- Ἐπιτροπέω, v. [procuro, administro,] to superintend, to rule. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὁδ' οὐ τὸν δῆμὸν ἐπιτροπέουσι. Equit. 426. SYN. Ἐπιστάτω, ἐφίστημι, δίοικέω, ἐπιμελέομαι.

¹ On the origin of this word see Heyne, Pind. Pyth. 4. 43. and Damni. v. Ἐπίπτεω.

- Ἐπίτροπος, ου, ὁ et ἡ, subst. [curator,] a guardian, a prefect. Ταύταις ἐπι-
τροποις καὶ τὰμῖαισὶ χρώμεθα. Eccles. 212. SYN. Κηδεμὼν, προστάτης, ἐπι-
στάτης.
- Ἐπιτροχάδην, adv. [(1) festinanter, (2) succincte,] rapidly, concisely. Ὡ πῶποι,
ὡς ὁ μάλοβρός ἐπιτροχάδην ἀγορεύει. σ. 26. SYN. Τάχως, συντόμως.
- Ἐπιτροχᾶω, vid. Ἐπιτρέχω.
- Ἐπιτυγχάνω, f. τεύξομαι, v. [offendo, convenio,] to fall in with, to meet with.
Εἰρηκίᾱς ἐπιτύχοντός¹ ἀνθρώπων λόγους. Herc. F. 1239. SYN. Ἐντυγχάνω, πέ-
ριτυγχᾶνω, λαγχᾶνω.
- Ἐπιτυμβιδεύς, et ἐπιτύμβιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sepulchralis, super sepulcro posi-
tus,] on a tomb, sepulchral. Δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβιδεύς. Choëph. 328. See
also Agam. 1525.
- Ἐπιτύφω, f. θύψω, 2 aor. ὑφόν, v. [incendo,] to kindle. Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτύφῃ
μάλιστα μου. Lysistr. 221. SYN. Ἐπικάϊω, ἐκπύρρω.
- * Ἐπιτύχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [secundus,] prosperous, fortunate. Νῆας ἐπλευσᾶν
ᾧδ' ἐπιτύχεϊ κῶτω. Æsch. Suppl. 752. SYN. See Εὐτύχης.
- Ἐπιφαιδρύνω, f. ὑνῶ, v. [splendidum reddo, lavo,] to render splendid, to wash.
Εὐρὺν ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσιν. Apoll. 4. 662. SYN. See Φαι-
δρύνω.
- Ἐπιφαίνω, v. [(1) ostendo, et (2) ἐπιφαίνομαι, appereo,] (1) to show, (2) to ap-
pear. Στίγματα δ' ὡς ἐπεφανθ' ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι. Hes. Scut. 167. SYN.
(2) Διᾱφαίνομαι, ἐμφαίνομαι, φαίνομαι.
- Ἐπιφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicius, præsens,] conspicuous, present. Ἄλλ'
ἐπιφαντὸν; Antig. 841. SYN. Ἐπιφανής.
- Ἐπιφέρω, f. ἐποίσω, v. [infero,] to bring upon, to assail, to charge with. Ἰδὼν,
ἡ κοινὸν πόλῖταις ἐπιφέρων ἐγκλημὰ τί; Orest. 757. SYN. Προσφέρω, ἐπάγω,
ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, κατηγορῶ.
- Ἐπιφημίζω, v. [nomine alterius appello. Vid. Markl. in l. c.] to call by the
name of another. Οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα. Iph. A. 130.
- Ἐπιφθέγγομαι, v. [adsono, respondeo,] to utter at, to answer. Ἐγὼ δ' ἐπι-
φθέγγομαι κέκλαυμένα. Choëph. 450. SYN. Προσφθέγγομαι, προσφωνῶ, ἐπι-
φωνῶ, ἐπιβᾶω.
- Ἐπιφθάνω, v. [prævenio,] to be beforehand, to anticipate. Τρωγλοδύτην πέτρῳ
μυλαιοῖδ' ἰδὼσεν ἐπιφθάς. Batrach. 212. SYN. Προφθάνω, φθάνω.
- Ἐπιφθόνεω, v. [invideo ob,] to bear malice to. Ὡ δὲ κ' ἐπιφθόνεοις, ὁδὲ τοι
πάλιν εἰσὶν ὀπίσσω. λ. 148. SYN. See Φθόνεω.
- Ἐπιφθόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [invidiosus, reprehensione dignus,] enviable, hateful,
invidious. Οὐδ' αἰσχροὺν οὐδέν, οὐδ' ἐπιφθόνον σέ δρᾶν. Troad. 735. SYN.
Ζηλωτός, φθονούμενός, νήμεσητός, ἐπιμεμήσις.
- Ἐπιφθύζω, v. [inspuo veneficarum more,] to sputter upon, to mutter. Καὶ λέγ'
ἐπιφθύσοισα, τὰ Δελφίδος ὁστέα πάσσω. Theocr. 2. 62. SYN. Προσπύω,
ἐμπνύω.
- Ἐπιφλέγω, v. [incendo,] to set on fire. Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον
πῦρ. Ψ. 52. SYN. Ἐπικάϊω, φλέγω.
- Ἐπιφλύω, v. [convicia jactito,] to bespatter, to abuse. Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρῖν
ἐπιφλύειν μακάρεσσιν. Apoll. 1. 481. SYN. Φλύω, φλύαρεω, λοιδορῶ.
- * Ἐπιφύβος, ου, ὁ et ἡ, adj. [formidolosus,] terrible. Τὰ δ' ἐπιφύβα δύσφατω
κλαγγῇ. Agam. 1121. SYN. See Φύβερός.
- Ἐπιφορβέω, v. [depasco,] to supply fodder for. Ἐνθ' ἐπεὶ εὖ βυτάνης ἐπεφόρβει
βοῦς ἐριμύκους. H. in Merc. 105. SYN. Φέρβω, βόσκω, ἐπιβόσκειμαι.
- Ἐπιφύρρω, v. [desuper injicio,] to bring, carry, or throw upon. Ὅσους ἄνωθεν
ἐπιφύρρησεν τῶν λίθων. Pax 224. SYN. Συμφύρρω, ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω.
- Ἐπίφυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferens, secundus,] conducive, favorable. Παῖς ὁ
Μαίας ἐπίφυρώτατός. Choëph. 799. SYN. Εὐμένης.
- Ἐπιφράζω, et ἐπιφράζομαι, f. ἀσῶμαι, v. [indico, excogito, intelligo,] to signify,

¹ The participle ἐπιτυχὼν signifies, ordinary, common.

- to admonish, to consider, to deliberate, to devise. "Ενθεν δ' ἂν μᾶλ' ἅσ' ἂν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν. N. 741. SYN. Πάραγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δηλώ, διασάφω, ἐπινύξω, ἐπιγίγνωσκω, ἐνθυμέομαι, ἐπισκέπτομαι, διάνοξω, μηχανάομαι.
- Ἐπιφρόνέω, v. [prudens sum,] to be prudent or discerning. "Εμμέναϊ' ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρόνενος' ἀγούρευεις. τ. 385. SYN. Εὐφρόνέω, φρόνέω, νοῦν ἔχω.
- Ἐπιφροσύνη, ης, ἡ, subst. [prudentia,] prudence, discernment. Αἶ γὰρ δὴ πότε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοι. τ. 22. SYN. Πδλφροσύνη, σωφροσύνη, φρόνησις, εὐβουλία, μήτις, προμήθειά, συνέσις, πύκνιναι φρένες.
- Ἐπιφρουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [custodiens,] guarding. Ζῆφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπιφρουρον δέρη. Orest. 1591.
- Ἐπίφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [mentis compos; prudens,] wise, sagacious. Ἄλλ' ἐνὰ θυμόν ἔχοντε, ἴδω, καὶ ἐπίφρονι βουλή. γ. 128. SYN. Ἐμφρων, σόφρων, πδλφρων, φρόνιμος, συνέτος.
- Ἐπιφύλιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in tribus distributus,] in tribes. Κάπιφυλίου χθονός. Ion 1577.
- Ἐπιφυλλίς, ἰδός, ἡ, subst. [pampinus, qui exiles ramos profert,] a cluster of grapes, that lies over another. Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματ'. Ran. 92.
- Ἐπιφυσάω, v. [inflo,] to inflate. Ἄπεπαρδὸν ἡ γαστήρ γάρ ἐπέφυσήτο μιν. Plut. 699. SYN. Ἀνάφυσάω, ἐμφυσάω, φνσάω, ἐξογκοῦμαι, χαννῶμαι, ἐξοιδέω, ἐπαίρομαι.
- Ἐπιφύτεύω, v. [insuper sero,] to graft upon, to plant in. Κάπιφύτεύσεις ἔρφυλδὸν ἔσω. Pax 161. SYN. See Φύτεύω.
- Ἐπιχαίρω, v. [gaudeo, gratulor,] to rejoice at. Τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν. Pax 1015. SYN. Περὶχαίρω, ὑπερχαίρω, ἐφῆδμαι.
- Ἐπιχαλάω, v. [(1) laxo, (2) deprimō,] to relax, to loosen, to submit. Δυσισὶν οὐδὲν ἐπιχάλας. P. V. 186.¹ SYN. Χαλάω, ἐνδιδωμί, ἀναχάλαω, ἐπικάμπτομαι.
- Ἐπιχαλκεύω, v. [eudo super, expolio,] to overlay with brass. Ἄμελει θαρρῶν, οὐνέκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἂν. Nub. 421.
- Ἐπιχάρης, ὄντος, et ἐπιχάρης, ἰτός, adj. [gratus, jucundus, lætus,] agreeable, delightful. Θεῶν, ὅψ' τὰδ' ἐπιχάρῃ; P. V. 166. See also Sept. Theb. 904. SYN. Εὐχάρης, εὐχρεστός, χάριεις, ἀγαπητός, ἡδύς, ἐπιτερπής.
- Ἐπιχαρίτως, adv. [gratiosc, venuste,] agreeably, in an ingratiating manner. Νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξενε. Acharn. 867. SYN. Χαρίεντως, ἀστείως, στωμύλως.
- Ἐπιχαρίττα, pro Ἐπιχαρίζου, [insuper gratificare,] do thou moreover oblige. Τῷδ' ἐπιχαρίττα τῷ ξένῳ. Acharn. 884.²
- Ἐπιχαρμά, ἄτος, τό, subst. [(1) res lætabilis, (2) ludibrium,] a sport, a laughing-stock. Ἰβρισμα, κάπιχαρμά καὶ διαφθόραν. Herc. F. 459.
- Ἐπιχαρμός, ου, ὁ, P. N. [Epicharmus,] the Syracusan, the inventor of Comedy. (See Bentley's Dissert. on Phalaris.) Εὐρὼν Ἐπιχαρμός. Theocr. Ep. 17.
- Ἐπιχαρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lætitiā adferens,] giving gratification to. Ἐχθροῖς ἐπιχαρτὰ πέπονθα. P. V. 164.
- Ἐπιχέζω, v. [incaco,] Ἰδοὺ γ' ἐπιχέσει, ποῦσιν ἑτέρος τοξότης; Lysistr. 442. See Ἐγχεζω.
- Ἐπιχειλῆς, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [non plenus,] not full. Ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὐρὼν ἐπιχειλή.³ Equit. 814. SYN. Ἐνδής, ἀμοιρός.
- Ἐπιχειρᾶ, ὢν, τὰ, subst. [præmia militiæ; præmia,] the fruit of one's hands, pay, effect. Γλώσσης, ἱππομάδεω, τὰπχειρᾶ γίγνεται. P. V. 327.
- Ἐπιχειρῶ, v. [manum admonere, aggredior,] to lay hands upon, to attempt, to attack. Πάρμένεός μοι, κάπιχειρήσας κικά. Hipp. 704. SYN. Ἐγχειρῶ, ἐτομάζω, ἐπιβάλλομαι, ἐπέρχομαι, σπουδάζω, ἐπιτηρέω, τολμάω.

¹ See Dr. Blomf. Gloss. P. V. 183.

² "In hac, uti in citatione prozæ hæ præc., Bæotum loqui fingit Comicus." Maltb.

³ See Brunck's note on this line for the meaning of ἐπιχειλῆς.

- * Ἐπίχευμά, ἄρως, τὸ, subst. [infusio,] infusion, produce. Σὺν βοτρυῶν ἐπίχευ-
μασί λοιβάς. Herc. F. 890.
- Ἐπίχῃω, et ἐπίχῃω, v. [infundo,] to pour upon. Χερσὶν ὕδωρ ἐπίχευαὶ ἀκήρατον,
ἡ δὲ πᾶρέστη. Ω. 303. See also O. 654. SYN. Ἐπεγχεῖω, ἐγχέω.
- Ἐπιχθονῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) terrestris, (2) indigena,] on the earth; of the
earth. Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ὅδοι. Θ. 479. SYN. Χθονῖος, χθό-
νοσσιβής, πέδοσσιβής.
- Ἐπιχυνῶω, v. [sum obsitus lanugine, pubesco,] to be covered with down, to
grow. Λευκῇσιν ἐπιχυνῶουσαὶ θεύrais. Apoll. 1. 671. SYN. See Χυνᾶζω.
- Ἐπίχρᾶω, v. [(1) invado, urgeo, (2) *med. voc. ator*,] (1) to seize, to press upon,
to covet, to court, (2) to use. Μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχρᾶν οὐκ ἐθέλουσῃ.
Β. 50. SYN. Ἐφορᾶω, ἐπιπίπτω.
- Ἐπίχρῆμέθω, v. [adhinio,] to neigh at, to snort. Σκαρθμῷ ἐπιχρῆμέθων κρούει
πέδον. Apoll. 3. 1259. SYN. See Χρῆμέθω.
- Ἐπίχριμπτω, v. [admoveo,] to bring near. Λέχρῃς ἐπιχριμφθεῖς, περὶ δ' ἄσπετον
ἔβράχεν ὕδωρ. Apoll. 1. 1234. SYN. See Χρίμπτω.
- Ἐπίχρίω, v. [inungo,] to put ointment upon. Ὀφρᾶ νεοὶ θάλποντες ἐπιχρίοντες
ἄλοιφῃ. φ. 179. SYN. Κατᾶχρίω, ἐγχρίω, χρίω, ἐπάλειφω.
- Ἐπίχωρεῖω, v. [concedo, cedo,] to give place to, to yield. Τὸ μὴ ἔχωρεῖν τοῖς
ἁπιστοῦσιν τὰδ᾽. Antig. 219. SYN. Συγχωρεῖω, ἐπιτρέπω, ἐφίημι.
- Ἐπίχώριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indigena,] peculiar to a place, indigenous. Ὅστις
αἰσχρῶν ἐπίχωριᾶ. Pyth. 3. 38. SYN. Ἐγχωρίος, αὐθιγενής, ὁμόγλωσσος.
- Ἐπιψάύω, v. [attingo,] to touch upon, to reach, to be superficially informed.
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαν-σαν. Isth. 4. 17. SYN. Ἐφάπτομαι, ψηλάφω.
- Ἐπιψέκάζω, v. [(1) irroro, (2) instillo,] to drop upon, to besprinkle. Τὸν θεὸν
δ' ἐπιψέκᾶζειν, καὶ τῖν' εἰπεῖν γείτονᾶ. Pax 1141. SYN. Ἐπίβρεχω, κατεί-
βωμαι.
- Ἐπιψόφῃω, v. [insono,] to rattle. Ἐπεψόφῃον δὲ φᾶρέτραι. Call. 3. 247. SYN.
Ἐπηχέω, ψόφῃω.
- Ἐπίωγαί, ὦν, αἱ, subst. [locā, in quibus naves a ventorum injuria tutæ esse
possunt,] a bay sheltered from the wind. Οὐ γὰρ ἔσαν λίμενες νηῶν ὄχοι,
οὐδ' ἐπίωγαί. ε. 404.
- Ἐποικέω, v. [incolo,] to dwell in. Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίαις πόλεῖς. Ion
1583. SYN. Ἐνοικέω, οἰκίζωμαι.
- Ἐποικός, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [colonus, advena,] one who dwells in a country
not his own, an inhabitant. Ὡστε πτέρων σοι τοῖς ἐποίκους δεῖ πῶθεν. Aves 1307.
SYN. Ἐνοικός, μετοικός, ἐπιχώριός.
- Ἐποικτεῖρω, v. [misereor,] to pity. Καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
Hec. 341. SYN. See Οἰκτεῖρω.
- Ἐποικτίζω, v. [misereor; miserabiliter queror,] to have pity on. Τοιοῦτον,
οἷον καὶ στύγοντ' ἐποικτίσαι. Cæ. R. 1295. SYN. See Οἰκτίζω.
- Ἐπιχόμεναι, v. [invado, procuro,] to go to, to frequent, to ply, to visit, to in-
vade. Ξεινῆαις αὐτοὺς ἐποίχονται τράπέζαις. Olymp. 3. 72. SYN. Ἐπειμί,
ἐπέρχουαί, εἰσέρχουαί, ἐπιπῶρεύουαί, ἐπιτέλεω.
- Ἐποδάλύζω, v. [miserabiliter lamentor; *item bono sensu*,] to shout at, to shriek
aloud. Φίλοις πνέουσᾶν ὥς δ' ἐπωλόλύξάτῳ. Agam. 1207. SYN. Ὀδάλύζω,
ἐπιθρηνέω, ἐπικωκῶ, ἐποιμύζω, εὐφημέω.
- Ἐπόμαι, poet. ἔσπῳμαι, v. [comitor, sequor,] to accompany, to follow, to at-
tend. Θησεὶ πάνλοις ἐφόρμεσθ' ἐφολεῖδες. Herc. F. 1417. SYN. Σύνεπομαι,
ἄκολουθεῖω, συνἄκολουθεῖω, ἐπακλουθεῖω, μετᾴσσω.
- Ἐπομβρία, ας, ἡ, subst. [imbris copia,] a heavy rain. Ὡστ' ἐ μὴτ' αὐχμὸν πῖέ-
ζειν μὴτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Nub. 1118. SYN. Ὀμβρός, ὕετος.
- Ἐπόμνυμι, et ἐπομνύω, f. ὁμοῦμαι, v. [dejero, juro,] to swear in addition, to
confirm by an oath. "Ἴν' ἐπομνύμενον σὲ παύσω τῆς ἐκκλησίας. Plut. 725.
SYN. Ὀρεῶω, κατόμνυμι, ὁμνυῖ.
- Ἐπομφαλῖον, ου, τὸ, subst. [(1) quod supra umbilicum est; (2) umbo clypei,]

- the boss of the shield. Μέσσων ἐπομφάλιον· περὶ ἧ χησεν δ' ἄρ' αὖ χαλκός. H. 267. Ἐπυνειδίστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [probrosus, reprehensione dignus,] scandalous, insulting. Ὁ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπυνειδιστον λέγεις. Iph. T. 690. SYN. Ὀνειδιστός, ἐπίμεμπτός, ἐπίβητός.
- Ἐπὺνύμαζω, v. [cognomino,] to give an additional name, to call. Τέμενῃ δέδοσται ταύτ' ἐπυνώμασμένῃ. Herc. F. 1320. SYN. Προσυνώμαζω, ὀνύμαζω.
- Ἐποπίζομαι, v. [revereor, caveo,] to respect, to dread. Οὕτω νῦν ἀποπεμπέ, Διὸς δ' ἐποπίζεῖ μὴνιν. ε. 146. SYN. Ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, φυλάττομαι, ὀπίζομαι.
- Ἐποπτάω, v. [asso insuper,] to roast upon. Ἄλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκ' αὖ πάντα. μ. 363. SYN. See Ὀπτάω.
- Ἐποπτεύω, ἐποπτευέσκω, et ἐποπτόμαι, v. [inspicio,] to look upon, to inspect, to visit. Χρηστηρίαν ἐσθ' ἦ· ἐπώπτεισας δέ μ' ἐ. Agam. 1241. See also π. 140. and τ. 260. SYN. Ἐπιβλέπω.
- Ἐποπτήρ, ἦρὸς, et ἐπόπτης, ου, ὁ, subst. [(1) inspector; (2) curator,] a spectator, an eye-witness, a spy, a superintendant. Πάτρ' ὡς γῆς ἐποπτήρας λίτ' ὦν. Sept. Theb. 640. See also P. V. 307. SYN. Δι' ὅπ' ὁς, δι' ὀπτήρ, κατόπτης, ἐπίσκοπος, ἐφ' ὅρ' ὁς, θεατής.
- Ἐποργιάζω, v. [mysteria celebros,] to celebrate orgies. Ἐρως ἐποργιάζει. Anacr. 32. 23. SYN. Ὀργιάζω, τέλλω.
- Ἐπορῆγομαι, v. [exporrecta manu preno; irruo,] to stretch out the hand and seize; to rush upon. Ἐνθ' ἐπορῆζάμενος μεγὰθύμου Τυδεὸς υἱός. E. 335. SYN. Προτείνω, ἐπιλαμβάνω.
- Ἐπορθιάζω, v. [altum clamorem tollo,] to raise a loud cry or shout. Ἐπορθιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πύλιν. Agam. 28. SYN. See Ἐξορθιάζω.
- Ἐπορθῶβόω, v. [clara voce edo,] to utter with a loud voice, to proclaim. Νύχιους ἐπορθῶβόω. Eur. Electr. 142.
- Ἐπόρνυμι, ἐπορόνω, et ἐπόρω, v. [concito et paro adversus; hostiliter adsilio,] to instigate, to rush upon, to assail, to overwhelm. Ὡμῇ ξὺν ὀργῇ τόνδ' ἐπόρνυται στυλόν. Aesch. Suppl. 195. See also Δ. 472. et μ. 313. SYN. Ἐνδρόνω, ἐφορμάω, ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐξορμάω, ἐπαΐσσω.
- Ἐπός, ἔος, τὸ, subst. [(1) verbum; (2) versus; (3) oraculum,] a word, a verse, an oracle. Μῶν ἐκ θεῶν τοῦ κοινῶν ἀγγέλλεις ἐπός; Troad. 55. SYN. Λόγος, μῦθος, ῥῆμα, ῥήσις, αἰοιδή, μέτρων, μέλος, χρησμός, χρηστήριον, φήμη, μαντεῖον, μάντευμα. EPITH. Νέον, κάλ' ὦν, καινόν, δυστυχές, πάραφρον, λυπρόν, στυγνόν, φίλον, μῶρόν, ἀληθές, σφόν, δεινόν, κομψόν (Eur.), ἀκοσμόν, ἀκράαντον, ἱμερόεν, προκλυτόν, πτερόεν, μελιχίον, ἀγάνον, αἰσχροῦν, ἀντιβίον, δολίον, κερτομίον, μάλαχρόν, ὀνειδείον, στέρειον, χάλ' ἐπὶ ὦν, ἀταρτηρόν, ἐκπάλ' ὦν, κῆκ' ὦν, λευγάλεον, στυγρόν, χολωτόν, ἥρ' ὦν, θεσπεσίον, ὑπερφιάλον, πικρόν, πύκν' ὦν, κοῦφον, ἀποβλητόν, νημερτές. PHR. Ἐπ' αὖ νύφ' ἀδεσσὶν εὐκτότ' αἰμ' ἐρίσιν.
- Ἐπὸτ' ὀνύζω, v. [deploro,] to moan over. Ἄλλος ἄλλ' ἐπωτόν' ὤν. Phoen. 1055. SYN. See Ὀτόν' ὤν.
- Ἐπὸτ' ὀνύω, f. ὤν, v. [instigo,] to quicken, to incite, to urge on. Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐφαλαγγὰς ἐποτ' ὀνύων ἅπ' αἶσας. Z. 83. SYN. Ὀτ' ὀνύω, παρ' ὀτ' ὀνύω, παροξύνω, παρορμάω, ἐπὸτ' ὀνύω.
- Ἐπορᾶν' ὤν, α, ὤν, adj. [caelestis,] celestial, heavenly. Οὐκ ἂν ἐγωγέ θεοῖσιν ἐπορᾶν' ὤνισι μάχοιμην. Z. 129. SYN. See Οὐρᾶν' ὤν.
- Ἐποურიζω, v. [(1) vento secundo impello; (2) dirigo; (3) perficio,] to blow prosperously upon, to direct, to drive before the wind, to complete. Τρέχ' ὤν, τρέχ' ὤν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐποურიσας. Thesm. 1226.
- Ἐπουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento secundo impellens,] breathing favorably upon, prosperous. Γένοιτ' ἐπουρός ἐστ' ἰωτ' ἑσ' αὖρα. Trach. 956. SYN. Οὐρίος.
- Ἐπόχεομαι, v. [vehor,] to be carried, to ride upon. Ἐκτωρ Πριάμ' ἰδὼς ἐπ' ὀχ' ἑσ' αὖτα· οὐ γὰρ εἶσ' αὖ. P. 449. SYN. Ἐπιβάτω.
- Ἐπ' ὀχ' ὤν, ου, ὁ et ἡ, adj. [curru vel quovis tali vectus,] riding upon, tending to. Ἄπ' ἰκ' ὀτ' ὤν γὰρ ἐστ' ἰκ' ὀχ' ὤν γυνή. Lysistr. 682.

- Ἔποψ, ὅψ, ὁ, subst. [upupa,] a hoopoo, pewet or lapwing. Ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὐχάτο. Aves 72.
- Ἐπόψιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [visu facilis, adspectabilis,] capable of being inspected, discernible. Ἐς δεινόν, οὐκ ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον. Œ. R. 1312. SYN.
- Ὅρατος, ἐπόψιος, περὶ ὁπλῆτος, φανερὸς.
- Ἐπόψιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) *idem ac præc.*; item (2) inspector,] (2) superintending, protecting. Ἄλλ' ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐπόψιοι. Philoct. 1040. SYN.
- (2) See Ἐποπτήρ.
- Ἐπτᾶ, adj. indecl. [septem,] seven. Ἐκείνους ἐπτὰ παρθένων τάφου πέλᾳς. Phœn. 161.
- Ἐπτάβουεος, et ἐπάβοις, ου, ὁ et ἡ, adj. [e septem bubulis pellibus factus,] composed of or covered with seven skins, impenetrable. Καὶ πήληκας, καὶ κνημίδας καὶ θυμὸς ἐπτάβουεος. Ran. 1017. See also Aj. Fl. 577.
- Ἐπτάγλωσσος, ἐπτάκτυπος, ἐπτάφθογγος, et ἐπτάρνυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem sonos edens; e septem chordis sonans,] with seven strings or notes. Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσόν. Nem. 5. 43. See also Pyth. 2. 129. Ion 821. Alcest. 447.
- Ἐπτάετης, ἐπτέρης, ἔος, ὁ et ἡ, et ἐπτερὶς, ἰδὸς, ἡ, adj. [septennis,] for seven years. Ἐνθά μὲν ἐπτάετες μὲνόν ἐμπέδον, εἰμᾶτά δ' αἰεὶ. η. 259. See also Ran. 421. and Thesm. 487.
- Ἐπτάκι et ἐπτάκις, adv. [septies,] seven times. Οὐ γὰρ ἔσται δυνάμεις, οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψηφίσῃ. Lysistr. 698.
- Ἐπτάκτυπος, vid. Ἐπτάγλωσσος.
- Ἐπτάλογχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem cuspides (i. e. duces,) habens,] having seven armed chiefs. Ὅπως τὸν ἐπτάλογχόν ἐς Θήβας στέλλῃν. Œ. C. 1305.
- Ἐπτάμυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem habens recessus,] having seven recesses or caverns. Ἐπτάμυχον βόρεαὺ πὰρ σπέος ὑπὸ λείοντο. Call. 4. 65.
- Ἐπτάπυδης, ου, ὁ, adj. [septempedalis,] seven feet long. Ἀξὺν ἄθ' ἐπτάπυδην· μᾶλ' γὰρ νῦ τοῖ ἄρμενόν οὕτω. Hes. Op. 422.
- Ἐπτάπυρος, ου, ὁ, P. N. item (2) adj. [(1) Heptaporus; (2) septem habens vias,] (1) a river of the Troad, which rises in Mount Ida; (2) having seven ways or directions. Ῥῆσός θ', Ἐπτάπυρός τε, Κάρησός τε, Ῥοδῖος τε. M. 20.
- Ἐπτάπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem habens portas,] having seven gates. Στασει τὸ Κάδμου γ' ἐπτάπυλὸν ἔχει κράτος. Herc. F. 542.
- Ἐπτάπυργος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui septem habet turres,] having seven towers. Τὴν ἐπτάπυργον τήνδ' δεσπόζων πόλιν. Herc. F. 28.
- Ἐπτάστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem ora vel ostia habens,] having seven mouths. Ἐπτάστομον πύργωμά Καδμείων ἐπὶ. Eur. Suppl. 1231.
- Ἐπτάτειχος, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [septem locis munitus,] fortified in seven places. Eis ἐπτάτειχεῖς ἐξόδους¹ τάξω μολών. Sept. Theb. 269.
- Ἐπτάρνυς, vid. Ἐπτάγλωσσος.
- Ἐπτάχα, adv. [septifariam,] in seven ways. Καὶ τὰ μὲν ἐπτάχα πάντα διεμοιράτο δαΐζων. ξ. 434.
- Ἐπτέρης, et ἐπτερὶς, vid. Ἐπτάετης.
- Ἐπύλλιον, ου, τὸ, subst. [versiculus,] a little verse. Ὁ τοῦς μὲν, ἔξω ἐυλλέγων ἐπύλλια. Acharn. 398. SYN. Ῥημάτων.
- Ἐπω, v. [ago, curo, guberno,] to be busy about, to mind, to direct, to attend. Τὸν δ' εὖρ' ἐν βάλαμ' περικαλλεῖα τεύχε' ἐποντά. Z. 321. SYN. Ἐπεργέω, ἐν-τρῆπιζω, ἐπιμέλειμαι, ἐπόμεαι.
- Ἐπωδή, ἡς, ἡ, subst. [(1) incantamentum, (2) carmen,] an enchantment, a charm, a song. Εἰσὶν δ' ἐπρῆσαι καὶ λόγοι θελκτήριοι. Hipp. 480. SYN. See Ἐπαοιδή.
- Ἐπωδός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [(1) consonans, (2) subst. incantator, cantus,] harmonizing with; and subst. an enchanter, a song. Ἀρ' οὐκ ἐπωδὸς καὶ γῆς πεφύχ' ὁδὲ. Hipp. 1041. SYN. Ἐπώνυμος, ἐπαοιδός.

¹ "Ἐπτάτειχεῖς ἐξόδους dicitur pro ἑπτα ἐξόδους τειχέων, ut ἐπτάπυργα κλείδρα pro ἑπτα κλείδρα πύργων. Eur. Phœn. 1073." Doctiss. Blomf. Sept. Theb. 269.

- ἔπωζω, v. [(1) ovis incubo, (2) clamo in modum gallinae incubantis,] to sit upon eggs as a bird; to cluck. Ἐμβάς, ἔπωζε, χάραδριον μιμούμενός. Aves 265. SYN. Ἐπικάθειδω, ἑπυνάζομαι, ἐπικείμει, θάλω.
- ἔπωλενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod in ulnis vel sub ulnis fertur,] in or under the arms. Πάντ' ἑπῶπον κατὰ κόσμον, ἔπωλενόν κίθαρίζων. Hom. Merc. 432.
- ἔπωμάδιος, α, ὄν, adj. [humeris superimpositus,] placed upon the shoulders. Οὐκ ἔντι πτέρυσιν γάρ ἐπωμάδιος φέρετ. Theocr. 29. 29.
- ἔπωμάδον, adv. [in humeris,] on the shoulders. Ἰεμενοί, Ζήθος μὲν ἐπωμάδον ἡέραζεν. Apoll. 1. 738.
- ἔπωμις, ἰδός, ἡ, subst. [(1) summa pars humeri, (2) nomen vestis muliebris,] the top of the shoulder; a female garment worn over the shoulders, a mantle. Παιῖνᾶ, γυμνίς ἐκ χερῶν ἐπωμιῖδᾶς. Iph. T. 1405. SYN. Ὡμός, ἐνδύμᾶ.
- ἔπωμότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui juravit; obstrictus jurejurando,] bound by an oath. Ποίαν δόκησιν; οὐκ, ἔπωμότης λέγων. Trach. 427.
- ἔπωνυμία, ας, ἡ, subst. [(1) cognomen, (2) nomen,] a surname, an appellation, a name. Κρητᾶες κἀλεοῦσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης. Cail. 3. 205. SYN. Ὀμω-
νύμια, ἐπικλησις, ὄνυμᾶ.
- ἔπώνυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ab aliquo traxit nomen,] deriving a name from. Τὰ δ' ἐπώνυμᾶ δεῖνᾶ Θυέστον. Orest. 1005.
- ἔπωπᾶω, v. [inspicio,] to keep an eye upon, to look at, to watch. Ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κἀκπόδον ἐν κείμενᾶ. Choëph. 681. SYN. See Ἐπύβλεπω.
- ἔπωπή, ἡς, ἡ, subst. [prospectus, campus,] a view, a plain. Ματέρὸς ἀνθῶ-
ν ὄρους ἐπωπάς. Æsch. Suppl. 548. SYN. See Ὡψ.
- * ἔπωτις, ἰδός, ἡ, subst. [epotis,] a piece of wood jutting out on each side of the prow, to guard the ship from the beaks of the enemies' ships, and to which the anchor was sometimes appended. Κοντοῖς δὲ πῶραν εἶχον οἱ δ' ἐπωτῖδων. Iph. T. 1351.
- ἔπωφελῶ, v. [(1) insuper adjuvo, (2) prosum,] to give additional relief, to succour. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοίμ' ἐγώ; Antig. 552. SYN. Πρόσω-
φελῶ, ὠφελῶ, ὀνημῖ.
- ἔπωφελιμᾶ, ἄτος, τό, subst. [(1) utilitas, (2) beneficium,] additional assistance, benefit, service. ἔπωφελιμα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι. Philoct. 275.
- ἔραζε, adv. [in vel ad terram,] to the earth, on the ground. Ἡ δ' ἴδν, ἡ δ' ἐρτυλλὸν ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε. Mosch. 2. 66. SYN. Χάμαι, πεδονδε, χα-
μᾶδις, χαμᾶζε, ἐπὶ γῆς.
- ἔραμαι, vid. Ἐράω.
- ἔραννός, ἡ, ὄν, adj. [amabilis,] lovely. See Ἐράτος.
- ἔράνός, ου, ὁ, subst. [coena collatitia,] contribution, an entertainment where each contributes his share. Κάλλιστόν ἐράνον δοὺς γάρ, ἀντιλάζεται. Eur. Suppl. 373. SYN. Εἰσφορά, δᾶις, εἰλαπίνη, χάρις, μισθός. ΕΡΙΤΗ. Πόλυθυτός, εὐνύμωτάτος.
- ἔρασινίδης, ου, ὁ, P. N. [Erasinides.] Εἰ κάστράτηγησέν γέ μετ' Ἐρασινίδου. Ran. 1196.
- ἔρασιπλοκάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [comarum studiosus,] delighting in fine hair, proud and comely. Τροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά. Pyth. 4. 242.
- ἔρασίμιός, vid. Ἐράτος.
- * ἔρασινός, ου, ὁ, P. N. [Erasinus,] a river of Argolis in the Peloponnesus. Τε, καὶ οἱ χεῦμ' Ἐρασίνοιο. Æsch. Suppl. 1027.
- ἔραστῆς, οὔ, ὁ, subst. [amator,] a lover. Οὐκ ἔστ' ἐραστῆς, ὅστις οὐκ αἰεὶ φῖλετ. Troad. 1044. SYN. Φιλήτωρ, φίλος. ΕΡΙΤΗ. Πόλυχρυσός, πόθψ ἄψυχός.
- ἔρατεινός, vid. Ἐράτος.
- ἔράτιζω, v. [amo, cupio,] to love, to wish for, to desire. Πάννυχοι ἐγρήσσαντες ὃ δὲ κρειῶν ἐράτιζων. P. 660. SYN. Ἐράω, ἐράμαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι.
- ἔράτός, ἐραννός, ἐρασίμιός, et ἐρατεινός, ἡ, ὄν, adj. [amabilis, amœnus,] lovely, amiable, delightful, charming. Μολπαὶ δ' ἠῶντ' ἐράται. Eur. Electr. 722. See also I. 573. Agam. 588. and T. 347. SYN. Ἀγαπητός, ἐπῆράτος, κάλός, ἡδύς, πόθεινός, προσφίλις, ζηλωτός, φίλος, ἐρῶεις.
- Ἐράτῳ, ους, ἡ, P. N. [Erato,] one of the nine Muses, who invented dancing.

- Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἑράτῳ, πᾶρά θ' ἴστασθ καὶ μοῖ ἐνισπῇ. Apoll. 3. 1.
 Ἑράτῳπις, πίδος, ἡ, adj. [pulchros oculos aut faciem habens,] lovely-eyed, lovely-faced. Οἱ πολλὸν αἰπεινὴν νύμφης ἑράτῳπίδος Ἥρης. Hom. 33. 2. SYN. Ἀγλαῶπις, εὐώψ.
- Ἑρᾶω, et ἑράμαι, v. [(1) amo, (2) cupio,] to love, to be in love with, to desire. Θάνειν ἑρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν. Hec. 359. See also Γ. 446. SYN. Ἑράτιζω, φίλῶ, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπάω, τινὶ φλέγω, τίς με φλέγει. PHR. Θερμὸς ἔρως με καταιθεῖ, ἐκτεπληγμαι κέντροις ἔρωτος, δάκνυμαι κέντροις Κύπριδος. See Apoll. 3. 1015.
- Ἑργάζομαι, v. [operor,] to work, to cultivate, to plough. Ὡ δεινὸν ἔργον παρὰ νῶμος εἰργασμένη. Med. 1118. SYN. Κάτεργάζομαι, ἀπεργάζομαι, ἐνεργῶ, μὲν ἔργω, τεύχω, διαπράττωμαι, ἐπιτέλλω.
- Ἑργασία, as, ἡ, subst. [(1) elaboratio, cultus, (2) quæstus, lucrum,] working, labor, employment, gain, profit. Ἑργασίην φεύγουσά δὴ πάθον' ὅς δὲ κεν αὐτήν. Hom. Merc. 487. SYN. Ἑργόν, μόχθος, πῶνος, σπουδὴ, ἐπιμέλειά, κέρδος. EPIITH. Πόλυμοχθός.
- Ἑργάτης, et ἑργατίνης, ου, ὁ, et ἑργατῆς, ἴδος, ἡ, subst. [operarius,] a workman, a performer. Τεκτόνων θ' ὕμνοι ἐργάταιν δῶσιν. Androm. 476. See also Apoll. 2. 374. and Philoct. 97. SYN. Γηπὸνός, δημιουργός.
- Ἑργαστήριον, ου, τὸ, subst. [officina,] a work-shop, a work-house. Ἐγὼ δὲ περὶ πατρῶν γ' ἂπ' ἐργαστηρίου. Equit. 744.
- Ἑργμᾶ, αῖτος, τὸ, subst. [claustrum, septum,] an enclosure, a hedge, a place of confinement. Πρὸς ἑργμᾶ τυμβῶχυστόν. Antig. 860.
- Ἑργμᾶ, αῖτος, et (2) ἔργον, ου, τὸ, subst. [opus, facinus, factum,] a deed, a work, an achievement. Λεῖπῳμαί, ἐν τῇ τύχαις θνατῶν, καὶ ἐν ἑργμᾶσι λεύσσω. Hipp. 1108. See also Hec. 780. SYN. Πρᾶγμα, πράξις, ἐπιχείρημα, τόλημ, τόλημῳ. EPIITH. Ἀγλῶν, αἰκῆς, αἰσίρων, λοίγιον, σχετλῖον, ἀεκήλιον, αἰσῶλον, ἀμῆχανον, ἀμφάδον, ἀνάσχετον, ἀντίτον, ἀρίσημον, βίαιον, γέλαστον, ἐνδέξιον, ἐπαμοιβῖον, θαλάσσιον, θέσκελόν, ἰμερῶν, κᾶκον, κράτερν, κᾶλον, κλυτόν, λεπτόν, μέρμερν, παλίντιτον, πατρώϊον, περὶ καλλῆς, περὶ κλυτόν, πίων, πόλεμήϊον, πῶνηρν, φιλόδησιον, χαρίεν, ἀκράαντον, ἀργάλεον, ἀρεκτόν, μέγα, φίλον, πόλεμοκλόνον, ἀνήνυστον, ἀτελεύτητον, ἀθέμιστον, ἀπηγῆς, ἀνῶσιον, ἀισχρόν, δεινόν, θνητόν, δυσσεβῆς, γενναῖον, πάντολμον, ἡσυχαῖον, ἀδικόν, φανῆρον, φονῖον, μυσῶρον, ἐμφάνες (Eur.), ἀμείλιχον, ἀφθιτόν, ἀναπυστόν, εὐσεβῆς, θεοστῆγες, ἔνδοξον, βροῦτειον, μονοπόλον, μέγαλανχῆς, θεῖον.
- Ἑρῶ, vid. Πέζω.
- Ἑρεβεννός, ἡ, ὄν, adj. [furvus, obscurus,] dark, gloomy. Ἡ τῖνα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι. N. 425. SYN. Σκότεινός, ἐρεμνός.
- Ἑρεβινθός, ου, ὁ, subst. [cicer,] a kind of pulse, chick-pease. Ἄρτους, τέμαχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους. Eccl. 607.
- Ἑρεβδιφάω, v. [orci tenebris abscondita scrutor,] to explore Erebus. Οὗτοι δ' ἐρεβδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον. Nub. 192.
- Ἑρεβός, ἔος, et (antiqu. gen.) ὀθεν, τὸ, subst. [Erebus, orci tenebræ,] Ἑρεβός ὃ φαιννῶτατόν, ὡς ἐμοί. Aj. Fl. 395. (Double Dochm.) SYN. Σκότος, ἔσφος, νύξ, Ἀδης. EPIITH. Κῆανῶν, μετὰ μῶλιον, μέλαμφαῆς. PHR. Νεκρῶν κενθμόν, μέλαντευχῆς δόμος Περσεφῶνης. See Ἀδης.
- Ἑρεῖιν, v. [interrogo,] to ask, to interrogate. Ὅν γόνων ἐξαγορεύεν' ἐγὼ δ' ἑρεῖιν ὠπασας. λ. 233. SYN. Ἑρῶμαι, ἀνῆρωτάω, ἔρωτάω, ἐπῆρωτάω, πυνθάνομαι, ἐλέγχω.
- Ἑρεθίζω, et ἐρεθω, v. [laccio, irrito,] to irritate, to stir up, to awake, to encounter, to alarm. Ἐμὰς δὲ φρενὰς ἡρεθίσε διὰ τῶρος φόβος. P. V. 188. See also A. 519. SYN. Ἑρῖδμαίνω, λυπέω, παροξύνω, κινέω, παρὰ θήγω, παροργίζω, προτρῆπω, μηρύομαι.
- Ἑρεθισμᾶ, αῖτος, τὸ, subst. [irritamentum,] provocation, irritation, excitement. Εὐκέλεδων τῇ χόρῳ ἐρεθισμᾶ. Nub. 312.

¹ The individual names of the nine Muses very rarely occur in the earlier Greek poets: not once in Homer (except Hymn. 30. 2.) Sophocles, Æschylus, or Euripides; though they are all given, Hes. Theog. 77.

ἔρειδω, et ἔρειδῶμαι, v. [figo, firmo, fulcio,] to lean upon, to press against, to prop, to support, to fix, to apply, to direct, to embrace. Ἐπὶ τὴν ὥραιό-
τατην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἔρειδεν; Eccles. 616. SYN. Ἐπ᾽ερίδω, δι᾽ερίδω,
ἐμπέδω, ἀντιλαμβάνομαι, ἐπικείμαι, σκηρίπτομαι, στηρίζω, βαστάζω.

Ἐρείκη, ἥ, subst. [erica,] heath or broom. Αἰ, λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρή-
σῃς, ὃς τὰς ἐρείκας. Theocr. 5. 64.

Ἐρείκω, v. [(1) frango, (2) frangor,] to cause to break, to split, to rend, to plow.
Ἦρεικον χθονᾶ διὰν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας. Hes. Scut. 287. SYN. Κατ᾽ε-
ρείκω, ἀγνυμί, θλάω, κατ᾽αθραύω, ῥήγνυμι, σχίζω.

Ἐρείς, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [contentiosus,] contentious. Ἀλλάλοις ὄμαλοι, κᾶκᾶ
παίγνῃ, πάντες ἐρείοι. Theocr. 15. 50. SYN. Δυσέρης, φίλονεικός.

Ἐρείπιόν, ου, τὸ, subst. [rudera, ruinæ,] a fragment, a heap, ruins. Πάϊσας
κάρα ὠύξεν ἐν δ' ἐρείπιοις. Aj. Fl. 308.

Ἐρείπω, v. [(1) everto, (2) demolior,] to overturn, to demolish, to destroy.
Αἰγιδ' ἔχων ἐρίτιμον ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. O. 361. SYN. Ἐξερείπω,
κατ᾽ερείπω, κατ᾽αβιάλλω, κατ᾽ασκάπτω, κατ᾽αστρέφω, διαφθείρω.

Ἐρείσῃ, ἄτος, τὸ, subst. [firmamentum, fulcimentum,] a prop, a support.
Ἐρείσῃ Ἀκράγαντος. Olymp. 2. 12. SYN. Βάθρον, κίων. EPITH. Ἀστυφέ-
λικτον.

Ἐρείψιτοιχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [muros dejiciens,] demolishing walls, a subverter.
Δωμάτων ἐρείψιτοιχοι. Sept. Theb. 880. SYN. Ἀναστᾶτήρ.

Ἐρεμνός, ἡ, ὅν, adj. [(1) tenebricosus, (2) terribilis,] black, lowering, terrible.
Αἶδου τ' ἐρεμνῶν ἐξάνηγάγεν μύχων. Heracl. 219. SYN. Ἐρέβεννός, σκυτεινός,
κελαινός, ὄφρναῖος, φῶβερός.

Ἐρέπτω, et (2) ἐρέπτομαι, v. [(1) tego, orno, (2) edo,] to cover, to crown, to
eat, to crop. Ποίας ἐρεπτον, μελίσχοις τε λύγοις. Pyth. 4. 427. SYN. Ἐρέ-
φω, ἐσθίω, ἐδῶμαι, βιβρώσκω.

Ἐρέσσω, v. [remigo, impello,] to row, to urge with oars, to ply. Ἐρεσσ', ἐρεσσέ,
καὶ στέναζ', ἐμὴν χάριν. Pers. 1047. SYN. Κωπηλάτῳ, ἐλαύνω. PHR. Κώ-
πησιν ἄλως ῥηγμῖνᾶ θάλασσης τύπτω, ἐμβάλλω κώπησιν.

Ἐρέτης, ου, ὁ, subst. [remex,] a rower. Φροντίς ἄλλ' ὅς ἂν ἐρέτης. Vesp. 1097.
Ἐρέτης, ου, ὁ, sing. et Ἐρέτῃ, ὦν, τὰ, plur. subst. [remus,] an oar. Ναῦν δέ
παρεῖναι κάρετων ἐπιστάτας. Helen. 1266. SYN. Ἐλάτῃ, κώπῃ, πλάτῃ. EPITH.
Ἀμέτρητος, ἀντίτυπος, θύος, εὐχυστός, εἰλατύνος. PHR. Νηὸς πτέρων.

Ἐρεμῶ, v. [remigare cogo, remigio applico,] to ply with oars. Τμηθεῖσά
πεύκη μηδ' ἐρεμῶσαι χερῶς. Med. 4. See R. P.

Ἐρέυγω, ἐρυγγάνω, et ἐρεύγῶμαι, v. [(1) eructo, (2) emitto,] to belch, to
vomit forth. Τὰς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτ-ου. Pyth. 1. 40. See also Cycl. 521.
SYN. Ἀνέρεύγω, ἐκβάλλω, βρύχῃμαι.

Ἐρευθαλίων, ὠνός, ὁ, P. N. [Ereuthalion,] a man killed by Nestor in a war
between the Pylians and Arcadians. Δώκε δ' Ἐρευθαλίῳνι, φίλῳ θεράποντι,
φύρῃναι. H. 149. EPITH. Διός, πρύμης, ἱσθητός φώς.

Ἐρευθήεις, vid. Ἐρυθρός.

Ἐρευθός, εἰός, et ἐρυθμά, ἄτος, τὸ, subst. [rubor, pudor,] redness, a blush. Ἐκ-
πάγλως ἀχέουσα, τὸ πρὶν δὲ τοῖ οὐκ ἐτ' ἐρευθός. Mosch. 4. 2. See also Phœn.
1499. SYN. Αἰδώς. EPITH. Γλυκέρων, θερμὸν.

Ἐρευθω, et ἐρυθαίνω, v. [rubefacio,] to cause to become red, to color, to stain
with blood. Παῖδες δ' ὀφράνικοι ὅ δὲ θ' αἱματὶ γαῖαν ἐρευθων. A. 394. See
also Apoll. 4. 473. SYN. Φοινίσσω, ἐκφοινίσσω.

* Ἐρευνά, ας, ἡ, subst. [inquisitio, investigatio,] a search, a scrutiny, an investi-
gation. Οὐδ' ἤξας εἰς ἐρευνᾶν ἐξευρεῖν γυνάς; Ion 331. SYN. Ζήτησις, πείρα,
ἐξετάσις, μάτη, βίασάνος.

Ἐρευνάω, v. [(1) indagor; (2) scrutor; (3) conor,] to trace out, to search for,
to investigate, to attempt. Εἰ χοῖ γένειαν θηλὴν ἐρευνᾶν. Med. 1080. SYN.
Ἀνέρευνάω, ἐξετάζω, ἐξερευνάω, διψᾶω, ἀναζητῶ, ἱχνεύω, μαστεύω, μεταλλάω,
κῶνηγῆτω.

- Ἐρέφω, v. [tego,] to cover, to crown. Δυὸ δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί—νων. Olymp. 13. 45. SYN. Ἐπέρεφω, κατέρεφω, στεγάζω, σκέπαζω, σκιάζω, πνικάζω, καλύπτω, στέφω, κοσμέω.
- Ἐρεχθεῖδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Erecthei posterī; Athenienses,] the posterity of Erectheus, the Athenians. Φίλον τέ θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λέων. Eur. Suppl. 397.
- Ἐρεχθεὺς, ἧός, et ἔως Attice, qui et dicitur Ἐριχθὼνῆος, ὁ, P. N. [Erectheus,] a king of Athens and priest of Minerva. Δυνεὶ δ' Ἐρεχθῆος πύκινον δόμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς· η. 81. EPITH. Ποικιλόμητις, τὰχὺβουλός, πλήξικπύς, μεγάλῃτωρ, ὠκύς.
- Ἐρέχθω, v. [scindo, macero, agito,] to break, to cleave, to shatter, to distress. Δακρυοῖ καὶ στόνᾳχῃσι καὶ ἄλγέσι θυμὸν ἐρέχθων. ε. 157. SYN. Διάκόπτω, βάρυνω, σάλεύω, τάρασσω, ἐλαύνω, ὄχλῶ.
- Ἐρέψιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui inservit contignationi,] covering. Δόμων πῖννοντᾶ, πᾶν δ' ἐρέψιμον¹ στεγός. Iph. T. 48.
- Ἐρέω, v. [dico, nuntio, quero,] to speak, to tell, to announce, to ask, to consult. Τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεός, καὶ μοί ὁμοσσύν. A. 76. SYN. Ἐξέρω, λέγω, ἀπαγγέλλω, ἐπερωτᾶω.
- Ἐρημαῖος, α, ὄν, adj. [(1) solitarius, (2) privatus, orbatus,] solitary, lone, deprived of, bereft. Οὐκέρ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἡμενὸς ἄδει. Mosch. 3. 21. SYN. Ἐρημός.
- Ἐρημαζέσκω, v. [in solitudine vago,] to wander in solitude. Ἀμφὶ Ἐρημάζεσκόν, ἀποπαραχθέντες ἐταίρων. Theocr. 22. 35.
- Ἐρημία, ας, ἡ, subst. [desertum,] a desert, desolation. Μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν. Androm. 567. EPITH. Ὀρειᾶς, αὐσταλέα, ποιήεσσα, δολίχη, ἀγρηνλός.
- Ἐρημός, η, ὄν, adj. [(1) desertus; (2) incultus; (3) vacuus,] deserted, desolate, empty. Ὡς ἰδὲ χῶρον ἐρημόν, ὅθ' ἑσταῶσαν ὠκεῖς ἵπποι. K. 520. SYN. Ἐρημαῖος, χήρως, ὀρφανός.
- Ἐρημόνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deserta incolens,] dwelling in solitude. Ἰλαῖρ, ἐρημόνυμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόστῳ. Apoll. 4. 1333.
- * Ἐρημόπολις, ἔως, ἡ, adj. [civitate orbata,] bereft of citizenship. Ὡς τῆκν', ἐρημόπολιν μάτηρ ἀπὸλείπειται ἡμῶν. Troad. 605.
- Ἐρημῶ, v. [vasto; destituo; derelinquo,] to render desolate, to leave exposed, to withdraw from. Σὺ δ' ὥς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἐχέ. Med. 89. SYN. Ἐκπορθέω, ἀφανίζω, μυνῶ, χηρῶ, κατὰλείπω.
- Ἐρητῶ, v. [inhibeo, reprimo,] to withhold, to restrain. Ὑμεῖς δ' ἀλλόθεν ἄλλος ἐρητύνειν ἐπέεσσιν. B. 75. SYN. Κατέχω, ἐπίσχω, κωλύω, πρᾶννω.
- Ἐριαύχην, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [cervicem elatam habens,] high-necked, spirited. Δώσω γὰρ δίφρον τέ δύω τ' ἐριαύχενᾶς ἵππους. K. 305. SYN. Γαῦρος.
- Ἐρίβοιά, ας, ἡ, P. N. [Eriboea,] the mother of Ajax. Τελαμῶνι δέλεη, μητρὶ τ' Ἐρίβοιά λέγω. Aj. Fl. 570.
- Ἐρίβρήμετης, et ἐρίβρόμος, ου, ὁ, adj. [graviter fremens,] loudly roaring, raging. Ζηνὸς ἐριβρέμετω χάλεπιν ἐδδείσατέ μῆνιν. N. 624. See also, Hom. 6. 56. SYN. Ὑψίβρεμετης, βαρὺβρόμος, ἐρίκτυπος, ἐρίγδουπος, ἐρίκλάκτης, ἐρισμᾶργός, ἐρισφάργος.
- Ἐρίβρύχης, ου, adj. [valde mugiens,] loudly bellowing. Ταῦρον ἐριβρύχεω² μένος ἀσχετὸν ὄσαν ἀγᾶνρον. Theog. 832. SYN. See Ἐρίμυκος.
- Ἐρίβωλαξ, ἄκος, et ἐρίβωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [glebosus, fertilis,] having a rich or deep soil, fertile. Βώρου, ὅς ἐκ Τάρνης ἐρίβωλάκος εἰληλούθει. E. 44. See also Pl. 154. SYN. Εὐκαρπὸς, λιπαρός.
- Ἐρίγδουπος, et ἐρίδουπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans,] loud-sounding. Ἐκ

¹ Dr. Blomfield wishes to retain the old reading ἐρεψιμόν. Sept. Theb. Gloss. 880. But see the notes on this passage in Priestley's new edition.

² The two last syllables of ἐριβρύχεω are scanned as one long syllable.

- πῆδιον, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πύδες ἵππων. Λ. 152. See also Ω. 323. SYN.
 Ἐρίβρῦμος, ἐρίβρεμῆτης, ἡχίης, ἐρίκτυς, ὑψίβρεμῆτης.
 Ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, et ἐριδέσθαι, v. [certo,] to contend. Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνη-
 τῶν ἐριδαίνετον ὦδε. Α. 574. See also Π. 260. and Ψ. 792. SYN. See
 Ἐρίζω.
 Ἐριδμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perquam noxius,] very dangerous to. Ἐρίς ἐριδμα-
 τὸς, ἀνδρὸς οἰζύς.¹ Agam. 1437.
 Ἐρίζω, et ἐρίζεσθαι, v. [(1) contendo; (2) exaspero,] to dispute, to contend, to
 rival, to exasperate. Ὡς τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης. Μ. 423. SYN.
 Ἀντερίζω, ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, ἐριδέσθαι, νεικῶ, διάφερόμαι, ἀμιλλᾶσθαι, ἐναν-
 τιῶσθαι, λοιδορεῶ, ἐπιμέμφομαι, ἀμφισβητῶ.
 Ἐρίρη, ηρός, et ἐρίρηρος, α, ὄν, adj. [(2) valde congruus; (2) amabilis,] well fitted
 and attached to, loved. Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελῶμην ἐρίρηρος ἑταίρους. ι. 100.
 See also Θ. 471. SYN. Ἐπιτήδειος, σπονδαῖος, θυμήρης, πρῶθυμος, ἐρατεινός,
 ἑπεραστός, ἀγαθός.
 Ἐρίθλλης, ἔσος, ὁ et ἡ, adj. [valde virens,] very green, very luxuriant, very
 blooming. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐρίθλλες ἐλαίης. Ρ. 53. SYN. Εὐθάλης,
 θάλερος, τηλεθίων, χλωῆρος.
 Ἐρίθς, ου, ὁ, subst. [(1) opifex; (2) agricola,] a worker in wool, a laborer.
 Δείπνον ἐρίθοισιν, λευκ' ἀλφίτῃ χερσὶ πάλυνον. Σ. 560. SYN. Εἰροκόμος, θήσασα,
 ἐργάτης, μισθωτός.
 Ἐρίκλάγκτης, et ἐρίκτυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde strepens,] loud-sounding. Μι-
 μῆσαιτ' ἐρικλάγκταν γῶν. Pyth. 12. 38. SYN. See Ἐρίβρεμῆτης.
 Ἐρίκλυδης, ἔσος, adj. [admodum gloriosus,] very glorious. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης
 ἐρίκλυδὸς ἔκ' ἐτ' ἀμείρων. Α. 225. SYN. Κυδῖμος, ἔνδοξος, ἀγλαός, ἀγαθός,
 ἀγερῶχος, ἀριπρέπης, σεμνός, ἀγάκλυτος, ἐριτυμός, φαίδιμος, εὐδοκίμος.
 Ἐρίκύματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad magnum numerum in utero conceptus,] very
 prolific. Βοσκόμενοι λαγῖναν, ἐρίκύματ' ἀφ' ἐμῶν, γένναν. Agam. 117.
 Ἐρίμυκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde mugiens,] loud-lowing. See Ἐπιφύρβειω. SYN.
 Ἐρίβρύχης, ἐρύμηλος, ἐρίγδουπος.
 Ἐρινεός, οὔ, ὁ, subst. [caprificus,] a wild fig tree. Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας,
 φύλλοισι τέθλωος. μ. 103. EPITH. Ἠνέμοις, εὐκῆατος, μακρός.
 Ἐρινύς, ἡς, ἡ, Ρ. Ν. [Erinnyes, furia,] Erinnyes; pl. the three Furies.² Οὐκ ἄν
 μὲ μισῶν ἀνέχρευν' Ἐρινυσίν³; Orest. 575. SYN. pl. Εὐμενίδες, ἀλάστορες,
 δαίμονες, ποιναί. EPITH. Στυγερὰ, ἡερόφοιτις, φοινῖα, τάλαινα, πύλυστος,
 νύξ, ἀτάσθαλος, βλοσυρῶπις, πανδᾶματωρ, θοῦρις, ποινίμος, στυγροῦσα, νηλεὴς,
 ὀξεῖα, καμψίπους, κρατερὰ, ὀβριμθύμους, σμερδαλέα, μνήμων, ἀργαλέα, ὀλβειρά,
 κύνῶπις, πύλπουρος, πύλχειρ, χαλκόπους, σεμνή, τάνυπος, αἰ παρθένος, δεινή,
 ἀπηνής, μεγάλανχος, θαρσύνειρος. PHR. Ἀ δεινοῖς κρυπτόμενα λόγοις; σεμναὶ
 θεῶν παῖδες; αἰεὶ ὀρῶσαι πάντ' ἅν' ἐν βροτοῖς πάθῃ; αἰμάτων καὶ δράκοντάδεις
 κύρα; Γοργῶπις, ἔνερων ἱερεῖα, δεινὰ θεῶν.
 Ἐρίων, vid. Εἰρίων.
 Ἐρίττωλικῶς, adv. [more lanam vendentium,] like a wool-seller. "Ὅτι εἰσέθηκε
 ποτάμῳ, ἐρίττωλικῶς. Ran. 1386.
 Ἐριούνης, et ἐριούνιος, ου, ὁ, adj. [valde utilis, epith. Mercurii,] very useful.
 Ἥλθε Πόσειδάων γαιόχους, ἦλθ' ἐριούνης. Θ. 322. See also Υ. 72. SYN.
 Πάγχρηστος, ὀνήσιμος, ἀγαθός.
 Ἐρίπλευρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [robustus,] having strong sides, robust. Ἐμ-βάλ-
 λων τ' ἐρίπλευρῳ φῦλ. Pyth. 4. 419.
 Ἐρίπνη, ἡς, ἡ, subst. [cacumen,] a summit, a cliff. Δνέτο, Πηλιάδας δὲ πύρ-

¹ "Alii vero ἐριδματος ἀνδρὸς conjungunt, ut sit genitivus ab ἐριδμῆς." Doctiss. Blomf.

² The names of the three furies are contained in one hexameter line. Orph. Argon. 966. :
 Τισιφὼν τὴ καὶ Ἀλεκτῶ καὶ διὰ Μῆγαιρᾷ.

³ Dr. Blomfield, in his very learned note, P. V. Gloss. 53., has most satisfactorily shown that
 Ἐρινύς, and not Ἐριννύς, is the correct mode of writing this word: and to that note the reader is
 referred.

ἐξήμειβὼν ἐρίπνας. Apoll. 1. 581. SYN. Ἀπορρώξ, κερύφη, κρημνὺς, ὄρως. EPIITH. Ἠλιβαῦτος, πρόβλης.

*Ἐρίς, ἐρίδος, ἡ, et ἐρισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [lis,] strife, and (2) *personified*, the goddess of contention. Πολλὴς ἐρίδος ξυνέπαισε κλύδων. Hec. 115. See also Δ. 38. SYN. Ἄγων, δῆρις, διάφθρα, δίκη. EPIITH. Ἀργάλη, βέβρητιῦα, λαοσσὺς, φίλη, θυμβύρως, κάκῳμήχανός, ἄπρηκτός, κράτερὰ, ἀμφιλεκτός, δυσδαίμων, στῦγερὰ, γυναικεία, δύσφρων, αἰνὴ, ἀλεγεινὴ, βάρειά, οὐλομένη, λευγαλέα, ὀλόη, πίκρα, χάλεπη, λυσσώσα, πόλυστόνως, σχετλία, φοιτάλεα. PHR. (2) Νυκτὸς θυγάτηρ ἐρέβεννης; δεινὴ Ἐρίς, κήροσσουσά κλύων ἀνδρῶν; ἀλγίνουσα δ' Ἐρίς μεγὰ μαιώωσα; Ἀρεὺς ἀνδρὸφονοῦ κάσιγνητὴ ἐτάρη δέ; Ἡ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτᾶ κήρυσσεται αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κήρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει; πόλεμοῦ τέρας ἐπὶ χερσὶν ἔχουσα; Δεινά τις Ἐρίς θεός.

*Ἐρισθένης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [valde potens,] very powerful. Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὺς ἐρισθένης πύκνινον δῶ. T. 355. SYN. Κράτερως, μέγασθένης, ὑπερμένης, κρείων.

*Ἐρισμᾶ, ἄτος, τὸ, vid. Ἐρίς.

*Ἐρισμᾶράγως, ου, ὁ, adj. [valde tonans,] loud thundering. Αὐτὰρ ἐρισμᾶράγου Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι. Hes. Theog. 815. SYN. See Ἐρίβρεμέτης.

*Ἐριστᾶφύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnas ferens uvas,] bearing large grapes, rich, luscious. Οἶνον ἐριστᾶφύλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἄξει. ι. 358.

*Ἐριστός, ου, adj. [de quo contenditur,] to be contended for, availing. Οὐκ ἐριστᾶ πλάθειν. Soph. Electr. 220.

*Ἐρισφάράγως, ου, ὁ, adj. [valde sonans,] loud-sounding, having a deep throat. Ἀγνὺν ἐρισφάραγου Γαιθόχοι ἐνθά γέροντᾶ. Hom. Merc. 187. SYN. See Ἐρίβρεμέτης.

*Ἐρίτιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pretiosus,] very valuable, precious. Ἰάχην ἐξ ἄδυτοῦ διὰ τριπύδων ἐρίτιμων. Equit. 1016. SYN. Ἐντιμός, τίμιος, βιούτιμος, ἐνδοξός.

*Ἐρίφως, ου, ὁ, subst. [hædus,] a kid. Καρπάλιμος δ' ἐπὶ νῆᾳ θόῃν ἐρίφους τέ καὶ ἄρνᾶς. ι. 226. SYN. Αἰγιδίδων.

*Ἐρίφύλη, ης, ἡ, P. N. [Eriphyle,] the wife of Amphiarus. Μαίραν τε Κλυμένην τέ ἴδον, στῦγερὴν τ' Ἐρίφύλην. λ. 325.

*Ἐρίῳλη, ης, ἡ, subst. ["vehemens procella, sive turbo, (2) apud Aristoph. jocosae ἐρίῳλη dicitur vestis lanosa, quasi ἐρίων ἀπώλειᾶ, lanæ pernicies,"] (1) a hurricane, (2) the loss of the nap of cloth. Οὐκοῦν ἐρίῳλην δῆτ' ἔχρην ταύτην κάλειν. Vesp. 1148. SYN. Κάταιγίς, ἅελλᾶ, τυφῶν, πνῶη.

*Ἐρίῳπίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Eriopis,] the wife of Ajax Oileus. Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐρίῳπίδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλέως. N. 697.

*Ἐρκέως, et ἐρκῖος, α, ὅν, adj. [ad septum, vel aulam, vel aram pertinens, Jovis epitheton, quasi tutelarior, qui tutatur septa. Hed.] defending the halls or enclosures. Ἐρκείου ἱζοιτὸ τέτυγμένον, ἐνθ' ἄρ' ἀπὸ πολλὰ. χ. 334. See also Antig. 487.

*Ἐρκῖον, ου, et ἐρκὺς, εὖς, τὸ, subst. [(1) septum, (2) vallum, (3) tectum,] a hedge, an enclosure, a fortification, a rampart, a covering. Πήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπὲρθρὸν ἐρκῖον αὐλῆς. I. 472. See also H. 211. SYN. Φράγμος, τεῖχος, θρηγκός, ὀρκάνη. EPIITH. Αἰπεινόν, Ἀρήϊον, κἀντρεφές, καρτέρων, στίβαρδον, ὄβριμν, πόδηνεκές, δολῖον. PHR. Ἐχρῶις ἐρκέειν εἰργεῖν ἁμᾶχον κῦμᾶ θάλασσης.

*Ἐρμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) fulcrum, (2) confidentia, (3) monile,] a prop, support; confidence; a necklace. Ἀβλήτα, πτέρουεντᾶ, μελαινῶν ἔρμ' ὀδυνάων. Δ. 118. SYN. Ἐργμᾶ, ἐρεισμᾶ.

*Ἐρμαῖος, α, ὅν, adj. [Mercurialis,] of Mercury. Ἡδὴ ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἐρμαῖος λάφός ἐστιν. π. 471.

*Ἐρμήνευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) interpretatio, (2) monumentum,] a sign, a

token, an interpretation. Οὐ ποικίλων δεῖ τ' ἀνδ' ἄρ' ἑρμηνευμάτων. Phœn. 480.

SYN. Τέκμηριον, μῆμα.

Ἑρμηνεύς, ἔως, ὁ, subst. [interpres,] an interpreter, a mediator. Οὐ πρίν γ' ἂν εἴποι τοῦτος ἑρμηνεύς τὸδε. Iph. T. 1303. SYN. Ὑφηγητής, ὑποφύτης.

Ἑρμηνεύω, v. [(1) interpretor, (2) demoustro,] to interpret, to explain. "Ὅπως τὶ δράσῃ, θύγατ' ἑρμηνεύ μοι. C. C. 398. SYN. Δι' ἀσάφειω, ἐξηγέομαι, ὑπολαμβάνω, φωτίζω.

Ἑρμῆς, Ἑρμῆας, et Ἑρμείας, ου, ὁ, P. N. [Mercurius,] Mercury, the fabled son of Jupiter and Maia, and the messenger of the gods. Ἑρμῆν κέλευε δευρὸ πορθμεῦσαι βρέφος. Ion 1599. See also Ω. 333. ΕΡΙΘΗ. Διάκτορος, Ἀργειφόντης, ἑριούνιος, εὐσκοπὸς, ἑριούνης, χθονίος, ἀγλαῖος, Δίος νίος, ποικιλόμητης, δολιμῆτης, ἀγροαῖος, θύος, κύνιμος, λαοσσός, ἐμπολαῖος, δολίος, πομπαῖος, εἰνυδῖος, Κυλλήνιος. PHR. Τὸνδε τὸν Δίος τρόχιν, τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. P. V. 977. τὸν ὠκύπουν Μαιάδος γόνον. Helen. 243.

Ἑρμιδίων, ου, τὸ, ["dimin. ab Ἑρμῆς. qu. d. Mercuriolus. ab Ἑρμῆς effingit. putes Ἑρμιῶν, inde Ἑρμιδίων, contr. Ἑρμιδίων. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 213." Thes. Morell.] dear little Mercury. Λίσσ' οἶμαί σ', ὦ ῥμιδίων. Pax 382.

Ἑρμῖν, vel ἑρμῖς, ἱνός, ὁ, subst. [fulcrum tori,] a bed-post having the image of Mercury carved upon it. See Schol. ψ. 198. Ἑρμῖν ἀσκήσας τέτρηκ' ἀεὶ πάντ' ἀτέρπε. ψ. 198.

Ἑρμιόνη, ης, ἡ, P. N. [Hermione,] the daughter of Menelaus and Helen. Μενελάος ἀγᾶγων Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπ'. Orest. 65. ΕΡΙΘΗ. Λακωνά, ἐρατεινή. PHR. Εἰδὸς ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης. δ. 16.

Ἑρμῶκεπιδος, ου, ὁ, subst. [qui statuas Mercurii mutilat,] a mutilator of the statues of Mercury. Τὼν Ἑρμῶκεπιδῶν μήτις ὑμᾶς ὀψεται. Lysistr. 1096.

* Ἑρμιῶν, ἱνός, ἡ, P. N. [Hermion,] a city in the Peloponnesus. Χθονίας νῖν ἄλσος, Ἑρμιῶν τ' ἔχει πόλιν. Herc. F. 614.

Ἑρμῶς, ου, ὁ, P. N. [Hermus,] a river of Mysia. Ὑλλ' ἐπ' ἰχθυοεντὶ καὶ Ἑρμῶ δινήεντι. Υ. 392.

Ἑρῶς, ἔως, τὸ, subst. [(1) planta, (2) ramus,] a young plant, a branch, offspring. See in Ἑρῖθηλης. SYN. Φῦτον, θάλλος, βλάστημά, κλάδος. ΕΡΙΘΗ.

Ἀσπετόν, χλοήφορον, ἐπὶράτον, ἐρῖθηλές, γνήσιον, περὶκαλλές, πορφύρεον, ἱερὸν, ὀλοφώϊον, τηλεθάον.

Ἑρσεῖς, εσσαῖ, ἐν, adj. [(1) amabilis, (2) venustus,] lovely, beautiful. Χαῖρε φύην ἑρσεσσαῖ, χοροῖτύπε, δαιτὸς εταίρη. Hom. Merc. 31. SYN. See Ἑρᾶτος.

Ἑρῶμαι, v. [interrogo, inquirō,] to ask, to inquire. Ἑροῦ, τὴν ἄνδρ' ἀριστόν ἐγκρίνει. ἄν. Herc. F. 182. SYN. See Ἑρωτάω.

Ἑρὸς, ου, ὁ, et ἐρὸς, ἔως, τὸ, pro ἔρωσ Ἄεol., subst. [amor, desiderium,] love, desire. Κάγω τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω. Eur. Electr. 297. See also Sapph. ap. Athen. p. 687. SYN. See Ἑρως.

Ἑρῶτις, vox Ἄεolica pro Ἑρῶτι. Νύμφαις ἐπόρσυν' ἐρῶτιν, ὡς ἐδοξε μοι. Eur. Electr. 625.

Ἑρπετόν, οὔ, τὸ, subst. [reptile,] a creeping thing, a reptile. Πέποιθα· δεινὸν δ' ἐρπετῶν μὲν ἀγρίων. Androm. 268.

Ἑρπύζω, v. [serpo,] to creep. See Ἑρπω.

Ἑρπυλλόν, ου, τὸ, subst. [serpyllum, herba,] a shrub, a herb, wild thyme. See Ἑπίφωρεῖω for auth. ΕΡΙΘΗ. Νόμαϊον.

Ἑρπω, et ἐρπύζω, v. [(1) serpo, (2) poet. vado, (3) lente propagor,] to creep, to walk, to proceed, to creep upon, to attack. Λάβ', ἐρπετὸς πρὸς βαλβιδᾶ λυπηρὰν βίον. Med. 1240. See also Ψ. 225. SYN. Ἐφέρπω, τείνω, βᾶδίζω.

Ἑρρῶ, et ἑρρῶμαι, v. [infelici auspicio eo: imper., abi in malam rem,] to fail, to disappear, to go to a bad end, to perish. Πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἑρινὺς; δ. Ἑρρεῖω πρῶτας δόμους. Phœn. 633. SYN. Ἀπολλύμαι, διαφθεῖρῶμαι, ἐξόλλυμαι, ἀπέρχῶμαι.

- "Ερση, et ἔρση, ης, ἡ, subst. [(1) ros, (2) unde ἔρση *metaphorice*, agnus tener, quasi humidus adhuc a matre. Vid. Damm.] (1) dew, (2) a young lamb. Γίγνεται αἰεὶ δ' ὄμβρὸς ἔχει, τῆθαλυῖα τῇ ἔρση. ν. 245. See also Λ. 53. SYN. Δρόσος, νότις, ὀμίχλη, (2) ἀμνός. ΕΡΙΘΗ. Ἀμβρόσειη, νότια, χλωρά, ἀνθεμύεσσα, ἀφνειός, εἰαρινή, ἀμπέλλουσα, Ζεῖδωρος.
- "Ερσήεις, εντός, adj. [(1) roscidus, (2) tener,] dewy, tender. Νῦν δὲ μοὶ ἐρσήεις, καὶ πρόσφατος ἐν μέγαροισί. Ω. 757.
- "Ερυγγᾶνω, vid. "Ερεύγω.
- "Ερύγμηλος, ου, ὁ, adj. [graviter boans,] loudly roaring. Ταῦρὸν ἐρύγμηλον ἔχτην· ὁ δὲ μακρὰ μέμκως. Σ. 580. SYN. "Ερίμνκος, q. v.
- "Ερυθθαίνω, vid. "Ερεύθω.
- "Ερυθθαῖα, as, ἡ, P. N. [Erythia,] the name of an island. (See Pliny. iv. 22. and Apollodori Biblioth. ii. 5.) Βουσί παρ' εἰλιπύδεσσι περὶ ῥύτῳ εἰν "Ερυθθαίῃ. Hes. Theog. 290.
- "Ερυθθῆις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Erytheis,] one of the Hesperides. "Εσπερῇ, αἰγείρος· πτῆλεξ δ', "Ερυθθῆις ἐγενεό. Apoll. 4. 1427.
- "Ερυθθημά, αῖτος, τὸ, subst. See "Ερευθός.
- "Ερυθθαῖω, v. [erubescō,] to blush. Αἰδοὶ ἐρυθθαῖωσαν ὑποκλέπτουσά παρελύν. Musæ. 161. SYN. See "Ερεύθω.
- "Ερυθρός, ἂ, ὄν, et ἐρευθήεις, εσσα, ἐν, adj. [ruber,] red. Παρὰ τὴν "Ερυθρὰν θάλατταν. β. Οἰμοί, μηδ᾽ αὖως. Aves 145. See also Apoll. 1. 724. SYN. Πυρρός, ξανθός, φοινικέως, δάφουός.
- "Ερυθρόπους, ποδός, ὁ, subst. [εἰδὸς ὄρνεον,] a red-shank, or pool-snipe. Νέρ- τος, ἔραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κελήπυρις. Aves 304.
- "Ερνώ, ἐρυκᾶέω, et ἐρυκᾶνω, v. [coërceo,] to keep off, to restrain. Μή τοί μ' ἐρυκέ δρᾶν πάρεσκευασμένον. Heracl. 691. See also E. 263. and κ. 429. SYN. Εἰργω, ἀπείργω, κωλύω, κᾶτέχω.
- "Ερῦμα, αῖτος, τὸ, subst. [tutamen, propugnaculum,] a protection, a defence, a barrier, a bulwark. Ἀσπίδος ἐρῦμα, καὶ κλισίας. Iph. A. 189. SYN. Φυλάκη, ἀσφαλεία, τεῖχος, φρούριον, ἐχῶρωμα.
- "Ερῦμάνθιος, ου, ὁ et ἡ, P. N. [Erymanthius,] of Erymanthus. "Ερῦμάνθιον τῇ θῆρᾳ· τὸν θ' ὑπὸ χθονός. Trach. 1099.
- "Ερῦμανθός, ου, ὁ, P. N. [Erymanthus,] the name of a mountain and river in Arcadia. Ἡ κατὰ Τηγέγον περὶ μῆκετόν, ἡ "Ερῦμανθόν. 2. 103.
- "Ερῦμας, αντός, ὁ, P. N. [Erymas,] the name of two noble Trojans, the one slain by Idomeneus, the other by Patroclus. Αὐτὰρ ἐπειτ' "Ερῦμαντὰ καὶ Ἀμφότερον καὶ Ἑπάλτην. Π. 415.
- "Ερυμνός, ἡ, ὄν, adj. [(1) munitus; (2) acclivis,] fortified, steep, inaccessible. Τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωματίων ἔχει κράτος; Helen. 68. SYN. Ἰσχυρός, ὑψηλός, ἀβάτος.
- "Ερυνξ, ὕκος, ὁ, P. N. [Eryx,] the name of a city and mountain of Sicily, on which there was a temple dedicated to Venus Erycina. Αἰπεινόν τ' "Ερύκα, χρυσὸ παῖσδοιο· Ἀφροδίτα. Theocr. 15. 101.
- "Ερυσάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [currum trahens,] carriage-drawing. Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους. O. 354.
- "Ερυσίπτωλις, εως, ὁ et ἡ, adj. et subst. [custos urbis,] guardian of the city. Πόντι' Ἀθηναίῃ, ἐρυσίπτωλι, διὰ θεάων. Z. 305. SYN. Πωλίσσος, πωλιούχος, ρυσίπωλις, πυργόφυλαξ, σωσίπωλις, φίλωπυλις. PHR. Λυτήριός ἀμφίβας πάλιν.
- "Ερυσίχθων, ὄνός, ὁ, P. N. [Erysichthon,] Ἀ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' "Ερυσίχθονί τεύχε πονηρὰ. Call. 6. 82.
- "Ερυστός, ἡ, ὄν, adj. [tractus,] drawn. Κουλεῶν ἡ ἐρυστὰ διέπαιώθη ξίφη. Aj. Fl. 730.
- "Ερύτος, ου, ὁ, P. N. [Erytus,] Υἱέες, εὖ δεδάωτε δούλους "Ερύτος καὶ Ἑχίων. Apoll. 1. 53.

¹ Κουλεῶν is here a spondee.

ἔρῳ, εἶρῳ, v. [(1) traho; (2) custodio; (3) vito,] to draw, to pull, to tear, to distract, to cover, to draw back; *in mid. v.* to obey, to observe, to defend, to rescue, to frustrate, to repress, to avoid. Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρῶειν Τελαμωνιάδαο. P. 235. See also A. 216. SYN. Ἐλκω, ἀνελκῶ, σύρω, φύλασσω, σώζω, ἀμύνω, τηρῶ, κωλύω, ἔλευθερῶ, κατέχω, κρατέω.

Ἐρχάτω, v. [obsepio, occludo,] to enclose, to contain. Πεντήκοντὰ σῦες χαμαίενυδες ἐρχάτωντό. ξ. 15. SYN. Ἐμφράττω, καθείργω, κατὰκλειω. (See Damm.)

Ἐρχομαι, 2 aor. ἤλυθον et ἦλθον, v. [venio, eo,] to come, to go. Ἐλλήσι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον. Iph. A. 1474. SYN. Βῆμι, πορεύομαι, ποτίνισσομαι, παρὰγίγνυμαι, βαίνω, βαδίζω, στείχω.

Ἐρωδιῦς, οὗ, ὁ, subst. [ardea,] a heron. Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν, ἐγγὺς ὁδοῖο. K. 274.

Ἐρωέω, v. [(1) fluo; (2) item cesso, inhibeo,] to flow, to flock, to cease, to stop from. Πάντας ὁμῶς, μήπω τίς ἐρωείτω πόλεμοιό. P. 432. SYN. Ὑπερωέω, ὑποχωρέω, παύω, ἀμείλω, μένω, ἡσυχάζω, ἀπειργω.

Ἐρωή, ἧς, ἡ, subst. [(1) impetus; (2) cessatio,] attack, force, cessation. Χειρὸς ἐλοῦσ'· αὐτὰρ βέλων ἀπέρυκοι ἐρωήν. Δ. 542. SYN. Ὅρμη, ἀναπανσις, ἀνάκωχή. ΕΡΙΤΗ. Ἀδάμαστὺς, ἀφυκτὺς, ἀγρίος, δριμεῖα, κρυδεσσαῖ, ἰμερδεσσαῖ, πύρδεσσαῖ.

Ἔρως, ωτός, ὁ, subst. [amor,] love, affection; and (2) personified, Cupid, the god of love. Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλάγεῖσ' ἰάσονός. Med. 8. SYN. (1) Ἐπιθυμία, πόθος, ἱμερὺς, εὐνοιά, φίλότης, φιλία. ΕΡΙΤΗ. Ἀφυκτὺς, αἰθυμένους, ἀκαμάτους, ἀγάνους, ἀλγίνους, ἀμυχανός, ἀργαλέος, ἀνίηρος, αἰνός, ἀτηρής, ἀβροκόμος, ἄβρος, ἄβροχίτων, βάθος, βροτόλοιγος, βάρυμηνις, γλυκὺς, δεινός, δριμύς, θερμὺς, θοῦρος, θρασὺς, ἀκόρητος, ἀφύλακτος, ἀκίχητος, μάλᾶκὺς, μάργος, κοῦφος, κουφόνους, κρυφίος, ἰμερῶεις, ἀπαρηγύρητος, οὐλός, παρθενικός, ἀκοίμητος, σφῶς, τελεσφόρος, σχετλίος, ἀλεγεινός, θεῖος, λάβρος, νυμφόκομος, κλέπτης, μειδιῶν, θελξίφων, πίκρος, πτηνός, τάνυπτερός, τοξόφωρος, τοξότης, ἡερόφοίτης, ἀδάμαστὺς. ΠΗΡ. Πνῶαι Ἀφροδίτης γλυκεῖαι. Iph. A. 69.—Μουσικὸν δ' ἄρ' Ἔρως διδάσκει, κἂν ἱμοσὺς ᾦν τὸ πρῖν. Eur. fr. Sthen. 8. 1.—Σχέτλι' ἔρως, μέγα πῆμᾶ, μέγα σπύγος ἀνθρώποισιν, ἐκ σέθεν οὐλομέναί τ' ἐρίδες σπύναχαί τῃ, γοοὶ τῇ, ἀλγέα τ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἀπειρόνᾳ τετρήχασί. Apoll. 4. 446. Τοῖς γὰρ φίλοτητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεῖς, πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχειε, κλέψας ἐκ στήθεων ἀπάλυς φρενᾶς. Archil. 24.—(See also Eur. fr. incert. 165.—Hipp. 520.—Hipp. 1269.—Antig. 781.—Aves 1737.—Mosch. Idyll. 1.)

Ἐρωτῶ, v. [interrogo,] to ask, to interrogate. Πότερὺν ἐρωτᾶν ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις; Orest. 1593. SYN. Ἀνερρωτῶ, ἐπερωτῶ, ἐρῶμαι, δεῖομαι, ἐλέγχω.

Ἐρωτίδης, ἔως, ὁ, subst. [tenellus amor,] a young Cupid or Love. Ἐρωτίδεις δὲ μικροὺς, Anacr. 33.

Ἐρωτικός, et ἐρωτύλος, ἡ, ὁ, adj. [amatorius,] of Cupid, amatory. Ἐρωτικός ὁδόντας. Theocr. 30. 36. See also Bion 3. 10.

Ἐρωτίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [amicaula, scortillum,] a mistress, a harlot. Τήναν τὰν κῦανοφρὺν ἐρωτίδᾶ, τὰς πὺτ' ἐκνίσθη; Theocr. 4. 59.

Ἔς, prap. vid. Εἰς.

Ἐσάγειρω, v. [colligo,] to gather in, to collect, to recover. Ἡμῶν, οὐδ' ἐτὶ κείτῳ νέον δ' ἐσάγειράτῳ θυμὸν. O. 240. SYN. Αθροίζομαι, ἀγείρω, συλλέγω, συνάγω, ἀνακτᾶμαι.

Ἐσάκοντιζω, v. [jaculor in aliquem,] to shoot into. Εἰς οἶδμ' ἐσάκοντιζὸν οὐρία ξένω. Helen. 1587. SYN. Ἐπάκοντιζω, εἰσάλλομαι.

Ἐσάναγκάζω, f. ἄσω, v. [impello,] to compel, to force in. Ἐσάναγκάζει, χωρὶς τῇ γένους. P. V. 298. SYN. Ἀναγκάζω, εἰσκνύκλω.

Ἐσέρχομαι, vid. Εἰσέρχομαι.

Ἐσθίω, v. [irrumpo,] to run or burst in. Ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρῳ, πυρρίχην βλεπών. Aves 1169. SYN. See Εἰστρέχω.

Ἐσθημᾶ, ἄρος, ἔσθος, ἔος, τὸ, et ἐσθής, ἡτός, ἡ, subst. [vestis, vestimentum,] a

garment, clothing, a robe. Τοῖσιν πατρώοις ; εἰδὼ δ' ἐσθήματά. Soph. Electr. 268. See also Ω. 94. and Alcest. 1069. SYN. Πῆπλός, χλαῖνᾶ, φάρος, χιτῶν, ἱμάτιον, ἀμπέχονη. EPITH. Ὑφαντῶν, φαινον, μάλακόν, κάλόν, λεπτοურγές, μέλιν, δύσөрφναῖον, φοινικῶβαπτόν, δύσμορφόν, ναύφθορόν, ἀργυφές, πῶλῡχρυσόν, πορφύρεόν, θεσπεσίον, πῶλῡτίμητόν, πένθιμόν. PHR. Στολμός χρωτός. Androm. 148. Ψυχράν εὐδιάνον φάρμάκον αὐράν. Olymp. 9. 146. See also Pyth. 4. 140.

Ἐσθίω, et poët. ἔσθω, v. [(1) comedo ; (2) consumo,] to eat, to consume. Καί τόν γε τυρόν, οὐκ ἔωντός, ἥσθιόν. Cycl. 233. See also ε. 197. SYN. Κάτεσθίω, ἐδομαι, ἐπισιτίζομαι, δαίνυμαι, βιβρώσκω. PHR. Σίτον πᾶσάμην. Ω. 641. Δημήτερος ἀκτὴν πᾶσάμην. Φ. 76. Δάματρος ἀκτῶς δέμας ἀγρόν ἴσχειν. Hipp. 137.

Ἐσθλός, ἡ, ὄν, adj. [(1) bonus ; (2) utilis ; (3) peritus ; (4) dives,] desirable, good, useful, brave, clever, wealthy, distinguished. Ἐσθλὼν κακίους ἐνὶὗτ' εὐτύχεστέροι. Helen. 1212. SYN. Ἀγαπήτος, ἀγαθός, ὠφέλιμος, ἀνδρεῖος, κρατέρος, πλούσιός.

Ἐσθρόρεω, v. [insilio,] to leap upon, to assault. Πρὶν ἐμὸν ἐσθρόρειν δόμον, πωλίκων θ'. Sept. Theb. 450. (double doch.) SYN. Εἰσπηδάω.

Ἐσίζω, v. [insidere facio,] to invest, to place in, (as an ambuscade). Ταρβεί ἐπειδὴν πρῶτὼν ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν. N. 284. SYN. Καθίζω, καθίστημι.

Ἐσκάλεω, v. [intro voco,] to call in or within. Ὡ γυναι, ἐσκάλεσασά τέον πῶτὶ τοῦτὸ μέλαθρόν. Theocr. 2. 132.

Ἐσκόμιζω, v. [importo,] to bring in. Χόρτον δ' ἐσκόμῖσαι, καὶ συρφέτων ὕφρᾶ τοῖ εἴη. Hes. Op. 605. SYN. Εἰσάγω, ἐπάγω, εἰσφέρω.

Ἐσλεύσσω, v. [adspicio,] to look upon. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖά πάθη. Aj. F. 265. SYN. Ἀπόβλέπω, ἐπιβλέπω, εἰσδέρομαι, θεᾶμαι.

Ἐσμός, ὄν, ὁ, subst. [(1) apum examen ; (2) copia quævis ; multitudo,] a swarm of bees, a swarm, a crowd, abundance. Γαλακτός ἐσμούς εἶχόν, ἐκ δὲ κισσίνων. Bacch. 699. SYN. Σμήνός, πληθός, εὐπόρια. EPITH. Δύσμαχος, ἐχέφρων, δήϊός, θράσος.

Ἐσοικέω, v. [incolo,] to dwell within or in. Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πᾶρέλθῃ. Call. Ep. 3. SYN. Ἐνοικέω, κατοικέω, ἐνναίω.

Ἐσοπτόν, ὄν, τό, subst. [speculum,] a mirror. Λάβων ἐσοπτόν, ἄθρει. Anacr. 11. 3. SYN. Ἐνοπτόν, κάτοπτόν. EPITH. Χρύσεόν, διάνγες.

Ἐσπέρη, ἡς, ἡ, one of the Hesperides. See Ἐρῡθης.

Ἐσπερίδες, ὡν, αἱ, P. N. [Hesperides,] the daughters of Hesperus, the brother of Atlas. Ἐσπερίδων ἐπὶ μηλόσπορόν ἀκτάν. Hipp. 739. EPITH. Λιγύφωνοι. See Hes. Theog. 215.

Ἐσπερίος, et Ἐσπερός, α, ὄν, adj.¹ [vespertinus,] of the evening, evening, western. Ἡὲ πρὸς ἡῶτων, ἡ Ἐσπερίων ἀνθρώπων. θ. 29. See also ρ. 191.

Ἐσπερίτης, ὄν, ὁ, P. N. [incola Hesperidis, oppidi Libyæ, postea Berenices dicti,] an inhabitant of Hesperis. Σάραπὶ, τοὺς δ' οἰστοὺς ἐχουσὶν Ἐσπερίται. Callim. Ep. 38. 3.

Ἐσπερός, ὄν, ὁ, P. N. [Hesperus, stella Veneris,] Hesperus, the evening star. Ἥλῖός, ἐφέλκων λαμπρόν Ἐσπερου φᾶός. Ion 1149. EPITH. Μελᾶς, χρυσεός, ἑωσφόρος, φωσφόρος. PHR. See Apoll. 4. 1629.

Ἐσσην,² ἡνός, ὁ, subst. [rex,] a king, a sovereign. Οὗ σὲ θεοὶ ἐσσηνᾶ πᾶλοι θεᾶν. Call. 1. 66. SYN. Βασίλειος, sc. τῶν μελίσσων ; ἡγέμων.

Ἐσοῦμένως, adv. [(1) cum impetu ; (2) confestim ; (3) studiose,] with impetuo-

¹ Ἐσπερός is always an adjective ; and wherever it seems to be a substantive, a substantive is always understood. See the learned Dr. Maltby and Damm.

² Ἐσσην ex iis vocabulis est, quæ Eustathius II. Γ. μονήρεις λέξεις vocat : quæ semel tantum ab aliquo auctore usurpata sunt. Ita Æschylus βαλῆνα, τὸν βασιλέα. Unde et apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ὅρος βαλινῶν, τούτέστι, βασιλικόν. Ita Indicâ linguâ δεῦρον regem significat." Vulcan. in l.

- sity, rapidly, eagerly. 'Εσσύμενος· 'Εκτωρ δὲ μὲρ' ἀμφότεροισιν ἔειπε. Γ. 85. SYN. Σπουδαίως, τάχως, προθύμως, επιστροφάδην.
- 'Εστήκω, f. ξω, v. [sto,] to stand. 'Ωδὲ θ' ἐστήξω παρ' αὐτὸν· αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται. Lysistr. 634. SYN. 'Ισταμαι, διαμένω, ἐμμένω.
- 'Εστία, et Æol. 'Ιστίη, ης, ἡ, subst. [(1) focus, (2) domus,] a hearth, a home. Ψυχή, πατρώα θ' ἐστία κάτεσκάφη. Hec. 23. See ξ. 159. SYN. 'Εσχάρα, οἰκία. EPITH. Πανοίξις, μακαιρά, πῶθεινῃ, Πυθόμαντις.
- 'Εστίαμα, ἄος, τὸ, subst. [epulum,] a feast, an entertainment. Τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστιάματα. Iph. T. 388. SYN. Δαίτη, δείπνον, εἰλαπίνη.
- 'Εστίαω, v. [(1) domo excipio; (2) agito convivia; (3) oblecto,] to give an entertainment, to entertain, to celebrate. Πάτηρ δὲ πατὴρ ἐστὶ γάμους ὀδε. Herc. F. 481. SYN. Εὐωχέω, δαίνυμι, τρέφω, εὐφραίνω.
- 'Εστιούχος, ου, ὅ ἐστι, adj. [tutularis,] tutelary, domestic. 'Ἐρημόν θ' ἐστιούχον αὐλάν. Androm. 282.
- 'Εστιώτης, ἰδός, ἡ, adj. [domestica,] domestic. Γένοιτ' ἐπουρός ἐστιώτης αὔρα. Trach. 955.
- 'Εστωρ, ὀρς, ὁ, subst. [clavus temonis,] "an iron bar or peg fixed through the extremity of the pole of a chariot, which by means of a ring inserted on each side fastened it to the yoke; a ring-bolt." Dr. Jones. Πέζῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρῖκὸν ἐστόρι βάλλον. Ω. 272.
- 'Εσφόρῶ, v. [infero, intromitto,] to bring in, to introduce. Εἰμάτῃ χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ. 2. 91. SYN. See Εἰσφέρω.
- 'Εσχάρα, as, ἡ, et ἐσχάρεων, ὠνός, ὁ, subst. [focus, ara,] a hearth, an altar. Βωμοῦ κενώσας δεξιμηλὸν ἐσχάραν. Androm. 1127. See also Theocr. 24. 48. SYN. 'Εστία. EPITH. Πυθική, βροτεία, πλατεῖα, βώμιος, ἀγνή, σεμνή, παντέλης, λιπαροθρόνους.
- 'Εσχάτια, ἄς, ἡ, subst. [(1) finis, extremitas, (2) solitudo,] an extremity, an end, solitude. Νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τύπὸν ἐσχάτιας. Philoct. 144. SYN. 'Ακρὺν, πέρας, τὸ ἐσχάτῳ, ἐρημία.
- 'Εσχάτος, η, ὄν, adj. [ultimus,] the last, extreme. Τροιζήνῃαι γυναικες, αἱ τοῦ ἐσχάτου. Hipp. 375. SYN. 'Υστατός, πάνστατός, πῦμάτος, νεῖατος, τέλευταῖος.
- 'Εσχάτω, v. [in extrema parte sum,] to be at the extremity or to be last. 'Ελθεῖν; εἰ τινὰ που δῆλόν ἐλοι ἐσχάτωντά. K. 206. SYN. 'Υπολείπῃμαι, πλανάμαι.
- ἔσω, ἔσωθῃ, et ἔσωθεν, adv. et præp. [intra,] within. 'Ὅ καὶ δέδοικα, μὴ μὲ δικτύων ἔσω. Phœn. 270. See also Heracl. 42. and Cycl. 514. SYN. Εἶσω, ἐνδόν, ἐνδού.
- 'Ἐταιρα, vid. 'Ἐταῖρος.
- 'Ἐταιρεία, et ἑταιρία, as, ἡ, subst. [societas, amicitia,] company, fellowship, confederacy. "Ἦρον, τὶ δὲ ζῆν σῆς ἑταιρείας' αἵτε; Orest. 1071. See also Aj. Fl. 692. SYN. Κοινωνία, φίλια, ὁμόνοια.
- 'Ἐταιρεῖος, α, ὄν, adj. [(1) sodalities, (2) meretricius,] social in an impure sense. 'Ὡς παρὸς ὠρίζεσκὸν ἑταιρείῃ φιλότῃτι. Hom. Merc. 58.
- 'Ἐταιρέω, v. [prostituto me,] to prostitute oneself. 'Ἐτεραν, ἑτεραν δὲ παιδὸς ἡταιρηκότος. Pax 11.
- 'Ἐταιρίζω, et Ep. ἐταρίζομαι, v. [sodalem reddo, sodalis fio,] to adopt as a companion, to associate. 'Ανδρὶ ἑταιρίσσαι, καὶ τ' ἐκλῆες, ᾧ κ' ἐθέλησθα. Ω. 335. See also N. 456. SYN. Βῶθηξ, σὺνέργω.
- 'Ἐταῖρος, et Ep. ἐταρός, α, ὁ, ἡ, subst. [comes, amicus, et f. amica,] a companion, a friend, f. a mistress. Πεμφθεὶς ἑταίρων τῶν λελειμμένων ὑπὸ. Helen. 598. See also E. 165. SYN. Σύζυγος, σύμμαχος, κοινωνός, φίλος, ἑτης, σύνθακος, συγκύναγος, ἐπιτήδειος, ἐραστής, ἐπέτης, f. πόρνη. EPITH. Φίλος, ἐρήρδης, ἐσθλός, ἑκνήμις, πατρώϊος, πιστός, τέτιμνος, ἀμειρόχτων, ἀπῆμων, ἐπαρτής, κῆρκύμων, ἀμύμων, ἀπιστός, ἐνηής, ἀγχεμάχος, ἀντιθέος, λυγρός, ὑπέρθυμος,

¹ Porson seems inclined to reject the reading 'Ἐταιρία. See his note on Orest. 1071.

πολύφιλός, *f.* λυγφώνος, θυμήρης, εὐπάτρεϊα, μισθοφόρος.

Ἔτειός, *α*, *ὄν*, *et* ἐτήσιός, *οὐ*, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [annuus, anniversarius,] yearly, from year to year, for a year. Φρουρὰς ἐτειὰς μῆχός, ἦν κοιμώμενός. Agam. 2. See also Apoll. 2. 525. SYN. Ἐπετήσιός, ἐνιαυσίός.

Ἐτεόκληϊός, *α*, *ὄν*, *adj.*, of Eteocles. Δαινύμενος κατὰ δῶμά βίης Ἐτεόκληϊός. Δ. 386.

Ἐτεόκλης, ἔος, *ὁ*, P. N. [Eteocles,] one of the two sons¹ of Œdipus. Ἐτεόκληα μὲν τόνδ', ἐπ' εὐνοίᾳ χθόνος. Sept. Theb. 1009.

Ἐτεόκλος, *οὐ*, *ὁ*, P. N. [Eteoclus,] one of the seven commanders against Thebes.²

Ἐτεόκλον ἄλλον χρησάμενος ἡσυχία. Eur. Suppl. 874.

Ἐτέον, *adv.* [vere,] truly. Διὸ ἀνσχήσασθαι κρατῆρον βέλους, εἰ ἐτέον μὲ. E. 104. SYN. See Ἐτῶμος.

Ἐτεοκρητῆς, ὦν, οἱ, P. N. [vere Cretenses,] genuine Cretans. Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγάλιτόρες, ἐν δὲ Κυδωνῆς. τ. 176.

Ἐτεορακῆς, ἔος, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [qui alteri parti adest: dubius, anceps,] preponderating on the other side; doubtful, dangerous. Σημὰ τίθεις Τρώεσσι, μάχης ἔτεορακεῖα νίκη. Θ. 171. SYN. Ἐτεορῶρης.

Ἐτερόμερος, *οὐ*, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [alternis diebus,] on alternate days. Ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτερόμεροί, ἄλλοτε δ' αὐτῆ. λ. 302.

Ἐτεροζήλως, *adv.* [alieno animo,] with an estranged mind. Ὡ πεπὼν, ὡς ἐτεροζήλως διεδάσσαυ μοιρᾶν. Hes. Theog. 544.

Ἐτεροπνούς, *οὐ*, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [alternatim flans,] alternately blowing. Ἐτεροπνοῖς ἐν αὐλοῖς. Anacr. 49. 6.

Ἐτεορῶρης, ἔος, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [in alteram partem inclinans,] inclined to either side, equally inclined, impartial. Ζεὺς ἐτεορῶρης, νέμων εἰκότως. Æsch. Suppl. 408.

Ἐτέρως, *α*, *ὄν*, *adj.* [(1) alter, (2) alteruter, (3) diversus,] another, one another, opposite. Ἐτέρᾳ δ' ἄφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κύρεϊ. Hec. 684. SYN. Ἄλλος, ἄλλοις, ὃ μὲν, ὃ δέ.

Ἐτεροτρόπος, *οὐ*, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [alius modi, diversus,] of a different kind. Ἐπὶ κακῶν ἐτερότροπῶν. Thesm. 724.

Ἐτερόφωνός, *οὐ*, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [aliam vel diversam edens vocem,] using a different language, foreign. Ἐτερόφωνῳ γε στρατῷ. Sept. Theb. 156. SYN. Ἀλλοθρόος, ἄλλοφυλός.

Ἐτερωθεν, ἐτέρωθεν, *et* ἐτέρωσέ, *adv.* [diversa ex parte,] on the other or opposite side. Ἀτρείδης δ' ἐτέρωθεν ἐμῇνιέ· τοῖσι δὲ Νέστωρ. A. 247. See also E. 351. and Θ. 306. SYN. Ἄλλοσέ, ἄλλῃ, ἐξ ἐναντίας.

Ἐτέρως, *adv.* [aliter, secus,] otherwise, differently. Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιῶντες. α. 234.

Ἐτης, *οὐ*, *ὁ*, *subst.* [(1) socius, (2) civis,] a companion, a friend; a citizen. Ἡ μὲν πολλὰ ἐται καὶ ἀνέψιοι ἀμφὶς εὐνῆς. I. 460. SYN. Ἐταῖρος, παλίτης.

Ἐτήσιός, *vid.* Ἐτειός.

Ἐτήτυμός, *οὐ*, *ὁ* *et* ἡ, *adj.* [verus, verax,] true, very true. Οὐ ψευδομαντὶς ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμός. Orest. 1684. SYN. See Ἀληθής.

Ἐτητύμως, *adv.* [vere,] truly, infallibly. Γυναῖκα λεύσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως. Alcest. 1143.

Ἐτῷ, *adv.* [(1) adhuc, (2) amplius, (3) quinetiam, (4) jam nunc,] still, moreover, besides. Πιθάνος ἐτ' ἀστοὺς περὶβάλεϊν κακῶ τινί. Orest. 897.

¹ Sophocles Œ. C. 1296. makes Eteocles the younger. But it is more probable that he was the elder, as Euripides represents him, Phœn. 69: else there seems no sufficient reason, why he should have held the kingdom before his brother Polynices.

² The seven commanders posted against the seven gates of Thebes in the war between Eteocles and Polynices were, Tydeus, Hippomedon, Parthenopæus, Eteoclus, Polynices, Amphiaræus, and Capaneus. Adrastus is one of the seven pointed out by the Παιδαγωγός to Antigone on the walls of Thebes, as engaged in the war, and the name of Eteoclus is omitted. But Euripides in the Supplices gives the names of the commanders as stated above, and agreeing with Sept. Theb. We may therefore conclude that Adrastus entrusted his share in the command to his subject Eteoclus.

Επνήρυσς, ἔως, ἡ, subst. [trulla, qua puls hauritur,] a ladle. Ὡ μῆτερ, ἀνάδος δούρῳ τὴν ἐπνήρυσιν. Acharn. 245.

Ἐπνός, ἔος, τὸ, subst. [puls e leguminibus elixis,] pease porridge, broth. Ἴν' ἐπνός κατὰχέω τοῦ ἁλῆρος τουτοῦ. Acharn. 246.

Ἐτοιμάζω, f. ἄσω, v. [paro,] to prepare. Καὶ δῶμ' ἐτοίμαζ', ὡς σὺνοικήσουσά μοι. Alcest. 374. SYN. Ἐντρέπιζω, κατασκευάζω.

Ἐτοῖμος, η, ὄν, adj. [promptus, paratus,] ready, prepared. Αὐτίκα γάρ τοι ἐπειτὰ μεθ' Ἐκτόρα πότμος ἐτοῖμος. Σ. 96. SYN. Πρῶχειρος, πρῶθυμος, μεμᾶως, τάχως, εὐχέρης.

Ἐτός, adv. [frustra; temere; sine causa,] in vain, to no purpose. Οὐκ ἐτός ἄρ', ὦ μέλ', ἥσθα δεινὴ καὶ σόφῃ. Eccl. 244. SYN. Μάτην, ἄλλως, ἐτώσιᾶ, μαψιδίως, αὐτως.

Ἐτῦμος, ον, ὁ et ἡ, et η, ὄν, adj. [verus,] true, certain. Εἰ δὴ φάτις ἐτῦμος. Iph. A. 795. SYN. See Ἀληθής.

Ἐτῦμως, adv. [vere,] truly, certainly. Πρὶν ἐτῦμως ἰδὼ τὸν Ἑλένας φόνον. Orest. 1352. (Double Dochm.) SYN. Ἐτητῦμως, ἐτέων, ἀληθῶς, ἀτρέκως, νημερτῆς, ὄντως.

Ἐτωσίδεργος, ον, ὁ et ἡ, adj. [laboris fugitans,] lazy, indolent. Οὐ γὰρ ἐτωσίδεργος ἀνὴρ πίμπλησσι κάλῃην. Hes. Op. 409. SYN. Ἄεργος, ἄδρανής.

Ἐτώσιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [inanis, inutilis,] ineffectual, fruitless. Ἰέμενοι τὰ δὲ πάντα ἐτώσιᾶ θῆκεν Ἀθήνη. χ. 256. SYN. Μάταιος, ἄχρηστος, ἀνήνυτος, ἄπρακτος.

Εὔ, adv. [bene,] happily, well, prosperously. Ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξαιτο. Iph. T. 560. SYN. Κάλως, ὀρθῶς, ἰσχυρῶς, χρησίμως.

Εὐαγγελίζομαι, v. [laeta nuncio,] to bring or tell good tidings. Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Equit. 640.

Εὐαγγελίδον, ον, τὸ, subst. [(1) laetus nuncius, (2) præmium quod ob laetum nuncium datur,] good tidings, the reward given for good tidings. Ὡ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγελίδον τὸδε τίσω. ξ. 166. EXP. Ἀγάθης ἀγγελίας δῶρον, κήρυμα. PHR. Μῦθοι κάλλιστοι.

Εὐάγγελος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui fausta annunciat,] bearing good news, of good news. Οὐκ οἶδ᾽, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Med. 1006.

Εὐάגעω, v. [sanctus sum,] to be holy or pure. Αὐτὸς δ' εὐάγειομι, καὶ εὐάγεσιν ἄδοιμι. Theocr. 26. 30. SYN. Εὐσέβω.

Εὐάγεως, adv. [sancte, pure,] with due reverence, duly. Εὐάγεως ἱερῷ ἀνὰ δίπλοᾶ μῆτιρ βωμῷ. Apoll. 2. 701. SYN. Ἀγίως, ὁσίως, καθάρως, ἁγνῶς.

Εὐάγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sanctus,] holy, pure, pious. See in Εὐάגעω. SYN. Ἀγνός, καθάρος, ὁσίος, εὐσέβης, ἁγίος.

Εὐάγητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [valde admirandus,] much to be admired, bright. Δρῶσῆρᾶν φύσιν εὐάγητοι. Nub. 276. SYN. Εὐφώρητος, φώρητος.

Εὐάγκάλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ulnis facile gestandus,] easy to be handled. Ὡμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκάλων. P. V. 358.

Εὐάγκειᾶ, as, ἡ, subst. [convallis,] a vale, a valley. Πίνδοι ἂν' εὐάγκειᾶν, ὃ δ' ἐννεᾶ φάει κείται. Call. 6. 82. SYN. See Ἀγκός.

Εὐαγκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [leniter declivis,] forming a fine valley, gently sloping. Τὲ κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ. Nem. 5. 84.

Εὐαγόρη, ης, ἡ, P. N. [Evagore,] one of the Nereids. Λειαγόρη τε καὶ Εὐαγόρη καὶ Λαῶμειδεια. Hes. Theog. 257.

Εὐαγόριᾶ, as, ἡ, subst. [fausta precatio,] friendly address, congratulation. Σύν τ' εὐαγόριᾳ σύν τ' εὐγμᾶσι, σύν τ' ὀδύλυγαῖς. Call. 6. 139. SYN. Ἐπιχαρμᾶ, φίλοφρῶσυνη.

Εὐάγρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [felix in captura,] fortunate in capturing. Εὐαγρὼν τελεῶσαι λόχον. Œ. C. 1089. SYN. Ἀλώσιμος.

Εὐάγων, ωνός, adj. [in certamine bene versans,] one who combats well, well-contested. Εὐάγων τιμὰ Χάρитеσσι τε καί. Nem. 10. 71.

Εὐάζω, et εὐιάζω, v. [Evoë clamo,] to cry Evoë, to shout, to celebrate Bacchus,

- to revel. Ἄβροτων ἔπειν εὐαζόντων. Antig. 1134. See also Cycl. 493.
- Εὐαῖς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [(1) salubriter spirans, (2) qui s. quod bene a ventis perflatur,] blowing favorably, exposed to a favorable wind. Εὐαῖς ἡμῖν ἔλθοις. Philoct. 828. SYN. Ἠνέμοις, εὐήνεμος.
- Εὐάθλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene certans,] illustris in combat, brave. Εὐά-θλου γένεās ὑπέρ. Isthm. 6. 2.
- Εὐαί, Εὐοί, Εὐάν, interj. [Evoë, vox bacchantium,] Evoë, the bacchanalian cry. Εὐοί, εὐοί, εὐαί, εὐαί. Lysistr. 1294.
- Εὐαίμων, ὄνς, ὁ, P. N. [Evæmon,] the father of Eurypylus. Τῶν ἥρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαῶς υἱός. B. 736.
- Εὐαιμονίδης, ου, ὁ, patron. [filius Evæmonis,] the son of Evæmon. Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνοῦ δίδων. E. 76.
- Εὐαίνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laude dignissimus,] most deserving of praise, highly celebrated. Ἐμόλεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. Pyth. 4. 314.
- Εὐαίων, ὄνς, ὁ, [(1) P. N. Evæon; item adj. (2) felix, beatus,] (1) Evæon, (2) leading a happy life, happy. Μετὰ τοῦτων Εὐαίων ὁ δεξιῶτάτος. Eccles. 408. See also Iph. A. 550. SYN. (2) Εὐδαίμων, μακάρ.
- Εὐαίως, adv. [feliciter,] happily. Εὐαίως ἐπινίκι' εὐαί, εὐαί. Eccles. 1173. SYN. Μακάριως.
- Εὐακῶω, Dor. pro εὐηκῶω, v. [cum benevolentia audio,] to listen favorably. Εὐακῶεις. Æsch. Suppl. 125. SYN. Ἐννῶω, αἰσθάνομαι.
- Εὐάλιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a sole calefactus,] warmed by the sun, sunny. Εὐάλιου κατέβαλλ' ὅθεν μοι. Hipp. 128.
- Εὐαμερία, as, ἡ, subst. [diei felicitas; successus,] happy days, prosperity. Συγγένης εὐαμερίας. Isthm. 1. 55. SYN. Εὐδία, αἰθρη, εὐδαιμονία, εὐπραγία.
- Εὐάμερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [prosper, felix, mansuetus,] happy, fortunate, serene, gentle. Εὐάμερον προσωπῶν. Aves 1322. SYN. Εὐτυχής, γαληνός, εὐμενής, ἡμέρος.
- Εὐάν, interj. vid. Εὐαί.
- Εὐανδρία, as, ἡ, subst. [(1) copia fortium virorum, (2) virilitas, virtus,] abundance of brave men, manly conduct, valor. Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς ἀνανδρίαν. Eur. Electr. 367. SYN. Ἠνῶρεα, ἀγηνῶρεα, ἀνδρία, εὐανδρία.
- Εὐανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fortes viros habens,] full of brave men, brave. Χθονᾶ Παλλὰδὸς εὐανδρον γὰν. Nub. 300. SYN. Πόλυανδρός, εὐήνωρ, ἀγήνωρ, ἀνδρεῖος, Εὐάνεμος, Dor. pro Εὐήνεμος, q. v.
- Εὐάνθεμος, ου, ὁ et ἡ, et εὐανθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. et (2) P. N. [(1) floridus, (2) Evanthès,] very florid, blooming. Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτ' εὐάν. Olymp. 1. 109. See also Nub. 998. and (2) ι. 197. SYN. Εὐθάλης, ἀνθεμόεις, πόλυανθής.
- Εὐανθρία, as, ἡ, subst. [fortitudo,] superior manliness or courage. Εὐανθρία, θεῶν. Herc. F. 407. SYN. See Εὐανδρία.
- Εὐαντῶ, v. [facilem me præsto,] to meet favorably, to second. Χαῖρε, μέγα κρείουσα, καὶ εὐαντησοῦν αἰοιδῇ. Call. 3. 268. SYN. Ἰλημί, ἰλέως vel εὐμένως εἰμί.
- Εὐαντής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [facile obvius,] easy to meet, affable, propitious. Νυκτίπολον, χθονίνην, εὐαντῆα δοῦναί εφορμήν. Apoll. 4. 148.
- Εὐαρκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui facile regitur,] manageable, tractable. Ἐν ἡνῖαισ' δ' εἶχεν εὐαρκτον στόμα. Pers. 198. SYN. Ὑπήκοός, εὐπειθής.
- Εὐάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui bonum habet currum,] skilful in driving chariots, renowned for chariots. Εὐάρματός Ἱέρων ἐν ᾧ κραῖεων. Pyth. 2. 9.
- Εὐάρμοστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) aptus, commodus, (2) concinnus,] well fitted, suitable to, neat. Εὐάρμοστοις ἐν κἀλῶμοις. Eur. Electr. 702. SYN. Εὐσθετός, ἀρμυδιός, ἐπιτήδειος.
- Εὐάρπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) aratu facilis, (2) bene aratus,] easily ploughed, well ploughed. Πτόντας εὐάρπτοιοῦ γῆας πεδίοιο τᾶμοίμην. Apoll. 2. 810.
- Εὐασμά, αῖτος, τό, subst. [vociferatio bacchantium,] a bacchanalian shout. Χερά,

- καλλικτῦπὸν εὐάσμασι Βακχᾶν. Bacch. 128. SYN. Ὀρίαμβός, ἀλάλαγμός, ὀδλυνγή. Εὐάχρητος, Dor. pro Εὐήχρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans, canorus,] loudly echoing, tuneful. Πῶτάται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχρητον. Hipp. 1268.
- Εὐβάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pervius,] easy to pass, passable. "Ὀν μὴ πέρασης, οὐ γὰρ εὐβάτος πέραν. P. V. 743. SYN. Εὐπαρός.
- Εὐβοία, as, ἡ, P. N. [Eubœa,] an island, now called Negropont. 'Αλλ' ὅπῃταν μὲν δείσωσ' αὐτοί, τὴν Εὐβοίαν διδῶσιν. Vesp. 715. SYN. Ἄβαντις. ΕΡΙΤΗ. Ναυσικλείτη, Ἱέρα, χαλκῶδης, κοιλὸς Εὐβοίας μυχός.
- Εὐβοῖς, et Εὐβοίς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Euboica,] of Eubœa. Νηρηΐδες δ' Εὐβοῖδᾶς ἀκτὰς λιποῦσαι. Eur. Electr. 442. See also Trach. 242.
- Εὐβόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [abundans bobus,] abounding in oxen. Οὐδ' εὐβουν σὲ ἐσεσθαί ὀτιμὰι οὐδ' εὐμηλὸν. Hom. Apoll. 54.
- Εὐβότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene pastus,] well fed, abounding in pastures. Εὐβότος, εὐμηλὸς, οἰνόπληθής. ο. 405. SYN. Εὐνόμος.
- Εὐβότρως, ὅς, et εὐβότρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens racemos,] having fine clusters, rich in grapes. 'Ες τὴν εὐβότρυν. Philoct. 548. See also Auacr. 18. 18. SYN. Βότρῦδες, βότρῦδης.
- Εὐβουλία, as, ἡ, subst. [bonum consilium; prudentia,] a wise measure, prudence. Ζηλῶ σὲ τῆς εὐβουλίας. Acharn. 1008. SYN. Ἐπιφροσύνη, φρόνησις, συνέσις.
- Εὐβουλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [consultus, prudens,] well-advised, prudent, cautious. Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεός εὐβουλον πάγον. Œ. C. 947. SYN. Πᾶλβουλὸς, δαΐφρων, σύνετος, φρονίμος, πίνυτος, πέπνυμένος.
- Εὐβόλως, adv. [prospero jactu,] with a lucky throw. Καὶ νῦν ὄρέσσης, ἣν γὰρ εὐβόλως ἔχων. Choëph. 684.
- Εὐγαθῆς, ἔος, et εὐγάθητος, ου, ὁ et ἡ, Dor. pro Εὐγηθῆς, et εὐγίθητος, adj. [jucundus,] joyful, pleasant, delightful. "Ἢξ' εὐγαθεὶ κελᾶδω. Herc. F. 792. See also Iph. T. 212. SYN. Τερπνός, ἡδὺς, ἀγαστός.
- Εὐγενεῖα, et Æol. Ἠγενεῖα, as, ἡ, subst. [nobilitas,] noble birth, nobility. Οὐδ' ἡγυγενεῖα σ' ἦρεν εἰς ὕψος μεγα. Phœn. 415. See also O. 275. SYN. Γενναϊότης, εὐδοξία, τῷ γενναίῳ, τῷ εὐγενέι.
- Εὐγένης, et Ion. ἡγένης, ἔος, ὁ et ἡ, et εὐγένης, ου, ὁ, adj. [nobilis, præstans,] nobly born, noble, illustrious. Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στύγουσι δαίμονες. Helen. 1677. See also Hom. Ven. 94. and Androm. 747. SYN. Γενναῖος, εὐδὸκίμος, ελευθέρος, ἀριστογυῖος, ἀριστοτύκος, ἀνδρεῖος, ἐπάτριδος.
- Εὐγένως, adv. [generose,] generously, liberally, nobly, bravely. 'Αλλ' εἰ θανεῖν δεῖ, κατθανοῦμιθ' εὐγένως. Cycl. 201. SYN. Γενναῖως, ἀνδρείως, ελευθέρως.
- Εὐγηθῆς, et εὐγίθητος, vid. Εὐγαθῆς et εὐγάθητος.
- Εὐγηρὺς, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [vocalis,] melodious. Φθεγξώμεθ' εὐγηρὺν ἔμην αἰοιδάν. Ran. 215. SYN. See Εὐγλωσσός.
- Εὐγίρως, ὁ et ἡ, adj. [cui beata senectus obtingit,] of a happy old age. Εὐγίρως ἐνὶ χερσίν. Call. Ep. 41.
- Εὐγλωσσία, as, ἡ, subst. [(1) recte loquendi facundia, (2) suavitas loquendi,] sweetness or eloquence in speaking. Εὐγλωσσά' δὲ πολλὰκίς λειφθεῖς' ἀνὴρ. Eur. fr. Alex. 3. 2.
- Εὐγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [facundus,] sweet-tongued, harmonious, eloquent. Πόλις γέρονθ' ἡβῶντά δ' εὐγλώσσῳ φρένι. Æsch. Suppl. 782. SYN. Εὐφθογγός, εὐφωνός, εὐγηρὺς, εὐστυμός, μελίγηρὺς, μελίφθογγός, καλλιφθογγός, ἡδύτης, στωμυλός.
- Εὐγμᾶ, ἀτος, τὸ, subst. [(1) votum, precatio, (2) gloriatio,] a vow, a prayer, a boasting. See in Εὐαγόρια. SYN. Εὐχή, εὐχός, καύχημά.
- Εὐγναμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [flexibilis,] flexible. Χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀράρνιαι. σ. 293. SYN. See Εὐκαμπής.
- Εὐγνωμόνως, adv. [candide,] justly, fairly. Δίς ἐξᾶμαρτᾶνόντες οὐκ εὐγνωμόνως. Eur. fr. Phryx. 5. SYN. Ἀρεσκόντως, εὐβόλως.

¹ Musgrave reads Ἀγλωσσία and ληφθεῖς.

- Εὐγνώμων**, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [æquus, candidus,] just, fair. *Εὐγνώμων, φίλῳ-σος, ἑρωτικός, εἰς ἄκρον ἄδως.* Theocr. 14. 61. SYN. *Εὐφρων, εὐνόος, εὐβουλός, ἐπιεικής, ἀπλὸς.*
- Εὐγνωστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod facilis est cognitu,] easy to be known, remarkable. *Τὰ γὰρ πρῖν οὐκ εὐγνωστὰ συμβαλοῦσ' ἔχω.* Orest. 1392. SYN. *Φανερός, δηλός.*
- Εὐγομφός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene coagmentatus clavis,] well nailed. *Καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμους πύλας.* Iph. T. 1286.
- Εὐδαιμόνῳ**, v. [beatus sum; beate vivo,] to be happy, to live happily. *Οὐκ ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμόνου.* Suppl. 281. SYN. *Εὐτυχῶ, εὐθηνῶ, εὐημέρῳ, καλῶς, εὖ, εὐτυχῶς πράττω.*
- Εὐδαιμόνια**, as, ἡ, subst. [felicitas,] happiness, prosperity. *Μεγάλαι, μέγαλων εὐδαιμόνιαι.* Iph. A. 590. SYN. *"Ολβός, εὐτυχία, εὐπραγία, εὐπραξία, εὐπραξίς, εὐεστώ, ἀγάθῃ τύχῃ.*
- Εὐδαιμόνιζω**, v. [beatum existimo,] to accost as happy, to congratulate. *Εὐδαιμόνιζε παῖδ' ἅν' ἔχει καλῶς.* Troad. 270. SYN. See *Μακάριζω.*
- Εὐδαιμόνως**, et *εὐδαιμονικῶς*, adv. [fortunate, feliciter,] fortunately, happily. *Ἡμῖν δὲ τοῖσι δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.* Orest. 594. See also Pax 856. SYN. *Εὐτυχῶς, δεξιῶς, μακάριως.*
- Εὐδαίμων**, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [beatus,] happy, fortunate. *Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει.* Med. 1225. SYN. *"Ολβίος, εὐτυχής, εὐπτόμυς, εὐπραγής, ὀλβιόδαίμων, εὐλβίος, μακάριος, πλούσιος.*
- Εὐδάκρυτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [deflendus,] to be wept for. *Οὐχ ἦσαν εὐδάκρυτ' μοι λέγεις τῷδε.* Choëph. 175. SYN. *Ἀριδάκρυτος, πολυδάκρυτος, ἀξιόθρηνος.*
- Εὐδείελος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ad meridiem vel occasum solis situs,] exposed to the south or west, sunny, conspicuous. *Ἡ ποῦ τις νήσων εὐδείελος, ἥ ἐ τίς ἀκτὴ.* v. 234. EXP. *Εὖ πρὸς δειλὴν κείμενος, εὐδηλός.* SYN. *Αἰθριός, εὐδύος, εὐδηλός, ἐπιφανής.*
- Εὐδειπνός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonis epulis instructus,] well furnished, sumptuous. *Μολπαῖσι βρότους' ἰνὰ δ' εὐδειπνοί.* Med. 203. SYN. *Εὐθοινός.*
- Εὐδενδρὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [arboribus bene consitus,] abounding with large trees, well shaded. *Καὶ τεύχεα, χόρτων τ' εὐδένδρων.* Iph. T. 134.
- Εὐδηλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] very evident. *Πεπλήγμεθ', εὐδηλὰ γὰρ.* Pers. 1007. SYN. *Ἀριδὴλός, δηλός, κατὰφάνης, ἐπιφανής, αἰθριός.*
- Εὐδία**, as, ἡ, subst. [serenitas,] serenity. *Πετραισὶν ἀντεκλαγξέν' εὐδία δ' ὅπως.* Androm. 1134. SYN. *Αἰθρη, γάληνη, ἠνέμια.*
- Εὐδιανός**, ἡ, ὄν, adj. [serenus, tepidus,] calm, genial, warm. *Καὶ ψυχρὰν ὅπ' εὐδιανόν.* Olymp. 9. 146. SYN. *Εὐδύος, ἀλεξάνεμος.*
- Εὐδιᾶω**, v. [tranquillus sum, tranquillitate fruor,] to be quiet, to enjoy tranquillity. *Μεῖλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντον ἔλενσόμεθ' εὐδιῶντες.* Apoll. 1. 424.
- Εὐδικία**, as, ἡ, subst. [observantia juris et æqui et moris,] the fair administration of justice, strict justice. *Εὐδικίας ἀνέχουσι φέρησι δὲ γὰρ μελαιναῖ.* τ. 111. SYN. *Δίκη, θέμις.* EPITH. *Ἐραρεινή.*
- Εὐδύος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [serenus, tranquillus,] calm, tranquil. *Σημαίνουσα τὰ πρὸς πλὸν εὐδιὰ πάντα.* Theocr. 22. 23. SYN. *Αἰθριός, εὐδείελος, γάληνός, ἀκύμαντός.*
- Ἐὐδμητός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ædificatus,] well built. *Οἱ δ' ἄρ' αἰμαδίους εὐδμήτων ἀπὸ πύργων.* M. 154. SYN. *Εὐποίητος, εὐτυκτός.*
- Εὐδοκίμῳ**, v. [bene audio, clarus sum,] to be renowned, to be illustrious. *Ἄλλ' ὃ μὲν εὐδοκίμειν πειρώμενος, οὐ πρόνῳσας.* Theog. 587. SYN. *Κλειόμεαι, ἐλλαμπρύνμαι, εὐδοξέω.*
- Εὐδοκίμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [probatus et laudatus,] approved, distinguished. *Εὐδοκίμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρους.* Heracl. 621. SYN. *Ἐπαίνετός, ὑποδεκτός, γνώριμος, εὐδοξός, γενναῖός.*
- Εὐδοξέω**, v. [celebror sermone hominum,] to be signalized, to be celebrated. *Τίς δὲ μὲτ' αὐτῶν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ;* Rhés. 496. SYN. See *Εὐδοκίμῳ.*
- Εὐδοξία**, as, ἡ, subst. [celebritas,] celebrity, renown, glory. *Ἐγὼ δὲ τοξεύσασα,*

- της τ' εὐδοξίας. Troad. 645. SYN. Εὐκλεία, εὐφημία. PHR. See Nem. 4. 6. and Nem. 7. 16.
- Εὐδοξός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeber, honorificus,] celebrated, signal, honorable. Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξὸν ἐξεβαίνει σοι. Med. 593. SYN. "Ενδοξός, εὐκλέης, εὐπρέπης, ἐξαίρετός, ἐρίκνυδης, εὐδόκιμος.
- Εὐδράκης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [in videndo promptus,] quick in seeing, easy to awake. "Εν ρῶσ' εὐδράκης. Philoct. 847.
- Εὐδρόσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre roscidus,] abounding with dew. Εὐδρόσοι παγαί. Iph. A. 1516.
- Εὐδω, f. εὐδῶ, v. [dormio,] to sleep. Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα. B. 24. SYN. Κάθευδω, κοιμᾶμαι, δαρθάνω, ἡρέμew.
- Εὐεάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decenter vestitus,] well robed. "Ιστω γὰρ Κούρη τέ καὶ εὐεάνος Δημήτηρ. Mosch. 4. 75. SYN. Εὐείμων, εὐτέπλος, καλλιτέπλος, ἄβροχίτων εὐζωνός.
- Εὐεδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) tutus, firmus, (2) cui facile insidetur,] well seated, firmly built. Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαιναν Ἰλίας εὐεδρόν ἔς Ἀργώ. Theocr. 13. 21. SYN. Ἐδραῖός, βεβαιός, ἐχρὸς.
- Εὐθειρά, as, ἡ, adj. [pulchras comas habens,] beautiful-haired. Κλυθὶ μὲν γέροντός, εὐε-θειρά. Anacr. 115. SYN. Εὐπλοκάμος, ἡυκόμος.
- Εὐειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [speciosus,] fair to behold, beautiful. Πέπλοισιν, εὐειδέϊς μὲν, αὐχμηροὶ δ' ὄραν. Helen. 1539. SYN. Εὐμορφός, εὐσχήμων, εὐπρέπης, κάλως, περικαλλής, ἀρίπρεπης, τεθάλνῃ, εἶδος ἀρίστη, ἱκέλη, χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
- Εὐεῖλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [apricus,] sunny. Γαῖαν ἃ νῦν εὐεῖλοισι. Phoen. 685. SYN. Πρῶσῃλῖός, εὐδῖεινός.
- Εὐείμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [bene vestitus,] well clothed. Ἐδοξάτην μοι δὴ γυναικ' εὐείμω. Pers. 186. SYN. See Εὐεάνος.
- Εὐεῖρος, et εὐερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonam habens lanam,] of fine wool. Ἐχρίον, ἀργῆτ' οἷός εὐεῖρω πτόκω. Trach. 688. See also Aves 121.
- Εὐελπίς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [bene sperans,] hoping well, sanguine. Εὐελπίς εἰμι τῶνδε σ' ἐκ δεσμών ἐτί. P. V. 518.
- Εὐεξία, as, ἡ, subst. [bona corporis habitudo,] a good or healthy state of body. Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν. Eur. fr. Antiop. 7. SYN. Ἰγυεῖα.
- Εὐεξόδος, ου, ὁ et ἡ, [facilem exitum habens,] having an easy egress. Ἐστὶ δ' οὐκ εὐεξόδον. Pers. 696.
- Εὐεπεία, as, ἡ, subst. [(1) fausta compellatio, (2) facundia,] kind salutation, eloquence. Τῆς εὐεπείας οὐνέκ' ἀλλὰ φράζ' ὅτου. Cæ. R. 932. SYN. Εὐγλωσσία. EPIITH. Ἐράτῃ, φρέν' ὀθελγής.
- Εὐεργεσία, as, ἡ, subst. [beneficentia,] obligation, kindness, an act of benevolence. Μέντωρ Ἀλκίμειδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν. χ. 235. SYN. Χάρις.
- Εὐεργετῶ, v. [benefacio,] to do good, to be kind, to assist. Γυναικ', ἐπειδὴ Μενέλεων εὐεργετέϊς. Helen. 1407. SYN. Εὖ ποιῶ, εὖ δρῶ, χαρίεσμαι.
- Εὐεργέτης, ου, ὁ, et fem. εὐεργετίς, ἰδός, ἡ, subst. [beneficus,] a benefactor. Λέκτρων φθονούσα Ζηνί, τοὺς εὐεργέτας. Herc. F. 1300. See also Iph. A. 1446. SYN. Εὐεργός, εὖ ποιῶν, φίλάνθρωπος.
- Εὐεργής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) bene fabricatus, (2) active, qui bene facit,] well-wrought, beneficent. Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μῖα δ' ἡγάγε νηὺς εὐεργής. Ω. 396. SYN. Εὐτυκτός, εὐδμητός, εὐεργέτης.
- Εὐεργός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. ["ap. Hom. active notat, et de feminis tantum usurpatur, idque in bono sensu." Morrell. officio suo bene fungens; (2) benefactus,] one who does his duty well, well done. Θηλυτέρησ' γυναιξί, καὶ εἰ κ' εὐεργός ἦσιν. ο. 421. SYN. Εὐεργέτης, ἐπιδέξιός, σώφρων, (2) εὐεργής.
- Εὐερκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene septus, bene munitus,] well enclosed or fenced. Κλήϊσσαν δ' ἄρ' ἐπειτὰ θύρας εὐερκέος αὐλῆς. φ. 389.
- Εὐερνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) virens, (2) dumosus,] having fine branches, luxuriant. Δάφναν τ' εὐερνεῖα, καί. Iph. T. 1101. SYN. Εὐθαλής, εὐμήκης.

Εὐερὸς, vid. Εὐειρὸς.

Εὐεστῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonam domum habens,] having a fine seat or mansion. Ἰστιῇ ᾧ νῆσων, εὐεστῖε, χαῖρε μὲν αὐτῇ. Call. 4. 325.

Εὐεστῶ, ὄος, ἡ, subst. [felicitas, animi tranquillitas,] a happy state, tranquillity. Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. Agam. 938. SYN. Εὐδαιμόνῖα, εὐτυχία.

Εὐετὺς, ὕος, ἡ, subst. [annuorum proventuum fertilitas, felicitas,] a fruitful season, abundance. Ὅφρα τὺς εὐετὺι χαίρῃ ποτῖδε γμενὸς ἀνὴρ. Arat. Diosem. 5. 358.

Ἐὺζυγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) bene junctus, (2) bona transtra habens,] well bound, having good benches for rowers. Τῆς ἐνέκεν καὶ νῆες ἐὺζυγοὶ ὀπλίσονται. ρ. 288. SYN. Ἐύσελμὺς.

Εὐζωά, ἀς, ἡ, subst. [bona et beata vita,] a happy life, prosperity. Ἰέρων εὐζωὰς ᾠσόν. Pyth. 4. 233.

Εὐζωνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene cinctus,] well girt. Καὶ τὸτ' ἡ Μελεαγρὸν εὐζωνος πᾶράκοιτις. I. 586. SYN. Εὐμίτρος.

Εὐζωρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene merus,] very pure. Πίνει μελαίνης μητρος εὐζωρον μέθυ. Alcest. 767. SYN. Ἀκρατὸς.

Εὐηγνής, vid. Εὐγνής.

Εὐηγεσία, ἀς, ἡ, subst. [bonus ductus, bona administratio,] a happy reign. Ἐξ εὐηγεσίης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὕπ' αὐτοῦ. τ. 114. SYN. Εὐδαιμόνῖα.

Εὐήθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) simplex, (2) stultus,] simple, foolish. Σφάσαι κελεύσας θυγάτηρ' εὐηθέστατᾶ. Androm. 623. SYN. Ἀπλοῦς, μωρὸς, ἀνητὸς.

Εὐηθία, ἀς, ἡ, subst. [simplicitas, imperitia,] simplicity, folly, stupidity. Εὐηθία κατ' οἰκὸν ἰδρῦται γυνή. Hipp. 635. SYN. Ἀβουλία, μωρία, σκαιότης, ἀπλοτης.

Εὐηθικῶς, adv. [simpliciter, fatue,] simply, foolishly. Ὡς εὐηθικῶς. Eccl. 520. SYN. Ἀβούλως, ἡλίθιως, ἀνόητως, ἄφραδέως.

Εὐήκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde acutus,] well pointed, sharp. Ὡς αἰχμῆς ἀπ' ἐλαμπ' εὐήκεῖος, ἦν ἀρ' Ἀχιλλεύς. X. 319. SYN. Ὀξύτατος, εὐθηκτός, θηκτός, περὶμήκης.

Εὐηλακᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [colus tractandæ peritus,] skilled in the management of the distaff. Ὡς εὐαλακᾶτος Θεογενίς ἐν δαμῶτισιν πέλῃ. Theocr. 28. 22.

Εὐηλίως, adv. [claro sole,] with a bright sun. Εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθονᾶ. Eumen. 909.

Εὐημερῶ, v. [(1) vitam felicem dego, (2) vigeo,] to live happily, to flourish. Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τάνυν εὐημερεῖ. Œ. C. 616. SYN. Εὐθηνέω, εὐτυχέω, εὐζᾶω, εὐόδῶ, αὐξάνω.

Εὐημερίᾱ, vid. Εὐαμερία.

Εὐήμερὸς, vid. Εὐάμερὸς.

Εὐηνέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventos habens prosperos, tranquillus,] having favorable winds, quiet. Λιμένᾱς ἡλθεῖς εἰς εὐηνέμους. Androm. 747. SYN. Εὐδτεινὸς, οὐρίος, εὐαῖς, κάλῶς.

Εὐηνίνη, ης, ἡ, P. N. [Evenina,] Κούρη Μαρπίσσης καλλιςφύρου Εὐηνίνης. I. 553.

Εὐηνόρια, potius Εὐανόρια, q. v.

Εὐηνόριδης, ου, ὁ, Patronym. [Evenorides,] the son of Evenor. Τηλεμάχος δ' Εὐηνόριδην Λειόκρίτων οὖτα. χ. 294.

Εὐηνός, ου, ὁ, P. N. [Evenus,] a river in Ætolia; also the name of a man. B. 693. Ὡς τὸν βαθύρρον ποταμὸν Εὐηνον βροτοῦς. Trach. 568.

Εὐήνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [(1) virilis, (2) viriles seu strenuos faciens,] manly, strong. Ἐμολέν' Ἥρας τὸν εὐάν-ὄρᾱ. Nem. 10. 66. SYN. See Εὐανδρός.

Εὐήρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde amabilis,] very lovely, well beloved, sweet. Εὐήρατον θάλλουσᾶν οἰκεῖν. Pyth. 9. 15. SYN. Πόλυήρατος, ἐπήρατος, ἐπεραστός, ἐράτεινός.

- Εὐήρετμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonis remis instructus,] furnished with good oars. 'Α δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερ-σί. *Æ.* C. 716.
- Εὐήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ad remigandum aptus,] adapted to rowing. Οὐδ' εὐήρῃ ἔρετμά, τὰ τε πτέρᾳ νηυσὶ πέλονται. *λ.* 124. *SYN.* Εὐχέρης, εὐτυκτός.
- Εὐήχης, ἔος, et εὐήχης, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sonans, sonorus,] sounding well, sonorous. "Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ἤμεναιός. *Call.* 4. 296. See also *Hipp.* 1272. *SYN.* Εὐκέλαδός, ἡχῆεις, ἐρίδουπός, εὐφωνός, εὐφημός.
- Εὐθάλαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [navibus gaudens, vel præstans,] excellent by sea. Εὐπιπὺν, εὐπωλόν, εὐθάλασσόν. *Æ.* C. 710.
- Εὐθάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [floridus,] flowery, blooming. Φῦτον εὐθάλεις δ' ἐπη-χεῖ. *Anacr.* 64. 19. *SYN.* Εὐερνής, τεθελώς, τηλεθών, χλωρός, ἄβροός.
- Εὐθάρτης, vid. Εὐθνήσιμος.
- Εὐθαρής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [fiducia præditus,] of good courage, courageous. Κλυθὶ, βροτῶν ἐπικουρῇ, δῦτῃρ εὐθαρσῆος ἦβης. *Hom.* 7. 9. *SYN.* Εὐτολμός, εὐήνωρ, εὐκαρδίος, αἰδής, θρασύς, προθυμός.
- Εὐθαρσῶς, adv. [cum fiducia; audacter,] with good confidence, confidently, boldly. Πρὸς ταῦτ' ἀμείβον, καὶ λέγ' εὐθαρσῶς ἔμοι. *Æsch.* *Suppl.* 257. *SYN.* Θαρσάλλως, θραῖσως.
- Εὐθηνέω, v. [prospero successu utor,] to be successful. 'Αστοῖσιν εὐθηνούντᾳ μὴ κάμνειν χρόνῳ. *Eum.* 906. *SYN.* Εὐδαιμόνέω, πλουτέω.
- Εὐθιτίζω, v. [concinne dispono,] to dispose well, to set right. Εὐθιτίσας κατέ-θηκε κάλυψας ἀργετὶ δημῷ. *Hes. Theog.* 539. *SYN.* Κοσμέω, διατάττω, συναρ-μόζω, συσκευάζω, συντιθημί, συμπλέκω.
- Εὐθιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [appositus, aptus,] well arranged, fit, orderly. Γέμι-ζων λιβητάς εὐθιτούς. *Agam.* 431. *SYN.* Ἀρμυδιός, εὐποίητος, εὐστάλης.
- Εὐθιλής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [elegans,] elegant, beautiful. Υἱὸς εὐθαλεῖ σὺνέμιξε τύχῃ. *Pyth.* 9. 128.
- Εὐθιλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mammosus, uber,] full of milk, exuberant. Εὐθιλοὶ δὲ τρέφοντ' ὀβύς. *Iph.* A. 579.
- Εὐθιμοσύνη, ης, ἡ, subst. [concinna rerum dispositio,] just order or arrange-ment. Εὐθιμοσύνη γὰρ ἀρίστη. *Hes. Op.* 467. *SYN.* Τάξις, εὐταξία, κόσμος, ἐμμελειᾶ.
- Εὐθίμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui recte disponit, vel (2) disponitur,] arranging or arranged well. Δμωαὶ γυναικες, δωμάτων εὐθιμόνεις. *Choëph.* 78. *SYN.* Ὑπνρήτης, (2) εὐποίητος, εὐθέτος, εὐσχήμων.
- Εὐθιρατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis venatu; felix in venando,] easily hunted or gained. Διὸς ἱμερὸς οὐκ εὐθιρατὸς ἐτύχθη. *Æsch.* *Suppl.* 90. *SYN.* Εὐλάβης, εὐκόλός.
- Εὐθνήσιμος, et εὐθάρτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilem mortem adferens,] causing an easy death. Αἰμάτων εὐθνήσιμων. *Agam.* 1264. See also *Menand. fr.*
- Εὐθινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendidis epulis instructus,] of a splendid banquet. "Εἷς ὁμοίας χειρὸς εὐθινοῖον γερᾶς. *Choëph.* 251. *EXP.* Κάλῃν εὐωχίαν ἐχόν. *SYN.* See Εὐδειπνός.
- Εὐθιργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pinnis conspicuus,] strongly embattled. Βασίλειᾶ τ' ἀμφιβλήματ', εὐθιργοὶ θ' ἔδραι. *Helen.* 70.
- Εὐθριξ, τριχός, adj. [bene comatus,] long-maned. Οἱ δὲ τρις περὶ νεκρὸν εὐτρί-χας ἡλάσαν ἵππους. *Ψ.* 13. *SYN.* Εὐτρίχός, εὐκόμος, ἐνπλόκος, καλλιθριξ, καλλιτρίχός, κατὰβαστρίχός, χαιτήεις.
- Εὐθρόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum thronum habens,] well enthroned. Αὐτίκᾳ δ' ἥως ἡλθεν εὐθρόνός, ἡ μὲν ἐγειρεῖ. *Ξ.* 48. *SYN.* Χρυσόθρόνός.
- Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [veridicus, probus,] one who speaks in a straight-forward manner, ingenious, true, honest. Ἐν πάντᾳ δὲ ῥῶμ' εὐθύγλωσσός. *Pyth.* 2. 157. *SYN.* Ἀληθινός, ἀψευδής, ἀπλός, ἐπίεικός.
- Εὐθυδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui secundum rectos justitiæ canones res admini-strat,] impartial in judging. Οἰκὼν δ' ἀρ' εὐθυδικῶν. *Agam.* 736. *SYN.* Δι-κατός, ἐπίεικός.

- Εὐθυμάχης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui recta in aciem prodit, fortis,] brave, valiant. Ῥόδον, εὐθυμάχαν. Olymp. 7. 27. SYN. Ἀρήϊος, ἀγῆνωρ, μένεπτολέμους.
- Εὐθυμένης**, ὅς, ὁ, P. N. [Euthymenes.] Ἐπ' Εὐθυμένους Ἀρχοντός. b. οἱμοι τῶν δρᾶχμων. Acharn. 65.
- Εὐθυμέω**, v. [bono vel propitio animo sum,] to be kindly disposed, to be cheerful or merry. Μένων νῦν αὐτοῦ, πινε κεύθμει, Κυκλωψ. Cycl. 527. SYN. Φιλοφρόνεσθαι, φιλικῶς ἔχω, εὐφραίνεσθαι.
- Εὐθυμία**, as, ἡ, subst. [lætitia, alacritas,] joy, alacrity. Εὐθυμίαν τε ^{μὴν καὶ} μεᾶ, καί. Olymp. 2. 63. SYN. Πρῶθυμία, εὐεστῶ, χαρά.
- Εὐθύμους**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est bono et hilari animo,] kind-hearted, cheerful, ready, pleasant. Εὐθυμὸν ἐστὶν εὐτῷχεῖς ναεῖν δόμους. Æsch. Suppl. 966. SYN. Πρῶθυμους, πρῶφρων, φαιδρὺς, φίλοφρων, εὐνῶς, εὐγνώμων, εὐφρων, εὐκάρδιος, εὐμένης, εὐφύφρων.
- Εὐθύμως**, adv. [alacriter,] cheerfully, readily. Τῷ μῶ, κρέουργον ἡμᾶρ εὐθύμως ἄγειν. Agam. 1582. SYN. Πρῶθύμως, ἐτοίμως, φαιδρῶς.
- Εὐθύνη**, ης, ἡ, subst. [disquisitio, accusatio, poena,] an examination into the accuracy of accounts, a scrutiny, an action brought against a magistrate for misconduct in his office. Ὡσπερ θεὸν, ἀντιβόλει με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. Vesp. 571. SYN. Ἐξετάσις, ἔγκλημα, δίκη, τιμωρία.
- Εὐθυνός**,¹ εὐθυντής, οὔ, et εὐθυντήρ, ἥρως, ὁ, subst. [director, corrector,] a ruler, director, corrector. Μέγας γὰρ Ἀιδης ἐστὶν εὐθυνος βροτῶν. Eumen. 273. See also Eur. Suppl. 452. and Theogn. 40. SYN. Δικαστής, κυβερνήτης.
- Εὐθυντηρία**, as, ἡ, subst. ["locus in puppi, ubi foramina sive cava erant, in quibus ὁ εὐθυντήρ versabatur, aut ipsis his cavis nomen illud fuit." A. Seidler.] the orifice through which the rudder passed. Πρυμνησίῳν τε καὶ δι' εὐθυντηρίας. Iph. T. 1356.
- Εὐθύνω**, f. ὑνῶ, v. [complano, dirigo,] to direct, to govern, to pilot, to expedite. Ὀλ-βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-θύνοι. Pyth. 1. 88. SYN. Ἀπευθύνω, ἰθύνω, κατέλέγχω, ὀρθῶ, ἐξετάζω, ῥυθμίζω.
- Εὐθύπνῶς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recta flans in eam regionem,] blowing in a right direction, favorable. Εὐθῦ, πνέου Ζεφύροῦ πομπαί. Nem. 7. 43.
- Εὐθύπομπός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recta ducens via,] conducting in a straight line. Εἴπερ καθ' ὁδόν νῦν εὐθύπομπός. Nem. 2. 9.
- Εὐθύπῳρῶ**, v. [recta procedo,] to proceed in a direct course. Ὅδον εὐθύπῳρεῖ. Olymp. 7. 166.
- Εὐθυρσός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [thyrsi frondibus ornatus,] adorned with the thyrsus. Ἐλᾶβεν, εὐθυρσόν. Bacch. 1156.
- Εὐθύς**, εἰᾶ, ὅ, adj. [rectus,] right, straight. Κρατίστᾳ τὴν εὐθεῖαν, ἥ πέφυκάμεν. Med. 385. SYN. Ὁρθός, φανέρως, δίκαιός, ἀψευστός.
- Εὐθύς**, et εὐθῦ, adv. [statim,] immediately. Στεφουσὶν εὐθύς σοῦ κασιγνήτου κᾶρα. Eur. Electr. 854. See also Batrach. 156. SYN. Παραντῖκά, παρᾶχρημά.
- Εὐθύτομος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [in rectum sectus,] cut straight, levelled. Εὐθύτομόν τε κατέθηκεν. Pyth. 5. 120.
- Εὐθύτονός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [in rectitudinem extensus,] straight or tight. Σταδίον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον. Olymp. 10. 76.
- Εὐθύφρων**, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [benevolus,] kindly intentioned. Ἐπ' εὐθύφρονι πομπᾷ. Eumen. 1032. SYN. See Εὐθυμός.
- Εὐύς**, α, ὄν, adj. [Evius, Bacchi cognomen,] Evian, Bacchanalian. Καὶ γυναῖξιν Εὐύαις. Phœn. 666.
- Εὐίππος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) præstantes habens equos; (2) equitandi peritus,] having excellent horses, skilled in riding. See in Εὐθάλασσός. SYN. Ἴπποβόρης.

¹ I have not been able to meet with an instance decisive of the quantity of Εὐθυνος in the penult. The word occurs only twice in Æschylus, viz. in the passage quoted above, and in the Persæ 833. The quantity is here assumed to be long on the authority of those eminent scholars, Dr. Morell and Dr. Maltby.

- Ευκαιρὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [peropportunus,] very opportune, convenient. *Εὐ-
καιρὸν ἐστίν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὀδεῖ.* *Æ.* C. 31. *SYN.* See *Καίριος*.
- Ευκάματος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilem laborem habens,] easily labored or per-
formed. *Πόνον ἰδὺν, κάματον τ' ευκάματον.* *Bacch.* 66.
- Ευκαμπής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene flexus,] well bent. *Εἴλετο δὲ κληῖδ' ευκαμπεῖα
χειρὶ πάχειη.* *φ.* 6. *SYN.* *Εὐγναμπτός, γναμπτός, πολυῦλεκτός, εὐστρεπτός.*
- Ευκάρδιος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus, forti animo,] noble-hearted, courageous.
Οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περίσσει' ευκάρδιω. *Hec.* 577. *SYN.* *Εὐθαρής, θράσυσ, κρᾶ-
τερὸς, ἀγῆνωρ, εὐψυχός, προθυμός.*
- Ευκαρδίως**, adv. [bono animo; fortiter,] cheerfully, firmly. *Τοῦ 'μοῦ' παρέξω
γὰρ δερην ευκαρδίως.* *Hec.* 547. *SYN.* *Προθύμως, εὐψύχως.*
- * **Ευκαρπεῖα**, as, ἡ, subst. [frugum ubertas,] a plentiful harvest. *Εὐθαλεῖ τ' ευ-
καρπεῖα.* *Troad.* 219. *SYN.* See *Θέρως*.
- Ευκαρπὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene fructificans,] very fruitful. *Χειμῶνες ἐκχω-
ροῦσιν ευκαρπῶ θέρει.* *Aj. Fl.* 680. *SYN.* *Καρποφόρος, ἀγλαῦκαρπός, πυροφόρος,
ἐρίβωλός, ζείδωρός.*
- Ευκαῖτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene fissus,] well cleft. *Κέδρον τ' ευκαῖτοιο, θύου τ',
ἀνὰ νῆσδιν ὀδώδει.* *e.* 60. *SYN.* *Σχιστός.*
- Ευκελάδους**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sonans; sonorus,] sweetly sounding. See in
Ἐριθισμᾶ. *SYN.* *Εὐμουσός, ἰδύφωνός, ἡδύς.*
- Ευκέραιος**, ου, et ευκέρως, ω et ωτός, adj. [bene cornutus,] having fine or long
horns. *Ταύρους, κύνας βυτῆρας, ευκέρων τ' ἄγραν.* *Aj. Fl.* 297. *SYN.* *Εὐκραϊρός.*
- Ευκηλήτειρα**, as, ἡ, subst. [placatrix,] an appeaser. See at *Ἄλεξιᾶρ.*
- Ευκηλὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [quietus, mitis,] placid, quiet, silent. *"Ἐα' ὡς οὐ βλέ-
πεις μ' ευκηλόν, ἄσμενός μ' ἰδών.* *Iph. A.* 644. *SYN.* *"Ἡσυχός, πρᾶυς.*
- Ευκήλως**, adv. [quiete,] quietly. *Ἐντυπᾶς ευκήλως εἰλυμένοι, οὔτ' εἰ σίτον.*
Apoll. 2. 859.
- Ευκίων**, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens columnas,] having fine columns.
Ευκίονες ἦσαν οὐλαί. *Ion* 184.
- Ευκλέης**, et ποῖτ. ευκλειής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [gloriosus,] glorious, illustrious.
Πολλῶν δὲ μόχθων ευκλέης ἐπαύσατό. *Alc.* 959. *SYN.* *Ἀγακλής, ἐνδοξός, εὐ-
δοξός.*
- Ευκλειᾶ**, as, ἡ, subst. [splendor nominis; gloria,] glory, renown. *Εὐκλειᾶ δ'
οἷς μὲν ἐστ' ἀλήθειας ἀπὸ.* *Androm.* 321. *SYN.* *Δόξα, κλέος, εὐδοξία.* *EPITH.*
Ἐρατεινός, κυδιάνειρά.
- Ευκλείζω**, f. εἶσω et εἶξω, v. [celebro,] to celebrate, to render illustrious. *Τρὶς
δὴ πῶλιν τάνδ' ευκλείξεν.* *Pyth.* 9. 162. *SYN.* *Κλείζω, κλείω, καλλύνω.*
- Ευκλειῶς**, et ευκλεῖως, adv. [glorioso,] gloriously. *Ἦε κὲν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς
πρὸ πύλης.* *X.* 110. See also *Alcest.* 303. *SYN.* *Ἐνδόξως.*
- Ευκλήϊς**, ἡιδός, adj. [bene clausus,] well bolted. *Ἀνέρος ἀφνειοῦ, ευκλήϊς, ἀρᾶ-
ρυῖα.* *Ω.* 319. *SYN.* *Κλειστός, ἀσφάλής.*
- Ευκλωστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene nendo ductus,] well woven. *Μαρμαρυγαὶ τῇ
πύδων καὶ ευκλωστοῦ χιτῶνός.* *Hom. Apoll.* 203.
- * **Εὐκνήμη**, ἰδός, adj. [bene ocreatus,] well greaved, well booted. *Ἄτρεῖδαί τῃ
καὶ ἄλλοι' ευκνήμηδες Ἄχαιοί.* *A.* 17. *SYN.* *Ἐνόπλος.*
- Ευκοινῶμητις**, ἰδός, adj. [cum populo consilia communicans,] provident, pa-
triotic. *Προμαθεὺς ευκοινῶμητις ἀρχά.* *Æsch. Suppl.* 708.
- Ευκόλος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) facilis, (2) qui non est stomacho fastidiosus,] easily
satisfied, not fastidious. *Ὁ δ' ευκόλος μὲν ἐνθάδ', ευκόλος δ' ἔχει.* *Ran.* 82.
SYN. *Εὐπέτης, εὐμάρης, εὐχέρης, πράος, ῥάδιός.*
- Ευκομπός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans,] high sounding. *Εὐκόμοις ἐξηρχον
θεούς.*² *Troad.* 153.
- Ευκοσμία**, as, ἡ, subst. [decentia,] decorum. *Θαῦμ' ἰδεῖν ευκοσμίας.* *Bacch.*
692. *Εὐπρέπεια, κόσμος, κάλλος, τὸ πρέπον.*
- Ευκοσμός**, et ευκόσμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ordinatus, concinnus,] well ar-

¹ *Ea extra metrum est.² Θεός is here scanned as a long monosyllable.

ranged, orderly. *Κάτ' οὐρὸν οὐκ εὐκοσμὸν αἶρονται φύγην.* Pers. 487. See also Hom. Merc. 384. SYN. *Εὐθέτος, εὐσχήμων, εὐστολὸς, κομψός.*

Εὐκόσμως, adv. [concinne, recte,] neatly, orderly, regularly. *Ἦς εὐκόσμως στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώπῳτ' ὁπῶπει.* φ. 123. SYN. *Κοσμίως, κατὰ κόσμον, καλῶς.*

Εὐκραής, ἔος, ὁ et ἡ, et *Εὐκρας, ἄτος, adj.* [temperatus,] well-tempered, moderate, gentle. *Νῆα δ' εὐκραῆς ἀνέμους φέρεν· αἰψά δ' ἔ νησὺν.* Apoll. 4. 891. See also Eur. fr. Antiop. 41. *Ἀκραιφνής.*

Εὐκραίρος, α, ὄν, adj. [bene cornutus,] large-horned. *"Οστὶς ὁ παῖς ἅμ' αἰ βοοῦν εὐκράϊρσιν ὀπηδεῖ.* Hom. Merc. 209. SYN. *Εὐκέρως.*

Εὐκρας, vid. *Εὐκραῆς.*

Εὐκράτης, ου, ὁ, P. N. [Eucrates.] *"Οσπέρ Εὐκράτης ἐφευγὲν εὐθὺ τῶν κύρηβιων.* Equit. 254.

Εὐκρετὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene seu pulchre strepens,] sweet-sounding. *Ἵπαι φόρυγγος εὐκρέτου καὶ αἰοιδῆς.* Apoll. 4. 1193. SYN. See *Εὐήχης.*

Εὐκριθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonum habens hordeum,] having fine barley, full of corn. *Ἄ δαίμων εὐκριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἁλῶαν.* Theocr. 7. 34.

Εὐκρίτος, ου, ὁ, P. N. Vid. *"Ἄλεις.*

Εὐκρίτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis judicatu,] easy of decision. *Οὐκ εὐκρίτον τὸ κρίμα· μή μ' αἰροῦ κρίτην.* Æsch. Suppl. 402.

Εὐκροτήτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [malleo bene induratus,] well hammered, finely wrought. *"Εκ τ' εὐκροτήτου χαλκῆας ἄρην πρόχου.* Antig. 430.

Εὐκρυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celatu facilis,] easy to be concealed. *Σχισθέντ' αὖ δ' οὐκ εὐκρυπτὰ γίγνεται τὰδε.* Agam. 606.

Εὐκταῖος, α, ὄν, et *εὐκτός, ἡ, ὄν*, adj. [qui prece vocatur, votivus, optatus, optabilis,] invoked by prayers, votive, wished for, desirable. *Πατρὸθεν εὐκταῖα φάτις.* Sept. Theb. 841. See Heracl. 459. SYN. *Εὐχῆς ἀξιός, ἐπευκτός, πύλτιμος.*

Εὐκτεῖνός, ου, et *εὐκτήμων, ὄντος, ὁ et ἡ*, adj. [bene instructus possessionibus, dives,] having fair possessions, opulent, rich. *Καὶ τὰς εὐκτεῖνους κατὰ κληρῶν.* Pers. 895. See also Nem. 7. 135. SYN. *Πλούσιός, εὐδαίμων.*

Ἐκτίμενός, η, ὄν, et *εὐκτίτος, ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene ædificatus,] well built. *Ἀφνειὸν τὲ Κόρινθον ἔκτιμένες τὲ Κλεωνάς.* B. 570. See also B. 592.

Εὐκτός, vid. *Εὐκταῖος.*

Εὐκύκλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotundus,] well rounded, round. *Ἴδου περίπτουγ' ἀντίτηγος εὐκύκλου.* Ion 1390. SYN. *Εὐτόρυξ.*

Εὐλάβειά, et Ion. Εὐλάβη, ης, ἡ, subst. [cautio, circumspectio,] caution, circumspection, fear, anxiety. *Ἄλλ' εὐλάβειαν ὀδᾷ γὰρ κατακτάνων.* Herc. F. 165. See also Theogn. 118. SYN. *Ἐννοιά, φύλακή, εὐσεβεία, φόβος.*

Εὐλάβεῖμαι, v. [vereor, caveo,] to be cautious or careful; to be afraid. *Σκῶτειν' αὖ καὶ βλέπουσιν εὐλάβουμέναι.* Eur. Suppl. 335. SYN. *Φυλάσσεσθαι, ἐξάλυσσω, φεύγω, φύβεσθαι.*

Εὐλάβεστέρως, adv. [cautius,] more cautiously. *"Οχθοῖς δ' ἐπιστ' ἀθέντ' ἔς, εὐλάβεστέρως.* Iph. T. 1376. SYN. *Φρόνιμως, ἀσφαλῶς, εὐστόχως.*

Εὐλείμων, ὠτός, et εὐλειμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bona prata habens,] abounding in fine pastures. *Οὐ γάρ τις νήσων ἱππῆλάτος, οὐδ' εὐλείμων.* δ. 607. See also Bacch. 1082.

Εὐλεκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuptiis idoneus,] fit for the marriage-bed. *Εὐλεκτὸς ἐν μέσῳ Κῦπρις.* Trach. 515.

Εὐλή, ἡς, ἡ, subst. [vermis,] a worm, a maggot. *Αἰδῶαι εὐλαῖ ἔδονταῖ, ἔπει κ' ἑ κύνες κῶρεσονται.* X. 509. SYN. *Σκώληξ. ΕΡΙΤΗ. Ποικίλης, εὐκίνητος.*

Εὐληρά, ὠν, τὰ, subst. [habenæ, lora,] reins. *Εὐμήλου· ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρὰ βέβηκε.* Ψ. 481. SYN. See *Ἐνιά.*

Εὐλίμενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bono instructus portu,] having a good harbor, well fitted for landing. *Πέμποντ' ἑ εὐλίμενους.* Helen. 1480. SYN. *Εὐορμός.*

Εὐλόγῳ, f. ἡσ, v. [(1) laudo, (2) bere precor, (3) benedice, (4) gratias ago,] to praise, to implore blessings on, to bless, to thank. *Αὐτοῖς τεθρίπποις,*

- εὐλόγουσιν ἐμφανῶς. Eur. Suppl. 937. SYN. Εὐφημέω, ἐπαινέω, κλείω, ὑμνέω.
- Εὐλόγια, *as, ἡ*, subst. [benedictio, laus,] benediction, blessing, praise. Δι' εὐλόγιας θέλω. Herc. F. 356. SYN. Εὐφημία, αἰνός, ἐπαινός. ΕΡΙΤΗ. Ἀγῆ-ραντός, μελιχία.
- Εὐλόγος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [(1) rationalis, (2) quod facile parari et haberi potest,] very reasonable, probable, specious. Πίνύσκετ' εὐλόγοισι νοθετήμασι. Pers. 832. SYN. Σύνετός, φρονίμος.
- Εὐλόγως, *adv.* [cum ratione; merito; non temere,] rationally, justly, speciously. Ἐμοῦ δ' ἀνακτός εὐλόγως ἐπώνυμόν. Æsch. Suppl. 260. SYN. Σύνε-τῶς, κάλῶς, εἰκότως, πῖθάνῶς.
- Εὐλόφος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene cristatus,] well crested. Ἵγρᾶς ἀρούρας βῶλόν, ἀλλ' ὅς εὐλόφον. Aj. Fl. 1286.
- Εὐλόχος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [parturientibus vel gravidis favens; epith. Dianæ,] giving an easy birth. Τὰν δ' εὐλόχον, οὐρανίαν. Hipp. 165. See Ἀρτέμις.
- Εὐλύρης, *et εὐλύρος, ου, ὁ et ἡ*, adj. [(1) bonam lyram habens, (2) bene lyra canens,] having a good lyre, playing well on the lyre. Εὐλύρας Ἀπόλλων. Alcest. 574. See also Ran. 229. SYN. Εὐφόρμιγξ, λίγυρός, μουσικός.
- Εὐλύτος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [(1) qui facile solvi potest, (2) paratus discedere,] easy to be loosed, soon dissolved. Εὐλύτᾳ δ' εἶναι στέργηθρά φρένων. Hipp. 256. SYN. Ἐκλύτος.
- Εὐμάθης, *εὐός, ὁ et ἡ*, adj. [(1) docilis, ingeniosus, (2) facilis intellectu,] docile, ingenious, easy to be learnt. Καὶ τῶνδ' ἀποισεις σῆμ', ὃ κείνός εὐμάθης. Trach. 614. SYN. Εὐθήρατός, εὐληπτός, διδακτός, πῖθάνος.
- Εὐμάθεια, *as, ἡ*, subst. [docilitas, celeritas discendi,] docility, quickness in learning. Εὐμάθην ἡτέϊτό, διδούς ἐμέ Σιμῶς ὁ Μίκκον. Call. Ep. 51.
- Εὐμαρεῖα, *as, ἡ*, subst. [(1) facilitas, (2) tranquillitas animi, (3) latrina,] ease, tranquillity, convenience. Ἄλλ' ὃ θεὸς εὐμαρεῖαν ἐπέδδου χερσίν. Bacch. 1117. SYN. Εὐχέρεῖα, εὐπέτεῖα, ἡσυχία.
- Εὐμάρης, *εὐός, ὁ et ἡ*, adj. [facilis, commodus,] easy, convenient. Χρόνος γὰρ εὐμάρης θεός. Soph. Electr. 180. SYN. Εὐχέρης, ῥάδιος, εὐκόλος, ἐλάφρος.
- Εὐμάρως, *adv.* [facile,] easily. Εὐμάρως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὐτ' ἔτι δειλόν. Theogn. 463. SYN. See Εὐκόλως.
- Εὐμαρίς, *ιδός, ἡ*, subst. [calceamenti genus,] a kind of slipper. Βαρβάρους εὐμα-ρίσιν. Orest. 1364.
- Εὐμεγέθης, *εὐός, ὁ et ἡ*, adj. [ingens, procerus,] pretty large, tall. Λιθὸν εὐμε-γέθη πρὸς τῇ κέφαλῃ· σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων. Plut. 542. SYN. Παμμεγέ-θης, πέλωρίδος, εὐμήκης, περὶμήκης.
- Εὐμεδής, *εὐός, ὁ et ἡ*, adj. [hilaris, benevolus,] cheerful, kind, benevolent. Εὐ-μεδής τ' ἐπελοιπὸς, καὶ ἡπίος ἀμφότεροισιν. Apoll. 4. 715. SYN. Εὐπρόσωπος, λαμπρὸς ὕματι, ἡδύς, φαιδρὸς, εὐθυμὸς.
- Εὐμελίας, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [hastæ tractandæ peritus, bellator bonus,] skilled in the use of the ashen spear, valiant. Ὅσσον Πάνθου νῆες εὐμελῖαι φρονέουσιν. P. 23. SYN. Ἀνδρείος.
- Εὐμείνεια, *et εὐμείνια, as, ἡ*, subst. [benevolentia, animus bene adfectus,] kind-ness, a kind disposition. Πῶς εὐμείνειαν τοῖσι δ' ἐν δόμοις ἔχεις; Helen. 312. See Pyth. 12. 8. SYN. Εὐνοῖα, πρεμμένηα, φίλια.
- Εὐμείντης, *vid. Εὐμνήης*.
- Εὐμένεω, *v.* [benevolus vel propitius sum,] to be kindly or propitiously dis-posed. Δαίμυνες, οἳ μὴδ' ὦδε θάναόν τι περ εὐμένεοιεν. Apoll. 2. 260. SYN. Εὐνέω.
- Εὐμένως, *et εὐμῆνως, adv.* [benevole, benigne,] benevolently, kindly. Ἄτοι δ' εὐμῆνως ὃ θεός. Thcoer. Ep. 4. See also Agam. 925. SYN. Φιλόφρωνος, ἡπίως, ἐπίεικώς, χρηστώς.
- Εὐμνήης, *εὐός, ὁ et ἡ, et εὐμνῆτης, ου, ὁ, adj.* [benevolus, amicus,] kind, friendly, propitious. Θεὸν παρ' ἀρχοῖτ' ἐν τῷ λοιπῷ εὐμνήῃ. Androm. 55. See also

2. 186. SYN. Εὐνόος, εὐεργέτης, ελευθερίος, πρᾶς, μελίχρως, ἀγαθός, χρηστός.

Εὐμενία, vid. Εὐμενεία.

Εὐμενίδες, ὦν, αἱ, P. N. [Eumenides, furiae,] the Eumenides, the furies. Μελαγχρότες Εὐμενίδες· αἱ τὲ τῶν. Orest. 315. SYN. Ἐρινύες, q. v. EPITH. Πόντια, δεινῶπες, σεμναί, μελάμπειλοι, ἰεγάλωνῆμοι. PHR. Ἐμφόβοι γῆς τὲ καὶ σκότου κόραι. OE. C. 39. Νυκτός, αἰανῇ τέκνα.

Εὐμέτρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [modus servans, moderatus,] well proportioned. Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτός ὑπὸ Ζᾶθεω Ἑλικῶνι. Theocr. 25. 209. SYN. Μετρίως, σύμμετρος.

Εὐμήκης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [bene longus, decore procerus,] pretty long, stately. Ἐπὶ τ' εὐμήκεις ἦκουσ' ἰσχυράς. Iph. A. 595. SYN. Εὐμεγέθης, ἐπιμήκης, ὑπερμήκης.

Εὐμηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ovibus abundans, pecorum ferax,] abounding in or productive of sheep or cattle. See in Εὐβόος. SYN. Πόλυμηλός, πόλυθρέμων.

Εὐμηχάνια, as, ἡ, subst. [industria, solertia,] good contrivance, industry, ability. Εὐμαχάναν γὰρ ἐφανᾶς Ἰσθμίοις. Isthm. 4. 3. SYN. Εὐπόρτια, ἀγχινοῖα, ἐπίνοια, ἐπιμελεία.

Εὐμήχανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad machinandum promptus, ingeniosus, industrius,] good in contrivance, ingenious, clever, industrious. Κακ τῶν ἀμυχάνων πόρους εὐμηχάνους πείριζων. Equit. 759. SYN. Ἀγχινοός, εὐσυνετός, δραστήριος.

Εὐμίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e bono stamine factus,] consisting of fair or fine threads, finely woven. Ὑφνᾶ καὶ τοῦ εἶδός εὐμίτοις πλοκαῖς. Iph. T. 817. SYN. Λεπτοτάτος, εὐπηνός.

Εὐμίτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene mitra cinctus,] well girt. Γυμνός, ἄτερ χλαίνης τὲ καὶ εὐμίτροιῦ χιτῶνός. Mosch. 4. 98. SYN. See Εὐζωνός.

Ἐμμελίος, vid. Ἐμμελίος.

Εὐμνηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus facile recordamur,] well remembered. Εὐμναστὸν ἀνδρὸς δεῖναι τρέφονσάν οδοῦ. Trach. 109.

Εὐμοιρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bona sorte utens, felix,] having a happy lot, rich, noble. Εὐμοιροὶ δ' ἐγένοντο καὶ ἀκλῆες οὐπὸτ' ἐκεῖνοι. Call. 4. 295.

Εὐμολιπῖδαι, ὦν, P. N. [Eumolpi nepotes,] the descendants of Eumolpus. Προσπύλων Εὐμολπιδᾶν. OE. C. 1053. (See Suidas.)

Εὐμορφία, as, ἡ, subst. [pulchritudo,] beauty. Εὐμορφία πρᾶθεισά, κώνειδιζομαι. Troad. 929. SYN. Εὐσχημῶσυνη, εὐπρέπειά, κάλλος, κομψότης.

* Εὐμορφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [speciosus, pulcher,] fair-formed, beautiful. Εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν. Agam. 406. SYN. See Κάλος.

Εὐμουσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [venustus, eruditus,] polished, learned. Φοῖβ' ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς. Thesm. 112. SYN. Ἐκπρέπης, ἐπιχαρίς.

Εὐνάζω, et εὐνάω, f. ἄσω, v. [colloco in cubili,] to place in a bed or on a couch, to cause to rest. Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὐνάσ' Ἐκτόρεια χεῖρ. Rhes. 758. SYN. Κάτεννάζω, κατᾶκοιμάω, κοιμίζω.

Εὐναίος, α, ὅν, adj. [qui procumbere amat, consors lecti,] inclined to bed, a partner of the marriage-bed. Ἄλλ' εἰς μίαν βλεπόντες εὐναίαν Κύπριν. Androm. 179.

Εὐναστήριον, ου, τὸ, subst. [cubile,] a bed, a couch. Καὶ τὸ Δαρείον τὲ καμὸν κοινὸν εὐναστήριον. Pers. 165. SYN. See Εὐνή, cubile.

Εὐνέτης et εὐνήτης, ου, εὐνήτηρ, ἦρὸς, εὐνήτωρ, ὄρὸς, ὁ, et εὐνήτειρά et εὐνήτρια, as, ἡ, subst. [concubitus, maritus,] a bed-fellow, a consort. Λάβων δὲ πρῶχῦτας μητρός εὐνέτης· σέθεν. Eur. Electr. 803. See also Med. 160. Ion

¹ It is somewhat singular that the word Εὐμενίδες does not occur in the works of Æschylus now remaining, though he has left a tragedy bearing that title. Except in four instances, in the Orestes, v. 38, 315, 827, and 1667, I have not been able to find the word at all. The more usual term for the Furies is Ἐρινύες.

911. Pers. 142. 162. and Trach. 923. SYN. Σύγκοιτος, ἀκοίτης, ὁμεινέτης, ἀλῶχος, ἀνήρ, παρᾱκοίτης, ὁμῶλεκτρος, ξυνάδρος, πῶσις, σύζυγος, (f.) εὐνίς, ἀκοίτης, γυνή, δαμάρ, σῶλεκτρος, ξυνεὺνη.

Εὐνή, ἡς, et 2. εὐναία, as, ἡ, subst. [anchora,] an anchor. Ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσιν ἔδησαν. A. 436. See also Apoll. 2. 1284. SYN. Ἀγκυρά.

Εὐνή, ἡς, ἡ, subst. [(1) cubile, (2) tentorium, (3) lustrum ferarum, (4) sepulcrum,] a bed or couch, a tent, a den, a grave. Ἄλλην τιν' εὐνήν ἀντί σοῦ στέργει πῶσις; Androm. 899. SYN. Κοίτη, κοῖτος, κλίνη, λέκτρον, λῆχος, εὐναστήριον, κλισίῶ, θάλαμος, σπῆος, τᾱφός. EPIITH. Ἀστροπῶς, αβρῶχίτων, μάλακῇ, εὐρεῖᾱ, πολυήρατος, βροῦεα, περικαλλής, γαμήλιος, ἐγκληρῶς, χάμαιπέτης, δολιῶς, ἄθικτος, ἐπίσημος, κρυφαία, ἀκονώνητος, ἀπτῶλεμος, νυμφιδίως, κένῃ, νυμφεῖος, σκότια, ἐφέστιος, κρυπτή, νυμφική, γλυκερά, ἡδεῖα, εὐγάμος, εὐπάρθενος, φιλότῃσιος, μῖνυνθαδίως. PHR. Λέκτρων δὴ συγγένεις εὐναί. Herc. F. 795.

Εὐνημά, ἄτος, τὸ, subst. [concubitus,] cohabitation. Ἄπαιδες ἐσμεν, χρὸνι ἔχοντ' εὐνήματᾱ. Ion 304.

Εὐνήτειρά, vid. Εὐνέτης.

Εὐνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene textus,] well spun or wrought. Εἰᾱτῶ εὐνήτους, ἦκα στίλβοντάς ἐλαίφ. Σ. 596. SYN. Εὐφής, λεπτός.

Εὐνητήρ, et εὐνήτωρ, vid. Εὐνέτης.

Εὐνίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Παρὰ δίκης ἔσται, κακίστης εὐνίδος τιμωρία. Iph. A. 397. SYN. See Εὐνέτης. (f.)

Εὐνίς, ἰδὸς, ὁ et ἡ, [orbis, viduus,] deprived, bereft, widowed, destitute. Ὅς μ' υἱὼν πολλῶν τὲ καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκε. X. 44. SYN. Χήρως, ἐνδεής, ἔρημος.

Εὐνῶω, v. [benevolus sum, bene adfectus sum animo,] to be well disposed towards. Μᾶλιν μὲν ἡμῶν, εὐνῶειν δ' ὑμῖν ἄμᾱ. Aj. Fl. 698. SYN. Ἰλαός, εὖνους, εὐμένης εἰμί.

Εὐνοία, as, ἡ, subst. [benevolentia,] good-will. Εὐνοὶ ἀπέστη τῶν ἔμῶν Φρυγῶν πόλει. Troad. 6. SYN. Εὐμενεῖα, ἀγάπη, σπονδῇ, ἱλασμός, προθυμία, φιλία.

Εὐνομία, as, ἡ, subst. [(1) bonæ leges, (2) auctoritas et vis legum,] a wise system of laws, the influence of good laws. Αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσιν πόλιν κατὰ καλλίγυναυκᾱ. Hom. 29. 11. EPIITH. Ἐράτεινῇ, ἀπτῶλεμος, ἐρίθηλῃς, κουρότροφός.

Εὐνόμος, et Dor. εὐνόμας, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) bonis legibus instructus, (2) passus,] furnished with good laws, well regulated; adequate to feed. Τάνδ' ἐς εὐνόμον πόλιν. Εἰ δὲ τέτραπται. Isthm. 5. 28. See Aj. Fl. 604.

Εὐνόος, contr. ους, gen. ὄνου, ου, adj. [benevolus,] well disposed towards, friendly, benevolent. Εἰς ὅμᾱτ' εὐνον φωτὸς ἐσβλέψαι γλυκῦ. Ion 732. SYN. Εὐμένης, εὐγνώμων, πρόφρων, φίλοφρων, ἰλαός, φίλος, γνήσιος.

Εὐνούχος, ου, ὁ, subst. [eunuchus,] one who has the care of the bed-chamber, a chamberlain, an eunuch. Καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιιν τὸν ἑτῆρον τουτόνι. Acharn. 117.

Εὐξείνως, et εὐξενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) hospitalis, (2) item epith. Ponti,] (1) hospitable, also (2) the Euxine or Black sea. Λιμένα τὸν εὐξεινῶτατον ναύταις. Hipp. 156. See also Choeph. 700. PHR. (2) Εὐξείνιον πελάγος, Εὐξειδον οἰδμᾱ λίμνας. Herc. F. 410. Πόντος Εὐξείνιος.

Εὐξείνως, adv. [hospitaliter, amice,] hospitably. Ἐκλύον, οἳτίνες εἶεν εὐξείνως ἄρᾱσαντο. Apoll. 1. 963. SYN. Ξενίως, φίλοξενως, φίλιως.

Εὐξέστος, et εὐξῶς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [bene rasmus, politus,] well polished, finely made. Μακραί, εὐξέστοι, ἐξενυμέναί εἰρύσσονται. Σ. 276. SYN. Ξεστός, ξυστός, γλαφυρός.

Εὐξυνέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene intelligibilis,] easy to be understood. Εὐξυνέτον ξυνετοῖσιν βῶαν. Iph. T. 1093.

Εὐογκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [molis amplæ et compactæ; portatu facilis,] of proper size, easily carried. Εὐογκός, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ σὺλήν. Eur. fr. Syl. 3. 3.

Εὐδία, *as, ἡ*, subst. [(1) expeditum iter, (2) prosperitas,] a good journey, prosperity. Πρῶτᾱ μὲν εὐδίαν ἀγᾶθην ἀπιοντὶ ποίητῃ. *Ran.* 1575. **SYN.** (2) **Εὐτυχία**.

Εὐδομός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [suaviter olens,] sweetly breathing. Ξανθᾶ σὺν εὐδομοῖς ἀρᾶλιπῇ στέφανοις. *Call. fr.* 106. **SYN.** **Εὐώδης**, **θύοεις**, **κῆώεις**, **ἡδύπνους**, **εὐπνούς**, **εὐσμός**.

Εὐδόδω, *v.* [prosperare progredior,] to have a prosperous journey. Σφῶν δ' εὐδοίῃ **Ζεὺς**. *Ce. C.* 1435. **SYN.** **Εὐδαιμόνιζω**.

Εὐοῖ, interject. [Evoë, vox bacchantium,] the bacchanalian cry. See **Εὐαί**.

Εὐολβός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [felix, dives,] happy, wealthy. Τὴν' ἐκ τῶν εὐόλβων. *Iph. T.* 189. **SYN.** See **Εὐδαιμων**.

Εὐόπλος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [(1) bene armatus, (2) felix in armis,] well armed, successful in arms. See **Ἀσπιδόφερμων**. **SYN.** **ἔνδοπλος**.

Εὐοργησία, *as, ἡ*, subst. [(1) promptitudo ad iracundiam; (2) lenitas morum,] irascibility; moderation in anger, gentleness. Ὅς τὴν ἔμην πέποιθεν εὐοργησίᾳ. *Hipp.* 1042.

Εὐορκέω, *v.* [religiose juro,] to observe an oath faithfully. Τὴν ἔμην ψυχὴν κατώμωσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ. *Orest.* 1532.

Εὐορκία, *as, ἡ*, et **εὐόρκωμᾶ**, *ἄτος, τὸ*, subst. [sanctum jusjurandum,] an oath sacredly observed, faithfulness. Ἐχαι-ρόν εὐορκίαις. *Olymp.* 2. 118. See also **Choëph.** 888.

Εὐορκός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [jurejurando stans,] one who scrupulously abides by his oath, faithful. Οὐδέ τις εὐόρκον χάρις ἐσσεταί, οὔτ' ἐδικαίου. *Hes. Op.* 190. **SYN.** **Ἀληθής**, **εὐσεβής**, **εὐγνώμων**, **ἐπίεικής**.

Εὐόρκως, *adv.* [fideliter,] in a faithful manner. Καὶ ξυνθᾶνεῖσθαι καὶ τᾷδ' εὐόρκως ἔχει. **Choëph.** 966.

Εὐορμός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene fidus carinis,] having a good harbor, safe for ships. Ἑλλάδος εὐόρμους. *Troad.* 126. **SYN.** **Εὐλιμένος**, **ἐπιτήδειος**.

* **Εὐοσμός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [fragrans,] fragrant. Ξανθοῖσι βοστρυχοῖσιν εὐοσμος κῶμην. *Bacch.* 231. **SYN.** See **Εὐοδμός**.

Εὐπάγης, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [bene compactus,] well fastened. See **Αὐτόφλοιον**. **SYN.** **Εὐπηγτός**.

* **Εὐπαιδευτός**, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene eruditus,] well instructed. Σεμναὶ γὰρ εὐπαιδευτᾶ δ' ἀποτρέπει λῆγειν. *Orest.* 404.

Εὐπαιδία, *as, ἡ*, subst. [felicitas in gignendis liberis; item soboles,] happiness in children, offspring. Ποιναισὶ δ' ἐχθρᾶ, τέρπεται τ' εὐπαιδίᾳ. *Eur. Suppl.* 500. **SYN.** **Εὐτέκνια**, **τέκος**.

Εὐπαις, *αιδός, adj.* [bonus habens liberos,] happy in children. Εὐπαις πῶτ' οὐσᾶ, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' ἅμᾱ. *Hec.* 798.

Εὐπᾶλμός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [artibus probe instructus,] well put together or composed. Εὐπᾶλμον μέριμνᾶν. *Agam.* 1509. **SYN.** **Ἐπιδέξιός**, **σθενᾶρός**.

Εὐπᾶλῆς, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [luctam facilem habens; facile eluctabilis,] easy to combat in; of easy conquest. Εὐπᾶλέας τέλεεσθαι Ἀγηνόριδης φᾶτ' **Φινεύς**. *Apoll.* 2. 617.

Εὐπᾶλέως, *adv.* [facile,] easily. Εὐπᾶλέως κούρης ὑπὸ δῆνέσσι κέκράνται. *Apoll.* 4. 193.

Εὐπᾶράγωγός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [cui verba dare facile est,] easily imposed upon. Ἄλλ' εὐπᾶράγωγός εἰ. *Equit.* 1112. **SYN.** **Εὐπειθής**.

Εὐπάρῆς, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [pulchras habens genas,] having fair cheeks, blooming. Εὐπάρουν κρᾶτᾶ σὺλάσαις Μεδόισας. *Pyth.* 12. 28.

Εὐπάρθενός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [felix virgo,] happy as a virgin, pure. Πῶτν', εὐπάρθενὲ **Δίρκα**. *Bacch.* 520. (Ion. a min. Dim.)

Εὐπάτερειός, **εὐπάτριδης**, *ου, ὁ, et εὐπάτρης, ἔδος, ὁ et ἡ*, adj. [bono patre natus,] a man nobly born, noble on the father's side, nobly born. Τὴν ὀδὸν, ἣν

¹ On this passage see the judicious Scidler and the learned Markland. The whole context shows, that the metre is anapaestic, and that *Τὴν* is erroneous. It is however more easy to detect than to amend error.

Ἐλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν. Z. 292. See also Theocr. 18. 53. and Soph. Electr. 1087. SYN. Ὀβριμόπατρη.

*Εὐπατωρ, ὄρος, adj. [claro patre genitus,] nobly born. Ἡ Λιλαιὸς εὐπατωρ. Pers. 961. SYN. See Εὐγενής.

Εὐπειστός, ου, εὐπειθής, et εὐπίθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [cui facile persuaderi potest,] easily persuaded or believed, tractable. Εὐπειστὰ λέγει. Aj. Fl. 152. See also Androm. 811. and P. V. 341.

Εὐπέμπελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix, lætus,] happily sent, happy, fortunate, joyful. Αὐται δ' ἔχουσαι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελόν. Eumen. 479. SYN. Εὐ-χέρης.

Εὐπένθερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nobilem socerum habens,] happy in a father-in-law. Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερὲ γαμβρῆ. Theocr. 18. 49.

Εὐπέπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum habens pepulum,] finely dressed. Τῶν τινᾶ καρρέζουσᾶ Ἀχαιῶδων εὐπέπλων. E. 424.

Εὐπέταλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene foliatus,] having large leaves, well clustered. Εὐπέταλὸς ἐλικὶ θάλλει. Thesm. 1000. SYN. Καλλύφυλλός, εὐφυλλός, εὐβότρυς.

Εὐπέτεϊα, as, ἡ, subst. [facilitas, copia,] ease, facility. Δὴ εὐπέτεϊας τευχέων ἔσω μόλειν. Phæn. 272. SYN. See Εὐμάρεϊα.

Εὐπέτις, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilis,] easy. Πάντᾳ δ' εὐπέτῃ θεοῖς. Phæn. 701. SYN. See Εὐκόλλος.

Εὐπέτως, adv. [facile; sine molestia; expedite,] easily. Δύοιν δράκέντοιν εὐπέτως τέρων κᾶρα. Choëph. 1034. SYN. Ευκόλως, ἀπότως, ῥαδίως, ρεῖα.

Εὐπηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene compactus,] well compacted, well built. Κτεινόμενων ἡμεῖς δὲ μυχῷ θάλαμνων εὐπήκτων. ψ. 41. SYN. See Εὐδμητός.

Εὐπηγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre textus,] beautifully woven. Πέπλων τὲ προῦ-κάλυπτεν εὐπήγους ὕφας. Iph. T. 313. SYN. Εὐμίτος, εὐνητός, εὐηκτός.

Εὐπηγυς, ἔως, ἡ, adj. [pulchra brachia habens; pulchra,] having beautiful arms, beautiful. Λαβὲτ' εὐπήγχεις χεῖρας, προπόλοι. Hipp. 200. SYN. Καλλί-πηγυς.

Εὐπίθής, vid. Εὐπιστός.

Εὐπίστως, adv. [fideliter,] very faithfully. Εὐπίστως δὲ τοῦμόν. Thesm. 105. SYN. See Πιστός.

Εὐπλειός, α, ὢν, adj. [bene plenus,] very full. Θῆκεν εὐπλείην μετὰ δὲ μνηστῆρ-σιν ἔειπεν. ρ. 467. SYN. Εμπλέος, ἔκπλέος, παμπληθής, πλήρης.

Εὐπλεκής, ἔος, et εὐπλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene junctus; nexilis,] well twisted or turned. Δίφρους τ' ἀνστρέφειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοί. Ψ. 436. See also Bacch. 858. SYN. Εὐνητός, εὐστρεπτός.

Εὐπλοῖα, as, ἡ, subst. [felix navigatio,] a prosperous voyage. Προφύβοῦμαι τὶ πότ' εὐπλοῖαν ἐπραξάν. Æsch. Suppl. 1053. SYN. Πλοῦς οὐρίος, πρεμμένης νόστος, εὐδία. ΕΡΙΘΗ. Ἀκύμαντος.

Εὐπλοκάμεις, ἴδος, ἡ, et εὐπλοκάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros cincinnos habens,] fair-tressed. Ἀμφὶ δὲ μ' ἡγερῆσιντο εὐπλοκάμειδες Ἀχαιαί. τ. 542. See also Iph. A. 791. SYN. Καλλίπλοκάμος, ἰπλοκάμος, ἡκόμος, κατὰρξοστρυχός, εὐχαίτης, εὐθριζέ, κᾶρηκόμων.

Εὐπλόος, ου, adj. [navigatu facilis,] easy to sail in, safe. Ὠρίᾳ πάντᾳ γένοιτο, καὶ εὐπλόον ὄρμον ἱκοιτο. Theocr. 7. 62.

Εὐπλυνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) bene lotus; (2) mundus,] well washed, clean. Φάρος μὲν οἱ πρωτῶν εὐπλυνές, ἡδὲ χιτῶνά. π. 173.

Εὐπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene spirans,] sweetly breathing, sweet-smelling. Ἢ ὅποτ' ἐκ λειμωνός εὐπνὸν Ἀλφειῶν κέρσοι. Mosch. 2. 32. SYN. See Εὐδωρός.

Εὐποίητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene factus,] well made or wrought. (melius fors. εὖ ποιητός, ut εὖ ποιέω non εὐποιέω.) Πάσσατέ τ' ἐν δὲ θρόνοις εὐποίητοισι τὰ-πητάς. υ. 150. SYN. Εὐνυκτός, εὐπάγης, εὐηκτός, εὐχεστός, εὐξός.

Εὐπόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonum vellus habens,] fleecy. Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νόμειμάσιν. Agam. 1389. SYN. Εὐβόκος.

Εὐπόλεμια, as, ἡ, P. N. [Eupolemia.] See in Φθαῖς.

Εὐπὸλέμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [bellicosus,] warlike. Νίκης εὐπὸλέμοιό πατερ, σὺν ἀρωγῇ Θεμιστοδ. Hom. 7. 4. SYN. Μένεπὸλέμους, εὐπάλαμους.

Εὐπόλις, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Eupolis,] a comic poet, who lived in the time of Aristophanes. Εὐπόλις μὲν τὸν Μῦρικᾶν πρῶτιστον παρείλευσεν. Nub. 553.

Εὐπότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonus dux,] fair-conducting. Ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπότῳ τύχη. Eumen. 93. EXP. Ἀγάθος ὁδηγός.

Εὐπὸρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis meatu; parabilis, abundans,] easy to pass, expeditious, ready, abundant. Χρήματ᾽ αὖ πορίζειν εὐπὸρώτατον γυνή. Eccles. 236. SYN. Οἶος, εὐχερής, ἐπιδέξιός, ἀφθόνος, εὐπλεντός, περισσός.

Εὐπότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix, fortunatus,] happy, fortunate. Φίλου τρίτοσπονδὸν εὐπότημόν τ'. Agam. 237. SYN. Εὐδαίμων.

Εὐπότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [potatu facilis et suavis,] fit for drink, fresh, clear. Βόός τ' ἄφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐπότην γάλα. Pers. 617. SYN. Ἡδύπότης.

Εὐπους, πόδος, adj. [(1) bonis pedibus præditus; (2) velox,] having good feet, swift-footed. Χωρὶ διατμήγουσιν καὶ εὐπόδ᾽ Δηϊώνην. Call. fr. 48. SYN. Κράταιπους.

Εὐπραγία, εὐπραξία, as, et εὐπραξίς, ἔως, ἡ, subst. [res secundæ; bona actio,] success, prosperity; a generous action. Σὺν θεοῖς εὐπραγίας. Olymp. 8. 18. See also Helen. 735. and Agam. 246. SYN. Εὐδαιμόνια, εὐτυχία, εὐεργετημᾶ.

Εὐπρέπης, ἔος, et εὐπρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) decorus; (2) bene ornatus,] graceful, proper, becoming; well adorned, elegant. Ἡ Τυνδάρις γὰρ εἶδός εὐπρέπεστάτη. Hec. 269. See also Æsch. Suppl. 730. SYN. See Ἐκπρέπης.

Εὐπρέπῳς, adv. [decore,] becomingly, decently. Ἐσθιτὰ κόσμον τ' εὐπρέπῳς ἡσκήσῃτο. Alcest. 156.

Εὐπρηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis accensu ustoque, bene flans,] easy to burn, full-blowing. Παντοίην εὐπρηστὸν αὐτμὴν ἐξανίεισαι. Σ. 471.

Εὐπρὸσηγόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [blande compellans; comis,] easy of address, affable. Ἐν εὐπρὸσηγυροῖσιν ἔστι τις χάρις. Hipp. 94. SYN. Φιλόφρων, φιλανθρωπός, εὐμνής.

Εὐπρῶσοιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [allatu facilis, commodus,] easy to be reached, attainable, convenient. Κούκ ἔστιν αὐτῆς εὐπρῶσοιστός ἐκβάσις. Med. 279. SYN. Εὐπρόρος, εὐφρόρος, εὐαντής.

Εὐπρῶσωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulcher aspectu, qui formosa est facie, pulcher,] fair-faced, comely, beautiful. Οὐκ εὐπρῶσώποις φοιμήοις ἄρχει λῶγον. Phæn. 1356. SYN. Εὐπρὸσηγόρος, εὐμειδής, εὐστόμος, εὐμορφός, εὐειδής, εὐπρέπης, ὠρατός.

Εὐπρυμνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [decorus,] well-regulated or decorated. Τοιῶνδε τυγχάνοντάς, εὐπρυμνῇ φρένός. Æsch. Suppl. 996.

Εὐπρυμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchram puppim habens,] having an ornamented stern. Ἐνθαδὲ παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις. Iph. A. 723.

Εὐπρωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonam seu pulchram proram habens,] with a fair prow. Πόντιός, εὐπρώροισι πλάταις. Iph. A. 765.

Εὐπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene alatus,] well pinioned. Ἄπειρ εὐπτερόν ὄρνιν. Cæ. R. 176.

Εὐπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras turres habens,] well fortified. Δῶμοι μὲν οἷδ', εὐπυργὰ τ' ἐρύματα χθονός. Dan. 1. SYN. Καλλιπυργός, εὐτειχής.

Εὐπωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [producens bonos equos,] famed for horses. See Εὐθάλασσός. SYN. Εὐίππος.

Εὐράξ, adv. [ex obliquo,] by the side, obliquely. Οὐκ ἀπὸσὺβίσεις; οὐ τὰ χεῶς εὐράξ, πῦράξ; Aves 1258.

Εὐρείτης, ου, et Dor. εὐρείτας, α, ὁ, adj. [pulchre s. bene fluens,] fair-flowing. Πῶλιν, Σιμυέντι δ' ἐπ' εὐρείτῃ πλάταν. Troad. 815.

Εὐρημᾶ, αῖτος, τὸ, subst. [(1) inventum; (2) lucrum, inpr. insperatum,] an invention, chance gain. Σῶσαι τὸδ' εὐρημ' ἐς τὸν ὄντ᾽ αὖν χροῦνόν. Ion 1348. SYN. Ἐξεύρημᾶ, μηχανή, ἐπιτήδευμᾶ, βούλευμᾶ.

Εὐρην, ηῡς, et εὐρηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alens pulchras agnas,] famed for beau-

- tiful lambs, Οὐδε Φεραίς "Αδμητὸς εὐρήνεσσιν ἀνάσσειν. Apoll. 1. 49. See also Apoll. 3. 1085. SYN. Πόλῳμῆλός, εὐμῆλός.
- Εὐρησιέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verborum inventor,] an inventor of words. Εὐρησιέπης, περὶ τριμῶ δίκων. Nub. 446. SYN. Καινολόγος, εὐγλωσσός.
- Εὕρις, vel εὕριν, ἰνός, ὁ et ἡ, adj. [cui bonus est nasus,] quick-scented. Κυνὸς Λακαίνης ὡς τίς εὕρινος βᾶσις. Aj. Fl. 8.
- Εὐριπίδης, ου, ὁ, P. N. [Euripides,] the famous tragic writer. Οὐκουν δικάως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς. Nub. 1377. EPITH. Κατὰ χρυσός, σφώτατος, γνωμότης, πάνουργός, πτωχοποιός, χωλοποιός, ῥακτὸς ὑράπτῳ, στωμυλίσυλ-Λεκτάδης.
- Εὐριπιδῖον, ου, τὸ, dimin. a præced. Εὐριπιδῖον, ὦ γλυκῦτάτον καὶ φίλῳτάτον.¹ Acharn. 475.
- Εὐριπὸς, ου, ὁ, P. N. [Euripus,] the strait which separates Eubœa from Bœotia. Τόνδε κατ' Εὐριπὸν ἔχουσιν. Iph. A. 11. EPITH. Στεινός, κανάχηδᾶ ῥέων.
- Εὐρίσκω, 2 aor. εὕρυν, f. εὐρήσω, v. [invenio,] to find. "Ὀν ἂν περὶ σὸν καὶ φρόνουσιν' εὕρη μὲγα. Hipp. 447. SYN. Ἀνερίσκω, ἐξευρίσκω, κατὰ λαμβάνω.
- Εὐρύος, vid. Ἐὐρύεης.
- Εὐρός, ου, ὁ et (2) ἔος, τὸ, subst. [(1) Eurus; (2) latitudo,] the East wind, Eur-; (2) latitude, breadth. Πόντον Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρός τε Νῶτος τε. B. 146. See also Cycl. 389. SYN. Ἀπὸ λιώτης, (2) πλατὺς, μέγῃς, ὑπερῷα. EPITH. (1) Λιγύς, κάκός, κραιπνός, δύσῳα.
- Εὐράφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene consutus,] well sewed. Ἐν δὲ μοὶ ἄλφειτᾶ χεῦσὸν εὐράφῃσσι δόροισιν. β. 354.
- Ἐὐρύεης, ἔος, poet. εἰός, εὐρείτης, εὐρύτος, et εὐρύος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing. Εἰωθὺς λούεσθαι εὐρύεος ποταμοῖο. Z. 508. See also Z. 34. Φ. 130. and Iph. A. 421. SYN. Εὐρύεθρος.
- Εὐρύαγυιᾶ, ας, ἡ, adj. [latas vias habens,] having wide sheets. Ἀργὸς τε Σπάρτη τε καὶ εὐρύαγυιᾶ Μυκῆνη. Δ. 52.
- Εὐρύαλη, ης, ἡ, P. N. [Euryale,] one of the Hesperides. Σθεινὴ τ', Εὐρύαλη τε, Μεδουσᾶ τε λυγρὰ πάθοῦσᾶ. Hes. Theog. 276.
- Εὐρύαλος, ου, ὁ, P. N. [Euryalus,] the son of Mecisteus. Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιτον ἐξενάριξε. Z. 20. EPITH. Μενέχάρμης, βροττολόγῳ ἴσος Ἄρηι, ἴσθῃος φῶς.
- Εὐρύανασσᾶ, ης, ἡ, adj. [late regnans,] widely-ruling. Τέσσαρες ὡς ἡμῖν μέγαλα θεὸς εὐρύανασσᾶ. Call. 6. 121. SYN. See Εὐρύκρειων.
- Εὐρύβατης, ου, ὁ, P. N. [Eurybates,] the herald of Ulysses. Ἄλλ' ὅγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρύβατην πρόσεπε. A. 320. PHR. Κήρυξ Ἰθάκῃσιός, γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μέλανοι χρῶς, οὐλόκαρηνός. τ. 246.
- Εὐρύβιη, ης, ἡ, P. N. [Eurybia,] the daughter of Pontus and Terra. Εὐρύβιην, ἁδάμαντός ἐν φρεσὶ θυμὸν ἔχουσᾶν. Hes. Theog. 239.
- Εὐρύβις, ου, ὁ, adj. [late potens, vires suas late exercens,] having widely-extended power. Πῶσει-δᾶν' εὐρύβιαν ὃν προγόνον. Olymp. 6. 99. SYN. Εὐρύκρειων, εὐρυσθενής.
- Εὐρύδαμας, αντός, ὁ, P. N. [Eurydamas,] (1) the name of a prophet in Homer, (2) one of the Argonauts. Υἱὸς Εὐρύδαμαντός, δνειρόπολιό γέροντός. E. 149.
- Εὐρύδικη, ης, ἡ, P. N. [Eurydice,] (1) the wife of Nestor, (2) the wife of Creon. Νέστορος, Εὐρύδικη, πρέσβα Κλυμένιοι θυγατρῶν. γ. 453. PHR. Νέστορος αἰδοίη παρᾷκοις.
- Εὐρύθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [concinus,] neat, well proportioned. Ἐμβύς γέροντων εὐρύθμοις προβήμασιν. Plut. 759. SYN. Εὐθέτος, ἐμῆλῃς, ἀρμυδῖος, ὁμαλός.
- Εὐρύθμως, adv. [concinne,] neatly. Θεὸς δὲ τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως, κατ' ἐκπῆ. Cycl. 560.
- Εὐρύκερως, ω et ωτός, ὁ et ἡ, adj. [lata cornua habens,] large-horned. Ὡς φᾶτο·

¹ See a very learned note in Dr. Maltby's Thes. Φύλοστρον.

τὴν δ' ὦδε πρὸς ἐφώνεον εὐρύκερως βούς. Mosch. 2. 149. SYN. Κεράως, κερέαλ-
κής.

Εὐρύκλειά, as, ἡ, P. N. [Euryclea.] Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν
ἔειπεν. v. 128. EPI TH. Ὡπὸς θυγάτηρ, περὶ φρων, φίλη, τρῶφός.

Εὐρύκολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spatiosum sinum habens,] having a wide bosom.
Ὁμφαλὸν εὐρύκολπον. Nem. 7. 49.

Εὐρύκρειων, οντος, ὁ, adj. [late regnans,] widely ruling. Ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυ-
κρείων Ἀγαμέμνων. A. 102. SYN. Εὐρυσθενής, εὐρύβιτης.

Εὐρύλείμων, ωνός, ὁ et ἡ, adj. [lata prata habens,] having extensive meadows.
Νῦν δ' εὐρύλείμων. Pyth. 9. 95.

Εὐρύλοχος, ου, ὁ, P. N. [Eurylochus,] one of Ulysses' companions. Ἐκ δ'
ἐξ ὅρε κληῖρος μέγαλή τῶρος Εὐρύλοχοιο. κ. 207.

Εὐρύμαχος, ου, ὁ, P. N. [Eurymachus,] one of the suitors of Penelope. Τὴν δ'
αὖτ' Εὐρύμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα. φ. 320.

Εὐρύμεδουσα, ης, ἡ, P. N. [Eurymedusa.] Γρηὺς Ἀπειραΐη θαλάμη πόλῳ Εὐρύμε-
δουσα. η. 8.

Εὐρύμεδων, οντος, ὁ, P. N. [Eurymedon; item adj. late imperans et curans,] (2)
widely ruling. Εὐρύμεδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραιδαῶ. Δ. 228. See also
Pyth. 3. 6. EPI TH. Ἀγάπηνωρ.

Εὐρύμετωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [latam frontem habens,] having a broad forehead.
Ἀνδρὶ γ' ὑποστάχῳ τῷ βῶν γενὸς εὐρύμετῶπων. v. 212.

Εὐρύμιδης, ου, ὁ, Patronym. [filius Eurymi,] the son of Eurymus. Τήλεμος
Εὐρύμιδης, ὃς μανθόνῃ ἐκέκαστο. ι. 509.

Εὐρύνομη, ης, ἡ, P. N. [Eurynome,] a daughter of Oceanus, and mother of the
Graces, (see Hes. Theog. 358. and 906.) also an attendant of Penelope;
(see σ. 168.)

Εὐρύνομος, ου, ὁ, subst. [Eurynomus,] one of the suitors of Penelope. Εὐρύ-
νομός τε καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε. χ. 242.

Εὐρύνω, f. ὕνω, v. [dilato,] to widen, to dilate. Αὐλάκας εὐρύνοντι βόες τρί-
βοντες ἄροτρον. Theocr. 13. 31. SYN. Πλάτυνω, μηκύνω, αὐξάνω.

Εὐρύνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [latus habens humeros,] broad-shouldered, athletic.
Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφάλεστέροι. Aj. Fl. 1250.

Εὐρύοδοις, α, ὅν, adj. [latus vias habens,] having wide streets or ways, broad.
Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρύοδείης. λ. 52. SYN. Πλάτῃς, μέγας.

Εὐρύοπης, ου, et εὐρύοψ, ὅπως, adj. [late sonans, vel prospiciens,] widely sound-
ing or seeing. Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνῳ εὐρύοπα Ζεύς. Θ. 442. See also
Θ. 206. SYN. Ἐρίγδουπος, βάρυνδουπος.

Εὐρύπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amplus habens meatus,] wide-across. Καὶ τότε δὴ
παρὰ θινὰ θαλάσσης εὐρύποροιο. δ. 432. SYN. Εὐρύοδειος.

Εὐρύπωκτία, as, ἡ, subst. [amplitudo podicis,] broadness of bottom. Καὶ
σχῆμά κεῖρὺπωκτίαν. Vesp. 1070.

Εὐρύπωκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui amplo podice est,] having a broad bottom.
Ἐξεῖ τινὰ γνώμην ἔχειν, τὸ μὴ εὐρύπωκτος εἶναι. Nub. 1084.

Εὐρύπυλη, ης, ἡ, P. N. [Eurypyle,] a woman beloved by Anacreon. Ξανθῇ δ'
Εὐρύπυλῃ μέλει. Anacr. 62. 1.

Εὐρύπυλῃς, ἑως, et εὐρύπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [amplas portas habens,] wide-
gated. Ἀλλ' αὐτῷς ἀλάλμαϊ ἄν' εὐρύπυλές Ἄϊδος δῶ. Ψ. 74.

Εὐρύπυλός, ου, ὁ, P. N. [Eurypylus.] See in Εὐαίμων. EPI TH. Εὐαίμωνίδης,
Εὐαίμωνος υἱός, πεπνυμένος, ἦρως Διοτρεφῆς, ἀγάπηνωρ, ἀγλαός, μάχης ἀκρόητος,
θεοειδής, μέγαθυμὸς, ἐρικυδής.

Εὐρύρεθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [late fluens,] widely flowing. Υἱεὶ Πηλεΐγονος τὸν
δ' Ἀεῖος εὐρύρεθρός. Φ. 141. SYN. See Ἐύρορης.

Εὐρύς, εἰά, ὅ, adj. [latus,] wide, extensive. Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρεῖ νῶτᾳ
θαλάσσης. B. 159. SYN. Πλάτῃς, μέγας.

Εὐρύσακης, ου, ὁ, P. N. [Eurysaces,] the son of Ajax and Tecmessa. Εὐρύ-
σακὲς, ἴσχε, διὰ πύλῳρᾶφον στρέφων. Aj. Fl. 576.

Εὐρύσθενής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [potens,] having extensive power. Ὡ πόποι, Ἐννύσι-

γαί' εὐρυσθενῆς, οἷον εἰπᾶς; v. 140. SYN. Μεγάλοσθενῆς, εὐρύκρειων, εὐρύβιης. Εὐρυσθεύς, ὧς, ὁ, P. N. [Eurystheus,] the king of Mycenæ. Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μετὰ. Alcest. 66. EPITH. Ἐσθλός, ἀναξ, Τυρύντιός. PHR. Σθενέλοιό παῖς Περσηϊάδαο. T. 123.

Εὐρύστερὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [latum pectus habens,] broad-chested. "Ἀρτεμὶν ἀείδουσα καὶ εὐρύστερὸν Ἀθάναν. Theocr. 18. 36.

Εὐρύτειος, α, ὄν, possess. ab Εὐρύτῳ, q. v. Τὴν Εὐρυτείαν οἶσθ' ἀδητὰ παρ-θενόν. Trach. 1221.

Εὐρυτέρως, adv. [latius, laxius,] more widely, more loosely. "Ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχη. Lysistr. 418.

Εὐρυτίδης, vid. Ἰφίτις.

Εὐρυτίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [late honoratus,] widely honored. "Ἵπᾶτον εὐρυτίμου. Olymp. 1. 67. SYN. See Ἐντιμος.

Εὐρυτίων, ὠνός, ὁ, P. N. [Eurytion,] Οἶνός καὶ Κένταυρον ἀγάκλυτον Εὐρυτίωνά. φ. 295.

Εὐρύτῳ, ου, ὁ, P. N. [Eurytus,] a prince of Œchalia in Arcadia. Εὐρύτος δ' ἀνασσέ τῶνδ'. Iph. A. 282.

Εὐρύτῳ, adj.; vid. Ἐυρέης.

Εὐρυφᾶεσσα, ας, ἡ, P. N. [Euryphaëssa,] the mother of Sol, Aurora, and Luna. Γῆμ' γὰρ Εὐρυφᾶεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπέρειων. Hom. 30. 4.

Εὐρυφᾶέτρης, ου, ὁ, adj. [latam s. amplam habens pharetram,] having a broad quiver. Κίχ' ἐν λεοντὶ πῶτ' εὐρυφᾶέτρας. Pyth. 9. 45.

Εὐρυφύης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [late crescens,] growing wide. Πυροὶ τε, Ζεαί τε, ἴδ' εὐρυφύες κρῖ λευκόν. δ. 604.

Εὐρυχαίτης, ου, ὁ, adj. [comam alte gestans,] wearing the hair high. Δαμάτερὸς ἀνίε' εὐρυχαίταν. Isihm. 7. 4.

Εὐρυχώρῳ, ου, ὁ et ἡ, adj. [ubi ampli chori duci possunt; amplius, spatiosus,] ample, spacious. Ἐλλάδός εἰς εὐρυχώρους ἀγυιάς. Bacch. 87. SYN. Καλ-λεῖχώρῳ.

Εὐρώδης, ἔος, et εὐρώεις, εσᾶ, ἐν, adj. [(1) putris, situ obsitus, (2) latus,] filthy, squalid, putrid; gloomy; broad. Ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. Aj. Fl. 1190. See also Hes. Theog. 731. SYN. Σᾶπρὸς, σᾶθρὸς, σκῶτεινός.

Εὐρώπη, et Εὐρωπείη, ης, ἡ, P. N. [Europa,] (1) Europa, (2) Europe. Τέκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου. Eur. fr. Cretens. 2. 2. See also Mosch. 2. 41.

EPITH. (1) Περικαλλῆς, ἁμύμων, κέρσεσᾶ, Τύρια.

Εὐρώπιος, α, ὄν, adj. [Europæus,] of Europe. Εὐρωπίας τέ τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν. Ion 1587.

Εὐρωπῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [tenebricosus,] gloomy. Πῦρ ἱερὸν, ἐνδόν, χάσμι' εὐρωπὸν πέτρας. Iph. T. 627.

Εὐρώς, ὠτός, ὁ, subst. [situs, mucor, caries,] filth, mouldiness, rot. X' ἂ σύριγξ εὐρωτὶ πάλυνεταί, ἂν πῶκ' ἐπαῖς. Theocr. 4. 28. SYN. Ἀζή.

Εὐρώτας, ου, ὁ, P. N. [Eurotas,] a river in Laconia. Εὐρόν Εὐρώταν. Hec. 647. EPITH. Δωνάκοτρόφος, δινηίης, καλλιρόος, Μεσσηνίως.

Εὐρωτῖω, v. [situ obsitus sum,] to be covered with filth. Εὐρωτῖων, ἀκόρητος εἰκὴ κεϊμένως. Nub. 45. SYN. Ἰδρῶμαι, σήπῃμαι.

Ἔος, ἔεός, et ἔηός, (unde εἶ, quod factum εἶ, bene,) et Ion. ἡὺς, ἡέός, adj. [bonus, fortis,] good, brave. Τῶν δὲ τετάρτων ἡρχέν εὖς παῖς Ἀγχίσαο. M. 198. SYN. Ἀγαθός, κάλός, ισχυρός, γενναῖός, μέγας.

Εὐσεβεία, et εὐσεβία, ας, ἡ, subst. [pietas,] piety, affection. Δίκαιὺς εὐσεβείᾳ καὶ πρόμηθια. Iph. T. 1203. See also Hipp. 1094.

Εὐσεβῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pius,] pious. Τis εὐσεβῆς ἔμὸν κᾶρα προσύψεται. Eur. Electr. 1193. SYN. Ὀσίος, δίκαιος.

Εὐσεβέω, v. [Deum colo, pius sum,] to be pious. Ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου. Eur. fr. Erechth. 11. 8. SYN. Εὐάγέω, εὖ σέβω eis.

Εὐσεβέως, et εὐσεβῶς, adv. [pie,] piously. Πολλὰ δὲ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως. Olymp. 6. 133. See also Œ. R. 1431.

¹ See note at Ἔς.

- Εὐσελμὸς, et εὐσελμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonis instructus transtris,] well benched, fast-sailing. "ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νῆως. Iph. T. 1384. See also ξ. 345. SYN. Εὐζυγὸς, εὐκωπὸς.
- Εὐσεπτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [venerabilis,] venerable, hallowed. Μοῖρᾱ τὰν εὐσεπτὸν ἀγγεῖαν λόγων. Œ. R. 863. SYN. Σεμνὸς, ἀπὸβλεπτὸς.
- Εὐσημὸν, ου, ὁ et ἡ, adj. [prospera signa dans, faustus,] auspicious. Εὐσημόν τε φάσμα ναυβάταις. Iph. A. 252. SYN. Ἐπίσημὸς, ἔκδηλός, φάνερὸς.
- Εὐσθενέω, v. [viribus polleo,] to have good strength. Νῦν, χῶτ' ἐν ἡβῇ τοῦμὸν ἡσθῆναι δέμας. Cycl. 2. SYN. Ἰσχύω, q. v.
- Εὐσκαρθμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene saltans et currens, agilis,] leaping well, fleet. Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρων ἵπποι. N. 31. SYN. Τάχῡς, θόος.
- Εὐσκενεῦν, v. [bene instructus sum,] to be well prepared. Οὕτω μὲν εὐσκενεύμεν' ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοί. Aj. Fl. 823. SYN. Εὐστέλλωμαι, εὐστολίζωμαι, παρασκευάζωμαι.
- Εὐσκίαστὸς, et εὐσκίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod facile adumbratur, opacus,] well-shaded, dark. Εὐσκίαστὸν αἰέν. Œ. C. 1708. See also Theocr. 7. 8.
- Εὐσκόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [providus, speculator,] well fitted for observation, quick-sighted. Σπένδοντας δὲ πᾶεσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεῖφόντη. η. 137. SYN. Ἐποπτήρ, εὐστόχος, πρόσκοπς.
- Εὐσοία, as, ἡ, subst. [salus, incolumitas,] safety. Ζῶντᾱ τ' εὐσοίας χάριν. Œ. C. 390.
- Εὐσῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene salvus,] safe, well preserved. Εὐδὲτ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὐσῶά τέκνα. Theocr. 24. 8.
- Εὐσπλαγχνία, as, ἡ, subst. [animi præstantia,] courage. Τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας. Rhés. 192. SYN. Εὐτολμία, εὐθυμία.
- Εὐσπῶρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fecundus seminis,] well sown, fertile. "Ὅσα τ' εὐσπῶρους ἀγρῶν γῶας. Aves 231.
- Ἐϋσελμὸς, vid. Εὐσελμὸς.
- Εὐσταθής, ἔσς, ὁ et ἡ, adj. [stabilis,] well established, firm. "Εντὸς εὐσταθέος μέγαρου, παρὰ λαῖνῶν οὐδὼν. v. 258. SYN. Εὖ ποιητὸς, βεβαιοὸς, ἐμπέδῶς, ἐμβριθής.
- Εὐστάλης, ἔσς, ὁ et ἡ, adj. [commode instructus,] well furnished. Ἄλλ' εὐστάλῃ καὶ λεπτόν ἀροῦμεν στόλῳ. Pers. 800. SYN. Εὐστόλῶς, ἐπιδέξιός.
- Ἐὔστειρός, η, ὄν, adj. [bonam carinam habens,] well-keeled. Τῖψιν εὐστείρης οἰήτᾱ νηὸς ἐρυσθαι. Apoll. 1. 402.
- Εὐστεφάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene coronatus,] beautifully crowned. Ἀμφ' Ἄρεος φίλδητὸς, εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. θ. 267. SYN. Πόλυστεφής, καλλικρήδεμνός, εὐκόσμητὸς.
- Ἐύστιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. ["bene calcatus, ideoque densus et bene textus,] well trodden, closely woven. "Ενθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν εὐστιπτον θεῖο φάρῶς. Apoll. 2. 30. SYN. Εὐστρεπτὸς.
- Εὐστολίζω, v. [apparo, orno,] to arrange well, to furnish, to adorn. Σημεῖους εὐστολισμένας. Iph. A. 255. SYN. Εὖ στέλλω, παρασκευάζω, καταστέλλω, ἐντρεπίζω.
- Εὐστόλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene instructus,] well fitted or furnished. Ἐπ' εὐστόλου τάχειας νῆὼς πῤεῦσαιμ'. Philoct. 516. SYN. Εὐστάλης, εὐκόσμητὸς, εὐέλμων.
- Εὐστόμειν, v. [conciunnum ore cantum modulator,] to sing beautifully. "Ἔσω κάρ' αὐτὸν εὐστόμουσ' ἀήδωνες. Œ. C. 18.
- Εὐστόμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pulchro ore est; εὐστόμα ἔχω, silere,] having a fair mouth or tongue. Εὐστόμ' ἔχε, παῖ. b. τί τόδε; Philoct. 201. SYN. Εὐφμῶς.
- Εὐστόχια, as, ἡ, subst. [dexteritas in jaculando,] skill in shooting. Καὶ χερὸς εὐστόχϊαν ἐξεῖλε ναῶν. Troad. 813.
- Εὐστόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix in jaculando,] skilful in aiming. See in Ἄκοντιστήρ. SYN. Ἐκάτηβέλετης.
- Εὐστρα, as, ἡ, subst. [fossa in qua mactabantur sues,] a pit to scald hogs in.

Ἐν ταῖσιν εὐστραῖς κονδύλοις ἡρμοστῶμην. Equit. 1236. SYN. Βῶθρος, βῶθυνος.

Εὐστρεπὺς, εὐστρέφης, ἔος, et εὐστρέφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene tortus,] well turned or twisted, well bound. Ἐλκον δ' ἰστίᾳ λευκᾷ εὐστρέπιοις βυεῦσιν. β. 426. See also φ. 408. and Iph. A. 293. SYN. Εὐπλέκης, εὐπλεκτός.

Εὐσφύρις, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras columnas habens,] decorated with fine columns. Πρὸς σὰν αὐλὰν, εὐστύλων. Iph. T. 128.

Εὐσύμβλητος, et εὐσύμβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod per conjecturas facile cognosci potest,] easy to be conjectured or comprehended. Ἦδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμοδία. P. V. 800. See also Choëph. 164. SYN. Εὐγνωστός, εὐσυνετός, νῆητός.

Εὐσυνετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intellectu facilis,] easily intelligible. Εὐσυνετόν ξυνετοῖσι βόαν. Iph. T. 1093. SYN. Εὐπαίδευτός, εὐστοχός, σφός, ξυνετός.

Εὐσφύριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sui et elegans pedum forma,] having a beautiful ancle. Πλήσασά κληματῆρᾶς εὐσφύρου πόδος. Helen. 1569. SYN. Καλλίσφύριος, ἀργυρόπεζος.

Εὐσχημῶνς, et εὐσχήμως, adv. [decore, composite,] gracefully, becomingly. Πῶς οὖν κατακλίνω, φράζ' ἀνύσας. β. εὐσχημῶνς. Vesp. 1210. See also Hec. 567. SYN. Πρεπόντως, εὐπρεπῶς, δικάίως, κάλῳς, εὐκόσμως.

Εὐσχήμων, ὄντος, adj. [decens, spectabilis,] having a handsome form, elegant. Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένη. Med. 584. SYN. Εὐπρέπης, διάπρέπης, κάλῳς, κόσμιός, σεμνός, ἐντιμός, ἐπίσημός.

Εὐσωμάτεω, v. [bono sum corporis habitu,] to be sound or plump in body, to be able-bodied. Τί γὰρ δειλὸν ὄντ' εὐσωμάτεῖν; Androm. 763. SYN. Εὐεκτέω, ὑγαίνω, εὖ ἔχω.

Εὐσωτρός, et poet. εὐσσωτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus rotæ bene ferro conglutinantur,] well soldered or braced. Τοὶ μὲν γὰρ εὐσσωτρου ἔπ' ἀπῆνης. Hes. Scut. 273.

Εὐτάκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ordinatus,] well arranged. Εὐσταλεῖς, εὐτακτός, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενός. Vesp. 424. SYN. Ἐπείκης, εὐσχήμων, σύμμετρός, κόσμιός.

Εὐτάκτως, adv. [ordinate,] orderly. Εἰτὰ βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κῆθᾶριστοῦ. Nub. 964. SYN. Εὐσχημῶνς, εὐσχήμως, ἑξῆς, ἐν τάξει, κατὰ τάξιν.

Εὐτέ et ἤτε, conjunct. [(1) quando, (2) sicut,] when, as. Γυναῖκος εὐνὰς εὐτ' ἂν εἰσὶδω κενάς. Alcest. 966. SYN. Ὅτε, ὅπῃ, ὅτᾳ, ἥμος, εἴπερ, ἔπειδή, ὥσπερ.

Εὐτειχῆς, ἔος, εὐτείχεός, et εὐτείχητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene munitus,] well walled, strongly fortified. Εὐτειχῇ πάγον. Androm. 1002. See also A. 129. and Hom. Ven. 112.

Εὐτέκνῖα, as, ἡ, subst. [felicitas sobolis,] a fair offspring. Γένος εὐτέκνῖας χρῶνιου καθάρους. Ion 473. SYN. Εὐπαιδία, καλλιπαιδία.

Εὐτέκνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix prole,] fortunate in children. Γένοιμέθ' εὐτέκνοι, φίλᾳ. Phœn. 1076. SYN. Εὐπαις, πολυγόνος.

Εὐτέλειᾳ, as, ἡ, subst. [parva impensa,] frugality, cheapness. Εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένω. Aves 805. SYN. Φαυλότης, φειδώ.

Εὐτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilem impensam præbens, vilis,] cheap, frugal, paltry. Ὅ σμᾶτιουργός δ' οὐ τίς εὐτέλης ἀρ' ἦν. Sept. Theb. 487. SYN. Ἀφέλης, φειδωλός, φαῦλος, ὁ τυχών.

Εὐτέλιζω, v. [vilipendo,] to degrade, to despise. Βέλῳς ἡτέλιζ' Ἔρωτος. Anacr. 45. 10. SYN. Ἀτίζω, ἄθετέω.

Εὐτέρπη, ης, ἡ, P. N. [Euterpe,] one of the nine Muses. Κλειώ τ', Ετέρπη τέ, Θάλεια τέ Μελομένη τέ. Hes. Theog. 77.¹ SYN. See Μοῦσαι.

Εὐτερπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde jucundus,] delightful, sweet. Ὑμνων ἅεξ' εὐτερπὲς ἀνθός. Olymp. 6.

Εὐτμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sectus,] well cut. Δῆσέ δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσι. Φ. 30.

¹ See note at the word Ἐράτω.

- Εὐτολμία, *as, ἡ*, subst. [audacia, confidentia,] good courage, resolution. Οὐ-
τοι θράσος τὸδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία. Med. 469. SYN. Θράσους, εὐψυχία.
Εὐτολμῆς, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [audax, confidens,] courageous. Τλήμων οὐδ' ἀπ' εὐ-
τόλμου φρενὺς. Agam. 1273. SYN. Θράσους, εὐψυχῆς, προθυμῆς, ζαμηνῆς.
Εὐτόλμως, *adv.* [audacter, confidenter,] courageously. Πρὸς βωμὸν εὐτόλμως
πάτεῖς. Agam. 1269. SYN. Εὐψύχως, προθύμως.
Εὐτόνως, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [validus, firmus,] strong, firm. Εὐτόνῳ, ἀγροικοτέρῳ.
Acharn. 673. SYN. Εὐρωστὺς, εὐμενῆς, γενναῖος.
Εὐτόνως, *adv.* [acriter; magna contentione,] firmly, tenaciously. Ὡς εὐτόνως,
ὃ Ζεὺ βάσιλεῦ. Plut. 1096. SYN. Ἰσχυρῶς.
Εὐτορνὺς, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [(1) tornatu facilis; (2) pulchre tornatus,] easily
turned by a lathe, beautifully polished. Ἰτύος τ' ἐν εὐτόρνοισι περικυρῶν ἰδρῶς.
Troad. 1197.
Εὐτράπεζος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [qui multos in mensa excipit,] who receives many
at his table, hospitable. Οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι. Eur. fr.
Stenob. 3. 2.
Εὐτράπελός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [lepidus, urbanus,] facetious, witty. Οὐτ' ἐπὶ
εὐτράπελόν. Pyth. 4. 186. SYN. Ἀσπεῖδος, χάριεις, καλλιπῆς, κοῦφός, ἀπαίδευ-
τός.
Εὐτρέφης, *et εὐτρέφης, ἔδς, ὁ et ἡ*, adj. [bene nutritus seu saginatus,] well
nourished or fattened. Ἴδοιμί δ' ὑμᾶς εὐτρέφεις ἥβης τέλῶς. Med. 920. See
also ξ. 530. SYN. Εὖ θρεπτός, εὖ παιδευτός, πίων.
Εὐτρέπης, *ἔδς, et εὐτρέπης, ου, ὁ et ἡ*, adj. [paratus,] ready, prepared, compliant,
propitious. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρέπῃ ποιού, γυναι. Herc. F. 495. See also
Æsch. Suppl. 970. SYN. Ἐτοῖμος, πρόχειρός.
Εὐτρέπιζω, *v.* [paro,] to manage well, to arrange, to prepare. Ὡς χερνίβες
πάρουσιν ἡντρέπισμέναι. Iph. A. 1111. SYN. Ἐτοιμάζω, ἐξαργύνω, κατασκευάζω,
ἐντύνω, ἐπικοσμέω.
Εὐτρίαινης, *ου, ὁ*, adj. [tridente insignis,] distinguished by a trident. Εὐτρίαι-
ναν· ὃ δ' αὐτῷ. Olymp. 1. 117. See Πόσειδον.
Εὐτρίχης, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene comatus,] having thick or long hair, bushy.
Ἄφρον' κἄτέσταζ' εὐτρίχον γενειᾶδός. Herc. F. 929. SYN. See Εὐθριξ.
Εὐτρόχᾶλός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [rotundus, planus,] round, level. Τριβέμενοι κρῖ
λευκὸν εὐτρόχᾳλῳ ἐν ἄλωϊ.¹ Y. 496. SYN. Εὐτρόχῆς, εὐκύκλος.
Εὐτρόχῶς, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [bene currens,] easily running. Ἐνθ' οὐ κεν ῥεῖα
ἵππος εὐτρόχῳ ἄρμα τίταινων. M. 58. SYN. Ἐλάφρος, εὐτρόχᾶλός.
Εὐτῦκός, *vid.* Εὐτρέπης.
Εὐτῦγῶ, *v.* [prospera fortuna utor,] to succeed, to be prosperous or happy.
Οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ² θύμῃτ' εὐτῦχεῖ λαβῶν. Iph. T. 350. SYN. Εὖ πράττω,
εὐδαιμονέω, εὐπραγέω, εὖ πάσχω, εὐμερέω, καλῶς πράττω. PHR. Ἐσθλοῦ
κύρῳ δαίμονός.
Εὐτῦχημά, *ἄτῶς, τὸ, et εὐτῦχία, as, ἡ*,³ subst. [secunda fortuna,] good fortune,
success. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτῦχήματα χθονός. Phæn. 1375. See also
Orest. 801. SYN. Εὐδαιμονία, εὐπραγία, εὐπραξία, εὐεστώ, ὀλβύς, ἀγαθὴ
τύχη.
Εὐτῦχῆς, *ἔδς, ὁ et ἡ*, adj. [fortunatus,] fortunate, successful, prosperous. Τὸ
τῆς θεοῦ φίλον γ', ἔμοι δ' οὐκ εὐτῦχῆς. Iph. A. 747. SYN. Εὐδαιμων.
Εὐτῦχῶς, *adv.* [prosperely,] prosperously. Ἐγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμῖναιον εὐτῦχῶς.
Iph. A. 624. SYN. Εὐδαιμονῶς, μακάριως.
Εὐτῦχῆς, *ἔδς, ἡ*, P. N. [Eutycheis.] Εὐνῶα, Εὐτῦχῆδος· ποτ' ἐχ' αὐτᾶ, μὴ τῷ πλά-
νηθῆς. Theocr. 15. 67.
Εὐῦδρός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [aquisus,] well watered. Τῖρες ποτ' ἄρᾳ, τὸν εὐῦδρον.
Iph. T. 400. SYN. Ἐνῦδρός, ὕδρηλός.

¹ Some read εὐκτῖμένῳ.² Θεοῦ is scanned here as a monosyllable.³ Εὐτῦχημά and Εὐτῦχία, though here classed together, differ in meaning; the former signi-
fying one single instance of good fortune, the latter, good fortune generally. The same remark
will apply to Εὐεργέτημα and Εὐεργεσία, and all words of similar form.

Εὐμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laude dignus,] well worthy of praise. Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὐμνὸν ἐόντᾱ; Hom. Apoll. 207. SYN. Πόλυμνος, ἀμφιβόητος.

Εὐφής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene textus,] well woven. "Ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐφῇ πέπλον. Trach. 611. SYN. Εὐνητός, λεπτός.

Εὐφᾶρετης, ου, ὁ, adj. [pharetra insignis,] distinguished by the quiver. "Ἴτω κλαγγά τὸν εὐφᾶρετραν. Trach. 208.

Εὐφειγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pulchre splendens,] beautifully shining. Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, εὐφειγής ιδεῖν. Pers. 386. SYN. Καλλιφειγής, λαμπρός.

Εὐφημέω, v. [(1) faveo lingua, bona verba dico, (2) gratulor,] to speak well, to speak words of good omen; to congratulate. Οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στομά. Hec. 659. SYN. Ἐπευφημέω, εὐλόγέω, εὐστομέω, ἐπαινέω, σέβιζω, σιωπάω.

Εὐφημία, as, ἡ, subst. [bonum omen, fausta precatio,] a good omen, an auspicious prayer. Εὐφημίαν ἀνεῖπε, καὶ σιγὴν στρατῷ. Iph. A. 1563. SYN. Εὐλογία.

Εὐφημός, ου, ὁ, P. N. and (2) ὁ et ἡ, adj. [(1) Euphemus, (2) boni ominis, faustus,] (1) Euphemus, one of the Argonauts, commander of the Ciconians, (2) well omened. Ταῖνᾶρδ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Εὐφημός ἵκανε. Apoll. 1. 179. SYN. (2) Εὐώνυμος, αἰσιός.

Εὐφήμως, adv. [auspicate,] auspiciously, piously. Καὶ νῦν ἄφ' ἀγνοῦ στομάτων εὐφήμως κἄλῳ. Eumen. 287. SYN. Εὐσεβώς, ἐντίμως, κἄλως.

Εὐφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviter sonans,] sweetly sounding. Συρίγγων τ' εὐφθόγγῳ φωνᾷ. Troad. 127. SYN. See Εὐήχης.

Εὐφίλης, ἔος, et εὐφίλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dilectus, jucundus,] well beloved, dear, pleasant. Γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφίλῃ χερᾷ. Agam. 34. See also 104. SYN. Τριπόητος, προσφίλης, φίλητος, ἀγάπητος.

Εὐφίλοπαις, παιδός, adj. [pueris amicissimus,] very fond of children. "Αμῆρὸν εὐφίλοπαιδᾶ. Agam. 700.

Εὐφορβός, ου, ὁ, P. N. [Euphorbus,] a noble Trojan. Πανθοίδης Εὐφορβός, ὅς ἡλίκην ἐκέκαστο. Π. 809. EPITH. Βουκυλίδης, θηρητήρ, δουρὶ κλυτός, ἔνπλοκάμμος, περικαλλής, Δάρδανός ἀνὴρ. PHR. Πάνθου υἱὸς Εὐμμελίδης, Τρώων ἀριστός, εἰδὸς ἀμώμητος.

Εὐφώρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [elatus; item tolerabilis,] easily tolerated. Δωμᾶσιν εὐφώρητον. Choëph. 347. SYN. Φώρητος, εὐάγκυλος.

Εὐφράδews, adv. [elegantèr, prudenter,] wisely, expressly, distinctly. Ὡς σὺ μᾶλ' εὐφράδews πεπνυμένᾱ πάντ' ἀγῶρεύεις. τ. 352. SYN. Ἐπιφράδews, σαφώς, κοσμίως, εὐκόσμως.

Εὐφραίνω, f. ἄνω, v. [exhilaro, oblecto,] to delight, to exhilarate. Γάμον εὐφραίνειν πλεόν, ἢ λυπεῖν; Alcest. 245. SYN. Φαιδρύνω, ἐπιτέρπω, θέλω, ψυχάζω.

Εὐφρόνη, ης, ἡ, subst. [nox,] night. "Ὅς ἡμέρας τὲ κ' εὐφρόνας ξυγγίγνεται. Bacch. 233. SYN. See Νύξ.

Εὐφρόνως, adv. [benigne, læte,] kindly, joyfully. Πύλας ἀνοίξας, εὐφρόνως προσενέπειν. Hipp. 793. SYN. Ἠδέως, τερπνῶς, ἀγᾶνῶς, εὐθύμως.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, subst. and P. N. [(1) lætitia, (2) Euphrosyne,] (1) mirth, (2) one of the Graces. Τὸν παρὰ καλλιστεφάνους εὐφροσύναις. Bacch. 372.

SYN. Γάνος, εὐθυμία, ἄβροσύνη, ἄβροτης. EPITH. Ἐράτη, γλυκερία, γλυκεῖα.

Εὐφροσύς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene munitus, vigil,] well guarded, vigilant. Δῖδωσιν Ἀργεῖαισιν εὐφροσυρον κόραις. Dan. 23.

Εὐφρων, ὄνος, adj. [hilaris, lætitiā afferens,] glad, cheerful, generous. "Απρὲ δὴ καὶ οἶνον εὐφρόνᾱ, καρπὸν ἀρούρης. Γ. 246. SYN. Εὐθυμός, εὐ φρόνων, ἐχέφρων, ἡδύς, ἱλαρός.

Εὐφύς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [habilis, ingeniosus,] well fitted by nature, ingenious, tall, robust. Εὐφύες, κνήμαί τ', ἠδὲ σφύρα κάλ' ὑπενερθε. Δ. 147. SYN. Μεγᾶς, ἰσχυρός, κάλός, ἀγχιτύος, ἐπιεικής, δραστήριός, εὐστόχος.

Εὐφύλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene custoditus, tutus,] well guarded. Ἐν εὐφύ-

λάκτω δ' ἐστὶ τοῦτο δ' ἐν μάχῃ. Herc. F. 200. SYN. Ἀσφάλης, εὐφρου-
ρός.

Εὐφύλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchra folia habens,] having fair foliage. Βοσκὰς
εὐφύλλων ἐλίκων. Helen. 1330. SYN. Ἐρίφυλλος, βᾶθυφυλλος, τάνυφυλλος,
εὐπετάλλος.

Εὐφώνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sonans, sonorus,] sweet-sounding, melodious.
Εἴη μιν, εὐφώνων πτερυγεσσὶν ἄερ-θέντ'. Isth. 1. 90. SYN. Μεγάλῳφωνος,
ἡδύφωνος, εὐήχης.

Εὐχάλκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e pulchro ære factus,] of fine brass. Αὐχέν' ὑπὸ
στεφάνης ἔυχάλκον· λῦσέ δέ γυνῆ. H. 12.

Εὐχᾶρις, ἴτος, adj. [facetus, graciosus,] agreeable, acceptable. Εἴη τ' εὐχᾶρις
Ἀφροδίτα. Heracl. 894. SYN. Χᾶριεις, ἐπιχᾶρις, ἀγάπητος, ἡδύς, εὐτραπέλος.

Εὐχειρ, ειρὸς, ὁ et ἡ, adj. [manu præstans, fortis,] brave, valiant. Εὐχειρᾶ,
δεξιγυῖον ὄρων-τ'. Olymp. 9. 165. SYN. Ἀνδρείδος, ἰσχυρός.

Εὐχείρετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [facile superabilis,] easily handled, easily con-
quered. Κτενοιοῖεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατὸν. Pers. 458. SYN. Ἀσθενής.

* Εὐχέρεια, as, ἡ, subst. [facilitas,] ease. Εὐχέρεια ξυναρµόσει βροτοῦς. Eumen.
498. SYN. See Εὐµαρεία.

Εὐχέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilis,] easy. Ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχέρης παρῆς.
Philoct. 526. SYN. Εὐκόλος, εὐπέτης, ῥάδιός.

Εὐχεῖσθαι, vid. Εὐχῶμαι.

Εὐχή, ἥς, ἡ, subst. [votum, preces,] a vow, a prayer. Θεῶν ἐν εὐχαῖς, ἡ λῶγοι-
σιν ἐν βροτῶν. Ion 648. SYN. Εὐχολή, δεήσις. EPITH. Μᾶταιός, δεσπῶσ-
νός, τελεσφόρος, ὁσία, μείλιχος, θεσπέσια.

Εὐχλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene virens, frugifer,] verdant, fruitful. Τῷ δ'
εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιν. C. C. 1600. SYN. Σιτοφόρος, φέρεσβιός,
χλωρός.

Εὐχῶμαι, et εὐχεῖσθαι, v. [(1) precor, (2) glorior, (3) profiteor,] to pray, to
boast, to profess. Τοῖωνδ' ἐ παῖδων γνησίῳ εὐχου τυχεῖν. Hipp. 1453. See
also θ. 467. SYN. Ἐπεύχῶμαι, προσεύχῶμαι, δεῖναι, ἱκετεύω, ἐπιθυμῶ, καυ-
χᾶμαι, ἐπαγγέλλομαι.

Εὐχρῶδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras chordas habens,] beautifully stringed. Ἀλλ'
ὅμως εὐχρῶδον ἔγειρε λῦραν. Nem. 10. 39.

Εὐχῶς, ἔος, τὸ, subst. [gloria, decus,] glory, honor. Εὐχῶς ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν
δ' ἄϊδε κλύτοπώλῳ. E. 654. SYN. Δόξα, κλέος, τιμή, εὐχολή, καύχημα, νίκη.
EPITH. Ἐμπεδόν, ἀσπετόν, ἀφθιτόν, ἀγήραον, ἀρίζηλον.

Εὐχρῶς, ου, εὐχρως, ω, adj. [bene coloratus,] fair-colored. Εὐχρων γὰρ θαῖμα,
κάπῳπνιζει κάλῳς. Lysistr. 205.

Εὐχρυσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro abundans,] abounding in gold. Ἄ τὸν μέγαν
Πακτωλὸν εὐχρυσον νῆμεις. Philoct. 397.

Εὐχολή, ἥς, ἡ, subst. [votum,] a vow, a boast. Καδδὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ
καὶ Τρωσὶ λίποιεν. B. 160. SYN. Εὐχή, εὐχός, καύχησις, θύσια. EPITH.
Ἀγανόφρων.

Εὐψυχία, as, ἡ, subst. [animi præstantia et fortitudo,] nobleness of soul.
Ἀνδρὸς δ' ἔλεγχός, οὐχὶ τόξ', εὐψυχίας. Herc. F. 161. SYN. Εὐτολμία, ἀν-
δρεία.

Εὐψυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui generoso et alacri est animo,] noble-hearted.
Πολλῶν νέων γὰρ, κἂν γέρον εὐψυχός ῆ. Androm. 765. SYN. Εὐτολμός,
θαρσάλεός, τολμηρός, εὐθυμός, εὐφρων.

Εὐω, v. [ustulo, uro,] to singe, to burn the hair off. Εὐεῖ ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὦμα
γῆραι δῶκεν. Hes. Op. 703. SYN. Καίω, φλόγιζω, ὀπτᾶω.

Εὐώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene olens,] sweet-smelling. Χαίταισιν εὐώδη ῥόδε-ων.
Med. 837. SYN. See Εὐδμός.

Εὐώλενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens lacertos,] fair-armed. Γάτας θυγά-
τηρ· ὃ δὲ τὰν εὐώλενον. Pyth. 9. 31.

Εὐώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fausti nominis, (2) sinister, per εὐφημισμόν,] of

- auspicious name; left. Εὐώνυμοί τε, καὶ δῖαι τῶν ἡντινῶ. P. V. 499. SYN. Εὐσημῶς, οὐκ ἀνώνυμος, ἐπίσημος, ἀριστέρως, λαῖος, σκαῖος, ἐπαρίστέρως. Εὐώπης, ἰδὼς, ἡ, εὐώπης, ἡ, ὄν, et εὐώψ, ὠπός, adj. [pulchros habens oculos;] fair-eyed. Ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιστο, ἰδοὶ τ' εὐώπιδά κούρην. Ζ. 113. See also Orest. 908. and Œ. R. 199. SYN. Εὐειδής, εὐμορφός, φίλος.
- * Εὐωριάζω, v. [leviter curo, negligo,] to think slightly of, to neglect. Εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βάρν. P. V. 17.
- Εὐωχέω, v. [convivio accipio,] to entertain at a banquet. Ἴν' ἀμφὶ βωμόν στάντες εὐωχῇτε μὲ. Cycl. 346. SYN. Δαίνυμι, ἐστιᾶω, εὐφραίνομαι.
- Εὐωχία, as, ἡ, subst. [convivium, epulæ,] a banquet, an entertainment. Ἐς μακάρων εὐωχίαν. Ran. 85. SYN. See Δαίς.
- Ἐφάλλομαι, poet. ἐπάλλομαι, v. [insilio,] to leap upon. Ἐνθα οἱ νῖος ἐπᾶλτο Πύλαιμενέος βασιλῆος. N. 643. SYN. See Ἐπιπηδᾶω.
- Ἐφάλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [maritimus,] on or near the sea. Κήρινθόν τ' ἐφάλον, δῖον τ' αἰνὸν πτόλιεθρόν. B. 538. SYN. Ἀγχιᾶλός, παρᾶλιος.
- Ἐφاندάνω, v. [complaceo; gratus sum,] to please, to be agreeable to. Βουλήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιώσῃ. H. 45. SYN. Ἀνδάνω, ἄδεω, ἀρέσσω.
- Ἐφάπτω, v. [(1) in act. v. illigo, alligo, (2) in med. v. attingo, capesso,] (1) to bind, to attach or fasten to, (2) to touch, to undertake. Αἰ-ὼν, πότμῳ ἐφάψας. Olymp. 9. 91. SYN. (1) Ἐνάπτω, ἐξάπτω, κῆθάπτω, ἐπαρτάω, (2) ἄπτω-μαι, κῆθάπτωμαι, ψηλάφω, ἐγχειρῶ, ἀντῆχουμαι.
- Ἐφάπτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui aliquem contrectat,] one who feels or touches another. Ἄγειν θέλοντες ῥύσιν ἐφάπτορες. Æsch. Suppl. 736.
- Ἐφαρμόζω, f. ὄσω, v. [accommodo,] to adapt. Εἰ οἱ ἐφαρμόσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλάα γυνῆ. T. 385. SYN. Ἀρμόζω, κῆθαρμόζω, συναρμόζω, συνάπτωμαι.
- * Ἐφαψίς, ἔως, ἡ, subst. [contrectatio,] a touching or handling. Ζηνὸς ἐφάψιν ἐπωνυμία. Æsch. Suppl. 46.
- Ἐφέδρεϋω, v. [insidiar, insidias colloco,] to lie in wait for, to watch. Ἐν ᾗ τὸδ' ἀγγὺς τῷδ' ἐφεδρεῖον κάρα. Eur. Electr. 55. SYN. Ἐνέδρεϋω, ἐπιβουλεύω, ἐφέζομαι, ἐνέδρας τεκταίνομαι.
- Ἐφέδρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in sella sedet; assessor,] sitting near or on, watching. Πτεροῦντός ἐφεδρὸν ἵππου. Ion 200. SYN. Ἐπόχρος, ἀντιπᾶλός.
- Ἐφέζομαι, v. [sedeo,] to sit upon or at. Εὐρώταν ἐφεζόμενοι. Helen. 1491. SYN. Ἐγκαθέζομαι, ἐκικᾶθέζομαι, ἐφιζᾶω, ἐφέδρεϋω, ἐπικειμαι.
- Ἐφέλκω, et ἐφελκῶ, v. [attraho,] to draw or bring on. Πολλὰς ἐφέλκων ζυμφοῖρας ἀνηχάνους. Med. 552. See also Theocr. Ep. 22. SYN. Ἐπισπᾶω, προσκᾶλλω.
- Ἐφέπθω, et ἐφέσπῳμαι, v. [insequor; sum comes,] to follow, to be a companion. Ἄγει δ', ἀγει νῦν' ἃ δ' ἐφεί-πῃτ'. Orest. 1444. See also μ. 349. SYN. Ἐπακλουθῶ, ἔσθωμαι, ὑποτάσσομαι.
- Ἐφέπω, v. [persequor,] to follow closely, to press upon. Τύσους δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι. Υ. 357. SYN. Διώκω, ἐπιδιώκω, ἐπέρχουμαι, διέπω.
- Ἐφερπύω, f. ὕσω, φερπύζω, f. ὕσω, et ἐφέρπω, v. [adrepo,] to creep, to steal upon, to advance slowly. Νυκτὸς ἐφερπύσας πατάγει δ' εὐρεῖα θάλασσαν. Theocr. 22. 13. See also Plut. 675. and Alcest. 279. SYN. Προσέρπω, ἐρπύζω, παρεισδύμαι, παρεισέρχουμαι, ἐπέρχουμαι, παρὰγίγνομαι.
- Ἐφέσπερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vespertinus, occidentalis,] of the evening, western. Ἦ που τὸν ἐφέσπερον. Œ. C. 1060. SYN. See Ἐσπερίδος.
- Ἐφέστιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [domesticus,] at the hearth, an inmate, guardian of hospitality. Δέξαι μὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον. Med. 711. SYN. Ἐποικὸς, σῆνοικὸς, αὐτόχθων, πολίτης.
- Ἐφέτης, ου, ὁ, subst. [dux,] a chief. Στυφέλοισ ἐφέταις, χρυ-σάνομον. Pers. 80. SYN. Ἠγέμων, τοξότης, ἐφύρως, δίκαστής.
- Ἐφέτη, ἡς, ἡ, subst. [mandatum,] a command, an injunction. Ἠκόμεν ἐφεταῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν. Iph. A. 634. SYN. Ἐντολή, ἐπιστολή, κέλευσμα, πρόσταξις, πρόσταγμα. EPIITH. Ἐράτη, κρυῖρα, σόφῃ, κεδνή.

- Ἐφθδεύω, v. [vigilias circumeo,] to go round, to inspect, to explore. Ἐφθδενύται, κωδωνοφύρεται, παντιάχῃ. Aves 1158. SYN. Κατασκοπέω.
- Ἐφθδῖον, ου, τό, subst. [viaticum,] provisions for a journey. Ἄλλ' ὦν ἄθανάτους, ὧ νδρες, ἐφθδῖ οὐκ ἔχω. Acharn. 53. SYN. Ὀδαῖον, τροφή, σιτῶς.
- Ἐφθδός, ου, ἡ, subst. [via, seu ratio,] access, a way. Ἡμετέροις ἐφθδοῖς μελαινέμοσιν. Eumen. 372. SYN. See Ἐνδία.
- Ἐφολαῖς, ἰδός, ἡ, subst. [navis parva; appendix,] a small vessel; an appendage, an incumbrance. See in Ἐπῶμαι.
- Ἐφολκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alliciens; item prolixus,] calculated to attract, falsely alluring; prolix. Καὶ μὴ πρῦλεσχος, μηδ' ἐφολκός ἐν λόγῳ. Æsch. Suppl. 199. SYN. Ἐκτένης, μακρός.
- Ἐφθμαρτέω, v. [insequor,] to follow after. Ἄλλ' ἐφθμαρτεῖτον καὶ σπεύδοντες, ὅρῳ λαβόμεν. Θ. 191. SYN. Σύνμαρτέω, ἀκολουθεῖω, ἐπακολουθεῖω, ἐπισπεύδω, ἐπιδιώκω.
- Ἐφθπλίζω, v. [armo, apparo,] to arm, to prepare. Ὅπποτ' εἰ δαῖτ' ἡγερούσιν ἐφθπλίζοιμεν Ἀχαιοί. Δ. 344. SYN. Πάρασκευάζω, καθόπλίζω, ἐτοιμάζω.
- Ἐφθρᾶω, v. [intueor, observo,] to look upon, to inspect. Ἡελίος, ὅς πάντ' ἐφθρᾶς, καὶ πάνθ' ἐπακούεις. Γ. 277. SYN. Ἐπεῖδον, ἐπιβλέπω, πρόσλεύσσω, καθόρᾶω, ἐπισκοπέω, ἀποβλέπω.
- Ἐφθρεύω, v. [ephorum ago; inspector sum,] to act as a magistrate, to superintend. Εἰλέτο χώρας ἐφθρεύειν. Pers. 7. SYN. Ἐπισκοπέω, ἐποπτεύω.
- Ἐφθρμάω, et ἐφθρμαίνω, v. [irruo, aggredior,] to rush upon, to urge, to excite. Οἱ μοὶ ἐφθρμῆσαν πύλεμον πύλυδακρυν Ἀχαιῶν. Γ. 165. See also Pers. 213. SYN. Ἐθρμάω, παρορμάω, ἐπὸτρύνω, ὀρίνω, ἐνθρῶ.
- Ἐφθρμη, ἧς, ἡ, subst. [incitatio, invasio,] an attack, a way to attack, access. See in Εὐάντης. SYN. Ὀρμη, ἐσβολή.
- Ἐφθυβρίζω, f. ἴσω, v. [contumelia adificio,] to insult, to speak insultingly. Ποῦ δ' ὅς τ' αἰνεῖα τῇδ' ἐφθυβρίζων πύλει. Phœn. 185. SYN. Ἐξυβρίζω, καθυβρίζω, ὑβρίζω, αἰκίζω.
- Ἐφθυδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aquaticus,] aquatic, watery. Πάννυχος' αὐτὰρ ἂν Ζεφύρος μέγας, αἶεν ἐφθυδρός. ξ. 458. SYN. See Ἐνθυδρός.
- Ἐφθυμῶ, v. [decanto, celebros,] to chaunt, to celebrate, to appeal to. Τί οὖν μ' ἀνωγας τῇδ' ἐφθυμῆσαι χθονί; Eumen. 905. SYN. Ὑμνῶ, ἀνυμνῶ, ἐπᾶδω.
- Ἐφθυμῖον, ου, τό, subst. [post hymnum carmen,] a song after a hymn. Ἐνθεν δὲ τούδε καλὸν ἐφθυμῖον ἔπλετο Φοῖβῳ. Apoll. 2. 713. EXP. Τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ἄσμα.
- Ἐφθυπερθεῖ, et ἐφθυπερθεν, adv. [desuper,] from above, over. Ἀνθράκας στῶρεσας, ὀβελούς ἐφθυπερθεῖ τάνυσσε. I. 213. SYN. Ὑπερθεν, καθυπερθεν, ὑπερᾶνω.
- Ἐφύρη, ἧς, ἡ, P. N. [Ephyre,] the ancient name of Corinth, also a city in Elis, afterwards called Cereyra, and its inhabitants were called Ἐφύροι. N. 31. See Damm. P. N. "Ἐστὶ πόλις Ἐφύρη μὲν ἡ Ἀργεὺς ἰπυπόδοιό. Ζ. 152.
- Ἐχέγγυός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fide dignus, qui promissa servat,] guaranteed, trust-worthy. Σοὶ χρὴ μέλεσθαι τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυν. Phœn. 771. SYN. Φερέγγυός, ἀξιοχρέως, ἀξιοπιστός, ἀσφάλής.
- Ἐχέθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [potens animi,] controlling the mind or passions. Οὐκ ἐκ' αἱ καλὴ θυγάτηρ, αὐτὰρ οὐκ ἐχέθυμός. Θ. 320. SYN. Ἐνθός, ἐχέφρων, σώφρων, ἐγκρατής.
- Ἐχέτης, ἰδός, ἡ, adj. ["naves detinens. Sic dicebatur piscis quidam exiguus, quem naves retardare veteres fabulati sunt." Doctiss. Blomf. in l. c.] ship-detaining. Μὴ τινὰς ἀντίπρους Δανάοις χροῖας ἐχέτης. Agam. 145.
- Ἐχέτευκῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [amarus, mortifer,] bitter, deadly. Αὐτὰρ ἐπει' αὐτοῖσι βέλους ἐχέτευκῆς ἐφίει. A. 51. SYN. Πικρός, θανάτηφόρος.
- Ἐχέστονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod gemitus et suspiria adfert,] wo-bearing, deadly. Περὶ δ' ἰὼν ἐχέστονός ἐϊθάρ ἐβησά. Theocr. 25. 211. SYN. Ἀγάστονός, βάρυστόνός, ὀλεθρίος, ὀλότης.

- Ἐχέτλη, ης, ἡ, subst. [stiva,] the plough-handle. Ἀρχομένοις τὰ πρῶτ' ἀρότον, ὅταν ἀρόν ἔχέτλης. Hes. Op. 465. EXP. Τοῦ ἀροτροῦ τὸ κράτημᾰ.
- Ἐχέφρων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [mentem habens,] intelligent, sensible. Τοῦνέκᾰ γὰρ βάσιλῆς ἐχέφρῶνές, οὐνέκᾰ λαοῖς. Hes. Theog. 88. SYN. Περιφρων, εὐφρων, ἐχέθυμς, πύκμιδης, πόλυβουλς, σὺνέτς, ἐννός.
- Ἐχθαίρω, f. ἀρῶ, v. [odio prosequor,] to hate. Εἰ ταῦτᾰ λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἑμοῦ. Antig. 93. SYN. Ἀπεχθαίρω, μισῶ, ἀποστύγῶ, ἐχθρῶς, ἀπεχθῶς, ἐγκῶς, ἐχω, διακείμαι.
- Ἐχθές, [heri,] yesterday. See Xθές.
- Ἐχθῶδὲπῶ, v. [altercor; invisus sum,] to quarrel; to be hated. Ἡ δὲ λοίγῃ ἔργ', ὅτ' ἐμ' ἐχθῶδὲπῶσαι ἐφήσεις. A. 518. SYN. Ἀπέχθῶμαι, ἐχθῶμαι, ἐχθαίρωμαι, ἀπεχθάνομαι, στύγῶμαι, διαφέρῶμαι, ἐρίζω.
- Ἐχθός, ἔος, τὸ, et ἔχθρα, as, ἡ, subst. [odium, inimicitia,] hatred, animosity. Εἰς ἐχθὸς ἦλθον παῖσι τοῖσιν Οἰδίπου. Phœn. 893. See also Æsch. Suppl. 336. SYN. Ἀπέχθημᾰ, μῖσος, μίσσημᾰ, ἀπεχθειᾰ, δυσμενείᾰ, πῶνος. EPIITH. Ἀπανστῶν, ἀθιμίστιδν, ὕλδν, ἀεικῆς, βεβαῖον, μέγα, κοινόν.
- Ἐχθραίνω, vel potius Ἐχθαίρω, q. v.
- Ἐχθραντέος, α, ὄν, vel potius Ἐκθαρντέος, adj. verb. [odio prosequendus,] to be hated. "Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην, ἐς τὸσὺνδ' ἐκθαρντέος. Aj. Fl. 679.
- Ἐχθρῶδαίμων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [invisus diis,] hated by the gods. Τῖς ἐχθρῶδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ; Cæ. R. 816. SYN. Θέδμισης, θεοστύγης.
- Ἐχθρόξενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospitibus inimicus,] hostile to strangers. Ἐχθρόξενος ναῦταισι, μητριᾰ νῶν. P. 752. SYN. Ἀξένος, κακῶξένος.
- Ἐχθρὸς, compar. Ἐχθίον, superl. Ἐχθιστὸς, η, ὄν, adj. [(1) odiosus, hostilis, (2) subst. inimicus,] (1) hateful, hostile, (2) an enemy. Ἐχθροὺς δὲ τοὺς πρῖν εὐμένεις ποιοῦμένοι. Hec. 837. SYN. (1) See ἀπεχθής. (2) Δήϊος, δυσμένης, ἀντίπαλός, πόλεμῖος, ἀντιβίος. EPIITH. (2) Ἀτάσθαλός, βαρβαρῶφονός, βάσκάνος, κρῶρς, πενκέδανός, οὐλόμηνός, πάλιγκτός.
- Ἐχθω, et ἐχθῶμαι, v. [odiosum,] to hate. Ἐχθουσῖν, τὼς Φοῖβός τις Δήλοιό λάθηται. Call. 4. 9. SYN. Ἐχθαίρω, and Ἐχθῶδὲπῶ.
- Ἐχιδνη, ης, ἡ, subst. [(1) vipera; (2) item, P. N. Echidna,] (1) a female, (2) a viper or serpent. Δειναὶς ἐχιδναῖς εἰς ἐμ' ἐστῶμενένη. Iph. T. 288. SYN. Ὀφίς, δάκός, δράκαινα. EPIITH. Νέρτερός, θύῃ, ἀνδροφθόρος, ἐκάτογκεφᾰλός, φόνια, πικρά.
- Ἐχιδναῖος, α, ὄν, adj. [viperinus,] of a viper. Ξεῖνός ἐχιδναῖον νέρθεν ἐχων δακτύλν. Call. fr. 161.
- Ἐχίνας, ὦν, αἰ, postea Ἐχινᾰδῆς, ὦν, P. N. [insulæ in Ionio mari,] the Echinades, so called from the number of hedgehogs found in them. Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινᾰν θ' ἱέραν. B. 625. See also Iph. A. 286.
- Ἐχίνος, ου, ὁ, subst. [echinus,] a hedgehog. Σκᾰλῶπᾰς, ἐχίνως, αἰελοῦρως, πυκτιδᾰς. Acharn. 879. SYN. Ὑστρίξ. EPIITH. Δειλός, δὲκῶμς, τρηχὺς.
- Ἐχίος, ου, ὁ, P. N. [Echius,] Μηκιστεὺς, Ἐχιοῦ πᾰῖς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ. Θ. 333.
- Ἐχίων, ὄνως ὁ, P. N. [Echion,] one of the Sparti, and the father of Pentheus, king of Thebes. See in Ἐρῶτος.
- Ἐχμᾰ, ἄτος, τὸ, subst. [retinaculum, junctura,] that which holds, fastens, or keeps off; a firm rock, a stone put under a ship when on shore to steady it. Ἀσπιδᾰς ἡμισέες δῆλν θύον ἐχμᾰ βολᾰων. Apoll. 4. 201. SYN. Ἐρεισμᾰ, κώλυμᾰ, στήρίγμᾰ, δεσμῶς.
- Ἐχω, f. ἔξω, imp. εἶχῶν, 2 aor. ἔσχῶν, v. [habeo, &c.] to have, to possess, to be able, to occupy, to keep, to carry, to remember, &c.³ Ὑμεῖς ἐχθ' ὁμοῖα τοῖς βουλευμᾰσῖν. Hec. 331. SYN. Κᾰτέχω, κράτῶ, κωλύω, ἐπέχω, πρῶσῶ, αἰέχω, ἀντέχω, ναίω, φέρω, δύναμαι, μέννημαι, ἐπιστάμαι.

¹ Hoc semper, illud nunquam usurpaverunt Tragicæ. Vid. R. P. Orest. 555.

² Vid. R. P. ubi supra.

³ Ἐχω also with an adverb denotes to be, and in translating into English, the adverb must be construed as an adjective; thus ὁρθῶς ἐχω signifies, I am right. See Viger. p. 203.

Ἐψητός, ἡ, ὄν, adj. [elixus,] boiled. Οὐδεὶς οὐδὲ σκῆρδον κέφαλλον τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι. Vesp. 679.

Ἐψω, f. ἐψήσω, v. [coquo,] to boil, to bake. Καθήμενός ἐψοι μάταν. Olymp. 1. 133. SYN. Ἀφεψέω, πέπτω, ὠπτᾶω.

Ἐψιᾶσθαι, v. [ludo verbis et cantu,] to feast, to indulge in mirth, to scoff. Οὔτοι δ' ἡε θυρησὶ καθήμενοὶ ἐψιᾶσθων. p. 530. SYN. Συμπαίζω, παίζω, εὐφραίνομαι, γέλλω, χαίρω.

Ἔωθεν, vid. Ἡώς.

Ἐωθινός, ἡ, ὄν, et ἔως, α, ὄν, adj. [matutinus, eous,] of the morning, eastern. Πώλοισι χόρτον, προσδύκων ἑωθινήν. Rhés. 771. See also Phœn. 171. SYN. Ὀρθριός, ἡῶς.

Ἐώρα, as, ἡ, subst. [suspendium,] a suspended cord. Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπέπλεγμένην ὁ δέ. Cæ. R. 1264. SYN. Βρῦχος, ἀγχόνη.

Ἔως, vid. Ἡώς.

Ἔως, i. q. ὥς, conjunct. [ut, dum, usque, interim,] until, till, while, so long as. Ἔως ἑώσῃ σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες. Orest. 232. SYN. Ἔως ἄν, ἐν ᾧ, ἐν ὅσῳ, ἄχρις οὗ.

Ἐωσφόρος, ου, ὁ, [Lucifer,] the morning star. Ἡμος δ' Ἐωσφόρος εἰσὶ φῶς ἔρεω ἐπὶ γαῖαν. Ψ. 226. SYN. Φωσφόρος.

Z.

Ζᾶγρεὺς, εως, ὁ, P. N. [a poëtis dicitur Bacchus.] Υἱὰ Διώνυσον Ζαγρεῦα γεινᾶμεν. Call. fr. 171.

Ζαῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [vehementer flans,] violently blowing. Ἄς τ' ἀνέμος Ζαῆς, νέφεα σκίδεντ' ἄ δυνήσας. M. 157. SYN. Μεγάλως πνέων, βίαιος, ἰσχυρός.

Ζᾶθεός, α, ὄν, adj. [valde divinus,] hallowed. Κίλλαν τε Ζᾶθεην, Τένεδοιο τε Ἰφὶ ἀνάσσεις. A. 39. SYN. Θεῖός, ἡγάθεός, εὐαγής.

Ζᾶκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde iracundus, furiosus,] very angry. Φαίης κεν Ζᾶκτόν τιν' ἔμμεναι, ἄφρον' ἂ' αὖτως. Γ. 220.

Ζᾶκυνθος, ου, ὁ, P. N. [Zacynthus,] as island in the Ionian sea, now called Zante. Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι² Ζᾶκύνθῳ. α. 246.

Ζάλη, ης, ἡ, subst. [procella,] a storm. Φοινίας ὑπὸ Ζάλῃς. Aj. Fl. 352. SYN. Τάρᾱχη, ἀελλὰ, ἀνέμος, λάβρος, χεῖμων. EPITH. Ὀμβροκτύπος, ἀπληστὺς, πύρπυός.

Ζᾶμένεω, v. [(1) magna vi ago, (2) valde irascor,] to act with great violence. Γεῖνᾱτό, καὶ Ζᾶμένησέ καὶ ἡρίσεν ᾧ πᾶράκοιτη. Hes. Theog. 928.

Ζᾶμένης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [vehemens, validus,] violent, strong. Δεινός τε Ζᾶμένης τε Δολιχόνῳ πέσέ δῆμον. Apoll. 1. 1029. SYN. Βίαιος, σφόδρος, ὀργιλὺς, δυσμένης.

Ζᾶπληθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [admodum plenus, copiosus,] very full. Πύρσην, Ζᾶπληθὴ δάσκιον γένειᾱδά. Pers. 321. SYN. Πδλύπληθής, παμπληθής, μυρϊόπληθής.

Ζᾶπλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædives,] exceedingly rich. Μηδ' εἰ Ζᾶπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις. Androm. 1282. SYN. Βιάθυπλουτός, εὐπύρος.

Ζᾶπύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde igneus,] very fiery. Στερόδῃς Ζᾶπύροι, στρομβοὶ δὲ κόνιν. P. V. 1120. SYN. Διᾶπύρος, ἄπύρος, κάπύρος, Ζᾶφλέγης.

Ζάτρεφής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [saginat, pinguis,] very fat. Ζατρεφέας πάσας δ' ἄρ' ἐψώχετό, λέκτό δ' ἀριθμόν. δ. 451.

¹ Ἐωσφόρος is here scanned as a dactyl.

² Here the final syllable of ὑλήεντι remains short before the double letter Z: on this subject the learned Herman remarks: "Nusquam correpta vocalis invenitur ante ξ et ψ, raro ante ζ, nec nisi in fine præcedentis vocabuli, si ζ initialis est nominis proprii, sine correptione ista metro repugnaturi." This rule is doubtless true, and Dr. Maltby suggests a very ingenious reason why it is so. See his Thesaurus at the word Ζᾶκυνθος.

Ζάφλεγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde urens, florens,] strongly burning, flourishing.

Ζάφλεγες τέλεθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἐδοντες. Φ. 466. SYN. Ζάπυρος.

Ζάχρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [vehemens,] violent. Ζαχρηὼν ἀνέμων, οἷτε νέφεα σκίδοντά. Ε. 525. SYN. Βίαυς, μέγας, βάρυς, ισχυρός.

Ζῶω, et poet. Ζῶω, et Ζῶω, v. [vivo, vigeo,] to live, to flourish. Ζώσας ὄρω μάλιστα τῶν βουλευμάτων. ΑΕ. R. 45. See also Π. 15. SYN. Βίωω, βιότεύω.

Ζεῖα, ἄς, ἡ, subst. [zea, far,] spelt, rye. See in Εὐρύφης.

Ζεῖδωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fertilis,] fertile. "Ἐλκον νύκτᾳ μέλαιναν ἐπὶ Ζεῖδωρον ἀρουραν. Θ. 486. SYN. Βιόδωρος, φέρεσβίος, φύσιζός, κουρότροφός, τρῦμνός.

Ζελεῖα, ας, ἡ, P. N. [Zelea,] a city in Lycia Minor. Οἱ δὲ Ζελεῖαν ἐναῖον ὑπαὶ πόδᾳ νεῖατόν "Ιδης. Β. 824.

Ζευγάριον, ου, τό, subst. [parvum jugum,] a little yoke. Οἱ δ' αὖ κῶρακες τῶν ζευγάρων, οἷσιν τὴν γῆν κατάρουσι. Αves 582.

Ζευγῆτις, ἰδός, ἡ, adj. [jugalis,] yoked. "Ἐξ' ἐπ' Ἀμφρύσω Ζευγῆτιδᾶς ἔτρεφεν ἱππους. Call. 2. 48.

Ζεύγη, ης, ἡ, subst. [pars illa jugi, cui bos vel mulus inserit caput,] the collar of the yoke. Ζεύγη ἐξέριπουσά παρὰ Ζυγὸν ἀμφότεροισί. Ρ. 440.

Ζεύγμα, ἄτος, τό, subst. [junctura, conjunctio,] a bond, a fetter. Εἰς οἱ ἀνάγκης Ζεύγματ' εἰσπεπτόκαμην; Ιph. Α. 443.

Ζεύγνυμι, et Ζευγνύω, f. Ζεύω, v. [jungo,] to join, to yoke. "Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δεῖ νῖν ἔζευχθαι γάμοις. Helen. 1653. SYN. Καταζεύγνυμι, υποζεύγνυμι, συνάπτω, ὑπτάσσω.

Ζεύγος, ἔος, τό, subst. [jugum, par, vehiculum,] a yoke, a pair, a carriage.

Ζεύγος πρὸ δῶμων. Androm. 495. SYN. Ζεύγη, ζυγός, σέλμα. ΕΡΙΘΗ. Σύγκροτον, κάλδον, φιλιδόν, τριπάρθενον.

Ζευκτήριον, ου, τό, subst. [jugum,] yoke. Τοιόνδε Τροίᾳ περὶβαλὼν Ζευκτήριον. Agam. 512.

Ζεὺς, gen. Διὸς et Ζηνὸς, P. N. [Jupiter,] the fabled king of the gods. Θάρσει πέφενγας τῶν ἑμὺν ἱκέσιον Διᾶ. Hec. 345. SYN. Κρόνιδης, Κρόνιων, gen. ἰδόνος, et Κρόνιων, gen. ἰωνός. ΕΡΙΘΗ. Ἀγλαῖος, ἄγανος, ἀλεξιμυρός, ἀλεξικακός, ἄγνος, αἰθριός, αἰγιοχός, αἰνός, ἀθανάτος, ἀργικραυνός, ἀριζηλός, ἀκάματος, ἀμειλίχος, ἀστερόπητις, ἀργής, βάρυτοπος, βάρυβρεμέτης, βάρυβρομὸς, βάρυγδουπος, βάρυδουπος, ἐρισθενής, ἐρίβρεμέτης, ἐρίγδουπος, ἐρισμάργος, εὐρύωψ, βάρυσφαράγος, εὐρύτιμος, ἐκηβύλος, κρείων, ἀναξ, βασιλεὺς, ἐπόψιος, ἱκετήσιος, μυρίος, ἐρκεῖος, μέγασθενής, μείλιχος, ἐλευθερίος, μέγαλόβρεμέτης, μέγας, νέφεληγέτης, καταχθονίος, μητίετης, παντότης, οὐρίος, πρῶφρων, πάνταρχος, πλώριος, πρευμένης, παγκράτης, σχετλιός, τέλεσφόρος, τερπικέραυνός, στέρωπηγέτης, ὑψίζυγός, ὑψίβρεμέτης, τάνυσίπτερος, ὑψιστός, ἀριστός, Ὀλύμπιος, Δωδωναῖος, Πέλασγικός, Ἰδαῖος, σωτήρ, ἐταίριος, δίκασπυλός, ξεινός, ξενίος, ὄρκιος, Αἰτναῖος, ἐφέστιος, μίστωρ, κύνιστος, κελαινέφης, ὑπᾶτος, πάνυπέργατος. ΡΗΡ. "Ιδθεν μεδῶν, Γ. 276. αἰθερὶ ναίων. Β. 412. πᾶτηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Α. 544. ἀγαθόν τε κακόν τε δίδοι. δ. 237. ἀνδρεσσὶ νόημάτᾳ πάντα οὐ τέλευτᾷ. Σ. 328. ἀρετὴν ἀνδρεσσὶν ὀφέλλει τε μινύθει τε. Υ. 242. νῆμει ὄλβον ἀνθρώποις. Ζ. 188. ἐπιτίμητ' ἱκετῶν τε ζείνων τε. ι. 270. ἐρίγδουπος πῶσις "Ἡρης. Η. 411. οὐκ ἐπὶ ψευδεσσὶν ἄρωγός. Δ. 235. τὰμῃς πόλεμοιὺ ἀνθρώποις. Δ. 84. δώτωρ ἑάων, δώτωρ ἀπυρόντης. Call. 1. 91. βάρυτοπος στέρωπᾶν κέραυνῶν τε πρυτάνις. ΡΥΤΗ. 6. 24. κλάσσης τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων. Eur. fr. incert. Β. 7. See Callimachus's Hymn to Jupiter, and Hes. Op. 5. 9.

Ζεφύριος, α, ὄν, adj. [zephyrius,] of the Zephyr. Ζεφύριη πνεύουσα, τὰ μὲν φύει, ἀλλὰ δὲ πέσσει. η. 119.

Ζεφύρος, ου, ὁ, subst. [Zephyrus,] Zephyr, the west wind. Πληθύν' ὥς ὅποτε Ζεφύρος νέφεα στύφελίξῃ. Α. 305. ΕΡΙΘΗ. Δύσαῖς, κελαιδενός, κελᾶδων, αἰὲν ἐφύδρος, αἰθριός, ἐπαιγίζων, λάβρος, μέγας, πόλυχηξ, κραιπνός, ἡδύς, μάλακός,

¹ On the short syllable remaining short before Ζελεῖα, see the note on the word Ζάκυνθος.

² Ζεύγηθεν, Apoll. 3. 1317. and Ζεύγλι, Call. 3. 161. are the obsolete genitive and dative from Ζεύγη.

- χαρίεις, λῆγυ πνέων, εὐθύπνοος. PHR. Ζεφύρον μὲνδς ὑγρόν ἀεδντὸς, Ζεφύρον πνῶαῖς ἰππεύσαντὸς ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελᾶδῆμα.
- Ζέω, f. ζέσω, v. [ferveo, bullio,] to boil, to seethe, to simmer. Οὐμῷ ζέοντι Ὀρηκὶ δυσμάχωτάτω. Hec. 1038. SYN. Ἀναζέω, ἐπιζέω, βράζω, φλύω, ἐκμαίνομαι, ἀκμάζω.
- Ζήθος, ου, ὁ, P. N. [Zethus,] the son of Jupiter and Antiope and brother of Amphion. Τίς δ' οὐτὸς ἀμφὶ μνήμα τὸ Ζήθου πέροα. Phoen. 145.
- Ζηλήμων, μὲνδς, et Ζηλοῦπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [zelotypus, invidus,] jealous, envious. Σχέρλιοι ἐστὲ, θεοὶ, Ζηλήμῶνδς¹ ἐξόχων ἄλλων. e. 118. See also Plut. 1016. SYN. Φθονῆρδς, φίλονεικὸς, ἐφάμιλλος.
- Ζηλὸς, ου, ὁ, Ζηλοσύνη, ης, ἡ, et Ζήλωμα, ἀτὸς, τὸ, subst. [æmulatio, invidia,] rivalry, emulation, jealousy, envy. Ζηλὸς ὦν πὸτ' οἴκοις. Orest. 963. See also Hom. Apoll. 100. and Iph. T. 380. SYN. Φιλόνεικία, φθονὸς, εὐδαιμόνια. EPI TH. Βάρυς, δυσκελᾶδὸς, λυγρὸς, πικρὸς, δίκασπλὸς, λευγάλεὸς, δύσκαρπὸς.
- Ζηλῶ, v. [æmulor, ambio, probō, invideo,] to emulate, to court, to approve, to admire, to envy. Ζηλῶ δ' ἄγαμους ἄτεκνους τὲ βροτῶν. Alcest. 903. SYN. Φιλόνεικεῶ, μεγαίρω, ἐπαινέω, μακάριζω, φθονέω, ἐπιθυμέω.
- Ζήλωμα, vid. Ζηλὸς.
- Ζηλωτὸς, ἡ, ὅν, adj. [æmulandus,] enviable, desirable. Ζηλωτὸς, ἐν γὰρ τῷ πρίν Ἀνδρὸμάχη χρόνῳ. Androm. 5. SYN. Μακάριδς.
- Ζημία, as, ἡ, subst. [damnum, pœna, multa,] a loss, a punishment, a penalty, a fine. Κέρδη πόνηρά Ζημίαν ἡμείψατο. Cycl. 312. SYN. Βλάβη, ἀτη, ἐπιβόλη, ἐπιτιμίον, τιμωρία, ποινή, δίκη.
- Ζημιῶ, v. [damno afficio,] to fine, to punish. Κάκὸς πέφυκη, Ζημιούσιν οἱ θεοί. Ion 444. SYN. Τιμωρέσμαι, βλάπτω, αἰκίζομαι, ἀναρῶ.
- Ζητεύω, et ζητέω, v. [quæro,] to seek. Ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορὸν ἡγεμόνέειν. Hom. Merc. 392. See also Orest. 672. SYN. Ἀναζητέω, ἐπιζητέω, δίξομαι, μαίδομαι, ματεύω, μεθέπω, μεταλλάω, ἐρωτῶ.
- Ζήτημα, ἀτὸς, τὸ, et Ζήτησις, ἔως, ἡ, subst. [quæstio, investigatio,] a question, a search, an investigation. Οὐ ράδιον Ζήτημα· κρατὰ δ' ἀθλιόν. Bacch. 1128. See also Cycl. 14. SYN. Ἑρώτημα, ἐρώτησις, βᾶσανδς, μάτη, ἐξετάσις.
- Ζητητέος, α, ὅν, adj. [quærendus,] must be sought. Ζητητέαι γὰρ ἐστὲ. b. κᾶκδοαίμων ἐγώ. Thesm. 604.
- Ζῆη, Ion. pro Ζωῆ, q. v.
- Ζῶδς, Ion. et poet. pro Ζωὸς, q. v.
- Ζῶφῆρδς, ἀ, ὅν, adj. [tenebricosus,] darksome, gloomy. Τιτῆνες ναίονσι, πέρην Χαῖος Ζῶφεροῖο. Hes. Theog. 814. SYN. Δυνφῆρδς, σκότεινδς, ὀρφναῖδς.
- Ζῶφὸς, ου, ὁ, subst. [caligo, tenebræ,] gloom, darkness. Ἔασόν· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ Ζῶφῳ. Hipp. 1414. SYN. Ἀχλὺς, ὄρφνη, σκότὸς, δύσις, ὁμίχλη. EPI TH. Ἀργαλέος, αἰνὸς, ἀμήχανδς, εὐρύς, κρυῆρδς, ὀκρίδεις.
- Ζῶ, poet. pro Ζᾶω, q. v.
- Ζῶγαστρον, ου, τὸ, subst. [arca, capsula,] a chest. Κοίλῳ Ζῶγαστρῳ δῶρὸν, ὥσπερ εἶδῃ. Trach. 715. SYN. Σόρδς, κιβωτὸς.
- Ζῶγῆφρδς, et Ζῶγῶφρδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [jugum ferens,] bearing the yoke. Ἐντύνεθ' ἱπποὺς ἀρμάσι Ζῶγῆφρδς. Hipp. 1183. See also Herc. F. 120.
- Ζῶγίδς, α, ὅν, adj. [(1) jugalis; (2) epith. Junonis, connubii præsidis,] (1) yoked, (2) presiding over marriage. Ὁρῇ τε Ζῶγῇ, Διὸς εὐνῆτις, ἡ μὲν ἐμοῖσι. Apoll. 4. 96. SYN. Ζευκτὸς, Ζῶγωτὸς, σύζυγος.
- Ζῶγῶδεσμον, ου, τὸ, subst. [lorum, quo equi ad temonem ejusque anteriorem partem sunt juncti,] the traces of a carriage. Ἐκ δ' ἐφῆρον Ζῶγῶδεσμον ἅμα Ζῶγῳ ἐννῆαπηχῷ. Ω. 270.
- Ζῶγὸς, οὔ, ὁ, et Ζῶγόν, οὔ, τὸ, subst. [(1) jugum; (2) trutina; (3) calceamenti corrigia; (4) caput citharæ,] a fastening, a yoke, the transverse beam

¹ Some read δηλήμῶνδς.

of the balance, a chariot, the bench or transom of a ship, the latchet of a shoe. Φέρει μὲν, ἀλγεί δ', αὐχέν' ἐντίθεις ζυγῶ. Hec. 376. SYN. Ζεύγλη, ζεύγος, σταθμός, κάθεδρα, σέλμᾱ. EPIITH. Ἀστεμφής, δύσλοφος, δούλιος, ἱππειός, ἐύζοός, ἀργυρεός, χρύσειος, κλεινός, πωλικός, ἱππικός, ποικίλος, ἐπανχενίος. PHR. Πύξινον, ὀμφάλλον, εὐ οἴηκεσθαι ἀρρὸς. Ω. 268.

Ζυγωθρίζω, v. [perpendo,] to weigh, to balance, to bar. Κίνησον αὐθὺς ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγωθρίσων. Nub. 745. SYN. Ἀνάκρινω, σταθμάομαι, ἴσω, συναρμόττω.

Ζυγωτός, ἡ, ὄν, adj. [junctus,] joined, yoked. Λιβύες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπίσταται. Soph. Electr. 704. SYN. See Ζυγίτης.

Ζωᾷγριά, ων, τὰ, subst. [præmia, quæ penduntur pro vitæ redemptione,] the reward given for preserving the life of another. Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλλεις. θ. 462. EXP. Τὰ τῆς ζωῆς χάριστήριά.

Ζωγράφω, v. [ad vivum pingo,] to draw to the life, to paint. Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγράφει τὰς λεκύθους. Eccles. 996. SYN. See Γράφω.

Ζωγράφος, ου, ὁ, subst. [pictor,] a painter. Ἄγέ, ζωγράφων ἀριστέ. Anacr. 28. 1. SYN. See Γράφεύς.

Ζωγρέω, v. [vivum capio; vivifico,] to take alive, to preserve the life of a captive; to restore to life. Ζώρει μ', Ἀτρέος νίε, σὺ δ' ἀξία δέξαι ἁποινα. Z. 46. SYN. Ζωπύρῳ, εὐθάλῃ ποιέω, ἀνέγειρω, ἀνορθῶ, ἐγείρω.

Ζωή, ἡς, ἡ, et poet. Ζῶη, subst. [vita; victus,] life; the means of living. Καὶ στυγερὰς ζωάς, ὧ πάτερ. Eurip. Electr. 121. SYN. Βίος, βιότης, εὐπύρῃα, οὐσία, κτήσις. EPIITH. Ἄλεκτρος, στυγερὰ, ἀμβροσία, ἀλγινέσσα, ἐλάφρα, λυγρὰ, λυπρὰ, ἐπιμοχθός, πάλινροσός, μινδοεικής, καθάρᾱ, ἐμφυτός.

Ζωθάλμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vividus, almus,] lively, flourishing. Ἄλλοτε δ' ἄλλων ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος. Olymp. 7. 19.

Ζῳμά, ἀτὸς, τὸ, subst. [lorica; vestimentum quo cingimur,] a coat of mail, a girdle. Ζῳμά τέ, καὶ μίτρην, τὴν χαλκήες κάμον ἄνδρες. Δ. 216. SYN.

Ζώνη, ταινία, ἐνδυμᾱ, θώραξ. EPIITH. Φαεινόν.

Ζώμευμᾱ, ἀτὸς, τὸ, subst. [condimentum,] seasoning, the ingredients of pottage. Ταῖσι Πελόπονησίῳν τριήρεσι ζωμεύματᾱ. Equit. 279.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, dimin. a (2) Ζωμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) jusculum, (2) jus,] broth, pottage, soup. Χώσπερ βροντῇ τὸ ζωμίδιον πᾶταγεί, καὶ δεινὰ κέκραγεν. Nub. 389. See also Nub. 356.

Ζώνη, ἡς, ἡ, subst. [zona, cingulum, pera,] a zone, a girdle. Τοῦτον πῶτ' ἐτέκον κάφερον ζώνης ὑπὸ. Hec. 750. SYN. Ζωστήρ, ζῳμά, περίζωμά, τελαμών. EPIITH. Δερματίνη, παρθενία, φοινικορόκος, κάλῃ, χρυσεῖη.

Ζώνιον, ου, τὸ, subst. [cingulum,] a girdle. Μόλις γὰρ εὐρὸν ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον. Lysistr. 72.

Ζώννυμι, et ζωννύω, f. Ζώσω, v. [cingo,] to gird, to brace, to put on. Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδε ζώννυσθαὶ ἄνωγεν. A. 15. SYN. Πέριζωννύω, ἐνδύομαι, καθόπλιζω, κύκλω, θριγκῶ, στέφαιδω.

Ζωός, et ζῶος, ἡ, ὄν, et ζῶς, adj. [vivus,] living. Ζωός ἔων' τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖᾱ μελαινα. B. 699. See also Theocr. 2. 5. and E. 887. SYN. Ζῶν, ἔμπνός, ἔμψυχός.

Ζωοτόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vivipara,] producing a living creature, viviparous. Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περὶώσιᾱ, θηλυτόκοι τέ. Theocr. 25. 125.

Ζωπύρῳ, v. [ignem sopitum accendo, ignifico,] to renew a flame, to kindle. Ζωπύρουσι τάρβος. Sept. Theb. 276. SYN. Ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἀνέγειρω, ἐξυπνίζω.

Ζωπύριον, ωνός, ὁ, P. N. [Zopyrion.] Θάρσει, Ζωπύριον, γλυκερόν τέκος' οὐ λέγω ἄπφν. Theocr. 15. 13.

Ζωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [merus,] mere, pure. Ἢε τοῖς εἰς ἄτην ζωρὸν μεθ' ὁθαλάζον κῆρ. Apoll. 1. 477. SYN. Ἀκρατός.

Ζωστήρ, ἡρός, ὁ, subst. [cingulum, balteus,] a girdle, a belt. Τὸν ῥὰ κατὰ ζωστήρᾱ βύλεν Τελαμώνιος Αἴας. E. 615. SYN. Ζώνη, τελαμών, θώραξ. EPIITH. Ἀρηρὼς, ἀναιδής, δαιδαλέος, παναϊδὺς, φοινικὶ φαεινός.

Ζῶστρον, ου, τὸ, subst. [vestimentum quo cingimur,] a girdle, a wrapper.
 Ζῶστρον τε καὶ πέπλους καὶ ῥίγηϋ σιγαλδεντᾶ. 2. 38. SYN. See Ζῶμα.
 Ζώφωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fertilis plantarum,] productive of plants; fertile.
 Ζώφωτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει. Æsch. Suppl. 864.
 Ζῶω, poet. et Ep. pro Ζᾶω, q. v.

H.

Ἡβαιος, ἄ, ὄν, adj. [parvus,] little, small, short. Ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες οὐδ' ἡβαιαί. Ξ. 140. SYN. Βαῖος, ὀλίγος, παῦρος, ὀλιγόχρονός.
 Ἡβᾶω, et poet. ἡβῶω, v. [pubesco; juvenesco,] to grow up to manhood, to be vigorous. Πορθήσῃθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν. Eur. Suppl. 1224. See also e. 69. SYN. Ἐφηβᾶω, ἀτάλλω, νεάζω, θάλλω, ἄκμάζω.
 Ἡβη, ης, ἡ, subst. [(1) pubes; juvenus, (2) item P. N. Hebe,] (1) puberty, youth, (2) Hebe, the goddess of youth. Ἐπεὶ δ' ἐς ἡβην ἦλθεν ὥραιαν γάμων. Helen. 12. SYN. Νεότης, ἡλικία, ἄκμή. EPITH. (1) Ἀγλαῖος, ἄγλαῶγιος, ἀχάλινος, ἀλεξικᾶκος, ἐρατὴ, εὐδαίμων, θάλλερᾶ, νεᾶρά, νεᾶνις, ἡλιξ, πόλυήρατος, σώφρων, ἄφρων, ἐρατεινή; (2) καλλισφύρος, λευκόσφύρος, τιμήεσσα, καλῶπιδιλος, χρυσῶπιδιλος, ἀμβρότιος. PHR. (1) Ἀκμή ἡβης. Alcest. 326. ἡβης δῶρά, Alcest. 300. θάλλερὸς ἡβης χρόνος. Eur. Electr. 20. ἡβης ἐρικυδέος μέτρον. A. 225. τέρων ἀνθὸς ἐρικυδέος ἡβης. Hes. Theog. 988. τερπνὰς χρυσοστέφανοιό καρπὸς ἡβας. Pyth. 4. 281.
 Ἡβήτης, ου, ὁ, adj. [puber,] in the vigor of youth, youthful, vigorous. Βράχιων ἐδειξεν ἡβήτην τύπον. Heracl. 859. SYN. Ἐφηβῖος, αἰζηός, ἡλιξ.
 Ἡβυλλία, v. [præ juvenute petulans sum,] to be wanton through youth.
 Ἡβυλλίῳσι κᾶρ τὶ παράτελμένα. Ran. 519.
 Ἡγάθεος, α, ὄν, adj. [valde divinus,] very divine. Λημὺν ἐς ἡγάθεην πέπερμενός· οὐδὲ μὴν ἔσχεν. Φ. 58. SYN. See Ζᾰθεός.
 Ἡγᾶνον, Ion. pro Τήγανον, ου, τὸ, subst. [sartago,] a frying-pan. Χεῖρά τ' ἐν ἡγᾶνῳ βάλεῖν. Anacr. 130.
 Ἡγέμῳνευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [ductio: in l. c. abstractum, ut aiunt scholastici, pro concreto positum, dux,] a guidance, a conductor. Ἀγέμῳνευμᾶ νεκροῖσι πόλυστονόν. Phœn. 1506.
 Ἡγέμῳνεύω, et (2) ἡγεῖσθαι, v. [(1) dux sum, (2) duco, existimo,] (1) to be a leader or general, (2) to conduct, to lead, to consider, to think. Λοκρῶν δ' ἡγέμῳνευεν Ὀϊλῆος τᾶχὺς Αἴας. B. 527. See also Hec. 329. SYN. (1) Ἀρχω, ὀδηγεῶ, ἡγηλάζω, (2) νομίζω, λογιζέσθαι, δοκιμάζω, ὑπολαμβάνω, τίθημι.
 Ἡγέμῳνός, ου, ὁ, adj. [conducens; epith. Mercurii,] conducting. Ἄλλ' ἡγέμῳνόν. Plut. 1159.
 Ἡγέμων, ὄνος; ἡγητήρ, ἦρος; ἡγητής, οὔ; ἡγήτωρ, ὄρος, ὁ; et ἡγέμων, ης, ἡ, subst. [dux, præses,] a leader, a guide, a commander, governor, mover. Πόλις, τίθινη; βάκτρον, ἡγέμων ὁδοῦ. Hec. 281. See also C. C. 1520. Æsch. Suppl. 247. B. 79. and Call. 3. 228. SYN. Ἑφηγητής, ἄγος, ἄγωγος, ἀρχός, βασιλεὺς, στρατηγός. EPITH. Ἀγακλῶτος, ἐσθλός, ἰφθίμος, φίλος, θεῶ-πεμπτός.
 Ἡγεῖσθαι, vid. Ἡγέμῳνεύω.
 Ἡγερῶσθαι, et ἡγερῶσθαι, poet. pro Ἀγείρωσθαι, q. v. Ἐν φυλάκεσσ' ἵνα γάρ σφιν ἐπεφράδων ἡγερῶσθαι. K. 127. See also Γ. 231.
 Ἡγηλάζω, v. [duco, præeo,] to lead, to preside. Νῦν μὲν δὴ μᾶλ' ἀπάγχῃ κᾶκος κᾶκόν ἡγηλάζει. p. 217. SYN. Ἡγεῖσθαι, ἄγω, φέρω, εὐαλύνω, ὀδηγεῶ, ἄρχω, θεράπεύω, ἐπιμελεῖσθαι.
 Ἡγητήρ, ἡγήτωρ, et ἡγητής, vid. Ἡγέμων.

- 'Ηδέως, adv. [libenter,] agreeably, readily, gladly. 'Αλλ' ἡδέως ἐμοιγέ κάλγει-
νῶς ἄμᾳ. Antig. 436. SYN. Τερπινῶς, ἀλύπως, εὐφρόνως, εὐθύμως.
- 'Ηδη, adv. [jam, mox, protinus,] now, already, presently, immediately. "Ἐξει
δ' ὁδυσσεὺς ὅσῳ οὐκ ἦδη. Hec. 140. SYN. Νῦν, πάλαι.
- 'Ηδῶμαι, v. [delector,] to be delighted. "Ὅστις γυναικῶν λυμῶνᾶς ἡδέται.
Hipp. 1071. SYN. Ἐφρόδῶμαι, ὑπερήδῶμαι, εὐφραίνῶμαι, τέρπῶμαι, χαίρω.
- 'Ηδυνή, ἥς, ἡ, subst. [voluptas, jucunditas,] pleasure, delight. Τίς ἡδυνή σοι
θεοῦ¹ θάνεϊν ἐν στέμμασι. Ion 1309. SYN. Γᾶνός, τέρψις, τρυφή, ἡδός, ἐπι-
θυμία.
- 'Ηδός, εὖς, τὸ, subst. [suavitas,] sweetness, charm, pleasure. 'Ημῶν ἔσσεταί
ἡδός, ἐπεὶ νῆφελιγῆρετα Ζεὺς. A. 318. SYN. Ἄδός, ἡδυνή, ὠφέλειᾶ.
- 'Ηδυβόης, ου, ὁ, adj. [dulcisonus,] sweet-sounding. Κεραῶσιν ἀδυβόῃ Φρυγίων.
Bacch. 127. SYN. Ἠδυθροῦς, ἡδυμέλης, εὐήχης, ἡδυγλωσσός.
- 'Ηδυγέλως, ωτός, adj. [dulce ridens,] sweetly smiling. Αἰγίπυδον δίκερωτᾶ,
πολύκροτον, ἡδυγλωτᾶ. Hom. Pan. 37. SYN. Φίλομυειδής.
- 'Ηδυγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suavem linguam habens,] sweet-tongued. Ἀμ-
φότερωθέν γ' ἀδυγλωσ-σός. Olymp. 13. 141.
- 'Ηδυεπής, εὖς, et ἡδυλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviloquus,] sweetly speaking.
Ἠδυεπὴς ἀνδρουσεῖ, λίγυς Πύλων ἀγορητής. A. 248. See also Hec. 131.
SYN. Μελίγερῶς, μελίθογγος, γλυκύφωνος, ἰμερόφωνος, ἐπητής, αὐδήεις, δυνάτος
et δεινός εἰπεῖν, λέγειν.
- 'Ηδυθροῦς, ου, ὁ et ἡ, et ἡδυμέλης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [dulcisonus,] sweet-sounding.
Πάνᾳ μουσᾶν ἀδυθροῦσιν. Eur. Electr. 703. See also Aves 659. SYN. Ἠδυ-
βόης, ἡδυπνοῦς.
- 'Ηδυλόγος, vid. Ἠδυεπής.
- 'Ηδυμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [suavis, jucundus,] sweet, pleasant. Φῆ ῥά νεόλλουτος,
πρόκαλεμένος ἡδυμὸν ὑπνόν. Hom. Merc. 241. SYN. Νήδυμὸς, ἡδύς.
- 'Ηδυπνοῦς, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviter spirans,] sweetly breathing. Ἠδυπνοῦς
αὔρας. Med. 835.
- 'Ηδυπόλις, εὖς, adj. [gratus jucundusque civitati,] dear to the city. Βασάνω
θ' ἡδυπόλις. Cē. R. 510.
- 'Ηδυπότος, ου, ὁ et et ἡ, adj. [cujus potus suavis est,] sweetly flavored. Οἶνον
ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδὲκάτω ἐνῖαντῷ. γ. 391.
- 'Ηδύς, εἶᾱ, ὅ, compar. Ἠδίω, Attice, Ἠδίω, Ion. et Dor. superl. Ἠδιστός, adj.
[suavis,] sweet, pleasant, delightful. Ὡς ἡδύς ἐν πόρπακί σὸς κεῖται τυπός.
Troad. 1186. SYN. Γλυκὺς, ἀγάνος, μελίχρως, εὐήθης, ἐπιχαρὶς.
- 'Ηδυσμᾶ, ἀτός, τὸ, subst. [suavitas, condimentum,] sweetmeat, sauce. Ἡ νυμί-
ζεῖς τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματᾶ. Vesp. 499. SYN. Ἀρτυμᾶ.
- 'Ηδωνός, ἡ, ὅν, P. N. [Edonus,] Edonian, Thracian. Θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ'
'Ηδωνῆς χερὸς. Hec. 1135.
- 'Ηελίος, vid. Ἡλίος.
- 'Ηερεῖθῶμαι, v. [sublimis volito,] to be elevated, to be on the alert. Ὡς δ' ὅθ'
ὑπαί ριπῆς πῦρὸς ἀκριδὲς ἡερεθονται. Φ. 12. SYN. Αἰωρεῖθῶμαι, ἀεῖρεθῶμαι, κρεμά-
μαι, ἐπαίρεθῶμαι, ἐρεθίζῶμαι.
- 'Ηερίβοιᾶ, ας, ἡ, P. N. [Eribœa,] Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλὴς Ἠερίβοιᾶ. E. 389.
- 'Ηερίος, ας, ὅν, adj. [(1) aërius, obscurus; (2) matutinus,] in the air, dark, in the
morning. Ἠερίου τὸτ' ἐ δὴ ῥά κάκῃ Διὸς αἰσᾶ παρέστη. ι. 52. SYN. Ἀερίος,
(2) ἑωθίνος.
- 'Ηερσείδης, εὖς, et ἡερσεῖς, εντός, adj. [obscure,] gloomy, dark. Ἡ μὲν ὅσα ξὺν
νηυσὶν ἐπ' ἡερσειδεᾶ πόντον. γ. 105. SYN. Ἠερίος, σκυτεῖνος, δνοφερὸς, κελαι-
νέφης, σκυττεῖς, ὀφραῖδος.
- 'Ηερσφοῖτις, ἰδός, ἡ, adj. [per aërem means,] air-traversing. Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ
Μοῖρᾶ καὶ ἡερσφοῖτις Ἑρινός. T. 87. SYN. Ἀερσβάτουσᾶ, ἀερσιπύτης, ἀερσι-
πύτης, ἀερσιππος.

¹ Θεοῦ is here scanned as a monosyllable.

- Ἡερῶφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [elatam seu altam vocem habens,] having a loud voice. Σκηπτρά δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον Ἡερῶφωνων. Σ. 505. SYN. Μεγάλωφωνός.
- Ἡεῖων, ωνός, ὁ, P. N. [Eétion.] Ἡεῖων, ὅς ἐναίεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑληέσση. Ζ. 396. EPI TH. Ἀντίθεός, μέγαλήτωρ, ἀμύμων, ὀβριμός.
- Ἡήρ, ἔρως, ἡ, Ion. pro Ἀήρ, q. v. [(1) aēr, (2) caligo. "In posteriori significato semper ponitur femininum; in priori semper masculinum." Damm.]
- Ἡθάς, ἄδός, adj. [consuetus, familiaris,] accustomed, usual, familiar, intimate. Τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἡθῶδων, ᾧ δέσποτᾷ. Cycl. 250. SYN. Ἐθάς, ἔτης, συνήθης, οικεῖός, ἐφείστος, κοινωνός, ἡμέρος.
- Ἡθεῖός, α, ὄν, adj. [(1) venerandus; (2) subst. patruus,] dear, respected, a term addressed by a younger to an elder brother; (2) an uncle. Τίπτέ μοι, ἡθείη κεφάλῃ, δεῦρ' εἰλήλουθᾷς; Ψ. 94. EXP. Ἡθική προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβυτέρου. SYN. Σεμνός, ἀγαθότης, θεῖός, ἡγαθέος, φίλος.
- Ἡθύμός, οὔ, ὁ, subst. [cribrum,] a sieve. Ἡ χαλκήλατον ἡθμόν προῦχων. Eur. fr. Eurysth. 1. 2. SYN. Κόσκινόν.
- Ἡθός, ἔός, τὸ, subst. [(1) mos; (2) consuetus habitandi locus,] manner, habit, custom, haunt. Ἀγρίον ἦθος, στῦγερὰν τὲ φύσιν. Med. 102. SYN. Ἐθός, τρόπος, φύη, φύσις. EPI TH. Ἀστοργόν, βάρβαρόν, εὐσεβές, ἀψευδές, φίλοτιμόν, δυσγένες, ἀκόλαστόν, καινόν, λοίγιόν, ἡμέροδεν, κερδαλέον, κεδινόν, κιβδηλόν, κυδαλίμυ, πιστόν, ποικίλόν, πατρώϊόν, πολυτρόπον, ζυγγνένες.
- Ἡῖα, et ἡῖα, item ἡῖα (dissyll.) ων, τὰ, subst. [viatica, commeatu,] provisions for a journey; provisions, chaff. Τ' ἡῖα καὶ ἀγγεῖσιν ἄρσεν ἅπαντᾷ. β. 289. SYN. Ἐφῶδιᾷ, (2) βρώματᾷ, (3) ἀχῦρᾷ.
- Ἡῖθεός, et ἡῖθεός, ου, ὁ, subst. [(1) juvenis, (2) cœlebs,] a young man; an unmarried man, a bachelor. Ἡῖθεον τ' Ἀκάμαντ', ἐπείκελόν ἀθανάτοισιν. Λ. 60. SYN. Κοῦρός, αἰζήος, ἡγάμος. EPI TH. Θάλεθων, θάλερως, ἀτὰρ φρόνῃων. PHR. Φαιδρός ἐν ὀμμασίν. Apoll. 2. 44. πύρσαις γενῦσιν ἐξανδρούμενός. Phœn. 32.
- Ἡῖσις, εντός, adj. [magnas habens ripas,] having high and craggy shores, deeply embanked. Τὸν μὲν ἔπειτα κάθεισεν ἐπ' ἡῖσιν Ἰ Σκάμανδρῳ. Ε. 36.
- Ἡῖός, ὄν, adj. [jaculandi peritus,] skilled in shooting. Ἐνθα σέ, ἡῖε Φοῖβε, θεαὶ λῶν ὕδατι καλῶ. Hom. Apoll. 120. SYN. Εὐσκοπός, ἐκηβόλος, ἐκάτηβελέτης.
- Ἡῖων, et ἡῖων, ὄνός, ἡ, subst. [littus,] a shore. Αὖτις δ' ἡῖονα μέγαλην ψάμαθοῖσι κύλυψε. Μ. 31. See also Orest. 989. SYN. Ἀκτη, αἰγιάλος, ὀχθὴ, θίς, ψάμμος. EPI TH. Πάραπλιξ, προχοῦσᾷ, ἄκρα, βάθειᾷ, βαρῦδουπός, εἰνάλια, πολύφλοισβός, πορφύρεα, ψαφάρα.
- Ἡκά, adv. [leniter, quiete,] gently, mildly, quietly. Εἰάτω ἐννίτῳ, ἦκα στίλβοντάς ἐλαίῳ. Σ. 596. SYN. Ἡρεμά, ἡσυχῶς, πᾶως.
- Ἡκεστός, η, ὄν, adj. [scuticam nunquam expertus; jugum nullum passus,] not having experienced the goad; unsubjected to the plough. Ἡνις, ἡκέστας, ἔρευσέμεν, αἶκ' ἐλέησῃ. Ζ. 275. SYN. Ἀκέντητός, ἀδάμαστός.
- Ἡκιστός, vid. Μικρός.
- Ἡκω, v. [veni,] to be come, or arrived. Ἡκω νεκρῶν κευθμῶν καὶ σκότου πύλας. Hec. 1. SYN. Κάθηκω, ἐλήλυθᾷ, παρὰ γίγνημαι.
- Ἡλαίνω, ἡλασκάω, et ἡλάσκω, v. [erro, vagor,] to roam, to wander about, to be mad. Οὐδ' ἐπιτυμβιδῖοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται; Theocr. 7. 23. See also Σ. 281. and Ν. 104. SYN. Ἀλαῶμαι, πλανᾶμαι, ἐλαύνωμαι.
- Ἡλάκᾳτη, ης, ἡ, et (2) ἡλάκᾳτᾷ, ων, τὰ, subst. [(1) colus; (2) lanæ circumvolutæ colui,] a distaff, the thread wound round a distaff. Ἰστόν τ' ἡλάκᾳτην τὲ, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε. Ζ. 491. See also η. 105. SYN. Ἀτρακτός, δوناξ, βέλός. EPI TH. Λινόκλωστός, χρυσέα, δόλιχη.

¹ For the reason why the final syllable of ἡδεντι remains short before the initial Σκ of Σκάμανδρος, see the note at the word Ζάκυνθος.

- ¹ *Ἥλασκάζω*, et *ἡλάσσω*, vid. *Ἥλαινω*.
- Ἥλέκτρα*, as, ἡ, P. N. [*Electra*,] one of the daughters of Agamemnon and Clytæmnestra.¹ *Χρυσόθεμις, Ἰφίγενειᾶ τ', Ἥλέκτρα τ' ἐγώ*. Orest. 23. EPI TH. *Ἀρχεγόνυς, δύστηνός, δειλαιὰ, βᾶθ' ὑπέπλος, ῥόδ' ὀπηχὺς, Ἀτλαντὶς*.
- Ἥλεκτρα πύλαι*, ὧν, αἱ, [*Electræ Portæ*,] one of the seven gates of Thebes. *Καῖπ' ἀνέυς, πρόσῃ γέ λ' ὄχον ἐπ' Ἥλέκτραις πύλαις*. Phœn. 1145.
- Ἥλεκτρίνός*, ὅν, adj. [*ex electro factus*,] of amber, bright, pellucid. See in *Γλῶσση*.
- Ἥλεκτρος*, ου, ὁ, et *ἡλεκτρον*, ου, τὸ, subst. [*mixtura ex auro et argento conflata, electrum*,] a mixture of gold and silver, burnished gold. *Χρύσου τ' ἡλέκτρον τ' ἐ καὶ ἀργυροῦ, ἥδ' ἐλέφαντός*. δ. 73. EPI TH. *Δίδειδης, χρυσανγής*.
- Ἥλεκτροφάης*, ἑὸς, adj. [*electri splendorem habens*,] shining like electrum, glittering. *Δακρύων τὰς ἡλεκτροφάεις αὐγάς*. Hipp. 738.
- Ἥλεκτρούωνη*,² ης, ἡ, P. N. [*Electryone*,] Electryoné. *Ζῶε δ' ἄγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἥλεκτρούωνη*. Hes. Clyp. 86.
- Ἥλεκτρυών*, ὡνός, ὁ, P. N. [*Electryon*,] Electryon. *Ἐγεινᾶτ' Ἥλεκτρυωνός Ἀλκμήνη* Διῦ. Alcest. 855.
- Ἥλεκτωρ*, ὁρός, ὁ, subst. [*Sol*,] the sun. *Τεύχεσσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ ὑπέριον*. T. 398. SYN. See *Ἥλιός*.
- Ἥλέμᾶτως*, adv. [*temere*,] rashly, at random, cursorily. *Τῷ καὶ ὅτ' ἡλέμᾶτως Κολχοὶ μάθον ἀντιῶντες*. Apoll. 4. 1206. SYN. *Μάτην, μάταιως, ἄλλως, αὐτως*.
- Ἥλῆός*, et *ἡλός*, ἡ, ὅν, adj. [*stolidus*,] foolish, silly. *Μέντορ, ἀταρτηρὲ, φρένας ἡλῆε, ποῖόν ἐειπές*; β. 243. SYN. *Ἀνόητος, μωρός, μάταιος, ἡλιθιός*.
- Ἥλειος*, ὡν, οἱ, P. N. [*Elidis incolæ, qui et Ἐπειοὶ dicti*,] Eleans. *Ὡς ὅπ' Ἥλειοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη*. A. 670.
- Ἥλιᾶδες*, ὡν, αἱ, P. N. [*Heliades*,] the Heliades, the daughters of the Sun. *Ἥλιᾶδες, τὰν ἡλῆσιν ἐφ' ἡμέναι αἰγείροισι*. Apoll. 4. 61. SYN. *Φᾶεθοντιᾶδες, Φᾶεθοντός ἀδελφαί*.
- Ἥλιάζω*, f. *ξω* et *σω*, v. [(1) *ad solem expando*, (2) *in Heliæa judico*,] (1) to expand to the sun, (2) to be a judge in the court of Heliæa. *β. Ἄλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις*. Lysistr. 380. SYN. (2) *Δικάζω*.
- Ἥλιάς*, vid. *Ἥλιᾶδες*.
- Ἥλιαστής*, οὔ, ὁ, subst. [*judex in Heliæa*,] a judge in the court of Heliæa. *Μῶν Ἥλιαστά;* *β. Μᾶ Διᾶ, θάτερον τρύπον*. Aves 109.
- Ἥλιαστικός*, ἡ, ὅν, adj. [*Heliasticus, judicialis*,] of the court of Heliæa. *Ὑπογαστριὸν γέροντός Ἥλιαστικοῦ*. Vesp. 195.
- Ἥλιβάτος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [*tam altus ut soli uni sit pervius*,] accessible only to the sun, very high. *Τῶν ἡλιβάτων θρόνων*. Aves 1732. SYN. *Ὑψηλός, ἄβατος, ὑψιερῆς, ὑψιρόφος*.
- Ἥλιθᾶ*, adv. [*effuse, valde, copiose*,] very, exceedingly. *Γινώσκειν ἡ γάρ μὲ δὴν ἔχει ἡλιθᾶ πολλή*. ξ. 215. SYN. *Ἀθρόως, σφόδρᾶ, μᾶλ', πᾶν, μάτην*.
- Ἥλιθιάζω*, v. [*stulte ago*,] to play the fool. *Ταῦτ' ἡλιθιάζω*. Equit. 1121. SYN. *Μωραίνω, ἡλαίνω, ἀναισθητέω*.
- Ἥλιθιός*, ὅν, adj. [*stultus, vecors*,] silly, foolish. *Ἰδοὺ κρέμαι' ὥς ἡλιθιὸν ἐφ' ὀθέγ' αὐτό*. Nub. 872. SYN. *Ἀναίσθητός, μωρός, ἄφρων, σκληρός, μάταιος*.
- Ἥλιθιώω*, v. [*attonitum reddo*,] to astonish, to astound. *Μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ*. P. V. 1097. SYN. *Ἀνύζω, ἐκπλήττω, πᾶράπλησσω*.

¹ Homer gives different names to the three daughters of Agamemnon. *Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφίγανασσα*. I. 286.

² Dr. Maltby remarks in a note on this word, in his Thesaurus, that the third and fourth syllables of *Ἥλεκτρούωνη* must be contracted or considered as one long syllable, since a short vowel before any three consonants cannot remain short. See an excellent note on this subject by Dr. Monk, Alcest. 855. *Υω*, though not a diphthong, is scanned as such in several passages. Alcest. 855. Phœn. 1327. Iph. T. 977. Hes. Scut. 82.

- 'Ηλικία, ας, ἡ, subst. [statura, ætas, adolescentia, vigor,] stature, age, manhood, vigor. Χρῆ γνωσιμάχεϊν σὴν ἡλικίαν. Heracl. 706. SYN. Γένεα, νεότης, ἄκμή. ΕΡΙΤΗ. Ἰμερσεσά, ἰμερτή, σθεναρά, παιδρά, χλοερά.
- 'Ηλικιώτης, ου, ὁ, et ἡλιξ, ἱκός, ὁ et ἡ, subst. [par ætate,] a youth of the same age, an equal in years. Ἐκπλεύσας ὕλης ἐπ' ἀνῆλθ' ἔμὸς ἀλικιώτας. Theocr. 14. 54. See also Herc. F. 511. SYN. Ὁμήλιξ, σὺν ἡλιξ.
- "Ηλικός, η, ὄν, adj. [quantus, quali ætate,] how great, of what age. Ὅρῃς μὲν ἡμᾶς, ἡλικοὶ πρόσῃμεθα. Cæ. R. 15. SYN. Ὅσος, πῶσος, ὅπως.
- "Ηλιξ, vid. 'Ηλικιώτης.
- 'Ηλιοβλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [apricus,] smitten by the sun, sunny. Φρύγων τῷ Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας. Bacch. 14.
- 'Ηλιοκαυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sole perustus,] burnt up by the sun, sun-burnt. Ἰσχναν, ἀλιοκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελιχλωρον. Theocr. 10. 26.
- 'Ηλιομάνης, εὖς, adj. [sole gaudens,] delighting in the sun. Θάλπεισ' ἡλιομάνους ἡλιομάνης βῶθ. Aves 1095.
- 'Ηλιοστέρης, εὖς, adj. [sole privatus vel privans,] shading from the sun. Πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστέρης. Cæ. C. 313.
- 'Ηλιοστίβης, εὖς, adj. [per quem sol incedit,] traversed by the sun. Πρὸς ἀντόλῃς φλόγωπας ἡλιοστίβεις. P. V. 816.
- "Ηλιός, et ἡελίος, ου, ὁ, subst. [Sol,] the sun. "Ηλιῷ, θῶαις ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα. Phæn. 2. SYN. Ἠλέκτωρ, ὑπέρειον, Φοῖβος, Φάεθων, Φωσφόρος, Παίαν. ΕΡΙΤΗ. Ἐπιτελλόμενος, κατὰδυνόμενος, ὄξυς, τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος, ἄκαμας, παμφάνων, ἀνίων, χρυσόφειγγής, αἰγλήεις, αἰθόμενος, εὐρύοπης, ζειδωρός, λιπαρόζωνος, μαρμαίρων, μάλερος, ζάμενης, τηλεφάνης, σειριῶεις, χρυσόφαις, φλόγερος, φανέρος, φαεινός, φανσίβροτος. PHR. Φέγγος ἡλίου. Hec. 250. ἀκτὶς κύκλος τ' ἡλίου. Hec. 412. ἡλίου βλαί. Orest. 57. ἡλίου ἄγνων σέβας. Med. 750. φαεινοὶ λαμπτήρες ἡλίου. Rhes. 59. καλλιφειγγες ἡλίου σελᾶς. Troad. 853. ὅς πάντ' ἐφόρῃ καὶ πάντ' ἐπακούει. μ. 323. πάντων θεῶν θεὸν πρῶμος ἡλιός. Cæ. R. 660. ὄξεσιν ὃ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ, πῦρ πνέοντων ἀρχὸς ἵππων. Olymp. 7. 128. ἀστέρους οὐρανίου τηλαυγέστερος φᾶς. Pyth. 3. 134. πάντοπις κύκλος ἡλίου. P. V. 91. τὸν αἰπὺν οὐρανὸν δίφρηλάτων. Aj. Fl. 845.
- 'Ηλῆς, ἰδός, ἡ, P. N. [Elis,] one of the divisions of the Peloponnesus. Ἠλίδος δυνάστωρες. Iph. A. 280. ΕΡΙΤΗ. Ἰππῆλῆτος, διὰ, εὐρυχώρος, ἱπποβότος, εὐδίφρος, πολυπάμων. PHR. Εὐάνωρ Λύδου Πελοπῆς ἀποικία. Olymp. 1. 37.
- 'Ηλιτόμνηος, ὄν, adj. [natus ante completos menses,] prematurely born. Ἐκ δ' ἀγάγε πρόσφωσδε, καὶ ἡλιτόμνηον ἔοντα. T. 118.
- 'Ηλιώτης, ἰδός, adj. [solaris,] sunny. Ἀκτὶν' ἐς ἡλιώτιν· ὡς δ' ἐθάλπεται. Trach. 699.
- 'Ηλιῶν, v. [rutilo,] to be red and flaming. Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας. Anacr. 29. 6.
- "Ηλός, ου, ὁ, subst. [clavus,] a stud, a nail. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξιφός· ἐν δὲ οἱ ἦλοι. A. 59. SYN. Γομφός. ΕΡΙΤΗ. Χρύσειός.
- 'Ηλύγη, ης, ἡ, subst. [tenebræ, umbra,] shade, gloom, darkness. Οὐχ ὄρωντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἡλύγην. Acharn. 684. SYN. Σκία, ζῶφος, σκότος.
- 'Ηλύσιος, ἂ, ὄν, adj. [Elysian,] Elysian. Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πέιρατ' αἰ γαίης. δ. 563. PHR. See the whole passage from which the quotation is taken, and Olymp. 2. 109. and 128.
- "Ηλύσις, εὖς, ἡ, subst. [adventus, ingressus,] an arrival, entrance. Πικρὰν δῶκων ἡλύσιν, πάρεσθ' ὅδε. Herc. F. 1035. SYN. Πόρειά, βῆσις, ἐλευσις, ἀφιξις, ἐφόδος, ὁδός, σὺν ὁδός.
- 'Ημαθία, ας, ἡ, P. N. [Emathia, seu Macedonia,] Emathia or Macedonia. Περὶν ἐπιβάσῃ καὶ Ἠμαθίην ἐπάτειλην. E. 226. SYN. Πελουδοβῶς.
- 'Ημαθίων, ωνός, ὁ, P. N. [Emathion,] the son of Tithonus and Aurora. Καὶ Ἠμαθίωνά ἀνακτα. Hes. Theog. 984.

- *Ημᾶθους, εσσα, ἐν, adj. [arenosus,] sandy. Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμᾶθεντᾶ. α. 93. SYN. Ψᾶμᾶθως, τραχύς.
- *Ημαι, v. [sedeo, infigor,] to sit, to be placed in. Πρὸς ἑμᾶ ψύχα θρασὺς ἦσται. Alcest. 620. SYN. Κάθημαι, ἐπικάθημαι, ἐζῶμαι, ἰζᾶνω.
- *Ημᾶρ, ἄτος, τὸ, et ἡμέρα, as, ἡ, subst. [dies,] a day. Καί μ' ἡμᾶρ ἦδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ. C. R. 73. See also Hec. 317. SYN. Φῶς, φᾶος, ἡῶς. ΕΡΙΤΗ. Δούλειον, κύριον, ἐχθρόν, ἐλεύθερόν, λυπρόν, βράχυν, πεπρωμένον, ἀελπτόν, καλλιφεγγές, λευκώπλυν, γλυκερόν, αἰσιμόν, ἐράσιμόν, νόστιμόν, εὐδιόν, ὀλκθριόν, μόρσιμόν, νηλεές, πτόλυστον, φᾶσιμβρότον, φώσφορον, ἀναγκαιόν, δελῆδον, ὀρφανικόν, αἱματόεν. PHR. 'Ηλίου ἀκτῖς, χρυσέας ἡμέρας βλεφάρων, ἡμέρας ἄγνον φᾶος, τρώχοι ἀμιλλητῆρες ἡλίου, ἀλίου παῖς.
- *Ημαῖτός, α, ὅν, adj. [diurnus,] daily. "Ενθά κεν ἡμαῖτιη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἴστον. τ. 149. SYN. 'Ημερήσιός, ἐπ' ἡμαῖτι, ἐπ' ἡμᾶρ.
- *Ημεδαπός, ἡ, ὅν, adj. [nostras,] of our country. "Ηῖ ἐπ' 'Ασσυρίων ἡμεδαπή στρατῆρ. Call. fr. 152.
- *Ημέρα, vid. *Ημᾶρ.
- *Ημερεύω, v. [diem transigo; per diem aliquid facio,] to pass the day. Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὐνέχ' ἡμερεύσόμεν. Soph. Electr. 786. SYN. Διημερεύω, δι' ἡμέρας κάμνω.
- *Ημερήσιός, ὅν, adj. [unius diei; diurnus. Vid. Doctiss. Blomf. in l. c.] of one day, daily. Ω χαῖρε, λαμπτήρ νυκτός, ἡμερήσιόν. Agam. 21. SYN. Κάθημερίος, ἡμαῖτός, πᾶνημερίος.
- *Ημερίς, ἰδός, ἡ, subst. ["vitis hortensis et ab hominibus culta, ad differentiam sylvestris, τῆς ἀγριάδος." Damm.] a cultivated vine. 'Ημερίς ἡβώωσα, τῆθ' ἡλεῖ δὲ σταφύλῃσι. e. 69. SYN. "Αμπελὶς, οἶνη.
- *Ημερόκοιτός, ου, ὁ, adj. [qui die dormit,] one who sleeps in the day. Μὴ ποτὲ σ' ἡμερόκοιτός ἄνηρ ἀπὸ χρημᾶθ' ἔληται. Hes. Op. 603.
- *Ημερόλεγδον, adv. [per singulos dies numeratim,] counting day by day. Τόκεις δ' ἀλδοχοί θ' ἡμερόλεγδον. Pers. 63.
- *Ημερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mansuetus, cicur,] tame, gentle, kind. "Ημερόν ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἐποντο. ο. 162. SYN. 'Ηθᾶς, ὑποχείριός, χειροθήης, τιθαασός, πρᾶός.
- *Ημεροσκόπος, ου, ὁ, subst. [speculator diurnus,] a spy by day. "Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἦμῖν ἡμεροσκόπος. Antig. 253. SYN. Φροῦρός.
- *Ημερόφαντός, ὅν, adj. [interdiu conspicuus,] seen by day. "Ὀνᾶρ ἡμερόφαντόν ἀλαίνει. Agam. 81.
- *Ημερῶω, v. [mitem reddo,] to render mild or fertile. Ἄνημερον τιθέντες ἡμερῶμενην. Eumen. 14.
- *Ημετέρος, α, ὅν, pronom. [noster,] our. Χεῖράς θ' ἡμετέρας, μηδ' ὄντινᾶ γαστέρι μήτηρ. Z. 58. SYN. Νοιτέρος, ἡμός.
- *Ημί, pro Φημί, q. v. [loquor,] to speak, to say. "Η ρᾶ γυνὴ τᾶμιη· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματός "Εκτωρ. Z. 39C.
- *Ημίγενεός, ὅν, adj. [semibarbatus,] with half a beard. Πυρρός, ὃ δ' ἡμίγενεός· ἐπὶ κράναν δὲ τὴν ἄμφω. Theocr. 6. 3.
- *Ημιδαής, εὖς, adj. [semiustus,] half-burnt. "Ημιδαῆς δ' ἀρᾶ νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν. Π. 294. SYN. 'Ημιφλεκτός, ἡμιόμος.
- *Ημιδιπλοῖδιον, ου, τὸ, subst. [dimidiata diplois,] a bed-gown. Τοντὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον. Eccles. 318. SYN. Κρόκωτόν.
- *Ημιδουλός, ὅν, adj. [semiservus,] half a slave, meanly born. "Η δ' ἡμιδούλους τοῖς ἑμοῖς, νῦθαγενεῖς. Androm. 942.
- *Ημιέκτεον, ου, τὸ, subst. [dimidiatus sextarius,] half a sextarius. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν προτέρων ἡμιέκτεον. Nub. 643.
- *Ημιθεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [semideus,] a demi-god. "Ημιθεῶν· οὖς ἐπὶ Τροίαν. Iph. A. 173. SYN. "Ηρως, δαίμων.
- *Ημιθηλός, ὅς, adj. [semifemina,] half-woman, effeminate. Τὸν ἡμιθηλὸν "Αττιν. Anacr. 13. 2.

- Ἡμιθνήs, ἥθs, adj. [semianimis,] half dead. Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνήτῃs, ἐπεὶ τὰν πότνιάν εἶδον. Call. 6. 60.
- Ἡμικᾶως, adv. [non omnino bene,] half well, very indifferently. Τῶs μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικᾶως, ἐβοσκοῦμην. Thesm. 449. SYN. Μῆτρως.
- Ἡμικραϊᾶ, as, ἥ, subst. [dimidia capitis pars,] half the head or skull. Τὴν ἡμικραϊᾶν τὴν ἑτέραν ψλὴν ἔχων; Thesm. 227.
- Ἡμιλεπτὸs, ὄν, adj. [semidecorticatus,] half stripped off or shelled. Ὁ δ' ἡμιλεπτὸs ἦδη. Anacr. 33. 10.
- Ἡμιόνειὸs, η, ὄν, adj. [mularis,] of mules, mulish. Καδδ' ἀπὸ πασοῦ ἀλῶφιν ἔσθον ἥρεον ἡμιόνειον. Ω. 268.
- Ἡμιόνος, ου, ὁ, subst. [mulus,] a mule. Ἡμιόνων, αἶ γάρ τε βῶων προφῆρέστέραι εἰσίν. K. 352. PHR. See Ψ. 652.
- Ἡμιπλεκκόν, ου, τὸ, subst. [securis,] a hatchet. (Ἡσων γὰρ δὴ κεῖνός) ὁδ' οἰστέαι ἡμιπλεκκά. Ψ. 858.
- Ἡμιπλήξ, ἥθs, adj. [semipercussus,] half-smitten, half-cut. Τὴν τε θοοῖs πέλκεσσιν ὅθ' ἡμιπλήγᾳ λίπόντῃs. Apoll. 4. 1683.
- Ἡμίπνός, ὄν, adj. [semivivus,] half dead. Τρωξάρτης δ', ὡs εἶδεν ἔθ' ἡμίπνον προπῆσόντᾶ. Batrach. 249. SYN. Ἡμιθνήs.
- Ἡμισϑs, εἰᾶ, ὅ, adj. [dimidius,] half. Νήπιός, οὐδ' ἴσαγιν, ὅsφ' πλεὺν ἡμισϑ παντός. Hes. Op. 40.
- Ἡμιτάλαντόν, ου, τὸ, subst. [semitalentum,] half a talent. Ἀλλὰ τοῖ ἡμιτάλαντόν ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. Ψ. 796.
- Ἡμιτέλης, ἔs, adj. [semiperfectus,] half finished. Καὶ δῶμὸs ἡμιτέλης τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανὸs ἀνὴρ. B. 701.
- Ἡμιτόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dimidiatus,] cut in two, bisected, half. Ἀντῆγὸs ἡμιτόμον κέρᾱs ἀτὲ κυκλᾶ σελήνης. Mosch. 2. 89. SYN. Ἡμιδαῖs.
- Ἡμιτύβιδόν, ου, τὸ, subst. [peplum, sudarium,] half-worn cloth, a napkin. Ἐπειᾶ καθάρων ἡμιτύβιδόν λαβῶν. Plut. 729.
- Ἡμιφλεκτός, ὄν, adj. [semiustus,] half burnt. Αὐτῶs ἡμιφλεκτόν. Theocr. 2. 134.
- Ἡμιβόλῃαιὸs, α, ὄν, adj. [semiobolaris, semiobolum pretio æquans,] worth half an obolus. Ἀν' ἡμιβόλῃαιᾶ. b. Δώσει τις δίκην. Ran. 554.
- Ἡμός, adv. [quando,] when. Ἡμός δ' ἡελίος μέσσην οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει. Θ. 68. SYN. Ἡνικά, ὅτῃ, ὅτᾶν, ὅπῳτᾶν.
- Ἡμῶ, v. [inclino, dimitto,] to bow down, to let sink. Ὡs ἑτέρωσ' ἡμυσῆ κᾶρη πῆληκί βαρυνθέν. Θ. 308. See also B. 148. SYN. Ἐπικλίνω, κατὰκλίνω, πίπτω.
- Ἡμων, ὄνs, ὁ, subst. [jaculator,] a shooter, a slinger. Θῆκ' ἐs ἀγῶνᾶ φέρων καὶ ῥ' ἡμῶνῃs ἀνδρῆs ἀνεσταν. Ψ. 886. SYN. See Ἀκοντιστήρ.
- * Ἡν, idem quod Ἐάν,² partic. cum conjunctivo conjungitur, [si,] if. Συμπάντων Δανάων οὐδ' ἦν Ἀγᾶμέμνονᾶ εἶπῃs. A. 90. SYN. Εἰ, εἰπῆρ.
- Ἡνέμευς, εσσᾶ, ἐν, adj. [ventosus,] exposed to the wind, windy, high, lofty. Οἱ δὲ πᾶρᾳ σκόπῃην, καὶ ἐρίνεον ἡνέμεντᾶ. X. 145. SYN. Ὑψηλὸs, προσηνέμος, μετάρσιος, μετῆωρος.
- Ἡνιδέ, Dor. pro Ἰδοῦ, [ecce,] lo! Ἡνιδέ τοι τὸ δέπας θᾶσαι, φίλδs, ὡs κἄλὺν ὁsδε. Theocr. 1. 149. SYN. Ἡν, ἰδοῦ.
- Ἡνία, as, ἡ, et apud Hom. Ἡνίων, ου, τὸ, subst. [habena,] reins, harness. Πόλδs ἐξνοικῶν, ἡρπᾶs ἡνίυς χεροῖν. Hipp. 1215. See also P. 482. SYN. Χάλινος, ῥυτήρ. EPIITH. Λευκῇ, σιγαλδέσsᾶ, φοινικέσsᾶ.
- Ἡνικά, conjunct. [quando,] when. Οἷσθ' ἡνίκ' ἡλθῃs Ἰλίου κατὰσκόπῃs. Hec. 239. SYN. See Ἡμός, et ὅπῳτᾶν.
- Ἡνιόπευs, ἥs, Ion. ὁ, P. N. [Eniopeus,] Ὑῖον ὑπερθύμον Θηβαῖον, Ἡνιόπηs. Θ. 120.

¹ "Penult. ancip. frequentius longa." Maltb.

² Ἡν is also used in the sense of Ecce. See Herc. F. 863.

- Ἡνίοστρῳφέω**, v. [habenās flecto,] to turn the reins, to guide a chariot. Ὅς ἄρμᾶ λευκὸν ἡνίοστρῳφεῖ βεβῶς. Phœn. 177. SYN. See Ἡνιόχευω.
- Ἡνίοστρῳφός**, ἡνιόχος, ου, et ἡνιόχευς, ἔως, ὁ, subst. [equorum agitator,] a charioteer. Γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνίοστρῳφός. Soph. Electr. 733. See also Σ. 225. and Π. 737. SYN. Ὑφηνιόχος, ἀρμᾶτηλάτης. EPIITH. Θεράπων, ἀμύμων, κακός, θρασύς.
- Ἡνιόχευω**, v. [habenās teneo,] to manage the reins, to guide, to drive, to govern. Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν διδύμοι· ὃ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν. Ψ. 641. SYN.
- Ἡνίοστρῳφέω**, ἀρμᾶτεύω, ἰθύνω, ἐλαύνω.
- Ἡνὺς**, ἴος et ἰδός, ἡ, adj. [annicula,] one year old. See in Ἡκεστός. SYN. Ἐνιαυτός, τέλειος, νεός.
- Ἡνὺπιδης**, ου, ὁ, patronym. [Enopides,] the son of Enops. Ἡνὺπιδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νῆϊς ἀμύμων. Ξ. 444.
- Ἡνὺρεα**, as, ἡ, subst. [virilitas, fortitudo,] manliness, strength, courage. Εἰρυσάν, ἡνὺρεῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Λ. 9. SYN. See Ἀνδρεία. EPIITH. Ἐράτεινῃ, κράτερᾳ, ὑπερφιάλδος.
- Ἡνοψ**, ὄπος, adj. [(1) sonorus, (2) perspicuus,] sounding, polished, bright. Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνω καὶ ἡνὺπὶ χαλκῷ. Π. 408. SYN. Λαμπρός, διαύγης.
- Ἡνὺστρόν**, ου, τὸ, subst. [una e ventriculis animantium,] the stomach, the entrails. Ἐγὼ δὲ γ' ἡνυστρον βόδς καὶ κοιλίαν ὕειαν. Equit. 356.
- Ἡοῖος**, α, ὃν, adj. [orientalis,] eastern. Πᾶσαν δ' ἡοίην μὲνόμεν τετληῶτι θυμῷ. δ. 447. SYN. See Ἡρός.
- Ἡπᾶρ**, ἄτος, τὸ, subst. [jecur,] the liver. Μὴ θηκτὸν ὦσῃ φάσγανον δι' ἡπᾶτος. Med. 40.
- Ἡπεδᾶνός**, ὃν, adj. [(1) claudus, iufirmus, (2) stolidus,] lame, weak, foolish. Ἡπεδᾶνος γένεσθην· ἄτῶρ οὐτὶ μοὶ αἰτίος ἄλλός. Θ. 311. SYN. Ἀσθενής, ἀσθητός, ἡλιθίος, χωλός, ἀναίσθητός.
- Ἡπειρογενής**, ἐς, adj. [in continente natus,] born on the continent. Ὅχλος, οἷτ' ἐπίπαν ἡπειρογενές. Pers. 42.
- Ἡπειρός**, ου, ἡ, [continens, (2) apud Homerum est civitas, in terra continenti Peloponnesi sita, subjecta Ulyssis imperio. Post Homerum terra satis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, sic vocabatur. Vid. Damm.] the mainland, continent. Ἀκτὴν Ἡπειροῖο, κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων. ω. 376.
- Ἡπειρωτὺς**, ἰδός, ἡ, P. N. [Epirotica,] of Epirus. Δεινὴ γὰρ Ἡπειρωτὺς εἰς τὰ τοιαῦδε. Androm. 159.
- Ἡπέρῳπς**, ἔως, Ion. ἡός; ἡπέρῳπεντης, et ἡπέρῳπς, ου, ὁ, subst. [deceptor,] a deceiver. Ἡπέρῳπῃ τ' ἔμεν, καὶ ἐπικλῶπὸν, οἷᾶ τὲ πολλούς. λ. 363. See also N. 769. and Anacr. 131. SYN. Ψεύστης, ἀγυρτής, ἀπάτηλός, ὑπὲρήφανός.
- Ἡπέρῳπεύω**, v. [decipio,] to juggle, to deceive. Ἡ οὐχ ἄλῖς, ὅττι γυναικᾶς ἀνάλκιδᾶς ἡπέρῳπέυεις; Εἰ. 349. SYN. Ἀπάτῳ, ἐξάπάτῳ.
- Ἡπήτης**, ου, ὁ, subst. [sartor,] a mender, a cobbler. Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὃ δ' ἡπητής μοι ἔπεστη. Batrach. 183.
- Ἡπιᾶλέω**, v. [epiala febris laboro,] to labor under a shivering cold, to shiver. Ἡπιᾶλῶν γὰρ οἰκάδ' εἴ. Acharn. 1164.
- Ἡπιᾶλός**, ου, ὁ, subst. [febris quotidianæ species,] the cold shiver preceding or accompanying a fever. Καὶ γήρως πῶλιον, Κυρῆ, καὶ ἡπιᾶλον. Theogn. 174.
- Ἡπιόδωρς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [lenis, qui mitia dat,] mild in giving, benign. Ἐνθά οἱ ἡπιόδωρς ἐναντιῇ ἡλύθε μήτηρ. Ζ. 251.
- Ἡπίος**, ου, adj. [placidus, mitis,] soothing, soft, mild, gentle. Ἐπὶ τ' ἡπιᾷ φάρμακᾷ πάσσειν. Λ. 515. SYN. Προῖος, προσηνης, πρόσφρων, μελιχίος, αἰμύλος.
- Ἡπύτης**, ου, ὁ, subst. [vociferator,] a shouter or bawler. Στὰς δ' ἐν μέσσοισιν, μετέφῳνέεν ἡπυτὰ κήρυξ. Η. 384.
- Ἡπυτίδης**, ου, ὁ, patronym. [filius Epyti.] Κηρυκ' Ἡπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι. P. 324.
- Ἡπῶω**, f. ὕσω, v. [sono, clamo,] to shout, to sing aloud. Οἷ ἐγὼ μελέα. τί

πῶτ' ἀπύσω; Hec. 152. See Ἀπύω.

Ἡρ, vid. Ἑἄρ.

Ἡρα, as, ἡ, P. N. [Juno,] "Ἡρη, πρεσβῆ θεῶν, θυγάτηρ μεγάλιοις Κρόνοις. E. 721. EPI TH. Ἀμειλικτὸς, ἀμήχανός, ἀλλοπρῶσαλλός, βαρῦμηνις, γλανκῶπις, βάρυκτύπος, ἡερόφοιτις, ἡνικῆμος, λευκώλενός, κλυτή, κέλαδεινή, χρυσόθρυνός, χρυσόπεδιλός, χρυσηλάκατος, φερέσβιδος, θάλαμήπυλός, Ἀργεῖη, πανδᾶματειρά, δόλοφρῶνευσα, δόλομητις, ποικίλομητις, βδῶπις, πόντιᾶ.

Ἡράκλῃς, ἡδς, Ion. ὁ, P. N. [Hercules.] Φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστωρᾶ ἔργων. φ. 26. SYN. Ἀλκείδης, Ἀμφίτρωνιάδης. EPI TH. Ἀριδείκετός, ἀταρβής, ἀλεξικάκος, ἀτρεστός, δαΐφρων, ἐρικούδης, εὐσκόπος, θυμῶλεων, θρασύς, θεῖος, ἥρως, μεγάλοφρων, κρατέρως, ὀβριμὸς, ὀξύχειρ, οἰνὸβάρης, πολὺπῶνός, πελώριός, πανδᾶματωρ, σὺμμάχος, λαόσσωός, μύρσιμος, δωδεκάεθλός, Τυρὺνθιός, Μηκιστεύς. PHR. Βῆν' Ἡράκλειή, Διὸς ἀλκίμους νιός, ἀκροήτης αὐτῆς, εὐδόκιμος Διὸς ἱνίς, σεμνὸν θάλός Ἀλκαῖδαν, μορφὴν βράχυν, ψύχαν δ' ἀκαμπτός.

Ἡράκλειοξανθίας, ου, ὁ, P. N. [Xanthias Hercules simulans.] Καὶ βλέψων εἰς τὸν Ἡράκλειοξανθίαν. Ran. 499.

Ἡρᾶνός, ου, ὁ, subst. [rex, custos,] a king, a guardian. Καί μιν ἔων μήλων θεῶν ἡρᾶνόν, ὅσ' ἐνεμοντό. Apoll. 2. 513. SYN. Προστατης, παραστατης, ἐπαρχός, ἀρχων, βασιλεὺς, διόπυς στρατηγός.

Ἡρῆμᾶ, adv. [quiete, sensim, paululum,] quietly, gradually, by degrees. Ἀλλ' ἡρῆμα πτήξαντες, ἀκροῦσώμεθα. Ran. 315. SYN. Πράως, ἀτρεμᾶ, ἡκά, ἡσυχῇ, ἡσυχώς, βαδῶς.

Ἡρί,¹ adv. [(1) mane, (2) vere,] in the morning, in the spring. Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἡρί λῶσσαι τε χρῖσαι τέ. τ. 320. SYN. Ἡῶθεν.

Ἡρίγενής, ἔος, et ἡρίγενεῖᾶ, as, ἡ, subst. [aurora,] the morning. Ἡρίγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικτυταὶ ἡγέρεθοντο. Apoll. 2. 452. See also μ. 8. SYN. See Ἡώς.

Ἡριδάνος, ου, ὁ, P. N. [Eridanus, Padus,] the river Po. Ἀκτᾶς, Ἡριδάνου θ' ὕδωρ. Hipp. 734. EPI TH. Βαθυδίνης, καλλιρρόος.

Ἡρίωνός, vid. Ἑἄρινός.

Ἡρίων, ου, τὸ, subst. [monumentum, sepulcrum,] a monument, a tomb. Φράσσαςτο Πατρόκλῳ μεγὰ Ἡρίων, ἡδὲ οἱ αὐτῷ. Ψ. 126. SYN. Τάφος, μνημᾶ, σῆμᾶ, τύμβος.

Ἡρός, α, ὢν, adj. [gratus,] gratifying, agreeable. Οὐμῷ Ἡρά² φεροντες ἀφεςτᾶσ' οὐδὲ μάχονται. Ξ. 132.

Ἡρώϊνη, ἡρώσᾶ, ης, et ἡρώϊς, ἰδός, ἡ, subst. [heroína,] a heroine. Ἰκέτο Χαλκιδίτης ἱερὸν μύχον Ἡρώϊνης. Call. 4. 161. (See Apoll. 4. 1309. and Apoll. 1. 1049.)

Ἡρῶν, ου, τὸ, subst. [monumentum heroi constructum,] a hero's monument. Οἱρῶν εἰ πως ἐκκομίσαις τοῦ Λύκου. Vesp. 819.

Ἡρώς, ὡς, ὁ, subst. [heros,] a hero. Ἡρῷ Λαῶμῆδοντι πῶλισσάμεν ἀθλῆσαντε. H. 453. EPI TH. Ἀγλαός, ὀβριμὸς, μεγᾶθυμὸς, λαόσσωός, δυνάτῶς, ὀλβιός, κρατέρως, ὁρσαυέως, αἰχμητής, ἀντιθέως, ἀθάναιος ἱκέλως, φαίδιμος, θέρπων Ἀρηός, ἀλιθέρης. PHR. Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἱ κἄλονται ἡμίθεοι. Hes. Op. 159.

Ἡσιόδός, ου, ὁ, P. N. [Hesiodus,] Hesiod, a poet born at Ascrea in Boeotia. Αἶ τοῦ πῶθ' Ἡσιόδον καλὴν ἐδιδάξαν αἰοδῆν. Hes. Theog. 22. PHR. Ἡσιόδος κατεδείξε γῆς ἐργασίας, κάρπων ὥρας, ἄροτους. Ran. 1033.

Ἡσάσθαι, et ἡττάσθαι, (quam formam tamen nunquam adhibent Tragici. Vid. R. P. Hec. 8.) v. [minor sum, vincor, superior,] to be inferior, to be surpassed, to be conquered. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσώμενόν. Ion 1117. SYN. Ἑλαττοῦμαι, λείπομαι, ἥσπων εἰμί, νικῶμαι.

Ἡσητέος, ου, adj. verb. a præced. Κοῦ τοι γυναικὺς οὐδᾶμως ἡσητεῖᾶ. Antig. 667.

¹ Ἡρι is in reality the dative from Ἡρ.

² "Ἡρα est per apocopen pro Ἡρανα." Dammi.

Ἦσων, vid. Μίκρως.

Ἦσυχάζω, v. [quiesco, taceo,] to rest, to be quiet, to be silent. Δέσποιαν, ἡσυχάζει, καὶ σίγα λῶγον. Med. 80. SYN. Ἀπαπαύδωμαι, ἱάω, εὐδω, σιγᾶω, ἀρεσκόμαι, ἡσυχίαν ἄγω et ἔχω.

Ἦσυχᾶϊός, ἡσυχῖός, ἡσυχός, et ἡσυχίμους, α, ὄν, adj. [quietus,] quiet, at rest. Μηδ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ θάτερον τρόπον. Med. 804. See Φ. 598. Iph. T. 1435. and Olymp. 2. 57. SYN. See Ἑκλήδος.

Ἦσυχία, ας, ἡ, subst. [tranquillitas, otium,] tranquillity, quietness, ease, repose. Τί πῶθ' ἡσυχία προσθεῖ μέλαθρον; Alcest. 77. SYN. Ἐρώη, εὐμαρεία, ἀνάπανσις, πραότης, εὐθυμία, γαλήνη, σιγή. ΕΡΙΘΗ. Ἐράτεινῃ, μέσημβρινῇ, εὐόπλος, φιλόπολις. PHR. Τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας εὐήμερον πρόσωπον. Aves 1322. See also Pyth. 8.

Ἦσυχίδες, ὢν, οἱ, subst. [sacerdotes Eumenidum,] priests of the Furies. Λήττειραι καλεῖν ἑλλαχόν Ἦσυχίδες. Call. fr. 123. 3.

Ἦσυχίως, ἡσυχῇ, et * ἡσυχώς, adv. [quiete, sensim,] quietly, gradually. Ἦσυχίως καὶ ἐπειρὰ διακρίνεσθαι οἷω. Hom. Merc. 438. See also Plut. 692. and Eur. Suppl. 315. SYN. Ἠρέμᾳ, ἀτρεμᾶ, εὐμένως, πρῶως, ἦκᾶ.

Ἦτῶρ, ὄρος, τὸ, subst. [cor, animus,] the heart, the breast, the mind. Ὡς φάτο' Πηλεϊωνί δ' ἄχος γένετ'· ἐν δὲ οἱ ἦτῶρ. A. 188. SYN. Κεῖαρ, καρδία, στηθός, θυμός, ψύχη. ΕΡΙΘΗ. Ἀλκίμῶν, ἀμειλίχων, βέβλαμμένον, δεδάιγμένον, ἐμπέδον, εὐμένες, νηλέες, σίδηρειον, φίλῶν, χάλκεον, ἀπάλῶν, ἀγρίον, ἀλαπαδῶν, ἄγλῶν, ἀφθιτῶν, γυναιμᾶνες, θαρσάλεον, μέλιν, μίαιφῶν.

Ἦτρίον, ον, τὸ, subst. [(1) stamen, (2) textum,] thread, woof. Ἐν μέσοισιν ἡτρίοις πέπλων. Ion 1420. SYN. (1) Ἰστῖον, στήμων, (2) ὕφασμα.

Ἦτρών, ον, τὸ, subst. [imus venter,] the bottom of the belly, a bottom. Τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε. Thesm. 509.

Ἦυκῶμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulcras comas habens,] fair-haired. Ὅν ἡυκῶμος τέκε Λητώ. λ. 317. SYN. See Εὐπλόκαμος.

Ἦυς, vid. Ἐὺς.

Ἦυτέ, pro εὐτέ, adv. [sicut,] like as, just as. Ἦυτέ μυιάων ἀδινάων ἔθνεᾶ πολλὰ. B. 469.

Ἠφαιστοπῶνός, et ἡφαιστοτευκτός, ὄν, adj. [a Vulcano elaboratus,] wrought by Vulcan, ingeniously made. Ὅπλων Ἠφαιστοπῶνων. Iph. A. 1072. See Philoct. 986.

Ἠφαιστός, ον, ὁ, P. N. [Vulcanus,] Vulcan, fire. Ἠφαιστὲ, δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν. Troad. 345. SYN. Τίταν, Πρῶμηθεύς. ΕΡΙΘΗ. Ἀμφιγυήεις, αἰθων, αἰθόλδεις, βράδους, κλύτος, πέρικλύτος, κυτόεχνης, πώλυμητις, σέλασφόρος, χάλκεος, σθενεῖ βλεμέαινων, ρίκνός ποδάς.

Ἠχέω, v. [sono,] to sound, to roar, to reverberate. Ἠχεῖ δὲ κάρη νιφθεντός Ὀλύμπου. Hes. Theog. 39. SYN. Ἀνηχέω, ἡπύω, βόῶ, φωνέω, ψόφω.

Ἠχή, ἡς, ἡ, subst. [sonus, sonitus,] sound, shout, noise. Ἠχῇ· ὥς ὅτε κύμα πολυφυλοίσβοιό θάλάσσης. B. 209. SYN. Κᾶνᾶχή, κτύπος, κρύτος, βρῶμος, δοῦπος, φώνη, κραυγή, ψόφος, φθέγγα, βόη, φθόγγος, φθογγή, ἡχώ. ΕΡΙΘΗ. Βάρβρος, βάρυβρῶμος, θεσπέσια, ἐπινικίος, λαόσσοδος, ἀλλόθροος, ἀπερείσιος, ἀπλετός, ἀρηϊφίλη, πολέμοκλόνος, φῶβερὰ, λίγειᾶ.

Ἠχίεις, εσσαῖ, ἔν, adj. [resonans,] sounding, resounding. Οὐρεᾶ τε σκίδεντᾶ, θάλασσά τε ἡχίεσσᾶ. A. 157. SYN. Ἐρίδονπος.

Ἠχί, adv. [ubi,] where. Οἱ μὲν ἐπειθ' Ἰζοντό κατὰ στίχας, ἦχί ἐκάστω. Γ. 326. SYN. See Ὅπη.

Ἠχώ, ὄος, οὖς, ἡ, subst. [Echo,] echo, a sound. Ἠχώ βᾶρεϊῦ προσπῶλων ἀφίκετο. Hipp. 791. SYN. Φώνη, βόη, ἀγγελία. ΕΡΙΘΗ. Ἀσίγητος, ἀπάτηλός, λᾶλός, ἐννυχός, ὀρεσίδρομος, ὁμογλωσσός, πόντιος, πάλυστόνους, τρηχεῖῦ, αἰθρύς, ὑπωροφίη. PHR. Οὐχ ἡσυχος πέτρας ὀρείας παῖς, διδουσαῖ θυρήβον. Hec. 1099. βᾶρεϊᾶ δ' αὐθρόστομός Ἠχώ τηλεφάνης πίκρας οἰμωγῆς. Philoct. 188.

Ἠῶθεν, antiqu. genitiv. ab Ἠως, q. v. SYN. Πρωῖ, εἰς ἔω, περὶ ὄρθρου, ἦρι.

Ἠῶς, ὄν, adj. [eous, matutinus,] of Aurora, morning. Ἠῶι Μενάλιπτον

ἐθάπτωμεν. Call. Ep. 21. SYN. Ἡοῖος, ἐωθίνος, ὄρθριος.
 Ἡωσφόρος, vid. Ἐωσφόρος.
 Ἡώς, et Ἐώς, ὄως, et antiq. genitiv. Ἡωθεν, et Ἐωθεν, ἡ, subst. [Aurora,] Aurora, the morning. Ἡμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἡώς, ἐτὶ δ' ἀμφιλύκη νύξ. H. 433.
 SYN. Ἡρίγενής, ἡρίγενεῖα, αὐγή, ἀνὰ ὄλη, δειλή, ὄρθρος. EPIΓΗ. Αἰγλήσασα, ἀμβρόσιος, ἀμβρόσια, ἀμαιμάκτη, βῶπις, γλαυκή, δι' ὄφρα, εὐθρόνως, εὐπλόκαμος, κάλη, θέσκελός, ἐκβόλος, ἱέρα, καθάρα, λεύκιπτος, μένος πωλός, λευκαίνουσα, πόντις, ῥόδον πηχὺς, ῥόδον πέπλος, ῥόδον δάκτυλος, φάεισι μβρότος, φάειν, φλόγερὰ, χρυσόθρονος, χρυσόπιδιλος, δροσερά, κροκόπεπλος, πόλυδερκής, ῥόδον σφύρος. PHR. Λευκὸν πρόσωπον ἦους. Eur. Electr. 730. αἰγλήσασα φάειν οἰς ὁμῶσιν ἡώς. Apoll. 1. 520.

Θ.

Θάσσω, θάσσω, et θακῶ, v. [sedeo, item jaceo,] to sit, to lie. Δῆθ' ἄ θεῶν ἐν δαίτῃ θάσσεμεν, ἀλλὰ νέεσθαι. γ. 336. See also Med. 69. and Heracl. 240.
 SYN. Θάσσω, καθέζομαι, ἐζομαι, διάτρίβω.
 Θαιρὸς, οὐ, ὁ, subst. [cardo januæ,] the hinge of a door or gate. Ῥῆξ' δ' ἄπ' ἀμφότερους θαιρούς. M. 459. SYN. Στροφένος [τῆς θύρας], στρόφιγξ.
 Θακῶ, vid. Θάσσω.
 Θάκημα, ἄτος, τὸ, subst. [sessio, sedendi actio,] the act of sitting, a seat. Ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει. C. 1179.
 Θᾶκος, ον, ὁ, subst. [sedile,] a seat, a throne. Σεμνοὶ τὲ θᾶκοι, δαίμονες τ' ἀντήλοι. Agam. 502. SYN. Θῶκος, θρόνος, ἔδρα, καθέδρα, θῶκος.
 Θαλάμαξ, ἀκος, et θάλαμιος, ον, ὁ, subst. [remex infimi ordinis,] a rower of the lowest tier. Νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι. Ran. 1074. See also Acharn. 522. SYN. Ναύτης, ἑρέτης.
 Θαλάμενμα, ἄτος, τὸ, subst. [contubernium,] a lodging. Ὡ θαλάμενμα Κουρήτων. Bacch. 120. SYN. Σύνουκία.
 Θαλάμη, ης, ἡ, subst. [(1) cubile, (2) latibulum ferarum,] a bed, a den, a cave. Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὐ δρᾶκων ὁ γηγενής. Phœn. 945.
 Θαλάμηος, ον, ὁ et ἡ, adj. [genialis,] genial. Αὐτὸν ἔτι κούρη θαλάμηον ἐντὺν εὐνήν. Apoll. 4. 1130.
 Θαλάμηος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cubicularis,] a frequenter of the bed-chamber. See in Εὐρύμεδον.
 Θαλάμια, ας, ἡ, subst. [remus, navis foramen,] an oar, a groove in the side of a ship through which the oar passed. Τηνδὶ, δίδεις τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλάμιας. Pax 1232.
 Θαλάμιος, vid. Θαλάμαξ.
 Θαλάμος, ον, ὁ, subst. [cubiculum,] a bed-chamber. Κάπειτ' ἄ θαλάμων εἰσπέσουσ' αὖ καὶ λῆχος. Alcest. 176. SYN. Θαλάμη, λέκτρον, κοίτη, μυχός, οἶκος. EPIΓΗ. Πάτρως, ἡδὺς, σκότης, φίλτατος, οἰκεῖος, λῆξις, πόλυδένδρης, χρύσεος, πατρίος, βασιλικός, περικίων, τεγῆς, θυώδης, νέος, ὑψόρσφος, πόλυκτης, ὑψηλός, κέρωνος, κῆπος, κῆπος, πόλυδαῖδ' ἄλως, ἐνστάθης, εὐπηχτός, πύκα ποιητός, ἀγλαός, ἀμβρόσιος, γαμήλιος, ἐρατεινός, κουρίδιος, νυμφιδίος, κλυτός, πόλυχρυσος.
 Θάλασσα, ης, ἡ, subst. [mare,] the sea. Θάλασσα κλύζει πάντα τῶνθρώπων κακά. Iph. T. 1194. SYN. Ἄλς πόντος, Ἀμφίτριτη, Νηρεὺς, Ὠκεῖνος, Τηθεύς. EPIΓΗ. Αὐθαδής, ἀλμύρα, ἄγρια, ἀγχιπύθης, γλαυκή, ἰχθήσασα, ὀρινώμενη, πολλή, πόλη, ἀθροσπῆτος, ἀτρυγέτος, εὐρύπρος, πόλυφλοιβός, ἀμαιμάκτης, ἀκάματος, ἀπείρων, ἀμείλιχος, διὰ, κῆλην, ἰχθυόσασα, πικρά, ὀλή, τρηχεῖα, στέρρα,

¹ Θάλαμαι, ζωικά καταδύσεις. Eustath.

χειμέρια, χαλέπη, ψαμάθωδης. PHR. Εὐρεῖα νῶτα, κύματα μακρὰ, θαλάσσης, πόλιν ἄλδος ἀσπέρων ὕδωρ, ῥοθία πόλια θαλάσσης, μέγα λαίτμα θαλάσσης, πόντιον ἄλσος θαλάσσης, κύμ' ἀλίκτυπον ἄλμας.

Θαλάσσιος, α, ὄν, adj. [marinus,] marine, of the sea. Πρόσωπον' ὡς δὲ πέτρος, ἡ θαλάσσιος. Med. 28. SYN. Ἀλῖος, ἐναλῖος, πόντιος, πελαγίος.

Θαλαττοκῆπεω, v. [(1) remis aquam ferio, (2) vana loquor,] to strike the sea, to boast of superiority by sea. Τὶ θαλαττοκῆπεῖς καὶ πλάτυνεῖς; Equit. 830.

Θαλασσόπλαγκτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [marivagus,] wandering on the sea. Θαλασσόπλαγκτον νῆσόν Αἶαντος πόλει. Pers. 312.

Θαλέθω, vid. Θάλλω.

Θαλειᾶ. See note on Ἑρατώ. One of the nine Muses, also the name of one of the Nereids.

Θαλειός, et θαλῆρος, ἁ, ὄν, adj. [virens, floridus,] blooming, flourishing, vigorous, fine. Ἡρακλεῖ διέποντι θαλειᾶν. Nem. 10. 99. See also Helen. 1329. SYN. Εὐθάλης, ἐριθήλης, τηλεθῶν, χλεῆρος, νέος, ἄκμαϊός, ἄδρος, θερμός, θαλπνός, φύσιζός.

Θαλῆς, οὗ, ὁ, P. N. [Thales,] one of the seven wise men of Greece. Τὸν Θαλῆν θανυμάζομεν; Nub. 180. EPI TH. Σόφος.

Θαλία, ας, ἡ, subst. [convivium,] a feast, a banquet. Κισσόφοροις δ' ἐν θαλῆαις. Bacch. 379. SYN. Εὐωχία, εἰλαπίνη, εὐόρτη, εὐφροσύνη, πᾶνήγυρις. EPI TH. Φίλη, τερπνή, ζεῖδωρος.

Θάλλος, οὔ, et θάλος, ἔος, τὸ, subst. [germen,] a shoot, a blossom, a branch. Ἴκτῆρι θαλλῷ προσπίνουσ' ἐμὸν γόνυ. Eur. Suppl. 10. See also Eur. Electr. 15. SYN. Βλάστημά, ἐρνος, φύτον, κλάδος, ἀκρέμων, φύλλον. EPI TH. Ἀμυροσίον, ἀγλαοτιμὸν, κράτερν.

Θαλλόφορος, ον, ὁ, subst. [qui oleaginam frondem gestat,] a person who carried a branch of olive at the Athenæa. Θαλλόφοροι κάλοίμεθ', ἄν-τωμοσίων. Vesp. 54.

Θάλλω, et θαλέθω, v. [vireo, floreo,] to grow green, to flourish, to abound. Ζῶσάν τε καὶ θάλλουσάν ἀζῆως ἐμοῦ; Iph. A. 1225. See also I. 446. SYN. Ζηλέω, τηλεθάω, χλόω, χλόάζω, χλόηφόρῳ, ἀνθεῶ, ἀνθάλλω, βλαστάνω, αἰζᾶνω, κύμῳ.

Θάλλος, ἔος, τὸ, subst. [germen,] a shoot. See Θάλλος.

Θαλπῖω, v. [calesco,] to grow warm. Ὡς κ' εὖ θαλπῖων χρυσόθρονον ἠὲ ἱκηται. τ. 319. SYN. Θάλπειναι, θερμαίνεσθαι, ἀελαίνεσθαι.

Θάλπιος, ον, ὁ, P. N. [Thalpius,] the commander of the Eleans. Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγήσασθην. B. 620.

Θαλπίος, ἡ, ὄν, adj. [calidus,] warm, hot. Ἄλλο θαλπιότερον. Olymp. 1. 7. SYN. Θερμός, λαμπρός.

Θαλπός, ἔος, τὸ, subst. [calor, æstus,] warmth, heat. Καὶ πρὸς γὰρ θάλπος ἡλίου πίνειν κάλόν. Cycl. 539. SYN. Καῦμά, αἰθός, εἰλη, πῦρ.

Θάλπω, v. [foveo,] to warm, to cherish. Θάλπων ἐνθά καὶ ἐνθά σέλα πυρός· ἀλλὰ μὲν οὐδ' ὥς. φ. 246. SYN. Ἀνθάλλω, αἰθίσσω, ἐκκαίω, θερμαίνω.

Θαλπωρῆ, ἡς, ἡ, subst. [(1) fomentum, (2) spes, (3) lætitia,] consolation, hope, joy. Ἔσται θαλπωρή· ἐπεὶ ἂν σὺ γὰρ πότμον ἐπίσπης. Z. 412. SYN. Χάρα, ἡδὼν, σωτηρία, ἔλπις, ἀσφάλεια.

Θάλυσια, ων, τὰ, subst. [(1) primitiæ frugum, vel quæ post collectas fruges Diis offerebantur, et in primis Cereri; (2) festum in honorem Cereris; Cerealia,] a festival in honor of Ceres, consisting of the first fruits; first fruits. Χωσάμενη, ὅ οἱ οὐτὶ θάλυσια γονυῶ ἄλωῃς. I. 530.

Θάμναι, et θάμναις, adv. [crebro,] frequently. Ἦν ἀμφὶ δίνας, ἄς θάμ' Εὐριπος πύκναις. Iph. T. 6. See also Nem. 10. 72. SYN. Πύκνως, πολλακίς, συχνῶς, τὰ πλεῖστα, σύνεχως.

Θαμβέω, v. [obstupefacio, obstupefio,] to strike with awe, to astonish, to be astonished. Ἀξύνετον αἰάζουσ' ἐθάμβησεν δὲ πᾶς. Ion 1205. SYN. Ἐκθαμβέω, φόβεσθαι, ἐκπλήσσω.

Θάμβος, ἔος, τὸ, subst. [stupor,] awe, astonishment, alarm. Θάμβει τφδ' ἐξέ-
πηξας. Hec. 177. SYN. Ἐκπληξίς, δεῖμα, θαῦμα. EPI TH. Ἀργαλέον, ἀμή-
χανόν, δύσφορόν, τερπνόν.

Θάμειος, ἃ, ὄν, θάμης, ἔος, et θάμινος, η, ὄν, adj. [creber, frequens,] frequent,
crowded. Βάλλ' αἰεὶ δὲ πύραι νέκυν καίοντο θάμειαι. A. 52. See also A.
551. and Call. 6. 64. SYN. Πυκνός, πυκνός, συχρός, συνεχής, ἄθροός, ἀδινός.

Θάμιζω, v. [frequento,] to attend frequently, to frequent, to visit often. Αἰ-
δοίη τέ φίλη τέ; παρος γὰρ μὲν οὐτ' ἰθὺς θάμιζεις. Σ. 386.

Θαμνός, ου, ὁ, subst. [dumetum,] a thicket. Ἔδοξε, θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν
φύβαις. Bacch. 722. EPI TH. Ἀμφικύμος, αὐαλέος, ἀζαλέος, λάσιος, τάνυφυλ-
λός, σκίερός, χλοερός, θάλεθον.

Θάμυρις, ἰδός, ὁ, P. N. [Thamyris,] (1) a prince of Thrace, the son of Philam-
mon, (2) a celebrated poet. Θάμυριν, ὅς ἡμῶν πόλλ' ἐδένασεν τέχνην. 925.

Θανάσιμος, θανάτηφόρος, ου, et θανάσιος, εσσα, ἐν, adj. [lethalis,] deadly,
fatal, destructive. Εὐ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα. CE. R. 955. See also
CE. R. 181. and Iph. A. 1288. SYN. Ὀλθριός, μόρσιμος, πενκεδανός, ἐχέ-
πενυκός.

Θανάτος, ου, ὁ, subst. [mors,] death. Ψήφω θανάτου κατὰκυρωθείς. Orest. 1012.
SYN. Κῆρ, μοῖρα, μῦρος, πότμος, τελευτή, διαφθορά, ἀπαλλαγὴ, αἰδης. EPI TH
Αὐτόχειρ, κοινός, στῦγρός, δύστηνός, βῆρος, λυσίμελῆς, ἡδιστός, δυστυχής, δεινός,
μέλας, ἀπρόφασιστός, ἄωρος, δύσχητος, τάνηλῆτος, δύσηλῆτος, κάκος, μάλακος,
ἀβληχρός, ἀτέλης, θυμωραῖσις, κατὰθύμιός, πορφύρεός, καθάρός, λευγαλέος, οἰκτι-
στός, αἰνός, ἀτλητός, ἄωρος, βροτῶεις, κρυφίος, οἰκτός, ὀμοῖος, ὀκρίσιος, κῶανός,
χάλκεός, ἀναιδής. PHR. Τέλος et τελευτή θανάτου, νύξ ἐρεβεννή, μέλαινα,
κελαινὴ, μακρὰ, ἄκραντος, θανάσιμος τύχη, χάλκεός ὕπνος, ἡ πάνυστατή ὁδός,
νηλεές, μόρσιμον ἥμαρ. See Nem. 7. 44. and Æsch. fr. Niobe.

Θάπτω, v. [sepelio,] to bury. Κένοισι θάπτειν ἐν πέπλων ὑφάσμασιν. Helen.
1242. SYN. Κατάθάπτω, ἐντάφιάζω, τυμβεύω, κτερίζω, κηδεύω, κατὰκρύπτω
γῆ, ἐξογκῶ τάφω.

Θαργηλία, ων, τά, subst. [Thargelia,] a festival in honor of Apollo and Diana.
Χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμέλως δίσκειν. Anacr. 135.

Θαρσάλῆος, α, ὄν, adj. [(1) fidens, (2) audax,] confident, bold, valiant. Ὡδὲ τέ
θαρσάλῆοι καὶ τλήμυνες, ὡς Ἀφροδίτη. Φ. 430. SYN. Θράσους, θαρσῶν, θράσύ-
σπλαγχνός, εὐθαρσός, εὐψυχός, πίσυνός, ἀνδρείος, τόλμηρος, ῥάδιος, θάρσυνος.

Θαρσάλεως, adv. [audacter,] confidently, boldly, valiantly. Τηλεμάχον θαύμα-
ζόν ὃ θαρσάλεως ἀγόρευεν. v. 269. SYN. Θράσεως, εὐτόλμως, ἀνδρείως, ἀπη-
λέγεως.

Θαρσέω, v. [hono animo sum,] to be bold or courageous, to take confidence.
Συμφύραις οἶκος, σέβοντά δαιμόνας θαρσεῖν¹ χρεών. Ion 1620. SYN. Θράσύν-
μαι, τολμᾶω, ἐπαίρομαι, κομπάζω, πείθομαι, πιστεύω, μὴ φύβῶμαι.

Θάρσος, θράσος, ἔος, τὸ, subst. [(1) fiducia, (2) audacia,] confidence, boldness.
Ὅταν τέ πρὸς τῷ θάρσος ἐκ φύβου πέσῃ. Iph. T. 731. See also Hipp. 941.
SYN. Εὐτολμία, τολμή, ἄλκη, ἀνδρεία. EPI TH. Αἰνόν, ἄτρεπτον, δολερόν, δύσ-
μαχόν, ὀλόν, τολμῆν, ὑπέρβιον, περὶώσιον.

Θάρσυνός, ὄν, adj. [confidens; in spem arrectus,] bold, courageous, confident.
Θάρσυνός οἶον ᾧ ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ. N. 823. SYN. See Θαρ-
σάλῆος.

Θαρσύνω, et θράσύνω, f. ὑνῶ, v. [fiduciam adfero,] to give confidence, to en-
courage. Πόθεν; οὐκ αὐχῶ τί σε θαρσύνει; Alcest. 95. See Hec. 1165.
SYN. Ἐπιθαρσύνω, προτρέπω, (2) med. v. τολμᾶω, θαρρύνω.

Θάσιος, α, ὄν, adj. [Thasius,] of Thasus, an island in the Ægean sea. Οἱ δε
Θάσιαν ἀναγκῶσι λιπαράμπυκά. Acharn. 671.

Θάσσω, ὄνός, adj. [celerior,] quicker. Θάσσωνας ἱρήκων ἐμέναι καλλίτριχας

¹ Θαρσεῖν is the reading here adopted instead of θαρβεῖν, on the authority of Porson, Hec. 8.

ἴππους. N. 819. SYN. Ὠκίων, ὠκυτέρως, ταχύτερος, ταχίων.

Θάσσω, vid. θαάσω.

Θατέρως, α, ὄν, adj. [alter e duobus,] one of the two. *Η-θατέρον δεῖ δυστῦχεῖν, ἢ θατέρων. Ion 848. SYN. Ἐκατέρως.

Θαῦμά, αἶτος, τὸ, subst. [res mira; miraculum,] a wonderful thing, a wonder. Εἰ σοι φάνεῖται θαῦμά καὶ πᾶρ' ἐλπίδων. Hec. 674. SYN. Τεράς. EPITH. Μεγά, ἀνέλπιστον, πέλωρίον, πολυτρόπον, δεινόν.

Θαυμάζω, et θαυμαίνω, v. [miror; revereor,] to admire, to respect, to wonder at. Ἄ δ' ἐν δόμοις ἐδρασε, θαυμάσει κλυών. Alcest. 158. See also Hom. Ven. 84. SYN. Θεάσμαι, ἐκπλήσσομαι, ἐκπᾶγλέσμαι, ἀγάσσομαι, ἐπαινεῶ. PHR. Θαῦμ' ἔχει μὲ, εἰς θαῦμ' ἔσειμι, θαῦμ' ἔχω, θαῦμά μ' ὑπέρχεται.

Θαυμάσιος, et θαυμαστός, ἡ, ὄν, adj. [admirabilis,] wonderful. Τέρας μὲν θαυμασίον προσιδέσθαι. Pyth. 1. 49. See also Med. 510. SYN. Ἀγῆτος, πᾶρ-δοξός, θεσκέλος, φθέρως.

Θαυμαστός, adj. verbal. [admirandus,] deserving of wonder. Ἐλένην εἰ στυγεῖς, θαυμαστόν, Helen. 84.

Θάψινος, ἡ, ὄν, adj. [thapso similis,] like buckthorn, pale, yellow. Γυναικὶ κλητεύειν οἰκῶς θαψίνῃ. Vesp. 1412. SYN. Ὠχρὸς, ξάνθος.

Θάψος, ον, ἡ, subst. [thapsus,] buckthorn, a herb used to die yellow. Καί μεν χρώς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλὰκι θάψῃ. Theocr. 2. 88.

Θᾶμαι, v. [inspicio cum aliqua admiratione, lac sugo,] to view with admiration, to suck. Ἐκτωρ μὲν θνητός τε γυναικὰ τε θήσατο μαζόν. Ω. 58. See in *Ηνιδέ. SYN. See Θεάσμαι and Θελάζω.

Θεῖα, ας, θεαινᾶ, ης, et θεῖος, ον, ἡ, subst. [dea,] a goddess. Μῆμιν αἰεῖδε, θεῖα, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. A. 1. See also Θ. 5. and α. 420. EPITH. Αἰδοία, καλ-λίπαις, οὐκ ἀνώνυμος, πυρφόρος, φωσφόρος, δεινὴ, κῦδρά, σεμνὴ, ἀγαθὴ, ἀργυ-ρόπεζά, γλανκώπης, δασπληγίς, διὰ, ἐπὶρόσθος.

Θέα, as, ἡ, et θεαμά, αἶτος, τὸ, subst. [spectaculum,] a sight, a spectacle. Θεὰ διδόντες ὁμματ' ἐξεπίπλυναν. Androm. 1077. See also Phœn. 1155. SYN. Ὀψίς, ὄραμα, δέργμα. EPITH. Πίκρα, δεινὴ, κάλῃ, λυπρά, ἀθεσπιάς.

Θεανώ, ὄος, ἡ, P. N. [Theano,] the wife of Antenor, and sister of Hecuba. Ὅς ῥά νῆθος μὲν ἦν, πῦκά δ' ἐτρεφέ διὰ Θεανώ. E. 70. EPITH. Καλλιπάρης, εὐκολπός.

Θεάμαι, et θηῶμαι, v. [specto, contemplor,] to gaze on, to look at, to contemplate. Προσελκεῖναι νῦν ὑστάτον θεώμεναι. Hec. 1137. See also O. 682. SYN. Θεωρεῶ, ἀνᾶβλεπω.

Θεατής, et θηπητής, οὔ, ὁ, subst. [spectator,] a spectator. Ἀζω θεατὴν δῆ-θεν, ὥς οὐκ ὄντ' ἐμὸν. Ion 658. See also φ. 397. SYN. Θεωρὸς, ἐπόπτης, ἐποπτήρ.

Θεατός, θηπητός, et Dor. θαητός, ἡ, ὄν, adj. [spectandus, visibilis,] to be beheld or viewed. Οὐ τοι θεατός. Aj. Fl. 915. See also Hes. Theog. 31. and Theocr. 15. 84. SYN. Ἀξιοθεατός, περίβλεπτός, ὄρατός.

Θεατρὸν, ον, τὸ, subst. [(1) theatrum, (2) spectaculum, (3) spectatores,] a theatre, any theatrical exhibition, the spectators. Γνωσθήσεται τὸ γὰρ θεατρον δεξιὸν Equit. 233.

Θεῖον, θεῖον, et θήϊον, ον, τὸ, subst. [sulphur,] sulphur. Δεινὴ δὲ φλόξ ὦρτο θεῖον καὶ ὀμνέοι. Θ. 135. See also χ. 493. SYN. Κεραύνιον πῦρ. EPITH. Καθάρων, φλόγερων, ἀπύρρον.

Θεῖω, v. [sulphure perfumo, vel lustro,] to fumigate, to purify with sulphur. Ἀθροῖ· αὐτὰρ ὁ δωμά θεῖοιτα περικαλλές. ψ. 50. SYN. Καπνίζω, καθαιρῶ, θυμιάω.

Θεήϊος, vid. Θεῖος.

Θεήλατος, ον, ὁ et ἡ, adj. [a numine impulsus, mandatus, editus,] enjoined by an oracle. Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον. Œ. R. 255. SYN. Θεορ-τός, θεόσδοτος, θεόσσωτος, θεῖος.

Θελα, as, ἡ, subst. [(1) amita, matertera, (2) P. N. mater Solis, Lunæ et Au-

roræ,] an aunt, (2) Theta, the mother of the sun, moon, and Aurora. *Mārēr* 'Αλῖον πόλῳννύμῃ, *Θεία*. *Isthm.* 5. 1.

Θειλοπέδον, pro τὸ εἰλοπέδον, *ου*, τὸ, subst. [locus apricus,] a place exposed to the sun. *Θειλοπέδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ*. *η.* 123.

Θείνω, vid. *Θένω*.

Θεῖος, (1) *ου*, ὁ, subst. (2) *θεῖος*, et *θεήϊος*, α, ὄν, adj. [(1) avunculus, patruus, (2) divinus, mirabilis,] (1) a father's brother, an uncle, (2) divine, wonderful. (1) "Ἡπου νόσοῦντας θεῖος ὑβρίσειεν δόμους; *Iph. T.* 931. *SYN.* Πάτράδελφός, πατρώκασιγνητός, πατράδελφεός, πατρώς, (2) ἀντιθεός, θεοεικέλος, θεσπεσίος, διός, θεήλατός, θεοπεμπτός, θαύμαστός.

Θελητρών, *θελκτήριόν*, et *θελκτρών*, *ου*, τὸ, subst. [delinimentum,] a charm, allurement, soothing. "Ω φίλδν ὑπνου θέλητρών, ἐπικούρον νόσου. *Orest.* 211. See also *Eumen.* 889. et *Trach.* 586. *SYN.* Κήλημᾶ, δελῆαρ, φίλτρών, χᾶρά.

Θέλγω, f. *ξω*, v. [mulceo, demulceo,] to soothe, to bewitch, to enfeeble, to charm. *Θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινόμενα κρᾶδις*. *Hipp.* 1269. *SYN.* Μελίσσω, κηλέω, τέρπω, θάλπω, ἀπάτῳ, ὑπάγῳ, ἄμανρῳ.

Θελέος, et *θελεμός*, ὄν, et *θελήμων*, ὄνός, adj. [volens, spontaneus,] willing, voluntary, quick, ready. *Θελέος ἀθελέος*. *Æsch.* *Suppl.* 869. See also *Æsch.* *Suppl.* 1034. and *Apoll.* 2. 558. *SYN.* *Θέλων*, ἔκων, πρόθυμός, αὐθαίρετός, οἰκτρός.

Θελήμων, vid. *Θελέος*.

Θελκτήρ, ἥρως, ὁ, subst. [delinitor,] a soother. *Χάρμᾶ μεγ' ἀνθρώποισι, κᾶκῳ θελκτήρ' ὀδυνάων*. *Hom.* 15. 4.

Θελκτήριός, α, ὄν, adj. [demulcendi vim habens,] soothing. *Κάκει δίκαστὰς τῶνδ' καὶ θελκτῆριους*. *Eumen.* 81.

Θελξίφρων, ὄνός, adj. [animum deliniens,] heart-soothing. "Ἴν' οἱ θελξίφρῶνες νῆμονται. *Bacch.* 398.

Θέλω, f. *θελήσω*, v. [volo, opto, possum,] to be willing, to wish, to be able. *Θέλω γ' ἃ θέλειν δ' οὐκ ἔχων, ἀγύνῳμαι*. *Iph. A.* 657. *SYN.* Ἐθέλω, βούλομαι, ἐράμαι, χρῆζω, προθυμέω, δυνάμαι. *PHR.* *Θυμός ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει*. *Θεμέθλδν*, et *θεμειλίδν*, *ου*, τὸ, subst. [fundamentum,] a foundation. "Αψ δ' ἀναχαζόμενοις κατὰ στῆμαχοῖ θεμεθλα. *P.* 47. See also *Ψ.* 255. *SYN.* *Βασίς*, βάθρδν, ἔδρα. *EPITH.* *Αἰθάλδν*, εὐρύ.

Θεμέλιός, ὄν, adj. [qui in fundamento ponitur,] of a foundation. *Γεράνοι, θεμέλιους κατὰπῆπωκυῖαι λίθους*. *Aves* 1137.

Θεμέρωπις, ἰδός, adj. [verecunda,] modest. *Τὰν θεμέρωπὶν αἰδῶ σῦ-θην*. *P. V.* 137. *EXP.* Ἐρασμῖα.

Θεμίζω, v. [in jus et fas compono,] to bring under the influence of justice, to adjust. "Αλλ' ἐμὲ χρῆ καὶ σὲ θεμισσάμενους. *Pyth.* 4. 250. *EXP.* *Μαστίγῳ*, νόμοθετῳ, θεμιστεύω.

Θεμίπλεκτός, *ου*, ὁ et ἡ, adj. [Themide contextus,] woven by Themis, lawful. *Πέμψαν θεμίπλεκτοῖς ἄμᾶ*. *Nem.* 9. 125.

Θεμίς, ἰτός, ἰστός, et ἰδός, ἡ, subst. [(1) lex; et (2) personif. Themis, justitiæ dea; (3) in plur. *Θεμιστες*, tributa,] (1) law, justice, (2) the goddess of justice, (3) tribute, taxes. *Θεμίς μὲν ἡμᾶς εἰδέναι χρησμόν θεοῦ*; *Med.* 674. *SYN.* (1) *Δίκη*, νόμος, τὸ δίκαιόν, θεμίτδν, ὅσδν, δίκαιδσνη, (3) *φόροι*, τέλεᾶ. *EPITH.* (2) *Αἰδοία*, ἀλεξικᾶκός, καλλιπάρῃός, λιπαρά, κλύτη, ἱέρα, εὐκαΐα, ὀρκία, σῳτειρά. *PHR.* *Διὸς ξένδν παρδδρδς*.

Θεμισκόπός, *ου*, ὁ et ἡ, subst. [inspector juris,] an inspector of justice, a superintendant. *Θεμισκόπδν οἰκεῖν ἐόντᾶ πόλνθῳτοῖς*. *Nem.* 7. 68.

Θεμισκρέων, *οντός*, adj. [juste imperans et regens,] one who rules with justice. "Αφικέτῳ δόμους θεμισκρέοντων. *Pyth.* 5. 35.

Θεμισκύρειός, α, ὄν, adj. [a Themiscyra, urbe maritima Cappadociæ, apud Thermodontem fluvium, ubi olim Amazones,] of Themiscyra. "Ενθα Θεμισκύρειαῖ Ἄμαζδνὲς ὠπλίζοντῳ. *Apoll.* 2. 997.

- Θέμιστεῖος, ὄν, adj. [legitimus,] legitimate, lawful. Θέμιστεῖον ὡς ἀμφέπει. Olymp. 1. 18. SYN. Θέμιτος, δίκαιος, νόμιμος, ἐννόμος.
- Θέμιστεω, v. [(1) do jura, (2) vaticinor, (3) impero,] to administer justice, to dispense oracles, to celebrate, to rule over. Φοῖβος δίκαιως τὸν θέμιστεύοντ' ἄ σοι. Ion 374. SYN. (1) Δικάζω, (2)μαντεύομαι, χρησμφδεω, χρᾶω, (3) ἄρχω.
- Θέμιστοκλῆς, ἔος, ὁ, P. N. [Themistocles,] an illustrious Athenian. Ὁ Θέμιστοκλέους γὰρ θανάτος αἰρετώτερός. Equit. 84.
- Θέμιστοῦχος, ὄν, adj. [jus dicens,] administering justice. Εἰσοῦκε τις δικάσῃσι θέμιστοῦχων βῆσσιλῶν. Apoll. 4. 347.
- Θέμιτος, ὄν, adj. [licitus,] allowed, lawful. Σοι δ' οὐχὶ θεμίτον πρὸς φίλον στείχειν τὰφον; Orest. 97.
- Θέμω, v. [admoveo; accedere cogo,] to bring near, to compel to approach. Πλημῦρῖς ἐκ πόντοιο, θέμωσέ δὲ χέρσῳ ἐκέσθαι. ι. 486. SYN. Θάμιζω, ἐγγίζω.
- Θέναρ, ἄρος, τὸ, subst. [vola manus et pedis,] the hollow of the hand or foot, a surface. Ἄλδος ἐξευρῶν θέναρ. Isthm. 4. 97. SYN. Γυᾶλόν, ἄγοστὸς.
- Θένω, et θείνω, v. [pulso, tundo,] to strike, to beat, to lash. Κάθεινέ, κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων χερί. Herc. F. 944. SYN. Πείρω, ἀπερείδω, τύπτω, κόπτω.
- Θεόβλαβέω, v. [Deos injuriis lacesso,] to insult the gods. Λῆξαι θεοβλάβουνθ' ὑπερκόμπῳ θράσει. Pers. 836.
- Θεογνῖς, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Theognis,] (1) a poet of Megara who flourished 540. A. C. (2) one of the thirty tyrants, a frigid candidate for the tragic prize. (2) Ὁ δ' αὖ Θεογνῖς ψυχρὸς ὦν ψυχρῶς ποιεῖ. Thesm. 170.
- Θεογεννῆς, ἔος, et Θεογόνος, ὄν, adj. [a deo genitus,] born of a god, heaven-born, divine. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννῆς. Antig. 845. See also Orest. 340. SYN. Δῖος, θεῖος, θεῖος, θεσπέτιος.
- Θεοδμητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [divinitus ædificatus,] built by the gods, strongly built. Αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πίτνει. Hec. 23. SYN. Θεοδονητός, θεῖς κραντός.
- Θεοδότος, et Θεοδότος, ον, ὁ et ἡ, adj. [divinitus datus,] given by a god, divinely endowed, noble. Θεοδότων ἔργων κελυθὸν ἀν' καθάραν. Isth. 5. 29. See Hes. Op. 318. SYN. Θεορτός, Θεόσυτός, Θεῖος.
- Θεοειδής, ἔος, Θεοεικέλς, et θεϊκέλς, ὄν, adj. [deo similis,] godlike. Τὴν δὲ πῶλυ πρῶτος ἰδὲ Τηλεμάχος θεοειδής. α. 113. See also γ. 416. and Lysistr. 1261. SYN. Θεσκελός, θεῖος, ἰσοθεός, ἡγαθέος, ἀντιθέος, κάλδς.
- Θεοθεν, antiqu. genitiv. a Θεός, q. v.
- Θεοκλυμένος, ον, ὁ, P. N. [Theoclymenus,] the son of Proteus and king of Egypt. Θεοκλυμένον μὲν ἄρσεν', ὅτι δὴ θεοῦς¹ σέβων. Helen. 9.
- Θεοκλυτέω, v. [deum invoco,] to invoke the gods. Ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαδούτῳ. Pers. 506. SYN. Ἐπικαλέομαι.
- Θεοκλυτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [Diis audiendus,] to be heard by the gods, solemn. Γεγνᾶμεν' λίταῖσι σὲ θεοκλυτοῖς. Sept. Theb. 131.
- Θεοκραντός, ὄν, adj. [a deo perfectus,] accomplished by a god. Οὐ θεοκραντὸν ἔστιν; Agam. 1465.
- Θεοκριτός, ον, ὁ, P. N. [Theocritus,] the famous Syracusan poet. Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεοκριτός, ὡς τὰδ' ἐγραψά. Theocr. Ep. ult.
- Θεομάνης, ἔος, adj. [deorum instinctu furens,] enfrezzed by a god, outrageous. Τλήμων Ὀρέστis θεομάνει λύσση δαμείς. Orest. 835. SYN. Ἐνθεός, θεορτός.
- Θεομάχεω, v [cum deo pugno,] to fight against God. Τὸ θεομάχειν γὰρ ἀπὸ λῆ- ποῖσ', ὃ σοῦ κράτει. Iph. A. 1409. SYN. Δυσσεβέω.
- Θεομίσης, ἔος, adj. [deorum osor,] a hater of the gods. Νῆ τὸν Δι', αἰεὶ δῆτ' ἀθεομίσης ἔφες. Aves 1547. SYN. Θεοστύγης, δυσσεβής.

¹ Θεοὺς is here scanned as a monosyllable.

- Θεοῦμερος, εὖς, θεοῦμερος, et θεομοιρος, η, ὄν, adj. [divinitus acceptus,] divinely bestowed, supremely blessed. Το-δε γαρῦμεν θεομερῶ.¹ Nem. 7. 121. See also Apoll. 3. 676. and Pyth. 5. 6.
- Θεομήτωρ, ὄρος, ὁ, adj. [par Diis consiliarius,] equal to the gods in counsel, supremely wise. Πέρο-σαις, θεομήτωρ δ'. Pers. 661. SYN. Θεόφρων.
- Θεομόρῖα, contr. Θεομόρῖα, as, ἡ, subst. [fatum,] fate. Χάλεπῃ δ' ἦντ'εὺ Θεομορῖῃ; Call. Ep. 32. 4. SYN. Μόρος, μοῖρα, εἰμαρμένη.
- Θεομόσῃς, εὖς, adj. [diis invisus, sceleratus, abominandus,] detested by the gods, wicked, abominable. Ὅρῳ δ' ἐπ' ὀμφάλῳ μὲν ἀνδρᾶ θεομύσῃ. Eumen. 40. SYN. Μυσᾶρος, θεομύσῃς.
- Θεοῖον, ης, ἡ, P. N. [Theonoë.] Τὴν θεοπίφρον Θεοῖον χρῆζων ἰδεῖν. Helen. 144.
- Θεοπομπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [divinitus missus,] sent from heaven, divine. Θεοπομποι σφῖσιν τιμαὶ φύτευθεν. Pyth. 4. 121.
- Θεοπόννητος, ὄν, adj. [divinitus elaboratus,] formed by a god. Αἰθῆρ, ὅθεν σὺ θεοπόννητ' ἔχεις λέχη. Helen. 583.
- Θεοπροπέω, v. [vaticinor,] to prophesy. Καὶ νῦν ἐν Δανάοισι θεοπροπέων ἄγροεύεις. A. 109. SYN. See Μαντεύομαι.
- Θεοπροπία, as, ἡ, et θεοπροπίον, ον, τό, subst. [vaticinatio,] prophecy, prediction, divination. Εὐχόμενος Δανάοισι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. A. 87. See also A. 85. SYN. Θεοπισμᾶ, μάντευμᾶ, μάντειᾶ, θέσφατόν.
- Θεοπροπός, ὄν, [fatidicus, adj. vates, subst.] prophetic; a soothsayer or prophet. Τοῦπος τὸ θεοπροπὸν ἡμῖν. Trach. 824. SYN. Θεῖος, μαντῖς, χρησμοδός.
- Θεοπτυστός, ὄν, adj. [diis invisus, quem dii abominantur,] detested by the gods. Ὅλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῳ γένει. Sept. Theb. 600. SYN. See Θεοστύγῃς.
- Θεοπύρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cælitus accensus,] kindled from heaven. Θερμὰ φλόγι θεοπύρῳ. Eur. Electr. 732.
- Θεόρτος, ὄν, adj. [a deo missus,] divine. Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ. Olymp. 2. 67. SYN. Θεοδότης, θεόσδοτος, θεόστυτος, θεῖος.
- Θεός, ον, ὁ, subst. [Deus,] (1) God, (2) a god. Ἰὼν ἀδοκῆτων πόρῳ εὐρῇ θεός. Med. 1415. EPITH. Αἰγληῖς, ἀλεξικάκος, ἀλεξητήρ, ἀμύντωρ, ἀργίκεραυνός, ἀγκιλόμητις, αἰώνιος, ἀψευδής, Ζεῖδωρος, ἐλέημων, κράτερς, μέγασθνης, μέγας, παγκράτης, παντοκράτωρ, πάνοπτος, οἰκτίρων, σύμμιχρός, σκηπτοῦχος, ἐπικούρος, ὑπερμῆνης, ὑψιβρεμέτης, ὑψιθρόνους, ὑψιμέδων, μέγα κράτων, κύδιπτος, κελαινέφης, εὐμνός, ἀθανάτος, οὐρανῶν, (2) Ὀλυμπίος, ἐνάλιος, χθονῖος, οὐρανῖος, μέλαγχαιτός, ταυροκέρως, πόλυνμνος, νέρτερος, δεσπότης, θαλάσσιος, ἀρίγνωτος, ἀπειρής, εὐδαίμων, μάκάρ, ἐπουρανῖος, ἴφθιμος, λευκόπῳλος, πόλισσοῦχος, ρεῖα ζῶν, αἰὲν εὖν, Ὀλύμπιᾳ δωμάτων ἔχων, δωτήρ ἔαων, πατρώος, πατρὶος, γενέθλιος, ἐγγενής, ἔρκειος, ἱκέσιος. PHR. See Pyth. 2. 89.
- Θεόσδοτος, ὄν, adj. [divinitus datus,] given by God. Χρήμια δ' οὐχ ἀρπακτὰ θεόσδοτὰ πολλὸν ἄμεινω. Hes. Op. 318. SYN. See Θεοδότης.
- Θεόσεβης, εὖς; θεόσεπτωρ, ὄρος; et θεόσεπτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [religiosus,] religious, pious. Θάσσουσιν οἷδε θεόσεβῆς δ' ἡμῶν τίς ὦν. Iph. T. 269. See also Hipp. 1364. and Nub. 291. SYN. Εὐσεβής, δικαῖος, ἐννόμος, ἀγαθός.
- Θεόσεχθρία, as, ἡ, subst. [dei odium,] hatred of the gods. Ὡ πόλις καὶ Θεώρου θεόσεχθρία. Vesp. 416. SYN. See Δυσσεβεία.
- Θεοστύγῃς, εὖς, et θεοστύγητος, ὄν, adj. [Deo odiosus,] hateful to God. Τῶν σῶν πῶτ' ὄντων νῦν δὲ σ' ἡ θεοστύγῃς. Troad. 1203. See also Choëph. 625. SYN. Θεομύσῃς, θεόπτυστός.
- Θεόστυτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [divinus,] divine. Θεόστυτον χεῖμῶν καὶ διαφθόραν. P. V. 643. SYN. See Θεορτός.
- Θεόταυρος, ον, ὁ, subst. [deus taurus, epith. Jovis,] bull-god. Πῇ μὲ φέρεις, θεόταυρε; τίς ἐπλεῶ; πῶς δὲ κελευθόν. Mosch. 2. 131.

¹ Vid. Heyne in loco.

Θεοτίμητος, ὄν, adj. [diis honoratus,] honored by the gods. Θεοτίμητος δ' οἰκάδ' ἱκάνει. Agam. 1308. SYN. Θεοφίλης, θεοσεβής, θεοσεπτός.

Θεοτρεπτός, ὄν, adj. [a diis conversus,] turned or reversed by the gods. Νῦν δ' οὐκ ἀμφιβόλως θεοτρεπτά τὰδ'. Pers. 902.

Θεοῦδειη, ἡς, ἡ, subst. [pietas, religio,] piety, religion. Ξείνων μειλίχηι τὲ θεοῦδειη τ' ἐκέκαστο. Apoll. 3. 586.

Θεοῦδης, ἔος, adj. [religiosus,] pious, religious. Ἀνθρώπων ἡχθηρὲ θεοῦδεᾶ θυμὸν ἔχοντά. τ. 364. SYN. See Θεοσεβής.

Θεοφίλης, ἔος, adj. [deo gratus,] beloved by the gods; divinely favored. Θεοφίλους ἑορτής. Ran. 440. SYN. See Θεοσεβής, et Θεοσεπτός.

Θεοφύ, adv. [divinitus,] of or to the gods. Δαρδανίδης Πριάμος, θεοφιν μήστωρ ἄλλαντος. H. 366. SYN. See Θεοσεπίσις.

Θεοφύρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [numine instinctus,] carried on by a divine impulse. Φρένυμάνης τις εἰ θεοφύρητος, ἀμ-φι. Agam. 1109. SYN. Θεορτός, θεομάνης, ἐνθεός, θεόσσυτος, θεόφρων.

Θεοφρων, ὄντος, adj. [divina mente præditus,] divinely gifted. Τίκτε θεοφρόνα κοῦρόν. Olymp. 6. 70. SYN. Θεομωστής, θεοσεβής.

Θεράπειά, as, ἡ, et θεράπνευα, ἄτος, τό, subst. [famulus, ministerium,] attendance, care, attention. Φίλον δὲ θεράπειαίσιν ἄνδρ' εὐεργετῶν. Iph. T. 315. See also Herc. F. 633.

Θεράπνευα, v. [famulor, servio,] to be an attendant, to attend, to minister. Ἄδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεράπνευεν μέλη. Orest. 216. SYN. Ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, δουλεύω, ἀκῶμαι, ἐπαλαθῶ.

Θεράπνα, as, ἡ, adj. [ancilla, famula,] a handmaid. Ἄσσαν Εὐρώπας θεράπναν. Hec. 480.

Θεράποντις, ἰδός, ἡ, adj. [famulas decens,] befitting a female or handmaid. Δανάους θεράποντιδὰ φερνήν. Æsch. Suppl. 976.

Θεράπων, ὄντος, et θεράψ, ἄπος, ὁ, subst. [minister, servus,] a servant, an attendant. Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἔς Ἰδομένηος. Ψ. 528. See also Ion 94. SYN. Ἐπείτης, οἰκέτης, ὑπηρετής, ἀκλουθός, δοῦλος. EPIETH. Ἀγαθός, ἀντιθέος, ἰφθυμός, ἀγχεμάχος, ἀγανός, ἀρηιθός, ὄτρηρός, θός, πιστός, φίλος, γηθός, ἡνιόχος, ἡπιδάνος.

Θερεῶ, vid. Θέρω.

Θερίζω, v. [demeto,] to reap. SYN. Ἀποθρίζω, ἀμῶ.

Θερισμός, οὔ, ὁ, subst. [messis,] reaping, harvest. Φέρβει βόας, φέρει μᾶλ' ἔρεσταιχύν, οἷσ' ἐθρισμόν. Call. 6. 137. SYN. Θερός.

Θερίστριον, ου, τό, subst. [vestis æstiva,] a summer robe. Ὡ μοι, δειλαία, δίχ' αὖ μεῦ τὸ θερίστριον ἤδη. Theocr. 15. 69.

Θερμαίνω, et θέρμω, v. [calefacio,] to warm, to heat. Ὅστις κέναισιν ἐλπῖσιν θερμαίνεται. Aj. Fl. 478. See also θ. 426. SYN. Διαθερμαίνω, αἰθύσσω, θάλπω.

Θερμαστρά, ἄς, ἡ, subst. [caminus,] a chimney. Θερμαστράι τὲ βρέμουσιν ὕφ' Ἡφαιστοῖο πυράγρης. Call. Del. 144. SYN. Κάμινος.

Θερμόβουλός, ὄν, adj. [præcipitibus consiliis utens,] hot-headed. Ὡ θερμόβουλον προκτὸν ἐξυρηνέν. Acharn. 119.

Θερμόνους, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [mentem inflammatus,] inflamed in mind. Ἐγὼ δὲ θερμόνους τὰχ' ἐν πένθ' βάλλω. Agam. 1143.

Θερμός, ἡ, ὄν, adj. [(1) calidus, (2) audax, impudens,] warm, hot, ardent, bold, impudent. Καὶ μήτ' ἐν θερμῇ, μήτ' ἄγαν ψυχρᾷ φράσῃ. Ran. 119.

Θερ. Διὰ πυρός, πυρεῖς, ζῆπυρός, μάλερός.

Θερμουργός, οὔ, ὁ, adj. [(1) fervidus ingenio, (2) temerarius, audax,] warm in action, ardent, rash. Γέλ' αὖ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμουργῶ. Eumen. 557.

Θέρως, ἔος, τό, subst. [(1) æstas, (2) messis,] heat, summer, harvest. Κάτ' ἀνὴρ ἐδοξέν εἶναι, τάλλ' ὅτ' ἄνθρωπος ἄμων θέρος. Equit. 392. SYN. Θερισμός. EPIETH. Ἀγλαόκαρπός, ἀνυμνήσας, ζῆθεός, ἐράτος, κάλός, πῖός, ζήρως, εὐστάχ' ὅς, φλόγερ' ὄν, πυρίλαμπες, ἀζάλεος.

- Θερσίλοχος, ου, ὁ, P. N. [Thersilochus.] Μέσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μεδοντὰ τε, Θερσίλοχόν τε. P. 216.
- Θερσίτης, ου, ὁ, P. N. [Thersites.] Θερσίτης δ' ἐτὶ μουνὸς ἀμετροῦπης ἐκὼλόα. B. 212. PHR. See B. 213. Philoct. 442.
- Θέρω, f. ἐρῶ et ἐρσω, et θέρῃω, v. [calefacio,] to heat, to burn. Νήησαν ζῦλᾶ πολλᾶ, φῶς ἐμέν, ἥδ' ἐθέρεσθαι. τ. 64. See also ρ. 23. SYN. Θερμαίνω, καίω, πρήθω.
- Θέσις, ἔως, ἡ, subst. [positio,] deposit-money. "Ἴν' αἱ θέσεις γίνονται τῇ νομηνίᾳ. Nub. 1189.
- Θέσκελός, η, ὄν, adj. [deo similis,] godlike, divine. Εὐδειν ἐν μέγαρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελὰ ἔργα. λ. 373. SYN. Θεδέικελός, θεῖος, διός, θεσπεσίος, ἀμβρόσιος, θαύμασιος.
- Θεσμός, ὄν, adj. [legitimus,] legal, binding. Ἡ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τάνυν. Med. 494. SYN. Νόμιμος, ἐννόμος, δίκαιος.
- Θεσμοθέτης, ου, ὁ, subst. [(1) legislator, (2) nomen magistratus Athenis,] a law-giver, a reviser of the laws. Οὐδεὶς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κυκλίδι. Vesp. 775. SYN. Νόμοθέτης, θεσμοφύρος, νόμοφύλαξ, ἄρχων.
- Θεσμοποιεῖω, v. [leges facio,] to make laws, to innovate. Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ τάλαιπῶρῳ νέκρῳ; Phoen. 1659. SYN. Νόμοθέτew, νόμον τίθημι, γράφω.
- Θεσμός, ου, ὁ, plur. θεσμοὶ et θεσμά,¹ subst. [lex, institutum,] a law, custom, institution. Θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μύχων. Helen. 865. SYN. Νόμος, τὸ θέσμιον, τὸ νόμιμον. ΕΡΙΤΗ. Ἀπήμων, ἁγίος, γαμήλιος, ἡθεῖος.
- Θεσμοφύριον, ου, τὸ, subst. [templum, ubi Θεσμοφύριᾶ celebrantur,] a temple where the festival called Thesmophoria was celebrated. Σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφύρῳ φαίνεται. Thesm. 277.
- Θεσμοφύριᾶ, ων, τὰ, subst. [Cerealia, sacra in Cereris legiferæ honorem,] a festival in honor of Ceres. Ἐπεὶ τρίτῃ στί Θεσμοφύριων ἡ μέση. Thesm. 80.
- Θεσμοφύροι, οιν, αἱ, P. N. [Ceres et Proserpina.] Ἐς Θεσμοφύροι ἐλθεῖν. b. Τί δράσοντ'; εἰπ' ἐμοί. Thesm. 89.
- Θεσπεσίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [divinus,] divine, sacred, extraordinary, vast, monstrous. Ἦτοι, τὸ τε θεσπεσίον. Pyth. 12. 23. SYN. Θεῖος, θαύμασιος, θέσκελός, θέσιος.
- Θεσπεσίως, adv. [divine,] divinely, strangely. Θεσπεσίως ἐφόβηθ' ὕψ' Ἐκτόρι καὶ Διὶ πατρί. O. 637. SYN. Θεῖως, θεῶθεν, θεῶφιν.
- Θεσπεῖα, as, ἡ, P. N. [oppidum Theopie, dictum alibi et αἱ Θεσπία.] Thespiæ.
- Θεσπεῖαν, Γραῖαν τέ καὶ εὐρύχδρον Μυκάλησσον. B. 498.
- Θεσπιδᾶς, ἔως, adj. [divinitus ardens,] greatly blazing, raging. Ἐρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδᾶες πῦρ. δ. 418. SYN. Θεῖος.
- Θεσπιῖπειᾶ, as, ἡ, adj. [divino ore loquens,] prophetic. Τίς ὄντιν' ἂ θεσπιῖπειᾶ. C. R. 471. SYN. Χρησμοφῶδός.
- Θεσπιῖος, α, ὄν, adj. [divinus,] divine. Θεσπιῖε κοῦρε, ποιῆς ταῦθ', ὥς ἐπιτέλλω. Aves 977. SYN. See Θεσπεσίος.
- Θεσπιῖω, f. ἴσω, v. [vaticinor,] to prophesy, to give an oracle, to foretell, to predict. Τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπιῖων αἰεί. Ion 7. SYN. Θεσπιῖωδεω, χρησμοδόγῃω, μαντεύμαι, χράω.
- Θεσπις, ἰδός, ὁ et ἡ, [(1) adj. divinus, (2) P. N. Thespis, primus poëta tragicus,] divinely inspired. Ὀπᾶσ' ἐθέσπιν αἰοιδάν. Med. 425. SYN. (1) Θεσφατῆς, θεσπιφῶδός, θεῖος, ἡδύς, ἁγαθός, θαυμασιός.
- Θεσπισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [responsum vatis, oraculum,] the response of a prophet, an oracle. Σὺ δ' ἐξέλιπσαι πῶς θεοῦ θεσπισμᾶ; Eur. Suppl. 152. SYN. Θεσφατόν, χρησμός, μαντεῖον, μάντευμα, λόγιον.
- Θεσπιφῶδεω, v. [vaticinor,] to prophesy, to predict. Χρὴ θεσπιφδεῖν, ὅς δέδοικεν οὐδέν. Phoen. 976. SYN. Θεσπιῖω, χρησμοδόγῃω, μαντεύμαι.
- Θεσπιφῶδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [fatidicus,] prophetic. Τῆς θεσπιφῶδου δεῦρ' Κασάν-

¹ Vid. R. P. Med. 494.

δρας φέρεις; Hec. 671. SYN. Θεσπῖς, μαντικός, λυγῖος, χρησμολόγος, χρησμηδός, μαντής.

Θεσπρωτός, ὄν, P. N. [e Thesprotia, in extrema Thessalia,] of Thesprotia. Θεσπρωτὸν οὐδας. b. Σεμνὰ Δωδώνης βάθρα; Phœn. 996.

Θεσσαλία, as, ἡ, P. N. [Thessalia,] Thessaly. "Εμπόρος ἦκων ἐκ Θεττάλιας, πᾶρὰ πλείστων ἀνδρῶποδιστῶν. Plut. 521. EPI TH. Εὐπωλὸς, εὐπιπὸς, μάκαιρᾶ.

Θεσσαλικός, Θεσσαλός, η, ὄν, et Θεσσαλῖς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Thessalus,] Thessalian. Θεσσαλὶκὴ, Κλεόνικὴ τάλαν. Call. Ep. 32. See also Alcest. 693. and Alcest. 341.

Θεστιὰς, ἀδὸς, ἡ, [patronym. a patre Thestio,] the daughter of Thestius, an epithet of Leda. Ἀπωλόμεσθᾶ. Θεστιὰς δ' ἔστιν κόρη; Helen. 133.

Θεστιὺς, ον, ὁ, P. N. [Thestius,] prince of the Curetes, and father of Leda. Λήδας ὄμαιμον, Θεστιὸν δὲ παρθένον. Eur. fr. Meleag. 1. 5.

Θεστορεῖδς, et Θεστορίδης, [patronym. a patre Thestore,] the son of Thestor. Τοῦ Θεστορείου μαντῆως, καθ' ἡμέραν. Aj. Fl. 800. See also A. 69.

Θέστωρ, ὁρός, ὁ, P. N. [Thestor.] Δούπησεν δὲ πῆσών· ὃ δὲ Θέστορᾶ, "Ηνὸπυς νῖδον. Π. 401.

Θέσφατός, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) a deo dictus, (2) Θέσφατᾶ, τὰ, oracula,] (1) dictated by a god, divinely appointed, (2) oracles. Ὡ παῖδες, ἡκεῖ τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος. C. C. 1472. SYN. (1) Θεῖος, θέσκελός, θεῶδοτος, αἰσῖμος, (2) θεσπίσματᾶ, χρησμοί.

Θεσφατηλόγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [vaticinia edens,] one who utters oracles, prophetic. Καὶ κοινὸλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος. Agam. 1416. SYN. See Θεσπιφῶδός.

Θετιδεῖον, ον, τὸ, P. N. [Thetidæum,] a city in Thessaly. Θετιδεῖον αὐδᾶ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. Androm. 20.

Θετῖς, ἰδὸς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Thetis,] the goddess of the sea, and mother of Achilles. Ὡς παῖδᾶ Θετιδὸς ὤλεσεν τόξους βάλων. Hec. 388. EPI TH. Θαλασσία, αἰδοίη, τὰνπῆπλὸς, φίλη, καλλιπλόκαμος, ἡνκόμος, ἀργυρόπεζᾶ, ἅλια, βαθυκόλπος, πότνιᾶ, σεμνή, φέρεσβίος, ἁλδοσυνή, ἁγλαῦκαρπος, διὰ θεῶν, Νηρηῖς, ἐνᾶλῖα, εὐπατρὶς, Νηρῆως θυγάτηρ.

Θετός, η, ὄν, adj. [(1) positus, (2) adoptivus,] placed, adopted. Θετῶν δὲ παίδων τοῦ κρᾶτος; τὰ φύντᾶ γάρ. Eur. fr. Erechth. 7. 1.

Θευγενῖς, pro Θεογενῖς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Theogenis,] Ὡς εὐαλᾶκτος Θεύγενῖς ἐν δαμόδῳσιν πέλη. Theocr. 28. 22.

Θευμυρίδς, poet. pro Θεῶμυρίδς, vid. Θεῶμυρς.

Θευχάρῖλα, as, ἡ, P. N. [Theucharila,] Καὶ μ' ἁ Θευχάρῖλα Οἰῶσσα τροφὸς ἁ μάκαιρῖς. Theocr. 2. 70.

Θέω, poet. θεῖω et θεέσκω, f. θεύσω, v. [curro,] to run. Θεῖ δ' εὐθύς ἔξω, συλλάβων θοινάτορας. Ion 1217. See also K. 437. and Y. 229.

Θεώρεω, v. [(1) sacra spectatum eo, (2) inspicio,] to go to behold the sacred ceremonies, to observe, to inspect. Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἡ θεωρήσων τυχας. P. V. 210. SYN. Διασκέπτουμαι, κατασκοπέω, ἀνᾱθεώρεω.

Θεωρία, as, ἡ, subst. [(1) legatio ad ludos, (2) spectaculum,] an embassy sent to the public games, a solemn procession, a spectacle, a show. Ξένος θ', ὅς ἡμῖν πομπὸς ἦν θεωρίας. Bacch. 1047. SYN. Θεᾶ, ὄψῖς.

Θεωρικός, η, ὄν, adj. [ad spectationem ludorum pertinens,] connected with a sight of the public games. Κούραι τὲ καὶ πέπλωμάτ', οὐ θεωρικά. Eur. Suppl. 108.

Θεωρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. ["navis: proprie navis quæ ex Athenis τοὺς θεωροὺς Delum quotannis vehebat." Blomf.] a ship; properly, the sacred vessel sent every year from Athens to Delos. Μελαγκρόκον νεκύστοδλον θεωρῖδᾶ. Sept. Theb. 856.

Θεωρός, ον, ὁ, subst. [(1) legatus ad sacra solennia, (2) qui ipse oracula consulit, (3) spectator,] a delegate sent to offer sacrifice or consult an oracle,

an inquirer, a spectator. *Θεωρὸς, ὡς ἐφωσκέν, ἐκδημῶν, πάλιν. C. R. 114.*
 SYN. *Θεατῆς, θεοδρόπος, ἐποπτής.*

*Θηβαγενής, ἔδς, ὁ, adj. [Thebis genitus,] sprung from Thebes. Τυδεΐ τῇ, Πό-
 λυνέλκει τῇ τῷ Θηβαγενεῖ. Eur. Suppl. 147.*

*Θηβαῖος, α, ὄν, adj. [(1) Thebanus, (2) P. N. nobilis Trojanus,] a Theban;
 also the name of a noble Trojan. Χρήζω δὲ νῦν γέλωτ᾽ Ἰηθαίοις ὀφλεῖν.
 Bacch. 842. SYN. Σπαρτός, Κάδμειος, Καδμειῶν, Καδμῶγενής, Θηβαγενής.
 PHR. Σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένευσ.*

*Θήβη, ἡς, ἡ, et Θῆβαι, ὦν, αἱ, P. N. [Thebe and Thebæ,] Thebes: (1) in the
 Troad, (2) in Egypt, (3) in Boeotia. Θήβῃ ὑπὸ Πλάκῃ, Κίλικεσσ' ἀνδρεσσὶν
 ἀνάσσων. Z. 396. EPIITH. (2) Ἀφνειή, Ζῆθῃ, Λιπάρᾳ, εὐστέρῳ, εὐτειχῇ,
 εὐπυρρῷ, εὐπιπρῷ, εὐρύχρῳ, ἐρικύδῃ, κορυθρῷ, ἱερᾷ, πολυήρατῳ, πολυάρ-
 ματῳ, φιλόαρματῳ, ὑψιπλῳ, ἐπταπλῳ, Καδμείᾳ, ὠγγύᾳ, ἱπποτροφῳ. PHR.
 Θήβης ἔδός ἐπταπύλοιο, ἐπταπυργος γὰ, ἐπταπύλῳ τείχῃ, Κάδμου χθῶν,
 Ἰσμηνοῦ πόλιν, ἐπτάστῳ πυργῳ Θηβαίας χθονός, Βακχᾷ μητροπόλιν,
 λευκίπποι Καδμειῶν ἄγναι.*

*Θηγώνη, ἡς, ἡ, subst. [cos,] a whetstone. Σιδηροβρωτὶ θηγᾶνῃ νεκρῶν. Aj. Fl.
 820. SYN. Ἀκόνη.*

*Θήγω, f. ξω, v. [acuo,] to whet, to sharpen. Κάπρῳ δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν
 γένυν. Phoen. 1395. SYN. Ἀκονᾶω, ὀζύνω, παρθήγω.*

*Θήκη, ἡς, ἡ, subst. [(1) theca, (2) sepulcrum,] a chest, a repository, a grave,
 a tomb. Θήκας φράσουσ᾽ Πριάμειδων ἐν Ἰλῳ. Hec. 1129. SYN. (2) Σόρος,
 χῶμα, τύμβος, τάφος.*

*Θηκτός, ἡ, ὄν, adj. [acutus,] whetted, sharp. Μὴ θηκτὸν ὥσθι φάσγανον δι' ἡπά-
 τος. Med. 40. SYN. Ὀξυθηκτός, ἡκονημένος, ὀξύς.*

*Θηλάζω, f. ξω, v. [papillam sugendam præbeo,] to suckle, to give suck to.
 Μασδὸν ἐθίλαξεν, δρυμῷ τῇ μὲν ἔτραφέ μάτηρ. Theocr. 3. 16. SYN. Τίθνηω,
 μαστοῖς ὑφίημι.*

*Θηλέω, v. [germino, vireo,] to blossom, to flourish, to bloom. Θηλέων' ἐνθά
 κ' ἐπειτὰ καὶ ἀθανάτος περ ἐπελθών. e. 73. SYN. See Θάλλω.*

*Θηλή, ἡς, ἡ, subst. [mamilla,] a teat, an udder, a breast. Δέξαι θηλαεῖ
 σπῆρας. Cycl. 56. SYN. See Μάζος.*

*Θηλυγενής, ἔδς, adj. [fœmina ortus; fœmineus,] woman-born, female. Ὅς τὰν
 θηλυγὲνῇ στῆλάν. Bacch. 1145. SYN. Γυναικεῖος, θηλυσπῆρος, θηλὺς.*

*Θηλυδριώδης, ἔδς, adj. [effœminatus,] woman-like, effeminate. Καὶ θηλυδριώδης,
 καὶ κάτεγλωττισμένον. Thesm. 130. SYN. Θηλύνους, θηλυφρων, γυναικομιμῶς,
 ἀνανδρὸς, γυναικεῖος.*

*Θηλυκράτης, ἔδς, adj. [fœminis imperans,] ruling over females. Θηλυκρατῆς
 ἀπερωτός' ἔρως παρ' ἀνικᾷ. Choëph. 591.*

*Θηλυκτόνος, ὄν, adj. [mulieres interficiens,] woman-slaying. Πέλασγία δὲ
 δέξεται θηλυκτόν. P. V. 885.*

*Θηλυμορφός, ὄν, adj. [fœminea forma indutus,] femininely formed. Τὸν θηλυ-
 μορφον ξένον, ὅς εἰσφέρει ἰδῶν. Bacch. 349.*

*Θηλύνους, οὔ, et θηλυφρων, ὄνός, adj. [muliebri mente præditus,] woman-hearted,
 timid, like a girl. Θηλύνους γένῃσθαι. P. V. 1039. See also Eccles.
 110. SYN. Θηλυδριώδης, γυναικομιμῶς, ἀνανδρὸς, ἀπαπαδνός, θηλὺς, γυναι-
 κεῖος.*

*Θηλύνω, f. ὤν, v. [effœmino,] to render effeminate, to soften. Πολλοὺς ἐθίλυν'
 εἰς μάχην ὀρμωμένους. Eur. fr. Erechth. 1. 34. SYN. Κηλέω.*

*Θηλύπους, πόδός, ὁ et ἡ, adj. [fœmineo incessu,] female-footed, delicate. Κρή-
 νην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Iph. A. 421.*

*Θήλῡς, εἰᾶ, ὅ, adj. [fœmineus, mollis,] feminine, tender, soft. Ἡρῇ, θήλῡς ἐουσα,
 δόλοφροσύνῃς ἀπατησεν. T. 97.*

*Θηλυσπῆρος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [a fœmina satus, fœmininus,] female-sown, female.
 Θηλυσπῆρος, φεύγουσ᾽ ἀνιγνὴν γαμῶν. P. V. 853.*

*Θηλυτόκος, οὔ, ἡ, adj. [quæ filiam peperit,] producing females. Περίωσ᾽,
 θηλυτόκοι τῇ. Theocr. 25. 125.*

Θημῶν, ὠνός, ὁ, subst. [acervus frugum in agro,] a heap of corn, a heap of chaff. Ὡς δ' ἀνέμος Ζᾶης ἦων θημῶν τινάξῃ. ε. 368. SYN. Σωρός, ὄγκος.

Θήν, adv. [sane, diu,] indeed, surely, in time. Πηλεὺς θήν μοι ἐπειτὰ γυναῖκα γάμέσσεταί αὐτός. I. 394.

Θήπω, inus. 2 a. ἐπάφῳν pro ἐθαπῳν, præ. med. τέθηπᾶ, v. [miror cum stupore,] to gaze upon with admiration, to be astonished at. Θύραζε τέθηπότες, ἡντὲ νεβροῦς. Φ. 29.

Θήρ, et Æol. Φήρ, ηρός, ὁ, subst. [fera,] a wild beast. Θήρ ὡς, δῶκω τὰς μίαιφδους κύνας. Heec. 1155. SYN. Θήριον, ζωὸν, κτηνός, δάκτος. EPI TH. Τετράπους, ὀρέστῆρος, ἀμμάτης, πρῶος, πάνουργος, θεοστύγης, ξενόδατης, δεινός, ὀρειός, ἀμαϊμάκετος, βάλιός, δαφουινός, θῶος, λᾷσαύχην, κρᾷτέρους, κρᾷταιός, ὀρεσκῶος, οὐλομένους, πελώριός, σμερδάλλεός, ὑπερφιάλός, ὠμβύροος, οὐρεσίφοιτός, ταρβάλλεός.

Θήρα, as, ἡ, subst. [venatio,] a hunting, the chase. Στείχοντά, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότες. Hipp. 52. SYN. Κύνηγεσία, θήραμα, ἄγρεσία. EPI TH. Ἀσπᾶσία, ἀργάλεα, ἐρικυδής, κρᾷτέρᾶ, ἐπῖκλύπος, μύγερᾶ, μένδεικῆς, ἡέριθ, χθονίη, εἰνάλιη, ἐράτεινῃ.

Θηράγρετης, θηρατής, et θηρευτής, ου, ὁ, subst. [venator,] a huntsman. Ἴδ', ὦ Βάκχε, θηράγρετα Βακχᾶν. Bacch. 1018. See also Nub. 357. and Hes. Op. 304. SYN. Θρητήρ, θηρήτωρ, κύναγος, κύνηγέτης, ἄγρώτης.

Θήραμα, ἄτος, τό, subst. [(1) captura, (2) venatio,] a prey, a booty, a hunt. Ἐλάφων λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα. Ion 1162. SYN. Ἀγρευμά, ἄγρα, θηράγρᾶ, εὐρέμα.

Θηράσιμος, ὄν, adj. [qui venatione capi potest,] caught by hunting. Ἡζουσί θηρεύσοντες οὐ θρασῖμοις. P. V. 883.

Θηρατέος, ὄν, adj. verbal. [venandus,] to be hunted after or sought. Θηρατέον γίγνεται ἂν, εἰπερ ὧδ' ἔχει. Philoct. 117.

Θηρατής et θηρευτής, vid. Θηράγρετης.

Θηραῶ, v. [venor,] to hunt. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τὰμήχανᾶ. Antig. 92. SYN. Θηρεύω, κύνηγέτω, ζήτew.

Θήρειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferinus, belluinus,] belonging to wild beasts. Οὐτὲ θήρειος βίᾶ. Trach. 1060. SYN. Θηριώδης, θηριός.

Θηρευτικός, et θηρευτός, ἡ, ὄν, adj. [venaticus,] of or for hunting. Ὅ δὲ κύνας θηρευτικός. Plut. 157.

Θηρεύω, v. [venor feras,] to hunt wild beasts, to hunt. Πάντες φίλοι μοι, πλὴν ὁ θηρεύων γᾶμούς. Helen. 314. SYN. Θηραῶ, κύνηγέτω, ἄγρεύω, ἄγρώσσω.

Θρητήρ, ηρός, θηρήτωρ, ὀρός, ὁ, et θηρήτειρᾶ, as, ἡ, subst. [venator; venatrix,] a hunter; a huntress. Ἐσθλὸν θρητηῖρᾶ διδάξῃ γάρ Ἀρτέμις αὐτή. E. 50. See also I. 540. and Call. 4. 228. SYN. Θηρατής, θηρευτής, θηράγρετης, κύναγος, κύνηγέτης, ἄγρωστής, f. κύνηγέτης. PHER. Θηροφόνων δὲδάημενός ἐργων.

Θήριον, ου, τό, subst. [bestia, bellua,] a wild beast, a monster. Θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη. Antig. 345. SYN. Θήρ, ἀγρίον τι, δάκτος.

Θηριώδης, εὐός, adj. [ferus, belluosus,] wild, savage. Τὸ θηριώδες τοῦτο καὶ μίαιφονόν. Orest. 525. SYN. Θηρεῖος, ἄγριός, παρᾰφῶρος.

Θηροβόλεω, v. [feras ferio,] to shoot wild beasts. Λύγος ἐστὶ φύσιν θηροβόλοῦντα. Philoct. 165.

Θηροκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferarum confector,] a destroyer of wild beasts. Ἐλεξε δ' ὦ θηροκτόν Ἀρτέμις Διός. Iph. A. 1570.

Θηροσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [feris insidians,] lying in wait for wild beasts. Ἀντάρ ἐπὴν τέρφηθι θηροσκοπὸς Ἰοχέαιρᾶ. Hom. 26. 12.

Θηροτρόφος, ὄν, adj. [a feris nutritus,] fed by wild beasts. Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικῶλοφοῖ δράκοντός. Phæn. 834.

Θής, ητός, ὁ, subst. [mercenarius,] a hired servant. Θητές τε δμῶές τε; δύναται γέ καὶ τὸ τέλεσσαι; δ. 644. SYN. Δμῶς, δοῦλός, μισθωτός, παρᾰσιτός.

Θησαύριμα, ἄτος, τό, subst. [(1) quod in thesauro repositum est, (2) thesaurus,] that which is kept in a treasury, a treasure. Κεῖνον τὸ θησαύριμά σημαίνει τὸδε. Philoct. 37.

Θησαυρός, οὔ, ὁ, subst. [thesaurus,] a treasure. Ἰκτῆριον θησαυρὸν εἰ δέ τις στρατοῦ. *Aj.* Fl. 1175.

Θησεῖδαι, ων, οἱ, P. N. [Athenienses ita a Theseo nuncupati,] the descendants of Theseus, the Athenians. Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἄκμά. *Ce.* C. 1066. Ἐρεχθεῖ-
δαι, Ἀθηναῖοι, Κεκροπίδαι.

Θησεῖον, ου, τὸ, subst. [Thesei templum,] the temple of Theseus. Εἰς τὸ Θη-
σεῖον πλεούσας· ἢ πῖ τῶν σεμνῶν θεῶν. *Equit.* 1312.

Θησεύς, εὖς, ὁ, P. N. [Theseus,] the son of Ægeus king of Athens. Θησεῖα, καὶ
τὰς διστόλους. *Ce.* C. 1055. *EPITH.* Ἄγανθς, ἄμύμων, ἀμειλίχς, ἄγριος, ἐπι-
κλῶπς, καλλινικός, ἱμέροεις.

Θῆσα, ἡ, subst. [ancilla mercenaria,] a hired handmaid, a servant. Θῆσα-
σαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὦν. *Alcest.* 2. *SYN.* Δούλη.

Θῆτειά, as, ἡ, subst. [(1) servitus, (2) servitutis merces,] service, the wages of
service, hire. Ποίμην γὰρ ἦσθᾶ, καπὶ θητεία πλάνης; *Ce.* R. 1029. *SYN.*
Δούλειά, μισθός.

Θητεύω, v. [mercede operam præsto,] to serve for hire. Θητεύω, Κύκλωπῖ.
Cycl. 77. *SYN.* Δουλεύω, ἐργάζομαι.

Θιάζω, el (2) Θιάσεύομαι, v. [(1) initio, (2) choros Bacchi duco,] to initiate, to
celebrate Bacchanalian revels. Ἐθιάσεν σ', ἢ πῶς τὰδ' αὐδᾶς; *b.* Μαινᾶσιν
τὲ Βάκχιον. *Ion.* 552. See also Bacch. 75. *SYN.* Μῦξω, ἐκθειάζω, ἀφοσιῶ,
χῶρεῖω, ἐξάρχομαι.

Θιάσος, ου, ὁ, subst. [chorus tripudiantium, Bacchicos choros agitans,] a troop
or train of Bacchanalians. See in Ἀσπιδόφερμων. *SYN.* Χῶρος, εὐωχία.

Θιάσῳτης, ου, ὁ, subst. [sodalis bacchans,] a bacchanalian companion. Δώμα-
τος ἤδη θιάσῳταν. *Bacch.* 547. *SYN.* Χῶρεύτης.

Θιγγᾶνω, et θίγω, v. [tango,] to touch. Προσψαυσὼν, ὦ παῖ. *b.* θιγγᾶνω εὐοῖν
ἡμοῦ. *Ce.* C. 330. See also *Orest.* 212. *SYN.* Ἀπτῶμαι, ἐφάπτῶμαι, ψάω,
ἐγγίζω.

Θιν, θινός, ὁ, subst. [acervus, ora,] a heap, a shore. Βῆ δ' ἄκῳν πᾶρᾶ θινᾶ πῶ-
λυφλοισβοῖο θάλασσης. *A.* 34. *SYN.* Ὀγκος, θήμων, σῶρος.

Θίσβη, ης, ης, ἡ, P. N. [Thisbe,] a city of Boeotia, famous for doves. Κώπας,
Εὐτρησίν τῇ, πολυτρήρωνά τῇ Θίσβην. *B.* 502.

Θλάω, v. [contundo, frango,] to bruise, to break. Θλάσσει δὲ οἱ κότυλην, πρὸς
δ' ἄμφω ῥῆξέ τενοντέ. *E.* 307. *SYN.* Συνθραύω, θραύω, κλάω, ἀγνυμῖ, ἀράσσω,
συντρίβω.

Θλίβω, v. [premo,] to press. Ἄλλ' ἄστύκᾳ χεῖλεᾶ θλίβειν. *Theocr.* 20. 4.
SYN. Ἀποθλίβω, ἐκθλίβω, πῖέζω, ἐπιτρίβω, ἀνιάω, κάκῳ, σφίγγω, ἱπῳ,
συστέλλω.

Θνήσκω, f. θανῶμαι, 2 a. εἰθᾶν, v. [moriar,] to die. Θνήσκουσὶ γὰρ, πλὴν εἰς
τις, ὅς φῶς φῶγών. *Ce.* R. 118. *SYN.* Ἀποθνήσκω, κατᾶθνήσκω, ἐκπνέω, οἰχθ-
μαι, τέλευτᾶω, οὐκέτ' εἰμί. *PHR.* Τὸν βίον ἀποψύχω, καταστρέφω, τέλῳ, μεταλ-
λάττω, τοῦ βίου ἀναπαύομαι, ἀπολύομαι, μεθίσταμαι, ἐκ βίου ἀναχωρῶ, ἐνθενδὲ
ἀπειμῖ, ἐξειμῖ, μοῖραν δεχόμεναι, ἀναπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἀναπλήθω. Τὸν δὲ σκότος
οὐσᾶ κάλυπτει, θυμὸν δεινόμενον τέλος θανάτοιο κάλυπτει, ἀνάκτοος ἐν χροῖνι
κοιλᾷ εὐδῶ μάλᾳ μακρὸν ἀτέρμονᾶ, νήγρετὸν ὑπνόν, θανάτου κέλλω πῶτῃ τέρμα
δύσανθον, θανάσιμον βεβηκᾶ.

Θνητῶγενής, εὖς, adj. [a mortalibus genitus,] born of mortals. Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ
καὶ θνητῶγενεῖς. *Antig.* 835.

Θνητός, ἡ, ὄν, adj. [mortalis,] mortal. Κλαῖομεν ἀθάνατοι τὲ θεοὶ, θνητοὶ τ'
ἄνθρωποι. *ω.* 64. *SYN.* See *Βροτός* and Ἀνθρωπός. *PHR.* See *Nem.* 6. 7.
Nem. 11. 16.

Θνάζω, v. [celeriter urgeo, celeriter sedeo,] to urge rapidly or violently, to
sit down in haste. Θνάζων σὲ τὸν μελεῶν. *Orest.* 329. *SYN.* Ἐπιθνάζω,
θάσσω, καθέζομαι, τάχυνω, σπεύδω, τάρασσω, κινέω, σκιρτάω.

Θῆας, αντός, ὁ, P. N. [Thoas,] a prince of Ætolia, *O.* 281; (2) a king of Lem-

nos, E. 230; (3) a noble Trojan, Π. 311; (4) a king of the Tauric Chersonese, Iph. T. 31. *Θῶας, ὅς ὤκυν πῶδ' αἰθεῖς, ἴσον πτεροῖς.* Iph. T. 31. SYN. *Θεῖος, ἐρίθυμος, Αἰτωλός, Ἀνδρομήδης, ἐπιστάμενός ἄκοντι, ἐσθλός ἐν σταδίῃ.*

Θοινατήριον, ου, τὸ, vid. Θοίνη.

Θοιᾶω, v. [(1) epulor, (2) vescor,] to banquet, to eat. Αἰσχροὺν παρὰ κλάουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Alcest. 558. SYN. *Εὐωχέω, δαίνυμαι, ἐσθίω, κατεσθίω.*

Θοίνη, ης, ἡ, θοίνημα, ἄτος, θοινητήριον, ου, τὸ, subst. [convivium,] a feast, a banquet. Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερῶπων τεύχουσ' ἄγειροι. Batrach. 40. See Orest. 812. and Rhés. 515. SYN. *Τρῶφι, εὐωχία, τρῶφι, δαΐς.*

Θοινητήρ, ἥρως, et θοινάτωρ, ἥρως, ὁ, subst. [conviva, epulo,] a guest. Ἀτρεῶς, χάλεπ' οὐ θοινάτηρ. Agam. 1479. See Ion 1205. SYN. *Δαιτάλες, δαιτῶμων, ἐδεστής.*

Θάλερος, ἄ, ὄν, adj. [(1) turbidus, (2) obscurus,] turbid, muddy, obscure. Ἡ ὑδάτι νίζειν θάλερ' ἰδεῖται πλίνθον. Theocr. 16. 62. SYN. *Ἀκάθαρτος, τεταραγμένος, ἄδηλός.*

Θάλια, as, ἡ, subst. [pileus fastigiatus; umbella,] a round shade, a hat. Τῶμ-πέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θάλιαν' κατὰ κόσμον. Theocr. 15. 39. SYN. *Πίλος, κέφαλις, πέταλός.*

Θάλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [aedificium rotundum,] a round building. Μεσσηγύς τε θάλου καὶ ἄμυμόνος ἔρκεος αὐλῆς. X. 442.

Θάος, η, ὄν, adj. [(1) velox, (2) acutus,] swift; sharp. Ἥλιε, θάαῖς ἵπποισιν εἰλίσσω φλόγα. Phœn. 3. SYN. *Ἰκός, τάχης, ὀξύς, κραιπνός, δεινός, ισχυρός.*

Θάω, v. [acuo,] to sharpen. Οἱ δ' ὁμᾶλὸν ποίησάν' ἐγὼ δ' ἐθῶσα πάραστάς. ι. 327. SYN. *Ἀποξύνω, θήγω, ἀκονᾶω.*

Θάρεω, 2 a. ἐθόρεον, v. [salio,] to leap. Ὡς ἐφάθ' ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιθ' ἠρόυσά. ψ. 32. SYN. *Ἀποθόρεω, ἐπιπηδάω, κατὰπηδάω, ὁρμάω, ἀφορμάω, προθόρεω.*

Θάρεϊός, ὄν, adj. [Thoricus,] so called from a district in Attica. Ἀφ' οὗ μέσος στάς, τοῦ τε Θάρεϊον πέτρον. C. 1596.

Θάρεβω, v. [(1) tumultuo, (2) perturbo,] to clamor against, to disturb. Ἵπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θάρεβει. Aj. Fl. 164. SYN. *Ἀναθόρεβω, ἐκκρούω, ἀποκρούω, κελάδεω, ὠτῶβω, ἀντηχέω, ἐνόχλω, τάρασσω.* PHR. *Κελάδης ἐν δόμοις πίτνει.*

Θάρεβός, ου, ὁ, subst. [tumultus,] a tumult, a commotion. Ἦν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θάρεβός, ἢ πίκουρία. Hec. 860. SYN. *Τάραχ'η, κελάδός, ὠτῶβός, πατάγός, μῆθος.*

Θάρεβτικός, ἡ, ὄν, adj. [pavores faciens,] alarming. Κατάληπτικός τ' ἀριστὰ τοῦ θάρεβητικοῦ. Equit. 1380.

Θάρεϊός, et θουρός, α, ὄν, et θουρίς, ἡ, adj. [impetuosus,] impetuous, violent. Θάρεϊός μολών Ἄρης. Phœn. 247. See also E. 506. and H. 164. SYN. *Βύαιός, ἀνδρείός, θράσος, ισχυρός, ὀβριμός, φοιτάλεός, μεμᾶός, κοῦφός, ῥόθιός, μέγας.*

Θουριόμαντις, εὐός, ὁ, subst. [vates ineptus,] a foolish prophet. Θουριόμαντις, ἱατροτέχνας, σφραγιδονύχαργόκημτας. Nub. 332.

Θούφραστός, pro Θεόφραστός, ου, ὁ, P. N. [Theophrastus.] Λυσίστρατός, Θούφραστός, οἱ περὶ Φρόνυχον. Vesp. 1302.

Θῶκός, poet. pro Θῶκός, q. v.

Θῶον, ὠνός, ὁ, P. N. [Thoon,] Thoon. Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε, Θῶονα τε, Φαί-νῶπός νῆε. E. 152.

Θῶος, adv. [celeriter,] hastily, quickly. Ἀψ ὀρών. Πάριος δὲ θῶος ἐκ κληρὸς ὄρουσεν. Γ. 325. SYN. *Τάχως, ὠκῶς, κούφως, ἀσφάλως.*

Θῶσα, ης, ἡ, P. N. [Thoësa,] the mother of Polyphemus. Θῶσα δὲ μιν τέκε νύμφη. α. 71.

Θῶτης, ου, ὁ, P. N. [Thootes.] Αἰψά δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκ' Ὀδῶτην. M. 342.

Θρακιστί, adv. [more Thracum,] after the Thracian fashion. Οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι. Theocr. 14, 44.

Θρανίτης, ου, ὁ, subst. [remex summi ordinis,] a rower on the highest bench. Ὑποστῆνοι μὲν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λέως. Acharn. 161.

Θράνως, ἔως, et θράνιον, ου, τὸ, subst. [sella,] a seat. Ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνου κέφαλὴν κἀτεύαγτος· ἀντὶ δὲ μάκτρας. Plut. 545. See also Ran. 121. SYN. Ὑποπόδιον, θρόνος, πάσσαλός.

Θρασεῦμαχος, ου, ὁ, adj. [audax in pugna,] daring in fight. Πῦρ δὲ παγκράτες θράσεῖ-μάχαν. Nem. 4. 101.

Θράσος, et Θράσους, vid. Θάροςος.

Θράσσω, v. [turbo,] to disturb, to alarm. Φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὅκῳ θράζει φρένας. P. V. 649. SYN. Θυρῶβῶ.

Θράσσυβουλος, ου, ὁ, P. N. [Thrasymbulus.] Ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θράσσυβούλῳ Διόνυσον εἶναι ὅμοιον. Plut. 550.

Θράσσυγιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [audax robore corporis,] strong in limb. Ἴσθμοῖ θράσσυγιον. Pyth. 8. 51.

Θράσσυκάρδιος, ὄν, θράσσυμήδης, ἔως, et θράσσυμήχανος, ὄν, adj. [audaci animo praeditus,] bold-hearted, courageous. Μᾶλ' αὖ τις θράσσυκάρδιός ἐσται. K. 39. See also Nem. 9. 30. and Olymp. 6. 114.

Θράσσυμένων, ὄντος, adj. [qui irruentem hostem viriliter sustinet,] brave in resisting a foe. Θράσσυμένονά, θυμολέοντά. E. 638. SYN. Θράσεῖμαχος, θράσους.

Θράσσυμήδης, ἔως, ὁ, P. N. [Thrasymēdes,] a son of Nestor. Περσεύς τ', Ἀρητός τ', καὶ Ἀντίθεός Θράσσυμήδης. γ. 414. EPITH. Ἀγάκλεις, ἀγάκλειος, ἱπποδάμους, διός, κράτερös, ἐυμέλειος, μένεπτόλεμος, Νεστώριδης, Νέστωρος υἱός, ὑπέρθυμος, ποίμην λαῶν.

Θράσσυμυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [verbis audax,] daring in language, insolent. Ματέρ' αὖ θράσσυμυθον. Olymp. 13. 12. SYN. See Θράσυστόμος.

Θράσύνω, vid. Θαρσύνω.

Θράσσυπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in labore sustinendo fortis,] hardy in labor. Ἀκμαί τ' ἰσχυὸς θράσσυπνοί. Olymp. 1. 156.

Θράσους, εἰς, ὅ, adj. [audax,] bold, daring. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστ' ἁμείνων, ἡ θράσους στρατήλατης. Phoen. 608. SYN. Θαρσᾶλός, ἀγήνωρ, εὐτολμός, γενναῖος, τολμήρης, θράσσυκάρδιος, θράσσυμένων, θράσσυπλαγχνός, θράσσυπνός, καρτέρουθμος, ἀδής, αὐθαδής, ὕβριστης, σκληρός. PHR. Ἰσχωὺν περὶ θάρσυνον ἦτορ, πέπυργωμένος θράσει.

Θράσσυπλαγχνός, ὄν, adj. [qui forti animo est,] spirited, brave-hearted. Δουλοῖ γὰρ ἄνδρά, κὰν θράσσυπλαγχνος τις ἦ. Hipp. 424. SYN. Θράσσυκάρδιος, θράσσυμήδης.

Θράσσυπλάγχνης, adv. [fortiter,] valiantly, spiritedly. Ὅν θράσσυπλάγχνης σὲ χροί. P. V. 755.

Θράσσυτόμῳ, v. [insolenter loquor,] to speak audaciously or insolently. Καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θράσσυτόμων. Philoct. 384. SYN. Ἐλευθέροστόμῳ, θράσυνόμεναι, περὶρσιάζομαι, πᾶν ἐλευθέρῳ στόμα.

Θράσυστόμος, ὄν, adj. [ore audax,] audacious in language. Θράσυστόμοισιν ἄνδράσιν, φρένων βίη. Sept. Theb. 608. SYN. Θράσσυμυθός, λοιδορός, ἐλευθέροστόμος, ἀθύροστόμος, λάλός, ἀμετροῦπής, ἄκριτόμυθος.

Θραυσάντης, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [currum frangens,] chariot-breaking. Ὡ σκληρὲ δαῖμον, ὃ τῦχαι θραυσάντης. Nub. 1264.

Θραύσμα, ἄτος, τὸ, subst. [fragmentum,] a fragment. Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασιν τ' ἐρείπων. Pers. 431. SYN. Κάταγμα, πληγή, συντρίβη, κλάσις.

Θραύω, f. θραύσω, v. [(1) frango, (2) debilito,] to break, to weaken. Ἄνευ χάλινων, καὶ ζυγὸν θραύει μέσθον. Pers. 201. SYN. Ἀπόθραύω, συνθραύω, θλάω, λεπύνω, συντρίβω.

Θρέμμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) omne quod alitur, (2) pecus,] a nursling, cattle. Ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνάσχετ' αὖ. Sept. Theb. 166. SYN. Βόθρον, βόσκημα, πρόβατον, τέκνον.

Ορεῶμαι, v. [(1) sonum edo, (2) lugeo,] to cry out, to lament. Ορούμαι· φῶβερᾶ μέγαλᾶ τ' ἄχῃ. Sept. Theb. 78. SYN. Ορηνεῶ, φόβουμαι, θρόεω, ὀλοφύρομαι.

Ορέπτρον, et θρεπτήριον, ου, τὸ, subst. [educational præmium,] a return for the care bestowed in education. Ορέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθαῖος δὲ οἱ αἰών. P. 302. See also Choëph. 538. SYN. Τρόφειον.

Ορεττᾶνᾶλῶ, [threttanelo,] a musical note or interjection. 'Ημεῖς δὲ γ' αὖ ζῆ-τήσομεν, ορεττᾶνᾶλῶ τὸν Κῦκλωπον. Plut. 296.

Ορέττε, [vox barbara pro θαρρεῖν, vid. Brunck. in l. c.] confidence, assurance. 'Αλλ' οὐκ ἐνὶ μοι τὸ Ορεττε. Equit. 17.

Ορηκίος, (2) Ορησσός, η, ὄν, (3) Ορηξ, et (4) Ορηξ, adj. [Thrax, Thracius,] Thracian. Ορηκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσά μὲν Ἰδη. N. 13. See also Apoll. 1. 1110. Antig. 596. Ω. 234. and K. 434. EPI TH. (3) Ἀρηίφίλος, ἀτάσθαλὺς, ἀτάρτηρος, ἀπήνης, δεινός, φίλιππος, ὕβριστης, λογχυφόρος, εὐόπλος, εὐίππος, ἄρει κατόχον γεννός, ἔσχατος ἄλλων.

Ορήκη, ης, ἡ, P. N. [Thracia,] Thrace. Ὀχημὰ Ορήκης ἐκ τῶπων δυσχειμέρων. Alcest. 67. EPI TH. Χιωνώδης.

Ορηνεῶ, v. [lugeo,] to mourn, to lament. 'Αλλὰ γὰρ τὶ ταῦτ' ὀρηνῶ, καὶ μᾶτην ὀδύρομαι; Phæn. 1775. SYN. Κωκῶ, ἐπιδάκρυν, κατὰκλαίω, κλαίω, ὀλοφύρομαι, ἔπαδω, γόῳ, ὀρηνωδῶ, ἀνευφημέω, ἄλυν. PHR. Δάκρυσι διάφερω πότμῳ ἀπὸ τμῶν, ὀρηνον πολυφάμον χεῶ, κατάρχομαι στέναγμῶν.

Ορήνημᾶ, ἄτος, τὸ, et ὀρηνός, ου, ὁ, subst. [carmen lugubre,] a dirge, a lamentation. Αἱ δ' αὖ παρεῖσι, τοῖς ἐμοῖς ὀρηνήμασι. Orest. 132. See also Ω. 720. SYN. Κλαυθμός, ὀδυρμός, οἰμωγή, ὀλοφύρμος, αἰαγμὰ, στέναγμὰ. EPI TH. Οὐλῶν, στυγερῶν, πᾶν ὀδυρτῶν, μέλειν.

Ορηνητήρ, ἦρος, et ὀρηνητής, ου, ὁ, subst. [qui luget,] a mourner. Μάρτιανδόνου ὀρηνητήρος. Pers. 933. See also Agam. 1042.

Ορήνυς, ὄος, ὁ, subst. [scabellum pedum,] a foot-stool. Καλοῦ, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ ὀρήνυς ποσσὶν ἦεν. Σ. 390. SYN. Ορᾶνός.

Ορηνωδῶ, v. [lugubre carmen cano,] to sing a dirge or mournful song. Τήνδ' ὀρηνωδοῦσ' αἶε. Iph. A. 1173. SYN. See Ορηνεῶ.

Ορηξ, et Ορηξ, vid. Ορηκίος.

Οριαί, ὦν, αἱ, subst. [lapilli seu calculi vaticinatorii,] fortune-telling stones. Κεῖνον δὲ οριαί καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νῦ Φοῖβον. Call. 2. 44.

Ορίγκιον, ου, τὸ, subst. [fastigium ædium,] the top or roof of a house. Ἐκ δ' ἡλθεν μέγαροῦ παρὲκ μεγά ὀρίγκιον αὐλῆς. π. 165.

Ορικῶς, οῦ, ὁ, subst. [(1) pinna seu corona murorum, (2) cacumen,] the battlement, a pinnacle, a cope-stone, a height. Ἡ τῶδ' ορικῶ κρᾶτ' ἀσυνθραύσω σέθεν. Orest. 1586. SYN. Τεῖχιον, περὶβόλος, κῶρωνις, κῶρυφή, στεφάνη.

Ορικῶν, v. [seprio,] to fence round. Ῥύτοισιν λάεσσ' αἰ, καὶ ἐθρίγκωσεν ἄχέρδω. ξ. 10. SYN. Ράπτω.

Οριθῆν, adv. [e Thria, Attico pago,] of Thria. Εὐελπίδης Οριθῆν. b. 'Αλλὰ χαίρετόν. Aves 643.

Ορινᾶκῆ, euphonice pro Τρινᾶκρῖα, as, ἡ, P. N. [Sicilia,] Sicily. Ορινᾶκῆ νήσῳ, πρὸ φῦγόν ἰδεῖδ' ἄ πόντον. λ. 106.

Ορίναξ, ἄκος, ἡ, subst. [(1) quasi tridens, ligo, (2) vannus,] a three-pronged fork; a winnowing machine, a fan. Αἶ τ' ὀρινᾶκες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἡλῖον. Pax 567. SYN. Δικελλὰ, πῦθον, τρίαυνᾶ.

Ορίξ, τρήχος, ἡ, subst. [(1) capillus, (2) villus,] hair. Ὅτου τὸδ' ἔγχοις κρατὸς ἀγνίσῃ τρήχᾶ. Alcest. 76. SYN. Πλόκαμος, χαίτη, κύμη, λάχνη, τρήχωμᾶ.

Ορίον, ου, τὸ, subst. [folium ficulneum, et simpliciter folium,] a fig-leaf, a leaf; a kind of food which was cooked in fig-leaves. Δημοῦ βυεῖον θρίον ἐξωπτημένον. Equit. 954. See also Theocr. 13. 40.

Οριήδεστος, ὄν, adj. [a tineis corrosus,] moth-eaten. Ἐδίδαξε Οριήδεσ' ἔχειν σφραγίδι. Thesm. 424.

Οροῶ, v. [(1) fremo, (2) turbo,] to make a noise, to disturb. Ὡς πᾶσιν

Ἀργείοισιν εἰσίδων θρόῃς. Aj. Fl. 67. SYN. Θρεῶμαι, θορύβεω, ψόφεω, ἡχέω, ἐκπλήσσομαι.

Θρόμβος, ου, ὁ, subst. [grumus v. c. sanguinis concreti,] a clot of blood. "Ωστ' ἐν γαλακτὶ θρόμβον αἱματος σπάσαι. Choëph. 526. SYN. Ὁγκός.

Θρομβώδης, ἔος, adj. [grumosus,] clotted. Ἄναξεουσι θρομβώδεις ἄφροί. Trach. 704.

Θρόνον, ου, τὸ, subst. [(1) flos; (2) pigmentum; (3) pharmacum,] a flower, a drug, paint. Διπλάκᾳ, μαρμαῖρην, ἐν δὲ θρόνῳ ποικίλ' ἐπασσέ. X. 441. SYN. Ἀνθός, ποικιλμά, φάρμακον.

Θρόνος, ου, ὁ, subst. [thronus, solium, sedile,] a throne, a seat, a pedestal. Ἀρτέμιν, ἃ κύκλῳ ἐν' ἄγῳρας θρόνον εὐκλεᾶ¹ θάσσει. C. R. 161. SYN. Θωκός, ἔδρα, ἐδός, ἐδράνον. EPIITH. Ἀγλῶς, ἀφθίτος, αἰγλήεις, ἀργυροῦλος, κάλως, δαιδᾶλῶς, βασιλήϊος, ξεστός, ἡλιβατός, λιπαρός, περικαλλής, ὑψηλός, χρυσόφαις, χρύσειος, φάεινός, σιγαλδοίς.

Θρόος, ου, ὁ, subst. [fremitus,] a clamor, din, noise. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρόος, οὐδ' ἰὰ γῆρως. Δ. 437. SYN. Ἠχός, ἦχη, φώνη, φήμη, θορύβος, ψόφος, θρύλλος, ψιθύρισμα.

Θρύαλλις, ἰδός, ἡ, subst. [ellychnium,] a wick. Ὅτι τῶν παχείων ἐν ἐτίθεις θρύαλλιδων. Nub. 59. SYN. Ἐλλυχνίον, λυχνός, σπινθήρ.

Θρυγᾶνω, v. [(1) frico, (2) leviter pulso,] to rub, to beat gently. Θρυγᾶνῶσά τὴν θύραν. Eccles. 32. SYN. Κνίζω, κνῶ, ἀνατρίβω.

Θρυλλέω, εἰ θρυλλίζω, f. ἰζω, εἰ θρύλλω, v. [(1) susurro, murmuro; (2) frango,] to whisper, to murmur, to break. Τὴν νύκτᾳ θρυλλῶν, καὶ ἁλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ. Equit. 348. See also ψ. 396. et Theocr. 2. 142. SYN. Ψιθύριζω, βρενθύμαι, κύκᾳ, τάρασσω, ὄχλῳ, (2) θραύω, συντρίβω.

Θρύλλος, ου, ὁ, subst. [(1) susurris; (2) tumultus,] a whisper; a noise, a tumult. Σκεπτόμενων δ' αὐτῶν, πῶθεν ἢ στασίς ἢ τίς ὁ θρύλλος. Batrach. 134. SYN. Ψιθύρισμα, θρόος, θορύβος, βόη.

Θρύεσσα, idem q. Θρύον, P. N. [Thryoessa, vel Thryum,] a city of Elis. Ἔστι δὲ τις Θρύεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη. A. 710. See also Hom. Apoll. 423.

Θρύπτω, v. [(1) frango, (2) deliciis frango,] to break, to weaken; to render effeminate. Ὑπὸ τῶν ἑραστῶν, νῆ Δι', ἢ γ' ὠ θρύψομαι. Equit. 1163. SYN. Κόπτω, λεπτύνω, θραύω, (2) μάλασσω, μάλαικίζω, βλάκew, χαννῶ.

Θρώσκω, v. [salio,] to leap, to spring. Αὐτὰι γάρ, αὐταὶ πλησίον θρώσκουσι μόν. Orest. 257. SYN. Ἀναθρώσκω, ἀποθρώσκω, σκιρτῶ, θύρεω, πηδῶ, ἀποπηδῶ, ἀφάλλομαι.

Θρωσμός, οὔ, ὁ, subst. [tumulus,] an eminence. Οὐκ αἶεις, ὥς Τρωῆς ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. K. 160. SYN. Καλλικώλην, γήλυφος, βουνός, λοφός, χῶμα.

Θυγάτηρ,² ἀτέρως ἐτ ἀτρός, ἡ, subst. [filia,] a daughter. Ἀργυρόπεζᾳ Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος. A. 538. SYN. Παῖς τέκος, τέκνον. EPIITH. Ἀμύμων, καλλιπάρῃος, καλλιζωνός, τηλύγετός, δολύεσσα, κλή, κνίστη, ἰφθίμη.

Θυεῖα, as, ἡ, subst. [mortarium,] a mortar. Ἀλλ' ἐν θυεῖα τρογγύλῃ γ' ἀνέματτετό. Nub. 676. SYN. See Ὀλμός.

Θυεῖδιον, ου, τὸ, subst. [mortariolum,] a small mortar. Ἐπειτὰ παῖς αὐτῷ λιθίνον θυεῖδιον. Plut. 710.

Θυελλᾶ, ἡς, ἡ, subst. [vehemens procella,] a violent storm. Ἰστοῦ δὲ πρῶτονους ἑρρίξ ἀνέμοιο θυελλᾶ. μ. 407. SYN. Ἄελλᾶ, αἴτης, λαίλαψ, στρόμβος. EPIITH. Ἀνέμοτροπος, δεινὴ, ξάμενης, κῆκη, κραιπνὴ, στόννεσσα, δυνόφερα, σμερδαλέα, χαλῆπῃ, πρῶθυελλᾶ, ἀργαλέα. PHR. See μ. 407.

Θυέστευς, ὄν, adj. [Thyesteus,] of Thyestes. Κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν. Acharn. 432.

¹ Εὐκλεᾶ is here to be scanned as a spondee; yet see Dr. Maltby's note on the word Εὐκλῆς.

² The first syllable of θυγάτηρ is always short except in heroic verse, where the nature of the metre requires the quadrisyllables θυγατέρος, &c. to have the first long, as κ. 106. Θυγάτῃρ' ἰφθίμη Λαιστρῆγόνος Ἀντιφάτοιο. See Dr. Maltby.

Θυέστης, ου, ὁ, P. N. [Thyestes.] Τὰ τ' ἐπώνυμὰ δεῖπνὰ Θυέστον. Orest. 1004. ΕΡΙΤΗ. Πόλυαρος.

Θυεστιάδης, ου, ὁ, Patronym. a præced. [Thyeste natus,] sprung from Thyestes, an epithet of Ægisthus. Τὸ πρῖν, ἀτὰρ τῶτ' ἐναιε Θυεστιάδης Αἰγισθοῦς. δ. 518.

Θυήεις, εσσα, ἐν, adj. [odorifer,] fragrant, odoriferous. Ἐς Παφῶν, ἐνθα δὲ οἱ τεμένος βωμός τε θυήεις. θ. 363. SYN. Θυώδης, θυῖεις, εὐκῆατος, εὐδομῶς, εὐώδης.

Θυήλη, ἡς, ἡ, subst. [libamentum,] a libation, an offering. Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυήλας. I. 220. SYN. Ἀπάρχη, θυσία, θυμίαμα. ΕΡΙΤΗ. Εὐαγής.

Θυηπόλεω, ν, [sacrifico,] to sacrifice. Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπόλεῖς. Agam. 253. SYN. See Θύω and Ἱερεύω.

Θυηπόλεια, ας, ἡ, subst. [sacrificandi actio,] the act of sacrificing, sacrifice. Εἰσαμῖνοι παρὰ θινᾶ, θυηπόλεις τ' ἐμῆλοντο. Apoll. 1. 967. SYN. Θυσία, τελέτη. ΕΡΙΤΗ. Ἑράτεινη, σέμνη, ἱερά.

Θυηπόλος, ου, ὁ, subst. [qui circa sacra versatur,] a person engaged in sacrifice, a priest. Ὅμως δὲ σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ. Iph. A. 746. SYN. See Ἱερεύς.

Θυηφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [victimam consumens,] victim-consuming. Θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. Agam. 580.

Θυιάς, ἄδός, ἡ, subst. [Thyias, Baccha,] a bacchanalian. Βακχᾶ πρὸς ἀλκὴν, Θυιάς ὤς, φῶβον βλέπων. Sept. Theb. 494. SYN. Βάκχη, μανίης. ΕΡΙΤΗ. Ὠμβρόρος, περίπολος, λυσσώσα.

Θυλάκιον, ου, τὸ, subst. [sacculus, capsula,] a small sack or bag. Καὶ κωδάριον καὶ ληκῦθιον καὶ θυλάκιον. Ran. 1203.

Θυλάκος, ου, ὁ, subst. [(1) saccus, uter, follis, crumena, (2) vestimenta cruralia,] (1) a sack, a skin, a bag, bellows, a purse; (2) breeches. Θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους. Vesp. 1087. SYN. Βαλάντιον.

Θυλήματᾶ, ων, τὰ, subst. [(1) molæ, (2) farra ad sacrificium pertinentia,] sacrificial cakes, flour used in sacrifices, incense. Ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχχ' εἶμι, καὶ θυλήματᾶ. Pax 1040.

Θυμᾶ, ἀτος, τὸ, subst. [victimam,] a victim, a sacrifice. Κατηνθράκωθη θυμ' ἐν Ἡφαίστου φλόγι. Iph. A. 1601. SYN. Θυσία, θυήλη, ἀπαρχαί, χυαί, ἱερῶν. ΕΡΙΤΗ. Ἀναιμὼν, μυελῶδεν, θεῶπρῶπῶν.

Θυμαίνω, f. αἰνώ, ν, [irascor, excandescor,] to be enraged, to be angry. Ἄλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῇ, μηδάμως θύμαινέ μοι. Nub. 1478. SYN. Θυμῆσθαι, ὀργιζέσθαι, μηνίξω.

Θυμαλγής, ἔος, adj. [dolorem adferens animo,] heart-rending. Μάρναται, ἄλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγῆά πέσσει. Δ. 513. SYN. Θυμβόρος, θυμωδῆς, θυμωδῆς, θυμοφθόρος, λυπηρὸς.

Θυμᾶλωψ, ωπὺς, adj. [titio niger,] a firebrand. Κάγώ σ' ἀποδείξω θυμᾶλωπὴν τήμερον. Thesm. 729. SYN. Σπινθήρ, ξυλὼν καῖν.

Θυμαρέω, ν, [(1) placeo; (2) mihi placet,] to please, to gratify, to indulge. Ὡς ἐδίδασχ', ὥς αὐτὸς θυμαρέει Διὸννοσος. Theocr. 26. 9.

Θυμαρής, θυμηρής, ἔος, θυμαρμένος, ὃν, adj. [gratus, placidus,] agreeable, pleasing, delightful. Ἐχει δ' ἄλδοχον θυμαρῆᾶ τῇ παρταύων. I. 336. See also Call. 4. 29. and Call. 3. 167. SYN. Κατάθυμῖος, εὐχάρις, χάριεις, ἡδὺς, γλυκύς, εὐάρεστος.

Θύμβρη, ἡς, ἡ, P. N. [Thymbra,] a city in the Troad. Πρὸς Θύμβρης δ' ἐλάχον Λυκίοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι. K. 430.

Θυμβρεπίδειπνος, et Θυμβροφάγος, ὃν, adj. [qui thymbra vescitur; tenuis facillique victu,] living on herbs or vegetables, abstemious. Καὶ φειδωλοῦ, καὶ τρυσίβιον γαστροῦ, καὶ θυμβρεπίδειπνον. Nub. 421. See also Acharn. 254. SYN. Εὐτέλης, φειδωλός.

Θυμβρίς, ἰδὺς, ὁ, P. N. [Thymbris. Vid. Valckenaër. in l. c.] Καὶ ποτάμοι,

τοὶ χεῖτε κἀλὸν κατὰ Θύμβριδός ὕδωρ. Theocr. 1. 118.

Θυμέλη, ης, ἡ, subst. [altare,] an altar. Ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὺς θυμέλας. Iph. A. 152. SYN. Βωμός, ἐσχάρα, βῆμα, κῶμος. EPIITH. Χρυσήλατος, εὐρύχυρος.

Θυμεῖμαι, v. [irascor,] to be irritated, to be angry. Χάλα τὸ κενοσὶν εἰκότως θυμουμένοις. Hec. 403. SYN. Ὀργίζομαι, θυμαίνω, ἀγριόομαι, ἀπῶμηνίω. PHR. Θύμῳ ζέω δυσμάχωτάτῳ.

Θυμηγέρεω, v. [animum recolligo, aut suscito,] to regain or recover spirit. Ἐκ δ' ἐπέσον θυμηγέρεων' ἐπὶ δ' ἀμβρόσιή νύξ. η. 283. SYN. Τὴν ψύχην συλλαμβάνω, σὺνᾶγω.

Θυμηδεω, v. [hilari sum animo,] to be cheerful-hearted. Ἄνθρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δόκῃ. Simon. 2. 103.

Θυμήδης, ἔος, adj. [animo gratus,] cheerful-hearted. Μή οἱ χρήματ' ἐπειτὰ ἅλις θυμήδ' ἐδωμῆν. π. 389. SYN. See Θυμάρης.

Θυμίαμα, ἄτος, τὸ, subst. [suffimentum,] frankincense. Πῶλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμίαματων γέμει. Cē. R. 4. SYN. Θύος, θύον.

Θυμιδίον, ον, τὸ, [dimin. a θυμός, ira. Sed in l. c. lusus est verborum. Vid. Brunck.] Ἀντὶ σῖραίου, μελίτος σμικρὸν τῷ θυμίδιῳ παρὰμίξας. Vesp. 878.

Θυμίτης, ον, adj. [thymo conditus,] seasoned with thyme. Αἱ λῆς, περὶδου νῦν μοι περὶ θυμῶν ἁλῶν. Acharn. 772.

Θυμόβόρεω, v. [animum exedo,] to fret the soul. Ἄλγεα θυμόβόρεϊν μάλ᾽ το τετέλεσμένον ἦμαρ. Hes. Op. 797. SYN. Φρένα δάκνω, θυμὸν κατέδω.

Θυμόβωρος, ον, ὁ ἐτ, et θυμόδακῆς, ἔος, adj. [animum corrodens,] fretting the soul. Θυμόβωρον ἐρίδος μὲν εἰ ξυνῆκε μάχασθαι. H. 210. See also θ. 185. SYN. See Θυμάλγης.

Θυμοίτης, ον, ὁ, P. N. [Thymætes,] a noble Trojan. Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἦδ' Ἐθυμοίτην. Γ. 146.

Θυμοίτης, ἰδός, ἡ, adj. [orta a quodam pago Attico,] of Thymus, a δῆμος in Attica. Ἐγὼ δὲ σίσυραν ῥῶμην Θυμοίτιδα. Vesp. 1138.

Θυμόλεων, οντος, adj. [(1) leonino animo præditus, (2) P. N.] lion-hearted. See in Θράσσιμένων. SYN. (1) Γενναῖος, κράτερός, ὑπέρθυμος.

Θυμόμαντις, ἴος, adj. [animo præsagens,] foreboding in mind. Ταῦτ' ἄ θυμόμαντις ὦν σοι πρενμένως παρήνεσα. Pers. 229.

Θυμόπληθης, ἔος, adj. [iracundus,] full of anger. Καὶ μεμόνας, τέκνον; μήτ' εἰ θυμόπληθης. Sept. Theb. 683. SYN. Μαινόμενος.

Θύμος, et θυμὸν, subst. [thymus,] thyme. Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταῦτ' ὃν θυμὸν φάγοντες. Plut. 253.

Θύμος, οὔ, ὁ, subst. [mens,] the mind, temper, anger. Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλαγείς ἰάσινος. Med. 8. SYN. Φρήν, νοῦς, ψυχὴ, ἦτορ, γνώμη, διάνοιά, μὲνός, ἐπίθυμία, ὀργή, λόγισμός. EPIITH. Ἀγώνωρ, ἀγρίος, ἀπηνής, ἀμύμων, ἀταρβής, ἀρήϊός, μάχητης, ἀλκῆεις, ἀναιδής, ἀμειλίχος, ἀναλκῆς, ἀλληκτός, ἀπιστός, ἀρρήκτός, ἀμαιμάκτος, βάρυς, βάρυμηνς, γλυκὺς, εὐφρων, ἐλάφρος, θελξίφρων, θαρσαλέος, κράτερόφρων, κράτερός, ἱλαῦς, μεγάλητωρ, νηλής, ὁμόφρων, πολυτλήμων, πτέρους, περὶλυπός, περὶθάρης, πρόφρων, κάκωργός, πέλωριός, στόνους, σιδήρεός, τλητός, τλήμων, τολμήεις, ὑπερφιάλός, ὑπέρβιός, ὑπέρήνωρ, φρενήρης, φρικώδης, ὠμόδακῆς, ζάμενης, βάρυπῆμων, δριμύς, σιδηρόφρων, κοῦφός, κάκός, φίλος, νεόπερθς, φοινῖος, ἐλέθμων, ἐλίγως, τέτληός.

Θυμοράϊστος, ον, et θυμόφθορός, ὢν, adj. [animum perdens,] life-destroying, destructive. Καὶ κόρυς ἀμφὶ δὲ οἱ θανάτος χυτὸ θυμοράϊστος. N. 544. See also Z. 169.

Θυμοσφικός, et θυμοσφός, ὢν, adj. [ingenio solers,] clever. Εἰτ' Ἀρίφραδην, πᾶν τὶ θυμοσφικώτατον. Vesp. 1280. See also Nub. 875. SYN. Εὐμάθης, εὐφύης, ἀγχινός.

Θυμοφθόρεω, v. [animum corrumpo,] to be disheartened. Πᾶθμα τοῦμόν' ὥς δ' ἐγὼ θυμοφθόρῳ. Trach. 142.

Θυμώ, v. [irrito,] to irritate, to enrage. Θυμώθη δ' ἄρ' αὖ κείνος, ἐλὼν δὲ γὰρ χειρὶ παχείῃ. Batrach. 236. SYN. Ὀργαίνω, ἐρεθίζω.

Θύμωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [ira,] irritation, anger, rage. Νέων, αἰοίνοις ἐμμᾶνεῖς θυμώρασιν. Eumen. 857. SYN. Ὀργη.

Θυνῆω, et θύνω, v. [cum impetu feror,] to rush, to hurry on. Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεν ἰχθυῶντες. Hes. Scut. 210. See also E. 87. SYN. Ὀρμᾶω, διώκω, ἐπέσσυμαι, κατεπείγῃμαι, φερόμαι, κατασπεύδω.

Θυνῖας, ἄδος, θυνῆς, et θύνῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Thynæa,] of Thyne, an island at the mouth of the Pontus. Θυνιάδος νύμφης, λωφῆιά ρεξαί ἐπ' αὐτῷ. Apoll. 2. 484. See also Apoll. 2. 548. and 2. 460.

Θυννάζω, v. [pungo, ut piscator thynnus tridente,] to pierce, to harpoon. See in Θυλάκος.

Θυννεῖον, ον, τὸ, subst. [frustum thynni,] a fragment of tunny-fish. Θυννεῖα θερμὰ κατὰφαγών. Equit. 354.

Θύννος, ον, ὁ, subst. [thynnus, piscis,] the tunny-fish. Ὡπερ τὼς θύννος σκυπιάζεται Ὀλπίς ὁ γριτεύς. Theocr. 3. 26.

Θυννοσκοπέω, v. [thynnus speculor et capto,] to spy out or catch the tunny. Κατ' ὧν πέτρων ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν. Equit. 313.

Θυννοί, ὦν, οἱ, P. N. [Thyni,] the inhabitants of Thyné. Μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήϊα δ' ἄσπετᾶ Θυννοί. Apoll. 2. 529.

Θυδδῶκος, ὄν, adj. [suffimenta recipiens,] incense-receiving. Ἐξεβάλλον ἐκτὸς θυδδῶκων ἀνακτόρων. Androm. 1158.

Θυῖεις, εοσᾶ, ἐν, adj. [odorus,] fragrant. Ἡμῶν, ἀμφὶ δὲ μιν θυῖεν νέφος ἐστῆφάνωτο. O. 153. SYN. See Θυῖεις.

Θυῖος, ἔος, et θυῖον, ον, τὸ, subst. [libum,] incense. Λίσσῳ ὑπὲρ θυῖον καὶ δαίμνους αὐτὰρ ἐπειτᾶ. o. 261. See also e. 60. SYN. Ἄρωμᾶ, θυμίαμᾶ, θυμᾶ, ἱερὸν. EPIITH. Ἐπετεῖον.

Θυοσκνέω, v. [sacra facio,] to offer sacrifice. Πειθοῖ, περὶπεμπτὰ θυοσκεῖς; Agam. 86. SYN. See Θύω.

Θυόσκωδς, et θυόσκωδς, ον, ὁ, subst. [aruspex,] a soothsayer. Ἡ οἱ μαντιῆς εἰσὶ, θυόσκοοι, ἡ ἱέρης. Ω. 221. See also Rhes. 68. SYN. Ἱεροσκοπός, μαντις, θυτήρ, σφάγεις.

Θυῶω, v. [rebus odoratis suffio,] to perfume, to sprinkle with odors. Ἀμβροσίῳ, ἐδᾶνῳ, τὸ ῥᾶ οἱ τεθυῶμεν ἦεν. E. 172. SYN. Ἐπιθυμίαω, θειῶω, κνισσῶω.

Θύρα, as, ἡ, subst. [janua, ostium,] a gate, an entrance. Θύρας μεσαύλους οὐ πρέπει θοινωμένους. Alcest. 565. SYN. Θυρεῶς, πύλη, εἰσόδος, ἐμβόλη, θυρεῶν. EPIITH. Ἀρμόδια, αὐλειὸς, ἐνέρκης, ὑψηλὴ, φαεινὴ, χρυσεῖα, πυκνὴ, πύκινως ἀρᾶνυῖα.

Θύραζε, antiq. form. acc. a Θύρα, vulg. adv. [foras,] abroad, out. Τὰ τ' ἐνδὸν εἰσὶ, τὰ τὲ θύραζε, δυστυχεῖς. Orest. 597. Ἐκ δ' ἄρᾳ οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσθ' ἑθῆραζε. E. 694. SYN. Ἐξω, ἐκτός, θυρηφί, θύραισιν.

Θύραθεν, antiq. form. gen. a Θύρα, vulg. adv. [(1) foris, (2) extrinsecus,] out of doors, externally. Αἱ θύραθεν εἰσῶδοι. Androm. 953.

Θύραιος, α, ὄν, adj. [qui foris est, absens, externus,] one who is abroad, absent, foreign. Δόλον θύραιον ἐστὶ δ' ἐχθιστος βρότων. Eur. Electr. 832. SYN. Ἐξῶς, ἀλλοτρίως.

Θυρεῶς, οὔ, ὁ, subst. [(1) janua, (2) scutum, a forma et magnitudine januæ,] a gate, a shield. Αὐτὰρ ἐπειρ' ἐπεθηκὲ θυρεὸν ἡ γὰρ ὑψὸς αἶψας. ι. 240. SYN. Θύρα.

Θυρεῶν, ον, τὸ, subst. [janua, ostium,] a gate, an entrance. Αὐλῆς καλὰ θυρεῶν, καὶ ἀργάλεον σῶμᾶ λαύρης. χ. 137.

Θυρηφί, [prisca dativi forma, pro adverbio habita, foris, extra. Heder.] abroad, without. Πάντᾳ μᾶλ', ὅσ' ἡμελεγε, τὰ δ' ἀρσενὰ λειπεῖ θυρηφίν. ι. 238. SYN. Θύραζε, θύραθεν, ἐξῶθεν.

Θυρίον, ον, τὸ, subst. [ostiolum, fenestra,] a small door, a window. Ὅρᾳς τὸ θυρίον τοῦτ'· Thesm. 26.

¹ Θυρεὸν is here scanned as an Iambus.

Θύροκπέω, v. [januam pulso,] to knock at a door. Καὶ θύροκπέῃσαι, καὶ πᾶτάζει, καὶ βᾶλειν. Vesp. 1254.

Θύροκπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ostia pulsans,] knocking at the gate. *Η ψευδῶ-μαντὶς εἰμὶ θύροκποτος φλεδῶν. Agam. 1166.

Θύρω, v. [janua claudio,] to shut with a door. Οὐδὲ θύρωσαι. Aves 613.

Θυρσάζω, v. [thyrsus agito,] to move the thyrsus. Θυρσαδδῶαν κεύαδδῶαν.¹ Lysistr. 1312.

Θύρσις, ἰδὺς, ὁ, P. N. [Thyrsis.] Θύρσις ὁδ' ὧξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδὺς ἄδ' ἅ φωνά. Theocr. 1. 65.

Θυρσῶμάνης, ἔδς, adj. [thyrsos furens,] raging with the thyrsus. Οὐ πῶδᾶ θυρσῶ-μάνῃ νῆβριδων μετὰ δινεύεις. Phoen. 803.

Θυρσός, ου, ὁ, subst. [thyrsus,] the thyrsus, a wand entwined with ivy or vine leaves, and borne by the Bacchanalians. Θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νῆβρων δὲρὰς ἔχειν. Bacch. 172. EPIITH. Ἀμύντωρ, ἀκοντιστὴρ, ἀνδρῶφονος, ἀπτολέμος, δολιχόσκιος, ἐλάφιβόλος, εὐτίς, κισσώδης, μίαιφονος, οἶνοψ, ὄξυς, ταμεῖσιχρως, φθισήνωρ.

Θυρσῶφῶρεω, v. [thyrsus gero,] to bear the thyrsus. Θη-ρῶτῶφον θυρσῶφῶρεῖς. Bacch. 556.

Θυρσῶφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [thyrsiger,] thyrsus-bearing. Βακχαί τῷ θυρσῶφῶροι. Cycl. 64. SYN. Θυρσῶμάνης.

Θύρων, ὠνός, ὁ, subst. [vestibulum,] a vestibule, a porch. Τὶν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θύρωνός ἐξῶδεις. Soph. Electr. 328. SYN. Αὐλειῶν, πύλων.

Θύρωρς, οῦ, ὁ, subst. [janitor,] a door-keeper. Καὶ δὴ θύρωρων οὐτὶς ἂν παιδρὰ φρενί. Choeph. 557. SYN. Πύλωρς, πύλωρς.

Θυσᾶνεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [fimbriatus,] fringed. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλλετ' αἰγιδία θυσᾶνέσσας. E. 738.

Θυσᾶνός, ου, ὁ, subst. [fimbria, limbus,] a fringe, an edge. Τῆς ἐκᾶτὸν θυσᾶνοι παγχρύσει ἡρέθοντο. B. 448. SYN. Κόρυμβός, κράσπεδόν. EPIITH. Γνάμ-πτός, φᾶεινός, παγχρύσος.

Θύσθλᾶ, ὠν, τὰ, subst. [(1) vitis folia, seu rami cum fructu appenso, (2) virgæ Bacchicæ, thyrsi,] vine leaves or branches with their fruit, bacchanalian wands. Θύσθλᾶ χάμαι κατέχευαν, ὑπ' ἀνδρῶφονοῦ Λυκούργου. Z. 134. SYN. Κλάδος, θύρσος.

Θύστια, as, ἡ, subst. [(1) feriæ, (2) hostia,] a holiday, a sacrifice, a victim. Θύσαι μὲ θύσιαν πρῶτᾶ δεῖ τιν' ἐνθάδε. Iph. A. 673. SYN. Θύμᾶ, θύος, ἱερεῖον, σπονδή, ἐκᾶτόμβη, ἑορτή. EPIITH. Ἀπύρς, χορῶποιος, αἰμόρραντος, βροτοκτόνος, αἰμάτθεσσαῖ, εὐστεφάνος, μύστις, σωτήριος, παγκάρπιος, ἄθυτος, ἀνεορτός, ἀπόρρη-τός, φρικώδης.

Θύσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sacrificari potest vel solet,] fit to be sacrificed. Ἄλλ' οὐδὲ θύσιμος ἐστὶν αὐτῇγί.² Acharn. 784.

Θυστάς, ἄδός, ἡ, adj. [(1) sacrificialis, (2) Bacchica,] sacrificial, bacchanalian, frenzied. See in Ἑλληνικός.

Θυτήρ, ἥρς, ὁ, subst. [sacrificus,] a sacrificer, a priest. Οἷδ', ὡς θυτήρ γὰρ πόλλᾶ δὴ σᾶθεις ἄνω. Trach. 1194. SYN. Θύσκόος, θύσκόπος, ἱερεὺς, σφᾶ-γεὺς, μάντις.

Θυτήριον, ου, τὸ, subst. [ara,] an altar, a sacrifice. Θεᾶ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον. Iph. T. 244. SYN. Βωμός, θύμᾶ.

Θύω, v. [furo, feror cum impetu,] to rage, to move violently. Πορφύρεον μεγὰ θυὲ πύλοφλοισβοῦ θάλασσης. v. 85. SYN. Θυνέω, θύνω, μαίνεμαι, ὀρᾶω, σείεμαι.

Θύω, et θύω, (frequentius penult. producitur,) v. [sacrifico,] to sacrifice. *Η τῶν ἐμῶν ἐκατὶ θύεσθαι γάμων. Iph. A. 493. See also o. 260. SYN. Ἀπαρ-χόμεναι, ἱερεύω, καθιερεύω, σφάττω, σφάγιαζω, βουθυτέω, ἐπιβωμῆ ῥέζω. PHR. Ἐρδω ἱεράς ἐκᾶτόμβας, βούταν φόνον ἄεζω.

¹ Lacon. for Θυρσαζουσῶν καὶ εὐαζουσῶν.

² Megarensis loquitur.

- Θύωδης, ἔως, adj. [odorus,] smelling of frankincense, fragrant. Θεοῖσιν λελαμπέ θυώδει κάπνῳ. Androm. 1016. SYN. Θύεις, θύεις, εὐδωμός, εὐκέατος.
- Θύωρος, οὗ, ἡ, subst. [mensa sacris libationibus dicata,] a table or desk appropriated to sacred libations. Οἶκος ἐστηῶτας ἐσίναντο· ταὶ δὲ θυῶρον. Call. 3. 134. SYN. Τράπεζα.
- Θῶν, ἡς, ἡ, subst. [multa,] a fine, a penalty. Σοὶ δὲ, γέρον, θῶν ἐπιθήσδμεν ἡν κ' ἐνὶ θυμῷ. β. 192. SYN. See Ζημία.
- Θώκος, et poet. θώκος, ου, ὁ, subst. [sedile,] a seat. "Εξέτο δ' ἐν πατρός θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες. β. 14. See also μ. 318. SYN. Θάκος, ἔδρα, θρόνος. EPI TH. Ἐδμητός, βριάρος, λαϊνός, θεσπέσιος, οἰσπῶλος, πολυδαίδαλος, πολυχρυσός, μαντεῖος, ἀληθής.
- Θώμιγξ, ιγγός, ἡ, subst. [fanis, nervus,] a rope, a string. Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτοντες ἄλλωσαν. Pers. 467. SYN. Σχοινίον, δεσμός, χόρδη. EPI TH. Δολίχη, κράτερὰ, λινωστρόφος, χρυσήλατος.
- Θωμίζω, v. [(1) vincio, (2) fodico,] to bind, to lash. Μάστιγι θωμιχθεῖς. Anacr. 62. 16. SYN. Δεσμεύω, δέω, τύπτω, πλήσσω, μαστίζω.
- Θωμός, οὗ, ὁ, subst. [(1) cumulus, (2) sella,] a pile, a seat. Γραίας ἐρείκῃς θωμόν ἄψαντες πύρρι. Agam. 286. SYN. Σωρός.
- Θώπειά, as, ἡ, subst. [adulatio,] cringing, flattery. Κούχ ὑπὸ τρέχων σὲ τοῦτο θωπεία λέγω. Orest. 663. SYN. Κολάκειά, θεράπειά.
- Θωπικός, ἡ, ὄν, adj. [adsentatorius,] given to flattery. Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἴκοισθ' ὥς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει. Lysistr. 1037. SYN. Θώψ.
- Θώπευμα, ἄτος, τὸ, subst. [blandimentum,] a piece of flattery. Γλύκεται δ' ἡσούν εἰς θωπεύματα. Eur. Suppl. 1113. SYN. Κολάκευμα, θελκτηρίον, προσήνειά.
- Θωπευματίον, ου, τὸ, subst. [adsentatiuncula,] petty servility. Ὡς ἄπο μικρῶν εὐνοος αὐτῷ θωπευματίων γέγενησαι. Equit. 788.
- Θωπεύω, et θώπτω, v. [adulor, adsentor,] to flatter. Δόκεῖς γὰρ ἂν μὲ τόνδ' ἠθωπεύσαι πότ' ἂν. Med. 369. See also P. V. 973. SYN. Ὑπὸ θωπεύω, κολάκεύω, σαίνω, χαριεντίζομαι, μελίσσω, ἀπαῖα.
- Θωρακείον, ου, τὸ, subst. [propugnaculum ad altitudinem pectoris extractum,] a breastwork. Πληροῦτ' ἠθωρακειῶ, κάπ' ἑλμύσιν. Sept. Theb. 32. SYN. Ἐπαλξίς, τεῖχος.
- Θώραξ, ακός, Ion. θώρηξ, ὁ, subst. [thorax,] the breast, a coat of mail. Θώραξ ἐχίδνης περὶ βόλοις ὠπλισμένον. Ion 993. SYN. Στήθος, χιτων, θρικτός, πύργος. EPI TH. Δαιδαλέος, πολυδαίδαλος, παναϊδός, πυκνός, χάλκεος, γυῶλος, διπλός, ποικίλος, ἀστέρεις, λαμπρόν γάνωον, φαιεννότερος πυρός αὐγῆς, κράται-γυῶλος.
- Θωρηκτής, ου, ὁ, adj. [thorace indutus,] clad in mail, a warrior. Εἶεν οὐτ' Ἀργεῖοισι μάχοιαν θωρηκτῆσιν. Φ. 429.
- Θωρήσσω, v. [lorica armo,] to arm with a coat of mail, to arm. Πρωὶ δ' ὑπ' ἡφίοι σὺν τεύχεσσι θωρηχθέντες. Θ. 530. SYN. Ὀπλιζομαι, καθόπλιζομαι. PHR. Φράττω εὐχάλοισ δέμας ὄπλοισ.
- Θωρυκίων, ωνός, ὁ, P. N. [Thorycion,] a wicked Athenian, a traitor. Κάν Θωρυκίων μὴ βούληται. Ran. 383.
- Θώς, ὦος, ὁ, subst. [animal lupo simile,] an animal sprung from the wolf and fox, a lyux. Ὡσεῖ τέ δάφοινοι θῶες ὄρεσφιν. Λ. 474. EPI TH. Ἀναϊδής, σμερδαλέος, ὑπερφύλλος, ὠμόφαγος.
- Θωύσσω, v. [clamo, vociferor,] to bawl out, to shout, to speak aloud. Τάδε θωύσσω. Hec. 115. SYN. Ἀνάβόα, ὑλακτεῶ, κηρύσσω.
- Θώψ, ὠψος, ὁ, [adjective sumitur pro Θωπικός,] flattering. Σοὶ θῶπ' ἀπαντήσαι λῶγον. Eur. fr. Syl. 2.

I.

- Ἰά, *ās, ἦ*, et Ion. Ἰῆ, subst. [vox, clamor,] a voice, a cry. Κακὸφᾶτιδᾶ βόαν, κακὸμὲλετόν ἰάν. Pers. 932. (a double dochmiac.) SYN. Φώνη, ἤχη, ἤχῶς, βῶη, ἰάκχη, ἰάχη.
- Ἰαίνω, *f. ἰάνῳ, v.* [tepefacio,] to warm, to cheer. Ὡς οἱ μὲν, χλῆροτόσιν ἰαινόμενοι μέλεσσιν. Theocr. 27. 66. SYN. Εὐφραίνω, ἀβρύνω, γάνῳ, θερμαίνω.
- Ἰάκχη, *ης, ἦ*, subst. [ululatus,] a bacchanalian shout. Στενακτὰν ἰάκχαν. Phœn. 1321. SYN. See ἰάχη.
- Ἰάκχῶς, *ου, ὁ*, P. N. [Bacchus.] Ἰακχὲ φίλῳχῳρευτᾶ, συμπρόπεμπῇ μέ. Ran. 405. SYN. See Βάκχῶς.
- Ἰαλέμιζω, *v.* [fleo, lugeo,] to weep, to lament. Εἰδυῖαν φᾶλῖον ταῦρόν ἰαλέμισαι. Call. fr. 176. SYN. Θρηνέω, γόῳ, ὀλοφύρομαι.
- Ἰαλέμῶς, *ου, ὁ*, subst. [cantilena lugubris,] a mournful song. Ἰαλέμοι δὲ ματέρων. Phœn. 1047. SYN. Θρήνῶς, θρήνημᾶ, ὀδυρμός.
- Ἰάλλω, *v.* [mitto, emitto,] to send forth. Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμᾶ πρόκειμένᾶ χεῖρᾶς ἰαλλόν. I. 91. SYN. Ἐπιάλλω, ἐκβάλλω, πέμπω, ἱημί, ἐκτείνω, ἰάπτω, ἐφίεμαι.
- Ἰάλμενός, *ου, ὁ*, P. N. [Ialmenus,] the son of Mars. Ἡδ' ἀμφ' Ἀσκαλάφον καὶ Ἰάλμενόν, νῆας Ἄρηός. I. 82.
- Ἰαλτός, *ου, ὁ* et *ἦ*, adj. [missus,] sent. Ἰαλτός ἐκ δόμων ἔβην. Choëph. 20.
- Ἰαμά, *ἄρῶς, τὸ*, subst. [medela,] a remedy.¹ Ψυχῆς γὰρ οὗτος μὲνός ἐχει ταῖα μᾶτᾶ. Menand. 278. SYN. Ἰασίς, ἄκεσμα.
- Ἰαμβεῖόν, *ου, τὸ*, et ἰαμβός, *ου, ὁ*, subst. [iambus, carmen iambicum,] an iambus, iambic verse. Ἐν τοῖς Ἰαμβείοισι' δείξω δ' αὐτίκα. Ran. 1204. See also Ran. 673.
- * Ἰάμενός, *ου, ὁ*, P. N. [Iamienus,] Iamienus. Ἀσιὸν ἀμφὶ ἀνακτᾶ, καὶ Ἰάμενον καὶ Ὀρέστην. M. 139.
- * Ἰάνασσᾶ, *ης, ἦ*, P. N. [Janassa,] Janassa. Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρᾶ τέ καὶ Ἰάνασσᾶ. Σ. 47.
- Ἰάνειρᾶ, *ας, ἦ*, P. N. [Janira,] one of the three thousand daughters of Oceanus. See in Ἰάνασσᾶ.
- Ἰάνθη, *ης, ἦ*, P. N. [Ianthè,] one of the same family as the preceding. Πειθῷ τ', Ἀδμήτη τ' Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρῃ τέ. Hes. Theog. 349.
- Ἰάσμαι, *v.* [medeor, sano,] to heal. Φίλως, κάλῳς δ' οὗ, τήνδ' ἰωμένη νύσθον. Hipp. 593. See also Eur. fr. Dictys. 7. 7. SYN. Θεράπεύω, ἁκεῶμαι.
- Ἰάδνῆς, *vid. Ἰάων.*
- Ἰάπετιόνιδης, *ου, ὁ*, et Ἰάπετιόνις, *ιδὸς, ἦ*, patronym. [Iapeto satus,] sprung from Iapetus. Ἰάπετιόνιδη, πάντων ἀρίδεικετ' ἀνάκτων. Hes. Theog. 543. See also Olymp. 9. 80.
- Ἰάπετός, *ου, ὁ*, P. N. [Iapetus,] the father of Prometheus and Epimetheus. Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰάπετός τ' Ἰάπετος τέ. Θ. 479. EPIITH. Ἀγήνωρ, ἄχλῦοις, ἑοφύοις.
- Ἰάπτω, *v.* [mitto, jacio,] to send, to throw, to smite. Ὡς μὲ κατασμήχων καὶ ἐς ὅσπερ ἄχρῖς ἰάπτει. Theocr. 3. 17. SYN. Ἰάλλω, βλάπτω, διαφθείρω, αἰκίζομαι, ὑβρίζω, ἱπτω.
- Ἰάρδάνῶς, *ου, ὁ*, P. N. [Jardanus,] a river in Crete. Φείης παρ τεύχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρᾶ. H. 135.
- Ἰασίδης, *ου, ὁ*, patronym. [Iaso satus,] the son of Iasus. Δμήχορι Ἰασίδῃ, ὅς Κύπρον ἱφὶ ἀνασσέν. ρ. 443.
- Ἰασίμος, *ου, ὁ* et *ἦ*, adj. [sanabilis,] that may be cured. Δεινὴ γὰρ ἡ θεός,² ἀλλ' ὅμως ἰασίμος. Orest. 393. SYN. Ἰατός.

¹ "Hæc vox rarissimi apud poëtas usus; ancipitem forsân habens primam vocalem." Maltb.

² Θεός is here scanned as a long syllable. See Pors.

- "*Ιασίς*, ἥς, ἡ, subst. [sanatio,] means of cure, remedy. "Ἦν δ' εὖ σκόπων εὐρίσκον ἱασιν μόνην. *Æ.* R. 68. *SYN.* Ἱαμᾶ, ἄκεσμά.
- "*Ἱάσιων*, ὠνός, ὁ, P. N. [Iasion,] a noble Cretan agriculturist. "Ὡς δ' ὀπὸρ' Ἱάσιων ἔνυλλοκάμος Δημήτηρ. *e.* 125.
- "*Ἱασονίδς*, et *Ion.* Ἱησονίδς, α, ὄν, et Ἱασονίς, ἰδὺς, f. adj. [Jasonius,] of Jason. Ἱησονίης ἀπὸ νηός. *Theocr.* 22. 31. See also *Arat. Phœn.* 342.
- "*Ἱάσος*, ου, ὁ, P. N. [Iasus,] (1) a noble Greek, (2) a king of the Peloponnesus, the son of Io, from whom the Peloponnesus was called Ἱασον Ἀργος. (2) Εἰ πάντες σὲ ἰδοιῖεν ἄν' Ἱάσον Ἀργὸς Ἀχαιοί. *σ.* 245.
- "Ἱάσων, et *Ion.* Ἱήσων, ὄνός, ὁ, P. N. [Jason,] the leader of the Argonautic expedition. Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλάγεις Ἱάσονος. *Med.* 8. *EPITH.* Ἀρήϊος, αἰχμητής, διός, ξεινᾶπάτης, ψεύδορκος, Αἰσονίδης, Θεσσαλός, ποιμὴν λαῶν, ξεινός Ἰώλκου, ἄγλαός. *PHR.* Ταύρων πυρπνῶν ἐπιστάτης, ὃ ἐν λέχει προδότης κἀκόνυμφός.
- "Ἱατήρ, et *Ion.* Ἱήτηρ, ἥρος; ἱατρός, et *Ion.* ἱητρός, ου, ὁ, subst. [medicus,] a physician. "Ἐλκος δ' ἱήτηρ ἐπιμάσσειται, ἥδ' ἐπιθήσει. *Δ.* 190. See also *Troad.* 1224. *SYN.* Ἀκεστήρ, ἀκέστωρ, θεράπευτής. *EPITH.* Ἀμύμων, χειροτέχνης ἱατρίας, ἐπιστήμων κἀκῶν, περὶφρων, ἱατροτέχνης, πολὺμήχανός, πολὺφάρμακός. *PHR.* *Pyth.* 3. 83. and 4. 480.
- "Ἱατρός, ὄν, adj. [sanabilis,] curable. "Ἱατὰ δ' ἐστὶ βροτοῖς. *Isth.* 8. 30.
- "Ἱατροῖα, ας, ἡ, subst. [ars medica,] the art of medicine. Ἱατροῖας, ὅς τήνδ' ἄτην. *Trach.* 1003.
- "Ἱατρομαντῖς, ἰδός, ὁ, subst. [medicus vates,] one who is both a prophet and physician. Ἱατρομαντῖ παῖς Ἀπόλλωνος, χθονᾶ. *Æsch. Suppl.* 271.
- "Ἱατροτέχνης, ου, ὁ, subst. [medicinae artifex,] a practitioner of medicine. See in *Θουριδμαντῖς*. *SYN.* Ἱατήρ.
- "Ἱαύω, v. [(1) commoror, (2) dormio,] to spend the night, to lodge, to sleep. Τέρψιν ἱαίνειν. *Aj. Fl.* 1204. *SYN.* Διᾶτρίβω, διᾶγω, αὐλιζομαι, παννυχίζω, κοιμᾶσθαι, κατευναζομαι, ἀναστρέφωμαι, ἀναπαύομαι.
- "Ἱαχαῖός, ὄν, adj. [vehementer plorans,] loudly howling. Ἱαχαίων ἐκ στομάτων. *Æ.* R. 1219.
- "Ἱαχέω, v. [(1) clamo, (2) vociferor,] to shout, to resound. Μελὸς ἐς Τροίαν Ἱαχέσω. *Troad.* 518. See *Helen.* 1502. *SYN.* Ἱακχέω, ἡχέω, βῶω, θρηνέω.
- "Ἱαχῆ, ἥς, ἡ, Ἱαχός, ου, ὁ, et Ἱαχημᾶ, ἁτός, τὸ, subst. [vociferatio,] a shout, a hissing. Βάρβαρόν Ἱαχὰν ἐξανόσω. *Iph. T.* 180. See also *Troad.* 1220. and *Herc. F.* 879. *SYN.* Κραυγῇ, βόῃ, φωνῇ, θρῆνός, ἡχός. *EPITH.* Κἀάμδεσσα, αἰδὴ, δεινῇ, ἱμέρδεσσα, θεσπέσῃ.
- "Ἱάωλκός, vid. Ἱώλκός.
- "Ἱάων, ὄνός, (1) adject. gentil. [Ionius,] Ionian or Grecian, contrasted with and opposed to barbarian, also (2) the name of a river in Arcadia. Ἱάων γῆν οἵχεται πέρσαι θέλων. *Pers.* 183.
- "Ἱβίς, ἰδός, ἡ, subst. [Ibis; avis Ægyptiacus serpentes devorans,] the ibis, a small bird worshipped by the Egyptians for destroying the crocodiles and serpents. Ἱβίς Ἀυκούργω Χαιρέφωντι νυκτέρις. *Aves* 1296.
- "Ἱβυκός, ου, ὁ, P. N. [Ibycus,] a poet of Rhegium. Ἱβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος. *Thesm.* 168.
- "Ἱγνύα, ας, et Ἱγνύς, ὄός, ἡ, subst. [posterior genu pars, poples,] the hind part of the knee, the ham. Ἥλθε, κατ' Ἱγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ. *N.* 212. See also *Hom. Merc.* 151.
- "Ἱδα, ἥς, et *Ion.* Ἱδη, P. N. [Ida,] a mountain in the Troad, the top of which was Gargarus. Καὶ τὴν ἐν Ἱδῇ γραμμαῶν πλησίει τίς. *Hipp.* 1248. *EPITH.* Δάσκιος, εἰθέα, μάρκα, πολὺδενδρός, ὑψηλός, ἡνέμδεσσα, Κόρυβαντῖς, πολὺπίδαξ, μητήρ θηρῶν, πολὺπτόχος, πιδήεσσα, ὕληεσσα, λάσια, ὑψικόμος. *PHR.* Χιόνθρέμων Ἱδαῖαν νυμφᾶν σκόπια.
- "Ἱδαῖος, α, ὄν, adj. [Idæus,] (1) Idæan, of Ida, also (2) subst. P. N. Ὡν ἥδε κένθει σώματ' Ἱδαία κόνις. *Hec.* 325. *EPITH.* (2) Δαΐφρων, κήρυξ, πεπνυμένᾶ μήδεᾶ εἰδώς, μάχης εὖ εἰδώς.

Ἰδάλμιος, ὄν, adj. [(1) æstuosus; (2) humidus; (3) speciosus,] raging, damp, beautiful. Καυμάτων ἰδάλμιον μετ' ὀπωρινὸν ὀμβρήσαντος. Hes. Op. 413.

Ἰδάλιος, οὐ, ἡ, P. N. [Idalius,] a city of Cyprus. Δέσποιν', ἡ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. Theocr. 15. 100.

Ἰδανός, ἡ, ὄν, adj. [formosus,] beautiful. Τὰς ἰδανὰς χάριτας. Call. fr. 467.

Ἰδας, οὐ, ὁ, subst. [Idas,] the father of Cleopatra, wife of Meleager. Γάμβρω μελλογᾶμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτέρως Ἰδας. Theocr. 22. 140.

Ἰδε, pro ἡδε, conj. cop. [et, atque,] and. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδε πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Δ. 382.

Ἰδεα, ας, ἡ, subst. [(1) species, (2) modus et ratio rei,] form, figure, face. Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέα τε κάλῳν. Olymp. 10. 122. SYN. Εἰδεα, εἰδός, σχῆμα, πρόσχημα, θέωρια, μορφή, κάλλος. ΕΡΙΤΗ. Πόλυμορφος, καίνη.

Ἰδίος, α, ὄν, adj. [(1) peculiaris, (2) suus, (3) privatus,] proper, own, private, domestic. Οὗτοι τὰ χρήματ' ἰδίᾳ κέκηνται βροτοί. Phoen. 565. SYN. Οἰκεῖος, σφετέρως, κύριος.

Ἰδῶ, v. [(1) sudo, (2) humidus fio,] to perspire. Ἰδῶν, ὡς ἐνόησά, δεδάκρυνται δὲ μοὶ ὅσπε. v. 204. SYN. Ἰδρῶ.

Ἰδιωτής, οὔ, ὁ, adj. [(1) plebeius, (2) rei alicujus imperitus,] plebeian, obscure. Ἰθι νῦν πρόσθεν τοῖσιν ἰδιωταῖς θεοῖς. Ran. 891. SYN. Ἀμάθης, ἀπειρὺς, ἀγέλαϊος, ἰδίος, ἐνέδρως.

Ἰδῶς, v. [incurvo, intorqueo,] to twist, to wreath. Πλῆξεν δ' ἰδνῶθη, θάλαρον δὲ οἱ ἐκπέσῃ δάκρυ. B. 266. SYN. Συστρέφω, κάμπτω, συγκάμπτω, δινῶ, τάνυω.

Ἰδόμενεὺς, εὼς, ὁ, item ἦος, ὁ, P. N. [Idomeneus,] king of Crete. Ἰδόμενεὺς, Τρώεσσι ἐπάλμενός ἐν φθῶν ὤρσε. N. 362. ΕΡΙΤΗ. Ἀγακλῦτος ἀρήϊος, μέγας, ἀγαπήνωρ, ἐρίθυμος, δαΐφρων, δουρίκλυτος ἐγχεῖ μακρῶ, σὺ εἰκέλως ἀλκήν, ἀγαυός, Κρητῶν βουληφόρος, Δευκαλίδης, φλογὶ εἰκέλως ἀλκήν.

Ἰδός, εὺς, τὸ, subst. [sudor,] sweat, perspiration. Ἰδεῖ ἐν αἰνότητι, ὅποτε χρᾶ Σειρήν ἀζει. Hes. Scut. 397. SYN. Ἰδρως, θερὸς.

Ἰδρεῖα, et ἰδρία, ας, ἡ, subst. [peritia,] skill, knowledge. Ἰετ' ἀκόντισσαι ὃ δὲ ἰδρεῖη πόλεμοιο. Π. 359. SYN. Ἐπινόια, ἐμπειρία, σόφια.

Ἰδρίς, ἰός, adj. [peritus,] skilled. Σοφὴ πέφυκας καὶ κᾶκῳ πολλῶν ἰδρίς. Med. 285. SYN. Ἐμπειρὸς, σύνετος, πύκνως, σόφως, ἐχέφρων, πέπνυμνός.

Ἰδρῶ, et ποῖτ. ἰδρώω, v. [sudo,] to sweat. Ἰδρώσει δὲ τεῦ ἵππος εὐξύν. B. 390. See also Θ. 543. SYN. Ἰδῶ, ὑγραίνωμαι. PHR. Μοὶ κατὰ μὲν χροῖην ῥέεν ἄσπερος ἰδρῶς. Theocr.

Ἰδρυμά, ἀρὺς, τὸ, subst. [(1) opus constructum, (2) ara, (3) fundamentum,] a thing founded, an altar, a foundation. Θέων θ' ἰδρυμάτα. Agam. 330. SYN. Ναός, εἰσισμᾶ, ἔδρα.

Ἰδρῶ, et ἰδρυμί, v. [colloco, sedere facio,] to place in a seat, to station. Σπαρτοὺς ἀνακτας τῆσδε γῆς ἰδρύσασθαι. Phoen. 1022. See also Hipp. 33. SYN. Ἰζω, καθίζω, καθῖδρῶ.

Ἰδρῶς, ὠτὺς, acc. ἰδρῶτᾰ, vel ἰδρῶ, ὁ, subst. [sudor,] sweat, perspiration. Πλῶν δὲ τοῖς ὄρωσιν ἐσταλάσσει ἰδρῶς. Phoen. 1403. SYN. Ἰδός. ΕΡΙΤΗ. Αἰματῶεις, νυτῶς, πύλως, ἀτέλεστος, θερμὸς, μυδαλέως, αἰνός.

Ἰέμαι, v. [(1) mitto me, eo cum impetu; (2) cupio, desidero,] to send one's self, to go eagerly, to desire. See in Κάπνως. SYN. (1) Ὀρμάω, θύρω, ἐπειμί, (2) ἐφίμαι, ἐπίθυρω, προθυμεύμαι.

Ἰεράκιος, οὐ, ὁ, subst. [parvus accipiter,] a little hawk. Ὅξυν ἰεράκιον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσωμεν. Aves 1111.

Ἰέραξ, αὐός, et Ion. ἱρηξ, ηὐός, ὁ, subst. [accipiter,] a bird sacred to Apollo, a hawk. See in Ἑρῶν, and also see O. 237. SYN. Κίρκος, ἀσπερίαις. ΕΡΙΤΗ. Ὀμβρόρος, ὠκίπτης, τάνυσπτερός, ὠκιστος πέτηνων, τᾶχως ἀγγέλλος Ἀπόλλωνος, ὠκυπτερός.

Ἰερεῖα, et ἱερία, ας, ἡ, subst. [sacerdos, fem.] a priestess. Τὴν γὰρ Τρωῆς ἔθικαν Ἀθηναίης ἱερεῖαν. Z. 300. See also Iph. T. 34. SYN. Θυρία, ἀρητεία, κλήδουχος.

Ἰερεῖον, ἱερεῖον, ἱερὸν, et ἱρὸν, οὔ, τὸ, subst. [victima,] a victim. Ἐθυσεν ἱερεῖον

- τῖ σωθεῖς· ὃ δὲ τῖς ἄν. Plut. 1180. See also X. 159. e. 102. and E. 10. SYN. Θυμᾶ, σφαγιδόν, ἐπιβώμιον, εὐχολή.
- Ἰέρεις, et ἱέρεις, ἔως, et Ion. ἡς, ὁ, subst. [sacerdos,] a priest. Χρύσης δ' αὐθ' ἱέρεις ἐκᾷτηβόλου Ἀπόλλωνος. A. 370. See also E. 10. SYN. Ἀρητήρ, θυηπόλος. Ἰέρεω, et ἱέρω, v. [sacrifico, consecro,] to sacrifice, to consecrate. See in Ἥκεστος. See also τ. 198. SYN. Θῶω, σφάττω, ἔρδω, ῥέζω, ὁσίδω.
- Ἰερῶδῶκος, ὄν, adj. [sacer,] sacred. Ἰερῶδῶκά θεῶν λήμ-ματ'. Æsch. Suppl. 368.
- Ἰερῶθῦτος, ὄν, adj. [sacrificatus,] sacrificed. Μηδὲ τὴν ἱερῶθῦ-τόν. Aves 1266.
- Ἰερῶμνηια, as, pro ἱερῶνουμνηια, subst. [calendæ,] the first day of the month that happens to be a festival, the first day of the new year. Ἰερῶμνηια Νεμᾶδι. Nem. 3. 4.
- Ἰερῶμνημόνῳ, v. [fungor munere ἱερομνήμονος,] to be appointed to superintend the sacrifices. Τῆτες ἱερῶμνημόνεῖν. Nub. 624.
- Ἰερὸν, οὗ, τό, subst. [(1) templum; (2) sacrificium, victima,] a temple, a sacrifice. Ἐνεστί δ' ἱερὸν τῆς Δίκης ἐμοὶ μέγα. Helen. 1001. SYN. (1) See Ναός, (2) See Ἱερεῖον. PHR. Θέας Νηρηδός, ἀγλαός ἔδρα.
- Ἰερὸς, et ἱρός, ἅ, ὄν, adj. [sacer, sacrosanctus,] sacred, holy, vast, magnificent. Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρηνὴν ἱερούς κατὰ βωμούς. B. 305. See also Phœn. 1721. and Iph. T. 1102. SYN. Ὀσίος, σεμνός, εὐάγης, ἀγίος, θεῖος, μέγας, θαύμαστος.
- Ἰεροστεπτός, ὄν, adj. [sancte velatus,] sacredly clad. Ἰεροστεπτοῖσι κλάδοισι; Æsch. Suppl. 24.
- Ἰερῶσυλῳ, v. [sacrilegium committo,] to commit sacrilege. Εἴθ' ἱερῶσυλίαςας φέρεῖς; Vesp. 844.
- Ἰερῶσυλός, ὄν, ὁ, subst. [sacrilegus,] a robber of sacred things, a sacrilegious person. Ἐτέροι δ' ἐπλούτουν ἱερῶσυλοι ῥήτορες. Plut. 30.
- Ἰέρων, ὠνός, ὁ, P. N. [Hiero,] king of Syracuse. Ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, πρῶτερος ἴσος ἠρώεσσι. Theocr. 16. 80.
- Ἰερῶνύμος, ὄν, ὁ, P. N. [Hieronymus,] Ἀργεῖος ἀμᾶθης, ἀλλ' Ἰερῶνύμος σόφος. Eccles. 201.
- Ἰεῶ, unde ἱημί, v. [(1) jacio, (2) mitto,] to hurl, to send. Ἴρις δ' αὐθ' Ἐλένη λευκωλὲν ἄγγελός ἦλθεν. Γ. 121. SYN. See Ἱημί.
- Ἰζᾶνω, ἰζῶ, et ἰζόμαι, v. [(1) sedere jubeo, (2) jubeo,] Αὐτοῦ λαὸν ἔρκε, καὶ ἰζᾶνεν εὐρὺν ἀγῶνᾶ. Ψ. 258. See also Hec. 114. SYN. Κάθίζω, κάθειζανω, καθήμαι, ἕζομαι, καθέζεσθαι, ἐμπίπτω.
- Ἰῆ, ἡς, ἡ, Ion. pro ἰᾶ, q. v. item, Ἰῆ, interj. oh! Ἰῆ, ἦ, Παιῶν, ἀκούμεν. Call. 2. 97.
- Ἰηῖός, ὄν, adj. [(1) sospitalis, jaculator, *epith.* Apollinis; (2) lugubris,] shaft-hurling, destructive, mournful. Ἰῆιον κλύων γῶν. Eur. Electr. 1209.
- Ἰήκῶπος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [doloribus medens,] alleviating labor. Ἰήκῶπὸν οὐ πέλᾳθεῖς; Ran. 1265.
- Ἰήλεμος, vid. Ἰάλεμος.
- Ἰημί, f. ἦσω, v. [ire facio; mitto; emitto,] to hurl, to send. Πολλὰς ἰεῖσθαι μετὰβόλας οὐδυνμάτων. Iph. A. 1101. See also μ. 192. SYN. Ἀφήμι, ἐφήμι, προΐημι.
- Ἰήσονίς, Ion. pro ἰάσονίς. See in Ἰασονίος.
- Ἰητήρ, et ἱηρὸς, vid. Ἰατήρ.
- Ἰθαγενής, ἔδος, adj. [(1) ex legitimâ uxore natus, (2) indigena,] legitimately born, genuine. Πάλλakis, ἀλλὰ μὲ ἰσὺν ἰθαγενέεσσιν ἔτιμα. ξ. 203. SYN. Γνήσιος, ἐγχώριος, πολίτης, αὐτόχθων.
- Ἰθαμένης, ἔδος, ὁ, P. N. [Ithamenes,] a noble Lycian. See in Σθενελαός.
- Ἰθάκη, ἡς, ἡ, P. N. [Ithaca,] Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἐλάχ' ἀναξ δούλην σ' ἔχειν. Troad. 278. EPIITH. Ἀμφιάλως, εὐδείελος, κρᾶνῆ, παιπαλδεσσά, στεῖρα, φίλη, εὐκτίμενη, τρηχεῖα, ὑπὸνῆιός, αἰγίβοτός, ἀγάθη, κορυτρώφος. PHR. See δ. 605.
- Ἰθακήσιος, ὄν, adj. [Ithacensis,] of Ithaca, Ithacan. Κέκλυτέ δὴ νῦν μεῦ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τί κεν εἶπω. β. 25.
- Ἰθάκός, ὄν, ὁ, P. N. [(1) Ithacus; (2) *item* adj.] (1) Ithacus, the son of Ptere-

¹ See a learned note of Dr. Maltby on the meaning of this word in Ἀνέχω.

- laus, the founder of Ithaca; (2) of Ithaca. Τὴν ποίησ' Ἰθάκος, καὶ Νηρίτης ἦδ' Ἰδούκτωρ. ρ. 207. See also Cycl. 103.
- Ἰομά, ἄτος, τὸ, subst. [gressus, passus,] motion, a step, velocity. Αἱ δὲ βᾶτην τρήρωσι πέλειάσιν ἰομάθ' ὅμοιαι. E. 778. SYN. Ἰχνός, βῆμα, στίβος.
- Ἰοιδίκης, ου, ὁ, subst. [cujus judicium recta sunt,] one whose judgment is correct. Οὐδὲ πὸτ' ἰοιδίκαίσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὄπηδεῖ. Hes. Op. 228. SYN. Ἰός, δίκαιος.
- Ἰοῖνω, v. [(1) rego; (2) corrigo; (3) multo,] to direct, to correct, to fine. Γαῖας ἔχων οἰκάς ἰοῖνοι δρόμον. Hipp. 1222. SYN. Κάτευθύνω, εὐθύνω, ὀρθῶ, ὀρᾶω, ἐξίσω, δίκω.
- Ἰοπτίων, ωνός, adj. [recta volans,] flying in a straight course. Δευτέρως αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰοπτίωνά. Φ. 169.
- Ἰός, εἰά, ὅ, ὑτέρως, ὑἱάτος, adj. [rectus, rector, rectissimus,] direct, straight, upright, just. Ἄλλον ἐπιπλήξειν Ἀνᾶων ἰοεῖά γὰρ ἔσται. Ψ. 580. SYN. Ὀρθός, εὐθύς, δίκαιός, ἀληθής, θανμαστός.
- Ἰός, et ἰθὺ, adv. [recta, obviam,] straight forward. Οἱ δὲ μέγος χειρῶν ἰθὺς φέρον' ἀμφὶ δὲ νύκτᾳ. E. 506. See also Ξ. 403. SYN. Εὐθύ, ὀρθῶς, δίκαιως.
- Ἰόω, v. [recta feror,] to move in a straight course, to assail. Ἰοῦεῖ, ἀλλ' οὐτι προήσει' θάμεις γὰρ ἄκοντές. Λ. 551. SYN. Ὀρᾶω, ἐφορᾶω, φέρομαι, ἐφίεμαι.
- Ἰώμη, ης, ἡ, P. N. [Ithome,] a city of Thessaly. Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰώμην κλωμάδεσσαν. B. 730.
- Ἰκάνος, ης, ὅν, adj. [idoneus,] equal, competent. Ἄλις γὰρ ἐλθὼν ἱκάνος ἂν γένοιτο σὺ. Herc. F. 493. SYN. Ἐξάρκης, διάρκης, ἐπιτήδειος, χρήσιμος, δοκίμος, ἀξίος.
- Ἰκάνω, v. [convenio,] to come, to come to the knees of another to supplicate. Ὡ πῶποι, ἡ μεγὰ πένθος Ἀχαιῖδ' αἰὲν ἱκάνει. A. 254. SYN. Ἀφικάνω, ἱκῶ, ἱκνεύμαι, πᾶράγινυμαι, κατὰλαμβάνω, ἱκτεύω.
- Ἰκάρως, ου, ὁ, [(1) P. N. Icarus; (2) adj. sc. πόντος,] (1) the father of Penelope; (2) Icarian, the Icarian sea, so called from Icarus, the son of Dædalus, or from a small island near Samos. Πόντου Ἰκάρϊοι, τὰ μὲν τ' Εὐρώς τ' Νῆτος τε. B. 145.
- Ἰκάρως, ου, ἡ, P. N. [Icarus,] one of the Cyclades. Λήμνον, Ἰκάρου θ' ἐδός. Pers. 890.
- Ἰκέλως, ης, ὅν, adj. [similis,] like, resembling. Ἡ δ' ἀνδρὶ ἱκέλῃ Τρώων κατ' ἐδύσασθ' ὁμιλῶν. Δ. 86. SYN. See Εἰκέλως.
- Ἰκέσθα, as, ἡ, subst. [supplicatio,] a supplication, prayer. Στρατεύμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκέσθαισ' αἰς. Phœn. 91. SYN. Λίτη, δῆσις, δῆμα, εὐχολή, εὐχη, ἱκέτηρία.
- Ἰκέσις, ὅν, adj. [supplex, supplicum præses,] suppliant, protecting suppliants. Θάρσει' πέφηνγας τὸν ἑμὸν ἱκέσιον Διᾶ. Hec. 345. SYN. Ἰκέτηριός, ἱκέτηριός, ἱκέτησις, ἱκέτης.
- Ἰκετάδοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [supplex admittens,] suppliant-receiving. Ἰκετάδοκος γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκόπῃς ὄρω. Æsch. Suppl. 721.
- Ἰκετεύω, v. [supplico,] to supplicate. Ὡ μήτερ, ἱκετεύω σε, μὴ πῖσειέ μοι. Orest. 249. SYN. Ἐξικτεύω, ἀντῶμαι, γένυπέτεω, λιπαρέω, λίσσῶμαι, δεῶμαι, προσκύνῶ, προσπίπτω.
- Ἰκέτηρία, as, ἡ, subst. [supplicatio,] a supplication. Ἰκέτηριαν δὲ γυνᾶσιν ἐξάπτω σέθεν. Iph. A. 1216.
- Ἰκέτης, ου, ὁ, et ἱκέτις, ἰδός, ἡ, adj. [supplex,] suppliant. Ἰκέτης ἑφύλλου σθῶματος ἐξάπτων λίτας. Orest. 377. See also Herc. F. 715. SYN. Ἰκέσις, πρόσικτωρ, ἱκτήρ, ἱκτωρ, γένυπέτης, ἐφέστιος. EPIITH. Αἰδοῖός, λυγρός, πρήνης. PHR. See Æsch. Suppl. 22.
- Ἰκέτησις, ὅν, adj. [supplicum vindex,] the avenger of suppliants. Ζεὺς σφεας' ἰτίσταιτο ἱκέτησις, ὅς τε καὶ ἄλλους. ν. 213. SYN. See Ἰκέσις.

¹ Sfeas is here scanned as one long syllable.

- Ἰκμαίνω, v. [humecto,] to wet, to moisten. Ὡς τῆς ἰκμαίνοντος παρηγίδες· ἐν δὲ οἱ ἦτορ. Apoll. 4. 1066. SYN. Ὑγραίνω.
- Ἰκμαλῖος, ου, ὁ, P. N. [Icmalius,] the name of an architect. Ποίησ' Ἰκμαλῖος· καὶ ὑπὸ θρηῆνυν πύσιν ἦκε. τ. 57.
- Ἰκμάς, ἄδός, ἡ, subst. [(1) humor, (2) vapor,] moisture, vapor. Κυκλῶς, ἄφαρ δὲ τοῖ ἰκμάς ἐβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφή. P. 392. SYN. Νότης, ἄτμῖς. EPIETH. Κά-τάρρῦτος, νεκτάρεια, λειψόεσσα.
- Ἰκμενός,¹ ὄν, adj. [qui venit,] one who came. Μή μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰκμενοῖς. Philoct. 494.
- Ἰκμενός, η, ὄν, adj. [commodus, secundus,] suitable, favorable. Τοῖσιν δ' ἰκμενόν οὐρὸν ἱεὶ ἐκἀεργός Ἀπόλλων. A. 479.
- Ἰκνεῖμαι, v. [(1) venio, (2) supplico,] to arrive at, to supplicate. Σε καὶ σ' ἰκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηγίδος. Iph. T. 1070. SYN. See (1) Ἰκῶμαι, (2) Ἰκετεύω, Ἀντῶμαι, Δεῶμαι.
- Ἰκω, et ἰκῶμαι, v. [venio,] to come. Θάσσον, ἢ μ' ἐχρῆν πρὸςβαίνων ἰκῶμην δι' ἄστῶς. Orest. 624. SYN. Ἀφικνεῖσθαι, ἔρχομαι, ἐπέρχομαι, παρ'αίγνῶμαι, ὕφειμι.
- Ἰκρίον, ου, τὸ, subst. [tabula, asser,] a plank, the deck of a ship. Θρηῆνυν ἐφ' ἐπτάπυδον, λίπε δ' ἰκριᾶ νηὸς εἴσης. O. 729. SYN. Ἐπῖκριον, σάνις, καρχήσιον.
- Ἰκτάρ, adv. [(1) juxta, (2) nuper,] near, lately, immediately. Ἰκτάρ ἅμα βροντῇ τὲ καὶ ἀστέρῳπῇ πύτεοντο. Hes. Theog. 686. SYN. (1) Πλήσιον, ἐγγύς, (2) ἀρτί, τάχιστα.
- Ἰκτῆρ, ἦρὸς, ἰκτωρ, ὄρὸς, et ἰκτῆρύς, ὄν, adj. [supplex,] suppliant, supplicatory. Ἰκτῆρες ἐπιστόν' ἀχοῦσι. C. R. 196. See also Heracl. 365, and C. R. 3. SYN. Ἰκῆτης, ἰκῆτήριος, ἰκῆσίος, λιπαρῆς.
- Ἰκτίνος, ου, ὁ, subst. [milvus,] a kite or glead. Προκλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοῖς. b. Nη τον Διδονσόν, ἐγωγ' οὖν. Aves 501. EPIETH. Ἀρπαξ, παντόφθαλμος.
- Ἰκτις, ἰδός, ἡ, subst. [mustela silvestris, lutras,] an otter. Ἰκτιδὰς ἐνὺδρος, ἐγγέλει Κωπαῖδ'ας. Acharn. 880.
- Ἰλα, Dor. pro ἰλη, ης, ἡ, subst. [ala, turma,] a troop, an assembly. Ἐνθα μὲν εὐφρόνεις ἴλαι. Nem. 5. 70. SYN. Εἰλη, ἀγέλη, τάξις, στίφος, οὐλάμους.
- Ἰλαδόν, adv. [(1) turmatim, (2) affatim,] in troops, in swarms, immediately. Ἰλαδόν εἰς ἀγῶρην· μετὰ δὲ σφίσιν Ὅσσα δέδῃει. B. 93. SYN. Ἀγέληδόν, πασσυδίη, ἄθροως.
- Ἰλαός, ου, et Ἰλέως, ω, adj. [propitius,] propitious, placable. Ἀλλὰ τὲ πᾶλλ' ἐπὶ τῇσ'· σὺ δ' Ἰλαδὸν ἐνθεὺ θυμὸν. I. 635. See also A. 583, and Trach. 776. SYN. Εὐμένης, πρᾶός, εὐνός.
- Ἰλαρός, ὄν, adj. [hilaris,] cheerful. Ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον. Anacr. 41. 26. SYN. Φαιδρός, τερπνός, εὐχάρης, περὶχάρης, ἡδύς, ἀγάνος.
- Ἰλέος, ου, ὁ, subst. [latibulum serpentum,] a serpent's den. Ἰλέον οὐκ οἰκησὶν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες. Theocr. 15. 9. SYN. Εἰλέος, φωλέος.
- Ἰλέως, vid. Ἰλαός.
- Ἰλήϊος, ὄν, adj. [Iliacus,] Trojan. Φεύγω πρὸς πέδιον Ἰλήϊον, ὅφρ' ἂν ἰκωμαι. Φ. 556. SYN. Ἰλιός.
- Ἰλήκω, Ἰλημῖ, Ἰλᾶω, ἰλάσκω,² v. [(1) propitio, (2) propitius sum,] to appease, to render propitious. Ἡμῖν ἰλήκῃ καὶ ἀθᾶν' αἰτοῖ θεοὶ ἄλλοι. φ. 365. See also γ. 380. Theocr. 15. 143. and A. 386. SYN. (1) Ἀρέσκω, (2) ἰλέως, εὐμένης εἰμῖ.
- Ἰλιάδης, ου, et Ἰλιάς, ἄδός, ἡ, adj. [Trojanus,] a Trojan. Ἰλιάδαι βασιλῆ-es. Androm. 1014. See also Troad. 528.
- Ἰλιγγῖω, v. [vertigine laboro,] to labor under a dizziness. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγῖω.

¹ Vel, ut Maltb. sagaciter præfert, ἰγμενός.

² On the quantity of the first syllable of these words see Heyne A. 585. and Maltby's Thes. Ἰλάμαι.

- Ἰλιθθεν, Ἰλιθθι, et Ἰλιθφι, forsan prisc. form. genitivi ab
 Ἰλίων, ου, τὸ, et Ἰλῖος, ου, ἡ, P. N. [Ilium, Troja,] Ilium, Troy. Ἰλῖδον, Ἰλῖδον
 ἐκέρσω. Troad. 804. ΕΡΙΤΗ. Αἰπεινὸν, αἰπῶ, ἐρατεινὸν, εὐναιῶμενον προ-
 λήθρον, εὐπάλον, εὐτείχεν, ἡνέμεδεν, ἱρὺν, αἰθάλον, πάτρῃς Ἰλῖας, ὀφρύδεν, Δαρ-
 δανίον, καλλιβωλόν, Φρύγιον. ΡΗΡ. Ξεστὰ Περγὰμᾶ Ἀπολλωνία.
 Ἰλῖδενός, εως et ἡδς, ὁ, P. N. [Ilioneus,] a noble Trojan. Εἰπόμεναί μοι, Τρωῆς,
 ἄγανού Ἰλῖδνηδς. Ε. 501.
 Ἰλλᾶς, ἄδδς, ἡ, subst. [vinculum, funiculus,] a band, a rope. Ἰλλᾶσιν οὐκ
 ἐθέλοντᾶ βίη δῆσαντες ἄγουσιν. Ν. 573. SYN. Δεσμὺς, σχοίνιον.
 Ἰλλός, ὄν, adj. [strabus,] goggle-eyed. Ἰλλος γέγενημαι προσδόκων ὃ δ' οὐ-
 δέπω. Thesm. 846. SYN. Στρέβλος, τυφλός.
 Ἰλλυρίδς, ὄν, adj. [Illyricus,] Illyrian. Πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλλυριοί, κέκριγυτες.
 Aves 1520.
 Ἰλλω, idem quod Εἰλω et εἰλέω, v. [volvo,] to roll, to turn, to bind, to nod.
 Δεσμοῖς ἰλλόμενον μέγλων ἀπέθικατὸ νῶτων. Apoll. 1. 129. SYN. Συνεἰλέω,
 συνατρέφω, συγκλείω, δέω, δεσμεύω.
 Ἰλός, ου, ὁ, P. N. [Ilus,] the founder of Ilium. Ἐν πέδιφ Σίμμεντος, ὅθι Φρύ-
 γος ἥριδν Ἰλου. Theocr. 16. 75.
 Ἰλυδεις, εσσα, ἐν, adj. [limosus,] muddy. Αὐτὰρ ὃ γ' ἰλυέντος ἀνὰ θρωσμοὺς
 πῶταμοί. Apoll. 2. 825.
 Ἰλνός, ου, ὁ, subst. [antra ferarum,] a den, a cave. Ἰλνους ἐβάλλοντο κύνωπετᾶ,
 νίσσετό δ' ἀνὴρ. Call. 1. 24.
 Ἰλός, υός, ἡ, subst. [(1) limus, (2) lutum, (3) faex,] mud, clay, dregs. Κεῖσέθ'
 ὑπ' ἰλός κεκάλυμμένα· καὶ δὲ μὴν αὐτὸν. Φ. 318. SYN. Βόρβυρος, πηλός, τρύζ.
 Ἰμαῖός, ὄν, adj. [(1) hauriens; unde (2) ἱμαῖον,] carnien quod concinebant
 aquarum haustores,] (1) drawing; (2) ἱμαῖον, the song sung by those who
 drew water. Ἀεῖδει καὶ ποὺ τίς ἀνὴρ ὑδάτηγος ἱμαῖον. Call. fr. 42.
 Ἰμάς, ἀντός, ὁ, subst. [lorum,] a thong, string. Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κατοιδ'
 ὅτῳ τρῶπῳ. Hipp. 1240. SYN. Ἀμμά, ὀρμύς, δεσμός. ΕΡΙΤΗ. Αὐχενίος,
 βσιεύς, εὐτμητός, θός, σκληρός, φαεινός, χρύσεός, ὦμος, ἀζαλέος, πλεκτός. ΡΗΡ.
 Πλέκται στρόφιδες ἱμάντων.
 Ἰμασθλή, ἡς, ἡ, subst. [scutica, flagellum,] a whip. Χρυσὸν δ' αὐτός ἐδυνεῖ περὶ
 χροῖ, γέντο δ' ἱμάσθλην. Θ. 43. SYN. Σκυτάλη, μαστίγῃ, ἱμάς. ΕΡΙΤΗ. Ἀφεί-
 δης, δαιδάλεα, ἐχιδνήεσσα, ταρτάρεα, πλῆξιππος, πυριφλεγέθων, ριγέδανη, ῥάδινη.
 Ἰμάσσω, v. [loris caedo,] to whip. Πρώτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 Ο. 17. SYN. Μαστίζω, παῖω, πλήττω, πατάσσω.
 Ἰμαῖον, et (2) dimin. Ἰματίδιον, ου, τὸ, subst. [(1) vestimentum, (2) palliola,] a
 garment, a little cloak. Τῷ δὲ μὲν ἱμαῖον καθάρων, καὶ καινὰ πέδιλά. Aves
 973. See also Lysistr. 470. SYN. Ἐσθῆς, ἔσθημά, ἀμπέχονη.
 Ἰμβρίδς, ου, ὁ, P. N. [Imbrius,] the son-in-law of Priam. Ἰμβρίδον αἰχμητήν,
 πόλλυλπου Μέντορος νιόν. Ν. 171.
 Ἰμβρός, ου, ἡ, P. N. [Imbrus,] an island in the Aegean sea. Ἰμβρός εὐκτιμένη,
 καὶ Λήμνος ἀμυχθαλδέσσα. Hom. Apoll. 36.
 Ἰμέρας, ου, ὁ, P. N. [Himeras,] a river in Sicily, on which the city Himera
 was situated. Ἰμερὰ ἀνθ' ὑδάτος ρεῖτω γαλᾶ. Theocr. 5. 124. ΕΡΙΤΗ. Ὑψί-
 κρημνός. ΡΗΡ. Εὐνδρός ἀκτὴ Ἰμέρου.
 Ἰμείρω, et ἰμεῖρόμαι, v. [desidero,] to desire earnestly, to prefer, to welcome.
 Ἦς γαίης, θανέειν ἰμεῖρεται· οὐδέ νῦ σοί περ. α. 59. SYN. Ἐπιθυμέω, ἱέμαι,
 ἐφίεμαι, ἐλδομαι, ἐέλω, πῶθεω, ἐπιμαίνομαι. ΡΗΡ. Φρένας ἰμέρῳ δαμείς.
 Ἰμερῆεις, εσσα, ἐν, adj. [amabilis,] lovely. Στήθεά θ' ἰμερῶντά, καὶ ὅμματα
 μαρμαίροντά. Γ. 397. SYN. Ἰμερτός, ἐραστός, πόθεινός, χάρτις, ἡδύς, κά-
 λος, φρένθελγής, ἐράσμιός, ἐρατεινός, ζηλωτός, τίμιός.
 Ἰμερός, ου, ὁ, subst. [(1) desiderium, (2) Cupido,] desire, Cupid. Καινῆς δὲ
 νύμφης ἰμέρῳ νικώμενός. Med. 556. SYN. (1) Ἐρὸς, ἐπιθυμία, πόθος, (2) Ἐρως.
 ΕΡΙΤΗ. Ἀπατήλιος, κάλός, ὄξυς, θράσος, ἡδύς. ΡΗΡ. Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
 ἰμερός εὐλέκτρον νύμφας.
 Ἰμερόφωνός, ὄν, adj. [suaviloquus,] having a charming voice, tuneful. Νίκταν,
 Pros. Lex.

- Χαρίτων ἰμερόδωνων ἱερὸν φῦτον. Theocr. 28. 7. SYN. Γλαυκῶνός.
 Ἱμερτός, *ον*, adj. [desiderabilis,] desirable, lovely. Οἱ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τίταρῃ-
 σὺν ἔργ' ἐνεμοντό. B. 751.
 Ἱμόνια, *as, ἡ*, subst. [funis, per quem aqua hauritur,] a bucket rope or chain.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμόνια τῖν' ἀποπᾶρεῖς. Eccles. 351. SYN. Σχοίνιον.
 Ἱμόνιοστρόφος, *ον, ὁ*, subst. [qui funem ductarium torquet in haurienda
 aqua,] a maker of bucket-ropes. Πόθεν συνέλεξας ἱμόνιοστρόφου μέλη; Ran.
 1297.
 Ἱᾷ, *adv.* [(1) ut; (2) ubi, ponitur cum genitivo; (3) ubicunque,] that, in order
 that, where, wherever. Λίπων, ἵν' Ἀίδης χωρὶς ψέκισται θεῶν. Hec. 2. SYN.
 Ὀφρά, *ὅπως, ὅπου*.
 Ἱνάχειος, *et Ἱνάχιος, α, ὄν*, *et Ἱνάχιωνη, ης, ἡ*, adj. [Inacho satus,] descend-
 ed from Inachus. Σὺ τ' Ἱνάχειον σπέρμα. P. V. 730. See also Mosch. 2. 51.
 and Call. Del. 254.
 Ἱνάχιδης, *ον, ὁ*, patronym. [Inachides,] a descendant of Inachus. Ἱνάχιδαις
 γάμον. Iph. A. 1087.
 Ἱνάχος, *ον, ὁ*, P. N. [Inachus,] (1) a king of Argolis, the father of Io; (2) a
 river in Argolis; (3) a name of Argolis. Ἐλεξε δ' ὦ γῆν Ἱνάχου κεκτημέναι.
 Orest. 923. EPITH. (2) Ὠκυρεθρός, Ἀργεῖος, ποτάμιος, (3) εὐπάρθενός. PHR.
 Οὐπηδός Ἡρης.
 Ἰνδάλλομαι, *v.* [(1) similis videor, (2) videor,] to seem like. Ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἔρεω, ὡς μοι ἰνδάλλεταί ἡτῶρ. τ. 224. SYN. Φαίνομαι, εἰκάζομαι, ὁμοιόομαι,
 φαντάζομαι.
 Ἰνδικός, *η, ὄν*, adj. [Indicus,] Indian. Ἥλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικόν.
 Antig. 1039.
 Ἰνδος, *ον, ὁ*, [(1) P. N. Indus, fl. (2) Indus,] (1) the river Indus, (2) an Indian.
 Ἀκούω νόμαδας ἱπποβάμοσιν. Aesch. Suppl. 292.
 Ἰπὶον, *ον, τὸ*, subst. [occipitium,] the nape of the neck. Καὶ διὰ ἱπὶου ἦλθεν
 ὁ δ' ἐξέτο χεῖρε πέτασας. E. 495.
 Ἰνίς, *ῖος, ὁ et ἡ*, subst. [puer, nepos,] a son or daughter, grandchild. Μὴ στέλλειν
 τὰν σὰν Ἰνιν πρὸς. Iph. A. 119. SYN. Ὑῖος, βρεφός, ἀπογόνος, νέος, νήπιος, παῖς.
 Ἰνώ, *ὄος, ἡ*, P. N. [Ino,] a sea-goddess. Εὐδουσά δ' Ἰνοὺς συμφύρα πόλυν χρῶ-
 νῶν. Eur. fr. Ino. 1. 1. EPITH. Ἀμβρότιος, ἀγλαόπαις, βούκραιος, κέρασ-
 φῶρος, λύσσας, οἰστηθεισά, πόντιᾶς, ποδηνέμος, τλησίπονος, Ἀγηνόρις. PHR.
 Ποντῖαν ὁμοθάλαμος, Νηρηίδων. Pyth. 11. 3.
 Ἰνωπός, *ου, ὁ*, P. N. [Inopus,] a river in Delos, near which Apollo and Diana
 were born. Ἐξετό δ' Ἰνωποῦ παρὰ ῥόδον, ὅντε βάθιστον. Call. 4. 207.
 Ἰξάλος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [saliens cruribus, impetuusus, salax,] leaping, caper-
 ing. Ἀτίκ' ἐσύλα τόξον εὐξύν, ἰξάλου αἰγός. Δ. 105. SYN. Θούρης, φοι-
 τᾶλεός.
 Ἰξευτής, *ου, ὁ*, subst. [qui visco aves captat,] a bird-catcher. Ἰξευτὰς ἐτὶ κῶρος
 ἐν ἀλοεῖ δεινδράεντι. Bion 2. 1. SYN. Ὀρνιθευτής, ὀρνιθοθηρής.
 Ἰξιόνιος, *α, ὄν*, adj. [Ixionius,] of Ixion. Οὐδ' ὅπῃ ἡράσεμην Ἰξιόνιης ἀλ-
 χοῖο. E. 317.
 Ἰξίς, *εως, ἡ*, subst. [adventus,] arrival. Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν Ἰξίς ἐξεργάζεται.
 Troad. 398. SYN. Ἀφίξις, ἡλύσις.
 Ἰξίων, *ονος, ὁ*, P. N. [Ixion,] a noble Thessalian. See Damm. Ἰξίων ἐν δεσ-
 μοῖσιν ἐκμιμήσομαι. Herc. F. 1289. EPITH. Δρομάς, δέσμιος, ἀρματηλάτης,
 πελάτης λέκτρων τῶν Δῖος. PHR. See Pyth. 2. 67.
 Ἰξός, *ου, ὁ*, subst. [viscum,] bird-lime. Ὡς περ πρὸς ἰξῶ, τῇ κύλικι, λελημμένος
 Cycl. 432. SYN. Γλοιός, πᾶγίς.
 Ἰξός, *ῖος, ἡ*, subst. [lumbus, coxa,] the spine, the loins. Ἀνχένος ἀμφὶ τὴ νῶτα
 καὶ ἰξῶς, ἥντε κοῦραι. Apoll. 4. 1347.
 Ἰοβόλεω, *v.* [(1) sagittas mitto, (2) veneno inficio,] to hurl arrows, to infect
 with poison. Τόξα τέ, τοῖσι πελώρ τοδ' ἀπέφθισεν ἰοβυλήσας. Apoll. 4. 1440.
 SYN. Ἀκοντίζω.
 Ἰοδόστρυχός, *et ἰοπλόκαμος, ον, ὁ et ἡ*, adj. [violaceam vel nigram comam ha-

- bens,] having black locks or hair. Φλέγεται δ' ἰδοσοτρῶχοισι Μοισαῖς. Isth. 7. 33. See also Pyth. 1. 2.
- Ἰοδνέφης, ἔος, adj. [violaceus, purpureus,] violet-colored, purple. Ἠλακάτη τεῖανυστο, ἰοδνέφες εἰρὸς ἔχουσα. δ. 135. SYN. Μέλας, πορφύρεος, ἰοειδής.
- Ἰδδῶκη, ἡς, ἡ, subst. [pharetra,] a receptacle for arrows, a quiver. Ἰδδῶκη τεῖανυστο κάτωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ. Apoll. 2. 681. SYN. Φάρετρα.
- Ἰδδῶκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sagittas recipiens,] receiving or containing arrows. Ἰδδῶκος, πολλοὶ δ' ἐνέσαν σπὸνθεντὲς οἷστοι. φ. 12.
- Ἰοειδής, ἔος, αἰ. j. [niger, purpureus,] dark, purple-hued. Ἡ τε καθαλλομένη ἰοειδῆ πόντον ὀρίνει. Α. 298. SYN. Ἰοδνέφης, μέλας, ἀνθηρὸς, πορφύρεος.
- Ἰοεῖς, εσσα, ἐν, adj. [niger,] violet-hued, dark-hued. Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰοεντὰ σιδηρόν. ψ. 850. SYN. See Ἰοειδής.
- Ἰοκάστη, ἡς, ἡ, P. N. [Jocasta,] the mother and wife of Œdipus, called Epicasta by Homer. Κάλουσι δ' Ἰοκάστην μὲ τοῦτο γὰρ πατήρ. Phœn. 12. PHR. See Α. 270.
- Ἰόλαος, et Ἰόλας, ου, ὁ, P. N. [Iolaus,] the son of Iphiclus; the grandson of Amphitryon. Ἦρως, ὃ Ἰόλαε, βροτῶν πολλὴ φίλτατ' πάντων. Hes. Scut. 78. See also Nem. 3. 61. EPIITH. Ἀρηϊφίλος, ἀσπιστής, διδοτρεφής, κρατερὺς, κυδάλιμος, θαρσάλεος, Ἰφικλείδης. PHR. Ὁ μὲν γέρων οὐκ ἐστὶν Ἰόλεως ὁδὲ; νέος μὲθέστηκ' ἐκ γέροντος αὐθὺς αὖ. Heracl. 793.
- Ἰόλη, et Ἰόλειᾶ, ἡς, ἡ, P. N. [Iole,] the daughter of Eurytus, and wife of Hercules. Ἰόλην ἐφασκὲς Εὐρύτου σπῶραν ἄγειν; Trach. 420. See Call. Ep. 6. 3.
- Ἰόμωρος, ὄν, adj. [durationem vitæ violæ habens, brevis ævi,] short-lived. Ἀργεῖοι, ἰόμωροί, ἐλεγχέες, οὐ νῦ σέβασθῆ; Δ. 242.
- Ἰόν, ου, τὸ, subst. [viola, vaccinium,] a violet, corn-flag. Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μάλακοι τοῦ, ἡδὲ σέλινου. ε. 72. SYN. Κυᾶνανγῆς, μέλαν, φόνιον, ὑποδιψιόν.
- Ἰονθάς, ἀδός, ὁ et ἡ, adj. [densos et teneros pilos habens,] dark or thick haired. Ἐσπῶρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδός ἀγρίου αἰγός. ξ. 50. SYN. Δάσους, δασυθρίξ.
- Ἰονίος, α, ὄν, adj. [Ionius,] Ionian. Ἰονίῳ ναίεσθαι πόντῳ. Troad. 227.
- Ἰοπλοκάμους, vid. Ἰοβόστρῳχος.
- Ἰός, οὔ, ὁ, subst. [sagitta, venenum, rubigo,] an arrow, poison, rust. Οὐκ ἂν τοι χραίσμῳσι βίος, καὶ ταρφέες ἰοί. Α. 387. SYN. (1) Βέλός, οἷστος, γλυφίς, (2) φάρμακόν. EPIITH. (1) Αἰγίνουεις, πτερύεις, ταρφύς, ὠκυμύρος, ἄβλης, τάχους, ἀμειλίχους, βάρους, δολιχόσκιος, θανάτηφόρος, λευγαλέος, λυγρός, καρτερὸς, κρύερος, μίαιφόνος, ὄξους, ὀλῶος, χαλκηρῆς, ὠκὺς, (2) ἔχιδιναῖος, θυμόφθορος, ὀλῳφῳός, χόλῳεις, φθισήνωρ, φθισίμβροτος, ὑπὸκάρδιος.
- Ἰός, ᾧ, ὄν, adj. [unus,] one. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρύος, οὐδ' ἴα γῆρυς. Δ. 437. SYN. Εἷς, αὐτός, μόνος.
- Ἰοστεφάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [coronam e violis gestans,] violet-crowned. Εἷδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου Ἀφροδίτης. Hom. Hym. 5. 18.
- Ἰότης, ηὶός, ἡ, subst. [voluntas, favor,] thought, will, favor. Ἰοτατὶ γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπά-τριον. P. V. 574. SYN. Γνώμη, βούλησις, βουλή, φρόντις, θέλημα, χάρις. EPIITH. Σόφῃ.
- Ἰοῦ, ἰῶ, ἰῆ, [exclamationes vel gaudii vel doloris,] ah! alas! ho! Ἰοῦ, ἰοῦ. Ὡς ἐξενευσά μογίς, ἄκρατος ἡ χάρις. Cycl. 572. See also Bacch. 566. and Call. 2. 97.
- Ἰουλός, ου, ὁ, subst. [lanugo,] the first hair on the chin, down. Ὁξὺ δ' ἀνηβήσας, τάχῃνοι δὲ τοῖ ἡλθὺν ἰουλοῖ. Call. Jov. 56. SYN. Χυθῆ, οὐλός, πώγων. EPIITH. Εὐανθῆς, ἄβρος, ἀπάλος, χυθᾶν.
- Ἰοφῶν, ὠντός, ὁ, P. N. [Iophon,] the son of Sophocles, who was said to exhibit his father's plays as his own. Οὐ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπὸ λαβῶν αὐτὸν μόνον. Ran. 78.
- Ἰοχαιρά, ας, ἡ, adj. [sagittis gaudens,] delighting in arrows. Ἀλλ' οὐ οἱ τότ' γε χραῖσμ' Ἀρεμῖς ἰοχαιρά. E. 53.

- Ἰπνός, ου, ὁ, subst. [furnus, culina, laterna,] a furnace, a lanthorn. Ἰπνούς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἱπνοῖσι πῦρ. Pax 841. SYN. Κάμινος, ἐσχάρα, κάπηνη.
- Ἰπός, ου, ἡ, subst. [onus impositum,] a heavy burden. Ἰπὸν ἠνέμυεσσάν ἐκὰς τοῦ-κεφάλαια. Olymp. 4. 11. SYN. Πῖεσμός, θλίψις.
- Ἰπῶ, v. [premo, *propr.* more fullonum; affligo,] to squeeze, to pinch. Ἰπούμενος ταῖς εἰσφύραις. Equit. 924. SYN. Πιέζω, συνθλίβω, θλίβω, ἴπτω.
- Ἰπᾶγωγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [equos transportans,] conveying horses; ναὺς ἱπᾶγωγός, a transport. Ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱπᾶγωγούς εἰσέπήδων ἀνδρὶκῶς. Equit. 599.
- Ἰππάζομαι, v. [equito,] to ride, to drive. Ἀντίλοχ', ἀφράδεως ἱππάζεαι' ἀλλ' ἀνέχ' ἵππους. Ψ. 426. SYN. Ἰππεύω, πωλοδαμνέω, ἱππηλάτῃω, ὄχεῖμαι.
- Ἰππαιχμός, ον, adj. [qui hasta ex equo pugnat,] one who throws the spear from a chariot or on horseback. Λαὸν ἱππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-πίᾳδων. Nem. 1. 23.
- Ἰππάλεκτρον, ονός, acc. τρῦνᾶ, et τρῦω, acc. plur. ὑνᾶς et ὕους,¹ ὁ, subst. [magnus gallinaceus, animal marinum,] a large cock, a sea animal. Μεγάλα πρᾶττει' κάστῃ νυνὶ ζουθός ἱππάλεκτρον. Aves 800.
- Ἰππάλιδης, ου, ὁ, subst. [eques,] one who vaults upon a horse, a horseman. Κάστωρ ἱππάλιδας ἐδάεν, φύγας Ἀργεὺς ἐνθών. Theocr. 24. 127. SYN. See Ἰππότης.
- Ἰππαρχός, ου, ὁ, subst. [magister equitum, nomen magistratus Athenis,] a commander of cavalry, the name of a magistrate at Athens. Ἡρέθη φύλαρχος, εἴθ' ἱππαρχός. Aves 799.
- Ἰππᾶσία, et ἱππειᾶ, as, ἡ, subst. [equitatio,] a riding, a ride. Ἰππᾶσίας βαδίζων. Acharn. 1163. See also Herc. F. 374. SYN. Ἰππενυμά.
- Ἰππᾶσίδης, ου, ὁ, patronym. [Hippaso satus,] the son of Hippasus. Τοὺς μὲν ἔασ' ὁ δ' ἄρ' Ἰππᾶσίδην Χάρσπ' οὐτάσῃ δουρί. Λ. 426.
- Ἰππᾶσός, ου, ὁ, P. N. [Hippasus,] a noble Trojan. Ὡς ὦχ', Ἰππᾶσὺν νίε δαίφρυνός, ἱππῶδαμοῖο. Λ. 450.
- Ἰππειός, ἱππίος, et ἱππικός, ἡ, ον, adj. [equester, equinus,] of a horse, equestrian. Ἰδλαός, ἐμβήσαιο νῦν ἱππειον δίφρον. Heracl. 845. See also Phœn. 1721. and Bacch. 501. SYN. Πωλίκος, ἐφιππός.
- Ἰππερός, ου, ὁ, subst. [equorum amor,] fondness for horses. Ἄλλ' ἱππερόν μου κατέχεν τῶν χρημάτων. Nub. 74.
- Ἰππενυμά, ἄτος, τό, subst. [equitatio,] a ride, an incursion. Ὡς ἐκ θαλάσσης, ἐκ τῆ γῆς ἱππενυμάσῃ. Iph. T. 1429. SYN. Ἰππειᾶ, ἱππᾶσία, πόρειᾶ. EPI TH. Μᾶκρον, θῶδον.
- Ἰππεύς, ἔως, et Ion. ἱππεντης, οὐ et ἦδός, ὁ, subst. [eques,] a horseman. Ἰππεύσιν ἱππεῖς ἦσαν ἀνωπλισμένοι. Eur. Suppl. 676. See Herc. F. 408. SYN. See Ἰππότης.
- Ἰππεύω, v. [equito,] to ride, to drive a horse. Κάνθενδε πρὸς γέροντός ἱππεύει φῶνδον. Herc. F. 996. SYN. Ἰππάζομαι, ἐλαύνω, πωλέω, ὄχεῖμαι, ἱππηλάτῃω.
- Ἰππηδόν, adv. [equitantium vel equorum modo, per jubam,] like a horseman, by the mane. Ἰππηδὸν πλοκάμων. Sept. Theb. 317.
- * Ἰππηλάσις, α, ον, et ἱππηλάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [equitabilis,] fit for driving. Ὅφρα δ' αὐτῶν ἱππηλάσῃ ὁδὸς εἴη. H. 439. See also δ. 607. SYN. Εὐρύχωρος, πλάτυς, λεῖδός.
- Ἰππηλάτῃω, v. [equos agito, equito,] to drive horses, to ride. Ὡς ἱππηλάτῃν. Aves 1442. SYN. See Ἰππεύω.
- Ἰππηλάτης, ου, ὁ, subst. [auriga,] a charioteer. Ἡ κέ μεγ' οἰμώζει γέρον ἱππηλάτᾳ Πηλεῖος. H. 125. SYN. See Ἰππότης.
- Ἰππημολγός, ου, ὁ, adj. [qui equas mulget,] one who milks mares; Ἰππημολγοί, the name of a people. Μυσὼν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἄγανῶν Ἰππημολγῶν. N. 5.
- Ἰππῖναξ, ἀνακτός, ὁ, subst. [dux equitum,] a commander of cavalry. Ἰππῖνακτας. Pers. 991. SYN. Ἰππαρχός.

¹ Vid. Pors. Praef. ad Hec. XLII. et Opusc. a Kidd. p. 195.

Ἰππῆκός, vid. Ἰππειός.

Ἰππιόχαιτος, ου, adj. [setis equinis factus,] made of horses' mane. Ταρβήσας χαλκόν τε, ἴδε λῶφον ἰππιόχαιτην. Z. 469.

Ἰππιόχάρμης, et ἰππιόχάρμης, ου, adj. [equis gaudens,] delighting in horses. Μῆστορ' ἂν τ' ἀντιθέον, καὶ Τρώϊδον ἰππιόχάρμην. Ω. 257. See also Olymp. 1. 35. SYN. Φίλιππος, ἰπποτής.

Ἰπποβάμων, ὄνός, et ἰπποβάτης, ου, adj. [eques,] horse-mounted, equestrian. Ῥῆμαθ' ἰπποβάμονα. Ran. 821. See also Pers. 26. SYN. Ἰππειός, ἰππιός. ἰππῆκός.

Ἰπποβότης, ου, ὁ, adj. [qui equos alit; qui gloria præcellit,] a feeder of horses, a knight, illustrious. Θιάσος ἐμὸν ἰπποβότας. Iph. A. 1059. SYN. Ἰπποτήτης, ἰπποτρόφος, ἰππονόμος, ἰπποβουκόλος, ἰπποφόρβις.

Ἰπποβότης, ου, adj. [equis pascendis aptus,] fit for feeding horses, rich in pasture. Τῶν ἰπποβότων Φθίας πέδιων. Androm. 1280. SYN. Ἰπποτρόφος.

Ἰπποβουκόλος, ου, ὁ, subst. [equiso,] a groom. Πόλυβον δὲ νιν λαβόντες ἰπποβουκόλοι. Phæn. 28. SYN. See Ἰπποβότης.

Ἰπποδάμας, αντός, ὁ, P. N. [Hippodamas,] a noble Trojan. Ἰπποδάμαντ' ἄ' ἐπειτ' ἂν καὶ ἴππων ἀΐξαντ'. Υ. 401.

Ἰπποδάμεια, as, ἡ, P. N. [Hippodamia,] the name of several illustrious women. Ἰπποδάμειαν Οἰνόμαον κτάνων. Iph. T. 826.

Ἰπποδαμῆς, Dor. pro ἰπποδημῆς, ου, ὁ, P. N. [Hippodemus,] Hippodemus. Ὁ δ' Ἰπποδάμον λείβεται θώμενος. Equit. 322.

Ἰπποδάμης, ου, ὁ, adj. [domitor equorum,] a tamer of steeds, warlike. Ὡς οἱ γ' ἀμφιέπον τάφον Ἐκτόρος ἰπποδάμοιο. Ω. 804. SYN. Ἰπποτής, ἰππῆκός, ἰππειός, ἰππιός, ἰππιόχάρμης.

Ἰπποδάσους, εἰς, ὅ, adj. [hirsutus e setis equinis,] thick with horse-hair. Τόν ρ' ἐβάλε πῶτος κόρυθος φάλιν ἰπποδάσειας. Δ. 459.

Ἰπποδεσμών, ου, τὸ, subst. [habena,] a rein, halter. Οὐθ' ἰπποδέσμων, οὔτε κολητῶν ὅχων. Hipp. 1220. SYN. Φίμος, χαλινός, ἵμας.

Ἰπποδέτης, ου, adj. [ligans equum,] serving to bind a horse, stout. Μεγαν ἰπποδέτην ῥυτῆρ' ἂν λαβόν. Aj. Fl. 241.

Ἰπποδιωκτής, ου, ὁ, subst. [agitator equorum,] driver of horses. Ὡς ῥαγεῖος, κήγων, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιωκτής. Theocr. 14. 12. SYN. Ἰπποτής.

Ἰπποδρομία, as, ἡ, subst. [cursus equorum; ludi Circenses,] a horse-race, a combat of horsemen. Τρίτῃ δὲ μετ' ἂν ταῦθ' ἰπποδρομίαν ἄξει. Pax 899.

Ἰπποδρομῆς, ου, adj. [ad cursum equorum pertinens, equestris,] of the horse-race, equestrian. Ἀρμάτων ἰπποδρομίον κελᾶδῆσαι. Isth. 1. 76.

Ἰπποδρομῆς, ου, ὁ, subst. [cursus equorum, circus,] a race-course. Λαμπρὸν ἰπποδρομον βαίην. Iph. T. 1139.

Ἰπποθῆ, et ἰπποθῆ, ης, ἡ, P. N. [Hippothoë, et Hipponoë,] the daughters of Nereus and Doris. Ἰπποθῆ τ' ἐρῶσα καὶ Ἰπποθῆ ῥόδοπηχυν. Hes. Theog. 251.

Ἰπποθῆος, ου, ὁ, P. N. [Hippothous,] Hippothous. Ἰπποθῆος δ' ἄγε φῦλ' Ἀελασγῶν ἐγγεσμίμων. B. 840.

Ἰπποκάνθαρος, ου, ὁ, subst. [vox ab Aristophane conficta, hippocantharus,] a horse-beetle. Τουτὶ τί ἐστὶ τὸ κάκον; b. Ἰπποκάνθαρος. Pax 181.

Ἰπποκλέυθης, ου, ὁ, adj. [iter equo faciens,] travelling on horseback. Ὅρσεθ', δι' ὅγυνες Πατρόκλειος, ἰπποκλέυθ'. Π. 126.

Ἰπποκῶμῶ, v. [equos curo,] to attend to horses. Ἰπποκῶμῶ μ' ἡνάγκασε. Pax 74.

Ἰπποκῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [equinis pilis exornatus,] adorned with horse-hair. Ἰπποκῶμον πῆλ' ἡ μάλιν' ἔσθ' ἰπποκῶμοι. Π. 797.

Ἰπποκόρυς, ου, ὁ, subst. [bellator habens galeam i. e. cristam setis equinis tectam,] having a horse-haired helmet, a noble warrior. Καὶ βάλλε Πυραΐχην, ὅς Παϊόν' ἰπποκόρυς. Π. 287. SYN. See Ἰπποτής.

Ἰπποκῶων, αντός, ὁ, P. N. [Hippocoon,] a Thracian prince. Ὡρσεν δὲ Ὀρηκῶων βουλφῶρον Ἰπποκῶωντ'. K. 518.

- Ἱπποκράτης, ἔδς, ὁ, P. N. [Hippocrates,] Hippocrates. Τοῖς Ἱπποκράτους νῆσιν εἷσεις, καὶ σὲ κάλουσιν βλιτῶμασαν. Nub. 1001.
- Ἱπποκρημνός, ὄν, adj. [rupium modo grandis,] very precipitous, high-sounding. Καὶ ῥήμαθ' Ἱπποκρημνῶ. Ran. 929.
- Ἱπποκρήνη, et Ἱπποκρήνη, ἡς, ἡ, P. N. [Hippocrene,] a fountain near Helicon. Ἡ Ἱπποκρήνης ἢ Ὀλμειοῦ Ζαθέοιο. Hes. Theog. 6.
- Ἱπποκρότης, ον, ὁ et ἡ, adj. [equis persstrepens,] sounding with the feet of horses. Ἱπποκρότᾳ λελοιπὲ πᾶδιᾷ. Helen. 207.
- Ἱππολόχος, ον, ὁ, P. N. [Hippolochus,] Hippolochus. Ἱππολόχος δὲ μ' ἐρικτὲ, καὶ ἐκ τοῦ φημί γένεσθαι. Z. 206.
- Ἱππολύτη, ἡς, ἡ, P. N. [Hippolyte,] Hippolyte. Ἱππολύτης' ἐμὲ δ' εὖρὲ νῆον χυῶοντᾶ ἰούλους. Apoll. 2. 779. P.H.R. See Nem. 5. 48.
- Ἱππολύτης, ον, ὁ, P. N. [Hippolytus,] the son of Theseus and of Hippolyte. Ἱππολύτης, ἀγνοῦ Πιτθῆως παιδεύματᾶ. Hipp. 11. P.H.R. Ὁ Ἑλληνίας φανερῶ-τᾶτος ἀστὴρ Ἀθήνας. Hipp. 1120.
- Ἱππομάνης, ἔδς, τὸ, subst. [(1) veneficium amoris equis innatum, (2) planta,] a love-charm in horses; a plant, which when eaten by a horse renders him furious. (See Virg. Georg. 3. 280.) Ἱππομάνες φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκασί' τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι. Theocr. 2. 48.
- Ἱππομάνης, ἔδς, adj. [valde insanus,] outrageously mad. Σε τὸν Ἱππομάνῃ. Aj. Fl. 143. EXP. Μεγαλομανῆς, ἦτοι ὁ μεγάλως μαινόμενός.
- Ἱππομάχος, ον, ὁ, P. N. [Hippomachus,] a noble Trojan. Ἱππομάχον βάλλε δουρί, κατὰ Ζωστήρᾳ τυχήσας. M. 189.
- Ἱππομέδων, ον, ὁ, P. N. [Hippomedon,] one of the seven Argive chiefs. (See note at Ἑγεόκλης.) Ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ', Ἱππομέδων, τοιόσδ' ἔφν. Eur. Suppl. 891.
- Ἱππομένης, ἔδς, ὁ, P. N. [Hippomenes,] the suitor of Atalante. Ἱππομένης οὐκ ἄδῃ τὰν παρθένον ἠθέλε γᾶμαι. Theocr. 3. 40.
- Ἱππομητής, ἔδς, adj. [militiæ equestris peritus,] skilful in equestrian warfare. Ἡ δ' ἄρ' Ἱππομῆτος ἰδὼν Ἱππομητήν. Isth. 7. 12.
- Ἱππονικός, ον, ὁ, P. N. [Hipponicus,] Hipponicus. Ἱππονικός Καλλίου, καὶ Ἱππονίκου Καλλίας. Aves 284.
- Ἱππονόη, ἡς, ἡ, P. N. vid. Ἱππονόη.
- Ἱππονόμος, ὄν, adj. [equos pascens,] tending horses or large cattle. Καὶ βδ-τῆρας Ἱππονόμους. Aj. Fl. 232.
- Ἱππονόος, ον, ὁ, P. N. [Hipponous,] a Grecian commander. Αἰσύνμον τ', Ἡρόν τε καὶ Ἱππονόον μὲν ἐχάρμην. Λ. 303.
- Ἱππονώμας, ον, ὁ, adj. [equos agitans,] driving horses. Τόν θ' Ἱππονώμαν, ὅς ὑπερ-λάμπροισ. Nub. 572. SYN. See Ἱπποτης.
- Ἱπποπόλος, ὄν, adj. [equos alens,] conversant with horses, skilful in managing them. Ἱπποπόλων Ὀρκῶν ὄρεα νύθοντᾶ. E. 227.
- Ἱππος, ον, ὁ et ἡ, subst. [(1) equus, et (2) ἡ, equitatus,] (1) a horse, (2) cavalry. Ἡλιῇ, θῶαῖς Ἱπποσιν εἰλίσσων φλόγᾶ. Phæn. 3. SYN. Πῶλος. ΕΡΙΤΗ. Δού-ρειός, πτέρους, γυμνός, Ζυγυφόρος, κυανέος, πτηνός, τάχυνους, τέτραδρός, τέτρα-βάμων, ἀεθλοφόρος, ἀερσίπους, αἰθων, ἀριστός, ἄρσην, ἀφάρτερός, βράδους, δίζων, ἐριταύχην, ἐρυσάρματός, ἐυσκαρμῶς, καλλιθριξ, μέγας, μώνυξ, πῶδωκης, τάχους, ὑψηλῆς, ὠκὺς, ὠκυπούς, ἀελλοπούς, ἀρίπρεπῆς, αἰδὸλος πῶδας, σταῖτος, ἀθλοφόρος, ἀργίπους, εὐθριξ, κειτρινεκής, κράτερωνυξ, χρυσάμπυξ, χαλκοπούς, κυανόχαίτης, ὠκυπέτης, μαργύς, ἀγάθος, ἀγώνωρ, ἀνίκητος, δέξις, λυσσᾶς, ξανθός, κόμῶν, μέγαλιτρω, λασιταύχην, ὑψιλόφος, ἱκράτερός, Θέσσαλός, Ὀρηκίος, Τρωίος, Πύλη-γένης, ἀθανάτος. P.H.R. Λευκότεροι χιθῶνός, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. κ. 432. χρυσεῖσιν ἐθειρῇσιν κόμῶντε. Θ. 42. δέμας ἀκέντητῶν ἐν δρόμοισι παρέχων. Olymp. 1. 33. See also Hipp. 1223. Apoll. 4. 1606.
- Ἱπποσῶας, ον, ὁ, et Ἱπποσῶη, ἡς, ἡ, subst. [agitator equorum,] a driver of horses. Ἐν δὲ Θήβαις Ἱπποσῶας Ἰδλαός. Isth. 5. 40. See also Olymp. 3. 46.

¹ See Viger. p. 74. on the meaning of words compounded with βούς and ἵππος.

Ἰππόσυνη, ης, ἡ, subst. [equitandi peritia,] skill in riding or driving the chariot, horsemanship. Κεῖτ' ὁ μέγας μέγαλ' ὠστί, λ' ελασμέν' ὁς ἰπποσύνων. Π. 776.

SYN. Ἰππική.

Ἰπποστάσις, ἑως, ἡ, subst. [equile,] a stable. Ἐὼ φαέναν, ἡλίον θ' ἰπποστάσεις. Eur. fr. Phaëth. 1. 5.

Ἰπποτάδης, ου, ὁ, patronym. [Hippoto satus,] the son of Hippotus. Αἰδὼς Ἰπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι. κ. 1.

Ἰππότης, ου, ὁ, subst. [eques,] a horseman, warrior. Σὸς παῖς ἐφεδρὺς ἰππότας μὲν ἰπποτάς. Phœn. 1111. SYN. Ἰππεύς, ἰππάλιδης, ἰππηλάτης, ἰππιόχαρμης, φίλιππος, ἰππεντής, ἰπποβάμων, ἰπποβάτης, ἰπποδάμους, ἰπποδίοκτης, ἰπποκέλευθος, ἰπποκόρυπτος, ἰπποσῶς, ἰππονώμας, ἰπποπόλος, ἐφιππος, διώξιππος, πλήξιππος, κλυτόπωλος. PHR. Κέντωρ ἰππων.

Ἰπποτίων, ὠνός, ὁ, P. N. [Hippotion,] prince of Ascania in Phrygia. Μηριόνης δὲ Μόρυν τὲ καὶ Ἰπποτίωνα κἀτέκτα. Ξ. 514.

Ἰπποτοξότης, ου, ὁ, subst. [eques sagittarius,] a Bowman on horseback. Τρισμυρίους ἱερακάς ἰπποτοξότας. Aves 1179.

Ἰπποτρόφια, ας, ἡ, subst. [equorum nutritio,] the keeping or rearing of horses. Ἰπποτρόφιας τὲ νομίζων. Isth. 2. 55.

Ἰπποτρόφος, ὄν, adj. [equos alens,] horse-nourishing. Ἰπποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-τοιο. Nem. 10. 76. SYN. Ἰπποβότης, ἰπποφόρβις.

Ἰππουρίς, ἰός, ἡ, subst. [pilis equinis ornatus,] adorned with a horse's tail. Ἰππουρίν δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευέν. Γ. 337.

Ἰπποφόρβις, ὄν, adj. [equis pascendis aptus,] adapted for feeding horses. Ἄγρων πέλας τῶνδ' ἰπποφορβίων ἐπὶ. Eur. Electr. 623. SYN. Ἰπποτρόφος, ἰπποβότης.

Ἰππώναξ, ακτός, ὁ, P. N. [Hipponax,] a poet who first wrote Choliambics. Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται. Theocr. Ep. 21.

Ἰπτάμαι, v. [volo,] to fly. Ὡς ἐνυχὲς Λήδ' ὄρνιθ' ἰπτάμεν. Iph. A. 796. SYN. Πετάμαι, πेतύμαι, πῶτάμαι, ἀνίπτάμαι. PHR. Ἐξάκριζέτ' αἰθέρα πτέροις. Orest. 269. τὰν ἄνδ' αἰθέρ' ἀμύλλομαι. Orest. 316. λαμπρῶν ἀστρων πόλιν ἐξάνθειν. Orest. 1702. πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βᾶθος. Med. 1294.

Ἰπτω, et ἰπτύμαι, v. [lædo, punio,] to hurt, to punish, to wound. Νῦν μὲν πεῖραιται, τὰχ' δ' ἰψέται νῆας Ἀχαιῶν. B. 194. SYN. Βλάπτω, σίνδωμαι, αἰκίζομαι.

Ἰρα, vel ἱρά, ας, ἡ, subst. [forum, locus sacratu ad conventum populi; templum publicum. Vide Damm.] a market-place, place of public assembly, a temple. Ἰράων προπάροιθε καθήμενοί, αὐτὶκ' ἐφ' ἰππων. Σ. 531. SYN. Ἀγορά, ἐκκλησία.

Ἰρηξ, vid. Ἰέραξ.

Ἰρίς, ἰδός, (1) ὁ, (2) ἡ, subst. [(1) Iris, fluv. (2) arcus cœlestis, (3) Iris, dea,] a river in Asia Minor; the rainbow; the goddess Iris. Δεινὸν ἐρεύγονται μετὰ τόνδ' ἀγχιρρόδ' Ἰρίς. Apoll. 2. 367. See also A. 27. and B. 785. EPIITH. (2) Αὔσαγγέλος, ἀέλλοπος, πορφύρεός, πῶδ' ἡνέμος, χρυσόπτερός, τὰ χειῖ. PHR. (2) Τέρας μέρσπων ἀνθρώπων. A. 28. Θαύμαντος θυγάτηρ πῶδας ὠκέα. Hes. πωλεῖται ἐπ' εὐρεῖ νῶτ' ἠθάλασσης.

Ἰρός, ου, ὁ, P. N. [Irus,] the name of a beggar in Homer. Ἡ τὰχ' Ἰρός αἰρὸς ἐπίσπαστον κῆκον ἔξει. σ. 72. SYN. Ἀληγής, πτωχός.

Ἰς, ἰνός, ἡ, subst. [nervus, fibra, vis,] a nerve, a fibre, strength. Καίτ' ὁ δ' ἰς Πότ' ἀμοῖδ', ἔπος τ' ἐφάρ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν. Φ. 356. SYN. Ἰνόν, νεῦρόν, δυνάμει, δυνάσις, ισχύς, βία, ἄλκη. EPIITH. Λευκὴ, πᾶχειά, αὐχενίος, ἀπελ' ἐθρός, κράτερὰ, ἱέρα.

Ἰσάδελφος, ὄν, adj. [fratris animo præditus,] like or equal to a brother. Ἰσάδελφος ἄνθρωπος. Orest. 1014.

Ἰσάζω, et ἰσάσκωμαι, v. [adæquo,] to make equal. Ἰσάζονσ' ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἀρηται. M. 436. See also Ω. 607. SYN. Ἐξισάζω, ἰσῶ, ἀνίσω, ἰσδοφάριζω.

Ἰσαίωμα, v. [adæquor,] to be equal to. Νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρωσι. Arat. Phœn. 513.

- Ἰσάνεμος**, *ον*, adj. [par vento, velocissimus,] fleet as the wind. *Τὸν ἰσάνεμον τε πόδοιν*. Iph. A. 206. SYN. Πύδηνεμος, ἀελλόπους. PHR. Πανοίησιν ἑιδόμενος ἀνέμοιο. σύνδρομος αὔραις.
- Ἰσανδρὸς**, *ον*, ὁ, P. N. [Isander,] the son of Bellerophon. *Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχόν*. Z. 197.
- Ἰσᾶριθμοι**, *ον*, adj. [par numero,] equal in number. *Ἡ ἰσᾶριθμοι*. Call. 4. 175.
- Ἰσημί**, *ν*, [scio,] to know. *Νήπιόι, οὐδὲ ἴσασιν¹ ὅσω πλεῖον ἡμῖν πάντος*. Hes. Op. 40. SYN. Εἶδω, ἐπίσταμαι, γινώσκω.
- Ἰσῆρετος**, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [totidem seu æquales remos habens,] having as many or equal oars. *Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσῆρετοι*. Iph. A. 242.
- Ἰσῆρης**, *ἐός*, adj. [par, æqualis,] equal. *Νικᾶν, ἰσῆρεις, ὅστις ἂν ψηφούς λάβη*. Iph. T. 1473.
- Ἰσθμῖας**, *vid.* *Ἰσθμῖος*.
- Ἰσθμῖον**, *ον*, τὸ, subst. [monile,] a necklace. *Ἰσθμῖον ἡνεικεν θεράπων, περικαλλές ἀγαλμᾶ*. σ. 299. SYN. Ὀρμος.
- Ἰσθμῖος**, *α*, *ον*, et *Ἰσθμῖας*, *ἄδος*, ἡ, adj. [Isthmiacus,] Isthmian, Corinthian. *Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἰσθμῖος Σίνις πῶτε*. Hipp. 981. See also Call. fr. 103. 3. SYN. Κόρινθιος.
- Ἰσθμός**, *οὔ*, et *dat.* *οἷ*, ὁ et ἡ, subst. [terra inter duo maria,] a neck of land, land between two seas; the isthmus of Corinth. *Ἰσθμοῦ νᾶπαιας ἐλέγε προσβαίνειν πλάκᾱς*. Herc. F. 953. EPITH. Ἀλίρωνός, κλεινῇ, κλειτῇ, ποντία, πλάτειά, στενός, Δωρίᾱ, Κόρινθιος, ἄλιερκῆς. PHR. Ποντίας γέφυρα.
- Ἰσῖς**, *ιδός*, ἡ, P. N. [Isis,] an Egyptian goddess. *Ἰσχαδί καὶ λύχνοις Ἰσίδος εἰδόμενον*. Call. Ep. 52. 4.
- Ἰσχω**, *ν*, [(1) adsimulo; (2) scio, fingo, Hom. (3) dico,] to make like; to feign, to know, to say. *Ἰσκον τοιάδ᾽ πολλὰ τᾶ δ' εἰς ὑγρὸν ᾗχετο κύμα*. Theocr. 22. 167. SYN. (1) Ἐίσχω, ὁμοίω, εἰκάζω, (3) λέγω.
- Ἰσμαῖρος**, *ον*, ἡ, P. N. [Ismarus,] a city in Thrace. *Ἰσμαῖρ' ἐνθά δ' ἐγὼ πόλιν ἐπράθον, ὦλεσά αὐτούς*. ι. 40.
- Ἰσμήνη**, *ης*, ἡ, P. N. [Ismene,] the daughter of Œdipus and Jocasta. *Κόρας τὴν δισσάς τὴν μὲν Ἰσμήνην πατήρ*. Phœn. 57.
- Ἰσμηνία**, *ας*, ἡ, P. N. [Ismenia,] Ismenia. *Ἡ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία*. Lysistr. 697.
- Ἰσμήνιος**, *α*, *ον*, adj. [Ismenius,] of Ismenus. *Ἰσμήνιον πρὸς ὕχθον, ὥς μὲν ἦν λόγος*. Eur. Suppl. 665.
- Ἰσμηνός**, *οὔ*, ὁ, P. N. [Ismenus,] a river near Thebes in Bœotia. *Σκοπεῖ δὲ πέδιᾱ, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥόας*. Phœn. 99.
- Ἰσῶδαίμων**, *ονός*, adj. [qui æquali sorte fruitur,] equally fortunate. *Ἰσῶδαίμωνα τέυχει*. Nem. 4. 136. SYN. Ἰσμοίρος, ἰσμοῖρος, ἰσῶθεός.
- Ἰσῶθεός**, *ον*, adj. [Deo par,] godlike, noble. *Λήψει, τὸ τοῦ Νηρηῖδος ἰσῶθεον γένος*. Iph. A. 626.
- Ἰσῶμήτωρ**, *οῖρος*, adj. [par matri,] equal to its mother. *Μοσχὸν ἐγὼ θησῶ τῷ δὲ θεῷ γ' ἰσῶμάτωρᾱ ἀμνόν*. Theocr. 8. 14.
- Ἰσῶμορος**, et *ἰσμοῖρος*, *ον*, adj. [cui portio par datur,] having an equal share, equally spread. *Ἰσῶμορος ἀήρ, ὥς μοι*. Soph. Electr. 87. See also O. 209. SYN. Ἰσῶδαίμων, ἰσῶπᾱλης.
- Ἰσῶνειρος**, *ον*, adj. [somno similis,] like sleep. *Ἄκικ' ἰσῶνειρόν, ᾗ τὸ φωτῶν*. P. V. 564. SYN. Εἰκέλῶνειρος. See Aves 685.
- Ἰσῶνέκυς**, *υῖος*, adj. [fato defunctis par,] equal to the dead. *Ὀλομέθ', ὀλομέθ', ἰσῶνέκυε*. Orest. 195.
- Ἰσῶπαις**, *αιδός*, adj. [juvenilis,] boy-like. *Ἰσῶπαιδᾱ νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις*. Agam. 74.
- Ἰσῶπᾱλης**, *ἐός*, adj. [in lucta par, par viribus,] equal in wrestling. *Ὠρίφος ἰσῶπᾱλής τῷ (ἰδ' ὁ τραγός) οὐπὸς ἐρισδῇ*. Theocr. 5. 28. SYN. Ἰσός.
- Ἰσῶπεδον**, *ον*, τὸ, subst. [planities terræ,] even surface, a plain. *Ἰσῶπεδον, τὸτ' ἔδ' οὐτ' ἐκὺλινδεται, ἐσσωμένους πῆρ*. N. 142.

¹ This is the reading proposed by Professor Gaisford for οὐδ' ἴσασιν.

ἴσῳ, ὅν, adj. [vergens ad æquilibrium,] of equal weight or force, equal.

Ἦν δ' ἄγων ἰσῳρόπως. Eur. Suppl. 716. SYN. Ἀντίρῳπος, ἰσῳμορός, ἀντί-σῳθμός.

Ἴσος, et ἰσός, η, ὅν, comp. ἰσαίτερος et ἰσώτερος, adj. [par, æquus,] equal, im-
partial. Δοῖν ἀδελφοῖν πούς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος. Eur. Electr. 536. SYN. Ἐἴσος,
ἀλίγκιος, ἐνἀλίγκιος, ἐπίεικός, ἀρτίος.

Ἰσὸς τελευτῶς, ὅν, adj. [qui simul absolvitur,] having an equal end with. Ἰσὸς τε-
λευτῶς Ἀἰδός. C. C. 1221.

Ἰσότης, ητός, ὁ, subst. [æqualitas, æquitas,] evenness, equity. Ἰσότητᾱ τιμᾶν,
ἡ φίλους ἀεὶ φίλους. Phœn. 546. SYN. Τὸ ἴσον, φίλότης.

Ἰσῳφᾶριζω, v. [æquiparo,] to bear an equal part with, to equal. Μαίνεταιαῖ
οὐδὲ τίς οἱ δύνᾳται μένος ἰσῳφᾶριζεῖν. Z. 102. SYN. Ἐξισῳμαι, ἰσῳζω.

Ἰσῳφῶρος, ὅν, adj. [æqualem partem ferens,] bearing an equal part, a match to.
Ἥλικες, ἰσῳφῶροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλλὰπαδύν. σ. 372.

Ἰσῳψηφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [parem auctoritatem habens,] having equal right of
voting, having votes equally divided. Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσῳψηφον πύλιν.
Eur. Suppl. 363.

Ἰσῳψυχός, ὅν, adj. [unanimis; par animo,] unanimous, like-minded. Κράτος τ'
ἰσῳψυχὸν ἐκ γυναικῶν. Agam. 1446.

Ἰσῳω, v. [æquiparo,] to equalize. Δρῶμον δ' ἰσῳσας τῇ φέσει τᾶ τέρματᾱ.
Soph. Electr. 688. SYN. Ἰσῳζω, ἰσῳφᾶρίζω, ὁμοῖω.

Ἰστημί, v. [stare facio, sisto; f. στήσω, 1 aor. ἔστησα; (2) steti, 2 aor. ἔστην,]
(1) to set up, (2) to stand. Χόρους ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφῳραῖσιν ἰσῳᾶναι. Alcest.
1174. SYN. Ἀνίστημι, ἀνεγείρω, ἐπέχω, κατέχω, (2) ἐστήκω, ἔσταῖ.

Ἰστία, Ion. pro Ἐστία, q. v.

Ἰστία, as, ἡ, P. N. [Istiaea,] a city in Eubœa. Χαλκιδῶ τ' Εἰρετρίαν τε, πό-
λυστᾳφῳλόν θ' Ἰστίαῖαν. B. 537.

Ἰστιόν, ου, τὸ, subst. [velum navis,] a sail. Οὐκὲρ ἂν φθάνοις ἂν αὐραν ἰστιοῖς
κάραδῳκῶν. Troad. 458. SYN. Ὀθόνη, ἄρμενῶν, λαῖφος, κάλυμμα. EPITH.
Λευκόν, ἀκρόν, ἡνέμῳεν, μέσῶν. PHR. Νηὸς πτέρᾱ ποντοῦ ποταμοῦ λίαν ὀδεῖα.

Ἰστιῳρῳφός, ου, ὁ, subst. [(1) qui vela suit, (2) dolosus,] a sail-maker; crafty.
Ὀλίγον μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰστιῳρῳφός. Thesm. 932.

Ἰσῳβῳεύς, ητός, ὁ, subst. [aratri temo,] the plough-beam. Δάφνης δ', ἡ πτελέης
ἀκίῳτᾱτοῖ ἰσῳβῳῆς. Hes. Op. 433.

Ἰσῳδῳκη, ης, ἡ, subst. [in quod reclinatur malus navis,] the receptacle of the
mast when laid down. Ἰσῳδῳκῳν πτελέσαν, πρῳτόνοισιν ὑφέντες. A. 434.

Ἰσῳπέδη, ης, ἡ, subst. [in medio navis altum lignum, cui alligatur malus,] the
wooden step in a ship, in which the lower extremity of the mast is fixed.
Ὅρθῳν ἐν ἰσῳπέδῳ ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. μ. 51.

Ἰσῳρεῳω, v. [inquiero, interrogo, disco,] to explore, to examine, to learn. Ὡσθ'
ἰσῳρηῳαι τᾱς ἐμᾱς δυσχλαῖνας. Helen. 415. SYN. Νῳεῳ, σκῳπέῳ, θεῳῳμαι,
ἀνισῳρεῳω, ἐκπνῳθῳμαι, μανθᾱνῳω, ἐρωτᾱω, διηγῳμαι, ζητῳω.

Ἰσῳρηῳμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [insigne,] a device, a motto. Μῳ φευκτῳν ἰσῳρηῳμᾱ.
Anacr. 18. 11.

Ἰσῳς, ου, ὁ, subst. [(1) malus navis; (2) malus seu lignum e quo stamina seu
tela suspenditur; (3) ipsa tela,] the mast of a ship, a shuttle, a web. Αὐτῳ
πρῳς ἰσῳν ναῳς ἀμβῳσει πῳδῳ. Hec. 1245. SYN. (2) Ὡφασμᾱ. EPITH. (1)
Ἀμῳαῳκῳτός, εἰλαῳνός, ὑφῳκαρηνός, μέγᾱς, (2) καλλῳφθογγός, (3) πῳλῳδαῳιδῳλός,
κρῳκῳός, λεπτός.

Ἰσῳτῳνός, ὅν, adj. [telam intendens,] stretching the web. Ἰσῳτῳνῳ πηνῳσῳμᾱτᾱ.
Ran. 1315.

¹ The penult. of ἴσος is always long in Homer; but generally, if not always, short in the
Attic writers. In other poets it is doubtful. See Damm. in v., Bruck. Soph. Antig. 837., and
Dr. Maltby's Thesaurus.

² "Vox hæc aut aliter scripta Homeri ætate, aut secunda et tertia syllaba in unam contra-
tendæ." Maltb. See Herman. de metris, p. 30.

- Ἰστοτρίβης, ἔδος, adj. [qui circa malum versatur,] engaged near the mast. Ἰστοτρίβης, ἄτιμά δ' οὐκ ἐπραξάτην. Agam. 1418.
- Ἰστουργέω, v. [telas tracto, telam texo,] to work at the loom. Θακοῦσιν ἰστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι. Œ. C. 340. SYN. Ἰφαίνω, ὑφάω, πλέκω.
- Ἰστρὸς, ου, ὁ, P. N. [Ister,] the river Danube. Ἰστροῦ ἀπὸ σκιάραν παγᾶν ἐνεικέν. Olymp. 3. 25. EPIITH. Καλλίρεθρὸς, εὐρὺ ῥέων, Ἰερός, κέλαιος.
- Ἰστωρ, ὄρως, ὁ et ἡ, subst. [(1) arbiter, cognitor, judex; (2) sciens,] an umpire, a witness; skilled in. Ἰμάς δέ, τὰς τῶνδ' ἰσθρας βουλευμάτων. Ipn. T. 1432. SYN. (1) Μάρτυρὸς, κριτής, συνίστωρ, (2) ἐπιστήμων, ἐμπειρὸς, ἱδρὶς.
- Ἰσχᾶδὸπωλις, ἰδὼς, ἡ, subst. [caricarum venditrix,] a seller of dried figs. Ἐδεῖσκέτο τὴν ἰσχᾶδὸπωλιν, καὶ τὰς δρῦπέπεις κατέπινε. Lysistr. 563.
- Ἰσχᾶλῆος, ὄν, adj. [macer, aridus,] dry, withered. Λόπου κατὰ ἰσχᾶλῆοιο. τ. 233. SYN. Ἰσχῆος, λεπτός, ἀζᾶλῆος, ξηρός.
- Ἰσχάναω, Ion. ἰσχανάασκω, item ἰσχάνω, ἰσχαίνω, et ἰσχω, v. [inhibeo,] to sustain, to constrain, to restrain. Ἰσχάνα δάκειν, λαρόν τὲ οἱ αἰὲς ἀπὸ θρόπου. P. 572. See also O. 723. P. 747. Orest. 293. and O. 618. SYN. Ἐπέχω, κατέχω, κωλύω, κρατέω, ἐκτείνωμαι.
- Ἰσχᾶς, ἄδως, ἡ, et ἰσχᾶδιδόν, ου, τὸ, subst. [carica, ficus arida,] a dried fig. Οὐκ ἂν πρῆταιμην οὐδ' ἂν ἰσχᾶδος μίας. Pax 1223. See also Plut. 98. SYN. Σῦκόν. EPIITH. Αὔη, χελιδόνιος, Ἀττική, Φυγία.
- Ἰσχῖόν, ου, τὸ, subst. [coxa, coxendix,] the hip, the thigh-bone. Ἰσχῖά τε γλουτοὺς τὲ ἐλισσόμενόν δόκευε. Θ. 340. SYN. Κότυλη, μηρὸς. EPIITH. Βάρυγονιδόν, κοιλόν.
- Ἰσχναίνω, v. [attenuo,] to impair, to wither up. Καὶ μὴ σφριῶντ' αὖ θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. P. V. 388. SYN. Κάτισχναίνω, ψιλῶ, λεπτύνω, ἀκμήκω, περρίαιρῶ.
- Ἰσχνός, ἡ, ὄν, adj. [macer, gracilis,] slender, squeaking. Πάρ' ἐπεὶ δ' ἰσχροὶ, καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνῆροι. Plut. 561. SYN. Λέπῳς, ἐξίτηλὸς, σφηκώδης.
- Ἰσχυρὸς, ἂ, ὄν, adj. [robustus, validus,] strong, vigorous, severe. Οὐ γὰρ κατ' ἰσχυρὸν ἐστίν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἴ. Acharn. 591. SYN. Σθενᾶρὸς, ἐριστικός, κρατέρως, ἰφθίμος, κραταῖος, βέβαιος, στῆβᾶρὸς, μέγας, βάθως.
- Ἰσχύς, ὄς, ὁ, P. N. et (2) ἡ, subst. [(1) Ischus, (2) robur, vis, exercitus,] Ischus; strength; an army. Ἰσχύς τ' ἡδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις. Hes. θ. 146. SYN. (2) See Ἀλκή. EPIITH. (2) Ἀπλατός, ἀπλετός, κρατέρα, κρατέραλκης, ὑπερμεγέθης. PHR. Ἰσχύος θρασύς.
- Ἰσχύω, v. [robustus sum, polleo,] to be strong, to prevail, to be able. Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσων ἰσχύεις. Aj. Fl. 1409. SYN. Δυναίμαι, εἰός τε εἰμί, σθένω.
- Ἰσχω, v. [habeo, occupo, reprimō,] to have; to occupy; to repress. See Ἐχω, and Ἰσχάναω.
- Ἰσωνία, ας, ἡ, subst. [pretium par,] an adequate price. Ἀλλ' αἶρε μοι τοῦτόν γ' ὅτις ἰσωνίας. Pax 1226.
- Ἰσωνύμος, ὄν, adj. [idem nomen habens,] of the same name. Ἰσωνύμον ἔμμεν. Olymp. 9. 97.
- Ἰσωπός, ὄν, adj. [æque conspicuus,] equally conspicuous. Ἰσωπὸς ἐπὶ λεθοιῶν. Arat. Phœn. 77.
- Ἰσως, adv. [(1) æqualiter, (2) fortasse,] equally, probably, perhaps. Ἐπειρ' ἰσως ἂν δεσπότην ὤμων φρένας. Hec. 359. SYN. Τάχα.
- Ἰταλία, ας, ἡ, P. N. [Italia,] Italy. Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγκοίνου. Antig. 1119. EPIITH. Εὐρεῖα, κράνα.
- Ἰταμός, ἡ, ὄν, adj. [temerarius, procax,] bold, saucy. Ἰταμαῖς κῶσον ἀερόφοιτοῖς. Ran. 1292. SYN. Ἀναιδής, σκληρὸς, ἀσελγής, θρασύς, τολμηρὸς, ἱγής, ἰσχυρὸς, ἀναίσχυντός.
- Ἰτέα, ας, ἡ, subst. [(1) salix, (2) clypeus salignus, hinc quivis lypeus,] a

- willow, a shield formed of willows. Κρέων γὰρ τοῦνθενδ' ἰτέαν λάβων χερὶ.
Eur. Suppl. 705. SYN. Ἴτυς, ἄσπις.
- Ἴτεῖος, ὄν, adj. [salignus,] made of willow. Ἀχθόμενοι σῆκεσσι βράχιυνᾶς
ἰτέινοισιν. Theocr. 16. 79. SYN. Οἰσύνος.
- Ἴτεος, ὄν, adj. [eundus,] must go. Ἴτέον ὡς ἀνανδρὸν, ἀκλῆως κατθανεῖν. b.
Ainō tāde. Orest. 777.
- Ἴτης, οὐ, adj. [temerarius,] straight-forward, rash. Θράσῦς, εὐγλωττος, πολμη-
ρός, ιη. N. 445. SYN. Ἰτάμος, θοῦρος, προπέτης, ἄβουλος, πολμηρός.
- Ἰτρίον, το, subst. [uterus, placenta,] a paunch, a cake made of honey
and sesamius. Ἄμβλοι, πλάκουντες, σσηᾶμουντες, ἰτριά. Acharn. 1091. SYN.
Ἐρεικόν, ἡτρίον, κάπυρῳδῃ πλάσμάτᾳ, πέμματα.
- Ἰτῖλος, ου, et Ἴτῦς, ὄς, ὁ, P. N. [Itys,] the son of Zethus, killed by his mother
Philomela. Παιδ' ὀλοφυρῶμένη Ἰτῖλον φίλον, ὃν ποτὲ χαλκῷ. τ. 522. See
also Aves 212.
- Ἰτῦμόνευς, ἦος, ὁ, P. N. [Itymoneus,] Itymoneus. Ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτῦμόνη. Ἀ.
670.
- Ἴτυς, ὄς, ἡ, subst. [circumferentia et curvatura rotæ, umbo,] the circumfe-
rence, the felly of a wheel, the rim of a shield. See in Εὐτοριῶς. SYN.
Ἀψίς.
- Ἰτων, ωίνος, ἡ, subst. Ἰτῶν, ὠνός, ἡ, item Ἰτῶνῃ et Σιτώνῃ, ἡς, ἡ, (nam sic varie
scribitur, [Itone,] a city in Messenia. Ἰτωνᾶ τῇ μητέρᾳ μήλων. B. 696.
- Ἰυγῇ, ἡς, et Ἰνγμός, οὔ, ὁ, subst. [clamor acutus,] a loud shout. Τῶσσηνδ'
ἰυγὴν, καὶ στήνον σουτοῦ ποιεῖς; Philoct. 752. See also Heracl. 127. and Σ.
572. SYN. Βύή. EPIITH. Βαρβαρῶφωνός.
- Ἰυγῆ, υγγός, ἡ, subst. [(1) motacilla, avicula, (2) illecebra quævis,] a water-
wagtail, a charm.¹ Ἰυγῆ, ἔλκε τῷ τῆνῶν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἀνδρᾶ. Theocr. 2.
17. SYN. Δελεῖον, ἐπιθυμία, φάρμακον. PHR. See Pyth. 4. 380.
- Ἰύζω, v. [trideon, fistula cano,] to utter a shrill cry. Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπό-
πρῶθεν, αὐδ' ἐθέλουσιν. P. 66. See also Trach. 800. SYN. Βόζω, κράζω,
κραυγάζω, προσφωνέω.
- Ἰυκτής, οὔ, ὁ, subst. [qui acute clamat,] one who has a shrill voice, a piper.
Πρῶτος δ' ὦν αἰεὶ δὲ λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλας. Theocr. 8. 30. SYN. Συρικτής,
αὐλητής.
- Ἰφθίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [robustus,] strong. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψύχας Ἄϊδι
πρῶταψεν. A. 3. SYN. Κρατέρως, γενναῖος, εὖς, ἰσχυρὸς, ἀγαθὸς, μέγας.
- Ἰφί, adv. [valde, fortiter,] bravely. Κίλλαν τε ἄσθλην, Τενέδοιό τε ἰφὶ ἀνάσ-
σει. A. 68. SYN. Ἀνδρείως, ἰσχυρῶς, γενναίως, ἀσφαλῶς, νωλεμέως, μεγάλως,
κράταιως.
- Ἰφίανασσα, ἡς, ἡ, P. N. [una ex tribus filiabus Agamemnonis, sec. Homerum,
quæ apud recentiores vocatur Ἰφίγενεῖα, et Ἰφίγυνη.] Iphianassa. Vid.
Ἠλέκτρι.
- Ἰφίᾱς, ἄδος, ἡ, P. N. [Iphias,] Iphias. Ἰφίᾱς, Ἀρτεμίδος πόλιχον ἀρήτειρᾶ.
Apoll. 1. 312.
- Ἰφιδάμας, αντός, ὁ, P. N. [Iphidamas,] Iphidamas. Ἰφιδάμας Ἀντηνῶριδος, ἡὺς
τῆ, μέγας τῆ. A. 221.
- Ἰφικλῆς, ἔως, et Ion. ἦος, ὁ, P. N. [Iphicles,] Iphicles. Ξηρὸν ὑπαὶ δείους
ἀκραχόλῳ Ἰφικλῆ. Theocr. 24. 60.
- Ἰφικλείδης, ου, ὁ, patronym. a præced. [Iphicle natus,] the son of Iphicles.
Ἀτὲ τὸν Ἰφικλείδαν. Pyth. 11. 91.
- Ἰφικλῶς, ου, ὁ, P. N. [Iphiclus,] a Thessalian prince. Ἰφικλον δὲ πῦδεσσι παρέ-
δραμῶν, ἐσθλὸν ἐόντᾳ. Ψ. 636.
- Ἰφίμεδεια, ας, ἡ, P. N. [Iphimēdia,] Iphimedia. Τῇν δὲ μετ', Ἰφίμεδειαν, Ἄλῳηος
παράκοιτιν. A. 304.
- Ἰφινῶς, ου, ὁ, P. N. [Iphinous,] a noble Greek. Ἰφινῶον βάλῃ δουρὶ κατὰ κρά-
τερῇν ὑσμίνην. H. 14.
- Ἰφίος, ὄν, adj. [pinguis,] fat. Τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἰφῖα μῆλα. E.
556. SYN. Λιπαρὸς, εὐτράφης.

¹ See Schol. Pyth. 4. 381.

- Ἰφίς, ἰφς, ὁ, et (2) Ἰφίς, ἰδς, ἡ, P. N. [Iphis,] (1) the father of Evadne, (2) the concubine of Patroclus. (2) Ἰφίς ἐὺζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς. I. 663.
- Ἰφίτειος, ὄν, adj. [Iphiteus,] of Iphitus. Καὶ τόξον Ἰφίτειον. Anacr. 31. 12.
- Ἰφίτιδης, οὐ, ὁ, patronym. [Iphito satus,] the son of Iphitus. Ἰφίτιδην Ἀρχεπτόλεμον θράσυν, ὃν ῥᾷ τῶθ' ἱππων. Θ. 128.
- Ἰφίτιων, ὠνός, ὁ, P. N. [Iphition,] a noble Trojan. Σμερδάλεια ἰάχων πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφίτιωνά. Υ. 382.
- Ἰφίτιος, οὐ, ὁ, P. N. [Iphitus,] the name of several illustrious persons. Τυτθόν δ' δὲ Σχεδίων, μεγᾶθυμον Ἰφίτιον υἱόν. P. 306.
- * Ἰχᾶρ, subst. [desiderium,] desire, a wish. Ἰχάρ,¹ φρένός ἄταν. Æsch. Suppl. 857.
- Ἰχθυᾶω, et Ion. ἰχθυᾶάσκω, v. [piscor,] to fish. Αὐτοῦ δ' ἰχθυᾶα σκόπελον περὶμαιμῶσα. μ. 95. See also δ. 368. SYN. See Ἀλιεύω.
- Ἰχθυόβδελος, ῆος, et ἰχθυόβδολος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui pisces figit,] fish-piercing. Τῷ σφέ καὶ ἰχθυόβδολῆς ἀπλοῦ ἐννάσαντο. Call. 4. 15. See also Sept. Theb. 123. SYN. See Ἀλιεύς.
- Ἰχθυιδίον,² οὐ, τὸ, subst. [pisciculus,] a little fish. Ἐν προσφάτοις ἰχθυιδίους τεθραμμένα. Menand.
- Ἰχθυήρως, ὄν, et ἰχθυήεις, εσσα, ἔν, adj. [pisculentus,] fishy. Τοὺς ἰχθυήρους, ἀργύροισι πάρεσθ' ὄραν. Plut. 816. See also Π. 746.
- Ἰχθυόλῳμης, οὐ, ὁ, adj. [qui multos pisces absunit,] a pest to fishes, a glutton. Ἰχθυόλῳμαι. Pax 814.
- Ἰχθὺς, ὄς, ὁ, subst. [piscis,] a fish. Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν. Anacr. 2. 5. EPIITH. Ἀπᾶλός, αἰὼλός, ἀναυδός, βυθίος, δαιδάλος, εἰναλῖος, ναύτιλος, ἡπιός, ὀλοφώϊος, πόντιος, ὠμηστῆς, ὑπερφιάλος.
- Ἰχναῖος, α, ὄν, adj. [Ichnæus,] in the fem. an epithet of Themis, derived from the city Ichnæ. Ἰχναίη τέ Θεμῖς, καὶ ἀγάστονός Ἀμφιτρίτη. Hom. Apoll. 94.
- Ἰχνεύω, v. [vestigo,] to trace, to search. Ἰχνεύον αὐτὸς, μὴ οὐκ³ ἔχων τί σύμβολον. C. R. 221. SYN. Ἀνιχνεύω, ἐξιχνεύω, ἐξιχροσκοπέω, ἰχροσκοπέω, ἐξέρευνᾶω, ζητέω, δίζημι, μαίδομαι, μάτενω, μεταλλάω.
- Ἰχνην, οὐ, et ἰχνης, ἔος, τὸ, subst. [vestigium,] mark or print of a foot, a trace. Καρπαλίμως ὁ δ' ἐπειτὰ μετ' ἰχνηὰ βαῖνε θεοῖο. β. 406. See also Phæn. 103. SYN. Στίβος, πάτος, ὀδός, πόρειά, βήμα. EPIITH. Λεπτὸν, χρόνιον, χρυσῆσάνδαλον, γεραιὸν, κάλλιστον, τάχυστον, ἁμαυρὸν, δεινόν, λαιόν, ἀψόφον, ἀλγεινόν, δυστέκμαρτον, Εὐτόν, θερμόν, θεόσσυτον, νόστιμόν, νεῶχαρᾶκτον, πόλυελικτόν.
- Ἰχροσκοπέω, v. [vestigia lustror,] to spy out the footsteps, to track. Ἰχροσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἔμοις. Choëph. 222. SYN. See Ἰχνεύω.
- Ἰχώρ, ὠρός, ὁ, subst. [cruor, ichor,] gore, ichor, the blood of the gods. Ἰχώρ, οἶός περ τέ ρέει μακάρεσσι θεοῖσιν. E. 340. SYN. Λυθρόν, βροτός.
- Ἰψ, ἰπός, ὁ, subst. [animalculum, quod cornibus innascitur, eaque infestat,] an insect engendered in and injurious to horns. Μὴ κερὰ ἰπες ἐδοιέν, ἀποχρῆμοι δ' ἀνακτός. φ. 395. SYN. Σκόληξ.
- Ἰώ, οὐς, ἡ, P. N. [Io,] the daughter of Inachus. Τὰς κέρασφόρον πέφυκέν Ἰούς. Phæn. 255. EPIITH. Ἰνάχης, πρῶμάτωρ, κερῶσσα, φοιτάλεια, ἀθλία, πόλυπλαγκτός, οἰστρόδίνητος, Ἰνάχειά, βουκέρως, βῶωπις.
- Ἰώ, exclam. Vid. Ἰού.
- Ἰωγῇ, ῆς, ἡ, subst. [(1) tegmen, (2) clamor, (3) littus,] a protection; a roar; a shore. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδον, βῆρεω ὑπ' ἰωγῇ. ξ. 533. SYN. (1) Σκέπη, (2) ἰωῇ, (3) αἰγιάλος, ἄκτη.
- Ἰώη, ῆς, ἡ, subst. [(1) vox, clamor, (2) flatus,] a shout, a blast. Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πῦρὸς δρόιό ἰωῇ. Π. 127. SYN. Φωνή, βόη, πνῆ. EPIITH. Αἰπεῖα, ἀλγεινῇ, ἀλεξιμύρως, ἀχάλινος, ἀμοιβᾶς, γόερα, βαρῦμηνῖς, δύσφημος, ἐράτῃ, τηλωπός.
- Ἰωκῇ, ῆς, et form. antiq. ἰώξ, ὠκός, ἡ, subst. [impetus, fuga, clamor perse-

¹ Heath proposes Ἰσχύρα for Ἰχάρ. But see Pauw.

² See Dawes Misc. Crit. p. 214.

³ Μὴ οὐκ forms, in scanning, one long syllable. So also ἡ οὐ. See Hermann. de metris, p. 35.

- quentium,] attack, flight, shout. Οὐτὲ βίας Τρώων ὑπέδειδ᾽ ἄν, οὐτὲ ἰωκάς. E. 521. See also A. 600. SYN. Διῶξις, ὄρμη, κραυγὴ, ἰωχυμός.
- Ἴωλκίος, α, ὄν, adj. [Iolcius,] of Iolcus. Μῆδεϊά, πύργους γῆς ἔπλεον Ἴωλκίας. Med. 7.
- Ἴωλκός, et Ἴάωλκός, οὔ, ἡ, P. N. [Iolcus,] a city in Thessaly. Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμεν. Med. 484. See also λ. 255. EPITH. Ἰέρᾱ, κλειτῇ, εὐκτῖμένη, Πέλασγίς.
- Ἴωνες, et poet. Ἰάονες, (q. v.) ὦν, οἱ, P. N. [Iones,] Ionians. Ἴωνες ὀνόμασθέντες ἔξουσιν κλέος. Ion 1588.
- Ἴωνία, ας, ἡ, P. N. [Ionia,] Ionia. Ἦδη τὸν ἄπ' Ἴωνίας. Eccles. 913.
- Ἴωνικός, et Ἰαονικός, α, ὄν, adj. [Ionius,] Ionian. Τὼς καὶ ἐγὼ φιλοδουρτὸς Ἰαονίοισι νόμοισι. Æsch. Suppl. 69. SYN. Ἰάων.
- Ἴωνικῶς, adv. [Ionice,] after the Ionian fashion. Ἐμίτροφῶρον τε, καὶ διεκλῶν' Ἴωνικῶς. Thesm. 163.
- Ἴων, ὦνος, ὁ, P. N. [Ion,] (1) a tragic poet. See Pax 835. (2) the son of Creusa. Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτ' ἐσὺν ἡντῆρ. Ion 830.
- Ἰώξ, vid. Ἰωκή.
- Ἰωχυμός, οὔ, ὁ, subst. [persecutio,] a rout, routed ranks. Αἰθις ἄν' ἰωχυμόν' ἐπὶ δὲ Τρώες τε καὶ Ἑκτωρ. Θ. 158. SYN. Ἰώξ, ἰωκή, δίωκη, θορυβός, τάρ᾽ αἰχὴς, κύπος, μάχη. EPITH. Ἀσπεύς, δύσηχίς, κράτερς, οὐλομένους.

K.

- Καββάλλω, pro Κᾰτᾰβάλλω, q. v.
- Κᾰβήσος, ου, et antiq. form. ὄθεν, ἡ, P. N. [Cabesus,] a city in Thrace. Ὁρθῶνῃ, Κᾰβήσοθεν ἐνδὸν ἐόντᾰ. N. 363.
- Κάγγυν, Υ. 453. pro κατὰ γύν.
- Κάγκανος, ὄν, adj. [aridus,] dry, split. Ὁφρᾰ φαίνοιοιεν περὶ δὲ ξυλᾰ κάγκανᾰ θῆκαν. σ. 307. SYN. See Αὐαλέος.
- Καγχάζω, v. [(1) cachinnor, (2) convitiar,] to laugh at, to revile. Πάντων καρχαζόντων γλώσσαίς. Aj. Fl. 199.
- Καρχαλάω, v. [(1) cachinnor, (2) exulto gaudio,] to laugh loudly, to scoff. Γρηὺς δ' εἰς ὑπέρῳ' ἀνέβησάτ' ο καρχαλῶσα. ψ. 1. SYN. Καρχάζω, γέλω, χαίρω, λοιδορέω.
- Καδμεῖος, α, ὄν, adj. [Cadmeus,] Cadmean, of Cadmus. Ἑπταστόμον πύργωμᾰ Καδμείων ἐπί. Eur. Suppl. 1231. SYN. Θεβαῖος, Καδμογενής, Θεβαγενής, Σπαρτός.
- Καδμηῖς, ἰδός, ἡ, patronym. [Cadmeis,] of Cadmus. Τοὺς μὲν ἐφ' ἐπτάπυλῳ Ὁήβῃ, Καδμηϊδὶ γαίῃ. Hes. Op. 162.
- Καδμογενής, ἰδός, adj. [Cadmo satus,] sprung from Cadmus, Theban. Ἄ ποτ' ἐ Καδμογενῇ, τέτραβάμ' οὐοὶ χηλαῖσιν. Phœn. 821.
- Κάδμος, ου, ὁ, P. N. [Cadmus,] the son of Agenor king of Phœnicia, and brother of Europa. Ὡ τέκνᾰ Κάδμον τοῦ πᾰλαι νῆᾰ τροφή. Cæ. R. 1. EPITH. Τηρῖος, ἀντιθεός, ὑπερθυμός, Ἀγηνῶριδος, ἀλεξικάκος, ἀτάρβης, ἀτάσθαλός, δολοίς, εὐδαίμων, ἡμέρεις, ὠκυμῶρος.
- Κάδος, ου, ὁ, subst. [(1) cadus, (2) sitella suffragiorum,] a cask, a balloting urn. Ἀσκων, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων. Acharn. 549. SYN. Πιθός, ἐλκυδρίον, πιθάκη, κερᾰμός.
- Κᾰδίσκος, ου, ὁ, subst. [doliolus,] a little cask. Ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς κᾰδίσκους. Vesp. 321.
- Κάζω, v. [orno, instruo,] to furnish, to adorn, to surpass. Ὡμον κῆκαδμένον. Olymp. 1. 41. SYN. Εὐτρέπιζω, κοσμεῶ, νικάω.
- Κᾰθαγίζω, v. [(1) purifico, (2) expio, (3) polluo,] to purify, to expiate, to

pollute. "Ὀσων σπαράγματ' ἡ κύνες καθήγισαν. Antig. 1081. SYN. Ἰερῶ, ἀφιερῶ, κηλῶ, μίαινω, καίω.

Καθαγνίζω, v. [purifico, consecro,] to purify, to consecrate. Θανούσῃ μάτηρ, πύρι καθήγνισται δεμᾶς. Orest. 40. SYN. Ἀφαγνίζω, καθαίρω.

Καθαίμακτος, η, ὄν, adj. [cruentatus,] covered with blood. Καθαίμακτον ἐν δόμοις κείμενον. Orest. 1353. (a double dochmiac.)

Καθαμάσσω, et καθαιμάτω, v. [cruento,] to cover or stain with blood. Σκήπτρῳ δὲ τῷδ' ἐσὼν καθαιμάξω κᾶρα. Androm. 586. See also Phœn. 1178. SYN. Αἰμάσσω.

Καθαμὸς, ὄν, adj. [cruentus,] bloody. Καθαμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὤμῳσιν. Iph. T. 1375.

Καθαμῶ, v. [detraho, comprimo, destruo,] to pull down, demolish, to close, to contract. Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τυχάι. Herc. F. 1388. SYN. Ἀφαιρῶ, ἐξαιρῶ, ἀνατρέπειω, κατὰλαμβάνω, κατὰκλύπτω.

Καθαίρω, v. [purgo, lusto,] to wash away, to purify, to expiate, to chastise. "Υδάτ' καὶ σπόγγοισι πόλυτρητοισι καθαίρειν. χ. 439. SYN. Λούω, ἀποκαθαίρω, ἀπολνυμῶ, ἀφαγνίζω.

Καθάλλομαι, v. [desilio,] to leap down. "Η τὲ καθάλλομένη ἰδεῖδ' ἄνδρ' ὄρνει. Α. 298. SYN. Ἀφάλλομαι, ἀπόθρώσκω, κατὰπηδάω.

Καθαμερίος, Dor. pro Καθημερίος, q. v.

Καθαμμά, ἄτος, τό, subst. [nodus,] a knot, a difficulty. Σφάλλεῖσαι, καθαμμά λύσειν λῶγον. Hipp. 668. SYN. Ἀρμμά, αἰνιγμα.

Καθᾶνῶ, v. [diversor,] to remain, to continue. "Ενδόν· φίλης γὰρ προξενον καθηνύσῃ. Soph. Electr. 1451.

Καθάπαξ, adv. [omnino,] altogether, once for all. Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τὰδ' ἐτόξ' ἐφ' ἑρεσθαι. φ. 349. SYN. Παντέλως, συλληβδὴν.

Καθαπτὸς, ὄν, adj. [ligatus, adstrictus,] fastened, tightly clad. Καθαπτὸς ἐν πύκκῃσι Παρνασὸν κᾶτᾰ. Eur. fr. Hypsip. 1. 2.

Καθάπτω, v. [(1) adnecto; (2) in med. voc. attingo,] (1) to fasten upon, (2) to reach, to accost, to soothe. Ἐν τῷ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματός; Ion 1006. SYN. (1) Προσάπτω, προσσuarτάω, προσσερείδω, ἀρμόζω, κατὰπλέκω, (2) κατὰπράννω, ἀπτῶμαι.

Καθάρεῖω, v. [(1) purgo; (2) purus sum,] to purify, to be pure. "Οστ' ἄπειρος τοῖωνδ' ἐλθὼν, ἡ γνώμη μὴ καθάρεται. Ran. 358. SYN. Ἀγνεύω, καθαίρωμαι.

Καθαρμύ, ἄτος, τό, et καθαρμὸς, ον, ὁ, subst. [(1) piaculum; (2) scelus ipsum, pro quo piaculum debetur; (3) locus lustratus; (4) homo sacer et scelestus, quales erant, qui peste expianda aliove morbo, immolabantur diis,] an expiation, lustration; an impurity of crime; a place purified; a wretch immolated to the gods. Φέρονσῃ ἐλθεῖν, ποντίων καθαρμάτων. Herc. F. 225. See Iph. T. 1192. SYN. Ἀγνισμα, λῦμα, ῥύμα, λυτήριον, (4) ῥυπαρός, ἀποβλητός.

Καθαρμόζω, v. [adapto,] to fit, to compose, to wrap up. Λευκᾷ καθαρμόζουσά δ' ἔρα. Hipp. 769. SYN. Ἀρμόζω, ἐφαρμόζω.

Καθαρμὸς, vid. Καθαρμύ.

Καθᾶρός, ἄ, ὄν, adj. [purus,] pure, clear. Καθᾶρός ἅπας τοι, πολέμους ὅς ἂν κτάνη. Ion 1333. SYN. Ὀσίος, δίκαιος, ἐπιεικής.

Καθαρπάζω, v. [corripio,] to seize, to snatch, to devour. Κρεμαστὰ τεύχη πασσαλῶν, καθαρπάσας. Androm. 1111. SYN. Συναρπάζω, κατὰλαμβάνω.

Καθαρσῦς, ον, ὅ ἐτ' ἡ, adj. [expiatorius,] purifying. Προχῦταις καθαρσίοισι· καὶ πάτηρ ἐμός. Iph. A. 1471.

Καθαρτής, οὔ, ὁ, subst. [purgator,] a purifier. Δίκη καθαρτής, πρὸς θεῶν ὥρμημένος. Soph. Electr. 69.

Καθᾶρως, adv. [pure,] clearly, purely. Καθᾶρως ἔσται βασιλεῦσιν. Heracl. 1055. SYN. Ἀγνῶς, ἀκεραίως, ἄδολως.

Καθῆδρα, as, ἡ, subst. [suggestum, cathedra, sessio,] a seat, a chair, a sitting. Σπουδῇ δ' ἐξέτ' ἄνδρ' ἐρήνυθεν δὲ καθέδρας. B. 99. SYN. Ἐδρα, ἐδός, θώκος.

- Καθεδριᾶσθαι, v. [consideo,] to sit down. 'Ες δ' ἄγέ χειρὸς ἐλδων, κατὰ δ' ἐδριᾶσθαι ἄνωγε. A. 646. Vid. Καθέζομαι.
- Καθέζομαι, v. [sedeo,] to sit. Καθέζειτ' ἀρχῆς, οὐ μέθιστάται θρόνων. Phæn. 73. SYN. 'Εζομαι, καθῆμαι, καθεδριᾶσθαι, καθίζω, καθίζανω.
- Καθείρω, v. [concludo, coërceo,] to shut up, restrain, inclose. Χώρει καθειρᾶτ' αὐτὸν ἱππικαῖς πέλας. Bacch. 501. SYN. Ἀνειρῶ, ἀπειρῶ, συνείρω, κράτω, κατέχω, κατὰκλείω.
- Καθέλκω, et καθελκῶ, v. [traho deorsum,] to draw down, to launch. Σίδωνίαν ναῦν πρωτόπλουν καθελκόμεν. Helen. 1530. See also Equit. 1314.
- Καθέννυμι, v. [contego,] to cover, to clothe. Τοῦτο δὲ Νηρίτων ἐστὶν ὅρος κατὰεμῖνδον ὕλη. v. 351. SYN. Ἀμφέννυμι, καλύπτωμαι.
- Καθερμά, ἄτος, τὸ, subst. [monile ad pectus demissum,] a necklace, a pendant. Χρυσᾶ φῶρεον καθερμάτᾳ. Anacr. 62. 19.
- Κάθερπυ, et καθερπύζω, v. [irrepro, serpo,] to creep, to steal to. Θήρίδων αἰνδγένοιδον ἀπὸ Πλειστοῖδ καθερπόν. Call. 4. 92. SYN. Ἀφέρπω, ἀνέρπω, ἀνερπύζω, ἀφερπύζω.
- Καθεύδω, v. [dormio,] to sleep. 'Ελπιδες δ' οὐπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθᾶ σὺν θεοῖς. Phæn. 643. SYN. Εὐδω, κοιμᾶμαι, κατὰκοιμᾶμαι, δαρθάνω, εὐνάζω, ἰᾶμαι, κατὰλέγωμαι, κνώσσω, ὕπνω.
- Καθευρίσκω, 2 a. εὐρόν. v. [deprehendo,] to discover. Κόρην ἄγων τήνδ', ἥ καθευρέθη τᾶφον. Antig. 395. SYN. Κατάλαμβάνω, κατὰφωρᾶω, ἐπίτυγχάνω.
- Καθεψιάομαι, v. [scommatis incesso et illudo,] to rail at, to taunt. 'Ως σέθεν αἰ κύνες αἰδέ καθεψίωται ἅπασαι. τ. 372. SYN. Ἐψιάομαι, ἐμπαίζω, κερτῶμεν.
- Καθέψω, et καθεψέω, v. [decoquo,] to boil down, to digest. Τάχῃ γοῦν καθεψεις ἀργυρίων, ἥ δ' ὅς λεγων. Vesp. 795. SYN. Ἀφέψω, κατὰπέπτω.
- Κάθηκων, οὐτός, adj. vel particip. [pertinens, status,] befitting, stated. Ἄπεστὶ πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 1. OE. R. 75.
- Κάθημαι, v. [sedeo,] to sit down or on, to abide. Καί οἱ αἰετρίμετᾳ χόλᾳ πότῃ ρινὶ κάθηται. Theocr. 1. 18. SYN. Ἡμαι, καθέζομαι, ἐμμένω, κατοικέω, ἐγκάθεζομαι.
- Κάθημερῖος, αἰ, ὄν, adj. [quotidianus,] daily. Μοῖρᾳ κάθημερῖα φθίνει. Soph. Electr. 1413. SYN. Ἡμερησίος, ἐφήμερος.
- Καθιδρύω, v. [colloco,] to place, to cause to be seated, to erect. Μακάρων ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον. Bacch. 1329. SYN. Ἰδρύω, καθίζω, καθίστημι, συντάττω, κατοικίζω, βεβαίω, θέμελιῶ, διατίθημι.
- Καθίζανω, v. [sedeo, insideo,] to sit upon. Οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον. ε. 3.
- Καθίζω, v. [(1) colloco, (2) sedeo,] to place, to sit down. Εἴπερ καθίζει τρίποδά κοινὸν Ἑλλάδος. Ion 369. SYN. Ἰζω, ἰζάνω, ἰδρύω, καθέζομαι, ἐγκάθημαι.
- Καθίμι, v. [demitto,] to set or let down. Πῶς οὖν; ἐς οἰδμᾶ τινὶ τρύφῃ καθίετῃ; Helen. 1265. SYN. Κατὰβάλλω, ἀφίμι.
- Καθίκετεύω, v. [supplico,] to supplicate. Ἄ μου καθίκετεύσατ' οὐδὲ μωρίᾳ. Helen. 1017. SYN. Ἰκετεύω, παρὰκᾶλέω.
- Καθίκνευμαι, v. [advenio, pertingo,] to arrive at, to reach, to hit, to sting. Ὡ Ὀδυσσεῦ, μάλᾳ πῶς μὲ καθίκεῖς θυμὸν ἐνιπῇ. E. 104. SYN. Ἀφίκνευμαι, καθάπτωμαι, ἐπιψάνω.
- Καθιμάω, v. [lune loric demitto,] to let down with a rope. Εἰτὰ καθίμα. Vesp. 379. SYN. Καθίμι, ὑπὸχαλᾶω.
- Καθιπτάζομαι, et καθεπιπύω, v. [inequito, insulto,] to ride against, to, or over, to trample on. Ἐπεὶ καθιπτάζει μὲ πρεσβύτερον νεός. Eumen. 734. See also Phæn. 744. SYN. Ἰππεύω, διέλαυνω, ἐρίζω, ἐφορμάω.
- Καθιπτάμαι, v. [devo,] to fly down. Καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγῶρὰν μέγαν πανῶ. Vesp. 16.
- Καθίστημι, f. καταστήσω, active sumpt. 2 aor. κατέστην. neutral. v. [constituo; 2 aor. constitutus sum,] to place, to set down, to appoint. Λόγους ἐλίσσων,

¹ Dr. Maltby remarks that this is the only instance of the word καθήκων found by him. If the reading of the preceding line, suggested by Porson, be correct, Τοῦ γὰρ εἰκότος περᾶ, the line above quoted may be considered as a gloss or illustration of it annexed by some scholiast.

ὅτι καθίσταται νόμους. Orest. 883. SYN. Διὰ τὴν θημὴν, καθ' ἰδρῶν, τάσσω, ἐπὶ τρέπω, ἐπιμελέομαι, εὐτρέπιζω, εἰοιμάζω.

Καθόδως, ον, ἡ, subst. [descensus, reditus,] a descent, a return, a restoration. Καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρύσθεϊ μέγαν. Herc. F. 19. SYN. Ἐπ' ἀνόδους, κατὰ γωγὴν, κατὰ ἡλυσίς.

Καθόπλιζω, v. [armo,] to furnish with arms, to arm. Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσατο. Soph. Electr. 1087. SYN. Ἀγωνίζομαι, ὀπλιζω, ἐφοπλιζω.

Καθόρῶν, v. [video,] to look down, to see. Νόσφιν ἐφ' ἰπποπόλων Ὀρηκῶν καθόρῳ μένος αἰῶν. N. 4. SYN. Ἀποσκοπέω, αἰσθάνομαι.

Καθόρμιζω, v. [stationem subeo,] to bring into harbor, to plunge into. Ἐς τάσδε σαυτὸν πημὸν ἀς καθόρμισας. P. V. 1001. SYN. Ὀκέλλω, κέλλω, εἰσάγω.

Καθόσιζω, v. [sanctum scelerisque purum reddo,] to render pure or holy. Ὀν τοῖσδε βωμοῖς θεῶν καθωσιώσατο. Iph. T. 1321. SYN. Ἀφύσιζω, ἁγίζω.

Καθύβριζω, v. [insolentius afficio injuriis,] to insult. Ὡς μὴ τίς αὐτοὺς πύλεται καθυβρίση. Med. 1377. SYN. Ἀτιμάζω, ἁδικέω, καθεψιάμαι.

Καθύδρως, ον, adj. [aquosus,] dripping wet. Ποιᾶεντι, καθυδρὼς οὐ. Œ. C. 158. SYN. Ἐνυδρὼς, ὑγρὸς.

Καθύπερ ακοντίζω, v. [supra jaculor, supero,] to shoot over, to surpass. Ἄλα ζήνευόμενοι καθυπερκόντισαν. Aves 826. SYN. Ὑπερβάλλω, νικάω.

Καθύπερθε, et καθυπερθεν, adv. [ex summo loco, supra,] from above, on high, above. Ἀλλὰ τὲ μιν καθυπερθεν ἐπιρρέει, ἥν' ἐλαιόν. B. 754. SYN. Ὑπερθεν, ἄνωθεν, ὑπεράνω, ἐξάνω.

Καθύπερτέρως, α, ον, adj. [superior, præstantior,] above, superior to. Τὰς ἡνὺ φλῆας καθυπερτέρων, ἃς ἐπὶ καὶ νῦν. Theocr. 2. 60.

Καὶ, conj. [et,] and, also.

Καῖκος, ον, ὁ, P. N. [Caicus,] a river in Mysia. Πηνειὸν τὲ καὶ Ἐρμῶν, εὐρδείτην τὲ Καϊκόν. Hes. Theog. 343.

Καινεὺς, ἑως, ὁ, P. N. [Cænens,] Cæneus. See Ovid. Metam. 12. 172. Καίνεα γὰρ ζωὸν περ ἐπικλείουσιν αἰδοί. Apoll. 1. 59.

Καίνιζω, v. [novo, renovo,] to renew, to invent. Ἐβρίψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον. Eur. fr. Pirith. 6. 2. SYN. Ἀνανεάζω, ἀνανεόμαι.

Καινόπαθής, ἑὺς, adj. [recens perlatas,] newly endured. Πολλὰ δὲ πῆματά, καὶ καινόπαθῆ. Trach. 1279.

Καινόπηγής, ἑὺς, adj. [novo quodam modo compactus,] newly wrought, splendid. Ἐχει δὲ καινόπηγῆς εὐθέτον σῆκος. Sept. Theb. 639.

Καινόπῃμων, ονός, adj. [miseriis inassuetus,] uninured to sorrows. Καινόπῃμονες νῆαι. Sept. Theb. 358.

Καινόποιεω, v. [novas res facio,] to make new. Τί δ', ὦ γέρατα, καινόποιηθὲν λέγεις; Trach. 875.

Καινός, ἡ, ον, adj. [novus,] new. Also Καινὸν, sc. δικαστήριον, is one of the many courts of justice at Athens. Vesp. 120. Καινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔρην. Bacch. 704. SYN. Νεὸς, παρὰ δουξός, καινότηρπός.

Καινότηρμῶν, v. [res novas molior,] to work a change. Εἰ καινότηρμῶν ἐθέλῃ σουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἡθεῖσι λίαν. Eccles. 584.

Καινότροπος, ον, adj. [novus,] new-fashioned, new. Τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος. Dana. 49.

Καινοργεῶν, v. [rebus novis studeo,] to engage in a new project. Εἰ μὴ τὴν παρὰ νουοῦσά καινοργεῖς λόγον. Iph. A. 838.

Καίνωμαι, v. [vinco,] to surpass. Ὡς ἐκαίνυτο φῶν' ἀνθρώπων. γ. 282. SYN. Ὑπερβάλλω, νικάω, ἀποκαίνωμαι.

Καῖνω, f. ἀνῶ, v. [occido,] to kill. Παῖς πατέρα καίνει, καὶ λάβων ὀχήματά. Phœn. 44. SYN. Κἀτάκaiνω, κρέiνω, φθειρώ, ἀποκρέiνω, σφάττω, ἀποσφάττω.

Καίπερ, adv. [etsi, quamvis,] although. Κρέiνοντες; εἰπέ, καίπερ οὐ λέξων φίλῃ. Hec. 515. SYN. Καίτοι, εἰ καί, κἄν, καὶ ἔαν.

Καίριος, α, ον, adj. [(1) tempestivus; (2) lethalis,] seasonable, critical, deadly.

- Παύσασθ' ἀνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω. *Æ. R. 631. SYN. Ἐπικαιρὸς, ὄραιος, συμφέρων, ἐπιτήδειος, ἐξαιρέτως, χρήσιμος, μόρσιμος.*
- Καιρίως, adv. [opportune,] seasonably, to the purpose. *Εὖ παραινεῖς; καὶ σὺ καιρίως σκόπεῖς. Rhes. 339.*
- Καιροῖς, εσσά, ἐν, ¹ adj. [bene contextus et compactus licio,] closely woven. *Καιροῦσων δ' ὕθονέων ἀπὸλείβεται. η. 107. SYN. Εὐύφης.*
- Καιρὸς, οὔ, ὁ, subst. [occasio, opportunitas, tempus aptum,] season, opportunity, fit time, occasion, crisis. *Σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίου. Helen. 301. SYN. Ἀφορμή, χρόνον καιροῦς. EPIITH. Ἀτρεκῆς, ὀξύπτης, ὠκιστὺς, ἄωρος, ὄριμος, πανδάματῳ.*
- Καίρωμα, ἄτος, τό, subst. [connexio staminis,] a web. *Καίρωμ' ὑμενεσσῖν ὁμοῖον. Call. fr. 295.*
- Καίω, f. καύσω, v. [uro, accendo, cremo,] to burn, to burn incense. *Πῦρ ἐφέρων, οὐδ' ἐκαίεθ' οἱ δ' ὀργῆς ὑπο. Bacch. 748. SYN. Ἀνάκαίω, τέφρω, πίμπρημι, αἰθαλῶ, φεψάλῳ.*
- Κακάγγελτος, et κακάγγελος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mala nuntians,] announcing evil. *Τί μ' ὀλέκεῖς; ὦ κακάγγελτᾶ μοι. Antig. 1286. See also Agam. 619.*
- Κάκανδρῖα, as, ἡ, subst. [ignavia, timiditas,] unmanliness, cowardice. *Φροῦδοι δ' ἀπληκτοὶ, τῇ Φρυγῶν κάκανδρῖα. Rhes. 814.*
- Κάκη, ης, et κᾰκία, as, ἡ, subst. [malitia, ignavia, timiditas,] wickedness, baseness, cowardice. *Τολμητὸν τὰδ' ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κᾰκῆς. Med. 1047. See also Theogn. 322. SYN. Κάκωτης, πονηρία, δειλία. EPIITH. Αἰνή, βᾰρεῖᾰ, θυμβρός, πίκρη, ζῶφερῖ, συγέρῖ, ὀλῶ, δνῶφερῖ, πολυπήμων.*
- Κάκηγῶρία, as, ἡ, subst. [maledicentia,] evil-speaking, slander. *Φεύγειν δᾰκὸς ἀδινον κάκαγῶριαν. Pyth. 2. 97. SYN. Λοιδῶρία, λοιδῶρισμός, ὀνειδὺς, ὕβρις, ἐπесβόλῖα, κατᾰρα.*
- Κᾰκήγῶρος, ὄν, adj. [maledicus,] one who defames. *Θᾰμῖνᾰ κάκαγῶρος. Olymp. 1. 85. SYN. Κάκωστῶμος, κάκῳγλωσσὺς, κάκῳθρῶς, κάκῳλύγῶς, ἐπέσβόλῶς, λωβητήρ.*
- Κᾰκίζῶμαι, v. [vituperor ut malus,] to be vilified as wicked. *Οὐ; μὴ κᾰκισθεῖς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς. Eur. Electr. 982. SYN. Λοιδῶροῦμαι, κᾰκύνῶμαι.*
- *Κᾰκιστῶς, ὄν, adj. verbal. [vituperandus, contemnendus,] must be disparaged or disgraced. *Τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κᾰκιστῶν. Iph. T. 105.*
- Κακᾰβίζω, vel κᾰκᾰβίζιζω, v. [vocem perdicis edo,] to cry like a partridge. *Ταῖς ἀγρῦπνῖαισι κακᾰβιζουσῶν ἀεί. Lysistr. 761.*
- Κακκείω, pro κατᾰκέλω, v. [dormitum ire cupio,] to desire to sleep. *Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστὸς. A. 606.*
- Κᾰκῶβουλεῶ, v. [mala molior,] to plan evil. *Ψυχὰ δ' ἀλγεῖ, κακῶβουληθεῖς. Ion 876.*
- Κᾰκῶβουλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [mala meditans,] ill designing, foolish. *Καὶ κακῶβούλων παρ' ἐμοίγῃ φωτῶν. Bacch. 398.*
- Κᾰκῶγαμβρὸς, ὄν, adj. [pertinens ad infelicem affinem,] appertaining to an unfortunate relative. *Κᾰκῶγαμβρὸν ἐς χέρας γῶν. Rhes. 256.*
- Κᾰκῳγείτων, ονὺς, adj. [vicinus mali,] associated with evil. *Οὐδὲ τῖν' ἐγγῶρων κακῳγείτῶν. Philoct. 692.*
- Κᾰκῳγλωσσὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est procacis vel ominosæ linguæ,] having an abusive tongue. *Τί δ', ὦ τάλαιρᾰ, τῆς κακῳγλώσσου βῶῆς; Hec. 655. SYN. Κάκῳφημὸς, ἐξαίσῶς.*
- Κᾰκῳδαῖμῶνᾰ, v. [a malo genio agor, insanio,] to be wretched, mad. *Ἄλλ' ἥρπᾰκας; b. Κᾰκῳδαῖμῶνς. Plut. 372.*
- Κᾰκῳδαῖμῶνῖα, as, ἡ, subst. [(1) furor, (2) infelicitas,] madness, misfortune. *Εἶναι μᾰνῖαν, κακῳδαῖμῶνῖαν δ' ἐπὶ μᾰλλόν; Plut. 502.*
- Κᾰκῳδαίμων, ὄνῶς, adj. [malo genio agitatus, miser,] urged by an evil genius, wretched. *Τὸν κακῳδαίμῶνᾰ, καὶ κατᾰρατὸν. Hipp. 1359.*
- Κᾰκῳδοξὸς, ὄν, adj. [ignobilis,] infamous. *Κρεῖττον δὲ νικᾰν μὴ κακῳδοξὸν ἔχειν. Androm. 773.*

¹ Sed videsis omnino Maltbeium.

Κάκδειμων, ὄνως, adj. [male vestitus,] ill-clad. Ἀμφὶ δ' ἀρὰ πτωχοῦς κάκδειμωνὰς ἡγέρεθοντο. σ. 41. SYN. Ἀρείμων, δύσειμων, ῥακδύτης. PHR. Δυσχλαίνοιαι ἀμορφός.

Κάκδεργία, ας, ἡ, subst. [maleficium, improbitas,] mischief-making. Ὡς κάκδεργίης εὐεργεσίῃ μὲν' ἀμείνων. χ. 374.

Κάκδεργεω, et κάκουργεω, v. [maleficus sum,] to make mischief. Καὶ μὴ περὶ τοὺς σαιτοῦ γόνεας κάκδεργεῖν. Nub. 994. See also Vesp. 955. SYN. Κάκω, ἀδικεω, κἀκύνῃμαι.

Κάκδεργός, et κάκουργός, ου, adj. [qui male facit,] doing ill. Ἐξ ἑν ἀθανάτοις ὁ τέκων, οὐδεὶς κάκδεργός. Theocr. 15. 47. See also Œ. R. 705.

Κάκοζῷα, ας, ἡ, subst. [misera vita,] a wretched life. Μινᾶμ κάκοζῷας. Sapph. 65.

Κάκῳθης, ἔως, adj. [malignus,] ill-disposed, depraved, malignant. Ἄπ' οὐρανὸν φαίνεσθὲ κάκῳθεις πάνν. Pax 822.

Κάκῳθημὸς, ης, ἡ, subst. [quum res male disponuntur,] bad arrangement. Θνητοῖς ἀνθρώποις, κάκῳθημὸς δὲ κάκιστη. Hes. Op. 472. SYN. Ἀταξία, ἄκοσμία.

Κάκῳθρός, contr. ους, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [maledicus, infaustus,] uttered from malignity, malicious. Λόγος ἐκ Δανάων κάκῳθρους ἐπὶ βῆ. Aj. Fl. 138. SYN. See Κάκῳθρός.

Κάκῳτλις, ου, ἡ, P. N. [Ilīi infausta et execranda civitas,] unhappy Troy.

Ῥιχέτ' ἐποφθόμενος κάκῳτλίδιν οὐκ ὀνύμασθην. τ. 260.

Κάκῳκέρδειᾶ, ας, ἡ, subst. [iniqui lacri studium,] base gain. Ἄλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κάκῳκερδεῖσθαι ἐπεσθαι. Theogn. 225. SYN. Αἰσχροκέρδειᾶ.

Κάκῳκνημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [maclentia habens tibia,] having bad legs. Πάνεσσι κάκῳκνημοῖσιν ἐρίσσει. Theocr. 4. 63.

Κάκῳλῳγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [obtreptans,] calumniating. Κάκῳλῳγοὶ δὲ πόλιται. Pyth. 11. 44. SYN. See Κάκῳλῳγός.

Κάκῳμαντίς, ἴως, adj. [mala vaticinans,] evil boding. Ὅμοι-αν, πᾶν ἀληθῆ, κάκῳμαντιν. Sept. Theb. 719. SYN. Ψευδῳμαντίς.

Κάκῳμελέτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [tristitia cauens,] doleful. See in Ἰά.

Κάκῳμήδης, ἔως, adj. [cui malum est consilium,] ill-designing. Ζεὺς δὲ μὲν' ἐξεύελασεν, ἰδὼν κάκῳμήδεᾶ παῖδά. H. Merc. 389.

Κάκῳμητίς, ἴως, adj. [malo consilio utens, mala iniens consilia,] malignant. Ὅ δὲ παῖς Στρώφιου, κάκῳμητίς ἀνὴρ. Orest. 1401.

Κάκῳμήχανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mala machinans,] evil-planning, mischief-making. Ἀντίνῳ, ὕβριν ἔχων, κάκῳμήχανε, καὶ δὲ σὲ φασίν. π. 418.

Κάκῳνους, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [malevolus,] evil-minded, hostile. Κάκῳνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδῃ. Pax 670.

Κάκῳνυμφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in matrimonio infidus vel infelix,] faithless or unfortunate in marriage. Τὸν ἐν λέχει προδῶσαν κάκῳνυμφόν. Med. 209.

Κάκῳξενός, et Ion. κάκῳξενός, adj. [inhospitalis,] inhospitable. Οὗτις σεῖῳ κάκῳξενώτερός ἄλλος. v. 376. SYN. Ἀξενός, ἀπώξενός, ἐχθράξενός.

Κάκῳπάτρις, ἰδὼς, ἡ, adj. [malo patre natus,] born of a base father. Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κάκῳπατρίν ἐοῦσάν. Theog. 192.

Κάκῳπίνης, ἔως, adj. [impurus, illuvie fœdus,] sordid, squalid. Κάκῳπινέστατον τ' ἄλῃμα στράτου. Aj. Fl. 381. (A double dochmiac.)

Κάκῳποιεω, v. [male facio, vaser sum,] to do wrong, to ill-treat. Πλεῖστοι, κλέπτει κυπτάειν καὶ κάκῳποιεῖν. Pax 731.

Κάκῳποῖος, et κάκῳρρέκτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [maleficus,] malignant. Κάκῳποιὸν ὀνειδός. Nem. 8. 57. See Apoll. 3. 595. SYN. Κάκῳεργός, κάκουργός, πῶνρος.

Κάκῳπότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus sors est mala et misera,] ill-fated, wretched. Ἰὼ τάλαινας κάκῳπῶται τύχαι. Agam. 1105. SYN. Κάκῳδαίμων, δυστυχής, βάρῳπότης.

Κάκῳρράφια, ας, ἡ, subst. [malorum machinatio,] a base contrivance, wiles. Σημᾶνέω, ἵνα μὴ τῇ κάκῳρράφῃ ἄλγεινῇ. λ. 26.

Κάκῳρρέκτης, vid. Κάκῳποῖος.

Κακορρήμων, ὅς, adj. [male ominatus,] predicting ill. Κακορρήμονας; Agam.

1124. SYN. Κακόγλωσσος, κακόθροος, δύσφημος.

Κακορρόθew, v. [malo strepitu linguæ insector,] to raise an uproar against, to slander. Τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνους κακορρόθεις; Hipp. 340. SYN. Κάκηγρέw, λοιδορέw, ονειδίξw.

Κάκος, ἡ, ὄν, compar. κακώτερος, et κακίων, adj. et (2) κακόν, οὐ, τὸ, subst. [(1) malus, ignavus, infaustus, vilis, (2) malum,] (1) bad, cowardly, unfortunate, (2) an evil, baseness. Κακόν κακῶς νῦν ἄμωρον ἐκτρίψαι βίον. C. R. 248. SYN. (1) Πονηρός, δειλός, ἐδιδόφρων, ἀνδστός, πάνουργός, ἀτύχης, φαῦλος, (2) συμφορά, πόνος, πᾶθος, κακότης. EPIITH. (2) Ἀνήκεστόν, ἀσκοπόν, ἀμᾶχόν, βάρυπτόμον, δύσπλητόν, δεινόν, μωγέρον, φθιβέρον, δακρυῦέν, θυμωδάκες, λυσσάμενές, ὀλοόν, πικρόν, ἁελπτόν, αἰδολόν, φιλαλακτόν.

Κάκοσμος, ου, ὅ et ἡ, adj. [foetidus, olidus,] bad-smelling, fetid. Χρήμα καὶ κάκοσμον, καὶ βόρον. Pax 38. SYN. Δυσώδης.

Κακόσπλαγχιός, ὄν, adj. [timidus,] cowardly, timid. Ἄλλ' ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχιους τίθης. Sept. Theb. 223. SYN. Δειλός, κάκος.

Κακοστρόμew, v. [convicior,] to use a bad tongue. Κακοστρόμουμέν' καὶ σ' ἐγὼ γέ δεσπότην. Soph. Electr. 597. SYN. Λοιδόρεw, κάκηγρέw, κακορρόθew.

Κακόστρομος, ου, ὅ et ἡ, adj. [maledicus,] abusive. Λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστρόμους φίλει. Iph. A. 1001. SYN. See Κάκηγρόος.

Κακοστρωτός, ου, ὅ et ἡ, adj. [male stratus,] ill provided with beds. Σπαρνὰς παρήεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ; Agam. 539.

Κακόσχολός, ου, ὅ et ἡ, adj. [male otiosus; infaustum otium creans,] basely indolent, causing vexatious delay. Κακόσχολοι, νηστίδες, δυσσομοι. Agam. 186.

Κακότεχνός, ου, ὅ et ἡ, adj. [mala arte factus; malum struens,] mischievous. Ἡ μᾶλ' αὖ δὴ κακότεχνός, ἀμήχανέ. O. 14.

Κακότης, ητος, ἡ, subst. [(1) ignavia; (2) improbitas; (3) ærumna,] cowardice, baseness, trouble. Πῶς μὲ κέλεύεις κακότητ' ἀπκεῖν; P. V. 1102. SYN. Κάκια, δειλία, ἀτασθάλια, μοχθηρία, κακόν, συμφορά. EPIITH. (2) Ἀναγνός, ἀπηγής, ἀναιδής, (3) ἀλέγεινῃ, ἀργεννῇ, λυγρῇ, οἴζυρι, στῶννεσσα, ἀργαλέα.

Κακότυχής, εός, adj. [infelix,] unhappy. Τάλανές, ὃ κακότυχεῖς γυναικῶν πῶτμοι. Hipp. 665. SYN. Δυστυχής, δυσδαίμων, κακόδαίμων, ἀθλίος.

* Κακουργέw, vid. Κάκεργέw. Κακουργός, vid. Κάκεργός.

Κακουχία, as, ἡ, subst. [mala possessio,] an unfortunate possession. Οὐτ' ἐν πατρίδας μὲν χθονὸς κακουχία. Sept. Theb. 665. SYN. Ὀλεθρός.

Κακόφαις, ιδός, ἡ, adj. [male ominata,] evil spoken. Κακόφαιδ' αὖ βόαν, κακόμελετόν ἴαν. Pers. 932.

Κακόφραδής, εός, adj. [mala cogitans aut machinans,] designing evil, ill-mannerly. Αἴαν, νεῖκος ἀριστέ, κακοφράδες. Ψ. 483.

Κακοφρόνew, v. [malevolus sum, demens sum,] to be evil-minded, to be mad. Καὶ τίς σέ κακοφρόνων. Agam. 1145.

Κακόφρων, ὄνός, adj. [cui mala est mens,] evil-minded, foolish. Κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παρ' αἰνῶ. Orest. 815.

Κακόφρατος, ὄν, adj. [alienis malis gaudens,] rejoicing at the misfortunes of others. Δυσκέλαδος, κακόφρατος, ὁμαρτήσῃ, στῆγερῶπης. Hes. Op. 193.

Κακόχρησμον, ὄνός, adj. [improbis,] bad. Κακοχράσμων γὰρ ὁ δαίμων. Theocr. 4. 22.

Κακόφρογός, ου, ὅ et ἡ, adj. [maledicus,] censorious. Ἐν γὰρ τοι πολλεῖ ὦδ' ἀκοφρογῷ ἀνδάνει οὐδέν. Theogn. 287.

Κάκew, v. [damno afficio, vexo,] to injure, to harass. Οὐδέν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω. Herc. F. 1153. SYN. Κακουργέw, ἀνίω, ἐνόχλω, ἀδικέw, ἐπηρεάζw.

Κάκων, f. ὄνw, v. [malum vel improbum reddo,] to render wicked. Οὐκὼν κάκυνει τοῖσδε σοῖς βουλευμασίν; Hec. 251. SYN. Καταικίζωμαι, διαφθείρω.

Κακῶς, adv. [male, improbe,] wickedly, miserably. See in Κάκος.

Καλάβροψ, potius καλάυροψ, ὅπως, ἡ, subst. [pedum, baculus,] a shepherd's crook, a staff. Πάλλεν ὀπηδεύουσα καλάβροπ' αὖ τὰς δὲ καὶ αὐτοί. Apoll. 4. 974. See also Ψ. 845. SYN. Ῥάβδος, λαγωβόλον, κύρην.

Καλᾱθισκός, ου, ό, subst. [parvus calathus,] a little basket. Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματᾱ τοῖ καλᾱθισκοῖ. Theocr. 21. 9.

Καλᾱθός, ου, ό, subst. [calathus,] a basket. Χ' ὡς αἱ τὸν καλᾱθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι. Call. Cer. 121. SYN. Κανέον, κανειόν, σπύρις, τάλᾱρος.

Καλᾱμαῖος, α, ον, adj. [culmarius, inter culmos versans,] of a reed or stalk, being among reeds. Μάντις τοι τὰν νύκτᾱ χροῖξεται ἅ καλᾱμαία. Theocr. 10. 18.

Καλᾱμεντής, ου, ό, subst. [piscator,] a fisherman. Οὕτω κ' ὕμμες θῆν ἐρεθίσδετέ τὼς καλᾱμεντάς. Theocr. 5. 111. SYN. Ἀμητήρ, ἀλιεύς.

Καλᾱμη, ης, ή, subst. [stipula,] a stalk, stubble, straw. Ἄλλ' ἔμψης καλᾱμην γέ σ' ὀύμαῖ εἰσοῦρωντά. ξ. 214. SYN. Κάρφος, ἀνθερίξ, καλᾱμός.

Καλᾱμητόμος, ου, ό et ή, adj. [ulmos secans,] cutting stalks. Κλείουσι χθονίης καλᾱμητόμον ἐμμεναῖ ἄρπην. Apoll. 4. 987.

Καλᾱμίνθη, ης, ή, subst. [calamintha, planta,] wild mint. Καὶ κωκύοι. b. σὺ δέ γ' ὅζοις ἂν καλᾱμίνθης. Eccl. 648. EPI TH. Ὑδρηλή, χαιτήεσσα.

Καλᾱμισκός, ου, ό, subst. [parvus calamus,] a little reed. Εἰς τὸν καλᾱμισκὸν ἐνσταλαζον τουτόνι. Acharn. 1034.

Καλᾱμός, εσσα, εν, adj. [arundinaceus,] of a reed. Σὺρίγγων θ' ὑπὸ καλᾱμόεσσᾱν. Iph. A. 1038. EPI TH. Δονᾱκός.

Καλᾱμός, ου, ό, subst. [calamus,] a reed. Αὐλῶν, Ὀλύμπου καλᾱμοῖς. Iph. A. 578. SYN. Δοναξ, αὐλός, καλᾱμη, διστός. EPI TH. Πίκρος, λίγυρός, εὐάρμοστος, κηροδέτης, κηροδέτης, εὖ τρητός.

Καλᾱμοστέφης, εός, adj. [calamis circumdatus,] covered with reeds. Θώρηκάς τ' εἶχον καλᾱμοστέφειν ἀπὸ βυσσῶν. Batrach. 126.

Καλᾱμόφογγός, ον, adj. [calamo sonans,] sounding with or on the reed. Ὁ καλᾱμόφογγᾶ παίζων. Ran. 231.

Καλαυροψ, vid. Καλόβροψ.

Καλέω, v. [voco,] to summon. Πάσας ἀδελφὰς τῇσδε δεῦρὸ χρῆ καλεῖν. Heracl. 545. SYN. Μετᾱπέπω, φωνέω, μεταστέλλω, ἐκκαλέω, ἀπὸκαλέω, πρόπεμψ, καλίστρεω.

Καλία, ας, ή, subst. [nidus,] a nest, a home. Ὡς κέ τοῖ ὠραίου βιότου πλήθωσὶ καλία. Hes. Op. 304. SYN. Νεοττία, οἰκία, οἶκος.

Καλίστρεω, v. [advoco,] to summon. Μήτηρ μὲν Κύνκλωπᾱς ἤν ἐπὶ παιδὶ καλίστρεῖ. Call. 3. 67. SYN. See Καλέω.

Κάλλαιᾱ, ων, τὰ, subst. [barbæ galligallinacei,] a cock's gills. Χῶπως τὰ κάλλαι' ἀποφᾱγὼν, ἥξεις πάλιν. Equit. 495.

Καλλιᾱνείρᾱ, ας, ή, P. N. [Callianira,] one of the Nereids. Δεξαμένη τῆ, καὶ Ἀμφίνεμ, καὶ Καλλιᾱνείρᾱ. Σ. 44.

Καλλίας, ου, ό, P. N. [Callias,] a noble Æginetan. Χρυσᾱ-λᾱκᾱτω ποτὲ Καλλίας ἄδων. Nem. 6. 63.

Καλλιβλέφαρός, ον, adj. [pulchras habens palpebras,] having beautiful eyelids. Καλλιβλέφαρον φῶς. Ion 189.

Καλλιβόας, ου, ό et ή, adj. [pulchre resonans,] beautifully sounding. Ὁ καλλιβόας τᾱχ' ὑμῖν. Trach. 650.

Καλλιβότρως, ὄος, adj. [pulchros racemos habens,] beautifully clustering. Ὁ καλλιβότρως κᾱ' ἡμᾶρ αἰεί. Œ. C. 682.

Καλλιβωλός, ον, adj. [ferax solum habens,] having a rich soil. Φρύγιον ἄστὺ καλλιβωλόν. Orest. 1388. SYN. Ἐρίβώλαξ, ἐρίβωλός, εὐκαρπός.

Καλλιγᾱληνός, ον, adj. [pulchre tranquillus,] beautifully calm, placid. Καλλιγᾱλᾱνὰ τρέφεις. Troad. 837.

Καλλιγένειᾱ, ας, ή, subst. [quæ pulchritudinem gignit,] the producer of beauty, epith. of Ceres. Καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγένειᾱ. Thesm. 299.

Καλλιγέφυρος, ον, adj. [pulchris pontibus instratus,] covered with beautiful bridges. Ὁ καλλιγέφυρος ποτάμους. Rhés. 350.

Καλλιγύναιξ, αἰκός, ό et ή, adj. [pulchris mulieribus abundans,] famed for beautiful women. Ὅφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικᾱ. v. 412.

Καλιδίνης, ον, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing. Ξῦνοιδὲ Πηνειὸς ὁ καλιδίνας. Herc. F. 368. SYN. Εὐρόος, εὐρρείτης, εὐρρέως, καλὶρρόος, καλὶποτάμους, καλὶνάος, καλὶρεθρος.

Καλλιῖδ' ἄφροδ, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchro curru insignis,] distinguished by a beautiful carriage. Τὰς καλλιῖδ' ἄφροι' Ἀθήνας. Hec. 471.

Καλλιῖδ' ὀναξ, ἄκος, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens arundines,] having beautiful reeds. Τοῦ καλλιῖδ' ὀνακὸς εἰσὶν Εὐρώτα μόνον; Helen. 500.

Καλλιῖππος, ἔος, adj. [facundus,] using fair words, eloquent. Μέλλει γὰρ ὁ καλλιῖππος Ἀγάθων. Thesm. 52. SYN. Καλλιφθογγός, εὐγλωσσός, ἡδύεππος, εὐστόμος, ἡδύγλωσσος, ἡδύλογος, μελίγηρος, ἡμερόφωνος.

Καλλιῖρεω, v. [rite seu fauste sacrifico,] to sacrifice auspiciously. Τὰν αἰγῶν φλασῶ τῷ, πρὶν ἢ γέ μὲ καλλιῖρῃσαι. Theocr. 148.

Καλλιῖζυγής, ἔος, adj. [bene junctus,] beautifully joined. Ἀγων τὸ καλλιῖζυγες. Androm. 276. SYN. Εὐῖζυγής, εὐτυκτός, εὖ ἄρᾶρος.

Καλλιῖζωνός, ου, ἡ, adj. [pulchro cingulo ornata,] beautifully girt, graceful. Καλλιῖζωνοὶ τὲ γυναικῆς. H. 139. SYN. Εὐῖζωνός, λιπαρόζωνός.

Καλλιῖτριξ, ἱρήχος, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens pilos,] having beautiful hair, fair-maned. Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλιῖτριχὲς ἵπποι. K. 491. SYN. Εὐῖτριξ, ἡκυμός, κατὰβόστρυχος, χαιτήεις, καλλιῖκμός.

Καλλιῖκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fecundus,] producing beautiful fruit. Τῆς καλλιῖκαρπου Σικελίας λεύρας γῆας. P. V. 369. SYN. Εὐκαρπός, πόλυκαρπός, ἄγλακαρπός, ζεῖδωρός.

Καλλιῖκλώνη, ης, ἡ, P. N. [Callicolone,] a beautiful eminence in Troy. Καθιζόν ἐπ' ὄφρυσι Καλλιῖκλώνης. Y. 151.

Καλλιῖκμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras comas habens,] having beautiful hair. Περὶ χῶσάτ' οὐ καλλιῖκμοιοῦ. I. 449. SYN. See Καλλιῖτριξ.

Καλλιῖκρήδεμνός, ου, ὁ et ἡ, subst. [pulchram habens vittam,] having a beautiful fillet. Σίτον δὲ σφ' ἄλλοι καλλιῖκρήδεμνοὶ ἐνεικᾶν. δ. 623. SYN. Λιπαρόκρηδεμνός, χρυσόμυτρης, εὐστῆφάνος.

Καλλιῖλαμπέτης, ου, adj. [pulchre lucidus,] sweetly beaming. Ἥλιε καλλιῖλαμπέτη. Anacr. fr. 135.

Καλλιῖμάχος, ου, ὁ, P. N. [Callimachus,] Callimachus. Καλλιῖμάχῳ λιπαρόν. Olymp. 8. 108.

Καλλιῖμορφός, ον, adj. [pulchra forma insignis,] fair-formed. Τὸ καλλιῖμορφον τραυμαῖων ὑπ' ἀγρίων. Androm. 1155.

Κάλλιμος, η, ον, adj. [pulcer, elegans,] beautiful. Πρῶτ' αὖ μὲν εἰρέσῃ, μετέπειτ' αὖ δὲ κάλλιμος οὖρος. λ. 639. SYN. See Κάλος.

Καλλιῖναός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchris fluens,] fair-flowing. Πᾶρ' αὖ καλλιῖναόν. Alcest. 600.

Καλλιῖνικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [victor egregius,] gloriously victorious. Τὸν καλλιῖνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν. Herc. F. 179.

Καλλιῖοπη, ης, ἡ, P. N. [Calliope,] one of the nine muses. See Ἑράτω, and Μοῦσαι.

Καλλιῖπαις, παιδός, adj. [pulchram sobolem habens,] having beautiful offspring. Κάλλιπαις πύρρος αἶε. Agam. 737.

Καλλιῖπαρής, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens genas,] fair-cheeked. Ἡ δ' ἄλλος μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιῖπαρή. O. 87.

Καλλιῖπαρθένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens virgines,] of or having beautiful virgins. Ἀχραντὸν αἰμὰ καλλιῖπαρθένου δερὸς. Iph. A. 1574.

Καλλιῖπῆδιλός, et καλὸπῆδιλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens calceos,] having beautiful sandals. Ἀμφὶ Δία Κρόνιδην καὶ Μαιᾶδ' αὖ καλλιῖπῆδιλόν. Hom. Merc. 57. See Theocr. 25. 102,

Καλλιῖπῆπλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum habens peplum,] fair-robed. Ἴτ', ὦ καλλιῖπῆπλοι Φρυγῶν. Troad. 339.

Καλλιῖπηχὺς, ὅος, adj. [pulchros habens cubitos,] having fine elbows. Ὡ καλλιῖπηχυν ἑκτόρος βράχιόν' αὖ. Troad. 1194.

Καλλιῖπλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnas habens opes,] very wealthy. Καλλιῖπλουτοι πόλλ' εἰς. Ἄτ' Εὐβοίᾳ. Olymp. 13. 159.

Καλλιῖπυτάμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing. Καλλιῖπυτάμους ὑδάτος ἰνὰ γέ. Phoen. 654.

Καλλιπυρρός, ὄν, adj. [pulchram habens faciem,] handsome. See in 'Ανδρῶταις.

Καλλιπυργός, et καλλιπύργωτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [bene munitus turribus,] well fortified. Ὡ καλλιπυργὸν ἄστὺ Θηβαίας χθονός. Bacch. 1191. See also Bacch. 19.

Καλλιπῶλος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens equos,] famed for beautiful horses. Αἶ τε ναίετ' ἐ καλλιπῶλῶν ἔδραν. Olymp. 14. 2. SYN. Εὐπῶλος, εὐπιπός.

Καλλιρέεθρος, καλλιρόος, et καλλιρόος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing, limpid. Δίρκα θ' ἂ καλλιρέεθρος. Herc. F. 780. See also ρ. 206. and B. 752. SYN. See Καλλιδίνης.

Καλλιστάδιος, ὄν, adj. [pulchro stadio celebris,] famed for a beautiful stadium or course. Δρόμους καλλιστάδιους, Εὐξ-εινόν. Iph. T. 437.

Καλλιστεῖα, ὦν, τὰ, subst. [optimi et pulcherrimi præmia,] the rewards of the noblest and best. Τὰ πρῶτὰ καλλιστεῖ ἄριστεύσας στράτοϋ. Aj. Fl. 435.

Καλλιστευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [pulchritudinis præstantia,] pre-eminence in beauty. Καλλιστευμᾶτὰ Λοξίq. Phœn. 222. SYN. See Κάλλος.

Καλλιστεύω, v. [pulchritudine excello,] to excel in beauty or strength. 'Αν ὑγραίνει καλλιστεύων. Troad. 228.

Καλλιστέφανός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [pulchra redimitus corona,] decorated with a beautiful garland. See in Εὐφρόσυνῃ.

Καλλισφύρος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [pulchros talos vel pedes habens,] having beautiful ancles or feet. See in Εὐνήνῃ.

Καλλιτόξος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [arcu bene instructus,] distinguished by a beautiful bow. Τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινᾶλου κόρη. Phœn. 1177.

Καλλιφεγγής, ἔος, adj. [pulchrum splendorem habens,] beautifully beaming. Ὡ καλλιφεγγές ἡλίου σέλας τῷδε. Troad. 853.

Καλλιφλοξ, ὄγος, adj. [pulchra flamma coruscans,] blazing with a beautiful flame. Καλλιφλόγᾳ πέλανόν. Ion 707.

Καλλιφθογγός, ὄν, adj. [pulchrum reddens sonus,] sweet-sounding. Οὐδ' ἴστοις ἐν καλλιφθόγγοις. Iph. T. 221. SYN. See Ἠδύπη.

Καλλιφυλλός, ὄν, adj. [pulchris foliis præditus,] having fair leaves. Τὸ ῥόδον τὸ καλλιφυλλόν. Anacr. 5. 3. SYN. Ἀκρίτφυλλός, εὐπέταλός.

Καλλιχόρος, οὐ, ὁ, subst. et adj. [(1) Callichorus, (2) ὁ et ἡ, pulchra chorea gaudens,] (1) the name of a river, also a famous fountain in Attica, (2) loving the beautiful dance. Ὡκὰ δὲ Καλλιχόροιο πὰρὰ πρῶχας ποταμοῦ. Apoll. 2. 904.

Καλλόνῃ, ἧς, ἡ, κάλλος, ἔος, τὸ, et καλλόσυνῃ, ἧς, ἡ, subst. [pulchritudo,] beauty. Τὴν Ἀφροδίτην καλλόνῃ θηρώμενός. Bacch. 451. See also Helen. 23. and Helen. 389. SYN. Εὐμορφία, ὦρα, εἶδος, κόσμος, εὐπρέπεια, ἄκμη, κύπρις, χάρις, ἄγλαια. ΕΡΙΤΗ. Χάριεσσά, ἀμβρόσια, ἀριζήλος, ἀγητός, ἄγλῃ, ἐπὶ ῥά-τος, ἱμερόεσσα, ἡδεῖα, μαρμαίρουσα, δαιδάλεα, εὐρίνη, οὐρανία, θεσπέσια, πέρ-βλεπτός, εἰθέα, γλυκερά, ἀπρεπής.

Καλλύνω, f. ὕνω, v. [pulchrum reddo,] to beautify, to embellish. Ἄλούς, ἐπειτὰ τοῦτ' οὐ καλλύνειν θέλῃ. Antig. 503.

Καλλωπίζω, v. [decoro,] to decorate. Κρόκωτὰ φέρουσαι, καὶ κέκαλλωπισμένα. Lysistr. 44. SYN. Ἀγάλλω, κοσμέω, ἀσκεω, σεμνύνω.

Κάλόν, οὐ, τὸ, subst. [lignum,] wood, a log. Πολλά δὲ κάγκανὰ καλά κάτου-δαίφ' ἐνὶ βόθρῳ. H. Merc. 112. SYN. See Ξύλον.

Καλόπειδός, vid. Καλλιπέδιδός.

Κάλος, οὐ, κάλως, ω, ὁ, et κάλωδόν, οὐ, τὸ, subst. [rudens, funis nauticus,] a cable, a rope. Ἐν δ' ὑπέρas τὲ κάλους τὲ πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. ε. 260. See also Med. 280. and Vesp. 379. SYN. Πείσμα, πούς σχοίνων. ΕΡΙΤΗ. Εὐστρεπτός.

Κάλός, ἡ, ὄν, adj. [pulcher, bonus,] beautiful, honorable. Πολλὰκίς, ὦ Πόλ' ἔφαμ' ἐ, τὰ μὴ καλά καλά πέφανται. Theocr. 6. 19. SYN. Ἀγάνος, εὐειδής, ἐκπρέ-

¹ The penult. of κάλός is always long in Homer, always short in the Attic poets, and common in Hesiod and Theocritus. See Clark. II. B. 43.

πήs, ὥρατος, περικαλλής, σεμνός, εὐδοκίμος, ἀγαθός, ἀνδρείος, ἥδus, εὐπάραος. **PHR.** Ἀγλάρηφι πέποιθός.

Κάλπis, ἰδός, ἡ, subst. [urna,] a pitcher. Αἶ τ' ἅλλ' ὅ' ὑβρίκασ' ἰδός τῶν καλπίδων. **Lysistr.** 400. **SYN.** Ὑδρία, κέραμος, ἐλευδρίον, σταμνός. **ΕΡΙΤΗ.** Χαλκῆα, ἀργυρεά, μέγαλη.

Καλύβη, ἡs, ἡ, subst. [tugurium,] a hut. Στρωσάμενοι βρυῶν αὖθις ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. **Theocr.** 21. 7. **SYN.** Ἐπαύλιον, σκῆνη, οἰκίδειον, μύχus.

Καλυδναί, ὦν, αἱ, P. N. [Calydnæ,] the islands Calydnæ, called also Sporades. Καὶ Κῶν Εὐρύπυλίου πόλιν, νήσους τῆ Καλύδνας. **B.** 677.

Καλύδων, ὦνός, ἡ, P. N. [Calydon,] a famous city in Ætolia. Χαλκιδᾷ τ' ἀγχιᾶλον, Καλύδωνά τ' ἐπετρήσεσάν. **B.** 640. **ΕΡΙΤΗ.** Αἰπεινή, ἔρανή. **PHR.** Πελοπίας χθονός ἐν ἀντιπόρθοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονά. **Eur.** Meleag.

Καλύδωνίος, α, ὄν, adj. [Calydonius,] of Calydon. Οἱ μὲν ἐπὶ κλητοὶ Καλύδωνίου ἀγρευτῆρες. **Call.** 3. 218.

Καλυμμά, ατός, τὸ, subst. [velamen,] a covering, a veil. Ἐγὼ δὲ λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων. **Iph. T.** 373. **SYN.** Σκέπας, περιπέτασμα, χλαῖνᾶ, περιβόλαιον, ἐλυτρόν, κάλυπτρα. **ΕΡΙΤΗ.** Κυανέον.

Καλυξ, ὕκός, ἡ, subst. [(1) calyx, flos, *inpr.* rosæ, nondum expansus, (2) muliebris,] a rose-bud, a female ornament. Ἐμπλέξας καλύκασσ' καὶ εὐδομοῖσι σελίνους. **Theocr.** 3. 23. **ΕΡΙΤΗ.** Ρόδεα, εἰάρινη, πορφυρεά, ἰοστέφανός.

Καλυπτός, ἡ, ὄν, et οὐ, ὁ et ἡ, adj. [tectus, tegens,] covered, covering. Καλυπτῆς ἐξέκειντο πιελλῆs. **Antig.** 1011. **SYN.** Στεγανός, κτήρεφής, ἐπηρέφής.

Καλύπτρα, αs, ἡ, subst. [tegmen capitis muliebre,] a female's head-dress, a veil. Καλὴν, χρυσεῖν' κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε κάλυπτρον. **ε.** 232. **SYN.** Καλυμμά, σκέπασμα. **ΕΡΙΤΗ.** Δαιδάλεα, ἀργυρεά, ἀργυρεῖ, δεινὴρῆσσαν, λίπαρη, εὐδομός, ἀπᾶλη, Σιδόνια.

Καλύπτω, v. [tego, operio,] to hide, to veil. Χέρω κάλυπτειν τοὺς θανόντας ἐνάλιους. **Helen.** 1065. **SYN.** Κεύθω, κατὰ κάλυπτω, σκέπαζω, σκέπαω, ἀποκρύπτω, ἔρεψω.

Καλυψώ, ὄs, ἡ, P. N. [Calypso,] Calypso. Τὰ μοι ἄμβροτᾶ δώκε Καλυψώ. **η.** 259. **ΕΡΙΤΗ.** Ἠλεκμός, ἄμβροτός, νύμφη, δεινὴ θεός, ἐπὶ λοκάμους, διὰ, διὰ θεῶν ποτνῖα, δολοεσσά, Ἀτλαντίς.

Καλχαίνω, v. [(1) purpura perfundo, (2) profunde cogito,] to dye with purple, to consider deeply, to be anxious for. Ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις. **Heracl.** 40. **SYN.** Μερμνᾶω. See *Schol.* **Antig.** 20. and *Class. Journ.* No. LXIII. p. 86.

Κάλχας, αντός, ὁ, P. N. [Calchas,] an illustrious Grecian prophet. Κάλχας, Ὀδυσσεὺς, Μενελάος ὅ' ἂ δ' οὐ κάλως. **Iph. A.** 107. **ΕΡΙΤΗ.** Θεστορίδης, οἰωνόπολων ὅχ' ἄριστός, θεόπροπός, οἰωνιστής, Κεστορείος, μαντίς.

Κάλως, ὦ, ὁ, vid. Κάλυς, funis nauticus.

Καλώς, adv. [pulchre, bene, recte,] beautifully, properly, rightly. Ἠγεῖσθ' ἡμῖν τοὺς κάλως τέθνηκότεs. **Hec.** 329. **SYN.** Κάλᾶ, εὖ, εὐπρεπῶs, εὐσχημῶs, εὐδοκίμωs, εὐσεβῶs, ὀρθῶs, ἄκριβωs.

Καμάξ, ἄκός, ἡ, subst. [(1) lignum erectum vitem sustinens, (2) lignum hastæ, hasta,] a pole supporting a vine, a shaft, a spear. Ἦν, καμάκός ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεσπέρημενοι. **Phæn.** 1418. **SYN.** (1) Σκόλοψ, χάραξ, (2) ἀκόντιον, δόρυ.

Καμάρινᾶ, ἡs, ἡ, P. N. [Camarina,] a lake in Sicily, also a city on the lake; a nymph. Καμάρινᾶ, λαότροφον. **Olymp.** 5. 9.

Καμάτῃρος, ὄν, adj. [laboriosus, defessus,] laborious, worn out. Οὐτ' ἐγὼ γυνάτῃ κόπῃs ἐλοῖ μου καμάτῃρος. **Lysistr.** 542.

Καμάτος, ου, ὁ, subst. [labor,] labor. See in *Εὐκάματος*. **SYN.** Κόπος, μόχθος, ὄτλος, πόνος, νύσος, ἀπόρια. **ΕΡΙΤΗ.** Δυσπότης, θυμοφθόρος, πολυαῖξ, αἰνός, ἀργαλέος, θυμαλγής, ἀσπότης, ἀργαλέος, δύσαλγής, μόγερός, κυδαλίμος, ὀλός, στυνέις, ἄθλιος, μοχθηρός.

Καμάτωδης, ὄs, adj. [gravis, laboriosus,] laborious, severe. Καμάτωδων δὲ πλαγᾶν. **Nem.** 3. 28. **SYN.** Ἐπίμοχθος, ἐπιπόνος, μόγερός, μοχθηρός, πολυπό-

νός, ἀργαλέος, λυπηρὸς, τλησέπδονός, φίλοπδόνος.

Κάμειρος, ου, ἡ, P. N. [Camirus,] a city in Rhodes. See in Ἰήλυσος.

Κάμηλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [camelus,] a camel. Εἶναι κάμηλοις ἀστράβιζοῦσαι, χθονά. Æsch. Suppl. 293. ΕΡΙΤΗ. Κυρτῇ, πᾶχύκνημῶς.

Κάμινος, ου, ὁ, subst. [caminus, fornax, ardor,] a forge, a furnace. Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχέ χειρὰ κάμινου. Hom. 47. 2. SYN. Ἴπνός.

Κάμινω, ὅς, ἡ, adj. [camini fuligine oppleta,] covered with soot. Γρηὶ κάμινος ἴσος' ὃν ἂν κᾶκᾶ μητισαίμην. σ. 27.

Καμῶνια, as, ἡ, subst. [perseverantia, victoria,] perseverance in a conflict, victory. Δῶν καμῶνιην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. Ψ. 661.

Κάμωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] unfortunate, ill-fated. Κεῖνον οὐμῆν τὸν κάμωρον, εἰ ποῦν ἔλθοι. β. 351. SYN. Ἀθλιός, πᾶνάθλιός, δύσμορος, δυστυχής.

Κάμνω, 2 a. ἐκάμω, v. [fatigor, laboro,] to labor, to suffer, to end one's labor. Ἥρα μὲ κάμνειν τήνδ', ἐθικε τὴν νόσον. Heracl. 990. SYN. Κόπιᾶω, κόποῦμαι, νόσεω, ἀρρωστῶ, ἀσθενῶ, μάλακίζομαι, πόνεω, ἐργάζομαι.

Καμπῇ, ἡς, ἡ, subst. [(1) flexura; (2) articulus,] a turning, an inflexion, a joint. Εἰ δὲ τίς αὐτῶν βωμοδόλχευσαι, ἡ κάμψειν τινὰ καμπήν. Nub. 969.

Καμπύμος, η, ὄν, adj. [flexilis,] winding. Δρόμους δὲ πολλοὺς ἐξέπλησά καμπίμους. Iph. T. 81.

Κάμπτω, f. ψω, v. [flecto,] to bend. Πόλεις τ' ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κᾶκᾶ. Eur. Suppl. 758. SYN. Γνάμπτω, στρέφω, τρέπω, καθάπτωμαι.

Κάμπυλος, ὄν, adj. [curvus, inflexus,] bent, curved. Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτίται- νετὸ κάμπυλᾷ τόξῳ. E. 97. SYN. Καμπύμος, εὐκαμπής, στρεπτός, ἄγκυλος.

Καμψίπους, πδός, adj. [pedes flectens,] swift. Καμψίπους Ἑρινός. Sept. Theb. 792.

Κανᾶκη, ἡς, ἡ, P. N. [Canace,] the mother of Triops. Σεῦ τὲ καὶ Αἰολίδος Κανᾶκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο. Call. 6. 99.

Κανᾶχῶ, et κανᾶχίζω, v. [resono,] to resound. Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη' κᾶ- νᾶχσέ δὲ χαλκός. τ. 469. See also M. 36. SYN. Ἥχῶ, δουπέω, ἀνᾶχω.

Κανᾶχη, ἡς, ἡ, subst. [crepitatio, sonitus,] a rattling, a sound. Τοῦ καὶ ὁδόν- των μὲν κανᾶχῃ πέλε, τῷ δὲ οἱ ὄσσε. T. 365. SYN. Ψόφος, ἀραγμός, πᾶτᾶγός, κτύπος, δοῦπος, ἡχή.

Κανᾶχηδᾶ, adv. [cum strepitu,] with a loud blast. Λυδῖαν μίτραν κανᾶχηδᾶ πέποι- κιλμέναν. Nem. 8. 25.

Κανᾶων, κάνωῶν, et κάνειων, ου, τὸ, subst. [canistrum,] a basket, a dish. Δεῖπνον δὲ, κρεῖ τ' ὅπτα καὶ ἐν κάνῳ μέγας ἄρτος. Theocr. 24. 135. See also Iph. A. 1564. and κ. 355. SYN. Κιβωτός, κάλᾶθος. ΕΡΙΤΗ. Χρῦσειον, χάλκειον, εὐ- κύκλον, περικαλλές, χρυσήλατον.

Κανῆθος, ου, ὁ, P. N. [Canethus,] Canethus. See in Κανθός.

Κανῆθωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [canistrum gerens,] bearing a basket. Ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δόκῳ κανῆθωρῳ. Aves 1551.

Κανῆθῶρεω, v. [canistrum gero,] to bear a basket. Τινὶ κανῆθῶρῃ. Lysistr. 1194.

Κάνθαρος, ου, ὁ, subst. [(1) scarabæus, (2) portus Piræensis,] a beetle; also one of the three harbors of the Piræus. Ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; κᾶτ' αὐτῷ γ' ἄνθρω. Pax 45.

Κανθήλιᾶ, ων, τὰ, subst. [onera asinorum, clitellæ,] panniers or packs carried on asses. Αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Vesp. 169.

Κάνθος, ου, ὁ, P. N. [Canthus,] one of the Argonauts. Αὐτὰρ ἅπ' Εὐβοίης Κάνθος κτε' τόν ῥά Κανθηθος. Apoll. 1. 77.

Κανθώδης, ἔδος, adj. [aduncus,] crooked. Ῥαμφεὶ κανθώδει¹ τοργὺς ἐκοψέ νεκυν. Call. fr. 204.

Κάνθων, ωνός, ὁ, subst. [asinus,] an ass. Κάνθων, τί κλαeis; Vesp. 179. SYN. ὄνος.

Καννά, ἡς, ἡ, subst. [canna, storea,] a reed, a mat. Πῦρᾶ τὰς καννάς οὐρήσω, μηδ' ἀποπάρδω. Vesp. 393. SYN. Ψιᾶθος, δοναξ.

¹ Ruhnken. Ep. Crit. ii. p. 47. propones Ῥαμφεὶ ἀκανθώδει.

Κάνωβος, ου, ἡ, P. N. [Canobus,] a city of Egypt. "Εστιν πῦλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονός. P. V. 871.

Κάνων, ὄντος, ὁ, subst. [regula, canon,] a rule, the handle of a buckler. Γνώμης πῶνρηās κἀνόσιν ἀνἀμέτρούμενος. Eur. Electr. 52. SYN. Στάθμη, γνώμων, δασμύς.

Κάπανεος, ἔως et ἡδς, ὁ, P. N. [Capaneus,] one of the seven chieftains against Thebes. Οὐτ' ἂν γ' ἐτ' ὀρθῶς Κἀπᾶνέως κέρανύν. Eur. Suppl. 496. EPI TH. Ἀγᾶκλειτός, χαλκῶτευχής, ἀρηϊφίλδς, κυδᾶλιμύς.

Κἀπᾶνῆϊάδης, et κἀπᾶνῆϊός, ου, ὁ, adj. [Capaneo satus,] of or descended from Capaneus. "Οροσῶ, πέπον Κἀπᾶνῆϊάδην, κατᾶβήσεῷ δίφρου. E. 109. See also E. 108.

Κάπετος, ου, ἡ, subst. [fossa,] a ditch. Ἀμφὶ δὲ, κυᾶνῆην κᾶπέτον, περὶ δ' ἐρκὺς ἐλασσῆ. Σ. 564. SYN. Τάφρος, ὄρυγμα, δῖωρυξ, βόθρος. EPI TH. Κοίλη, βᾶθειᾶ.

Κᾶπη, ης, ἡ, subst. [(1) præsepe; (2) pabulum equis in præsepi appositum,] a stall; fodder. Καὶ τοὺς μὲν κᾶτεδῆσάν ἐφ' ἱππεύσιν κᾶπησί. δ. 40. SYN. Φάτνη.

Κᾶπηλεῖον, ου, τὸ, subst. [caupona,] a place where provisions are sold, a tavern. Οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ κᾶπηλεῖον σκόπων; Lysistr. 427.

Κᾶπηλεύω, ν. [cauponor,] to sell by retail, to keep a tavern. See Dr. Monk, Hippol. 956. and Dr. Blomfield's Gloss. Sept. Theb. 541. Ἐλθὼν δ' εὐοικὲν οὐ κᾶπηλεύσειν μάχην. Sept. Theb. 541. SYN. Ἀπεμπόλῳ, χλενάζω.

Κᾶπηλῖκῶς, adv. [institorie, dolose,] like an innkeeper, deceitfully. Ἐπεὶ νῦν μὲν κᾶπηλῖκῶς ἔχει. Plut. 1063.

Κᾶπηλός, ου, ὁ, et κᾶπηλῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [caupo,] an innkeeper. Κεῖ τις κᾶπηλός, ἢ κᾶπηλῖς, τοῦ χῶδς. Thesm. 347. SYN. Πάνδοκός.

Κᾶπηνη, ης, ἡ, subst. [caminus,] a chimney. Ἀναξ Πῶσειδον τί ποτ' ἄρ' ἡ κᾶπηνη ψῦφεῖ; Vesp. 143. SYN. Κάμινός.

Κᾶπνῖᾶω, ν. [fumigo,] to fumigate. Ἡἔ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνὶ καπνῖῳσιν. Apoll. 2. 132.

Κᾶπνίξω, ν. [fumum excito,] to raise a smoke. Κάπνισσάν τε κατὰ κλῖσῖας, καὶ δεῖπνὸν ἐλοντο. B. 399. SYN. Κάπνῖᾶω, πῦρ ἀνάπτω.

Καπνός, οὔ, ὁ, subst. [(1) fumus; (2) poet. ignis,] smoke, fire. Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοι νῶσαι. a. 58. SYN. Ἀχνη πῦρός. EPI TH. Θύωδης, αἰθωψ, κᾶκός, αἱματῶεις, ἀδευκής, εὐώδης, εὐδομός, σκίῶεις, μέλας, κνισσῆεις, λευκάνθης.

Κᾶπνῶμαι, ν. [in fumum redigo; fumo,] to reduce to smoke, to smoke. Δέμας κᾶπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάδων. Eur. Suppl. 507.

Κᾶπρᾶω, ν. [proprie de porca aprum appetente; salax sum,] to play the wanton. Γραὸς κᾶπρώσης τᾶφῶδιᾶ κᾶτεσθίειν. Plut. 1025.

Κᾶπρός, et κᾶπρίος, ου, ὁ, subst. [aper,] a boar. Κάπρῳ λείοντι θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους. Phæn. 422. See also A. 414. SYN. Ὑς, χοῖρός. EPI TH. Ὀρέστερός, οὐλοφῶρων, ἀγρίος, ἀγροτέρος, βλοσυρός, Αἰτωλός, Ἐρῦμάνθιος, χᾶμαι-εὔνης, ἀργυῶδων. PHR. See Hes. Scut. 386—391.

Κάπτω, ν. [(1) "aperio os ad captandum aëra; (2) edo avide et cum spiratione." Damm.] to gasp, to eat greedily. a. Ἴνα κάπτωσιν; b. Μᾶ δ' ἄλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν. a. Ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα. Eccles. 687. SYN. Ἀνᾶκάπτω, ἐκπνέω, κᾶφέω.

Κᾶπρός, α, ὄν, adj. [torridus, fervidus,] parched, burning. Ἀλλὰ μὲ τις κᾶπυρὰ ρῶσος ἐξάλαπαξῆ. Theocr. 2. 83. SYN. Δεινός, αὐαῖλῶς.

Κᾶπύς, ὄς, ὁ, P. N. [Capys,] Capys. Ἀσασᾶκος δὲ Κᾶπυν· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχισην τέκε παῖδά. Υ. 239.

Κᾶπω, inus. [(1) spiro; (2) antiquitus, capio.] See Κάπτω, and Damm. in Κάπω.

Κᾶρ, αρὸς, ὁ, nom. gentil. [Car,] a Carian. Ἡ' πὶ τὸν διανλὺν ἡλθὼν; b. Ὡσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οἶν. Aves 292.

Κᾶρ, κᾶρός, ὁ vel τὸ, subst. ["capillus rasmus, rescissus, ideoque res vilissima,"] a slip of hair, any thing mean. (See Heyne's note.) Τίω δὲ μὲν ἐν κᾶρός αἴση. I. 378.

Κάρ, Κάρα, Κάρη, τὸ, (gen. Κρατός, dat. Κρατὶ and Κάρα, acc. τὸν and τὸ κράτᾱ, also τὸ κάρα. See Schol. Hec. 432.)¹ Κάρηᾱρ, gen. ἡτάς and ητὸς.

Κάρηνον, ον, τὸ, subst. [caput,] the head, the summit. Ἐξ ὄρεων ἐπὶ κάρ' μὴνυθι δέ τ' ἔργ' ἀνθρώπων. Π. 392. See also Med. 1384. Δ. 443. Τ. 405. and H. 19. SYN. Κεφάλη, κόρη. ΕΡΙΤΗ. Δύστηνον, πάλλευκον, βακχεῖον, ἀθλιόν, κασίγνητον, ὁμολεκτρὸν, ἀνδρῶν, ξυρηκῆς, ξανθόν, κάκον, φίλον, ἀλκίμον, γέραιον, κατάρτυστον, καλλινικόν, ἐγκέκαρμενον, πόλιον, αἰπεινόν, ἀκρόν, ἀμεινιόν, διόν, ἴφθιμον, ἀνθοκμόν, ἀθινατόν, δεινόν, λάσιον, εὐπλοκάμον, λαχνηέν, λαιμόμητον, χαῖρεν, ὑπερόπλον, σμερδαλέον, ὠκυμόρον, ὀρθόν.

Καραδόκειω, v. [expecto,] to expect. Καραδοκίσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν. Iph. A. 1432. SYN. Προσδοκάω, δυκέω, ἐλπίζω.

Καραμβίς, ἴος, ἡ, P. N. [Carambis,] a promontory of Paphlagonia. Πάντ' ὅθεν ἡλίβατος· καὶ μιν κἀλευσὶ Καραμβίν. Apoll. 2. 361.

Καρανιστήρ, ἥρος, et καρανίστης, ον, ὁ et ἡ, adj. [mortis capitalis auctor,] one who cuts off the head. Ἄλλ' οὐ καρανιστήρ' ἐσθ' ἀλμύρῳχοι. Eumen. 186. See also Rhes. 817. SYN. Οἰαντήφ' ἥρος, ποίνιμος.

Καρανῶω, v. [ad festigium perduco; perficio,] to bring to a head, to terminate. Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. Choëph. 693. SYN. Κεφαλαιῶω, τέλειω.

Καρατῶμεω, v. [caput abscindo,] to behead. Πᾶριν μολόντ' ἔ, χρῆν καρατῶμεῖν ξίφει. Rhes. 582.

Καράτ' ὁμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cui caput est abscissum,] having the head cut off, or cut from the head. Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατῶμοις χλιδαῖς. Soph. Electr. 52.

Κάρβανος, ον, ὁ et ἡ, adj. [barbarus,] a barbarian, a foreigner. Κάρβανος ὢν δ' Ἑλλήσιν ἐγγχείς ἄγαν. Æsch. Suppl. 921. SYN. Βάρβαρος, ἀλλόφυλος, ξένος.

Καρδαμίζω, v. [de nasturtio garrio,] to babble about the nasturtium. Τὶ καρδαμίξεις; οὐ βῆδιεῖ δ' ἐν' ὥς ἐμέ; Thesm. 617.

Κάρδαμον, ον, τὸ, subst. [nasturtium,] a kind of water-cress, of an acrid taste. Ὁξυθύμων, καὶ δικάων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα. Vesp. 455.

Καρδαμύλη, ης, ἡ, P. N. [Cardamyle,] Cardamyle. See Ἴρη.

Καρδία, et κράδια, as, ἡ, subst. [cor, animus,] heart, affection, courage. Τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἔχειν δοκεῖς; Iph. A. 1173. See also Med. 98. SYN. Κῆρ, κῆρ, ἦτορ, φρήν, θυμός. ΕΡΙΤΗ. Κάθ' ἅρ' ἀφίλη, τάλαινα, πολλὰ τλᾶσα, θεοσέβης, πρόφρων, σιδηρῆ, ἀχνύμενη, ἀτειρής, μενέδητος, ἀρωγός, ἀμειλίχης, ἀλέγειν, ἀπειρώκεός, ἀδόλος, ἀτολμός, θράσειά, βᾶθ' ὑπλουτός, γυῖρα, θαρσάλεα, μέλαινα, πίνυτή, σφάλερα.

Καρδιόδηκτος, ὄν, adj. [cor mordens,] annoying the heart, galling. Καρδιόδηκτον ἔμοι κράτ' ὄνεις. Agam. 1447. SYN. Θυμῶδακῆς, δηξιθυμός, θυμόν κατέδων, καρδίας δηκτηρίος.

Καρδοπίων, ὄν, P. N. [Cardopion,] Cardopion. Ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα. Eccles. 1178.

Κάρδοπος, ον, ἡ, et καρδόπη, ης, ἡ, subst. [maëtra,] a kneading-trough. Ὅστις κἀλεσεῖ κάρδοπον τὴν καρδόπην. Nub. 1253. SYN. Μάκτρα.

Κάρηκόμῳ, v. [comam alo,] to have long hair. Κελενέ κάρηκόμῳντας Ἀχαιοὺς. B. 11. SYN. Κόμῳ, κάρ' ἀβόστρυχός εἰμι.

Καρία, as, ἡ, P. N. [Caria,] a territory in Asia Minor. Ἐτὶ νῦν τὸν ὀφθαλμόν παρὰ βαλλ' εἰς Καρίαν. Equit. 17.

Καρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [squilla,] a shrimp. Καρίδων ἀδελφοί. Vesp. 1522.

Καρίκοεργής, ὁ et ἡ, ἔδος, adj. [a Carica gente factus,] wrought or made by the Carians. Δεῦτ' ἐ Καρίκοεργῆς ὄχ' ἀνοῖδ'. Anacr. fr. 137.

Καρίκος, ἡ, ὄν, adj. [Carius; hinc, vilis, exiguus,] Carian, paltry, small. Καρίκων ἀνλημάτων. Ran. 1302.

¹ Κάρα is frequently used with an adjective, per synecdochen, to denote a person; as φίλον κάρα, a dear person.

Καρίων,¹ ὄνως, ὁ, P. N. [Carion,] the name of a slave. Παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχοῖν. Plut. 624.

Καρκαίρω, v. [resono, sonum edo qualem sicca vi pulsata,] to resound, to crack. Κάρκαρῃ δὲ γαῖα πόδεσσιν. Υ. 157. SYN. Ἠχέω, ἀράβζω, κινέομαι.

* Καρκίνιτης, ον, ὁ, P. N. [Carcinities,] Carcinities. "Ἐτέρος τράγωδος Καρκίνιτης ἔρχεται. Vesp. 1505.

Κάρκινος, ον, ὁ, subst. [(1) cancer; (2) signum caeleste; (3) forceps,] a crab, the constellation called the Crab, a pair of pincers. Οὐ πότε ποιήσεις τὸν κάρκινον ὀρθὰ βᾶδιζειν. Pax 1083. EPIITH. Λέχριος.

Καρνεάδης, ον, ὁ, P. N. [Carneades,] the father of Telesicrates, an illustrious Cyrenean. Ἀ-γαθὲρ Καρνεάδα. Pyth 9. 127.

Καρνεᾶ, item Καρνεῖα, ὦν, τὰ, subst. [Carnea,] a festival in honor of Apollo, instituted on account of his punishment of one Carnus, a prophet.² Τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρει. Theocr. 5. 83.

Καρνεῖας, ἄδως, ἡ, adj. [Carneas,] of or belonging to the festival Carneia. Τέθμια ἔντε σφιν Καρνεάδες ἡλύθον ὦραι. Call. 2. 87.

Κάρως, ον, ὁ, subst. [sopor cum gravedine,] a deep sleep. Κύρος δὲ μὴν ἀμφεκάλυψε. Apoll. 2. 203.

Κάρω, v. [veternum induco,] to render torpid. Θανάτῳ κέκάρωμεν δεινὰ πέλωρα. Theocr. 24. 55. SYN. Βάρυνω.

Κάρπαθος, et per metath. Κρᾶπάθος, ον, ἡ, P. N. [Carpathus,] an island, from which the Carpathian sea derived its name. Καὶ Κνίδος αἰπεινὴ, καὶ Κάρπαθος ἡνέμεσσα. Hom. Apoll. 43. See also B. 676. EPIITH. Παιπάλδεσσα.

Καρπάλιμος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [celer,] quick. Καρπάλιμοι πόδεσσιν θεοὶ δὲ τὲ πάντες ὄρωντο. X. 166. SYN. Ὠκὺς, αἰψήρως, τάχως, ὀξὺς.

Καρπάλιμως, adv. [cito, raptim,] rapaciously, quickly, rapidly. Τόφρα δὲ καρπάλιμως ἐξέκετό νῆς εὐεργίης. μ. 166. SYN. Ὀξὺ, ὀξέως, τάχῃ, τάχως, ῥιμφά.

Καρπίζω, v. [fructum decerpo,] to yield fruit. Οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις. Helen. 1327.

Κάρπιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [frugifer,] fruitful. Ἡ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους. Equit. 326.

Καρπόποιος, καρποῦρῶφός, et καρποφόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [fructificus,] fruit-yielding, bounteous. Ἀβρόχᾳ, Πεδία καρποφόρᾳ τε γᾶς. Helen. 1500.

Καρπόωμαι, v. [fructum percipio, fruor, consequor,] to reap the fruits, to possess. Πένθη μέγιστὰ δακρῶν καρπούμεναι. Hipp. 1425. SYN. Ἀπὸλαύω, καρπίζομαι.

Καρπός, ον, ὁ, subst. [(1) fructus, (2) junctura manuum,] fruit, produce, offspring; (2) the wrist. Κάκον δίδωσι καρπὸν ἀνθρώποις δ' αἰεί. Hec. 593. EPIITH. Ἀφθόνος, ἀθανάτος, ἀφειδής, γλυκὺς, ζεῖδωρὺς, φέρεζωος, νεόθηλῆς, ἐρίθηλῆς, θάλλων, πολὺγηθῆς, χαρίεις, πίων, οἶνοψ, μελίηδης, μελίφρων, θείριος.

Κάρπωμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) fructus, quæstus, (2) victima,] fruit, gain; a victim. Καρπώματα στάζοντὰ κηρύσσει Κύπρις. Æsch. Suppl. 1008. SYN. Ὀνησις, θυσία, προσφορά.

Κάρρωτος, ον, ὁ, P. N. [Carrotus,] the brother of the wife of Arcesilaus. Φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἐξὸς ἑταίρων. Pyth. 5. 34.

Κάρτᾳ, adv. [valde,] very, very much, powerfully. Χρὴ δὲ ξενον μὲν κάρτᾳ προσχωρεῖν πῶλει. Med. 224. SYN. Πάνῃ, ἄγαν, μᾶλᾳ, μέγਾਲως, δεινῶς.

Καρταίπους, et κρᾶταίπους, πῶδος, adj. [validos pedes habens,] strong-footed. Καρταίπὺς αὖ ἐρύη Γαιαῶχρ. Olymp. 13. 113. See Hom. 48. 8.

Καρτεραίχμης, ον, ὁ, subst. [bellator validus,] a valiant warrior. Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν. Isth. 6. 55.

Καρτέρω, v. [forti animo sum, patienter fero,] to be brave, to persevere, to

¹ For the quantity of the first syllable of Καρίων see Brunck, Plut. 1100.

² See Heyne, Pind. Pyth. 5. 103.

endure. Πῶον παραινεῖν, ἢ παθόντᾳ καρτέρειν. Alcest. 1097. SYN. Διακαρτέρῃω, διαρκέω, μένω, ὑπομένω, ἀντέχω, διατέλλω.

Καρτέρουμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tolerans,] strong in mind, resolute. Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορᾶ καρτέρουμων. Ψ. 512. SYN. See Κρατέρωφρων.

Καρτέρως, vid. Κρατέρως.

Καρτέρωχειρ, χειρὺς, adj. [validus manu,] strong-handed, powerful. Καρτέρωχειρ, ἀμύγητῃ, δορύσθενες, ἔρκος Ὀλύμπου. Hom. 7. 3.

Κάρτιστος, et κρύτιστος, η, ὄν, adj. [præstantissimus,] most excellent. Καρτίστην δὴ τὴν γέ μάχην φάτο δύμεναί ἀνδρῶν. Z. 185. SYN. Ἄριστος, ἀνδρειοτάτος, ἀνδρωδέστατος.

Καρὺς, vid. Κρατὺς.

Καρύνω, vid. Κραρύνω.

Καρυκόποιεω, v. [suaviter condio; sermonem variis modis condio,] to season agreeably, to varnish. Ὅτῃ λέγειν οἷός τε κάγω, καὶ καρυκόποιεῖν. Equit. 343.

Κάρυον, ου, τὸ, subst. [nux juglans,] an almond, a nut. Σύκοις, καὶ κάρυοις, καὶ ἐδέσμασσι παντοδαποῖσιν. Ran. 31.

Κάρυστις, α ὄν, adj. [Carystius,] of Carystus. Ἐστὶν δὲ μέλλομεν ξένους τῖνας Κάρυστιους. Lysistr. 1068.

Καρφαλέως, et καρχαλέως, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [siccus, aridus,] dry, parched. Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκεδάσ' ἀλλυδὶς ἄλλη. ε. 369. See also Φ. 541. SYN. Ξηρὺς, ἀξάλεως, κατάξηρως.

Καρφηρῆ, ἡς, ἡ, subst. [festuca,] a straw. Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;¹ Ion 171.

Κάρφος, εὺς, τὸ, subst. [palea,] chaff, bran. Ὡς δὲ γυνὴ μάλερω περὶ [or πυρὶ] κάρφεᾷ χειμάτῳ δαλῶ. Apoll. 3. 291. SYN. Σκίνδαλμος, κάλαμη, φρύγανον.

Κάρφω, v. [siccō, arefacio,] to parch up. Κάρψε μὲν οἱ χρῶς καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. v. 430. SYN. Αὐαίνω, ξηραίνω.

Καρχαρόδους, οντὺς, adj. [acutos habens dentes,] sharp-toothed, ravenous. Ὡς δὲ αἰγὰ λεόντε, κύνων ὑπὸ καρχαρόδόντων. N. 198.

Καρχησίον, ου, τὸ, subst. [(1) poculum; (2) summa pars mali nautici,] a goblet, the shrouds of a ship. Κρύψη μὲν οὖν πέσοῦσάν ἐκ καρχησίων. Hec. 1251. SYN. (2) Ἰκρίον.

Κάσαλβάζω, v. [convitior,] to act the strumpet, to revile wantonly. Κάσαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγοὺς. Equit. 354. SYN. Λοιδόρεω, δεινάζω, ἐπισκώπτω, ἐπηρέάζω, κερτῶμεν.

Κάσαλβας, ἀδὼς, ἡ, subst. [meretrix,] a harlot, a strumpet. Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κάσαλβάδων, δεῦρ' εἰσπλέων. Eccl. 1098.

Κασάνδρα, ας, ἡ, P. N. [Cassandra,] one of the daughters of Priam. Ἡ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρωάδες. Hec. 86.

Κασαυρίον, et κασαυρεῖον, ου, τὸ, subst. [lupanar,] a brothel. Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρῶσιν. Equit. 1285. SYN. Πορνείον.

Κασίγνητος, ου, ὁ, (2) κασίγνητη, ἡς, ἡ, et (3) κασίγνητος, ὄν, adj. [(1) frater, (2) soror, (3) de fratre vel sorore,] (1) a brother, (2) a sister, (3) of a brother or sister. Δεινὸν κἀσιγνήτοισι γίνεσθαι λόγους. Iph. A. 376.

Κασίς, ἴδς, ὁ et ἡ, subst. [frater, soror,] a brother, a sister. Τὴν Ἐκτόρος τέ, χἀτέρων πολλῶν κασίν. Hec. 361. SYN. Ἄδελφος, ἀδέλφη, αὐτάδελφος, αὐτοκασίγνητος.

Κασσιόπειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Cassiopea,] the wife of Cepheus and mother of Andromeda. Νυκτὶ φαινομένη παμμήνιδι Κασσιόπειᾶ. Arat. Phœn. 190.

Κασσιτέρως, ου, ὁ, subst. [plumbum album,] white lead, tin. Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρεῖ, κασιτέρῳν τέ. Σ. 474. EPITH. Ἐάνως, νέοτευκτός, φαιενός, πανεφθός.

Καστάλια, ας, ἡ, P. N. [Castalia,] a sacred fountain at Delphi. Ἐστὶ δὲ Καστάλιας ὕδωρ. Phœn. 229. PHR. Ἀργυροειδεῖς Καστάλιας διναί.

Καστάλιδες, ων, αἱ, [epith. Musarum,] of Castalia. Νύμφαι Καστάλιδες, Πάρνασσον, αἰπὸς ἐχοῖσαι. Theocr. 7. 148.

¹ See Wesseling. Diod. Sic. Vol. 2. p. 103.

Καστιάνειρᾶ, ας, ἡ, P. N. [Castianira,] the daughter of a prince in Thrace.

Καλὴ Καστιάνειρᾶ, δέμας εἰκνῖα θεῆσι. Θ. 305.

Καστῶρειον, τὸ, sc. μέλος, et Καστῶρεὺς ὕμνος, [Castoreum carmen,] the military song of the Spartans. Τὸ Καστῶρειον. Pyth. 2. 127.

Κάστωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Castor,] (1) the son of Jupiter and Leda, and brother of Pollux; (2) a Cretan, the son of Hylacus. See ξ. 204. Κάστωρι τὲ Πόλυ-δεύκει τ' ἐν αἰθέρος πύχαις. Orest. 1653. ΕΡΙΤΗ. Ἰππυδάμους, κράτερους, ἱππᾶ-λίδης, αἰδολοπῶλός, φάεσφῶρος, χρυσάρματός, Τυνδαρίδης, τᾶχῦπῶλός, δούρυσσός, χαλκεῦσθῶρηξ, ἡμιθέος, ὠκυπόδων δεδάημενός ἱππων.

Κατᾶ, præp. [(1) cum genitiv. de, contra, adversus; (2) cum accus. per, secundum,] (1) down from, against; (2) along or down, according to. Ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴεται τῇδ' ἡμέρᾳ. Orest. 434.

Κατὰβάδην, adj. [deorsum,] in or while descending. Ἐξὸν κατὰβάδην οὐκ ἐτὸς χολοὺς ποίεις. Acharn. 411.

Κατὰβαίνειν, v. [descendo,] to descend, to dismount, to disembark. Ἀδην χθόνιον κατὰβήσει. Androm. 542. SYN. Ἀποβαίνειν.

Κατὰβακχιῶμαι, v. [bacchor,] to perform the orgies of Bacchus, to be frantic. Καὶ κατὰβακχιῶσθε, δρυὺς. Bacch. 109. SYN. Ἀναβακχεύω.

Κατὰβάλλω, et poet. καββάλλω, f. ἄλλω, v. [dejicio, evertō,] to throw down, to cast. Κἄλὸν τὸ θυμὰ κατὰβάλλουσά δαίμυσιν. Bacch. 1235. SYN. Κατάρσσω, κατὰσκάπτω, κατέρείπω, ἀντρέπω, πορθέω, ἀπορρίπτω.

Κατὰβασμός, οὗ, ὁ, subst. [descensus,] a descent. Κατὰβασμόν, ἐνθά Βυβλί-νων ὄρων ἄπο. P. V. 836.

Κατὰβέβλακευμένως, adv. [tarde,] sluggishly. Κοὺ κατὰβέβλακευμένως. Plut. 325. SYN. Βλακικῶς.

Κατὰβλάπτω, v. [detrimentis afficio,] to injure. Καὶ σιγῇ, ὅτε μὴ τί κατα-βλάπτῃ τὸ σὺν αὐτοῦ. Hom. Merc. 93. SYN. Βλάπτω, κἄκω, λυμαίνομαι, ζημιῶ.

Κατὰβλώσκω, v. [percurro,] to run down or through. Ἀστὺ κατὰβλωσκοντά. π. 466. SYN. Κατέρχομαι, διεξέρχομαι.

* Κατὰβῶα, v. [obstrepo, strependo vinco,] to inveigh against, to outbawl. Κατέβῶασέ δ' ἂν κέκραγὼς τοξότας τρισχιλίους. Acharn. 711. SYN. Ἐπιβῶα, ἀνᾶκράζω, ἐπίβωστρεῶ.

Κατὰβόλη, ἥς, ἡ, subst. [fundamentum,] the foundation, structure. Κατὰβόλᾱν ἱερῶν ἀγώνων. Nem. 2. 5. SYN. Ἐδέθλιον, θυῖα, τέλετη.

Κατὰβόσκω, v. [depasco,] to keep down by feeding on, to cultivate. Ἄ Μί-λατος εἶρε, χό τὰν Σάμιαν κατὰβόσκων. Theocr. 15. 126. SYN. Κατάρώγω, κατᾶβρωμί.

* Κατὰβόστρυχός, ον, ὁ et ἡ, adj. [comatus,] having pendent locks, hairy. Κατὰβόστρυχός, ὅμμασι γοργός. Phœn. 146. SYN. Λαχνηέης, χαιτήεις.

Κατὰβρέχω, v. [perfunco,] to moisten thoroughly. Μήπω, μήπω γέ, πρὶν ἂν τοῦτ' ἐπύξωμαι, μὴ κατᾶβρεχθῶ. Nub. 267. SYN. Διαβρέχω, κατάρρᾶνω, διᾶχέω, ἄρδω.

Κατὰβρίω, v. [ingravesco, item onustus sum,] to weigh down, to be loaded, to surpass. Ὀλβῷ μὲν πάντας κατὰβεβρίθει βύσιλῆας. Theocr. 17. 95. SYN. Βᾶρεω, βᾶρύνομαι, νικῶ.

Κατὰβροχθίζω, v. [deglutio, devoro,] to swallow down, to devour. Κατὰβροχ-θίσας, κᾶτ' ἐκπίων τὸν ἔωμόν, ἀνᾶπῶνιπτός. Equit. 357.

Κατὰβρῶχω, v. [sorbeo,] to suck down or up. Ὅς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὶ κρητῆρι μίγειν. δ. 222.

Κατὰβρωμί, v. [devoro,] to devour. Αὐτὰρ ἐπειδὴ, Φοῖβε, κατέβρωσ ἄμβροτον εἶδᾶρ. Hom. Apoll. 127.

Κατᾶγέλλω, v. [derideo,] to laugh at. Κατᾶγέλλωνταῖς ἐξάνῃσει διὰ σέ, καὶ τὴν σὴν κόρην. Iph. A. 372. SYN. Ἐπιγέλλω, διᾶπαιζω, χλευάζω, ὑβρίζω, κερτῶ-μεῶ, κατᾶφρονέω.

Κατᾶγέλλω, ω, ὁ, subst. [ludibrium,] an insult. Ἀρ' αἰσθάνει τὸν κατᾶγέλλων τῶν πρεσβέων. Equit. 320.

Κατὰγηράσκω, et κατὰγηράω, v. [senesco,] to grow old. Ὁ χυρῶς γ' εἶη κατὰγηράσκειν. Med. 124. See also i. 510. SYN. Γηράσκω, γηράω, παρηβῶ, ἐπὶ γῆρας ἰκέσθαι.

Κατὰγιγίω, v. [deorsum fero, devehō,] to bear down. Ἀσὺ δ' ἄφ' ὑψήλων ὄρεων κατὰγινύειν ὕλην. κ. 104. SYN. Κατὰφέρω, κατὰγω.

Κατὰγινώσκω, 2 a. ἐγνων, v. [decerno adversus aliquem, condemno,] to decide against any one, to condemn. Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εἴδ' κατὰγινωσθῇ δίκη. Eumen. 576. SYN. Κατὰκρίνω, ἐλέγχω, κατὰμέμφομαι.

Κατὰγλωττίζω, v. [(1) impudice suavior, (2) deblatero, convicior,] to kiss obscenely, to use the tongue against, to abuse. See in Θηλυδριώδης. SYN. Λοιδόρεω, κατηγόρεω.

Καταγλώττισμα, ἄρς, τὸ, subst. [(1) osculum impudicum, (2) obtundens loquacitas,] an unchaste kiss; a deafening loquacity. Ἡ δ' αὖ μῦρον, κρόκον, καταγλωττισμάτων. Nub. 51.

Καταγμά, ἄρς, τὸ, subst. [fractura,] a thing torn or broken off, a lock of wool. Χωρὶς ἕκαστον' κατ' ἅπὸ τούτων πάντων τὸ καταγμά λαβόντας. Lysistr. 584.

Κατὰγνυμι, f. ἄζω, 2 aor. pass. γην, v. [frango,] to break. Καὶ μὴ κατὰζαι, σφάλερον, ἡγεμῶν θρασύς. Eur. Suppl. 518. SYN. Ἀγνυμι, κατὰκλῶ.

Κατὰγυρεύω, v. [defero, indico,] to convey information of. Ἐάν δέ μὴ σοι κατὰγυρεύῃ; Pax 107. SYN. Εἰσαγγέλλω.

Κατὰγράφω, v. [describo, delineo,] to write down, to delineate. Ὀρφεῖα κατέγραψεν. Alcest. 989. SYN. Γράφω.

Κατὰγω, v. [deduco, deducor,] to bring down or back, to restore from exile, to sail, to land. Ἄλλους κατὰζω πρόσθεν, ἡ τάλαι' ἐγώ. Med. 1012. SYN. Πρὸσαγω, κατὰίρω, παρὰβάλλω.

Κατὰγώγιον, οὐ, τὸ, subst. [diversorium,] a place of reception. Κατὰγώγιον τοιούτων. Anacr. 22. 8. SYN. Πανδόχεῖον.

Κατὰδάζομαι, v. [divido, distraho,] to divide, to tear. Ἀλλὰ κύνες τὲ καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. X. 354. SYN. Ἀποδάσσομαι, ληίζομαι, διαρπάζω.

Κατὰδαίδομαι, v. [devoro, comedo,] to devour. Αἰγῶν ὀγδῶκοντ' ἄ μόνος κατέδαισάντ' ἰμάσδας. Theocr. 4. 34. SYN. Κατὰτρώγω, κατὰδάσσομαι.

Κατὰδάκνω, v. [mordeo,] to bite, to gnaw. Ἄλλ' ἐπὶ λέκτρον ἴων, κατὰδάκνω δάκτυλῳ ἄκρον. Batrach. 45.

Κατὰδάκρνω, v. [largissime fleo,] to shed tears abundantly. Κατέδακρυσά, καὶ βλεφάρων ὑγραίνω. Helen. 672. SYN. Κατὰ δάκρυ χέω, δάκρνω, κατὰθρηνέω.

* Κατὰδακτυλικός, οὐ, ὁ, subst. [cinædus,] See in Λαλητικός.

* Κατὰδάμναι, v. [edomo, perdomo,] to bring under subjection, to tame. Οὐλοῦσθ' ὅτ' οὐλοῦσθ' ἄρ' ἡμῖν κατέδαμνάντ' αὐτῇ. Hom. Merc. 137. SYN. Δάμναι, δάμνω, κρατέω, ὑποτάσσω.

Κατὰδάπτω, v. [devoro, lacero,] to devour. Ἡ μάλ' αὖ μεν κατὰδάπτειτ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ. π. 92. SYN. Δάπτω, κατέδω, κατὰκόπτω, δρύπτω, διασπάω.

Κατὰδαρθάνω, 2 a. κατέδαρθον, per metath. κατέδραθον. Acol. κάδδραθον, v. [alte dormio,] to be in a deep sleep. Ἐπὶ δ' οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλινῇ κατὰδαρθεῖν οὐ γὰρ ἔσονται. Plut. 527. SYN. Καθεύδω, κατὰκοιμάομαι, καθύπνω, εὐδω.

Κατὰδεῖδω, v. [pertimesco,] to fear greatly. Τοιούτων ἰδὼν τέρως οὐ κατέδεισ'. Pax 758. SYN. Περὶδεῖδω, περὶφθβεῖομαι, ἐκπήσσω, καταπήσσω, δειλιάω.

Κατὰδείκνυμι, et κατὰδεικνύω, f. δείξω, v. [ostendo, patefacio,] to show, to invent, to prove. Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τέλετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι. Ran. 1032. SYN. See Δείκνυμι.

Κατὰδέρκομαι, v. [aspicio,] to behold. Μάντις ἄνθος κατὰδερχθῆναι. Trach. 1002. SYN. Δέρκομαι, καθόραω, βλέπω, θεωρῶ.

Κατὰδεύω, v. [mafacio,] to moisten. Πῖλόν ἔχειν ἀσκητῶν, ἴν' οὐατὰ μὴ κατὰδεύῃ. Hes. Op. 543. SYN. Δεύω, βρέχω, ροτίζω.

Κατὰδέω, v. [devincio,] to bind down or tight. Δὲ ἐμὲ κατέδησάντ', δύσγαμόν αἰσχύναν. Helen. 686. SYN. Ἀναδέω, συνδέω, δέω, δεσμεύω, σφίγγω.

Κατὰδηλός, οὐ, adj. [valde manifestus,] very manifest. Ὁφεί κατὰδηλὰ τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. Plut. 1065. SYN. Ἀριδηλός, ἐκδηλός, δηλός.

- Κατὰδημῶβρῶν, v. [populum devoro, absumo,] to devour the people, to consume. Συλλέξας λαοῖσι δότω κατὰδημῶβρῶῃσαι. Σ. 301.¹ SYN. Κατὰφάγω, κατὰναλίσκω.
- Κατὰδηριᾶσθαι, v. [concerto, contendo,] to fight, to contend. Θῆης, τοῦσδε δ' ἔαν πεδῖον κατὰδηριᾶσθαι. Π. 96. SYN. Ἀμιλλᾶσθαι, φιλονεικῶ, μάχῃμαι, μάρνῃμαι.
- Κατὰδιαλλάσσω, v. [concilio, pacem compono,] to reconcile, to make peace. Εἰσι τῖνες, οἳ μ' ἔλεγόν, ὡς κατὰδιηλλάγην. Vesp. 1284. SYN. Διαλλάσσω.
- Κατὰδουλώ, v. [in servitute redigo,] to reduce to slavery. Οὐ Μενελέως μὲ κατὰδεδούλωται, τέκνον. Iph. A. 1269.
- Κατὰδρῶμῶς, ὄν, adj. [vastatus,] over-run. Πῦρ κατὰδρῶμα. Troad. 1290. SYN. Ἀνάστᾱτος.
- Κατὰδρυνᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [laceratio,] laceration. Κατὰδρύνῃται χειρῶν. Eur. Suppl. 51. SYN. Ἄμυγμα.
- Κατὰδυνῖ, κατὰδύνω, κατὰδύνω, v. [demergo, induo,] to plunge down or into, to sink; to set, to put on. "Οπως τοῦσδ' ἵππους λάβειτον" κατὰδύντες ὄμιλον. K. 545. See also Hom. Merc. 237. and Φ. 559. SYN. Εἰσδύνω, δύνω, ἀφικνεῖσθαι, εἰσερχῃμαι.
- Κατὰῶδω, v. [canto, incanto,] to sing, to enchant. Ἄνωλδωξε, καὶ κατῇδε βάρβαρα. Iph. T. 1338. SYN. Ἄιδω, q. v.
- Κατὰδωρῶδύκειω, v. [corrumpto sordidis muneribus,] to corrupt with bribes, to gain over by bribery. Ἡ τῆς πύλεως χειμαζομένης ἀρχῶν κατὰδωρῶδύκεται. Ran. 361. SYN. Διαφθείρω (χρήμασι).
- Κατὰεννῶ, v. [induo, vestio,] to put on, to clothe or cover. Οριζι δὲ πάντα νέκυν κατὰεἰνῶν, ἅς ἐπεβαλλον. Ψ. 135. SYN. Κατὰκάλυπτω, σκεπάζω, περιβάλλω.
- Κατὰζᾶω, v. [longum vitæ tempus traduco,] to live long. Καταζῇ δεῦρ' αἰεὶ σμύνον βίον. Ion 52. SYN. Ζᾶω.
- Κατὰζευγνῶ, et κατὰζεύγνυμι, f. ζεύξω, v. [conjungo,] to tie down to a yoke, to inclose. Τυμβίρει θάλαμῳ κατὰζεύχθη. Antig. 947. SYN. Συνζεύγνυμι, ζεύγνυμι, ἀρμόζω, καθείρω.
- Κατὰζηνάσκω, v. [arefacio,] to dry up. Γαῖα μελαινὰ φανεσκῇ, κατὰζήνασκῇ δὲ δαίμων. λ. 586. SYN. Ἀζαίνω, αὐαίνω.
- * Κατὰζώννυμι, f. ζώσω, v. [accingo,] to gird. "Οφῆσι κατὰζώσαντο λιχμῶσιν γένν. Bacch. 688.
- Κατὰθάπτω, v. [inhumo,] to bury. Κάππεσέ, κάτθανέ, καὶ κατὰθάψομεν. Agam. 1530. SYN. Θάπτω, ἐντάφιάζω, κτερεῖζω.
- Κατὰθέλω, v. [demulceo,] to soothe. Τοὺς αὐτῇ κατῆθελεξέν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. κ. 213. SYN. Καταψήχω, κατὰκηλέω, πρᾶννω, ἡμέρω, τίθασσένω.
- Κατὰθνήσκω, 2 aor. ἐθάνον, v. [intereo,] to die, to perish. Ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατᾶνείν μόνον. Hec. 356. SYN. Ἀποθνήσκω, θνήσκω, ἐκπνέω, οἰχῃμαι.
- Κατὰθνητός, ἡ, ὄν, adj. [mortalis,] mortal. "Ηλύθ' ἔχων" τὰ μὲν οὐτὶ κατὰθνητοῖσι εἰοικεν. K. 440. SYN. Θνητός, βροτός, ἀνδρῶμεός.
- Κατὰθρηνέω, v. [lamentor,] to lament. Ὡς ἐπὶ τύμβῳ κατὰθρηνήσω. Eur. Electr. 1324. SYN. Θρηνέω, γῶα, κατὰλύφύρμαι, ὀδύρμαι, πενθεῶ, ἀποκλάδμαι. οἰώζω.
- Κατὰθύμιος, ὄν, adj. [gratus,] agreeable. "Οφρὰ ἔπος εἵποιμ', τὸ μοι κατὰθύμιόν ἐστίν. χ. 392. SYN. Ἀποθύμιος, θυμάρης.
- Κατὰθύω, v. [fascino, incanto,] to fascinate. Νῦν δὲ νῖν ἐκ θυῶν κατὰθύσομαι, ἀλλὰ, Σελάνα. Theocr. 2. 10. SYN. Θύω, ἐπάδω, ἐπισφάττω.
- Καταιβάτης, ον, ὁ, et (2) καταιβάτης, ἡ, adj. [descendens, declivis,] descending, open to descent. Κάκων ὁ τλήμων' οὐδὲ τὸν καταιβάτην. Bacch. 1350. See also Apoll. 2. 353.
- Καταιγίζω, v. [irruo vel everto more turbinis,] to descend like a storm. Φρά-

¹ See Damm. and Heyne.

ζει πόλισμά, πρὶν καταιγίσαι πνύας. Sept. Theb. 63. SYN. Ἐπιφέρῃμαι, διαί-
θύσω.

Κατάιξ, ἰκός, ἡ, subst. [procella,] a storm. Αἰμῶ ἐπὶ Θρήϊκί, τῶθεν Βόρεαδ
κατάιξ. Call. 3. 114. SYN. Ἄελλᾶ, λαίλαψ. EPIITH. Θυά, χειμέρια, τρηχεῖα.

Καταίγδην, adv. [cum impetu irruendo,] with a violent impulse. Θεινόμενος
στιβάρῃσι καταίγδην ἐλάτθην. Apoll. 1. 64. SYN. Λάβρως, φθράδην.

Καταιδέομαι, v. [valde revereor,] to respect greatly, to believe. Ὅρεσ', ἐγώ
τοι σὸν καταidouμαι κάρα. Orest. 675. SYN. Αἰδέομαι, ἀζομαι.

Καταϊθάλδω, v. [(1) comburo, (2) nigrifacio,] to reduce to ashes, to cover with
soot. Μίμαντᾶ πῦρὶ καταϊθαλοῖ. Ion 213.

Καταϊθύσσω, v. [lucere facio, moveo me per et super,] to flash as lightning, to
wave over. Ὀμβρον τέαν καταϊθύσ-σει. Pyth. 5. 13. SYN. Αἰθύσσω.

Καταίθω, v. [comburo,] to burn down. Πύλαδην, καταίθῃ γείσᾳ τειχέων τᾶδε.
Orest. 1637. SYN. Κατᾶκαίω, κατᾶπρήθω, καταϊθαλῶ.

Καταικίζω, v. [fædo,] to ill-treat, to disfigure, to pollute. Ἄλλᾳ κατήκισται,
ὅσπον πῦρὸς ἴκετ' αὐτμή. τ. 9. SYN. Αἰκίζω, ὑβρίζω, καταφρονέω.

Καταίνεω, v. [collaudo, promitto,] to praise, to betroth, to promise. Ὑμεῖς
τέ, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσθον. Œ. C. 1633. SYN. Συναίνεω, ἀποδεχόμαι,
ἐπίνεω.

Καταίρω, v. [(1) appello, (2) advenio, descendo,] to come into port, to descend.
Ὑμεῖς δ' ἐκεῖσῃ τινὶ τρῶπι κατήράμεν; Bacch. 1284. SYN. Κατᾶγω, κατᾶ-
βαίνω, εἰσέρχομαι, κατᾶπλέω.

* Καταίσθάνομαι, 2 aor. ησθόμην, v. [discerno,] to perceive. Ὅταν καταίσθῃ τὸν
ὑμναιδόν, ὃν δόμοις. Œ. R. 422. SYN. See Αἰσθάνομαι.

* Καταίστιος, ὄν, adj. [decens, consentaneus,] befitting, proper. Κάπειρ' ἐπι-
γνοὺς ἔργον οὐ καταίστιον. Agam. 1588. SYN. Ἐναίστιμος, κατ' αἰσᾶν, οὐχ ὑπὲρ
αἰσᾶν, πρόσῃκων.

Κατᾶίσχω, pro Κατέχω, q. v.

* Καταισχυντήρ, ἥρως, ὁ, subst. [qui dedecore afficit,] one who disgraces. Δύμων
καταισχυντήρσιν τοῖσδ' ἡγουμένοις; Agam. 1334.

Καταισχύνω, f. ἔνω, v. [pudefacio, dedecoro,] to cause to feel shame, to dis-
grace. Ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ', ὃν οὐ καταισχύνω. Orest. 1168. SYN. Αἰσχύνω,
ἀτιμάζω, μάλινω, ἀμυνρῶ.

Καταῖνξ, ὕγος, ἡ, subst. [galea, facta superne non cum apice quodam, sed
plana,] a helmet low and depressed without a crest. Ταυρεῖν, ἀφᾶλόν τε καὶ
ἀλόφον· ἥτε καταῖνξ. K. 259.

Καταιωρέομαι, v. [dependeo,] to hang down from. Ἀργυρεῇ θυσαῖνοι δὲ κατῳ-
ρεῦντὸ φάεινοί. Hes. Sent. 225. SYN. Ἀνᾶκρεμάμαι, ἐκκρεμάμαι.

Κατᾶκαίριος, ὄν, adj. [lethalis,] deadly. Γινῶ δ' Ὀδυσσεὺς, ὃ οὐ οὐτὶ βέλως κατᾶ-
καίριον ἦλθεν. Λ. 439. SYN. Καίριος, θανάτηφόρος.

Κατᾶκαίω, f. καύσω, v. [exuro,] to burn down. Τῷ φθαλμῷ μου προσετίλησεν,
καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπόν. Nub. 411. SYN. Καίω, καταφλέγω, πρήθω, πυρ-
πόλεω, ἐκπύρῶ.

Κατᾶκάλυπτω, v. [obtego,] to draw down a veil, to hide. Μέλας γὰρ ὅσῃ
κατᾶκάλυπτει. Troad. 1306. SYN. Κάλυπτω, περιστέλλω, στεγάζω, στεγω,
σκεπάζω.

Κατᾶκάμπτω, v. [deflecto,] to bend down, to turn, to alter. Ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ
κατέκαμψέ βιον. Troad. 1242. SYN. Γνάμπτω, μεταστρέφω, ἀποστρέφω.

Κατᾶκάρφῃμαι, v. [arefio, marcesco,] to be parched, to be withered. Κατᾶ-
καρφόμενης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς. Agam. 79. SYN. Ξηραίνω, ἀφάνιζω, κάρφω,
καταξηνάσκωμαι.

Κατᾶκάσᾳ, ἡς, ἡ, subst. [meretrix,] a courtesan. Κατᾶκάσᾳ, καὶ οὐ ψυθὺς οὐνὸμ'
ἐχονσᾶ. Call. fr. 184.

Κατᾶκείμαι, κατᾶκείω, et κατακείμαι, v. [jaceo,] to lie down. Θάμνῳ ὑπ' ἀμφι-
κόμῳ κατᾶκείμενός· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ. P. 677. See also σ. 418. SYN. Ἀνᾶ-
κείμαι, κατᾶκλίνωμαι, καθεύδω.

Κατάκειρω, v. [detondeo, absumo,] to crop down, to consume. *Οἱ θᾶμ' ἀγειρόμενοι βίτον κατὰκείρετ' ἐπὶ πολλόν.* δ. 686. **SYN.** Κατὰνάλισκω, διακείρω.

Κατάκелеύω, v. [hortor,] to exhort, to encourage, to command. *δ. Κατάκелеυέ δῃ.* Ran. 209. **SYN.** Ἐγκέλεύω, παρὰκάλεω.

Κατάκλῃω, v. [demiulceo,] to soothe. *Χωρὶς Ζηνὸς κατὰκλήσει.* Trach. 1005. **SYN.** Κατὰθέλω.

Κατάκισσος, ὄν, adj. [hederaceus, hederā redimitus,] bound with ivy. *Κατάκισσοῖ βρέμοντας.* Anacr. 6.

* **Κατάκλαιώ**, v. [lugeo,] to mourn for. *Σύγγονον ἄμὸν κατὰκλαιόμενα.* Iph. T. 143. **SYN.** See Κατὰθρηνέω.

Κατάκλᾶω, v. [frango,] to break down or off, to subdue. *Ἄφροδι-τας ῥῶσθ κατὰκλάσθῃ.* Hipp. 764. **SYN.** Κατάγινυμι.

Κατάκλεις, εἶδος, et Ion. κατὰκλήϊς, ἰδὸς, ἥ, subst. [quod claudendis foribus adhibetur,] a lock, a chest. *Καὶ τῆς κατὰκλειδὸς ἐπιμέλου καὶ τοῦ μόχλου.* Vesp. 154. See Call. Del. 82.

Κατάκλειω, f. εἰσω, et Dor. ἄξω, v. [includo,] to shut up. *Ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετέωρισθῇς κατὰκλεισθῇ.* Nub. 404. **SYN.** Ἐγκλείω, κατείργω, περιλαμβάνω.

Κατάκλειστος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [inclusus,] shut up. *Ἡ παῖς ἡ κατὰκλειστος.* Call. fr. 118. 1.

Κατάκλῃς, ἰδὸς, ἥ, vid. Κατάκλεις.

Κατάκλινω, f. ἱνῶ, v. [facio discumbere, discumbo,] to cause to lie down, to recline at table. *Πῶς ὄν κατὰκλινω, φράζ' ἀνύσας.* δ. Εὐσχημόνως. Vesp. 1210. **SYN.** Κατάκειμαι, ἐγκλίνω, ἀνάκλινω.

Κατάκλύζω, v. [inundo, submergo, obruo,] to overflow, to sweep away. *Κατάκλυσθῆναι τὰ μάλιστα.* Sept. Theb. 1081. **SYN.** Πλημμύρω, περισσεύω.

Κατάκλώθεις, ὄν, αἰ, P. N. [Fata,] the Fates. *Πείσεται ἄσπ' οἱ αἰσᾶ Κατακλώθεις τὴ βᾶρεται.* η. 196.

Κατάκνῶω, f. ἥσω, v. [corrado,] to scratch, to rub down. *Ἐπὶ ταυτησὶ κατὰκνησθῆναι ἐν μυτιωτῷ μετὰ τυροῦ.* Equit. 771.

Κατάκνίζω, v. [(1) concido, (2) carpo,] to irritate by rubbing, to rail at. *Σκώπτει' ἐγὼ δὲ κατὰκέννισμαι δειλάκρα.* Plut. 974. **SYN.** Κατάκνῶω, διακνίζω, καθύβριζω.

Κατάκνώσσω, v. [dormio,] to sleep. *Τοῖα κατὰκνώσουσά μιν νυθᾶδι γέον ὑπνῳ.* Apoll. 3. 690.

Κατάκοιμάμαι, v. [edormio,] to sleep soundly. *Πτηνῶν τὴ γένη κατὰκοιμάσθω.* Thesm. 46. **SYN.** Κοιμῶω, κατεννάζω.

* **Κατάκοιμίζω**, v. [in somnum declino oculos,] to sink down into sleep. *Κατὰκοιμίσσά τοῦμὸν ὄμμα.* Œ. R. 1222. **SYN.** Καθύπνῳω.

Κατάκοιράνῃω, v. [impero,] to command, to marshal. *Τάων, αἰτ' ἀνδρῶν πῶ-λεμον κατὰκοιράνεουσιν.* E. 332. **SYN.** Κοιράνῃω, δεσπόζω, ἀπειθύνω, ἐπιστάτῳ.

Κατάκομος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [villosus,] having hair hanging down. *Κατάκομον βάλλει.* Bacch. 1176. **SYN.** Εὐκόμος, πολυκόμος, εὐθριξ.

Κατάκονᾶω, v. [exacuo,] to grind down, to destroy. *Κατάκονᾶ' μὲν οὖν ἄβιωτος βίος.* Hipp. 823.

Κατάκόπτω, v. [concido,] to cut down, to destroy. *Ἵπὸ τῶν σέων κατὰκοπτόμενά.* δ. Ποίων σέων; Lysistr. 730. **SYN.** Ἀποκόπτω, κατὰτέμνω, συντέμνω, διασπᾶω, κατὰκρούω.

Κατάκοσμεω, v. [compono, orno,] to adorn, to set in order, to arrange. *Κατάκοσμησαι πράγμασ'.* Vesp. 1473. **SYN.** Ἐπικόσμεω, κατὰτίθημι, τάττω, ἐξασκῶ.

Κατάκούω, v. [audio plane,] to hear distinctly. *Σύριγγος ἴαν κατὰκούω.* Rhes. 553. **SYN.** Ἀκούω, αἶω, ἀκροῶμαι, ἑσάκούω.

¹ See Dr. Monk's note.

Κατ᾿ἀκράζω, v. [reclamo,] to crow, to rail at. Κατ᾿ἀκεκράξομαι σὲ κράζων. Equit. 287. SYN. Κατ᾿ἀβύαω, περὶβύαω, ἀν᾿ἀκλάζω.

Κατάκρας, adv. [funditus,] from top to bottom, intirely. Πέρσας κατάκρας πῶλιν. Iph. A. 778. SYN. Πρέμνυθεν, βύσσοθεν, παντῆλως.

Κατ᾿ἀκράτῃω, [supero, polleo, floreo,] to surpass, to rule. Θεοθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν. Pers. 105. SYN. See Κράτῃω.

Κατ᾿ἀκρέμαω, et κατ᾿ἀκρέμάννυμι, v. [suspendo de,] to hang from. Κάδδ' ἐκ πασσάλωφιν κρέμασεν φόρμιγγά λιγείαν. θ. 67. SYN. Ἀν᾿ἀκρέμαω, κρέμαω.

Κατ᾿ἀκρῆθεν, adv. per syncopeν pro κατ᾿ἀκρῆθεν. [supra caput, in præceps,] over the head, headlong. Ὡς ἐφ᾿ατο Τρώας δὲ κατ᾿ἀκρῆθεν λάβῃ πένθος. Π. 548.

Κατ᾿ἀκρηνᾷομαι, v. [præcipitor,] to hang downwards. Ἀμπέλως ἐνθά καὶ ἐνθά, κατεκρηνῶντο δὲ πολλοί. Hom. 6. 39. SYN. Καταιωρεῖομαι.

Κατ᾿ἀκρηνὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [præceps,] steep. Ἀκροῖς πᾶρ χεῖλεσσιν, ὅπου κατ᾿ἀκρηνὺς ὁ χώρος. Batrach. 153. SYN. Ἀπὸκρηνὺς, ὑψηλόκρηνὺς, πρήνις, κατὰρῶξ.

Κατ᾿ἀκρίνω, f. ἴνω, v. [(1) judico, (2) condemno,] to decide against, to condemn. Κατ᾿ἐκρινᾷς ὅπῃ λόγος ἡμῖν ἀταρπὺν. Theocr. 23. 23. SYN. Κρίνω, κατ᾿ἀγινώσκω.

Κατ᾿ἀκροῦαλίζω, v. [magnopere strepito,] to make a rattling noise. See in Ἐπικροῦεω. SYN. Κροῦαλίζω, δουπέω, ἐπενφῆμῃω, ἀνιάχω.

Κατ᾿ἀκρύπτω, v. [occulto, tego,] to conceal. Πέρθει δνὸφῆρῳ κατ᾿ἐκρυψᾷς. Pers. 542. SYN. Ἀποκρύπτω, κατ᾿ἀκάλυπτω, κεύθω.

Κατ᾿ἀκρύφῃ, ἡς, ἡ, subst. [occultatio,] concealment. Ἄλλ' ἐρῶ, οὐ γὰρ ἔχω κατ᾿ἀκρύφάν. Œ. C. 218. SYN. Κρύψις, ἀποφύγι.

Κατακτηᾷτίζω, et κατακτᾷομαι, v. [obtineo,] to gain possession of. Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτηᾷτίσις ἀρειον. Apoll. 3. 136. See also Trach. 795. SYN. Κτᾷομαι, κτεᾷτίζω.

Κατακτείνω, et κατακτενῇ, v. [interficio,] to kill. Ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμέ. Ion 1282. See also Hec. 1198. SYN. Ἀποκτείνω, κτείνω, ἀναιρέω.

Κατακτὺς, ον, adj. [(1) deducendus, (2) pensilis,] what can be brought down, hanging down. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. Pax 1244. SYN. Κρεμαστός, μετέωρος.

Κατ᾿ἀκύπτω, v. [incurvo me, decumbo,] to bend or stoop down. Πρόσσω γὰρ κατ᾿ἐκνύψῃ, τὸ δ' ἐξὸπιθεν δούρῳ μακρὸν. Π. 611. SYN. Συγκύπτω, ἐγκλίνω.

* Κατ᾿ἀκυρῶ, v. [sancio, constituo,] to sanction, to adjudge. Ψήφῳ θανάτου κατ᾿ἀκυρωθεῖς. Orest. 1012.

Κατ᾿ἀκώλυν, v. [prohibeo, veto,] to prevent, to forbid. Ἄλλ' ἐγκώνει δειπνεῖν κατ᾿ἀκώλυναις πάλαι. Acharn. 1087. SYN. Κωλύω, ἀπείργω, ἀπεννέπω, κατέχω.

Κατ᾿ἀκωμάζω, v. [temulentia proterva insulto,] to carouse. Εἴτῃ τὸ δαιμόνιον κατέκωμάσῃ. Phœn. 363. SYN. Κωμάζω, ἐπιζέω.

Κατ᾿ἀλάλῃω, v. [obloquor,] to speak against, to blab. Τί δὲ τοῖς θύραζε ταῦτα κατ᾿ἀλάλῳ; b. ἐγω. Ran. 752. SYN. Ἀντιλάλῃω, διαβάλλω.

Κατ᾿ἀλαμβάνω, f. λήψομαι, 2 aor. ἐλάβον, p. εἴληφα, v. [deprehendo, corripio,] to seize, to overtake, to detect. Αὐτίκα μάλ' ἔσται κατ᾿ἀλάβειν δ' ἡμᾶς ἐδρας. Eccles. 21. SYN. Ἐπιλαμβάνω, φθάνω, ἀλίσκω, ἐξευρίσκω, κατ᾿ἀμάρπτω, κίχάνω.

* Κατ᾿ἀάμπω, v. [illumino, luceo,] to cause to shine on, to shine. Τὰν κατ᾿ἀλαμπόμεναν. Troad. 1062.

Καταλγέω, v. [moleste fero, doleo,] to be annoyed at. Καὶ καταλγῆσας λέγω. Philoct. 372. SYN. Δυσχεραίνω, ἀλγέω.

Κατ᾿ἀλέγω, v. [recenseo, enarro,] to recount, to describe. Ἐλέγεν ὀπλίτας κατ᾿ἀλέγειν Ζᾶνῶνθιν. Lysistr. 394. SYN. Λέγω, κατ᾿ἀγράφω, ἐγγράφω, διαριθμεῖω, κατ᾿ἀλογίζομαι.

Κατ᾿ἀλείβω, v. [destillo,] to cause to drop, to distil. Τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας κατ᾿ἀλείβεται ὑψοθεν ὕδωρ. Theocr. 1. 8. SYN. Ἀποστάζω, καταστάζω, κατ᾿ἀχέω.

Κατάλειπτος, ὄν, adj. [perunctus,] anointed. Μῶρῳ κατάλειπτος; Pax 862.

SYN. Ἐγχειριστός.

Κατάλειπω, v. [relinquo,] to leave, to quit. Τοιόνδε μισθὸν κατάλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους. Iph. A. 1179. SYN. Λείπω, ἀπολείπω, ἀφίημι.

Κατάλεπτολόγῳ, v. [subtiliter et argute rimor,] to criticize with subtilty.

Κατάλεπτολόγησει. Ran. 827. SYN. Λεπτολόγῳ, βᾶσάνιζω.

Κατάλευν, v. [lapidibus obruo,] to bury under stones, to stone to death. Σε μὲν οὖν κατάλευσθ' ὢ μῦθ' ἀρὰ κεφαλῇ. Acharn. 285. SYN. Λεύω, πέτρῳ.

Κατάλεω, v. [molo,] to grind. Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδόν, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν. v. 109. SYN. Ἄλεω.

* Κατάληγω, v. [desino, cesso,] to cease. Νείρῃ τρέφεται πρὶν κατάληξαι. Agam. 1455. SYN. See Λήγω.

Κατάληθῆναι, v. [penitus obliviscor,] to forget intirely. Εἰ θανόντων περ κατάληθοντ' εἰν Ἀἰδαῷ. X. 389. SYN. Ἐπίληθῆναι.

Κατάληπτικός, ἡ, ὄν, adj. [comprehendendi facultate præditus,] capable of comprehending, of seizing. See in Ὀρθῶς. SYN. Ὀρθῶς.

Κατάληπτος, ἡ, ὄν, adj. [comprehensibilis,] which can be caught, derived. Πένθος θεοθεν κατάληπτόν. Hipp. 1347. SYN. Περὶληπτός, ἀλωτός.

Κατάληψις, ἔως, ἡ, subst. [deprehensio,] a seizure. Καὶ τέρπειαν, καὶ περὶλεξιν, καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν. Nub. 318. SYN. Γνώρισις, αἴσθησις, σύνεσις.

Καταλλάγη, ἡς, ἡ, subst. [reconciliatio,] reconciliation. Περὶ πόλεμον καταλλάγῃς. Aves 1588. SYN. Ξυναλλάγη, διαλλάγη.

Καταλλάσσω, v. [reconcilio,] to exchange one thing for another, to reconcile. Οὐ σοι καταλλαχθεῖσα, περὶ σέ καὶ δόμους. Iph. A. 1157. SYN. Διαλλάσσω, οἰκείω.

Κατάλογος, ου, ὁ, subst. [catalogus, enumeratio,] a catalogue, an enumeration. Ἐπειθ' ὁ πόλιτις ἐντέθεις ἐν κατάλογῳ. Equit. 1369. SYN. Λόγος, πῖναξ.

* Κατάλοκίζω, v. [sulco,] to make a deep furrow. Τάλαιται τέκνων. b. Κατὰ μὲν ὄνυξιν — Ἠλοκίσμεθ'.¹ Eur. Suppl. 835. SYN. Ἀλοκίζω, ἀροτρίω, χάρασσω.

Κατάλου, v. [in balneas consumo,] to wash away, to waste on baths. Ὄσπερ τέθνεωτός μου κατάλουε τὸν βίον. Nub. 838. SYN. Καταναλίσκω, ἀναμίσσω.

Καταλοφάδεια, adv. [supra cervicem,] on the neck or shoulders. Βῆν δὲ καταλοφάδεα, φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν. κ. 169. SYN. Κατωμάδων.

Κατάλυσιμός, ὄν, v. [qui dissolvi vel aboleri potest,] what can be dissolved. Οὐπότ' ἐκ κατάλυσιν. Soph. Electr. 1260.

Κατάλυσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) eversio; (2) exitus; (3) diversorium,] a dissolution, an end, an inn or place of entertainment. Δεξόμεθ' οἴκων κατάλυσεις χωρεῖν χορέων. Eur. Electr. 393.

Κατάλυω, v. [(1) dissolvo, destruo; (2) commoror; (3) conficio,] to loosen, to destroy, to stop. Ὅτι κατάλυει περὶφάνως, εἰς ὧν μόνος. Plut. 948. SYN. Λύω, ἐκλύω, ἀνὰρπρω, ἀφάνιζω, (2) διατρίβω, (3) τέλλω.

Κατάλωφῳ, v. [quiescere facio,] to cause to rest. Κούρην δ' ἐξ ἄχων ἀδινὸς κατέλωφεν ὑπνός. Apoll. 3. 616. SYN. Καταπαύω.

Κατάμαρπτο, v. [comprehendo,] to seize, to reach, to devour. Ὡς κέν μ' ἐντοσθεν πόλιος κατὰμάρψῃ ἐντά. Z. 364. SYN. Καταμαρβάνω, καθαπαράζω.

Καταμαῶ, v. [meto, accumulo,] to reap, to gather. Τὴν ῥὰ κύλινδρον κατὰμήσατο χερσὶν ἐῆσι. Ω. 165. SYN. Ἐπαμαῶ, ἄθροίζω.

Καταμβλύνω, ἰ. ὑπῶ, v. [hebetō, obtundo,] to blunt. Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κῆρ. Œ. R. 688. SYN. Ἀμβλύνω, ἀπαμβλύνω.

Καταμέλω, v. [negligo,] to neglect. Κἂν ἐξεπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Aj. Fl. 45. SYN. Ἀμέλω, παρὰμέλω, ἐξάμέλω, ἀθερίζω.

Καταμέλιτῶ, v. [melle condio,] to mix with honey, to sweeten. Οἶον κατὰμέλιτῶσέ τὴν λόχμην ὀλην. Aves 224. SYN. Μελιτῶω.

¹ Tmesis for κατηλοκίσμεθα. Barnes.

Κατάμεμπτός, ὄν, adj. [vituperandus,] to be blamed. Οὐ τοι κατάμεμπτᾶ.

Æ. C. 1696. SYN. Ἐπίμεμπτός, ἐπιληπτός, ἐπιφθόνος, κατάμομφος.

Κατάμέμφομαι, v. [increpo, accuso,] to censure. Λευκή γὰρ κατάμέμφομαι. Anacr. 64. 8. SYN. Ἐπιμέμφομαι, αἰτιάομαι, ἐγκάλεω.

Κατάμηλῶ, v. [spatula exploro,] to probe a wound. Κημὸν κατάμηλῶν. Equit. 1147. SYN. Πειράω, δοκίμαζω.

Κατάμηνύω, v. [(1) indico; (2) prodo, enuntio,] to inform, to bring proof against, to denounce. Κατάμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἄγρων. P. V. 182. SYN. Μηνύω, ἀπαγγέλλω, ἀποφαίνω.

Κατάμιάινω, f. ἄνω, v. [polluo,] to pollute. Κατάμιάναίς εἶπε γένναν. Pyth. 4. 178. SYN. See Μιάινω.

Κατάμιγνυμί, f. μίξω, v. [commisceo,] to mix with. Κατάμιγνύντας τοὺς τε μέτοίκους, κεί τις ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν. Lysistr. 580. SYN. Ἐπιμίσγεται, ἀνὰ μίγνυμι, ἀνὰκίρνημι.

Κατάμισθοφῶρῶ, v. [in stipendia militum exhaurio,] to expend in hiring soldiers, or giving them pay, to bribe. Κατάμισθοφῶρησαι τοῦτον ὃ τὸν μισθὸν λέγων. Equit. 1349.

Κατάμομφος, ὄν, adj. [vituperandus,] deserving of blame. Δέξι᾽ μὲν, κατὰμομφᾷ δὲ φάσματά. Agam. 143. SYN. See Κατάμεμπτός.

Καταμπίσχω, v. [cooperio,] to cover over, to invest. Κουφῇ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Helen. 852. SYN. Κατὰκάλυπτο, περιστέλλω.

Κατάμυσσω, v. [lacro,] to tear. Κατάμύσᾱτο χεῖρά ἄραιήν. E. 425. SYN. Ἄμυσσω, κατὰζαίλω.

Κατάμυντωτεύω, v. [instar moreti contundo,] to pound like rap. Ἄπαξ ἅπαντὰ κατὰμυντωτευνμένᾱ. Pax 247.

Κατάμυνω, v. [conniveo,] to close the eyes, to wink. Ἦν δ' οὖν κατὰμύσῃ κὰν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ. Vesp. 92. SYN. Μύω, σκαρδάμυσσω.

Καταναγκάζω, v. [cogo,] to force or bind down, to compel. Ἦν κατηναγκασμένος. Bacch. 633. SYN. Ἀναγκάζω, καθείργω.

* Κατὰνάω, f. ἄσω, v. [habito, habitandum do,] to dwell, cause to dwell. Παρνασοῦ κατἐνάσθην. Phœn. 215. SYN. Κατοικίζω, καθίστημι.

Κατὰνέομαι, v. [descendo,] to descend, to come back, to return. Πάσας δ' ὄτρυνον δμῶς κατὰ δῶμά νέεσθαι. χ. 484. SYN. Ἀπὸνέομαι, ἀπέρχομαι, ἐπ'ἀνέρχομαι.

Κατὰνεύω, v. [annuo,] to confirm with a nod or faithfully. Κατὰνευσὼν, ἔασθ' ὧς. Thesm. 1020. SYN. Διάνεύω, ἐπινεύω.

* Κατανέω, perf. med. κατἐνήνῳθᾱ, v. [conspargo,] to besprinkle. Εἰστήκει πόλλη δὲ κόνις κατἐνήνῳθεν ὤμους. Hes. Scut. 269.

Κατανθράκω, v. [in carbones verto,] to reduce to ashes. Φλόγιστὸν ἤδη καὶ κατηνθράκωμένον. Soph. Electr. 58. SYN. Ἀνθράκω, κατὰκαίω.

Κατὰνικῶ, v. [exsupero,] to surpass. Κατὰνικῶνται. Soph. fr. Aload. 7. SYN. Νικῶ, κρατέω.

Κατὰνίφω, v. [ningo deorsum,] to shower down snow. Τοὺς κομήτας γυμνοὺς ἄθροους, κεί κριμνῶδῃ κατὰνίφοι. Nub. 965. SYN. Νίφω.

Κατάνομαι, v. [absumor,] to be consumed. Μαψίδως τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ. β. 58. SYN. Ἀναλίσκομαι, κατὰνύομαι.

Κατὰνῶτιζω, v. [humecto,] to wet, to moisten. Κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυᾱ, κατὰ δὲ γῶς ἅμ' ἡρά, — Τὸ σὸν νῶτιζει βλεφάρων ὥσαυτως δ' ἔμδον. Iph. T. 833.

Κατάντᾱ, adv. [deorsum,] downward. Πολλὰ δ' ἀναντὰ καταντὰ, πᾶπαντὰ τὲ δόχμᾱ τ' ἦλθον. Ψ. 116.

Κατάντης, ἔς, adj. [declivis,] sloping, steep, direct. Ὡς τὸ καταντες τοῦτο γέωλῶδον, ἃ τὲ μῦρται. Theocr. 1. 13.

Κατάντησιν, adv. [e regione,] over against, opposite. Ἦ δὲ κατάντησιν θεμῆν πῆρικαλλεῖ διφρόν. v. 387. SYN. Κατἐναντί, κατἐναντίον.

- Κάταντικρὺ, adv. et præp. [e regione, ex adverso,] over against, straight down. Ἄλλὰ κάταντικρὺ τέγχεος, πῆσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν. λ. 64.
- Κάταντλῆω, v. [hausta aqua perfundo,] to pump upon, to asperse. Ταῦτ᾽ αὐτῶ σου κάταντλῆ, καὶ ξυνωμύτας κἄλῃ. Vesp. 482. SYN. Διάβρεχω.
- Κάτ᾽άνω, f. ὕσω, v. [conficio,] to dispatch, to perpetrate, to kill. Ἐξ οὐπὲρ αἰμᾷ γενέθλιον κατήνυσεν. Orest. 89. SYN. Κατεργάζομαι, ἀναιρῶ, φονεύω, ἐκπράττω.
- Κάταχαίνω, f. ἄνω, v. [lacro, attero,] to tear asunder, to consume. Πέτροις κάταξανθέντες ὁστέων ῥαφάς. Eur. Suppl. 513. SYN. Ἀμύσσω, κατ᾽ατρίβω.
- Κάταξενώω, v. [hospitio excipio,] to receive as a guest. Κάταινεσαντὰ καὶ κάτεξενωμένον. Choëph. 694. SYN. Ξενῶ.
- Κατάξιός, α, ὄν, adj. [dignus,] deserving. Λαβὼν, ὑβρίζειν, οὐ κατάξιός γεγώς. Eur. Electr. 46. SYN. Ἀξίος, ἐπάξιός, δίκαιός.
- Καταξιῶω, v. [dignum judico,] to deem worthy. Δίκη προσειδέ, καὶ κατηξιῶσάτῳ. Sept. Theb. 664. SYN. Ἀξιῶ.
- Καταξίως, adv. [digne, pro dignitate,] worthily. Ἐπεὶ δέδρακας οὐτ' ἐμοῦ κάταξίως. C. C. 911. SYN. Ἀξίως, ἐπαξίως, κατ' ἀξίαν.
- Κατάπαλαίω, v. [eluctor, lucta vinco,] to overcome in the struggle or contest. Ἄλλ' οἱ λόγοι γὰρ κατὰπαλαίουσιν λόγους. Iph. A. 1013. SYN. Διάπαλαίω.
- Κατάπασσω, v. [conspergo,] to sprinkle, to cast upon. Κατὰ τῆς τραπέζης κατὰπάσας λεπτήν τέφραν. Nub. 177. SYN. Προσπάσσω, ἐπιπάσσω, ἐπιβάλλω.
- Κατάπαστός, ὄν, adj. [qui aspergitur,] besprinkled, covered. Ἐλθοις στεφάνους κατὰπαστός. Equit. 501. SYN. Πλήρης, στεφάνωθεϊς, πέποιικιμένους.
- Κατάπατέω, v. [conculco,] to tread down or upon. Ὡς σ' ἐβάλον Τρῶες, κατὰ δ' ὀρκίᾳ πιστὰ πάτησάν. SYN. Ἐνάλλομαι, ἀποθλίβω.
- Κατάπαυμά, ἄτος, τὸ, subst. [requies,] repose. Ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γούου κατὰπαυμά γένοίμην. P. 38. SYN. Ἡσυχία, ἀνάπαυλα.
- Κατάπαυω, v. [compesco, requiesco,] to stop, to cease. Νῆ τὸν Δι' ἐγωγέ σου κατὰπαύσω τὰς πνύας. Aves 1397. SYN. Κατέχω, ἐξάνω, κατὰλήγω, ἀνάπαύομαι.
- Κατάπῆδᾶω, v. [constringo pedibus, implico gravi malo,] to bind down with fetters, to involve in calamity. Βλάπτουσ' ἀιθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἐτέρόν γὰρ πῆδῃσεν. T. 94. SYN. Πῆδᾶω, περιβάλλω.
- Κατάπειλῶ, v. [interminor,] to threaten violently. Ζώσας, ἀκραφνεῖς τῶν κατηπειλημένων. C. C. 1147. SYN. Ἀπειλῶ, ἐπαπειλῶ, διαπειλῶ.
- Κατάπελτάζομαι, v. [jaculor, incurso,] to cover with a shower of arrows. Κατάπελτάσσονται τὴν Βουωτίαν ὀλην. Acharn. 160. SYN. Κατάκοντίζω.
- Κατάπέπτω, v. [decoquo,] to boil down, to digest, to manage. Ἐτίμα-σάν, ἦν Τάντᾶλός οὗτος. Ἄλλὰ γὰρ κατὰ-πέψαι. Olym. i. 86.
- Κατάπέρδω, v. [oppedo,] to show contempt for. Καὶ τῆς πένις κατὰπαρδεῖν. Plut. 618.
- Κατάπῆτάζω, et κατὰπῆτάννυμι, v. [expando, explico,] to spread over, to expand. Κατὰπῆτᾶσαντες ἐν κύκλῳ, φλόαττόμεν. Vesp. 132. SYN. Ἀπλῶ, ἐκτείνω, κατὰκάλυπτω.
- Κατάπῆφνω, v. [occido,] to kill. Ὡ μοι κατέπεφνες, ἀναξ. Aj. Fl. 901. SYN. Κατακτείνω, σφάττω, ἀποκτείνω, ἀπόλλυμι, κατακτείνω.
- Κατάπήγνυμι, f. ἥζω, v. [(1) gelu compingo, (2) depango,] to bind with frost, to fasten, to fix. Ἐν γαίῃ κατέπηκτο· ὃ δὲ μᾶλ' ἡδὺ γέλάσσας. Λ. 378.
- Κατάπινω, v. [deglutio,] to drink down, to swallow. α. Ὁ μέσῳτος. β. Ἄλλ' οὗτος γὰρ κατὰπυθῆσεται. Vesp. 1502. SYN. Κατὰβροχθίζω, ἐκπίνω.
- Κατάπιπτω, 2 aor. κατέπεσον, et in Hom. κάππεσον, [decido,] to fall down. Μεθῶν κατέπεσες ἐς μέσους τοὺς ἀνθρώκας; Cycl. 665. SYN. Πίπτω, ἐκπίπτω, ὀλισθαίνω, κατὰδύω.
- Κατὰπιττώω, v. [pice illino, metam. convicia ingero,] to daub over with pitch, to abuse. Ζῶσαν κατὰπιττώσαντας, εἰτὰ τῷ ποδὶ. Eccles. 1109. SYN. Πισσῶω, λιοδῶρῶ, κακδολύγῶ.

Κατὰπλάσσω, v. [illino,] to plaster up. Κατὰπλάσσειν αὐτοῦ τὰ βλεφάρ'. Plut. 721. SYN. Χρῶ, ἐγχοῶ, κατὰλείφω.

Κατὰπλαστός, ἡ, ὄν, adj. [(1) illinendus, (2) simulatus,] (1) to be plastered over, or fit for plastering, (2) feigned. Κατὰπλαστόν ἐνέχειρσέ τρίβειν, ἐμβάλλων. Plut. 716.

Κατὰπλέω, f. εὔσομαι, v. [navigo,] to sail into port, to return. "Ενθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγγέμυνεν. ι. 142. SYN. Καταίρω, κατὰφέρωμαι.

Καταπλήσσω, v. [obstupefacio,] to strike with astonishment. "Εν προμάχοισι φάνεντά, κατέπληγῃ φίλον ἦτορ. Γ. 31. SYN. Ἐκπλήσσω, δειμάτῳ.

Κατὰπνέω, f. εὔσω, v. [perflo,] to blow down, to pour out. "Ιμερὸν ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν κατὰπνεύσῃ. Lysistr. 552. SYN. Ἐπίπτρω.

Κατὰπνῶ, ἡς, ἡ, subst. [flatus,] a breath, a blast. Ἄνεμων χειμέριᾳ κατὰπνῶ, δα-μᾶλίζοι. Pyth. 5. 162. SYN. Ἄημά.

Κατὰπρηνής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [declivis,] bending down, headlong, prone. Τὴν γρῆνς χεῖρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα. τ. 467. SYN. Πρηνής, κατεστραμμένος.

Κατὰπραύνω, v. [demulceo, lenio,] to appease. Αἰτᾶρ ὁ τῶν μὲν ἐπειτὰ κατεπρήνεν ἄνίας. Apoll. 1. 265. SYN. Πραύνω, ἰλάσκειμαι, κατὰθέλω, παρὰθέλω.

Κατὰπρίω, v. [serra deseco,] to saw off. See in Ἐπιτέμνω. SYN. Διᾶπρίω, διακόπτω, διασχίζω.

Κατὰπροδίδωμι, f. δώσω, v. [prodo,] to betray. Περὺσιν κατὰπροδιδῶτε, καινοτάταις σπειρόντ' αὐτὸν διανοίαις. Vesp. 1044. SYN. Προδίδωμι, κατὰπρολείπω.

Κατὰπροϊζῶμαι,¹ v. [impune evado,] to escape with impunity, or (according to Constantine) to insult with impunity. Ἐμοῦ κατὰπροϊζει. Nub. 1230.

Κατὰπρολείπω, v. [ante desero,] to abandon. Ἐν χώρῃ, ὅθι τοὺς γε καταπρολίπων ἐλιάσθη. Apoll. 3. 1164. SYN. Κατάλειπω, ἀπολείπω, φεύγω.

Κατὰπρόχέω, v. [profundo,] to pour down. Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλείπειν κατὰπρόχέουσα παρείων. Apoll. 3. 1117. SYN. Πρόχέω, ἐκχέω, κατὰχέω.

* Καταπτᾶω, vid. Καθίπτωμι.

Κατάπτέρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [plene plumatus,] having long wings. Ἐρεβόθεν ἰθι' μόλε κατάπτέρως. Orest. 176. SYN. Πτερόφωρος, πτηνός, τάνυσσιπτερός.

Καταπτήσσω, et καταπτῶσσω, v. [consternor,] to crouch down through fear, to dread. Αἰθροῖ καταπτήξας ὑπὸ θάμνω. X. 191. See also E. 476. SYN. Πήσσω, ὑποπήσσω, δειλιάω, ὀρρώδω, ταρβέω, κατὰπλήσσωμαι.

Κατάπτυστός, ὄν, adj. [despuendus, abominandus,] to be spit on, execrable. Ἕντω. πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι. Eumen. 68. SYN. Κατάρατός, μίσητός, ἐχθιστός, μῆδρός.

Καταπτύχης, ἔδος, adj. [sinuosus,] full of folds. Μᾶλ' αὖ τοι τὸ καταπτύχης ἐμπερόναμα. Theocr. 15. 34. SYN. Πόλυπτύχος.

Καταπτῶσσω, vid. Καταπτήσσω.

Κατὰπύγων, ὄνός, et ὄνός, ὁ et ἡ, (1) subst. (2) adj. [(1) cinædus, (2) salax,] a catamite, effeminate, profligate. Ἡμεῖς δὲ λαικαστάς τ' καὶ κατὰπύγῳνας. Acharn. 79. See also Lysistr. 777.

Κατὰπυγῶσυνη, ἡς, ἡ, subst. [fæda mollities,] effeminacy. Κατὰπυγῶσυνης ἀνάπλήσει. Nub. 1020.

Κατὰπύθω, v. [putredine consumo,] to cause to rot. Αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μὲνός ἡέλιότ'. Hom. Apoll. 371. SYN. Φθείρω, κατὰσήπω, διᾶπύθω.

Κατὰπυκνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [densissimus,] very thick. Καὶ ἁ κατὰπυκνός ἐκεῖνα. Theocr. Ep. 1. 1. SYN. Πύκνός, κατὰσκιός.

Κατὰπυρπῶ, v. [incendiis consumo,] to consume in the fire. Θάρρει. δ. Τί θαρρῶ κατὰπέπυρπῶλημὲνός; Thesm. 250. SYN. Πυρπῶ, κατακαίω, κατὰίθω.

Κατὰπύριζω, et ποët. καππύριζω, v. [torrefeo,] to crackle. Λακεῖ μέγα, καππύρισσά. Theocr. 2. 24. SYN. Φλεγμαίνωμαι, φλογίζωμαι.

¹ Used only in the future.

Kātāra, ¹ as, ἡ, subst. [execratio, diræ,] an imprecation. Ἐρι-νὺν τελέσαι τὰς περὶθύμους κātāras. Sept. Theb. 721.

Kātārṛákōw, v. [lacero,] to tear into rags, to rend in pieces. Νῦν δ' ὦδ' ἀναρ-θρος καὶ κἀτερṛάκωμένος. Trach. 1119. SYN. Σπαράττω, κατᾰμύσσω.

* Kātārṛákṭis, et kātārákṭis, ου, ὁ, subst. [nomen avis cujusdam,] a ganet, a kind of eagle or ravenous bird. Καὶ κātārákṭῃ καὶ μέλαγκοῦφω. Aves 887.

Kātārāōmai, ² v. [exsecror, male precor,] to pour curses upon. Οὐκ εἰς κοῤᾰκας; κātārā σὺ τῷ διδασκάλῳ. Nub. 871. SYN. Βδέλυττομαι, ἀπεύχομαι.

Kātāratōs, ον, adj. [maledicus, maledicendus, scelestus,] execrable, accursed, wretched. Ἐνδησάμενα τὸν κātāratōν. Med. 163. SYN. Ἐπāratōs, κατᾰ-πυυστός, ἀπενυκτός, μισητός.

Kātargēw, v. [inauem et inutilem reddo,] to render useless. Ἄλλ' εἴμ', ὅπως ἂν μὴ κātargōμεν χεῖρα. Phœn. 765. SYN. Ἀργέω, ἀκυρῶω, σχολάζω.

Kātargmā, ατός, τὸ, subst. [initiatio, primitiæ,] an initiatory rite. Ἀρτεμίδι. χερνίβας δέ, καὶ κātārgmātā. Iph. T. 245. SYN. Τέλετῃ, ἀπάργματᾰ, ἀπάρχη.

Kātargyroumai, v. [argento corrumper,] to be bribed. Καὶ ταῦτ' ἄθρησθον εἰ κατηγογῶμενός. Antig. 1077. SYN. Kātādwōrōdōkēw.

Kātārdōw, v. [irrigo,] to bedew, to refresh. Οὐτὲ κātārdων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστᾰ διδάσκων. Acharn. 658. SYN. Kātābrēxw.

Kātārēzōw, et kātārṛēzōw, v. [blande mulceo manu,] to stroke with the hand, to caress. See in Εὐπέπλος. SYN. Kātāψāw, κατᾰψήxw.

Kātārlnglōs, ον, adj. [horribilis,] to be shuddered at, horrible. Λυγρᾰ, τὰ τ' ἄλλοισίν γε κātārlnglᾰ πέλονται. ³ ξ. 226. SYN. Ρίγληs, ψῶβερōs.

Kātārlthmēw, v. [annumero,] to number. Κātηrlthμηται Τρωάδων ἄλλων μετᾰ. Troad. 865. SYN. Ἐπārlthmēw, κατᾰλογίζομαι, κατᾰτίθημι.

Kātarkēw, v. [sufficio,] to be sufficient. Ἐμοὶ δέ φῶs ἐν ἡλίῳ κātarkēσει. Rhœs. 448. SYN. Ἐπαρκēw, ἀρκēw, ἐξαρκēw.

Kātarnēōmai, v. [inficior,] to deny. Φῆs, ἢ κатарνεῖ μὴ δέδρακεναι τᾰδε. Antig. 442. SYN. Ἀπαρνέōμαι, ἐξαρνέōμαι, ἀρνεōμαι.

Kātārōw, v. [aro,] to plough. See in Ζευγαρίον. SYN. Ἀρōw, ἀρōτρίᾰw, βῶw-τēw, πᾰλēw, πᾰλευw.

Kātārṛákṭis, ου, ὁ, [cataracta,] a cataract. Et adj. [præceps,] dashing. Kātārṛákṭōs, η, ον, adj. [abruptus,] steep, rugged. Ἐπεὶ δ' ἀφικτὸ τὸν κātār-ράκῃν ὁδόν. Œ. C. 1590.

Kātārṛápṭw, v. [consuo,] to sew together, to contrive. Λάγῳ δίκην Πενθεὶ κātārṛáφas μῦθον. Eumen. 26. SYN. Συρṛápṭw, ἐντίθημι.

Kātārṛēzōw, vid. Kātārēzōw.

Kātārṛēpōw, v. [deorsum vergo,] to bend downwards, to cast down. Τύχη γάρ ὀρθοί, καὶ τύχη κātārṛέπει. Antig. 1158. SYN. Κατᾰβάλλω, πίπτω.

Kātārṛēw, 2. a. κātērrūn, v. [defluo,] to flow down, to be drenched, to stream. Φθιγ κātārṛεῖ πρὸs δέ κρηπίδων βάθροισ. Troad. 16. SYN. Ἀπορṛēw, κατᾰ-πίπτω.

Kātārṛhngymē, f. ἡξw, v. [dejicio, decido,] to break down, to burst. Τρῶπᾰs κātārṛhngymōi τῶν δ' ὀρθουμένων. Antig. 675. SYN. Ἀναρṛhngymē, ἀπο-θραύw, κατᾰβάλλω.

Kātārṛhngw, v. [lima polio,] to file down, to polish. Θάλπει βραχίδν' εὔ κἀτερ-ρηνημένους. Œsch. Suppl. 755. SYN. Ἐξw, ἐξᾰκριβῶw.

Kātārṛūntōs, ου, ὁ et ἡ, adj. [irriguus,] well-watered. Κύρεῖ δέ κήποιs ἐν κātār-ῤῥτοῖs βέβῳs. Eur. Electr. 777. SYN. Διαβρῶxōs.

Kātārṛōw, ὠγōs, ἡ, adj. [præruptus,] craggy. Θηρῶν ὀρεῖων, ὦ κātārṛōwes πέτραι. Philoct. 938. SYN. Ἀπορṛōw, κρημνῳδῆs, κατᾰκρημῳs.

Kātārtūw, f. ὕσw, v. [compono, instruo,] to train, to arrange, to instruct. Ἄλλως τὲ καὶ σὺ μὲν κātηρτῳκῳs ὅμως. Eumen. 476.

¹ Kātāra is found in the tragic writers only in the choral odes.

² The second syllable of Kātārāōmai is sometimes found long, but only where the metrical ictus falls on it.

³ The second syllable is prolonged because the metrical ictus falls on it.

Κατάρχω, v. [primus facio ;] to begin ; [et med. κατάρχομαι, auspico,] to begin a sacrifice. *Αἶ, αἶ κατάρχομαι νόμον.* Hec. 685. SYN. Ἀρχω, ἀπάρχωμαι.

Κατασβέννυμι, f. σβέσω, v. [extinguo, sedo,] to extinguish, to appease. "Ὅμοιδν ὥπερ πῦρ κατασβεσαι λάβρον. *Orest.* 689. SYN. Σβέννυμι, ἀποσβέννυμι, κατὰπαύω.

Κατᾶσειω, v. [concutio,] to shake down. Ἰχθύας ἐκ καλᾶμων δὲ πλانون κατέσειον ἐδωδάν. *Theocr.* 21. 42. SYN. Σείω, ἀπᾶσειω, κατᾶσύρω.

* **Κατασεύω**, v. [ruo, decido,] to rush, to fall down. "Αψορόρον δ' ἄρᾳ κῦμᾶ κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρά. *Φ.* 382.

Κατᾶσῃπω, v. [marcescere facio,] to cause or suffer to rot, to putrify. Ἐκ δ' αἰὼν πέφᾶται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σάπειη. *T.* 27. SYN. Σήπω, κατὰπύθω.

Κατασθμαίνω, v. [anhelo,] to snort at, to champ. Ἴππος χάλινων δ' ὥς κατασθμαίνων μένει. *Sept. Theb.* 389. SYN. Ἀσθμαίνω.

Κᾶσικέλιζω, v. [Sicilorum modo comedo,] to devour like a Sicilian. Κατέ-ἄτοικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ. *Acharn.* 911.

Κατᾶσινάζω, v. [admodum lædo,] to injure deeply. Καί μεν κατέσινάζε. *Theocr.* 30. 32. SYN. Κατᾶβλάπτω, ἁάσκω.

Κατασκάπτω, v. [diruo,] to destroy. Ψύχη, πάτρηά θ' ἐστία κατεσκάφη. *Hec.* 22. SYN. Ἀναστρέφω, ἀνίστημι, κατᾶβάλλω, κατορύττω.

Κατασκάφη, ἡς, ἡ, subst. [(1) specus ; (2) eversio,] a cave dug out, destruction. Ἴλιον κατασκάφάν. *Helen.* 197. SYN. (1) Κενθμόν, ὄρυγμᾶ, (2) ἀνάστασις, ἀφανῖσις.

Κατασκάφης, ἔος, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [(1) defossus ; (2) dirutus,] undermined, dug out. Ὡ τῦμβος, ὃ νυμφεῖδν, ὃ κατασκάφης. *Antig.* 891. SYN. Ἀνάστατος, ὑπόγειος, κατὰγειός.

Κατασκεδάννυμι, f. σκεδάσω ἐτ' σκεδῶ, v. [dispergo,] to scatter, to spread. Καπεῖτᾶ κατεσκεδάσαν θερμῶν. *Aves* 536. SYN. Διασκεδάζω, ἀποσκεδάννυμι, διάλύω, κατᾶχέω.

Κατασκέλλω, v. [exsiccō,] to wear away. Χρεῖα κατεσκελλόντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν. *P. V.* 490. SYN. Κατᾶθνήσκω, κατᾶτάκωμαι.

Κατασκευή, ἡς, ἡ, subst. [apparatus,] preparation, supply. Ἀρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ¹ κατασκευὴν βίου. *Eur. Suppl.* 225. SYN. Δῖασκευή, πάρασκευή, κατασκευασμᾶ.

Κατασκήνωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [integumentum,] a covering. Δροίτης κατασκήνωμᾶ ; δίκτυον μὲν οὖν. *Choeph.* 986. SYN. Σκέπας, πᾶρᾶπέτασμᾶ, κάλυμμᾶ, σκίνη.

Κατασκήπτω, v. [(1) immitto, incumbo ; (2) urgeo, sc. precibus,] to rush down or on, to strike as a thunderbolt, to fall on, to urge strongly. Λίπεῖν ἐτλητῆ ; τίς κατέσκηψεν τῷχῃ ; *Æsch. Suppl.* 331. SYN. Σκήπτω, ἐπερείδωμαι, διᾶκέλεύω.

Κατασκιάω, et κατασκιάζω, v. [obumbro, obtego,] to overshadow, to cover. Ἡ καὶ κατασκιάσει Θηβαίᾳ κῶνει ; *Æ. C.* 406. SYN. Σκιάω, σκιάζω, κατᾶκρύπτω.

Κατᾶσκήος, ὄν, adj. [umbrosus, opacus,] shady, gloomy. Τοιαῦτ' αὐτῶν, τρεῖς κατασκίους λύφους. *Sept. Theb.* 380. SYN. Ἀσκήος, σκίους, κατᾶπύκνός.

* **Κατᾶσκοπέω**, v. [observo, considero,] to observe, to remark. Ὅποι νόσοιεν ζῦμᾶχοι κατασκοπῶν. *Helen.* 1606. SYN. Νόεω, σκέπτομαι, φθλάττω, δερκόμεναι.

Κατᾶσκοπή, ἡς, ἡ, subst. [speculatio,] spying, exploring, examination. Τὸν οὖν παρόντᾶ πέμψον εἰς κατασκοπὴν. *Philoct.* 45. SYN. Σκέψις, ἐρεῦνα, ἐξετάσις.

Κατᾶσκοπός, ου, ὁ, subst. [explorator,] a spy, a scout. Μητρὺς δὲ τῆς σῆς καὶ λῶχον κατὰ κόπος. *Bacch.* 904. SYN. Σκόπος, ἐφόρος, κατόπτης, κατοπηήρ, εποπηήρ.

Κατασμήχω, v. [lento igne comburo,] to reduce to ashes, to choke. Ὡς δὲ κατεσμήχθη, καὶ ἀνετράπετο φρενὶ λύπη. *Theocr.* 8. 90. SYN. Σμήχω, ἐκκαίω, κατᾶκαίω.

¹ Θεοῦ in scanning is a long syllable.

- Κάτασπάρπτω, v. [dilacero,] to tear to pieces. Τὴν εἰρεσίωσιν μου κάτασπάράζε. Equit. 728. SYN. Σπάρπτω, κάτασχιζω, κατὰκόπτω.
- Κάτασπᾶω, f. ἄσω, v. [detraho,] to draw down, to swallow, to wrench from. Δρεπάνον λάβοῦσ', ᾧ τοὺς κολίκας κατέσπασās. Ran. 576. SYN. Διάσπᾶω, ἀνασπᾶω, ἀπάρσσω, κατὰπίνω.
- Κάτασπείρω, v. [spargo,] to sow the seeds of, to produce. "Όσας ἀνίας μοι κάτασπείρας φθίνεις. Aj. Fl. 1005. SYN. Σπείρω, φύτεύω, φιτεύω.
- Κάτασπένδω, f. σπείσω, v. [libo, libamento perfundo,] to pour libations down, to supplicate. Χῶας κάτασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τὰφῃ. Orest. 1186. SYN. Σπένδω, ἀπάρχομαι, κατάρχομαι.
- Κάτασπέρχω, v. [impello,] to urge on. Λήστας ἐλαύνων καὶ κάτασπέρχων δορὶ. Acharn. 1188. SYN. Σπέρχω, ἐπείγω, κατέπείγω, σπουδάζω, κάτασπεύδω.
- Κάτασπῶδew, v. [in pulverem dejicio; metaph. occido,] to throw in the dust, to kill. Οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κάτεσπῶδημένοι. Sept. Theb. 809. SYN. Πλήσσω, κνιάω, κατὰχώννυμι.
- Κάτασπάζω, v. [destillo,] to drop down. 'Όρᾱς νεκρὸν τόνδ', οὗ κάτασπάζω δάκρυ; Hec. 759. SYN. Ἀποσπάζω, καρείβομαι.
- Κατάστασις, ἔως, ἡ, subst. [constitutio,] situation, arrangement. Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δηλὸς ἦν κατάστασις. Med. 1194. SYN. Εὐταξία, κατὰβολή, διάταξις, σύστασις.
- Κάταστᾶτης, ον, ὁ, subst. [instaurator,] an establisher, an avenger. 'Αλλ' ἀρχέπλουτον καὶ κάταστᾶτην δῶμων. Soph. Electr. 73.
- Κάταστείβω, v. [calcando tero,] to tread. Τὸ πρῶτον ἴκου, καὶ κατέστειψας πέδῳ. C. C. 468. SYN. Στείβω, ἐπιστείβω.
- Κάταστέλλω, f. ἐλῶ, v. [demitto, reprimo, compono, orno,] to compose, to adjust, to settle. Τῶσοῦτῶν οἶκτον περὶβάλλων κάταστέλλω. Iph. A. 934.
- Κάταστένω, v. [ingemo,] to lament. Ὑπὲρ τυράντων ξυμφορὰς κάταστένειν. Iph. A. 470. SYN. Στένω, ἀναστένω, στένάζω, ὀλοφύρομαι.
- Κάταστέφης, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [corona redimitus,] covered with a garland, shaded. Εὐφημίαν νῦν ἴσχ' ἐπεὶ κάταστέφῃ. Trach. 178. SYN. Στεφάνηφόρος, κλάδοις ἐξεστεμμένος, πόλυστεφής.
- Κάταστέφω, v. [corona cingo,] to crown, to cover. 'Αλλ' ἀντόμαι σέ, καὶ κάταστέφω χερσίν. Heracl. 227. SYN. Στέφω, ἀνάδew.
- * Κάταστηρίζω, v. [firmiter infigo,] to fasten down. Λοχαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κάτεστηριγμένοι. Eur. fr. Thes. 5. 9. SYN. Στηρίζω, ἐγγράφω.
- * Κατάστικτος, ον, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [maculosus,] spotted. Εὐνδεσμί' ἐλέλυτῷ, καὶ κάταστίκτους δόρας. Bacch. 696. SYN. Αἰδολός, βαλιδός.
- Κάταστίλβω, v. [reluceo,] to cause to glitter. Πρὸν κάταστίλβων σελᾶς ὑψοῦθ' ἐς βιότητά. Hom. Hymn. 7. 10. SYN. Ἀποστίλβω, ἀπολάμπω.
- Κάτασπῶρέω, ei κάτασπῶρηνυμι, f. ἔσω, v. [sterno humi,] to spread upon, to cover, to throw over. Πυκνοῖσι λάεσσι κάτεσπῶρέσαν μεγάλουσι. Ω. 798. See also p. 32. SYN. Κατὰβάλλω, κατὰπαύω.
- Κάταστράπτω, v. [fulgore illustro,] to thunder and lighten. Διὸς κάταστράπτοντος, ἐκκλέψης λόγῳ. Trach. 437. SYN. Ἀστράπτω.
- Κάταστρέφω, v. [subverto,] to overturn, to ruin. Νόσοῦσά δ' εὖ πως τὴν νόσον κάταστρέφου. Hipp. 479. SYN. Κατὰβάλλω, κατυσπῶρέω, ἀνὰτρέπω, ἀπαλλάττομαι, χειρῶ.
- Κάταστρόφη, ἡς, ἡ, subst. [catastrophe, subversio,] an overthrow, ruin, end. Αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος κάταστρόφῃ. Eur. Suppl. 270. SYN. Πέρᾱς, τελεντή, τέλῃς, ἀνὰτρόπή.
- Κάταστρώννυμι, v. [prosterno,] to strike down, to lay low. Δάμαρτά καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει. Herc. F. 999. SYN. See Κάτασπῶρέω.
- Κάταστύγω, v. [abhorreo,] to be horrified at, to detest. Εὐρὺν, ὅσῃν τ' ὀρεῶς κῶρυφῇ, κατὰ δ' ἐστύγον αὐτήν. κ. 113. SYN. Ἀποστύγω, ἐχθαίρω, ἀποπέμπομαι, ἀπώτρειπαῖ.
- Κάταστυφέλῃς, ὄν, adj. [valde durus,] very hard, rugged. Τὸ δ' ἡσὶ κάταστυφέλῳ διὰ χῶρον. Hes. Theog. 806. SYN. Στυφέλῃς, τρηχὺς.

Κάταστωμύλλομαι, v. [deblatero,] to mouth at, to chat. Οὐ δῆτ' αὖ τοῦτ' ὅ γ', ὃ κάτεστωμυλμῆν. Ran. 1160. SYN. Στωμύλλω, φλύαρεύω, φληναφῶ.

Κατᾶσεύδομαι, vid. Κατᾶσεύω.

Κάτασφάττω, et κάτασφάζω, v. [interficio,] to slay. Κεῖ μὲν θάνων ὁδ' ἐν πυρὶ κάτεσφάγη. Helen. 935. SYN. Σφάζω, σφάττω, κάτακτείνω, ἀναιρεύω.

Κάτασφραγίζω, v. [obsigno,] to seal up. Εὐσημᾶ, καὶ σᾶ, καὶ κάτεσφραγισμένᾶ. Eur. fr. Hypsip. 12. SYN. Σφραγίζω, ἀποσφραγίζω.

Κάτασχεθω, pro Κατέχω, q. v. Κάτασχιζω, v. [diffindo,] to break down, to split asunder. Κᾶθ' ἥψαμεν τοῦ κορκόρου, κάτασχίσαντες αὐτόν. Vesp. 239. SYN. Ἀποσχιζω, κάταρρήγνυμι.

Κάτασχοῶ, v. [otior, immoror,] to loiter. Κάτασχοῶ, αὐθις ἐκπέμψω πάλιν. Philoct. 127.

Κατᾶτάνω, et κατᾶτείνω, v. [(1) extendo, (2) explico, expedio,] to stretch out, to expand, to contend. Ἐνθα σφιν κατὰ ἰσὰ μάχην ἐτάνυσσε Κρόνιον. A. 336. See also Hec. 129. SYN. Ἐκτετάννυμι, ἐκτείνω, συντείνω, κατέχω, διᾶτείνω.

Κατᾶτέμνω, v. [concido,] to cut or tear down, to mangle. Διᾶτεμαι κατὰ μὲν φίλαν—Ὀνυχὶ τεμνόμενα δερν. Eur. Electr. 146.

Κατᾶτήκω, et κατᾶτήκομαι, v. [colliquefacio, liqueo,] to cause to melt, to melt. Κλύμενον κατᾶτάκετο τήνυν ἔρωτᾶ. Theocr. 14. 26. SYN. Συντήκω, ἐκτήκω, συντήκομαι.

Κατᾶτίθημι, f. θήσω, v. [depono,] to lay down, to deposit, to place upon. Ζῶνα κατᾶθηκάμενα. Olymp. 6. 67. SYN. Ἀποτίθημι, παρᾶτίθημι, καθίστημι, ἀποβάλλω.

Κατᾶτιλᾶω, v. [stercore contamino,] to be dumb, to defile. Κινησίας σου κατᾶτέτιλῆκεν πόθεν; Eccles. 330.

Κατᾶτοξεύω, v. [sagitta trajicio,] to shoot or kill with an arrow. Κατᾶτοξεύω. Nub. 944. SYN. Κατᾶκοντίζω, κατᾶβάλλω.

* Κατατρέχω, 2 aor. ἔδραμον, v. [decurro,] to run down, to inveigh against. Καταδράμοῦσά την θύραν ἀνοιξόν. Eccl. 961.

Κατᾶτρίβω, f. ἵβω, v. [attero,] to wear down, to consume. Δὺρὰς αἰγῶν κατᾶτριβόν. Theog. 55. SYN. Ἀνᾶτρίβω, διᾶτρίβω.

Κατᾶτρίζω, v. [strido magnopere,] to make a shrill noise. Χείρας δ' ἔσφυγεν, καὶ ἀπολλύμενος ἀπᾶτριζε. Batrach. 87. SYN. Τρίζω, βρυχᾶω.

Κατᾶτρίχω, v. [exhaurio, affligo,] to wear down, to oppress. Τίς τὸ κατᾶτρίχει; τίνος, ὃ γὰρ, τόσσον ἐράσσαι; Theocr. 1: 78. SYN. Τρίχω, ἀπαντλέω.

Κατᾶτρώγω, v. [rodendo consumo,] to eat up, to devour. Σὺ καὶ κατᾶτρώγοντες, ὑπὸ νύκτι φέρονται. Theocr. 5. 115. (See also γ. 315.) SYN. Κατᾶβρωμι, δαρδάπτω, κατᾶδω, κατεσθίω.

Καταυᾶω, v. [eloquor,] to speak out. Οἱ μοι, κατᾶυδα πλειόν. Antig. 86. SYN. Ἐξανυᾶω, ἀπαγγέλλω.

Καταυλέω, v. [tibia modulator,] to play on the pipe, to inspire. Τάχα σ' ἐγὼ μάλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ. Herc. F. 867. SYN. Ἐπαυλέω.

Καταυλίζομαι, v. [stationem habeo, castra metor,] to pitch one's tent, to lodge. Νῦν μὲν καταυλισθῆτ' καὶ γὰρ εὐφρόνῃ. Rhes. 518. SYN. Αὐλιζομαι, ἀναπαύομαι.

Καταυχῶ, v. [glorior,] to be proud of. Ἡ παῖς ἐμὸς, πλήθει καταυχήσας νέων; Pers. 358. SYN. Αὐχῶ, ἐπαυχῶ, εὐχῶμαι.

Κατᾶφαίνω, v. [exhibeo,] to display, to declare, to cause to appear. Τοῦτον κατᾶφανὲς λόγον. Nem. 10. 20. SYN. Φαίνω, διᾶφαίνω.

Κατᾶφάνης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [manifestus,] conspicuous. Μάλιστα ταῦτ' αὐτὰ κατᾶφάνεις πολλοῖς ποιεῖν. Antiph. 5. SYN. Δηλός, ἐκδηλός, διᾶφάνης.

Κατᾶφάνως, adv. [manifeste,] conspicuously, plainly. Κάμοι δὲ καὶ τᾶλλ' ὅ γ' εἶναι κατᾶφάνως. Equit. 943. SYN. Δηλᾶ, διᾶφάνως.

Κατᾶφέρω, f. οἶσω, v. [deorsum fero,] to bring down, to convey. Χῶπως κατᾶοίσεις αὐτὸν εὐλάβουμένους. Acharn. 955.

- Καταφεύγω, v. [perfugio,] to flee to for refuge. Οὐκ ἔχω βωμὸν καταφύγειν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ. Iph. A. 911. SYN. Κατεκφεύγω, φεύγω, ἀποφεύγω.
- Καταφημί, v. [aio, affirmo,] to assent to. Ἄν καταφαίην. OE. R. 517. SYN. Φημί, ὁμολογούμαι.
- Καταφημίζω, v. [divulgo,] to spread a report of. Τὰ καὶ κατέφάμιζεν καλεῖσθαι. Olymp. 6. 93. SYN. Φημίζω, καταγγέλλω, ἀναγγέλλω, διαβδᾶω.
- Καταφθῆναι, v. [celeriter pervenio,] to extend to, to pass quickly over. Ἄπο Σκάμανδρου γῆν καταφθᾶτουμένη.¹ Eumen. 401. SYN. Φθᾶνω.
- Καταφθείρω, v. [corrumpo,] to corrupt, to waste. Ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πόλις. Pers. 256. SYN. Φθείρω, διαφθείρω, καταστρέφω.
- Καταφθίνω, v. [consumo tabe, tabesco, intereo,] to waste, to pine away. Στέρντὰ γήρα πενθίμῳ καταφθίνειν.² Alcest. 638. SYN. Φθίνω, καταφθείρομαι, κατὰήκωμαι.
- Καταφθίω, v. [interimo,] to kill. Οὐ μὲν δὴ σὲ καταφθίσει, μᾶλὰ περ μὲνᾶϊνων. e. 341. SYN. Φθίω, διαφθείρω, κατακτείνω.
- Καταφθόρα, ᾤς, ἡ, subst. [corruptio, perniciēs,] corruption, ruin. Πάρεστί δ' ὠδὶς, καὶ φρένων καταφθόρα. Choeph. 205. SYN. Διαφθόρα, ὀλέθρος, φόνος, θανάτος.
- Καταφλέγω, f. ξω, v. [comburo,] to burn down. Πάντ' ἀκαφλέξω πῦρ κηλέω.³ X. 512. SYN. Κατακαίω, κατεμπρήθω, ἀνακαίω.
- Καταφθόβευμαι, v. [extimesco,] to be terrified at. Εἰ δὲ τοῦτο καταφθόβεισθον, μή τίς ἄμαθία προῶ. Ran. 1109. SYN. Ἐκφθόβευμαι, ἐκπλήττουμεναι, ἀποδέλιζω.
- Καταφθονεύω, v. [trucido,] to slay. Κατέφθονευσέ νῦν. Bacch. 1166. SYN. Κατακτείνω, καταφθίω, κατὰπέφνω, κατασφάττω.
- Καταφράζομαι, v. [considero,] to consider. Ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοί. Hes. Op. 246. SYN. Φράζομαι, ἀνασκοπέω, ἐξετάζω.
- Καταφρακτός, ὄν, adj. [munitus, septus,] bound, fortified. Πετρωδεὶ καταφρακτός ἐν δεσμῷ. Antig. 958.
- Καταφρόνέω, v. [sperno,] to despise. Λάξουσθ, καταφρόνεῖ με καὶ Θήβας ὁδὲ. Bacch. 495. SYN. Ἡερίφρόνέω, ἀθερίζω, αἰτιμάζω.
- Καταφροντίζω, v. [in curas literarias expendo, vox comica,] to expend on studies. Ἄλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ κατὰπέφροντίκα. Nub. 857.
- Καταφρύγω, v. [valde torreo,] to broil, to roast. Καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς. Nub. 396. SYN. Φρύγω, ἀπανθρακίζω, καταφλέγω, καταιθώ.
- Καταφύγη, ἡς, ἡ, subst. [refugium,] a refuge. Οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφύγη σωτηρίας. Orest. 715. SYN. Ἀποφύγη, ἀναφύρα.
- * Καταφύλαττω, v. [custodio,] to guard. Μήπου τίς ἐκ τοῦπισθεν ὦν τὸ σχῆμα καταφύλαξ. Eccles. 482. SYN. Φύλαττω, ἐκώζω.
- Καταφυλλόρῳ, v. [marcesco,] to shed leaves, to wither. Ἀκλῆϊς τίμα κατέφυλλόρῳσέ πόδων. Olymp. 12. 22. SYN. Μαραίνομαι, κατὰήκωμαι.
- Καταχαλκός, ὄν, adj. [ætatus,] covered with brass. Καταχαλκὸν ἅπαν. Phoen. 108. SYN. Πάγχαλκός, ἐνόπλιος.
- Καταχαρμιά, ᾧτος, τὸ, subst. [ludibrium,] a laughing-stock. Καὶ δὴ καταχαρμῖα μὲν ἐχθοῖς. Theog. 1063. SYN. Γέλως, κατὰγέλως.
- Καταχέζω, f. ἔσω, v. [decaco,] to pour down excrement. Ἀπὸ τῆς ὀρφῆς νύκτωρ γαλέωτης κατέχεσεν. Nub. 173. SYN. Χέζω, ἐπιχέζω.
- Καταχειρῖός, ὄν, adj. [manibus aptus, commodus,] handy, convenient. Καταχειρῖόν ἐντύνασθαι. Apoll. 1. 1188.
- Καταχεύω, et κατὰχέω, v. [effundo,] to pour down or into, to shed. Τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν κατὰχεῦσαι. H. 461. SYN. Ἐπιχέω, κατὰβάλλω.
- Καταχήνη, ἡς, ἡ, subst. [(1) hiatus oris; (2) derisio,] the opening of the mouth, derision. Τοῦτ' ἐστ' ἀρχή, καὶ τοῦ πλούτου κατὰχήνη; Vesp. 574. SYN. Κατὰγέλως, ἀτημελία, κατὰχαρμῖα.

¹ See Dr. Butler's note on this word.

² The penult. of this word is long in Ionic, and short in Attic verse. Dr. Malby.

³ Κηλέω is here scanned as a spondee.

Καταχθονίος, α, ον, adj. [subterraneus, infernus,] subterraneous, infernal.

Ζεὺς δὲ καταχθονίος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφονείᾳ. I. 457. SYN. Ὑπὸγειος, ὁ κάτω.

Κατὰχρέμπτωμαι, v. [conspuo,] to spit upon. Ὡν κατὰχρεμψάμενη. Pax 815. SYN. Ἀποπτῶ.

Κατὰχρυσῶ, v. [(1) inaurō; (2) laudibus exorno,] to gild, to emblazon. Κεῦ-
θὺς κατέχρυσου πᾶς ἄνθρωπος Εὐριπίδην. Eccles. 826. SYN. Χρυσῶ, ἐπαινέω,
μεγαλύνω.

Κατὰχρυσμά, ἄτος, τὸ, subst. [jusculum, condimentum,] a kind of soup; in
the plural, sweetmeats, nuts, figs, &c. (hence Nuces spargere,) which were
poured on the heads of slaves or brides, to welcome them to their new service.
Μάγειρες, τὸ κατὰχρυσμά χρηστέον γλυκὺ. Aves 1637. SYN. Ζωμός,
τρωγᾶλιν, τραγήμα.

* Κατὰχρώζω, v. [inquino,] to discolor, to pollute. Κατὰ δ' αἰθᾶλον—Κηλὶς
οἰκτροῦσάν τε κέχρωσαι. Hec. 899.

Καταψᾶω, v. [(1) defrico, (2) demulceo,] to rub down, to soothe. Καὺτὸς
καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλιν. Pax 75. SYN. Ψᾶω, καταψήχω, ἐπιτρίβω.

Καταψέκάζω, v. [irroro,] to fall upon in drops. Δρόσοι κατεψέκαζον, ἐμπέδον
σῖνός. Agam. 544. SYN. Ἐπιψέκάζω, ἐπὶνδρίζω, ραίνω.

Καταψεύδωμαι, v. [mentior,] to tell a lie against. Ταύτης καταψευδόμενός· οὐ
γὰρ ἴδεται. Pax 533. SYN. Ψεύδωμαι, διαψεύδωμαι.

Καταψήχω, v. [(1) derado, (2) detergo, (3) æquo, (4) contero, demulceo,] to
scrape down, to plane, to soothe. Περὶ πάντων ἀδελον, καὶ κατέψηκται χθονί.
Trach. 700. SYN. Καταξέω, ἀποψᾶω, κατὰθέλω, τρίβω, ἁρᾶθύνω.

Καταψύχω, v. [refrigero,] to refresh. Ὡς φᾶτο, μελιχίχοισι καταψύχων ὄροφοις.
Apoll. 3. 1102. SYN. Ἀναψύχω.

Κατεγγῶω, v. [vadimonio vel satisfactione obstringo,] to pledge, to betroth.
Ὅρεσά, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγῶω. Orest. 1692. SYN. Ἐγγῶω, παρὰ-
δίδωμι.

Κατερχαίρω, v. [inhio,] to mock at. Κατερχᾶντο γὰρ ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.
Acharn. 1196. SYN. Καταγέλλάω, κατασκώπτω.

Κατέδω, v. [consumo, corrodo,] to eat up. Σφῆς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέ-
δονσὶ βίαιως. β. 237. SYN. Κατεσθίω, ἐξέδω, κατὰτρώγω.

Κατεῖβω, v. [effundo,] to drop down, to shed. Ἄ δειλοί, τί νῦν δάκρυ κατεῖ-
βον, ἢ δὲ γυναικί. φ. 86. SYN. Κατάξω, κατὰλείβωμαι, κατὰτήκωμαι.

Κατείδω, v. [conspicio,] to look down upon, to discover. Τί δ' ἄρ'· ἦν ἄρπαγὰ
τῶν δημοσίων κατίδωσὶ Σίμωνά, τί δρῶσιν; Nub. 350. SYN. Κατὰβλέπω,
ἐφθῶ.

Κατεικάζω, v. [conjecturis assequor,] to conjecture, to assimilate. Φῦσιν
κατεικασθέντ' καὶ βίον τρώφας. C. C. 337. SYN. Εἰκάζω, ἀπεικάζω, ἐπει-
κάζω.

Κατελυσπᾶμαι, v. [instar serpentum repo,] to crawl along like a snake.
Τὴν δ' ἐκ τρυχίλαις αὖ κατελυσπωμένην. Lysistr. 722.

Κατεῖμι, v. [descendo, revento,] to descend, to return, to be restored from
exile. Ἡδ' οὖν γυνὴ κατεῖσιν εἰς Ἄιδου δόμους. Alcest. 73. SYN. Κατέρχω-
μαι, ἀνέρχωμαι.

Κατείργω, vid. Κατεργᾶω.

Κατεκφεύγω, v. [effugio,] to escape. Χρηεῦμεν, τὸν δ' οὐκ ἐχόμεν κατεκφεύγειν.
Cycl. 439. SYN. Κατὰφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Κατέλαυνω, f. ἐλάσω, v. [commينو, depello,] to drive, to push down, to
smite. Ὡς δέσποθ' Ἑρμῇ, τῆς Ὀπώρας κατέλασας; Pax 711. SYN. Ἀπέλαυνω.

Κατέλέγχω, v. [redarguo,] to find fault with, to detect, to disgrace. Σύμφυτον
οὐ κατέλέγχει. Isth. 3. 22. SYN. Ἐλέγχω, ἐξελέγχω.

Κατεμπρήθω, v. [incendo,] to consume with fire. Ἡ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρή-
σας πῦρ. Herc. F. 1142. SYN. Ἐμπρήθω, ἀνὰκαίω, κατὰκαίω, καταφλέγω.

Κατέναιρω, v. [interficio, corumpo,] to slay. Θάνων ἐτ' οὖσαν κατήναρ' ἐμὴν.
Antig. 871. SYN. Κατακτείνω, διαφθείρω.

Κατέννήθω, vid. Κατανθῶ.

Κατέναιρίζω, v. [occido, perdo,] to kill. Δορίμητος κατηναιρίσθη. Choëph. 314.

SYN. Κατακτείνω, κατέναιρω, κατασφάττω.

Κατένωπά, adv. [in conspectu,] in sight. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπά ἰδὼν Δανάων τὰ χυπῶλων. O. 320.

Κατέπαῶν, v. [induco, invito,] to introduce, to superadd. Εἰτὰ δ' αὐτὸ κατέπαῶν πυκνόν. Equit. 25. SYN. See ἔπαῶν.

Κατέπειγω, v. [urgeo, incito,] to urge, to harass. Θεούσῃ· ἡδὴ γὰρ χαλῆπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. Ψ. 623. SYN. Ἐπείγω, κατασπέρχω, ἐπιθλίβω.

Κατέπω, (inus.) v. [loquor,] to speak. Ὡφθη δέ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μῶγῃς. Ion 1215.

Κατεργάζομαι, v. [efficio, conficio, interficio,] to effect, to perform, to kill. Τὶ δὴτὰ σεμνὸν σῶ κατείργασται πόσει; Herc. F. 150. SYN. Ἐργάζομαι, διαπράττωμαι, διαπνέομαι, ἀναιρῶ, φθνεύω, κατὰφθνεύω.

Κατεργάθω, et κατείργω, v. [veto, coërceo,] to restrain, to control. Κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατεργάθου. Eumen. 569. See also Med. 1254. SYN. Ἀνείργω, ἀπείργω, κατέχω, χειρῶ.

Κατερείκω, v. [scindo,] to rend. Κατερείκομεναι. Pers. 544. SYN. Ἐρείκω, κατὰρρήγνυμι, κατασχιζόμεαι.

Κατερείπω, v. [dejicio, diruo,] to throw down, to fall. Ἄ καπνῶ κατέρειπται. Hec. 475. SYN. Ἐρείπω, κατὰπίπτω, κατὰβάλλομαι.

Κατέρεύγω, v. [(1) eructo, (2) efflo in,] to belch upon. Ὡς θερμὸν ἢ μῖαρά τί μου κατήρῳγεν. Vesp. 1151. SYN. Ἐρεύγω.

Κατέρεφω, v. [tego,] to cover, to protect. Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς. Vesp. 1294. SYN. Ἐρέφω, στέφανῶ.

Κατέρῃω, v. Ion. fut. [loquor, obloquor,] to declare, to denounce. Πᾶσιν κατέρῃω θνητοῖσι κακόν. Med. 1103. SYN. Κατειω, ἀπαγγέλλω.

Κατέρητύω, κατέρυκαῶ, et κατέρύκω, v. [detineo,] to detain, to suppress, to prevent. Αὐτοῦ λισσόμενοι κατέρητύον ἐν μέγαροισί. I. 461. See also Ω. 218. and Z. 192. SYN. Ἐρητύω, κατέχω, ἀντέχω, κατὰπίεζω, συνθλίβω, κατὰθλίβω.

Κατέρῳω, v. [deduco,] to draw down. Νῆς τε κατέρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. θ. 151. SYN. Ἀπέρῳω, ἀνάγω, καθελκῳω.

Κατέρχομαι, v. [descendo,] to come down, to be restored. Κατήλθον ἄν' καί μ' οὐθ' ὃ Πλούτωνος κῶων. Alcest. 370. SYN. Ἀνέρχομαι, ἀπέρχομαι, κατὰβαίνω, καταντῶ, καθήκω.

Κατεσθίω, v. [devoro,] to devour. Οὐ παύσομαι δρῶν εὖ, κατεσθίω τῆ, σε. Cycl. 341. SYN. Κατάρτρωω, κατέδω.

Κατευγμῆ, ἄτος, τὸ, κατευχῆ, ἥς, ἡ, subst. [imprecatio,] a prayer, an imprecation. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατευγμᾶτά. Sept. Theb. 706. See Choëph. 470. SYN. Εὐχη, κατὰρά, ἄρά.

Κατευκλήω, v. [tranquillum reddo,] to make calm. Νῦξ ἔργων ἀνδρεσσῖ, κατευκλήσῃ δὲ πᾶσιν. Apoll. 4. 1059. SYN. Κατὰπαύω.

Κατενάζω, et κατενᾶω, v. [sopio,] to lull to sleep. Φονίῳ κατενᾶσεν. Hipp. 562. SYN. Κατάκοιμάομαι, ἀναπαύομαι, κατὰκοιμίζω.

Κατευτρέπιζω, v. [comparo, instruo,] to arrange. SYN. Εὐτρέπιζω, κατὰκοσμεῶ.

Κατεύχῃ, vid. Κατευγμῆ.

Κατεύχομαι, v. [imprecor, opto, insulto,] to pray against, to wish, to boast. Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακτ', εἴτε τίς. Cē. R. 246. SYN. Εὐχομαι, κατὰρᾶμαι, ἐπενύχομαι, ἀνχέω.

Κατέφαλλομαι, v. [contra irruo,] to rush against, to jump or spring from. Ἡτοῖ ὅγ' ἐξ ἵππων κατέπαλμενὸς ἀντίος ἔσση. Λ. 94.

Κατέχω, κατίσχω, et κατασχεθῶ, v. [retineo, obtineo, &c.] to keep, to restrain, to encompass. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατείχομεν. Eur. Electr. 1034. See also I. 122. and B. 233. SYN. Ἀπέχω, κατέρύκω, κατέρητύω, καθείργω, κράτῳ, ὄχυρίζω.

Κατηγῶρέω, v. [accuso, reprehendo,] to accuse, to prove, to complain of, to

reprove. Εὖ γὰρ φρονούντος ὁμᾶ σου κήτηγῶρεϊ. Agam. 262. SYN. Αἰτιά-
μαι, ἐπαιτιάμαι, ἐγκάλεω, ἐλέγχω, μέμφομαι.

Κήτηγῶρος, ον, ὁ, subst. [accusator,] an accuser. Εὐνηγῶρεῖς σιγῶσά τῳ κήτη-
γῶρω. Trach. 816.

Κήτηκῶς, ὄν, adj. [morigerus, attentus,] obedient. Κήτηκῶους φύσαντες ἐν
δόμοις ἔχειν. Antig. 642. SYN. Εὐήκεῶς, ὑπήκῶς, εὐπειθής.

Κήτηλιψ, ἴψος, ἡ, subst. [scala, tabulatum,] a ladder, a plank. Ἐπὶ τὴν κήτη-
λιψ¹ εὐθὺς ἀνέπηδήσαμέν. Ran. 573. SYN. Κλίμαξ.

Κήτηλυσία, as, et κήτηλυσίς, ἔως, ἡ, subst. [descensus, profectio declivis,]
descent, return. Δι' τῶτ' ἐλαιοῦ κήτηλυσίη Ζεφύροιο. Apoll. 4. 886. See
also Simon. fr. 112. SYN. Κάθῶδός, κατὰβάσις.

Κήτημύω,¹ v. [declinor,] to bend down. Νέσθρεπτα κήτημύνουσιν ἔραζε. Apoll.
3. 1400. SYN. Ἡμύω, κατὰκλινόμεναι, κατὰπίπτω.

Κήτηρῶς, ὄν, adj. [dependens, demissus,] hanging down, hovering. Δάκρυσσι
κατὰρόρα¹ στένει. Troad. 1080.

Κήτηπίᾳω, v. [mitigo,] to soften. Ἄλθετ' οὗτο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κήτηπίδωντο βᾶρεϊαι.
E. 417. SYN. Ἡπίᾳω, κατὰπραύνω, κατὰκλινέω.

Κήτηρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [tectus,] covered with a roof, shaded, huge.
Δεινόν τ', ἀργάλεον τὲ κήτηρέφης² ἡλᾶσε δ' αὐτόν. ε. 367. SYN. Ἐπηρέφης,
καλυπτὸς.

Κήτηρης, ἔος, adj. [bene aptatus, gratus,] well fitted, wrapped up, grateful.
Ταρσὺ κήτηρει πτύλον ἐπτέρωμένον. Iph. T. 1347. SYN. Εὖ ἀράρως, θυμήρης,
ἀγάπητος.

Κήτηφεία, as, ἡ, subst. [(1) vultus demissus, (2) pudor cum mœrore,] dejection,
shame. Δυσμένεσιν μὲν χάρμα, κήτηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ. Γ. 51. SYN.
Αἰσχὸς, αἰσχύνη, ὀνειδὸς.

Κήτηφής, ἔος, adj. [subtristis,] having downcast looks, sad. Τὸν μὲν κήτηφῇ
καὶ παρειμένον νόσῳ. Orest. 872. SYN. Σκυθρωπὸς, ἄθυμὸς, στυγνὸς.

Κήτηφέω, et κήτηφίᾳω, v. [vultu sum demisso,] to be downcast, to be cast down
with shame. Τὶ δὴ κήτηφείς ὁμᾶ, καὶ δάκρυρῶρεῖς; Med. 1008. See also
Apoll. 3. 123. SYN. Ἀσχάλλω.

Κήτηφών, ὄνός, subst. [qui dedecori est, infamis,] infamous, who brings shame.
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κήτηφόνες² αἴθ' ἅμα πάντες. Ω. 253. SYN. Στυγνοί,
δειλοί.

Κήτηχής, ἔος, adj. [sonorus,] sounding, murmuring. Ἀδιδόν, ὦ ποίμαν, τὸ τέον
μέλὸς, ἢ τὸ καταχῆς. Theocr. 1. 7. SYN. Εὐκελεύδης.

Κατιάπτω, v. [dejicio, lædo,] to beat down, to tear, to disfigure. Ὡς ἂν μὴ
κλαίουσά κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπτῃ. β. 376. SYN. Ἰάπτω, βλάπτω, ἀνιάω, δια-
φθείρω.

* Κατίσημι, v. [scio,] to know. Μάλιστα δ' αὐτόν εἰπᾶτ', εἰ κατίσθ' ὅπου. CE. R.
926. SYN. Εἶδω, ἐπίσταμαι, γιγνώσκω.

Κατισχραίνω, v. [attenuo,] to cause to pine away. Αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτ' ἀτίσ-
χραινόντι, Φίλιππῷ. Call. Ep. 48. SYN. Ἰσχυαίνω, κατὰναλίσκω.

Κατισχῶω, v. [invalesco, praevaléo,] to grow strong. Τρόφης ἐληξέ, καὶ κατίσ-
χουσεν δέμας. CE. C. 360. SYN. Ἰσχύω, κράτύνυμαι, κράτew, δυνάμαι.

Κατίσχω, vid. Κατέχω.

Κατοικέω, v. [habito,] to inhabit. Κεῖνην κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἐχρήν.
Helen. 1651. SYN. Οἰκέω, ἐνοικέω, ναίω, ναϊετάω, ἐνναίω.

Κατοικίξω, v. [habitare facio,] to establish a colony, to place, to plant. Τυ-
φλὺς ἐν αὐτοῖς ἐλπιδας κατὰκίξαι. P. V. 258. SYN. Οἰκίξω, ἐγκατοικίξω, κατὰ-
ναίω, κατ'ἰσθίμι.

* Κατοικὸς, ον, ὁ et ἡ, subst. [incola,] an inhabitant. Τὶ δὴτ' ἐγὼ κατοικὸς ὦδ'
ἀναστένω. Agam. 1257. Ἐνοικὸς, ἐννῶμὸς.

Κατοικτεῖρω, et κατοικτίξω, v. [misereor,] to pity. Ἄλλ' αἰδέσθαι με, καὶ κατοικ-

¹ On the quantity of the penult. of Κήτημύω, see Ἡμύω.

² Dor. for κατήγῶρα.

τειρον βῖον. Iph. A. 1246. See also Eumen. 121. SYN. Οἰκτεῖρω, ἐποικτεῖρω, ἐλεῖρω.

* Κάτομῶζω, v. [deleo,] to deplore. Κῶμίζομεν νιν σοὶ κάτοιμῶζαι γούσι. Androm. 1148. SYN. See Θρηνέω et Οἰμῶζω.

* Κάτοιος, ὄν, adj. [ebrius,] in wine, intoxicated. "Εμφρὸν", ἡ κάτοιον ὄντα; b. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς. Ion 555. SYN. Οἰνόβαρής, οἰνόβαρείων, παροιός, παροινίος, παροινικός, μέθυσος. PHR. Ὑπερπλησθεὶς μέθης.

Κατόκνεω, v. [(1) pigritia aut metu negligo, (2) piget me, (3) timeo,] to hesitate, to be reluctant, to fear. Σὺ δ' αὖ κατόκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ. P. V. 67. SYN. Ὀκνεῶ, δυσχεραίνω, ἀμυχάνεω.

Κατόδολύζω, v. [lamentor,] to implore aloud, to lament. Κατόδολυξάτω θυμὰτος λευσίμου. Agam. 1037. SYN. Ὀλόλύζω, ἀνολόλύζω, θρηνέω, κωκύνω, ἀλάλάζω.

Κατόδολφύρομαι, v. [deploro,] to mourn over. Κατόδολφύρομαι, κατόδολφύρομαι. Orest. 333. SYN. Ὀλφύρομαι, οἰκτίζομαι, οἰκτεῖρω, ἀπόκλαιω, ἀνακωκύνω, κατόδύρομαι, κατὰθρηνέω.

Κατόμνημι, v. [dejero, cum juramento affirmo,] to swear, to bind one's self by an oath. Τὸν ὄρκον, ὃν κατώμωσ', ἐμπεδώσωμεν. Iph. T. 791. SYN. Ὀμνημι, διόμνημι.

* Κατόνημι, v. [gratifico,] to benefit, to gratify. Σαυτῆς κατόναί, ἀντίβυλῶ σέ. Thesm. 917. SYN. Ὄνημι, ὠφέλῶ, χροισμέω.

Κάτοξυς, εἰᾶ, ὅ, adj. [peracutus,] very sharp, shrill, piercing. "Εσθ' ὅπως ἀνευ μάχης καὶ τῆς κάτοξείας βόης. Vesp. 471. SYN. Ὀξύτατος, ὄξυς, σφόδρὺς.

Κατόπάζω, v. [persequor, depello,] to overcome, drive away. Αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδείῃ κατόπάζε. Hes. Op. 322. SYN. Μιτέρχομαι.

Κατόπιν, κατόπισθεν, et κατόπισθεν, [in posterum, a tergo, post,] behind, after. "Οστὶς ἀκόλουθεὶ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ. Plut. 13. See also Θ. 339, and Ψ. 505. SYN. Ἐξόπιθεν, ὀπισθεν, ὀπίσω, ἐμπᾶλιν, μετὰ ταυτᾶ.

Κατοπτέω, v. [exploro, aspicio, animadverto,] to behold, to discover. Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πᾶρος. Aj. Fl. 829.

Κατόψομαι, v. fut. of καθόραω, [conspicio,] to see. "Οπτω inus. Δύοιν δὲ παίδοιν δύο νέκρω κατόψεται. Hec. 45. SYN. Ὀράω, βλέπω, κατὰβλέπω, καθόραω, εἶδω.

Κατόπτης, ου, et κατοπτήρ, ἦρως, ὁ, subst. [speculator, explorator,] an eye-witness, a spy. "Ητοι κατόπτην, ἡ κλοπαῖς θηρώμενόν. Helen. 1174. See also Sept. Theb. 36. SYN. Σκόπος, ἐπόπτης, ἐποπτήρ, κατάσκοπος, θεατής.

Κατοπτὺς, et κατόψις, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [conspicuous,] conspicuous. Πορθμοῦ κατοπτον πρῶν ὑπερβάλλειν πρῶσω. Agam. 298. See also Hipp. 30. SYN. Αἰπεινός, ἐποπτὺς, ἀποπτὺς.

Κατοπτρὸν, ου, τὸ, subst. [speculum,] a mirror. Ξανθὸν κατόπτρῳ πλοκάμῳν ἐξήσκεῖς κόμης. Eur. Electr. 1071. SYN. Ἔνοπτρὸν, εἴσοπτρὸν, ἐσοπτρὸν. EPIRH. Λαμπρὸν, ἀντίτυπὸν, ἀργυφέον. PHR. Χρυσέων ἐνόπτρων ἀτέρμυνες αὐγαί. Hec. 911.

Κατορθῶ, v. [(1) erigo, (2) cum virtute aliquid gero,] to set aright, to restore to prosperity. Κίχρησεται μου καὶ κατορθοῦντος φρενᾶ; Œ. C. 1487. SYN. Ἄνορθῶ, ἀπενθύνω, εὐτρεπίζω.

Κατόρύσσω, v. [perfodio, obruo,] to dig down, to hide in the ground. Ὑπ' ἀμυχάνιας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατόρύζει. Aves 475. SYN. Κάτασκάπτω, κατὰχώννυμι, κατὰθάπτω.

Κατουλάς, ἁδός, ἡ, [spissa nox,] a dark night. Cf. Brunck. Lex. Soph. Νυξ ἐφῶβει, τήνπερ τέ κατουλάδ᾽ ἀκλήσκουσι. Apoll. 4. 1695.

Κατουρέω, v. [permingo,] to make water upon. Μὴ κατουρήσωσί μου. Eccles. 827. SYN. Οὔρεω, ἐπουρέω.

Κατουρίζω, v. [vento secundo vela expando,] to sail with the wind, to arrive prosperously. Ἐμπέδ᾽ αὐτουρίζει. Trach. 840.

Κατόχευς, ἔως, ὁ, subst. [repagulum,] a fastener, a bar. Αὐτοὶ νῦν κατόχηές ἀνακλίνεσθῆ πύλων. Call. 2. 6. SYN. Βάλβις.

Κατόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [correptus, occupatus,] detained by, engaged in, seized. Τάμπαιιν δὲ τῶνδὲ γαίᾳ κατόχᾳ μαυροῦσθαι σκότῳ. Pers. 228. SYN. Ληπτὸς.

Κατόψιός, vid. Κάτοπτός.

Κάττυμά, ἄτος, τὸ, subst. [coria duriora, soleæ, &c.] a shoe, strong leather. Ἔδωκᾶς ἡδὴ τουτῷ κάττυμά παρὰ σῆαντοῦ. Equit. 869.

Κάττω, v. [consuo,] to sew, to mend. Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλα καττιέται. Equit. 314. SYN. Καταρράπτω, ἐπιβάλλω, συντίθημι.

Κάτω, compar. κάτωτέρω, adv. [infra, deorsum,] down, below. Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. P. V. 74. See also Ran. 70. SYN. Ὑπόκάτω, ἐνερθε.

Κάτωθεν, et κάτωθε, adv. [ex infra,] from below. Ἄπτει κάτωθεν οὐράνου δυσπραξίᾳ. Herc. F. 1231.

Κάτωκάρα, adv. [in caput,] down on the head. Κάτωκάρα ῥίψας μὲ βουκόλῃσεται. Pax 152. SYN. Πρηνῇ, ὑπτίως.

Κάτωμαῖδός, ὄν, adj. [ad humerum, ab humero,] raised to the shoulder, highly raised. Ὅσα δὲ δίσκον οὐρὰ κάτωμαῖδοι πελονται. Ψ. 431.

Κάτωμαδον, adv. [humeris,] across the shoulders. Μάστγι δ' αἰὲν ἐλαυνὲ κάτωμαδὸν οἱ δὲ οἱ ἵπποι. Ψ. 500.

Κάτωνάκη, ης, ἡ, subst. [vestis servilis vellere subsuta infra,] a garment worn by a slave and bordered with sheep-skin. Κάτωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτέλιμενας. Eccles. 724.

Κάτωρ, [de hac voce Lexica silent: neque constat quænam sit interpretatio forsan a κάζω, κάστωρ, princeps, ruler.] Θάρσει, διὲ κάτωρ, τῷ ἐμῷ κέχαρισμένῃ θυμῷ. Hom. 6. 55.

Κάτωρῆχης, ἔος, et κάτωρῆ, ὕχος, adj. [defossus,] deep dug, or deep sunk, massy, under ground. Πυροῖσιν λάεσσι κάτωρῆχῆεσσ' ἀρῦνῖα. 2. 267. See also P. V. 461. Κάτῶρῆ, ἡ, is used as a subst. Hec. 988.

Κάτωφᾶγας, ὁ, subst. [qui demisso capite edit,] a glutton. Ἔστι γὰρ κάτωφᾶγας τις ἄλλος, ἢ Κλεῶνυμὸς; Aves 290. SYN. Ἀδήφάγος.

Καυάγνυμι, v. [frango,] to split. Ἀξὼνᾶ κανάξαις, τὰ δὲ φόρτ' ἄμαυρωθείη. Hes. Op. 693.

Καύη, ηκός, ὁ, subst. [larus,] a sea-gull. Ἐνδοῖο καύηκῆς. Call. fr. 167.

Καυκάσος, ου, ὁ, P. N. [Caucasus,] a ridge of mountains. Καυκάσσον πέλας νέμονται. P. V. 430. EPITH. Αἰτήεις, ἡλίβατος, ἐσχάτεις, ἡνέμεις, νίφθεις, ὕψιστος. PHR. Χθόνος τήλουρον πέδον, ἄβατος ἐρημία, ἀπάνθρωπος πάγος, δυσχείμερος φάραγξ, ἀέρπηρ πέτρα.

Καυκῶνῆς, ὡν, οἱ, P. N. [Caucones,] (1) inhabitants of Peloponnesus, (2) inhabitants of Paphlagonia. K. 439. Ἦῳθεν μετὰ Καύκωνας μεγάλθυμους. Υ. 366.

Καυδός, οὔ, ὁ, subst. [(1) caulis; id in planta, quod supra terram simpliciter asurgit: (2) pars teli, manubrium,] the stalk of a plant; the handle of a spear; colewort. Ὅπδταν χυσμᾶ, καὶ τοὺς καυλοὺς. Equit. 824. SYN. Πίξᾶ, (2) κόπη.

Καυμά, ἄτος, τὸ, subst. [æstus, incendium,] scorching heat. Καυμάτος ἐξ ἀνέμοιο δυσάεος ὀρνυμένιοι. E. 869. SYN. Αἰθός, θάλπος, θερμότης. EPITH. Ἀζᾶλεῶν, αἰθαλεῶν, θεσπεσίῳν, δυσαῆς, λαβρὸν, διψαλεῶν.

Καννάκη, ης, ἡ, subst. [læna, lodix,] a kind of garment. Δίκαιοτέρον γ', ἢ καννάκην. b. ἐχ', δ' γὰθε. Vesp. 1149.

Καυστειρός, ἡ, ὄν, adj. [ardens, fervens,] burning, raging. Ἔσταμέν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβόλλῃσαι. M. 316. SYN. Αἰθων, θερμός.

* Καυστός, ὄν, adj. [adustus,] burnt, seared. Καυστὸν μὲν λᾶβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς. Cycl. 626.

Καῦστριός, et Καῦστρός, ου, ὁ, P. N. [Cayster,] a river in Asia Minor. Ἀσιῶ ἐν λειμῶνι, Καῦστριοῦ ἀμφὶ ῥεθρᾶ. B. 461. See also Anacr. 172. 8.

Καντήρ, ἡρός, ὁ, subst. [ustor,] one who burns. Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῷ καντήρ. Pyth. 1. 185.

Καυχᾶμαι, v. [glorior,] to boast, to glory. Κουδὲν καυχῶμαι· τὸ δ' ἄγαν φιλόκέρτος ἐσσί. Theocr. 5. 7. SYN. Αἰχέω, μέγαληγῶρῶ, μέγαλαυχέω.

- Καύχη, ης, ἡ, καύχημα, ἄτος, τὸ, et καύχησις, ἔως, ἡ, subst. [jactatio,] boasting, glory. Καύχας αἰοῖδ' ἀπόσφορος. Nem. 9. 17. See also Isthm. 5. 65. SYN. Αὐχὴ, αὐχημα, ἀλαζδονεμα.
- Κάφω, v. inus. [spiro,] to gasp, to pant. Ἐξ ὀλίγηπέλης, δαμάσῃ κέκᾱφητ' ἄθυμόν. e. 468. SYN. Ἐκπνέω.
- Κάχαζω, f. ζω, et Dor. ξῶ, v. [cachinnor,] to laugh heartily. Κήγων γὰρ ἰδ' ὡς μεγὰ τοῦτ' οὐ καχέω. Theocr. 5. 142. SYN. Κατ'αγέλλω.
- Κάχηταιρεία, as, ἡ, subst. [malum consortium,] evil communication. Ἐκ κάχηταιρείης κἀκὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτός. Theogn. 1171.
- Κάχλάζω, v. [strepito, resono,] to rattle, to resound. Κάχλάζει, πνύαῖς Ἄρεὺς ὀρῶμεν. Sept. Theb. 110.¹ SYN. Ἡχέω, ψόφω, δονπέω, ἀναζέω.
- Κάχυς, ὅς, ἡ, subst. [hordeum in furno tostum,] roasted barley. Κάχυον ἀνιδύον εὐωχημένον. Vesp. 1306.
- Κεάδης, ου, ὁ, patronym. [Ceades,] the son of Ceas. Υἱὸς Τροϊζήνοιο, διοτρεφὲς Κεάδοιο. B. 847.
- Κεάζω, v. [fundo,] to cleave, to cut. Βάλλον κεάσαιμι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπ' ἰόντῳ. μ. 388. SYN. Σχίζω, ῥήγνυμι, διατέμνω.
- Κεᾶρ, τὸ, subst. [cor,] the heart. Χαίρων τῆς αὐτῶν τοῦμόν ἀλγύνει κεαρ. Med. 399. SYN. See Κῆρ.
- Κέβλη, ἧς, ἡ, subst. for κεφαλὴ, [caput,] the head. Ἀμφὶ δὲ κεβλήν. Call. fr. 140.
- * Κέβλήπυρις, ἔως, ἡ, subst. [avis quædam,] a red-headed bird. Νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκευξ, ἐρυθρόπους, κέβλήπυρις. Aves 304.
- Κεβριόνης, ου, ὁ, P. N. [Cebriones,] a natural son of Priam. Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεόν, ἐγγὺς ἐόντα. Θ. 318. EPITH. Δαΐφρων, ἥρως, μέγαθυμὸς, Πριάμίδης.
- Κέγχρος, ου, ὁ, subst. [miliun,] millet. Ἥμος δὲ κέγχροισι περὶ γλῶχες τέλεθουσι. Hes. Scut. 398.
- Κεγχρώματα, ων, τὰ, subst. [foramina, sc. clypeorum,] small holes in the shield, through which a warrior viewed his opponent. Ἄλλ' εὖ προσήγον ἄσπίδων κεγχρώμασιν. Phæn. 1408.
- Κεδάζω, et κεδάω, v. [dissipo,] to scatter, to rout. Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἀνδρᾶ, κέδασθείσης ὑμίνης. O. 328. See also Apoll. 2. 627. SYN. Σκεδάζω, διαμερίζω, διάλύω.
- Κεδνός, ἡ, ὄν, adj. [venerandus, inclutus,] venerable, estimable, dear, anxious. Ἄλλ' ὥστ' ἑ ναὺς κεδνὴν οἰαοστροφόν. Med. 523. SYN. Ἀγνός, σεμνός, φρονίμος, συνέτος, σώφρων, ἱφθίμος, ἀγαθός, ἀγαυός.
- Κεδρινός, et κεδρωτός, ἡ, ὄν, adj. [cedrinus,] of cedar. Ἐλουσάτ', ἐκ δ' ἐλουσά κεδρίνων δόμων. Alcest. 161. See also Orest. 1377.
- Κεδρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [fructus cedri,] a cedar-berry. Κεῖθ' ὃ μὲν ἐτριβεν κεδρίδας, ἀνηθον, σφάκον. Thesm. 486.
- Κέδρος, ου, ἡ, subst. [cedrus,] a cedar-tree. Καὶ μνημὶ δέξαιθ' ἐν, κέδρον τέχνασμα. Orest. 1052. EPITH. Ἡδεῖα, ἀζάλεα, εὐώδης, περὶμήκης, χλοερά. Κεῖθεν, κείθι, et κείσε, adv. [illinc, illic,] from thence, there. Λέξειν τὰ κείθεν σον κῆσιγνήτου περὶ. Orest. 842. See also Vesp. 749. SYN. Ἐκεῖθεν, ἐκεῖθε, ἐκεῖσε, ἐκεῖ, αὐτόθι.
- Κεῖμαι, et κέωμαι, v. [jaceo, positus sum,] to lie down, to be deposited, to exist, to be enacted. Καὶ τοῖσι δούλοισι αἵματος κείται περὶ. Hec. 293. See also X. 510. SYN. Ἀνακείμει, κατ'ακείμει, κέσκαμαι.
- Κειμήλιον, ου, τὸ, subst. [supellex deposita,] a store, a treasure, a memorial. Τὰδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια. Heracl. 591.
- Κεῖνός, pro ἐκείνός, q. v.
- Κεῖός, α, ὄν, adj. [Ceus,] of Ceos. Τὴν μοῦσάν, ὡς ὁ Κεῖός Ὑλλίχου νέπους. Call. fr. 77.
- Κεῖρια, as, ἡ, subst. [fascia lecti, instita,] a bed-girth made of rushes. Πάνυ γέ κειρίαν ἔχων. Aves 815. SYN. Σπάργανον.

¹ See Dr. Blomfield on this word in his Glossary.

* Κείρῶλος, ου, ὁ, vid. Κήρῶλος.

Κείρω, v. [tondeo, abscindo, depascor,] to shear, to consume, to deflower.

Κούρα θυγατρὸς πενθίμῳ κέκαρμένος. Orest. 452. SYN. Ἀποκείρω, κατὰκείρω, ἀποκορσῶ, ξύρεω, κουρίζω, σχίζω. PHR. Σίδαρον ἐπὶ κάρῳ τίθεισά κούριμον. Orest. 955.

Κείω, et κέω, v. [decumbere cupio,] to desire to lie down. Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζη δρύος, ἣν λίπε κείων. ξ. 425. See also η. 342. SYN. Κοιμάομαι.

Κέκληγα, perf. a κλάζω, v. [clango,] to shout, to howl. Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς. ξ. 30. SYN. See Κλάζω.

Κέκλυμην, aor. 2. a κέλομαι, v. [hortor,] to recommend, to summon, to give name to. Κέκλετο· καὶ δ' ἄρ' ἄλλισσαν κατὰ ἄστὺ γέραιάς. Ζ. 287. SYN. Κέλομαι, κέλεύω, πᾶράκἀλέω, ἐπὶκἀλέομαι.

Κέκραγμά, ἄτος, τό, et κέκραγμός, οὗ, ὁ, subst. [clamor, vociferatio,] a bawling. Τήνδε μὲν δίκροῖς ἔωθον τὴν θεὸν κέκραγμάσι. Pax 637. See also Iph. A. 1357. SYN. Αὐτὸν, βόη, ἀλάλαγμός, κραυγή.

Κέκρακτης, ου, ὁ, subst. [clamator, clamosus,] a bawler. Καὶ κέκρακτᾶ τοῦ σοῦ θράσους. Equit. 304.

Κέκραξιδαῖμας, αντός, ὁ, subst. [ante alios clamosus,] one who outbawls others. Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κέκραξιδαῖμας μόνον ἡμᾶς οὐ περὶ τρώγει. Vesp. 596.

Κέκροπίδης, ου, ὁ, et Κέκροπῆς, ἰδὸς, ἡ, et Κέκροπιός, α, ὄν, [Cecropius, Atheniensis,] Athenian. Κέκροπίδῃ κακῷβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγᾳ τοῦργον; Equit. 1055. See Aves 1407. and Hipp. 34.

Κέκροψ, ὅπως, ὁ, P. N. [Cecrops,] a king of Athens, and originally an Egyptian emigrant. Χώραν τὲ πᾶσαν Κέκροπός, ἡ μ' ἐδέξατο. Plut. 773.

Κέκρυφᾶλός,¹ ου, ὁ, subst. [reticulum,] a hood, a cowl. Κέκρυφᾶλον δεῖ καὶ μίτρας. b. Ἡδὶ μὲν οὖν. Thesm. 257. SYN. Κρήδεμνόν, ταῖνια.

Κελαδεινός, et κελαδεννός, ἡ, ὄν, adj. [obstreperus, tumultuosus,] clamorous, noisy, resounding. Ἡρῃ δ' ἀνέστη χροσηλάκατος, κελαδεινή. Υ. 70. See also Isthm. 4. 14. SYN. Ἠχίεις.

Κελαδέω, et κελάδω, v. [strepo,] to ring, to resound, to celebrate. Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ. Phœn. 1118. See also Σ. 376. SYN. Βρυχᾶω, δουπέω, θορύβεω, ἡχέω.

Κελαδῆμα, ἄτος, τό, et κελαδός, ου, ὁ, subst. [tumultuatio,] a ringing murmur, a sound. Κάλλιστον κελαδῆμα. Phœn. 223. See also Pers. 394. SYN. Ἄραγμός, θορύβός, ἡχώ, ἀνὰ κελαδός.

Κελαδῆγίς, ἰδὸς, ἡ, adj. [celebratrix,] warbling. Γλωσσᾶν εὐρέτω κελαδῆγιν. Nem. 4. 140.

Κελαινός, ἡ, ὄν, adj. [niger,] black, dark. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐν ὄρονσά, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος. Λ. 746. SYN. Μέλας, μέλαμβάφης, ὄρφναῖός, σκῶτεινός.

Κελαινέγχης, ἔος, adj. [qui nigram et funestam habet hastam,] having a black spear, blood-shedding. Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινέγχει τ' Ἄρει. Nem. 10. 158.

Κελαινέφης, ἔος, adj. [nubium obfuscator, niger,] spreading black clouds, black. Φῶτᾱ κελαινέφῶν πέδιων. Pyth. 4. 93.

Κελαινόβρωτός, ὄν, adj. [devoratus, ideoque niger factus,] having turned black from being eaten off. Κελαινόβρωτον ἥπαρ ἐκθονισέται. P. V. 1060.

Κελαινόφαις, ἔος, adj. [niger, obscurus,] black, gloomy. Ὡς νυκτὸς κελαινόφαις. Ran. 1331. SYN. Ὀρφναῖός, αἰθῶψ.

Κελαινόφρων, ὄνός, adj. [qui nigra agitatur consilia,] dark-minded, cruel. Ἀλλὰ νιν κελαινόφρων ἐμή. Eumen. 462. SYN. Δολιόφρων.

Κελαινόσμαι, v. [nigresco,] to turn black. Σπλάγχνα δὲ μοι κελαινοῦ-ται. Choëph. 407. SYN. Τάρασσόμαι.

Κελαινώπης, οὗ, κελαινώψ, ὥπως, ὁ et ἡ, et κελαινώπις, ἰδὸς, ἡ, adj. [nigro vultu

¹ The antepenult. of this word is short in Homer, where it occurs only once, X. 469.: but long in Aristophanes, here and v. 145

præditus,] black-faced, cruel, insidious. Ἦ ῥά κελαινῶπαν. Aj. Fl. 954. See also Pyth. 4. 376. and Pyth. 1. 13. SYN. Δολίος.

Κελαρύω, v. [cum strepitu fluo,] to murmur, to trickle. Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιῳ κἀπειβόμενον κελαρυσδεν. Theocr. 7. 137. SYN. See Κελάδω.

Κελέβη, ης, ἡ, subst. [patella,] a wooden bowl. Στέψον τὰν κελέβαν φοινικεῖ οἶδς ἄωτω. Theocr. 2. 2.

Κελευθόποιος, οὔ, ὁ, adj. [viam excindens,] way-making. Κελευθόποιοι παῖδες Ἠφαίστου, χθόνα. Eumen. 13.

Κελευθός, ου, ἡ, et plur. κελευθοί, αι, et κελευθά, ων, τὰ, subst. [via,] a way, a course, a voyage, a clime. Σὺ δ' αὖ κελευθὸν εἰ τις ἐβλαψεν ποδί. Helen. 867. SYN. Ὀδός, ὀδισμᾶ, ἄτράπος, οἶμος. EPIITH. Ἄλια, δοχμία, τέτραπος, εὐθεῖα, ἄψφος, ἀσφάλης, μακρά, ἀθεός, εὐρώεσσα, ἡρώεσσα, ἰχθυόεσσα, λαιψηρά, ὕγρα, εὐρεῖα, αἰνή, ἀστερόεσσα, ἄβᾶτος, βάθειά, ἐλλίχη, εὐρυχῶρος, κρύεσσα, ὀλοή, ποντοπύρος, στεινή, τηλεπύρος, ὀρθή, σχιστή, πότις, λαοφύρος.

Κελευσμά, ἄτος, τὸ, et κελευσμός, οὔ, ὁ, subst. [hortamentum, mandatum,] a command, an exhortation. Κελευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-ας. Hec. 917. See also Bacch. 1078. SYN. Πρόσταγμα, ἐντολή, ἔνταλμα, ἐφέτημ, νοθετήμα, παράγγελμα, παράκελευσμά.

Κελευστής, οὔ, ὁ, subst. [hortator,] one who gives a signal to the rowers. Βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὥς ἡκουσάμεν. Helen. 1575.

Κελευτῖάω, frequent. a κελεύω, v. [jubeo, hortor,] to order, to call to, to exhort, to encourage. Ἀμφότερω δ' Αἰαντὲ κελευτῖῶντ' ἐπὶ πύργων. M. 265. See also Ψ. 659. SYN. Ἐγκελεύω, κελῶμαι, διατάττω, ὀτρύνω, ἀνώγω, ἐπὶ-τρύνω.

* Κελέοντες, οἱ, subst. [“pedes textorii mali, e quibus stamina deducuntur.” Kiessl.] the lower beams of the loom, to which the warp is attached. Κέρκιδι συμπλέξασά μακρῶν ἑτάμ' ἐκ κελόντων. Theocr. 18. 34.

Κέλης, ητος, ὁ, subst. [(1) equus desultorius, (2) celox,] a riding-horse, a yacht. Ἐπὶ τῶν κέλητων διᾶβεβήκασ' ὄρθρῳ. Lysistr. 60.

Κελητίω, v. [equito,] to ride on horseback. Ὅτι κελητίσαι κελευῶν, ὀξυθυμη-θεῖσά μοι. Vesp. 501.

Κέλλω, v. [appello,] to bring a ship to land, to moor. Κέλσασα, στένδορβ-μον. Iph. A. 167. SYN. Καταίρω, ὀκέλλω.

Κελομαι, v. [jubeo, hortor,] to order, to encourage, to recommend. Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μὴν ἄπορρίψαντά κέλομην. I. 513. SYN. Κελεύω, παράκελῶμαι, προτρέπω.

Κελτός, ἡ, ὅν, adj. [Celticus,] of the Celts, Celtic. Βαρβάρικην καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα. Call. 4. 173.

Κελύφη, ἡ, et κελυφός, τὸ, [(1) putamen; (2) navigium,] a shell, a husk, a small boat. Ἀντ-ωμοσῶν κελύφη. Vesp. 545. SYN. Φλοιός.

Κέλωρ, ὄρος, ὁ, subst. [legatus,] one commanded by an oracle, a delegate. Ἄγαμεμνόνειος κέλωρ. Androm. 1032.

Κεμάς, ἄδος, ἡ, subst. [hinnulus cervi,] a young fawn. Ἡ κεμάδ', ἡε λαγῶν ἐπελγεῶν ἐμμένες αἰεί. K. 361. SYN. Δορκῆς, νέβρος. EPIITH. Ὠκύπους.

Κεναγγής, εὖς, adj. [vasa exhauriens,] vessel-exhausting. Εἴτ' ἀπλοῖα κεναγ-γεῖ βάρυ-νοντ'. Agam. 181.

Κενανδρία, as, ἡ, subst. [vivorum penuria,] want of men. Πρὸς τὰδ' ὥς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Pers. 736.

Κενανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vacuus,] deprived of its inhabitants. Πύθη-ται κεναν-δρον. Pers. 123. SYN. Ἐρημός ἀνδρῶν.

Κεναυχής, εὖς, adj. [vana jactans,] vainly boasting. Ἄς, ὅπῃ ἐν Λήμνῳ, κεν-ναυχῆς ἡγῶρασθε. Θ. 230. SYN. Ἀλάζων.

Κενέβριά, ων, τὰ, κρέας κενέβρειον s. κενέβριον, subst. [carnes morticinæ,] carrion. Αὐτῶν ὥσπερ κενέβριων. Aves 538.

Κενεός, κενός, et Ion. κεινός, ἡ, ὅν, adj. [inanis,] hollow, empty, vain. Ἀψ ἔϊνα κενόν' μᾶλ' γὰρ κέχολώσεται ἔμψης. o. 214. See also Hec. 230. and Apoll. 1. 103. SYN. Διάκενός, ἄμοιρός, μάταιός, ἐλάφρος, κοῦφος, ἄλιος.

Κενεόφρων, et κενόφρων, ὄνος, adj. [stultus,] hollow-minded, foolish. Λὰξ ἐπιβα

- δήμῳ κενεόφρονι, τύπτει δὲ κέντρῳ. Theog. 845. See also P. V. 787.
- Κενέων, ὦνός, ὁ, subst. [venter,] the belly. Νειάτων ἐς κενέωνά· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. Π. 821. SYN. Λαπάρα, γυῶλον, ἰξὺς. EPI TH. Μέσος.
- Κενός, vid. Κενέος.
- Κενόταφῶν, v. [honorario tumulo decoro,] to raise a tomb in honor of a person buried elsewhere. Σωθησόμεσθαι κενόταφούντ' ἐμὸν δέμας. Helen. 1059.
- Κενόφρων, vid. Κενεόφρων.
- Κενῶν, v. [exinanio,] to empty, to desert. Βωμοῦ κενώσας δεξιμῆλόν ἐσχάραν. Androm. 1127. SYN. Ἄπαντλέω, ἐκκενῶ, ἐξάρῳ.
- * Κενταυρεῖος, ὄν, adj. [Centaurus,] of the Centaurs. Οὐ φασὶ Κενταυρεῖον φέεισθαι γένος; Iph. A. 706.
- Κενταυρικῶς, adv. [more Centaurorum,] Centaur-like. Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς. Ran. 38. SYN. Ἀκόσμως, ἄγροικῶς.
- Κενταυροπληθής, ἔός, adj. [Centaurorum plenus,] Κενταυροπληθῇ πόλεμόν, οὐκ ἐξήνυσα; Herc. F. 1264.
- Κένταυρος, ου, ὁ, P. N. [Centaurus,] a Centaur. Τέτρασκελὲς θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος. Herc. F. 180. EPI TH. Ἀγρίος, ὀρεινόμους, ὠμοφάγος, ἀγᾶκλύτος, διφύης, ἀμικτός, ὕβριστις, ἀνόμους, ὑπερόχους βίαν, οἰνόβαρής.
- Κεντέω, v. [pungo, stimulo,] to goad, to pierce, to stab, to spur on. Κεντεῖτ', μὴ φείδεσθ', ἐγὼ ἔτεον Πάριν. Hec. 387. SYN. Νύσσω, καθηλῶ, κνίζω, παροξύνω. PHR. Κέντρῳ πλήσσω.
- Κεντρηνέκης, ἔός, ὁ, ἡ, adj. [stimulis agitatus,] urged on by the goad. Τῇ ῥά δ' αὐτῶν κεντρηνέκας ἐχὼν ἵππους. Θ. 396.
- Κεντροδόληκτος, ου, ὁ, adj. [qui pungendo noxam adfert,] injuring with the goad, piercing. Κεντροδα-λήτοις θείας Ἡράς. Æsch. Suppl. 572.
- Κέντρον, ου, τὸ, subst. [(1) stimulus, calcar, (2) centrum,] a prick, a sting, a point. Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδονχοούμενοι. Herc. F. 1279. SYN. Πλήκτρον, μύωψ. EPI TH. Σιδήρεόν, κάκον, ἀλγίνον, ἀργαλέον, γλυκύπικρόν, ἡδύ, θερμὸν, ἰσχυρὸν, κελαινόν, κρυφίον, ὄξύ, πευκεδάνον, σκληρόν, φρένοθελγές, φοιτᾶ-λῶν.
- Κέντρων, ὠνός, ὁ, subst. [qui verbere dignus est,] a thief or rogue, who was pricked with a goad in order to compel him to tell the truth. Κέντρων, μισ-ρός. Plut. 449.
- Κέντρῳ, ὄρος, ὁ, subst. [stimulator,] one who uses the whip, a driver. Ὀρ-νυσθε, Τρωῆς μεγάθυμοι, κέντρορες ἵππων. E. 102. SYN. Πλήξιππος, ἡνίοχος, ἡνίοχος.
- Κέπφος, ου, ὁ, subst. [(1) procellaria; (2) fatuus, stolidus,] a sea-mew, a pewet; a silly fellow. Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφῃ; καὶ θ' ὅσον ἂν σθῆνω; Plut. 912. SYN. (1) Λᾶρος, (2) εὐτέλης, λαλὺς.
- Κεραελκής, ἔός, adj. [qui cornibus trahit,] dragging with horns. Εἰνᾷετιζόμε-ναι, κεραελέες· αἱ μὲν ἄρισται. Call. 3. 181.
- Κεραῖζω, v. [(1) cornibus dissipo, (2) vasto,] to butt, destroy. Εὐνὰς θανάτους κεραῖζόμενας. Alcest. 907. SYN. Ληῖζω, πορθῶ, διαρπάζω, πέρθω.
- Κεραῖρω, κεράννυμι, et κεραῶ, v. [misceo,] to mix. Ζωροῦτερον δὲ κεραῖρῃ, δέπας δ' ἐντυνὸν ἐκασφ. I. 203. See Ion 1016. SYN. Ἀνάκεράννυμι, κέρνυμι, κύκῳ, μίγνυμι, ἀναφύρω.
- Κεραῖστης, οὗ, ὁ, subst. [vastator,] a devastator. Παῖδ' αὖ τιν' εὗρον τόνδε δια-πρῦσιον κεραῖστήν. Hom. Merc. 336. SYN. Πορθητής, λυμάντηρ, κεραῖος.
- Κεραμεικός, οὗ, ὁ, P. N. [Ceramicus,] a place in Athens, where those who died in battle were buried. Καὶ τῇ κρεῖαργα τῶν ὀρχιπέδων ἐλκοίμην ἐς Κεραμεικόν. Equit. 772.
- Κεράμευς, ἔως, ὁ, subst. [figulus,] a potter. Ἀνάπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλ-κῆς κεράμῃς, σκυτοδέφαι. Aves 491.
- Κεράμεύω, v. [fingo,] to work as a potter, to mould. Κάκως κεράμευειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ κάλως. Eccles. 253. SYN. Πλάσσω, κατεργάζομαι.
- Κεραμικός, et κεραμήϊος, α, ὄν, adj. [fictilis,] earthen, made of clay. Τροχῷ γὰρ ἐλάθεις κεραμικῆς ῥύμης ἄπο. Eccles. 4. See also Hom. Hymn. 17. 4.
- Κεράμις, ἰδός, ἡ, et κεράμος, ου, ὁ, subst. [(1) tegula; (2) vas fictile; (3) carcer,]

a tile, an earthen vessel, a prison. Ὑπὸ τῶν κερᾶμίδων Ἡλιάσσης ὀρθίας. Vesp. 216. See also Acharn. 906. SYN. Πιθός, ἀγγεῖον, γεῖσσον.

Κεράννυμι, et κέρῳ, vid. Κεραίρω.

Κεραῖος, ὄν, adj. [poliens cornua,] a polisher of horns, a maker of bows.

Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κερᾶόξυς ἡρᾶρὲ τέκτων. Δ. 110.

Κεραῖος, κερασφόρος, κερσφόρος, et κεράσσης, ου, ὁ et ἡ, κερᾶώδης, ἔως, κερουχός, ον, et κερσεῖς, εσσα, ἐν, s. κερουχίς, ἡ, et κεραστίς, ἰδός, ἡ, adj. [cornutus, corniger,] horned, horn-bearing. Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνῃς ἄφαρ κεραῖοι τελέθουσι. δ. 85. See also Phœn. 255. Bacch. 690. Soph. Electr. 570. Call. 2. 90. Eur. Electr. 723. Theocr. 5. 145. and P. V. 695. SYN. Εὐκέρως, πῶλυκέρως.

Κεράς, ατὺς, τὸ, subst. [cornu,] a horn. Ἀδτάρ ἐγὼν κεράς' ὕγρυν ἑλών, κοίλην τῇ φάρετριν. Theocr. 25. 206. SYN. Τόξυν. ΕΡΙΤΗ. Αἰνὺν, δολιχόν, κράτῆρὸν, ξεστὸν.

Κεράσσης, ου, ὁ, et κεραστίς, ἰδός, ἡ, vid. Κεραῖος.

Κερασφόρος, κεράτῳδης, vid. Κεραῖος.

Κεραυνίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [fulmineus, fulmine ictus,] of a thunderbolt, struck by a thunderbolt. Πλάκτρον πῦρὸς κεραυνίου. Alcest. 129. SYN. Ἐμβρόντητος.

Κεραυνόβλητος, et κεραυνῶ, v. [fulmino, fulmine percutio,] to hurl the thunderbolt. Ἐν πύρι, πᾶς δ' ἐν ἔμοι Ζεὺς ἐκεραυνόβληται. Call. Ep. 20. See also Hes. Theog. 858. SYN. Σκήπτω.

* Κεραυνόβηλος, ου, ὁ, adj. [qui fulminat,] thundering. Ἄν ποτὲ κεραυνόβηλος. Bacch. 588.

Κεραυνόβρόντης, ου, ὁ, adj. [fulmen et tonitru edens,] sending thunder and lightning. Ὡ Ζεῦ κεραυνόβροντά. b. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν. Pax 375. SYN. Κεραυνίος.

Κεραυνός, οὔ, ὁ, subst. [fulmen,] a thunderbolt. Ἐγγὺς ἔων, χαλῆπὸς δὲ Διὸς μέγαλοιῷ κεραυνός. Ξ. 417. SYN. Σκηπτός, ἀστράπη. ΕΡΙΤΗ. Αἰθᾶλεις, ἀκάματος, κράτῆρὸς, κραῖνός, μάλῆρὸς, ὀλῆος, πύρφορος, στὸν οἶς, σμερδᾶλῆος, ψόλῆεις. PHR. Κεραυνίον βέλος, πτέρωφόρον Διὸς βέλος, κεραυνίον πῦρ αἰθᾶλῆν.

Κεραυνόφαής, ἔως, adj. [in modum fulminis coruscans,] like lightning. Αἰγαίον, κεραυνόφαές πῦρ. Troad. 1105.

Κεραυνῶ, vid. Κεραυνόβλητος.

Κεραῶδης, vid. Κεραῖος.

Κέρβερος, ου, ὁ, P. N. [Cerberus,] Pluto's three-headed dog. Ἐχρω τῶθ', ἦνικ' ἡλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Ran. 111. ΕΡΙΤΗ. Ἀμήχανός, οὐ φάτεις, τρέκρανός, ὠμησης, πεντηκοντάκῆρνος ἀναιδής, κράτῆρὸς. PHR. Τρίσωμάτος κύων. See C. C. 1568. et Trach. 1100.

Κερδαίνω, f. ἀνῶ, v. [lucror,] to gain, to acquire. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἔμοις, εἰ κερδανεῖς. Iph. T. 1035. SYN. Κέρδος ποιῶ, φέρω, καρποῦμαι, καρπιζομαι.

Κερδᾶλῆος, α, ὄν, et κερδᾶλεῶφρων, ὄντος, adj. [astutus,] artful. Τὰς τ' ἐμπόριας τὰς κερδᾶλας πρὸς τὸν μάντιν κἄτερουσιν. Aves 594. See also Δ. 339.

Κερδίω,² ον, compar. et κέρδιστος, superl. [utilior, utilissimus,] more and most useful, advantageous, cunning. Τούτους ὀτρύνοντες ἔμοι δὲ κὲ κέρδιον εἶη. β. 74. See also Z. 153.

Κέρδος, ἔως, τὸ, subst. [lucrum,] gain, lucre. Ὅπως ἐσώθης, κέρδος οὐδὲν, εἰδέναι. Helen. 762. SYN. Κάρπος, κάρπωμά. ΕΡΙΤΗ. Εὐκλείης, ἰδιὸν, πῶνηρὸν, αἰσχροῦν, δολιῶν, ὁσιῶν.

Κερδύσση, ης, ἡ, subst. [astutia,] subtlety. Ἐξέτω κερδύσσην σκήπτρον δὲ οἱ ἐκπέσῃ χειρός. ξ. 33. SYN. Ἀπάτη, πύνηρία, πάνουργία, κέρδος.

¹ The quantity of the penult. of κερᾶς in the genitive and dative singular, and nominative, genitive, and accusative, dual and plural, is long only as being formed from κερᾶατός, κερᾶατί, &c. So the nom. and acc. plur. of γερᾶς have the last syllable long by contraction, γερᾶτά=γερᾶα=γέρα. See Brunck's note, Bacchæ, v. 909.

² The penult. of Κερδίω and of all comparatives in ῶν is long in the Attic, and short in the other dialects.

Κερδῶ, ὄος, ἡ, subst. [vulpes,] a fox. Λαίθαργον, τὰχῦπον, δόλιον κερδῶ, πύλυδριν. Equit. 1068. SYN. See ἄλωπῆξ.

Κερκήϊς, ἰδὺς, ἡ, P. N. [Cerceis,] one of the Naiads. Κερκήϊς τῇ φύϊν ἑράτη, Πλουτώ τῇ βδῶπις. Hes. Theog. 355.

Κερκίς, ἰδὺς, ἡ, subst. [radius textorius,] a shuttle. Θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς. Hec. 1135.

Κέρκυς, ον, ἡ, subst. [cauda,] a tail. See in Ἐγκύπτω. SYN. Οὐρα.

Κέρκυρᾶ, as, ἡ, P. N. [Coreyra,] an island in the Ionian sea. Οὐδ' ἦτις Κέρκυρᾶ φιλοξενιωτὰτῇ ἄλλων. Call. 4. 156.

Κερκυραῖος, ὄν, adj. [Corcyraeus,] of Coreyra. Κάλλιστᾶ Κερκυραῖᾶ τοιαντὶ πτέρᾳ. Aves 1463.

Κέρμα, ἄτος, τὸ, subst. [segmentum æris, nummus,] a small coin. Τὸ στῆμ' ἐπίβυσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Plut. 379. SYN. Νομισμᾶ.

Κερύβατης, ον, adj. [corneos pedes habens,] horn-footed. Καὶ κερύβατας Πάν. Ran. 230.

Κερύδετος, adj. [ligatis et compactis cornibus constans,] tipped with horn. Ζεύγνυτῇ κερύδετᾷ τόξῳ νεύrais. Rhes. 33.

Κερύεις, vid. Κεράος.

Κερὸτυπέω, v. [cornibus, i. e. rostris illido,] to dash against with a horn or beak. "Ῥεϊκὸν" αἱ δὲ, κερὸτυπούμεναι βίᾳ. Agam. 638.

Κερουτῖᾶω, v. [cornua tollo, superbio,] to raise the horn, to be proud. Ἄνωρ-τᾶλιδες κἀκερουτῖας. b. ἐγώ; Equit. 1343.

Κερουχίς, et κερύφορος. See Κεράος.

Κερτῶμιεω, v. [convicior, ludifico,] to cut the heart with words, to reproach, to revile. Ἴσως ἐκερτῶμσέ καμὲ καὶ σὲ τις. Iph. A. 849. SYN. Σκώπτω, δεινάζω, ἐνόχλω, ἐρεθίζω, κἀκορῶθεω, λοιδορῶ.

Κερτῶμησις, ἔως, et κερτῶμια, as, ἡ, subst. [irrisio, ludibrium,] reproach, rail-lery. Εἰ κερτῶμησις ἐστὶ τάληθῃ λέγειν. Philoct. 1265. See also Υ. 202. SYN. Κατὰγελως, κατὰχῆνῃ, κἀκηγόρια, σκῶμᾶ.

Κερτῶμιος, ὄν, et κερτῶμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cor alicui scindens,] vexatious, reproachful. Αὐτῇκᾶ κερτῶμοισὶ Δία Κρῶνῖονᾶ πρῶσηύδα. A. 539. See also Alcest. 1144. SYN. Εἶρων.

Κερῶνειος, ον, ὁ, P. N. [Ceryneus,] the name of a hill in Arcadia. "Υστέρων ὄφρᾳ γένοιτο, πάγος Κερῶνειος ἔδεκτο. Call. 3. 109.

Κέρχνεϊᾶ, et Κέγχρεϊᾶ,¹ as, ἡ, P. N. [Cenchria,] a fountain in Argolis. Ἦισσον πρὸς εὐπτόν τῇ Κερχνείας ῥεος. P. V. 697.

Κερχνηῖς, ἰδὺς, κέρχνη, ἡς, et κερχρῖς, ἰδὺς, ἡ, subst. [tinnunculus,] a screech-owl. Οὐ τοι, μὰ τὰς κερχνηῖδας, ἐγὶ σοῦ σχήσῃμαι. Aves 1335.

Κέσκειμαι, pro κεῖμαι, v. [jaceo,] to lie, to be placed. Κέσκει' ἐνὶ μεγάροισι' φῶρεϊ δὲ μὴν ἡς ἐπὶ γαίης. φ. 41. SYN. See Κεῖμαι.

Κεστός, ἡ, ὄν, adj. [acu pictus,] embroidered. Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσάτῳ κεστόν ἱμαντα. E. 214.

Κέστρα, as, ἡ, subst. [(1) malleus, (2) piscis species, (3) genus teli militaris, sudes,] a mallet, a kind of fish, a pike. Κεστρᾶν τεμάχῃ μεγᾶλᾶν, ἀγαθᾶν. Nub. 339.

Κεστρεὺς, ἔως, ὁ, subst. [mugil, piscis,] a mullet. Κάπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λῶπίδας μοι κεστρέων. Vesp. 790. SYN. Μύραινα.

Κευθᾶνω, et κεύθω, v. [occulto, tego,] to hide, to cover. Κεύθω is also used in a passive sense. Οὐ μὲν γὰρ φίλῳτῇ γ' ἐκευθᾶνόν, εἴ τις ἰδοίτο. Γ. 453. (See also O. R. 968.) SYN. Κρύπτω, κἀλύπτω, ἀποκρύπτω, ἔρεφω.

Κευθμῖᾶ, ἄτος, τὸ, κευθμός, οὔ, ὁ, κευθμών, ὦτος, ὁ, et κευθός, ἔος, τὸ, subst. [latebræ,] a hiding-place, a cavern. "Αἰσονται καὶ ὅταν δι' ὀφθαλμοῖς ὑπὸ κευθμῖᾶσιν γαίης. Theog. 243. See also N. 28. Hec. 1. and Eumen. 1039. SYN. Κοίλωμα, φώλεον, κατῶρυξ, μύχος, σπέος, σπήλυνγξ. EPIITH. Ἀλιβᾶτόν, ἄκρον,

¹ "Recentior et emollita fuit pronuntiatio κέγχρος et κέγχρωμα: vetus atque asperior, κέρχρος et κέρχρωμα." Valckenaer. Phœn. 1401.

δυσφῆρον, χθονῖον, μελάμβάφες, πετρώδες, στῦγῆρον, σκῶτιον.

Κεφάλαιος, αἰα, ὄν, adj. [summarius,] capital, summary. Ἰνὰ μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρῖτάφον συν ῥήματι. Ran. 854. SYN. Ἀδρὸν.

Κεφάλῃ, ἡς, ἡ, subst. [caput,] a head, a top, a sum. See in Εὐμέγεθης. SYN. Κάρα, κάρ, κάρηνον, κρὰς, κόρη. EPITH. Ξάνθη, φίλη, οἰνόβαρης, σμερδάλεα, ἴφθυμος, πόλια, ἱερά, ἐχθρά, κάλη, λιπαροπλοκάμος, σεμνή, θεσπέσια, φῶβερὰ, λαυμοῦμος.

Κεφάλληνες, ὡν, οἱ, P. N. [Cephalenii,] the inhabitants of Cephalenia, an island in the Ionian sea, subject to Ulysses. Ἰθάκῃς Ὀδυσσεὺς, γῆς Κεφαλλήνων ἀναξ. Cycl. 103. EPITH. Μεγαθυμοί.

Κήδευλος, ου, ὁ, [(1) P. N. Cephalus, (2) capito,] (1) one of the sons of Endymion, and husband of Procris, (2) a fish. Ἡ καλλιφεγγὴς Κεφάλων εἰς θεοὺς ἔως. Hipp. 457.

* Κῶ, pro κείῳ, et κέαζω, v. [scindō,] to split. Ἦτοι κῆαντες, ἡ τέμοντες εὐφρόνως. Agam. 822. SYN. See Καίῳ.

Κηδεία, ας, ἡ, subst. [affinitas, funeratio, sepultura,] connexion by marriage, care of the dead, burial. Οὐκ ἐγγενῇ ξυνήψα κηδείαν δόμοις. Eur. Suppl. 145. SYN. Κήδευμᾶ, ἐκφῶρά, τᾶφη, τᾶφος.

Κήδειος, κήδεος, et κήδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus curam gerimus, carus,] such as belongs to a relative or guardian; faithful, domestic, dear. Τρῶφαι κήδειοι κεδνῶν τέκνων. Ion 490. See also Ψ. 161. and κ. 225. SYN. Οἰκειὸς, φίλος, προσφίλης.

Κηδεμόνευς, ἔως, κηδεμων, ὄντος, et κηδεστὴς, ου, ὁ, subst. [curator, affinis,] a guardian, a relation by marriage, a son-in-law. Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον καὶ νηῶν ὕλην. Ψ. 163. See also Med. 987. and Alcest. 747. SYN. Πῆος, πενθερὸς, συγγενὴς, ὁμογαμβρὸς, ἔδνωτης.

Κήδευμᾶ, ἀτός, τὸ, subst. [affinitas, item abstract. pro concret. affinis,] relationship, a relation. Ὡ χαῖρε, καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἔμόν. Orest. 471. SYN. Ἀγχιστεῖᾶ, (plur.) συγγενεῖᾶ, συγγενῆς.

Κηδεύω, κηδεύμαι, et κηδέσκειν, v. [(1) affinis fio, curo, (2) funero,] to form a connexion by marriage, to protect as a relation; to bury, to mourn over. Κηδεύ-σαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύ-ει. P. V. 917. See also Sept. Theb. 128. and χ. 359. SYN. Φροντίζω, κηραίνω, θεράπευω, βύθηζω, θάπτω, κήδεᾷ θεράπευω.

Κηδὺς, ἔως, τὸ, subst. [(1) affinitas, cura, sollicitudo, (2) funus,] relationship, care, mourning, distress, burial. Τὸ τοῦδε κήδος μάλλον εἴλετ', ἡ πατρός. Orest. 743. SYN. Κήδευμᾶ, συγγενεῖᾶ, ἐπιμελειᾶ, φρόντις, λύπη, ἐναγίσματᾶ. EPITH. Ξένον, πικρὸν, ἐχθρὸν, ὀλεθριὸν, ἐσθλὸν, κάκον, ἀργαλέον, ἀλεγεινόν, ἀτλητόν, λυγρὸν, γυῆρον, πόλυστον, σπὸνδρον, λευγαλέον.

Κηδῶσυν, ἡς, ἡ, subst. [mæror, mæstitia,] sorrow. Ἀλκιμέδη, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδῶσυνσι. Apoll. 1. 277. SYN. Λύπη, ἄνια, ἀχθήδων, κηδὺς.

Κηδῶσυνος, ὄν, adj. [officiosus,] affectionately attending. Πόδι κηδῶσυνω παρὰ-σειρος. Orest. 1022. SYN. Ἐπιμελής, σπουδαῖος.

Κήδω, v. [mærore afficio, angō,] to grieve, to infect. Καλὸν σοὶ σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη. I. 611. SYN. Ἀνιάω, λυπέω, κάκω, βλάπτω, σίνωμαι.

Κηθάριον, ου, τὸ, subst. [vasculum, in quod suffragia seu ψηφοὶ conjiciebantur,] a ballot box, or one into which the balloting beans were cast. Ἐκ κηθάριου λαγάρυζόμενον καὶ τραγάλιζοντᾶ τὸ μηδέν. Vesp. 674.

Κηκᾶς, ἀδὸς, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] slanderous. Κηκαῖ σὺν γλώσση. Call. fr. 253. SYN. Κερτόμυθος, κέρτομυς, λοιδόρος.

Κηκίς, ἰδὺς, ἡ, subst. [id quod tingit,] a stain, any thing that oozes out. Φόνου δὲ κηκίς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται. Choeph. 1010. SYN. Λιγνὺς.

Κηκίω,¹ v. [exsilio,] to gush out. Αἵμᾶ-δᾶ κηκισμέναν ἐλκεῶν. Antig. 697. SYN. Ἀναπηδάω, ἀναφέρωμαι.

¹ The penult. of κηκίω is here long. See the corresponding line in the strophe 682. It is also long, v. 784. of the same play, but short in ε. 455.

Κηλεύς, et κηλεύς, ὄν, adj. [urens,] burning. Σὺν πυρὶ κηλείω, χάριν "Εκτὸς ὀτρύναντος. O. 744. See also Σ. 346. SYN. Αἶθων, θερμὸς, λαμπρὸς.

Κηλέω, v. [mulceo,] to soften, to charm. "Υμνοῖσι κηλήσαντ' ὁ ἐξ "Αἶδον λάβειν. Alcest. 369. SYN. Θέλω, κατὰθέλω, τέρω.

Κηληθμός, οὗ, ὁ, et κήλημα, ἄτος, τὸ, κήλησις, ἡ, et κήληθρον, τὸ, subst. [aurium delinimentum,] the soothing effect of music, allurements. Κηληθμῷ δ' ἔσχοντ' κατὰ μέγαρα σκίοντα. v. 2. (See also Troad. 886.) SYN. Θελητήριον, μείλιγμα, γάνος.

Κηλητήριος, α, ον, et os, ὁ, ἡ, adj. [mulcendi vim habens,] propitiatory. Δέξει χάρις μοι τὰςδε κηλητηρίους. Hec. 533.

Κηλιδῶ, v. [maculo, ignominiose afficio,] to stain, to pollute. Πάτερ' ἔκλιδωσάν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως. Herc. F. 1309. SYN. Αἰκίζω, ἀτιμάζω, λυμαίνομαι.

Κηλὶς, ἰδὸς, ἡ, subst. [macula, nota,] a spot, a stain. Ἐλθεῖν, φῶνον κηλίσιν αἵματι χράνω. Iph. A. 971. SYN. Ἐλκός, οὐλή, ὀνειδός.

Κηλὼν, ον, τὸ, Att. κἄλον, subst. [telum, lignum præustum,] a weapon, a shaft. Νηφεῖεν ἄνθρωποισὶ πῖφανσκομένους τὰ ἅ κηλα. M. 280. SYN. Βέλός, ἴον, δίσκος.

Κήλων, ὠνός, ὁ, subst. [tolleno,] an engine for drawing water. Ἀδραγῶν κήλωνός ὀτρυνήσῃ. Archil. fr. 96.

Κημός, οὗ, ὁ, subst. [camus,] an osier cover for a ballot box. See in Κατάμην.

Κήναιον, sc. ἄκρον, ον, τὸ, P. N. [Cenæum,] a mountain and promontory in Eubœa. Κήναιον ἔστιν ἐνθά πατρώῳ Διὶ. Trach. 755.

Κήξ, ηκός, κήξ et καύξ, ἡ, subst. [larus,] a coot, a sea-mew. "Αντλῶ δ' ἐνδοῦ πησέ πεσοῦσ', ὡς εἰνᾶλιν κήξ. o. 478.

Κήπευμα, ἄτος, τὸ, subst. [cultura; item, res culta,] cultivation, a cultivated or favorite spot. Χάρι-των τὲ κηπεύματα. Aves 1101.

Κηπεύω, v. [colo, proprie, hortum,] to cultivate a garden, to preserve carefully. Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις. Hipp. 77.

Κηπός, ον, ὁ, subst. [hortus,] a garden. "Ὅσα θ' ὕμων κατὰ κήπους ἐπικισσοῦ. Aves 238. SYN. Ὀρχαῖος, ἄλσος. EPIITH. Γλυκὺς, πολυδένδρεος, εὐώδης, ἐρσηίς, ἀνθήμεϊς.

Κῆρ, ἦρος, ἡ, subst. [sors, fatum,] fate, lot, death. Πολλοῖσι κῆρὰ βαρβάρους Ἑλλασί τε. Troad. 773. SYN. Μοῖρα, θανάτος, εἰμαρμένη, ἄτη, νόσος, φθώρα, πέπρωμένη, μῦθος, τὸ μόρσιμον. EPIITH. Μελαινά, δεινὴ, ὀλοή, στύγερη, κῆκη, βιαιός, ἀργαλέα, πικρά, οὐλόμενη, θεήλατος, σμερδαλέα. See Μοῖραι.

Κῆρ, et κῆρ, τὸ, subst. [(1) cor; (2) anima,] the heart, the soul. Οὐτὲ πῶτ' ἐς πόλεμον γ'· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ. A. 491. SYN. Ἡτῶρ, ψυχή, καρδιά. EPIITH. Ἀδύνον, ἀτῆραμνον, κυδάλιμον, λάσιον, ὀλοῶν, ἀργαλέον, κρατέρον, ἐσθλόν, κερδαλέον, ἀκῶν.

Κηραίνω, v. [(1) lædo, corrumpto; (2) sollicito cogito,] to mix, to injure, to soil, to infect; to think anxiously. Θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τῷ μιν. Æsch. Suppl. 1006. SYN. Κηλιδῶ, (2) φροντίζω, καλχαίνω, ἐκπλήσσομαι.

Κήρεσιφόρητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [fatis agitated,] urged on by the fates to annoy; malignant. Ἐξελαῖον ἐνθὲνδε κύνας κήρεσιφόρητους. O. 527.

Κήρινθος, ον, ἡ, subst. [Cerinthus,] a city in Eubœa, anciently called Hellopia. Κηρινθόν τ' ἐφ' ἄλλον, Δίον τ' αἰὶν πτόλιεθρον. B. 538.

Κήριον, ον, τὸ, subst. [favus,] honey-comb. Ὁ τὴν σκάφην λαβὼν πρῶτω, τὰ κήρια. Eccles. 742. EPIITH. Ἀγρίον, γλυκὺ, λείριον, λευκόν. PHR. Μελισσῶν τρητὸς πόνος.

Κηρίτρεφης, ἔος, adj. [morti obnoxius,] mortal. Βαῖον ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρέφῶν ἀνθρώπων. Hes. Op. 416.

Κηρόδετης, et κηρόδετος, et κηρόπλαστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cera ligatus,] bound or fastened with wax. Συρίζων δ' ὁ κηρόδετας. Iph. T. 1125. See also Theocr. Ep. 5. and P. V. 591.

Κήροθι, genitiv. antiq. pro κῆρος, cordis. See "The British Critic," for

April, 1826. p. 238. on the origin of the Greek cases.

Κηρόπλαστὺς, vid. Κηρῶδες.

Κηρὸς, οὐ, ὁ, subst. [cera,] wax. Ἰπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπλάσμενος. Vesp. 108. EPI TH. Μελιθήδης, ἡδὺς, μάλ᾽ ἀκὸς, λευκὸς.

Κηρῶτέχνης, οὐ, ὁ, subst. [qui in cera imagines fingit,] a worker in wax. Οὐκ εἰμὶ κηρῶτέχνης. Anacr. 10.

Κηρῶχύτεω, v. [ceram liquefacio et e cera fingo,] to melt, to form of wax. Καὶ κηρῶχυτεῖ, καὶ γογγυλλεῖ. Thesm. 56. SYN. Εἰ πλάττω, μετὰ χειρὶ ζῶμαι.

Κήρυγμα, et κηρύκευμα, ἄτὺς, τὸ, subst. [præconium,] a proclamation, an edict. Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων. Iph. T. 340. See also Sept. Theb. 648. SYN. Ἀγγελία.

Κηρύκαινα, ἡς, ἡ, subst. [præco,] a female herald. Λαβοῦσά κηρύκαιναν εὐφώνον τινα. Eccles. 69.

Κηρυκεύω, et κηρύσσω, v. [per præconem prædico; promulgo,] to proclaim as or by a herald, to promulgate. Κηρυκεῖν ὅστις ἀνοικτος. Troad. 240. SYN. Ἀνακηρύσσω, ἀναβῶ, παρὰ γέλλω, ἐπὶ κάλῳ.

Κηρύλος, et κειρύλος, οὐ, ὁ, subst. [halcyon,] the male king-fisher. Οὐδὲ τῶσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾄδεν. Mosch. 3. 42. See also Aves 299.

Κήρυξ, οὐκὸς, ὁ, subst. [præco,] a herald. Πηδῶς' αἰεὶ κήρυκες' ὁδὲ δ' αὐτοῖς φίλος. Orest. 888. SYN. Κλητήρ, κἀλήτωρ, σαλπικτής. EPI TH. Ἀστυβώτης, θεῖος, ἀγαυός, ἐσθλός, λιγύφθογγός, ἡπύτης, τὰ χυδρόμους. PHR. Διὸς ἀγγέλος ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Κηρύσσω, vid. Κηρυκεύω.

Κηρωτός, ἡ, ὄν, adj. [cera illitus,] covered with wax, (κηρωτὴ, ἡ, a wax pomade). Ὅθεν τὰ κηρωτὴν, παρὰ σκευάζετε. Acharn. 1176.

Κήτειος, α, ὄν, et κητώεις, εντός, adj. [(1) cetaceus, (2) magnus,] abounding with whales, of a whale, large. Κήτειοι κτείνοντο, γυναικῶν εἰνέκα δώρων. λ. 521. See also δ. 1.

Κῆτος, ἔος, τὸ, subst. [cetus, balena,] a whale, a sea-monster. Κῆτει βῶρά τῳ Γλαυκῆτι πρόκειται. Thesm. 1033. EPI TH. Ἄλγεινον, ἀργαλέον, εἰνάλιον, κυανέον.

Κητώεις, vid. Κήτειος.

Κηφεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Cepheus,] the father of Andromeda. Αὐτὴ γὰρ ἐστὶν Ἀνδρῶμέδα παῖς Κηφέως. Eccl. 1113.

Κηφήν, ἦνός, ὁ, subst. [fucus,] a drone, a wasp. Ἀλλὰ γὰρ κηφήνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκάθημένοι. Vesp. 1114. SYN. Σφήξ, ἀνθρήνη. EPI TH. Ἀργὺς, ὀλῶς, κδοουρὸς. PHR. Κηφήνης, κἀκὼν ξυνήδων ἐργων.

Κήφισις, ἰδὸς, ἡ, [Cephisus,] of Cephisus. Λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι. E. 709.

Κηφισὺς, οὐ, ὁ, P. N. [Cephisus,] a river in Bæotia. Ὡ ταυρῶμορφόν ὄμμα Κηφισοῦ πατρός. Ion 1260. EPI TH. Καλλίναῦς, διὸς ποταμός, καλλιπρεπὴς.

Κηώδης, ἔος, et κηώεις, εσσα, ἐν, adj. [fragrans,] fragrant, sweet-smelling. Παῖδ' ἔδον' ἡ δ' ἀρὰ μιν κηώδει δέξασθαι κόλπον. Z. 483. See also Z. 288. SYN. Εὐώδης, εὐοσμὸς.

* Κιανὸς, ὄν, adj. [Cianus,] of or belonging to Cius, a city in the Propontis, afterwards called Prusa. Εἴσω δ' ὁρμόν ἐθεντὶ Πρύπντιδος, ἐνθα Κιανῶν. Theocr. 13. 30.

Κιβδηλεύω, v. [(1) scoriam admisceo, (2) corrumpto, depravo,] to adulterate, to counterfeit. Εἰ τοῦτ' ἐκιδδήλευσάς, ἵν' ἀκοῦσαι θελω. Bacch. 467. SYN. Διὰ φθείρω, διὰ βάλλω.

Κιβδηλία, ας, ἡ, subst. [(1) scorix admistio, (2) quævis adulteratio vel corruptela,] dross, adulteration, corruption. Πολλὰ γ' ἀφείλες τοῦ βίου κιβδηλίαν. Aves 158. SYN. Σὺ Μοχθηρία.

Κιβδηλὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [adulterinus,] mixed with dross, adulterated, counterfeit, false. Ὡ Ζεῦ, τὶ δὴ κιβδηλὸν ἀνθρώποις κἀκόν. Hipp. 612. SYN. Πάρρητος, ἀπατηλὸς, μόχθηρος.

Κιβισίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [pera, sacculus,] a sack, a wallet. Γοργοῦς' ἀμφὶ δὲ μιν Pros. Lex.

κιβίσσις θεῇ, θαυμά ἰδέσθαι. Hes. Scut. 224.

Κιβωτός, οὗ, ἡ, et (2) dimin. Κιβώτιον, οὐ, τὸ, subst. [arca, cista,] a chest, a casket. Ἑοβάλλετ' εἰς τὰς κιβωτούς. (Anapæst. dim.) Vesp. 1036.

See also Plut. 711. SYN. Λάρναξ, σῆρος, κίστη, κιβίσσις.

Κιγκλίζω, v. [agito,] to move about like a wagtail. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν. Theog. 303. SYN. Σάλευω, μόχλευω.

Κιγκλῖς, ἰδὺς, ἡ, subst. [cancelli, vel foramen,] rail-work, a lattice; the bar in the senate-house. Ὁ δ' ἀνέφαν' κνέφαϊός ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Vesp. 124. SYN. Οὐρα, δίκλιδες, ὄπη.

Κιγχάνω, v. [invenio,] to find, to reach. Ἀδμητὸν ἐν δόμοισιν ἀρὰ κιγχάνω; Alcest. 493. SYN. See Κιχάνω.

Κιδνάμαι, v. [dissipor, diffundor,] to be scattered or spread. Ἡδὺς ἐπ' ὕσσοις κιδνάται. Hec. 904. SYN. Σκεδάννυμαι.

Κίθαιρων, ὠνός, ὁ, P. N. [Cithæron,] a mountain in Bæotia. Ποῖος Κίθαιρων οὐχὶ σύμφωνος τάχα. Cæ. R. 421. EPI TH. Ζᾰθεός, ὑψικάρηνος. PHR. Ζᾰθεὼν πετάλων πολυθηρότατον νᾰπός, Ἀτρεμίδος χιδνότροφὸν ὁμμά. Phœn. 815. Κίθαιρωνος λῆπας. Phœn. 24. Νᾰπαιαί Κίθαιρωνος πτῦχαί. Cæ. R. 1026.

Κίθαιρώνειος, et Κίθαιρώνιος, ὄν, adj. [Cithæronius,] of Cithæron. Λῆπας Κίθαιρώνειον εἰσβάλλομεν. Bacch. 1034. See Thesm. 996.

Κιθάρα, ας, et κιθάρις, ἔως, ἡ, subst. [lyra,] a lyre, a lute. Χόρευσε δ' ἀμφὶ σὺν κιθάρᾱ. Alcest. 599. See also a. 159. SYN. Φόρμιγξ, χέλυσ, λύρα. EPI TH. Περὶ καλλῆς, φίλη, φιλοχῆρος, ἐπτάθογγος, καλλιφθογγός, αἰδολῶφονος, γλυκερά, εὐκτελᾶδος, ἐπτάτονός, λίγυρά, πολυδαίδαλός, Ὀρφεΐη, χρυσόδετός. Καλλιχόρου κιθάρης μελίηδᾰ μόλπην, ἀντὺ χορδᾶν. Hipp. 1131.

Κιθαῖραϊοῖς, et κιθαῖρῶδης, οὗ, ὁ, subst. [fidicen,] one who sings to the harp. Τὸν Κιθαῖραϊοδότην, ᾧ χάρις ἐφέσπετό. Vesp. 1278. See also Eccl. 734. SYN. Κιθαριστής, αἰοῖδος.

Κιθαρίζω, v. [cithara sonó,] to play on the harp. Ἰμερῶεν κιθαρίζῃ λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδε. Σ. 570. SYN. Φορμίζω, λυρίζω. PHR. ἰμερῶεν κιθαρίζῃ λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδε. Hom.

Κιθαρίσμος, οὗ, ὁ, subst. [citharæ sonus,] the sound of the harp. Πόντιᾰ, σὺν περὶ βωμὸν ἐγειρομένον κιθαρίσμου. Call. 4. 312.

Κιθαρίστης, οὗ, ὁ, subst. [citharista,] a player on the harp. Κᾰτὰ τὸν κιθαρίστην. Equit. 992. SYN. Κιθαῖραϊοδός, κιθαῖρῶδης, αἰοῖδος.

Κιθαρίστῦς, ὕος, ἡ, adj. [ars pulsandi citharam,] the art of playing on the harp. Θεσπεσίην ἀφελοντ', καὶ ἐκλεῖλαθον κιθαρίστυν. B. 600.

Κιθαῖροδίκος, ἡ, ὄν, adj. [citharædicus,] attuned to the harp. Ἐκ τῶν κιθαῖροδίκων νόμων εἰργασμένην. Ran. 1281.

Κίκιννος, οὐ, ὁ, subst. [cincinnus, cirrus,] a curl, a lock. Χὼ μύσταξ πόλῦς οὐτός, αὐστᾰλέοι δὲ κίκινοι. Theocr. 14. 4. SYN. Βόστρυχος, πλοκάμους.

Κικλήσκω, id. q. Κᾰλέω, q. v. Ὀν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ὑσείδᾰωνᾰ κικλήσκων. Theocr. 22. 133.

Κικόνες, ὠν, οἱ, P. N. [Cicones,] a nation in Thrace. Ἡρξᾰτο δ' ὡς πρῶτον Κικόνες δᾰμάσ' αὐτᾰρ ἔπειτα. ψ. 310. SYN. Αἰχμηταί.

Κίκυς, ὕος, ἡ, subst. [vires, robur,] strength, bodily force. Ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἐτ' ἦν ἰς ἐμπεδός, οὐδὲ τί κίκυς. λ. 392. SYN. Ἴς, ισχύς, ἀλκή, δυνάμεις.

*Κιλίκιος, ὄν, adj. [Cilicensis,] Cilician. Τὸν γηγενῆ τὴ Κιλίκίων οἰκῆτορα. P. V. 359.

Κίλιξ, ἰκός, ὁ, P. N. [Cilix,] a native of Cilicia, a Cilician. Παμφύλοισι τὴ πᾰσὶ καὶ αἰχμηταῖς Κίλικεσσι. Theocr. 17. 88.

Κίλλα, ἡς, ἡ, P. N. [Cilla,] a city in the Troad. Κίλλαν τε ᾰθήην, Τένεδοιο τὴ ἱφὶ ἀνάσσεις. A. 38.

Κιλλίβαντες, ὠν, οἱ, subst. [ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypei imponebantur ab iis, qui quiescere volebant a belli laboribus,] a wooden frame on three legs, on which soldiers rested their shields, when they were weary. Τους κιλλίβαντᾰς οἶσε, πατ', τῆς ἀσπίδος. Acharn. 1121

Κιλλικῶν, ὠντός, ὁ, P. N. [Cillicon,] the name of an infamous fellow, who be-

trayed Samos. See Suidas. Οὐδὲν πύνηρόν, ἀλλ' ὕπερ καὶ Καλλικῶν. Pax 363. Κιμβερικόν, ¹ ον, τὸ, subst. [vestimenti pretiosi genus,] fine linen, a fine robe, cambric, a mourning dress. Μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν. b. Κιμβερικὸν ἐνδύσθαι. Lys. 52.

Κιμμερικὸς, ὄν, adj. [Cimmericus,] Cimmerian. See in Θράσύπλαγχνός. Κιμμεριοί, ὡν, οἱ, P. N. [Cimmerii,] a nation which dwelt beyond the Euxine sea. "Ενθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τὲ πόλις τῆ. λ. 14.

Κίμωλῖος, α, ὄν, adj. [Cimolius,] of Cimolus, an island, one of the Cyclades, where was found a white clay used for soap at Athens. Καὶ Κίμωλίας γῆς. Ran. 713.

Κίμων, ὄν, ὁ, P. N. [Cimon,] the son of Miltiades, and a name of many others. Κίμων, ὄλην ἔσωσέ τὴν Λακεδαιμόνα. Lysistr. 1144.

Κινάβραω, v. [oleo, feteo,] to smell, to stink. Αἰγῶν τὲ κινάβρωντων μέλη. Plut. 294. SYN. Δύσωδεω, ὕζω.

Κινᾶδος, ὅς, τὸ, subst. [vulpes,] a fox, a cunning fellow. Κύρβος, κρυτάλον, κινᾶδος, τρύμη. Nub. 448. SYN. Ἀλώπηξ, κερδαλέος, πάνουργος.

Κινᾶθισμά, ἄτος, τὸ, subst. [levis strepitus,] a fluttering or rustling. Φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινᾶθισμά κλυω. P. V. 124. SYN. Κινηθμός, κίνημα, κελᾶδος, κελᾶδημα.

Κινᾶχῦρα, ας, ἡ, [ventilabrum,] a kind of sieve or winnowing machine. Κινᾶχῦρα κἀλὴ κἀλῶς. Eccles. 730.

Κινδύνεμα, ἄτος, τὸ, et κίνδυνος, ον, ὁ, subst. [periculum,] hazard, danger, enterprise. "Αἴεις, τὸ κινδύνεμα γίγνεται κἀλόν. Iph. T. 1002. See also Androm. 86. SYN. Ἐπιχείρημα, ἄγων, διαπειρά, ἔργον. EPITH. Βαθὺς ἀλγεινόν, κρυῖον, κρατερὸν, δεινόν.

Κινδυνευτός, ὄν, adj. verbal. [periclitandus,] must face the danger, or risk a battle with. Σοὶ πρῶτᾶ κινδυνευτέον. Eur. Suppl. 582.

Κινδυνεύω, v. [periclitor,] to be in danger, to run the risk. Καὶ μήτῃ κινδυνεύῃ, σωθήτω τῇ μοι. Heracl. 455. SYN. Διακινδυνεύω, κίνδυνον ὑποδύμαι.

Κινέω, v. [moveo,] to make to go, to move, to disturb. Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. Med. 98. SYN. Κλόνεω, δύνεω, ῥωμᾶω, ἀνάσειω, σάλεύω, ὀρίνω, ὀρούω.

Κινηθμός, οὔ, ὁ, et κίνημα, ἄτος, τὸ, et κίνησις, ἡ, subst. [motus,] agitation, motion. Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον. Pyth. 4. 370. See also Theocr. 21. 47.

Κινητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [quassator,] a mover, a disturber. Γαίης κινητήρᾳ καὶ ἀτρυγέτοισι θάλασσης. Hom. Hym. 21. 2.

Κινητήριος, ὄν, adj. [movendi vi præditus,] causing agitation. Ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτᾳ κινητήρια. Æsch. Suppl. 457.

* Κινητὴς, οὔ, ὁ, subst. [motor,] a mover, an introducer. Σὺν ἔργον, ᾧ καινῶν ἔπων κινητὰ καὶ μόχλευτά. Nub. 1397.

Κίνυγμα, ἄτος, τὸ, subst. [mobile aliquid, ventis ludibrium in l. c.] any thing moveable, the sport of the winds. Νῦν δ' αἰθερῖον κίνυγμ' ὁ τᾶλας. P. V. 163. SYN. Αἰώρημα.

Κινῶμαι, v. [moveor,] to be moved, to be in motion. Κινῶμενος νῦν αὐτὲ μάλιστάμῃ φίλαϊ, Ἀθήνη. K. 280. SYN. Κινεῶμαι.

Κινύρης, ον, ὁ, P. N. [Cinyres,] Cinyres. Τόν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι. Λ. 20.

Κινύρομαι, v. [voce querula lamentor,] to cry with shrill or plaintive voice. Τὶ κινυρόμῃθ' ἄλλως; οὐκ ἔχρην ζητεῖν τίνα. Equit. 11. SYN. Ὀδύρομαι, μινύριζω, μινύρομαι, θρηνέω, κλαίω.

Κινυρός, αἰ, ὄν, adj. [querulus, lamentabilis,] lamentable. Πρωτότοκος, κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. P. 5. SYN. Ἀξιόθρηνος, οἰκτρὸς.

Κινύσσομαι, vox poetica pro κινεῶμαι, v. [agitor, huc illuc impellor,] to be moved about, to waver. Ὅπως διφροντὶς οὐσα μὴ κινύσσομην. Choëph. 190. SYN. See Κινέω.

¹ So called because made by the Cimbræ.

Κινώπετᾶ, τὰ, subst. [feræ bestiæ,] wild beasts. Ἴλυνος ἐβάλοντο κινώπετᾶ, νίσσετο δ' ἀνὴρ. Call. 1. 25.

Κίρκη, ἡς, ἡ, P. N. [Circe,] Circè. Θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶων. μ. 155. ΕΡΙΤΗ. Ἀθανᾶτη, αἰαίη, αὐδήεσσα, δεινὴ, δολδεσσα, εὐπλοκάμω, πόλφάρμακω, πόντιᾶ. ΡΗΡ. Λίγυστις θ' ἡ σὺν μορφώτρια. Troad. 439. Αὐτοκάσιγνήτη ὑλοφρόνως Αἰήταο. κ. 137. See κ. 211.

Κιρκήλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a circis fugatus,] chased by the hawks. Κιρκήλατον τ' ἀηδόνος. Æsch. Suppl. 64.

Κίρκος, ου, ὁ, subst. [(1) arcus, (2) accipitrum species,] a circle; a hawk, orkite. Κίρκον, ὃ τε μικρῇσὶ φόνον φέρεϊ ὀρνίθεσσι. P. 757. ΕΡΙΤΗ. (2) Ὀκυπέτης, ὥκως, γαμφώνυξ, ὠμοβρόδς. ΡΗΡ. Ἐλάφροτάτος πέτεων, ὄρνις δέξις, τάχως ἄγγελος Ἀπόλλωνος.

Κίρκω, v. [annulo adstringo,] to bind with rings. Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. P. V. 74. SYN. Δεσμεύω.

Κίρκμι, et κίρτω, v. [miscuo,] to mingle. Ἐν δ' ἀρὰ κισσὺβίῳ κίρκη μέλιθεῖα οἶνον. ξ. 78. SYN. See in Κεράννυμι.

Κισθήνη, ἡς, ἡ, P. N. [Cisthene,] a mountain in Thrace. Πρὸς Γοργονεῖα πεδία Κισθίνης, ἴνα. P. V. 818.

Κίσσα, vid. Κίττα.

Κισσεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [(1) Cisseus, (2) epith. Bacchi,] (1) Cisseus, the father of Hecuba and Theano, (2) an epithet of Bacchus. Πόλυδωρὸς, Ἐκάβης παῖς γέγως τῆς Κισσεὺς. Hec. 3.

Κισσηῖς, ἰδὼς, ἡ, patronym. [Cisseis,] the daughter of Cisseus. Κισσηῖς ἀλόχος Ἀντήνωρὸς ἱππῶδαιμοι. Z. 299.

Κισσήρης, ἔως, κισσόφωρὸς, κισσίνως, η, ὅν, κισσοκῆμης, et κισσοστέφης, ἔως, adj. [hederaceus, hederæ densus,] of ivy, abounding or covered with ivy. Κισσήρεις ὄχθαι. Antig. 1131. See also Thesm. 997. Bacch. 699. Hom. Hym. 25. 1. and Anacr. 26. 5.

Κισσὸς, οὗ, ὁ, subst. [hedera,] ivy. Πρὸς εἰχέθ', ὥστε κισσὸς ἐρνεῖσιν δάφνης. Med. 1210. SYN. Μέλας, περιστέφης, βότρυς, ἐλικώδης, μελάμφυλλος, κρόκωις, ἱμερῶις, τηλέθων, τανύφυλλος, πλεκτός.

Κισσοφῶρὸς, vid. Κισσήρης.

Κισσῶ, v. [hedera orno seu coronò,] to adorn or crown with ivy. Μέλλων χόρευεν κρᾶτὰ κισσώσας ἑμόν. Bacch. 201.

Κισσοβίον, ου, τὸ, subst. [poculum e ligno hederaceo,] a bowl made of ivy wood, a bowl. See in Κίρκημι.

Κίστη, ἡς, et κιστῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [cista, capsula,] a chest, a basket. Ξενώσωμεν, ὃν ἐν ταῖσι κίσταις εἰχόμεν. Lysistr. 1184. See also Acharn. 1085. SYN. Ἀντίπηξ, κίβωτος, θύλαξ, θυλακίον, κίβισις.

Κίττα, ἡς, ἡ, subst. [pica,] a magpie. Κίττα, τρυγών, κύρυδος, ἐλεᾶς, ὑποθύμις, περιστέρᾳ. Aves 302.

Κιτᾶω, v. [valde cupio,] to long for or after. Οὕτω κιτᾶω διὰ τῶν σαινίδων μετὰ χοίρινος περιελθεῖν. Vesp. 349. SYN. Ἐπιθυμῶ.

Κίχανω, κίχημι, et κιχᾶνω, v. [adsequi invenio,] to find. Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κίχανετῆ, μηδὲ λίπησθον. Ψ. 407. Eur. Suppl. 1079. et Alcest. 493. SYN. Κατάλαμβάνω, εὕρισκω, ἐπιτυγχάνω, ἐπικυρῶ.

* Κίχηλαι, ὦν, αἰ, subst. [piscis quidam marinus,] a sea-fish. See in Κέστρα.

Κίχλη, ἡς, ἡ, subst. [turdus,] a thrush. Πότερὸν ἀκρίδης ἡδὶόν ἐστιν ἢ κίχλη; Acharn. 116.

Κίχλιζω, v. [(1) indecenter et effusius rideo, (2) edo turdos,] to laugh immoderately, to giggle; to feed on thrushes, to be luxurious. Οὐδ' ὀψόφαγεῖν, οὐδὲ κίχλιζειν, οὐδ' ἴσχειν τὴν πόδ' ἐναλλάξ. Nub. 983. SYN. Καγχάλλω.

Κίχλιμος, οὗ, ὁ, subst. [risus petulans,] merriment. Παιδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὕψων, πόντων, κίχλισμων. Nub. 1069. SYN. Κατᾶχλην.

Κῖω, κᾶθω, v. [vado, eo,] to go. Ἡ δ' αἰκουσ' ἀμὰ τοῖσι γυνὴ κῖεν αὐτὰρ Ἄχιλλεύς. A. 348. SYN. Πόρευμαι, ἐπειμῖ, ἦκω, παρὰ γίγνομαι.

¹ See the word Ἐκάβη.

Κίων, ὄνως, ὁ ἐτ ἡ, subst. [columna,] a pillar, a column. Μητρόδς τάλαινης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκίαν. Herc. F. 968. SYN. Στυλός, στήλη. EPIITH. Ὑψηλός, μακρός, μέγας, στῆβάρως, ὀρθός, ἀμᾶχός, ἀστράβης.

Κλαγγαίνω, κλαγγέω, ἐτ κλάγγω, ἐτ κλάζω, v. [clango,] to clash, to clatter, to shout, to rattle. Ὅνταρ δῖώκεις θῆρα, κλαγγαίνεις δ', ἀπερ. Eumen. 131. See also Theocr. Ep. 6. K. 276. et II. 429. SYN. Ἡχέω, βῶα, φωνέω.

Κλαγγή, ἡς, ἡ, subst. [clangor,] a clang, a twang, a shout. Ματήρ δ' ὥς τις πτανοῖς κλαγγάν. Troad. 147. SYN. Κραυγή, βόή, ἦχος. EPIITH. Ἀσπετός, δεινὴ, στόνδεσσά.

Κλαγγηδόν, adv. [cum clangore,] with loud cackling. Κλαγγηδὸν πρὸκᾶθιζόντων, σμᾶρᾶγεί δὲ τὲ λειμών. B. 463.

Κλάγγω, vid. Κλαγγαίνω.

Κλάδως, ου, ὁ, κλάδως, εὖς, τὸ, κλάς, * κλάδως, ἡ, ἐτ dimin. * Κλάδισκός, ου, ὁ, subst. [tener ramus, proles,] a tender branch, a twig, a descendant. Βάλωντᾶ καὶ σεῖοντᾶ βακχεῖον κλάδον. Bacch. 304. See also Aves 240. Lysistr. 633. and Anacr. 22. SYN. Ἀκρέμων, ὄρηξ, κλών, πτόρηθς, θάλλως, ῥάβδως. EPIITH. Οὐρανῖος, ἄκρος, εὐφύης, ἀκρόκωμός, ἱκεσίως, ἐρῶνός, ἀπᾶλως, τέρην, νέοςπᾶς, νεῶδρεπτός.

Κλάζω, vid. Κλαγγαίνω.

Κλαίω, Attice κλάω, f. κλαύσω, v. [lachrymor, ploro, lugeo,] to weep aloud, to bewail. Ἄλις δὲ κλάειν τοῦμῶν ἦν ἐμοὶ κᾶκόν. Alcest. 1060. SYN. Ἄνᾶκλάω, κᾶτᾶδᾶκρύω, πενθέω, κωκῶω; ἀνᾶκωκῶω, ὀλῶφύρμαι, ἐλελίξω, οἰμώξω; αἰάξω, ὀλῶλύξω.

Κλαῖξ, vid. Κληῖς.

Κλαῖρος, ου, ὁ, adj. [Clarius,] of Claros. An epithet of Apollo, so called from Claros, a grove near Colophon in Ionia, where he had a temple. Virg. Æn. 3. 360. Πολλοὶ δὲ Κλαῖριον· πάντη δὲ τοὶ οὐνῶμα πούλυ. Call. 2. 70.

Κλαῖρος, ου, ἡ, P. N. [Claros,] See Κλαῖριός. Καὶ Κλαῖρος αἰγλήεσσά, καὶ Αἰσᾶγης ὄρος αἰπύ. Hom. Ap. 40.

Κλαστάζω, ἐτ κλάω, v. [frango,] to break. Βουλὴν πᾶτήσεις, καὶ στράτηγους κλαστάσεις. Equit. 166. See also Ion 904. SYN. Κλόνέω, ἀπὸκλάω, ἄγω.

Κλαυσίως, ου, ὁ, ἐτ κλαῦμά, ἄτως, τὸ, subst. [ploratus, fletus,] mourning. Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Agam. 1531. See also Pers. 711. SYN. Θρήνη, κώκυμά, ὀλῶλύγη, ὀλῶλυγμός. EPIITH. Στυγέρως, μέγαστόνως.

Κλαυσίᾳ, v. [(1) plorare cupio, (2) crepito,] to desire to weep, to rattle. Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσίᾳ. b. σὲ τοι λέγω. Plut. 1099.

Κλαυσίμαχος, ου, adj. [in praelio flens, vox a comico conficta,] weeping in battle. Ἀνδρὸς βουλῶμάχου καὶ κλαυσίμαχου τίνως νίος. Pax 1291.

* Κλαυτός, ἡ, ὄν, adj. [lamentabilis,] lamentable. Κλαυτὸν δ' ἀρτίτροποις. Sept. Theb. 323.

Κλάω, ἐτ κλάζω, vid. Κλαστάζω.

* Κλάω, [lugeo,] vid. Κλαίω.

Κληδών, κληηδών, κληιδών, ἐτ κληδών, ὄνως, ἡ, subst. [fama bona, omen bonum,] fame, good report, sound, oracle, good omen. Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κληιδόνι, διὸς Ὀδυσσεύς. v. 120. See also δ. 317. et Eumen. 460. SYN. Χρησμός, μάντευμά, φήμη, φᾶτις.

Κλειδοῦχος, vid. Κληιδούχος.

Κλειθρὸν, vid. Κληθρὸν.

Κλειός, κλεινός, ἐτ κλειτός, ἡ, ὄν, adj. [celebris,] famous, illustrious. Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος. Cē. R. 8. See also Pyth. 9. 22. and Δ. 379. SYN. Ἐνδοξός, ἀγάκλυτός, ἀγάκλειτός, κλεινός, περικλῆς.

Κλείς, (Ion. et Poët. κληῖς, Dor. κλαῖς,) ειδός, ἡ, ἐτ dimin. * κλειδῶν, ου, τὸ, subst. [(1) clavis; (2) jugulum, cervix, transtrum,] (1) a key, (2) the clavicle of the shoulder, or blade-bone, (3) a rower's bench, (the handle of the oar being like the handle of a key.) Τύπτει, κληῖδεσσιν ἐφήμενοι, αἵ κε πῶλι Ζεός. μ. 215.

* Κλειστός, ἡ, ὄν, et Ion. κληϊστός, adj. [clausus,] closed. Δωμά γαίης κλειστών. Eur. fr. Pel. 3. 2. See also β. 344.

Κλείτη, ἡς, ἡ, P. N. [Clite,] Clitè. Κλείτην, δυστήνοιο πέρικλῆες οὐνοῦ νύμφης. Apoll. 1. 1069.

Κλεῖτος, ου, ὁ, P. N. [Clitus,] Clitus. Καί ρ' ἐβάλε Κλεῖτον Πεισὺνδρος ἄγλαον υἷον. 445.

Κλειτός, ἡ, ὄν, adj. Vid. Κλεινός.

* Κλειτομάχος, ου, ὁ, P. N. [Clitomachus,] Clitomachus. Οὐδὲ Κλειτομάχοιο μάχαν. Pyth. 8. 51.

Κλείω, κληίζω, κλήζω, et κλήω, v. [(1) claudio, (2) celebro,] (1) to shut, (2) to celebrate. Κλείειν κεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ. Bacch. 642. See also ω. 165. and Herc. F. 992. SYN. (1) Ἀποκλείω, (2) ὑμνέω, εὐλογέω, ἐπιφημίζω, δοξάζω, ἀποφαίνω, ἐπαινέω, μέλω.

Κλείω, ὅς, ἡ, P. N. [Clio,] one of the Muses. See in Ἑρατώ.

Κλέμμη, ἄτος, τὸ, subst. [furtum,] stealth, fraud. Ὡ παῖ, θεῶν τοῦ κλέμμη γέγονας; Iph. A. 1514. SYN. Φωρά, κλοπή.

Κλεόμβροτος, ου, ὁ, P. N. [Cleombrotus,] Cleombrotus. Εἶπας, "Ἠλίε, χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ μβρακίωτης. Call. Ep. 24.

Κλεόνικος, ου, ὁ, P. N. [Cleonicus,] Cleonicus. Θεσσαλὶκὲ Κλεόνικὲ τάλαν. Call. Ep. 32.

Κλεοπάτρα, et Κλειοπάτρα, as, ἡ, P. N. [Cleopatra,] Cleopatra. Κεῖτὸ πᾶρά μνηστῆ ἄλοχον καλὴ Κλεοπάτρη. I. 552. See also Apoll. 2. 239. ΕΡΙΤΗ. Φίλοστεφανός. PHR. Κούρη Μαρπίσης καλλισφύρου Εὐηνίτης.

Κλέος, et ποῦτ. κλείος, ἔδος, τὸ, subst. [gloria, fama,] glory, report, celebrated action. Τὸ Τρωϊκὸν γὰρ οὐ καταισχύνῳ κλέος. Helen. 844. SYN. Δόξα, εὐκλεία, κῦδος, εὐδοξία, φήμη, εὐχός. ΕΡΙΤΗ. Κἄλδον, μακάριον, ἐσθλόν, αἰμνηστὸν, αἰσχρὸν, μέγα, ἀφθιτὸν, ἀθανάτῳ, αἰπύ, εὐρύ, βᾶθ, ἐπήρατῳ, πῦθινον, οὐρανόμηκες, ὑψηλόν, ἐτήτυμόν. See Εὐδοξία.

Κλέπτης, ου, ὁ, subst. et (2) adj. superl. Κλεπτίστατος, ου, [(1) fur; (2) furacissimus,] (1) a thief, (2) most thieving. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς. Iph. T. 1027. See also Plut. 27. SYN. Κλώψ, κλοπὴς, κλοπῆς, κλοπῆς, φῶρ, βάλαντινῶδες, φιλήτης, τοιχώρυχος. PHR. See Choëph. 988.

Κλέπτος, ἡ, ὄν, adj. [furtivus,] clandestine, thievish. Κλέπτον τὸ χρῆμα τάνδρος· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Vesp. 933. SYN. Κλωπικός, κλωπήτις, λαθραῖος, πάνουργος, κάκουργος.

Κλεπτοσύνη, ἡς, ἡ, subst. [furtum,] stealing, theft. Κλεπτοσύνη θ' ὄρω τέ. τ. 396.

Κλέπτω, v. [furor, occulo, clam facio,] to steal, to filch, to win upon, to do clandestinely. Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξοῦν καὶ θυηπόλους. Iph. T. 1360. SYN. Ὑποκλέπτω, ἀποσυλάω, ὑφαίρω, τοιχώρυχέω, νοσφίζομαι, ἀπατάω, παρὰλογίζομαι. Κλεψίφρων, ὄντος, ὁ, subst. [qui mentem decipit,] a deceiver. Ἑρμῆς βουλήσιν κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων. H. Merc. 413.

Κλεψύδρα, as, ἡ, subst. [(1) clepsydra, instrumentum horologicum, (2) fons,] (1) a water-clock; (2) the name of a fountain at Athens. Ἀπολέσαι πόλιν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν. Acharn. 693.

Κλέων, ὡς, ὁ, P. N. [Cleon,] a demagogue at Athens, who lived in the time of the Peloponnesian war. Ἀλλ' εἰμ' ἐπὶ τὸν Κλέων, ὅς αὐτοῦ τήμερον. Ran. 577.

Κλέωναι, ὡν, αἱ, P. N. [Cleonæ,] a town between Argos and Corinth. See in Εὐκτιμένος.

Κλεώνυμος, ου, ὁ, et (2) Κλεωνύμη, ἡς, ἡ, P. N. [(1) Cleonymus, (2) Cleonyme,] Cleonymus, Cleonyme. Ἐσθίει Κλεώνυμος. Equit. 1293. See also Nub. 680.

Κλήδην, adv. [nominatim,] by name. Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικήσκειν ἄνδρα ἐκαστόν. I. 11. Ὀνόμασι, ἐξὸνδ' ἀκλήδην.

Κληδουχέω, v. [(1) claves habeo; (2) sacerdos sum,] to carry the keys of the

temple, to be a priest or priestess. Γλώσσης πίκροις κέντροισι κληδουχούμενοι.¹ Herc. F. 1279. SYN. Νεωκόρεω, ἱερεύω.

Κληδοῦχος, ου, ὁ et ἡ, sed frequentius fem., subst. [claviger, ædituus,] having the keys of a temple or of a city, as its chief magistrate; a chamberlain, a priest or priestess. Κληδοῦχον Ἦρας φασί. Æsch. Suppl. 290. SYN. Ἱερεὺς, ἱερεῖα, ἱερία.

Κληδών, vid. Κληθδών.

Κληΐζω, κληΐζω, κλεΐζω. Vid. Κλείω.

Κληθδών, vid. Κληθδών.

Κλήθρα, as, ἡ, subst. [alnus,] the alder-tree. Κλήθρη τ', αἰγειρός τ', ἐλάτρη τ' ἦν οὐρανῷ μήκῃς. e. 239.

Κληθρόν, κλήθροον, et κλειθρόν, et Dor. κλάϊστρον, ου, τὸ, subst. [claustrum,] a shutter, a bar, a lock. Μῶχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι. Lysistr. 264. See also Hom. Merc. 146. Phœn. 62. and Pyth. 1. 16. SYN. Βαλβίς, ὄχευς, ἐμβόλον.

Κλητδών, et κληδών, vid. Κληθδών.

Κλητίζω, κληίω, et κληζώ, vid. Κλείω.

Κληῖς, Ion. pro Κλεις, q. v.

Κληῖστός, Ion. pro Κλειστός, q. v.

Κλημᾶ, ἄτος, τὸ, et κλήματις, ἰδός, ἡ, subst. [palme, virga vitea,] a vine-branch, a twig. Κλημᾶ τῷ βακχεῖον ἰδεῖν. Anacr. 173. 5. See also Thesm. 746. Οἰνᾶρις, πτόρθος, κλών. ΕΡΙΤΗ. Ἀμπέλινον, βότρυον, καρποφόρον, καλλιπέτηλον.

* Κλήριος,² ὄν, adj. [qui sorte dividit,] who allots every thing. Ἰκέσθα Θεμὶς Διὸς κλαρίον. Æsch. Suppl. 365.

Κληροπᾶλις, ἔος, adj. [qui sorte distribuitur,] distributed by lot. Κληροπᾶλεῖς* τέλειον δὲ γέρας προσηθέν ἐκάστη. H. Merc. 18.

Κληρὸς, ου, ὁ, subst. [sors,] appointment by lot, inheritance, power. Οἶδ', ὃ σὲ δούλην κληρὸς ἐκπέμπει χθονός. Troad. 1262. SYN. Κλήρωσις, κτῆμα, βάσιλειᾶ. ΕΡΙΤΗ. Βάθος, πάτρώϊος.

Κληρουχικός, ἡ, ὄν, adj. [ad κληρούχους pertinens,] belonging to the allotters of land. Πότερ' αὖ τὴν κληρουχικήν; Nub. 203.

Κληροῦχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sorte obtinens, particeps,] possessing by lot, partaking. Πολλὸν ἐτῶν κληροῦχον, ἢ σὲ πολλᾶκις. Aj. Fl. 508. SYN. Μετῶχος, κέκληρωμένος.

Κληρῶ, v. [sorte lego,] to choose, to appoint by lot, to obtain by lot. Ἴν' ἐκληρώθην, καὶ προσετάχθην. Herc. 99. SYN. Μοιρᾶμαι.

Κληρώσις, ἔως, ἡ, subst. [sortitio, electio,] allotment. Οἱ μοι πικρὰν κληρώσιν αἵρεσιν τὲ μοι. Androm. 384.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, subst. [(1) locus ubi magistratus sorte creantur, (2) locus ubi κληρωτοὶ in theatro sedebant,] a place for taking lots, a place in the theatre where the κληρωτοὶ sat. Τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; b. ἐς τὴν ἄγορὰν κατὰθίσω. Eccl.

Κλησίς, ἔως, ἡ, subst. [vocatio apud Dion. Hal., classis,] a summons, a class.

* Η κλησίν, ἢ χάνωσιν ἀνάπειστηριαν; Nub. 875.

Κλητεύω, v. [testimonium denunciare,] to cite before a magistrate. Ἐλκω σὲ κλητεύσοντά. Nub. 1218. SYN. Ἐγκάλεω, κάλεω, δικάζομαι, προμαρτυρέμαι.

Κλητήρ, ἥρος, ὁ, subst. [(1) apparitor, qui in jus vocat, (2) clitellarius,] (1) a summonner, (2) a beast of burden. Ἐκραν' ἀνευ κλητήρος ὡς εἶναι τᾷδε. Æsch. Suppl. 630. SYN. Ἱππῆρης, μάρτυρ.

Κλητός, ἡ, ὄν, adj. [vocatus,] called, appointed, summoned. Ἀλλ' ἀγέτε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κὲ τᾷχιστά. I. 165. SYN. Ἀπῶκλητός, κληθείς.

Κλιμακτήρ, ἥρος, ὁ, κλιμακίον, τὸ, et κλίμαξ, ἄκος, ἡ, subst. [scala, gradus, climax,]

¹ It is not easy to perceive the application of κληδουχούμενοι to this passage. In the absence of Ms. authority, Herman's suggestion of κηλιδουόμενοι seems preferable to the κληδονουόμενοι of Scaliger, and the λοιδορουόμενοι of Reiske, and the κληρουχούμενοι of Musgrave. Κληδουχέω occurs in its legitimate sense Iph. T. 1464.

² See Stanley's note, or rather his quotation from Valens Guellius.

a ladder, a climax. See in Εὐσφύρος. Pax 68. and Aves 841. SYN. Ἄν-
βαθρόν, βάθρον.

Κλίνη, ης, ἡ, κλινίδιον, ου, τὸ, κλινῖς, ἰδός, ἡ, et κλιντήρ, ἦρος, ὁ, subst. [lectis-
ternium,] a couch, a bed. Ὅσοις δὲ κλίνη μὴ ᾽στὶ, μηδὲ στρώματᾶ. Eccles. 418.
See also Lysistr. 915. Thesm. 268. and Theocr. 2. 86. SYN. Κλισμός, λέκ-
τρον, κοίτη. ΕΡΙΤΗ. Παρθενίος, γάμήλιος.

Κλίνω, f. ἰνῶ, v. [reclino,] to bend, to lean upon, to repulse. Δεινὸς παλαιστῆς
ἦν· ἐκλινε γὰρ κέρας. Eur. Suppl. 714. SYN. Ἐγκλίνω, ἀν᾽κλίνω, τρέπω.

Κλισία, as, ἡ, et κλισίον, ου, τὸ, subst. [tentorium, casa, ovile,] a seat, a tent, a
sheepfold. Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πύρι κάτθεσθαι, ἐνθ' ᾽ρ' ἐφιζε. τ. 55. SYN.
Σκήνη, κάλυβη, κλίνη. ΕΡΙΤΗ. Δόλια, εὐπηκτός, εὐτυκτός, ὑψίλη.

Κλισμός, οὔ, ὁ, subst. [torus discubitorius,] a seat to recline on. Εἶσεν δ' ἐν
κλισμοῖσιν τὰ πησὶ τὲ πορφυρεοῖσιν. I. 200. SYN. Ἑδρα, λέχος, κλίνη. ΕΡΙΤΗ.
Ποικίλος, πόλυδαϊδάλος, χρυσῆος, ἀργυρεῶς, παμφάνωων.

Κλιτός, εὖς, τὸ, et κλιτός, ὕς, ἡ, subst. [devexitas, clivus, declivitas,] a slope, a
valley. Κλιτῆ᾽ Παλλήναι᾽, Καναστραῖν ὑπὲρ ἀκρίν. Apoll. 1. 599. See
also Alcest. 591. SYN. Τὸ πρανές, τὸ καταντές.

Κλοιός, et κλωός, ου, ὁ, subst. [vinculum quod collo circumdatur; torques,
furca,] a ring, a collar, a necklace. Κλοιὸν φέρουντᾶ περὶ μέσον τὸν αὐχένα.
Cycl. 184. See also Vesp. 892. SYN. Ὀρμός.

Κλόνεω, v. [agito,] to chase, to throw into disorder. Ὡς ἐφέπε κλόνεων πέ-
διον τὸτὲ φαίδιμος Ἑκτωρ. Α. 496. SYN. Ἀνασειώ, τᾶράσσω, συντᾶράσσω,
δρίνω.

Κλόνος, ου, ὁ, subst. [tumultus, strepitus,] an uproar, a crowd, a din. Σκέψαι
κλόνον ἐν τείχεσσι. Ion 204. SYN. Θυρῦβός, ἀλάλη, κανάχη, πατάγος, μάχη.
ΕΡΙΤΗ. Κάκος, αἰνός, ἀτάσθαλός, ἱππύχάρμης, στόνυεις.

Κλοπαῖός, κλοπιός, κλωπήτός, et κλωπικός, ἡ, ὢν, adj. [(1) furto partus; item
active, (2) subdulus,] (1) obtained by theft, stolen; (2) over-reaching.
Πηγὴν κλοπαίων, ἡ διδάσκαλος τέχνης. P. V. 110. See also v. 295. Apoll. 3.
1196. and Rhes. 512. SYN. Κλέπτης, ἐπὶ κλοπός, λάθραῖος.

Κλοπεύς, εὖς, κλοπός, ου, et κλωψ, ὦπός, ὁ, subst. [fur,] a thief, a deceiver. Ἦν
Κλέων᾽ τὸν λάρον δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς. Nub. 591. See also H. Merc.
276. and Helen. 552. SYN. See Κλέπτης.

Κλοπή, ης, ἡ, subst. [furtum,] a theft, over-reaching, seduction. Τράπε-ζαν
κλοπαῖσιν γυναικός. Agam. 393. SYN. Κλεμμά, κλεπτόσυν, ἀπάτη.

Κλοῦσπένω, quasi κλυτὸσπένω, v. ["magnifice loquor, vel potius, quasisitis verbis
loquendo, eaque audiendo tempus tero,"] to waste time in talking. Αἰψὰ μάλ'
οὐ γὰρ χορὴ κλοῦσπένειν ἐνθάδ' ἐόντας. T. 149.

Κλυδών, ωνός, ὁ, et κλυδώνιον, ου, τὸ, subst. [fluctus, unda, æstus,] a wave,
tide. Πόλλης ἐρίδος ξυνέπαισέ κλυδών. Hec. 115. See also Helen. 1208.
SYN. Ζάλη, σάλος, οἰδμή, κύμα, τᾶράχη. ΕΡΙΤΗ. Δεινός, ὕγρος, πέλαιγος,
θαλάσσιος, ἀπρός, λαῖ βρός, παλῖβρους, δύστηνός, πόλεμῖός.

Κλυζώ, et Ion. * κλυζέσκω, v. [abluo, alluo, purgo,] to wash, to cleanse. Θα-
λασσᾶ κλυζει πάντα τάνθρώπων κακά. Iph. T. 1194. See also Ψ. 61. SYN.
Ἄπλούω, ἐκρίπτω.

Κλυμένη, ης, ἡ, P. N. [Clymene,] Clymene. See in Ἑρίφύλη.

Κλυμένος, ου, ὁ, P. N. [(1) Clymenus, et (2) adj. celebratus,] (1) Clymenus,
(2) celebrated. Ἄ περ Κλυμένοιο παῖδ᾽. Olymp. 4. 31. SYN. (2) Κλυτός,
περίκλυτός, ἀγάκλυτός, ἐρικλύδης, ἀρίπρεπής.

Κλυμί, et κλῶι, v. [clueo, audio,] to hear, to obey, to be spoken of. Κλυθῆ
μεῦ, Ἀργυροτόξ', ὃς Χρόσην ἀμφίβηθηκας. A. 37. See also Hipp. 916. SYN.
Ἄκούω, ὑπακούω, ἀκροῶμαι, πείθωμαι.

Κλυταιμνήστρα, as, ἡ, P. N. [Clytemnestra,] the wife of Agamemnon. Μένε-
λαός Ἑλένην· ὃ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος. Orest. 20. ΕΡΙΤΗ. Δι᾽, δόλομητις,
ἐκλαινόφρων, δολιόφρων, Τυνδάρις, πάνωλης, Τυνδάρεη κόρη.

Κλυτίδης per syncopen pro Κλυτιάδης, patronym. a (2) Κλυτίος, ου, ὁ, P. N.
[(1) Clytio satus; (2) Clytius,] (1) Piræus, the son of Clytius, a noble Ithacan;

(2) a noble Trojan, the brother of Priam. Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τὰ πῆρ' ἅλλὰ μάλιστ' α. ο. 539.

Κλυτὸκαρπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [præclaris fructibus celebrer, inclytus,] having beautiful fruit. Οἱ-κάδ' κλυτὸκάρπων. Nem. 4. 124.

Κλυτὸμήδης, ἔδς, ὁ, P. N. [Clytomedes,] Clytomedes. Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτὸμήδε' α, "Ηνὸςδ' αἰδῶν. Ψ. 634.

Κλυτὸμητῖς, ἴδς, ὁ et ἡ, adj. [inclytus prudentia,] famous in contrivance. "Ηφαιστον κλυτὸμητῖν αἰεῖδ' α, Μοῦσ' αἰγῶν. Hom. 19. 1.

Κλυτὸκυβητός, ου, ὁ, P. N. [Clytoneus,] Clytoneus. Λαοδάμας θ', Ἄλῖος τ' α, καὶ ἀντίθεος Κλυτὸνῆς. θ. 119.

Κλυτὸπῶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeber equis,] having excellent or beautiful horses. See in Εὐχῶς.

Κλυτός, ἡ, ου, vel ου, ὁ et ἡ, adj. [inclytus, clarns,] celebrated, known. Τόν ρ' ὑπὸ Περίθῳ τ' ἐκ' α κλυτός Ἰπποδάμει' α. B. 742. SYN. See in Κλεινός.

Κλυτὸτέχνης, ου, ὁ, [celeber artifex,] an excellent artificer. Τοῖσιν δ' "Ηφαιστος κλυτὸτέχνης ἦρχ' α ἄγροειν. Α. 571. SYN. Κλυτὸτεργός, κλυτὸμητῖς.

Κλυτὸτοξός, ου, ὁ et ἡ, adj. [arcu et jaculis inclytus,] renowned for the bow. Ἴρι' α τ' ἐλθ' α μὲν α, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτὸτοξόν. Ο. 55.

Κλῶν, vid. Κλῶν.

Κλωθώ, ὄς, ἡ, P. N. [Clotho,] one of the fates. Κλωθώ τ' α κἀσιγνήτας τ' α προσεν-νέπω. Isthm. 6. 24. SYN. See Κήρ.

Κλωμάκεις, εσσ' α, εν, adj. [asper, salebrosus,] abounding with rugged hills, craggy. See in Ἰθώμῃ. SYN. Δύσβατος, τραχὺς, ὄρεινῃ.

Κλῶν, ὄν, ὁ, subst. [ramus; surculus, qui flecti potest, vel deputari,] a branch, a shoot, a sucker. Δένδρων ὑπείκει, κλῶν' ας ὡς ἐκώσεται. Antig. 713.

SYN. Βλάστος, κλάδος, θάλλος, ἔρνος, βλάστημά, φυτόν. PHR. Ὀρειὺν, δάφνη-φύρος, μέλαμπέτ' αλ' ας.

Κλωός, vid. Κλωός.

Κλωπικός, κλωπῆς, vid. Κλωπαῖος.

Κλωστήρ, ἡ, ου, et κλωστής, ου, ὁ, subst. [filum pseudo deductum, fusus, qui net,] spun thread, a spindle, a spinner. Ὡς περ κλωστήρ ὅτ' α ἂν ἡμῖν ἡ τέτ' αραγμέν' ας, ὧδε λαβούσαι. Lysistr. 567.

Κλωστός, ἡ, ου, adj. [contorsus inter nendum,] twisted, spun. Κλωστοῦ δ' α μ' α βόλοισ' α λῖνοισ' α, ναὺς ὡσεῖ. Troad. 540.

Κλώψ, contr. α κλοπός, ut σκώψ α σκοπός. Vid. Κλωπεύς.

Κνακός, ου, et κνάκων, ου, ὁ, adj. Dor. pro κνηκός et κνήκων, [flavus,] yellow, tawny. Κνακὸν δ' α ἔρμ' α ὡμοισ' α, νῆας τ' α μῖσοισ' α πότοσδ' α. Theocr. 7. 16. See also Theocr. 3. 5. SYN. Ξανθός, λευκός, πυρρός.

Κναφεύς, Attice γνάφεύς, q. v.

Κναφεύω, Attice γνάφεύω, q. v.

Κνάω, et κνήμῃ, v. [rado, sculpo, scindo,] to scrape, to scratch, to tear. Δακνόμενος κνάσαι' α, καὶ εν κνίδαισ' α κἀθεύδοις. Theocr. 7. 106. See also Α. 638. SYN. Αντῶ, κνίξω, ξῶ.

Κνέφαζω, v. [obscuro, tenebras obduco,] to spread a gloom over. Οἶον μῇ τῖς α γὰ θεῶδ' α κνέφα-ση. Agam. 129. SYN. Σκοτίζω, νέφω, ἐπίνεφω.

Κνέφατος, ου, ὁ, adj. [caliginosus,] darksome. Αἰδ' α, κνέφατ' α τ' α ἀμφὶ Ταρτάρου βάθ' α. P. V. 1065.

Κνέφας, ἄν, τὸ, subst. [caligo, tenebræ, diluculum,] gloom, twilight. Ἡμος δ' α ἡλῖος κἀτ' α, καὶ ἐπὶ κνέφας ἡλ' α. Α. 475. SYN. Δεῖλῃ, νύξ, σκότος.

Κνήμαργός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cruribus albis præditus,] white-legged. Κνήμαρ-γοί θ' α ἔλῖκες τ' α δῆκ' α τοῖσι γ' α μὲν αλλοῖ. Theocr. 25. 127.

Κνήμη, ης, ἡ, subst. [tibia, radius,] the leg, the spoke of a wheel. Κνήμην δ' α δι' α περ' ασ' α Ἀργεῖον δ' α. Phœn. 1409. SYN. Σκέλος, κώληψ.

Κνημῖς, ἴδς, ἡ, subst. [ocrea,] a boot, a greave. See in Ἐπτάβουος. SYN. Ὑπόδημα.

Κνημῶς, ου, ὁ, subst. [saltus; pars montis, quæ quasi sura ipsius a pede ascendit,] the woody part of a hill, the part of a hill above the foot. Ἰδ' α εν

κνημοῖσι πόλυπυγχοῦ ὑλήεσης. Φ. 449.

Κνησιᾶω, et κνησιέω, v. [prurio,] to feel an itching. Τρῶπον, τάλαινᾶ, κνησιᾶς. Eccles. 915.

Κνήστις, ἴδς, ἡ, subst. [(1) culter, (2) pruritus,] (1) a scraper, a knife, (2) an itching. Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφειτᾶ λευκᾶ πάλυνε. Α. 639. SYN. Μᾶ-
χαιρά.

Κνίδη, ἡς, ἡ, subst. [urtica,] a nettle. See in Κνᾶω. SYN. Ἀκάλλῃ.

Κνιδίως, α, ὄν, adj. [Cnidius,] of Cnidus. Οὐπω τὰν Κνιδίαν, ἐτὶ Δωτίδον ἱρὸν
ἐναιδόν. Call. 6. 25.

Κνίδος, ου, ἡ, P. N. [Cnidus,] a city and promontory in Caria. See in Κάρ-
πᾶδός.

Κνίζω, v. [pungo, vellico, rado, animum mordeo,] to nettle, to irritate, to sting.
Μηδ' ὀλβός, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένᾶ. Med. 599. SYN. Κνᾶω, ξέω, δᾶκνω,
κινέω, καθάπτω, λυπέω.

Κνισμός, οὔ, ὁ, subst. [pruritus, prurigo,] pruriency, titillation. Οὐκουν ἐρεῖς
ἀνῡσασᾶ τὸν κνισμόν τίνᾳ; Plut. 974. SYN. Κνῦμά.

Κνισσᾶ, ας, κνισᾶ, ἡ, subst. [(1) nidor pinguedinis incensæ, (2) pinguedo,] a
strong scent, savor, fat. Οὐκ' ἀλλὰ κατὰ τὴν κνισσᾶν εἰσελήλυθε. Pax 1050.
SYN. Θυμίαμα, ἄτμος, λίπος, δημός, στῆαρ.

Κνισᾶω, ¹ v. [nidore impleo,] to fill with scent, to fumigate. Βωμούς δὲ κνισᾶν
βουθυτοῖσι προστροπαῖς. Alcest. 1175. SYN. Θυμιᾶω, θεῖω, καθάγιζω, ἐπι-
καίω.

Κνισσῆεις, εσσᾶ, ἐν, adj. [nidore plenus,] strong-scented. Παννυχίζει, αἰθέρᾳ
κνισ-σᾶντι. Isth. 4. 112.

Κνισσοδιώκτης, ου, ὁ, P. N. [qui nidorem persequitur,] the name of a mouse.
Πρασσοφᾶγος δ' ἐσιδὼν, πῶδός εἰλκυσέ Κνισσοδιώκτην. Batrach. 229.

Κνισωτός, ἡ, ὄν, adj. [nidore suffitus,] smoking with fat. Ἄτιμός, ἐν πυροῖσι
κνισωτοῖς χθόνος. Choëph. 478.

Κνίψ, κνίπς, ὁ, subst. [vermiculus,] a gnat, a worm. Εἶθ' οἱ κνίπες καὶ ψῆνες
ἅει τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται. Aves 590. SYN. Κώνωψ.

Κνῦζᾶ, ἡς, ἡ, subst. [scabies, prurigo,] a scratch, itching. Κνύζᾶ or κῡννζᾶ,
[genus plantæ,] a plant. Αἰγίπῃρος, καὶ κνύζᾶ, καὶ εὐώδης μελίτεϊᾶ. Theocr.
4. 25.

Κνυζᾶω, et κνυζέω, v. [queribundum ululatum edo, gannio, vagio,] to whine
like a dog, to yelp. Εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαι τ' ἐξ ἄντρων. Œ. C. 1571. See
also Vesp. 971. SYN. Ὑλακτέω, ὠρῶμαι.

Κνυζημός, οὔ, ὁ, subst. [gannitus canis queribundus,] the whining of a dog.
Κνυζημῷ δ' ἐτέρωσέ διὰ σταθμοῖς φῶβηθέν. π. 163.

Κνυζῶω, v. [scabie infesto,] to hurt by scratching, to inflame. Κνύζωσεν δὲ
οἱ ὅσσε, πάρος περὶ καλλε' ἐόντε. ν. 433. SYN. Κάκωω, λυπέω.

Κνῦμά, ἄτς, τὸ, subst. [vellicatio, pruritus,] a scratching, an itching. Τὸ
κνῦμά σου τῶν δακτύλων. Eccles. 36.

Κνύω, v. [rado, scalpo,] to scrape, to scratch. Οὗτος πῶθ' μου 'κνύνει ἐλθὼν
τὴν θύραν. Thesm. 481. SYN. Ξύω, κνίζω.

Κνώδᾶλόν, ου, τὸ, subst. [bestia,] a beast, an ox, cattle. Κάζευνᾶ πρώτως ἐν
ζῷγοῖσι κνώδᾶλᾶ. P. V. 471. SYN. Ζῶον, θήρ, θήριον. EPI TH. Ἀνυστῶν,
μάταιον, βροτόφθορον.

Κνώδων, οντός, ὁ, subst. [mucro gladii,] the point of a sword. Ἐλκει δίπλουτος
κνώδοντάς' ἐκ δ' ὀρμωμένον. Antig. 1233. EPI TH. Πίκρος, αἰόλος.

Κνώσσιός, α, ὄν, adj. [Gnossius,] of Gnossus, a city in Crete. Δίς ἐπτά, ταῦρον
Κνώσσιον κατακτάνων. Herc. F. 1318.

Κνωσός, οὔ, ἡ, P. N. [Gnossus,] Gnossus. Οἱ Κνωσόν τ' εἶχον Γόρτυνᾶ τὴν
τειχιόεσάν. B. 646. EPI TH. Μεγάλη, εὐρεῖᾶ, πολυδένδρεός, Μινωίως.

Κνώσσω, v. [profunde vel dulce dormio,] to sleep soundly, to snore. Ἦδὺ
μᾶλα κνώσσουνσ' ἐν ὄνειρῇσι πύλῃσι. δ. 809. SYN. Ὑπνώσσω, εὐδω, κοιμᾶμαι.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. Choëph. 478.

Κόαλέμος, ον, ὁ, adj. [stolidus, amens,] stupid. Ἄλλὰ στεφάνου, καὶ σπένδε τῷ

Κοαλέμῳ. Equit. 221. SYN. Ἄνῳτος, μωρός, μάταιος.

* Κῶαξ, the noise made by frogs. See Ranæ 210. &c.

Κῶβαλικενμά, ἄτος, τὸ, subst. [adulatio, scurrilitas, versutia,] craft, cajolery.

Καὶ κῶβαλικεύμασιν. Equit. 332. SYN. Πάνουργια, κῶβαλεία.

Κῶβαλῶς, ὄν, adj. [(1) vafer, (2) maledicus, (3) loquax,] rascally, insidious, talkative. Βέρεσχεθαι τὲ καὶ κῶβαλοι καὶ μῶθων. Equit. 635. SYN. Κάκοτ' ἐχρὸς, κάκ' ἐβουλῶς, πᾶνουργὸς, εἴρων, σκώπτῃς.

Κόγχη, ἡς, et κόγχῳς, ον, ὁ, subst. [concha,] a shell. Καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πᾶν ὅσων τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ. Vesp. 583. See also Call. Ep. 5. SYN. Κόχλιας, κόχλῶς.

Κῶω, ἰ. q. νῶω, q. v. Ἡ δ' ἐκῶσε. Call. fr. 53.

Κῶθουρος, ον, ὁ, subst. [(1) cothurnus, (2) versipellis,] (1) a buskin, (2) a turncoat. Ὅτι κῶθόρους εἶχες, ἀνὰ γυναι σ' ἐτί; Ran. 557. SYN. Ἐμβᾶς, ὑπόδημα, ἀρβύλη.

Κῶθουρος, ὄν, adj. [iners,] dronish, sluggish. Ζῶν, κηφίνεσαι κῶθούροις εἰκέλῳς ὀργῇ. Hes. Op. 303.

Κοιῆς, ἰδὼς, et Κοιγενεῖα, as, ἡ, [Coei filia,] the daughter of Coeus, i. e. Latona. Εἰσὲκ οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο σῶζε' ἄνδρα χαίρων. Call. 4. 151. See also Apoll. 2. 710.

* Κοῖ, [vox grunientis porcelli,] the noise made by a pig. See Acharn. 780.

Κοῖζω, v. [grunnio,] to grunt. Ὅπως δὲ γρυλλίζεῖτε, καὶ κοῖζετε. Acharn. 746. SYN. Γρύζω.

Κοικύλλω, v. [circumspecto,] to look or stare about. Τί αὖ σὺ κῶκᾶν; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων; Thesm. 852. SYN. Περὶ βλεπω.

Κοιλαίνω, v. [cavo, exentero, detraho,] to make hollow, to disembowel. Χῶμα δὲ μοι κοιλάνῳ, ὃ μὲν κρύψει τὸν ἔρωτα. Theocr. 23. 43. SYN. Βᾶθύνω, ἐξορύττω.

* Κοιλία, as, ἡ, subst. [cavitas, alvus, venter,] a hollow, the belly. Εἰς τὴν κάτω μου κοιλιᾷ καθεῖρπυσεν. Ran. 485.

Κοιλιῶπῶλης, ον, ὁ, subst. [qui vendit ventres et omasa,] a seller of tripes or paunches. Κοιλιῶπῶλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὑπάζει. Equit. 200.

Κοιλιῶγαστωρ, ὄρως, adj. [qui cavo ventre est, famelicus,] hollow-bellied, spacious, hungry. Τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλιῶγαστῶρες. Sept. Theb. 1037. SYN. Κοῖλῶς.

Κοιλοπέδῳς, ὄν, adj. [valles habens,] abounding in valleys. Ἄμειψεν, ἐν κοιλοπέδῳ. Pyth. 5. 50.

Κοῖλῶς, ἡ, ὄν, adj. [(1) cavus, depressus, (2) sculptus,] hollow, embossed. Λιπόντας ἡμᾶς Ἀνλίδος κοίλους μύχους. Iph. A. 1599. SYN. Γυᾶλῶς, βᾶθῶς, γλαφύρῳς, γλυπτῶς.

Κοιλωπῶς, ὄν, adj. [cavus aspectu,] hollow, scooped. Κοιλωπῶς ἄγμῳς, πορφυρευτικὰ στεγαί. Iph. T. 262.

Κοιμᾶω, et κοιμίζω, v. [dormire facio, lenio,] to cause to sleep, to mitigate. Νεβρούς κοιμήσα' ἡ νῆγ' ἐνέας γαλαθηνούς. δ. 336. See also Hec. 472. SYN. Ἀναπαύω, ὑπνῶω, κατὰ παύω.

Κοίμημα, ἄτος, τὸ, subst. [dormitio,] a sleeping, a cohabitation. Ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'. Antig. 863. SYN. Σύννοσια.

Κοιμίζω, vid. Κοιμᾶω.

* Κοιᾶω, et κοινῶω, v. [(1) communico; (2) polluo, inquino,] to communicate, to pollute. Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρῶνιδα. Pyth. 4. 204. See also Med. 807. SYN. Κοινωνῶω, μετὰ δίδωμι, μίαινω.

Κοινοβωμία, as, ἡ, subst. [commune altare,] a common altar. Πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν. Æsch. Suppl. 230.

Κοινοῤεχής, ἔως, et κοινοδεκτῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [communem lectum habens,] sharing the bed. Μητὴρ δ' ἡ μὴ χῶ κοινοῤεχής. Soph. Electr. 97. See also Agam. 1416. SYN. Ὅμοκοιτῶς, ὁμοδεκτῶς.

Κοινοπλοῦς, ον, ὁ et ἡ, adj. [navigationis particeps,] sailing together. Ἡμῶν

γε ναὸς κοινὸπλον δμλίαν. Aj. Fl. 881.

Κοινῶπος, πῶδος, adj. [socio pede iter faciens,] going together. Ἡμῶν πόθεινῃν κοινῶπου παρυσίαν. Soph. Electr. 1110.

Κοινός, ἡ, ὄν, adj. [(1) communis, (2) vilis,] common, low. Κοινῆς τράπέζης δαῖτ' ἀπὸς κοινὴν πέσῶν. Ion 654. SYN. Ἐπὶ κοινός, ξυνός, ξυνήϊός, ξυνήων, πάνδημος, ἐγκληρὸς.

Κοινῶτοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [communi partu editus,] having a common parent. Ἐτὶ κοινῶτοκων. Soph. Electr. 858.

Κοινῶφρων, ὄνος, adj. [communem cum aliquo mentem habens,] entertaining the same sentiments. Ἐς τὰς Ἀθήνας στείχε κοινῶφρων πατρι. Ion 579.

Κοινῶ, vid. Κοινῶ.

Κοινῶν, ὦνος, ὁ, subst. [particeps, socius,] a partaker, a companion. Λοξίας κοινῶν παρ' εὐ-θύτῳ. Pyth. 3. 50. SYN. Ἐταῖρος, κοινῶνος, σύζυγος, σύζυξ.

Κοινῶνέω, v. [communico, impertio; particeps sum,] to partake of, to communicate, to make an alliance with. Τίς ἂν πατρός σου φίλον ἐκοινῶνῃσέ μοι; Eur. Electr. 1048. SYN. Μετέχω, μετὰδιδωμί, μετ'αλαγχᾶνω, συγκληρῶω, δμλέω.

Κοινωνία, as, ἡ, subst. [(1) communio, (2) beneficentia,] participation, communication, liberality. Τίς γὰρ θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία; Iph. T. 255.

Κοινωνός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [socius, particeps,] a partner, a partaker. Κοινωνός ἐστίν, ἡ μὴν σὺ δυστύχεϊς. Ion 773. SYN. Κοινῶν, μετόχος.

Κοινῶς, adv. [communiter, simul,] in common, together. Καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις. Ion 1462.

Κοινωφέλῃς, ἔος, adj. [communem afferens utilitatem reipublicæ,] beneficent, patriotic. Κοινωφέλει διανοία. Eumen. 990. SYN. Κοινωνός, εὐχρηστός.

Κοιῶγενεῖα, vid. Κοιήτης.

Κοῖος, ου, ὁ, P. N. [Cæus,] one of the Titans. Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ἰπερίον α', Ἰάπετόν τε. Hes. Theog. 134.

Κοῖος, Ion. pro Ποῖος, q. v.

Κοιράνέω, v. [impero,] to command, to marshal. Ὡς ῥ' ὄγε κοιράνέων ἐπέπω-λειτο στίχας ἀνδρῶν. Δ. 251. SYN. Ἀνακοιράνέω, ἄρχω, κοσμέω.

Κοιρανίδης, et κοιρανός, ου, ὁ, subst. [princeps, dominus,] a governor, a prince. Λευσέτε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι. Antig. 940. See also Med. 871. SYN. Ἄγος, στράτηγος, ἄρχος, ἡγέμων, βασιλεὺς, ἄρχων.—Κοιρανίδης is also a patronym. Olymp. 13. 105. and Κοιρανός is a proper name. P. 614.

Κοισύρα, as, ἡ, P. N. [Cæsura,] an Eubæan female noble and wealthy. Κάστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας. Nub. 800.

Κοιτάζω, [in lecto pono, et κοιτάζομαι, in lecto decumbo,] to lay on a bed, to nestle. Βω-μῷ θεῶς κοιτάξῃτο νύκτ'. Olymp. 13. 107. SYN. Κατακείμαι, κατ'κοιμάομαι.

Κοίτη, ης, ἡ, subst. [cubile, concubitus,] a bed, a marriage-bed, concubinage. Κρυπτὰ κοίτα τῶν σῶν λέχεων. Hipp. 153. SYN. Θαλάμος, εὐνη, κοιτός.

Κοιτός, ου, ὁ, subst. [cubiculum, cubile, somnus,] a bed-room, bed, a lying down, sleep. Σπείσαντες, κοιτοῦ μεδώμεθα τοῦ γὰρ ὥρη. γ. 334. SYN. Κοίτη, κοίμημα, ὕπνος. EPITH. Ἡδύς, στῆγερὸς.

Κόκκος, ου, ὁ, subst. [coccus, granum, bacca,] a grain. Ἡ ῥόδον, ἡ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν. Call. 5. 27.

Κοκκύζω, v. [canto ut cuculus, cuculo,] to cry cuckoo. Ἡμος κόκκυξ κοκκύζει δροῦς ἐν πέταλοισιν. Hes. Op. 484.

Κόκκυξ, υγός, ὁ, subst. [cuculus,] a cuckoo. See in Κοκκύζω.

Κολάζω, v. [mutilo, punio, castigo,] to mutilate, to punish. Οὐ γὰρ τὶ θάνατῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν. Helen. 1171. SYN. Ἀπώτιννυμι, τιμωρῶ, μαστιγῶ, αἰκίζω, ἐπιπλήσσω, νουθετέω, διευθύνω. PHR. See Orest. 1562.

* Κόλαις, ἰδός, ἡ, P. N. [Colænis,] a name of Diana, so called from Colænus, a son of Mercury, who built a temple to her. Οὐκ'εὖ Κόλαις, ἀλλ' Ἄκα-λανθίς Ἀρτέμις, Aves 873.

Κόλαξ, ἀκος, ὁ, subst. [adulator, parasita,] a flatterer, a parasite. Ὀλᾶς; Θεω-

- λος τὴν κεφαλὴν κολᾶκος ἔχει. Vesp. 45. SYN. Θῶψ, θωπεύων. EPI TH. Στώ-
 μῆλος, βωμολύχος. PHR. See Agam. vv. 763—771.
- Κόλαπτω, v. [tundo, tundendo excavo,] to bruise, to pound, to excavate.
 Ἄλλ' ἐνὶ δῇ φλοιοῖς κέκωλαμμένα τόσσα φῥεῖρε. Call. fr. 101. SYN. Κόπτω,
 κοιλῶ, κνίζω, γλᾶφω.
- Κόλασμα, ἄτος, τὸ, et κόλασμος, ὁ, et κολᾶσις, ἡ, subst. [pœna,] punishment.
 Οὐτ' αὖ κόλασμα τοῖς κᾶκοις ἐγίγνεντο. Eur. fr. Sisyph. 1. 4. SYN. See Ποίνη.
- Κολάστης, ου, ὁ, et κολαστήρ, ὁ, subst. [castigator,] a punisher. See in Ἐπι-
 τιμητήρ. SYN. Ἐπιτιμητήρ, ἄμυντωρ, ὑπηρετής.
- Κολῆς, et Ion. κουλῆς, οὔ, ὁ, subst. [vagina, culeus,] a sheath, a case. Ἐξ-
 εἴλκε κολέου· λῳγάσι δ' Ἀργείων στράτοϋ. Hec. 542. See also Γ. 272. SYN.
 Θήκη.
- Κολῆτρα, v. [proculco,] to trample on. Τοῦτον δέιλαιον κολῆτρωσ' αἰεὶ καὶ τὴν
 μητῆρά. Nub. 552. SYN. Κατὰπάττω.
- Κολίξ, ἱκός, ὁ, subst. [panis rotundus,] a round cake or roll, tripe. Δρεπᾶνον
 λαβούσ', ᾧ τοὺς κολίκας κατέσπασᾷς. Ran. 576.
- Κόλλᾶβος, ου, ὁ, subst. [panis genus,] a sort of cake baked under the ashes.
 Καὶ τῶν λαγῶνων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλᾶβους. Pax 1196.
- Κολᾶω, v. [glutino,] to glue, to join. Κεκόλληται γένος πρὸς ἄτα. Agam.
 1543. SYN. Πρόσαρμόζω, πρὸσάπτω, πηγνύμι, πᾶχνῶ.
- Κολλητός, ἡ, ὢν, adj. [glutinatus,] glued. Οὐθ' ἰπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν
 ὄχων. Hipp. 1220. SYN. Κεκολλημένος, σύνθετος, εὐπηκτός.
- Κολλικῳφάγος, ου, ὁ, [qui κόλλικας vorat,] an eater of small loaves, a nickname
 of the Boeotians. Ὡ χαῖρε, κολλικῳφάγε, βοιωτίδιόν. Acharn. 872.
- Κολλόμελῶ, v. [versus concinne connecto,] to glue or adapt songs together.
 Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλόμελεῖ. Thesm. 54.
- Κόλλος, ὅπς, ὁ, subst. [(1) callosum coriuri durius in cervicibus et dorsis boum
 aut etiam ovium; (2) verticillus citharæ, quo chordæ intenduntur; (3) scor-
 tum, cinædus. Vid. Damm. in v.] (1) the hard skin about the neck of an ox;
 (2) a screw or key by which the strings of the lyre were tightened; (3) a
 pathic. Χ' ἡμεῖς αὐτῷ τὸτε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλῳπ' ἀνείμεν. Vesp.
 574.
- Κόλλυβος, ου, ὁ, subst. [(1) species numismatis; (2) bos in numismate sculptus;
 (3) collybus,] a small piece of money stamped with the figure of an ox; agio,
 in money changes. Οὐδεὶς ἐπρίαιτ' ἂν δρεπᾶνον οὐδὲ κολλύβου. Pax 1200.
- Κολλύρα, as, ἡ, subst. [panis qui pueri dabatur; frustulum panis,] a cake,
 a bun. Κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὕψον ἔπ' αὐτῇ. Pax 122.
- Κολοιάρχης, ου, ὁ, subst. [graculorum dux,] a leader of jack-daws. Πρὸς τοὺς
 κολοιάρχας πρὸσῆλθες; οὐ λέγεις; Aves 1212.
- Κολοῖος, ου, ὁ, subst. [graculus, monedula,] a jay, a jack-daw. Τί γάρ ἐστ'
 Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοῖος, καὶ κῶνι; Equit. 1022. EPI TH. Ἠχίεις, εὐπτέρως.
- Κολῶκυμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [surdus fluctus,] a silent wave. Ὡθῶν κολῶκυμᾶ, καὶ
 τάραττων καὶ κύκων. Equit. 689.
- Κολῶκύντη, ης, ἡ, subst. [cucurbita,] a gourd. Ἦδη καθάρᾱς, εἰ μὴ λημᾱς κολῶ-
 κυνταῖς. Nub. 326.
- Κόλον, ου, τὸ, subst. [cibus, intestinum,] a crust; pl. the intestines. Ἐντῆροις,
 καὶ τοῖς κόλοις. Equit. 454.
- Κόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mutilus, truncatus,] maimed, blunted. Ἐν τήνῳ γὰρ
 τήνους' ἰθ', ᾧ κὼλῃ, καὶ λέγε Μίλων'. Theocr. 8. 51. SYN. Ἐλλειπίης, ἐλλιπίης,
 πηρὺς, κυρτός, κυλλός, ἀτέλής.
- Κόλοσος, ου, ὁ, subst. [colossus, statua ingens,] a colossal or large statue.
 Σφυρήλατος οἷᾷ κόλοσος. Theocr. 22. 44.
- Κόλοσυρτός, ου, ὁ, subst. [streptitus, promiscua multitudo,] a noise; a tumult-
 uous concourse. Ὑπόπεινόντων, καὶ γραῖδιων κολοσυρτόν. Plut. 536. SYN.
 Θορύβος, πληθὺς. EPI TH. Ἀργαλέος, ἀνδρῶνός, πῶλός.
- Κολουραῖος, α, ὢν, adj. [præceps,] steep. Ἐν γάρ μιν Τροίεηνι κολουραῖῳ ὑπὸ
 πέτρῃ. Call. fr. 66. SYN. Ἀπὸτόμος.

Κόλου, v. [amputo, præcurto, decurto,] to cut short, to maim, to cut to pieces.

Ἐπ' αὐτὸν, ὡς κόλυμμένους, ὧν ἡδίκησεν. ἀλλὰ γάρ. Vesp. 244. SYN. Ἀποκόπτω, κατ'ἀκόπτω, πηρῶ, μειῶ, λωβᾶω.

Κόλπιος, ὄν, adj. [sinuatus,] covering the bosom. Πέπλον δ' ἔρεικε κόλπιον χερῶν ἄκμῃ.¹ Pers. 1061. SYN. Πόλυπτύχος, καταπτύχης.

Κόλπος, ον, ὁ, subst. [sinus, gremium,] a bosom, a breast; a creek, a gulf.

Κόλποισὶ τὸν θεὸν² εἰσρέοντ' ἐδέξασθ. Dan. 34. SYN. Πνύξ, πτύχη, ἀγκών.

ΕΡΙΤΗ. Ἀγχάλως, εἰνάλως, βάθως, βάθυδίνης, εὐρύς, εὐώδης, βρύδεις, δεινός, ἱμερδεις, κηδὼς, οἰκτίρμων, ἀπειρῶν.

Κολπῶ, v. [sinuo, in sinus contraho,] to swell, to expand. Κολπώθη δ' ὠμοῖσι πέπλος βάθως Εὐρωπέης. Mosch. 2. 125. SYN. Πτύσσω.

Κολπώδης, ἔος, adj. [sinuosus,] winding. Τὰν κολπώδῃ πτέρυγ' Εὐβοίας. Iph. A. 120. SYN. Κόλπιος.

Κόλυμβᾶω, v. [aquas subeo,] to dive. Ἴδε, πῶς νῆσσά κόλυμβᾷ. Anacr. 37. 5. SYN. Δύπτω.

Κόλυμβητης, οῦ, κόλυμβητήρ, ἥρως, (2) κόλυμβος, ον, ὁ, et (3) κόλυμβις, ἴδως, ἡ, subst. [urinator, natator, urinatrix,] a diver, a swimmer, (3) a didapper. Δίκην κόλυμβητήρος, ἐς βύθον μόλειν. Æsch. Suppl. 413. See also Phœn. 1167. Acharn. 876. and Aves 305.

Κόλχος, ον, ὁ, et Κολχίς, ἴδως, ἡ, P. N. [Colchus, Colchis,] a native of Colchi.

Κόλχων ἐς αἴαν, κῆανέας Συμπληγάδας. Med. 2. See also Med. 132. ΕΡΙΤΗ. Ἀρηϊφάτος, κελαινῶψ, ἀρηϊός, ἀμαιμάκετος, ἀξένος.

Κόλφαω, v. [tumultuor, effutio,] to gabble, to raise a disturbance. Θεορίτης δ' ἐτὶ μοῦνος ἀμετροῦπῆς ἐκόλφα. B. 212. SYN. Θορύβω, κελᾶδω, κραυγάζω.

Κόλωνη, ης, ἡ, et Κόλωνος, ον, ὁ, subst. [tumulus, collis,] a mound, a hill.

Κόλωνη is also the name of a city. A. 756. Κόλωνος, [pagus Atticensis,] a pagus in Attica on a hill near Athens, so called from a hero of the same name. Ἐστὶ δὲ τις πρόπαροιθε πόλεως³ αἰπεῖα Κόλωνη. B. 811. See also Apoll. 1. 1120. SYN. Γέλωθρον, πρῶν, κνημὸς, ὄχθος, ὄφρος, δειρᾶς. ΕΡΙΤΗ. Βάθυκρημνός, δρῦσέρος, ἡνέμδεις, πρόβλης, λάσιος, παιπαλῶεις, εὐνδρὺς, κρᾶνῶς, δέλφός.

Κόλφος, ον, ὁ, subst. [perturbatio,] a disturbance. Ἐν δὲ θεοῖσι Κόλφον ἐλαύνετον οὐδὲ τί δαιτός. A. 575. SYN. Θορύβος, ταραχή.

Κομᾶρός, ον, ὁ et ἡ, subst. [arbutus,] the strawberry tree, the arbutus. Ταῖσιν κομᾶροις, καὶ τοῖς κοτῖνοις. Aves 620.

Κομᾶροφάγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui arbuteis fructibus vescitur,] one who feeds on strawberry-trees. Τὰ τε κοτῖνδ' ἀράγα, τὰ τε κομᾶροφάγα. Aves 240.

Κομᾶω, v. [(1) como, comam alo, comatus sum; (2) superbio,] to cherish hair, to be proud, to exult. Μὴ φθύνειθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις. Equit. 580. SYN. Ἐθειράζω, (2) πλουτέω, τρυφᾶω, χλοηφόρῶω, γαυριᾶω.

Κομέω, et κομέεσκω, v. [(1) curam gero, (2) nutrio,] to take care, to maintain. Νεοτρεῖας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντ' ἐκομείτην. Θ. 113. See also ω. 212. SYN. ἀτιτάλλω, δέπνω, ἐπιμέλειμαι, κηδύμαι, τρέφω.

Κομή, ης, ἡ, subst. [coma, cæsaries culta,] a lock of hair, foliage. Οὐ ρίψειθ' Ἄδου τάσδε περὶ βόλὰς κόμης. Herc. F. 561. SYN. Βόστρυχος, θειρά, θρίξ, χαίτη, φύβη. ΕΡΙΤΗ. Ξάνθη, ἄβρα, εὐπλοκάμως, εὐώδης, ἀνχμώδης, χρυσέα, τανᾶος, λευκόχρως, πινᾶρά, ὦμη, λιπᾶρά, ὑειδης, ἱμερτή, μέλαινα, λευκή, πόλια, χλιδῶσα.

Κομήτης, ον, ὁ, adj. [crinitus; subst. cometa,] hairy, feathery; a comet. Γίγνεται πάνθ' ὃ τὶ βούλονται κᾶτ' ἢν μὲν ἰδωσὶ κομήτην. Nub. 348. SYN. Κατὰ βόστρυχος, εὐπλοκάμως, χαίτης.

Κομῖδῃ, ῆς, ἡ, subst. [(1) vectura, (2) cura; (3) dativ. Κομῖδῃ vel Κομῖδῃ pro adverbio usurpatur, valde, magnopere, diligenter,] conveyance, care, mainte-

¹ See Dr. Blomf. Gloss., whose happy emendation is here adopted.

² Θεῶν is scanned here as a long syllable.

³ Πόλεως is here scanned as an Iambus.

- nance, provision, (3) diligently, altogether, wholly. "Ηντῖν᾽ οἱ κτεᾶνων, κῶμῃ-
δὴν ἐτίθεντο νόμῃς. Theocr. 25. 109. SYN. (2) Ἐπιμέλειᾶ, θέρᾳπειᾶ, κηδὺς.
Κομιζῶ, v. [curo, fero, repeto, accipio,] to take care of, to bear, to convey.
Κομιζέ διὰ μέσης με Θηβαίας χθονὺς. Bacch. 949. SYN. Ἀνακομιζῶ, κηδεῶ,
κῶρῶ, ἐμπάζομαι, τημελλῶ, ἀμφέπω, βαστάζω, ἀπάγω.
Κομιστῆς, ὄν, adj. [ferendus,] to be born, conveyed or derived from. Κάρπὸς
οὐ κομιστῆος. Sept. Theb. 597.
Κομιστήρ, ἥρως, et κομίστης, οὐ, ὁ, subst. [(1) portator, (2) deductor,] a carrier,
a bearer, a conductor. Ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστήρας κῶρης. Hec. 222. See
also Androm. 1257. SYN. Ἀγωγός.
Κομιστρον, οὐ, τὸ, subst. [(1) munus ob reditum datum; item (2) vectura, de-
ductio,] (1) money paid for a safe return; (2) a conveying. Κομιστρ', ἐς
Ἄργος-ἐγκάτασθησον μολών. Herc. F. 1379. SYN. Σῶστρον.
Κόμῃ, ἄτὸς, τὸ, subst. [(1) segmentum; (2) nota, vel signum nummo impres-
sum,] a segment, mark, stamp. Χθές τῷ καὶ πρώην κῶπεϊσι τῷ κακίστῳ κόμῃτι.
Ran. 726. EPITH. Κάκον, πονηρόν, καινόν.
Κομῶς, οὐ, ὁ, subst. a κόπτω, [planctus, plangor,] wailing. Ἐκοψ' Ἄρειον
κομῶν εἰτὲ Κισσίας. Choëph. 417.
Κομώτρια, ας, ἡ, subst. [ornatrix,] a female adorning. Ἰστῶ παρ' αὐτὴν, δεῦρ'
ἴθ', ἡ κομώτρια. Eccles. 737.
Κομπάζω, et κομπῶ, v. [strepitum edo, crepo, jacto,] to make a noise, to re-
sound, to boast. Γυναικ' ἀρίστην ἐστὶ κομπάσαι. Alcest. 334. See also Eur.
Electr. 815. SYN. Γαυρίῳ, ἀλαζδνεύομαι, ψόφῳ, δονπέω, κῶνάβῳ, πᾶταγῶ,
αὐχῶ.
Κόμπασμᾶ, ἄτὸς, τὸ, subst. [jactatio,] an object of boasting. Κομπασμάτων
φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τύποις. P. V. 369. SYN. Ἀλαζδνευμᾶ, καύχημᾶ.
Κομπῶ, vid. Κομπάζω.
Κομπόλακῶ, v. [inanes ampullas projicio,] to make a high-sounding boast.
Τὴν τέχνην· ἄλλ' οὐκ ἐκομπόλακουν. Ran. 961.
Κομπόλακῦθς, οὐ, ὁ, subst. [qui est tumidus, et sui jactans,] an empty boaster.
Ἄρα κομπόλακῦθου; Acharn. 589.
Κόμπῶς, οὐ, ὁ, subst. [(1) crepitus apri acuentis dentes; (2) strepitus; (3) ver-
borum ampullæ, jactatio,] a noise made by striking or beating; boasting, ap-
plause. Μὴ φθύνει κόμπον τὸν εὐκοῦτ' οὐοῖδᾷ. Isthm. 5. 30. SYN. (2) Ὑπόψς,
δοῦπῶς, ἀραγῦς, (3) κόμπασμᾶ, ἀλαζδνευμᾶ, ἐπάρκεσις. EPITH. Ἀγὴνῳρ,
ὑπέρῳρ, βάρῳδουπῶς, βάρῳμνις.
Κομπῶς, subst. vel κομπαστής, οὐ, ὁ, [jactator,] a boaster. Κομπῶς εἰ, σπον-
δαῖς πέποιθῶς. Phœn. 609.
Κομπόφᾶκελορρήμων, ὄντος, ὁ, adj. [gravi verborum compositione utens,] using
bombastic words. Ἀπερίλαλhton, κομπόφᾶκελορρήμωνα. Ran. 839. SYN.
Ἄλαζων.
Κομφουριπιδικῶς, adv. [scite et Euripideo more,] in the elegant manner of Eu-
ripides. Εἵπομ' ἂν αὐτὸ δῆτ' ἀ κομφουριπικῶς. Equit. 18.
Κομφεύω, v. [scite dico et facio,] to display ostentatiously. Κόμφενε νῦν τὴν
δόξαν· εἰ δὲ ταῦτ' ἀ μή. Antig. 330. SYN. Σεμνολόγῳ, αἰκάλλῳ, ἀλαζδνεύο-
μαι.
Κομφόπρεπς, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [festivus, lepidus, elegans,] witty, elegant. Τῶν
πρότερων, πρὸς γοῦν τὰδ', ὧ κομφῶ-πρεπῇ. Nub. 1030.
Κομφῶς, ἡ, ὄν, adj. [festivus, elegans, comptus,] elegant, pompous. Εἶσω τῷ
μελᾶθρων κομφᾷ θηλειῶν ἐπη. Troad. 853. SYN. Ἀστεῖος, εὐφύης, ἐπιχάρης,
αἰμῳλῖος, ἄβρῶς, πάνουργός, πῖθᾶνός, γλάφυρός.
Κομφῶς, adv. [scite, festive,] elegantly, pompously. Κομφῶς τῷ καὶ δειπνητι-
κῶς. Acharn. 1016. SYN. Ἀστεῖως, γλάφυρῶς, χαρίεντως.
Κῶνάβῳ, et κῶνάβιζῳ, v. [resono,] to ring, to utter a hollow confused noise.
Σμερδᾶλεον κῶνάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. B. 334. See also Φ. 255.
SYN. Ἠχῶ, ἀνᾶχῳ, κομπῶ.
Κῶνάβος, οὐ, ὁ, subst. [sonitus, strepitus,] a sound, a clash. Κῶνάβος ἐν πύ-

lais χαλκῷδετων σακῶν. Sept. Theb. 148. SYN. Ψόφος, δοῦπος, κτύπος, ἤχος. Κόνδυλος, ου, ὁ, subst. [articulus quo digitus flectitur; alapa; tuber,] a knuckle; a slap; a tubercle. Μῶν τῶν σκρόδεων ἐνέβαλῃς εἰς τὸν κόνδυλον; Pax 258. SYN. Κόλαφος.

Κόνια,¹ as, et κόνις, ὕς, ἡ, subst. [(1) pulvis; (2) lix, calx, lixivium,] dust, chalk, ley to wash with. Ἀστὺ τέ, καὶ θάλαμους, καὶ πόσιν ἐν κόνιας. Androm. 112. See also Hec. 325. SYN. Κόνισσᾶλος, ψάμαθος, κόνιορτος, σπόδος, αἰθᾶλη. EPIITH. Λεπτὴ, αἰμάρδεσσα, αἰθαλδεσσα, ἀλεγεινὴ, αὐαλέα, αἰθερίος, δυνδφέρα, ξανθὴ, κόφη, μέλαινα, ὀθνεῖα, χθαμᾶλη.

Κονίζω, et κόνιω, v. [pulvere impleo,] to cover with dust. Εὐρύ κόνισσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόφθαῖ αὐτούς. E. 145. See also θ. 122.

Κόνιορτος, et κόνισσᾶλος, ου, ὁ, subst. [pulvis,] dust raised. Ὁ κόνιορτος δηλός, αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. Equit. 245. See also Γ. 13. SYN. Κόνις, κόνια.

Κόνιπους, et κονίπους, πῶδος, ὁ, subst. [qui est pede pulverulentus, solea,] dust-footed, dusty-foot, a name given at Epidaurus to country-people; a sandal.

Γῆρων δὲ χωρεῖ χλαῖνιδα καὶ κόνιπόδας. Eccl. 848.

Κόνις, vid. Κόνια.

Κόνισσᾶλος, vid. Κόνιορτος.

Κόνιω, vid. Κονίζω.

Κοννάς, οὔ, et (2) Κόννος, ου, ὁ, P. N. [Connas, Connus,] the names of two men in Aristophanes. See Equit. 534. and Vesp. 673.

Κοννῶ, v. [scio, cognosco,] to know, to understand. Κοννῶ δ' ἄταν. Æsch. Suppl. 171. EXP. Κοννεῖν· συνῆναι, ἐπίστασθαι. Hesych. SYN. See Γινώσκω.

Κοντός, οὔ, ὁ, subst. [contus, nautica hasta, longa et robusta,] a sharp-pointed weapon, a pole used in thrusting the vessel from the shore. Κοντοῖς δὲ πῶραν εἶχον· οἱ δ' ἐπωτῖδων. Iph. T. 1351. SYN. Πόσθη.

Κόπανον, ου, τὸ, subst. [securis, gladius,] a battle-axe, a sword. Πειραὶ κόπανων ἀνδρόδαίκτων. Choëph. 847. SYN. Κόπις, μάχαιρα, ξιφός.

Κοπιᾶω, v. [laboro,] to labor, to toil, to be tired. Ὡστὲ πᾶρέσται κοπιᾶν ὑμῖν. Aves 734. SYN. Ἀποκάμνω, κοπάζω, κοπιᾶζω.

Κόπις, ἰδός, ἡ, subst. [culter ad cædendum aptus,] a carving-knife, a faulchion. Οἷσσι τις ἡμῖν κοπιδ'· ἀπορρήξω χεῖλιν. Eur. Electr. 837. SYN. Μάχαιρα, κόπανον, ξιφός.

Κόπις, εὖς, ὁ, subst. [orator vanus,] a wily orator. Κόπις, ἡδύλογος, δημῶχαρι-σῆς. Hec. 131. SYN. Λᾶλος, ῥήτωρ.

Κόπος, ου, ὁ, subst. [labor,] labor. Ἴν', ἥνικ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτε. Philoct. 880. SYN. Κάματος, νία.

Κόπω, v. [lasso,] to weary or tire. Ἐκ πολέμου ἀνιουσᾶν, ἐπεὶ λίην ἐκόπω-θην. Batrach. 188. SYN. Ἀποτρύνω, τείρω, ἀποκάμνω, κοπιᾶω.

Κοππαῖτις, ου, ὁ, subst. [equus notatus τῷ κόππα,] a horse marked with a ♀. Ὅτ' ἐπρίᾶμην τὸν κοππαῖτιαν· οἶμοι τᾶλας. Nub. 23.

Κόπρᾳγωγέω, et κόπρῶ, v. [stercoro,] to convey dung, to manure. Ἐγὼ δὲ κόπρᾳγωγὴν γὰ πρῶτᾶ ναὶ σῶ. Lysistr. 1176. See also ρ. 229. SYN. Κόπρον ἄγω, ἐπιβάλλω.

Κόπρειός, α, ὄν, adj. [stercorarius,] of dung. Καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειός. Equit. 899.

Κόπρῶ, vid. Κόπρᾳγωγέω.

Κόπρῶλος, ὄν, adj. [qui stercora colligit,] a scavenger. Τῷ κόπρῶλῳ, καὶ ταῦτᾶ λουδῶρούμενός. Vesp. 1184.

Κόπρος, ου, ἡ, subst. [stercus, stabulum,] dung, a stall, dust. Πάντας δὲ λῖτᾶνευέ,

¹ The penult. of Κόνια, in Homer, is long in the singular, when it ends the hexameter, but always short in the plural. Euripides makes the penult. short in the passage quoted, and in Suppl. 831. Aristophanes "in lyricis media brevi adhibet, in diverbiis autem longa." Herman. De Met. p. 153. It is long sometimes in the arsis. Dr. Blomf., whose sagacity nothing escapes, has proved that the last syllable of κόνις and κόνιν is long, though probably on account of the metrical ictus. See P. V. 1120.

- κῶλινδόμενος κατὰ κόπρην. X. 414. SYN. Σπόδος, κόνις, πηλός, σκῶρ.
 Κόπρῳφθρέω, v. [stercora fero; stercore oblino,] to bear, or besmear with, filth.
 Κόπρῳφθρήσω σ', εἰ λάλησεις. Equit. 295.
 Κόπρων, ὠνός, ὁ, subst. [sterquilinium,] a dunghill, a stall. 'Ες τὸν κόπρων' οὖν ἐρχομαι. Thesm. 485. SYN. Ἀφέδρων.
 Κόπτω, v. [cædo, ferio, scindo, med. v. plangor,] to cut off, to forge, to smite; (in the middle voice,) to beat oneself for sorrow. Κόπτοντες δούρεσσι μετὰ φρένυν, ἡδὲ καὶ ὤμους. θ. 528. SYN. Ἀνάκόπτω, κατὰκόπτω, πλήσσω, τέμνω, πρίω, ῥήγνυμι, χαράσσω, ὑπδείω, κρούω, παίω, αἰκίζω, ἀράσσω.
 Κόρακινός, ου, ὁ, subst. [genus piscium, saperda,] a kind of shell-fish emitting a disagreeable smell. "Ὅταν ἀσπιδ' ἔχων, καὶ Γόργονα τις, κᾶτ' ὠνηται κόρακίνους. Lysistr. 560.
 Κόραξ, ἀκός, ὁ, subst. [corvus,] a crow. 'Ες κόρακας βᾶδιεῖ μετ' αὐμώνος; Pax 117.
 Κόρδαξ, ακός, ὁ, subst. [saltatio quædam ridicula et lasciva,] a kind of wanton dance. Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσῃν, τοῦ κόρδακός οὐν' ἐχ', ἦν. Nub. 555.
 Κόρευμα, ἄτος, τὸ, subst. [virginitas,] the state of a virgin. Κόρεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός, οὗ θνήσκω περὶ. Alcest. 176. SYN. Παρθενία, παρθένεια, παρθένευμα.
 Κόρεύω, v. [devirgino, med. v. virginis vitam ago,] to deflower a virgin; med. to live a virgin. Σὺ δ' ὧ τέκνον μοι, πῶς κόρευθήσῃ κἀλῶς; Alcest. 314.
 Κόρεω, v. [(1) verro, purgo, curo, (2) satio,] to sweep, to scour, to satiate. Βόρας κόρεσθεις, γυμᾶσω τὰ πρόσφδρα. Hipp. 111. SYN. Ἄδω, πληρῶω, ἐπιμελοῦμαι.
 Κόρη, Ion. κόρη, et Dor. κόρα, ης, ἡ, subst. [(1) puella, (2) pupilla,] (1) a damsel, (2) the pupil of the eye. Τὰς αἰμάτων ποὺς καὶ δᾶκοντωδεὶς κόρας. Orest. 250. See also B. 872. and Call. 5. 27. SYN. Παις, πῶλος, παιδαρίον, μόσχος, παρθένος, σκύμνος. EPIITH. Αἰδοία, διὰ, ἡζυῖα, ἄδμης, ἄφρων, ἄβροκμός, ἀγλαῖομορφός, βαθύζωνός, βαθύκολπος, δειλή, δύσερως, δούρυσσός, τυραννός, ἐνθεός, ἐρημός, βάρβαρός, παρθένικη, δι' ὄγενής, θεσπίφδός, χρυσοστέφανός, πόλυκλαυτός, ἀγνή, ἐλικώπης, εὐπλόκαμός, εὐείδης, εὐκτεάνος, εὐσφύρός, νεοθήλης, μῖαρά, ἰμέροισσά, περὶ κάλλης, κάκῳφρων, τολμήεσσά, χαρίεσσά, χρυσηλάκᾶτος, (2) ὀρθή, τάλαιπῶρός, ξηρή, σκυθρωπός, βασιλεία, πύλυπλάνος, διάστρῳφός, φώσφῳρός. — Κόρη also was a name of Proserpine. Eur. Suppl. 334.
 Κόρημα, ἄτος, τὸ, subst. [scopa,] a besom, a broom. Κατὰθου τὸ κόρημα' ἡ' κῶρει τὴν Ἑλλάδα. Pax 59.
 Κόρθυνω, et κορθύω, v. [coacervo, colligo, tollo,] to heap up, to collect, raise. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ξὸν μὲνός, εἴλετο δ' ὅπλα. Hes. Theog. 853. See also I. 8. SYN. Ἐπαίρω, ὑψύω, κόρυφῶω, αὐξάνω, συνᾶθροίζω, συλλέγω.
 Κόρθυς, υῖος, ἡ, subst. [acervus,] a heap. Τὰς κόρθυς ἂ τῷμα ὕμιν. Theocr. 10. 46.
 Κόρια, as, ἡ, P. N. [epitheton Dianæ,] Diana. Ἄλλον μὲν Κόριης, ὅτι οἱ συνέλεξᾶν κόρας. Call. 3. 234.
 Κόριανόν, et κορίαννόν, ου, τὸ, subst. [coriandrum,] a herb resembling parsley, the coriander. Μύρτοις στέφανουσθαι καὶ κορίανοις. Anacr. 138. See also Equit. 679.
 Κόριζομαι, v. [blandior,] to caress. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκὼρίζετο. Nub. 68. SYN. Ὑποκρίζομαι, κἀλάκεύω.
 Κόρινθιος, α, ὁ, adj. [Corinthus,] Corinthian, of Corinth. Κόρινθιαὶ γυναῖκες, ἐξήλθον δῶμων. Med. 216.
 Κόρινθος, ου, ἡ, P. N. [Corinthus,] an illustrious city in Achaia. See in Εὐκτιμένος. EPIITH. Ἀλίκλυστος, Δωρίς, ὀλβία, Ἰσθμία, ὀφρύδεσσά, ἀγλαῖοκυρὸς, ἀμφιθάλασσός, ἀφνειός.
 Κόριον, ου, τὸ, subst. [pupa, puellula,] a little girl, a doll. Ἄλλ', ὧ πύνηρά κορίᾱ γ' ἀθλοῦν πατρός. Acharn. 731.
 Κόρις, ἔως, ὁ vel ἡ, subst. [(1) cimex; (2) hypericum,] (1) a bug; (2) Saint John's wort, or the ground pine. Ἄλλ' οὐκ ἔωσέ μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρις. Nub. 634.
 Κόρκῳρός, ου, ὁ, subst. [olus agreste et vile,] the pimpernel. Κᾶθ' ἡψάμεν τοῦ κορκῳρόν, κάτασχίσαντες αὐτόν. Vesp. 239.
 Pros. Lex.

Κορκῶρυγῆ, ἥς, ἡ, et κορκῶρυγμός, ου, ὁ, subst. [(1) intestinorum tumultus, (2) strepitus quivis,] a rumbling noise, as that of the bowels; a roar. Λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκῶρυγας. Pax 991. SYN. Τάρᾱχῆ, βῶῆ, θορύβος, βῆητις.

Κορμός, οὔ, ὁ, Æol. κορπός, (unde corpus,) subst. [truncus,] a trunk, a stock, a log. Κορμούς λαβόντες πευκίνους· ὃ δ' οὐ φέρων. Hec. 573. SYN. Κλών, στελέχος, πρέμνον, κλάδος.

Κῶρος, ου, ὁ, subst. [satietas,] satiety, wantonness. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρῶν εἶχεν κῶρον. Alcest. 186. SYN. Ἄδός, ἄση, πλησμώνῃ. EPIITH. Αἰψήρος, αἰνός, λευγάλεός, ὕβριστης. PHR. See N. 636. Eur. fr. Antiop. 27. 1. Nem. 7. 76.

Κῶρος, Ion. κοῦρος, et Dor. κῶρος, ου, ὁ, subst. [puer,] a boy, a youth, a son. Οὐδ' ἀμψιμάτορας κῶρους. Androm. 466. See also α. 149. and Call. 5. 85. SYN. Παῖς, παῖδιον, αἰζηός, νέος, υἱός, κορυδίος. EPIITH. Ἀγλαός, ἄβροχαιτης, εὐφύης, νεόθλης, αἰθαλοῖς, νεόπημων, εὐπρέπης.

Κόρση, et κόρη, ἥς, ἡ, subst. [(1) crinis, tempora, caput; (2) maxilla,] the hair, the temples, the head; the jaw-bone. Κόρσην· ἡ δ' ἐτεροῖ διὰ κροτάφου πέρησεν. Δ. 502. SYN. Κεφάλῃ, κροτάφος, γιᾶθος, πάρηις. EPIITH. Κάτασκιός.

Κορύβας, αντος, ὁ, et Κύρβαντες, ων, οἱ, P. N. [Corybantes,] the Corybantes, who nursed Jupiter in Crete,—called also Curetes and Idæi Dactyli. Ἡ σεμῶν Κορυβάντων. Hipp. 142. See also Call. 1. 46. EPIITH. Ἀκοίμητοι, γηγενεῖς.

Κορύβαντιᾶω, v. [insanio more Corybantum,] to rave like the Corybantes. Ἄλλ' ἢ παράφρονεῖς ἔεον, ἢ κορύβαντιᾶς. Vesp. 8. SYN. Μαίνομαι, φοιβάζομαι, βακχεύομαι, δαιμόναω, βῶω.

Κορύβαντίζω, v. [Corybantum sacris initio,] to initiate into the mysteries of the Corybantes. Μετὰ ταῦτ' ἐκορύβαντίζ'· ὃ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ. Vesp. 119.

Κορύδος et κορύδαλλός, ου, ὁ, et κορύδαλλις, ἰδός, ἡ, subst. [alauda cristata,] a lark. Ἀείδον κορύδοι καὶ ἀκανθιδές, ἔστενε τρυγῶν. Theocr. 7. 141. See also Theocr. 10. 50. and Theocr. 7. 23.

Κορύθαίξ, ἰκός, ὁ et ἡ, adj. [galeam movens,] helm-moving. Ἴσος Ἐνυάλῳ κορύθαίκι πτόλεμίστῃ. X. 132.

Κορύθαίδός, ου, ὁ, adj. [qui galeam habet variegatam; qui galeam agit; epith. Hectoris, &c.] having a variegated helmet, helmet-shaking. Τρωσὶ μὲν ἡγέμενονε μέγας κορύθαίδός· Ἐκτωρ. B. 816. SYN. Χαλκοκρύστης, κέκρυθμῆνός αἰθῶπι χαλκῷ.

Κορυμβός, ὁ, plur. κορυμβά, κορύμβη, ἡ, subst. [vertex, cacumen, cincinnus, ramus,] a top, a lock of hair, a branch. Ἀμφὶ ναῶν κορυμβά. Iph. A. 258. SYN. Ἀκρὸν, κορύφη, κλών, κλάδος. EPIITH. Ἀζάλεός, ἀκροκόμος, ἀμπελῶεις, ἀνθεμόεις, εὐπετάλός, ῥοδόεις, σκίερός, ὑψικόμος, χλοερός.

Κορύνη, ἥς, ἡ, subst. [clava,] a club. Ἀλλὰ σίδηρεῖν κορύνην ῥήγνυσκε φάλαγγας. H. 141. SYN. Ῥοπαλόν, ῥαβδός, ξιφός. SYN. Αὐτοφύης, ἀζηχῆς, ἀζάλεα, στίβαρά.

Κορύνητης, ου, ὁ, subst. [claviger,] a club-bearer. Διού Ἀρηιθόον, τὸν ἐπὶ κλησιν Κορύνητην. H. 138.

Κορυπιλός, ου, ὁ, adj. [cornupeta,] butting with the horns. Οὐτός ὀλευκίτας ὃ κορυπιλός, αἶ τιν' ὀχεύσεις. Theocr. 5. 147. SYN. Κεραίστης, ὑψικέρων.

Κορύπτω, v. [caput jacto; cornu ferio,] to toss the head; to butt with the horns. Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνά φύλασσεῦ, μὴ τῷ κορύφῃ. Theocr. 3. 5.

Κῶρος, ὕδός, ἡ, subst. [galea, cassis,] a helm, a casque. Ἀσπίς ἀρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρος κορύν, ἀνερὰ δ' ἀνήρ. N. 131. SYN. Τρυφάλεια, κύνῃ, γάλεα, κρᾶνός, πῆληξ, κορύδός. EPIITH. Ἀρήκητός, ἀρράγης, ἀμφιφάλός, δαυδάλεξ, ἡκόμος, ἱπποδάσεια, ἱππουρίς, ἱπποκόμος, κῆλλῃ, κρατέρᾳ, λαμπρᾷ, φᾶεννῃ, παμφάνωσᾳ, τετραφάλος, χαλκήρης, χρυσεῖν, τετραφάληρος. PHR. See Apoll. 3. 1228.

Κορύσσω, v. part. p. perf. pass. κέκορυσμένός, et euphoniæ gratia κέκορυνθένός. (Vid. Damm.) [(1) galea caput armo, (2) instruo armis, (3) extollo, concito,]

to put on a helmet, to arm, to excite. Χώετῳ Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥοοῖο. Φ. 306. SYN. (1) Κράνωσ ἐνδύω, (2) ὀπλίζω, καθ'ὀπλίζω, πάρασκευάζω, (3) ὑψύω, κόρυψύω.

Κόρυστής, οὐ, ὁ, subst. [armiger,] one who wears a helmet, or who bears arms, a warrior. Πρῶτος δ' Ἀντιλόχους Τρώων ἐλεν ἀνδρά κόρυστήν. Δ. 457. SYN. Πόλεμιστής, ἱπποκόρυστής.

Κορυφή, ἥς, ἡ, subst. [vertex,] a top, a summit. Ἀκροτάτη κορυφή πόλυνδεῖράδους Οὐλύμποιο. Α. 499. SYN. Ἀκώρειά, αἰπός, κόρυμβός, κεφάλῃ, ὀρθή, κόρωνις. ΕΡΙΤΗ. Ἀκροκόμους, δένδρ' ὀκόμους, ἡλίβατος, μελάμφυλλος, ὀξεῖα, περὶ μήκης, ὑψήλην, χιὼν ὀβλήτης.

Κορυψώ, v. [in verticem attollo, finio,] to raise to the top, to finish, to conclude. Κορυψὼν ἔον κορυψοῦται, ἀποπύνει δ' ἄλως ἄχνην. Δ. 426. SYN. Ἐπαίρω, ὑψύω, ἐκτέλλω, ἀπαξύνω.

Κορώνεως, ὦ, ἡ, subst. [figus, quod fructus ejus sint cornicis colore nigro,] a kind of black-colored fig.

Κορώνη, ἥς, ἡ, subst. [(1) cornix, (2) omne curvum vel rotundum, ut in januis curvum illud manubrium, quo janua attrahitur; (3) pars exterior cubiti humani; (4) pars posterior curva puppis; (5) cornua arcus extrema,] (1) a crow; in Homer, a sea-gull; (2) any thing curved or round, as, the handle of a door; (3) the elbow; (4) the outside of a ship's poop; (5) the extremities of a bow. Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκέλοι περὶ νῆα μελαιναν. μ. 418. SYN. (1) Κόραξ, and in Hom. λάρξ, αἰθνιά, (2) κρίκος, (4) γλωχίν. ΕΡΙΤΗ. (1) Μελάγχρως, ὀμφαία, πόλυν φωνός, τάν γλωσσός.

Κορωνῖα, v. [cervicem vel cornua effero, superbio,] to put forth horns, to be proud. Αἰχμῆς ὀξεῖσι κορωνιδωντὰ πέτηλα. Hes. Scut. 289. SYN. Γαυρία.

Κορωνίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Coronis,] the mother of Æsculapius. Καλλιπέπλου λῆμ᾽ Κορωνιδός. Pyth. 3. 42. ΕΡΙΤΗ. Δῖα, θυγάτηρ Φλεγῶν βασιλῆος.

Κορωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [epith. navis vel nigræ vel cujus puppis inflexa est. Vid. Damm. in v.] black-prowed, with a curved prow. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νηέσσι κορωνίσι ποντοπόροισι. Β. 771.

Κορωνός, ου, ὁ, P. N. [Coronus,] Coronus. Υἱός ὑπερθύμοιο Κορώνου Καϊνεῖδα. Β. 746.

Κοσκινύμαντις, ἰδός, ὁ et ἡ, subst. [vates qui cribro utitur ad vaticinandum,] a conjuror who uses a sieve in his art. Εἰπέ καὶ Ἀργοῖο τάληθεῖα κοσκινύμαντις. Theocr. 3. 31.

Κοσκινόν, ου, τὸ, subst. [cribrum,] a sieve. Καίτοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὦμην διὰ κοσκινού οὐρεῖν. Nuh. 372. SYN. Λικνόν, τηλία.

Κοσσυλλιάτις, ὡν, τὰ, subst. [curculium, quisquiliæ,] leather-parings. Κοσσυλλιάτις ἀκροῖσι τοιαυτὴ λέγων. Equit. 49.

Κοσμεῶ, v. [ordino, orno,] to arrange, to embellish. Κοσμεῖν γυναικας τὰς γυναικείους νόους. Androm. 942. SYN. Διακοσμεῶ, κατὰκοσμεῶ, διάτάσσω, ὑπηρέτω, ἐκστέφω, διάτάσσω, πάρασκευάζω, καθ'ὀπλίζω, ἐπιμελέομαι, καλλύνω, καλλωπίζω.

Κοσμήτωρ, ὄρος, et κοσμήτης, ου, ὁ, subst. [qui instruit aciem,] a marshaller, a commander. Ἄφ' δ' ἐν χερσὶν ἐθηκὲ δέπας κοσμήτορι λαῶν. σ. 151. See also η. 127. SYN. Ἡγεμών, ἀγός.

Κόσμιος, ἰα, ὄν, adj. [bene compositus,] orderly, elegant. Ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σφόδρας καὶ κοσμίους. Plut. 89. SYN. Εὐκοσμός, εὐτακτός, εὐτρέπης, σώφρων, μέτριος.

Κοσμιότης, ηὗς, ἡ, subst. [decor, moderatio,] modesty, decorum. Ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ. Plut. 564. SYN. Εὐταξία, σωφροσύνη, μέτριότης.

Κοσμίως, adv. [composite, modeste,] orderly, modestly. Σιγᾷ, ἴν' αὐτῆς κοσμίως πύθωμ' ἄττα λέξει. Thesm. 573. SYN. Σωφρόνως, σύνετ'ως, μέτριως, κάλως.

Κόσμος, ου, ὁ, subst. [ordo, decus, decorum, ornamentum; Pythag. mundus,] order, regularity, decoration; the world. Πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον ἐλευσεται Οὐλύπονδε. Θ. 12. SYN. Ἄγαλμα, τάξις, εὐταξία, κάλλος, καλλώπισμα. ΕΡΙΤΗ.

Κάλως, ετοιμός, μυριόπληθης, ἐρίθλης, νεύτευχής, νυμφιδίος, λιπάρως, περικαλλής, ἰμέρως, φάεινός, χαρίεις, χρυσήλατός.

Κόσσαιβός, ου, ὁ, i. q. Κότταβός, q. v.

Κόσσυψός, et κόψιχός, ου, ὁ, subst. [merula,] a blackbird. Κόσσυφοὶ ἀχεῦσιν ποικιλόδραντλα μέλη. Theocr. Epigr. 4. See also Aves 1081. ΕΡΙΤΗ. Πόλυ- κελάδος, ἡδυβόας.

Κοταίνω, et κοτέω, v. [irascor, invideo,] to be angry, to envy. Ζεὺς νέμετωρ ἐπίδοι κοταίνων. Sept. Theb. 481. See also A. 181. SYN. Ἐγκοτέω, μηνίω, χολοῶμαι, βάρυννμαι, φθονέω.

Κότηης, εοσά, ἐν, adj. [iratus,] angry. Ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα θεός νῦ τίς ἐστὶ κότηης. E. 191. SYN. Παλίγκότης, στυγνός, ὀργιζόμενος, κτεεσσα- μένος.

Κοτῖνηφόρος, ὄν, adj. [oleastrum ferens,] bearing wild olives. Ἐρχεται εἰς Ἄρε- θοισάν ἄγων κοτῖνηφόρον ὕδωρ. Mosch. 7: 1.

Κοτῖνός, ου, ὁ et ἡ, subst. [oleaster,] wild olive. See in Κόμαρος. SYN. Ἀγρίελαϊά. ΕΡΙΤΗ. Νήϊός, ἐπηρέφης.

Κοτῖνοτράγος, ου, ὁ, adj. [oleastrum vascens,] one who feeds upon wild olives. See in Κόμαροφάγος.

Κότης, ου, ὁ, subst. [vetus ira,] settled anger, revenge. Διήφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κῶτον ἐμμένες αἰεὶ. N. 517. SYN. Μῆνις, μηνίθμος, χόλος, ὄργη, θυμός, φθονός. ΕΡΙΤΗ. Αἰνός, ἀργαλέος, ἀμείλιχός, βάρυμηνις, δεινός, κρυερός.

Κοτταβίζω, v. [cottabo ludo, vel certo,] to play at the cottabus. Ἐστῖασθαι, κοτταβίζειν. Pax 342.

Κοτταβός, et κόσσαιβός, ου, ὁ, subst. [genus lusus convivialis,] a kind of game, for a description of which see Robinson's Gr. Antiq. p. 524. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοτταβών. Pax 1242. See also Eur. fr. Plisth. 4.

Κοτύλη, ης, ἡ, subst. [(1) cavitas, (2) vasculum cavum, (3) cavitas coxae,] a cavity, a wine measure containing three-fourths of a pint, the cavity in the hip-bone. Καὶ πρὶν σὲ κοτύλας ἐκπίειν οἶνον δέκα. Plut. 737.

Κοτύληδών, ὄνός, ἡ, subst. [(1) idem quod κοτύλη, (2) item cavus et contractus pes polypodis,] (1) the same as κοτύλη, (2) the claw of a polypus. See in Λαίγξ.

Κοτύληρῦτός, ου, adj. [quod scyphis hauriri potest,] drawn with goblets, copious. Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτύληρῦτόν ἑρρέεν αἰμά. Ψ. 34.

Κοτύλος, ου, ὁ, subst. [(1) poculum, (2) mensura 7½ unciarum,] a cup, a measure containing seven ounces and a half. Cf. Boeckh. Staatsh. Εἰ δὲ μέλανθεῖεν κοτύλοι καὶ πάντα κάναστρά. Hom. Hymn. 47. 3. SYN. Κοτύλη, ποτήριον.

Κοτύτταρις, ἡ, P. N. [Cotyttaris,] Cotyttaris. Ταῦτ' ἂν γὰρ ἡ γραία μὲ Κοτύτταρις ἐξεδίδαξεν. Theocr. 6. 40.

Κούλεός, vid. Κόλλεός.

Κουρά, ἄς, ἡ, subst. [tonsura,] a shaving, a lock of hair. Κουρᾷ θυγατρὸς πεν- θιμῷ κέκαρμένος. Orest. 452. SYN. Χαλτη, κόρη.

Κουράλιός, ου, ὁ, P. N. [Curalius,] a river near Coronæa. Καὶ βωμοὶ ποτάμῳ κεῖντ' ἐπὶ Κουράλιῳ. Call. 5. 62.

Κουρεῖον, ου, τό, subst. [tonstrina,] a barber's shop. Τοῖς μειράκιοις ἐν τοῖσι κουρείοις τὰδί. Aves 1441.

Κούρη, Ion. pro Κόρη, q. v.

Κούρης, ητός, ὁ, Ion. pro κόρης, adj. [juvenis,] young. Κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Πανάχαιων. T. 193. SYN. Κόρος, κοῦρος, νέος, αἰζήης.

Κουρήτες, ων, οἱ, P. N. [Curetes,] the Curetes. See Damm. P. R. Ω θαλά- μευμᾶ Κουρήτων. Bacch. 120.

Κουριδίος, α, ὄν, adj. [nuptus, vel nupta, with ἀνὴρ and γυνή, cf. Buttman Lex. virgineus,] married, blooming. Σχετλή, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίου. ψ. 150.

Κουρίζω, v. [(1) juvenilem ætatem ago, (2) palpo, (3) tondeo,] to be a young man, to invigorate, to fondle, to shave. Λαέτρεω ἥρωός, ὃ κουρίζων φέρεσκε. χ. 185. SYN. Νεάζω, ἡβᾶω, κείρω.

Κούριμος, ου, et η, δν, adj. [tonsorius,] shaving. Ἄρασσε κρᾶτᾶ κούριμον. Troad.

280. SYN. Τῶμαϊός.

Κουριξ, adv. [crinibus,] by the hair. Κουρίζ· ἐν δᾰπέδῳ δὲ χαῖμαι βάλων ἀχνύμενον κῆρ. χ. 188.

Κουρῶβῶρος, ου, ὁ et η, adj. [pueros perdens,] youth-destroying. Κουρῶβῶρῳ πᾶρέξει. Agam. 1490.

Κοῦρος, Ion. pro Κῶρος, q. v.

Κουρῶτῦκος, ου, ὁ et η, subst. [puerpera, mater,] male-bearing, a mother. Κουρῶτῦκος ἐν Ἀργείοις. Eur. Suppl. 967. SYN. Μήτηρ, τέκοῦσᾰ.

Κουρῶτρῶφς, ου, η, subst. [juvencularum nutrix,] nurse of young men or women. Καὶ τῇ κουρῶτρῶφ, τῇ Γῇ. Thesm. 300. SYN. Θρεπεῖρά, τρῶφς, τῖθνη.

Κουρίζω, v. [levo, elevo; med. levis sum,] to lighten, to wield with ease, to raise lightly; to be light, light-headed. Πλήθους τὲ κουφίσειε μητέρα χθονᾶ. Helen. 41. SYN. Ἀνάκουφίζω, ἐπικουφίζω, ἐπαίρω, ἐλάφριζω, ἐλάφριζέσκω.

Κούφισμᾰ, ἄτος, τὸ, et κούφισις, η, subst. [levamen,] alleviation, solace. Χειρὸς θύραις ἀνᾰμένειν κουφίσμᾰτᾰ. Phoen. 862. SYN. Ἀνάκουφίσις, πᾶρᾰνθία.

Κουφῶνός, ου, ὁ et η, adj. [levi animo præditus,] light or silly-minded. Μόχθον πῆρισσόν, κουφῶνον τ' εὐνητιαν. P. V. 391.

Κούφος, η, δν, adj. [levis,] light, empty, nimble. Κούφων ἑκατὶ γραμμαῶν, σωτηριαν. Iph. T. 595. SYN. Εὐκόλος, ῥάδιος, πρᾶός, ἐλάφρος, ἄμενηνός, κένος, ὥκός.

* Κουφῶτης, ητος, ὁ, subst. [levitas, alleviatio,] a lightening, an alleviation. Ἐχει κουφῶτητᾰ μόχθων. Eur. fr. Androm. 22. 3. SYN. Κούφισμᾰ, ἀνάκουφίσις.

Κουφῶς, adv. [leviter,] lightly. Κουφῶς φέρουση κρείσσωνων βουλευμᾰτᾰ. Med. 450. SYN. Ἐλάφρως, εὐκόλως, ῥηϊδίως, εὐπέτῳς.

Κοφίνος, ου, ὁ, subst. [(1) cophinus, corbis, (2) mensura,] a basket, a measure in Bœotia containing three χόες. Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντᾰς ἐμπίπλη πτέρων. Aves 1310. SYN. Λάρναξ, λάρκος, φορμὸς, σπύρις, κάλαθος.

Κόχλις, ου, ὁ, subst. [cochlea, scala cochleata,] a cockle, winding stairs. Βόλβος τις κόχλις ἐξηρέθη· ἥς πῶτος ἄδύς. Theocr. 14. 17.

Κόχλος, ου, ὁ vel η, subst. [concha,] a shell. Κόχλους τὲ φυσῶν, ξυλλέγων τ' ἐγχαοίους. Iph. T. 304. SYN. Κόγχη, κόγχυς, κόχλιάς. EPI TH. Τᾰνᾰός.

Κόχυν, Athen. κόχυνδεω, inde Theocr. κόχυνδεσκε, v. [defluo,] to ooze out, to trickle down. Ἰδρὼς μὲν κόχυνδεσκὲν ἶσον ρυτταῖσιν ἑέρσαις. Theocr. 2. 107. SYN. Κατὰτρεῖω, κατὰφερέμῃ, κατάρβρω, ἀποστάζω.

Κόχωνη, ης, η, subst. [coxendicis commissura; femur,] the joining of the haunch with the buttocks; the thigh. Ἀποκρυπτόμενός εἰς τὴν κόχωναν, τοὺς θεοὺς ἁπώμνυν. Equit. 482.

Κοφίχός, vid. Κόσσυφός.

Κῶων, ὠνός, ὁ, P. N. [Coon,] Coon. Ἄλλ' ἐπῶρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνέμοτρεφές ἔγχος. Λ. 256.

Κῶος, et Κῶς, ω, η, P. N. [Cos,] an island in the Icarian sea. Καὶ μὲν ἑπειτᾰ Κῶωνδ' εὐ ναιῶμένην ἀπένεικας. E. 255. See also B. 677.

Κράας, vid. Κράς.

Κραγέτης, ου, ὁ, adj. [vociferator,] one who clamors, bawling, noisy. Κραγέται δὲ κῶ-λοιοί. Nem. 3. 143. SYN. Κεκράκτης, κελᾰδεινός.

Κράγῶν, adv. [alta voce,] vociferously, loudly. Καὶ κράγῶν κεκράζεται. Equit. 487.

Κραδαίνω, et κρᾰδᾰω, v. [vibro,] to brandish, to quiver. Νηδυίοισι μᾰλ' ὀξὺ κρᾰδαινόμενον λυῖ γυνῖ. P. 524. See also N. 583. SYN. Ἀνᾰπάλλω, ἀνᾰσειώ, δδ-νέω, σᾰλένῳ.

Κράδεμνῶν, Dor. pro Κρήδεμνῶν, q. v.

Κράδη, ης, η, et κρᾰδός, ου, ὁ, subst. [ramus ficulnus,] a branch or twig of a fig-tree, a fig. Οὐδὲν αἰτίων πῆρ ἀνδρῶν τὰς κρᾰδας κατήσθιον. Pax 627. See Aves 40. SYN. Σῦκη.

Κρᾰδία, vid. Καρδία.

Κράζω, v. [clamo,] to bawl aloud. See in Κράδν. SYN. Κηρύσσω, ἀν᾿κράζω, βῶω, ἀνὰβῶω, αὐτέω, ἰάχω, ἀνυμνέω.

Κράθις, ἰδός, ὁ, P. N. [Crathis,] a river in Lucania which was supposed to make the hair of those who drank it white and soft. See Plin. xxxi. 2. § 10. Κράθις, ῥαθέαις πηγαῖσι τρέφων. Troad. 230.

Κραίνω, et κραίαινω, v. [(1) efficio, (2) impero,] to accomplish, to fulfil, to complete. Πολλὰ δ' ἄελπτως κραίνουσι θεοί. Med. 1413. See also E. 508. SYN. Τέλειδω, ἀνύω, ἐκπράττω, ἐξεργάζομαι.

Κραιπᾶλῶ, v. [crapulam sentio,] to have a sickness from drinking. Πήραν κραπᾶλῶ, λαχὰν ἂν τ' ἀγρίῳ δρῶσέῃα κραιπᾶλῶντ᾽ θ'. Plut. 298. SYN. Κωμάζω, μέθω.

Κραιπᾶλη, ης, ἡ, subst. [crapula, comissatio,] a sickness after hard drinking, revelling. Ἐὰν μὲθ' ἡμῶν ξυμπῆης, ἐκ κραιπᾶλης. Acharn. 277.

Κραιπᾶλῶκωμῶς, ου, ὁ, subst. [ebrius comissator,] one who gets drunk at a feast, a reveller. Ἠνίχ' ὁ κραιπᾶλῶκωμῶς. Ran. 217.

Κραπινός, ἡ, ὄν, adj. [rapidus, velox, celer,] rapid, swift, furious. Πήδημ' ἐς Ἄιδον κραιπνὸν ὁρήσασθ' μοι. Hipp. 830. SYN. Καρπαλίμῶς, ἀελλόπους, τᾶχῶς, θόδς, ὀξὺς, ὠκύς, ἐλαφρός.

Κραπινῶστος, ὄν, adj. [celeriter vectus,] quickly moving. Καὶ νῦν ἐλαφρῶ πῶδ' κραιπινῶστων. P. V. 287.

Κραπινῶφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rapide ferens,] rapidly bearing. Κραπινῶφῶροι δέ μ' ἐπεμψάν αἶραι. P. V. 133.

Κραπινῶς, adv. [velociter,] swiftly. Ἀλλὰ πῶσι κραιπνῶς θεῶμεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι. θ. 247. SYN. Τάχῶς, ρίμφᾳ, θῶς, καρπαλίμως, ὀξέως, κούφως.

Κράμβη, ης, ἡ, subst. [brassica, crambe, caulis,] a cabbage. Οὐ τρώγω ῥαφᾶνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας. Batrach. 54.

Κράμβος, η, ὄν, adj. [aridus,] dry, sweet, delicate. Ἀπὸ κραμβοτάτου στομάτος μάττων ἀστειδῆτας ἐπινοίας. Equit. 536. EXP. Ἡδυτάτος, ξηροτάτος, κραιῖρος, κᾰῖρος.

Κραμβόφαγος, ὁ, subst. [qui brassica vescitur; ap. Hom. nomen Herois,] a cabbage-eater. Κραμβόφαγος, ὄχθαισι βάθειαις ἐμπέσῃ φεύγων. Batrach. 216.

Κράνᾱς, ἂ, ὄν, adj. [(1) asper; (2) in fem. gen. Κράνᾱν, P. N.] (1) rough, rugged; (2) the citadel of Athens; also a city in Attica near Sunium. Ἡδ' ὅσοι κράνᾱν Ἰθάκην κατὰκοιρανέουσι. α. 247. See also Lysistr. 481. and Γ. 445. SYN. (1) Τραχὺς, ἄκαρπος, ἀτρυγέτος.

Κράνειᾱ, as, ἡ, subst. [(1) cornus; (2) hasta ex corno facta,] a corneil or wild cherry-tree; a spear, having the shaft made of that tree. Πάρ ρ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἐβάλεν, καρπὸν τὲ κράνειός. κ. 242.

Κράνειος, ἂ, ὄν, adj. [corneus,] of the corneil or wild cherry-tree. Ναὶ μὰ τὸδε κράνειον ἰάκοντιδιν, ἧ μὲν ἐγὼ σέ. H. Merc. 457.

Κράνιον, ου, τὸ, subst. [(1) cranium; (2) poculi genus,] (1) the skull, (2) a drinking-cup. Ἐχεις; δ. Κάκόν γε πρὸς κάκῳ τὸ κράνιον. Cycl. 677. SYN. Βρέγμα, (2) σκυφός, σκάφιδιν.

Κράνιοποιῶ, v. [galeas facio,] to make helmets. Καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κάκον κράνιοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει. Ran. 1017.

Κράνιοποιός, ου, ὁ, subst. [galearum opifex,] a helmet-maker. Οἴμ', ὦ κράνιοποι', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν. Pax 1255.

Κράνιος, ἔως, τὸ, subst. [galea,] a helmet. Ἐτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὃ τί τις χρήσεται; Pax 1257. SYN. Κύνῃ, γάλεᾱ, κόρυς. EPITH. Χρυσέωτοπῶν.

Κράντωρ, ὄρος, ὁ, subst. [rector,] a ratifier, a ruler. Φθίας κράντορες, ὧ πατέρ. Androm. 507. SYN. Κρείων, βασίλειος, ἀρχὺς, ἄρχων, ἰθυντήρ.

Κρανώνιος, ὄν, adj. [Cranonius,] of Cranon, a city in Thessaly. Μύρι' δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιασκόων. Theocr. 16. 38.

Κράς, ὁ, et κραῖς, gen. κρατός et κράτους, τὸ, subst. [caput,] the head, the top.

¹ Here the antepenult. of κράνειον is long contrary to analogy, if this word be derived from Κράνειᾱ. Herman reads Κράνειον, with the approbation of Maltby. Scapula also has Κρανέιος: is the true reading Κράνείον?

*Αψ' ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτὰ κάλυψάμενος γούασκε. Θ. 92. See also E. 177. SYN. See Καρ, caput.

Κραῖσις, εἰς, ἡ, subst. [mixtio, mixtura,] a mixture. Κραῖσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀφιδά σήν. Phaëth. 72. SYN. Μίξις, σύγχυσις.

Κράσπεδον, ου, τὸ, subst. (1) fimbria; (2) margo; (3) ora veli,] the bottom of a garment, a flounce, a margin, the extremity of the sail. Κρασπέδα στεμμάτων, τήν θ' ὑπή-νην. Vesp. 476. SYN. Θυσάνος.

Κρασπῆδω, v. [circundo velut fimbria,] to surround with a fringe, to hem. Κεκρασπῆδωται τ' ὄφεσιν, Αἰγίδος τροπὸν. Ion 1423.

Κραταιβόλῳ, vel κραταβόλῳ, ὄν, adj. [caput percutiens,] hitting the head. Πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους. Bacch. 1085.

Κραταιγυῶλῳ, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [firmus, fortis,] having a strong cavity, strong. Θωρηκές τὲ κραταιγυῶλοι, καὶ μείλινα δούρα. T. 361. SYN. Ἰσχυρὸς. EXP. ἔχων ἰσχυρὰ γυῶλα.

Κραταῖς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Crataeis,] the mother of Scylla. Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλααν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν. μ. 124.

Κραταίλῳ, ων, et κραταιπῆδῳ, ὄν, adj. [lapidibus stratus, durus,] rendered strong with stones, strong. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταίλῳ πᾶδῳ. Eur. Electr. 534. See also ψ. 46.

Κραταῖος, ἂ, ὄν, adj. [robustus, fortis, violentus,] strong, violent. Θιγὼν κραταῖος χειρὸς, ἐννέπει τὰδε. Herc. F. 959. SYN. Κρατέρῳ, ἐγκρατῆς, ἰσχυρὸς, ἀλκῆς, ἀλκίμῳ, γενναῖος, σθενῆρῳ, ἐρισθενῆς.

Κραταιπῆδῳ, vid. Κραταίλῳ.

Κραταίπους, vid. Καραίπους.

Κρατέρῳ, ἂ, ὄν, adj. [robustus, fortis,] strong, brave. Τόξου ἀπὸ κρατέρου Τρώων ὀλέκοντ' ἀλαγγᾶς. Θ. 279. SYN. Κραταῖος, ἀγῆνωρ, δεινός, ἀλκίμῳ, ἀλκῆς.

Κρατέρῳφρων, et καρτέρῳφρων, ὄν, adj. [infractus animo,] strong in mind, fierce. Ἡ ρ' Ἡρακλῆα κρατέρῳφρονά γείνατ' οὐ παῖδ' αἰ. E. 324. SYN. Καρτέρουμυς, ἰσχυρὸς, κρατέρῳς, πολμηρῆς, μέν' αἰ πνεύων.

Κρατέρωννξ, ὄν, adj. [solidos ungues habens,] firm-hoofed, solid-footed. Ἰππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατέρωννχᾶς ἐν μέγαροισι. φ. 30.

Κρατέρως, adv. [valide, strenue,] strongly, sternly. Κῦδ' δ' ἐβάλε κρατέρως, κέχαροντ' οὐ πάντες Ἀχαιοί. δ. 344. SYN. Ἰσχυρῶς, ἰφί, κραταίως, ἐγκρατῆως.

Κρατευταί, ὡν, αἱ, subst. [verum fulcra, crates, craticula,] the bars or stones on each side of the fire which support the spits; a jack. Πάσσε δ' ἄλδς θεοῖοι, κρατευτῶν ἐπαίρας. I. 214.

Κρατέω, v. [teneo, fortiter impero, supero,] to have absolute power over, to conquer, to command, to surpass. Οὐ τοὺς κρατούντας χρὴ κρατεῖν, ἂ μὴ χρεῶν. Hec. 282. SYN. Ἀρχω, βασιλεύω, ἀνάσσω, νικάω, κατέχω.

Κρατήρ, et poet. κρητήρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [crater,] a large cup. Ἀνδρᾶσι κρατήρ ὑπὸν ἀμφιβάλλη. Bacch. 380. See also λ. 418. SYN. Δεπᾶς, κύλιξ. EPIITH. Πλήρης, ὡς δεκάμφορος, κοινὸς, χρύσεος, ἱερὸς, ἐλεύθερος, κάλῳς, περὶ κάλλους, πάν-ἀργυρὸς, φάεινός, χρυσόφνης, νέος. PHR. Κρατήρῳς γυῶλῳς, γλυκὺς καμοῦ πρόσφης.

Κρατήσιμᾶχος, ὄν, adj. [qui victoriam in praeliis obtinet,] he who prevails in battle. Κρατήσιμάχον σθένος νίων. Pyth. 9. 150.

Κρατήσιππος, πῶδῳ, adj. [qui cursu pedum vicit,] victorious in running. Κρατήσιπῶδ' αἰ Φρικίαν. Pyth. 10. 25.

Κρατήσιππος, ὄν, adj. [qui vicit equis,] conquering by means of horses. Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων. Nem. 9. 8.

Κρατίδας, ου, ὁ, P. N. [Cratidas,] Cratidas. Τὰν οἶν τὰν πέλλαν Κρατίδα δωρῆσμαι αὐτὸς. Theocr. 5. 99.

¹ Κρατέω, in the sense of governing or ruling over, &c. requires a genitive case after it; in its other meanings an accusative.

Κρατῖνός, ου, ό, P. N. [Cratinus,] the comic poet. Εἰτὰ Κρατῖνου μεμνημένος, ός πολλῶ ρεύσας πῶτ' ἐπαίνῳ. Equit. 526.

Κρατιστεύω, v. [præstantissimus sum,] to be most excellent. Εἴπ', ὦ κρατιστεύσας κατ' ὁμιῶν. Trach. 103. SYN. Νικάω, ὑπερέχω, ἀριστεύω, διάφερω.

Κρατός, et poet. κάρτος, έός, τό, subst. [robur,] strength, power. Πῶς γάρ γυναιξίν ἀρσένων έσται κρατός; Hec. 871. See also P. 563. SYN. "Αλκη, βία, ές, δυνάμεις, ἀρχη, έξουσία. EPI TH. 'Αρήϊον, ἀφθιτόν, ἀσπείτον, ἀντιθέον, ἀνίκητόν, ἀμαιμάκετόν, δέξιν, θρασύ, δεινόν, μέγα, νικήφόρον, ὑψηλόν, πῶ-λιούχον.

Κρατύνω, et καρτύνω, v. [confirmo, munio,] to strengthen, to support, to govern. Ένός πρὸς ἀνδρός, οὐκ ὀχλῶ κρατύνεται. Eur. Suppl. 421. See also A. 215. SYN. Κάτισχῶ, ἐμπέδω, ἀρχω.

Κρατύς, ύός, adj. [fortis,] strong. Τὴν μετὰ χερσίν έχων πέτετο κρατύς 'Αργειφόντης. Ω. 345. SYN. See Κραταίος.

Κραυγή, ής, ή, subst. [clamor,] a clamor, a cry. Κραυγὴν έθηκας Μένελλεω βυηδρῶμεν; Orest. 1526. SYN. Βόή, ἀλάλαγμός.

Κρεᾶγρα, as, ή, subst. [fuscina, harpago,] a flesh-hook, harpoon. Κάραθου γέ μέντοι καὶ κρεᾶγραν. b. Τῇ, τῇ δή; Vesp. 1155. SYN. Τρῖαινα, ἀρπαγή.

Κρεάδιον, ου, τό, subst. [caruncula, carnis frustum,] a morsel of meat. Καὶ δη βράδιζω· τοῦτῳ δέ τῷ κρεάδιον. Plut. 227.

Κρεανός, ου, ό, et ή, adj., q. v. [carnes distribuens,] distributing the meat at the sacrifice. Θερμὴν έδοντος δαῖτᾶ τῷ κρεανώμῳ. Cycl. 245.

Κρεᾶς, τό, contract. κρῆς, gen. κρεᾶτός, Att. κρέως, nom. et acc. plur. κρεᾶτά, Hom. per apocopen, κρεᾶ, subst. [caro,] flesh, a piece of flesh. Κῆρυξ, τῇ δή, τοῦτῳ πῶρε κρεᾶς, ὅφρα φάγησῇ. θ. 477. See also Acharn. 795. and A. 775. SYN. Σάρξ, σῶμα. EPI TH. Ξενικόν, θερμόν, βδειόν, όπτόν, όπτάλειον, θερπνόν, αἰμόφορνον; ἀνδρομέδον, ὠμόν.

Κρεγμός, οῦ, ό, subst. [pulsatio, sonus,] a twang, a sound. Κρεγμῶ· παρθενίην δ' ένόπην έβίησάτῳ φόρμυγξ. Apoll. 4. 909. SYN. 'Αραγμός, δοῦπός, κά-ναχη, κρούσις.

Κρείοισα, as, ή; P. N. [Creioisa,] one of the Naiads. Πη-νειού λέχει Κρείοισ' έτικτεν. Pyth. 9. 30.

* Κρείός, vid. Κοῖός.

Κρείσων, compar. ab κρατύς, et inus. κραισσων unde superl. κρατιστός.

Κρεισσώτεκνός, όν, adj. [liberis melior,] better than his children. Κρεισσώτεκνων. Sept. Theb. 787.

Κρείων, οντός, ό, et κρείουσα, ή, subst. [regnator, regnatrice,] a ruler, a king, a queen. Τόν δ' ἀπᾶμειβόμενος πρὸς έφη κρείων 'Αγάμέμων. A. 130. SYN. "Αναξ, βύσιλευς, ἀρχός, ἀρχων.

Κρεκάδιον, ου, τό, subst. [aulæum,] a curtain: cf. Brunck. in l. 'Ορόφην θέσαι. κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον. Vesp. 1215.

Κρεκτός, ή, όν, adj. [pulsatus, sonorus,] struck with the quill, creaking, shrill, sharp. 'Ομοῦ δέ κρεκτόν γόη-τῶν. Choëph. 808. SYN. Λιγυρός.

Κρέκω, v. [pectine pulso,] to play upon the harp, to rattle. 'Ω καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλόν. Aves 683. SYN. Κιθαρίζω, κρούω, ήχέω, αὐλέω.

Κρεμάθρα, as, ή, subst. [stragulum pensile,] a coverlet or basket hung up in a room. Καὶ τῶν γέ κρεμάθρων οὐ τρίβων τῶν ένθαδέ. Nub. 869. SYN. κράδη.

Κρεμάω, f. κρεμάσω, (2) in med. voc. Κρεμάμαι, et κρήνāμαι, v. [(1) suspendo; (2) pendeo,] (1) to hang up, (2) to hang. Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νῶμα, καὶ τὴν φροντίδα. Nub. 229. See also Eur. Electr. 1217. SYN. 'Απαυρῶ, ἀν-κρεμάω.

Κρεμαστός, ή, όν, adj. [pensilis,] hung up, hanging. Τὴν μὲν, κρεμαστήν αὐ-χένος, κατείδόμεν. Antig. 1221.

Κρεμβάλιαστος, ύός, ή, subst. [sonus qui excitatur a crembalum pulsantibus,] the sound of the tambourine. Πάντων δ' ανθρώπων φωνάς, καὶ κρεμβάλιασ-τύν. Hom. Apoll. 162. SYN. Δοῦπός, ήχός, κτύπός.

Κρεξ, κρέκς, ἡ, subst. [avis quædam δυσσιώνιστος τοῖς γαμοῦσι,] an Egyptian bird with a serrated beak. Τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν. Aves 1137.

Κρεῖβδός, ου, ὁ ἐτ ἡ, [carnem devorans,] feeding on flesh. Καὶ τὰς ἀνάνδρους, κρεῖβδους τ' Ἀμάζωνας. Æsch. Suppl. 295. SYN. Κρεῖβρωτός.

Κρεόντειος, ὄν, adj. [Creonteus,] of Creon. Πάραστᾷτήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλᾱς. Cæ. R. 400.

Κρεῖδκόπew, ἰ [carnes seco,] to cut flesh. Κρεῖδκόπουσὶ δυστήνων μέλη. Pers. 469. SYN. Δίασπᾶω, σπᾶράττω.

Κρεουσᾶ, ης, ἡ, P. N. [Creusa,] the name of several distinguished women. Βίᾱ Κρεουσᾶν, ἐνθα προσβύβρους πέτρας. Ion 11.

Κρεῶν, οντός, ὁ, subst. [(1) dominus, (2) P. N. Creon,] (1) a lord, a ruler, (2) the name of several distinguished persons. Πόντον κρεοντί παιδὸς ἡράσω περὶ. Hipp. 1163. See Phœn. 11. SYN. See (1) Κρείων.

Κρεώφυλος, ου, ὁ, P. N. [Creophylus,] a poet, according to some, contemporary with Homer. Κρεώφωλw, Ζεῦ φίλῃ, τοῦτ' ὁ μέγα. Call. Ep. 6. 4.

Κρηγῶς, ὄν, adj. [bonus, jucundus,] dear or welcome to the heart. Μάντῃ κᾰκῶν, οὐ πώπῳτ' ἔ μοι τὸ κρηγῶν εἶπας. A. 106. SYN. Προσφίλης, φίλος, ἀγαθός, χᾰρίεις, χᾰρῖσιμος.

Κρηδεμῶν, et Dor. κράδεμῶν, ου, τὸ, subst. [(1) capitis ligamentum, (2) operculum doliorum,] a bandage for the head; the lid of a cask; an inclosure.

Κρηδέμω δ' ἐφύπερθε κἀλύψατο διὰ θεᾶων. E. 184. SYN. Κἀλύπτρα, ἄμπυξ, ἀνάδεσμη, ταινία. EPIITH. Κᾰλῶν, νηγᾰτέων, λιπᾰρῶν, λᾰίνων.

Κρηθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Cretheus,] son of Æolus. Τους δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκην βασιλειᾷ γυναικῶν. A. 257.

Κρηθῆς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Crethis,] Crethis. Κρηθιδᾶ τὴν πόλυμνον ἐπιστᾰμένην κᾰλᾶ παίξειν. Call. Ep. 17. 1.

Κρήνᾰμαι, vid. Κρεῖμᾰω.

Κρημῶς, οῦ, ὁ, subst. [præcipitium,] a high rock, a precipice. Ἐφεύγμεν πρὸς κρημῶν' οἱ μὲν ἐν κᾰρα. Iph. T. 1374. SYN. Φᾰραγξ, ἄκρον, σκὸπέλδς, χᾰρᾰδρα, πέτρα. EPIITH. Ὑψηλός, πέτρῶδης, ἡλιβάτος, ἡχῆεις, στὸνδεις.

Κρημνῶποιός, ὄν, adj. [grandiloquus,] one who uses high towering words. Ὑψου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακᾰ, κρημνῶποιόν. Nub. 1370.

Κρηναῖός, α, ὄν, adj. [fontanus,] of a fountain. Τῇ δὲ κρηναίων νασμῶν ἐρᾰσαι; Hipp. 225. SYN. Πηγαῖός.

Κρήνη, ης, ἡ, subst. [fons,] a fountain. Ἐν δὲ κρήνῃ ἄει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν. Z. 292. SYN. Πίδαξ, πηγή, λιγᾰς, νᾰμᾰ. EPIITH. Ἀένναός, κᾰλλῃ, ἀμβρῶσια, ἀλσῶδης, ὑδρεχῡτός, αὔπνός, ἱερᾰ, καλλινᾰός, καλλιπεῖθρός, Πηγᾰσίς, Ἐλικωνῖς. See Πήγη.

Κρηνῖᾰδες, et Κρηνίδες, ὡν, αἱ, P. N. [nymphæ fontanæ,] the Naiads, or nymphs presiding over fountains. Καὶ τᾰν Κρανῖᾰδων κᾰτέναντιόν, ᾰπερ ὁ θᾰκός. Theocr. 1. 22. See also Mosch. 3. 29. SYN. See Νύμφαι.

Κρηνῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [fenticulus,] a little fountain. Πῶς ἂν δροσέρᾰς ἄπο κρηνίδος. Hipp. 208.

Κρηπίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) crepida, soccus, (2) basis, fundamentum, (3) crepido, margo, ora, ripa, (4) placentæ genus,] a military shoe, a foundation, a coast, bank of a river, a kind of cake. Κρηπιδός ἐντός ὡς πᾰρος χρηστηρίων. Androm. 1101. SYN. (1) Ἐμβᾰς, ἀρβύλη, ἐνδρᾰμίς, (2) θεμέλιδῶν, βᾰθρόν.

Κρής, ἡτός, ὁ, P. N. [Cres, Cretensis,] a Cretan. Ζᾰθεοὶ τῇ Κρητῇ. Bacch. 121. EPIITH. Τοξοφόρός, χαλκὸχῡτων.

Κρησῆρα, ας, ἡ, subst. [cribrum pollinarium,] a bolting-cloth. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησῆραν αἰτούμεθα. Eccles. 991.

¹ "Nunquam κρέωδαισία, κρέωκοπεῖν, κρέωπᾰλης, κρέωστᾰθμη dicunt Attici, sed brevem ocalem semper habent." Porson's Suppl. p. clvi. Κρέωκοπεῖν, however, is retained, Cyclops. 359. and so it is quoted by Dr. Blomfield in his Glossary. Pers. 409.

Κρησίδς, Κρησσός, Κρηταίδς, et Κρητικός, ἡ, ὄν, adj. [Creticus,] Cretan. Οὐ γάρ ποτ' αἰσχύνω γέ Κρησίους δάμους. Hipp. 716. See also Aj. Fl. 1295. Call. 1. 34. and Eur. fr. Polyx. 10. 1.

Κρήτη, ἡς, ἡ, et Κρήται, ὧν, αἱ, genitiv. antiqu. Κρήτηθεν, P. N. [Creta,] Crete, now called Candia. Ὅς πρῶτος Μίνωά τεκε Κρήτη ἐπίουρον. N. 450. See also ξ. 199. ΕΡΙΘΗ. Ἀμφιάλδς, περίρρυτς, εὐρεΐα, ἐκάτομπόλῖς, τιμήεσσά. PHR. See τ. 174.

Κρητήρ, vid. Κρατήρ.

Κρητικός, adv. [more Cretico,] after the Cretan fashion. Κρητικῶς οὖν τῷ ποδῶ. Eccles. 1165.

Κρί, τὸ, indecl. et κρίθη, ἡς, ἡ, subst. [hordeum,] barley. See in Εὐρύφυλς, and also α. 110.

Κριβάνιτης, et κριβάνωτς, ου, ὁ, subst. [testaceus panis,] a loaf baked in an oven. Καὶ τῆς ἑμῆς τοὺς κριβάνιτας ἐκφέρει. Acharn. 1123. See also Plut. 765.

Κριβάνος, ου, ὁ, et κριβάνων, ου, τὸ, subst. [clibanus,] an oven. Ἐκ κριβάνου βοὺς. b. Καὶ τίς εἶδε πώποτῃ. Acharn. 86. SYN. Κάμινος, βαυνός.

Κρηδόν, adv. [arietis more,] like a ram. Ἀψαντῆς, εἴτ' ἐς τὴν θύραν κρηδὸν ἐμπέσοιμεν. Lysistr. 809.

Κριθῶ, et κριθίῳ, v. [hordeo pastus lascivio,] to feed on barley, to get wanton. Κριθῶντὰ πῶλόν' ἀλλ' ὃ δυσφίλῃς σκότῳ. Agam. 1631.

Κρίθη, vid. Κρί.

Κριθοτράγος, ου, ὁ, adj. [hordeo vascens,] feeding on barley. Νέμεσθε, φύλα μύριά κριθοτράγων. Aves 232.

Κρίκος, ου, ὁ, subst. [circus, annulus,] a ring, a circle. Πεζῇ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστῳρί βάλλων. Ω. 272. SYN. See Κύκλς, and Κίρκς.

Κρίκω, v. [sonum stridulum vel gravem edo,] to squeak, to creek. Τῷ δὲ διαστήτην' κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνιᾶ δὲ σφί. Π. 470. SYN. Ψόφω, ἡχῶ, δονπεῶ, κρίζω.

Κρίμα, ἄτς, τὸ, (Æsch. Suppl. 409. κρίμα,) subst. [judicium, judicatio, accusatio, crimen,] a trial, an accusation, a decision. See in Εὐκρίτς.

Κρίμων, ου, τὸ, subst. [farina crassior,] coarse barley meal. Καὶ κρίμμον κῦ-κῆωνός ἀποστάζοντς ἔραζε. Call. fr. 205.

Κριμώδης, ἔς, adj. [farinæ crassiori similis,] like barley meal. Εἰ καὶ κριμώδη κατάνιφοι. Nubes 962.

Κρίνον, ου, et κρίνεα, ων, τὰ, subst. [lilium,] a lily. Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραινέτα ἄνικα πίπτει. Theocr. 23. 30. See also Nub. 911. SYN. Λειρίον. ΕΡΙΘΗ. Λευκόχρῶν, οὐρεσίφοιτόν, γέλων, λευκόν, ἀπάλων.

Κρίνω, f. κρίνω, v. [cerno, judico, condemnno, punio,] to sift, to separate, to decide, to punish. Κρίν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγᾶμεμνον. B. 362. SYN. Ἐπιλέγω, κατὰκρίνω, δικάζω, θέμιστεύω, πρόκρίνω, ψηφίζω.

Κρίος, οὗ, ὁ, subst. [aries,] a ram. Ὑν καὶ τράγον καὶ κριόν, ἐστὲφάνωμένους. Plut. 820. SYN. Κρίλς. ΕΡΙΘΗ. Βαθύμαλλς, ἀργίπος, κέραις, χρυσό-μαλλς.

Κρίσις, ἔως, ἡ, subst. [accusatio, judicium, damnatio,] accusation, trial, decision. Μορφῆς θελουσαι διαπέρανασθαι κρίσιν. Helen. 26. SYN. Κρίμα, ἀλήθειά, ἐξετάσις. ΕΡΙΘΗ. Ἀμφιβόλς, ἀμεμπτς, νημέρτης, ποινήτωρ, στῦγερά, στυγνή, δικάία, ἀδικς, κακή, ἀγνή.

Κρισσά, ἡς, ἡ, P. N. [Crissa,] a city of the Phocians, sacred to Apollo. Κρίσαν τε ζᾷθην, καὶ Δαύλιζα καὶ Πανόπηά. B. 520. ΕΡΙΘΗ. Εὐδείελς, ἀμπελῶεσσά.

Κρισσαίος, ὄν, adj. [Crissæus,] of Crissa, a Crissæan. Κρισσαίων ἀλχοι, καλλιζωνοὶ τῇ θυγατρῇ. Hom. Apoll. 446.

Κρίτης, οὗ, ὁ, subst. [judex,] a judge. See in Εὐκρίτς. SYN. Δικάσπύλς, δικάστης, δίκης βράβεύς, αἰσυνμήτης.

Κριτίας, ου, ὁ, P. N. [Critias,] Critias. Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν. Call. Ep. 13. 4.

Κρίτης, ἡ, ὄν, adj. [eximius,] selected, excellent. Αἰσινῶνται δὲ κρίτοι ἐννέα πάντες ἀνέσταν. θ. 258. SYN. Ἐκκρίτης, ἐξαίρετος.

Κροαίνω, v. [pulso,] to stamp, to prance. Δεσμὸν ἀπορρήξας θέει πεδίοιο κροαίνων. Ζ. 507. SYN. Κρούω, πηδάω.

Κροίσμος, ον, ὁ, P. N. [Cræsmus,] a noble Trojan. Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσσην οὐτάσῃ δουρὶ. Ο. 523.

Κροκάλη, ης, ἡ, subst. [(1) calculus littoralis, (2) littus,] a pebble on the sea-shore, a shore. Πὰρὰ τὴν κροκάλην. Iph. A. 211. SYN. Ψήφος, αἰγιάλος, κρόκη.

Κροκέος, ὄν, et κροκῆεις, εσσαῖ, ἔν, adj. [croceus,] of a saffron color, saffron-colored. Ἄθα-ναίας ἐν κροκῇ πεπλω. Hec. 466. See also Phœn. 1505.

Κρόκη, ης, et κροῖξ, κροκῆς, ἡ, subst. [(1) trama, tramen, subtemen, (2) læna,] the cross thread in the warp of a weaver's loom, the woof of a web, a woven garment. Τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κροκας. Eur. fr. Autol. 3. 12. See also Hes. Op. 536. SYN. (1) Κλωστήρ, (2) χλαῖνᾶ, χλαμυδῖς.

Κροκόβαπτος, ον, ὁ et ἡ, et κροκόβαφης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [croco tinctus,] died of a saffron color. Ὁ-χθον, κροκόβαπτον πόδός εὐ-μαρίν. Pers. 665. See also Agam. 1129. SYN. Κροκέος, κροκῆεις.

Κροκῆεις, vid. Κροκέος.

Κρόκος, ον, ὁ, subst. [crocus,] crocus, saffron. Ἴδε κρόκον, ἡδ' ὑάκινθον. Ξ. 348. EPITH. Ἡδὺς, εὐδομὸς, ξανθὸς, ἡμέρσεις, χρύσειος, χρυσαυγής.

Κροκόπεπλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [croceo peplo indutus,] saffron-robed, ruddy. Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκιδνάτο πᾶσαν ἐπ' αἶαν. Τ. 1.

Κροκύλος, ον, ὁ, P. N. [Crocylus,] Crocylus. Τὸ Κροκύλος μοὶ ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσε. Theocr. 5. 11.

Κροκωτὼν, et κροκωτῖδιν, ον, τὸ, subst. [tenuis ex serico vestis, Bacchi quasi peculiaris,] a rich silk robe of yellow worn on feasts of Bacchus, or by women of quality. Ἰαπτάπαιαξ· ὦ κροκῶθ', οἷ εἰργάσαι. Thesm. 945. See also Eccles. 332.

Κροκωτόφρεω, v. [crocotam gesto,] to wear the crocota. Κροκωτόφρεοῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι. Lysistr. 44.

Κροκωτός, ἡ, ὄν, adj. [croco tinctus,] spangled with crocuses, or tinged with saffron. Ἦσαν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκάτεβα. Nem. 1. 58. SYN. Κροκόβαπτος, κροκόβαφης, κροκέος, κροκῆεις.

Κρόμυθον,¹ et κρόμυθον, ον, τὸ, subst. [cepa,] an onion. Ἔμοι δὲ τέμαχ' κρομμύοις γάρ ἄχθεται. Acharn. 1100. See also Λ. 629. EPITH. Ὀψὼν πύτρη, ἰσχυλῆδον.

Κρομμυόεργεα, as, ἡ, subst. [fætidus ructus,] a belch, smelling of onions and vinegar. Τοῦ μὲν γάρ ὄζει κρομμυόεργεας. Pax 528.

Κρόνιδης, ον, Κρόνιον, ἱωνός, et Κρόνιον, ἰδνός, ὁ, patronym. [Saturno satus,] the son of Saturn, an epithet of Jupiter. Κοιμίζει φλογμῷ Κρόνιδας; Hec. 472. See also Nub. 399. and λ. 619. SYN. See Ζεύς.

Κρόνιος, et Κρόνικος, ἡ, ὄν, adj. [Saturnius, antiquus, obsoletus,] Saturnian, antiquated, doting. Κρόνιοι δ' ὥδε λέγοντ' ἡμοί. Call. 5. 100. See also Plut. 581.

Κρόνιππος, ον, ὁ, subst. [valde fatuus,] an old stallion, an old fool. Γύνη δὲ σινάμωρουμένη χαίρει, σὺ δ' εἰ κρόνιππος. Nub. 1066. SYN. Ὑβριστής, κρόνος.

Κρόνος, ον, ὁ, P. N. [(1) Saturnus, (2) subst. senex delirus et morosus, fatuus, bardus,] (1) Saturn, (2) a superannuated old fool. Ἦρη, πρεσβῆ θεῶν, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο. E. 721. See also Vesp. 1480. EPITH. (1) Ἀγκυλόμητης, ἁμειλικτός, μέγας, κράτερός, Οὐρανίδης, οὐρανίος, πρόμαντις, στυγνός, παιδὸφθόνος, (2) ἀρχαῖος, ληρός, μῶρος, ἀναίσθητος.

Κρόσσαι, ὦν, αἱ, subst. [(1) pinnæ murorum et turrium, (2) gradus,] (1) pinna-

¹ Κρόμμυον is used by Aristophanes, κρόμμυον by Homer.

- cles, (2) steps. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπὼν ἐπάλξεις. M. 258. SYN. Στέφανη, ἀναβαθμός.
- Κροῦαλίζω, v. [pulso, crepitare facio,] to cause a loud rattling. Κεῖν' ὄχρεα κροῦαλίζον ἀνὰ πτόλεμοιο γέφυρας. A. 160. SYN. Κροῦτέω, ζοφέω, ἡχέω.
- Κροῦαλὼν, ον, τὸ, subst. [crepitaculum,] a rattle. Γενήσκει τρίμα, κροῦαλὼν, παιπαλῆ. Nub. 260. SYN. Κώδων, πλατάγημα, λαλὸς.
- Κροῦαφὸς, ον, ὁ, subst. [tempus, pars capitis,] the temples. Νύξε κατὰ κροῦαφον, κύνῃς διὰ χαλκὸπαρῆον. Y. 397.
- Κροῦτέω, v. [pulso, verbero, plaudo,] to beat, to clap, to rattle. Οὐ μὰν οὐ κίθαραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροῦῆσαι. Theocr. 18. 35. SYN. Ἐπὶ κροῦτέω, κροῦαλίζω, ἀνακρούω, θορύβεω, λακέω.
- Κροῦτημα, ἄτος, τὸ, subst. [crepitaculum,] a rattle. Κροῦτημ' ὄδυσσεὺς, λημὴ τ' ἀρκούντως θράσους. Rhes. 498. SYN. See Κροῦαλὼν, κροῦτός.
- Κροῦτημός, et κροῦτός, ον, ὁ, subst. [plausus, pulsus,] a clapping of hands, a knocking. Πύκνου κροῦτημοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν. Sept. Theb. 557. See also Anacr. 27. 8. SYN. Κροῦτημα, κτύπος, ψόφος, θορύβος, βόη, ἐπαινός, κροῦμα.
- Κροῦτητός, ἡ, ὄν, adj. [pulsatus,] beaten. Κτύπου κροῦτητῶν ἀρμάτων· κῶνις δ' ἄνω. Soph. Electr. 716.
- Κροῦμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) instrumenti musici sonus, (2) pulsus,] the striking of a musical instrument, a knocking. Λατὼ τέ, κρούματ' ἄ· Ἀσιᾶδός. Thesm. 120. SYN. Κροῦτός, κροῦτημα, κτύπος.
- Κρουός, οὔ, ὁ, subst. [scatebra, saliens fons,] a fountain, a torrent, a stream. Κρουοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δέ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως. Hec. 566.
- Κρουονόχυτροῦληραιὼν, ον, τὸ, subst. [nugax, vox comica,] an insipid talker. Ἄλγηδες, οὗτος, κρουονόχυτροῦληραιὼν εἶ. Equit. 89. EXP. Φλυαρός, ἡλιθίος, ἀποπληκτός.
- Κρουσιδήμειω, v. [populo aures obtundo,] to stun the people. Ὅσον με παρὲ· κόπτου χρόνον, τοιαυτὰ κρουσιδήμων. Equit. 855. SYN. Κατάκρουω, παράκρουόμαι, ἀπάτω.
- Κρουσίς, ἴος, ἡ, subst. [pulsatio, inpr. instrumenti musici, item fraus,] a beating, overreaching by noise, blustering. Καὶ τεράτειαν, καὶ περὶλεξιν, καὶ κρουσιν, καὶ κατὰληψιν. Nub. 317.
- Κρουστὸς, ὄν, adj. [pulsandus,] must be beaten or knocked. Οὐκ οἶδ' ὃ τί λέγεις· τήνδε δὴ μοι κρουστὸν. Eccles. 989.
- Κρουστικός, ἡ, ὄν, adj. [(1) pulsandi vim habens, (2) pulsans aures, (3) sonorus,] capable of striking, blustering, sonorous. Καὶ γνωμὸτύπικος, καὶ σάφης, καὶ κρουστικός. Equit. 1379. SYN. Σφόδρος, δεινὸς λέγειν.
- Κρούω, v. [ferio, pulso, collido,] to beat, to knock at. Κρούουσ' Ὀλύμπῳ Ζηνὸς ἀρβύλη πύδα. Herc. F. 1295. (See Hermann.) SYN. Ἀνακρούω, τύπτω, παίω, κροῦτέω.
- Κρύβδα, et κρύβδην, adv. [clam,] secretly, without the knowledge of. Κρύβδ' ἁλὸς, ἄλλων τέ θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μὲν Ἥρῃ. Σ. 168. See also π. 153. SYN. Κρυφαί, κρυφή, κρυφιδόν, λαθραίως, λαθρά, ἀδήλως.
- Κρυερὸς, ἄ, ὄν, adj. [frigidus, horridus,] cold, shivering, dreadful. Παύεμαί· αἰψήρως δὲ κύρος κρυεροῖδ' γούϊο. δ. 103. SYN. Κρυεῖς, ψυχρός, φοβερὸς, δεινός.
- Κρυμὸς, οὔ, ὁ, et κρυός, ἔος, τὸ, subst. [frigus, glacies,] cold, ice. Ἐρχεται ἀχλαῖνοισὶ δισαεῖα κρυμὸν ἄγουσά. Call. 3. 115. See also Hes. Op. 492. SYN. Πῖγος, πάγος, ψυχρός, κρύσταλλος.
- Κρυός, εσσα, ἔν, adj. [horribilis,] dreadful, terrible. Θεσπέσι' ἔχε Φῶζα, Φόβον κρυέντης ἐταίρη. I. 2. SYN. See Κρυερὸς.
- Κρυπαδῖος, α, ὄν, adj. [clandestinus,] clandestine, secret. Κρυπαδία φρονεόντ' ἀδικαζέμεν· οὐδὲ τί πῶ μοι. A. 542.
- Κρυπτὸς, ον, adj. verbal. [celandus,] to be concealed. Σοὶ τοῦργον εἶν τοῦτ' αὖ· κούχ' κρυπτέον. Antig. 273.

Κρυπτεύω, v. [occulto,] to conceal, to try to ensnare. Οὐτ' ἔστι κρυπτεύμαι.

Helen. 540. SYN. See Κρυπτάσσω.

Κρυπτός, ἡ, ὄν, adj. [occultus,] secret, concealed. Κρυπτός κατάστας, ἡ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχη; Androm. 1052. SYN. Κρυπτάδιδος, κρυφαῖος, κρυφίος, λαθραῖος, ἀπόρητος, σκυτῖος.

Κρύπτω, imp. κρύπτασκε, v. [abscondo,] to hide, to bury. Εἰς Αἶανθ' ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φάεινψ. Θ. 272. See also Herc. F. 1208. SYN. Κρυπτεύω, ἀποκρύπτω, κατὰκρύπτω, κεύπτω, κατὰδύω, κλέπτω, κεύθω.

Κρυσταλλόπηξ, ἡγός, et κρυσταλλόπηκτος, ὄν, adj. [glacie concretus,] frozen. Κρυσταλλόπηγὰ διὰ πόρον στρατός περᾶ. Pers. 507. See also Rhes. 438.

Κρύσταλλος, ον, ὁ, subst. [glacies,] ice. Ψυχρὴ, καὶ σάκεεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Ξ. 477. SYN. Ρίγος, κρυμός, πάγος. EPIITH. Διαναγής, χιυιεύς.

Κρυφαῖος, et κρυφίος, ο, ὄν, adj. [occultus,] concealed, secret. Νόσον κρυφαίαν ἦνικ' ἐστῆνες λάθρα; Ion 944. See also Herc. F. 344. SYN. See Κρυπτός.

* Κρυφαίως, * κρυφίως, κρυφῇ, et κρυφῆδόν, adj. [occulte,] secretly. Ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εἰρόντες τινᾶ. Pers. 376. See also Hec. 979. Antig. 84. and τ. 299.

* Κρύψις, ἔως, ἡ, subst. [occultatio,] a hiding. Κρύψῃ σὺ κρύψιν, ἦν σε κρυφθῆναι χρῶν. Bacch. 943.

Κρώβυλλος, ον, ὁ, subst. [crinis retortus,] braided hair, a curl or lock of hair. Ἄλλ' Ἄμυνίης ὁ Σέλλων μάλλον, οὐκ τῶν κρωβύλων. Vesp. 1267. SYN. Κε-
ρυμβός.

Κρώξω, v. [crocito,] to croak, to caw like a raven. Μήπῳτ' ἐφεξόμενη κρώξῃ λακέρυζα κώρωνη. Hes. Op. 745. SYN. Ορυλλέω, βόῶ.

Κρωσσός, οὔ, ὁ, subst. [hydria, urceus,] a water-pot, a cruse. Πρῶθυμὰ πράσων' ἐκ τῆ γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ. Ion 1173. SYN. Ὑδρία, κάλπις.

Κταῶμαι, v. [comparo,] to obtain, to acquire, perf. to possess. Εἰδαιμόνουντας εἰς δόμους κτάσθαι φίλους. Eur. Suppl. 236. SYN. Ἀνακταῶμαι, κτεᾶτίζω, ἔχω, ἀπολαύω, πάσμαι.

Κτεᾶνόν, ον, et κτεᾶρ, ἄτος, τὸ, subst. [possessio,] a possession. Μετὰ δὲ κτεᾶνων μετρίων βιότας. Ion 493. See also Z. 426. SYN. Κτημᾶ, τὰ χρήματᾶ, πέρουσια. EPIITH. Ἑράσμιον, εὐολβός.

Κτεᾶτειρά, as, ἡ, subst. [domina,] a mistress. Κόσμων μεγάλων κτεᾶτειρά. Agam. 347.

Κτεᾶτίζω, v. [acquirō, possideo,] to acquire, to possess. Αἰκὲν ἄτερ σπείρου κείται, πολλὰ κτεᾶτίστας. β. 102. SYN. See Κταῶμαι.

Κτεᾶτός, ον, ὁ, P. N. [Cteatus,] a prince of the Eleans. Υἱὲς, ὁ μὲν Κτεᾶτον, ὃ δὲ Εὐρύτοδ' Ἀκτορίωνος. B. 621.

Κτείνω, κτάω, et κτήμι, v. [interficio, occido,] to kill. Κτείνας' ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον. Med. 482. See also X. 216. Z. 205. E. 28. SYN. Ἀποκτείνω, κατακτείνω, σφάττω, φονεύω. PHR. Ἑρέβεινῇ νυκτὶ κἀλύφαι, ψύχην αἰδι προΐαφαι, φονῖδν αἰμᾶ γῇ διδύναι χῶας, αἰμᾶ χειρὶ θέσθαι; αἰμᾶ πράττειν (τίνος).

Κτεῖς, κτενός, ὁ, subst. [pecten,] a comb, a harrow. Οἷστέτε καὶ κτενᾶ οἱ παγ-
χύροσθον, ὡς ἀπὸ χαίταν. Call. 5. 31.

Κτενίζω, v. [pecto,] to comb, to dress. Ψήκτραισὶν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας. Hipp. 1169. SYN. Πεκτέω.

* Κτενισμός, οὔ, ὁ, subst. [pexatio,] a combing. Ὁ δὲ κτενισμοῖς θηλὺς' ἀλλ' αἰμύχανον. Eur. Electr. 529.

Κτεράς, ἄτος, τὸ, subst. [possessio,] a possession. Θῆλυν, ὑπόρρηνον' τῇ μὲν κτεράς οὐδὲν μοιοῖν. K. 216. SYN. See Κτημᾶ.

Κτερεᾶς, et κτερεῖα, ὦν, τὰ, subst. [inferiæ, exequiæ,] funeral honors, obsequies. Σῆμα τὲ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτερεᾶ κτερεῖζαι. α. 291. See also Troad. 1238. SYN. Ἑναγίσματᾶ, ἐνταφίᾶ, θύματᾶ.

Κτερεῖζω, et κτερίζω, v. [exequias celebro, parentalia parento,] to perform funeral rites. See in Κτερεᾶ. See also Helen. 1244. EXP. Ἑναγίζω, θάπτω.

Κτημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [possessio,] a possession. Ἀνιάρων ὄν τὸ κτήμ', ἀναγ-

- καῖον δ' ὄμωσ. Orest. 224. SYN. Κτῆανόν, κτῆρας, δῶρον, κτῆσις, κτῆαρ. EPIITH. Ἀκῆράτον, ἐσθλόν, πῦθεινόν.
- Κτῆμι, κτῶ, vid. Κτείνω.
- Κτῆνός, ἔος, τό, subst. [possessio, jumentum, pecus,] a possession, a beast of burden, a sheep. Κτῆνεά¹ σφιν λοιμὸς κατὰβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη. Call. Dian. 125. SYN. Βῶτόν, ῥῶτόν, κτῆμα.
- Κτῆσιός, ου, ὁ, [(1) P. N. Ctesius; (2) adj. dans possessions,] (1) the father of Eumæus; (2) giving property. Κτῆσιός Ὀρμενίδης, ἐπιείκελός ἀθανάτοισιν. o. 413.
- Κτῆσις, ἔως, ἡ, subst. [possessio,] possession, inheritance. Δέξατό, χηρωσταί δὲ διὰ κτῆσιν δάτεοντο. E. 158. SYN. See Κτῆμα.
- Κτητός, ἡ, ὄν, adj. [qui quæri potest, quæsitus, emptus,] capable of being acquired, procurable, procured, bought. Κτητόν βιότου μέρους ἐστίν. Hipp. 1289.
- Κτιδέος, α, ὄν, adj. [viverræ sylvestris pelle seu corio confectus,] made of a ferret's skin. Κτιδέην κύνῃην κέφαλῇφιν ἔλοντο. K. 458.
- Κτίζω, v. [condo, fabrico,] to found, to build. Σοί γιν ἐκγόνοι κτίσαν. Phœn. 693. SYN. Δέμω, καταρτύνω, ποιέω, οἰκίζω.
- Κτίλος, ου, ὁ, subst. [aries,] a ram. Αὐτός δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Γ. 196. SYN. See Κριός.
- Κτιμένη, ης, ἡ, P. N. [Ctimene,] the sister of Ulysses. Οὐνέκᾱ μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τὰνὺπέπλω. o. 362.
- Κτισίς, ἔως, ἡ, subst. [fundatio, res,] a founding, a thing. Κού-φαν κτίσιν γ'. Ἦ τοι καὶ ὁ καρ-τέρους. Olymp. 13. 118.
- Κρίστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [conditor, incola,] a founder, inhabitant. Ἰωνᾶ δ' αὐτόν κτίστωρ Ἀσῆαδος χθονός. Ion 74. SYN. Ἀρχηγός.
- Κτίτης, ου, ὁ, et κτίτωρ, ὁ, et κρίστης, subst. [incola, conditor,] an inhabitant, a settler. Ἰαπίου τ' Ἀργούς κτίται. Orest. 1638. SYN. Οἰκίτωρ.
- Κτύπημά, αῖος, τό, et κτύπος, ου, ὁ, subst. [sonitus, strepitus,] a loud noise, a clapping, a roar, a crash. Ἐμῶ κάρ κτύπημά χερὸς ὀλδόν. Androm. 1200. See also Iph. A. 438. SYN. Ψόφος, ἥχος, δοῦπος, βρομὸς, πᾶταγός, πλατᾶ-γῆμα, ἀραγμός. EPIITH. Ἀλίστων, αἰνόν, ἀμφίπληξ, βάρύγδονον, σμερδᾶ-λέον, ῥοθιδόν, πεδάροισιν.
- Κτύπew, v. [strepo, strepito,] to make a roaring noise, to resound. Στεγὴ πύκνοισιν ἐκτύπει δρομήμασιν. Med. 1177. SYN. Ψόfew, δονέw, βροντάw.
- Κῦάθος, ου, ὁ, subst. [cyathus,] a cup, a measure containing two κόγχας and four μούτρα, a cupping-glass. Ἀπαξάπασαι, καὶ κῦάθοις προσκείμεναι. Pax 542. SYN. Ἐκπωμά, πότηριόν, κισσὺβιδόν.
- Κῦάμος, ου, ὁ, subst. [faba, calculus,] a bean, a vote, a ballot. Ἐπισκόπος ἦκυ δεῦρο, τῷ κῦάμῳ λάχων. Aves 1022. SYN. Ψῆφος.
- Κῦάμοτρώξ, ὦγός, ὁ, subst. [fabarum vorator,] a bean-eater. Ἄγροικὸς ὄργην, κῦάμοτρώξ, ἀκράχολός. Equit. 41.
- Κῦάναιγίς, ἰδός, ἡ, adj. [nigram ac formidabilem gestans ægida,] having a black or awful shield. Κῦάναιγίς ἐν ὄρῳα κνώσσοντι οἱ. Olymp. 13. 100.
- Κῦάνάμπυξ, ὕκός, adj. [cœruleum habens redimiculum,] adorned with a dark-hued fillet. Δῆλδον ἐτίμασεν κῦάνάμπυκᾶ Φοῖβός Ἀπόλλων. Theocr. 17. 67.
- Κῦάναυγίς, ἔος, adj. [cœruleus,] sky-bright. Ἀερίᾱ καὶ σκότῆᾱ γέ καὶ κῦάναυγέα. Aves 1389.
- Κῦάνεμβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cœruleum rostrum habens,] having a blue beak. Πώραις κῦάνεμβόλοι-σιν. Eur. Electr. 436.
- Κῦάνεός, α, ὄν, adj. [cœruleus,] dark blue, dusky. Αὔραις ἐλίσσων, κῦάνεαν ἅλα στρέφει. Iph. T. 7. SYN. Κῦάναυγίς, κῦάνοειδής, κῦάνῳχρός, γλαυκός, μελᾶς, ἰοειδής.

¹ Κτῆnea is here a spondee.

² The first syllable of Κῦάνeos is necessarily long in the Epic poets; it is long also in the choral odes of Euripides; but short in iambic verse, and Pers. 83. where the true reading is that adopted by Blomf. Κῦάνοιν δ' ἑμᾶσι λείσσω.

Κυανθειδής, ἔδς, adj. [caeruleus,] dark-looking. **Κυανθειδὲς ἀμφ' ὕδωρ.** Helen.
179.

Kυᾶν' ὀπεζᾷ, ἡς, ἡ, adj. [nigros aut cœruleos pedes habens,] having black, blue, or azure feet. Καλὴν, κυᾶν' ὀπεζᾶν, εὐξέσθ'. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ. Δ. 628.

Kṛānōpwrēōs, et *kṛānōpwrōs*, ου, ὁ ἐστὶ ἡ, *adj.* [nigram proram habens,] dark-prowed. *Kύμαρ' αὐτὰρ τὰς πέντε νέας κῶανοπρωπελοῦς.* γ. 299. See also Ψ. 858.

Kyānóptērōs, *ov*, *ó* et *ἡ*, adj. [alas cœruleas seu nigras habens,] dark-winged.
Kyānóptērōs ὕρνις εἶθ' εἴην. Androm. 854.

Kŭănós, ōŭ vel **ou, ó**, subst. [color caeruleus, vel nigricans,] a dark kind of metal, probably dark blue steel. Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἱμοὶ ἔσαν μέλανος κῦάνοιο. Λ. 24.

Κυᾶνόσθλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cærulea veste amictus,] dark-robed. Ἐγρῶ, δειλαία κυᾶνόσθλῃ. Bion 1. 4. SYN. Μῆλανεῖμων, μέλαμπῆπλῶς, μέλαγχιτων.

Κυᾶνῳφρὺς, ὄψ, ὁ ἐτ η, adj. [nigram habens supercilium,] having dark eyebrows.
Τηνὰν τὰν κυᾶνῳφρὺν ἐρώτιδα, τὰς πὸκ' ἐκρίσθη. Theocr. 4. 59.

Κυανῶχαιτης, ού, ὁ, adj. [qui est nigris setis,] black-haired, having azure locks.
Ταύρους παμμελᾶνας ἔνδοσίχθονι κυανῶχαιτη. γ. 6. SYN. *Μελανοθριξ.*

Kūāvōχρṓs, ov, et kūāvōχρṓs, wōs, ó, kūāvōχρṓtōs, ov, adj. [qui cyani colore est,] dark-colored. *Kūāvōχρṓ tē κυμᾶτων.* Helen. 1501. See also Phœn. 317.

Kūānōpīs, ἰδὸς, ἡ, et kūānōpēs, ou, adj. [caeruleo aspectu,] black-eyed. Kūmā mega roχθεῖ kūānōpīdōs Ἀμφιρίτης. μ. 60.

Κύβδᾱ, adj. [*inclinato capite*,] with the head bent down. Παῖρᾱ τὸν Ἄγνιᾱ, κύβδ' ἔχουμένη τῆς δᾱφνης. Thesm. 489.

Kύβελη, et Κύβήβη, ης, ἡ, P. N. [Cybele,] the mother of the gods. Δέσποινα
Κύβελη, στρουῦθι, μήτηρ Κλεῶκριτον. Aves 876. See also Anacr. 13. 1. SYN.
See 'Ρῆα.

Κυβερνάω, v. [gubernō,] to pilot, to steer, to govern. Κατὰ κυβερνᾶν αὐτὸν
 αὐτοῦ. τούτων γοῦν οὐνέκα πάντων. Equit. 544. SYN. Διέπω, ἰθύνω, οἰακο-
 στρῶφῶ, προῖταίνω, ἄγω, ἄρχω.

Κυβέρνησις, ἑως, ἡ, subst. [gubernatio,] steering, rule. Πόλι-ων κυβερνήσῃς.
Pyth. 10. 112. SYN. Οἶαξ, εὐταξία.

Κυβερνητήρ, ἦρὸς, et κυβερνήτης, ον, ὁ, subst. [gubernator,] a pilot. Οὐ γὰρ Φαίη-
κεσσὶ κυβερνητήρῃς ἑασίν. Θ. 557. SYN. Εὐθυντήρ, εὐθύντης, οἰακόστρῳφος, ἐπι-
στάτης, ναὸς πόλμην. ΕΡΙΤΗ. Κεδνὺς, σῶφύς, κᾶκὺς, αὔπνυς.

Κυβέω, v. [tesseris ludo,] to play at dice, to gamble. Οὐδὲ κυβέουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. *b.* περὶ τοῦ γὰρ τοῦτ' οὖν ποιήσει; Eccles. 673. SYN. Κινδυνεύω, κυβδν-ρίπτω, πεττεύω.

Κυβήβη, vid. Κυβέλη.

Κυβίστω, v. [præcipito me velut in aquam,] to dive head foremost, to tumble. Οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρά κυβίστων ἐνθα καὶ ἐνθα. Φ. 354. SYN. Δύπτω.

Κύβιστητήρ, ἦρως, ὁ, subst. [(1) urinator, (2) saltator,] a diver, a tumbler.
Πύκνους κύβιστητήρως ἐκένευκῶτας. Phœn. 1167. ΣΥΝ. Ἀρνευτήρ, (2) ὀρχήστρς.

Κυβός, ου, ὁ, subst. [cubus, alea, aleæ lusus,] a die, chance, gambling. Μελανιππός· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρίνειϊ. Sept. Theb. 410.

Κυδάζω, v. [convitior, maledico,] to inveigh against. Ὡ πεπὸν, ἧ μάλ᾽ δὴ μέ
κακῶ ἐκκῡδάσσω μύθῳ. Apoll. 1. 1337. SYN. Λοιδόρεω, ὕβριζω, δυσφημέω,
κακῶ.

Κυδαίνω, v. [celebro, decoro,] to honor, to exalt. Ἐν μεγάλῳ ἁδύτῳ ἄκροντῳ
τῇ, κύδαινόν τῃ. E. 448. SYN. Δοξάζω, ἐπικλείω, γέραίρω, τιμῶ.

Κυδᾶλῖμος, ὄν, adj. [gloriosus,] gloriosus. Ἄλλ' ἄγ' οἷστευσον Μενελάου κυδᾶ-
λῖμοιο. Δ. 100. SYN. Σύνετος, ἔνδοξος, εὐπρεπής, τίμιος, κύδιμος, κυδρὺς,
κεδνός.

Kudīāveipā, ἡ, adj. [honestans viros,] man-ennobling. Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὀπωπᾶ
μάχη ἐνὶ κудιάβεipῃ. Z. 124.

Κυδιάω, v. [glorior,] to be proud or to exult in. Κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπέν

ἡρώεσσιν. B. 579. SYN. Γαυρίῳ, αὐχέω, ἄβρύνδμαι. PHR. Ἐπιδόξον ἀρέσθαι κῦδός.

Κυδίμους, κυδνός, κυδρός, ἡ, ὄν, κυδάλίμους, ὄν, comp. κυδίων, superl. a substantivo κῦδός, (ut ἐχθίων, ἐχθιστός, ab ἐχθός; καλλίων, κάλλιστός, α κάλλος, et multa alia, ejusdem generis,) adj. [gloriosus, venerandus,] glorious, noble, boastful. Ὡς αἶμα' ἔπος τὲ καὶ ἔργον ἐμῆδέτο κύδιμός Ἑρμῆς. H. Merc. 46. See also Hes. Op. 256. λ. 579. Alcest. 981. et A. 122.

Κυδίππη, ἡς, ἡ, P. N. [Cydippe,] Cydippe. Γράμματά, Κυδίππην ὄσσο' ἔρεουσὶ κἀλήν. Call. fr. 101.

Κυδιστός, et κυδίων, vid. Κυδίμους.

Κυδοιδόπῳ, et κυδοιέω, v. [tumultuor,] to make a bustling noise. Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τέ καὶ κατω κυδοιδόπῳ. Nub. 616. See also O. 136. SYN. Θορύβῳ, τῆραςσω, συντῆραςσω.

Κυδοίμους, οὗ, ὁ, subst. [turba, tumultus,] a tumult, din. Ποῖ χρηὴ βόηθῃν; ποῖ κυδοίμον ἐμβάλεῖν; Acharn. 573. SYN. Θορύβος, τῆραχῇ, πύλεμός. EPITH. Ἄναιδης, αἰματῶεις, αἰμαιμάκετος, ἀργαλέος, βάρυς, δακρυόεις, δεινός, δυσκελεύς, ζῆμενής, ὀλός, πύλφλοισβός, πόλισσούχος, στυγέρος.

Κῦδος, ἔδος, τὸ, subst. [gloria, decus,] glory, boast. Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι κἀξέτε, κῦδί γαίω. A. 405. SYN. Δόξα, κλέος, φήμη, δυνάμεις, γαυρός. EPITH. Ἀβρὼν, ἀγλαόν, ἀσπετόν, ἀγλήρον, καλλινικόν, μέγα, εὐρύ, ὑπέρτερὸν.

Κῦδωνές, ὡν, οἱ, P. N. [Cydones,] a nation of Crete. See in Ἐτερόκρητες.

Κῦδωνικός, et Κῦδωνίος, ὄν, adj. [Cydonius,] Cydonian. Ἑσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κῦδωνικὸν εὐρόμες ἀνδρά. Theocr. 7. 12. See also Acharn. 1198.

Κῦέω,¹ v. [(1) pario, (2) in utero gesto,] to bear, to be pregnant. Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμῖνον κῦεουσάν. Ψ. 266. See also T. 117.

Κύζικος, ὅς, ἡ, P. N. [Cyzicum,] a town in Mysia; also Κύζικός, ὁ, Cyzicus, a hero who gave his name to the island. Κύζικόν, ἐν κοῖνῳ καὶ αἵματι πεπτηῶτα. Apoll. 1056.

Κῦthereα, et Κῦθήρη, ἡς, ἡ, P. N. [Cytherea,] Venus. Ἀμβροσίῳ, οἷον περ εὐστέρφανος Κῦthereα. σ. 192. See also Theocr. 30. 16. SYN. See Ἀφροδίτη.

Κῦθηρά, ὡν, τὰ, et gen. antiq. Κῦθήροθεν, P. N. [Cythera,] an island on the south of Laconia, containing a city of the same name. See Damm. in P. R. ? Ὡς πότι, Κύπρου καὶ Κῦθῆρων καὶ Πάφου. Lysistr. 833.

Κῦθηρίς, ὄν, adj. [Cytherius,] of Cythera. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κῦθηρίφ Ἀμφιδάμαντι. K. 268.

Κῦθήροθεν, vid. Κῦθηρά.

Κυκάω, et κυκάω, v. [misceo, turbo,] to mix, to disturb, to confound. See in Κοικύλλω: see also Equit. 862. SYN. Ἀνακύκω, τῆραςσω.

Κυκέω, ὡνός, acc. ἑῶνά, εἰώ et εῶ, ὁ, subst. [miscellanea potio,] a mixture, a refreshment. Οὐκ, εἰ γὰρ κυκέων ἐπίπτοις βληχώναν. Pax 712. SYN. Κράσις.

Κυκηθρόν, οὗ, τὸ, subst. [rutrum, turbator,] a ladle, a turbulent fellow. Καὶ κυκηθρον, καὶ τῆρακτρον. Pax 653.

Κυκησίτεφρος, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [miscens seu confundens cinerem,] mixing ashes, a quack, a scavenger. Κράτουσι κυκησίτεφρον. Ran. 711.

Κυκλάς,² ἁδός, ἡ, adj. [circularis,] encircling. Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίαις πόλεις. Ion 1583.

Κυκλέω, et κυκλεύω, v. [verso, duco vel rota veho,] to turn, to convey in a chariot, to go in a circle. Ἐλίσσων κυκλεῖ χθονά; Orest. 1374. SYN. Στρέφω.

Κυκλιόδιδάσκαλος, οὗ, ὁ, subst. [poëta dithyrambicus,] a teacher or composer of dithyrambs. Ταῦτι πέποιηκας τὸν κυκλιόδιδάσκαλον. Aves 1403. SYN. Διθύραμβοποιός.

Κυκλῖος et κυκλίκος, ὄν, adj. [(1) orbiculatus,] (2) circumforaneus,] circular,

¹ Κῦω, gravidam reddo, cf. Herm. de Æsch. Danaid.

² In the plural, Κυκλάδες is the name of that group of islands which surround Delos. Δῆλῳ κυκλώσαντο, καὶ οὐνοῦ Κυκλάδες εἰσὶν, Dionys. 526.

belonging to the stage, circling. Τὰς ὑμέτερας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ. Aves 918. See also Call. Ep. 30. SYN. Κυκλοτέρης, ἐγκυκλῖος.

Κυκλοβόρεω, v. [Cyclobori modo clamoribus obtundo,] to declaim like the mountain torrent Cycloborus in Attica. Κάκυκλοβόρει, κάπλυνέν· ὥστ' ὀλίγου πᾶν. Acharn. 381.

Κυκλοβόρος, ου, ὁ, subst. [circulator,] a juggler. Κεκράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Equit. 137.

Κυκλός, ου, plur. κύκλοι, οἱ, et κύκλα, τὰ, subst. [circulus, orbis,] a circle, a revolution. Κύκλω γὰρ εἰλισσόμεθ' ἀπαγγάλλοις ὅπλοισι. Orest. 438. SYN. Τρόχος, κῖκος. ΕΡΙΤΗ. Ἐριφύγγης, εὐφύγγης, ἐνιαύσιος, θόος, θεσπέσιος, λεωφόρος, ποιητός, φάεσφόρος, εὐπᾶγης, δόλιος, πτερίνιος, εὐτυχής, εὐτρόχος, πανσέληνος, φᾶεθων, γοργώψ, κάρπιμος.

Κυκλῶσέ, adv. [in orbem,] in a circle. Κυκλῶσ', ἄφαρ δὲ τὲ ἱκμᾶς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφῃ. P. 392. SYN. Πέριξ, κύκλω.

Κυκλοτέρης, εὖς, ὁ, ἡ, adj. [quasi tornando rotundus factus,] rounded. Αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντος, ὄρθαι παντὰ χη. Aves 1008. SYN. See Κυκλῖος.

Κυκλῶ, v. [(1) cingo, (2) in orbem ago,] to encircle, to drive in a circle, to enclose, to whirl round. Οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φάεσφόρῳ. Cycl. 461. SYN. Ἀνάκυκλω, περὶβάλλω, περικύκλυνμι, ἀμφιβάλλω, στεφάνω, ἀμπίσχομαι, στέφω.

Κυκλωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [orbis rotundus, rota,] a circuit, a circumference, a wheel, a drum. Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰζίδνός. Phœn. 1201. SYN. Περὶβόλη.

Κυκλωπίος, Κυκλώπειος, α, ὁν, et Κυκλωπῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Cyclopius,] of the Cyclops, Cyclopiian. Κυκλωπίων πόνον χερῶν; Iph. A. 1500. See also Herc. F. 15. and Iph. T. 845.

Κυκλωτός, ἡ, ὁν, adj. [orbicularis,] circular. Σάκει, κύκλωτῷ σώματος προβλήματι. Sept. Theb. 536. SYN. Εὐκύκλος, κύκλιος, κύκλοτέρης.

Κυκλωψ, ωπός, ὁ, P. N. [Cyclops,] Cyclops, a one-eyed monster. The Cyclops were a nation of monsters, who were fabled to dwell in Sicily, and to be the workmen of Vulcan. See Odys. i. and Virg. Æn. 3. Κτείνω Κυκλωπας· καὶ μὲ θεγεύειν πάτηρ. Alcest. 6. ΕΡΙΤΗ. Ἀγρίος, μόνωψ, ἀνδρὸφάγος, μεγάλητωρ, ἀθέμιτος, ὑπερφιάλος, πέλωρ, ἀθέμιστιά εἰδώς, μένος ἄσχετός, Αἴτνας μηλότομος, ξένων δαιτύμων, ἀνυσίος, γενναῖος, Αἰτναῖος, δυσσέβης, ὀλοός, κρῦερός, φονίος, ὠμόβρως, ὀρειβάτης, ἀναιδής, ὑπερηνόρεων, χθονίος. PHR. Τέκτων Διὸς πύρος, ὑπέρβιων ἥτορ ἔχων. See Call. 3. 51.

Κυκνειός, α, ὁν, adj. [cygneus,] of a swan. Κυκνειὸν, ἐνθα κύκνος μελωδός. Iph. T. 1105.

Κυκνόμορφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cygni speciem habens,] like a swan. Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμ' ἔκτεμνεναι. P. V. 820.

Κυκνοπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cygni pennas habens,] swan-winged. Κυκνοπτέρου καλλόσυνας. Orest. 1383.

*Κύκνος, ου, ὁ, (1) subst. (2) also P. N. [(1) cygnus, (2) Cynus,] (1) a swan. (2) Cynus. See in Κυκνειός, and Hes. Scut. 57. ΕΡΙΤΗ. (1) Δόλιχαύχην, πτόταιος, πόλιόχρως, ὄρνις, χιονόχρως, ἡχέτης, δουλιχόδερος, λίγυρος, λίγυφθογγός, πτόταιος, Στρυμόνιος, μαντίπυλός, (2) Ἀρητιάδης, μεγᾶθυμος, αἰμύμων, ἱππόδαμος, ἐμμελής, ὑπέρβιος.

Κυλινδεύω, κύλινδω, et κύλιω, v. [voluto, volvo,] to roll, to impend upon. Ἐκυλινδούμεν ἵκτινον ἰδών. Aves 502. See also Vesp. 490. and Theocr. 24. 17. SYN. Ἀποκύλινδω, ἀποκύλιω, ἐκκυλινδῶμαι, ἀνέλισσω, ἐπιφέρῶμαι.

Κύλινδρος, ου, ὁ, subst. [cylindrus,] a roller. Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχέ κύματι λαβρῷ. Apoll. 2. 596.

Κύλιξ, ἱκός, ἡ, subst. [calix,] a cup, a tumbler. Ζηῖος ἔχεις κύλικων. Troad. 822. SYN. Πότηριον, ἔκπωμᾶ, δέπας. ΕΡΙΤΗ. Ἀκρητός, βάθειά, περὶφής.

Κυλίχχιον, ου, τὸ, et κύλιχχην, ἡ, dimin. a præced. [pocillum,] a little cup. Ἐγὼ δὲ κύλιχχιόν τε σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι. Equit. 906. SYN. Κότυλίσκιον.

Κύλιω, vid. Κύλινδω.

Κυλλήνη, ης, ἡ, P. N. [Cyllene,] (1) a mountain in Arcadia, (2) a city of the Epeans. See *Damn.* Κυλλήνην ὀρθῶς, ὅτι ἡ φήσ', 'Εμβάλε κυλλῆ. *Equit.* 1083. *ΕΡΙΤΗ.* Χιδνόκτύπος, πέτραία.

Κυλλήνιος, ὄν, adj. [Cyllenius,] of Cyllene. 'Ερμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκάλεϊτο. *ω. 1.*

Κυλλός, ἡ, ὄν, adj. [claudus, curtus,] lame, maimed. See in Κυλλήνη. *SYN.* Χωλός.

Κυλλοπόδιον, οἶος, ὁ, adj. [claudus pedes,] lame-footed. Χάκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοπόδιον. *Σ. 371.*

Κυλοιδῖα, v. [sum tumebus oculis,] to have swollen eyes, as a sign of vehement love. Τὴν χεῖρ' ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς κυλοιδῖαν ἀνάγκη. *Lysistr.* 472.

Κῦμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) fluctus; (2) item, fœtus uteri,] (1) a wave, (2) a fœtus, an offspring. Πόλλοις διαύλοισ κυμάτων φερούμενος. *Hec.* 29. *SYN.* (1) Ῥοή, σάλον, οἶδα, (2) γονή, ἐκγονόν. *ΕΡΙΤΗ.* (1) Πόντιον, ἱερὸν, βαρὺβρόμον, ἄλιον, ὀλεθρῖον, ὕγρον, θαλάσσιον, δεινόν, μεγὰ, ἀφορρὸν, ἐπασσῦτερὸν, κελαιόν, λαβρὸν, μελάν, παλιρρῶθιον, πορφύρεον, ῥοθιον, ἀλεγεινόν, μακρὸν, πᾶφλάζον, πέλωριον, τρυφῆν, κωφόν, ἀτρυγέτον, ἀλίκτυπον, ἀνέμοτρεφές, βάθον, ὄβριμον, ὀξύ, πίκρον, ἀρὸκελαινόν, τριχάλον. *PHR.* See *A.* 422. and *Hipp.* 1220.

Κυμαίνω, et κυμαίνομαι, v. [fluctuo et ferreo, turgeo,] to swell, to rage, to foam, to expand. Πέμπει γέγωνά Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἐπη. *Sept. Theb.* 439. *SYN.* Σάλευω, τάραττοναι, χειμάζεμαι, βράσσω, δύνω, πλημύρω, ἐκυμαίνω.

* Κυμάτιος, ὄν, adj. [fluctuosus,] full of waves. Διάτε-μονουσά πόρον κυμάτων ὀρίζει. *Æsch. Suppl.* 555.

Κυματᾶγης, ἔος, adj. [veluti fluctus frangens,] breaking like waves. Δεῖναι κυματᾶγεις. *Æ. C.* 1243.

Κυματὸπλήξ, ἡγός, adj. [fluctibus pulsatus,] wave-beaten. Κυματὸπλήξ χειμέρια κλονεῖται. *Æ. C.* 1241.

* Κυματοφθόρος, ὄν, adj. [fluctibus deperditus,] wave-worn. Ὅρω γ' ἐν ἀκταῖς νόμαδᾷ κυματοφθόρον. *Eur. fr. Polyid.* 1. 2.

Κύμβᾶχος, ὄν, (1) adj. et (2) ὄν, ὁ, subst. [(1) pronus in caput; (2) superior galeæ pars convexa,] (1) headlong; (2) the skull-piece of a helmet. Κύμβᾶχος ἐν κωνίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. *E.* 586. *SYN.* Πρηνής, πρὸ-πέτης.

Κύμβη, ης, ἡ, subst. [cymba, poculum,] a small boat, a goblet. Ἡ κύμβαισι ναυστοῦλεῖς χθονά; *Soph. fr. Androm.* 2. *SYN.* Σκάφιδιον, σκάφος, σχέδια, κύπελλον, κύφος.

Κῦμιδς, ἔως vel ἰδός, ὁ, subst. [nocturnus accipiter,] the great horned owl. Κερχνης, τρίορχης, γυψ, κῦμινδς, ἀέρος. *Aves* 1181. *SYN.* Χαλχίς.

Κῦμιν, ὄν, τὸ, subst. [cuminum, herba et semen,] cummin, the herb and its seed. See in Ἐπιτέμνω.

Κῦμινῶπιστοκαρδάμωγλύφος, ὄν, ὁ, [vox ab Aristophane conficta, "scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturtii scalptor." *Brunck.*] a cummin-cutter and scraper of cardamum, a skin-flint. Κάλλως κῦμινῶπιστοκαρδάμωγλύφος. *Vesp.* 1357.

Κυμῶδέγων, οἶος, adj. [undas excipiens,] receiving the waves. Ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμῶδέγμονος πέλᾳς. *Hipp.* 1168.

Κυμῶδκη, et Κυμῶθη, ης, ἡ, P. N. [Cymodoce and Cymothoë,] the names of two of the Nereids. 'Ενθ' ἂρ' ἦεν Γλαύκη τέ, Θάλειά τέ, Κυμῶδκη τέ. *Σ. 39.* See also *Σ. 41.*

Κῦναγία, Dor. et Attic. pro Κυνηγία, ας, ἡ, subst. [venatio, venatus,] hunting, a hunt. Τῇ σῇ προθυμῶς εἰς ὁδὸν κῦναγίᾳ. *Aj. Fl.* 37. *SYN.* Ἀγρευμά.

* Κῦναγός, οὔ, ὁ et ἡ. See Κῦναγέτης.

Κυῖαγέτω, v. [venor,] to lead on dogs, to hunt. Πάλαι κῦναγέτουντᾷ καὶ μετρούμενον. *Aj. Fl.* 5. *SYN.* Ἀγρεύω.

Κῦναγέτης, et κῦναγός, οὔ, ὁ, subst. [venator,] a huntsman. Ἄπαντ' ἐρευ-

νῶν τοῖχον, ὡς κυναγέτης. Hee. 1156. See also Phoen. 1185. SYN. Ἀγρευ-
τήρ.¹

Κυνᾶλώπηξ, ἐκός, ὁ, subst. [canivulpes,] a fox-dog, a cunning fellow. Πῶς δι
τρίῃρης ἐστὶ κυνᾶλώπηξ; b. ὅπως; Equit. 1073.

Κυνᾶ, as, ἡ, et contr. κυνῆ, ἡς, subst. [galea,] a helmet, (properly) covered with
a dog's skin. Κυνᾶς θερίζων, κάπσκαυλίζων ξυλφ. Eur. Suppl. 727. See Ly-
sistr. 751. SYN. See Κῶρς. EPIITH. Ἀμφιφάλος, τετραφάλῃρος, δεινῇ, εὐλόφος,
δαιδάλεα, ἔτυκτος, χαλκηρὴς, ἱπποκόμης, ἱπποδάσεια, ἱππουρίς, κάλῃ, λόφσσεα,
τετραφάλος χρυσεία, πάγχαλκός, ἀλόφος, ἀμφιπόλῖς, ἀφάλος, εὐχαλκός, κτίδην,
ρίνου ποιητή, ταυρεῖν, χαλκοπάρῃος, αἰγείν.

Κυνῆος, et κυρεῖος, α, ον, adj. [caninus,] canine, impudent. Τετλαίη, κυνῆος
πὲρ ἔων, εἰς ὁπᾶ ἰδέσθαι. I. 373. See also Equit. 1396. SYN. Ἀναιδής.

Κυνῶ, v. [osculator,] to fawn like a dog, to kiss. Καὶ κυνῶν ἀγάπαζόμενοι
κεφάλῃν τὲ καὶ ὦμον. φ. 224. SYN. Κύνω, φιλῶ, προσκύνῶ, σαίρω.

Κυνῆ, ἡς, vid. Κυνᾶ.

Κυνηγεσίον, ον, τὸ, subst. [societas venatica, instrumenta venatica,] the hunts-
men, a hunting train. Τὶ κυνηγεσίῳν καὶ σοὶ μέλετῃ; Hipp. 224.

Κυνηδόν, adv. [more canino,] like a dog. Ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοῦπτᾶνιον λήσει σὲ
κυνηδόν. Equit. 1033.

Κυνηλασία, as, ἡ, subst. [incitatio canum,] the art of urging on dogs. Καὶ ἔ
κυνηλασίην τὲ καὶ εὐστοχίην ἐδιδάξας. Call. 3. 207. SYN. Κυναιγία, ἄγρεσία.

Κύνθιος, α, ὄν, et Κύνθιας, ἀδός, ἡ, adj. [Cynthus,] of Cynthus, Cynthian.
Ἄ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ. Iph. T. 1099. See also Call. Ep. 72.

Κύνθος, ον, ὁ, P. N. [Cynthus,] a mountain in the island of Cynthus. Κλυ-
θεῖσα πρὸς Κύνθον ὄρος κρᾶνῃ ἐνὶ νήσῳ. Hom. Apoll. 26.

Κυνιδίον, ον, τὸ, et κύνισκη, ἡς, ἡ, subst. [caniculus,] a little dog or bitch.
Κύνισκη is also a proper name. [Cynisca,] Cynisca. Theocr. 14. 8. Ἄπε-
δὸτ' ὁ φήνας κυνιδίον Σεριφίων. Acharn. 542. See also Ran. 1402.

Κυνόδρομία, as, ἡ, subst. [canum cursus,] a chase with dogs. Νόσφι κυνοδρό-
μῆς, ἵνα τοι θῶν ἄρμ' ἀφ' ἑρῶσ'ι. Call. 3. 106.

Κυνόθαρης, ἔος, et κυνόθαρος, εἶα, ὅ, adj. [canina impudentia insignis,] impu-
dent as a dog. Ὅρθος ἀνεστ' ὁ πυρρὸς ἔδ' ὡς ἀγρίος, κυνόθαρης. Theocr. 15.
53. See also Aesch. Suppl. 766.

Κυνόκεφάλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [caninum habens caput,] dog-headed. Κύνος
βρόαν σιτούμενος μάχει σὺ κυνόκεφάλῳ.² Equit. 416.

Κυνόκλοπός, ον, ὁ, subst. [qui canem furatur,] a dog-stealer. Ξυνδεῖτ' ἐταχῶς
τουτῶν τὸν κυνόκλοπόν. Ran. 605.

Κυνόκῶπew, v. [ut canem ferio,] to flog a person like a dog. Κυνόκῶπῃσω σου
τὸ νῶτόν. Equit. 289.

Κυνόμυια, quæ et scribitur κυνᾶμυια, as, ἡ, subst. [musca valde impudens,]
a dog-fly, very impudent. See Danim. Καὶ δ' αὖτ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτῶ-
λοιγόν Ἄρηά. Φ. 421.

Κυνόραιστος, οὔ, ὁ, subst. [ricinus,] a tike, vermin. Ἐνθα κύων κεῖτ' Ἀργὸς
ἐνίπλειος κυνόραιστέων. ρ. 300.

Κυνόσβᾶτος, ον, ἡ, subst. [rubus caninus,] the dog-thorn. Ἄλλ' οὐ σύμβλητ'
ἐντὶ κύνοςβᾶτος οὐδ' ἀνέμωνα. Theocr. 5. 92.

Κύνος, ον, ἡ, P. N. [Cynus,] a city of the Locrians. See in Καλλιᾶρες.

Κυνόσουρα, as, et Κυνόσουρίς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) Canis cauda; (2) Ursa minor,
Cynosura; (3) nomen Laconicæ canis,] a dog's tail; the constellation of the
lesser Bear, Cynosura; the name of a Spartan bitch. Σπείρη δ' ἐν Κυνόσουρᾷ
κάρη ἔχει ἡ δὲ κᾶτ' αὐτήν. Arat. 52. See also Call. 3. 94.

¹ Vid. eruditiss. Blomf. Sept. Theb. 42.

² The metre here requires the penult. of *Κυνόκεφαλος* to be long: but the passage is mani-
festly corrupt, and is not improved by Brunck, who proposes μάχει σὺ γε κυνοκεφάλῳ, since
the foot immediately preceding the catalectic syllable must be an iambus. Is the true reading
elicited by omitting *σὺ* and subjoining *γε*, which the sense seems to require, to *κυνοκεφάλῳ*? at
least the metre will be preserved, and the penult. of *κυνοκεφάλος* short according to its analogy.
—μάχει κυνοκεφάλῳ γε;

Κύνοςπάρακτος, ὄν, adj. [a canibus discerptus,] torn by dogs. Κύνοςπάρακτον σῶμα Πόλυνείκους ἔτι. Antig. 1198.

Κύνοςφρων, ὄνός, adj. [impudens,] having a dog's mind, impudent. Πνέονθ' ἅ κύνοςφρων ὕπνω. Choëph. 611. SYN. Ἄναιδής, κύνοςθάρασης, κύνοςθράσους, κύνωπης.

Κύντερός, κύντατός, η, ὄν, comp. et superl. a κύν, [impudentior, impudentissimus, deterrimus,] more and most impudent, or dreadful. Οὐ γάρ τι στίγερῃ ἐπὶ γαστέρι κύντερὸν ἄλλο. η. 216. See also Eur. Suppl. 817. SYN. Δεινόςτατός.

Κύνωπης, ον, ὁ, et κύνωπης, ἰδός, ἡ, adj. [caninum habens vultum; impudens,] dog-faced, impudent. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω σοὶ τέ, κύνωπά. A. 159. See also Orest. 254. SYN. Κύνοςφρων, ἀναιδής, κύνοςθάρασης, κύνοςθράσους.

Κυπάρισσος, ἡ, P. N. [Cyparisseis,] Nestor's city near Pylos. Καὶ Κυπάρισσόντα, καὶ Ἀμφιγένηϊαν ἔναιον. B. 593.

Κυπάρισσινός, ὄν, adj. [e cypresso factus,] made of cypress. Κλινάμενος σταθμῷ κυπάρισσινῷ, ὄν πότε τέκτων. ρ. 340.

Κυπάρισσός, ον, ἡ, subst. [cupressus,] a cypress-tree; also P. N. a city in Phocis. (See B. 519.) Ἄτρεκέϊς ἀρμούς κυπάρισσος. Eur. fr. Cretens. 2. 9. EPIITH. Εὐώδης, ἄκροκόμμος, σκίερα, ῥάδινη, τηλέθωσα.

Κυπείρος, ον, ὁ vel ἡ, et κυπείρον, ον, τό, subst. [cyperus; junci odorati species,] an odoriferous rush; "a wild galangale," Dr. Jones. Ἠλάμεσθ' ἀπὸ κυπείρον. Ran. 243. SYN. Ἐρσής, βᾶθ'.

Κυπέλλον, ον, τό, subst. [poculum,] a cup. "Εὐθὰ φίλ' ὀπτάλ' α κρεῖ ἔδμεναί, ἡδὲ κυπέλλα. Δ. 345. SYN. Δεπάς, πότ'ηριόν, κισσύβιον, κυάθος. EPIITH. Χρύσεν, χρύσειον, ἡδὲ, ἀμβλυζόν.

Κυπρίς, ἰδός, acc. ἰδὰ et ἰν, ἡ, P. N. [Venus,] the goddess of love; also love. Κυπριν προβάλλειν ἄλλ' ὅμως εἰρήσεται. Hec. 803. SYN. See Αφροδίτη.

Κυπρόγενής, ἔος, ὁ et ἡ, et Κυπρόγενεῖα, as, ἡ, adj. [e Cypro ortus et orta,] sprung from Cyprus. Κυπρόγενῇ δ', ὅτ' ἐγέντο πολυκλύσῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Hes. Theog. 199. See also Lysistr. 551.

Κυπρός, ον, et αντιq. gen. ὄθεν, ἡ, P. N. [Cyprus,] an island in the Ægean sea sacred to Venus. Ἐς γῆν ἐνάλιαν Κύπρον, οὐ μ' ἐθέσπισεν. Helen. 148. EPIITH. Ἐκτιμῆρη, εὐώδης, αἰπεῖα, ἡνέμοεσσα, περίρρυτός. PHR. See Bacch. 398.

Κυπτάζω, v. [caput submitto, incumbo, immoror,] to stoop, to apply diligently, to loiter. Περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κἀκόποιεῖν. Pax 731. SYN. Διάτριβω, μέλλω, μένω, ἐνίαυω, βράδυνω.

Κύπτω, f. ψω, perf. κέκυφα, v. [pronus sum, cubo,] to bend, to stoop down. Κύψαντες ἐπιτορκοῦσιν ἡμᾶς οἱ βροτοί. Aves 1609. SYN. Ἐπίνωω, κατὰκύπτω, ἐπικλίνω.

Κύρβαντες, vid. Κόρυβαντες.

Κυρβάσια, as, ἡ, subst. [crista galli, tiara Persica,] the comb of a cock, a Persian turban. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβάσιαν τῶν ὀρνίθων μόνον ὀρθήν. Aves 487.

Κύρβεις, οἱ et αἱ, subst. [(1) tabulæ, in qua leges Atticæ scriptæ erant; (2) "tabula geographica, aut columna lapidea, calce oblita et sic picta." Hælzlin. in loco infr. citat.] a tablet, on which the laws were inscribed at Athens; a geographical chart or map. Κύρβιās, οἷς ἐνὶ πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν. Apoll. 4. 280. SYN. Σάνις, στήλη.

Κύρεω, v. [compos fio, obtingo,] to get, to reach. Κᾶκὸν κύρεῖν τὶ Θρηκίω στράτευμάτ'ι. Rhos. 742. SYN. See Κύρω.

Κυρή, ἡς, ἡ, P. N. [Cyre,] the name of a fountain in Cyrene. Οἱ δ' οὐπω πήγης Κυρήs ἐδύναντο πέλάσσαι. Call. 2. 88.

Κυρήβάζω, v. [cornibus pugnare,] to strike or push with horns. Ἦν δ' ὕπεκκλίνῃ γὰρ δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρήβάσει. Equit. 272.

Κυρήβιον, τό, subst. [furfur,] bran. See in Εὐκράτης.

Κυρηναῖος, ὄν, adj. [Cyrenæus,] of Cyrene. Τοῦ Κυρηναίου παῖδ' ἀλέγεις, ὕπ' ἑμοί. Call. Ep. 14. 2. See also Call. Ep. 22. 2.

Κυρήνη, ¹ης, ἡ, P. N. [Cyrene,] the name of a nymph, also a town on the coast of Africa so called from the nymph. Κυρήνη πέφαται τῆς ἑλος παρὰ Πηλαιοῖδ. Apoll. 2. 500. See also Call. 2. 94. ΕΡΙΤΗ. (1) Ἀγροῦερα, χρυσόθρονος, (2) εὐδαίμων, εὐπυργός, πῶλυκαρπότητη. PHR. See Pyth. 9. 11.

Κυρίως, α, ὄν, adj. [auctoritatem tenens, ratus, præcipuus, proprius. Vid. Dammii Lex. Pind. in v.] one who possesses right authority, controlling, supreme, fixed, having a right. Τῶνδ' ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος; Heracl. 263. SYN. Κρατέων, ἡγέμων, κάρανός, κοίρανός.

Κυρίως, adv. [(1) more domini; (2) legitime; (3) proprie, firmiter,] authoritatively, validly, rightfully, firmly. Θέντᾱ κυρίως ἔχειν. Agam. 171. SYN. Ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαίως, ἀπλῶς.

Κύρισσω, v. [arieto,] to butt with the horns. Νικώμενοι κύρισσεν ἰσχυρὰν χθονᾶ. Pers. 315. SYN. Κόρύττω, κέραιίζω.

Κυρκᾶνω, v. [tumultuor, moveo, turbo,] to excite a tumult, to disturb, to mix. Ὅλεθρον τίν' ἡμῖν κυρκᾶνᾱ ἄμωσγέπως. Thesm. 429. SYN. Κυκάω, τάρασσω, κινῶ, ἀνάμειγνυμι.

Κύρμα, ἄτρός, τό, subst. [præda, captura,] booty, prey. Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπαλῆμ' ὁλόν. Aves 430. SYN. Ἐλωρ, λεία, ἄγρα, λάφυρα.

Κῦρος, ἔος, τό, subst. [caput rei, auctoritas, rata fides,] authority, ratification. Πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα κἀλῶν. Soph. Electr. 919. SYN. Ἀξιωμα, ἐξουσία, ἄρχη.

Κυρῶω, v. [ratum facio,] to sanction, to confirm. Πρὶν κευκῶσθαι σφάγας. Eur. Electr. 1069. SYN. Κατάκυρῶω, βεβαιῶω, ἐμπέδωω.

Κυρσάνιός, ²ον, ὁ, subst. [puer, infans,] a boy, an infant. Καρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναι τῷ σώ. Lysistr. 983. SYN. Παῖς, ἐφηβός, νεανίας.

Κυρτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) curvus, (2) convexus,] crooked, gibbous, convex. Ἐκκλωτὺ δ', ὥστ' ἐτόξον, ἡ κυρτός τρῶχός. Bacch. 1055. SYN. Ἀγκυλός.

Κυρτώω, v. [curvum reddo,] to bend, to curve. Κυρτωθὲν, κρῦψεν τὲ θεόν, θιγτήν τὲ γυναικᾶ. λ. 243.

Κύρω, et κύρομαι, f. κύρσω, v. [incido in aliquid,] to meet with, to encounter. Αὐτός τὲ κἀκοῖς πῆμασιν κύρσας. Androm. 1160. SYN. Ἐπικύρω, κύρῶω, ἐντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω.

* Κύσθος, ὄν, ὁ, subst. [podex,] the posteriors, the fundament. Κύσθου λεοντῆν ναυμάχειν ἐνημμένον. Ran 430.

Κύστη, ἡς, et κύστις, ἑως, ἡ, subst. [vesica, pubes, marsupium,] the bladder, a purse. Ἐνδόθεν αὐτᾶς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾶ' κἀπειθ' ὕπ' ἀνάγκης. Nub. 405. See also Lysistr. 957. SYN. Ἐφήβαιον, ἐπίσειον.

Κῦταιος, ἔος, et Κῦταιός, ὄν, ὁ, et Κῦταῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Cytæus,] of or belonging to Cytæa, a city of Colchi. Πυργούς εἰσώψεσθῆ Κῦταιεὺς Αἰήταῦ. Apoll. 2. 403. See also Apoll. 2. 1095. and Apoll. 2. 399.

Κῦτίσωρος, ὄν, ὁ, P. N. [Cytisorus,] Cytisorus. Τῷ δὲ Κῦτίσωρος πέλει οὐνῶμα' τῷ δὲ τῆ, Φρόντις. Apoll. 2. 1159.

Κῦτίσος, ὄν, ὁ, subst. [cytisis,] the trefoil. Ἀ αἶξ τὸν κῦτίσον, ὃ λῦκος τὰν αἶγᾱ δῶκει. Theocr. 10. 30.

Κῦτός, ἔος, τό, subst. [(1) alveus; (2) venter; (3) quicquid capax est rerum, ut navis, vas, thorax, clypeus, olla, caput, cutis, &c. Vid. Markland. ad Eur. Suppl. 1212.] a hollow, a belly, anything capacious. Πράσσων ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας κῦτός. Ion 37. SYN. Κοιλότης, κίστη, γάστρα, ὄγκος. ΕΡΙΤΗ. Περὶδρόμων, κοιλόν, χαλκήλατον, εἰλικτόν, περὶπλευρόν.

Κῦτάρος, ὄν, ὁ, subst. [omne spatium cavum aut vacuum, loculamentum arum,] anything hollow, the cell of a bee. Τῷ σῷ πρῶσμοιον, στρεβλόν, ὥσπερ κῦτάρον. Thesm. 516.

Κῦτωρός, ὄν, ὁ, P. N. [Cyturus,] a city in Paphlagonia, famous for box-wood.

¹ De quantitate primæ syllabæ τοῦ Κυρήνη, videsis quæ doctissimus Maltbeius more suo acute et verissime disputaverit.

² A Laconian word, a κόρος κοῦρος, ut νεανίας a νέος.

See Catullus 4. 13. Οἱ ῥὰ Κῦτωρδν ἔχον, καὶ Σήσᾱμὸν ἀμφένεμοντῶ. B. 853. EPIITH. Ὑλήεις.

Κυφέλλα, ὠν, τᾶ, subst. [nubes, et omnia cava,] the clouds, anything hollow. Ἐτμήγη δὲ κύφella. Call. fr. 300.¹

Κυφὸς, ἡ, ὄν, adj. [incurvus,] bent forwards. Ῥῦπῶντᾶ, κυφῶν, ἄθλιον, ῥυσόν, μᾶδωντᾶ, ῥωδῶν. Plut. 266. SYN. Κυρτὸς. Κυφὸς is also a P. N., a city of Perrhabia. B. 748.

Κύφων, ὠνός, ὁ, subst. [(1) lignum, quo cervix aut pedes noxiorum vinciebantur; (2) stiva aratri,] a wooden collar, placed round the neck or fastened to the feet of a malefactor, which compelled him to bend his head; (2) a plough-handle. Ὡ τῦμπαῖᾶ καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; Plut. 476. EXP. Δέσμους ξύλων.

Κυψέλη, ης, ἡ, subst. [(1) alveare apum, e vinibus aut stramine plexum; (2) arca; (3) genus vasis aut mensuræ frumentariæ; (4) interius auris foramen; (5) sordes aurium,] a bee-hive, a corn-chest, a wine-vessel, the hollow of the ear, (5) filth of the ear. Ἐμῆδιμον κυψέλην ἀπώλεσαν. Pax 631.

Κυψέλιζω, v. [Cypselum imitor,] to imitate Cypselus. Ὡς Κυψέλλιζον Ζεὺς δλεσειε γένος. Theog. 890.

Κῦω, vid. Κῦῶ.

Κῦων, κύων, ὁ et ἡ, subst. [(1) canis; (2) Canicula,] (1) a dog, a monster; (2) the dog-star. Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώριᾶ τευχέ κύνεσσιν. A. 4. See also Apoll. 2. 527. SYN. (1) Σκύλαξ, σκύμνος, (2) Σείριος, q. v. EPIITH. (1) Αἰζηός, ἀργός, ἀργός πῶδᾶς, ἀργυρὸς, ἐρευνῶν, θάληρος, κᾶκος, τᾶχὺς, τᾶπε-Ζεὺς, χᾶρᾶπος, κᾶκὸμῆχᾶνός, ὄκρυδουσσᾶ, καρχαρόδους, θηρευτῆς, τᾶλαιᾶ, τρίσωμάτος, μυρῖᾶκρανός, τρίκρανός, μῖαιφῶνός, θηρῶφῶνός, ὠκύπους, δρῦμας, ἀργυδούς, ἀναιδῆς, αἰνός, θράσους, θῶος, μάργος, ὠμηστῆς, Γνώσσιος, Λάμπουρος. PHR. (2) See X. 26—31.

Κῶας, ἄτος, et κῶος, ἔως, τὸ, subst. [pellis ovina, vellus,] a sheep's-skin, a fleece. Χεῖν ὑπὸ χλωρὰς ῥώπας καὶ κῶας ὑπερθεῖν. π. 47. See also Theocr. 9. 18. SYN. Κῶδιον, μάλλος, νᾶκη, νᾶκος, δέρμα, πόκος. EPIITH. Χρύσειον, χρυσῶμαλλον, πάγχρυσον, αἰγλήν, μάλακῶν.

Κῶδαῖρον, ου, τὸ, subst. [lodix coriacea,] a small bag made of skins. Καὶ κῶδαῖρον, καὶ λεγκύθιον, καὶ θυλάκιον. Ran. 1203. SYN. See Θυλάκιον.

Κῶδειᾶ, as, ἡ, subst. [(1) caput papaveris, (2) globulus,] the head of a poppy. Ὁ δὲ φῆ, κῶδειᾶν ἀνασχών. E. 499.

Κῶδιον, ου, τὸ, subst. [pellis, vellus ovinum,] a hide, a sheep's-skin. Ὁ δὲ γνάφει γ'. b. ὁ δὲ γὰρ πλύνει κῶδιᾶ. Plut. 166. SYN. See Κῶας.

Κῶδων, ὠνός, ὁ, Att. ἡ, subst. [tintinnabulum,] a bell, a rattle. Χ' ἡ κῶδων ἀκλαριθῆς ἐπειγόμενῃ τυφλᾷ τίκει. Pax 1078. SYN. Σάλπιγξ, πλατᾶγῆ. EPIITH. Χαλκόστῦμος, Τυρσηνική, ἡδύθροος.

Κῶδωνίζω, v. [tintinnabulo experior,] to try by a bell. Ἄνευ Σόφοκλέους ὁ τί ποιεῖ κῶδωνίζω. Ran. 79. SYN. Ἐξετάζω, δοκιμάζω.

Κῶδωνόκρῶτος, ὄν, adj. [tinniens,] rattling, high-sounding. Κλύε καὶ κόμπους κῶδωνόκρῶτους. Rhes. 380.

Κῶδωνόφαλᾶρῶπωλός, ου, adj. [qui tintinnabula phaleris equorum adjicit, vox a Comico conficta,] having horses with bells attached to their trappings. Κύκρους ποίων καὶ Μένυνας κῶδωνόφαλᾶρῶπῶλους. Ran. 963.

Κῶδωνόφῶρῶ, v. [tintinnabulum circumfero,] to carry round a bell, to examine. Ἐφῶδεύεται, κῶδωνόφῶρεῖται, παντᾶχῃ. Aves 1160.

Κῶθων, ὠνός, ὁ, subst. [poculum,] a cup. Πρῖτᾶμενοι κῶθωνᾶς, οἱ δὲ καὶ σκόρῳδᾶ, καὶ κρόμυᾶ. Equit. 600.

Κῶκυμα, ἄτος, τὸ, et (2) κῶκυτός, οὔ, ὁ, subst. [(1) fletus, ejulatus, item. P. N. (2) Cocytus, fluvius apud Inferos,] (1) lamentation, (2) Cocytus. Ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δῶμοις κῶκύματᾶ. Antig. 1091. See also Med. 1174. SYN. Κλαυθμός, ὀδῶνγῆ, ὀδῶνγμός, οἰμωγῆ, ὀδυρμός, βόῃ. EPIITH. Δυσθρήνητον,

¹ See the notes on the passage.

ἀντίμολπον, ἄθλιον, ὀρθίον, δάκρυον, εὐδάκρυτον.

Κωκυω, f. ὤσω, v. [ploro, lamentor,] to weep aloud, to bewail. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκεῖ· οἱ δὲ τ' ὀπισθεν. θ. 527. SYN. See Αἰάζω, ὀλοφύρομαι, et Θρηνώ.

Κωλάκρης, ου, et κωλάγρης, ὁ, subst. [collector carniū e victimis reliquarum inter sacerdotes,] a quæstor in holy things. Τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλάκρητην, τὰ τριώβολα. Aves 1541.

Κωλή, ἥς, ἡ, et κωλήν, ἡνός, ὁ, subst. [perna, petaso,] a haunch, a gammon. Οἱμοὶ δὲ κωλῆς, ἥς ἐγὼ κατήσθιον. Plut. 1129. See also Eur. fr. Scir. SYN. Πέτσος.

Κώληψ, ηπός, ἡ, subst. [talus, sura,] the bend of the knee behind, the hamstring. Κόψ' ὀπίθεν κώληπᾷ τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυνῆ. Ψ. 726. SYN. Ἰγνός, σφύρον, ὀστούν.

Κωλιάς, ἀδός, ἡ, [epith. Veneris,] an epithet of Venus. Δάπανης, λάφυγμου, Κωλιάδος, Γενέτυλλιδός. Nub. 52.

Κώλων, ου, τὸ, subst. [membrum, crus,] a limb, a leg. Οὐκοῦν ὄρεᾶς μου κώλων, ὡς ἐπειγεται; Heracl. 735. SYN. Γυνῶν. EPITH. Νῶσερον, δέξιον, ἄβρον, ἀσθενές, τὰ χυπόν, λευκόν, δρόμας, βάρυ, τρυχλάρον.

Κώλυμα, ἀτός, τὸ, subst. [impedimentum,] a hindrance. Ἐμπόδιον κώλυμ' ἐτί μοι; Ion 861.

Κωλύω,¹ f. ὤσω, v. [prohibeo,] to hinder, to forbid. Κωλυμεσθᾷ μὴ μάθειν, ἃ βούλομαι. Ion 395. SYN. Δῆκωλύω, ἀπείπω, ἀνέῴμαι.

Κῶμα, ἀτός, τὸ, subst. [sopor gravis,] deep sleep, repose. Ἡ μὲ μάλ' αἰνῶ-πᾶθῃ μάλ᾽ αὖτον περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. σ. 200. SYN. Κοίμημα, ὑπνός, κῆρος. EPITH. Ἀπαλόν, λυσίμηλές.

Κωμάζω, v. [(1) comissor, hymnis celebros, (2) salto,] to feast in honor of, to celebrate, to dance. Οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἡχθόμην ὄρων. Alcest. 831. SYN. Ἀνάχορεύω, ὑμνέω, τρυφᾶω.

Κωμαστής, οὔ, ὁ, subst. [comissator,] a reveller. Κωμαστής Διόνυσος. Nub. 606.

Κώμη, ἥς, ἡ, subst. [pagus, vicus,] a village. Ἦς ἀλδχον, μάλῃρ δὲ κατὰφλέξει περὶ κώμας. Hes. Scut. 18.

Κωμήτης, ου, ὁ, et κωμητῆς, ἱδός, ἡ, subst. [vicinus, paganus, vicina, pagana,] a villager, a neighbour. Τοὺς κωμήτας γυνουὸς ἀθροῦς, κεί κριμνώδη κατάνιφοι. Nub. 965. See also Lysistr. 5. SYN. Γείτων, παροικός.

Κωμικός, et κωμωδικός, ἡ, ὅν, adj. [comicus, poeta comicus,] (1) of comedy, comic, (2) subst. a comic poet. Τῆς Ἀγρόνακτός μὲ λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως. Call. Ep. 53. See also Vesp. 1047. SYN. (2) Κωμωδοδιδασκάλος, κωμωδοποιήτης.

Κῶμος, ου, ὁ, subst. [comissatio,] revelry, a revel. Αἰματὶ Θήβας, κῶμον ἄναυδᾶτον προχόρευεις. Phœn. 802. EPITH. Ὀπισθοπούς, πᾶλλ' ἰχνητός, ἀσπί-δηφόρος, πτηνός, φίλοστεφάνος, ἡδύμελης, μελίγερυς, φίλοστεφάνος, ἐπήρατος, Ὀλυμπιόνικης.

Κώμυς, ὕθις, ἡ, subst. [manipulus,] a bundle of hay. Καὶ μάλ᾽ αὖ χάροισ' κᾶλὰν κώμυθᾷ διδωμί. Theocr. 4. 18. SYN. Φάκελός.

Κωμῶδεω, v. [mordacibus dictis incesso,] to ridicule. Κωμωδηθεῖς ἐν ταῖς πατρίοις τέλεταις ταῖς τοῦ Διόνυσου. Ran. 368. SYN. Λοιδόρεω, σκώπτω.

Κωμῶδια, ας, ἡ, subst. [comœdia,] comedy. Κωμωδίας δὲ φορτικῆς σφώτερῶν. Vesp. 66.

Κωμωδικός, vid. Κωμικός.

Κωμωδοδιδασκαλία, ας, ἡ, subst. [disciplina rei comicæ,] instruction in the comic art. Κωμωδοδιδασκαλίαν εἶναι χάλιπτᾶτων ἔργον πάντων. Equit. 513.

Κωμωδιδάσκᾶλος, et κωμωδοποιήτης, οὔ, ὁ, subst. [poeta comicus, qui docet

¹ The penult. of Κωλύω is comm. if a vowel follows; if a consonant, always long.

artem comicam,] a comic poet, one who teaches comedy. Κωμωδὸδιδάσκαλὸς ἀνθρώπων καὶ κλεινὸτάτος γέγεννηται. Pax 737. See also Pax 734.

Κωμωδῶλειχέω, v. [parasita jocosus sum,] to be a parasite by means of vulgar comic jokes, to be a parasite. Κωμωδῶλειχῶν περὶ τῶν εὖ πράττοντ' αἰεί; Vesp. 1317.

Κωμωδοποίησις, vid. Κωμωδοδιδάσκαλός.

Κώνειόν, ου, τό, subst. [(1) cicuta, (2) venenata potio,] hemlock, poison. Κώνειά πῖειν, αἰσχυνηθείσας διὰ τοὺς σούς Βελλερρόφοντας. Ran. 1051.

Κῶνός, ου, ό, subst. [conus, turbo, involucrium piceæ nucis,] a cone, a top, a pine-nut shell. Βάλλει δὲ καὶ ἅ πῖνός ὑψόθεν κώνους. Theocr. 5. 47. SYN. Βέμβιξ, στρόβιλος.

Κώνωψ, ωψός, ό et ή, subst. [culex,] a gnat. Φθειρῶν τ' ἀριθμόν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι. Plut. 537.

Κῶός, vid. Κῶός.

Κωπαῖς, ἰδός, ή, adj. [Copaica,] of the lake Copais. Ἰκτιδᾶς ἐνὺδρως, ἐγγέλεις Κωπαῖδᾶς. Acharn. 880.

Κωπέυς, ἔως, ό, subst. [lignum, e quo remos conficiebant,] wood fit for oars. Αὖ κωπέων πλατουμένων. Acharn. 552. SYN. cf. Bockh. Ath. Staatsh. 1. p. 75.

Κῶπη, ης, ή, subst. [(1) manubrium, capulus, (2) remus, gladius, &c.] a handle, an oar, &c. Στράτευμά κῶπη διδρῖσαι Τροίαν ἐπὶ. Helen. 394. SYN. Λάβη, πλάτη. ΕΡΙΤΗ. Τάχῦπῶρος, χρυσόκολλός, ἀλτήρης, πῶτάμια, νέρτερα, ἐνάλιός, κλεινὴ, χιλιόναυτης, δίκροτός, διπλή, ῥοθιάς, ἀργύρεα.

Κωπήεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [capulatus, ansatus,] having a handle. Πολλὰ δὲ φάσγανᾶ καλὰ, μέλανδέτᾶ, κωπήεντᾶ. O. 713.

Κωπηλάτew, v. [remis urgeo, remigo,] to ply the oar, to row. Δῖπλοῖν χάλινοιν τρύπανον κωπηλάτει. Cycl. 460. SYN. Ἐρέσσω, q. v.

Κωπήρης, ἔός, adj. [qui remis instructus est,] furnished with an oar. Θήσω, όταν κωπήρēs εἰσβωμεν σκάφος. Helen. 1380.

Κῶρη, Dor. pro Ion. κούρη, i. q. Κόρη, q. v.

Κῶρός, Dor. pro Ion. κοῦρός, i. q. Κόρος, q. v.

Κωρῶσυνα, Dor. pro κουρῶσυνη, ης, ή, subst. [pueritia,] youth. Κωρῶσυνα, γέλασας δὲ πάρος κἀτέθηκὲ πῶδοῖν. Theocr. 24. 57. SYN. Νεότης, ἡβη.

Κωρυκῖος, α, όν, adj. [Corycius,] of Corycius. "Εν-θα Κωρυκία Νύμφαι. Antig. 1128. Compare the corresponding line in the strophe.

Κωρυκός, ου, ό, subst. [(1) pera, (2) ή, P. N. Corycius,] (1) a wallet, (2) the name of a cavern in mount Parnassus, also of a city, mountain, and cave in Cilicia. Καὶ Κωρυκοῦ ἄκρα κάρηνά. Hom. Apoll. 39. See also Lysistr. 1211. SYN. (1) Οὐλάκος, βάλαντιόν.

Κῶς, vid. Κῶς.

Κωτίλλω, v. [(1) garrio, (2) garriendo eneco,] to chatter, to kill with chattering. Ὡ δύστανοί, ἀνάνυτᾶ κωτίλλοισαι. Theocr. 15. 87. SYN. Πολλὰ λάλῶ, φλύαρέω, αἰκάλλω, περὶλάλῶ.

Κωτίλος, η, όν, adj. [garrulus,] chattering. Τί δὲ τίν', εἰ κωτίλαί εἰμές; Theocr. 15. 89. SYN. Ἀλάς.

Κωφός, ή, όν, adj. [(1) hebes, mutus, surdus, (2) subst. species rubetæ,] (1) blunt, dumb, deaf, (2) a kind of toad. Καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλὰ κωφὰ καὶ πᾶλαι ἔπη. OE. R. 290. SYN. Ἀμβλύς, ἄφωνός, ἄγλωσσός, ἀπαίδευτός.

Λ.

Λᾶα, ας, ή, P. N. [Laa,] in town in Laconia. Οἳ τὲ Λᾶαν εἶχον, ἡδ' Οἴτυλον ἄμφ' ἐνέμοντο. B. 585.

¹ Some read ἡδ' οἱ Τυλόν. See Heyne.

Λᾶς, contr. **λᾶς**, gen. **λαῶς** et contr. **λαῶς**, item **λαῶς**, οὔ, ὁ, subst. [lapis, saxum,] a large stone. Πέρικλυμένος παῖς, λαῶν ἐμβάλων κάρα. Phœn. 1173. See also θ. 192. SYN. Λιθός, πέτρος, λιθαξ, λιθᾶς. ΕΡΙΤΗ. Ἄμαξοπληθής, πελώριος, ἀναιδής, ἄκρος, βριθός, μέγας, στίβαρος, ξεστός, κατώρυξ, εὐτυκτός. **Λαβδάκειος**, et **Λαβδάκιδης**, ου, ὁ, adj. [ortus a Labdacus,] of or sprung from Labdacus. Τῷ Λαβδάκείῳ παῖδι, Πόλυδωρου τέ, καί. C. R. 275. See also Phœn. 813.

Λάβδακός, ου, ὁ, P. N. [Labdacus,] the father of Laius. Πόλυδωρον ἐξεφυσέ· τοῦ δὲ Λάβδακόν. Phœn. 8.

Λάβη, ἥς, ἡ, subst. [(1) prehensio, (2) ansa, capulus, manubrium, (3) prætextus,] (1) a handling, receiving; (2) a handle, hilt; (3) a pretext. Ἄρης· τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λάβῃ. Æsch. Suppl. 942. SYN. Ἐπάφη, κώπη, προφάσις, ἄφορμή.

Λάβραγόρης, ου, ὁ, adj. [procaciter loquax,] brawling. Λαβραγόρην ἐμέναι· παρὰ γὰρ καὶ ἁμεινόνες ἄλλοι. Ψ. 479. SYN. Λάβρος, θράσύστομος, ἐλευθερόστομος, ἀκρίτομυθος, ἁμετροῦπης, χελίδων.

Λάβραξ, ακός, ὁ, subst. [lupus marinus,] a pike or sturgeon. Ἄλλ' οὐ λάβρακας κατὰφάγων, Μελήσιους κλονήσεις. Equit. 361.

Λάβρεῦμαι, λάβροστώμω, λάβραζω, et λάβραγῶρεω, v. [loquor rapide et cum præfestinato impetu,] to speak much and quick. Τὶ πάρος λαβρεῦεαι, αἱ δὲ τ' ἀνευθεν. Ψ. 475. See also P. V. 335. SYN. Θράσυστώμω, ἐλευθεροστώμω, φλύαρεω.

Λάβρος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [(1) valde vorax, (2) vehemens,] voracious, violent. Λάβρω κλυδωνὶ συμπέσοῦς· ἡπειγέτο. Iph. T. 1394. SYN. Ἀδήφαγος, πόλυσ, δεινός, χυλῆπός, προπέτης.

Λάβρόσπυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cursu concitus,] with hurried course. Λάβρόσπυτος ἦλθον ἐπικότοι·σιν. P. V. 622. SYN. Λάβρος, ἐπίσπυτος, τάχυσ.

Λάβροστώμω, vid. **Λάβρεῦω**.

Λάβρως, adv. [(1) voraciter, (2) impetuose, celeriter,] voraciously, violently. Κτηνὸς κῶων, δάφοινος ἀέτος, λάβρως. P. V. 1058. SYN. Ἄναιδώς, σφοδρά, χυλῆπώς, δεινώς.

Λάβυρινθος,¹ ου, ὁ, subst. [(1) locus tortuosos flexus habens, labyrinthus, (2) nassa,] a place containing many windings and intricacies, a labyrinth, a maze, a net. Καὶ γναμπτόν ἐδος σκόλιου λάβυρινθον. Call. 4. 311. ΕΡΙΤΗ. Πόλυγναμπτός, πόλυελκτός.

Λαγᾶρος, ἡ, ὄν, adj. [laxus, non plenus,] slack, loose. Καὶ τάσδε νῦν λαγᾶράς. Eccles. 1167. SYN. Χαλᾶρος, κενός.

Λαγάρωζομαι, v. [(1) laxus et vacuus sum, (2) tennes placentas comedo,] to be slack and empty, to eat thin cakes. See in Κηθάρϊον. SYN. Ἐκκένουμαι.

Λάγδην, vid. **Λάξ**.

Λαγέτης, ου, ὁ, subst. [dux et ductor populi,] a leader of the people. Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ. Olymp. 1. 144. SYN. Ἀρχηγός, στρατηγός, ἡγέμων, ἄγος, κοίρωνός.

Λαγίδης, ου, ὁ, adj. [a Lago ortus,] sprung from Lagus. Λαγίδας² Πρόλεμαῖος, ὅκα φρέσιν ἐγκάταθοιτο. Theoc. 17. 14.

Λαγίνος, η, ὄν, adj. [leporinus,] of a hare. See in Ἐρϊκύμων.

Λαγῳδαίτης, ου, ὁ, subst. [qui lepore vescitur,] one who feasts on a hare. Ἄτρεῖδας, μαχίμους ἐδάη λαγῳδαίτας. Agam. 121.

Λαγός, vid. **Λαγρός**.

Λαγᾶνω, 2 aor. ἐλάχων, perf. εἴληχα, et λελογχα, v. [sortior,] to receive or be appointed by lot. Λαγᾶνόν· αἰψά δὲ οἶκος ὑφέλλετο, καὶ ῥά ἐπειτᾶ. Ξ. 233. SYN. Ἀπολαγᾶνω, κληροῦμαι, μοιραῦμαι, τυγαῶνω.

¹ On the various meanings of this word, see Creuzer in Meletemat. e disciplina antiquit. Part. i. p. 85.

² The old reading Ὁ Λαγίδας, is properly rejected by Salmasius, Gaisford, and other distinguished scholars, though retained by Morell and Maltby, since the first syllable of Λαγός is long. See Lucan, 5. 62. and 8. 602.

Λᾶγωβόλῃα, *as, ἡ*, subst. [leporum venatio,] shooting or hunting the hare.

Ἵμνεῖμεν, τῇ τόξῳ λαγωβόλῃαι τὲ μέλονται. Call. 3. 2.

Λᾶγωβόλῳν, *ου, τὸ*, subst. [pedum quo lepores fugientes petuntur,] a pole used in catching and killing hares. Αἰθ' ἥς μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλῳν, ὥς τῷ πατάξῳ. Theocr. 4. 49. SYN. Κῶρυνη.

Λᾶγωθήρῳ, *v.* [lepores venor,] to hunt hares. Κᾶτ' ἐλαγωθήρα. Lysistr. 789. SYN. Κῶρηγετῶ.

Λᾶγῳδιῶν, *ου, τὸ*, subst. dimin. a Λᾶγῳς, [lepusculus,] a little hare. Κεῖ που σίκυν ἰδοῖεν, ἡ λαγῳδιῶν. Equit. Acharn. 519. SYN. Λᾶγινός.

Λᾶγων, *ὄνος, ἡ* vel *ὁ*, subst. [ilia, lateris cavitas laxior,] the small guts, the flank. "Ερρήξῃ, λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφάλῳν. Hec. 557. SYN. Κενέων, Λαπάρᾳ, ἰξῆς.

Λᾶγῳς, *λάγος, ου, et* λαγῳς, *ω, ὁ*, subst. [lepus,] a hare. 'Αρπάξων, ἡ ἄρν' ἁμᾶλῃν, ἡ πῳκά λαγῳδῶν. X. 310. See also Acharn. 878.

Λᾶγῳς, *φᾶ, ῳν*, adj. [leporinus,] appertaining to a hare. See Equit. 1190. EPIITH. 'Αελλόπους, τᾶχῦπους, ὠκύπους, πόδώκης, ἐλάφρος, δειλός, ὄρεσκῶς, χᾶρῶς.

Λάδων, *ωνός, ὁ*, P. N. [Ladon,] (1) a river in Arcadia, (2) the name of the serpent, which watched the garden of the Hesperides. Πλαζόμενοι ἴξον δ' ἱερὸν πέδον, ᾧ ἐνὶ Λάδων. Apoll. 4. 1396.

Λαέρκης, *ἔος, ὁ*, P. N. [(1) Laërces,] (1) the chief of the Myrmidons, (2) a famous goldsmith. Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκῃς υἱὸς ἁμύμων. Π. 197.

Λαέρτης, Λαέρτις, et Λάρτις, *ου, ὁ*, P. N. [Laërtes,] the father of Ulysses. Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔκτετῃ. π. 118. See also Hec. 402. and Troad. 423. EPIITH. Ἀρκείσιᾶδης, ἁμύμων, δαΐφρων, μεγάλητωρ, ἀντιθέος, ἥρως, πέπνυμένδης, γέρων, δύσμορός.

Λαερτιάδης, et Λαρτιάδης, *ου, ὁ*, patronym. [Laertiades,] the son of Laërtes. Λαερτιάδης πείθει στρᾷτιαν. Hec. 132. See also Rhes. 906.

Λάξῳμαι, et λάξῳμαι, *v.* [capio, prehendo,] to lay hold of, to seize, to grasp. Πρηνεῖς ἐν κόνιρσιν ὁδᾶξ λαζοιάτῳ γαῖαν. B. 418. See also Med. 952. SYN. Λαμβάνω, ἐπιλαμβάνω, ἐφάπτῳμαι, κρατῶ.

Λάθα, Dor. pro Λήθη, *q. v.*

Λᾶθιχῆδης, *ἔδος, ὁ, ἡ*, adj. [curas oblivione tegens,] causing sorrow to be forgotten. Αὐτῇν· εἰπὼτῇ τοι λᾶθιχῆδεᾶ μαζὼν ἐπέσχον. X. 83. SYN. Πανσίλνυτος, πανσιπῶνος, πανστήριος, λαθίπῶνος.

Λαθίπῶνος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [laborum et molestiarum oblitus,] forgetful of pain. Λαθίπῶνον δ' ὀδύναν οὐτ' ἐνδόθεν οὐτ' ἐϋραθεν. Trach. 1023.

Λαθίθογγος, *ὄν*, adj. [vocis oblivionem inducens,] causing the tongue to forget its office. Ῥιγηλοὶ, θάνατοιὶ λᾶθιθόγγοιὶ δὲ τῆρες. Hes. Scut. 131.

Λᾶθιφρόσυνη, *vid.* Λήθη.

Λᾶθος, Dor. pro Λήθος, *vid.* Λήθη.

Λᾶθρα, λᾶθρη, et λᾶθραίως, *adv.* [clam, clanculum,] privately, secretly. Λᾶθρα τέθνηκε τλημῶνως Πόλυξενη. Troad. 40. See also T. 165. and Eur. Electr. 26. SYN. Κρύβδην, κρύβδᾳ, κρύφως, κρύφαιως.

Λᾶθραῖος, *αἶα, ὄν*, adj. [clandestinus,] clandestine. Λᾶθραὶ ἔχοντες, ῥῶθιᾳ τ' ἐξέπιπλᾶτο. Helen. 1574. SYN. Κρυπτός, κρυπτάδιος, ἐνδομύχος.

Λᾶθραίως, *vid.* Λᾶθρα.

Λαίγξ, *ιγγός, ἡ*, subst. [lapillus, calculus,] a pebble. Πρὸς κοτύληδὸνσφι πύκναι λαίγγες ἔχονται. ε. 423. SYN. Λίθαξ, λίθᾱς, ψήφος. EPIITH. Μαρμῶρη.

Λαίειος, *ὄν*, adj. [ad Laium pertinens,] of Laius. Ἰὼ Λαίειον τέκνον. Œ. R. 1216.

Λαίθαργός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [clandestinus,] secretly working, back-biting. See in Κερδῳ.

Λαικάζω, *v.* [pudicitiam publico, scortor, publico,] to fornicate, to expose to the people. Δήσεις, φύλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις. Equit. 167. SYN. Πορνεύω, δημίζω.

Λαικαστής, *οὔ, ὁ*, λαικαστήρ, ἥρος, *ὁ, et* λαικαστρία, *as, ἡ*, subst. [scortator, mere-

trix,] a whoremonger, a courtesan. See in *Katäpύγων*, and *Acharn.* 528. SYN. Πόρνῶς, πόρνη.

Λαίλαψ, ἄπὸς, ἡ, subst. [turbo, procella,] a whirlwind. Αἰθέρως ἐκ δίης, οὔτε τε Ζεὺς λαίλαπτα τείνει. Π. 365. SYN. Καταίξ, ἁελλᾶ, χεῖμων. EPI TH. Ἐρεμνῇ, βάθειᾳ, θεσπέσῃ, κελαινῇ, μεγάλῃ, πολλῇ, δεινῇ, στύγερᾳ, σμερδάλῃ, στυγνέσσᾳ, χειμερία. PHR. See Λ. 305—309.

Λαῖμα, ἄτος, τὸ, et λαιμὸς, οὐ, ὁ, subst. [gula, guttur, fames,] the throat, greediness, hunger. Πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμύλου. Aves 1562. See also Ion 1037. SYN. Αὐχὴν, ἀσφάργος. EPI TH. Εὐτρέπες, βροτειὼν, ἐκἐλάδων, βᾶθῦ, εὐρῦ, λυσσώδες.

Λαιμάττω, v. [avide deglutio,] to devour greedily. Ἀλλὰ λαιμάττουσιν πον. Eccles. 1178.

Λαιμῶρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e gutture profluens,] flowing from the throat, throat-cut. Λαιμῶρυτον σφάγας. Helen. 360.

Λαιμὸς, vid. Λαῖμα.

Λαιμῶτμήω, v. [jugulo,] to cut the throat, to kill. Ἡ ῥ' ἅμα δ' εὐχολῆσιν ἐς ὕδατα λαιμῶτμήσας. Apoll. 4. 1601. SYN. Σφάττω.

Λαιμῶτμός, et λαιμῶμητος, λαιμῶτμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) jugulans, (2) jugulatus,] throat-cutting, throat-cut. Σᾶς ἀπὸ λαιμῶτμόν τ' Ἄϊδα. Hec. 207. See also Phæn. 465.

Λαῖνῆος, et λαῖνός, η, ὄν, adj. [lapideus,] of stone, made of stone. Λαῖνῆοις Ἀμφιόνος ὀργάνοις. Phæn. 114. See also Iph. T. 998. SYN. Λιθῖνός, κρᾶνῆος, παιπαλῶεις.

Λαῖδν, Dor. pro Λήϊδν, q. v.

Λαιός, ἂ, ὄν, adj. [lævus, sinister,] left, left-handed. Ὃς οὐπὺτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαίᾳ χερσὶ. Herc. F. 158. SYN. Σκαῖός, ἀρίστηρός, ἐπᾶρίστηρός, εὐώνυμος.

Λαῖός, ου, ὁ, P. N. [Laius,] king of Thebes and father of Œdipus. Φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λαῖδν. Phæn. 9.

Λαιοτῶμεω, v. [segetem seco,] to cut corn, to reap. Οὐθ' ἅμα λαιοτῶμεῖς τῷ πλάτῳ, ἀλλ' ὑπὸ λείπῃ. Theocr. 10. 3. SYN. Θερίζω, ἁμῶ.

Λαῖς, ἰδός, ἡ, P. N. [Lais,] the name of two famous courtesans at Athens. Ἐρᾷ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις; Plut. 179. Λαῖς etiam Dorice pro Λῆς. q. v.

Λαισῆϊον, ου, τὸ, subst. [breve scutum, parmula,] a light shield made of untanned hides. Ἀσπίδας ἐκύκλους, λαισῆϊά τε πτέρθεντά. M. 426.

Λαιστρυγόνιος, α, ὄν, adj. [Læstrygonius,] Læstrygonian. Τηλεπύλον Λαιστρυγόνην, οἷτι ποιμένᾳ ποιμήν. κ. 82.

Λαιστρύγων, ὄνός, ὁ, P. N. [Læstrygon,] a Læstrygonian, one of a savage nation in Sicily according to some, but more probably in Italy on the coast of Campania. See Damm. in P. R. Φοίτων ἰφθιμοὶ Λαιστρύγωνες, ἀλλοθὲν ἄλλος. κ. 119.

Λαῖτμά, ἄτος, τὸ, subst. [mare profundum, mare magnum. Vid. Damm. in v.] the deep, the sea. Τὸν μὲν Ταλθύβιος πόλις ἄλός ἐς μέγα λαῖτμά. T. 267. SYN. Βᾶθος, βένθος, κύμα. EPI TH. Ἐχθροῦξενόν, πλάτῦ.

Λαῖφος, ἔδος, τὸ, et λαίφη, ης, ἡ, subst. [(1) vestis crassa; (2) velum,] a coarse garment, a sail. Λαίφη προτόνοις ἐπερειδόμενας. Hec. 112. See also Call. fr. 245. SYN. Φάρος, χλαῖνη, ἱμάτιον, τριβων, (2) ἱστῖον. EPI TH. Οὐρίον, εὐφές, πέρῳσιον.

Λαιψηρόδρομος, ὄν, adj. [velociter currens,] running swiftly, rapid. Λαιψηρόδρομον Ἀχιλλῆα. Iph. A. 207. SYN. Πόδώκης, πῶδᾶς ὥκῦς, τᾶχῦς, ἐλάφρως, αἰψηρόκελευθος.

Λαιψηρός, ἂ, ὄν, adj. [velox,] swift, rapid. Στήτον, φῶβον μεθεῖσά λαιψηρόν ποδά. Helen. 554. SYN. Τᾶχῦς, θῶς, λαιψηρόδρομος, q. v.

Λακάζω, v. [clamito,] to cry aloud. Αὖειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα.

¹ Λαιμοτόμος is the active, λαιμότομος is the passive form: λαιμόμητος has no change in its accentuation.

Sept. Theb. 170. SYN. Ληκῆω, (q. v.) ἤκῆω, ἐλέλιζω, βῶαω.

* Λάκαινα, vid. Λάκων.

Λακῆδαιμόνιος, α, ὄν, adj. [Lacedæmonius,] a Lacedæmonian, a Spartan.

Ἔγωγε μισῶ μὲν Λακῆδαιμόνιους σφοδρᾶ. Acharn. 509. See Λάκων.

Λακῆδαιμων, ὄνος, ἡ, P. N. [Lacedæmon.] Ἄλλ' ἡ Λακῆδαίμων ποῦ 'στιν; b. ὅπου 'στιν; αὐτῇ. Nub. 214. EPITH. Κοίλῃ, κητώεσσά, εὐρυχόρος, διὰ, ὀλβία.

Λακῆρυζᾶ, ἡς, et κελᾶρυζᾶ, ἡ, adj. [loquax, garrula,] chattering. Μὴ τοι ἐφεξόμενῃ κρώζῃ λακῆρυζᾶ κῶρώνῃ. Hes. Op. 746. SYN. Λάλος, εὐλάλος.

Λακῆω, 2 aor. ἐλάκων, [insouo,] to utter a loud sound. Μὴ νῦν λακήσης, λίσσμαι ὁ, ὦ ρμίδιον. Pax 382. SYN. See Ληκῆω.

Λακινίον, ου, τὸ, P. N. [Lacinium,] a promontory in Magna Græcia. Καὶ τὸ πῶταῶν τὸ Λακινίον ᾗπερ ὁ πύκτας. Theocr. 4. 33.

Λάκτις, ἰδὸς, ἡ, et λάκισμά, ἄτος, τὸ, subst. [fissura, proprie cum crepitu facta,] a shred, a rent. Ποίᾳς πύθ' ἀνὴρ λάκιδάς αἰτεῖται πέπλων. Acharn. 423. See also Troad. 497. SYN. Πῆξις, ῥάφῃ, τραυμά.

Λακκόπρωκτος, ου, ὁ, subst. [cinædus,] a catamite. Ὡ λακκόπρωκτέ. b. πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. Nub. 1330. SYN. Λακκᾶπύγων.

Λάκκος, et λάκος, ου, ὁ, subst. [lacus, fossa, cisterna, vivarium, puteus,] a ditch, a pit, a cistern, a fish-pond, a well. Ἐν τοῖσι κάπηλείοσι λάκκους ἐμποιεῖν. Eccles. 154.

Λακτίζω, v. [calcitro,] to kick, to spurn. Κράδια δὲ φύβῳ φρένα λακτίζει. P. V. 906. SYN. Κατᾶπατῶ.

Λάκτις, ἔως, ἡ, subst. [stimulus, scutica,] a prick, a spur. Αὐθις ἀπαιτίζουσάν ἐνθῶν εὐεργεῖα λάκτιν. Call. fr. 178. SYN. Σκῦτάλη.

Λάκτισμα, ἄτος, τὸ, subst. [calcitratio,] a kicking at, a rejection of.¹ Λάκτισμά δέλπνον ξυνδίκως τίθεις ἄρᾳ. Agam. 1591.

Λάκων, ὠνός, ὁ, et Λάκαινα, ἡς, ἡ, P. N. [Lacon, Lacæna,] a Lacedæmonian, man or woman. Ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο. Lysistr. 1139. See also Lysistr. 1300.²

Λακωνικός, ἡ, ὄν, et Λακωνίς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Lacedæmonius,] Lacedæmonian. Τιθύμαλλὸν ἐμβάλλοντά τοῦ Λακωνικοῦ. Eccles. 405. See also Hom. Apoll. 410. SYN. Λακῆδαιμόνιος, Σπαρτιάτης. EPITH. Αἰσχρὸκερδής, διεκρωνοξένος, εὐπέπλος.

Λακωνῶμᾶνέω, v. [Lacedæmoniis nimis faveo,] to be mad in favor of the Spartans. Ἐλακωνῶμᾶνον ἀπαντὲς ἄνθρωποι τότε. Aves 1280.

Λαλάγῶ, v. [(1) vociferor; (2) cano,] to rattle, to chant. Τέττιγες λαλάγευντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλοδυνῶν. Theocr. 7. 139. SYN. Φωνέω, ἡκῶ, ἀνίχῶ, ἀνᾶβῶαω, λαλέω.

Λάλεω,³ v. [loquor,] to speak. Οὗτος, σὶ λαλεῖς; b. οὗτος, σὶ λαλεῖς; Thesm. 1083. SYN. Αὐδάω, φεγγῶμαι, φωνέω.

Λάλημα, ἄτος, τὸ, subst. [sermo, loquacitas,] chattering, talk. Σόφῶν, πάνουρων, ποικίλων λάλημάτων. Androm. 929. SYN. Λάλια, μῦθος. EPITH. Ἡδύ, δηλόν, βάρβαρον.

Λάλητικός, ἡ, ὄν, adj. [garrulus, loquex,] garrulous. Οὐκοῦν κατὰδακτυλικὸς σὺ τῷ λάλητίκῳ; Equit. 1381.

Λάλῃα, ας, ἡ, subst. [loquela, pronuntiatio,] talking, pronunciation. Καὶ μὴ λαλίαν μῆνόν ἀσκήσαι. Nub. 931. SYN. Λάλημα, βάξις.

Λάλλη, ἡ, subst. [lapilli littoris marini aut fluminis,] pebbles on the sea-shore. Λάλλαι κρυστάλλῳ ἡδ' ἀργυρῷ ἰνδάλλοντο. Theocr. 22. 39. SYN. Ψῆφος.

Λάλος, ου, ὁ et ἡ, compar. λαλίστερός, α, ὄν, adj. [loquax,] loquacious, talkative, chattering. Λαλίστεραν μ' ἔθηκας. Anacr. 6. 36. SYN. Λάλητικός, ἀδόλεσχός, φλύαρός, ἀθύροστόμος.

¹ Vid. Blomf. Glossar. in l. infra c.

² Λάκων with the first syllable long is the name of a slave. Theocr. 5. 2, &c. See Dr. Maltby's note.

³ This word does not occur in Homer or the three tragedians, if Seberus and the other Indices may be depended upon.

* Λάμαχος, ου, ό, P. N. [Lamachus,] an Athenian general, who was killed before Syracuse in the Peloponnesian war. Ἐκέλευσέ Λάμαχος σέ ταύτης τῆς δρᾶχμης. Acharn. 960.

* Λαμαχίπιόν, ου, τόν, [Lamachus eques, vox ab Aristophane conficta,] dear knight Lamachus. Ὡ χαῖρε, Λαμαχίπιόν. Acharn. 1207.

Λαμβάνω, f. λήψομαι, 2 aor. ἐλάβον, v. [capio, consequor,] to take, to receive, to seize. Καὶ σκῆπτρ' ἐπαθλὰ τῆσδε λαμβάνει χθονός. Phœn. 51. SYN. Κά- τ' αὐλαμβάνω, πᾶρά λαμβάνω, ἄρνυμαι, δεχόμεαι, κρύβωμαι, φέρωμαι.

Λαμπάδιον, ου, τόν, subst. [(1) parva lampas; (2) vinculum quo in vulnere cu- rando utuntur,] a small lamp, a surgeon's bandage. Ἐπὶ οἰσυπνῷ, λαμπά- διον περὶ τὸ σφύρον. Acharn. 1176.

Λαμπάδοῦχος, et λαμπάδωφόρος,¹ ου, ό et ἡ, adj. [tædifer,] torch-bearing. Ἴδω, ἰδὼ. λαμπάδοῦχος ἡμέρα. Iph. A. 1504. See also Agam. 303.

Λαμπάς, ἄδός, et λάμπη, ης, ἡ, subst. [fax, lampas, funale, machina bellica,] a torch, a link, a light, a warlike machine. Εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέ- θειν. Med. 1023. See also Eumen. 390. SYN. Λαμπτήρ, δαῖς, λυχνός. EPITH. Ἀκρά, αἶθοψ, κέρανύδος, αἰγλήσσο, καλλιφέγγης, οὐρανύμικης, φάεινῆ. PHR. Λαμπάδων σέλας, θέωρος Εἰκάδων.

Λαμπεῖναι, et λάμπω, v. [luceo,] to shine as a torch. Πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πύρι λαμπεῖτοντι εἴκεν. A. 104. See also Androm. 772. SYN. Ἐκλάμπω, ἄμαρύσσω, στίλβω, αὐγάω.

Λαμπεῖτη, ης, ἡ, P. N. [Lampetia,] daughter of the sun. Λαμπεῖτη τανυπε- πλός, ὃ οἱ βῆας ἔκταν ἑταῖροι. μ. 375.

Λαμπετίδης, ου, ό, patronym. [Lampetides,] the son of Lampus. Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγγεῖναι τὸ φέρτατος ἀνδρῶν. O. 527.

* Λάμπη, vid. Λάμπας.

* Λαμπίτις, ὄδς, ἡ, P. N. [Lampito,] one of the female characters in the Lysis- trata of Aristophanes. Ὡ φιλότατη Λακαινα, χαῖρε Λαμπίτιοί. Lysistr. 78.

Λάμπος, ου, ό, P. N. [Lampus,] (1) the father of Dolops; (2) one of Aurora's horses. See in Λαμπετίδης.

Λάμπουρος, ου, ό, P. N. [Lampurus,] the name of a dog. Ὡ Λάμπουρὲ κύων, οὕτω βάθως ὑπὸς ἔχει τῷ; Theocr. 8. 65.

Λαμπρόμαχος, ου, ό, P. N. [Lampromachus,] the brother of Epharmastus the Opuntian. Ἰσθμίου-σί Λαμπρόμαχον μῆ-τραίς. Olymp. 9. 125.

Λαμπρός, ἄ, ὃν, adj. [splendidus,] shining, bright. Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός, ἀλλ' ἐν ἁσπίδι. Eur. Suppl. 912. SYN. Ἀγλαός, παμφάνων, τηλαυγής, τηλέ- φανής, ἀστράπτων, μαρμαίρων.

Λαμπρύνω, v. [clarum reddo, med. emineo,] to cause to shine, (midd.) to be dis- tinguished. Εὐδοῦσά γὰρ φρήν ὁμῦσιν λαμπρύνεται. Eumen. 104. SYN. Φαιδρύνω, καλλύνω, καλλωπίζω.

* Λαμπρῶς, adv. [splendide,] brightly, clearly. Ἵψ' ὦν σὺ λαμπρῶς κοῦδεν αἰνικτηρῶς. P. V. 858.

Λαμπτήρ, ἥρος, ό, subst. [fax fulgens,] a blazing torch. Σὺ δὲ λαμπτήρος, φᾶος ἀμπεῖσας. Iph. A. 34. SYN. See Λαμπάς.

Λαμπτηροχῆα, ας, ἡ, subst. ["lucernarum observatio." Blomf.] the holding of torches, or a night-watch holding torches to give signs with them. Τὰς ἀμφὶ σοὶ κλαίουσά λαμπτηροχῆας. Agam. 863.

Λάμπω, vid. Λαμπάω. §

Λάμωρος, ἄ, ὃν, adj. [voraginosus,] devouring, dreadful. Σκεπτόμενος, λά- μωρος δὲ χάνων ὑπ' ὀδοντᾶς ἐφηνέν. Theocr. 25. 234.

Λανθάνω, ληθᾶνω, et λήθω, f. λήσω, 2 aor. ἐλάθον, (2) med. voc. Λανθάνομαι et λήθομαι, v. [(1) lateo, (2) obliviscor,] (1) to escape the notice, to cause to for- get, (2) to forget. Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτ' ἐ λανθᾶναι καλὰ. Hipp. 405. See also η. 222. and α. 308. SYN. Κρύπτομαι, ἐξάπατάω, κατ' ἀκρύπτωμαι, (2) ἀμνημονέω, ἐπιλήθομαι, λήθη πᾶραδίδωμι, λήθην ποιούμαι.

Λάξ, et λάγδην, adv. [calce,] with the foot or heel. Αὐτὰρ ὃ λαξ προσβὰς ἐκ

¹ See Æ. Portus's Lexicon Ionicum, at the word λαμπάδωφόρος.

νεκροῦ χάλκεον ἔγχος. E. 620. See also Soph. fr. Phædr. 3.

Λαξπάτητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [calce pulsatus,] trodden upon by the heel. Οἱμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χάραν. Antig. 1275.

Λαῶγονος, ου, ὁ, P. N. [Laogonus,] Laogonus. Αὐτάρ ὁ Λαῶγονον καὶ Δάρδα-
νον, νῆε Βιαντός. Υ. 460. EPI TH. Θράσους.

Λαῶδάμας, αντός, ὁ, P. N. [(1) Laodamas, item adj. (2) populum domans,]
(1) Laodamas, (2) host-destroying. Τοῖς ἄρ' Λαῶδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο.
θ. 132. See Sept. Theb. 335.

Λαῶδάμειά, as, ἡ, P. N. [Laodamia,] Laodamia. Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππολόχον
καὶ Λαῶδάμειαν. Z. 197.

Λαοδίκη, ης, ἡ, P. N. [Laodice,] (1) one of Priam's daughters, (2) a daughter
of Agamemnon, better known by the name of Electra.¹ Λαοδίκην ἐσάγουσά,
θυγατρῶν εἰδὸς ἀρίστην. Z. 252.

Λαοδόκος, ου, ὁ, P. N. [Laodocus,] Laodocus. Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε
μῶν' ἤχας ἵππους. P. 699.

Λαοθῶ, ης, ἡ, P. N. [Laothō,] a concubine of Priam. Γεῖνατό Λαοθῶν,
θυγάτηρ Ἀλταῖ ἡγεροντός. Φ. 85.

Λαοκῶν, ωντός, ὁ, P. N. [Laocoön,] the uncle of Meleager. Λαοκῶν Οἰνῆος
ἀδελφεός· οὐ μὲν ἦν γέ. Apoll. 1. 192.

Λαοκῶσα, ης, ἡ, P. N. [Laocoosa,] the mother of Lynceus and Ida. Παίδων
Λαοκῶσά, φίλον γάμον ἐκτέλεσαντά. Theocr. 22. 206.

Λαομέδειά, as, ἡ, P. N. [Laomedea,] Laomedea. See in Εὐαγόρη.

* Λαομέδοντιός, ὄν, adj. [Laomedontius,] of Laomedon. Λαομέδοντιέ παῖ.
Troad. 321.

Λαομέδων, οντος, ὁ, P. N. [Laomedon,] a king of Troy. See in Ἡρώς. EPI TH.
Ἄμυμων, ἐκπάγλος, κρατερὸς, ἀγῆνωρ.

Λαομέδοντιάδης, ου, ὁ, patronym. [a Laomedonte natus,] the son of Laomedon.

Λαομέδοντιάδης, εἷς εἰδὸς θούριδος ἀλκῆς. O. 527.

Λαοπάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [quod populum patitur,] suffered by the people.

Λαοπάθῃ σεβίζων² ἀλιτῦπὰ τε βάρη. Pers. 939.

Λαοπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per quem populus transit,] conveying the people
over. Λαοπῶροις τε μαχάναῖς. Pers. 118.

Λαός, οὔ, et Attice λέως, λέω, ὁ, subst. [populus, multitudo,] the people, the
multitude, host. Σπείρει φίλιπον λαὸν εὐθύνων δόρι. Hec. 9. See also Hec.
530. SYN. Δῆμος, πληθὺς, ὄχλος, στρατός, ὁμάδος. EPI TH. Φίλιππος, ὄρθος,
τευχεσφόρος, ὕβριστής, ξινοκύς, τέτραπτόλις, αὐτόχθων, ἐπώνυμος, πένης, ἐπιφύ-
λιος, ναυβάτης, οὐκ ἐπακτός, ἀτάσθαλός, ἀριστός, παυροτέρους, σῶς, πόλυσ, παῖρος,
ὁμόπτολις, θράσους, τάχ' υπείθης.

Λαῶς, vid. Λαῶς.

Λαοσεβίης, ἔος, adj. [a populo cultus,] revered by the people. Ἐπει-τὰ λαοσε-
βίης· Ἄτερθε δέ, πρὸ δωμάτων. Pyth. 5. 129. SYN. Ὑψιπόλις.

Λαοσσῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui populum agitat seu concitat,] exciting the
people to war. Ὡς ἐφατ', οἰόμενος λαοσσῶν ἐμμέν' Ἀθήνην. χ. 210.

Λαοτρώφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [oxyton. populum augens et alens, parox. a populo
auctus,] maintaining many people, maintained by the people. Κάμαρινά,
λαοτρώφον. Olymp. 5. 9.

Λαοφθόρος, et λαοφόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [populum perdens vel cædens,] de-
structive to the people, host-destroying. Καὶ σταῖν Ἑλλήνων λαοφθόρον
ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε. Theogn. 779. See also Theocr. 17. 53.

Λαοφῶρος, et λεωφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [populum ferens, pertinens ad viam publi-
cam,] bearing the public, pertaining to the high road. Λαοφῶρον καθ' ὁδόν·
πόλλες τὲ ἐθήσαντό. O. 682. See also Anacr. 107. SYN. Κοινός, δημόσιος.

Λαπάζω, v. [inanio, spolio,] to empty, to plunder. Ἡ μὲν λαπάξειν ἄστυ

¹ See Damm. in P. R. Ἠλέκτρα.

² For Λαοπάθῃ σεβίζων, Dr. Burney reads σὰ πάθει τε σέβων, Dr. Blomfield suggests λαοὺ τὰ
πάθει τε σέβων.

Καδμείων βίᾱ. Sept. Theb. 527. SYN. Ἀλαπάζω, ἐκλαπάζω, ἀρπάζω, ἐκπορθεῖω, ἀφάνιζω, πέρθω.

Λαπάρα, ας, ἡ, subst. [pars inter costas nóthas et ossa, ilia,] the flank. Ἀντιλόχος, λαπάρης δὲ διήλασέ χάλκεον ἐγχοῖς. Π. 318. SYN. Λάγων, ἰξὺς, ἡτρὸν.

Λαπέρσα, αιν, τὼ, P. N. [Lapersæ,] the surname of Castor and Pollux, as having destroyed Λᾶα, a city in Laconia. Ἡ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαούς.¹ Νῆ τὼ Λαπέρσα, νῆ τὼν Εὐρώταν τρίτῳ. Soph. fr. Lacæn. 3. SYN. See Διῶσκόροι.

Λαπίθαι, ων, οἱ, P. N. [Lapithæ,] the Lapithæ, a warlike clan in Thessaly. Ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἶνω. φ. 297. EPI TH. Αἰχμηταί, ὑπέρθυμοι, ἔρισθενεῖς, ἀγανοί.

Λάπτω, v. [lambo,] to lap, to swallow. Λάψοντες γλωσσησιν ἀραιῇσι μέλιν ὕδωρ. Π. 161. SYN. Ἀναβρόφω, πίνω, λείχω, λαψύσσω, κἀταπίνω, λίσχμαζω.

Λαρινός, ἡ, ὄν, adj. [saginitus, pinguis,] fattened, fat. Μᾶ δ' ἄλλᾳ λέγειν ζητῶ τὶ παλαι μέγα, καὶ λαρινὸν ἔπος τί. Aves 465. SYN. Λιπαρός, ἡδύς.

Λάρισσά, ης, ἡ, P. N. [Larissa,] (1) a city in Troad, (2) in Thessaly, (3) the name of a female. (2) Ὅρθην παρ' οἶμον, ἢ π' ἰ Λάρισσαν φέρει. Alcest. 851. EPI TH. Ἐρίβόλαξ.

Λαρισσαῖος, αῖα, ὄν, adj. [Larissæus,] of Larissa. Χὼ Λαρισσαῖος τὸν ἔμον Λυκὸν ἄδεν ἄπ' ἀρχᾶς. Theocr. 14. 30.

Λαρκάγωγος, ὄν, adj. [corbem gestans,] basket-bearing. Τοὺς λαρκάγωγους ἐξόρους οἴσειν ξυλᾷ. Eur. fr. Autol. 1.

Λαρκιδῖον, ου, τὸ, dimin. a (2) λάρκος, ου, ὁ, subst. [(1) corbicular, (2) corbis e vimine plexa,] a little osier basket. Ὡς τὸδε τὸ λαρκιδῖον οὐ προῶσω ποτὲ. Acharn. 340. (a Pæonic tetrameter.) See also Acharn. 351. SYN. (2) Κοφῖνός, κορμὸς.

Λάρναξ, ἄκος, ἡ, subst. [capsa, locus,] a chest, a coffer. Λάρνακ' ἐς ἀργυρεὴν συλλέξαιτο, τοῖς ἐπὶ νεϊτῶ. Σ. 413. SYN. Κιβωτός, χηλός, ἀντίπηξ, θυλάκιον. EPI TH. Δαιδάλεια, κοίλη.

Λᾶρὺς, ου, ὁ, subst. [avis marina, valde vorax, gavia aut fulica,] a gull, an avaricious fellow. See in Κλοπέυς.

Λαρὺς, compar. λαρώτερως, superl. λαρώτατος, ὄν, adj. [jucundus, gratus,] agreeable, sumptuous. Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτερὸς ὃν σὺ φύλασσεις. β. 350. SYN. Ἡδύς, γλυκὺς, χαῖρις, τερπνός.

* Λαρτιάδης, vid. Λαερτιάδης.

Λάρυγγίξω, f. Attice ἰω, v. [(1) late diducto gutture vociferor, (2) occlamo,] to utter a hoarse sound, to bawl. Λάρυγγι τὸν ῥήτορας, καὶ Νικίαν τᾶράξω. Equit. 357. SYN. Κατὰβόᾳ.

Λάρυγξ, υγγός, ὁ, subst. [guttur, gula,] the windpipe, the throat. Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρέμασας Ἰπέρβολον. Equit. 1363. SYN. Φάρυγξ, ἀσφᾶργός, λαυκάνια.

Λᾶσαι ὄν, ου, τὸ, subst. [lasanum, vasculum,] a pot, a pipkin. Πρὸ τοῦ πὸ δέμου τᾷ λᾶσαν ἡ Βουλῇ ποτ' ἦν. Pax 893.

Λᾶσιαύχην, ἐνός, adj. [cervicem hirsutam habens,] having a shaggy mane, shaggy. Φρίξας δ' αὐτὸ κῆμον λοφίας λᾶσιαύχενᾳ χαίταν. Ran. 822.

Λᾶσιός, α, ὄν, adj. [(1) hirsutus, hispidus, (2) animosus, virilis,] hairy, shaggy, manly. Τοῖσι δ' οἷς λᾶσιός μεγὰς ἐν κλισίῃ ἱερευτῶ. Ω. 125. SYN. Δᾶσὺς, δᾶσῦθριξ, δᾶσῦμαλλός, ἀνδρείος.

Λάσκω, v. [alte loquor,] to utter aloud. Τοῖαντὰ λάσκεῖς τοὺς ἀναγκαίους φίλους, Androm. 669. SYN. Λέγω, φθέγγομαι, ληκῶ, λαλέω.

Λάτινός, ου, ὁ, P. N. [Latinus,] a son of Ulysses and Circe. Ἀγριῶν, ἡδὲ Λατίνων ἀμύμονᾷ τε κρατερὸν τέ. Hes. Theog. 1011.

Λάτμιος, ὄν, adj. [Latmius,] of Latmos, a mountain in Caria. Λάτμιον ἂν νᾶπὸς ἦλθε, καὶ εἰς ἐνᾷ παιδί καθευδεῖ. Theocr. 20. 39.

* Λατὸγενής, vid. Λητὸγενής.

¹ Schol. ad Lycoph. 511. indicante cl. Maltbeio.

Λατρεῖα, as, ἡ, et λατρευνᾶ, ἀνδρ., τὸ, subst. [servitus, servitium,] service, ministry, worshipping. Φοιβείαισι λατρεῖαις. Phœn. 232. See also Iph. T. 1276. SYN. Θερᾶπεία, δουλεία, δούλευμα, θρησκεία. EPIITH. Καλλίστη, πῶ-
λ' ἡ χρυσός.

Λατρεύω, v. [servio pro mercede, ministro, famulor,] to serve, to wait upon, to be a mercenary soldier. Παῖδ' Ἀγαμεμνόνιαν λατρεύω. Iph. T. 1116.

SYN. Θερᾶπεύω.

Λατρίος, α, ὁ, adj. [servilis, ministerialis,] of a servant, servile. Πέφνε δ' Εὐ-
ρύτων, ὡς Αὐγέαν λατρίων. Olymp. 10. 34.

Λατρίς, ἴος, ὁ et ἡ, subst. [servus, famula,] a servant. Ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν
δύμοις ἔχειν λατρίν. Ion 1342. SYN. Οἰκῆτης, δμῶς, θῆς, δούλος. EPIITH.

Πάλαιος, ἀγούρης, δεινός, πένεσσης, ἀρχαῖος.

Λατρὸν, ου, τὸ, subst. [merces famuli,] a servant's wages. Ἀστριάς αἰνυτὸ
λάτρων. Call. fr. 238.¹

Λατμυνὸν, ου, τὸ, P. N. [Latymnus,] a mountain near Croton. Ἀλλοχὰ δὲ
σκαίρει τὸ βᾶθύσκιον ἀμφὶ Λατμυνὸν. Theocr. 4. 19.

Λατῶ, vid. Λητῶ.

Λαυκάνια, in pros. Ion. λευκάνια, as, ἡ, subst. [guttur, gula,] the throat. Μὴ
καὶ λαυκάνην δὲ φθρεύμενός, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ. Apoll. 2. 192. SYN. Λαιμός.

Λαυρᾶ, as, ἡ, subst. [platea lata, vicus,] a broad way, a street. Τούς τε κόπρω-
νας καὶ τὰς λαύρας. Pax 99. SYN. Ρύμη, στενωπός, ὁδός.

Λαφυγμός, ου, ὁ, subst. [deglutitio,] gluttony. See in Κώλιας. SYN. Ἀδη-
φάγια.

Λαφυρὸν, τὸ, subst. [spolia et cætera præda,] plunder. Λαφυρὰ, καὶ σώζει' ἐν
Μυκήναις. Herc. F. 417. SYN. Ἐνᾶρᾶ, λειᾶ, σκῆλᾶ, σύλη.

Λαφύσσω, v. [avide deglutio,] to devour greedily. Ἐγκᾶτᾶ καὶ μελᾶν αἰμᾶ
λαφύσετόν· οἱ δὲ νόμῃες. Σ. 583. SYN. Λάπτω, κατὰπίνω, θοινᾶσθαι, λαι-
μάσσω, λαπάζω.

Λαχαίνω, v. [fodio,] to dig up vegetables, to dig. Τῇ μεγάλῃν ἐλαχαίνε, (δε-
δεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ). Mosch. 4. 96. SYN. Σκάπτω, ὀρύττω, τᾶφρευω.

Λαχάνον, ου, τὸ, subst. [olus, olera,] pot-herbs. Ἄτ' ἐν ἀγροῖσι τοῖς λαχάνοις
αὐτὸς τράφεις. Thesm. 456.

Λαχάνωπωλητρία, as, et λαχανόπωλῖς, ἴδος, ἡ, subst. [olerum venditrix,] a
woman who sells herbs. Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχάνωπωλητρίας. Thesm. 394.
See also Vesp. 495.

Λαχειᾶ, as, ἡ, adj. [mollis, molli solo. Vid. Damm.] soft, having soft soil.
Ἐνθ' ἀκτὴ τὴν λαχειᾶ, καὶ ἄλσῃ Περσεφονείης. κ. 509.

Λαχεῖσις, ἔως, ἡ, P. N. [Lachesis, fatum,] one of the three fates; fate. Κλωθὴ
καὶ Λαχεῖσις σφὶν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσω. Hes. Scut. 258. EPIITH. Χρυσ-
άμπυξ.

Λάχη, ης, λάχος, ἔδος, τὸ, λάχμος, ου, ὁ, subst. [sors,] a lot, portion, share.
Τάφων πατρῶν λαχαί. Sept. Theb. 908. See also Eumen. 335. and ι. 445.
as also Damm. v. Λαχμός et Λαγχάνω. SYN. Κλήρωσις, πάλος, μοῖρα.

Λάχνη, ης, ἡ, subst. [lanugo,] soft hair, down. Διπλὴν, ἐκτάδην· οὐλὴ δ'
ἐπ' ἐνὶ νῆθεϊ λάχνη. K. 134. SYN. Ἰουλός, τρίχωμα.

Λάχνηεις, εἰσῶ, ἐν, et λάχνηδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [pilosus,] hairy, grizzly,
grassy. Ἡμᾶτι τῷ, ὅτ' ἐφῆρας ἐτίσται λαχνηέντας. B. 743. See also Cycl.
538. SYN. Δᾶσος, λᾶσις, δᾶσῶρις, ποιήεις, χλοῦρος, ἀνθηρός.

Λᾶω, v. [attente specto. Vid. Damm. in v.] to look attentively at. Ἀσπαί-
ροντᾶ λαῶν· τὸ δὲ θαναμάζεσκον ἀπαντὲς. τ. 229. SYN. Βλέπω, ἀποβλέπω,
σκοπέω, λεύσσω.

Λεαινᾶ, ης, ἡ, subst. [leæna,] a lioness. Οὐ στήσθαι λεῖαν' ἐπὶ τυρόκνησιδός.
Lysistr. 231. EPIITH. Τόκας, πύρπνυδος, ὄρεα, ὠμοτόκος.

Λέβης, ητος, ὁ, subst. [lebes,] a cauldron, a kettle, a basin. Ἡτοῖ ὅτ' ἐξέμε-
σειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ. μ. 237. SYN. Ἀγγεῖον. EPIITH. Πατρῶος,

¹ Vide Ruhnkenii adnotationem eruditissimam.

χάλκεος, παμφάνων, ἀνθεμῖς, ἄπυρος, κάλως, λευκός, αἰθων, ἐπητάνος, ἀργυρεὺς, βόως ἄξιός.

Λεγνῶτος, ὄν, adj. [fimbriatus,] fringed. Ζώννυσθαι λεγνῶτον, ἵν' ἄγρια θήρια καίνω. Call. 3. 12. SYN. Θυσσάνοις.

Λέγω, v. [(1) colligo, dico, cubare facio, (2) in med. voc. cubo, jaceo,] (1) to gather, to select, to speak, to make to lie down; (2) to lie down. Ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι. Hec. 257. SYN. Συλλέγω, μέτρω, αὐδάω, ἔρεω, ἐνέπω, φημί, κεῖμαι, κατὰκειμαι.

Λεηλάτew, v. [depopulo, praedor,] to carry off plunder, to take away booty. Λεηλάτήσει χρόνον· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι. Aj. Fl. 343. SYN. Ληστεύω, πορθεύω, ἀρπάζω, λωπὸδύτew, ληΐζωμαι.

Λεῖα, as, ἡ, subst. [praeda,] plunder. Βῶτα καὶ λείαν. Aj. Fl. 145. SYN. Ληῖς, ἄγρα, λάφυρα, ποίμνιά, βοσκήματά.

Λεῖαγόρη, ης, ἡ, P. N. [Leagora,] See in Εὐαγόρη.

Λειαινώ, v. [laevigo, polio,] to polish, to level. Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἡρώας Ἀχαιοὺς. O. 261. SYN. Ξέω, κοσμέω.

Λεῖβω, v. [libo, fundo,] to pour, to shed. Κάπειτ' αὖ λείβεις δάκρυ' ἅπ' ὀμμάτων σέθεν; Iph. A. 650. SYN. Εἴβω, στάζω, σάλάζω, στάλαω, σπένδω.

Λεῖμαξ, ἄκός, et λείμων, ὠός, et antiq. gen. ὠνόθεν, ὁ, subst. [pratium,] a meadow. Λωτοτρόφον κατὰ λειμάκᾳ, λόγχοις. Phæn. 1587. See also Hipp. 74. ΕΡΙΘΗ. Ἀνθηφόρος, χλδερὸς, ἀκίρατός, κόμητης, ἡρίνυς, ἀνθεμῖς, ἀσφὸδελός, ζάθεός, ἐράτεινός, μάλακός, αἰπρεπής, ἀνθεμώδης, δροσέρως, πορφύρεός, ῥόδοις, κόμητης. PHR. Ἀνθεῖσι θάλλων χλωροῖς.—Λητοὺς ἀνὰπαυλαι βάθειαν ἀνὰ χλῶαν. See also Hipp. 75—79.

Λειμώνιος, α, ὄν, et λειμωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [pratensis,] of the meadow. Ἐξ οὐράνου δὲ κατὰ γῆς λειμωνίας. Agam. 543. See also Call. fr. 457.

Λειοκρίτης, ὄν, ὁ, P. N. [Liocritus,] See in Εὐνὸριδης.

Λειοντόμαχος, ὄν, ὁ, adj. [qui cum leone pugnat,] who fights with a lion. Τὸν λειοντόμαχον, τὸν δὲ χειρᾶ. Theocr. 20. 2.

Λεῖος, α, ὄν, adj. [laevis,] smooth, even. Κῆμε γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένᾳ λεῖος ὑπαντῶν. Theocr. 5. 90. SYN. Λευρός, ὑμάλως, μάλακός, λίσσος, λίσπος.

Λειότης, ητός, ἡ, subst. [laevitas,] smoothness. Σπλάγχνων τέ λειότητά. P. V. 502. SYN. Λεῖον, τό.

Λειπὸγάμος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [qui conjugem deserit,] abandoning the marriage-bed, faithless. Λειπὸγάμος, ἂ πλείστους. Orest. 1299.

Λειπὸπάτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [qui patrem deserit,] forsaking a father. Τὴν λειπὸπάτρη. Orest. 1298.

Λειπτέος, ὄν, adj. [linquendus,] to be left. Οὐ λειπτέον τὰδ'· ἀθλίως δὲ σωστέον. Herc. F. 1377.

Λείπω, v. [linquo, relinquo, deficio,] to leave, to forsake, to abandon, to fail. Ὡς γὰρ πείσοντέ παῖδ' εἰλεπτεῖν βίον. Phæn. 1443. SYN. Ἀπολείπω, ἐκλείπω.

Λειρῖς, εσσα, ἔν, adj. [liliaceus, suavis, tener,] of the lily, sweet, tender. Μείνατ' ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι χρῶα λειριόεντα. N. 830. SYN. Ἡδὺς, ἀνθίνυς, ἀνθεμῖς.

Λειρίον, ὄν, τὸ, subst. [lilium,] a lily. Ὡς δ' ὅτ' εἰρίᾳ καλὰ περικυρῶμενός μελισσαι. Apoll. 1. 879. SYN. Κρίνον, κρίνός. ΕΡΙΘΗ. Λευκόν, εὐπέταλόν, λευκὸχρὸν, ἀνθεμῖς.

Λεῖστος, et ληίστος, ἡ, ὄν, adj. [praedabilis,] to be plundered. Ἀνδρὸς δὲ ψυχῇ, πᾶν ἐλθεῖν, οὐτὲ λείσθῃ. I. 408. See also I. 406.

Λειτός, ἡ, ὄν. See note on the word Λιτός.

Λειχὴν, ἡνός, ὁ, subst. [impetigo, mentagra,] a devouring ulcer, a gangrene. Λειχὴν ἀφυλλός, ἄτρεχός. Eumen. 788.

Λειχήνωρ, ὄρος, ὁ, Λειχὸμύλη, ης, ἡ, et Λειχὸπίναξ, ακτός, ὁ, P. N. [Lichenor, Lichomyale, Lichopinax,] the names of mice in the Batrachomyomachia, 214. 29. and 99.

Λείχω, v. [lambo, lingo,] to lick. Λείχειν, χλαῖναν μάλακην, οἰσῦραν. Vesp. 738. SYN. Λάπτω, λῆμάζω.

Λεῖψάνον, *ον*, τὸ, subst. [reliquiæ,] a remainder, a relic. Ἄλλ' ἐνθάδ' αὐτὸν Λεῖψάνον Φρυγῶν λιπεῖν; Troad. 717. EPITH. Πάλαιον, κωφόν.

Λεῖκάνη, *ης, ἡ*, et Λεῖκάνιον, *ον*, τὸ, subst. [(1) pelvis; (2) catinus,] a dish, a plate. Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς Λεῖκάνης τὰμβάδι ἡμῶν περικλωνεῖ. Vesp. 600. See also Acharn. 1109.

Λεῖκίθος, *ου, ἡ*, subst. [(1) vitellus, ovi luteum; (2) λεῖκίθος, ὁ, pisum,] the yolk of an egg; a dish made of peas. Ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον Λεῖκίθον πᾶρά γραῦς. Lysistr. 561.

Λεῖκίθωπώλις, ἰδὸς, *ἡ*, subst. [quæ pisa vendit,] a woman who sells peas. Ἡ Λεῖκίθωπώλιν' οὐ γὰρ ἂν τῷσουρνί. Plut. 427.

Λεκτός, *ἡ, ὄν*, adj. [(1) lectus; (2) dicendus, dictus,] chosen, select; to be told, told. Λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κύρους. Eur. Suppl. 366. SYN. Ἄριστος, (2) ῥητός, θεμίτης εἰδέναι.—Λέκτον, τὸ, is also a P. N. [Lectum,] a part of mount Ida. Hom. Apoll. 217.

Λέκτρον, *ον*, τὸ, subst. [lectus,] a bed, a couch. Ὅς οὐτὲ Λέκτρων νεῶγαμῶν ὀνήσσομαι. Med. 1345. SYN. Κοίτη, εὐνή, λῆχος, δέμνιον, θαλάμῃς. EPITH. Νόθον, πύνηρον, χρῶνιον, χρηστὸν, ἄθικτον, κᾶκον, δοῦλον, φίλον, φῦτάλμιον, στερρόν, βασιλικόν, καινόν, στρωτὺν, ἀλλοτριόν, αἰσχροῦν, ἀκήρατον, μετρίον, ἀνυμφευτὸν, γαμήλιον, μάλακον, νύμφιον, μακάριον, σὺναιμὸν, πόλυπνιον, κεδρὺν, ἄγνυν, παρθενεῖον, ἐράτῳ, διὰδρῶμυν, νυμφιδίῳ, στῦγερῳ, θεοπύνητον, ἐπίσημον, φοινῖον. PHR. Τὰς ἀνάνδρου κοίτας Λέκτρον, Λέκτρων ἄθικτων ξυναλλαγαί, Λέκτρων κοίται ἔρημοι, Λέκτρων τρύφημᾶ φίλον, κλισία Λέκτρων δῶλια, Λέκτρων σκότῳ νυμφευτήριᾶ, Λέκτρων εὐναί.

Λελέγες, *ων, οἱ*, P. N. [Leleges,] a nation which came from Caria to assist the Trojans. See Damm. P. R. Καὶ Λελέγες καὶ Καύκωνες, δίοι τὲ Πέλαγγοί. K. 429. EPITH. Φιλοπτόλεμοι.

Λελογισμένος, *adv*. [prudenter,] deliberately. Λελογισμένως πράσσοιμὶ μάλλον ἢ σθένει. Iph. A. 1021. SYN. Σύνετῳς, φρονίμως.

Λέμβος, *ου, ὁ*, subst. [navicula,] a cutter. Μήρινθοι, κῶας τὲ, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι Λέμβος. Theocr. 21. 12.

Λέμψα, *αὐτός, τὸ*, subst. [cortex, liber,] a peeling, bark. Ἄπθ τῆς κέφαλῆς τὸ Λέμψα. Aves 675.

Λέονται, *ες, ἡ*, et Λέοντες, *ἔα*, contr. *ἡ, ἔον*, adj. [leoninus,] of a lion. Δέρμα Λέοντεον μάλα οἱ κῆχάρσμενον αὐτῷ. Theocr. 24. 133.

Λεοντῇ, with δόρα understood, [pellis leonis,] a lion's skin. Ran. 46. 432. 498.

Λεοντόπους, *πῶδος, adj*. [leoninus pedes habens,] lion-footed. Ὑπάλλουσ' ὑπὸ Λεοντόπου βᾶσιν. Eur. fr. Œdip. 16.

Λεοντόφυῆς, *ἔος, adj*. [a leone genitus,] lion-born. Τάνδε Λεοντόφῃ. Bacch. 1192. SYN. Λεόντειος.

Λεοντόχλαινός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [pelle leonis amictus,] clad in a lion's skin. Τίγ μὲ, Λεοντόχλαινὲ σποκτόνῃ, φήγιον ὄσον. Call. Epigr. 35. 1.

Λεπάδρον, *ον*, τὸ, subst. [antilena,] that leather thong with which the θυγὼν was fastened, and connected with the μασχαλιστήρ. Δῆσε χρύσειον καλὸν θυγῶν, ἐν δὲ Λεπαδρῷ. E. 730. EPITH. Κᾶλδον, χρύσειον.

Λεπαῖος, *α, ὄν*, adj. [(1) montanus, præruptus; (2) corticibus abundans,] mountainous, abounding with cork trees. Ταύρου, Λεπαίας οὐ κατόιδ' ὄπου χθονός. Hipp. 1243. SYN. Ὀρειὸς, ἡλίβατος.

Λεπαργός, *όν, adj*. [albus,] white. Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοᾶ, οἰθ' ὁ Λεπαργός. Theocr. 4. 45. SYN. Λευκός, ἀργεῖς.

Λεπᾶς, *ἁδός, ἡ*, et (2) Λεπᾶς, *ἁτός, τὸ*, subst. [(1) concha petraæ adhærens; (2) rupes, promontorium,] (1) a limpet, (2) a rock, a promontory. Ἀγέλατᾶ μὲν βοσκήματ' ὕρτι πρὸς Λεπᾶς. Bacch. 666. SYN. (1) Κόγχη, (2) πέτρα, ἄκρον. EPITH. (2) Πετραῖον, ὑλῆν, Ἰδαῖον.

¹ Λέκτρον is more commonly used in the plural number, especially by Euripides, and then denotes marriage, &c.

² Λεπαδνος seems also to be used as an adjective in the sense of *adhærens*, joined or yoked to. Eumen. 565. See Pauw's note in Dr. Butler's most useful edition of Æschylus.

Λέπαστή, ἡς, ἡ, subst. [genus poculi, conchæ formam habens,] a shell-cup.

Φήσεις, ἐπειδὴν ἐκπίης οἶνον νέον λέπαστήν. Pax 916.

Λέπρας, ἀδδς, ἡ, fem. [aspera,] rugged. Λέπρας, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυόν ἐς βόλῳν ἔλκει. Theocr. 1. 40. SYN. Τραχεῖα.

Λέπρῶν, ον, τὸ, et Λέπρῶς, ον, ὁ, P. N. [Leprium,] a town in Elis or Arcadia.

Πτόλιθερῶν, ὃ Λέπρειον πεφάτισται. Call. 1. 39. See also Aves 151.

Λέπρως, ἃ, ὅν, adj. [asper,] rough. Τρεῖς τοὺς λᾶχόντας, τοὺς δ' ἱμαντὰς ἐκ λέπρων. Acharn. 724. SYN. Τραχύς.

Λεπτᾶλῆς, et λεπτὸς, ἡ, ὅν, adj. [tenuis, subtilis, gracilis,] slender. Λεπτᾶλῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ. Σ. 571. See also K. 226. SYN. Ἰσχυὸς, ἀσθενής, ἀφανής, οὐτιδανὸς, ἀμειννὺς.

Λεπτὸβάθης, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [minime profundus,] shallow. Λεπτὸβάθων. Æsch. Suppl. 4.

Λεπτὸδόμος, ὅν, adj. [tenuiter ædificatus vel textus,] slightly built. Λεπ-τὸδόμοις πείσμασσι, λα-ὄπυροις. Pers. 117.

Λεπτὸλόγῳ, v. [minuta et subtilia disputo,] to speak subtilely. Καὶ λεπτὸ-λόγειν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στὲν ὀλεσχεῖν. Nub. 319. SYN. Λεπτουργῳ, μικρὸλόγουμαι, σφιδζῶμαι, ἀντίλογῳ.

Λεπτὸλόγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui subtiliter disserit,] subtilely speaking. Λεπ-τὸλόγους ξυνέτις φρένας αἰ καθ' ὁράτῃ. Ran. 875.

Λεπτὸμίτος, ὅν, adj. [tenui licio textus,] finely woven. Ἄπθ, λεπτὸμίτον φάρῶς. Androm. 831.

Λεπτὸς, vid. Λεπτᾶλῆς.

Λεπτότης, ητὸς, ἡ, subst. [tenuitas, subtilitas,] subtilty, refinement. Ὡ Ζεὺ βάσιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρένων. Nub. 153.

Λεπτουργῳ, v. [subtiliter ago,] to refine. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πατέρ. Hipp. 923. SYN. Λεπτὸλόγῳ.

Λεπτουργὸς, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [subtili artificio factus,] finely wrought. Λεπτουργὸς, προῖη ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἱπποὶ. Hom. 30. 14. SYN. Λεπτᾶλῆς, λεπ-τὸς, δαιδάλῆς, δαίδαλὸς.

Λέπυρρον, et Λέπυρῖον, ον, τὸ, subst. [putamen ovi vel nucis,] an egg or nut-shell. Ἡ δὲ κόρυς, τὸ Λέπυρρον ἐπὶ κρύαφοις κάρου. Batrach. 130. See also Theocr. 3. 95.

Λερναῖος, α, ὅν, adj. [Lernæus,] of Lerna. Λερναῖα τὲ δώσει τρίαῖνα. Phœn. 191.

Λέρνα, ης, ἡ, P. N. [Lerna,] a river and marsh in Argolis. Ὡ πόλις. δ. Μολῶν ἐς Ἀργὸς, ἀνὰ κἀλει Λέρνης ὕδωρ. Phœn. 622.

Λεσβιάζω, et Λεσβίζω, v. [Lesbiam ago,] to act the Lesbian woman. Αὐτῇ πῶθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβιάζειν; οὐκ; Ran. 1308. See also Vesp. 1337.

Λέσβιος, α, ὅν, et Λεσβίς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Lesbius,] of Lesbos. See in Λαβδᾶ. See also I. 271.

Λέσβος, ον, ἡ, P. N. [Lesbos,] an island in the Ægean sea. Ὅσον Λέσβος αἶν Μάκαρος ἔδως ἐντὸς ἔργει. Ω. 544. EPIITH. Ἐυκτίμενη, ἡγάθη, ἡνέμεσο-σά, ἱέρα.

Λεσχάζω, v. [garrio,] to prate, to chatter. Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες. Theog. 613. SYN. Φλυαρῳ.

Λέσχη, ης, ἡ, subst. [publicum ædificium, ubi otiosi confabulabantur et mendici nonnunquam pernoctabant; diversorium, Hes. Op. 495.; confabulatio, conventus,] a place for loungers and of entertainment for the idle or destitute, meeting, conversation. Ἡ ποῦ ἐς Λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ πᾶσι ἀγόμευεις. σ. 328. EPIITH. Σύγκλητος, σπληνῆρ, μακρά, κάκιστος.

Λευγᾶλῆς, α, ὅν, adj. [luctuosus, perniciosus,] deplorable, destructive, sad. Λευγᾶλεοι τ' ἐσόμεθα, καὶ οὐ δεδάηκότες ἀλκήν. β. 61. SYN. Ὀλέθριος, ὀλῶς, ἀλγεινός, οἰκτρὸς.

Λευγᾶλῶς, adv. [graviter, tristi animo,] mournfully. Ἐνθά κ' ἐλευγᾶλῶς νηῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων. N. 723.

Λευκαίνω, v. [dealbo,] to make white. Ἰθι. Λευκαίνει τὸδε φῶς ἡδῆ. Iph. A. 157.

Λευκανθής, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [florem album seu canos capillos habens,] white-flowered, hoary, blue. Λευκανθεῖα σώμασ' ἐπίασαν καπνόν. Nem. 9. 55.

Λευκάνια, vid. Λαυκάνια.

Λευκάς, ἁδός, ἡ, P. N. [Leucas,] a famous rock on the coast of Epirus. Ῥίψαι τ' ἐς ἄλμην Λευκάδος πέτρας ἄπῃ. Cycl. 166.

Λεύκασπις, ἰδός, ὁ, adj. [album clypeum habens,] white-shielded. Λεύκασπιν εἰσδρῶμην Ἀργείων στρατόν. Phœn. 1115.

Λεύκη, ἡς, ἡ, subst. [alba populus,] the white poplar. Σμίλακός ὄζων, καὶ ἄπραγμαδούνης καὶ λεύκης φυλλοβόλουσης. Nub. 1007. PHR. Ἡρακλεὺς ἱερὸν ἔρυν.

Λευκήρετμος, ὄν, adj. [albis remis instructus,] white-oared. Λευκήρετμον δ' Ἄρη. Iph. A. 283.

Λευκήρης, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [albus,] white, hoary. Καί μοι γένειου πέρθε Λευκήρη τρήχᾶ. 1057.²

Λευκιπιδές, ὡν, αἱ, P. N. [Phœbe et Hilaïra,] the daughters of Leucippus, or their priestesses. Παρ' οἷδμά Λευκιπιδάς, ἡ πρό ναοῦ. Helen. 1465.

Λεύκιππος, et Λευκόπωλός, ὡν, ὁ, [(1) P. N. Leucippus; (2) adj. albos equos habens,] (1) Leucippus, (2) having white horses, trodden by white horses. Κεῖτό, λευκίπποισι Κα-δμείων. Pyth. 9. 146. See also Aj. Fl. 672. SYN.

Λευκόπωλός.

Λευκίτης, ὡν, ὁ, λευκίτης, ἰδός, ἡ, adj. [candidus,] streaked with white. See in Κόρυπτίλος. SYN. Λευκός, λέπαργός.

Λευκόθεα, ἡς, ἡ, P. N. [Leucothea,] the same as Ino. Ὡ ποντίας παῖ Λευκόθεας, νέων φύλαξ. Iph. T. 271. PHR. See e. 334.

Λευκόθριξ, ἰχθός, adj. [qui candido est capillo,] white-haired. Πρῶτον Πανδώρα θῦσαι λευκότρήχᾶ κριόν. Aves 971.

Λευκοῖον, ὡν, τὸ, subst. [alba viola,] a white violet. Ἡ καὶ λευκοῖων στεφάνων περὶ κρατὶ φύλασσαν. Theocr. 7. 64.

Λευκοκύμων, ὄν, adj. [albos fluctus habens,] having foamy waves. Λευκοκύμοσὶ πρὸς Γέρασιταίς. Orest. 987.

Λευκόλοφος, ὡν, ὁ, et λευκόλοφος, adj. [albam cristam habens,] white-crested. Τίς οὐτός ὁ λευκόλοφος. Phœn. 118.

Λευκόπηγος, ἔως, adj. [candidos cubitos habens,] white-armed. Οὐ δικτύοισιν, ἀλλὰ λευκόπήχεσσι. Bacch. 1196.

Λευκόπληθής, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [albatis plenus,] full of people in white. Ὡς λευκόπληθής ἦν ἰδεῖν ἡ κκλησία. Eccles. 387.

Λευκόπους, ὁδός, adj. [albos pedes habens,] white-footed. Βάκχαις σὺν λευκοπόσιν. Cycl. 72.

Λευκόπτερός, ὡν, ὁ et ἡ, adj. [albas alas, vel alba vela habens,] white-winged. Ὡ λευκόπτερε Κρησία. Hipp. 749.

Λευκόπωλός, vid. Λεύκιππος.

Λευκός, ἡ, ὄν, adj. et (2) Λευκός, ὡν, ὁ, P. N. [(1) albus; (2) Leucus,] (1) white; (2) Leucus. Τίθεισά λευκὸν ὄνυχά διὰ παρηγίδων. Orest. 951. See also Δ. 491. SYN. Ἀργήεις, λευκήρης, λευκίτης, λέπαργός, λαμπρός, διαυγής, εὐτύχης, λευκοφάης, λευκόχρους.

Λευκοστεφής, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [alba lana velatus,] covered with white wool. Λευκοστεφεῖς ἔχουσα νέδρεπτους κλάδους; Æsch. Suppl. 338.

Λευκόστικτός, ὡν, ὁ et ἡ, adj. [albis maculis distinctus,] marked with white spots. Λευκοστίκτω τρήχῃ βάλιός. Iph. A. 222.

¹ See Damm. and Ovid. Epist. Sapph.

² Dr. Blomfield in his glossary remarks that this is the only instance of *ἡρης* in composition with an adjective. But we find *ισήρης* Iph. T. 1473, *μεσσήρης*, Ion 909, *αλήρης*, Hec. 454, and the numeral adjectives compounded with *ἡρης*.

- Λευκόσφυρς, ου, ὁ et ἡ, adj. [candidos habens pedum malleolos,] white-ankled. Οἱ δ' εἰς ἀμβρυσίον θάλαμον λευκοσφύρον Ἦβας. Theocr. 17. 32.
- Λευκότηρς, ον, adj. [albas baccas gerens,] producing white berries. Λευκότηρᾷ μύρτᾳ, Χάρι-των. Aves 1100.
- Λευκὸφᾶης, ἔος, adj. [album nitens,] shining, white, sparkling. Πᾶρᾷ δὲ λευκὸφᾶϊ. Iph. A. 1054. SYN. See Λευκός.
- Λευκὸχίτων, ωνός, adj. [candidam tunicam habens,] white-robed. Οὐ τὸμὸς ἐκ πτέρνης, οὐχ ἡπάτᾳ λευκὸχίτωνᾳ. Theocr. Ep. 2. 1.
- Λευκὸχρως, ωτος, adj. [albam cutem habens,] with a white color or skin. "Ὅθεν ἑμάν τε λευκὸχρῶά κείρῃμαι. Phœn. 332. (Pæon. trim.)
- Λευκῶλένως, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras ulnas habens,] fair-armed. Οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκῶλένων ἐν μέγαροισιν. Z. 371. SYN. Λευκόπηγος.
- Λευρς, ἄ, ον, adj. [lævis,] smooth, polished. Ἐν ψάμαθω λευρᾷ. Hec. 693. SYN. Λεῖος, ὁμᾶλός, πλατύς, εὐρύχωρς, εὐρς.
- Λεῖσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lapidatorius,] of stoning. Σοὶ σῆ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην. Orest. 607. SYN. Λιθόλευστος, λευστήρ.
- Λευσμός, οῦ, ὁ, subst. [lapidatio,] stoning. Λευσμόν τε καὶ μύζουσιν οἰκτισμὸν πᾶλιν. Eumen. 189.
- Λεύσω, v. [video,] to see. Δεινὸν δὲ λεύσσεις ὁμμάτων ξυραῖς κύραις. Orest. 383. SYN. Βλέπω, θεωρῶ, ὀρᾶω, δέκῃμαι, βλέμεαι.
- Λευστήρ, ἥρς, ὁ, adj. [lapidator,] a caster of stones. Λευστήρᾳ δήμου δ' οὐτ' ἡ φύγη μύρον. Sept. Theb. 183. SYN. Λεύσιμος, λιθόβδολός.
- Λεύω, v. [lapido,] to throw a stone at. Πέτροις δὲ λεύει μνήμᾳ λαῖνον πατρὸς. Eur. Electr. 328. SYN. See Κἀτάλεύω.
- Λέχαιος, ου, ὁ, adj. [Lechæus,] an epithet of Neptune, as having a temple at Lechæum. Οὐ Κέρχης κρείοντ' Ἰῶσειδάωνι Λέχαιω. Call. 4. 271.
- Λέχεποις, ου, ὁ, adj. [herbosus,] grassy. Ἀσωπόνδ' ἵκοντ' βαθύσχοινον, λέχεποιν. Δ. 383. SYN. Ποιήεις, χλόηφύρος.
- Λέχηρς, ἔος, adj. [lecto adfixus,] confined to a bed. Λέχηρ σκυτίων ἐκ θαλάμων. Phœn. 1557.
- Λέχος, ἔος, τὸ, subst. [lectus,] a bed, the marriage-bed. Κρυπτᾷ κοίτῃ τῶν σῶν λέχων. Hipp. 153. SYN. and ΕΡΙΤΗ. See Λέκτρον.
- Λέχρως, α, ον, adj. [obliquus,] oblique, bent. Λέχρως, ἐκπέση φίλας καρδίας. Hec. 1011. SYN. Δόχμιος, δόχμος, ἐγκάρσιος, σκολιός, λοξός.
- Λέχρως, adv. [oblique,] obliquely. Λέχρως δ' αἰπυτέρωι δῶμοι ἑσταῖαν ἀμφότερῳθ. Apoll. 3. 238.
- Λέχῳ, ὄς, et λέχῳς, ἰδός, ἡ, subst. [puerpera,] a woman in labor. Λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἀγνεύει λέχῳ. Eur. Electr. 654. See also Call. 4. 236. SYN. Τῶκας, τέκοῦσά, παιδοῦκός, ἀργιτόκος.
- Λέχῳιν, τὸ, subst. [puerperii lectus,] childbed. Ὠγῶγιον κάλειονσι λέχῳιν Ἀπιδάνῃς. Call. 1. 14.
- Λέωφύρος, vid. Λαδφύρος.
- Λέων, poet. λείων, οντός, et λῖς, ὁ, subst. [leo,] a lion. Κἄπρῳ λέοντ' θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους. Phœn. 422. See also E. 782. and Λ. 480. ΕΡΙΤΗ. Πύριφλέγων, ὀρεστέρος, ὀρειός, ἐχθρός, ἀγριός, ἐναυλός, ἀλκίμος, δεινός, ὀλός, ὀλοφρων, ὀρεσίτρυφος, ὑποδρᾷ ἰδών, αἰθων, ἀναιδής, ἀμαυμάκτος, βριάρος, δασυτερός, δάφονος, ἐρίβρεμέτης, θύς, κάρτερς, καρχάρδους, λάχνηεις, ξανθός, ξανθοκύμος, πέλωριος, σμερδαλέος, χαιτήεις, ὀρεσκιός, φύβερς, φοίνις, σθενεῖ βλέμεαινων, βλοσφύρος, βάρυφθέγκτης. PHR. See Λ. 543—556. and Trach. 1108.
- Λέωργος, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [facinorosus,] wicked. Ὑψιλόκρημοις τὸν Λέωργον ὀχμαῖσαι. P. V. 5. SYN. Πάνουργος, πάντολμος, δημόχαρστης, ἀνδρόφθονος.
- Λέως, vid. Λαός.
- Λήγω, v. [cesso, desino,] to cease, to abstain from. Λήξας ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων. Phœn. 1087. SYN. Ἀπολήγω, παύομαι, ὀκνέω, ἀνὰβάλλομαι, κατὰλήγω.
- Ληδᾶριον, ου, τὸ, et ληδός, εος, τὸ, subst. [vestis trita seu æstiva,] a thread-

bare or thin summer coat. "Ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδᾶριόν τ' ἐπρίσθαι. Aves 716. SYN. Θέριστηριόν.

Λήδα, as, ἡ, P. N. [Leda.] Leda. Παῖδ' ἀγκάλαισ' ἐπιφέρειν, Λήδα θ' ἅμα. Orest. 458. EPI TH. Πότνιά, καλλίσφρος, ἀπάλη, βᾶθυκολπός, βᾶθύζωνος, Αἰτωλῆς. PHR. Κύννον δολιχόχερος γόνυς.

Ληδών, ου, τὸ, subst. [rete,] a net. Τοὶ κἀλᾶμοι, τᾶγκιστρά, τὰ φυκῖοντά τ' ἐληδᾶ. Theocr. 21. 10.

Ληθαῖος, ὅν, adj. [(1) Lethæus, (2) oblivionem inducens,] Lethæan, consigning to oblivion. Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτέρων ὑπνὸς ἐρείσει. Call. 4. 234. SYN. Ἀμνήμων.

Ληθαῖμος, ου, ὅ ἐστι, adj. [oblivionem habens ventorum, quietus,] tranquil. Λαθαῖμον τ' ἐμὴν ὥραν. Simon. fr. 18. SYN. Γαλήνιος, εὐδύς.

Ληθάνω, vid. Λανθάνω.

Λήθη, ληθδσνη, λᾶθφρδσνη, λησμδσνη, ης, λήθος, Dor. λᾶθος, ἔως, τὸ, et λήστis, ἔως, ἡ, subst. [oblivio, P. N. Lethe, fluvius apud Inferos,] oblivion, forgetfulness; the river Lethe. Ὡς πτόνιᾳ λήθη τῶν κᾶκων, ὥς ἐλ' σφῆ. Orest. 207. See also Iph. T. 1278. Apoll. 4. 356. Hes. Theog. 59. Theocr. 23. 24. and Cycl. 171. SYN. Ἀμνηδσνη. PHR. Λήθης ἀτεκμαρτὸν νέφος.

Λήθω, et λήθμαι; vid. Λανθάνω.

Ληῖας, ἀδός, ἡ, adj. [prædando capta,] captive. Ληῖας δὲ γυναικᾶς, ἐλευθέρων ἡμᾶρ ἀπούρας. Apoll. 1. 611. SYN. Δυριᾶλωτός, δοριθήρατός, αἰχμᾶλωτῆς, ληιστή.

Ληῖδοτήρ, ἥρως, ὁ, et ληῖδοτειρά, as, ἡ, adj. [qui et quæ segetes depascitur, et arva vastat,] feeding on and wasting corn. Γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὥς ληῖδοτειρήs. σ. 29.

* Ληῖζομαι, v. [prædor,] to obtain by plunder. Πόρ'; οὐτ' ἐπον' ἐλγῆσμεθ' ἐξ ἀντρων λῆχός; Helen. 474. SYN. Θηράω, ἀλίσκω, αἰρέω, ἀρπάζω, ἐξεπαρίζω, φέρω, ἄγω.

Λήϊον, Dor. λᾶϊον, ου, τὸ, subst. [seges,] a corn-field, a crop. Λήϊον ἀλδήσκοντός, ὅτε φρίσσουσιν ἀρουραι. Ψ. 599. SYN. Στάχυν, ἀσταχὺς. EPI TH. Ἀγλᾶν, ἀγλᾶδοκαρπὸν, στάχυηφόρον. PHR. Δημήτερος ἱερὸς ἄκτη, ὀφελλόμενον Διὸς ὀμβρῶ.

Λήϊς, ἔδς, ἡ, subst. [præda, pecus,] plunder, cattle. Ἀλλοτρὶν βῶσιν, καὶ σφιν Ζεὺς ληῖᾶ δόνη. ξ. 86. SYN. Λεῖᾶ, ἄγρα, λαφυρά, σκυλά, ἐπαρά. EPI TH. Πόλλη, μένδεικῆs.

Ληῖστήρ, ἥρως, ληῖστωρ, ὅρως, ληῖστής, et λήστής, ου, ὁ, subst. [prædator,] a plunderer, a pirate. Οἷα τ' ἐληῖσθηρὲς ὑπεῖρ ἄλλ', τοί τ' ἄλδωνται. ι. 254. See also α. 426. Hom. 6. 7. and Alcest. 782. SYN. Κλοπεύς, κλώψ. EPI TH. Πόλυπλαγκτός, ἀπηνής, ἀνίροσδ', μίαιφιδός, ὀμήστής. PHR. Ψυχὴν παρθέμενός, κᾶκον ἀλλοδαποῖσι φέρων.

* Ληῖστός, ἡ, ὅν, adj. [spoliatus,] taken for plunder, carried off. Ληῖστοὶ μὲν γὰρ τ' ἐβόες καὶ ἱφῖᾶ μιλᾶ. Ι. 406.

Ληῖτῆς, ἔδς, ἡ, adj. [prædatrix, prædam agens,] plundering, fem. Καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληῖτιδί διδς Ὀδυσσεύς. K. 460.

Λήϊτος, ου, ὁ, P. N. [Leitus,] one of the Theban commanders in the Trojan war. Ἀλήϊτος δ' ὁ γηγενής. Iph. A. 259. (Troch. dim. cat.)

Ληκῶ, verb. inas. 2 aor. ἐλάκον, perf. m. λέλακά et Ion. λέληκα, v. [sono,] to sound, to resound, to speak. Ἀελακὲ χώρα, μέγαλο-σχήμονα. P. V. 415. SYN. Βράχω, βοάω, φωτῶ, ἰάχω, αὐτῶ, ὠλακτῶ, βρέμω, βροντῶ.

Ληκυθείος, εἶα, εἶορ, adj. [ampullacius,] loud-sounding. Ληκυθείος Μοῦσα. Call. fr. 319.

Ληκυθός, ου, ἡ, et dimin. ληκυθῖον, ου, τὸ, subst. [(1) lecythus, arcula pigmentorum, (2) parva lecythus,] (1) an oil cruet, a smelling-box, (2) a small cruet. Ἐλαῖον οὐκ ἐρεστὶν ἐν τῇ ληκυθῷ. Aves 1589. See also Ran. 1243.

Λήλαντός, et Ληλάντιός, ου, ὁ, subst. [campus Eubææ,] a plain in Eubæa. Στῆς ἐπὶ Ληλάντιῳ πεδίῳ. II. Apoll. 220. See also Call. 4. 289.

Λήμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [voluntas, indoles,] will, purpose, courage. Πέτραs

τὸ λῆμᾶ κάδαμαντὸς ἐξῴμεν. Cycl. 591. SYN. Φρόνημᾶ, θυμὸς, ἀξίωμα, θράσος, βούλευμᾶ, βουλὴ, ῥώμη, ἀνδρεία. EPI TH. Τεθηγγμῆτον, τυραννικόν, γένναιον, κάκον, θράσος, ἀποτόμον, ἀριστόν, βάρβαρον, ἀναιμῆτον, εὐγένης, δεινόν, τοξολκόν, εὐτολμῶν, θούριον, αἰθόν.

Λημάτιᾶω, v. [forti sum animo,] to show a determined spirit. Ἰθὶ νῦν, ἐπειδὴ λημάτιζῃς, κἀνδρείος εἶ. Ran. 497. SYN. Μεγὰ φρόνῃω.

Λήμᾶω, v. [lippio,] to be blear-eyed. Ἄλλ', ὃ Κρονίκαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω. Plut. 581. SYN. Ὀφθαλμιᾶω, γλᾶμᾶω.

Λήμη, ης, ἡ, subst. [(1) grania, pituita crassa, (2) lippitudo,] a concretion, blearedness. See in Λημᾶω.

Λῆμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [res quæ accipitur, proventus,] assumption, seizure, income. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῶν λημᾶτων τοὺς πλεῖστους. Antig. 313. SYN. Κέρδος, δῶρον.

Λημνῖος, α, ὄν, adj. [Lemnius,] of Lemnus, Lemnian. Τὰς Λημνίας ἀμπέλους. Pax 1162. See Damm. in Λῆμνος.

Λῆμνός, ου, ἡ, P. N. [Lemnus,] an island in the Ægean sea, off the coast of Thrace. Καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξέφκισαν. Hec. 875. EPI TH. Ἀμφιᾶλός, ἀμπέλοισσα, ἡγάθη, ἐυκτίμενη, κρῆνις.

Ληναίτης, ου, ὁ, et ληναῖος, adj. [ad festum τῶν Ληναίων pertinens,] belonging to the festival of Lenæus. Θῦρῖνον χρηστὸν Ληναίτην. Equit. 547. (Anapæst. dim.)

Ληναῖον, ου, τὸ, subst. [Lenæum,] (1) the theatre in which the festival called (2) Ληναῖα, τὰ, in honor of Bacchus, was celebrated. Οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἄγων. Acharn. 504. See also Acharn. 1154.

Ληναίων, ὠνός, ὁ, subst. [mensis in quo Ληναῖα celebrabantur,] the month Γαρμηλιῶν (January), in which the Ληναῖα were celebrated. Μῆνᾶ δὲ Ληναίωνᾶ, καὶ ἡμᾶτᾶ, βουδύρα πάντα. Hes. Op. 502.

Ληνός, et Dor. λανός, οὔ, ὁ, et (2) * λῆνός, ἔος, τὸ, subst. [(1) lacus preli torcularii, ubi uvæ exprimuntur, (2) vitta lanea,] (1) a wine vat or press, (2) a woollen fileet. Λανὸν ἐπιθρῶσκεῖς; ὡς τεῦ πόσι ρισσόμεναῖο. Theocr. 7. 25. See also Eumen. 44. EPI TH. (1) Εὐσταφύλλος.

Λῆξις, ἔως, ἡ, subst. [(1) portio, quæ sorte obtingit; (2) quies, cessatio,] (1) a portion, (2) a cessation, rest. Λῆξιν ὑπὸδῶσιν τὲ μόχθων. Eumen. 508. SYN.

Λάχρη, λάχρος, κλήρωσις, κλήρως, μέρις, (2) παῦλᾶ.

Ληπτέος, ὄν, adj. [capiendus,] must be taken. Ληπτέον μᾶλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἔλας, ὦ σαμφόρα; Equit. 602.

Ληρῶν, v. [nugor, ineptio,] to play the fool. Λῆρον ληρεῖς ταῦτᾶ γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κάτελεξας. Plut. 517. SYN. Φλύαρεω, ἀδόλεσχέω, παράφρονέω.

Λῆρὸς, ου, ὁ, subst. [nugæ,] a trifle, fiction. See in Ληρῶ.

Ληρυσσύνη, vid. Λήθη.

Λῆστης, vid. Λῆστήηρ.

Ληστὴς, vid. Λήθη.

Λήτειρά, ας, ἡ, subst. [sacerdos,] a priestess. Λήτειραι καίειν ἑλλάχεν Ἡσυχίδης. Call. fr. 123.

Λητογένης, ἔος, ὁ, et ἡ, Λητογενεῖα, ας, ἡ, Λητοῖδης, ου, ὁ, Λητοῖς, ἀδῆς, Λητωῖς, ἰδός, ἡ, et Λητώδης, α, ὄν, adj. [e Latona natus seu nata,] son or daughter of Latona. Σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογένης. Ion 468. See also Sept. Theb. 136. Hom. Merc. 521. Call. 3. 83. Call. 3. 45. and Soph. Electr. 570.

Λητώ, ὄης, ἡ, P. N. [Latona,] Latona. Ὡς ἄρ' ἔφη Λητῶ δὲ συναίνετ' ἐκμπλάτοζα. Φ. 502. EPI TH. Καλλιπάρῃος, κυδίστη, ἐρικύδης, ἡνυκμὸς, καλλιπλοκάμους, ποτνια, χονσοπλοκάμους, καλλισφύρος, μάκαιρά, ἀνχίσεσσι, θεῇ, εὐπλοκάμους, Δηλιάς.

Λιάζω, v. [agito, jacto,] to move rapidly, toss, separate. Ἐντέρᾳ χερσὶν ἔχοντᾶ λιαζόμενον πρὸτι γαίῃ. Υ. 420. SYN. Κινέω, σπένδω, δένεω.

Λίαν, Ion. λίην, ἀν, [valde,] very greatly, too much. Ἄλλ' οὐτ' ἀκριβοῦς αὐτὰ θησέμαι λίαν. Med. 532. See also Androm. 838. SYN. Μᾶλᾶ, ἄγαν, σφόδρᾶ, μέγα, μέγᾶλως, πολλῶν.

Λιᾶρὸς, ἃ, ὄν, adj. [calidus,] warm, mild. Νίξ' ὑδατι λιᾶρῳ' ἐπὶ δ' ἡπιᾶ φάρμακά πᾶσσε. Λ. 829. SYN. Χλιᾶρὸς, θερμὸς.

Λιβᾶνὸς, et λιβᾶνωρὸς, οὐ, ὁ et ἡ, subst. [thus,] frankincense. Νέκταρι, Σύριᾱς δ' ὡς λιβᾶνου κάπνους. Bacch. 144. See also Plut. 703. EPIITH. Ἡψα. PHR. Συρίων ἀγλαΐσμά.

Λιβᾶς, ἄδὸς, ἡ, et λιβὸς, ἔδος, τὸ, subst. [gutta,] a drop, a stream. Τάκῃμαί ὡς πέτρῖνα πιδάκκεσά λιβᾶς. Androm. 117. See also Agam. 1402. SYN. Λίψ, κρουνὸς, σάλαγμὸς, σάγῳν. EPIITH. Ἀνήλιὸς, δροσῆρά, δροσσεσᾶ, δροσώδης, ἐροσσεσᾶ, ὑγρηλὸς, λυσίπῶνὸς, καθάρᾶ, δάκρυδεσᾶ, ἱερά, ὀλίγη.

Λιβῆνη, ης, ἡ, P. N. [Libya,] Libya. Σπείρειν μὲν, ὅταν γεράνος κρέζουσι' ἐς τὴν Λιβῆνην μετὰχωρῇ. Aves 710. EPIITH. Διψᾶς, διψάλῆα, δίψιὸς, ξηρά, θηρότροφὸς, πύλυήρατὸς, ἐρήμη, πύλυμηλὸς, πύλυκαρπὸς.

Λιβυκὸς, ἡ, ὄν, Λιβύς, ὅς, ὁ, Λιβυστικός, ἡ, ὄν, et Λιβυσσᾶ, ης, ἡ, adj. [Africus,] Libyan, African. Ἰπὸδεδιὼς ἔγωγέ, Λιβυκὸν ὄρνέον. Aves 65. See also Herc. F. 684. Eur. fr. Lam. 2. et Bacch. 979.

Λιγᾶ, et λιγῆως, adv. [argute,] distinctly, loudly. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λιγ' ἐκώκε, χερσὶ δ' ἄμυσσέ. T. 284. See also κ. 201. SYN. Ὀξύ, σφόδρά, σᾶφα, σᾶφῶς.

Λιγαίνω, v. [clara voce voco,] to call with a clear voice, to complain mournfully. Μὴ ἐκ' φρένὸς ὀρθῶς μὲ λιγαίνειν. Sept. Theb. 871. SYN. Ἀπὸλιγαίνω, κηρύσσω, ἀλλᾶάζω, ἀνᾶκηρύσσω, κλαίω, ᾄδω.

Λιγγω, f. λιγξω, v. [sono clare et acute,] to sound shrill. Λιγξέ βίος, νευρὴ δὲ μερ' ἴαχεν, ἄλτ' δ' διστὸς. Δ. 125. SYN. Κρίκω, ψόφῳ, δουπέω, λιγαίνω, σμαράγῳ, λίζω.

Λιγδην, adv. [stringendo, superne lacerando,] on the surface, slightly. Λιγδην, ἀκρὴν δὲ ῥίνον δηλήσατο χαλκός. χ. 279.

Λιγῆως, vid. Λιγᾶ.

*Λιγνύδεις, εοσᾶ, ἐν, adj. [fuliginosus,] smoky. Καρτέρᾳ λιγνύδεντι περὶ εἰλυμένᾳ καπνῷ. Apoll. 3. 1290.

Λιγνὺς, ὅς, ἡ, subst. [fuligo,] soot, smoke. Λιγνὺν μέλαιναν, αἰδὼν πύρὸς κάσιν. Sept. Theb. 490. SYN. Κάπνους, ἄτμις. EPIITH. Στέροψ, κάπνώδης, αἰθᾶλδεσᾶ, ἐναΐσιμὸς.

Λιγνυμολπὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [argute canens,] singing loudly. Σὺν δὲ σφιν τῶτ' Νύμφαι ὄρεσιτᾶδες λιγνυμολποι. Hom. 18. 19.

Λιγνυμθὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [clara voce loquens,] clear-voiced. Λιγνυμθὸς ἀηδών. Aves 1381.

Λιγνυπνείων, οντὸς, et λιγνυπνοιὸς, ὄν, adj. [argute spirans,] harmoniously sounding, loudly blowing. Ἄλλ' αἰεὶ Ζεφύροισι λιγνυπνείοντάς ἀήτας. δ. 567. See also Hom. Apoll. 28. SYN. Λιγνυμολπὸς, λιγνυφωνὸς, ἡδύφωνὸς, λιγνὺς, λιγνυφθογγὸς.

Λιγυρὸς, ἃ, ὄν, et λιγύς,² εἰᾶ, ὅ, adj. [argutus, stridulus,] loud-sounding, clear-voiced, tuneful. Μάστιγι λιγυρῇ τοὶ δὲ, πληγῆς αἰοντες. Λ. 532. See also Heracl. 893. SYN. Φωνήεις, ὀξύμολπὸς, ψιθύρὸς, ἡδύς, ἡδύλῳγος.

Λιγυφθογγὸς, et λιγυφωνὸς, οὐ, ὁ et ἡ, -adj. [argutam vocem habens,] loud or shrill-voiced. Αἰψά δὲ κηρύκεσσι λιγυφθογγοῖσι κέλευσε. β. 6. See also Theocr. 12. 7. SYN. See Λιγνυπνείων, et Λιγυρὸς.

Λιγυστίς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Ligustica,] Ligurian. Κύκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ σὺν μορφώρῃα. Troad. 439.

Λίην, vid. Λίαν.

Λίθαξ, ἄκὸς, et λίθεὸς, α, ὄν, λίθινὸς, η, ὄν, adj. [lapideus,] stony. Μήπως μ' ἐκβαίνοντᾶ βάλῃ λίθακι πῶτὶ πέτρῃ. ε. 415. See also v. 107. and Aves 614. SYN. Λαίνος, πέτρῳδης.

Λίθας, ἄδὸς, ἡ, subst. [lapis,] a large stone. Ἀκρυβύλων δ' ἐπαλξέων λίθας ἐρχεται. Sept. Theb. 146.

¹ Μὴ ἐκ here form, in scanning, only one long syllable.

² Λίγυς is also a P. N. a Ligurian. Æsch. fr. Prom. Sol.

Λιθῆς, et λιθίνος; vid. Λιθαξ.

Λιθοβόλος, ὄν, adj. [a lapide ictus,] hit with stones. Λιθοβόλον κατεργάσω. Phœn. 1078.

Λιθοκόλλητος, ὄν, adj. [ex lapidibus conglutinator,] cemented by stones, strong. Λιθοκόλλητον στήμιον παρέχουσ'. Trach. 1263.

Λιθόλευστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [lapidibus obrutus vel obruendus,] stoned to death, to be stoned to death. Οὐ καὶ τὸν Κήφισον; ἐκείσῃ γὰρ ἡ λιθόλευστος. Call. Ep. 42. 5.

Λιθός,¹ ον, ὁ, et Ionice ἡ, Damm. subst. [lapis,] a stone. Ὡς δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λιθός· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως. E. 308. SYN. Λαῶς, λᾶς, πέτρα. EPITH. Ξεστός, τρητός, κατῶρυξ, πύκινος, πύκνυς, μέλας, τρηχὺς, μέγας, μικρός, ὀκρίδεις, πέτραϊός, λευκός, βριθὺς, δαιδάλεός, ὀλῶς, ὀβριμός.

Λιθοσπάδης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [a saxo avulsus,] torn from a rock. Ἀθρήσῃθ' ἀρμόν χυμάτος λιθοσπάδῃ. Antig. 1216.

Λιθόστρωτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [lapidibus stratus,] stone-paved, stony. Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης. Antig. 1204.

Λιθοργός, ον, ὁ, subst. [lapicida,] a stone-mason. Πλανθοφόρος, οὐ λιθοργός, οὐ τέκνων παρῆν. Aves 1134.

Λικμάω, v. [ventilo, dissipo,] to winnow. Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ. E. 500. SYN. Δίασκορπίζω, ἱκμάω, λικμίζω, λικμαίνω.

Λικμητήρ, ἥρως, ὁ, subst. [ventilator,] a winnower. Προῖη ὑπὸ λίγυρῃ καὶ λικμητήρδῃ ἔρω. N. 590.

Λίκνυν, ον, τὸ, subst. [(1) cunæ; (2) vannus,] a cradle: the fan, "mystica vannus lacchi." See in Λίκνυφόρος.

Λίκνυφόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui vel quæ vannum fert,] one who bears the vannus. Ὡς αἱ λικνυφόροι χρυσῷ πλεᾶ λίκνα φέροντι. Call. 6. 126.

Λικρίφης, adv. [oblique,] obliquely, side-ways. Λικρίφῃς αἴξας, οὐδ' ὅστεον ἱκέτο φωτός. τ. 451. SYN. Λέχοις, λίγυρην.

Λικύμνιος,² ον, ὁ, P. N. [Licymnius,] the brother of Alcmenæ. Ἡδὴ γηράσκοντ' αἱ Λικύμνιδον, ὅθεν Ἄρηος. B. 663.

Λιλαιᾶ, as, ἡ, P. N. [Lilæa,] a city in Phocis. Οἳ τὲ Λιλαιᾶν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖδ. B. 523.

Λιλαΐδμαι, v. [cupio, frui cupio,] to be eager for, to long after. Μή μ' ἐτι νῦν κατέρυκε, λίλαιδμένον περ ὁδοῖο. α. 315. SYN. Γλιχόμεναι, ἐπιθυμῶ, πύθω, ἐράμαι, φίλῶ, βούλωμαι, σπουδαίω.

* Λιλυβηΐς, ἰδός, ἡ, adj. [e Lilybæo,] of Lilybæum, a promontory in Sicily. Πρόφρων ἀντὶμένη Λιλυβηΐδ' αἰετὶ μὲν ἄκρην. Apoll. 4. 919.

Λιμένηχος, ον, ὁ et ἡ, adj. (2) λιμενήσχος, ον, [(1) portum habens, (2) portu inclusus,] having a harbor, being shut up in a harbor. Γνάμψαν Ἀμαζόνιδων ἐκάθεν λιμένηχον ἄκρην. Apoll. 2. 967.

Λιμένοσκοπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [portuum inspector,] inspecting harbors. Πότνιᾳ Μουνύχη, λιμένοσκοπέ, χαίρε Φεραίη. Call. 3. 259.

Λίμνη, ἔνως, ὁ, subst. [portus,] a harbor. Καὶ δῶα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λίμνην. Orest. 1076. SYN. Ὀρμός. EPITH. Μέγας, εὐξεινωτάτος, εὐήμερος, εὐορμός, κλοῦτος, ναυλόχος, ἀμφιδύμος, πάνορμος, γλαφύρος, πόλυσθενθής, χαλεπός, κάλως, εὐδιός, εὐξεινός, πόλλος.

Λιμηρός, ἄ, ὄν, adj. [famelicus,] famished. Τὸν δὲ τέον, βουκαῖτε, πρῆπει λιμηρόν ἐρωτᾶ. Theocr. 10. 58. SYN. Λιμόθνης, πένιχρός, πένης.

Λιμναῖος, ὄν, adj. [(1) palustris; (2) epith. Bacchi,] (1) marshy; (2) Limnæan, Epith. of Bacchus. Ἀλλὰ λιμναῖος. b. Βᾶβαι, κάλως γὰρ καὶ φοινικίους. Aves 272.

Λιμνάς, ἄδος, et λιμνηΐς, ἰδός, ἡ, adj. [lacustris,] inhabiting a lake. Οὐ μὲν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὧ γὰρ ἔθ, νύμφας. Theocr. 5. 17. See also Theocr. 2. 56.

¹ Dr. Maltby remarks under the word Λίθος, " (1) masc. quum simpliciter lapidem significat; (2) fem. quum lapidem pretiosum vel expositum; (3) pro sepulcro ponitur in Epigr. (4) pro vitro seu lapide speculari. Arist. Nub. 767. (5) apud eundem (Acharn. 683.) expon. βῆμα, seu δικαστήριον τὸ ἐν Πνυκί. Vid. Hesych. Said. in v."

² See Hesych. v. Λικυμνίος.

- Λίμνη**, ης, ἡ, subst. [(1) stagnum, palus; (2) mare,] a pool, a lake, the sea. *Θάσ ἀκάτους ἐπ' οἶδμά λιμνας.* Hec. 446. SYN. Ἑλῶς, (2) πόντος, θάλασσα. **ΕΡΙΤΗ.** Χθονία, ἐνδρὸς, πορφύρεα, καλλιναῦς, ἀλία, βᾶθειᾶ, κελαινῇ, περὶ-καλλῆς.
- Λιμνίστις**, ου, et **Λιμνῶχαις**, ἴτις, P. N. [nomina Ranarum,] the names of two frogs. *Λιμνίστις δ' ὄχθαισι Τύρογλυφὸν ἐξενάριξε.* Batrach. 221. See also Batrach. 12.
- Λιμνώρεϊα**, as, ἡ, P. N. one of the Nereids. *Κυμῶσθῃ τῇ, καὶ Ἀκταίῃ, καὶ Λιμνώρεϊᾷ.* Σ. 41.
- Λιμῶνις**, ἡτις, ὁ et ἡ, adj. [fame enectus,] dead with hunger. *Πρωχὸς, τάλαινᾷ, λιμῶνις ἠνεσχόμεν.* Agam. 1245.
- Λιμὸς**, οὔ, ὁ, ("sed apud Dores et Hom. Cer. 312. generis est feminini." Maltb.) subst. [fames,] hunger, famine. *Ἐνθίσω μὲν οὐκ ἐξ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.* ε. 166. SYN. Πείρη, βουλιμία. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀτερπὴς, οἰκτιστὸς, ἀργαλέος, κἀκὸς, πικρὸς, στῆνδεις, χαλεπὸς, λευγαλέος.
- * **Λίνδος**, ου, ἡ, P. N. [Lindus,] a city in Rhodes. See in Ἱήλυσσος.
- Λινῶδεσμός**, et **λινῶδετός**, ου, ὁ et ἡ, et **λινόρράφης**, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [lino vinctus,] bound with flax or ropes. *Οὐ ναῦς χαλινοῖς λινῶδετοῖς ὁρμεῖ σέθεν.* Iph. T. 1044. See also Pers. 68. and Æsch. Suppl. 140.
- Λινόθωρηξ**, ηκός, ὁ et ἡ, adj. [lineo thorace indutus,] wearing a linen breast-plate. *Ἀλλὰ πολὺ μείων' ὀλιγὸς μὲν ἦν, λινόθωρηξ.* B. 529.
- Λινόκροκός**, ὄν, adj. [e lino textus,] linen. *Λινόκροκον στέλλων φάρὺς.* Hec. 1064.
- Λινὸν**, ου, τὸ, subst. [linum, chorda, rete, velum,] flax, thread, cord, a net, a sail. *Γεινόμενῳ νῆσαντ' ὀ λινῷ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.* η. 198. **ΕΡΙΤΗ.** Χρύσειον, κοῦφον, δολῶν, μάλακόν, πᾶν ἄγρον, λεπτόν.
- Λινόπῳρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [velivolus,] sail-crossing. *Λινόπῳροις αὐραῖς.* Iph. T. 412.
- Λινόπτερός**, ὄν, adj. [alas e lino factas habens,] flaxen-winged. *Λινόπτερ' εὐρὲ ναυτίλων ὀχήματα.* P. V. 477.
- Λινοπτάδμαι**, v. [retia inspicio,] to watch the nets. *Τοὺς λῶφους σείων' ἐγὼ δ' ἔστηκα λινοπτῶμενος.** Pax 1178.
- Λινόρράφης**, vid. **Λινῶδεσμός**.
- Λινοφθόρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [linum perdens,] robe-destroying. *Λινοφθόροι δ' ὕφασμάτων.* Choëph. 25.
- Λινὸς**, ου, ὁ, P. N. [Linus,] a celebrated poet of antiquity; see Damm. in P. R. *Γράμματ' ἂν μὲν τὸν παῖδ' ἄγρων Λινὸς ἐξεδίδαξε.* Theocr. 24. 103.
- Λιπαῖ**, vid. **Λιπαῖως**.
- Λιπαίνω**, v. [pinguefacio,] to fatten, to enrich. *Καλλίστοις λιπαίνειν.* Bacch. 566. SYN. Ἀρδεύω, πίαινω, τρέφω.
- Λιπάρα**, as, ἡ, P. N. [Lipara,] one of the Æolian or Vulcanian islands, anciently called Μελιγουνίς. *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νῆον, ἀλλὰ τὸτ' ἔσκεν Οὐνῶν οἱ Μελιγουνίς).* Call. Dian. 46.
- Λιπαράϊος**, ὄν, adj. [Liparæus,] of Lipara. *Αὐτῷς ἡμίφλεκτόν.* Ἔρως δ' ἄρ' αἰ καὶ **Λιπαράϊος.** Theocr. 2. 133.
- Λιπαράμπυξ**, ὕκός, adj. [nitido redimiculo insignis,] with a rich front ribbon. *Οἱ δὲ Θάσιον ἀνακτικῶσι λιπαράμπυκα.* Acharn. 671.
- Λιπαρῶ**, v. [instantanter rogo, persevero,] to be earnest or diligent in asking, to persevere. *Τοῦτ' οὐκ ἐτ' ἂν πύθοι, μηδὲ λιπαρεῖ.* P. V. 529. Ἰκέτεύω, ἱμείρω, λίσσασθαι, δέωμαι, λιτάνεύω.
- Λιπαρὴς**, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [supplex,] earnestly supplicating, diligent. *Οὐδὲν ἐλ- λείψουσιν αὐταῖς λιπαροῦς χειρουργίας.* Lysist. 673. SYN. Ἰκέτης, ἐπιμέλης.
- Λιπαρόζωνος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendida zona insignis,] having a splendid zone or girdle. *Ἦ λιπαρόζωνου θυγάτηρ.* Phœn. 178.

* If the reading be correct, the first syllable of *λινοπτῶμενος*, contrary to analogy, is long, the line being troch. tetram. catal.

Λιπαρόθρονος, ου, ό et ή, adj. [pulchram sedem habens,] having a beautiful seat.

Λιπαρόθρονοισιν ήμενās επ' έσχαrais. Eumen. 809.

Λιπαρόκρήδεμνος, ου, ό et ή, adj. [pulchram vittam habens,] having a beautiful fillet, splendidly adorned. Την δε ιδε προλιπουσα Χάρις λιπαρόκρήδεμνος. Σ. 382. SYN. Λιπαράμπυξ.

Λιπαρόπλοκάμνος, ου, ό et ή, adj. [pulchram comam habens,] fine-haired. Αντικα δ' ειλ' Ατην κεφαλής λιπαρόπλοκάμοιο. T. 126. SYN. Ευκόμος, ήνκόμος, βάθυχαίτης. PHR. Κατάσκιος ανχενά χαίταις.

Λιπαρός, α, ον, adj. [pinguis, nitidus, opimus, pulcher,] sleek, shining, beautiful. Λιπαροίς χευμάσι γαίαις. Aesch. Suppl. 1036. SYN. Πίων, άβρος, λαμπρός, κάλος, φαιδρός, δέξιος.

Λιπαρόχροος, ου, et λιπαρόχρους, ωτος, adj. [nitidum colorem habens,] having a bright color or skin, bright. Χαίρε, Σελαναία λιπαρόχροε, χαίρετε δ' άλλοι. Theoc. 2. 165. See also Theocr. 2. 102.

Λιπαρώς, et λιπα, per apoc. pro λιπαρά, acc. plur. neut. adverbialiter usitat. adv. [nitide,] neatly, calmly. Αυτον μεν λιπαρώς γηρασκέμεν εν μεγαροισιν. δ. 210. See also K. 577. SYN. Αβρώς, άβρα, επιμέλως.

* Λιπῶνας, ραος, et λιπῶνότης, ου, ό, adj. [desertor classis,] one who deserts his ship, a deserter. Πως λιπῶνας γενωμαι. Agam. 205. See also Theocr. 13. 73.

Λιπός, εος, τό, subst. [adeps, pinguedo,] fat, grease. Ου λιπός Απολλωνος αποστάζουσιν εθειραι. Call. 2. 39. SYN. Κνίσσα, δημός, αλειφαρ.

* Λιπουρός, ου, ό et ή, adj. [cauda carens,] having no tail. Τη και λιπουρά, και μδνωπά θυεται. Call. fr. 76.

Λιπῶ, v. [pinguefacio,] to fatten. Καλον αιε λιπῶντα κατὰ δρομον Απολλωνος. Call. fr. 141.

Λιπτω, v. [avide cupio,] to desire, to taste, to covet, to be eager for. Ουτε μετον, οντ' ισον λε-λιμμενοι. Sept. Theb. 348. SYN. Έπιθυμew, λιλαϊσμαι, σπουδάζω.

Λιρός, α, ον, adj. [impudens,] impudent, bold. Λιρος εγω, τι δε σοι τονδ' επε-θηκα φθβον; Call. fr. 229.

Λις, Leo, vid. Λεων.

Λις, λιτός, ό, et λιτον ου, τό, subst. [tenue et subtile linteum,] finely woven cloth. Αρπατα δ' άμβωμοισι τιθει, κατὰ λιτα πέτασας. Θ. 441. SYN. Σινδων.—Λις also seems to be used in the sense of λείος, smooth. μ. 79. though this meaning is not noticed by Damm.

Λισπός, ή, ον, adj. [politus,] smooth, polished. Ενθεν δη στοματοργος επων βάσανιστριά, λισπη. Ran. 826. SYN. Λισσός.

Λισσός, αδός, ή, et λισσός, ή, ον, adj. [lævis; subst. læve saxum,] smooth; subst. a smooth rock. Η λισσός αιγίλιψ άπρόσ-δεικτός. Eumen. 801. SYN. Μάλκος, όμάλος, λισ, λειός.

Λισσῶμαι, λιταίνω, λιτάνευω, et λιτῶμαι, v. [supplico, oro,] to supplicate, to solicit. Λισσον δε τους κρατούντας οικείραι θεούς. Alcest. 259. See also Eur. Electr. 1213. Ω. 357. and Π. 47. SYN. Ευχῶμαι, λιπαρέω, αιτέω, λιτάνευω, ικέτεω, δεῶμαι, αντίδωλέω, αντίάζω, παράκallee, προσκύνew ικτήριος.

Λισσός, vid. Λισσός.

Λιστρεύω, v. [radula utor,] to use a spade or hoe, to dig about. Λιστρεύοντα φθον' ρυπῶντα δε εστο χιτωνά. ω. 226. SYN. Αλχαίνω, σκάπτω, ξύω.

Λιστρών, ου, τό, subst. [radula,] a hoe or spade. Λιστροισιν δαπέδον πυκά ποιητοιο δόμοιο. χ. 455.

Λιταίνω, et λιτάνευω; vid. Λισσῶμαι.

Λιτανός, et λιταίνεντικός, η, ον, adj. [supplicatorius,] supplicatory. Μελη λιτανά θεοισι και. Aesch. Suppl. 816. (Pæon. dim. hypercat.) SYN. Ικέτήσιος, ικτήριος.

Λιταργίζω, v. [agili gressu procedo,] to move with a light step, to hurry. Ειθ' οπως λιταργιούμεν οικάδ' es τα χωρία. Pax 562. SYN. Λιάζω, σπεύδω, αίσσω, σπέρχῶμαι, επιγύμαι, τάχυνω.

Διτῆ,¹ ἥς, ἡ, subst. [preces supplices,] a suppliant prayer. Τούς θ' ὑπὸ γαίας. ἡ γὰρ σὲ λιταί. Hec. 146. SYN. Εὐχῇ, δεημᾶ, ἀρά, εὐγμᾶ. EPIITH. Βάρβαρος, βώμιος, ἱκεστὸς.

Διτῶμαι, vid. Λίσσῶμαι.

Λιτὸς,² ἡ, ὄν, adj. [tenuis, simplex,] slender, mean. Τὴν ἀλὶν εὐδημὸς, ἀφ' ἥς ἀλλὰ λιτὸν ἐπέσθων. Call. Ep. 50. 1. SYN. Ψιλὸς, λεπτὸς, ὀλιγὸς, ἄπλους.

Λιτουργὸς,³ οὐ, ὅ et ἡ, adj. [facinorosus,] mischievous. Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορά. Simon. 230. EXP. Κῦκουργὸς. Hesych.

Λιχὴν, vid. Λειχὴν.

* Λίχμάζω, et Λίχμαῶ, v. [lingo, devoro,] to lick, to eat up. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δερην, κατέθελγε δὲ κούρην. Mosch. 2. 94. See also Hes. Scut. 235. and Bacch. 687. SYN. Λείχω, κατὰπίνω.

Λιχνὸς, οὐ, ὅ et ἡ, et η, ον, adj. [gulosus, vorax,] gluttonous, greedy. 'Εν τοῖς κακοῖσι λιχνὸς οὐσὰ καρδία. Hipp. 917. SYN. Ἀδὴφᾶγος, προθυμὸς.

Λιψ, Λιβὸς, ὁ, subst. [(1) Africus; (2) libatio,] (1) the south-west wind; (2) a libation. Εἶναι μετ'ασχεῖν, καὶ φιλοσπόνδου λιβὸς. Choëph. 286. SYN. (2) See Λιβᾶς.

Λιψουρία,⁴ as, ἡ, subst. [micturitio,] a constant desire to void urine. Ἡ δίψη τις, ἡ λιψουρία. Choëph. 744.

Λοβὸς, οὐ, ὁ, subst. [jecinoris, vel auris, ima pars; lobus,] the lower part of the liver, or of the ear; the husk. Αἰγισθὸς, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ πᾶρην. Eur. Electr. 827. EPIITH. Εὐτρητὸς.

Λογᾶς, ἀδὸς, ὁ, ἡ, adj. [selectus,] chosen, select. 'Εξεῖλκε κολέου· λογασι δ' Ἀργείων στρατοῦ. Hec. 542. SYN. Ἐκκρίτὸς.

Λογιδίον, οὐ, τὸ, subst. [verbulum,] a little word or saying, a maxim. 'Αλλ' ἐστὶν ἡμῖν λογιδίον γνώμην ἔχον. Vesp. 64. SYN. Μῦθος.

Λογίζεσθαι, v. [reputo, computo,] to consider. Σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ἥ λογίζεσθαι. Herc. F. 295. SYN. Ἀνὰλογίζεσθαι, νυμίζω, σκέπτομαι, ἐνθυμεῖσθαι, οἶσθαι.

Λογιὸν, οὐ, τὸ, subst. [oraculum,] an oracle. Λογία παλαιά, τῇδὲ γῇ σωτήριᾶ. Heracl. 406. SYN. Χρησμός, θέσφάτον, μαντεῖον, θεόπροπίον. EPIITH. Κωφὸν, ἱερὸν, σάφες.

Λογιὸς, α, ὄν, adj. [disertus, clarus,] eloquent, illustrious; a prose writer. Ἄοιδοι καὶ λογιοὶ τὰ καλὰ. Nem. 6. 51.

Λογισμός, οὐ, ὁ, subst. [ratiocinatio,] reasoning, thought. Λογισμὸν ἐνθεῖς τῇ τέχνῃ. Ran. 973. SYN. Νοῦς, ἐπινόια, σκέψις, λογὸς, φροντίς, φρόνη. EPIITH. Κεδνὸς, κᾶκος, ἀγᾶθος, πινυτὸς.

Λογιστής, οὐ, ὁ, subst. [calculator,] a calculator. Μόνον ποῖω λογιστήν. Anacr. 32. 5.

Λογὸς, οὐ, ὁ, subst. [verbum, sermo, ratio,] a word, speech, advice, reason, calculation. Ἐλεξε πάντων τλημὸνέστατον λογὸν. Hec. 560. SYN. Ῥῆμα, ἐπὸς, μῦθος, ἀδὴ, φήμη, λογισμός, διάνοια, εὐγλωσσία. EPIITH. Δίκαιος, κένος, βράχης, ἐπιφθνός, ἄϊος, δειλός, αἰμυλῖος, μακρὸς, σφός, μόνος, κᾶκος, μέγας, χρηστὸς, φροῦδός, παντοῖος, ἡδὺς, κοινός, θρασύς, ματαῖος, περισσός, σώφρων, μελετηρῖος, εὐσχήμων, αἰσχρος, κεδνός, νεανίας, φίλος, λαμπρὸς, νέωτέρως, εὐφημός, πειστηρῖος, ἔχθρος, ἐναντίος, ἐλεύθερος, πονεῖρος, πικρὸς, ὀνειδιστήρ, μάλᾶκος, εὐκλεῖς, ἀληθής, ἐνορκὸς, ψευδής, ἐτῦμος, σπονδαῖος, ἀρχαῖος, ποιητὸς, ψεύστης, ἄβρως, ἐσλὸς, ἐσθλός, αἰκρινός, ξυνός, προσήκων, χαμαιπετής, ἀγᾶνος, δημό-

¹ In the plural, Διταί is beautifully personified in Homer, I. 498. q. v.

² Dr. Blomfield has in this and three other passages of Callimachus used the expanded form Λειτὸς, on the authority of Photius. See his note, Call. 2. 10. Λιτὸς occurs in one of the Epistol. Eurip. Elsewhere I have not met with the word in either shape.

³ There is nothing by which the quantity of the first syllable of Λιτουργὸς can be determined. If the word be derived from λιτή and ἔργον, the first syllable is short; if from λιτὸς and ἔργον, it is long.

⁴ Dr. Jones derives this word from λείπω, οὐρά, and according to that derivation renders it, "a difficulty in passing water." The learned Dr. Blomfield's interpretation is here adopted. He derives λιψουρία from λίπτειν, i. e. ἐπιθυμεῖν, and ὄρον; adding, sic interpretantur.

σῆς, ἑαμένης, οἰκτρὸς, σκολιὸς, πτέρουίς, κάκοθρὸς, τεθηγμένους. **PHR.** Οὐκ ἐστὶ Πειθοῦς ἱερὸν ἀλλὸ πλὴν λόγος, λόγων εὐφημία.

Λόγχη, ἡς, ἡ, subst. [lancea,] the point of a spear, a spear. **Λόγχης** πρόσθεν ὁμικρὸν πύκνης. **Eur. Suppl.** 861. **SYN.** Ἄκων, ἀκόντιον, βέλους, πάλτων. **ΕΡΙΤΗ.** Μυρία, πόλεμια, πάλαία, ἀμφιτόμος, δαίτης, δοριπόνος, μακρά, φόνια. **PHR.** Λόγχης ἄκμη, δόρος λόγχη.

* **Λογχήρης**, ἑὸς, et **λογχόφθρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui lanceam fert,] armed with a lance or javelin. Ὅς ἤξει χθονᾷ λογχή-ρεσι. **Iph. A.** 1067. See also **Pax** 1292. **SYN.** Δορυφθρὸς, πόλεμιος.

Λογχιμος, et **λογχωτός**, ὄν, adj. [ad lanceam pertinens,] of the lance. **Κλωνος** λογχίμου τὸ καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς. **Agam.** 395. (**Dochm. trim.**) See also **Bacch.** 750.

Λογχοποιός, οὔ, ὁ, subst. [lancearum faber,] a spear-maker. Καὶ λογχοποιῶν ὄργανα κτᾶσθαι μάτην. **Bacch.** 1197.

Λογχοφθρὸς, vid. **Λογχήρης**.

Λογχωτός, vid. **Λογχιμός**.

Λοῦτρον, et **λουτήριον**, ου, τὸ, subst. [balneum, lustratio,] a bath, lustration. Εἰσὼκε θερμὰ λοῦτρα ἐυπλοκάμος Ἐκάμηδη. **Ξ.** 6. See also **Agam.** 573. **SYN.** Βάλανεϊον, πλυνός. **ΕΡΙΤΗ.** Ἐπητέανον, γλυκερόν, λυσίπνον, λιπάρον, χαρίεν, φονίον, δροσέρον, γλυκὺ, πάνυστάτον, φονίον, δροσέν, καθάρον.

Λοῦτροχῶς, et **λουτροχῶς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad lavacrum aptus,] fit for the bath, keeping a bath. Ἡ λοῦτροχῶς δώη γέρας, ἡ τῷ ἄλλῳ. **v.** 297. See also **Call.** 5. 1.

Λοῦω, vid. **Λούω**.

Λοιβή, ἡς, ἡ, subst. [libatio,] a libation. Λοιβῆς τε κνίσσης τῇ τὸ γὰρ λαχόμεν γέρας ἡμεῖς. **Ω.** 70. **SYN.** Σπονδή, ἀπαρχή, θυσία. **ΕΡΙΤΗ.** Ψυχρά, οἶνηρά, φόνια, Διόνυσιας, αἰμαῖσσεσά, ἱέρα.

Λοιγίος, ὄν, [pernicius,] destructive. Ἐγγὺς ὅδε κλῶνῳ νῦν οἷω λοίγι' ἔσεσθαι. **Φ.** 533. **SYN.** Ὀλεθρίος, ὀλῶς, οὔλως, χάλεπός, θανάτοεις.

Λοιγός, οὔ, ὁ, subst. [pernicius, exitium,] destruction. Αἱμᾶ' βῆ γὰρ λοιγὸς Ἑρινύν. **Choëph.** 396. **SYN.** Θανάτος, ὀλεθρός, λοιμός. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀεικίης, πίκρος, αἰνός.

Λοιδόρεω, **v.** [maledico,] to revile, to slander. Ἄγαν πρὶν ὠπῆς εἰς τὸ λοιδόρειν φέρι. **Androm.** 727. **SYN.** Δεννάζω, βλασφημέω, κάκορρόθῳ, ἐπηρέαζω, διαβάλλω, κατὰ γλωττίζω, κάσαλβάζω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, κερτῶμεν.

Λοιδόρεια, **α**, ἡ, et **λοιδόρισμός**, οὔ, ὁ, et **λοιδόρημά**, subst. [convicium,] railing, abuse, invective. Πάυσασθέ μάχης καὶ λοιδόρίας. **Nub.** 934. **SYN.** Δυσφημία, ἐρίς, διάβόλη, ὑβρίς, ὀνειδός, σκῶμμά. **PHR.** Φιλοδοδοροῖ γλώττης βέλωνά κοῦφά.

Λοιδόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] slanderous. Πυγὰς ὁ κῶμος λοιδόρον τ' ἔριν φιλεῖ. **Cycl.** 531. **SYN.** Κάκηγρός, κάκοθρός, κάκὸς λόγος.

Λοιμός, οὔ, ὁ, subst. [pestilentia,] a pestilence. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῦ βάρειας χερὰς ἀφέξει. **A.** 97. **SYN.** Λοιγός, λύμη, φθόρα, νόσος. **PHR.** Ἐχθιστός, περφόρος, φθισίμβροτος, κάκος, ἀνήκεστός. **PHR.** See **(E. R. vv. 168-187)**.

Λοιπός, ἡ, ὄν, adj. [reliquus, superstes, futurus,] remaining, last, future. Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους. **Phœn.** 956. **SYN.** Ἐπιλοιπός, ὑπλοιπός, ἄλλος.

Λοισθίος, **λοισθίος**, et **λοῖσθος**, **η**, ὄν, adj. [postremus, ultimus,] last. Ἡμῶν λαντον δὲ χρυσοῦ λοισθί' ἐθηκε. **Ψ.** 751. See also **Hipp.** 57. and **Helen.** 1596. **SYN.** Ἐσχατός.

Λοκρίς, ἰδός, ἡ, adj. [subaud. γῆ vel χώρα, Locris,] (1) Locris, a country in Greece; (2) Locrian. Ἄλλ' εἰσὶν ἑτέροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι. **Aves** 152.

Λοκροί, **ων**, οἱ, **P. N.** [Locri,] the inhabitants of Locris. Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων. **Iph. A.** 262.

Λοξίας, **ου**, ὁ, **P. N.** [Loxias,] a name of Apollo. Φῶν ὃ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. **Orest.** 165. (a double **dochm.**)

Λοξιβάτης, **ου**, ὁ, et **λοξιβάμων**, **ον**, adj. [oblique incedens,] going obliquely.

Λοξοβάται, στρέβλοι, ψαλλιδόστομοι, ὁστράκωδερμοι. Batrach. 286. EXP. Δοχ-
μῖα βαίνων.

Λοξός, ἡ, ὄν, adj. [obliquus,] oblique, slanting. Λοξὰ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεσ-
τηγμέναι. Eur. fr. Thes. 5. 9. SYN. See Λεῖχρός, σκόλιος.

* Λοπάδιον, ον, τὸ, dimin. a seq. Ὅξις δὲ πᾶσά, καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα. Plut.
812.

Λοπάς, ἄδος, ἡ, subst. [patella, patina,] a dish. Νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ
τὰς νήσους δι᾿ αὐλείων. Equit. 1034. SYN. Χύτρα, λῆκανη, τήγανον.

Λοπός, ον, ὁ, subst. [cortex,] bark, peel. Οἶόν τε κρόμυοῖς λοπὸν κατὰ ἰσχά-
λειοῖς. τ. 233. SYN. Λέμμα, φλοιός.

Λουτροδαίκτος, ον, adj. [balneo occisus,] slain in the bath. Λουτροδαίκτος δ'
ὦλετ' Ἀχαιῶν. Choëph. 1058.

Λουτρον, vid. Λοετρον.

Λουτροφόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [aquam ferens ad lavandum,] bringing water for
lustration. Λουτροφόρου χλιδᾶς. Phœn. 358.

Λουτροχός, vid. Λοετροχός.

Λούω, et λῶω, v. [lavo,] to wash. Ἐλουσά νεκρὸν, κάπνιψά τραυμάτᾱ. Troad.
1164. See also I. 320. and κ. 361. SYN. Κατὰκλύζω, κλύζω, νίπτω, τέγγω,
πλύνω.

Λοφᾶω, v. [cristam in capite habeo,] to wear a crest. Οὐ τί που λοφᾶς; Pax
1211.

Λοφεῖον, ον, τὸ, subst. [cristarum, vel speculi, repositorium,] a crest- or mir-
ror-case. Ἐς λοφεῖον στρόγγυλόν. Nub. 749.

Λοφία, as, ἡ, subst. [cervix, eminentia,] a neck. See in Λαοσίαυχην. SYN.
Τράχηλος, λοφός.

Λοφῶποιος, οὔ, ὁ, subst. [artifex cristarum galeæ,] a crest-maker. Ἐκείνῳ γὰρ
τὸν λοφῶποιον οὐχ ὄρεᾶς; Pax 544.

Λοφός, ον, ὁ, subst. [(1) cervix; (2) crista galeæ; collis; suprema pars collis,]
the upper part of the neck; the crest of a helmet; the brow of a hill. Παλ-
λας, κρᾶδαίνουσ' ἔγχος, ὑπὸ λοφῶ καρα. Herc. F. 998. SYN. Λοφία, τράχηλος,
τρίχωμά, κράνος, κνημὸς, γένηλοφός. EPIITH. Ἀκρός, ἵππειος, ἱππιόχαίτης, νί-
φους, χρύσεος, Ἑρμαῖος, νίφους, φοινικέος, δινήεις, ἡερῶφοιτος, κατὰσκιος, εὐάγ-
κης.

Λοφωσῖς, ἔως, ἡ, subst. [cristatura,] the plumage of the crest. Ἀλλὰ μὲν τίς
ἡ λοφωσῖς ἐστὶν ἡ τῶν ὀρνέων; Aves 291.

Λοχαγέτης, et λοχαγός, ον, ὁ, subst. [cohortis ductor,] the leader of a battalion.
Πύλας ἐφ' ἐπτά καὶ λοχαγέτας μολών. Phœn. 988. See also Troad. 1251.
SYN. Στρατήγηος, ἡγέμων, ἀρχός, ἀγός.

Λοχαῖδες, ων, et λογάδες, αἱ, subst. [albugines oculorum,] the whites of the
eyes. Αὐγάζειν καθάραις οὐ δύνᾱται λοχαῖσιν. CaH. fr. 132.

Λοχᾶω, v. [insidior,] to lay wait for, to waylay. Πῶς καὶ ἱφίρης πρὸς δόμοις
λοχᾶς ἐμοῖς; Eur. Electr. 225. SYN. Θηρᾶω, θηρεύω, ἐφέδρευνω, ἐλλοχίζω.

Λοχειᾶ, as, ἡ, subst. [(1) parūs, puerperium; (2) fœtus,] childbirth, offspring.
Ἡ καὶ λοχείας, ἡ νεκροῦ θίγῃ χερόν. Iph. T. 383.

Λοχευμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) puerperium; (2) partus,] childbirth, offspring.
Ἡκουσᾶς, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων. Eur. Electr. 1124. SYN. Λοχειᾶ.

EPIITH. Χρυσομαλλὸν, σεμνόν.

Λοχεύω, v. [pario, parturio,] to bring forth. Σέμελη, λοχευθεῖσα ἄστραπηφόρῳ
πυρί. Bacch. 3. SYN. Τίκτω, κῦω, ὠδίνω.

Λοχίτης, ον, ὁ, subst. [insidiator, manipularis,] one who lies in ambush, a mili-
tary attendant. Ἀνδρας λοχίτας, οἱ ἀνὴρ ἀρχηγέτης; Œ. R. 750.

Λοχμαῖος, α, ὄν, adj. [sylvestris,] of the wood, wild. Μοῦσά λοχμαία. Aves
737. SYN. Ὑλαῖος, ἀγρίος.

Λοχμη, ἡ, subst. [dumetum,] a thicket. Λοχμὴν κενώσας, ἐνθ' ἐκρυπτόμην
δέμᾱς. Bacch. 719. SYN. Ὑλη. SYN. Σκιῖρα, φυλλᾶς, ὄρεῖας, ξυλόχος.

Λοχός, ον, ὁ, subst. [(1) cohors; (2) insidiæ,] a band of soldiers, an ambuscade.
Εἰ νυκτός αὐτοῖς προσβαλομένῃ ἐκ λοχου; Phœn. 736. SYN. Τάξις, οὐλάμος,

ἐνεδρα. **ΕΡΙΘΗ.** Ἐιφήρης, κρυπτὸς, ζεστός, αἰνὸς, κοιλὸς, πύκνινος, αἰνότητος, κρυφίος, σκότιος.

Λυαῖος, ου, ὁ, **P. N.** [Lyæus,] a name of Bacchus. Ὡ λυσίφρων Λυαῖος. **Anacr.** 27. 2.

Λυγαῖος, α, ὄν, adj. [obscurus, tenebricosus,] gloomy, dark. Ὅταν δὲ νυκτὸς ἄμμᾱ λυγαῖος μόλῃ. **Iph. T.** 110. **SYN.** Σκοτίος, σκότεινός, ὀρφναῖος, δυνόφερὸς κέλαινός.

Λύγδαμις, ἴος, ὁ, **P. N.** [Lygdamis,] a commander of the Cimmerians. Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατῶν ἱππημολγῶν. **Call.** 3. 252.

Λύγδην, adv. [singultatim,] with sobs. Λύγδην ἐκλαον πάντες· ὡς δὲ πρὸς τέλους. **Æ. C.** 1621. **SYN.** Οἰκτρῶς.

Λύγδινος, ὄν, adj. [e lygdo factus; candidus,] made of the lygdo stone, white as marble. Περὶ λυγδίνῳ τράχηλῳ. **Anacr.** 28. 27.

Λυγίζω, f. ἴω et Dor. ἰζω, v. [contorqueo, flecto,] to twist, to bind, to overpower. Πλευρὰν λυγίσαντός ὑπὸ ῥώμης. **Vesp.** 1487. **SYN.** Κάμπτω, στρέφω.

Λυγισμός, οὔ, ὁ, subst. [flexio,] a turn, a contortion. Τῶν ἀντιλῳγίων καὶ λυγισμῶν καὶ στρόφῳν. **Ran.** 775. **SYN.** Καμπή.

Λυγκεὺς, ἔως et Ion. ἦος, ὁ, **P. N.** [Lynceus,] one of the Argonauts. Βλέποντ' ἀπὸδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκεῖος. **Plut.** 210. **ΕΡΙΘΗ.** Τηλέκλειτος, ἀκρίβης ὀμμασί. **PHR.** See **Nem.** 10. 116. **Apoll.** 1. 153.

Λύγξ, υγκὸς, ἡ, subst. [lynx,] a lynx, an ounce. Μελέ-ων βάλλαι τὲ λύγκες. **Alcest.** 595. **ΕΡΙΘΗ.** Μαινᾶλία.

Λύγος, ου, ἡ, raro ὁ, subst. [viteæ, virga,] a withe, a twig. Στρεπταῖς λυγοῖσι πῶμᾱ συμπεπλεγμένους. **Cycl.** 225. See also **Anacr.** 74. **ΕΡΙΘΗ.** Ἄπαλή.

Λύγρος, α, ὄν, adj. [gravis, funestus,] mournful, destructive. Τέρψει, λυγραί δὲ τῶνδ' ὄπλων κοιωνῶναι. **Her. F.** 1368. **SYN.** Δειὸς, χάλεπός, μέλειός, ἐλεινός, οἰκτρὸς, λευγάλειός, πένθιμός, γόερὸς, ὀλθιρὸς, ἀξιώθρηνός, κῆκος, ὀλθός.

Λύδη, et Dor. Λύδα, as, ἡ, **P. N.** [Lyde,] Lyde. Καὶ Λύδα Σάτυρικόν· ἔρως ἐσμύχετ' ἄμοιβᾱ. **Mosch.** 6. 3.

Λυδία, vid. Λυδῖος.

Λυδίῳ, v. [Lydis faveo, Lydos imitor,] to favor or imitate the Lydians. Καὶ λυδίῳ καὶ ψηφίῳ, καὶ βαπτόμενος βάτραχίῳ. **Equit.** 520.

Λυδῖος, α, ὄν, et (2) Λυδός, **P. N.** [Lydius, Lydus,] Lydian, a Lydian. Λυδία with γῆ or χώρα understood, is the country of Lydia. Γῆς, ἐπαδός, Λυδίας ἀπὸ χθονός. **Bacch.** 230. See also **Iph. A.** 787. **ΕΡΙΘΗ.** (2) plur. Ἀβροδῖται, πολύχρουσοι, ἄβροχίτωνες.

Λύζω, v. [singultui,] to sob, to sigh. Εἰτὰ λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους. **Acharn.** 690.

* Λῶη, ης, ἡ, subst. [rixa, dissidium,] a quarrel. Παῖδες βίασθέντες λῶα. **Nem.** 9. 34.

Λύθρον, ου, τὸ, et λυθρος, ὁ, subst. [cruor pulverulentus,] clotted gore, dust mixed with gore. Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπάλαγμένον· ὥστ' ἐλεοντά. **χ.** 402. **SYN.** Βροτός, λυμά. **ΕΡΙΘΗ.** Φοινῖον, ἀργαλεόν, λευγάλεον, οἰκτρῶν.

Λυκάβας, αντός, ὁ, subst. [annus,] the year. Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντός ἐλεύσεταί ἐνθάδ' ὀδυσσεύς. **τ.** 306. **SYN.** Ἐνιαυτός. **PHR.** Περίτελλόμεναι ὦραι, ἐνιαυσίος κύκλος.

Λυκαῖον, ου, τὸ, **P. N.** [Lycæum,] a mountain in Arcadia. Ὡ Πᾶν, Πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὤρεᾱ μακρὰ Λυκαίῳ. **Theocr.** 1. 123.

Λυκαῶνίδης, ου, ὁ, patronym. [a Lycaone satus,] the son of Lycaon-Mænalus. Τῆ δ' Λυκαῶνίδα, τῷ καὶ μάκρεσσιν ἄγαθόν. **Theocr.** 1. 126.

Λυκαῶνιός, α, ὄν, adj. [Lycæonius,] of Lycaon. Υἱῶνοι πίνουσι Λυκαῶνις ἄρκτοι. **Call.** 1. 42.

Λυκάστος, ου, ἡ, **P. N.** [Lycastus,] a city in Crete. Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργίνδοντᾱ Λυκάστων. **B.** 647.

Λυκάων, ὄνός, ὁ, **P. N.** [Lycaon,] Lycaon. Ἡ μὲν μοι μᾶλᾱ πολλὰ γέρων αἰχμητᾱ Λυκάων. **E.** 197.

Λυκῆ, ης, ἡ, subst. [subaud. dorā, pellis lupina,] a wolf's skin, a helmet

of wolf's skin. Καὶ λυκῆν, καὶ τόξα πάλιν τῶνά, καὶ δόρυ μακρόν. K. 459.

Λυκεῖον, ον, τό, P. N. [Lyceum,] a place out of Athens to the east, sacred to Apollo, where Aristotle had his school. Ἐς Λυκεῖον, καὶ Λυκεῖον. Pax 355. Λυκεῖος, εἰα, εἰον, adj. [(1) epith. Apollinis, a Λύκη diluculum. Vid. doctiss. Blomf. Sept. Theb. 133.; (2) lupinus,] (1) Lycian, an epithet of Apollo, (2) pertaining to a wolf. Ταῦτ', ὧ Λυκεῖ' Ἀπολλῶν, ἱλέως κλύων. Soph. Electr. 655.

Λυκηγενής, ἔως, adj. [(1) in Lycia genitus, (2) qui lucem generat,] (1) born in Lycia, (2) parent of light. Εὐχέτο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ, κλυτότοξω. Δ. 119. Λυκίδας, ου, ό, P. N. [Lycidas,] Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψομαι. Λυκίδα φίλε, παντὶ τῷ πάντες. Theocr. 7. 37.

Λυκιδεύς, ἔως, ό, subst. [catulus lupi,] a wolf's cub. Ορέψαι καὶ Λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τῷ φαγωντὶ. Theocr. 5. 37.

Λυκίος, α, όν, P. N. [Lycius,] Lycian, and Λυκία with γῆ or χώρα understood denotes the country of Lycia. Πρὸς τίνος Λυκίαν, πᾶτερ. Choeph. 340. ΕΡΙΤΗ. Plur. Ἀγχιμάχηται, ἰφθιμοί, ἀντιθέοι, ἀσπισται, θωρηκται, ἀγὴν ῥεῖς.

Λυκίς, ἴος, ό, P. N. [Lycis,] a comic poet. Εἰώθε ποιεῖν καὶ Λυκίς, κάμειψίας. Ran. 14.

Λυκοκτόνος, ου, ό, adj. [qui lupos interficit,] wolf-killer. Αὐτὴ δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ. Soph. Electr. 6.

Λυκομήδης, ἔως, ό, P. N. [Lycomedes,] Lycomedes. Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἑσθλὸν ἑταῖρον. P. 345. ΕΡΙΤΗ. Κρειοντιάδης, Κρειοντός υἱὸς διὸς, κράτερως, ἀρηϊφίλδης.

Λυκοργός, et Λυκουργός, ου, ό, P. N. [Lycurgus,] (1) a prince of Thrace, (2) the Spartan lawgiver. Τὸν Λυκοργὸς ἐπεφνέ δόλω, οὔτι κράτεῖ γέ. H. 142. See also Aves 1296. ΕΡΙΤΗ. Ἀνδροφόνος, κράτερως, μῖαιφόνος, Δρυαντιάδης.

Λυκόπους, πόδης, adj. [lupinos pedes habens,] wolf-footed. Ἄλλ' ἀγέτῃ, λυκόποδες.¹ Lysistr. 664.

Λυκός, ου, ό, subst. [(1) lupus; (2) item, P. N. Lycus,] a wolf, Lycus. Εἶδον γὰρ βάλλειαν ἐλάφον, λυκοῦ αἵμονι χαλᾶ. Hec. 88. See also (2) Apoll. 2. 752. ΕΡΙΤΗ. Ἀγριὸς, δάφουινός, κράτερόννῃ, ὑρέστερός, πόλιός, σίντις, ὠμοφάγος, καρχάρδων, τράχυσ, ὄβριμύθυμος, δῆϊός, ἀναιδής.

Λυκουργός, vid. Λυκοργός.

Λυκοφόντης, ου, ό, P. N. [Lycophontes,] Lycophontes. Λαίτορά τε, Χρόμιον τε, καὶ ἀντιθέον Λυκοφόντην. Θ. 275. ΕΡΙΤΗ. Μενεπτόλεμος.

Λυκοφρων, όνός, ό, P. N. [Lycophron,] Lycophron. Τοῦ μὲν ἀμαρθ' ὃ δ' ἐπειτὰ Λυκοφρόνῃ, Μαστέρως υἱόν. O. 430.

Λυκτίος, όν, adj. [Lycitius,] of Lyctus. Ἡ τε λύρη, τὸ τ' ἄεμμά τῷ Λυκτίῳ, ἥ τῇ φάρεργῃ. Call. 2. 33.

Λυκτός, ου, ή, P. N. [Lyctus,] Lyctus. See in Λυκαστός.

Λυκων, ωνός, ό, P. N. [Lycon,] Lycon. Τῷ δ' αὖτις ἐξέεσσι σὺν ἐδράμῳ ἐνθά Λυκων μὲν. Π. 337.

Λυκώρειος, ου, et Λυκωρεὺς, ἔως, ό, [cognomen Apollinis,] a surname of Apollo. Υἱῶνος Φοῖβοιο Λυκωρεῖοιο Κάφανρός. Apoll. 4. 1490. See also Call. 2. 19.

Λύμᾱ, ἀρὸς, τό, subst. [purgamentum, sordes,] water used in washing, filth. Λύματ' ἀπάντ' ἀθῆρ' ἐν, ἀλείψατό δὲ λίπ' ἐλαίῳ. Ξ. 171. SYN. Κάθαρμα, λύμη.

Λυμαίνωμαι, v. [devasto, corrumpto,] to violate, to lay waste. Ἄλις δὲ λύμης, ἦν ἐλυμήνω πᾶρος. Helen. 1098. SYN. Φθείρω, βλάπτω, λωβᾶω, πέρθω, λωβέω, ἀνιάω, ἐκπέρθω.

Λυμαντήριος, όν, adj. [perniciosus,] destructive. Πρὶν ἂν χάλασθῇ δεσμὰ λυμαντήριᾱ. P. V. 1027. SYN. Λυγρός, ὀλέθριος, λοίγιος, θυμαλγής.

Λυμαντής, οὔ, λυμαντήρ, ἦρος, et λυμῶν, ὦνός, ό, subst. [perditor,] a destroyer, a pest. Οἷον κατὰ κτήσασαυτὸ λυμαντήν βίου. Trach. 806. See also Hipp. 1071.

¹ The metre of the two succeeding lines, prœonic dimeter, seems to point out λυκόποδες as the true reading. See Bergler, in l. c.

Λύμη, ης, ἡ, subst. [lues, noxa,] destruction, ravage. See in Λυμαίνω. SYN. Φθορά, λύμα, βλάβη, ὀλεθρὸς.

Λυπεῖω, (2) λυπεῖμαι, v. [(1) dolore adficio, (2) doleo,] (1) to cause pain to, to annoy, (2) to be grieved, to suffer pain. Οὐ μὴν σὲ λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλημαι. Alcest. 1037. SYN. Ἀλγύνω, ἀνιάω, ἀλγέω, ὀδυῖναι, δάκνω, ἀδικέω.

Λύπη, ης, ἡ, et λύπηρά, ἄτος, τό, subst. [dolor, ægritudo,] grief, pain. Μὴ δ' ἐπεράλγαι φρόντιδά λυπα. Heracl. 620. (Anapæst. dim.) See also Trach. 553. SYN. Ἀλγηδών, ἄλγος, ἄχος, πένθος, ὀδυνη, ἄνία. ΕΡΙΤΗ. Πίκρα, ἀνταρτήγη, εὐναία, στύγιος, θυμβόρος, ἀνικεστός, δεινὴ.

Λυπηρὸς, et λυπρὸς, ἂ, ὄν, adj. [molestus, tristis,] troublesome, painful. Λυπηρὸς ἡμῖν τοῦσδ' ἂν ἐκλείποι δόμους. Hipp. 796. See also Phæn. 441. SYN. Ἀλγεινὸς, ὀϊζυρὸς, ὀδυνηρὸς, χάλεπός, ἀργαλέος, περὶλυπός.

Λυπηρῶς, et λυπρῶς, adv. [moleste,] in a troublesome manner. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ', ἢ τί λυπηρῶς ἔχει; Bacch. 1253. See also Phæn. 1222. SYN. Ὀδυνήρως, βάρεως, χάλεπῶς, δυσχερῶς.

Λύρα, as, ἡ, subst. [lyra,] a lyre. Καὶ τὴν λύρην ἄπασαν. Anacr. 1. 5. SYN. Vid. Κιθάρα, et Φόρμιγξ. ΕΡΙΤΗ. Ἐπτάπλοος, ἐρατή, θεσπέσια, ἡδυμένης, καλή, Ἀμφιῶνία, Ὀρηκίη, εὐκλεῖδος, ἐλφαντίνη.

Λυρίζω, v. [lyra ludo,] to play on the lyre. Στέψον οὖν με καὶ λυρίζω. Anacr. 5. 12. SYN. Κιθαρίζω, φορμίζω. PHR. Εὐχορδὸν ἐγείρω λύραν, φόρμιγγ' ἐπταγλωσσὸν χρυσῷ πλήκτρῳ δῖκω.

Λυρικός, ἡ, ὄν, adj. [lyricus,] lyric. Λυρικός ἀκούε. Anacr. 49. 2.

Λυρνησσός, οὔ, ἡ, P. N. [Lyrnessus,] a city of Phrygia. Ἡμαῖ τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλθὼν Λυρνησσὸν ὀλέσσω. T. 60.

Λυροκτύπης, ον, ὁ, subst. [qui lyram pulsat,] a player on the lyre. Ἐγὼ δὲ λυροκτύπη. Anacr. 172. 47.

Λυρῶποιός, οὔ, ὁ, subst. [qui lyras conficit,] a lyre-maker. Τὸν λυρῶποιὸν ἡρώμην. Anacr. 134.

Λυρῶδός, οὔ, ὁ, subst. [lyricen,] one who accompanies the harp with his voice. ἔμοι δὲ τῷ λυρῶδῳ. Anacr. fr. 2. 31.

Λύσανδρος, ον, ὁ, P. N. [Lysander,] Lysander. Οὐτὰρ δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρῳ, ἡδὲ Πυλάρην. A. 491.

Λυσάνιας, ον, ὁ, adj. [qui a solitudine liberat,] delivering from annoyance. Λυσάνιας πατέρων μεγάλων πόνων. Nub. 1160.

Λυσιάνασσα, ης, ἡ, P. N. [Lysianassa,] one of the Nereids. Πουλύνομη τέ καὶ Αὐτόνοη καὶ Λυσιάνασσα. Hes. Theog. 258.

Λυσιζωνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui solvit zonam, discinctus,] one who loosens the zone, ungirdled. Ἐνθα γάρ Εἰλείθειαν ἐβώσατο λυσιζωνόν. Theocr. 17. 60.

Λυσικάκος, ον, ὁ et ἡ, adj. [mala sedans,] sorrow-soothing. Ὑπνου λυσικάκου μνήσομαι οἰκᾷ ἑών. Theogn. 476. SYN. Λαθιπήμων, λυσίμεριμος.

Λυσίκλης, ἔος, ὁ, P. N. [Lysicles,] a seller of sheep at Athens. Βέλτιστός ἄνθρωπος μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κόνναν, καὶ Σαλάβάκχαν. Equit. 762.

Λυσικράτης, ἔος, ὁ, P. N. [Lysicrates,] Lysicrates. Ὡ, Λυσικράτης μελαίνεται. Eccles. 735.

Λυσιμάχος, ον, et λυσιμάχη, ἡ, adj. [quæ pugnas dirimit,] one who puts an end to battles. Ἴνα λυσιμάχην σὲ καλῶμεν. Pax 992.

Λυσιμελεία, as, ἡ, P. N. [Lysimelia,] a lake near Syracuse. Ἐλλαχας μεγὰ ἄστῃ παρ' ὑδάσι Λυσιμελείας. Theocr. 16. 84.

Λυσιμέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [membra solvens,] relaxing the limbs, refreshing. Λυσιμέλης ἐπ' ὀρουσέ, λῶν μελεδήματά θυμοῦ. ψ. 343. SYN. Λυσικάκος, λαθιπήμων.

* Λύσιμος, ὄν, adj. [qui solvi potest,] which may be dissolved or terminated. Λύσιμα. Æsch. Suppl. 818.¹

Λυσίπαιγμων, ὄνός, adj. [in jocos resolvens,] relaxing into sport. Λυσίπαιγμων τῷτ' Ἰάκχος. Anacr. 39. 9. (Ionic. a minor. dim.)

¹ See Dr. Butler's able note ad loc. on the quantity of the first syllable of this word.

- Λύσις, ἴδις, ἡ, subst. [solutio, liberatio,] a loosening, a release from, an end. Ὡ Φοῖβ', ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν. Androm. 892. SYN. Λύτρωσις, πέραις, σωτηρία.
- Λύσιστρατη, ης, ἡ, et (2) Λύσιστράτης, ου, ὁ, P. N. [(1) Lysistrata, (2) Lysistratus,] Lysistrata, Lysistratus. Μηλοσφάγουςας. β. μή σὺ γ', ὦ Λύσιστράτη. Lysistr. 189. See also Vesp. 1299.
- Λυσίτελέω, v. [utilis sum, prosum,] to profit, to be serviceable to. Εἰ τοῦτ' ἔγνοιθ', ὃ πῶθεϊθ' ὑμεῖς, οὐ φημ' ἂν λυσίτελεῖν σφῶν. Plut. 509. SYN. Χραιομέω, ὠφέλεω, τέλη λύω.
- Λύσσα, ης, ἡ, et λύσσημά, ἄτος, τὸ, subst. [rabies, insania,] fury, madness. Εὐ-λαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἑμῆς. β. τὸδ' οὖν ἴτω. Orest. 784. See also Orest. 264. SYN. Μᾶνῖα, οἰστρὸς. EPIITH. Μᾶνῖας, φοιτάλεος, θεῶμανης, κρατέρα, μαινᾶς, ἄπηνῆς, ὀλοή, θυᾶς, φοιτᾶς.
- Λυσσαίνω, et λυσσᾶω, v. [rabie actus furo,] to rave, to be furious. Πατρί λυσσαίνων πάρε; Antig. 632. See also C. R. 1258. SYN. Μέραινω, μένοι-νᾶω, δυσμεναίνω.
- * Λυσσάλεος, λυσσάνιός, ὄν, λυσσητήρ, ἥρως, λυσσώδης, ἔδος, ὁ et ἡ, et λυσσᾶς, ἄδος, ἡ, adj. [rabiosus,] furious. Λυσσάλεος δ' ἡπειρ' ἔκλειο κύσιν ἄισσον-τες. Apoll. 4. 1393. See Lysistr. 1173. also O. 299. N. 53. and Herc. F. 1018.
- * Λύτηρ, ἥρως, ὁ, subst. [qui liberat,] a deliverer from. Τᾷ μελέα λύτηρ, ὦ Ζεῦ. Eur. Electr. 136.
- Λύτηριός, ἱα, ἰον, adj. [solvendi vim habens,] competent to deliver, rescuing. Μῶνον γένοιτό τῶν πάλαι λύτηριόν. Soph. Electr. 1490. SYN. Λύσιμος.
- Λύτρον, ου, τὸ, subst. [redemptionis premium,] a ransom. Τῷθι λύτρον συμ-φῶρᾶς. Olymp. 7. 141. SYN. Ἀντάλλαγμα, ἄποινον, τίμημα. EPIITH. Ἀν-τάξιον, καλλινικόν.
- Λύχνιον, ου, τὸ, subst. [laterna,] a candlestick, a little lamp. Τὸ δε λύχνιον ἐν πρῦτάνειφ. Theocr. 21. 36.
- * Λύχιν, ου, τὸ, et * λύχνος, ου, ὁ, subst. [lucerna,] a lamp. Χρυσέον λύχνον ἔχουσα, φῶος περὶκαλλῆς ἐποίει. τ. 34. See also Cycl. 511. SYN. Λαμπᾶς, δαῖς, φᾶνός. EPIITH. Ἀστράπτων, αἰγλήεις, αἶθοψ, παμφάνων.
- Λύχνόποιός, ου, ὁ, subst. [lucernarum confector,] a lamp-maker. Ὅτ' τυγχάνει λύχνόποιός ὢν, πρὸ τοῦ μὲν οὖν. Pax 689.
- Λύχνόπώλης, ου, ὁ, subst. [lucernarum venditor,] a lamp-seller. Σαυτὸν δε λύχνόπώλῃσι, καὶ νευρορῶφαις. Equit. 739.
- Λύχνουχος, ου, ὁ, subst. [laterna,] a candlestick. Φαίνειν ὑπευθύνους, λύχνου-χος καὶ κῦλιξ. Acharn. 936. SYN. Λύχνιον, λαμπάδοῦχος.
- Λύχνόφοριᾶω, et λύχνόφορέω, v. [lampada gero,] to bear a lamp. Ἄπερ λύχνό-φοριῶντες, ἀποκέκνυμῆς. Lysistr. 1004. SYN. Λαμπάδουχέω.
- Λύω, f. ὑσω, v. [solvo, prosum,] to loosen, to explain, to terminate, to mitigate, to be beneficial. Ἐμοί τῷ λύει,¹ τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις. Med. 566. SYN. Ἀνῆμι, χαλάω, ελευθερῶω, λυσιτέλλω.
- Λῶ, v. a λάω Dorice pro θέλω, [volo,] to wish. Ἦν τινὰ λῆς¹ σπαρνὸν γάρ, ὅτ' Ἀρεμῖς ἀστὺ κάτειν. Call. 3. 19. SYN. See Θέλω.
- Λωβᾶμαι, et λωβεύω, v. [contumelia adficio,] to insult. Φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι. Orest. 920. See also ψ. 216. SYN. Λυμαίνωμαι, ὑβρίζω, χλευάζω, σκώπτω, κῆτασκώπτω.
- Λώβη, ης, ἡ, subst. [contumelia, injuria, dedecus,] insult, scorn. Μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν. Androm. 298. SYN. Ὑβρις, αἰκία, ὀνειδός, γέλως, βλάβη, ὀλέθρὸς, λύμη. EPIITH. Ἐχθίστη, μεγάλη, πάτρω, λύγρᾶ, κέλαινή, πίκρᾶ, δάκθυμὸς, ἀεικὴς, θυμαλγῆς.

¹ The penultima in the pres. and imp. in Homer is *short* only twice, Ψ. 513. and η. 74. in the arsis *long*, where it is also *long* with the Attics. In fut. and aor. act. and mid. the *v* is always *long*, and perf. and pluperf. and aor. 1. 2. pass. always *short* in Hom. except σ. 238.

Λωβητήρ, ἥρως, et λωβητής, οὐ, ὁ, subst. [qui contumelia adficit,] a reviler, despicable fellow. Τοξότᾱ, λωβητήρ, κέρᾱ ἀγλαῆ, παρθένῳπιᾱ. Λ. 385. See also Ran. 93. SYN. Ὑβριστής, ὑπέρῃφάνος, θράσους, ἀπτόξής.

Λωβητὸς, ἡ, ὄν, adj. [infamia notatus,] marked with infamy. Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβάλεῖν, τάφῃς ἀτέρ. Aj. Fl. 1388. SYN. Ἐπὸνείδιστος, ἐπιμέμπτος.

Λῶος, οὐ, ὁ, subst. [mensis Augustus,] the month of August. Καὶ Λῶου τῇ τινί; τῇ δὲκάτῃ. Call. Ep. 48.

Λῶπη, τῆς, ἡ, et λῶπος, οὐ, ὁ, subst. [vestimentum tenue,] a thin covering, a coat. Δίπτυχόν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργεῖα λῶπην. ν. 224. See also Theocr. 14. 60.

Λωπὸδύτῃω, f. ἡσω, v. [veste exuo, furor,] to strip, to rob. Μὴ λωπὸδύτῃσαι, μὴ φθινεῖν τοῖς πλησίον. Eccles. 565.

Λωπὸδύτης, οὐ, ὁ, subst. [qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat,] a pickpocket, a footpad. Ἐξω τείχους, καὶ λωπὸδύτης παῖει ῥόπαλῳ μὲ τῷ νῶτον. Aves 498. SYN. Κλοπεύς, κλέπτῃς, κλώψ.

Λωτίζω, v. [lotum decerpo, eligo,] to pluck, to gather, to select. Πᾶρεστί· λωτῖσασθε· προστάτης δ' ἐγώ. Æsch. Suppl. 970. SYN. Δρῆπω, ἀπόδρῆπω, καρπιζομοί.

Λωτίνος, ἡ, ὄν, adj. [lotinus,] of the lotus tree. Κουφίσδων ἑτέρα κόλπον, μεγὰ λωτίνον ἔργον. Theocr. 24. 45.

Λώτισμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [flos loti,] a choice flower. Τί μέλλετ', ὃ γῆς Ἑλλάδος λωτῖσμάτᾱ; Helen. 1609. SYN. Ἄνθος, ἄωτον.

Λωτῶεις, εσσα, ἔν, et λωτῶτρόφος, ὄν, adj. [loti ferax, lotum nutriens,] abounding in the lotus. Καὶ πῆδια λωτευντᾱ καὶ ἀνδρῶν πτόνᾱ ἔργᾱ. M. 283. See also Phœn. 1587.

Λωτός, οὐ, ὁ, subst. [lotus,] the lotus tree, a pipe made of it. Καίτεῖ δὲ λωτός τ', ἡδὲ θρόνον, ἡδὲ κύπειρον. Φ. 351. EPITH. Ἐρσήεις. PHR. See τ. 92-98.

Λωτοφάγος, οὐ, P. N. [Lotophagi,] a nation in Libya. Γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθίνον εἶδᾱρ ἔδουσιν. ι. 84.

Λωτῶτρόφος, vid. Λωτῶεις.

Λωφέω, f. ἡσω, v. [allevio, cesso,] to alleviate, to succour, to cease. Τρύσει σ'· οἱ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκε πω. P. V. 27. SYN. Ἀνάπαύω, ἀνᾱπνέω, λήγω.

Λωφήτις, ἱα, ὄν, adj. [allevans, piacularis,] alleviating, expiatory. Θυνιάδος Νύμφης, λωφήτιᾱ ῥέζει ἐπ' αὐτῇ. Apoll. 2. 487. SYN. Λυτήριος.

M.

Mā, præp. [negandi fere per iusjurandum,] no by.... Οὐ μᾶ γὰρ Ἀπόλλωνᾱ, Διὶ φίλῳ, φῑτῆ σὺ, Κάλχαν. A. 86.

* Mā, [vox Syracusana pro Μήτηρ. Vid. Eustath. E. p. 428, 52. et Stanleii annot. ad Æsch. Suppl. 897.] mother. See in Κώτιλος.

Μαγγανεύω, v. [præstigiis et incantationibus utor, mangonizo,] to use incantations. Καὶ μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους. Plut. 310. SYN. Φαρμάκεύω, ἐπάδω, φαρμάσσω.

Μαγδαλίᾱ, ἁς, ἡ, subst. [“pulpa mollior ex pane, ad detergendas manus adhiberi solita.” Heder.] soft bread to rub the hands on when greasy, coarse bread. Ἄπὸ μαγδαλίᾱς σιτούμενος τῷ σουτὸς ἐκτράφειν. Equit. 412.

Μάγειρικός, ἡ, ὄν, adj. [ad coquum pertinens, culinaris,] of a cook, culinary. Ἰππογλυκαίνω· ῥημάτιος μάγειρικός. Equit. 216.

Μάγειρικός, adv. [more coquinario,] cook-like. Τῷ πάτῳλον μάγειρικός. Equit. 376.

Μάγειρος, οὐ, ὁ, subst. [coquus,] a cook. Ἄλλ' εἰσὶθ, ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τέμαχῃ. Ran. 517.

Μάγευμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [machinamentum magicum,] magic, sorcery, a love-

potion. Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγέυμασι. Eur. Suppl. 1120. SYN. Ἐπαοιδή.

Μάγνης, ηὗς, Μάγνησος, Μαγνητικός, ἡ, ὄν, et Μαγνητῆς, ἡ ἰδὸς, P. N. [Magnesius,] Magnesian. Ξανθαῖσι πόλοισι ἐβδόμοις Μάγνης ἀνὴρ. Soph. Electr. 707. See also Theocr. 22. 79. Pers. 498. and Eur. fr. Æneus 5. 2.

Μάγος, ου, ὁ, subst. [magus,] a magician, a juggler. Ὑφεῖς μάγον τοῖονδὲ μηχανορῥάφον. Cæ. R. 387. SYN. Ἀγυρτῆς, φαρμάκευς, φαρμάκος, γῶης. EPITH. Δολιὸς.

Μαδάω, v. [madeo; (quando capilli defluunt), lævis et depilis sum,] to be wet, to be bald-headed. See in Κνῶς. SYN. Φαλᾶκρὸς, ψεδνὸς εἰμί.

Μάδδα, Megarice pro μάζα et μάζα, ης, ἡ, subst. [maza,] a cake, a coarse pudding. Ἀμβάρῃ ποττᾶν μαδδᾶν, αἱ χ' εὐροῖτῃ πα. Acharn. 732. See also Plut. 192. SYN. Πλάκοις, ἀρτὺς, ψωμὸς.

Μαζίσκη, ης, ἡ, subst. [parva maza,] a little cake. Ἐγὼ δὲ μαζίσκας γέ διάμειμαγμένας. Equit. 1105.

Μαζὸς, et Dor. μασδὸς, οὔ, ὁ, subst. [mamma, mamilla,] the breast, (properly the breast of a man; though it is sometimes used for μαστὸς, the breast of a woman,) a μάσσω, μασάμαι. See Steph. Thes. in v. Μαζὸς. SYN. Κολπὸς, μαστιδίον, τιθὸς. EPITH. Δεξιὸς, δεξιτέρὸς, λαθικηδὴς, τερπνὸς, φέρεσβιὸς, κορυδοτρόφος, γλυκεὺς, ἀρήγων, εὐναῖος.

Μάθημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [disciplina,] that which is learnt, instruction. Τί δὴ τὰ θνητοὶ τὰλλὰ μὲν μάθιματᾶ. Hec. 802. SYN. Ἐπιστήμη, διδάξις.

Μάθησις, ἔως, ἡ, subst. ["discentia, ipsa discendi actio." Steph. Thes.] the act of learning. Λέγειν, ἀκούειν θ', ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει. Eur. Suppl. 925. SYN.

Μάθημᾶ, ἐπιστήμη, παιδαγωγία, παιδεία, διδάξις, διδάχῃ, διδασκάλια.

* Μάθητὸς, ὄν, adj. verbal. [discendus,] that must be learnt. Μάθητῶν γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λῶγων. Vesp. 1262.

Μάθητης, οὔ, ὁ, subst. [discipulus,] a disciple. Τῷ τῶν μάθητῶν ἐμφέρης γένησθαι. Nub. 502. SYN. Ἀκροατής.

Μάθητιᾶω, v. [discere cupio,] to desire to learn. Μάθητιῶ γάρ· ἄλλ' ἀνοιγέτην θύραν. Nub. 183.

Μαῖα, as, ἡ, subst. [nutrix, obstetrix, mater,] a nurse, a midwife, a mother. Ἵω μοι τυχάς· μαῖα δὴ κάτω. Alcest. 403. SYN. Τρόφος, τῖθήνη, ἡ τρέφουσα, γράυς.

Μαῖα, as, et Μαῖας, ἄδος, ἡ, P. N. [Maia,] the mother of Mercury. Ἀγγέλων ἀθιναίων ἐριούνην, ὃν τέκε Μαῖα. Hom. H. 17. 3. See also Helen. 243. EPITH. Καλλιπέδιλος, αἰδοία, πόντιᾶ, φίλη, Ἀτλαντος θυγάτηρ, Ἀτλαντῆς, ἐρικύδης.

Μαῖανδρὸς, ου, ὁ, P. N. [Mæander,] a river in Caria, remarkable for its windings. Μαῖανδρον τέ ροῦς, Μυκάλης τ' αἰπεινᾶ κάρηνᾶ. B. 869.

Μαιεύω, et μαιεύμαι, v. [obstetrix sum,] to act the midwife to. Κάνθα-ρός σε μαιεύσθαι. Lysistr. 696.

* Μαιμᾶλῖδης, ου, ὁ, patronym. [Mæmalo satus,] Pisander, the son of Mæmalus. Μαιμᾶλῖδης, ὃς παῖσι μέτετρέπε Μυρμιδόνεσσιν. Π. 194.

Μαιμᾶω, et μαιῶμαι, v. [valde cupio, gestio,] to desire earnestly. Μαιμῶσιν, καὶ μοι μὲνὸς ὥρρεθ', νέρθε δὲ ποσσίν. N. 78. See also ξ. 356. SYN. Ἐπιθυμῶ, πῶθω, ἰμείρωμαι, ὀρεγῶμαι, ἔλδωμαι, μὲνεαίνω, ὀρμᾶμαι, οἰστράω.

Μαινᾶλῖς, α, ὄν, adj. [Mænalius,] Mænalian, of Mænalus. Τάων Μαινᾶλῖη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεται. Call. 3. 224.

Μαινᾶλὸν, ου, τὸ, P. N. [Mænalus,] a mountain in Arcadia. Τῇ καλλιτόξῳ ματρὶ, Μαινᾶλον κόρη. Phœn. 1178. EPITH. Μεγά.

Μαινᾶς, ἄδος, et μαινᾶλις, ἰδὸς, ἡ, adj. [insaniens, furiosa,] frenzied, frantic. Ζητῇ, ξιναψω Μαινᾶσι στρατηλάτῶν. Bacch. 52. See also Æsch. Suppl.

¹ Μαγνητῆς joined with λίθος denotes the magnet, or loadstone. The ancients counted five kinds of magnets, differing in power, size, and color; the Magnesian, the Bæotian, the Natolian, the Æthiopian, and the Alexandrian.

114. SYN. Πᾶρᾰφῶρῶς, πᾶρᾰφῶρων, ἄφρων, βάκχη, βακχεύουσα. PHR. See Bacch. 1050-1056.
- Μαινῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [halec,] a kind of fish, a cankret. Τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον. Ran. 985.
- Μαινῶλις, vid. Μαινῶς.
- Μαίνω, (only in ἐκμαίνω) (2) μαίνῶμαι, v. [(1) in insaniam adigo; (2) insanio,] (1) to drive mad, (2) to be mad. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἢ σ' ἔμηνε θεοῦ¹ τίς, ὦ ξένη, βλάβῃ; Ion 522. See also Iph. A. 42. SYN. (2) Διαφθεῖρόμαι, πᾶρᾰφρόνῃω, βακχεύω, λυσσαίνω, δυσμεναίνω, λυσσᾶω, πᾶρᾰνῶω.
- Μαῖῶμαι, vid. Μαῖᾰω.
- Μαῖρᾰ, as, ἡ, P. N. [Mæra,] Mæra. See in Ἑρῖφύλη.
- Μαίων, ωνός, ὁ, P. N. [Mæon,] a Theban prince. Μαίων Αἰμῶνιδης, ἐπίει- κῆλὸς ἁθᾰνᾰτοισῖν. Δ. 394.
- * Μαιωτικός, ἡ, ὄν, adj. [Mæoticus,] of the Mæotis. Αἰποῦσᾰν αὐλῶν' ἐκπερᾰν Μαιωτικός. P. V. 756.
- Μαιῶτις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Mæotis,] a lake at the mouth of the Tanais or Don. Ἑσχᾰτον τῶπῶν ἁμφὶ Μαι-ῶτιν. P. V. 426. ΕΡΙΤΗ. Πόλυπότᾰμός.
- Μαιωτιστῖ, adv. [Mæotico more, lingua, vel sumptu,] after the fashion, language, or expense of the inhabitants of Mæotis. Ὠχετό, Μαιωτιστῖ λάβῶν εὐκαμπεῖᾰ τόξᾰ. Theocr. 13. 55.
- Μᾰκᾰρ, ὁ, μᾰκαῖρᾰ, ἡ, superl. μᾰκάρτᾰτός, μᾰκᾰρῖός, α, ὄν, μᾰκᾰρίτης, ου, ὁ, et μᾰκᾰρίτις, ἰδὸς, ἡ, adj. [felix, beatus,] happy, blessed, fortunate. Μᾰκᾰρῆς, οἱ μετῖτας θεοῦ. Iph. A. 543. (Pæon dim. hypercat.) See also Iph. A. 1482. Bacch. 1161. Plut. 555. and Theocr. 2. 70. SYN. Ὀλβίος, εὐδαίμων, ὀλβιῶδαίμων, εὐπῶτος, εὐτυχῖς, Ζηλωτός.—Μᾰκαρ is also a P. N. Ω. 54.
- Μᾰκᾰρίζω, v. [(1) felicem prædico, (2) gratulor,] to call happy, to congratulate. Οἰδιπόδᾰ, βροῦτων οὐδενᾰ μᾰκᾰρίζω. Cæ. R. 1195. SYN. Εὐδαιμονίζω, ὀλβίζω.
- Μᾰκᾰρίος, vid. Μᾰκᾰρ.
- Μᾰκᾰριστός, ἡ, ὄν, adj. [qui beatus vocatur,] deemed happy. Τί γᾰρ εὐδαιμόν γ', ἢ μᾰκᾰριστὸν μᾰλλον νῦν ἐστί δίκαστοῦ. Vesp. 550.
- Μᾰκᾰρίτης, et μᾰκᾰρίτις, vid. Μᾰκᾰρ, et Steph. Thes. in v.
- Μᾰκᾰρίως, adv. ["beate, feliciter, divino consilio." Steph. Thes.] happily, providentially. Ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μᾰκᾰρίως πεπράγαῖτε. Plut. 629.
- Μᾰκεδνός, ἡ, ὄν, adj. ["longus, procerus." Vid. Damm.] long, tall. Ἡμεναῖ, οἷᾰ τῇ φύλλᾰ μᾰκεδνῆς αἰγείροιο. η. 106. SYN. Δολιχός, ὑψηλός, ὑπερέφῃς, αἰπύς, αἰπεινός, οὐρᾰνῶμῆκης, ἐξῶχός, μᾰκρός.
- * Μᾰκεδών, et Μᾰκηδών, ὄνός, ὁ, P. N. [Macedo,] a Macedonian. Μαγνητικῇν δὲ γαῖαν, ἢ δὲ Μᾰκεδδωνων. Pers. 498. See also Call. 4. 167.
- Μᾰκελλά,² et μᾰκέλη, ἡ, subst. [ligo,] a spade. Διὸς μᾰκέλλη πᾰν ἀναστρέ- φει δίκη. Aves 1240. See also Apoll. 4. 1533. SYN. Χαλκείη, χρυσᾰ.
- Μακιστήρ, ἡρὸς, ὁ, adj. [prolixus,] prolix, tedious. Ἡκουσᾰ μακιστήρᾰ καρδίας λῶγῶν. Æsch. Suppl. 475. SYN. See Μᾰκρός.
- Μᾰκιστός, vid. Μῆγᾰς.
- Μακκόω, v. [desipio,] to be foolish. Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρῶσῶπον μακκόᾰ πρῶσῃ- μένῶν. Equit. 396.
- Μᾰκός, vid. Μῆκός.
- Μᾰκραίων, ωνός, ὁ, ἡ, adj. [longævus,] long-lived. Μακραίων θ', ὡς ἐπεῖκᾰσαι. Cæ. C. 149. SYN. Μᾰκροβιότος, δηροβιός, δηρὸς, χρῶνιός, ἁθᾰνᾰτός.
- Μακραύχην, ἐνός, adj. [longum collum habens,] long-necked. Μᾰκραύχενος γᾰρ κλίμᾰκος πρῶσαμῖᾰσεις. Phœn. 1190. SYN. Ὑψηλός, αἰπύς.
- Μᾰκρηγόρεω, v. [prolixè loquor,] to be prolix or tedious. Μᾰκρηγόροῦμῃν' οὐκ ἔσωφρόνον ἐγώ. Hipp. 701. SYN. Λῶγῶν πᾰρᾰτείνω, πολλὰ λέγω.

¹ Θεοῦ is here scanned as one long syllable.

² Μᾰκελλά and Δῖκελλά are distinguished; the former being a spade, and the latter a shovel. See Dr. Blomf. Gloss. Agam. 509.

Μᾶκρηγῶρτα, as, ἡ, subst. [sermonis prolixitas,] tediousness in speaking, prolixity. Ἄ-ναθήμεν πᾶσαν μᾶκραγῶριαν. Pyth. 8. 40.

Μακρίās, ἁδός, ἡ, adj. [Macrias,] Macrias. Τοῖσι δὲ Μακρίᾱδες σκοπῖται, καὶ πᾶσά περαιή. Apoll. 1. 1112.

Μᾶκρίεὺς, ἐδός, ὁ, P. N. [e Macride, i. e. Eubæa natus,] born at Macris, Eubæan. Μακρίων εἴσαντο Πέλασγικὸν ἄρεᾶ κέλσαι. Apoll. 1. 1024.

Μᾶκρίς, ἰδός, acc. ἰδᾶ et ἰν, ἡ, P. N. [Macris,] (1) the nurse of Bacchus; (2) Eubæa and Chios were so called from their length. Μᾶκριδᾶ φιλάμενη. Δρεπᾶνν τῷθεν ἐκλήϊσται. Apoll. 4. 990. PHR. (1) Κούρη Ἀρισταίου μελὶ-φρῶνός.

Μᾶκροβιῶτης, ὄν, adj. [longævus,] long-lived. Ἡ μακροβιῶτης ὁδὲ γὰ τῆς. Pers. 267. SYN. See Μακραιών, μακροβίος.

Μᾶκρόπρους, ου, ὁ et ἡ, adj. [longum spiritum ducens,] long-drawn. Ἐλκει μακρόπρουν ζῶαν. Phæn. 1561.

Μᾶκρός, ἁ, ὄν, comp. μᾶσσων, superl. μήκιςτος, η, ὄν, adj. [longus, largus, magnus,] tall, long, distant, great, far. Τέθνηχ' ὁ μῦθος οὐ μᾶκρός μακρῶν² περὶ. Orest. 749. SYN. Μακιστήρ, μακῆδόνς, πόλὺς, αἰπὺς, μέγας.

Μακρῶνές, ων, οἱ, P. N. [Macrōnes,] a Scythian nation, derived from Eubæa. Μακρῶνες¹ μετὰ δ' αὖ περὶ οὐσιᾶ φῶλᾶ Βεχέιρων. Apoll. 2. 396.

Μάκτρα, as, ἡ, subst. [vas, in quo panis subigitur,] a kneading-trough. Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κέφαλὴν κατῆαγῶτός, ἀντὶ δὲ μάκτρας. Plut. 545.

* Μάκων, vid. Μήκων.

Μᾶλᾶ, (2) compar. μᾶλλον, (3) superl. μάλιστα, adv. [(1) valde; (2) magis; (3) præcipue, maxime;] (1) much, very; (2) more, rather than; (3) especially. Ἄλλ' ἥ τις εἴ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτῇ μᾶλᾶ. Plut. 432. See also Iph. T. 1407. and A. 16. SYN. Λίαν, ἄγαν, κάρτᾶ, πάντως, πᾶν, σφόδρᾶ, (2) πλεῖον, (3) πλεῖστον.

Μᾶλᾶκίον, ὄνός, adj. [molliculus,] effeminate. Ἔπου, μᾶλᾶκίον, δεῦρ' ἄνυσας, καὶ μὴ λάλει. Eccles. 1058.

Μᾶλᾶκογνώμων, ὄνός, adj. [emollitum habens animum,] soft in mind, relenting. Μᾶλᾶκογνώμων. P. V. 196. PHR. Μᾶλᾶκῇ γνώμῃ.

Μᾶλᾶκός, ἡ, ὄν, adj. [mollis,] soft, effeminate. Οὐδ' ἂν μᾶλᾶκην φυρασάμενος τὴν φωνήν, πρὸς τὸν ἐραστήν. Nub. 979. SYN. Μαλθακός, τρυφῆρός, ἡσυχός, ἄβρὺς, μελὶχρὸς, ἄβρὸς, ἀπαλός, ἡδύς.

Μᾶλᾶκῶχειρ, εἰρὺς, ὁ et ἡ, adj. ["qui mollem habet manum et lenientem." Damm.] soft-handed, balmy. Μᾶλᾶκῶχειρᾶ νύμν. Nem. 3. 95.

Μᾶλᾶκῶς, adv. [molliter,] softly, effeminately. Κᾶτᾶ καθίζον μᾶλᾶκῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Equit. 782. SYN. See Μαλθακῶς.

Μᾶλᾶσσω, v. [emollio,] to soften, to enervate, to beat. Ὅργας μᾶλᾶσσω¹ ἀνδρός. ἄρᾶ τὸν ξενὸν. Alcest. 787. SYN. Μαλθακίζω, μαλθάσσω, ἀπαλύνω, πραῦνω, δέφω, δέψέω.

Μᾶλᾶχη, ης, ἡ, subst. [malva,] mallows. Μᾶλᾶχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάξης, φυλλεῖ² ἰσχνῶν ῥαφάνιδων. Plut. 544.

Μᾶλᾶα, et Μᾶλειᾶ, as, ἡ, P. N. [Malea,] the southern promontory of the Peloponnesus. Ἡδὲ δὲ Μᾶλᾶας πλησίον πέπλευκῶτάς. Cycl. 18. See also i. 80.

Μᾶλᾶρός, ἁ, ὄν, adj. [violentus, ardens,] violent, consuming, melting. Πῶθω στένεται μᾶλᾶρῳ. Pers. 62. SYN. Δριμύς.

Μᾶλη, ης, ἡ, subst. [ala, axilla,] the arm-pit. Καπειτᾶ δὲ δὲρὺ διθ' ὑπὸ μᾶλης ἡκει ἔχων; Lysistr. 984.

Μαλθακίζω, v. [emollio,] to soften. Ἡ μαλθακισθένθ' ὑστέρων μέγα στένειν. Med. 291. SYN. Τάπεινω, μᾶλᾶσσω, μαλθάσσω, μᾶλᾶκίζω.

Μαλθακιστέος, ὄν, adj. verb. [molliter agendus,] must be effeminately done. Οὐ μαλθακιστέ, ἀλλὰ περὶ κάλυπτᾶ. Nub. 725.

¹ See the Schol. at line 1024 of Apoll. 1.

² Μακράν, subaud. ὁδόν, signifies, far off. Μακραί, subaud. πέτραι, is the name of a cavern in the rock of the Acropolis. Ion 13.

- Μαλθαῖκός, ἡ, ὄν, adj. [mollis,] soft, mild. Λεγεις ἀκούσαι μαλθακ· ἀλλ' εἴσω φρένων. Med. 317. SYN. See Μᾶλακός.
- Μαλθακῶς, adv. [molliter,] effeminately. Ἐφ' ἀρμᾶμαζων μαλθακῶς κατὰκείμενοι. Acharn. 70. SYN. Μᾶλακῶς, ἄβρωῶς, ἡσυχῶς.
- Μαλθάσσω, v. [mollio,] to soften, to enervate. Μηδ' ἀγνόησῃς πῆμᾶ μαλθαχθεῖς ὕπνῳ. Eumen. 134. SYN. See Μᾶλάσσω.
- Μᾶλιστᾶ, vid. Μᾶλᾶ.
- Μᾶλλον, vid. Μᾶλᾶ.
- Μαλλός, οὐ, ὁ, subst. [vellus,] a fleece. Ἀργῆτι μαλλῶ. Τῇδε γὰρ τρᾶνῶς ἐρῶ. Eum. 45. SYN. Κῶās, λᾶχνη, πῶκός. EPI TH. Εὐπῶκός, εὐειρὸς, νεογνός, εὐειρὸς.
- Μαμμάκῦθος, ον, ὁ, P. N. [stultus quidam,] the name of a fool, a stupid fellow. Κέχρηντες Μαμμάκῦθοι. Ran. 990.
- Μαμμάν, adv. [sic optime doctiss. Maltb. pro Μαμμάν. Μαμμάν est ἄσημῶς φωνὴ παιδίων λαλούντων. Schol.] a child's cry for the breast. Μαμμάν δ' ἀν αἰτήσαντος, ἥκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. Nub. 1383.
- Μαμμία, as, ἡ, subst. [mater,] mamma. Φερε σὲ φίλῃσω γλυκῦτάτον τῇ μαμμίᾳ. Lysistr. 890.
- * Μᾶν, Dor. pro Μῆν, q. v.
- Μανδάλωτον, ον, τὸ, subst. [osculum quoddam lascivum,] a wanton kiss. Καὶ μανδάλωτον· ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκρῶμένον. Thesm. 132.
- Μάνδρα, as, ἡ, subst. [stabulum,] a fold or stall. Χῆραι μὲν μάνδραι, κένεαι δὲ μοι αὐλῆς ἦδη. Call. 6. 105. SYN. Ἐρκός, ἐπανλῆς. EPI TH. Πόλυχανδης.
- Μανῆμαι, v. [insanio,] to be mad. Ἀ γερᾶνος τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμᾶνμαι. Theocr. 10. 31. SYN. See Μαίνω.
- Μάνης, ον, ὁ, subst. [servus,] a slave. Τούτον μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ μάνης. Ran. 965.
- Μανθᾶν, 2 aor. ἐμᾶθῶν, v. [disco,] to learn, to observe, to perceive. Οὐκοῦν λέγειν μὲν χρὴ σέ, μανθάνειν δ' ἐμε; Iph. T. 811. SYN. Διδάσκειν, ἐκδιδάσκειν, ἐκμανθάνω, ἐδάην, πένθῃμαι, αἰσθάνομαι, γινώσκω, ἐννέω.
- Μανία, as, ἡ, subst. [furor, insania,] fury, madness, frenzy, rage. Μανίας ἐπὶχον ῥίπτουσά λόγον. Hipp. 214. SYN. Λύσσα, λύσσημα, μαργῶσση. EPI TH. Τρόχῳ λᾶτος, ὀξεῖα, ὀλδή, ἀκύλαστος, ἀδάμαστος, λυσσῶσα, κάκη, στύγερᾶ.
- Μανία, as, ἡ, subst. [serva,] a female slave. Ἴωμὲν ἐπὶ τὰς κλημάτιδας, ὦ Μανία. Thesm. 728. SYN. See Δούλη.
- Μανίας, ἄδός, μανικός, ἡ, ὄν, et μανιώδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [furiosus,] frenzied, mad. Ἐκ-λαθέσθαι λύσας μανιάδος. Orest. 320. See also Nub. 830. and Bacch. 295. SYN. Ἐμμανίης, θυμήρης, μαργός, φρενὸμάνης, φρενὸπλήξ, φρεν-ωλής.
- * Μανίς, vid. Μῆνις.
- * Μαννόφωρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [monilibus ornatus,] wearing ornaments. Πάσας μαννόφωρος, καὶ σκύμνως τέσσαρᾶς ἄρκτω. Theocr. 11. 41.
- Μαντεῖα, as, ἡ, μαντευμῖα, ἀτὸς, μαντεῖον, et μαντήτιον, ον, τὸ, subst. [divinatio, oraculum,] prophecy, an oracle. Τὰδὲ μαντεῖας ἀξία πολλῆς. Hipp. 236. See also Med. 683. Androm. 918. and μ. 272. SYN. Μαντοσύνη, Θεόπρῶπια, φᾶτις, φήμη, χρησμός, κλήδων. EPI TH. Κρυπτή, καθάρᾶ, ποικίλωδός, σεμνή.
- Μαντεῖος, α, ὄν, et ον, ὁ et ἡ, et Ion. μαντήτιος, α, ὄν, adj. [fatidicus,] oracular. Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τὴν μαντεία σπόδῳ. C. R. 21. See also Apoll. 2. 495. SYN. Μαντοσύνης, χρησμοφῶς, θεσπίφῶς, θεόπρῶπος, χρησμολόγος.
- Μαντεύομαι, v. [vaticinor,] to prophesy. Ἡ τοι φίλοῦσά γ' ἥς ὑπὲρ μαντεύεται; Ion 434. SYN. Θεσπίζω, μαντιπύλῳ, θεσπίφῶ, θεόπρῶπῳ, χρησμοφῶ, χρησμολόγῳ.
- Μαντευτός, ὄν, adj. verb. [vaticinandus,] must prophesy. Τῷ γὰρ θεῷ τὰ-νάντι οὐ μαντευτέον. Ion 376.
- Μαντευτός, ἡ, ὄν, adj. [ab oraculo prædictus,] predicted. Ἰπὲρ τράπέζης ἢχ' ὁ μαντευτός γόνυς. Ion 1209.

Μαντικός, ἡ, ὄν, adj. [ad vaticinationem pertinens,] prophetic, of divination.

Καὶ τὸ μαντιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.¹ Bacch. 295. SYN. Μαντεῖς, μαντιῆς, μαντῶσύνος.

Μαντικός, adv. [propheticæ,] prophetically. Οὐκ οὖν δόκῳ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τιθεσθαι. Pax 1026.

Μαντινέα, as, ἡ, P. N. [Mantineia,] a city in Arcadia. Καὶ Τέγγην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν. B. 607.

Μαντιῖς, ου, ὁ, P. N. [Mantius,] Mantius. Μαντιῖς αὖ τέκετο Πδλυφειδέα τε, Κλειτόν τε. ο. 249.

Μαντιπόλλεω, v. [circa vaticinia versor,] to be engaged in prophecy. Μαντιπόλλεῖ δ' ἄκλεινοστος, ἄμισθος αἰοιδά. Agam. 951. SYN. See Μαντεύσμαι.

Μαντιπόλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vaticinans,] foretelling, prophetic. Τῆς μαντιπόλλου βάκχης ἀνέχων. Hec. 120. SYN. See Μαντεῖς.

Μαντις, ἴος, ὁ et ἡ, subst. [propheta, vates,] a prophet. Θιωνόν, ὥστε μαντις, εἰσορῶ κακόν. Hipp. 877. SYN. Θεόπρόπος, ὑπόφητης, χρησμολόγος, χρησμοδός, ἱερεὺς. EPI TH. Κάλος, ἀριστός, Πυθικός, σόφος, τὸ θεῖον εἰδώς, ἀλᾶς, ἀμύμων, ἧς τε μέγας τε.

Μαντιόσση, ης, ἡ, subst. [vaticinium,] the art of divination. "Ἡδέε μαντιόσυνας, οὐδέ² οὐς παῖδας ἔασκε. B. 832. SYN. See Μαντεῖα.

Μανῶω, vid. Μηνῶω.

Μαντιόσυνος, ης, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [ad vaticinationem pertinens,] prophetic. Μαντιόσυνοι πνεύσωσ' ἀναγκαι, Iph. A. 761. SYN. See Μαντικός.

Μαράγνα, ης, ἡ, subst. [flagellum,] a whip. Ἄλλα δῖπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης. Choëph. 369. SYN. Μάστιξ, σμαράγνα.

Μαράθων, ὠνος, ὁ, P. N. [Marathon,] a plain in Attica, famous for the defeat of the Persians. Ἀεῖα τῆς γῆς ἀπυλαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μαράθωνι τρόπαλον. Vesp. 711. EPI TH. Ἑρδεις, ἀλκιστός.

Μαράθωνομάχος, et Μαράθωνομάχης, ου, ὁ, subst. [qui Marathone pugnavit,] one who fought at Marathon. Ἐξ ὧν ἄνδρας Μαράθωνομάχους. Nub. 982. See also Acharn. 180.

Μαράινω, v. [marcescacio,] to cause to wither or fade, to extinguish. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαράινει. Aj. Fl. 714. SYN. Αὐαίνω, ἰσχαίνω, διαφθείρω, τήκω, ἐκτῆκω, ἀφανίζομαι.

Μαργαίνω, et μαργᾶω, v. [furiose ago,] to act furiously. Μαργαίνειν ἀνέκην ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. E. 582. See also Phœn. 1262. SYN. Μαίνομαι, ὀρμαίνω.

Μαργάρως, ου, ὁ et ἡ, subst. [monile margaritis insertum,] a pearl necklace. Καὶ μαργάρον τραχύλῳ. Anacr. 20. 14.

Μαργός, ης, ὄν, adj. [vesanus, avidus,] greedy, furious. Ἐξωλὲς ἐστὶ μαργὸν Αἰγύπτου γένος. Æsch. Suppl. 737. SYN. Μανικός, μανιώδης, ἄσελγης, ἀκόλαστος.

Μαργόσση, ης, et μαργότης, ητος, ἡ, subst. [insana libido,] fierce desire. Μαργόσσης· ἴστω δ' ἱερὸν φῶς ἡλίου. Apoll. 4. 1019. See also Androm. 941. SYN. Μᾶλδσση, πρόπερεῖα, ἔρως.

Μαριανδοί, ὧν, οἱ, P. N. [Mariandyni,] a nation in Asia Minor. Καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπειοντὲς ἀνακτὲς. Apoll. 2. 140.

Μαρικᾶς, ὁ, [Maricas,] the name of a play composed by Eupolis. See in Εὐπῶλῆς.

Μαριλάδης, ου, ὁ, subst. [qui inter carbones versatur,] one who is engaged amidst coals. Τῶνδὶ δὲ μηδὲν; ἐτέον, ὃ μαριλάδῃ; Acharn. 609.

Μαρίλη, ης, ἡ, subst. [pulvis carbonicus,] glowing ashes. Ἰπὸ τοῦ δέους τῆς μαρίλης μοι συχρήν. Acharn. 349.

Μάρῖς, ἰδός, ὁ, P. N. [Maris,] Maris. Ἡρίπτε δὲ πρόπαροιθε· Μάρῖς δ' αὐτοσχεδᾷ δουρῖ. Π. 819.

¹ Τέχνη is here, as in many other places, understood.

² The last syllable of οὐδέ is here made long on account of the metrical ictus, and the digamma in Φοδς immediately succeeding it.

Μαρμαίρω, v. [splendeo,] to glitter. Αὐτὸν, καὶ θεράποντά, σὺν ἐντέσσι μαρμαίροντας. Π. 279. SYN. Λάμπω, ἀστράπτω, στίλβω, μαρμαρυσσω.

Μαρμαῖρεός, α, ὄν, μαρμαῖρινός, ὄν, μαρμαῖροεις, εσσά, ἐν, et μαρμαῖρεός, εα, ὄν, adj. [marmoreus,] like or of marble, bright. Τρίπλακά, μαρμαῖρεην, ἐκ δ' ἀργυρέον τελαμῶν. Σ. 480. See also Theocr. Epigr. 10. Antig. 619. and Phœn. 1416.

SYN. Λαμπρός, λευκός.

Μαρμαῖρυγή, ης, ἡ, subst. [splendor,] glare, glance, splendor. See in Εὐκλωστος. SYN. Ἀγλή, ἀγλαία, ἀστράπη. ΕΡΙΤΗ. Σέλασφῶρος, ῥόδεσά, πύρρεσά.

Μαρμαῖρωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [micantes oculos habens,] bright-gleaming. Ὅφρων ἰαχίμασί λύσά μαρμαῖρωπός. Herc. F. 879.

Μάρταμαι, v. [pugno,] to contend in battle. Ἡμεῖς τὲ πρὸς γυναικὰ μάρνασθαι μίαν. Troad. 733. SYN. See Μᾶχῃμαι, πᾶλαιω.

Μαρπίσση, ης, ἡ, P. N. [Marpissa,] Marpissa. See in Εὐηνίνη.

Μαρπίτης, ιδός, ὁ, subst. [prehensor,] one who seizes. Ὅδε μάρπτις νάϊος, γαῖός. Esch. Suppl. 833. EXP. "Μάρπτις ὑβριστής." Hesych.

Μάρπτω, f. ψω, v. [prehendo,] to grasp, to catch. Τὺς ἀνδροφόνους μάρψαι χρήζων. Hec. 1044. SYN. Λαμβάνω, κατὰλαμβάνω, κράτew, ἐπιλαμβάνω, ἀρπάζω.

Μάρτυρ vel μάρτυς, ὅς, et μάρτυρός, ου, ὁ et ἡ, subst. [testis,] a witness. Νέκρου πάρόντος μάρτυρος σάφεσάτον. Hipp. 976. See also B. 302. ΕΡΙΤΗ. Ἀκρίτος, ἀφώνος, ἐμπέδός.

Μαρτύρεω, et μαρτύρομαι, v. [testor,] to bear witness, to appeal to. Οὐ μαρτύρησει μ' Ἰσθμῖος Σίνις πότε. Hipp. 981. See also Iph. A. 78. SYN. Ἐπιμαρτύρεω.

Μαρτύρημά, ἄτος, μαρτύριον, ου, τὸ, et μαρτύρια, as, ἡ, subst. [testimonium,] a witness. Μνημεῖά θ' ὄρκων, μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι. Eur. Suppl. 1214. See also Eumen. 488. and Vesp. 1066.

* Μαρῶ, vid. Μηρῶ.

Μάρων, ὡνός, ὁ, P. N. [Maro,] the grandson of Bacchus. Ἡδέος, ὃν μοῖ ἐδωκέ Μάρων, Εὐάνθεός υἱός. ι. 197.

Μασάσμαι, v. [manduco,] to masticate. Μασώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κῶφῳ ξυνεῖναι. Plut. 321. SYN. Ἀπόδρέπω.

Μάσης, ητός, ἡ, P. N. [Mases,] Mases. Οἱ τ' ἐχὼν Αἰγίνακ, Μάσητά τε, κοῦροῖ Ἀχαιῶν. B. 562.

Μάσθλης, ητός, ὁ, subst. [mollitum lorum; homo astutus vel effeminatus,] softened leather; a cunning or effeminate fellow. Ὡς δ' ἀλαζών, ὡς δὲ μάσθλης εἶδες, οἱ ὑπέρχεται. Equit. 269. SYN. Γλοιός.

Μασθός, et μαστός, οὔ, ὁ, subst. [mamilla, excrescentia quævis, tumulus,] a woman's breast (see Μαζός), an excrescence, a slight hill. Ἡ γρήυς μασθῶν ὡς ἀπέχει χερσῖας. Call. Ep. 27. See also Bacch. 690.

Μάσσω vel μάττω, v. [tango, pinso, subigo, abstergo,] to touch, to knead, to bake, to wipe away. Τοὺς θ' Ἡράκλειας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους. Pax 741. SYN. Πέσσω, ἀνάμάσσω, κατασκενάζω, καθαίρω, ἀπμάσσω, περικαθαίρω.

Μάσσω, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. compar. [major,] greater. Μή μου προκῆδον μάσσω, ὡς ἐμοὶ γλυκῦ. P. V. 65. SYN. Μείζων, μακροτέρως.

Μάσταξ, ἄκός, ἡ, subst. [mandibula, os, esca,] the jaw, mouth, a chop, meat. Μάστακ' ἐπεὶ κὲ λάβησσι κάκως δ' ἀρὰ οἱ πέλει αὐτῇ. ι. 324. SYN. Γνάθος, χειλός, στόμα, τρόφη, μύσημά.

Μαστάρύζω, et μαστᾶρίζω, v. ["male mando, languide et ignaviter manduco," Steph. Thes. p. 5947.] to chew indolently. Ὅδ' ὑπὸ γήρως μαστᾶρίζει.

¹ Μάρμαρος, λίθος being understood, is used for a stone, Phœn. 673. M. 380. Acharn. 1171.

² On the derivation of this word, see Dr. Blomfield's Gloss. Pers. 444.

Acharn. 639. EXP. Κάκως μάσμαι καὶ βλακίκως. SYN. Μαστίχᾶω, τον-
θρύνω.

Μαστεύω, vid. Μᾶτεύω.

Μαστήρ, ἥρως, μαστήριδς, ὁ, et μαστειρά, as, ἡ, subst. [indagans, investigans,] one who investigates, or detects. Τίς δ' ὁδε Καθμείων μαστήρ οὐρειδρῶμων. Bacch. 973. See also Æsch. Suppl. 970. and 170. SYN. Κάτοπτῆρ, ἐπόπτης.

Μαστιγίας, ου, ὁ, subst. [mastigia, verbero,] one that is flogged or branded, an abandoned wretch. Ἐς ταυτὸν οὐκ ἐρήσεται, ὦ μαστιγίαί; Lysistr. 1240.

PHR. Μάστιγι νῶτον φοινηχθεῖς.

* Μαστιγῶω, μαστιζῶω, et * μαστίω, v. [flagello, flagris cædo,] to flog. Ψευδὴ διαβάλλει κῆτ' αὖ μαστιγοῦμέθα. Equit. 64. See also X. 400. and P. 622. SYN. Μάστιγι πλήσσω, ἐλαύνω, αἰκίζω, παίω.

* Μαστιγωτέως, ὄν, adj. verbal. [flagellandus,] must be flogged. Καὶ πολλὸ γὰρ μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέως. Ran. 633.

Μαστίκτωρ, ὄρως, ὁ, subst. [flagellifer,] a scourger. Ὑπὸ λῶβον πάρεστί μαστίκτωρως. Eumen. 159.

Μάστιξ, ιγὼς, et μαστίς, ἴος, ἡ, subst. [flagrum, flagellum, scutica,] a lash, a whip. Ὡς ἄρ' αὖ φωνήσας ἱμάσεν, μαστιγί φάειν. Z. 316. See also o. 182. SYN. Μάσθλη, μάραγνᾶ, ῥάβδον, πληγή. EPITH. Τρομέρα, κάκη, λίγυρά, θεία, θυά, στίβάρᾶ, δέπλη.

Μαστίχᾶω, v. [mando, manduco,] to chew. Δοχμωθεῖς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστίχῶωντι. Hes. Scut. 389. SYN. Μᾶσᾶμαι, ἐσθίω.

Μαστιρίδης, ου, ὁ, patronym. [a Mastore natus,] the son of Mastor. Μαστιρίδης ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικὴν ἐκέκαστο. β. 158.

* Μαστός, vid. Μάσθος.

Μαστίς, vid. Μάστιξ.

Μαστιρόπος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [leno, et lena,] a pimp. Ὡς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπαυριῶν τοῖς μαστιρόποις διδούσαι. Thesm. 558. SYN. Προάγωγος.

Μάστωρ, ὄρως, ὁ, P. N. [Mastor,] Mastor. Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δ' ἐπειτὰ Λυκόφρονᾶ, Μάστιρως υἱόν. O. 430.

Μασχάλη, ης, ἡ, subst. [axilla, ala, armus, ramus,] the arm-pit, a pinion, the arm, a twig. Ὅζων κᾶκόν τῶν μασχάλων. Acharn. 852. SYN. Ἐπωμίς, πτέρων, θάλος.

Μασχαλίζω, ¹ v. [obtrunco,] to mangle. Ἐμασχαλίσθη, καπὶ λουτροῖσιν κᾶρα. Soph. Electr. 445. SYN. Κυλῶβω, κατ' ἀκόπτω, ἀκρωτηριάζω.

Μασχαλίστηρ, ἥρως, ὁ, subst. [lorum equorum supra armos, quo curru alligantur,] the traces. Ἄλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλίστηρας βάλλε. P. V. 71. SYN. Λεπαδὸν, δεσμός, ἵμας.

Μᾶ-άζω, et μᾶταιάζω, v. [vana cogito, desipio,] to think or speak foolishly, to be foolish. Σπλάγχχνᾶ δ' οὐτὶ μᾶτάζει. Agam. 966. SYN. Μωραίνω, ἀλαίνω, ἀφραίνω, ἡλασκάζω, ἡλιθιῶμαι.

Μᾶταιος, α, ὄν, adj. [ineptus, vanus,] ineffectual, frivolous, foolish. Μηδὲν μᾶταιόν, ἐς τρεῖς εὐξάσθαι θεῶ. Hipp. 46. SYN. Ἄλιος, κένος, μαψιδίος, ἡλιθίος, μωρός, ἀφρων.

Μᾶτᾶω, f. ἡσω, v. [vane tempus tero,] to trifle away time. Μὴ τῷ μὲν δέισαντ' ἐμᾶτῆσεν, οὐδ' ἐθελήτων. E. 233. SYN. Ἀμελέω.

Μᾶτεύω, et μαστεύω, v. [quæro, vestigo,] to investigate. Ὅν καμᾶτεves πρόσθεν εἰσιδεῖν ἄταρ. Cæ. R. 1052. See also Hes. fr. 31. 4. SYN. Ζητέω, ἐρευνᾶω, ἐπιζητέω, ἵχνην, ψηλάφᾶω, μαστεύω.

Μᾶτη, ης, ἡ, et μᾶτᾶ, as, ἡ, subst. [inanis deliberatio, stultitia,] an idle deliberation or pursuit, folly. Μὴ, ἀλλ' ² εἴψ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μᾶτας.

¹ "Qui cædem aliquam patrassent, μασχαλίζων τὸν φονευθέντα dicebantur, cum ei extremas præcipue partes corporis amputantes, easque connectentes sub axilla ferebant." Steph. Thes. p. 5961.

² Μὴ, ἀλλ' in scanning, form only one long syllable.

Choëph. 905. See also κ. 79. SYN. Ἀβουλία, φανλότης, ἀμαρτία, ἀμαρτημά.

Μάτην, adv. [frustra, falso, temere,] in vain, falsely. "Ὅπως σίδηρός ἐξέλισθαίνου μάτην. Phœn. 1398. SYN. Ἄλλως, αὐτῶς, μὰψ, εἰκῇ, κένως.

Μάτια, vid. Μάτην.

Ματτύλοιοχος, ου, adj. [qui gessit comedere mattiam,] one who is eager after the dish mattya, a glutton. (Mattya was a dish of fowl and vegetables, and eaten cold with wine.) Στρώφης ἀργαλέος, ματτύλοιοχος. Nub. 451.

Μάττω, vid. Μάσσω.

Ματροκτόνος, Dor. pro Μητροκτόνος, q. v.

Μαυρόω, idem quod Ἀμαυρόω, (vid. Damm. v. Ἀμαυρός,) v. [obscuro, extinguo,] to render dark, to blot out. 'Ρεῖα τὲ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινυθοῦσι δὲ οἴκοι. Hes. Op. 323. SYN. Ἀμαυρόω, ἀφανίζω, ἀπολείφω, ἀμαλδύνω, ἐξάλειφω.

Μάχαιριδών, ου, τὸ, Equit. 410. dimin. a v. seq.

Μάχαιρα, ας, ἡ, subst. [culter, sica, gladius,] a knife, a dagger. Ἀτρείδης δὲ ἔρυσσάμενος χαιρεσσεῖ μάχαιραν. Γ. 271. SYN. Κόπῃς, ἐγχειριδίων, ξιφός, δρεπάνην, δρεπάνον. EPITH. Ὀξύστομος, λαβρὺς, θηκτός, χρυσεία, ἀμφίπληξ, ἱερά, μῆαιφόνος.

• Μάχαιροποιός, ου, subst. [cultorum aut gladiatorum artifex,] a knife or sword maker. Ὁ μάχαιροποιός, μήτ' ἐ δάκνει τούτους ἐμὲ. Aves 441.

Μάχαιροφόρος, ου, adj. [cultro vel gladio armatus,] armed with knives or swords. Τὸ μάχαιροφόρον τ' ἐθνὸς ἐκ πάσης. Pers. 56. SYN. Ξιφοφόρος, ξιφήρης.

• Μαχάνα, Dor. pro Μηχάνη, q. v.

Μαχάων, ὄνος, ὁ, P. N. [Machaon,] the son of Æsculapius and brother of Podalirius. See o. 225—255. Παῦσεν ἀριστεύοντά Μαχάονά, ποιμέν' λαῶν. Λ. 506. SYN. Ἀσκελπίου υἱός, ἥρως, διός, ἀντιθέος, ἰητήρ, κλυτός.

Μάχη, ης, ἡ, subst. [prælium, pugna,] a fight. Εἰς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται. Herc. F. 1159. SYN. Ὑσμίνη, διώτης, φύλοπῃς, κύδοιμος, ἄγων, ἐνόπη, πόλεμος. EPITH. Δεινὴ, κράτερη, κυδάνειρά, μεγάλη, φοίνις, ἀλκίμος, σχέτλια, δριμύτ' α, φθισίμβροτος, ἀλίσστος, καρτίστη, ἀλεγεινὴ, δακρυόεσσα, καυστερῆ, πόλυδάκρυτος, ἀμεγαροτός, πικρά, στύγερη.

Μάχημων, ὄνος, ου, et μάχιμος, ἡ, ὄν, adj. [pugnax, pugnæ aptus,] ready to or fit for fight, quarrelsome. Οὐ γὰρ σοὶ κράδην μενέδης, οὐδὲ μάχημων. M. 247. See also Vesp. 1057. SYN. Πόλεμικός, ἀρήϊός, ἀρηϊφίλος, μένεπτόλεμος.

Μάχητης, οὔ, ὁ, subst. [pugnator,] a warrior. Ὡ γέρον, ἡ μάλ' ἀ δὴ σὲ νεοί τεύρουσ' α μάχηται. Θ. 102. SYN. Πόλεμιστής, ἀσπιστής, αἰχημητής, μάχιμος. PHR. Μήστωρ ψύβοιός, πόλεμοιός μάχης τ' εὖ εἰδώς.

Μάχητος, ἡ, ὄν, adj. [oppugnandus,] assailable. See Damm. in v. Δεινόν τ' ἀργαλέον τὲ καὶ ἀγρίον οὐδὲ μάχητόν. M. 119. SYN. Ἀλωτός, ἀμβάτος, ἐπίδρῳτος, ἀλάπαδνός.

Μάχιμος, vid. Μάχημων.

Μαχλός, ἡ, ὄν, adj. [incontinens, libidinosus,] lustful, profligate, wanton. Μαχλόταται δὲ γυναικες, ἀφανροῦταται δὲ τὲ ἄνδρες. Hes. Op. 584. SYN. Ἀσελγής, ἄσωτος, μαργός, πορνός, ἀκράτης, ἀκδλαστός.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, subst. [incontinentia, lascivia,] profligacy, wantonness. Τὴν δ' ἦννο, ἡ οἱ πόρ' α μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν. Ω. 30. SYN. Μαργόσύνη, ἀσελγεία, πορνεύα, ὕβρις.

Μάχομαι, v. [pugno, prælior,] to fight in battle. Πύργων πάροιθ' α μάχομενοι πάτρας ὑπὲρ. Phœn. 1016. SYN. Ἀμιλλᾶμαι, δηρῶω, πόλεμιζω, μάρναμαι, ἐρίζω, δόρυσσω, πόλεμέω. PHR. See Tyrt. 2. v. 29—34.

Μὰψ, et μαψιδίως, adv. [frustra, incassum,] to no purpose, in vain. Ἦεν ἄρα μιν ἔφην μὰψ αὐτὼς εὐχέσασθαι. Υ. 348. See also η. 310. SYN. See Μάτην.

Μαψιδίος, α, ου, et ου, ὁ et ἡ, adj. [inanis, vanus,] idle, foolish, vain. Μαψιδίον ἔχει φᾶν. Helen. 259. (Pæon dim.) SYN. Κένος, μάταιος, ἄφρων.

Μαψιδίως, vid. Μάψ.

Μαψιλάκας, vel, ut mavult Heyn., Μαψυλάκης, ου, ὁ et ἡ, adj. [inaniter effuti-

tus,] foolishly uttered. Τέκν-οισίν ἀτέ μαψιλᾶκας, Διδὸς Κόρινθος. Nem. 7. 155. SYN. Ἀδόλεσχος.

Μᾶω, inus. perf. med. μεμᾶᾶ, particip. μεμᾶως, ὠτός, et μεμαως, ὄτος, v. [vehementer cupio. Vid. omnino Steph. Thes. in voce, p. 5978.] to be very eager after. Ἀρμότεροι μεμᾶσαν πόλεμιζεῖν ἢδε μάχεσθαι. H. 4. SYN. Προθυμέμαι, γλίχθῃμαι, σπεύδω, ἐπιθυμέω, βούλομαι, ἐφίεμαι, ζητέω, ἐκμάδῃμαι, εὐχθῃμαι. Μεγάδης, ου, ὁ, patronym. [Megades,] the son of Megas. Καὶ Περὶμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορᾶ, καὶ Μελάνιππῶν. Π. 695.

Μεγάθοραρης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [magna fiducia præditus,] very confident, courageous. Σημὰ τίθεις πόλεμοιὶ ἔφ' μεγάθορσ' εἰ παιδὶ. Hes. Scut. 385. SYN. Θάρραλῆος, εὐθυμὸς.

Μεγάθυμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus,] noble-minded. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἰδὼν νῆε Δάρητος. E. 27. SYN. Μεγάλαυχος, μεγάλητωρ, ἀνδρείος, ἀγῆνωρ, γενναῖος.

Μεγαίρω, v. [moleste fero; invideo,] to be indignant; to grudge, envy. Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατὰκῆμ' οὐτὶ μεγαίρω. H. 408. SYN. Φθονέω, ζηλώω, ἀγανακτέω.

Μεγακίτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [magnæ belluæ similis, ingens,] huge, large. Εἰστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγάκίτῃ νηϊ. Λ. 599. SYN. Μεγᾶς, εὐμεγέθης.

Μεγάλαυχῶ, v. [magnifice jacto,] to be a braggart. Μεγάλαυχεῖτω, ἐξόδηλῆτω. Agam. 1506. SYN. Αὐχέω, ἐπαυχέω, σεμνύνῃμαι, καυχᾶμαι, ἀλαζδνεύῃμαι.

Μεγάλαυχος, et μεγάληγῆρος, ου, ὁ et ἡ, et μεγαυχῆς, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [magnifice jactans,] loud-boasting. Ὡ μεγάλαυχοι καὶ φθερσίγενεῖς. Sept. Theb. 1057. See also Sept. Theb. 561. and Nem. 11. 27. SYN. Ἀλάζων, ὑψηγῆρος.

* Μεγάλληγῆρ' α, ἡ, subst. [grandiloquentia,] boasting, haughty speaking, bombast. Μεγάλληγῆραν ὑπεράνωρ' α κοιμίζοις. Phœn. 190.

Μεγάλληγῆρος, vid. Μεγάλαυχος.

Μεγάληνῶρ' α, ἡ, subst. [magnificentia,] proud magnificence. Ἄλλ' ἔμπαρ μεγάληνῶρ' αἰς ἐμβαίνονμεν. Nem. 11. 57. SYN. Ἀλαζονεῖᾶ, καύχησις.

Μεγάληνωρ, ὄρος, adj. [magnificus,] magnificent. Καὶ τίς ἐὼν μεγᾶλάνωρ. Pyth. 1. 99. SYN. Ὑπερήφανος.

Μεγάλήτωρ, ὄρος, adj. [cor generosum habens,] noble-hearted. Ἄλλ' ἐν Οἰνῶν' α μεγάλητῶρες ὄργαι. Isth. 5. 44. SYN. See Μεγάθυμὸς.

Μεγαλίζω, et μεγάλυνω, v. [altum et celsum facio,] to make much of; middle voice, to assume consequence, to be proud. Πάντας κυδαίνων' μηδὲ μεγαλίζε' ὀ θυμῷ. K. 69. See also Bacch. 316. SYN. Μεγάλαυχῶ, ἐπαίρω, ἀλαζδνεύω, αὐχεῖμαι, ὑπερβίως εἰμὶ.

Μεγαλδωρὸς, ὄν, adj. [munificus,] very liberal. Καὶ μεγαλδωρὸτ' ατὲ δαιμόνων. Pax 392. SYN. Δωτῆρ, μεγαλοπρεπής.

Μεγαλοῖτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infortunatissimus,] most unfortunate. Τὰν πομπῶν θάσασθαι' ἐγὼ δὲ οἱ ἄ μεγαλοῖτος. Theocr. 2. 72. SYN. Τρίσθλιος, ἐχθρὸδαίμων, κῆρδαίμων, ἀθλιώτατος, πᾶσθλιος.

Μεγαλδκευθῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [multa latibula habens,] having many recesses or hiding-places. Μεγαλδκευθεσσὶν ἐν πῶτ' ὀ θαλάμοις. Pyth. 2. 60.

Μεγαλδμητῆς, ῖος, adj. ["magna meditaus," Blomf.] deep designing. Μεγαλδμητῆς εἴ. Agam. 1399.

Μεγαλδπῆτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingentibus saxis munitus,] fortified with large stones. Μεγαλδπῆτρον ἀρᾶτ' ὀν ἀκροπόλιν. Lysistr. 483.

Μεγαλδπῶλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [magnitudine civitatis insignis,] distinguished by the grandeur of its city or state. Δεδορκέν, ἄ δὲ μεγαλδπῶλις. Troad. 1282.

Μεγαλδπρεπῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [splendidus, speciosus,] magnificent. Κάλλιστον ἔργον, καὶ μεγαλδπρεπέστατον. Aves 1125. SYN. Περὶσημὸς, ἀριδείκτος, ἐκδηλὸς, σεμνὸς.

Μεγαλοσθενῆς, et μεγασθενῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [validissimus,] most powerful.

Κλυθί, Πῦσειδῶν, μέγαλοσθενές, Ἐννῶσταιέ. Hom. H. xl. 1. See also Nub. 566. SYN. Σθενᾶρός, ἐρισθενής, ισχυρός, ἀγήνωρ, ὑπερμένης.

Μεγάλοσπλαγχνός, ου, ὅ ἐστι ἡ, adj. [magnanimus, iracundus,] magnanimous, passionate. Μεγάλοσπλαγχνος, δυσκατάπανστος. Med. 108. SYN. Θερμοβουλος, ὀργίλος, μεγαθυμὸς.

Μεγάλοστυνός, ὄν, adj. ["magno gemitu dignus," Blomf.] deserving loud lamentations. Ἔδος νέμονται μέγαλο-στονοισί. P. V. 420. SYN. Ἀξιόθρηνός.

Μεγάλοσχήμων, ον, ὄνός, et μέγалоσχημὸς, ὄν, adj. [magnificens,] magnificent. Λελαεὶ χώρα, μέγαλο-σχήμυνά. P. V. 415. SYN. See Μεγάλοπρέπης.

Μεγαλύνω, vid. Μεγαλίζω.

* Μεγαλόφρων, ὄνός, adj. [magna sentiens,] high-minded. Ἡσυχίας περὶ τῆς μεγαλόφρονος. Lysistr. 1289. SYN. Μεγαθυμὸς, μεγαλανυχός, μεγαλήτωρ.

Μεγαλόνυμὸς, ἡ, ὄν, et ου, ὅ ἐστι ἡ, adj. [præclari nominis,] of high repute. Καὶ μεγαλόνυμὸν ἡμετέρον πατέρ'. Nub. 569.

Μεγάλως, et μέγαλῶστί, adv. [valde, magnopere,] greatly, violently. Μεγάλως τὸδ' ὀρμάται. Med. 186. See also ω. 40.

Μεγαπένθης, ἔδος, καί, P. N. [Megapenthes,] a son of Menelaus. Οὐκ οἶος, ἅμὰ τῷ' Ἐλένῃ κτε καὶ Μεγαπένθης. ο. 100. EPI TH. Τηλυγέτος, κράτερός.

Μεγάρρα, as, ἡ, P. N. [Megara,] Megara. Καὶ Μεγάρην Κρείοντος ὑπερθύμωυ θυγατρά. λ. 268.

* Μεγάρᾱ, ων, et genitiv. antiq. Μεγάρῳθεν, τὰ, P. N. [Megara,] a city in Greece. Ἴω Μεγάρᾱ, Μεγάρ', ὡς ἐπιτίψεσθ' αὐτικά. Pax 246.

Μεγάρεις, ἔδος, et Ion. ἦός, P. N. [(1) Megareus, (2) Megarensis,] (1) Megareus, (2) a native of Megara. Τοῦ πρὶν θανόντος Μεγάρεως κλεινὸν λῆχος. Antig. 1303. See also Pax 480.

Μεγαρίζω, f. ἰῶ, v. [Megarensem ago,] to act the Megarian. Κλάων Μεγαοίεις. Οὐκ ἄφήσεις τὸν σάκον; Acharn. 822.

Μεγαρίκος, ἡ, ὄν, adj. [Megaricus,] of Megara. Θάρρει, Μεγάρικ'. ἀλλ' ἥς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου. Acharn. 830. EXP. Πονηρός.

Μεγάρων, ου, τὸ, subst. [domus, ædes,] a house, a palace. Ἐκ δ' ἦλθον μεγαροῦ παρὲκ μεγὰ τευχῶν αὐλῆς. π. 343. SYN. Δόμος, δῶμά, οἶκος, μελᾶθρον. EPI TH. Ἐϋστάθες, εὐπηκτὸν, σκιῶν, αἰθᾶλδεν, εὐῶδες, εὐναιετᾶν, εὐτυκτὸν, ὑψορρόφον.

Μεγὰς, μέγαλ, μεγὰ; compar. μέϊζων, superl; μέγιστός, adj. [magnus,] great. Ὁ μέγας ὕλβος οὐ μόνιμὸς ἐν βροτοῖς. Orest. 334. (Pæon trim.) SYN. Αἰπὺς, ἀγαυός, ἀμέγαρτος, πελώριος, κητώδης, ἀπλετός, δεινός.

Μεγασθενής, ἔδος, ὅ, ἡ, adj. vid. Μεγάλοσθενής.

Μεγαυχής, vid. Μεγαλανυχός.

Μεγέθος, ἔδος, τὸ, subst. [magnitudo,] greatness, size, grandeur. Οὐκ ἂν δυνάμην μεγέθος ἐξεπεῖν ὅσος. Bacch. 269. SYN. Σεμνότης, ἀξίωμα, ὕψος.

Μεγῆράτος, ὄν, adj. [dilectissimus, pulcherrimus,] most beloved or lovely. Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγῆράτᾱ τέκνᾱ θεάων. Hes. Theog. 240. SYN. Πῶλύηράτος, ἔραστος, ἀγάπητος, χαρίεστάτος.

Μεγιστοπόλις, ἔως, ἡ, adj. [civitates maximas efficiens,] rendering states very great. Ὡ μεγιστοπόλῃ. Pyth. 8. 2.

Μεγιστοτίμους, ου, ὅ ἐστι ἡ, adj. [plurimum veneratus,] most esteemed. Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμον. Æsch. Suppl. 717.

Μεδεω, et μεδω, f. ἵσω, v. ["præsum, rego, curo, administro." Damm.] to rule over, to manage. Ναύταις μεδεουσαὶ θαλάσσης. Orest. 1707. See also α. 72. SYN. Ἀνάσσω, βασιλεύω, ἄρχω, ἀμφίβηθηκα, μίδομαι, φροντίζω.

Μεδεών, ὠνός, ἡ, P. N. [Medeon,] a town in Bæotia. Ὠκάλῃην, Μεδεῶν τ', εὐκτίμενον πῶλλιεθρόν. B. 501.

Μεδιμνός, ου, ὅ, subst. [medimnus,] an Attic measure for corn, containing about a bushel and a half. Ὑμῖν καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντᾱ μέδιμνους. Vesp. 716.

Μεδουσα, ἡς, ἡ, P. N. [Medusa,] the daughter of Phorcys. See Ovid. Metam.

4. 800. Εὐπάραιον κρατᾶ σιλάσαις Μῆδοίσας. Pyth. 12. 28. ΕΡΙΘΗ. Βλῶσθ' ἄσπερθεσσά, Γοργώ.

Μέζεᾶ, ὦν, τὰ, subst. [pudenda.] Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὸς δ' ὑπὸ μέζε' ἐθεντῶ. Hes. Op. 510. SYN. Μήδεᾶ.

Μῆθαιρεῶ, 2 aor. μεθεῖλδον, unde Ion. μεθέλεσκον, v. [comprehendo, excipio,] to catch. ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποῖν οὐδ' ἄς ἰκέσθαι. θ. 376. SYN. Μετάλαμβάνω, ἐκδέχομαι, αἰρέω.

Μεθάλλομαι, v. [insilio, irruo,] to leap or spring amongst, to fall upon. Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενός, ἥ καὶ αὐτός. M. 305. SYN. Ἐφάλλομαι, ἐφορμᾶω, ἐνάλλομαι.

* Μεθαμερίως, Dor. pro Μεθμερίως, q. v.

Μεθαρμοῶ, v. [adapto de integro, muto in,] to fit anew, to alter into a new form. Νῦν γὰρ μεθαρμόσμεσθ' ἀβελτίῳ βίῳ. Alcest. 1176. SYN. Μετάφερω, μετὰβάλλω.

* Μεθέλεσκε, Ion. aor. of Μῆθαιρεω.

Μεθέπω, 2 aor. ἐσπὼν, v. [sequor, quæro,] to follow after. Αἰψά δὲ Τυδείδην μεθέπε κράτερων ὕχας ἵππους. E. 329. SYN. Μετέρχομαι, ἐπειμῖ, μετὰδιώκω, διώκω, ζητέω, ἐρευνᾶω, ἐπ' ἀκὸλουθεῶ, μεθήκω.

Μέθη, ης, et μεθύσις, εως, ἡ, subst. [ebrietas,] drunkenness. Μέθη δὲ βρεχθεὶς τῆς ἡμῆς μητρὸς ποῖσι. Eur. Electr. 326. See also Theogn. 836. SYN. Μεθύσις, κραιπάλῃ.

* Μεθήκω, v. [perséquor, advenio,] to come after, or in search of. Ἐπον' μεθήκουσιν σ' Ὀδυσσεὺς παρὰ. Troad. 1261. SYN. Μετέρχομαι, μετειμῖ.

Μέθηναι, v. [adsideo,] to sit near or amongst. Τὰ φρόνῳ, μνηστῆροί μεθήμενός, εἰσὶ δ' Ἀθήνην. α. 118. SYN. Συγκάθημαι, παρὰκάθημαι.

Μέθμερίως, ου, ὁ et ἡ, adj. [diurnus,] of a day, by day. Καὶ μεθαμερίων, ὁδῶσιν. Ion 1050. SYN. Ἐφ' ἡμέρως, ἐφ' ἡμέρως.

Μεθμοσύνη, ης, ἡ, subst. [incuria, negligentia,] carelessness. Τῇ δὲ μεθμοσύνῃ ἄλλ' ἐν φρεσὶ θέσθ' ἐκαστὸς. N. 121. SYN. Ἀμελεία, ἀνεσις, ῥαθυμία.

Μεθίμων, ὄνος, adj. [negligens, remissus,] negligent. Ναυσικάα, τί νῦν σ' ὦδε μεθίμωνά γελᾷτ' ὀ μήτηρ; Z. 25. SYN. Ἀμελής, ἀτημελής.

Μεθίμῃ, f. θήσω, v. [remitto,] to let loose, to consign. Ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ' ἄνω. Bacch. 1060. See also N. 234. SYN. Ἀφίμῃ, ἀνίμῃ, παρίμῃ, εἶω, πρόλειπω, συγχωρεῶ, ἀποπέμπω, ἀμελέω.

Μεθίστημι, f. μετὰστίσω, v. [commuto, depello,] to change, to drive off. Κάκον μεθίστη χωρὶς εὐειδῇ φύσιν. Alcest. 176. SYN. Μετάφερω, ἀπαλλάττω.

Μεθόμιλῶ, v. [sum commilito,] to serve among, to be intimate with. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθόμιλῶν, ἐκ Πύλου ἐλθὼν. A. 269. SYN. Ὀμιλέω, πρόσμιλῶ, συγγίνομαι, συντυγχάνω.

Μεθορμᾶω, v. [adgredior, contra ruo,] to rush on, to assault. Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς. E. 325. SYN. Ἐφορμᾶω, ἐπ' ὁρούω, ἐπαίττω.

Μεθορμίζω, v. [amoveo a statione navali, ejicio,] to drive off. Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἐδρας μεθώρμισα. Bacch. 919. SYN. Ἐκβάλλω.

Μέθυ, τὸ, subst. indecl. [vinum,] wine. Οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθ' ὀμνέουσιν ἱεροῖσιν. μ. 362. SYN. Οἶνος. ΕΡΙΘΗ. Ἢδὺν, γλυκὺν, γλυκέρων, πορφύρεον.

Μεθύδωτης, ου, ὁ, subst. [qui vinum dat,] one who gives wine. Ἐσέλεθ' ἡ μέθυδωτας. Anacr. 7. 4. SYN. Οἰνοδόγης.

Μεθύπιδεῶμαι, v. [calceos muto,] to alter the shoes. Ἴνα θοιμᾶτιον σώσαιμ' ἡ, μεθύπιδεσάμην. Eccles. 540.

Μεθύσις, vid. Μέθη.

Μεθύσοκότταβος, ου, ὁ, subst. [qui cottabis ludit inter pocula,] a drunken fellow playing at the Cottabus. Νεανεῖα κλέπτουσι μεθύσοκότταβοι. Acharn. 524.

* Μεθύσος, η, ὅν, adj. [ebriosus,] drunken. Γραῦν μεθύσων, τοῦ κόρδακος οὐν' ἡ,

§ν. Nub. 555. SYN. Οἰνῶβάρης, παροιῶς, ὑπερπλησθεὶς μέθης, βεβάρημένους οἶνον.

Μεθύω, v. [ebrius sum,] to be drunken. Σίγα, σίγα καὶ δὴ μεθύων. Cycl. 485. SYN. Κατάμεθω, οἰνῶμαι, οἰνῶβάρω.

Μεῖαγωγέω, v. [ad libram suspendo,] to fasten to the beam of the balance, to weigh. Τὶ δὲ μεῖαγωγήσουσὶ τὴν τραγῳδίαν. Ran. 810.

Μεῖδᾶω, et μειδῖᾶω, v. [subrideo. Vid. Damm. in v. Μειδᾶω.] to smile. Μεῖδῆσα δὲ Ἡρῇ ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. A. 596. See also Ψ. 786. SYN. Γελάω, γελοῖω, ὑπομεῖδω.

* Μείζων, vid. Μέγας.

* Μείλας, vid. Μέλας.

Μεῖλιγμα, ἄτος, μελικοτήριον, et μελικοτρὸν, ου, τὸ, subst. [delinimentum,] a soothing, a charm. Σαίνωσ' (αἰεὶ γὰρ τὴν φέρει μελίγματ' ἑοῦ) κ. 217. See also Pers. 616. and Apoll. 4. 712. SYN. Κηλητήριον, θελκτήριον.

* Μελικοτήριος, ὄν, adj. ["qui pacat." Blomf. Pers. 616.] which pacifies.

* Μεῖλινος, η, ὄν, adj. vid. Μελίνος.

Μεῖλινον, ου, τὸ, subst. [(1) munus, quo aliquem delinimus; (2) ludicra, deliciæ,] a kind office, sport, delight. Μεῖλινον ἀπλόης, ὅτε οἱ κατέδουσας αἴγας. Call. 3. 230. SYN. Προῖξ, παίγνια, μελίγμα.

Μεῖλίσσω, f. ἰξω, v. [mulceo, placo, delinio,] to treat kindly, to appease, to soothe. Ζεὺς μελίσσων Στυγίους. Helen. 1338. SYN. Θέλω, πρᾶνω, κηλέω, μάλισσω.

Μεῖλιχία, as, ἡ, subst. [lenitas, comitas,] gentleness, courtesy. Εἴτ' οὖν μεῖλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταδ. Apoll. 2. 1283. SYN. Ἄνεσις, ἀγανόφροσυνη, ἡσυχία. Μεῖλιχίος, α, ου, et μελῖχίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [comis, humanus, suavis,] sweet, soft, courteous. Τὸν δ' ἔλεην μύθοισι προσήδα μελῖχιοισί. Z. 343. See also o. 373. SYN. Γλυκῦθυμὸς, ἡδὺς, ἡδύλογος, ἀγάνος, γλυκὺς, ἡπιός.

Μεῖρακίον, μεῖρακύλλον, ου, τὸ, μεῖρακίσκη, ης, ἡ, et μεῖραξ, ἄκος, ὁ et ἡ, subst. [adolescentulus,] a stripling. Καὶ μὴν τὸ μεῖρακίον τὸδὶ πρόσέρχεται. Plut. 1038. See also Ran. 89. Ran. 411. and Thesm. 417. SYN. Νεάνισκος, παῖς.

Μεῖρω, f. ἔρω, p. p. μέμαρμαι, Attice εἵμαρμαι, v. [divido, partior, tribuo,] to divide, to bestow. Ἴσδον, ἐμοὶ βάσιλευνέ, καὶ ἡμῖν μεῖρεδ τιμῆς. I. 612. SYN. Δαίω, μερίζομαι, λαγχάνω, κληροῖμαι, δίδωμι, ἀπαμεῖρομαι.

Μεῖς, Æol. pro Μῆν, mensis, q. v.

Μείων, comp. [minor,] less. Vid. Μικρός.

Μελαγκέρως, ων, et μελαγκέρως, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [nigra habens cornua,] black-horned. Μελαγκέρων λάβουσα μηχανήματι. Agam. 1096.

* Μελαγκορύθως, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui insignis est atro vertice,] black-cap. Καὶ κατάρκτη καὶ μελαγκορύφω. Aves 887.

Μελάγκροκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigra habens vela,] having black sails, dusky. [τὰν ἀστῶν,] μελαγκρόκον νεκροστόλον θεωρεῖα. Sept. Theb. 856.

Μελαγχαίτης, ου, adj. [nigricomus,] black-haired, gloomy. Ἰστω δ' Αἶδας δ' μελαγχαίτας. Alcest. 450. SYN. Κυνόχαίτης.

Μελάγχμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [niger,] black, mournful, dismal. Καρὰ ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχμίους. Eur. Electr. 513. SYN. See Μέλας.

Μελαγχῖτων, ων, adj. [nigra vestitus tunica; mæstus,] clad in a mourning cloak, sad. Ταῦτά μοι μελαγχῖτων. Pers. 119. SYN. Ἀμφιμέλας, δύσορφναῖος, πενθήρης, πένθιμος, μελαμπέπλος.

Μελαγχόλᾶω, v. [atra bili laboro; insanio,] to be melancholy, to be mad. Γεωργός εἰ; b. μελαγχόλᾳν μ' οὕτως οἶει; Plut. 903. SYN. Μαίνωμαι, μαργαίνω.

Μελάγχολος, ὄν, adj. [atra bile tinctus,] steeped in poison. Σφαγῶν ἐνέγκη χερσίν, ἧ μελαγχόλους. Trach. 573.

Μελαγχροῖς, ἔος, ὁ et ἡ, μελαγχρῶς, et μελάνοχρῶς, ὡς, et μελάγχρως, ου, adj. [qui est fusco colore,] dark-hued. Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναυμοὶ δὲ τὰ νυσθεν. π. 175. See also Orest. 315. and N. 589. SYN. Μέλας, μελάγχμιος.

Μελαῥθρον,¹ ου, τὸ, subst. [domus,] a house, a roof. Ἐλένην Ζηνὸς μελαῥθοις πελάσω. Orest. 1701.¹ SYN. "Ορόφος, οἶκος, οἰκία, δῶμος, δῶμα, ἐστία, στέγη. ΕΡΙΤΗ. Αἰθάλην, πρηνές, ὑψηλὸν, εὐποίητον, προῦχον, ὑψίπετες, ἀμφίπυλόν, πᾶτρῳδον, δούλειον, ὑπώροφον, μάλῆρον, πέτρινον, νύχιον, ἀνυμφόν, αἰπύ, ἀστέρων, εὐνυκτὸν, εὐδυητὸν.

Μελαίνω, poet. μελάνω, et μελάνεω, f. μελάνω, v. [atrum reddo, et absol. pos. ater reddor,] to blacken, to render or be black. Ἀχθόμενην ὀδυνησὶ μελαίνετο δὲ χρῶα καλὸν. E. 354. See also H. 64. and Apoll. 4. 1574. SYN. Κνέφάζω, σκῶτιζω.

Μελαμβάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [nigram profunditatem habens,] deep dark. Σηκὸν ἐς μελαμβάθῃ. Phœn. 1024. SYN. Κνέφαῖος, σκῶτεινός, σκῶτις.

Μελαμβρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigros incolas habens,] having negroes. Ὅς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥόας. Eur. fr. Archil. 2. 3. SYN. Μελαγχροῖς, μελαγχρώς.

Μελαμπαγῆς, vid. Μελαμπαγής.

Μελαμπέπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [atras vestes habens,] black-robed. Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπέπλος. Orest. 451. SYN. Μελαγχίτων, μελάνειμων, δυσόρφναιος, μελάνοστόλος.

Μελαμπαγῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [concretus et nigrescens,] darkly curdling. Μελαμπαγῆς αἰμᾶ φολίον. Sept. Theb. 734. (Double Dochm.)

Μελάμπος, πῶδος, ὁ, P. N. [Melampus,] the son of Amythaon. Μάντις ἀτὰρ γένεῖν γέ Μελάμπῳδος ἐκγονὸς ἦεν. o. 225.

Μελάμπυγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigras nates habens,] having black buttocks. Τραχὺς ἐντεῦθεν, μελαμπυγός. Lysistr. 803. SYN. Ἀνδρείος, κρᾶτερὸς, λασιός.

Μελαμφᾶς, et μελάνανγῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [atrum splendens,] darkly gleaming. Μελαμφᾶς οἶχεται. Helen. 517. See also Hec. 151.

Μελάμφυλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigra folia habens,] dark-leaved. Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δαφναὶ τὴν Πύθιᾳ Παιάν. Theocr. Ep. 1, 3.

Μελαμψήφης, ἰδός, ἡ, adj. [nigros calculos habens,] having dark-colored pebbles. Αἰὲν ἐβουκόλεοντο μελαμψήφιδος Ἀνάυρον. Call. 3. 101.

Μελάναιγῖς, ἰδός, ἡ, adj. [atra procella indutus,] surrounded by black storms. Κεκλή-σει βίον εὐ κήρῃσας μελάναιγῖς οὐκ. Sept. Theb. 696.

Μελάνανγῆς, vid. Μελαμφᾶς.

Μελάνδετος, ὄν, adj. [nigro ferro illigatus,] bound with black iron, black-handled. Πύργων ἐπ' ἄκρων στάς, μελάνδετον ἔξφος. Phœn. 1107.

Μελάνειμων, ὄνος, adj. [atra veste indutus,] clothed in black. Ἡμετέραις ἐφῶδοις μελάνειμόσιν. Eumen. 372. SYN. Μελαγχίτων, μελαμπέπλος.

Μελάνθιος, ου, ὁ, P. N. [Melanthius,] Melanthius. Ἡῶθεν δὲ κέλεσθῃ Μελάνθιον, αἰπὸλὸν αἰγῶν. φ. 265.

Μελάνιππη, ἡς, ἡ, P. N. [Melanippe,] Melanippe. Ἐνθά ποτε προδμολοῦσάν Ἀρητιάδα Μελάνιππην. Apoll. 2. 968.

Μελάνιππος, ου, ὁ, P. N. [Melanippus,] Melanippus. See in Μεγάδης.

Μελάνιον, ὠνός, ὁ, P. N. [Melanion,] Melanion. Τοῦ Μελάνιονος οἱ σῶφρονες. Lysistr. 796.

Μελάνοζυγῆτης, ου, et μελάνόζυξ, ὕγος, adj. [nigra transtra habens,] having black benches of oars. Τὰν μελάνοζυγάταν. Æsch. Suppl. 539.

Μελάνοκάρδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigrum cor habens,] black-hearted. Τοῖα Στυγὸς σὲ μελάνοκάρδιος πέτρα. Ran 470.

Μελάνοἰκεύειμων, ὄνος, ου, adj. [funebribus vestibibus indutus,] clad in mourning robes. Μελάνοἰκεύειμόνα, φόνιᾶ, φόνιᾶ δερκόμενον. Ran. 1336. SYN. See Μελάμπέπλος.

Μελάνόπτῆρος, ὄν, et * μελάνοπτέρυξ, ὕγος, adj. [nigras alas habens,] black-winged. Μελάνόπτῆρον, ἂν ἐσεῖδον. Hec. 698. See also Hec. 71.

Μελάνοσυρμαῖος, ὄν, adj. [nigro raphano utens,] taking black doses. Λευκῆς νοτίζει μελάνοσυρμαῖον λέων. Thesm. 857.

Μελάνῳχρος, vid. Μελαγχροῖς.

¹ On the derivation and original meaning of this word see Damm.

* Μελάντατος, vid. Μελας.

Μελανειχης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [ex nigra materia structus,] black-walled, dark.

Μελατείχῃ δῶμον Περσεφῶνας. Olymp. 14. 28. SYN. Σκοτεινός, στερεός, μέλαμβάθης.

Μελάντερὸς, vid. Μελας.

Μελανύδρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigricantis aquæ,] of dark water, deep. 'Ως δ' ὅτ' ἄνηρ ὄχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελάνυδρου. Φ. 257. SYN. Βάθυσ, βάθυρρείτης, βάθυρείων, βάθυρρόδως.

Μελας,¹ et poet. μέλας, αινά, ἄν, compar. μελάντερὸς, superl. μελάντατος, adj. [niger, ater, obscurus,] black, gloomy, dark-colored. Τοῖσι δὲ περιπόμενοισι μέλας ἐπὶ ἑσπερός ἦλθεν. α. 423. See also Ω. 79. SYN. Κελαϊνός, ὀφθαλμῶς, μελάγχχιμος, ἄμαυρος, μελάνοχρος, σκοτεινός, δυσορφναῖος.

Μελέω, v. [macero, mollio,] to soften, to melt. Κνίσση μελεδόμενος ἀπολοτρέφους πάλαι. Φ. 363. SYN. Τήκω, κατάρτηκω, φθίνω.

Μελέαγρος, ου, ὁ, P. N. [Meleager,] a prince of Calydonia, the brother of Tydeus. Οὐδ' ἄρ' ἐτ' αὐτὸς ἐην, θανὲν δὲ ξανθὸς Μελέαγρος. Β. 642. EPIITH. Ἀρηίφιλος, ξανθός, υἱὸς Οἰνῆος, Οἰνεΐδης, ἀλκήεις.

Μελεδαίνω, vid. Μελῶμαι.

Μελεδημῖ, ἀτὸς, τὸ, μελεδών, ὦνός, μελεδώνη, ης, ἡ, et μεληδών, ὄνός, ἡ, subst. [anxia cura,] anxiety, care. Νύκτᾳ δὲ ἄμβροσθην μελεδήματᾳ πατρὸς ἐγειρεν. ο. 8. See also Apoll. 2. 629, τ. 517, and Apoll. 3. 811. SYN. Μελέτη, κηδὸς, μελημῖ, μερινμῖ, φρόντις, διζὺς, ὦρα, μῆδός. EPIITH. Πόκινον, ὄξυ, ἀργαλεόν, ἄλληκτον, ἄτλητον, θυμὸβόρον, στὸν ὄξυν, ἀμήχανον, χαλεπόν.

Μελεδωνεύς, ἔως, et μελεδωνός, ου, ὁ, subst. [curator,] a protector. Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς ἀγρῦπνός, ἥρως. Theocr. 24. 104. SYN. Ἐπισκόπος, ἐπίτροπος.

Μελεῖ, verb. impers. [curæ est,] is a care to, or the business of, is regarded.

Ἄλλοισιν ἄλλων θεῶν τε² κἀνθρώπων μελεῖ. Hipp. 103.

Μελεῖστί, adv. [membratim,] limb by limb, piecemeal. Ἡσὶ κῦσιν μελεῖστί τῶμων προύθηκέν Ἄχιλλεύς; Ω. 409.

Μελεῖσπαθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [qui misera passus est,] having suffered wretched things. Μελεῖσπῶνος. b. Μελεῖσπαθής. Sept. Theb. 961.

Μελεῖσπῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumosus,] who is wretched from great troubles. See in Μελεῖσπαθής. SYN. Πόλυπσιός.

Μελεῖς, α, ὄν, adj. [miser,] wretched, unfortunate. Τὶ γὰρ οὐ πᾶρά μοι μελεῖ στέναχειν; Troad. 106. SYN. Ἀθλιός, δυσδαίμων, κἀκῶδαιμων, κῶκος, ἐχθροδαίμων, ἀτυχής, μωρός, ἄπρακτός, ἡλέος, ματαιός.

Μελεῖσθρων, ὄνός, adj. [infelix animi,] wretched in mind. Μελεῖσθρων πατήρ. Iph. T. 855. (a single dochmiac.)

Μελετάω, et μελεδαίνω, v. [curo, curam gero,] to attend to, to take care. Μετρώως ἀλγεῖν σφῖα μελετᾷ. Eur. fr. Alex. 17. 2. See also Theocr. 9. 12. SYN. Ἐκμελετάω, φροντίζω, ἀσκεῶ, μελέω.

Μελέτη, ης, ἡ, et μελημῖ, ἀτὸς, τὸ, subst. [studium, cura, exercitatio,] object of attention, care. Μελέτα. Σφῖαι μὲν αἰπειναί. Olymp. 9. 161. See also Eumen. 447. SYN. Μελεδημῖ, μελεδών, ἐπιμελειᾷ, ἀσκησις. EPIITH. Ὀξεῖα, πύκνῃ, κῶκῃ.

Μελετωρ, ὄρὸς, et μελετηρός, ου, ὁ, subst. ["qui curam gerit alicujus rei." Steph. Thes.] one who cares for or takes an interest in. Οἷδ', οἷδ' ἐφάνη γὰρ μελετωρ ἄμ-φι. Soph. Electr. 846. SYN. Μελεδωνεύς, τίτης, τιμωρός.

* Μελέω, vid. Μελῶμαι.

Μελημῖ, vid. Μελέτη.

Μελησίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in cura et fama hominum futurus est,] which will engross the attention of men. Φυτεύ-σεσθαι μελησίμβροτον. Pyth. 4. 27.

Μελί, τὸς, τὸ, subst. [mel,] honey. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μελίτος γλυκίων

¹ Μελας is also a P. N. see E. 117.

² Θεῶν is here scanned as one long syllable.

ῥέξν αὐδή. A. 249. ΕΡΙΤΗ. Χλωρόν, γλυκερόν, γλυκῶ, κατὰλειβόμενον, εὐ-
γλωσσόν, ἐρατεινόν, κηρόδετον, ἀκηράτον. ΡΗΡ. Γλυκεῖαι μελίτες ῥοαί, ζουθᾶν
πὸνυμᾶ μέλισσᾶν, μέλισσῶν νέκταρ.

Μελία, as, ἡ, subst. [(1) *fraxinus*; (2) *nympha præsides hujus arboris*; (3) *hasta fraxinea*,] (1) an ash-tree, (2) the nymph who was supposed to preside over it; (3) an ashen spear. Αἰχμηταί, μεμᾶωτες ὀρεκτῆσιν μελίῃσι. B. 543. SYN. (3) Βέλως, ἀκόντιον, δόρυ. ΕΡΙΤΗ. (3) Εὐχαλκός, ἰθυπτιών, χαλκὸ γλῶχιν, εὐ-
ἔστος, ἀνδρόφονος, δόλιχόσκιος.

Μελίαι, *nymphæ*. See Μελία. (2.)

Μελίβοια, as, ἡ, P. N. [*Melibœa*,] a city in Thessaly. "Ενθεν δὲ πρῶτερησέ
παρεξεθέον Μελίβοϊαν. Apoll. 1. 592.

Μελίγδονος, ου, μελίγηρος, ὄος, μελίγλωσσος, et μελίφθογγος, ου, ὁ et ἡ, adj.
[*suaviter sonans, cantans, vel cantatus*,] sweetly sounding, singing or sung.
Καὶ μελίγδονοῖσι δαυδαλθέντᾳ μελιζέμεν αἰοδαῖς. Nem. 11. 23. See also
Pyth. 3. 113. P. V. 179. and Isthm. 6. 13. SYN. Ἡδύτης, ἡδύμελης, ἰμερ-
φωνος, ἡδύπνοος, μελίπνοος.

Μελίγουνις, vid. Λίπαρα.

Μελίζω, v. [in partes divido, cantu celebros,] to divide into parts, to celebrate
in song. See in Μελίγδονος. SYN. Ἀείδω, ᾄδω, αἰνῶ, φορμίζω, ἐπαινῶ.

Μελίγηνης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [*fraxinigena*,] ash-sprung. Τὸν μὲν χαλκείης μελί-
γένης ἀνθρώπων. Apoll. 4. 1641.

Μελίηδης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [*mellis suavitatem habens, valde suavis*,] sweet as
honey, delicious. Οἶνον τ' ἔξαιτον, μελίηδᾶ· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς. M. 320. SYN.
Μελιτοῖς, ἡδιστός, γλυκῦτάτος, μελίχρος, μελίχρως, μελίχρως, μελίφρων.

Μελίηρον, ου, τὸ, subst. [*favus*,] honeycomb. "Ερρέε μοι φωνὰ γλυκερωτέρᾳ ἢ
μελίκῃρω. Theocr. 20. 27. SYN. Κήρος, κήριον.

Μελίκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [*suaviter sonans*,] sweet-sounding. Οὐτὲ μελίκό-
μων αἰοδᾶν. Pyth. 2. 46.

Μελίκρατος, ὄν, et μελίκρατον, τὸ, subst. ["infusum ex melle et lacte, apud re-
centiores est, ex melle et aqua." Dammi. in v.] an offering to the dead, com-
posed of honey mixed with milk or water. Πρῶτᾳ μελίκρατῳ, μετέπειτᾶ δὲ
ἡδέϊ οἶνω. λ. 27.

Μελικτής, οὔ, ὁ, subst. [*cantor*,] a singer. Δῶρὸν ἐμὴν γῆν ἐλειπέν· ἐγὼ δὲ τίς
εἰμὶ μελίκτᾱς. Theocr. 4. 30. SYN. See Ἀοιδός.

Μελίνος, et Poet. vel Ion. μελίνος, η, ὄν, adj. [*fraxineus*,] ashen, of ash. Ἴζε
δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἐντοσθὲ θύραων. ρ. 339. See also N. 715.

Μελίπνοος, ους, gen. ου, ὁ et ἡ, adj. [*suaviter spirans*,] sweetly breathing. "Ενθ',
ω' ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιδ' μελίπνουν. Theocr. 1. 128. SYN. See Μελίγ-
δονος.

Μελίσδω, Dor. pro Μελίζω, q. v.

Μελισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [*carmen*,] a song. Ἀδῶ δὲ μοι τὸ μελισμᾶ, καὶ ἦν
σύριγγι μελίσδω. Theocr. 20. 28. SYN. See Μελός.

Μελισσά, et μελιττᾶ, ης, ἡ, subst. [*apis*,] a bee. Μελισσὰ λειμῶν ἡρῖνον διέρ-
χεται. Hipp. 76. ΕΡΙΤΗ. Ἀδινῇ, ὀρεῖᾳ, ζουθῇ, βομβοῦσᾳ, ἡέρφοιτός. ΡΗΡ.
See Apoll. 1. 879—883.

Μελισσοκόμος, et * μελισσοκόμος, ου, ὁ, subst. [*apiarius*,] a feeder of bees. Ἡ
μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνὶ καπνῷωσιν. Apoll. 2. 132. See also Ran. 1273.

Μελισσοτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [*apes alens*,] bee-nourishing. Μελισσοτρόφου
Σάλαμινος ὧ βασιλεὺς Τελαμών. Troad. 800.

Μελιστάγης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [*dulce libans*,] sweetly-dropping. Οἶνου ἀκηράσιοι
μελιστάγῃας χεῖ λουβᾶς. Apoll. 2. 1276.

Μελίτειᾶ, as, ἡ, subst. [*melitea*,] miut. Αἰγίπυρος καὶ κνυζᾶ, καὶ ἐνώδης μελί-
τειᾶ. Theocr. 4. 25.

Μελίτη, ης, ἡ, P. N. [*Melite*,] (1) one of the Nereids; (2) the name of an
island. Καὶ Μελίτη, καὶ Ἰαιρᾶ, καὶ Ἀμφίθη, καὶ Ἀγαυή. Σ. 42.

Μελιτιδαί, ων, οἱ, P. N. [*Melitidæ*,] the supporters of Melitus. Μελιτιδαί κα-
θηντο. Ran. 991.

Μελίτθεις, εσσα, εν, μελίχρως, α, ον, et μελίτῳδης, ἔως, adj. [mellitus,] honied, sweet. "Ἐχει μελίτθεσσαν εὐδίαν. Olymp. 1. 158. See also Apoll. 4. 360. and Theocr. 15. 94.

Μελίτῳπῳλης, ου, ὁ, subst. [qui mel vendit,] a honey-seller. Νεανῶν· τούτους δὲ πῆρτοικοῦσι μελίτῳπῳλαι. Equit. 853.

* Μελιτῶς, ου, ὁ, P. N. [Melitus,] the name of one who accused Socrates, and of others. Σκολλῶν Μελίτου, Καρίκων αὐλημάτων. Ran. 1302.

Μελίττιδν, ου, τὸ, subst. [apicula,] my sweet dear. "Ἔως γάρ, ὦ μελίττιδν. Vesp. 366.

Μελίτουττᾶ, ης, ἡ, subst. [placenta quædam mellita,] a honied cake. *Ην δ' Ἡράκλειε τις βοῦν, λάρψ νάστους θύειν μελίτούττας. Aves 568.

Μελίτῳδης, vid. Μελίτθεις.

Μελίτωμᾶ, ἄτῳς, τὸ, subst. [placenta mellita,] a honied cake. Οὐ χρηστὸν μελίτωμᾶ, τὸ καὶ μᾶκάρης πῶθεονσι. Batrach. 39.

Μελίθγεγκτῳς, vid. Μελίγδουπῳς.

Μελίφρων, ὄνῳς, adj. ["exhilarans dulcedine sua et benignus, ut mel." Damm. in v.] refreshing, sweet. Ὑμῖν πᾶρ πρῶτεροιοί, μελίφρῶνᾶ πυρὸν ἔθηκν. Θ. 189.

SYN. See Μελιγδῆς.

Μελίχλωρῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [mellei coloris,] of the color of honey, yellow. Ἰσχναυ, ἀλιόκαστῳν· ἐγὼ δὲ μῶνος μελίχλωρῳν. Theocr. 10. 27.

Μελίχρῳς, vid. Μελίτθεις.

Μέλλημᾶ, ἄτῳς, τὸ, et μελλῳ, ὄς, et μέλλησις, ἡ, subst. [cunctatio, dilatio,] delay, hesitation. Τᾶ τῳν Ἀτρειδῳν μῆ μῆνων μελλήμᾶτᾶ. Iph. A. 818. See also Agam. 1327. SYN. Βραδύτης, ἀνᾶβῳλή.

* Μελλητῆῳς, ὄν, adj. verbal. [cunctabundus,] must delay. "Θμῳς' ἐστὶ δειπνή-σονται, κοῦ μελλητῆῳν. Eccles. 876.

Μελλῳγᾶμῳς, et μελλῳνυμῳς, ου, ὁ et ἡ, subst. [futurus sponsus, futura sponsa,] a future husband or wife. Γαμβρῳ μελλῳγᾶμῳ, Λυγκεῦς καὶ ὁ καρτέρῳς Ἰδας. Theocr. 22. 140. See also Trach. 207.

Μελλῳδειπνικός, ἡ, ὄν, adj. [ad cenam vocans,] inviting to supper. Ἐπᾶσῳμαι μέλῳς τὶ μελλῳδειπνικόν. Eccles. 1153.

Μελλῳνικῳῶ, v. [vincere cunctor, Niciaë more cunctor, vox ab Aristoph. con-ficta,] to hesitate to conquer, to hesitate like Nicias. "Ωρα ὅστιν ἡμῖν, οὐδὲ μελλῳνικῳῶν. Aves 639.

Μέλλω, v. [futurus sum, meditor, cunctor,] to be about, to intend, to delay. Εὶ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλῳν εἶναι. A. 564. SYN. Ἔοικᾶ, ἐπίνῳξω, βραδύνομαι.

Μελλῳποιῳς, v. [modulor,] to compose the music. Τῳν δεσπῳσῳνῳν μελλῳποιῳν. Thesm. 42. SYN. Μελλῳτῳπέω, μελῳδῳξω.

Μελλῳποιῳς, ὄν, adj. [musicus,] who composes music. Μελλῳποιῳν ὄντᾶ, καὶ ποιῳντᾶ ταῦτ' αἰί. Ran. 1280.

Μέλῳς, ἔῳς, τὸ, subst. [(1) membrum, artus; (2) carmen modulatum,] (1) a limb, a member; (2) a song. Μέλῳς εἰς ἄμφω πέπτωκὲ τῳχης. Iph. A. 1280. SYN. (1) Μελισμᾶ, ἐπῳς, αἰοιδῳ, ᾄσμᾶ, μολπῳ, μελῳδῳα, (2) γυῳν, κῳλῳν. ΕΡΙΤΗ. (1) Ἀρμᾶτειῳν, δυσξῳνέτῳν, κᾶλῳν, βακχεῳν, φίλιῳν, δᾶτῳν, γᾶμήλιῳν, αἰῳλῳν, γλυκέρῳν, λιγῳρῳν, μελῳχῳν, πάμφῳνῳν, χᾶριῳν, φωνῳῆν, τερπνῳν, καλλιχῳρῳν, ἡδῳ, εὔῳν, θελκῳτήριῳν, ἔερῳν, προσφιλῳς, (2) γναμπῳν, βριᾶρῳν, ἐρᾶτῳν, ἀκᾶμᾶ-τῳν, στῳβάρῳν, τρῳμῳρῳν, θνητῳν, ἀφᾶτῳν.

Μελλῳτῳπέω, v. [ad mensuram cantus pedibus calcare,] to beat time to the song. Μελλῳτῳπέῳς, ὁμοῦ τ' ὀρθῳοῖς ἐν νῳμοῖς; Agam. 1122. (Trimet. Dochm.) SYN. Μελλῳποιῳξω, μελίξω.

Μελλῳθηρῳν, ου, τὸ, subst. [tripudium cum cantu,] music and dancing. Πάτρο-κλον Τρωῳσῳ κῳσῳν μέλῳπηθᾶ γένεσθαι. Σ. 179.

Μελῳμένη, ης, ἡ, P. N. [Melpomene,] one of the Muses. See Ἐρᾶτῳ.

Μέλῳω, v. ["cano cum saltatione et tripudiis." Damm.] to sing and dance. Μέλῳεις, ἃ μέλῳουσ' οὔ σᾶφῳ δέῳξεις ἴσῳς. Troad. 409. SYN. Ἀείῳω, μολπᾶξω, ὑμῳξω, μελίξω, ἀνᾶχῳρεύω, κᾶνᾶχῳξω μελῳς.

Μελυδρίον, ου, τὸ, dimin. a μέλδς, [cantiuncula,] a little song. Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδριά, καὶ τὰδὲ μουνα. Bion 5. 2.

Μελω, et μελέω, ¹ f. ἦσω, v. [(1) curæ sum, curam injicio, et (2) in med. voc. curo,] (1) to be an object of care, to cause care, attention, or anxiety, (2) to be anxious for. Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. ι. 20. SYN. (2) Ἐπιμελεῖσθαι. SYN. Μήδδμαι.

Μελωδεω, v. [modulor, carmine modulato laudo,] to play harmoniously, to praise in set strains. Σίγα· μελωδεῖν αὐτὰρ αὖ σκευάζεται. Thesm. 99. SYN. Ἄειδω, μελίζω.

Μελωδία, as, ἡ, subst. [ars suaveriter canendi,] skill in singing sweetly. Μοῦσαι μέγιστην εἰς ἔριν μελωδίας. Rhes. 920. SYN. See Μελός.

Μελωδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [canorus,] harmonious. Κύκνειον ἐνθά κύκνος μελωδός. Iph. T. 1105. SYN. Μουσικός, μουσοπῶλος, μελοποιοῖς.

Μεμᾶως, vid. Μᾶω.

* Μεμήκω, vid. Μηκᾶω.

* Μεμηχανήμενος, adv. [consulto,] intentionally. Τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρῶν, καὶ μεμηχανήμενος. Ion 808. SYN. Ἐκ προνοίας, ἐκουσίως.

Μεμνων, ὄντος, ὁ, P. N. [Memnon,] the leader of the Æthiopians in the Trojan war. Ἦν' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μémνον', ἢ Σαρπηδόνά. Nub. 622. EPITH. Διὸς, ἀντιθέος, χαλκοκόρυστῆς, Αἰθίοψ, ἄφροβός, ἐνᾷριμβρότῳ, στραταρχὸς Αἰθίοπων.

Μεμπτός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [reprehendendus,] censurable. Ληφθέντι μεμπτός εἰμί, κάρτα μαινόμεναι. Trach. 447. SYN. Μωμητός.

Μέμφις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Memphis,] a city in Egypt. Ὁ τὲ τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων. Pers. 36. SYN. Ἡγάθηα.

Μεμφόμεναι, v. [conqueror, accuso,] to complain of, to accuse. Σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπονείας. Hec. 949. SYN. Αἰτιάσθαι, κατὰγινώσκω, κατηγορεῶ, ἐγκάλεω, μεμψιμοιρεῶ, μέμψιν ἔχω κατὰ.

Μέμψις, ἔως, et μομφή, ἡς, ἡ, subst. [querela, querimonia,] complaint, censure. Μὴ τῶν παροισθὲ μέμψις ἐς μέσον μύλη. Ion 1558. See also Orest. 1038. SYN. Ὑπόγος, αἰτία, ὀνειδὸς, λάβη, αἰτίαμα.

* Μέν, partic. Vid. Damm.

Μενάλας, ου, ὁ, P. N. [Menalcas,] Μᾶλᾶ νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὥρεᾶ μακρὰ Μενάλας. Theocr. 8. 2.

Μενεαίνω, μένοινᾶω, et μένοινεω, v. [valde cupio, destino, irascor,] to desire, to be resolved, to be angry. Οὐ μὲν δὴ σὲ καταφθίσει μᾶλᾶ περ μένεαίνων. ε. 341. See Ξ. 264. and M. 59. SYN. Προθυμεῖσθαι, ἐέλδωμαι, ἐφίεμαι, χολοῦμαι.

Μενεδήϊός, μένεπτολέμῳ, μένεμάχος, μένεχάρμης, et μένεχαρμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bellicosus,] firm in war, warlike. Ἀλλὰ, Θῶαν, καὶ γὰρ τὸ πάρος μένεδήϊός ἦσθα. N. 228. See also Δ. 395. Ψ. 419. and Ξ. 376. SYN. Ἀρήϊός, πόλεμῖός, πόλεμικός, μάχης.

Μενελαός, ου, et Μενελέως, ω, ὁ, P. N. [Menelaus,] the son of Atreus. Τιμὴν ἀρνυμένοι Μενελάω, σοί τῃ, κύνωπά. A. 159. EPITH. Ἀγακλῆς, ἀναξ, Ἀτρεΐδης, Διοτρεφής, ὄρχαμος λαῶν, ἀγαθός, βδὴν ἀγαθός, αἰδοῖός, ἀρηϊφίλος, ἀρχός Ἀχαιῶν, Ἀτρεΐδης υἱός, δούρικλυτός, ἴφθιμος, ξανθός, ἀμύμων, διδγενής, ἥρως, κυδαλῖμος, ἀντιθέος, νέωτῆρός Ἀτρεΐδης υἱός, ἰσοθέος φῶς, ἀγένητος.

Μένεσθίος, ου, ὁ, P. N. [Menesthius,] Ἀργη ραιεταόντᾶ Μένεσθίων, ὃν κορυνήτης. H. 9. EPITH. Αἰδολθώρηξ, διός, μέγαθυμος.

Μένετός, ἡ, ὄν, adj. [qui manet, patiens,] forbearing. Μένετοὶ Θεοί, καὶ μὴ ᾗδιδῶ, μισητῖαν. Aves 1620.

Μένεχάρμης, et μένεχαρμός. Vid. Μενεδήϊός.

Μένδεικῆς, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [gratus animo,] agreeable, refreshing. Ἐς κλισίην παρὰ δὲ σφί τῶν μενδεικῶν δαίτᾳ. I. 90. SYN. Θυμαρής.

¹ Μέμβλεται and μέμβλετο are used in Homer for μέμλεται and ἐμέμλετο. Vid. Damm, in v. Μέλω sub fin.

Μένουινάω, et μένουινῶ. Vid. Μένειναιω.

Μένουινῆ, ἥς, ἡ, subst. [desiderium,] consilium, the desire, the design, the intent. Φάρμακᾶ πασοῦσάμενη, "Ἡρῆς δ' ἀλῖωσέ μένουινάς. Apoll. 4. 21. SYN. Βουλῇ, ἐπινοιά, ὄρμη, γνώμη, φρόντις, προθυμία. EPITH. Τρηχεΐᾷ, ὀξεΐᾷ.

Μένουιτιάδης, ου, ὁ, patronym. [e Menætio satus,] the son of Menætius, sc. Patroclus. "Ἡῆ, σύν τε Μένουιτιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν. A. 307.

Μένουιτίδης, ου, ὁ, P. N. [Menætius.] 'Ηγέμωνων" πρῶτος δὲ Μένουιτίου ἀλκίμος νίδος. Π. 307.

Μένος, ἔος, τὸ, subst. [vis, robur, ira,] strength, anger. "Ἰεσθαι, προφύγοντά μένος, καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. Z. 502. SYN. 'Ις, ἀλκή, μῆνις, σθένος, βία, ὄρμη, δυνάμεις, ισχύς, θυμός. EPITH. Ἀάσχετόν, οὐκ ἐπιεικτόν, αἰὲν ἀτειρὲς, αἰνόν, ἀσβεστόν, ἀσχετόν, ἀράσθιλόν, ἀτρώμον, δριμύ, ἐμπέδον, ἐσθλόν, ἥν, ἱερὸν, ἱμέρον, κράτερν, μέγα, πύλθαρες, δεινόν, θεῖον, ἄγριον, ἀδάμαστον, ἀντίπαλόν, λαβρόν.

Μένω, f. μένω, μιμνάω, et μίμνω, v. [maneo, exspecto,] to remain, to expect. Μάλλον βράχιων σθενάρως ἀσθενόους μένει. Eur. Electr. 389. See also B. 292. and Θ. 78. SYN. Ἀνάμενω, κἀραδύκω, ἐλπίζω.

Μερίδάρπαξ, ἄκος, ὁ, P. N. [nomen muris,] tit-bit-stealer. "Ορχαμὸς, αὐτὸν Ἀρη φαίνων, κράτερὸς Μερίδάρπαξ. Batrach. 256.

Μερίζω, v. [partio, divido, separo,] to divide into parts or shares. Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὼνείρατᾶ πάντα μερίζω. Theocr. 21. 31. SYN. Μείρομαι, διαίρω.

Μερίμνᾱ, ἥς, et μέρμηρᾱ, ἁς, ἡ, et μερίμνημᾱ, ἁτὸς, τὸ, subst. [cura, sollicitudo,] care, anxiety. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστράφεις λέγεις; C. R. 728. See also Hes. Theog. 55. and Philoct. 187. SYN. Μελεδημᾱ, μελέδων, μελεδώνη, κηδὺς. EPITH. Χάλεπῃ, κουφῇ, κράτερῃ, βᾶρεῖᾱ, μελόποισ.

Μερίμνᾱω, v. [curo,] to attend to. Ἔργον μερίμνων ποῖον, ἢ βίον τινᾶ; C. R. 1124. SYN. Φροντίζω, κηδεύω, κηδύμαι, ἐπιμελέομαι, ἐννῶω, μερμηρίζω.

Μερίμνητις, οὔ, ὁ, subst. [indagator, curator,] an examiner. Δοκοῦντᾱς εἶναι, καὶ μερίμνητᾱς λόγων. Med. 1223. SYN. Ἐξεταστῆς, θέωρος.

Μερίμνοφροντιστής, οὔ, ὁ, subst. [sophista, nugator,] a sophist, a trifler. Μερίμνοφροντισταί, καλοὶ τῷ κάγαθῷ. Nub. 101.

Μερίς, ἰδὸς, ἡ, et μερὸς, ἔος, τὸ, subst. [pars, portio,] a part, a class, a share. Τρεῖς γὰρ πόλιτων μερίδες· οἱ μὲν ὀλβιοί. Eur. Suppl. 224. See also Ran. 337. SYN. Μοῖρᾱ.

Μερμερίδης, ου, ὁ, patronym. [filius Mermeri,] the son of Mermerus. Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντᾱ παρ' Ἰλου Μερμερίδαυ. α. 259.

Μέρμερὸς, ου, ὁ, et ἡ, adj. ["masc. notat curiosum, sollicitum, percontantem: neutrum est, quod curas anxias excitat, de quo multa est quæstio et inquisitio." Damm.] anxious, causing anxiety, stupendous. Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερᾱ ρέζων. A. 502. SYN. Δεινὸς, ἀργαλὲς, χάλεπός.

Μερμήρα, vid. Μέριμνα.

Μερμηρίζω, v. [delibero, vel agitor,] to deliberate anxiously, to be in doubt. Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πύλῳτλας διὸς Ὀδυσσεύς. ε. 354. SYN. Μερμνᾱω, φροντίζω, μελέτᾱω, ἐπινῶω.

Μέρμης, θὸς, ἡ, subst. [funiculus tenuis,] a thin rope. Νῆϊ δ' ἐνὶ γλάφυρῃ κατέδει μερμήθι φάεινῃ. κ. 23. EPITH. Ἀργυρῇ. SYN. Μήρινθος.

Μερόπητις, ἰδὸς, ἡ, adj. [Meropeis,] of the Meropes, the ancient name of the people of Cos. Ὠγυγίην δ' ἡπειτᾱ Κῶν Μερόπηδᾱ νῆσόν. Call. 4. 160.

Μερός, ἔος, τὸ, vid. Μέρσις.

Μερόψ, ὅπως, ὁ et ἡ, adj. [(1) articulatam vocem habens; (2) item P. N.] (1) articulately speaking; (2) an inhabitant of Cos. Ἐν πεδίῳ πέπολιστό πόλις μερόπων ἀνθρώπων. Υ. 217.

Μεσᾱβόν et *μέσᾱβόν, ου, τὸ, subst. [lorum subjugium, lorum quo boves copulantur iugo,] the thong which fastened the ox to the yoke. Ἐνδρόν ἐλκόντων μεσᾱβόν. Ὁ δὲ τυτθὸς ὅπισθεν. Hes. Op. 467. See also Call. fr. 478.

EXP. 'Ο πλατὺς ἱμάς ὁ τῷ Ζυγῷ παρακαθαπτόμενος ἐχέβοιον, καὶ μέσαβα, καὶ μέσαβον καλεῖται. Pollux 1. 13.

Μεσάγκυλόν, ου, τὸ, subst. [mesancyla, amentatum jaculum,] a javelin hurled by means of a string. Οἱστοί, μεσάγκυλ', ἐκλύτοι τ' ἀμφώβυλοι. Androm. 1122. SYN. Βελερνόν, βέλως.

Μεσαιπυλῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [semicanus,] half grey. "Ενθα, μέσαιπυλῖος πέρ ἐών, Δανάοισι κτελεύσας. N. 261.

* Μεσαίτατος, vid. Μεσατός.

Μεσακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. ["mediam sedem obtinens inter Asiæ et Europæ oras." Heath. in l. infra citato.] intervening. Καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνέ μεσακτούς.¹ Pers. 889.

Μεσατός, μεσσατός, μεσατός, μέσος, μέσος, et μεσαίτατος, η, ὄν, adj. [fmedius, intermedius, dimidius,] middle, intervening. "Ὁ μεσατός. ὅ. ἀλλ' οὗτός γε κατὰπυθίσεται. Vesp. 1502. See also A. 6. Call. 3. 78. Acharn. 1214. μ. 457. Apoll. 4. 999. SYN. Ἀν'αμέσος, μεσσήρης, μεσούπρος.

Μεσαυλῖος, ου, ὁ, P. N. [Mesaulius,] the slave of Eumæus. Σίτον δέ σφιν ἐνειμέ Μεσαυλῖος. ξ. 449.

Μεσαυλός,² et Ion. Μέσσαυλος, ου, ἡ, subst. [atrium villæ rusticæ,] a farm-yard. "Ενθα δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατό τῇ δ' ἐπὶ πολλάι. Apoll. 3. 235. SYN. Ἐπαυλῖς.

Μεσηγὺς et μεσηγύ, Ion. μεσσηγὺς et μεσσηγύ. adv. vel præp. [inter, in medio, interim,] between, in the middle, in the interim. Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θυνέ μεσηγύ. A. 569. See also Apoll. 3. 307. SYN. Μεταξύ, ἐν μέσῳ.

Μεσήεις, εσσαί, ἐν, adj. [mediocris, medius,] of the middle rank. "Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅστ' ἐξόχως, ὅστ' ἐμέσῃεις. M. 269. SYN. Μέσος, μετρίως.

Μεσημβρία, as, ἡ, subst. [(1) merides; (2) plaga meridionalis,] mid-day; the south. Πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσουσι ἐν μεσημβρίᾳ. Æsch. Suppl. 754. SYN. Τὸ μεσήμβριον. ΕΡΙΘΗ. Φλόγερὰ, λαμπρὰ, θερμή.

Μεσημβριάω, et μεσημβριάζω, v. [in media die sum, meridior,] to be in mid-day. "Ητὲ μεσημβριῶντος ἱαίνεται ἡέλιοιο. Apoll. 2. 741.

Μεσημβρινός, et μεσημερίος, α, ὄν, adj. [meridianus,] of mid-day, meridian. Μεσημβρινοῖσι θάλπῃσιν προσεικάσεν. Sept. Theb. 427. See also Call. 5. 72. SYN. "Ενδιός.

Μεσόγειός, ᾧ, ὄν, et μεσογέως, ω, et μεσόγαιος, ὄν, adj. [mediterraneus,] inland. Ἀμφότερη μεσόγειά, καὶ αἱ πελάγεσσὶ κᾶθηνται. Call. 4. 168. See also Call. 3. 38.

Μεσοδμη, ης, ἡ, subst. [trabs magna domus vel navis,] the large beam of a house or ship. Αἰμάτ' δ' ἐρράδεται τοῖχοι, καλάι τ' ἐμείδομαι. v. 354.

Μεσολάβης, ἐός, ὁ, ἡ, adj. [qui medium corripit vel ferit,] seizing or striking the middle. Μεσολάβει κέντρον. Æsch. Suppl. 157.

Μεσόμφαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbilicalis,] at the navel or middle of the earth. "Ἴνα μεσόμφαλοι λεγόνται μύχοι. Orest. 325.

Μεσυνύκτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [media nocte,] at midnight. Μεσυνύκτιος ὠλλύμαν. Hec. 902.

Μεσούπαγης, et Ion. μεσούπαγης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. ["usque ad mediam sui partem infusus." Damm.] fixed up to the middle. Μεσούπαγες δ' ἄρ' ἐθηκέ κάρ' ὄχθης μειλίνον ἐγχῶς. Φ. 172.

Μεσούπρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per medium trans, medius,] mid, middle. Πλειὰς μὲν ἦει μεσούπρου δι' αἰθέρος. Ion 1152.

Μέσος, vid. Μεσατός.

Μεσώ, v. [in medio sum,] to be in the middle. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδεπω μέσοι. Med. 59.

Μεσσαβόν, vid. Μεσῶβον.

Μεσσαπίος, ου, ὁ, P. N. [Messapius,] a mountain in Bœotia. Μεσσαπίου φύλαξ σημαίνει μύλον. Agam. 284.

¹ Dr. Blomfield proposes ἐκράτυνεν ἐπακτούς.

² Μεσαυλός is also an adj. Alcest. 565. 'between the porch and hall.'

Μέσσανλός, vid. Μῆσανλός.

Μεσσηγύς, vid. Μῆσσηγύς.

Μεσσηνίος, ὄν, adj. [Messenius,] Messenian. Μῆλ᾽ ἄρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσηνίου ἄνδρες αἰεῖραν. φ. 18.

Μεσσηρης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [medius,] middle. Γαίης μεσσηρης ἔδρας. Ion 909.

Μεσσοῦς, vid. Μῆσαῦτος.

Μεσσοῦς, ἡ, ὄν, adj. [plenus, refertus,] full. 'Αλλ' ἡνίκ' ἦδη μεσσοῦς ἦν θυμούμενος. C. C. 768. SYN. Γέμων, πλήως, πλήρης.

Μεσσω, v. [impleo, refertio,] to fill up. Παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καμὲ μεσσωσαι λέγων. Antig. 280. SYN. Πληρῶν, ἀναπλήθω.

Μέσφᾳ, adv. vel prap. [dum, donec,] whilst, until, so long as. Μέσφ' αὖτις δόποιοι κῆρεσσάμενοι κῆτεδάρθεν. Apoll. 2. 1229. SYN. See Μῆχρῖ.

* Μῆσως, adv. [mediocriter,] moderately. Ἔδνοισι, πῶλῶς τ' οὐ μῆσως εὐδαίμωνος. Androm. 865.

* Μῆτᾶ,¹ prap. [(1) genitiv. cum, una cum; (2) dativ. coram, inter, præter; (3) accusativ. post, inter,] (1) with, along with; (2) before, amidst; (3) after, amongst, in pursuit of. "Οσσὺν ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμότητη θέος εἰμὶ. A. 517.

Μετᾶβαίνω, v. [transfero, transeo,] to pass over. * Η πτηνὸς ἄνω μετᾶβύς βιῶτον. Hipp. 1287. SYN. Μετειμὶ, πᾶρέρχομαι, ἀποικῶ, ὑπόχωρῶ, μετᾶβάλλω, ἐκτρέπῶμαι.

Μετᾶβάλλω, f. ἄλῳ, v. [verto, converto, verso,] to turn, to change, to ponder. Μορφήν ἐμὴν μετᾶβάλλον εἰς ἀνδρὸς φύσιν. Bacch. 54. SYN. Στρέφω, ἀναστρέφω, μεταλλάττω, ἐξαλλάττω, μετᾶβαίνω, μετᾶτίθημι.

Μετᾶβιβάζω, v. [transfero, alio abduco,] to transfer. Εἰς ἀγαθὰ μετᾶβιβάζει. Pax 947. SYN. Μεταστρέφω, μετᾶβαίνω, μετᾶκῶμιζω.

Μετᾶβλέπω, v. [intueor,] to look amidst or upon. * Η κείνῳ μεταβλέψειας ἐρευθός. Apoll. 726. SYN. Προσβλέπω, ἐπιβλέπω, προσλεύσσω.

Μετᾶβόλη, ἡς, ἡ, subst. [mutatio, commutatio,] a change. Πολλὰς ἰεῖσά μετᾶβόλᾳς ὀδυρμάτων. Iph. A. 1101. SYN. Ἀλλάγῃ, ἐξαλλάγῃ, ἀμοιβή.

Μετᾶβουλεύω, v. [aliud consilium capio,] to change one's mind. * Ἀλλὰ μετᾶβουλευσόμεσθᾶ. δ. Τοῦτ' οὐ καλῶς λέγεις. Orest. 1541. SYN. Μετᾶγινώσκω, μετᾶνῶω, μετᾶφράζομαι.

Μετᾶβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cito consilium mutat,] fickle. Δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μετᾶβούλους. Acharn. 632. SYN. Τάχῦβουλός.

Μετᾶγγελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [internunciatus,] a messenger. Ἀράων αἶουσα μετᾶγγελὸς ἦλθ' Ἀνέμοισιν. Ψ. 199. SYN. Ἀγγελός, διάκτωρ, ἀγγελιώτης, ἀγγεληφόρος.

Μετᾶγινώσκω, μετᾶγνομῖ, et μετᾶγινώσκω, v. [sententiam muto,] to change one's opinion. "Ομῶς δ' ἴσως γε κἂν μεταγοίης τᾷδε. Iph. A. 1424. et Aj. Fl. 717. SYN. Μετᾶβουλεύομαι, μετᾶνῶω, ἐξίσταμαι.

Μετᾶγνοῖα, vid. Μῆτᾶνοῖα.

Μετᾶγράφω, v. [rescribo,] to copy, to alter in writing. Ἐγνων τὸτ', αὐθις μετᾶγράφω καλῶς πάλιν. Iph. A. 108. SYN. Μετᾶτίθημι, ἀκυρῶ.

* Μετᾶγορεύω, v. [inter et ad aliquos loquor,] to harangue amidst. Τὸν δ' ἡοῦς, Τρῶεσσι μὲθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω. Θ. 525. SYN. Με-επω, ἀγορεύω.

Μετᾶδαίνομι, et μετᾶδαίνομαι, v. [una convivor,] to banquet amidst or with. Ἐρρ' οὕτως· οὐ σός γε πᾶτηρ μετᾶδαινύται ἡμῖν. X. 498. See also σ. 48. SYN. Συνεστιᾶσθαι, εὐωχῶ.

Μετᾶδήμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui inter populum suum versatur,] who is living among his own countrymen. Οὐ γὰρ ἐθ' "Ηφαιστός μετᾶδήμιος, ἀλλὰ ποῦ ἦδη. Θ. 293. SYN. Ἐνδήμιος, ἐπιδήμιος.

Μετᾶδίδωμι, f. δώσω, v. [impertior, communico,] to give a share of, to communicate, to deliver. Μετάδος φίλοισι σοῖσι τῆς εὐπραγίας. Orest. 444. SYN. Κοινῶ, κοινωνῶ, διανέμω.

Μετᾶδόρπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inter cœnandum,] during supper. Τέρπῳ ὀδυρόμενος μετᾶδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡώς. δ. 194.

Μετᾶδουπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonans inter,] sounding or making a noise between,

¹ See Steph. Thes. p. 6096. and Damm. in v.

- interfering. Αἰ δ' ἄλλαι μετὰδουποῖ, ἀκήριοι, οὐτ'ι φέρουσαι. Hes. Op. 821.
- Μετὰδρῶμαδην, adj. [persequendo,] by running after. Τὸν δὲ μετὰδρῶμαδην ἐπὶ Μύρτιλὸς ἠλάσεν ἵππους. Apoll. 755. SYN. Δρῶμαδην, δρῶμαίως.
- Μετὰδρομή, ἡς, ἡ, subst. [incursus,] an assault, an attack. Εἰς χεῖρας ἦλθε, μετὰδρῶμαῖς Ἑριννῶν. Iph. T. 942.
- Μετὰδρῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [persequens, ulciscens,] running after, avenging. Μετὰδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων. Soph. Electr. 1387. (Dochm. dim.) SYN. Τιμωρὸς, τήτης.
- Μετὰθωρήσσομαι, (legerim potius μετὰ θωρήσσομαι.) [armor inter,] I am armed among.
- Μεταίγδην, adv. [cum impetu,] violently. Κόψε μεταίγδην ὑπὲρ οὐατὸς· ὅστέα δ' εἶσω. Apoll. 2. 95.
- Μεταίῳ, v. [una sedeo,] to sit along with. Εἶων, οὐτὲ νέων μεταίῳ, οὐτὲ γερόντων. π. 362.
- Μεταίρω, Dor. et Aol. πεδαίρω, f. ἀρῶ, v. [amoveo,] to remove. Τὶ τὸδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων. Iph. T. 1158. See also Phœn. 1041. SYN. Μεταβάλλω, μεταλλάσσω.
- Μεταίτσω, v. ["ruo insequendo, persequor, irruo." Damm.] to pursue. Ἡε μεταίτας θανάτον τεύξειεν ἐκάστη. ρ. 236. SYN. Διώκω, ἐφέπδομαι.
- Μεταίτω, v. [mendico,] to beg. Ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταίτων. Equit. 775. SYN. Ἐπαιτῶ, αἰτῶ.
- Μεταίτιος, ου, ὁ et ἡ, [compos, auctor,] the author, the cause. Ῥώμη γενέσθαι, καὶ τάφον μεταίτιόν. Eur. Suppl. 26. SYN. Ἐπαίτιος, αἰτίος, συμβουλῶς.
- Μεταίχιμος, et Dor. et Aol. πεδαίχιμος, α, ὄν, adj. [medius intra duas acies, intermedius,] midway, intermediate. Μεταίχιμῶν, τὸ, [intervallum,] interval. Ἔστι μέσοισιν ἐν μεταίχιμοῖς δόρυς. Heracl. 803. See also Choëph. 581.
- Μετακἀλέω, v. [revoco,] to recall. Καὶ μετέκἀλει τὸν ἱερεᾶ· νῦν δ' οὐδὲ εἷς. Plut. 1182. SYN. Ἀνακἀλέω.
- Μετακίθω, et * μετᾱκίω, v. [consequor, accedo,] to pursue, to occupy. Ἄλλ' ὅτε πᾶν πῆδιον μετέκίθον, ἄρμυ δ' Ἀθήνη. Λ. 713. See also o. 147. SYN. Μετέρχομαι, μετειμί, ἐπέρχομαι, μετᾱίσσω.
- Μετακλαίω, f. κλαύσομαι, v. [lacrymis et fletu prosequor,] to bewail. Οὐ μετᾱκλάομαι· ἀλλὰ θάνειν μοι. Hec. 214. (Anapæst. dim.) SYN. Μεταστένω, ἀλγῶ, δακρύω, ἀνάγκωκῶ, μεταλγῶ.
- Μετακλείω, et μετᾱκλείζω, v. [mutato nomine voco, celebro, cognomino,] to call by another name, to surname. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἀνθρωποι. Apoll. 2. 296.
- Μετακλίνω, f. ἰνῶ, v. [retro flecto,] to bend to the other side. Μήπως μιν πόλεμοιό μετακλινθέντος ἐλοιέν. Λ. 509. SYN. Ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι, ἀλείνω.
- Μετακοιμίζομαι, v. [interquiesco, vel post quiesco. Vid. doctiss. Blomf. in l. c.] to rest somewhere else, amidst or after. Μετακοιμισθὲν μείνῃς ἄτης; Choëph. 1063. SYN. Μεταπαύομαι, ἀνακλινῶμαι, ἀνακειμαι.
- Μετακοινῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [particeps,] sharing. Μετακοινοὶ δ' αἱ φίλαι ματρὶ πάρεσσι. Æsch. Suppl. 1046. SYN. Κοινὸς, κοινῶν.
- Μετακυλινδῶ, v. [volvendo transfero,] to move with a rotatory motion. Μετᾱκυλινδεῖν αὐτὸν αἰεί. Ran. 536. SYN. Κυλινδῶ, μεταστρέφω.
- Μετακύμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est inter fluctus,] who is amidst the waves. Εἰ γὰρ μετᾱκύμιος ἄρας. Alcest. 91.¹
- Μεταλαμβάνω, f. λήψω, et * μετᾱλαγχάνω, v. ["particeps fio, una prehendo." Damm.] to share in, to take something else, to change. Ζητεῖς μετᾱλαβεῖν. b. μετᾱλάβειν ζητῶ; τίνος; Plut. 370. See also Eur. Suppl. 1087. SYN. Μετέχω, μετᾱδίδωμι, μεταίρω, καρπῶ.
- Μεταλγῶ, v. [dolorem cum alio participo, doleo,] to mourn along with. Μεταλγεις τὸ δίκαιον ἔρξαι. Æsch. Suppl. 410. SYN. See Μετακλαίω.
- * Μεταλδήσκω, v. [produco,] to produce, to generate. Ἄλλ' ὅφιος δεινοῦ μετᾱλδήσκοντᾱς ὀδόντᾱς. Apoll. 3. 14. SYN. See Ἀλδήσκω.

¹ See Dr. Monk's note on this passage. Hesych. Μετακύμιον μεταξὺ τῶν κυμάτων.

- Μετᾱλήγω, unde Ion. imp. μετᾱληγέσκω, v. [desino, desisto, cesso,] to cease. Ἀετᾱ δὴ δῶρα δίδωσι μετᾱλλήξαντι¹ χόλοι. I. 261. See also Apoll. 3. 414. SYN. Λήγω, ἀποπαύομαι, κατᾱλήγω, μετᾱλωφᾶω.
- Μετᾱλλάγη, ἥς, ἡ, subst. [mutatio, commutatio,] a change, exchange. Μετᾱλλάγαι γὰρ δακρυῶν.² Herc. F. 761. SYN. Μετᾱβόλλῃ, ἀλλάγῃ.
- Μετᾱλλακτὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [reconcilians, mutatus,] reconciling, re-uniting, changed. Λήματὸς ἐν τροπαίᾳ χρὸν' ἴα μετᾱλ-λακτὺς. Sept. Theb. 703.
- Μετᾱλλάσσω, f. ξω, v. [muto, immuto, transformo,] to change, to transform. Σκληρῶς μετᾱλλάσσουσιν εἰς τμήχανᾶ. Eur. fr. Autol. 3. 9. SYN. Ἀλλάσσω, μετᾱβάλλω, μετᾱμείβομαι, μετᾱστροφῶ, μεθίστημι, μετᾱμείβομαι, ἀντρεπω.
- Μετᾱλλάω, f. ἦσω, v. [quæro curiosè, inquiri, percunctor,] to seek or question diligently. Τοῦτ' οὐ δέ σοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μετᾱλλάς. Γ. 177. SYN. Ἐρευνᾶω, δίζημι, ζητῶ, ἐπιζητῶ.
- Μετᾱλλητὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [investigabilis, explorandus,] may be investigated or discovered. Εἰ μετᾱλλατόν τι. Pyth. 4. 291. SYN. Ζητητὸς.
- Μετᾱλλον, ου, τὸ, subst. [(1) metallum, (2) fodina,] a metal, a mine. Ἀλλὰ σχεδίας ἐδηδύκως, ὠνήσομαι μετᾱλλά. Equit. 362. EPITH. Χρυσόφαις, χρυσόν.
- Μετᾱλωφῶ, et μετᾱλωφᾶω, v. [desino, cesso,] to cease. Τειρομένοι καὶ δὴ μετᾱλωφῶν αὐτὰρ ὁ τοὺς γέ. Apoll. 1. 1161.
- Μετᾱμάστις, ὄν, adj. [qui est inter ambas mammillas,] which is between the two breasts or nipples. Ἀλλ' ἐβάλε στήθος μετᾱμάστιον ὥσ' ὅ' ἄφ' ἱππων. E. 19.
- Μετᾱμαιῶμαι, v. [consequi et contingere cupio,] to be anxious to meet with or obtain. Τη-λύθ' μετᾱμαιῶμενος. Nem. 3. 141. SYN. Μαίῶμαι, ἔμαι, δίζημι, ἐρευνᾶω.
- Μετᾱμανθάνω, v. [omisso eo quod prius didiceram, aliud addisco. Vid. Schol. Aristoph. Plut. 925.] to leave one thing and learn another. Μετᾱμανθάνονσά, δ' ὕμνον. Agam. 689.
- Μετᾱμείβω, Aeol. πεδάμειβω, v. [commuto,] to change. Ἐτέρας ἐτέrais μετᾱμειβόμενα. Phœn. 845. See also Pyth. 12. 18. SYN. See Μετᾱλλάσσω.
- Μετᾱμέλει, f. μελήσει, v. impers. [pœnitet,] it repenteth. Πρὸς ταῦτ' ἀβρύκετ', ἡ τὰχ' ὕμιν φήμι μετᾱμέλῃσειν. Pax 1315.
- Μετᾱμέλῃσθαι, v. [simul cano,] to sing together. Τῇσ' ἡ μὲν οὐτ' αἰσχροὶ μετᾱμέλῃται, οὐτ' ἄλχηϊ. Hom. Apoll. 197. SYN. Σύνᾳδω, ἄμ' ἀμέλῃσθαι.
- Μετᾱμίσγω, f. ἰξω, et μετᾱμίγνυμι, v. [admisceo,] to mingle with. Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μετᾱμιζόμεν' οὐδὲ τοῖ υἱᾶς. χ. 221. SYN. Ξυμμίγνυμι, ξυγκέραννυμι, ἀνακίρνῶ, ἀνακίρῶννυμι.
- Μετᾱμώλις, et μετᾱμῶνις, ου, ὁ et ἡ, adj. [vanus, irritus,] vain, useless. Ἐκτέλῃσω, (μή μοι μετᾱμῶλι' ἡμᾶτ' ὀληται. β. 98. See also Pax 116. SYN. Ἀνέμῶλις, μάταιος, κοῦφός, ἀπρακτός.
- Μετᾱναγινώσκω, vid. Μετᾱγινώσκω.
- Μετᾱναιετής, ου, et μετᾱνάστης, ου, ὁ et ἡ, adj. [inquilinus, peregrinus, colonus,] a foreigner, an inhabitant. Παῖδας δ' ἡμᾶτ' πάντα ἔους μετᾱναιετᾱς εἶναι. Hes. Theog. 401. See also Π. 59. SYN. Φυγᾱς, ἀπόλις, μετοικὸς.
- Μετᾱνείσσωμαι, et μετᾱνίσσωμαι, v. [transeo, supero, una versor,] to pass over, to be amongst. Ἥμος δ' ἡλῖος μετένείσετ' ὀβουλυτόνδ' ἡ. Π. 799. See also Troad. 131. SYN. Μετέρχομαι, μετᾱβαίνω, πῶρεύομαι, ἀφίκνυμαι, μετᾱστείχω.
- * Μετᾱνίστημι, f. ἦσω, v. [finibus expello, migrare facio,] to banish, to cause to quit a place. Πιστεύσας καὶ μετᾱναστάς. C. C. 175. SYN. Μετᾱφέρω, ἐκβάλλω, ἐξορίζω.
- Μετᾱνοῖα, et μετᾱγνοῖα, as, ἡ, subst. [resipientia, pœnitentia,] repentance. Ἀχρηστον μετᾱνοῖαν ἐμμετῆρ', τίλλ' ὃ δὲ χαίρας. Hom. Batrach. 71. See also Soph. Electr. 581. SYN. Μετάστῃσις, ὑποστροφή.
- Μεταξύ, adv. [inter,] between. Ξίφους μεταξύ καὶ πυρᾱς Ἀχιλλεύς. Hec. 437. SYN. See Μεσσηγύς.

¹ The λ is here doubled on account of the metrical ictus.² Choriamb. dim. See the corresponding line in the Antistrophe.

- Μετᾶπαιφάσσομαι, v. [transluceo,] to shine, to sparkle. Χειμῆρην στέρῳπην θάμινον μετᾶπαιφάσσεσθαι. Apoll. 3. 1265. SYN. Ἐκλάμπω, διαλάμπω.
- Μετᾶπάλλομαι, v. [sortior cum,] to be joined in the same lot with. Τῶν μετᾶπαλλόμενος, κλήρω λαχὼν ἐνθαδ' ἔπεσθαι. Ω. 400.
- Μετᾶπαύομαι, v. [cesso interim,] to rest in the mean time. Γαίης, οὐδ' ὄρεων μετᾶπαυόμενοι δὲ μάχοντο. P. 373. SYN. Παύομαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω.
- Μετᾶπανωλῇ, ἧς, ἡ, subst. [cessatio, quies,] rest, quiet, cessation. Ὅπποτ' ἐτις μετᾶπανωλῇ πῶλεμοιο γένηται. T. 201. SYN. Πανωλῇ, ἀναπανοῖς, ἀνέοις.
- Μετᾶπείθω, v. [aliud persuadeo,] to recommend a different measure. Ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μετᾶπείθει. Acharn. 626. SYN. Πάραπειθω.
- Μετᾶπειρᾶω, v. [alio modo tento,] to try in another way. Ἀπαξᾶπασαι κούχῃ μετᾶπειρωμένας. Eccles. 217. SYN. Ἀποπειρᾶω, παρὰλλάττω, μετὰλλάττω.
- Μετᾶπέμπωμαι, v. [accersor,] to send for or after, to invite. Ὁ τοῦ Διδόνου γάρ σ' ἱερεὺς μετᾶπέμπεται. Acharn. 1087. SYN. Ἀποστέλλω, μεταστέλλω, προτέμπωμαι, μετέρχωμαι, ἐκκᾶλῶ.
- Μετᾶπίπτω, 2 aor. ἐπέσθην, v. [(1) recido, (2) muto sententiam,] to fall back, to interfere, to change. Πῶς δ' οἰκήσω, μετᾶπίπτοντός. Alcest. 936. SYN. Μετᾶβάλλομαι, μεταστρέφωμαι.
- Μετᾶποιπνεύω, v. [ministro,] to attend, to wait upon. Ἀμφιπόλοι δέσποιναν ἔην μετᾶποιπνεύουσαι. Apoll. 4. 1113. SYN. Ποιπνεύω, ἀμφιέπω, διάπνέωμαι, λατρεύω.
- Μετᾶπρέπης, ἔως, ὁ, ἡ, adj. [excellens,] distinguished, illustrious. Ἀφθιτόν, ἀστέρωντά, μεταπρέπε' ἀθανάτοισι. Σ. 370. SYN. Ἐκπρέπης, ἀρίπρέπης, ἐκδηλός, ἐκκριτός, πέρσημος.
- Μετᾶπρέπω, v. [præ aliis insignis sum,] to excel others. Ἀστέρης ὡς νῆφεεσσί, μετέρπρον' ὧδε δ' ἑκαστός. Apoll. 1. 240. SYN. Ὑπερβαίνω, ἐκπρέπω.
- Μεταπτοίεω, v. [protereo,] to scare away. Ἐχθελι μεταπτοιουσὴν εὐναίων γάμων. Aesch. Suppl. 336. SYN. Προίεω, πτήσσω, ἐκπτήσσω, δειδύμαι.
- Μετᾶρῥιμίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [adnumeratus,] numbered amongst. Ἦνδρην τ' ὄνυσσασθαι· ὃ καὶ μετᾶρῥιμίος ἦεν. Apoll. 1. 205.
- Μεταρρῥιμίζω, v. [in ordinem cogo, refingo,] to arrange. Καὶ πόρον μετέρρῥιμιζε, καὶ πέδαις σφύρηλατοῖς. Pers. 753. SYN. Ρῥιμίζω, εὐτερπίζω, μεταλλάσσω.
- Μετᾶροῖος, et πεδάροῖος, ον, ὁ et ἡ, adj. [sublimis, excelsus,] being on high, sublime. Ὑπὸ σοῦ πτέρωθεις βούλομαι μετᾶροῖος. Aves 1383. and Choeph. 832. SYN. Μετέρωρος, μετήθρος, ὑψηλός, ὑπερηφάνος.
- Μετασκευάζω, v. [in aliam formam verto,] to transform, to alter. Πάλιν μετασκεύαζε σαντὴν αὐθις, ἥπερ ἦσθα. Eccles. 499. SYN. Διασκευάζω.
- Μετασπάω, v. [abstrahio,] to withdraw, distract. Πειρᾷ μετασπαῖν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. Cæ. C. 774. SYN. Ἀποσπάω.
- Μετασπινω, part. aor. act. a μεθέπω, v. [insequor, urgeo,] to press upon. Μηρίωνος δ' ἀπὸντᾶ μετασπόμενος βάλε δουρί. N. 567.
- Μετασσαι, ὦν, αἱ, subst. [oves mediæ ætatis. Vid. Damm.] sheep of middle age. Ἐρχάτο· χωρὶς μὲν προγῶνοι, χωρὶς δὲ μετασσαι. ι. 221.
- Μετασσεύωμαι, 2 aor. εοσῶμην, v. [alacriter occurro, comitor,] to hurry after, accompany. Βῆ δ' ἵεναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γέραια. Z. 296. SYN. Μεθορμᾶω, μετᾶίσσω, μεθέπρωμαι, μετᾶδιώκω.
- Μετάστασις, ἔως, ἡ, subst. [mutatio,] a change. Ἄλλ' εἰκὲ θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου. Antig. 718. SYN. Μετᾶνοιά, μεταλλάγῃ.
- Μεταστείχω, v. [prosequor, incedo in ordine,] to go after, attend. Ἀρπᾶγίμας ὄτ' ἀνυστὰ μετέστικεν ἰχνυῖά κόρας. Call. 6. 9. SYN. See Μετᾶνείσσομαι.
- Μεταστένω, et μεταστὸνᾶχίζω, v. [post defleo,] to lament afterwards, to bewail. Ἀφ' οἰκόνδ' ἄτην δὲ μετέστένον, ἣν Ἀφροδίτη. δ. 261. See also Hes. Scut. 92. SYN. See Μετᾶκλαίω.
- Μεταστοιχεῖ, adv. [in ordine, seriatim,] in order. Στὰν δὲ μεταστοιχεῖ σῆμα δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς. Ψ. 757. SYN. Κατὰ τάξιν, ἐφεξῆς.
- Μεταστρέφω, v. [convertio, inverteo,] to turn, to alter. Ἀντιλόχος δὲ ἔ.

μεταστροφέντᾱ δδκέυσας. N. 545. SYN. Μετατρέπω, μετᾱβάλλω, μετᾱμείβωμαι, ἐπιστρέφω.

Μετατίθημι, v. [transfero, muto,] to lay aside, to transfer, to change. Τάχως δὲ μετέβου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν. Orest. 248. SYN. Μεταλλάσσω, μετᾱφέρω, μεταστρέφω, ἀλλάσσω.

Μετατρέπομαι, v. [curo,] to heed, to regard. Πείθεσθαι τῶν οὔτι μετατρέπομαι, οὐδ' ἀλεγίζω. M. 238. SYN. Φροντίζω, αἰδέομαι, ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφωμαι, ἀλεγίζω.

Μετατρέφω, f. θρέψω, v. [educuo inter,] to bring up, to educate amongst. Αὐθι μὲνων λυκάβαντᾱ μετετρέφῃ Αἰτωλοῖσιν. Apoll. 1. 198.

Μετατρέχω, f. θρέξομαι, v. [transcurro, adcurro,] to run among. Οὐκοῦν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει τάχῃ. Pax 260. SYN. Παράτρέχω, διέξειμι.

Μετατρέπᾱλίζομαι, v. [converto me retrorsum, respicio,] to turn back, to look back. Καρπᾱλίμω; τῷ-τ' οὐτ' μετατρέπᾱλίξω φεύγων. Υ. 190.

Μετατρέπια, as, et * μετᾱτρέπη, ἡ, subst. [conversio, mutatio,] a change. Μετατρέπιας ἐπικύρσαιεν. Θεός εἴη. Pyth. 10. 32. SYN. Μεταλλάγῃ, μετᾱβόλῃ, ἀλλάγῃ.

Μετατρέπῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) mutabilis, (2) redux,] changeable, returning. Μετατρέπῶς αὔρα. Pax 945. SYN. Εὐτρεπῶς, πάλιντρέπῶς.

Μετατρωπάω, v. [transmuto,] to change. Οὐλὼν ἔρως' ἀπᾱλὰς δὲ μετετρωπάτῳ πάρειάς. Apoll. 3. 297. SYN. Μετατρέπῳ, μεταστρέφω, μεταλλάττω.

Μεταυδάω, v. [(1) interloquor, (2) adloquor,] to speak amongst, to address. Αὐτῇ δὲ μνηστῆρσ' μετῆνδα, καὶ φᾱτῷ μῦθον. φ. 67. SYN. Μετᾱφωνέω, μετᾱφημί, πρόσφημι, μετέειπὼν, προσφωνέω.

Μετᾱφέρω, f. οἶσω, v. [transfero,] to transfer, to deal amongst. Μετᾱφέρων ἰθύνει. Phoen. 183. (Dochm. monom. hypercat.) SYN. Μεταίρω, μετᾱτρέπω.

Μετᾱφημί, v. [(1) interloquor, (2) adloquor,] to speak amongst, to accost. Τοῖσιν δ' Ἀντίνος μετέφη, Εὐπείθεὺς νῆος. σ. 42. SYN. Μεταυδάω,

Μετᾱφράζομαι, v. [postea cogito, et perpendo in animo,] to reconsider, to deliberate upon. Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτᾱ μεταφράσσομεσθᾱ καὶ αὐτῖς. A. 140. SYN. Ἐπιφράζομαι, ἐπίμυθεύομαι, μετᾱβουλεύομαι.

Μετᾱφρένῶν, ον, τὸ, subst. [tergum, pars corporis opposita pectori vel diaphragmati,] the back, the part opposed to the φρένες. Κόπτοντες δούρεσσ' μετᾱφρένῶν, ἥδ' καὶ ὤμους. θ. 528. SYN. Νῶτον. ΕΡΙΤΗ. Εὐρύ, βριᾱρὸν, πλάτῃ.

Μετᾱφωνέω, v. [(1) interloquor, (2) adloquor,] to speak amongst. Ἡ ρᾱ, καὶ Ἰφιδῶν μετέφῶνεν ἄσσαν εὐοσάν. Apoll. 1. 702. SYN. See Μεταυδάω.

Μετᾱχάζομαι, v. [refugio,] to flee back. Ἡ καὶ οὐλομένη μετᾱχάσσεαί ἀμητοῖδ. Apoll. 3. 436. SYN. Ἀπᾱχωρέω, ἀπᾱχάζω, ἀπᾱκλίνω, ἐκκλίνω.

Μετᾱχειρίζω, v. [administro, curo,] to handle, to manage, to govern. Ὠμοσπᾱρακτον παρᾱλήβῶν, μετᾱχειρίσαιὺ χρηστῶς. Equit. 345. SYN. Διαχειρίζω, ἐπίτρέπομαι.

Μεταχθονῖος, α, ὄν, adj. [terrestris, quæ terram reliquit,] on earth, earthly, raised above the earth. Πλημμυρῖς ἐκ πόντοιο δὲ μεταχθονῖν ἐκμίση. Apoll. 4. 1269. SYN. Χθονῖος, ἐπιχθονῖος, χθονοστῖβης, μετᾱρσίος, μετᾱχρονῖος.

Μετᾱχρονῖος, α, ὄν, adj. [sublimis, in cælo degens,] being aloft. Πετράων' ὑψοῦ δὲ μεταχρονῖν πεφόρητῳ. Apoll. 2. 589. SYN. Μετέωρος, μετήρως, ἐπουρανῖος, μετᾱχθονῖος, μετᾱρσίος.

* Μετᾱχωρέω, v. [secedo, migro,] to recede, migrate. Σπείρειν μὲν, ὅταν γερᾱνος κρᾱζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μετᾱχωρῇ. Aves 710. SYN. Ἀπᾱχωρέω, ἀπᾱχάζομαι, ἀνᾱχωρέω, ἀπέρχομαι.

Μεταψαίρω, v. [dimoveo,] to remove, brush against. Ἐτεοκλῆς δὲ, πῶδ' μετᾱψαίρων πέτρων. Phoen. 1405. SYN. Μετᾱφέρω.

Μετείμι, v. [(1) una sum, intersum, (2) post ibo, sectabor, (3) particeps sum,] to be among or with, to be going to follow or pursue, to share in. (3) Μετεσθῖν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μερὸς. Iph. T. 1300. SYN. (1) Πάρεμι, παρίσταμαι, παρᾱγίγνομαι, (2) μετέρχομαι, μεθεπύμαι, μετᾱνείσσῳμαι.

Μετείρω, v. (ab εἶρω sero,) *ἐερῶ*, 3 sing. plusq. pf. pass. [includeo,] to fasten with, set in. *Χρύσειν ὕμνον ὄχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἐερῶ. ο. 459. SYN. Ζυνάπτω, συγκλείω, κολλάω.*

Μετεκφέρω, f. οἶσω, v. [effero post,] to carry out after. *Τὰς δὲ μετεξεφέρων Διὸς μήεός ἄρσενες ἵπποι. Ψ. 377. SYN. Παράγω.*

Μετηνέπω, v. [interloquor,] to speak amongst. *Ἡ δὲ βάθυπλόκαμοισι μετηνέπε παρθενικῇσι. Mosch. 2. 101. See also A. 73. SYN. See Μετανύω, μετᾱφημί.*

Μετέπειτᾱ, adv. [post, deinde, postea,] after that, afterwards. See in *Μελικράτον. SYN. See Ἐπειτᾱ et εἰσοπίσω.*

Μετέπω, (inus.) 2 aor. μετέειπὼν, vid. *Μετηνέπω.*

Μετέρχουμαι, et *Æol. πεδέρχουμαι*, f. ἐλεύσουμαι, 2 aor. ἦλθὼν, v. [post eo, persequor,] to go after, or in pursuit of. *Ἄλλὰ σὺ γ' ἰμερόεντᾱ μετέρχεῖς ἔργᾱ γὰμοιῷ. E. 429. SYN. Ἐπέρχουμαι, μετειμί, μετοίχουμαι, μεταλλάω, μεταστείχω.*

Μετεύχουμαι, v. [contraria precor,] to alter one's prayers or wishes. *Οἷσθ' ὡς μετεύχει, καὶ σφωτέρᾱ φάνει. Med. 600. SYN. Μετατρέπεται.*

Μετέχω, f. μεθέξω, 2 aor. ἐσχόν, v. [particeps sum,] to share in, to partake, to enjoy. *Καγὼ μετέσχον Πριάμϊδαις δυσπραξίας. Helen. 1220. SYN. Συμμετίσχω, μετάλαβάνω, μετᾱδίδωμι, μερίζουμαι.*

Μετῶριζω, v. [tollo, elevō, med. superbio,] to raise or puff himself up, *mid.* to be proud. *Ὅτᾱν εἰς ταύτας ἀνέμος ξηρὸς μετῶρισθῆις κατᾱκλεισθῇ. Nub. 404. SYN. Ὑψῶω, αἰεῖρόμαι, αἰωρεῖμαι, ἐπαίρῶμαι.*

Μετῶροῦκόπεω, v. [sublimia peto,] to aim at lofty things, to be pompous. *Ποῖ δῆτ' ἄλλως μετῶροῦκός πεῖς; Aves 91.*

Μετῶρος, et μετήρως, et *Æol. πεδάρως*, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) sublimis, excelsus, (2) suspensus, (3) fluctuans in mari,] aloft, suspended, tossed out at sea. *Ἀρθητέ, φάνητ', ὧ δέσπονται, τῷ φροντιστῇ μετῶροι. Nub. 266. See also Ψ. 369. and Choëph. 582. SYN. Μετάρσιος, πεδάρσιος, ὑψηλός, ἐπήρως.*

Μετῶροσσοφιστής, ου, ὁ, subst. [qui in sublimibus philosophiam ostentat,] a philosopher who contemplates the heavenly bodies. *Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γ' ὑπακούσασιν τῶν νῦν μετῶροσσοφιστῶν. Nub. 360.*

Μετῶροσφενάξ, ακὺς, ὁ, subst. [qui homines de rebus sublimibus decipit,] one who deceives in relation to heavenly objects. *Κυκλίων τὲ χόρων ἀσμάτᾱ κάμπτας, ἄνδρας μετῶροσφενάκας. Nub. 333.*

Μετήρως, vid. *Μετῶρος.*

Μετοικέω, v. [(1) migro, (2) incola sum,] to migrate, to inhabit. *Μετοικεῖν σκότῳ ἑάνων ὁ τλάμων. Hipp. 838. SYN. Κατοικέω, ἐνοικέω, ἀποικέω, μετᾱνίσταμαι.*

Μετοικία, as, ἡ, subst. [migratio, habitatio in terra aliena,] a dwelling in a foreign country. *Μετοικίας οὖν τῆς ἄνω στέρησεται. Antig. 902. SYN. Ἀποικία, ἀπαλλάγη.*

Μετοικίζω, v. [incolas transfero,] to remove or transport inhabitants. *Πότερᾱ μετοικιζόμενος. Eccles. 754.*

Μετοικὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui in aliena civitate degit, inquilinus,] a foreigner, an inhabitant. *Μετοικοὶ δῶμων πέσονται πάλιν. Choëph. 958. (a double dochmiac.) SYN. Ἀποικὸς, ἐνοικὸς, σῦνοικὸς, μετᾱναίτης, μετᾱνάστης.*

Μετοίχουμαι, v. [persequor, sequor, adeo,] to pursue, come to. *Θούσᾱ καὶ καθαρμὼν, ὃν μετῶχέτῳ. Iph. T. 1333. SYN. Μετέρχουμαι, μεταίσσω, μετᾱπάζουμαι, μετᾱβαίνω, διώκω, ἐπέρχουμαι.*

Μετᾱκλάζω, v. [subsido in genua,] to sink upon the knees. *Ἄλλᾱ μετᾱκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροισι πόδας ἵζει. N. 281.*

Μετᾱπάζω, f. ἄσω, v. [una sequi facio,] to cause to accompany. *Ἡρίθμεον* ἄρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὕπασσᾱ. κ. 204. SYN. Ὀπάζω, παῖρχω.*

* *Μετᾱπῖν, μετᾱπισθε, et μετᾱπισθεν*, adv. [a tergo, postea,] behind, afterwards.

* *Ἡρίθμεον* is here scanned as a molossus.

Τεῖχος τὸ μετόπιν τάλας; Philoct. 1189. See also Apoll. 1. 75. SYN. Κάρ-
 ὀπιν, ὀπίσω, μετὰ ταῦτά.

Μετόπισ, ἰδὸς, ἡ, subst. [vindicta,] vengeance. Δεινὴ γὰρ μετόπισ ξένου Δῖος,
 ὃς κ' ἀλίστηται. Hom. Hym. 42. 4. SYN. Τίσις, τιμωρία, ποινή.

Μετόπωρινός, ὄν, adj. [autumnalis,] autumnal, in autumn. Καύματός ἰδάλιμον,
 μετόπωρινόν ὀμβρήσαντός. Hes. Op. 414. SYN. Ὀπωρινός.

Μετόρχιον, οὐ, τὸ, subst. [spatium inter arborum ordines, interordinium,] the
 distance between two rows of trees. Ἡ κἀλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρ-
 χιον. Pax 567.

Μετουσία, ας, ἡ, subst. [communio, consortium,] communication, partnership.
 Μετουσίαν δεῖ τῶν τρῶπων τὸ σῶμ' ἔχειν. Thesm. 152. SYN. Κοινωνία.

Μετόχλιζω, ν. [vecte dimoveo,] to remove by a lever. Ρεῖα μετοχλίσσει
 θυράων ἡμετέρων. Ω. 567. SYN. Ὀχλίζω, μετᾶκινῶ, μεθίστημι, μετᾶφέρω.

Μετόχος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [(1) particeps, (2) socius,] participating in. Μετόχος
 ἂν εἴην τοῦ φόνου, δράσας τᾶδε. Herc. F. 721. SYN. Ἐγκληρὸς, κοινωνός,
 συνήρῶς, εταῖρος.

Μετρεῶ, f. ἡσω, ν. [metior,] to measure. Πῶλοισι χόρτων ἀφθόνῳ μετρῶ χερί.
 Rhés. 768. SYN. Ὀρίζω, σταθμῶ, κρίνω, διαπέραιδω.

Μετρημά, ἄτος, τὸ, subst. [dimensum,] a measure. Μετρημ' ἔχουσαν τὸν μέσῳ
 γέ μύριων. Ion 1138. SYN. Μετρὸν.

Μετρητός, ἡ, ὄν, adj. [dimetiendus,] measurable. Ὡ πένθος οὐ μετρητὸν, οὐδ'
 οἶον τ' ἰδεῖν. Bacch. 1233.

Μετρίαζω, ν. [moderatione utor,] to be moderate. Μετρίαζ'. b. Ὡ ξένοι.
 Philoct. 1184. SYN. Κόσμιός εἰμι.

Μετρίος, α, ον, et οὐ, ὁ et ἡ, adj. [mediocris, moderatus,] measured, sufficient.
 Ναύταις γὰρ ἦν μὲν μετρίος ἡ χειμὼν φέρειν. Troad. 690. SYN. Ἐμμέλης,
 κόσμιός, μέσις, ἐπαρκῶν.

* Μετρίως, adv. [moderate,] moderately. Μετρίως δὲ χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμέ-
 νοις. Iph. A. 921. SYN. Ἀρκούντως, ἱκάνως.

Μετρὸν, οὐ, τὸ, subst. [mensura, modus,] a measure, moderation. Ὡν γ' οὐτὲ
 μέτρων, οὐτ' ἀριθμὸς ἐστὶ μοι. Troad. 622. SYN. Μετρημά, τρῶπος, νόμος.

Μέτων, ὡνός, ὁ, P. N. [Meton,] Meton. Μέτων. b. τί ἐστίν; α. οἶσθ' ὅτι φιλῶ
 σ' ἐγώ; Aves 1010.

Μετώπης, οὐ, ὁ, P. N. [Metopes,] a river in Arcadia. Πεζὸς ὑπὲρ Κραθίν τῇ,
 πόλυστιόν τῃ Μετώπην. Call. 1. 26.

Μετώπιον, οὐ, τὸ, subst. [interstitium inter supercilia,] the space between the
 eye-brows. Ἰππων ἡνί' ἔχοντά, μετώπιον ὀξεῖ λαί. Π. 739.

Μετωπῶν, οὐ, τὸ, subst. [frons,] the forehead. Ὡν ἐκ μετώπου πολλάκις; πῶ-
 νους ἔχων. Troad. 1188. ΕΡΙΤΗ. Ξανθὸν, ἀπᾶλόν, λευκόν, στίβαρῶν, καλλι-
 πλοκάμῶν.

Μέχρι, et μέχρις, adj. [usque ad, quoad,] as far as, until. Ψωλὸν γένεσθαι δεῖ
 σὲ μέχρι τοῦ μυρρίνου. Equit. 964. See also Apoll. 4. 1234. SYN. Ἀχρι,
 ἔως.

Μή,¹ et (2) adjunct. δὲ vel τῇ, μηδὲ, et μήτῃ, adv. [(1) ne, (2) neque,] (1) lest,
 not, (2) neither. Ἐκτορ, μή μοι μῖννῃ, φίλον τέκος, ἀνερὰ τοῦτον. X. 38.

Μηδᾶμη, μηδᾶμᾶ, et μηδᾶμῶς, adv. [nequaquam,] by no means. Μηδᾶμοῦ,
 [nusquam,] no where. Ἄρασσέ μᾶλλον, σφίγγε, μηδᾶμῃ χάλα. P. V. 52.
 See also Eumen. 426. and Hipp. 603.

Μηδὲ, vid. Μή.

Μήδεᾶ, ὡν, τὰ, subst. [pudenda,] the privities. Μακρὴν, καρχᾶρῶδοντᾶ φίλου
 δ' ἀπὸ μήδεᾶ πατρὸς. Hes. Theog. 180. SYN. Τὰ αἰδοῖα, ὄρχεις, μέζεῖ.

Μήδειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Medea,] Medea. Μήδειᾶ πύργους γῆς ἐπλευσ' ἴωλκίᾶς.
 Med. 7. ΕΡΙΤΗ. Δέσποινα, ἀνασσά, κόρη Αἰήτα, δύστηνός, ἡττοσμένη,
 εὐσφῆρὸς, ὀλοή, παιδὺλῃτερά, μῶνη, μέλῃα πῶνων, τλήμων, μεγάλῳπλαγχνός,

¹ On the various usages and government of μή, see Steph. Thes. tom. ii. p. 910=c. 6119.
 * Οὐ negat, μή vetat et prohibet.

Κολχίς, νύμφη, σκυθρωπὸς, πάνωλης, σφῆ, κᾶκων πολλῶν ἰδρύς Αἰατῇ. PHR. See Med. of Eurip. and Apoll. lib. 3. and 4.

Μῆδειος, ου, ὁ, P. N. [Medius,] Medius. Μῆδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τῇ ὁδῷ. Theocr. Ep. 18. 2.

Μηδεὺς, μῖᾶ, ἔν, adj. [nemo, nullus,] no one, none, no. Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναινέτῳ μηδὲν ἐλέσθαι. Σ. 500.

Μηδέποτέ, adv. composit. ex μηδὲ et ποτέ.

* Μηδέπω, adv. [necdum,] nor yet. Εἶναι δοκεῖ σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίῳ. P. V. 766.

Μηδίκος, et Μηδός, η, ὅν, adj. [Medus,] Medish, Persian. *Α 'ν τοῖσι παρᾰπέ- τάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν. Ran. 938. See also Vesp. 1094. SYN. Περσικός, Περσίης.

Μηδῶμαι, f. ἡσῶμαι, v. [prudenter consulto, delibero, meditor, statuo,] to weigh maturely, to contrive. Ἀθανάτων ἀεκητὶ θεῶν τὰδὲ μήσατ' ἔργα. ω. 444. SYN. Βουλευῶμαι, ἐπιμελέωμαι, μελετάω, μηχανάωμαι, τέχναζῶμαι, ἐκ- πράττω, ἐργάζωμαι.

Μῆδός, ἔδς, τὸ, subst. [(1) curā, consilium; in pl. (2) pudenda. Vid. supr. in v. Μῆδεᾶ,] care, deliberation, intention. Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γένοιάτ' ὃ μῆδεᾶ τ' ἀνδρῶν. B. 340. SYN. Μελέτη, μῦθος, βούλευμα. EPITH. Ἀφθιτόν, κλυτόν, πέπνυμενόν, πύκνιον, πύκνυν, φίλον, ἡπτόν, πδλυτρόπον.

Μηδούτιον, adv. composit. ex μηδὲ, ὅτι, et οὖν, [nihil omnino,] nothing in any way, not at all.

Μηκᾶς, ἄδός, ἡ, adj. [quæ balat,] bleating. Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τὲ μη- κᾶδᾶς αἰγᾶς. ι. 124. SYN. Βληχᾶς.

Μηκάμαι, perf. μέμηκά, pro μέμηκηκά, perf. m. μέμακά, part. aor. μακῶν, unde "fit novum verbum Ionice, μέμηκω." Damm. [balo, caprisso,] to make a noise like a sheep or a goat. Ἀζηχὲς μέμακνίαί, ἀκούτασαι ὅπα ἀρῶν. Δ. 435. See also ι. 439. SYN. Βληχαῶμαι.

* Μηκέτι, adj. [non jam, non amplius,] no longer. Ἐκεῖσέ μὲν μηκέτι βαδιζ', ἀλλ' ἐνθάδῃ. Vesp. 765. SYN. Μὴ πλέον.

Μηκιστεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Mecisteus,] Mecisteus. Μηκιστεὺς, ἔχχοιὸ πάϊς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ. Θ. 333.

Μηκιστηῖδης, ου, ὁ, patronym. [cujus pater est Mecisteus,] the son of Mecis- teus, sc. Euryalus. Μηκιστηῖδης, καὶ ἅπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα. Ζ. 28.

Μηκιστός, superl. a Μακρός, q. v.

Μῆκος, ἔδς, τὸ, subst. [longitudo, proceritas, spatium,] height, length, dis- tance. Πῶσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίης δόρυ; Helen. 1267. SYN. Μεγέθος.

Μηκύνω, f. ὕνω, v. [longum facio, produco,] to lengthen, to prolong. Χρῶνον δὲ μηκύνωμεν, ὅντες ἀσθeneῖς. Herc. F. 87. SYN. Ἐκτείνω, αὐξάνω.

Μήκων, ὠνός, ἡ, subst. [papaver,] a poppy. Καὶ μύρτᾶ, καὶ μήκωνᾶ, καὶ σίσυμ- βριᾶ. Aves 160.

Μηλέα, as, ἡ, subst. [malus,] an apple-tree. Ὀρχνας μοὶ δῶκας τρεῖςκαίδεκά, καὶ δέκα μηλέας.¹ ω. 339. SYN. Μηλῖς. EPITH. Ἀγλαόκαρπός.

Μήλειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ovinus,] of sheep. Πύρᾱ τ' ἐπέσφαξ αἶμα μηλείου φῶνον. Eur. Electr. 92.

Μηλιάς, ἄδός, ἡ, adj. [Melia,] of Melus, an island in the Ægean sea. Μηλιᾶ- δων νυμφᾶν. Philoct. 725.

Μηλιεὺς, ἔως, ὁ, et Μηλῖος, α, ὅν, adj. [Melius,] of Melus. Καὶ Δωριδ' αἶαν, Μηλιᾶ τὲ κόλπων, οὔ. Pers. 492. See also Aves 186.

Μηλῖς, ἰδός, ἡ, (1) adj. (2) subst. [(1) Maliaca, (2) malus,] (1) of Malia, a dis- trict in Thessaly, (2) an apple-tree. Μηλιδᾶ παρ λίμαν. Trach. 637. SYN. (2) Μηλέα, μῆλδον.

Μηλοβότηρ, ἦρός, * μηλοβότης, et μηλοβότης, ου, ὁ, subst. [ovium pastor, opi- lio,] a shepherd. Ἀργεννῶν ὕων κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβότηρᾶς. Σ. 529. See also

Æsch. Suppl. 557. and Cycl. 53. SYN. Ποιμήν, νδμεύς, βδτηρ, μηλδνδμης, μηλδνδμδς, μηλοσκδπδς.

Μηλόδοκος, ὄν, adj. [pecudes recipiens,] sheep-receiving. Ἐν δ' ἄρ' αὖ μαλόδοκῳ. Pyth. 3. 47.

Μηλοθύτης, ον, ό, adj. [pecudes mactans, sacerdos,] cattle-sacrificing, a priest.
Βωμούς τε μηλοθύτας. Iph. T. 1117.

Μηλολόνη, ης, ἡ, subst. [melolonthē,] a chaffer, a golden-fly. Αἰνῶδετον ὥσπερ
μηλολόνην. Nub. 671.

Μῆλαον, ου, τὸ, subst. [(1) ovis, pecus, (2) malum, (3) mamma puellaris,] (1) a sheep, (2) an apple, (3) a girl's breast. Καὶ πρὸς τοῖς μύλοις ἐπανθεῖ. Eccles. 903. SYN. (1) ὄψωρα, (2) οὖς, πρῶβατον, βότον, (3) μασθὺς. ERITH. (1) Ἀγλάων, χρυσεὺν, πορφύρεον, (2) ἀγραυλὸν, βᾶθυθριξ, δαῦθριξ, εἰροῦπκον, ἐπιβλῦτον, πῖον, ἱφῖον.

Μηλῶνους, et μηλῶνους, ον, ὁ, subst. [opilio,] a shepherd. *Ἐπλη δὲ σοῖσι
μηλῶνας. Alcest. 589. See also Cycl. 654. SYN. See Μηλοβότηρ.

Μηλοῦπαρρὸς, et μηλοῦπαρεῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [genas malis similes habens,] apple-cheeked, rosy-cheeked. Ἰνῶ, κ' Ἀντύνσα, χ' ἡ μαλοῦπαρρὸς Ἄγαυα. Theocr. 26, 1.

Μηλοσκοπῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [unde pecora conspici possunt,] possessing a view of sheep. Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκοπῶν εἰσανάβαινων. Hom. Hym. 18. 9.

Μηλοσποῦρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pomis consitus,] planted with apple-trees. Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μηλοσποῦρον ἄκταν. Hipp. 739.

Μηλοσφᾶγέω, v. [oves macto vel immolo,] to sacrifice sheep. Μηλοσφάγειν τῇ βουθῦτοισ ἐπ' ἐσθάραις. Aves 1232.

* *Μηλοτροφός*, *ov*, *ó et h*, adj. [*oves nutriens*,] sheep-nourishing. 'ἔν' ἀνδρ' ἀπάσης Ἀσίδος *μηλοτροφον*. Pers. 769. SYN. *Μηλοβύτης*.

Μηλοφῶνός, ου, ὁ εἰ ἡ, [oves mactans,] sheep-slaughtering. Μηλοφῶνοιςιν ἄγαισιν. Agam. 709. SYN. Μηλοσφάγων.

* Μηλοφόρος, ¹ ον, ό ε ή, adj. [pomifer,] apple-bearing. Χρυσέων¹ πέταλων ἅπ ὁ
μηλοφόρον. Herc. F. 396.

Μηλαῖ φέρει, v. [poma gesto,] to bear or carry apples. Νεβριδά, τὰν πήραν, $\frac{7}{8}$ πῶκ' ἔμαλ' ὀφείλει. Theocr. Ep. 2. 4.

Μήλωψ, ὅπως, adj. [pomi maturi colorem habens,] like a ripe apple. Αἱ μὲν
ἀλιτρεύουσὶ μύλης ἐπὶ μήλοψα καρπὸν. η. 104.

Μῆν, ηνός, ὁ, et Eol. μεῖς, subst. et (2) *μὴν, adv. [(1) mensis, (2) autem, vero,] (1) a month, (2) but, yet, &c. Ἀλλ' ὅτ' ἤδη μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξεῖ-
λευντο. λ. 293. See also T. 117. SYN. (1) Τέλεσφόρος, περίπλυνός, ποι-
κίλος, κύκλων.

Μηνᾶς, ἀδὸς, et Μήνη, ης, ἡ, subst. [luna,] the moon. Οὐ λεύσσειε μηνᾶδ'ος
αἴγλαν; Rhes. 530. See also Aves 1115. SYN. et EPITH. See Σελήνη.

* Μηνῖάω, vid. Μηνῖω.

Μηνιθμός, οὐ, ὁ, μινιμά, ἄτος, τὸ, et μηνίς, ἴος, ἡ, subst. [ira perdurans,] lasting anger, continued resentment. Μηνιθμόν μὲν ἀπορρίψαι, φίλῳτῆτά δ' ἐλέσθαι. Π. 282. See also λ. 73. and A. 1. SYN. Ὀργή, θυμός, κῶτος, ἔχθρα, χόλος. EPIITH. Οὐλομένος, χαλεπός, ὀλός, βάρυνς, στύγερός.

Μηνίσκος, οὔ, ὁ, subst. dim. a Μήνη, [lunula,] a crescent. *Ἦν δὲ μὴ κρίνητῃ, χαλκεύεσθῃ μηνίσκουσ φῶρεϊν. Aves 1114.

Μηνῶ, f. ἰσώ, et *μηνῶω, v. [succenseo, iram foveo,] to be deeply enraged. Εἰ περ μάλα μηνίει, ἀλγῖον αὐτῷ. ρ. 14. See also Apoll. 2. 247. SYN. Χολᾶσθαι, χυᾶσθαι, ἄγανακτεῖν, δι' ὀργῆς ἔχω, ὀργιζέσθαι.

¹ This is an anapæst. dim. acat.; therefore *χρυσέων* is scanned as a spondee.

² The penult. of *Mnīwō* in the present and imperf. tenses is always *short* in Homer, except in the arsis B. 2. 769. as also in the Rhes. 590. It is *long* in the only place where it occurs in the surviving plays of Æschylus, sc. Eumen. 101. The word is found in the seven plays of Sophocles five times; but from its position, the quantity of its penult. cannot be determined. In all the poets the penult. of the future *Mnīwōs* is *long*. See Clark, Il. E. 178.

Μηνυτήρ, ἥρως, et μηνυτήρ, οὐ, ὁ, subst. [index, delator,] an informer, a discoverer. "ἔπον δὲ μηνυστήρως, ἀφθέγκτου φράδαῖς. Eumen. 245. See also Mosch. 1. 3.

Μηνυτρὸν, οὐ, τὸ, subst. [præmium indicii,] a reward for discovery or information. Οὐκ ἂν μηνύσαιμι, οὐκ ἂν μηνυτρὸν ἀροίμην. Hom. H. Merc. 364.

Μηνῦω, ¹ f. ὕσω, v. [indico, nuncio, defero,] to indicate, to delineate. Ἐνυλλᾶ-βειν τὸν ἀνδρᾶ τοῦτον· ἀλλὰ μοι μηνύετε. Acharn. 206. SYN. Δηλώω, δεικνύμι, σημαίνω, ἀποφραίνω, ζητέω, κηρύσσω, ἐκφέρω.

Μήονες, Ion. pro Μαίονες, ων, οἱ, P. N. [Mæones,] the ancient name of the Lydians. See Herod. Cl. § 7. and Polymn. § 74. Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρώλῳ γέγαυτάς. B. 866. SYN. Λυδοί.

Μήονία, as, ἡ, P. N. vel potius adj. voce γῆ subaudita, [Mæonia,] Mæonia or Lydia. Ὡς ἂν, καὶ Λυκίην καὶ Μηνίην ἐράτεινῃν. Hom. H. Apoll. 179.

Μηόνις, ἡδὸς, ἡ, adj. [Mæonia,] a woman of Mæonia or Lydia. Μηόνις, ἥ ἐ Καίριον, παρήϊον ἐμμεναί ἱππων. Δ. 142.

Μήποτε, adv. composit. ex μὴ, et ποτε, [nunquam,] never.

Μήπου, et μήπως, adv. composit. ex μὴ et που or πως, [necubi,] no where.

Μήπω, adv. composit. ex μὴ et πω, [necum,] not as yet.

Μήρινθος, οὐ, ἡ, subst. [funiculus tenuis,] a thread, a fine string. Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. Thesm. 928. SYN. Δεσμὸς, σχοινίον, βρόχος, ξύνδεσμος. EPIITH. Σπαρτός, εὐπλεκτός.

Μηριόνης, οὐ, ὁ, P. N. [Meriones,] a Cretan general at the Trojan war. "Ἀμφὶ τῇ Μηριόνην, Ἀφᾶρῃ τῇ Δηϊπύρον τέ. I. 83. EPIITH. Δαΐφρων, νῖος Μόλου, ἦρως, ἀγάκλυτος, ἀτάλαντος Ἄρηι, et ἔνυαλιν, θεράπων et ὁπάων Ἰδόμενης, πέπνυμένος.

Μηρίον, οὐ, τὸ, et μηρός, οὐ, ὁ, pl. μηρίον, τὸ, et μηρᾶ, τὰ, subst. [femur,] the thigh. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκῆν, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. B. 427. See also Apoll. 2. 693. EPIITH. Εὐψύες, ἀρίστειρον, πᾶχυν, κἄλυν, μέγαν, γυμνόν, τίον, ἀπάλυν, κέχαρισμένον, θάλερον, ῥόδον.

Μηρύω, v. [conglomero, circumvolvo. Vid. Damm. et Steph. Thes. Tom. ii. p. 923= c. 6146.] to wind round, to twist, to furl. "Ἀρμένᾳ μηρύοντο κατὰ χροῶς· ὕψι δὲ λαϊφός. Apoll. 4. 889. SYN. Συμπλέκω, ἐμπλέκω, ἀνυλέγω.

Μήστωρ, ωρός, et (2) ὄρος, ὁ, subst. [(1) prudens cogitando et agendo, (2) P. N.] an adviser, a counsellor, Mestor. Μηριόνην τέ καὶ Ἀντιλόχον, μήστω-ρας αὐτῆς. N. 93. See also Ω. 257. SYN. (1) Εἰ εἰδώς, δεδωκένος, ἐπιστήμων, μητίετης, δάμων.

Μήτηρ, Dor. μάτηρ, τέρως et τρός, et gen. antiq. μητρώθεν, ἡ, subst. [mater,] a mother. "Ἐκτὸρ, ἀτὰρ σὺ μοι ἐσσί πάτηρ, καὶ πότνιά μήτηρ. Z. 429. SYN. Τεκοῦσᾰ, τὸκᾰς, μάμμη, τρώφως. EPIITH. Φίλη, γέραῖα, ἀνδσίωτάτη, καλλιτοξὸς, μέλαινα, μέλωδός, ὑγρὰ, φίλοτεκνός, ἀθανάτη, δυσάμμορός, ἡπιόδωρός, κινύρη, πρωτότοκός, ἀρύμων, κεδνή, ἡκυμὸς, πίνυτή, ἀμήτωρ, χάριεσσᾰ, παλλακίς, βάρβαρος, αἰδοίη.

Μητιάω, et μητιῶω, v. [eonsulto, cogito, molior,] to consult, to determine. Δὴ τότε μητιῶντο Πόσειδάων καὶ Ἀπόλλων. M. 17. See also Apoll. 4. 493. SYN. Βουλευῶμαι, μητιζῶμαι, μηχανάσμαι.

Μητιέτης, οὐ, ὁ, subst. [consiliarius, consultor,] a counsellor. Ἄλλᾳ σὺ πέρ μιν τίσων, Ὀλύμπιε, μητιέτα Ζεῦ. A. 508. SYN. Βουλευτής, ἀγορητής, συνέτος, περὶφρων, φρονίμος.

Μητιῶμαι, f. ἱσῶμαι, v. [consilia agito,] to devise. Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθεῦ λυγρὰ. Γ. 416. SYN. See Μητιῶμαι.²

¹ The penult. of μηνύω in pres. and imperf. is short, Hom. H. Merc. 264. Olymp. 6. 97. and Isthm. 8. 120. where it is followed by a long syllable. Though the word is frequently used by Euripides, we meet with no instance decisive of the quantity of its penult. The penult. is long in Soph. OE. C. 1188.; it is scarcely necessary to add that the penult. of its future and aor. is always long.

² The antepenult. of the fut. and aor. is always long.

Μητιώεις, εσσα, ἐν, adj. [consilii plenus, artificiose factus,] wise, skilfully made.

Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχῃ φάρμακά μητιῶεντᾶ. δ. 227. SYN. Ποικίλος, πολυμητής. Μητῖς, ἰδὸς et ἰὸς, ἡ, subst. [prudens consilium, machinatio,] prudence, contrivance, wise plan. "Ὀφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μητὶν ἁμείνω. I. 423.

SYN. Βουλῇ, σὺνέσις, γνώμη, μῆχῶς, ἐπῖνοιᾶ. EPITH. Ἄμύμων, ἀρίστη, ἐπίφρων, παντοίη, ἁμείνων, λεπτή, δόλια, ἄγανη, πῖνυτή, ἐπιρρόθους, ὀρθή, τὰχὺβουλός.

Μητράδελφος, et μητράδελφεός, οὐ, ὁ et ἡ, subst. [matris frater vel soror,] a mother's brother, maternal uncle, uncle. Μα-τραδέλφεους, Ὀλυμπία τε Θεό-γνωτόν. Pyth. 8. 49.

Μητράλοιας, μητροκτόνός, μητροφόνός, et μητροφόντης, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [matricida,] a matricide. Τὸν μητράλοϊαν δ' ἐξεκλεψᾶς ὦν θεός. Eumen. 153. See also Eumen. 102. Eumen. 257. and Orest. 473.

Μητριδίδος, α, ὄν, adj. [semen in se habens,] maternal. Ἄλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρεῖδ-τάτων καὶ μητρίδιων ἀκάληφῶν. Lysistr. 549.

Μητροδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a matre exceptus,] received by a mother. Μῖν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φύτεῦσαι. Nem. 7. 124.

* Μητροθέν, vid. Μητήρ.

Μητροκᾶσιγνήτη, ης, ἡ, subst. [matris germana, matertera,] a mother's sister, an aunt. Ματροκᾶσιγνήται. Eumen. 965. SYN. Μητράδελφεός.

* Μητροκτῶνέω, v. [matricida sum,] to kill a mother. Μητροκτῶνουντᾶ; καπὶ τῷδ' ἀνίσταται. Orest. 488.

Μητροκτόνός, vid. Μητράλοιας.

Μητροπάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [matris pater, avunculus maternus,] mother's father, maternal grandfather. Μητροπάτωρ, ὅς τίκετῃ Θεῶν καλλιπάρην. Δ. 224.

Μητροπόλις, ἔως, ἡ, subst. [metropolis,] the mother or parent city. Ὡ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητροπόλιν Θήβαν. Antig. 1122.

Μητροπόλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [matres curans,] attendant on mothers. Πρὶν τέ-λέσαι ματροπόλῳ σὺν ἔλει-θυία. Pyth. 3. 15.

Μητροφόνός, et μητροφόντης, vid. Μητράλοιας.

Μητριὰ, ἄς, ἡ, subst. [noverca,] a stepmother. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ πῖουσα μητριὰ τέκνοις. Alcest. 320. EPITH. Βαρεῖα, δυσμένης, βαρύντης, ἀτάσθαλός.

Μητρώος et μητρώος, α, ὄν, adj. [maternus,] maternal. "Ὀπποῖ' ἂν ἡβήσας μη-τρώϊον ἐς μέγα δῶμα. τ. 410. See also Phœn. 58.

Μήτρωος, ὡός, ὁ, subst. [avunculus maternus,] a maternal uncle. Μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἱμάτων δίκην. Herc. F. 44. SYN. Θεῖός, μητράδελφος, μητροκᾶσί-γνητός.

Μηχᾶνᾶσθαι, f. ἡσθῆναι, v. [machinor, molior, struo,] to contrive, to devise. Ἀνερᾶς ὑβρίζοντες ἀτάσθαλᾶ μηχανᾶσθε. v. 370. SYN. Τόλῳ πένω, ἐγχειρῶ, κατασκευάζω, ἐπιχειρῶ, συντάττω, συντίθημι, ἐπινδῶ.

Μηχάνῃ, ης, ἡ, μηχανήμα, μῆχᾶρ, ἄτος, et μῆχός, ἔος, τὸ, subst. [machina, conamen, remedium,] a means, contrivance, remedy. "Ἦν μοι πῶρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ. Med. 262. See also Herc. F. 851. Æsch. Suppl. 602. and Androm. 534. SYN. Μητῖς, τέχνη, τέχνασμα. EPITH. Πέπλεγμένη, ἀρकुστατή, κρυπτή, σκότεινή.

Μηχανιώτης, μηχανῶδότης, μηχανορράφος, et μηχανόποιός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [versutus, peritus,] clever in inventing machines, planning. Βουφόνε, μηχανιώτᾶ, πόνεμένε δαιτός ἐταῖρε. Hom. H. Merc. 435. See also C. R. 397. Pax 173. SYN. Δολίος, ἐργατής.

Μηχανόεις, εσσα, ἐν, adj. *idem ac præced.* Σοφόν τι τὸ μηχανῶδεν. Antig. 365. Μηχανορράφεω, v. [artes consuo,] to plot. Αὐτός κατ' αὐτοῦ τὰρᾶ μηχανορράφῳ. Choëph. 215. SYN. See Μητῶν.

Μηχανορράφος, vid. Μηχανιώτης.

Μήων, ὄνός, ὁ, P. N. [Mæon.] Ἰδομένεος δ' ἀρᾶ Φαιστών ἐνῆρατό, Μῆονος υἱόν. E. 43.

¹ Μητροκτόνος and μητροφόνος in this sense are paroxyton. Μητρόκτονος and μητρόφονος with a passive signification are proparoxyton.

Μίαινω, *f. ἄνω*, *v.* [polluo, vitio,] to pollute. Ὁς μὴ μίαινοι βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ. Iph. A. 1594. SYN. Βάπτω, μολύνω, πάλασσω, χραίνω, διαφθείρω, μῶρυσσω, δνειρώττω.

Μίαιφόνεω, *v.* [sanguine me polluo,] to pollute oneself with blood, to commit murder. *b.* Πόνηράν γ' αἵρεσιν, μίαιφόνειν. Iph. A. 1364. SYN. Ἀνδρόφονεω, ἀνθρωποσφάγω, ἐνάρτιζω.

Μίαιφόνος, *ου, ὁ et ἡ*, *adj.* [qui se cæde polluit, crudelis,] polluted with blood, murderous, cruel. Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μίαιφονώτερα. Med. 268. SYN. Ἀνδρόφονος, λυμαντήρ, ἀπηνής, φόνιος, ἀνόςιος, αἰσυλά ρέζων.

Μιᾶρως, *α, ὄν*, *adj.* [impurus, scelestus, dirus,] impure, wicked. Μήτ' Ἐθαιρῶν μιᾶρος μ' ἔσιδοι. Bacch. 1374. SYN. Μυσᾶρος, βέβηλος, ἀνόςιος, ἀθεμίσιος.

Μίασμα, *ἄτος, τό*, *subst.* [pollutio, contagium, piaculum,] a stain, pollution. Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μίασματός. Œ. R. 241. SYN. Μύσος, ἄγος, διαφθορά. EPIΓH. Ἀνόςιον, ὁμόγενες.

Μιάστωρ, *ὄρος, ὁ*, *subst.* [(1) iniquator, contaminator; (2) malus genius, furia vindex,] a polluter, an avenging fiend. Χ' ὥσοι στυγούσιν ἀνόςious μιάστωρᾶς. Eur. Electr. 687. SYN. Λυμῶν, ἀλάστωρ, μιᾶρος.

Μιγάδμαι, *vid. Μίγνυμι*.

Μίγας, *ἄδος, ὁ et ἡ*, *adj.* [mistus, promiscuus,] mixed, promiscuous. Πολλοὶ δ' ἐπιπτον μίγαδες, ἐκ τῆ τραυμάτων. Androm. 1131. SYN. Μικτός, ἀδίνος.

Μίγα, *μίγδα, et μίγδην*, *adv.* [mistim,] mixedly. Ἀχνύμενος ὄρμοιό πέλας μίγα θηλυτέρῳσιν. Apoll. 4. 1345. See also Ω. 77. and Apoll. 3. 1380. SYN. Ἀνάμιξ, ἐπίμιξ, φύρδην, ἀνάμιγδην.

Μίγνυμι et μιγνύω, *f. μίξω, μίγαδμαι, et μίσγω, v.* [misceo,] to mix, to adorn, to have intercourse with. Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη. Phœn. 896. See also Nem. 4. 35. θ. 271. and Ω. 91. SYN. Ἀνάμιγνυμι, κατὰμιγνυμι.

Μίδας, *ου, ὁ*, *P. N.* [Midas,] Midas. Ὡ Μίδα, καὶ Φρυγί, βόηδ' ὀρμεῖτε, καὶ Μᾶσσην. Vesp. 433.

Μιδεᾶτις, *ἰδός, ἡ*, *patronym.* [a Midea sata,] the daughter of Midea, the cubine of Electryon. Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεᾶτιδὸς ἡρώϊνας. Theocr. 13. 20.

* **Μιδεῖα**, *as, ἡ*, *P. N.* [Midea,] a town in Bœotia. Οἱ τὲ πόλυσταφύλλον Ἀρνην ἔχον, οἱ τὲ Μιδεῖαν. B. 507.

Μικτός, *μικκύλος, μικρός et σμικρός, α, ὄν*; *compar.* ἥττων, μικρότερός, χειρότερός, ἐλαχίον; *superl.* μικρότατος, ἐλαχιστός, ἥκιστός, *adj.* [parvus, exiguus,] small, few. The penult of μικρός is long, cf. Wolf. Anal. 4. p. 509. Καὶ τὰν αἰλουρον, τὰν ἐτρέμ' ἠριᾶ μικᾶ. Call. 6. 110. See also Mosch. 1. 13. Orest. 456. and ρ. 757. SYN. Βαῖος, ὀλίγος.

Μικροπόλις, *ου, ὁ*, *subst.* [parvæ urbis civis,] a citizen of some obscure town. Μικροπόλιτας ἀποφῆναι. Equit. 814.

Μικτός, *ἡ, ὄν*, *adj.* [permistus,] mixed. Σκέψαι τὸ πόστη' μή τί μικτὸν παίνετ' αἶ; Thesm. 1114. SYN. Μειμιγμένος, μίγας, συμμίγης, φυρτός, σύμμικτός, μιχθείς.

Μίλαξ, *vid. Σμίλαξ*.

Μιλήσιοι, *ων, οἱ*, *P. N.* [Milesii,] the Milesians, the inhabitants of Miletus. See in Λάβραξ.

Μίλητος, *ου, ἡ*, *P. N.* [Miletus,] the principal city of Ionia. Οἱ Μίλητὸν ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκρίτοφυλλόν. B. 868. EPIΓH. Ἐράτεινῃ, τρυφῆρα, ἐρεμνῇ, ἐνάλως, ἰμῆρθεσσα.

Μιλτιάδης, *ου, ὁ*, *P. N.* [Miltiades,] Οἶός περ Ἄριστειδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνέσιται. Equit. 1325.

Μιλοπαρῆος, *ου, ὁ et ἡ*, *adj.* [proram minio illitam habens,] having ochre-colored prows. Τῷ δ' ἅμ' νῆες ἐποντο δωδέκ' αὖ μιλτοπαρῆοι. B. 637.

Μίλτος, *ου, ἡ*, *subst.* [minium, robigo,] red earth, ochre. Καὶ δῆτ' αὖ πολλὸν ἡ μίλτος, ὃ Ζεὺ φίλτατ' ἐ. Eccles. 378. SYN. Βάμμα, ἐρυσίβη.

Μιλτώω, *v.* [minio inficio,] to mark with ochre. Τὸ σχοινίον φεύγουσ' αὖ τὸ μιλτωμένον. Acharn. 22. SYN. Μιλτώω, βάπτω.

Μίλων,¹ ὄντος, ὁ, P. N. [Milo.] 'Εν τήνῃ γὰρ τῇνός' ἔθ' ὡ καλεῖ, καὶ λεγέ Μίλων. Theocr. 8. 51.

Μίμαρκυς, ὅς et μίμαρκις, ἡ, subst. [farciminis genus,] a hare pudding made of the blood and inside of a hare. 'Ἄλλ' ἢ πρὸ δειπνου τὴν μίμαρκυν κατέδουμαι.² Acharn. 1112.

Μίμας, ἀντὸς, ὁ, P. N. [Mimas,] (1) the name of a giant; (2) also that of an island not far from Chios, where the giant Mimas was buried. See Damm. in P. R. Αὐτὸς δ' Ἰνυμόνῃα πελώριον, ἥδε Μίμαντά. Apoll. 2. 105. EPIITH. (2) 'Ηνέμοις, ὑφίκριμνος, παιπαλοῖς, νίφθοις.

Μιμεῶμαι, v. [imitor, imitatione exprimo,] to imitate. 'Τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρούνας ἅπαντά μιμεῖ. Nub. 1430. SYN. Ἀπεικάζω, ὑποκρίνομαι, ζηλώω.

Μίμημά, ἄτος, τὸ, et * μίμησις, ἔως, ἡ, subst. [imitamentum, imitatio, imago,] a thing imitated, representation. 'Ἄ φᾶσ' ἔρινυς ἵεναι μιμήματά. Iph. T. 295. See also Ran. 109. SYN. Εἰκὼν, εἰκασμά, ἀγαλμά. EPIITH. Πίικρον, μύδροκτύπον, ἀντιτύπον.

* Μιμητέος, ὄν, adj. verbal. [imitandus,] must imitate. 'Ημεῖς δέ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον. Hipp. 113.

Μιμνάζω, et μίμνω. Vid. Μένω.

Μιμνήσκω, v. [in memoriam revoco,] to recall to mind; in middle v. to remember. Μίμνησκ' ἡ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν. ξ. 169. SYN. Ἀνάμνησκω.

Μίμος, ὄν, ὁ, subst. [mimus, imitatio,] a mimic, imitation. Τετραῖπον μίμῳ ἔχων ἐπὶ. Rhes. 253. (Ionic. a minor. dim. hypercat.) SYN. Μίμησις, μίμημά, εἰρων, ὑποκρίτης.

Μινθῶ, v. [stercore inquino,] to daub with filth. Μινθώσομέν θ', ὥσπερ τραῦγον. Plut. 313. SYN. Μίαίνω, κόπρω, ἀποσκοράκιζω.

Μινυαί, ὦν, οἱ, P. N. [Minyæ,] a noble family in Orchomenus, who afterwards settled at Iolchus in Thessaly, and accompanied Jason in the Argonautic expedition; hence the Argonauts are called Minyæ. Παρθενίκην, Μινυαῖσι φέρων χάριν' ἐγγυθὶ δ' Ἄργος. Apoll. 4. 1074. EPIITH. Ἡρωῆς, ἀολλεῖς, ἀριστῆες.

Μινυεῖς, et Ion. μινυήϊος, α, ὄν, et μινυήϊς, ἰδός, ἡ, adj. [Minyïus,] of the Minyæ. Οἱ δ' Ἀσπληδονᾶ ναῖδον, ἰδ' Ὀρχομένον Μινυεῖδον. B. 511. See also Apoll. 1. 763. and Apoll. 1. 233.

Μινύθω, et Ion. imp. * μινυθέσκω, v. [imminuo, minuo,] to diminish, to waste. Ζεὺς δ' ἄρετῃν ἀνδρεσσὶν ὀφέλλει τε μινύθει τε. Υ. 242. See also ξ. 17. SYN. Ἐλαττώω, κολούω, φθείρω, καθαιρέω, μαραίνω.

Μίνυνθά, adv. [parumper, paulisper,] for a little while. Εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά πῆρ εἰς πάτερος δῶ. λ. 500. SYN. Μικρόν, ἐπὶ μικρόν, βραχύ.

Μίνυνθαδίως, α, ὄν, adj. [breviter durans,] of short duration, short-lived. Μητέρ, ἐπεὶ μ' ἐτέκες γὰ μίνυνθαδίῳ πῆρ ἐόντά. A. 352.

Μινυρίζω, et μινυρόμαι, v. [exili voce lamentor, minurio,] to complain with a slender voice, to moan, to whine. Λυχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη. Vesp. 219. See also Agam. 15. SYN. Ἰνυρόμαι, ὀδύρομαι, κλάω, θρηνέω, αἰδάω, θρεῶμαι.

Μινυρός, ἄ, ὄν, adj. [stridulus,] plaintive. Δυσάλγεϊ τύχα μινυρᾷ θρεῶμενας. Agam. 1135. (Double dochm.)

Μίνως, ὡς, ὁ, P. N. [Minos,] son of Jupiter and Europa, and king of Crete. 'Ενθ' ἦτοι Μίνωᾷ ἰδον, Διὸς ἀγλαῶν νίον. λ. 567. EPIITH. Κρήτη ἐπιουρὸς, ὀλοῦφρων, ὀαριστὺς Διὸς, πολὺς.

Μινώϊος, ὄν, et μινώϊς, ἰδός, ἡ, adj. [Minoïus,] of Minos, Cretan. Ἀθιδᾷ, καὶ πελάγος Μινώϊον, εἴ νῦ ποῦ, ἦρως. Apoll. 4. 1564. See also Apoll. 2. 299.

Μιξοβάρβαρος, ὄν, adj. [semibarbarus,] half barbarian. Ὡς ἀλλόχρους ὀπλοισί, μιξοβάρβαρος. Phœn. 138.

¹ See Villosion. Anecd. Gr. p. 291.

² Vid. Elmsl. in l. c.

Μιξοδία, *as, ἡ*, subst. [mixtio viarum,] a varied way. Κυντῆρα μιξοδιῶσιν ἀλλῶς ραιστήριά νηῶν. Apoll. 4. 921.

Μιξοθηρ, *ηρός, ὁ*, adj. [semifer,] of a monster's mingled form. Καὶ μιξοθηρας φῶτας ἱππέας τ' ἄγρας. Ion 1161.

Μιξοθρόος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [mixto clamore,] with mingled or confused clamor. Μιξοθρόον· βάρελας. Sept. Theb. 321.

Μιξόμβροτος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [semi-homo,] only half human. Βότῶν ξομβρῶντες δυσχερὲς μιξόμβροτῶν. Æsch. Suppl. 577.

Μιξόνόμος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [in pascuis versans,] mixing in the flock. Μιξόνόμου τῷ πατρίῳ ἐρῖφου, καὶ σχέτλιός ἰχθύς. Simon. 102.

Μιξόπαρθενός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [semivirgo,] of a virgin's mingled form. Μιξόπαρθένος, δάϊον τέρας. Phœn. 1037.

Μισγάγκειά, *as, ἡ*, subst. [“locus depressus, in quem a montibus circumpositis aquæ confluunt.” Damm.] a hollow between two mountains where torrents meet, a ravine. Ἐς μιγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμόν ὕδωρ. Δ. 453.

SYN. Χάρᾶδρα.

Μίσγω, *vid. Μίγνυμι.*

Μισῶ, *f. ἦσω, v.* [odi, aversor, repudio,] to hate, to abominate. Οὐκ ἂν μὲ μισῶν ἀνέχρην· Ἐρινυσὶν; Orest. 575. SYN. Στῦγῶ, ἀποστῦγῶ, ἐχθαίρω, ἀπεχθαίρω, δι' ἐχθρὰς ἔχω.

Μισμᾶ, *ἄτος, et μίσος, ἔδος, τὸ*, subst. [odium,] hatred, object of hatred. Αὔειν, λυκάζειν, σωφρόνων μισήματα; Sept. Theb. 170. See also Hipp. 1252. SYN. Ἀπέχθειά, ἀπέχθημά, ἔχθος, δυσμένειά, στυγός.

Μισητεία, *μισητία, as, ἡ*, subst. [insatiata libido,] abandoned lust, profligacy. Μένετοί θεοί, καὶ μὴ, πόδιδῳ, μισητίαν. Aves 1620. SYN. Πορνεΐά, ἀπληστία.

Μισητός, *ἡ, ὁν*, adj. verbal. [abominandus, odiosus, libidinosus: quidam interpretantur, quasi μισγητός α μίσγῳμαι, libidinosus, sed hoc non opus est,] detestable, lascivious. Οὐκ οἶδεν οἷά γλωσσά μισητὴς κύνος. Agam. 1199.

SYN. Ἀπεχθής, στυγητός.

Μισθάρϊον, *ου, τὸ*, subst. [mercedula,] a paltry reward. Ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθάρϊου. Vesp. 300.

Μισθαρινῶ, *et μισθοφόρῶ, v.* [mercedem capio,] to receive wages. Ὅσοι δὲ μισθαρινῶντες ἠνύσαν τὰδε. Antig. 302. See also Eccles. 188.

Μισθαρχίδης, *ου, ὁ*, subst. [magistratus mercenarius,] a mercenary magistrate or officer. Σὺ δ' ἐξ ὅτου πῆρ ὁ πολέμος, μισθαρχίδης. Acharn. 597.

Μισθοδότης, *ου, ὁ*, adj. [qui mercedem persolvit,] one who gives pay or reward. Μισθοδότης Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἀριστὸς. Theocr. 14. 59.

Μισθός, *οὔ, ὁ*, subst. [merces, præmium,] wages, a reward, bribe. Εὐδαιμονοίης μισθὸν ἡδίστων λόγων. Eur. Electr. 231. SYN. Λύτρων, τέλός, βράβειον. ΕΡΙΘΗ. Ἀξίος, ῥήτος, αἰσχροῦς, μέγας, ἀηδής, ἀπνός, ἀεικὴς, πρόσφορός.

Μισθοφόρος, *vid. Μισθαρινῶ.*

Μισθοφόρος, *et μισθωτός, οὔ, ὁ et ἡ*, adj. [mercede conductus,] hired. Μισθοφόροι τρήρεις. Equit. 555. SYN. Μισθωτός.

Μισθῶ, *v.* [mercede loco,] to give for hire. Εἴτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δὲ ὀβόλους, μισθώσμαι. Vesp. 52.

* Μισθωτός, *adj. vid. Μισθοφόρος.*

Μισοδημός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [populum vel civitatem suam in odio habens,] hating a democratic form of government. Σοὶ λόγους, ὦ μισοδημέ. Vesp. 473.

Μισοθεός, *ον, adj.* [Deos exosus,] hating the gods. Μισοθεὸν μὲν οὖν, πολλὰ, συνίστορά. Agam. 1058. SYN. Θεόμισης, θεοστύγης.

Μισοῤᾶκων, *ωνός, ὁ et ἡ*, adj. [Lacedæmoniis inimicus,] a hater of the Lacedæmonians. Πᾶν μισοῤᾶκων αὐτοῦ ὅτιν εἰς τῶν δακτύλων. Vesp. 1160.

Μισολάμαχος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [Lamachi, imperatoris bellicosissimi, osor,] hating Lamachus, unwarlike. Ἡμέρα γὰρ ἐξελαμψέν ἡδὲ μισολάμαχος. Pax 304.

Μισοπόλις, *ἔως, ὁ et ἡ*, adj. [civitatem exosus,] hating the state or city. Ὡς ἐπ' ἄνδρά μισοπόλιν. Vesp. 411. SYN. Μισοδημός.

Μισοπορπακίστατός, *ἡ, ὁν*, adj. [manubriis clypei, vel bello, inimicissimus,]

having the greatest hatred to war. ἴθ', ὃ γυναικῶν μισδορπάκιστάτη. Pax 661.

Μισθός, ἔδος, τὸ, vid. Μίσμη.

Μιστούλλω, v. [in partes minutas seco,] to cut into small pieces. Μιστούλλον τ' ἀρᾶ τ' ἄλλᾳ, καὶ ἀμφ' ὀβέλοισιν ἐπειρᾶν. A. 465. SYN. Διατέμνω, κατὰτέμνω, μερίζω.

Μίτρος, ου, ὁ, subst. [filum, licium, fides citharæ,] thread, the woof, a string. Κεῖσθω δὲ μοι μίτρον ἀμφιπλέκειν Eur. fr. Eurysth. 6. 1.

Μίτρα, as, ἡ, subst. [cingulum, balteus, zona,] a broad belt about the loins, a girdle. See Damm. in v. and Steph. Tom. ii. p. 952=c. 6194. Καὶ προσπίτνει νῦν ὃ δὲ μίτραν κόμης ἀπὸ. Bacch. 1104. SYN. Ζώνη, ταινία, διάδημα. ΕΡΙΤΗ. Ἀναδέτῳ, παρθενικῇ, θελεξίφρων, πολυάνθεμος, ἐρμῷ χρῶς.

Μίτροφόρεω, v. [mitram gesto,] to wear a girdle. Ἐμίτροφόρου τῆ, καὶ διέκλωντ' Ἰωνικῶς. Thesm. 163.

Μιτυληναῖος, α, ὁν, adj. [Mitylenæus,] of Mitylene. Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδά τὸν Ὑρράδεω. Call. Ep. 1. 2.

Μιτυλήνη, ης, ἡ, P. N. [Mitylene,] the principal city in Lesbos. Δωροδόκησαντ' ἐκ Μιτυλήνης. Equit. 834.

Μιτυλός, η, ὁν, adj. [mutilis, cornibus carens,] mutilated, having no horns. Τήναν τὰν μιτυλὰν δωσῶ τὰ διδάκτρα τοῖ αἰγᾶ. Theocr. 8. 86. SYN. Κόλῳς, κόλῳβος.

Μιτρώδης, ἔως, et μιτρώδης, ὁ, ἡ, adj. [e bono stamine factus, textilis,] well twisted. Βρῶχῳ μίτρωδε σινδόνος καθημένῃν. Antig. 1222.

Μνᾶ, ἄς, ἡ, subst. [mina; varii ponderis apud diversos: vid. Steph. tom. ii. p. 952=c. 6196.] a mina. Ὅτ' ἀντέδωκ' αὖ γ' ἀντὶ τῶνδ' ἐμνᾶν πῶτ' εἰ. Pax 1251.

Μνᾶω, (2) voc. med. μνᾶμαι, et μνήσκωμαι, v. [(1) in memoriam revoco, (2) (a) recorder, memoro, mentionem facio, (b) ambio,] (1) to put in, or recall to, mind; (2) to remember, to court. Νόστου δὲ μνήσαι, μεγὰθύμου Τυδεὸς νιέ. K. 509. See also Anacr. 170. SYN. (1) Μιμνήσκω, μνημονεύω, ὑπομνᾶω, ἀναμιμνήσκω, (2) (b) πρόμνᾶμαι, μνηστεύω, ἀντιποιοῦμαι.

Μνεία, as, μνήμη, μνημῶσυν, ης, et μνηστῆς, ἴος, ἡ, subst. [memoria, recordatio, mentio,] recollection, memory; also, personified, the mother of the nine Muses. See Hes. Theog. 916. Κάκων δὲ τῶν πρὶν μηδένος μνείαν ἔχειν. Phœn. 474. See also Iph. A. 302. Θ. 181. et v. 280. PHR. Μουσὸμήτωρ ἐργατῆς ἀπάντων.

Μνήμα, ἄτος, μνημεῖον, et Ion. μνημήϊον, et μνημῶσυν, ου, τὸ, subst. [monumentum,] a monument, a memorial. Πέτροις τῆ λεύει μνήμα λάϊνον πατρὸς. Eur. Electr. 328. See also Iph. A. 1240. Pyth. 5. 64. and Vesp. 536. SYN. Μνημῶσυν, σῆμα, σημείον.

Μνημονεύω, v. [(1) memini, (2) memoro,] (1) to remember; (2) to mention. Ἐμνημόνευσέ δ' ὥσπερ ἄνθρωπος κάκως. Androm. 1153. SYN. Μνᾶμαι, μιμνήσκωμαι, μέμνημαι, μνήμην ἔχω, μνήσκωμαι.

Μνημονικός, ἡ, ὁν, adj. [bona memoria præditus,] having a retentive memory. Εἰ μνημονικός εἶ. b. δὺδ τρώπω, νῆ τὸν Δῖα. Nub. 483. SYN. Μνήμων.

Μνημῶσυν, vid. Μνήμα.

Μνήμων, ὄντος, adj. [memor,] mindful of, grateful. Ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὅμῳ εἰκός, καὶ μνήμῳ εἶναι. Pax 761. SYN. Μνημονικός, ἐπιμέλῃς, μνήμην ἔχω, μνήστωρ.

Μνησκάω, v. [injuriae sum memor, succenseo,] to bear in mind an injury, to resent. Μνησκάωσαι τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνέοτ' ὀτρυνθήσῃς. Nub. 999. SYN. Χάλεπαινω, ἀγανακτέω, δυσθυμέω, δυσχεραίνω, τιμωρεῖσθαι.

Μνησιπήμων, ὄντος, adj. [malorum memor,] remembering misfortunes. Μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄ-κοντᾶς. Agam. 173.

Μνήσκωμαι, vid. Μνᾶω.

Μνήστειρά, vid. Μνηστή.

Μνηστευᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [desponsatio,] an alliance, an espousal. Ἐρεῖ δὲ δὴ τίς, ὃ κάκ' ἀμνηστευμᾶται. Phœn. 489. SYN. Μνηστὴς.

Μνηστεύω, et μνηστῶ, v. [nuptias ambio, concilio; procum ago,] to act the

sutor, to espouse. 'Αλλ' ἡ πέπονθᾶ δεινὰ μνηστεύω γάμους. Iph. A. 852. See also Theocr. 18. 6. SYN. Μναῖμαι, γάμew.

Μνηστῆ, ἡs, et μνήστευα, as, ἡ, adj. [desponsata, nupta,] betrothed, wedded. 'Ανδράσιν, ᾧ καὶ μιν μνηστῆν κομῆουσι τῶκῆs. Apoll. 1. 780. See also Isthm. 2. 7. SYN. Γάμηθεῖσα.

Μνηστήρ, ἡρῶs, ὁ, subst. [proculus,] a suitor, a lover. Τίσασθαι μνηστήρᾱs ὑπερβάσιs ἀλέγεινῆs. γ. 206. SYN. Ἐδνωτῆs, νύμφιῶs. EPIITH. Ἀγῆνωρ, ὑπέρη-νυρῶων, ἀγανῶs, ἀντιθέῶs, ὑπέρβιζον ὕβριν ἔχων, ὑπερφιάλῶs, ἀναιδῆs, χυλεῖπῶs, ὠκυμῶρῶs.

Μνηστῆs, vid. Μνεία.

Μνηστὺs, ὅs, ἡ, subst. ["studium proci ad conciliandam sibi sponsam." Damm.] courtship. Καὶ μνηστύν' αὐτὸs γάρ ἐφέλκεται ἄνδρά σιδηρῶs. π. 294.

* Μνηστωρ, ὅρῶs, ὁ, adj. [qui meminit,] mindful. Μνήστῶρεs ἔστῃ μοι. Sept. Theb. 165. SYN. See Μνήμων.

Μνῖδεis, εσσαῖ, εν, adj. [muscousus,] mossy. Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνῖ-εντᾶ βυθοῖῶ. Apoll. 4. 1237.

* Μνώμαι, poet. pro Μνωμαι, vid. Μνώω.

Μώγερῶs, ἁ, ὧν, adj. [ærumnosus,] laborious, painful, calamitous. Στυγερῶs ἔγω. b. μώγερῶs ἔγω. Acharn. 1207. SYN. Μοχθηρῶs, ἀθλιῶs, πονηρῶs.

Μώγῆs, f. ἡσω, v. [cum gemitu laborem efficio, laboro,] to effect with labor, to toil. Ὡs ἐπ' σοι μάλα πόλλ' ἐπάθον, καὶ πολλὰ μώγησα. I. 488. See also Apoll. 4. 962. SYN. Πόνεω, κάμνω, κοπιᾶω, μοχθεῶ, ὄτλεω, κακῶπάθεω.

Μόγῃs, adv. [ægre, vix,] with difficulty, scarcely. Ἰού, ἰού¹ ὥs ἐξέπνευσά μόγῃs, ἀκρατῶs ἢ χαρίs. Cycl. 576. SYN. Μόλῃs, χυλεῖπῶs, δυσχερῶs.

Μώγῶs, ου, ὁ, subst. [labor durus et ærumnosus,] toil, pain. Ἰδρῶθ', ὧν ἰδρῶσά μωγῷ; καμῆτην δὲ μοι ἵπποι. Δ. 27. SYN. Πόνῶs, κάματῶs, ὄτλῶs. EPIITH. Ὀΐζυρῶs, στυγερῶs, δεινῶs, ὀλῶs.

Μωγοστῶκῶs, ου, ἡ, adj. [(1) parientibus opitulans; (2) cum difficultate multa pariens,] (1) assisting women in labor; (2) bringing forth with difficulty. Αὐτάρ ἐπειδὴ τὸν γὰ μωγοστῶκῶs Εἰλεΐθιυᾶ. Π. 187.

Μῶθος, ου, ὁ, subst. [pugna, concursus praeliantium,] a fight, turmoil. "Ἀλλ' ὅτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μῶθον, ἀλλ' ὅτ' ε' αὐτῇ. Σ. 159. SYN. Θῶρυβῶs, μόχθῶs, μάχη, δηϊότηs, ἐρίs, κύδοιμῶs, τάραχῃ. EPIITH. Αἰνῶs, δεινῶs, στυγερῶs, δηϊῶs, ὀκρυῖδεis, ἐρῖκιδῆs, ὀλῶs, ἡχίεis, ἀλέγεινῶs, ὀΐζυρῶs, φόνιος, αἰματῶs, στυγνῶs, μάλερῶs.

Μῶθων,² ὧν, ὁ, subst. [verna,] a saucy slave. See in Κῶβαλῶs. EPIITH. Φλυαρῶs, φορτικῶs, αἰσχροῶs, ἀλάζων, ἀτιμῶs. SYN. Οἰκογενῆs.

Μοῖρᾶ, as, ἡ, subst. [(1) pars, portio, sors, conditio; (2) fatum, lethum,] (1) a part, division, condition, (2) fate, death. Θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρᾶ Δελφικῷ ξίφει. Orest. 1673. SYN. Μέρῶs, τυχη, ἡ πέρωμενῃ, (2) μῶρῶs, μόρσιμῶν, δαίμων, ἀνάγκη, κληρῶs, θανάτῶs, κῆρ, πῆμα. EPIITH. Δυσώνυμῶs, κάκη, κράταιῃ, χυλεῖπῃ, πάρωϊα, φίλῃα, εὐνῶμῶs, πύλυπῶνῶs, ἀδάκρυῶs, αὐτόχειρ, τέλεσσίδωτειρά, ἀγαθῇ, καλῇ, λυσσᾶs, μέγαλῃ, δυστάλαινᾶ, ἀφυκτῶs, αἰδηλῶs, ἀνίκητῶs, δύσμῶρῶs, λευγαλέα, οἰκτρὰ, πύλυπῶνῶs, ὀλῶ, λίγυφθογαγῶs, τέλεσφόρῶs, πίκρα, ἀλέγεινῃ, βάρειᾶ, ἀνάγκῃs οἰακοστρόφῶs, μάκραϊων. See Κήρ.

Μοιρᾶω, v. [divido, med. sortior,] to allot, divide, to receive as portion. Οὐδέ νῦ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενῶs μεμῶρητο. Apoll. 1. 973. SYN. Λαγχᾶνω, ἐπιμοιρᾶμαι, διὰμοιρᾶμαι, κληρῶω, μερίζω, διαίρω.

Μοιρηγῆνῆs, εῶs, ὁ, ἡ, adj. [ad felicitatem natus,] born to a happy destiny. Ἦ μακάρ Ἀτρείδῃ μοιρηγῆνῆs, ὀλβιῦδαῖμῶν. Γ. 182. SYN. Ὀλβιῶs, εὐδαίμων.

Μοιρηγῆτῆs, ου, ὁ, adj. [qui fatum agit,] the leader of fate. Οἱ μοῦνοι πῶλεων μοιρηγῆται, ἡδὲ παρῆδροι. Apoll. 1. 1127.

Μοιριδίῶs, α, ὧν, adj. [fatalis, fato eveniens,] fated, happy. Οὐδὲν' μοιριδίᾳ τῖσιs ἔρχεται. C. C. 228. SYN. Αἰσίμῶs, μόρσιμῶs, μῶριμῶs, εἰμαρμένῶs, πέ-πρωμένῶs, μῶρῶis, μοιροκρατῶs.

¹ Ἰού, ἰού, extra metrum est.

² Μῶθων is also a kind of obscene dance performed by slaves. See Schol. Aristoph. Equit. 694. and Jul. Pollux, lib. iv. §. 101.

Μοιροκραντῆς, ὄν, adj. [a fato perfectus,] effected by fate. Μοιροκραντῶν ἐς ἡμᾶρ. Choëph. 602.

Μοιχάγριᾶ, ὤν, τὰ, subst. [adulterii mulcta,] damages paid by the adulterer. Χωλὸς ἔων, τέχνησ'· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. θ. 332.

Μοιχεύω, v. [mæchor, adulter sum,] to debauch, to commit adultery. "Ὡσπερ πρῶτερον μοιχεύουσιν τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον. Aves 558.

Μοιχὸς, οὗ, ὁ, subst. [adulter, mæchus,] an adulterer, a debauchee. Μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλούς, πᾶδ' ἀντρεῖς πρὸς αὐτὸν. Nub. 1079. SYN. Μᾶχλος, πῶρνός.

* Μοιχοτρόπος, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [meretricios mores habens,] courtesan-like. Τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας κἄλῶν. Thesm. 392.

Μολγός, οὗ, ὁ, subst. [(1) bulga, culeus; (2) depeculator,] a sack; a public robber. Μολγὸν γενέσθαι δεῖ σέ. b. κἂν γέ τουτώϊ. Equit. 963.

Μόλῃω, f. ἡσω, 2 aor. ἐμόλῳν, perf. μέμβλωκά, quasi a βλώσκω, v. [propero, accedo,] to hasten, to go, to come. * Ἡ Πανὺς ὄργας, ἡ τίνος θεῶν μόλειν. Med. 1169. SYN. Σπεύδω, πρόσέρχῃμαι, ἦκω.

Μόλιβδος, s. μόλιβδος, οὗ, ὁ, et μόλιβδης, ἰδὸς, ἡ, forma antiquiori, μόλυβδος, μόλυβδης, subst. [plumbum,] lead, a mass of lead. Τηκτὸς μόλυβδος ἐξᾶνασθῆσω σ' ἐγώ. Androm. 266. See also A. 237. and Call. fr. 159.

Μόλῃς, adv. [ægre, vix, cum difficultate,] scarcely, with difficulty. Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλῃς εὐρόμεν, ὥστ' ἐγενέσθαι. Plut. 492. SYN. See Μόγῃς.

Μόλιων, ὄνός, ὁ, P. N. [Molion.] Πασσῦδι'· μετὰ δέ σφ' Μόλιόν' ἑθρήσονται. A. 708. EPIITH. Ἀκτορίων, ἀντιθέος, θέρᾳων.

Μολόβρος, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [(1) gulosus, vorax; (2) mendicus,] a glutton, a mendicant. * Ὁ πύποι, ὡς ὁ μόλοβρος ἐπιτροχᾶδην ἀγρόρει. σ. 26. SYN. Πτωχός, ἀδελφᾶγός.

Μολπάζω, f. ἄσω, v. [canto, decanto, celebroy,] to celebrate. Τῇ φωνῇ μολπάζων. Ran. 379. SYN. Μέλω, αἰδῶ, ἀνᾶμέλω, ὑμνῶ, ἀνυμνῶ.

Μολπή, ἡς, ἡ, subst. [cantus cum saltatione; carmen. Vid. Damm. in v.] singing, song. Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἁμύμνος ὀρχηθμοῖδ. ψ. 146. SYN. Μέλος, ψῆδῃ, αἰοιδῇ, φωνῇ, ὕμνος. EPIITH. Λιγυρῇ, ἐπτατόνός, ἰμερῶσσά, μελιτῆδης, Δωρίς, μελιχία, φοιβᾶς, εὐφρων, εὐμονός, εὐτόχης, δακρυρόδος, ἐρατῇ, τεθαλυῖα. PHR. Καλλιχόρον κithάρης μελιτῆδεῦ μολπῇν.

Μολπηδόν, adv. [cum cantu,] with songs. Μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἄμα. Pers. 395.

Μόλυβδαινα, ἡς, ἡ, subst. [massa plumbea,] a mass of lead. * Ἡ δὲ μόλυβδαίνῃ ἐκείλῃ ἐς βυσσὺν ὕρουσεν. Ω. 80. SYN. Μόλυβδης.

Μόλυβδος, et μόλυβδης, vid. Μόλυβδος.

Μόλυβδόχεω, v. [plumbum fundo, conflo,] to run lead. Μόλυβδόχῃσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφύρα. Eccles. 1110.

Μόλυνόπραγμῶνέω, v. [res fœdas facio,] to be engaged in a disgraceful business. * Ἀπωλόμην μόλυνόπραγμόνόμενος. Acharn. 381.

Μόλύνω, f. ὕνω, v. [(1) tingo, inficio, (2) polluo, inquino,] to stain, to dye, to defile. Καὶ μόλυνων τὴν ὑπὴν, καὶ κύκῳ τὰς ἐσχάρας. Equit. 1286. SYN. Κηλιδῶ, μίαινω, ἀναφύρω, καθύβριζω.

Μομφῇ, ἡς, ἡ, vid. Μέμφῃς.

Μόναμπύκῖα, ας, ἡ, subst. [agitatio equorum, quæ fit uno fræno,] a driving of horses with a single rein. * Ἴπποις, ἡμιόνοις τε, μόναμπύκῖ-α τε. Olymp. 5. 15.

Μονάμπύκος, οὗ, et μονάμπυξ, ἑκός, ὁ et ἡ, adj. [uno loro circumdatum collum habens,] having a single rein or cord. Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δερην. Helen. 1566. See also Eur. Suppl. 690. SYN. Μονόκελης.

* Μονᾶξ, et Ion. Μονᾶξ, q. v.

Μοναρχέω, f. ἡσω, v. [solus imperium teneo,] to rule with absolute power. Τέλεσεν· καὶ τοι μοναρχεῖν. Pyth. 4. 294. SYN. Δεσπότηω, δεσποζῶ, κρατέω, ἄρχω. PHR. See Androm. 480.

Μοναρχία, ας, ἡ, subst. [unius dominatus,] a monarchy. *Γύναι, τὰδ' ἐστὶ σμικρὰ, καὶ μὲν αρχίας*. *Androm.* 366.

Μοναρχὸς, Ion. *μουναρχὸς*, ου, ὁ, subst. [monarcha,] one possessed of absolute power, a monarch. *Δείξαιτ' ἐπὶ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μὲν αρχὸν*. *Equit.* 1330. *SYN.* "Αρχὸς, βασιλεὺς, κοίρανος.

Μονᾶς, ἀδὸς, ὁ et ἡ, adj. [solitaria,] solitary, deserted. *Ὡς ἐσεῖδὼν ἀσμένῃ σέ, μὲν ἀδ' ἔχουσ' ἐρημίαν*. *Bacch.* 599. *SYN.* *Μονή*, ἐρημὸς, μὲνιός.

Μονή, ἡς, ἡ, subst. [mansio, quies, mora,] a remaining, abode, delay. *Θοίνην διελθὼν δ' εἰς βράχυν χρόνον μὲν ἡς*. *Herc. F.* 952. *SYN.* *Διὰ τριβή*, ἀνάβουλη, ἡσυχία.

Μονιμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [perdurans,] durable. *Ὁ μὲν γὰς ὁλβὸς οὐ μὲνιμὸς ἐν βροτοῖς*. *Orest.* 334. (Double dochm.) *SYN.* *Βεβαίος*, ἐμπέδως, αἰώνιος.

Μονιὸς, ὄν, adj. [solitarius, sylvestris, ferus,] lonely, savage. *Αἱ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μὲνιον δάκρυ ἢ τὶ πέλωρον*. *Call.* 3. 84. *SYN.* "Ἐρημὸς, ὄρεινός, ἀγριός.

Μονογενὴς, ἔος, ὁ et ἡ, et *μὲν οὐ γενεῖα*, ας, ἡ, Ion. *μουνογενὴς*, et *μουνογενεῖα*, adj. [unigenitus, singularis,] the only born, only. *Στύλον πῶδ' ἰδὲ, μὲν οὐ γενεὴς τέκνον πατρί*. *Agam.* 871. See also *Apoll.* 3. 846. *SYN.* *Μονός*, οἶός.

Μονόγληνός, Ion. *μουνόγληνός*, et *μὲν οὐ δέκτης*, ου, ὁ, adj. [unoculus,] one-eyed. *Φάει μουνόγλην, σάκει ἰσὰ τετραβόειω*. *Call.* 3. 5. See also *Cycl.* 78. *SYN.* *Μουνόψ*.

Μονόδους, ουτός, ὁ et ἡ, adj. [unicum dentem habens,] having only one tooth. *Μονόδοντες ἄς οὐθ' ἰλίος προσδέκεται*. *P. V.* 821.

Μονόδροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex uno deciso ramo factus,] made of one branch. *Καθέσαν-τὸ, τὸ μὲν οὐ δρόπον φῦτον*.¹ *Pyth.* 5. 56.

Μονόζυξ, ὕγος, et *μὲν οὐ ζυγὸς*, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [unijugis, unicus,] widowed. *Λεῖπεται μὲν οὐ ζυξ*. *Pers.* 144. *SYN.* *Εὐνὸς*, χῆρός, ἀνάνδρος.

Μονόήμερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui unius est diei,] lasting only for one day. *Καὶ πῶδ' ἐμου τέλει τῇ μὲν οὐήμερος ἐξέτελέσθη*. *Batrach.* 294.

Μονόκλαυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ab uno tantum lugetur,] attended with the lamentations of one only. *Μονόκλαυτον ἔχων ἡρῆον ἀδελφῆς*. *Sept. Theb.* 1067.

Μονόκοιτώ, v. [solus cubo,] to sleep alone. *Μονόκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατίας, καὶ θιμῆτερον μὲν εἶατε*. *Lysistr.* 592.

Μονόκρηπις, ιδός, ὁ et ἡ, adj. [uno tantum calceo indutus,] wearing only one shoe or slipper. *Τὸν μὲν οὐ κρηπίδα πάντως*. *Pyth.* 4. 133.

Μονόκωπος, ου, ὁ, adj. [uniremus,] using only one oar. *Μονόκωπος ἀνὴρ πέτρας*. *Helen.* 1127.

Μονομάχεω, f. ἡσω, v. [singulari certamine pugno,] to fight in single combat. *Αἰσχιστὰ, χωρὶς μὲν οὐ μάχεσθαι παντὸς στρατοῦ*. *Phœn.* 1235.

Μονομάχος, et *μὲν οὐ μάχης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [singulari certamine pugnans,] of single combat. *Ἐφραζάμεσθ' ὁ μὲν οὐ μάχοισι προστάταις*. *Sept. Theb.* 799.

Μονομήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [privatus matre,] deprived of a mother. *Μονομάτορος ὄδυρμους ἔμοις*. *Phœn.* 1533.

Μονόπαις, παιδός, ὁ et ἡ, adj. [unicam prolem habens, unicus,] having an only son, an only son. *Μονόπαις ἄλλ' ἔμπας*. *Alcest.* 931. *SYN.* *Μονογενὴς*, μὲν οὐ τέκνος.

Μονόπεπλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [uno peplo indutus,] clad only in one garment. *Δέχη δὲ φίλιὰ μὲν οὐ πεπλός*. *Hec.* 921. *SYN.* *Μονόστολός*, οἰδοχίτων.

Μονόπωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui uno vehitur equo,] conveyed by a single steed. *Μονόπωλὸν ἐς ἄω*. *Orest.* 1001.

Μονοῤῥύθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [epith. ædium, quæ unam tantum familiam capiant. Vid. Schutz. in l. c.] fitted for a single family. *Πάρεστίν οἰκεῖν καὶ μὲν οὐ ῥύθμους δόμους*. *Æsch. Suppl.* 968.

¹ The emendation of Pauw is here adopted that the metre may be preserved, which is trochaic dimeter catalectic. Compare the corresponding line in the antistrophe, *Καὶ πατρίοις πόλιν*.

- Μόνος**, et Ion. *μονός*, η, ὄν, adj. [solus, simplex, desertus, viduus,] alone, single, deserted, widowed. *Μόνος ξυνάψω ξυγγόνῃ τῇ μῶ μάχην*. Phœn. 1245. See also Apoll. 3. 43. **SYN.** *Οἶός, εἷς, μόνιός, μόνόστολός, ἴός, ἐρημός, χῆρός*. *Μονόσκηπτρός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [solus sceptrum gerens,] one who wields the sceptre alone. *Μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοιςι χρῆς*. Æsch. Suppl. 379.
- Μονοσιβίης*, ἔός, adj. [solus iter faciens,] travelling alone. *Εἰ ξὺν λῶχίταις, εἰτέ καὶ μῶνοσιβίῃ*; Choëph. 756.
- Μονοστόλός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [unam stolam habens, solus,] having one robe, single. *Λῶχων ἀνάσσειν, ἡ μῶνοστόλου δόρυς*; Phœn. 754. **SYN.** *Μονό-ζωνός*.
- Μονότεκνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [unam tantum habens prolem,] having only one child. *Τάλανι Διογένηι κόρη μόνυτέκνου Πρύκνης*. Herc. F. 1015.
- Μονότραπεζός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [solus cibum capiens,] eating by oneself. *Οἱ δ' ἐσχὺν αἰδῶ, ξενίᾳ μόνυτραπέζᾳ μοι*. Iph. T. 950.
- Μονότροπός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [unius modi, simplex,] simple, lonely. *Βῆτηρά τ' ἀμφὶ μόνυτροπον νῆανίαν*. Androm. 281.
- Μονόφαγός*, ὄν, adj. [avidus cibi, qui solus comedit,] gluttonous, who eats alone. *Κυνῶν ἀπάντων ἀνδρά μόνυφάγιστόν*. Vesp. 923. **SYN.** *Μονό-σιτός*.
- Μονόφρουός*, ου, ὁ et ἡ, [qui solus custodit,] the only watch or guardian. *Γάλας μόνυφρουδὸν ἔρκες*. Agam. 248.
- Μονόφρων*, ὄνός, adj. [sui iudicii,] thinking independently. *Δὲχᾶ δ' ἄλλων μόνυφρων εἰ-μί*. Agam. 732. (Ion. a min. dim.)
- Μονόχληλός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [solam vel solidam habens ungulam,] having one or a solid hoof, not cloven. *Μονό-χαλᾶ δ' ὑπὸ σφύρα*. Iph. A. 226. **SYN.** *Μώνυξ*.
- Μονόψηφός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [unius suffragii,] independent. *Μονόψηφοισι νέυ-μασιν σέθεν*. Æsch. Suppl. 378.
- Μονῶ*, et Ion. *μουνῶ*, v. [solum relinquo, destituo,] to leave destitute. *Λύπει τέ παίδων μὴ πᾶθω μόνουμένός*. Herc. F. 1380. See also Π. 117. **SYN.** *Ἀπολείπω, μέτιμημι*.
- Μονῶδῶ*, f. ἡσω, v. [solus canto,] to sing alone, to bemoan alone. *Εἰτᾶ μόνυφῶδῃν ἐκ Μηδείας*. Pax 1012. **SYN.** *Θρηνῶ, ὁδύρῶμαι*.
- Μονωδία*, as, ἡ, subst. [monodia,] a monody, a poetical soliloquy. *Εἰτ' ἀνέ-τρεφον μόνωδίαις, Κηφισοφῶντᾶ μινύς*. Ran. 944.
- Μονῶψ*, et poet. *μουνῶψ*, ὤπός, adj. [unoculus,] one-eyed. *Στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μόνῶπᾶ παῖδᾶ γῆς*. Cycl. 641. See also P. V. 829. **SYN.** *Μονόγληνός, μόνυδέρκης, τυφλώψ*.
- Μοῖρα*, as, ἡ, subst. [olea sacra,] an olive-tree. See in *Ἀκάδημία*.
- Μοῖρμός*, et *μόρσιμός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [fatalis, letalis,] destined, fatal, deadly. *Τόνδε κατακτείνῃ μοῖρμον δέ οἱ ἔστ' ἀλῆσθαι*. Υ. 302. - See also Alcest. 960. and σ. 297. **SYN.** *Αἰσίμός, αἰσίός, πῆπρωμένος, θνητός, εἰμαρμένος*.
- * *Μοῖρῶν*, ου, τὸ, subst. [pars, particula,] a part, a share. *Μεγ' ἀναλώσας ψυχῆς μοῖρῶν*. Androm. 539. **SYN.** See *Μερός*.
- Μοῖριός*, α, ὄν, adj. [Morius,] Morian. *Λεύσσει νιν Μοῖριον Διός*. CE. C. 705. See Schol. in l. c.
- Μορμολύκειον*, ου, τὸ, et *μορμολύκη*, ἡ, subst. [larva tragica, terri culamentum,] a bugbear, a tragic mask. *Τρέφουσι, μορμολύκειᾶ τοῖς μοιχοῖς, κύνᾶς*. Thesm. 417. **SYN.** *Μορμῶ, Μορμών, φάσμα*.
- Μορμολυτῶμαι*, et *μορμύσσωμαι*, v. [terrefacio, proprie larvis,] to frighten. *Ταυτὶ λεγούσᾳ μορμολύττεσθαι δοκεῖς*; Aves 1251. See also Call. 3. 70. **SYN.** *Ἐκπλήσω, ἐκφῶβῶ*.
- Μορμῶρῶτός*, ὄν, adj. [terrificus,] terrific. *Ὅφρὺς ἔχοντᾶ καὶ λῶφους, δειν' ἄττᾶ μορμῶρῶπᾶ*. Ran. 925.
- Μορμύρῶ*, v. [murmuro, ut fluvius cum strepitu fluens,] to make a noise like a river, to roar. *Ῥιπαῖος ἐν ὕρεσσιν ἀπὸ πρῶθι μορμύρουσιν*. Apoll. 4. 287. **SYN.** *Βρέμω, ἀναζέω, πλημμύρῶ*.

Μορμύσσομαι, vid. Μορμολύττομαι.

Μορμώ, ὄς, et μορμών, ὄς, subst. [mormo, larva,] a bugbear, a goblin. Ἀμφίθεος. οὐκ ἀξω τῷ, τέκνον· μορμῷ, δάκνει ἱππός. Theocr. 15. 40. See also Pax 473. SYN. Μορμολυκεῖον.

Μορῶεις, εσσα, ἐν, adj. [(1) letalis, (2) curiose elaboratus. Vid. Damm.] (1) deadly, (2) beautifully wrought. Τρίγληνα, μορῶεντ' ἅρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. Ξ. 183.

Μορῶς, ου, ὁ, subst. [portio, fatum, exitium,] a portion, fate, destiny, death. Οὐκ ἂν δυνάμην σὺ παρεστάναι μορῷ. Heracl. 564. SYN. Μοῖρα, τύχη, πόνος, φθορά, θάνατος. ΕΡΙΤΗ. Θανάσιμος, ἀποτμός, θανάτῳ, ἀθλῖος, κακός, αἰνός, δύστηνός, ἀπηλεγής, δεινός, πικρός, καρανιστής, ἀπροσδοκητός, τάχως, αἰφνιδίος, στόνδεις, λυγρός, κλυτός, δόλῳ, ἀλεγείνός, δυσκλῆς.

Μορσίμους, η, ὄν, vid. Μορίμους.

Μορσίμους, ου, ὁ, P. N. vid. Ran. 151.

Μόρσων, ὡς, ὁ, P. N. [Morson,] Morson. Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι κἄλὸν κρεῖς αὐτῇ πέμψον. Theocr. 5. 140.

Μορῦς, ὄς, ὁ, P. N. [Morys,] a noble Phrygian. Μηρίδνης δὲ Μορυν τὲ καὶ Ἰπποτίωνά κατέκτα. Ξ. 514.

Μορῦσσω, f. ὕξω, v. [inquinare, contamino, fædo,] to defile. Ῥωγᾶλεα, ῥυπῶντ' ἀ, κακῷ μεμυρνυμένῳ καπνῷ. ν. 435. SYN. Μίαίνω, ῥυπᾶω, μολύνω.

Μορῦχος, ου, ὁ, P. N. [Morychus,] Morychus. Φίλη δὲ Μορῦχῳ. δμῶς ἐξενέγκ' ἀτὲ. Acharn. 887.

Μορφῇ, ἥς, ἡ, subst. [forma, delineatio,] form, beauty, sketch. Πῶς οἶσθ' ἀ μορφῆς τῆς ἐμῆς μετ' ἀστάσιν; Hec. 1248. SYN. Εἶδος, τύπος, σχῆμα, προσοψίς, ὥρα. ΕΡΙΤΗ. Εὐψία, ἀγρία, ἰδία, πολυπλοκός, βροτεῖα, εὐκλῆς, ἀθανάτος, πολυδαίδαλός, ἐλικωδής, κροκόπεπλος, Ζαθέα, θεία, ἐπὶ ῥατός, γερὰρα, θεσπέσια, ὑπερῶπλος, χάριεσσα, ἀμορφός, χαλεπή.

Μορφῆεις, εσσα, ἐν, adj. [formosus,] beautiful. Σθένει-τ' ἐκπαγλός, ἰδεῖν τὲ μορ-φᾶεις. Isthm. 7. 30. SYN. See Εὐείδης.

Μορφνός, οὐ, ὁ, adj. [niger, tenebriocosus. Vid. Damm.] black, gloomy. Μορφνοῖο φλέγ' αὐτὸν κἄλυπτομένοιο πτερύγεσσιν. Hes. Scut. 134. SYN. Ὀρφνός, σκοτεινός, φονίος, μελᾶς.

Μορφώμα, ἄτος, τὸ, et μόρφωσις, ἡ, subst. [forma, species,] form, shape. Γυναικὸς μὲν διαπρέπει μορφώματι. Eur. fr. Antiop. 35. 2. SYN. Μορφῇ, εἰκὼν, τύπος.

Μορφώτρια, ἀς, ἡ, subst. [formatrix,] a female transformer. Κῦκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ σὺν μορφώτρια. Troad. 439.

Μόσσυν, ὡς, ὁ, subst. [propugnaculum ligneum,] a strong wooden tower. Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοῖς ἐπ' αὐτῷ ἐνθ' ἐν εἰς. Apoll. 2. 383. SYN. Πύργος, ἐπαλξίς, ξυλινὸν δώμα.

Μοσσύνικοι, ὡν, οἱ, P. N. [Mossynæci,] a nation near the Euxine sea. Τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνικοι ὁμοῦσις ὑλῆεσσ' ἀν. Apoll. 2. 379.

Μοσχίδιον, ου, τὸ, subst. [germen novellum,] a young shoot. Εἰτ' ἀπ' αὐτὸν τόνδε νέῳ μοσχιδίῳ σκυλῶν. Acharn. 996. SYN. Κλάδος, ἔρνος, λυγός.

Μόσχιδον, vid. Μόσχος.

Μόσχιδος, ἀ, ὡν, adj. [vitulinus, tener,] of a calf or heifer, tender. Αἰγισθὺς ὄρθην σφαγιδᾶ, μοσχίαν τριχᾶ. Eur. Electr. 811.

Μόσχος, ου, ὁ et ἡ, et μόσχιδον, ου, τὸ, subst. [vitulus,] a calf, tender shoot, the young of any animal. See Eur. Index. Χρὴ δὲ σὲ, λαβούσαν τόνδε μόσχον εὐγένη. Iph. A. 1622. See also Theocr. 4. 44. SYN. Δάμῃλη, δαμάλις, πορτίς. ΕΡΙΤΗ. Τετρασκελὴς, εὐγένης, νέος, οὐρεῖος, τέρην, οὐρείθρεπτος, στερῶς, ἀκῆρατός, ἀδμητός, νεόθηλις, ἀπᾶλος, εὐαῖνος, θάλεθον.

Μούλιος, ου, ὁ, P. N. [Mulius,] Mulius. Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κέρασσατο Μούλιος ἥρως. σ. 422.

Μουνᾶς, Ionice pro μὴνᾶς, adv. [solum, singulariter,] by oneself, separately.

Μουνᾶς ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφίσις οὕτως ἐριζεν. θ. 372. SYN. Ἰδίως.

Μουνόγενεῖα, et μουνόγένης. Vid. Μόνόγένης.

Μουνόγληνός, vid. Μῶνόςγληνός.

Μουνῶτῶκος, Ion. pro μῶνῶτῶκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [unam prolem edens,] bearing only one child. Ἡ δὲ κὲ μουνῶτῶκος διδύμητῶκος αἰψὰ γένοιτο. Call. 2. 53.

* Μουνύχια, as, ἡ, P. N. [Munychia,] a name of Diana, who had a temple at Munychia, one of the Athenian harbors. Πόντιᾶ Μουνύχῃ, λιμένοσκοπέ, χαῖρε, Φεραίη. Call. 3. 259.

Μουνύχιών, ὦνός, ὁ, subst. [Munychion,] the tenth month in the Athenian year, including part of March and of April. Ἐς τὸν Μουνύχιῶνᾶ μηνᾶ. Aves 1047.

Μουνύχος, ου, ὁ, P. N. [Munychus,] a hero of Athens, from whom the harbor Munychia was named. Μουνύχου δ' ἀκταισὶν ἐκδή-σαντο. Hipp. 758.

Μουνῶψ, ὦπος, Ion. pro μῶνῶψ, adj. [unoculus,] one-eyed. Γρύπας φύλαξαι, τὸν τὲ μουνῶπα στρατόν. P. V. 829. SYN. Μῶνόςγληνός.

Μοῦσα, ης, ἡ, subst. [musa, cantus, carmen, cantatrix,] a muse, song, poetry, a songstress. Ἀνδρὰ μοῖ ἐννέπε, Μοῦσᾶ, πέλνυρρόν, ὃς μάλᾶ πολλᾶ. α. 1. SYN. Ἀοιδή. EPIITH. (plur.) Κασταλίδες, Πιερίδες, Ἐλικωνιάδες, Πιμπλητιάδες, Πόντιαι, καλλίνικοι, οὐρανῖοι, οὐρανίδες, αὔπνοι, ἡδύθροοι, ἀμβροδοί, βουκόλikai, φίλανλοι, ἀγναι, ἔλικωπίδες, φίλδοπαίγμονες, εὐστέφανοι, πρόφρονες, λίγυφνοι, ἡδύνθοι, μελιχίται, ἰοστέφανοι, λίγεται. PHR. Ὀλύμπιᾶ δώματ' ἐχουσαι, Διὸς αἰγιόχοι θυγατέρες, ὑποφύττορες αἰοιδίης, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ. See Ἐρατώ.

Μουσαῖος, ου, ὁ, P. N. [Musæus,] Musæus. Τοῦδ', ὃν κατακτείνεις σὺ. Μουσαῖόν τε, σὺν. Rhes. 942.

Μουσεῖον, ου, τό, subst. [locus musis sacer,] a place sacred to the Muses. Μουσεῖᾶ καὶ θάκουσ ἐνίζουσᾶν ἀνᾶβδόσω. Helen. 1107.

* Μουσεῖος, ου, ὁ et ἡ, et μουσικός, ἡ, ὅν, adj. [musicus,] musical, harmonious. Πιερίᾳ μουσεῖος ἔδρα. Bacch. 404. See also Hipp. 993. SYN. Ἐμμουσός, τερπνός.

Μουσιζῶμαι, v. [cano,] to sing. Ἀχάριν κελᾶδον μουσιζόμενός. Cycl. 486. SYN. Ἀνᾶμέλω, ᾄδω.

Μουσική, subaud. τέχνη. Vid. Μούσειος.

Μουσικός, vid. Μούσειος.

Μουσογένης, ἔος, ὁ et ἡ, et μουσῶπατωρ, ὄρος, ὁ, adj. [Musa genitus,] born of a Muse. Μουσογένης, μουσῶπατωρ Ὀμηρός. Anacr. 185.

Μουσομαντῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [musicus augur,] an harmonious prophet. Τίς πῶθ' ὁ μουσομαντῆς ἀτύπος ὄρνις ὕρειβάτης. Aves 277.

Μουσομήτωρ, ὄρος, ἡ, adj. [musarum mater,] mother of the muses, the harmonious producer. Μνήμην θ' ἀπάντων μουσομάτ' ἐργάνην. P. V. 470.

Μουσῶποιεω, v. [carmina compono, carmine celebroy,] to compose songs or verses. Οὐδὲν δρᾶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτῃ ταύτας μουσῶποιούσι. Nub. 334. SYN. Παφωδέω, μέλωποιεω, μέλωδέω.

Μουσῶποιός, et μουσῶπῶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui carmina facit, musicus,] song-making, a poet. Ἀεὶ δὲ μουσῶποιός εἰς σὲ παρθένων. Hipp. 1426. See also Phœn. 1514. SYN. Μελωποιός, αἰοιδός, ποιήτης.

Μουσῶω, v. [musis exorno, artibus humanioribus instruo,] to instruct in the liberal arts, to teach. Πολλοὺς ἀκούσας, οὐ μεμούσῶμαι κακῶς. Lysistr. 1127. SYN. Παιδεύω, διδάσκω, ἀσκέω.

Μοχθεω, et μοχθίζω, v. [cum difficultate et gemitu laboro, laboro,] to labor with fatigue, to suffer. Ἄλῃς δὲ μόχθων, οὐδ' ἐμοχθοῦμεν παρὸς. Helen. 1445. See also B. 723. SYN. Πόνεω, μόγεω, τάλαιπωρῶ.

Μόχθημά, ἀτός, τό, et μόχθος, ου, ὁ, subst. [ærumna, labor,] toil, trouble, exertion. Σκήνας ἀνίστη τεκτόνων μοχθῆμάσιν. Ion 1129. See also in Μοχθεω. SYN. Κόπος, κάματός, πόνός, αἰκία, ἀνία, ἀτασθαλία, ἀδικία, ὑβρις. EPIITH. Βράχῡ, μέγα, ἀμήχανόν, ἀργᾶλεόν, στῦγερόν, δίζυρόν, σπὸνδόν, ἀθλιόν.

Μοχθηρός, ἄ, ὅν, adj. [ærumnosus, miser, improbus,] troublesome, wretched,

¹ See Dr. Blomfield's note on the proper form of this word. Gloss. P. V. 90.

- wicked. Οὐκ ἐστὶ πράττοντίς τι μοχθηρὸν λάθειν. Eur. fr. Melan. 25. 1. SYN. Βάρυς, ἀθλίος, φαυλός, κῆκος, πονηρὸς, ὀξυρὸς, ἀδίκος, ἐπιπόνος.
- Μοχθητῆς, ὄν, adj. verbal. [laborandus,] must labor. Οὐκ οὖν τῶσαυτὰ γ' ἐν μέτρῳ μοχθητῆδον. Herc. F. 1242.
- Μοχθός, οὐ, ὅ, vid. Μόχθημᾶ.
- Μόχλευτης, οὐ, ὅ, subst. [qui vectibus aliquid submovet, motor,] a mover, an inventor. Σὺν ἔργον, ὃ καινῶν ἐπὶ κινήτᾳ καὶ μόχλευτᾷ. Nub. 1397.
- Μόχλευς, μόχλεω, et μόχλω, v. [(1) vectibus molior, (2) collabefacio, emoveo vi,] to move with a bar, to shake. Πέτρον μόχλευειν, ἢ 'ς μύλωνά κατὰβάλειν. Cycl. 240. See also M. 259. SYN. Ἀρμόχλευς, κινῶ, ἀποθραύω.
- Μόχλος, οὐ, ὅ, subst. [vectis, obex,] a bar, a bolt. Κλειθροῖσι καὶ μόχλοισι δωμαίων πύλας. Androm. 943. SYN. Ὀχεὺς, ἐπιβλῆς, βλητῆρ, βαλβίς. EPIITH. Ἐλαίνος, ὄξυς, πύρρῃκης, χλωρὸς, πέφυρμένος αἰμῶρι, καυστός, ἀσιδηρὸς, ἐλαίνεος, ἄρρηκτός.
- Μόψος, οὐ, ὅ, P. N. [Mopsus,] a distinguished prophet among the Argonauts. Ἀμπυκίδεω¹ Μόψοι θεοπροπίας ἀγρεύεν. Apoll. 1. 1106. PHR. See Pyth. 4.
- Μῶα, et μοιμῶα, v. [labia contraho, vel oculos claudio,] to close the lips or shut the eyes. Αἴται, τὶ μοι μῶατ', κἀνανεύετ'; Lysistr. 126. SYN. Μυκτερίζω, νυστάζω, σκαρδάμυτιω.
- Μυγδών, ὄντος, ὅ, P. N. [Mygdon.] Μυγδῶνός υἱόν φασὶ Κόροιβόν. Rhcs. 535.
- Μυδαίνω, f. ἀνῶ, v. [stillo, madefacio,] to drop, to moisten. Φάρμακά μυδίνης, ἡμὲν σᾶκος ἀμφεπάλυνεν. Apoll. 3. 1246. SYN. Βρέχω, ρυτίζω, κατὰσίπω.
- Μυδαλέος, α, ὄν, adj. [uvidus, madidus, humiditate putridus,] moist, putrid from wet. Διὰ μυδαλέοις δάκρυσσι κόλπους. Pers. 545. (Anapæst. dim.) SYN. Ὑγρὸς, διάβροχός, ρυτῆρ.
- Μυδάω, f. ἴσω, v. [mado, nimio madore vitior,] to be wet, to become putrid from humidity. Φθονο μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὅμου μέλας. Œ. R. 1278. SYN. Βρέχομαι, διάβρεχόμαι, διαίνομαι, σήπομαι, λείβω.
- Μυδροκτύπεω, v. [massam ardentem cudo,] to form red-hot iron. Κόρυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἡμέρος μυδροκτύπει. P. V. 374. SYN. Χαλκεύω, τεκταίνομαι.
- Μυδροκτύπος, οὐ, ὅ, subst. [faber ferrarius,] a worker in iron, a smith. Μυδροκτύπων μίμη' ὑπὲρ κᾶρα βάλων. Herc. F. 987. SYN. Χαλκεὺς, χαλκοκρῆτος.
- Μυδρός, οὐ, ὅ, subst. [candens massa ferrea; globus ignitus,] a bar of red-hot iron. Ἦμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μυδρους αἶρεν χεροῖν. Antig. 264.
- Μυδων, ὄντος, ὅ, P. N. [Mydon.] Ἐνθ' ἐλὲ Θεοσίλοχόν τε, Μυδωνά τε, Ἀστυπύλον τε. Φ. 209.
- Μυελέις, εσσα, ἐν, adj. [medullusos,] full of marrow. Ἐγκάτᾳ τε σάρκας τε, καὶ ὁστέᾳ μυελέντᾳ. ι. 293.
- Μυελός,² οὐ, ὅ, subst. [medulla,] the marrow, the support. Οἶνον ἐν ἀμφιφῶρευσί, καὶ ἀλφίτᾳ, μυελὸν ἀνδρῶν. β. 290.
- Μύεω, v. [in sacris initio vel instituo,] to teach mysteries, to initiate. Δεῖ γὰρ μνηθῆναι μὲ πρὶν τεθνηκέναι. Pax 376. SYN. Διδάσκω, κατάρχομαι, τέλω.
- Μύζω, v. [musso, mussito,] to mutter. Μύζοι' ἄν, ἀνὴρ δ' οἷχεται φεύγων πρῶσω. Eumen. 118. SYN. Στενάζω, βρενθῶμαι, γογγύζω, θρηνῶ.
- Μυθεῖσθαι, μυθίζω, μυθολογέω, μύθου, v. [loquor, dico, appello,] to speak, relate, address. Μυθεῖσθαι ὅσα κείνός, οἰζύνσας ἐμογῆσεν. δ. 152. See also Theocr. 10. 11. μ. 450. β. 202. and Σ. 289. SYN. Αὐδάω, λέγω, κηλιδέω, διηγέομαι, ἀναγρεύω, διαλέγομαι.
- Μυθεύω, v. [fabulosa narro, memoro,] to tell a tale, to mention. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθουται βροτοῖς; Ion 268.
- Μῦθος, οὐ, ὅ, subst. [verbum, sermo, fabula, consilium,] a word, fable, fiction, counsel. Ἀπλοὺς δ' ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφν. Phœn. 479. SYN. Λόγος, ἐπός, ῥήμᾳ, βάζις, βουλή. EPIITH. Μᾶκρος, σάφης, κάλλιστος, κοινός, ισχύων μέγα, σφριγών, βράχης, κύριος, ἀπιστός, νέος, καινότηρπός, εὐμένης, πτηνός, βράδυσ,

¹ Ἀμπυκίδεω is here scanned as a choriambus.

² The antepenult. is short in Æsch. Ag. 76. Soph. Gr. 781. Eur. Hipp. 255.

λεπτός, ψευδής, νεόχμυς, σύντμυς, φῶβερς, εὐπρόσηγῶρς, ἀκρίτς, ἀγᾶνς, μείλιχίς, πύκινς, κερδαλέος, χάλεπς, ἀλίς, ἀγᾶθς, ἡπίς, θυμαλγής, κρατέρς, οὐνείδεις, πέπνυμένς, ἀπῆμων, ἀπτέρς, ἐτήτμς, ὑγίς, ὑπερφιάλς, κάκς, στύγερς, κλοπίς, δέδαιδαλμένς, ἀντίπαλς, αἰμύλς, ἐναίσιμς, ἡδς, ποικίλς, πύρρς, σφῶς, οὐρανίς, κερδαλέος, ἐσθλς, ἀγῆνωρ, ἀμοιβαίς, ἄλυπς.

Μυῖα, as, ἡ, subst. [musca,] a fly. Ἀλλὰ φύλαττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπᾶμύνει. Vesp. 597.

Μυκάλη, ης, ἡ, P. N. [Mycalē,] a mountain and city in Caria. Μαιάνδρου τε ῥῶς, Μυκάλης τ' αἰπεινᾷ κύρην. B. 869.

Μυκάλησος, ου, ἡ, P. N. [Mycalessus,] a city in Bœotia. Θέσπειαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχρον Μυκάλησδν. B. 498.

Μυκάομαι, f. ἡσῶμαι, 2 aor. ἐμύκον, v. [mugio,] to bellow, to ring. Ἰσχουσ', ἀλλ' αὖτις ἀδιδὼν μυκάμεναί ἀμφιθέουσί. κ. 413. SYN. Βρύχω, ἡχέω, βῶω.

Μυκητός, οὔ, ὁ, et μύκημά, ἄος, τὸ, subst. [mugitus boum,] the lowing of oxen, roaring. Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νύμνδῃ. Σ. 575. See also Bacch. 680. SYN. Βῶν, κελᾶδς, αὐδῇ, φωνή. EPITH. Βάρυβρῦμός, ὑψίβρεμῆς.

Μυκῆναι, ὦν, αἱ, et Μυκῆνη, ης, ἡ, P. N. [Mycenæ,] a celebrated city in Argolis founded by Perseus. Ἀδίκᾳ γ' ὦ θεοί. b. Μυκῆναις, μὴ νῥᾶδ', ἀνᾶκαλει θεούς. Phœn. 617. See also Δ. 52. EPITH. Κύκλωπται, πῶλυχρσοι, εὐρῶαγνυι, ἐκτίμενον πτόλιεθρῶν. Μυκῆνη is also the name of an ancient heroine. B. 120.

Μυκηναῖος, α, ὄν, et Μυκηνίς, ἰδός, ἡ, adj. [Mycenæus,] of Mycenæ. Μυκηναῖα τ' ἐμαὶ θεράπναι. Iph. A. 1498.

Μυκῆνη, vid. Μυκῆναι.

Μύκης, ητός, ἡ, vel ου, ὁ, subst. [(1) mucus, fungus, (2) fungus ellychnii,] a mushroom, a candle-snuff. Ἐπεισὶ γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὐτοῖτ' μύκητες. Vesp. 262.

* Μυκόνος, ου, ἡ, P. N. [Myconus,] an island in the Ægean sea. Ἀκταὶ δὲ Μυκόνου, Δήλιος τε χοιράδες. Troad. 89.

Μυκτῆρ, ἥρς, ὁ, subst. [(1) naris, nasus, (2) ludibrium,] a nostril, a nose; raillery. Τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας; Pax 158. SYN. Πιν, ρίνιν.

Μυκτηρῶκομπς, ὄν, adj. [per nares sonitum edens,] proudly snorting. Μυκτηρῶκόμοις πνεύμασιν πληρωμένοι. Sept. Theb. 460.

Μύλαξ, ἄκς, ὁ, subst. [lapis molaris, vel ingens,] a mill-stone, large stone.

Βαλλόμεναι μύλακεσσὶ, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλῶεσσαι. M. 161.

Μύλη, ης, ἡ, subst. [mola,] a mill, a mill-stone. Πρὸς ταῦτ' αὖ μύλην ἀγᾶθην ὦρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον. Vesp. 648.

Μύληφᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mola comminutus,] ground. Εἰκόσ' δ' ἔστω μέτρα μύληφᾶτος ἀλφειοῦ ἀκτῆς. β. 355.

Μυλιᾶω, v. [dentibus frendeo,] to gnash with the teeth. Λυγρὸν μυλιᾶωντες ἀνὰ δρυᾷ βησσηεντᾷ. Hes. Op. 528. SYN. Τρίζω, μυλλαίνω.

Μύλλω, et μοίμυλλω, v. [molo, in obscæno sensu; mutio,] to grind; to mutter.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κῶρυδων, τὸ γέροντιόν ἢ ῥ' ἐτὶ μύλλει. Theocr. 4. 58.

Μύλδειδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [molæ instar,] like a mill-stone, weighty. Εἶσω δ' ἀσπίδ' ἑαξέ, βάλων μύλδειδὲ πέτρῃ. H. 270.

* Μύλων, ὦνς, ὁ, subst. [pistrinum,] a mill; a punishment for slaves, as the tread-mill. See in Μόχλεω.

Μύνδιος, ὄν, adj. [Myndius,] of Myndus, a city of Caria. Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτῆς Δέλφς. Theocr. 2. 29.

Μύνη, ης, ἡ, subst. [excusatio, prætextus,] an excuse. Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησ' ἀρέλκετ', μήδ' ἐτὶ τόξου. φ. 111. SYN. Προφάσις, πρόσχημα, πρόβλημα, λάβη.

Μύνης, ητός, ὁ, P. N. [Mynes,] the husband of Briseis. Ἐκτείνειν, πέρσεν δὲ πῶλιν θεοῖο Μύνητος. T. 296.

Μύξα, ης, ἡ, subst. [mucus,] mucus in the nose. Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέδν, ἐκ δὲ ᾤρειων. Hes. Scut. 267. SYN. Κόρυζα.

Μυοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mures occidens,] mouse-killing. Στήσῃμεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον. Batrach. 158.

Μύραινα, ης, ἡ, subst. [muræna,] a lamprey. Ταρτησία μύραινα· τὼ νέφρω δὲ σου. Ran. 475. EPIITH. Οἰστρῶμάνης.

* Μυριάδαρχος, vid. Μυρίονταρχος.

Μυριάκις, adv. [decies millies, sæpissime,] ten thousand times. Καὶ δωδέκακις, καὶ μυριάκις· ἰού, ἰού. Plut. 852.

Μυρίαμφύρος, ὄν, adj. [decies mille amphoras tenens,] holding ten thousand amphoræ. Πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυρίαμφύρον. Pax 520.

Μυριάς, ἄδυσ, ἡ, subst. [myrias,] ten thousand, a myriad. Δύδ μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις. Vesp. 709.

Μυριέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde annosus,] very long. Διᾶκναισμένος τὸν μυριέτη. P. V. 94.

Μυρίζω, f. ἴσω, et μυρίζω, ὥσω, v. [unguentis imbuo,] to perfume. Οὐτὲ μύροι-σιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅσταν νύμφην ἀγάγησθόν. Plut. 529. See also Eccles. 1109. SYN. Ἄλειψω.

Μυρίκη, ἡ, subst. [myrica, genista,] a tamarisk. Οἷκον ἀνὰ μυρίκην· δέξ-λον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκε. K. 466.

Μυρικίνος, η, ὄν, adj. [myricinus,] of a tamarisk. Ὁζὼ ἐνὶ βλαφθέντῃ μυρικίνῳ, ἀγκυλὸν ἄρμα. Z. 39.

Μυρίλλα, ης, ἡ, P. N. [Myrilla,] Myrilla. Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα. Anacr. 61. 14.

Μυρίννα, ης, ἡ, P. N. [Myrinna. Vid. Damm. in P. R. et Schol. Apoll. Rh. 1. 604.] Myrinna. Ἀθῶναιοι δὲ τὴν σῆμα πολυσκάρημοιο Μυρίννης. B. 814.

Μυρίσκαρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumeros habens fructus,] very productive. Φυλλὰδᾷ μυρίσκαρον, ἀνάλιν. Œ. C. 676.

Μυρίσκρανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumera capita habens,] many-headed. Τάν τε μυρίσκρανον. Herc. F. 418.

Μυρίονταρχος, et * μυριάδαρχος, ου, ὁ, subst. [qui decem millibus præficitur,] a commander of ten thousand. Χρυσέος Μάταλλος μυρίονταρχος θάνων. Pers. 319. See also Pers. 988. and Dr. Blomfield's note.

Μυρίοπληθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [innumerus,] innumerable. Κόσμος ἐνδόν ὁ μυρίο-πληθής. Iph. A. 571.

Μυρίος, α, ὄν, et (2) μυρίοι, αι, ἅ, adj. [(1) innumerus; (2) decem mille,] innumerable, ten thousand. Εἰ φευξόμεσθ' ἐν' ἀνδρά· μυρίον δ' ὄχλον. Cycl. 199. SYN. Ἀνυρίθμος, μυρίοπληθής, ἀπειρίτος, ἀπλετός.

Μυρίοστός, ἡ, ὄν, adj. [decies millesimus,] the ten thousandth. Μὰ τὸν Δι' οὐ τὴν μυρίοστήν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν. Thesm. 555.

Μυρίστευχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [innumeris armatis instructus,] furnished with ten thousand armed men. Χιλιόναυτα μυρίστευχοῦς.² Iph. T. 141.

Μυρίωπός, ου, ὁ, et μυρίοφθαλμός, adj. [innumeros oculos habens,] having ten thousand eyes. Τὸν μυρίωπον εἰσδρῶσά βούταν. P. V. 585.

Μύρμηξ, ηκός, ὁ, subst. [formica,] an ant. Γειτόμοροι μύρμηκες ὀμιλᾶδον, ἢ ὅτε μύτται. Apoll. 4. 1453. EPIITH. Ἐργάτης, αἶε μὲ γέων.

Μυρμιδόνες, ων, οἱ, P. N. [Myrmidones,] the inhabitants of Phthia. See Damm. in P. R. et Villosion. Anecd. Gr. p. 297. Μυρμιδόνεςσιν ἀνασσε· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. A. 180. EPIITH. Ἐγχέσιμωροι, μεγάλητόρες, κρᾶδην καὶ θυμὸν ἔχοντες, φίλοπτόλεμοι, τὰχὺπῳλοι, ἐρίηρες ἑαῖροι.

Μύρον, ου, et μύρωμα, ἄτος, τὸ, subst. [unguentum,] ointment, essence. Οἷους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπισπάτας. Orest. 1111. See also Eccles. 1109. SYN. Ἄλειψα. EPIITH. Κηῶν, εὐῶδες, εὐδμόν.

¹ The penult. of Μυρίκη, though long in Theocritus, 1. 13. and 5. 101., and in other writers of later times, is only once long in Homer, φ. 350. and four times short, K. 466, 467. φ. 18. and Hymn. 3. 8. The antepenult. of its derivative Μυρίκινος is long; see subsequent word.

² See Seidler's note on this passage.

Μυρόπωλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [unguentorum venditrix,] a female perfume-seller.

Κρατῆρᾱ συγκιρνᾶσιν αἱ μυρόπῳλιδες. Eccles. 836.

Μυρόχριστος, ὄν, adj. [unguentis perunctus,] besmeared with ointment. Μυρόχριστον λιπᾶρὸν βό-στρυχόν.¹ Cycl. 498.

Μυρόω, vid. Μυρίζω.

Μυρόρην, et apud Tragicos (Vid. R. P. ad Hec. v. 8.) Μυρσίνη, ἡς, ἡ, et Μυρτός, ον, ἡ, subst. [myrtus,] myrtle, the myrtle-tree. Κάνουν δ' ἔχοντές, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας. Aves 43. See also Alcest. 775. and Call. 3. 201.

SYN. Τερεινᾶ, ἱέρᾱ, ἀπᾶλή.

Μυρρίνως, et μυρσίνως, ἡ, ὄν, adj. [myrteus,] of the myrtle. Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σὲ μέχρι τοῦ μυρρίνου. Equit. 964. See also Call. 3. 202. Μύρσινως, ἡ, is also the name of a strong town of the Eleans. B. 616.

Μυρρίνων, ὧνως, ὁ, subst. [myrtetum,] a myrtle-grove. Καὶ μυρρίωνας καὶ θιάσους εὐδαίμωνάς. Ran. 156.

Μυρσίνδεϊς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [myrto similis,] myrtle-like. Συμμίσιων μυρίκας καὶ μυρσίνδεϊδᾶς ὄζους. Hom. Merc. 81.

Μύρσινως, vid. Μύρρίνως.

Μυρτίλος, ον, ὁ, P. N. [Myrtilus,] Διᾶ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου. Orest. 1565. (A double dochmiac.)

Μύρτον, ον, τὸ, subst. [bacca myrti,] the myrtle-berry. Καὶ μυρτᾶ, καὶ μήκωνά, καὶ σισύμβριᾶ. Aves 160. ΕΡΙΤΗ. Ἡρίων, παρθενίον, λευκό-τροφόν.

Μύρτος, vid. Μυρρίνη.

Μύρω, v. [fluo largiter et cum aliquo strepitu; stillo; fleo, mæreo, ploro,] to flow copiously, to weep. Πύργῳ ἐφειστήκει γόδωσά τε μυρόμενη τέ. Z. 373. SYN. Κλάω, θρηνέω, λείβω, βρέχῃμαι, ῥέω, ὀδύρομαι, κινύρομαι.

Μῦς, μῦς, ὁ, subst. [mus,] a mouse. "Οκκ' ἐσβάλητῆ, τὼς ἄρρωαῖοι μῦες. Acharn. 762. ΕΡΙΤΗ. Δῶλῖος, δειλὸς, ἐνόπλιος, παμφάγος, διψᾶλῆς.

Μῦσαγμα, ἄτος, et μῦσος, ἔως, τὸ, subst. [scelus, piaculum, facinus detestandum,] a pollution, a crime. Κάκην, τὸ ῥ' εἰπεῖν εὐπέτης μῦσαγμα πῶς. Æsch. Suppl. 1002. See also Androm. 335. SYN. Βδέλγμους, μίσμα, φόνος, αἵμα. ΕΡΙΤΗ. Μιαιφόνον, βδέλυθρον, ἔκνοκτόνον.

Μῦσᾶρος, ἂ, ὄν, adj. [squalidus, detestandus,] filthy, detestable. Βωμῶν ἀπείργει, μῦσᾶρον ὡς ἡγούμενη. Iph. T. 384. SYN. Μιᾶρος, ἀπόπτυστος.

Μῦσαττόμαι, f. ἔδομαι, v. [polluor, aversor, abhorreo,] to be polluted, to feel a disgust, to abhor. Παίδων μῦσαχθεῖσ' εἰσόδους· πῶσις δὲ σός. Med. 1146. SYN. Μιαινόμαι, βδελύττομαι, ἀποπέμπομαι, δυσχεραίνω.

Μύσιος, et (2) Μυσός, ἡ, ὄν, adj. [Mysus,] Mysian. Τὸ πιλιδίον περὶ τὴν κέφαλὴν τὸ Μυσίον. Acharn. 438. See also Acharn. 429. ΕΡΙΤΗ. (2) plur.

Ἄγερωχοι, ἀγχεμάχοι, καρτέρῃθυμοι, ἄγανοί, ἀκοντιστῆρες.

Μῦσος, ἔως, τὸ, vid. Μῦσαγμα.

Μυσπόλεω, v. [velut mus oberro,] to run about like a mouse. Καὶ μυσπόλεῖ τῷ κατὰδεδουκός. ἀλλ' ἄθρει. Vesp. 140.

Μύσταξ, ἄκος, ὁ, subst. [(1) labrum superius; (2) barbula labri superioris,] the upper lip, the mustachies. Χὼ μύσταξ πόλῳς οὗτος, αὐσπᾶλει δὲ κῖκιννοι. Theocr. 14. 4. SYN. Γένειον.

Μυστήριον, ον, τὸ, subst. [arcanum, initiatio sacra,] a mystery, initiation into the sacred rites. Νῆ τὸν Δι' ἔγωγ' οὖν ὄντος ἄγων μυστήριᾶ. Ran. 159. SYN. Ἀπόρρητον, ὄργια. ΕΡΙΤΗ. Σεμνόν, ἀπιστόν.

Μυστηρικὸς, μυστηριᾶκός, et μυστικὸς, ἡ, ὄν, adj. [arcanus, secretus, mysticus,] mystic, secret. Χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν. Acharn. 747. See also Ran. 316.

Μυστης, ον, ὁ, et μύστις, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) initiatus, (2) i. q. μυσταγωγός,] (1) the initiated, (2) one who initiates. Μάχη· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτυχῆσ' ἰδὼν. Herc. F. 612. See also Anacr. 18. 12. SYN. Ἰερεὺς, ἀρητήρ.

¹ Ionic. a minore dim.

Μυστίλη, ης, ἡ, subst. [panis excavatus,] bread scooped out. Ἐγὼ δὲ μυστί-
λας μεμυστιλημένας. Equit. 1165.

Μυστιλάδμαι, v. [haurio pane excavato,] to draw with bread scooped out.
See in Μυστίλη, and Brunck. Aristoph. Plut. 627. SYN. Κατὰ τρώγω.

Μυστίς, vid. Μύστης.

* Μυστῶδῶκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sacra arcana vel inauguratos continens,] con-
taining mysteries, or those who are initiated. Μυστῶδῶκος δῶμος. Nub. 303.

Μυττωτεύω, v. [moretum intritum facio,] to pound to a pap. Αἶθις τὸν αὐτὸν
ἄνδρα μυττωτεύσμεν. Vesp. 63.

Μυττωτός, οὔ, ὁ, subst. [intritum ex caseo, allio, et ovis,] stuffing made of
cheese, garlic, and eggs. Ἐπὶ ταυτησὶ κατὰ κνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ.
Equit. 771.

Μῦχᾶτος, superl. of μυχῖος, α, ὄν, adj. [intimus, abstrusus,] inmost, lowest.
Ἦπῳ δὲ πετρίνᾳ μῦχᾶτὰ γυῖα. Helen. 189. See also Apoll. 2. 744. SYN.
Ἐνδὸ μυχῖος, ἐφέστιος.

Μυχθισμός, et μυχμός, οὔ, ὁ, subst. [suspirium, gemitus,] a deep groan. Κλῶω
δ' ἐπ' ἄρας κρατὰ μυχθισμὸν νεκρῶν. Rhes. 785. SYN. Στέναγμα, στέναγμός,
στονᾶχη, στονός, οἰρωγή, ὀλλυγή.

Μυχῖος, vid. Μῦχᾶτος.

Μυχμός, vid. Μυχθισμός.

Μυχοιᾶτος, ης, ὄν, adj. [maxime interior,] innermost, farthest. Ἴδε μύ-
χοιτᾶτος αἰεὶ ἀτασθάλιαι δὲ οἱ οἴω. φ. 146. SYN. Μῦχᾶτος, μυχῖος, ἐνδὸ-
τᾶτος.

Μυχός, οὔ, et genitiv. antiq. μυχόθεν, ὁ, subst. [penetrable, recessus,] the inner-
most recess, a sanctuary. Ἐλθὼν παλαιᾶς χοιρᾶδος κοῖλον μυχόν. Androm.
1254. SYN. Κευθμών. EPIITH. Μεσόμφαλός, ἐρεμνός, σκότιός, ἀνήλιός, ὀκρῶ-
εις, σκίερὸς, ταρτᾶρεός.

Μῦω,¹ f. ὦσω, v. [claudio, proprio oculos vel labia,] to shut the eyes
or lips. Οὐ γὰρ πω μῦσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάρουσιν ἐμοῖσιν. Ω. 637. SYN.
Καμῦω, σκαρδαμύντω.

Μῦων, ὠνός, ὁ, subst. [musculus in corpore,] a nerve, muscle. Δρύψ' ἀπὸ μῦ-
ων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἀραξέ. Π. 324.

Μῦωψ, ὠπός, ὁ, subst. [myops, œstrus, asilus,] a gad-fly. Τέλλεται, ὃν τὴ
μῦωπὰ βῶων κλείουσι νύμφες. Apoll. 3. 277. SYN. Οἰστρός. EPIITH. Ἄδη-
φαγός, αἰδολός, ὀξυστόμος, κέρασις.

Μῶλός, ου, ὁ, subst. [prælium, pugna,] a fight, battle. Εὐχόμενος θανάτον τὴ
φύγειν καὶ μῶλὸν Ἄρηός. B. 401. SYN. Μάχη, διῆστης, φύλοπις, πῶνός, μῶθος,
θῶρυβός. EPIITH. Ἀσχετός, στονόμες, αἰμάττειος, λευγάλεός, δεινός, ἀγριός.

Μῶλυ, ὤς, τὸ, subst. [moly,] a bulbous plant. Μῶλυ δὲ μιν κἄλεουσὶ θεοί,
χάλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν. κ. 305.

Μωᾶδμαι, et μωμείω, v. [vituperō,] to disparage, scorn. Νῆ τὸν Διόνυσον,
εὖ γὰρ μωμᾷ ταυταί. Aves 171. See also 2. 274. SYN. Ψέγω, μέμφομαι,
λοιδορέω, προσηλάκιζω, κάκηγορέω, ἐγκάλεω, ἐπισκώπτω.

Μωμητός, ης, ὄν, adj. [vituperandus,] to be blamed, contemptible. Μωμη-
τός Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν. Sept. Theb. 504. SYN. Μεμπτός, κατὰ-
μεμπτός.

Μῶμός, ου, ὁ, subst. [vituperium, probrum,] disparagement, reproach, censure.
Ἡμέας αἰσχύνων; ἐθέλεις δὲ κὲ μῶμόν ἀνάσαι. β. 86. SYN. Ψόγος, ὀνειδός,
φθονός, λοιδορία.

* Μῶν, adv. [num? an forte? utrum?] whether? Οἶ' γὰρ τάλαινᾳ, μῶν τὸ βακ-
χεῖον κᾶρα. Hec. 670.

Μῶνυξ, ὄχος, et * μώνυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [solidas habens ungulas,] firm-hoofed.
Ἀρμᾶσι καὶ ψάλλοις τετραβάμοσσι μώνυχά πῶλόν. Phœn. 804. See also Iph.
A. 450. SYN. Μόνυχλος.

¹ The penult. of μῶω is generally long in the pres. fut. and aor., in the perf. always long, as
Ω. 420; with the Attics short, as is also the aorist in Hom. in the above passage.

Μωραίνω, v. [stulte ago, stultus sum,] to act foolishly. *Γυναικὰ μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.* Androm. 572. **SYN.** Ἥλαινω.
Μωρῖα, as, ἡ, subst. [stultitia,] folly. *Μηδ' ἐξδμόρη μωρίαν τὴν σὴν ἔμοι.* Bacch. 340. **SYN.** Τὸ μωρὸν, εὐήθειά, ἀνοιᾶ, ἄμαρτία, νηπιᾶα, νηπιᾶα.
Μωρὸς, α, ὄν, adj. [stultus, fatuus,] foolish. *Μωρός δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πῶλεϊ.* Troad. 95. **SYN.** Ἥλιθιός, ἀνόητος, μάταιος, ἄφρων.

N.

Ναί,¹ [adverbium affirmantis vel concedentis,] yes by—, truly. *Ὅτι ἢ τί; ναί πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκράτης.* Nub. 784.

Ναῖας, et Ion. *Νηῖας*, ἄδός, et *Ναῖς*, Ion. *Νηῖς*, ἰδός, ἡ, P. N. [Nais,] a Naiad, a heathen deity, supposed to preside over streams. *Ναίει μέλαθρὰ Ναϊάδων νυμφῶν μετᾶ.* Cycl. 429. See also Helen. 187.

Ναιεῖται, Ion. imp. *ναιεῖτασκόν*, et *ναιετᾶεσκόν*, et (2) *ναίω*, v. [(1) habito, (2) habitator,] to inhabit; to be inhabited. *Ἀρνη ναιετᾶοντὰ Μενέσθειον, ὃν κορυνήτης.* H. 9. See also P. 308. Apoll. 4. 1211. and Hec. 615. **SYN.** Ἐνοικέω, κατοικέω, διατρίβω, (1) ναίωμαι.

* **Ναῖος**, et Ion. *Νηῖος*, α, ὄν, adj. [navalis,] of a ship, naval. *Ἀρχὲ ναίου στρατοῦ.* Iph. A. 260. See also O. 410. **SYN.** Ναυτικός.

Ναῖς, vid. *Ναῖας*.

Νάκη, ἡς, ἡ, et *νάκος*, ἔος, τὸ, subst. [pellis villosa,] a shaggy skin. *Ἄν' δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρέφεος μέγαλοιό.* ξ. 530. See also Theocr. 5. 7. **SYN.** Δέρμα, βύρσα, κωδιὸν, κῶās. **EPITH.** Πάγχρυσός.

Νάμᾶ, ἁτός, τὸ, subst. [fluentum, vortex,] a stream. *Θαυμαστὸν ἵει νάμᾶ παμφάγον πύρρος.* Med. 1184. **SYN.** Νασμός, ῥέεθρον, ῥεῖθρον, ἀπορρώξ, ἀπορρώη, ῥεῦμα. **EPITH.** Πόταμιον, κρηναῖον, λερναῖον, δάκρυρρόον, ἐνυδρον, ἀργυρεῖον, ἱερὸν, ἀεναῖον, γλυκὺ, φαιδρὸν, καλλιρρόον, ἱμερῶν.

Ναννόφῳς, ἔος, adj. [naturam nani habens,] dwarfish. *Ναννόφῳς, σφύραδων.* Pax 790. **SYN.** Ἀνθρώπιον, ἀνδραῖον, ἀνθρωπάριον.

Νάξιός, α, ὄν, adj. [Naxius,] of the island of Naxos. *Πρόφανθι Ναξίας.* Antig. 1150.

Ναξιοργής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [in Naxo fabricatus,] built in Naxos. *Τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιοργής κἀνθάρος.* Pax 143.

Νάξος, ον, ἡ, P. N. [Naxus,] an island in the Ægean sea. *Ἡδὲ Πάρος, Νάξος, Μυκόνος, Τήνω.* Pers. 886.

Ναός, Ion. *Νηός*, οὔ, et Attice *Νεός*, ὦ, ὁ, subst. [ædes sacra, templum,] a temple. *Ἐξ ἱεροῦ ναοῦ χελιδόνες, οὐκ ἐτὶ δόξει.* Lysistr. 775. **SYN.** Ἱερὸν, ἀνάκτορον, τέμενος, ἄλσος, σηκός. **EPITH.** Χάρεις, ἐπήρατος, θνώδης, μέγας, πίων, ἀκηράτος, εὐώδης, τίμιος, πολύλλιστος, κηώδης, θεόδμητος, εὐκλής.

Ναοφύλαξ, ἁτός, et *νηοπύλος*, ον, ὁ, subst. [templi præses,] a guardian or keeper of the temple. *Ὡ ναοφύλακες βωμίοι τ' ἐπιστάται.* Iph. T. 1285. See also Hes. Theog. 991. **SYN.** Νεωκόρος, προπύλος, ἱερεὺς.

Ναπαῖος, α, ὄν, adj. [in vallibus habitans,] of the valley. *Εὐρών ναπαῖος ἐν Κιθαιρώνας πύχαις.* Cæ. R. 1026. **SYN.** Δρυμώδης, ὑλώδης.

Νάπη, ἡς, ἡ, et *νάπης*, ἔος, τὸ, subst. [vallis circumdata montibus, saltus,] a valley between hills and rocks, a mountain wood. *Φύγῃ λεπαίας ἐξέπιμπλάμεν νάπας.* Iph. T. 325. See also Androm. 283. **SYN.** Ἀγκός, δρυμός, φάραγξ, κοιλάς. **EPITH.** Εὐλειμός, χείμαρρος, ἱέρα, πολύθηρος, ὑλοκόμος, νιφθόλος, ποιηρός, κισσοφάρος, ὑλίεσσα, κρηναῖος, σκιέρα, ὑλοκόμος, κοιλή, κοιλοπέδος.

Νάπυ, ὄος, τὸ, subst. [sinapi,] mustard. *Κάβλεψέ νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.* Equit. 631. **SYN.** Σινηπί. **EPITH.** Δριμύ, ὀργιλόν.

¹ On the origin and use of this particle, see the learned Hoozeveen, Doctr. Partic. Ling. Gr. ap. 31, p. 787.

Νάρθηξ, ης, ὁ, subst. [ferula, bacillus,] a ferule, a rod. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Διὰ τερπικέραυνόν. Hes. Op. 52. SYN. Παβδός. EPI TH. Μυστιπύλος, ἔρρος.

Ναρθηκὸς πλήρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in ferula conclusus,] enclosed in a ferule or rod. Ναρθηκὸς πλήρωτον δὲ θηρῶμαι πύρρος. P. V. 109.

Ναρκάω, f. ἦσω, v. [torpeo, obtorpeo,] to be benumbed, to grow numb. Ῥῆξ δὲ οἱ νευρήν· νάρκησέ δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. O. 328. SYN. Νῶθρεύνω, λύδμαι.

Νάρκη, ης, ἡ, subst. [stupor,] numbness; properly, the fish called torpedo. Οἱμοι· τί πύθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς κατὰ χεῖται. Vesp. 713.

Νάρκισσος, ου, ὁ et ἡ, subst. [narcissus,] a narcissus. Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσός ἐπ' ἀρκεύθοισι κόμασαι. Theocr. 1. 133. SYN. Λεῖριδόν. EPI TH. Ἐυπνός, ὕγρος. PHR. See C. C. 715.

* Νάσᾱμων, ωνός, ὁ, P. N. [Nasamon,] Ἡ δ' ἄρ' οἱ Νάσᾱμωνά τεκε, κράτερόν τε Κᾶφανρόν. Apoll. 4. 1496.

Νασμός, ου, ὁ, subst. [fluentum,] a stream. Ἄ γ' ῥύτοισ νασμοῖσιν ἐξόμρξέμαι. Hipp. 649. SYN. Νάμᾱ. EPI TH. Μελλανανγῆς, κρηναῖος.

Νάσσω, f. ἔω, v. [condenso, cogo,] to thicken, to fill. Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξ· τάσφω δ' ἐλὲ πάντας, ἰδόντας. φ. 122. SYN. Ἐπεμβάλλω, σωρεύω, συμπληρῶ.

Νᾶός, Dor. pro Νῆός, q. v.

Ναστός, ου, ὁ, subst. [placenta condensata in latitudinem,] a thick heavy broad cake. Ἦκεν γάρ ἄν σοι ναστός εὖ πέπερμένος. Plut. 1142.

Ναυαγία, as, ἡ, et ναυαγῖόν, ου, τὸ, subst. [naufragium,] a shipwreck, a wreck. Πλωτῆρας, οὔπερ ἐφύγον ἐκ ναυαγίας. Helen. 1069. See also Troad. 420.

* Ναυαγός, Ion. ναυηγός, ου, ὁ, adj. [naufragus,] shipwrecked. Καὶ νῦν τᾶλα ναυαγός, ἀπολέσας φίλους. Helen. 407. SYN. Ναυφθόρος.

Ναύαρχος, ναύκληρός, ου, et ναυκράτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [navis magister,] the master or commander of a ship. Χώματός, ἡ νῦν ἐπὶ ναύαρχῳ. Choëph. 711. See also Æsch. Suppl. 185. and Philoct. 1100.

Ναυβάτης, εἰ ναύτης, ου, ὁ, subst. et adj. [navita, marinus,] a sailor, marine. Ἐλκεῖ δὲ, κόπην ὥστ' ἐ ναυβάτης ἀνὴρ. Hipp. 1216. See also Androm. 457. EPI TH. Μῶγερός, ποντοπύρος, ἀταρβής, ἀκίρτός.

Ναυβόλιδης, ου, ὁ, patronym. [e Naubolo satus,] the son of Naubolus. Ναυπλῖός· ἡ γάρ ἐην Κλυτῶνῆου Ναυβόλιδαυ. Apoll. 1. 134.

Ναυδέτον, ου, τὸ, subst. [rudens,] a cable. Ἐσχάσ' ἐ ποντοπύρον καὶ ναυδέτ' ἀνήψατ' ὅ πρυμνᾶν. Troad. 812. SYN. Προτόνός, κάλως, πρυμνήσιόν.

Ναυηγός, Ion. pro Ναυαγός, q. v.

Ναυκληρέω, v. [navis magister sum, navem guberno,] to command a ship, to direct. Μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνώθι ναυκληρεῖν πόλιν. Sept. Theb. 649. SYN. Ναυτῖλλομαι, κυβερνάω, ἐκώζω.

Ναυκληρία, as, ἡ, subst. [navigatio,] a voyage. Κύπριν νυμίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας. Med. 527. SYN. Στόλος, ναυτῖλια, πλόος.

* Ναυκλήριόν, ου, τὸ, subst. [classis,] a fleet. Μόλοι δὲ ναυκλήρια καὶ στρατῖας. Rhes. 233. SYN. Ναύσταθμός.

Ναύκληρός, ου, et ναυκράτωρ, ὄρος, ὁ, vid. Ναύαρχός.

Ναυλός, ου, ὁ, et ναυλόν, τὸ, subst. [naulum,] freight, a fare for passing in a boat or ship. Ἐκβαίν', ἀπὸδος τὸν ναυλόν. ὅ. ἐχ' δὲ τῷ βόλῳ. Ran. 270. SYN. Πορθμεῖον.

* Ναυλόχῳ, v. [stationem habeo,] to hold a naval station. Παῖς, ἐξῆς ἐναυλόχει, θέαν. Iph. A. 249.

Ναυλόχος, ὄν, adj. [stationi navium idoneus,] securing ships. Ποῦ δ'; αἶδ' Ἀχαιῶν ναυλόχοι περικτυχαί. Hec. 1001.

Ναυμάχῳ, v. [ex nave pugno,] to engage in a sea-fight. Καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστί, τοὺς μὲν ναυμαχίσαντας μῖαν. Ran. 693.

Ναύμαχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e navi pugnans, navalis,] fighting in a naval engagement, naval. Νώμα δὲ ξυστὸν μεγὰ ναύμαχόν ἐν πάλῳμσι. O. 677.

* Ναυπάκτιος, α, ὄν, adj. [Naupactius,] of Naupactus. Ἄπισ γὰρ ἐλθὼν ἐκ

πῆρας Ναυπακτίας. Æsch. Suppl. 270.

Ναυπηγέω, v. [naves fabricor,] to build ships. Τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τρῶχοποιεῖν. Plut. 513.

Ναυπηγία, as, ἡ, et ναυπήγησις, ἡ, subst. [navis fabrica,] the fabric of a ship.

Ναυπηγίαν δ' ὡς εἰ τις ἀρμόζων ἀνὴρ. Cycl. 459.

Ναυπήγιον, ου, τὸ, subst. [locus ubi naves compinguntur,] a ship-yard. Αὐτῶν πέλκωντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ. Aves 1157.

Ναυπλιεύς, ον, adj. [Nauplicus,] Nauplian, so called from Nauplius, the son of Neptune and Amymon. Λιμένα δὲ Ναυπλίου ἐκκληρῶν πλάτῃ. Orest. 54.

Ναύπλιος, ου, ὁ, P. N. et (2) α, ον, adj. [(1) Nauplius, (2) Nauplicus,] Nauplius, Nauplian. Σώσατέ μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας δάμαρτά τῃ. Helen. 1585.

Ναυπῶρος, et ναυσίπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [navibus pervius,] passed by ships, navigable, ship-urging, sea-passing. Κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπῶρους τὰς Παλλὰδος. Eumen. 10. See also Iph. A. 172.

Ναῦς, ναὺς, νέος et νέως, et Ion. νῆς, νῆς, ἡ, subst. [navis,] a ship. Νόστιμον ναὺς ἐκίνησεν πῶδα. Hec. 928. SYN. Πλοῖον, πενκῆ, σκάφος, ἀκάτος, σχῆδια. EPITH. Ποντιά, ὠκυπομπός, πεντηκόντερος, θουρία, χαλκέμβολας, ὠκεῖα, κλεινή, εὐήρετμος, ὁδὰ, γλαφύρα, ὀρθοκραρὰ, κυανόπρωρος, μέλαινα, εὐεργής, κοιλὴ, πῆρι-καλλῆς, ἀμφιέλισσα, εἰσα, εὖσσελμος, ἐπήρετμος, εὐπρυνός, ἡμάτια, μιλιτόπαρῆς, κῶρωνις, πολὺκλήης, μεγάκῆτης, πολὺζυγός, εὐρεῖα, θάλασσόπλαγκτος, ὠκυπῶρος, δολιχῆρετμος, εἰκοδόρος, φορτὺς.

Ναυσθλῶ, v. [naulo vehendum suscipio; deporto. Vid. Steph. Thes. t. ii. p. 1010=c. 6306.] to convey for hire; in the mid. v. to hire a vessel. Ναυσθλῶσουσιν πατρῴας ἀπὸ γὰς; Troad. 164.

Ναυσίθοός, ου, ὁ, P. N. [Nausithoüs,] Nausithoüs. Ναυσίθοον, ὃς ἔφασκε Πόσειδάων ἁγασσασθαι. θ. 565. PHR. Μεγαθυμὸς, ὃς ἐν Φαίξῃ ἀνασσεῖ. η. 62.

Ναυσικάα, as, ἡ, P. N. [Nausicaa,] the daughter of Alcinoüs. Ἡ τρέφει Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν. η. 12. EPITH. Ἐυπέπλος. PHR. Ἀθανάτησὶ φῆν καὶ εἶδος ὁμοίη.

Ναυσικλειτός, et ναυσίκλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [navigandi peritia celebr,] famed for skill in sailing. Εἰδομένη κούρη ναυσικλειτοῦ Δύμαντος. ε. 22. See also o. 414.

* Ναυσιμάχη, ης, ἡ, P. N. [Nausimache,] Nausimache. Ναυσιμάχης μὴν ἦττων ἐστὶν Χαρμῖνος. Thesm. 804.

Ναυσινόος, ου, ὁ, P. N. [Nausinoüs,] a son of Ulysses and Calypso. Γείνατό, Ναυσινόον τῇ, μίγεις ἐράτῃ φίλοτῃ. Hes. Theog. 1017.

Ναυσίπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [naves impellens,] ship-conveying. Ἐχων ἐμ', ὥστ' ἐναυσίπομπον αἶραν. Phœn. 1727. SYN. Ναυσίπῶρος.

Ναυσίπῶρος, vid. Ναυπῶρος.

Ναυσίστονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [navibus miseriam afferens,] ship-afflicting or destroying. Ναυσίστονον ὕβριν ἰδών. Pyth. 1. 140.

Ναυσίφορητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in navibus portatus,] conveyed in ships, maritime. Ἀρμῶσιν Ναυσίφορήτοισι. Pyth. 1. 64. SYN. Ναυβάτης, ναυτικός, ναυτίλος, ναυσίπῶρος.

Ναυστάθμον, ου, τὸ, subst. [statio navium,] a station for ships. Ναυστάθμῳ βάς κατίδειν. Rhes. 243. SYN. Λίμνην, νῶριον, ναύλοχος ἔδρα.

Ναυστάλλω, f. ἦσω, v. [(1) navi deduco, (2) adnavigo,] to convey by sea, to bring in a ship, to sail to. Καὶ δάμαρτά τὴν κικίστην ναυστάλων ἐλήλυθεν; Orest. 732. SYN. Ναυτίλλμαι, ναυκληρεῶ.

Ναυστόλημά, αῖτος, τὸ, ναυστόλεια, et ναυτίλεια, as, ἡ, subst. [navi deductum, navigation,] what has been conveyed by ship, navigation. Πόντου τῇ ναυστόλημάθ', ὡς διαλλαγάς. Eur. Suppl. 220. See also Androm. 788. and Pyth. 4. 124. SYN. Πλοῦς, ναυκληρία.

Ναύτης, ου, ὁ, subst. [nauta,] a sailor. Νεὼς δὲ ναύτης ἡσυχος καιρῷ σφῶς. Eur. Suppl. 519. SYN. Ναυβάτης, ναυτικός, ναυτίλος, πορθμεύς, ναυκληρὸς. EPITH. See Ναυβάτης. PHR. Ναῖας ἀρωγὸς τέχνας.

Ναυτία, et ναυσία, v. [nauseo,] to be sea-sick, to nauseate. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτίῃς ἔτ', ὧ ξενέ. Thesm. 882.

Ναυτικός, ἡ, ὄν, adj. [nauticus, navalis,] of a sailor, of ships, naval. Ναυτικὸν στρατεύμ', ἀναρχον, κάπῃ τοῖς κακοῖς θρασύν. Iph. A. 914. SYN. Ναυτίλος, νηῖος, νηίτης, θαλάσσιος.

Ναυτία, as, ἡ, subst. vid. Ναυσόλημα.

Ναυτίλλομαι, v. [navigo,] to sail. Αἰγυπτόνδ' ἐ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. ξ. 246. SYN. Πλέω, ἀποπλέω, ναυστόλλω.

Ναυτίλος, ου, ὁ, subst. [nauta,] a sailor. Ὡ ναυτίλοισι χεῖματος λίμην φάνεις. Androm. 883. SYN. See Ναύτης.

Ναύφθορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [naufragus, naves perdens,] ship-wrecked, ship-destroying. Πρὸς ἡλθον ἀκταῖς, ναυφθοροῖς ἡσθημένοι. Helen. 1538. SYN. Ναυαγός.

Ναύφρακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [munitus in navi, classe instructus, navalis,] fortified or defended by ships, naval. Ὁραθ' ὅσον στρατευμὰ ναύφρακτον τὸδε. Iph. A. 1259. SYN. Ναυτικός, ναυλόχος, νηῖος.

Νᾶω, f. νᾶσω, v. [(1) congreco, compleo, habitare facio; (2) dense effluo,] to assemble, to fill, to cause to dwell, to flow. Αἰγείρων' ἐν δὲ κρήνῃ νᾶεῖ, ἀμφὶ δὲ λειμών. ζ. 292. SYN. (1) Ἀγείρω, ἰδρῶω, κάτουκίζω, (2) ῥέω, βρῶω, βλύζω.

Νεάγγελτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens nuntiatius,] newly announced. Ἄνῃρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν. Choëph. 724.

Νεάζω, v. [juvenesco, novo,] to grow or be young, to make new. Ἄλλ' ἐτι νεάζων αὐτὸς εὖροιμ' ἂν βίων; Phœn. 1635.

Νεαιρά, as, ἡ, P. N. [Neæra,] Neæra. Ἄς τέκεν Ἡέλιω ὑπέρῳνι διὰ Νεαιρά. μ. 133.

Νεαίρετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens captus,] recently caught. Δεῖσθαι τρύπος δὲ θηρὸς ὡς νεαίρετον. Agam. 1030.

Νεακὸνητος, vid. Νεηκὸνητος.

Νεανίας, et Ion. νεηνίας, νεανίσκος, ου, ὁ, et νεανίς, Ion. νεηνίς, ἰδὸς, ἡ, subst. et adj. [juvenis,] a young man. Ἡ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου. Alcest. 714. See also Trach. 312. and Plut. 1172. SYN. Νεὸς, νεανικός, κόρος, κόρασις.

Νεανικός, ἡ, ὄν, adj. [juvenilis, validus,] youthful, vigorous. Ἴπποι παρ' ἡμῖν δ' ἦν φῶβος νεανικός. Hipp. 1199. SYN. Νεὸς, νεᾶρὸς, νεόχμος, ἰσχυρὸς.

Νεανικῶς, adv. [juveniliter,] in a youthful manner. Λαβούσ', ἵν' αὐτὸν τωθᾶσω νεανικῶς. Vesp. 1362. SYN. Νεᾶρως, ἰσχυρῶς, γενναίως.

Νεανίς, vid. Νεανίας.

Νεανίσκος, vid. Νεανίας.

Νεᾶρὸς, et νεαιρὸς, ἂ, ὄν, adj. [novitius, tenellus,] new, fresh, tender. Βεβᾶσι σὺ δὲ πρὸςωπὰ νεᾶ-ρά. Troad. 832. (Iamb. dim.) SYN. ἀπαλὸς, νεανικός.

Νεᾶρὸς, et Ion. νειάρὸς, ἡ, ὄν, adj. [ultimus,] farthest, latest. Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλὸς νεᾶται Πύλου ἡμᾶθεντος. I. 153. See also Z. 295. SYN. Ἐσχάτος, νεαίρως, νεώτατος, ὑστατός.

Νεᾶω, v. [novo,] to plough a fallow. Πρῶτᾶ μὲν γάρ, ἦν νεᾶν βούλῃσθ' ἐν ᾧρα τοὺς ἄγρους. Nub. 1117.

Νεβριεὺς, ὄν, adj. [hinnuleus,] of a fawn. Οὐ γάρ πω νέβρεια δὶ ὀστῆα τετρή-νοντο. Call. 3. 244.

Νεβρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [pellis cervina,] the skin of a stag. Νεβρίδα σὸλιδω-σάμενα πᾶτ' ἐγώ. Phœn. 1768. SYN. Δέρας νέβρου. EPIITH. Στικτή, ποικίλη.

Νεβρός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [hinnulus,] a fawn. Θύρσον τέ χειρὶ, καὶ νέβρου στικ-τὸν δέρας. Bacch. 823. EPIITH. Ποικίλοθριξ, ποικίλος, ἀναλκίς.

¹ The penult. of Νᾶω in the sense of *compleo* is short in the pres., and long in fut. and aor. ι. 122. Χᾶρις δ' ἀδ' ἔρσαι νῶον δ' ὄρ' ἄγγ' ἔα πάντα, unless the true reading be ἔναον.

Νεῖθαλλης, νεῦθηλῆς, ἔος, et νεῦθηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recenter virescens,] freshly blooming, youthful. Ἄγ' ὃ νεῖθαλλές, δ. Ion 112. See also Z. 347. and Eumen. 453. SYN. Νεῦγαίλος, νεῦγόνος, νεῦγονός, χλωρός, χλοηφόρος, νεός, νεῶρος, νεῶρεπτός.

Νεῖκης, ἔος, ὁ et ἡ, et νεῖκόνητός, Dor. νεῖκόνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens acutus,] newly sharpened. Ἐξετάμον πέλεκεσσὶ νέηκεσσι, νήϊον εἶναι. II. 484. See also Soph. Electr. 1394.

Νεῖλος, ὕδος, ὁ et ἡ, adj. [qui recens advenit,] just arrived, newly come. Ἴπποι δ' οἷδε, γέραιε, νέηλῦδες, οὖς ἐρῶεινεις. K. 558. SYN. Ἐπηλός, νεῶρος.

Νεῖφᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens dictus,] recently spoken. Θανμάσῃν γὰρ τήνδε νέηφᾶτον ὄσσαν ἀκούω. Hom. Merc. 442.

Νεῖαιρος, ἄ, ὄν, adj. [imus, ultimus, extremus,] at the bottom, the last. Νεῖαιρον δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἐλασσέν. P. 519.

Νεῖᾶρος, vid. Νεῖᾶρος.

Νεῖκω, (Ion. νεικείω, et Ion. imp. ἐνεικέισκον,) f. ἔσω, v. [objurgo, castigo,] to reproach, reprove. Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσέν, ἔπος τ' ἐφᾶτ', ἐκ τ' ὄνομαζέν. ρ. 215. See also O. 210. and Δ. 241. SYN. Ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, δηριᾶμαι.

Νεῖκος, ἔος, τὸ, subst. [contentio, certamen,] a dispute. Ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἔχων τὸδ' ἡράμην. Heracl. 986. SYN. Φιλονεῖκτα, λοιδορία, ἐρις, δηρις, μάχη. EPI TH. Ἀκρίτον, ὁμοῖον, ὁμόν, μέγα, ἀκρεστόν, παλαιόν, νέον, φονῖον, ἀρήϊον, ὑπέρβριον, ὀλοόν, ἀμφήριστον, ἀργαλέον, λευγαλέον, κράτερν.

Νεῖλῶς, fors. Dor. pro Νήλως, q. v.¹

Νεῖλῶθηρῆς, ἔος, adj. [Nilo enutritus,] Nile-cherished. Νεῖλῶθηρῇ παρειᾷν. Æsch. Suppl. 74.

Νεῖλος, ου, ὁ, P. N. [Nilus,] the river Nile. Ἰησοῖ σεπτὸν Νεῖλος εὐπύτον ῥέος. P. V. 837. SYN. Αἰγυπτός. EPI TH. Μελαμβάφης, ἐπαύροτος, καλλιόρυός, Αἰθίοψ, βάθυδίνης, Αἰγυπτίος, φερέκαρπος. PHR. See Helen. 1.

Νεῖλωτις, ἰδός, ἡ, adj. [Niloticus,] of, on, or near the Nile. Νεῖλωτῖν, οὗ δὴ τὴν μάκρην ἀποικίαν. P. V. 839.

Νεῖσθεν, νεῖσθι, νεῦσθεν, adv. [ex infimo, imo, vel intimo,] from the bottom. Νεῖσθεν ἐκ κράδης· τρῶμεοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός. K. 10. See also Φ. 317. SYN. Κάτωθεν, νέρθθεν, ἐκ βάθους.

Νεῖος, Ion. pro Νεός, α, ὄν, adj. q. v.

Νεῖος, οὗ, ἡ, subst. [novale,] land newly broken up, a fallow. Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μάλακην, πείραιν ἄρουραν. Σ. 541. EPI TH. Βάθειᾶ, ἐριβωλάξ. Νεῖσσομαι, vid. Νεῦμαι.

Νεῖφω et νίφω, f. νίφω et νίψω, 2 aor. ἐνίφον, v. [ningo,] to snow. Νεφέμεν ἀνθρώποισι πῖφανσκόμενος τᾷ ἅ κηλᾷ. M. 280.

Νεκάς, ἄδος, subst. [strages mortuorum, acervus cæsorum,] a heap of the slain. Αὐτὸς γὰρ ἑπασχὼν ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν. E. 886.

Νεκρὸδέγμων, ἰδός, adj. [qui mortuos cogit,] assembling or receiving the dead. Τοῦ νεκρὸδέγμονος· εἰς ἀπέραντον. P. V. 159.

Νεκρὸθήκη, ἡς, ἡ, subst. [sandapila,] a bier. Γένεσιν τὴν βροτῶν, καὶ νεκρὸθήκης. Eur. Cret. fr. 2. 18.

Νεκρὸπομπός, ου, ὁ, adj. [qui mortuos deducit,] conveying the dead. Νεκρὸπομπὸς ἦξει. Alcest. 453.

Νεκρὸς, ἄ, ὄν, adj. et (2) Νεκρός, οὗ, ὁ, subst. [(1) mortuus; (2) cadaver. Vid. R. P. Hec. 665.] (1) dead, (2) a corpse. Τῇ δ' εἴη ὅς ἀποιᾶ φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. Ω. 139. SYN. (1) Κάμων, οἰχόμενος, τέθνηώς, θάνων, νεκός, φθιμένος, τέθνηκώς, κατὰτῆθνεώς, κατὰφθιμένως.

Νέκταρ, ἄρος, τὸ, subst. [nectar,] the fabled liquor of the gods. Νέκταρ ἐφύσχει τοῖς δὲ χρυσεῖς δέπαιεσσι. Δ. 3. EPI TH. Ἐρύθρον, ἱμέρῶν, γλυκὺ, ἀκρητὸν, χυτὸν.

Νεκτάρῆος, α, ὄν, adj. [nectareus,] of nectar. Νεκτάρῳ δὲ χίτωνι μέλαιν' ἀμφιζανὲ τέφρῃ. Σ. 25.

¹ See Wesseling. Herod. ix, c. 97. Kiessl, Theocr. 28. 3. and Brunck.

- Νεκρός, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [mortuus,] dead. Μορμύρων ἀφρῶ τὲ καὶ αἰμαῖ καὶ νεκροσίν. Ψ. 325. SYN. Νεκρός, πτώμα, ἐνέροι. EPIETH. Ὀλομένος, ἀθαπτός, ἀθλιός, φρούδος, φθιμένος, καταφθιμένος, κατὰτεθνηώς, γυμνός, ἐλεεινός, κτᾶμένος, κρύερός.
- Νεμέα, et Νεμειά, as, ἡ, P. N. [Nemea.] "Ὅπως τ' εὐύδρου Νέμεης εἰσήλθοι χῶρον. Theocr. 25. 182. See also Hes. Theog. 329.
- Νεμέος, Νεμειός, et Νεμειαιός, ὄν, adj. [Nemeæus,] of Nemea. Κόλην αὐλὴν ἔχοντά Διὸς Νέμειοι παρ' ἄλσος. Theocr. 25. 169. See also Herc. F. 152. and Hes. Theog. 327.
- Νεμέθω, vid. Νέμω.
- Νεμέσσω, et νεμέσιζω, v. [indignor, reprehendo, improbo,] to be angry with, to reprove. Καὶ δ' ἄλλω νεμέσῳ, ὃ τις τοιαῦτὰ γὰρ βέζει. Ψ. 494. See also E. 757. SYN. Μέμφομαι, ἀγανακτέω, φθονέω, ἐπιτιμᾶω, νεικέω, ἐπιπλήσσω, βασκαίνω.
- Νεμέσητός, ἡ, ὄν, adj. [indignatione dignus,] deserving reproach or reproof. Αἰδοῖος, νεμέσητός, ὃ με πρόηκε πύθεσθαι. Λ. 648.
- Νεμέσις, ἔως, ἡ, subst. [justa indignatio, ultio,] just indignation, vengeance; personified, the goddess of revenge. Θέων νεμέσις εἰς Ἑλέναν. Orest. 1357. SYN. Ὑβρις, φθόνος, μέμψις.
- Νεμέτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [ultor,] an avenger. Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίων. Sept. Theb. 481. SYN. Ἀμύντωρ, τιμωρός.
- Νέμος, ἔδος, τὸ, subst. [nemus, locus pascuus umbrosus,] a shady pasture. Ἐν νέμει σκίερῳ ἐπὶ τὴν λινὴν γαῖαν δαίμων. Λ. 480. SYN. Ἀλσός.
- Νέμω, et νεμέθω, v. [tribuo, distribuo, pascō, &c.] to distribute, to feed. Νέμειν μάταιῳ μάλλον, ἢ χρηστῷ πατρί. Helen. 917. See also Λ. 635. SYN. Ἀπονέμω, δαίρεω, μερίζω, βόσκω.
- Νεῖηλός, ὄν, adj. [fatuus,] foolish. Ὅς μάλ᾽ μὴ νενήληδες; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ εὐκεῖ. Call. 1. 63. SYN. Ἀναίσθητός, ἀλᾶς, ἀνθητός, βλεινός, ἡλός.
- Νεῖδαρης, ἔδος, adj. [recens rigatus,] recently watered. Ὡς δ' ὄτ' ὄπωρινός Βορέης νεῖδαρδ' ἄλωήν. Φ. 346.
- Νεῖγάμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens nuptus,] newly married. Ἔσται δεδορκώς, νεῖγάμου νύμφης δίκην. Agam. 1152. SYN. Νεῖδομής, νεῖδομητός, νεῖδονεύς, νεῖδονεύς, νεῖδονεύς, νεῖδονεύς, νεῖδονεύς.
- Νεῖγίλος, νεῖγόνος, et νεῖγνός, ἡ, ὄν, et *νεῖγενής, ἔδος, adj. [recens natus,] newly born, young. Τῆς ἡτοι φωνῆ μὲν, ὅση σκυλάκος νεῖγίλης. μ. 86. See also Ion 1001. Iph. T. 1224, and Choëph. 523.
- Νεῖγραπτός, et νεῖγραφός, ὄν, adj. [recens pictus,] newly painted. Πρόσθε νεογράφω θαλάμῳ χόρον ἐστάσαντο. Theocr. 18. 3.
- Νεῖγνίος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [juvenili corpore,] having youthful limbs, vigorous. Ἐπτα γὰρ δαΐσαντο πύραι νεῖγνίους. Nem. 9. 56.
- Νεῖδαρτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens excoxiatus,] newly skinned or flayed. Ἔστω βὺς νεῖδαρτός, ἀλύσκων κήρ᾽ μελαινάν. χ. 363.
- Νεῖδομής, ἡτός, et νεῖδομητός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [nuper nuptus, domatus,] newly married or newly conquered. Ἀλλ' ὕβρις, οἷ τ' εἰ σοὶ νεοδομήτες γάμοι. Med. 1363. See also Isthm. 4. 106. SYN. Νεῖγάμος, νεῖδομής, νεῖδομής.
- Νεῖδρεπτός, et νεῖδρόπτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens decerpitus,] newly plucked. Λευκοστέφεις ἔχουσα νεῖδρέπτους κλάδους; Æsch. Suppl. 338. See also Æsch. Suppl. 359.
- Νεῖδονεύς, ὄν, νεῖδονεύς, οὐ, et νεῖδονεύς, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [recens conjunctus,] recently yoked, or married. Εἰκὸς σφάδαζειν ἦν ἄν, ὥς νεῖδονεύς. Eur. fr. 167. 3. See also Med. 800. and P. V. 1045. SYN. Νεῖδομής, νεῖδομητός, νεῖγάμος.
- Νεῖθεν, vid. Νεῖθεν.
- Νεῖθηλός, et νεῖθηλός, vid. Νεῖθηλός.
- Νεῖθρεπτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens nutritus,] newly nourished, young. Φυτᾶλῃ νεῖθρεπτὰ κατημύουσιν ἐραζε. Apoll. 3. 1399.
- Νεῖσις, ἡ, ἡ, subst. [juvenilis ætas,] youthfulness, youth. Ἡσθα πάρος νῦν αὖτ' ἐν νύον νίκησέ νεῖσις. Ψ. 604. SYN. Ἡβη, νεότης.

- Νεοικὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in nova urbe domum habens, nove habitatus,] having an abode in a new city, newly inhabited. Καὶ τὰν νεοικὸν ἔδραν. Olymp. 5. 19.
- Νεοκηδὴς, νεοπαῖθις et νεοπενθὴς, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [recenti mœrore vel calamitate adfectus,] recently afflicted. Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδεῖ θυμῷ. Hes. Theog. 98. See also Eumen. 917. and λ. 39.
- Νεοκλείδης, ου, ὁ, P. N. [Neoclides.] Εἰς μὲν γὰρ Νεοκλείδης· ὅς ἐστὶ μὲν τυφλός. Plut. 665.
- Νεοκλωστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens contextus,] recently woven. "Ητοῖ ὄγ' ὠριγὰντὸ νεοκλώστω τέλει μῶνός. Theocr. 24. 44.
- * Νεοκμητὸς, vid. Νεοκτῶνός.
- * Νεοκοπτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens cæsus,] recently cut. Πρὸς ταῦτ' ἄλλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεοκοπτῶν. Vesp. 648.
- Νεοκῶτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [novus. Vid. Blomf. in l. c.] new. Τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεοκῶτον πῶλεϊ παρὼν; Sept. Theb. 804.
- Νεοκράς, αῖτος, adj. [recens mixtus,] newly mingled. Νεοκρατὰ φίλον κομίσειεν. Choëph. 338.
- Νεοκτίστὸς, η, ὢν, adj. [recens conditus,] recently founded. Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν. Nem. 9. 3. SYN. Νεοικὸς.
- Νεοκτῶνός, νεοφόνος, et * νεοκμητὸς, ου, ὁ, ἡ, et νεοσφάγης, ἔος, adj. [recens occisus,] recently slain. Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτῶνῳ. Nem. 8. 52. See also Eur. Electr. 1170. Rhés. 884. and Hec. 882.
- Νεολαία, ας, ἡ, subst. [juvenum multitudo,] a youthful band. Πένθει πίτνει, οὐ νεολαίῃ. Alcest. 103. SYN. Νεότης, νεοία.
- Νεόλλουτος, νεόλουτος, et νεόπλυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens lotus,] newly washed. Δὴ ρά· νεόλλουτος προκάλεμένους ἡδύμῳ ὑπνόν. Hom. Merc. 241. See also 2. 64.
- Νεῦμαι, νείσσομαι, et νίσσομαι, v. [ibo, abibo, redibo,] to be about to go, to depart, to return. Ἦωθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἡλὶν ἀνιόντι. Ψ. 150. See also Theocr. 7. 25. and Olymp. 3. 62. SYN. Ἀπὸνέομαι, ἀνειμί, ὑποστρέφω, νοστῶ.
- Νεοπαῖθις, et νεοπενθὴς, vid. Νεοκηδὴς.
- Νεοπηκτὸς, et νεοπαγὴς, οὖς, ὁ et ἡ, adj. [recens compactus,] newly fixed or hardened. Οὐδὲ πύρρος νεοπηκτὸς ἀπὸ γλυκεροῦ γάλακτος. Batrach. 38.
- Νεοπλουτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens ditatus,] newly enriched. Ἔοικας, ὃ πρεσβυτὰ, νεοπλούτῳ τρυγί. Vesp. 1309.
- Νεόπλυτος, vid. Νεόλλουτος.
- Νεοπύκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens carptus,] newly plucked. Οἶος νεογνῆς νεοπύκῳ μαλλῷ βάλων. Œ. C. 475.
- Νεοπριστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens sectus et politus,] newly cut and polished. Ἀργῦρῃ, κόλεον δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος. θ. 404.
- Νεοπτύλεμος, ου, ὁ, P. N. [Neoptolemus,] the son of Achilles, called also Pyrrhus. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτύλεμ', τὸν Μηλιά. Philoct. 4. EPITH. Θεοείδης, φίλος, δαίφρων, ἱσοθέος, μεγαθυμὸς.
- Νεοπτύλις, ἔως, adj. [recens structus,] newly built. Στρατηλάτουσαι, καὶ πόλιν νεοπτύλιν. Eumen. 690.
- Νεορράντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens perfusus,] recently besprinkled, stained. Πηδῶντ' ἀπὸ πύρρον νεορράντῳ ξίφει. Aj. Fl. 30.
- Νεορρύττος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recenter fluens,] fresh-flowing. Καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει. Agam. 1322.
- Νεορτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [improvisus,] newly risen, unexpected. Μή μοι νεορτον προσπᾶσὸν μάλλον δάκοι. Eur. fr. Thes. 4. 6.
- Νεὸς, α, ὢν, adj. [novus,] new, fresh, tender, young. See in Νεοθεν. SYN. Νεῖρος, νεωρίς, νεύχμος, νεηγενής, ἀπαλός, ἡθελός, αἰζηός, νεοσίγηλος.
- Νεοσίγαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens splendor,] of fresh splendor, beautiful. Μοι νεοσίγαλὸν εὐρόντι τρυπῶν. Olymp. 3. 8.

¹ Νεοπτόλεμος is here scanned as the first Προν.

Νέοσμηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens deterius et politus,] newly burnished.

Θωρήκων τὲ νέοσμηκτων, σάκων τὲ φαινῶν. N. 342.

Νέοσπαδής, ἔς, νέοσπας, ἄδός, et νέοσπαστός, adj. [recens evaginatus,] newly drawn. Στάζοντά χειράς, καὶ νέοσπαδὲς ξίφος. Eumen. 42. See also Antig. 1215.

Νέοσπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens satus,] newly sown. Τόκευς, τρύφος δὲ κύμα-
τος νέοσπῶρον. Eumen. 662.

Νέοσσός et νεοττός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [pullus,] a young bird. Εἶρξει νέοσσῶν ὡς
δράκοντά δύσχιμνόν. Sept. Theb. 499. SYN. Πῶλός, νεογνός, μόσχός. ΕΡΙΤΗ.
Ἀπαλός, ἀπτήν, κέχρηνός.

Νέοστᾶσία, as, ἡ, subst. [insolentia,] strangeness. Ὡς ἡῦδα· Κύπριν δὲ νέοστᾶ-
σίῃ λάβε μύθων. Apoll. 3. 76.

Νέοστρύφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens tortus,] newly twisted. Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε
νέοστρύφον, ἣν οἱ ἐδησαῖ. O. 469.

Νέοσφάγης, vid. Νεόκτωνός.

Νεότευκτός, ου, ὁ et ἡ, et νεότευχης, ἔς, adj. [recens factus,] recently made.
Ἀμφὶ δὲ μιν κνημῖς νεότευκτον κασσίτεροιο. Φ. 592. See also Theocr. 1. 28.
SYN. Νηγάτῆς.

Νεότης, ητός, ἡ, subst. [juventus,] youth. Ἀ νεότης μοι φίλδον' ἀ-χθός. Herc.
F. 639. SYN. Νεοία, νεόλαία, ἡβη. ΕΡΙΤΗ. Ἐρᾶτῃ, θάλερᾶ, ἄφρων, τηλε-
θώσα.

Νεότης, et νεότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens sectus,] recently cut. Ἐν τῇ
νεοτμάτοισι γεγαυθῆς οἰνᾶρεοισί. Theocr. 7. 134. See also Choëph. 23.

Νεότηκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuper natus, quæ nuper peperit,] newly born, having
recently brought forth. Ὅσαι νεότηκοις μαστός ἦν σπαργῶν ἐτί. Bacch. 690.

Νεότηρεής, ἔς, et νεότηρεός, ου, ὁ, ἡ, adj. [nuper nutritus,] newly nou-
rished, young. Νεότηρεῖς, φράσσον. Heracl. 93. See also Agam. 703.

Νεοτεύω, v. [nidum pono,] to form a nest, to breed. Ἐνέοττευσεν γένος ἡμέ-
τερόν. Aves 790.

Νεοττία, as, ἡ, subst. [nidus,] a nest. Ἐσέλεθ' eis νεοττίαν γὰρ τὴν ἐμήν. Aves
642. SYN. Κάλια.

Νεοττιόν, ου, τό, subst. [pullulus,] a young bird. Τὰ νεοττία, κάμαντῶν, οἰκῆσω
δή. Aves 547. SYN. See Νέοσσός.

Νεοττοτρυφεύω, v. [pullos nutrio,] to bring up young. Μνησικᾶκησαι τὴν ἡλι-
κίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτρυφήθης. Nub. 999.

Νεοτύατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens vulneratus,] recently wounded. Τειρωμένον
κατὰ δ' αἷμα νεοτύατοῦ ἐρρέε χειρός. N. 539.

Νεοφόνος, vid. Νεόκτωνός.

Νεοχάρακτός, ὄν, adj. [recens impressus,] newly imprinted. Ἴχνη τὰ κείνον
νεοχάραχθ', ὅπως ἰδῆς. Aj. Fl. 6.

Νεοχμός, ἡ, ὄν, adj. [novus,] new, strange. Τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβρι-
θὲς κᾶκόν; Pers. 699. SYN. See Νεός.

* Νεῶω, v. [renovo,] to make new. Νεώσῃν εὐφρόν' αἰνῶν. Æsch. Suppl. 543.

Νεπός, πῶδός, adj. [(1) qui est sine pedibus; (2) prognatus, nepos,] (1) without
feet, (2) a descendant.¹ Ἀμφὶ δὲ μιν φῶκαι, νεπῶδες καλῆς Ἀλυσούνης. δ. 404.

Νερόθι, et νέροθεν, adv. [ex intimo,] from beneath. Εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν, νέροθεν θ'
ἄιδου. P. V. 158. SYN. See Νεῖδθεν.

Νέρτερός, α, ὄν, adj. [infernus,] infernal. Μὰ τοὺς παρ' Ἀιδῶν νερτέρους ἀλάσ-
τοράς. Med. 1055.

Νέσος, ου, ὁ, P. N. [Nessus.] Νέσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισε νῖν. Trach.
1157.

Νεστορέος, et Ion. Νεστορείος, α, ὄν, adj. [Nestoreus,] of or belonging to Nes-
tor. Νεστορέας μὲν ἐπειθ' ἵππους θεράποντέ κῆμεν. Θ. 113.

Νεστορίδης, ου, ὁ, patronym. [Nestorides,] the son of Nestor. Νεστορίδης.
Ἐλάττον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. Z. 33.

¹ De significatione hujus verbi videsis Damm. et Kiessler. ad Theocr. 17. 25.

Νέστωρ, ὄρες, ὁ, P. N. [Nestor.] Ἀμβροσίην διὰ νύκτ᾽ ἡμίση δὲ Νέστορι δίφ. B. 57. ΕΡΙΤΗ. Νηληιάδης, κῦδος Ἀχαιῶν, λίγυς Πύλῳν ἀγρότης, πρῶτος ἀνδρῶν, δῖος, μέγας, ποιμὴν λαῶν, ἀγανὺς, ἀναξ, ὑπέρθυμος, ἱπποδάμους, κυδάλιμος, μέγαθυμος, ἀντιθέος, γερήνιος, γέρον, ἡδυνῆς, ἱππηλάτ᾽, ἱππῶτ᾽, Νηληϊῆς, οὐρὸς Ἀχαιῶν.

Νεῦμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [nutus,] a nod. Μονοψήφοισι νέυμασιν σέθεν. Æsch. Suppl. 378. SYN. Ῥοπή. ΕΡΙΤΗ. Ἀφθογγόν, κύπριδον.

Νευρά, et νευρεία, as, ἡ, et νεῦρον, ου, τὸ, subst. [nervus,] a nerve, a sinew, a string. Ἰφ' ἀπαὶ νευρῆς τὸν μὲν τ' ἡλυξέ ποδεσσί. Λ. 476. See also Theocr. 25. 14. and II. 316. SYN. Χόρδη. ΕΡΙΤΗ. Βύεῖα, εὐστρέφης, νέοστρῶφος, μελλήδης.

Νευρορράφος, ου, ὁ et ἡ, subst. [sutor,] a cordwainer, a cobbler. Σαντὸν δὲ λυχνόπῳλῳσί, καὶ νευρορράφοις. Equit. 739.

Νευροσπάδης, οὔ, adj. [nervo tractus,] string-drawn. Νευροσπάδης, ἀτρακτὸς, αὐτὸς ἂν τᾶλας. Philoct. 290.

Νευρῶ, v. [nervos tendo, firmo, roboro,] to strengthen. Βάβαί· νενεύρωται μὲν ἡδὲ συμφύρα. Lysistr. 1078. SYN. Ῥώννυμι, κράτύνω, ἐμπέδω.

Νευστάζω, et νέυω, v. [nuo,] to nod, to beckon. Ὁφρῶσι νευστάζων· οἱ δὲ προπέσόντες ἔρεσσον. μ. 194. See also Γ. 337. SYN. Διάνεῦω, ῥέπω, ἐπικλίνω, συγχωρῶ.

Νεφέλη, ης, ἡ, et νεφὺς, ἔος, τὸ, subst. [nubes, nebula,] a cloud, a mist. Ὠρόρ', ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφέλων. B. 147. See also Δ. 274. SYN. Ὀμίχλη, σκοτὸς. ΕΡΙΤΗ. Κυάνεα, μελαινα, χεიმῆρια, θεσπέσια, δεινῇ, αἰθερία, λεπτή, ἡερόφουτος, πύκνῃ, ὑδάτ' ὅσση, ἀελλόπους, ἀελλὰς, ἐρίβρομος. PHR. See Δ. 275.

Νεφέληγέρτης, et νεφέληγέρης, ἔος, adj. [nubes cogens,] cloud-gathering. Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγέρετα Ζεὺς. A. 515.

Νεφέλοκοκκύγια, as, ἡ, P. N. [Nephelococcygia,] cuckoo town in the clouds. Μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφέλοκοκκύγιας. Aves 917.

* Νεφέλοκοκκυγίεος, ἔως, ὁ, adj. [Nephelococcygius,] a native of cuckoo town. Διδόναι Νεφέλοκοκκυγιεῦσιν. Aves 877.

Νεφρὺς, ου, ὁ, subst. [renes,] the kidney, the reins. Ποῖος γὰρ ἂν ἡ νεφρὺς ἀντίσχοι; Lysistr. 962.

Νέω, f. ἴσω, v. [(1) no, nato, (2) neo, (3) cumulo,] (1) to swim, (2) to spin, to compose, (3) to pile up. Πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἐνέον ἐν ταῖς ἐμβάσιν. Equit. 321. SYN. (1) Νήχῳμαι, κύλυμβάω, (2) νήθω, κλώθω, (3) ἐπίνεω, χώννυμι, σωρεύω, ἄθροίζω, νηῶ, νηνῶ.

Νέωνητος, ον, adj. [nuper emptus,] lately purchased. Κακῶς Πάφλαγόν᾽, τὸν νέωνητον κακόν. Equit. 2.

Νέωρης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [novus,] new, fresh. Φύβον νέωρῃ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου. C. C. 730. SYN. See Νέος.

Νεώριον, ου, τὸ, subst. [navale,] an arsenal, a dock. Ὡς δ' ἡλθόμεν ὧν περὶ βόλον νέωριον. Helen. 1546. SYN. Ναύσταθμός.

Νέως, vid. Ναός.

* Νέωσι, adv. [nuper,] lately. Ἐρ' εἶσ' ἀγῶνες τοῖς νέωσι νυμφίοις. Med. 367. SYN. Νεῶθεν.

Νεώτερος, et νεώτατος, η, ον, compar. et superl. a Νέος, q. v.

* Νῆ, [particula affirmantis et jurantis,] a particle of adjuration. Νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γέ σὺ. Plut. 74.

Νήαιθος, ου, ὁ, P. N. [Neæthus.] Καὶ πῶτ' τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φρονεῖ. Theocr. 4. 24.

Νηγᾶτεος, ου, ὁ et ἡ, adj. [novus, recens factus,] new, recently made. Καλῶ, νηγᾶτεω· λευκὸν δ' ἦν, ἡλκίος ὦς. E. 185. SYN. Νέος, καινός, λεπτός, ἀπαλός.

Νήγρετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui excitari nequit,] which cannot be awaked from. Εὐδόμης εὖ μάλ᾽ μακρὸν ἀτέρμον᾽ ἀνήγρετον ὑπνόν. Mosch. 3. 111.

Νηδυτιά, ον, τὰ, subst. [viscera, intestina,] the bowels. Νηδυτίοισι μάλ' ὀξύ κρῶδαινόμενον λῶε γυῖα. B. 524. SYN. Ἐντέρα, σπλάγχνοι.

Νήδυμος, ὄν, adj. [dulcis,] sweet, refreshing. Ἐδον παννύχιοι Δῖα δ' οὐκ ἔχ' νήδυμος ὕπνος. B. 2. SYN. Ἡδυμός, ἡδύς, γλυκύς, γλυκέρως.

Νηδύς, ὕς, ἡ, subst. [alvus,] the belly, the womb. Ἐννέακαίδεκά μὲν μοι, ἡς ἓκ νηδυός, ἡσάν. Ω. 496. SYN. Γαστήρ, μήτρα. EPI TH. Μεγάλη, πόλυχανδής, ἄγονός, θυμολγής, ἀκύμων, ἀδιψός.

Νηῶ, f. ἡσω, v. [acervo, congreco,] to heap or pile up. Νηῶν Ἐκτόρης, κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα. Ω. 276. SYN. See Νῆω (3).

* Νήθω, f. ἡσω, v. [neo. Vid. Damm. in v.] to spin. Γεινόμενῳ νήσαντ' ὅ λινῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. η. 198. SYN. See Νῆω (2).

Νηῖον, ου, τό, P. N. [Neium,] a promontory of Ithaca. Ἐν λῖμνι Πείθρῳ, ὑπὸ Νηίῳ ὕληεντί. α. 186.

Νηῖός, α, ὄν, et νηίτης, ου, ὁ, adj. [navalis,] of a ship, naval. Στρατός, δαμασθεῖς ναίαισιν ἐμβόλαις. Pers. 284. See also Apoll. 2. 239. SYN. Ναυτικός.

Νηῖās, vid. Ναῖς.

Νηῖς, vid. Ναῖς.

Νηῖς, ἰδός, adj. [nescius,] ignorant. Οὐδέ τ' αἰδρεῖται· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νηῖδ' α' οὕτως. H. 198. SYN. Ἄπειρος, ἀνέπιστόμων, αἰδρῖς, ἀμάθης.

Νηίτης, vid. Νηῖός.

Νηῖτη, ης, ἡ, adj. [Neita,] the name of one of the seven gates at Thebes. See Beck. Phœn. 1120. Καὶ πρῶτ' α' μὲν πρῶτ' α' Νηῖταις πύλαις. Phœn. 1120.

Νηκερδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non prudens, non commodus,] foolish, useless. Αὐτὸ μέδον, τίς τοι νῦ θεῶν νηκερδέα βουλήν. P. 469. SYN. Ἄκερδής, ἀνώφελός, ἀνόητός.

Νηκέρως, ου, et νηκέρως, ωτος, ὁ et ἡ, adj. [cornua non habens,] not horned. Καὶ τότε δὴ κέραοι καὶ νηκέροι ὕληκοῦται. Hes. Op. 527.

Νήκεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insanabilis,] incurable. Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκῃν βλάψας, νήκεστον ἄασθη. Hes. Op. 281. SYN. Ἀνήκεστός, q. v.

Νηκουστέω, v. [non audio, non obtempero,] not to listen to, to disobey. Νηκούστησέ θεῶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθ' ἐμ' αὐτούς. Υ. 14. SYN. Ἀνηκουστέω, ἀτημέλῳ, παρῶρῳ, ἀπὶθῶ.

Νηκτός, ὄν, adj. [natatilis,] capable of swimming. Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν. Anacr. 2. 5.

Νηλεῖς, νηλειῖς, et νηλῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [immisericors,] pitiless, cruel. Νηλεῖς· ἀλλ' οὐ θῆν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσω. Apoll. 4. 390. See also Hom. H. 4. 246. and P. V. 42. SYN. Ἀνηλεῖς, ἀνοικτός, ἀπηνής, σκληρός, σχετλίος.

Νηλείδης, Νηληϊάδης, et Νηληϊός, ου, ὁ, et * Νηληῖς, ἰδός, ἡ, patronym. [a Neleo natus,] the son or daughter of Neleus. Νηλεῖδαι μετόπισθεν ἰάοντες ἰδρύσαντο. Apoll. 1. 959. See also K. 87. and B. 20.

Νηλεόποινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immitis,] merciless. Καὶ Μοίρας, καὶ Κῆρας ἐγείναι τὸ νηλεόποινοῦς. Hes. Theog. 217.

Νηλεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Neleus,] Neleus. Νηλεὺς ἵζεσκεν, θεῶν μῆστορ ἀτάλαντός. γ. 409. EPI TH. Ἀγαυοτάτος Ζωόντων, μεγάλθυμός, ἀντιθέος, θεῖος.

Νηλεῶς, et νηλείως, adv. [crudeliter, inhumaniter,] cruelly. Καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. Choëph. 236. See also Apoll. 1. 610. SYN. Ἀνηλεῶς, ἀνοικτός, χαλῆπώς.

* Νηληῖς, vid. Νηλείδης.

Νηλῖπός, ου, et νηλῖπους, πόδός, ὁ et ἡ, adj. [discalceatus,] barefooted. Νηλῖπος, οἰεῖνος· καὶ δὴ λελίγητο νῆεσθαι. Apoll. 3. 646. See also Œ. C. 362. SYN. Ἀνυπόδητός, ἀσάνδαλός.

Νηλιτής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non sceleratus, non deflectens ab officio,] not wicked. Αἱ τ' ἐ' ἀτιμάζουσιν, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσιν. τ. 498. SYN. Ἀθῶς, ἀναίτιος, ἄμεμπτός.

Νῆμα, ἄτος, τό, subst. [filum,] a thread. Νῆματ' ὅ' ἔτεο πέδῳ. Orest. 1432. SYN. Μῖτος, λινόν. EPI TH. Ἀρχναῖον, λεπτόν, μαλαρόν.

Νημέρεια, as, ἡ, subst. [veritas,] truth, accuracy. Καὶ τῶνδ' νημέρεια συμβαίνει χρόνου. Trach. 176. SYN. Ἀλήθεια, τὸ ἀκριβές, βεβαῖον, ἀτρέκες.

- * **Νημερῆως**, adv. [accurate, vere,] truly. **Νημερῆως**¹ τὸν μῦθον ἐνισπήσω. ε. 98.
Νημερῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [verus,] true. Εἰ δ' ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτῆ μνθί-
 σασθε. Ζ. 376. SYN. Ἀληθής, ἀμεμπτός, ἀτρεκής.
Νηνέμια, as, ἡ, subst. [tranquillitas aëris,] freedom from wind, a calmness of
 the air. "Επλετο νηνέμῃ" ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν. ε. 392. SYN. See
 Αἶθρα.
Νήνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [venti vacuus, serenus,] free from wind, serene, calm,
 quiet. Σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστω' ὁχλόν. Hec. 531. SYN. Εὐδῖος, γάλη-
 νος, ἡσυχός.
Νήξις, ἔως, ἡ, subst. [natatio,] swimming. Νήξει τερπόμενος Φυσίγναθου· ἄλλ'
 ὅτε δὴ ῥά. Batrach. 67. SYN. Τὸ νηκτόν.
Νηόπυλος, vid. Ναόφυλαξ.
Νηός, Ion. pro Ναός, q. v.
Νηοσσός, poet. pro νηοσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [naves servans,] ship-preserving.
 Οἰάγοι πᾶσι νηοσσόν, εὐπάτερειαν. Apoll. 1. 570.
Νηπενθής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [mærore carens, serenus, lætus,] free from sorrow.
 Νηπενθές τ' ἄχολον τέ, κᾶκων ἐπιληθὼν ἁπάντων. δ. 221. SYN. Ἀνάλγητος,
 ἄλυπος, ἀλύπητος, ἀνώδυνος, ἀπενθητός, ἄχολος.
Νηπιᾶα, et νηπιᾶα, as, ἡ, subst. [(1) infantia, (2) stultitia,] infancy, folly. Νη-
 πιᾶας ὄχθειν ἐπεὶ οὐκ ἐτὶ τηλικὸς ἐσσί. α. 297. See also I. 487. SYN. Μωρία,
 ἀφροσύνη, ἀνοιά.
Νηπιᾶχέων, et νηπιᾶχω, v. [pueriliter vel stulte ago,] to play the child, to act
 foolishly. Αὐτὰρ ὅθ' ὑπνός ἐλοι, παύσαιτό τέ νηπιᾶχεύων. X. 502. See also
 Apoll. 1. 1212. SYN. Νήπιᾶ φρονέω.
Νηπιᾶχός, νήπιος, et νηπιῖος, α, ὁν, adj. [(1) infans, (2) stultus,] (1) an infant,
 a child, (2) foolish. Παῖδά τέ νηπιᾶχον, καὶ ἐμ' ἀμύδρον, ἢ τᾶχά χήρη. Ζ.
 408. See also Androm. 753. and Y. 211. SYN. Βρεφός, νεόγνος, μίκρος.
Νήπλεκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [intextus, incomptus, inornatus,] untwisted, un-
 combed, unadorned. Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλός. Bion. 1. 22. SYN.
 Ἄκομψός, ἀκτενιστός.
Νήποινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nulla data satisfactione,] unrewarded, for nothing,
 gratuitous. "Ρεῖ" ἐπεὶ ἀλλοτρίον βίον νήποιον ἐδουσί. α. 160. SYN.
 Ἄτιτος.
Νηπιῖος, vid. Νηπιᾶχός.
Νηρεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Nereus,] a sea-god. Αὐταὶ μὲν Νηρήος ἀμύμονος ἐξεγέ-
 νοντο. Hes. Theog. 264. EPI TH. Ἄγανός, μέγας, γέρον, πόλιος, νημερτής,
 μεγάλων μὺς, θεῖος, ἀψευδής, ἀληθής.
Νηρηίδες, ων, αἱ, P. N. [Nereides,] the Nereids, the daughters of Nereus.
 Πᾶσαι ὕσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν. Σ. 39. EPI TH. Ἀθανάτοι, πότ-
 νῆαι, ἐλκεσί πεπλοι, χρυσήλατοι.
Νήριθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumerus,] numberless. Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἡ οἱ
 νήριθμός ἐπ' ἀγρῶν. Theocr. 25. 57. SYN. Ἀνήριθμός, ἀναριθμός, ἀπλέρτος,
 νήριτος.
Νήρικός, ου, ἡ, P. N. [Nericus,] an island afterwards called Leucas. Οἷος
 Νήρικόν εἶλον ἐκτίμενον πτόλιεθρον. ω. 376.
Νήριτόν, ου, τὸ, P. N. [Neritum,] a mountain in Ithaca. Τοῦτο δὲ Νήριτόν
 ἐστὶν ὄρος, κατὰειμένον ὕλη. ν. 351. EPI TH. Ἀρπυρεπές, εἰνὸς ἰφυλλόν.
Νήριτός, ου, ὁ, P. N. [Neritus,] a hero. Τὴν ποίησ' Ἴθακος, καὶ Νήριτος ἡδὲ
 Πόλυκτωρ. ρ. 207.
Νησαῖος, α, ὁν, νησιώτης, ου, νησιώτικος, ἡ, ὁν, et νησιώτις, ἰδός, ἡ, adj. [insu-
 laris,] of an island, insular. Ἡ νησιώτην σπῆραδᾶ κέκτρηται βίον; Rhes. 697.
 See also Androm. 1261. Trach. 671. and Troad. 190.
Νῆσος, ου, ἡ, subst. [insula,] an island. Μᾶκρων κάτοικεν νῆσόν ἐστὶ μόρσιμν.
 Helen. 1676. EPI TH. Ἔρημ ε, θύη, ἀμύμων, ἐκτίμενη, ὕληεσσα, ὠγυγία, δει-
 δρηεσσα, εὐβότος, εὐμηλός, λ χειᾶ, οἰνόπληθής, πύλυπος, ἐσχάτια, ἀμφίρρη

¹ Νημερῆως is here scanned as a molossus.

et ἀμφιρῦτος, κρᾶνᾶ, πλωτή, ἱερὰ, τηλεδάπη, αἰθήεσσα, ἀνθέμβεσσα, ἐνᾶλις, πευκήεσσα, θάλασσοπλαγκτός, ἐρημαία, θάλασσοπληκτός.

Νῆσσα, ης, ἡ, subst. [anas,] a duck. Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ. Anacr. 37. 5.

Νηστεύω, v. [cibo abstineo,] to fast. Ἄλλ' ὥσπερ εἰ Θεομυθόροις νηστεύομεν. Aves 1519. SYN. Ἄσιτεῶ.

Νηστis, ἴος, ὁ et ἡ, adj. [jejunus,] fasting, hungry. Πλᾶν τὲ νηστὶν ἄν τὰν παρᾶλιαν ψάμμον. P. V. 590. SYN. Ἀσιτός, ἀκμηνός.

Νητός, ἡ, ὄν, adj. [conglomeratus,] heaped up. Εὐρύν, ὅθι νητός χρυσός καὶ χαλκός ἐκειτό. β. 338. SYN. Νῆνημένος, ἐπασσυτέρος, μεστός.

Νητᾶριόν, ου, τὸ, subst. [anaticula,] a little duck. Νητᾶριόν ἂν καὶ φᾶττιόν ὑπέκκριζέτο. Plut. 1011.

Νῆς, vid. Ναῦς.

Νήυτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [halitus expers,] breathless. Κεῖται νήυτμος τετέλεσ-
μένον εἰς ἐνᾶυτον. Hes. Theog. 795. SYN. Ἀπνός, ἀψυχός, ἀνᾶπνευστός.

Νηφάλις, α, ὄν, adj. [sobrius,] sober. Χόας τ' αἰοῖους, νηφάλια μελίσματα. Eumen. 107. SYN. Νήφων, ἀεινός, ἀποινός.

Νήφω, v. [sobrius sum,] to be sober. Ὅρθως γ', ὁτὶ νήφοντες οὐχ ὑγίαινομεν. Lysistr. 1228. SYN. Γρηγορέω.

Νήχυτός, ὄν, adj. [diffusissimus,] well spread. Φάρμαχ', ὅς' ἡπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ. Apoll. 3. 530. SYN. Ἀχύνετός.

Νήχω, vel νήχόμαι, v. [nato,] to swim. Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιως γῇ νηχόμενοι σὶ φάνειν. ψ. 233. SYN. Κολυμβᾶω, νῶω.

Νῆγλᾶρος, ου, ὁ, subst. [genus modulaminis,] a rower's tune. Αὐλῶν, κέλευ-
στών, νηγλάρων, σῦριγμάτων. Acharn. 554.

Νίζω, v. [lavo,] to wash away. Μέλν, μαγέουσ', ὥς φόνον νίζουσα δῆ. Iph. T. 1339. SYN. Ἀπονίζω, λούω, νίπτω, κλύζω, πλύνω, ἄποσμήχω.

Νικᾶω, νίκημι, et νικηφόρεω, f. ἦσω, v. [vinco, superior sum,] to conquer, to be superior. Ἀνερᾶς ἀλφειστὰς νικά ταχέεσσιν ὀδεοῖσι. v. 261. See also Theocr. 7. 40. and Bacch. 1136. SYN. Κράτεω, ὑπέρεχω, ἐκπύλεμω. PHR. Νίκην καὶ ἀγλᾶν εὖχος ἄρεσθαι, νικηφόρου δώρου τυχεῖν.

Νίκη, ης, ἡ, subst. [victoria,] victory. Νικῶσα νίκην τινά; μάθειν χρήζω σέθεν. Eur. Suppl. 1070. SYN. Κράτος, εὖχος, ἐπαθλόν, ἀρίστεϊα, τρύπαιον, στέφα-
νηφόρια. EPITH. Σεμνή, οὐ κἀκόδοξος, ἐτεραλκής, εὐπόλεμος, ἀγλαή, ἀγέρωχος, ἱμερῶεσσα, μεγάλων ὄντος, κυδίανειρά, λυσίπονος, μεγακλής, ἱερὰ, λαμπρά, πολλὴ γήθης, περὶ καλλῆς, ἀδευκής, ἐρικύδης, ἀναιμάκτος, πότνια.

* Νικητέος, ὄν, adj. verbal. [vincendus,] must conquer. Κάλως ἐλεξᾶς οὐ σθένει νικητέον. Bacch. 941.

Νικητήριον, ου, τὸ, subst. [præmium victoriæ,] the reward of victory. Τὰ δ' οἰκόθεν κεῖν' ἀντὶ νικητηρίων. Troad. 956. SYN. Ἄεθλόν, ἐπαθλόν.

Νικηφόρεω, vid. Νικᾶω.

Νικηφόρια, ας, ἡ, subst. [victoria,] victory. Μαλθακᾷ νικαφόρια σὺν αἰοιδᾷ. Nem. 2. 6. SYN. See Νίκη.

Νικηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [victoriam afferens, victor,] bringing victory, victo-
rious. Ἐὐν θεοῖσι, καὶ Γῇ, καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. Choëph. 142.

Νικίας, ου, ὁ, P. N. [Nicias,] Λευκός τις ἀνέπηδησεν, ὁμοῖος Νικίᾳ. Eccles. 428.

* Νικόβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in senatu vincit,] victorious in the council. Τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγένετο; Equit. 615.

Νικόδικη, ης, ἡ, P. N. [Nicodice,] Πέτον, πέτον, Νικόδικη. Lysistr. 321. (Choriamb. dim.)

* Νικῶμαχος, ου, ὁ, P. N. [Nicomachus,] Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικῶμαχῳ. Ran. 1506.

Νικόστρατος, ου, ὁ, P. N. [Nicostratus,] Νικόστρατος δ' αὖ φησὶν, ὁ Σκαμβωνίδης. Vesp. 81.

Νιόβη, ης, ἡ, P. N. [Niobe,] See Villosion. Anecd. Gr. p. 306. Νιόβης, ἄδράστω πλῆστον πάρασταται. Phœn. 162. EPITH. Ἐυκῶμος, δύστηνος, παν-
τλήμων, δακρυόεσσα, πέτρα, λαϊνᾶ.

Νίπτρον, ον, τὸ, subst. [lavacrum,] water to wash the hands or feet. Χεροῖν ἐπερπτε νίπτρα, κάεθουμια. Ion 1174. SYN. Λόετρων.

Νίπτω, f. ψω, v. [lavo,] to wash, to bathe. Βοὺς ἡλθόμεν νίψοντες ἐν ἁλὶ ἀδρῶσθ. Iph. T. 255. SYN. Ἀπὸνίπτω, κλύζω, νίζω, λούω.

Νιρεὺς, εὺς, ὁ, P. N. [Nireus,] one of the Grecian leaders at Troy. Νιρεὺς, ὁς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίδων ἦλθε. B. 673. PHR. Κάλλιστος Ἀχαιῶν.

Νισαῖος, ον, ὁ, P. N. [Nisæus,] of Nisæa. Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀριστεύοντες ἐρεμοῖς. Theocr. 12. 27.

Νίσος, ον, ὁ, P. N. [Nisus,] Νίσον Δουλιχίῃ ἔν τ' ἐμὲν, ἀφνειόν τε. σ. 126. PHR. Φαίδιμος νῖος Ἀρητιᾶδα ἀνακτός.

Νίσσα, ης, ἡ, P. N. [Nissa,] a city in Bœotia. Νίσσαν τε ἑῷθεν, Ἀνθήδονά τ' ἐσχάτωσαν. B. 508.

Νίσυρος, ον, ἡ, P. N. [Nisurus,] one of the Cyclades. Οἱ δ' ἀρὰ Νίσυρόν τ' εἶχον, Κρύπαθόν τε Κάσον τε. B. 676.

Νίσσομαι, vid. Νέομαι.

Νίτρον, ον, τὸ, subst. [nitrum,] nitre, mineral alkali. Πάντ' ἄντρον καὶ φύκος ἀπὸ σκάνας ἀγοράσων. Theocr. 15. 16.

Νίψας, ἄδως, ἡ, et νίφετος, οὐ, ὁ, subst. [nix,] a fall of snow, shower. Λευκοπτέρω δὲ νίφαδι καὶ βροντήμασσι. P. V. 1029. See also δ. 566. SYN. Χίων, ψεκᾶς, στάγων. EPIITH. Πυκνὴ, χειμέρια, ταρφεῖα, χρυσέα, πολλή, ἀμυμακέτος, τρηχεῖα.

Νιφόβωλος, et νιφόβλητος, ον, ὁ et ἡ, νιφῶεις, εἰσα, ἐν, νιφετώδης, et νιφοστιβῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [nive cinctus, nivosus,] snow-clad, snowy. Νιφόβωλὰ πέδιλα, πόλυσπῆρα τ'. Aves. 952. See also E. 227. and Aj. Fl. 679.

Νίψω, f. ψω, v. [ningo,] to snow. Νιφάδως ἐν πύλαις νιφόμενας βρομῶς. Sept. Theb. 198.

Νόεω, f. ἦσω, v. [intelligo, animadverto, cogito,] to perceive, to consider, to know. Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται νόεῖς δὲ καὶ αὐτός. φ. 257. SYN. Ἐννόεω, αἰσθάνομαι, ἐνθυμέομαι, φρονέω, λογίζομαι, ἐπιστάμαι, γινώσκω.

Νόημα, ἄτος, τὸ, subst. [cogitatio, consilium, voluntas,] thought, will, notion. Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτός ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα. ξ. 273. SYN. Ἐννοία, διανοία, σύνεσις, νόος, βουλή, γνώμη. EPIITH. Ἐσθλὸν, κερδαλέον, γναμπτὸν, ὥκῳ, ἄβουλον, ποικίλον, θεῖον, πίνυτον, οὐρανῶν.

Νόημων, ὄνος, (1) ὁ, P. N. (2) adj. [(1) Noëmon; (2) prudens, intelligens,] (1) Noëmon, (2) prudent, intelligent. Ἀλκανδρόν θ', Ἀλιόν τε, Νόημόνα τε, Πρωτάνιν τε. E. 678. SYN. (2) Σύνετος, ἐμπειρὺς, μητίετης, πέπνυμένος, σώφρων, φρονίμος, ἔμφρων, ἀγχινοός.

Νόθαγενής, εὖς, ὁ, ἡ, et νόθος, η, ὄν, adj. [spurius,] illegitimate. Φόνον γ' ἐκείνη, καὶ τέκνη νόθαγενεῖ. Androm. 904. See also Androm. 920. SYN. Σκοτίς, ὑπόβλητος.

Νόθεῖος, εἶα, ὄν, adj. [spuriis datus,] given to the illegitimate. Νόθει' ἀποθήσκων; δ. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἔα; Aves 1656.

Νόθιδιον, ον, τὸ, subst. [cogitatuuncula,] a little thought. Γνωμίδιον καὶ νόθιδιον. Equit. 100.

Νόμαιη, ης, ἡ, P. N. [Nomæa,] Nomæa. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νόμαιη. Theocr. 27. 41.

Νόμας, ἄδως, adj. [(1) in pascuis versatus; (2) gregalis,] engaged in pastures, herding. Ἰλίσσον νόμαδες ρέεθρων. OE. C. 687.

Νόμεομαι, v. [dilanio, discerpo,] to tear to pieces. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεῖα νόμεοντο γυναικές. Theocr. 26. 24. SYN. Διαιμοιᾶσθαι, διασπᾶσθαι, δρῦπτόμαι, διαρπάζω.

Νόμευμα, ἄτος, τὸ, subst. [grex pecorum,] a flock, a herd. Μήλων φλεόντων εὐπύκοις νόμευμάσιν. Agam. 1389.

¹ A double dochmiac. The penult. of Νίψω is long, M. 280. and doubtful, Isthm. 7. 7. In the passage quoted, it is decidedly short. Clarke's note M. 280. does not apply to the present word, though the principle is undoubtedly true, that from κρίνω, μαρτύρομαι, φίλομαι, παρὰ φύχω, διατρίβω, &c. are derived κρύσις, μάρτυρες, φίλότης, παρὰ φύχην, διατρίβη.

Νόμευς, ἔως, ὁ, subst. [pastor,] a shepherd, herdsman. Οἱ δὲ τὰχα πρόγροντοῦ, δῶα δ' ἄμ' ἐποντο, νόμηες. Σ. 525. SYN. Βότηρ, ποιμην, μηλόβότηρ, μηλόνόμος, αἰπόλος, βούκολος, σύβωτης, ἱπποβούκολος. EPIITH. Κάκος, χρυσεῖος, λίγυφθογγός.

Νόμεύω, f. εὔσω, et aor. ευσῶ, v. [pasco,] to feed or tend cattle. Τυρίσδεν; τὰς δ' αἰγὰς ἐγὼν ἐν τῷδὲ νόμευσῶ. Theocr. 1. 14. SYN. Νέμω, νέμεθω, βόσκω, ποιμαίνω.

Νόμη, ἡς, ἡ, subst. [partitio, pascuum, pastus,] a division, a pasture. Ποιηροὺς λιποῦσά νόμας. Cycl. 61. SYN. Νόμος, πρόνομῃ, πῶα, βίος. EPIITH. Ἀμφίβιος, ἀνθεμέσεσά, ὄρεσιβύτος.

Νόμιζω, f. ἴω, v. [(1) usu, consuetudine sancio, (2) puto, arbitror,] (1) to establish by usage, (2) to think. Παῖτον' ἐπειτὰ δ' ἄλεσσι μέμιγμένον (ὡς νενόμισται). Theocr. 24. 95. SYN. (2) Δοκέω, οἶμαι, οἶμαι, οἶμαι, ἡγέδμαι, ὑπολαμβάνω, λογιζέμαι.

Νόμιμος, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) usitatus, legitimus; (2) justus,] customary, legal. Ἐν εὐσεβεῖ γούν, νόμιμὰ μὴ κλέπτειν νεκρῶν. Helen. 1276. SYN. Δίκαιος, ἐννόμος, ἐθισμένος.

Νόμιος, α, ον, et ὁ, ἡ, adj. [pastoralis,] pastoral, an epithet of Apollo. See Voss. Virg. Georg. p. 53. and Spanheim in l. c. Φοῖβον καὶ Νόμιον κυκλήσκον μὲν, ἐξέτι κείνου. Call. 2. 47.

Νόμισμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) mos receptus; (2) numisma,] (1) an established custom, (2) a coin. Οὗτοι νόμισμα λευκὸς ἀργυρὸς μόνον. Eur. fr. Œdip. 5. 3. SYN. Ἔθος, (2) κέρμα, ἀργυρῖον.

Νόμος, οὔ, ὁ, subst. [pascuum, sedes,] a pasture, an abode. Ῥίμφα εἰ γούνα φέρει μετὰ τ' ἡθέα καὶ νόμον ἵππων. Z. 511. SYN. See Νόμη.

Νόμος, ου, ὁ, subst. [(1) mos, (2) lex, (3) cantilena,] a custom; a law; a tune. Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν. Hec. 835. SYN. Θεσμός, θέμις, δίκη, τὸ νόμιμον, ἔθος, μέλος. EPIITH. Ἰσός, βάκχειος, κοινός, πατρῷος, πάλαιος, γόερός, ἀρχαῖος, ἀσφάλης, βάρβαρος, ἀσπονδός, ἀπηνής, ἄγραπτος, καθῆρος, σφός, ὑψίπους.

Νόος, νοῦς, οὔ, οὔ, ὁ, subst. [mens,] mind, resolution. Τόνδ' ἔνδον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔχοντες. Δ. 309. SYN. Φρήν, γνώμη, φρόντις, διάνοια, πᾶπις, θάρσος. EPIITH. Λεπτός, οὐ βεβαιοῦς, ελευθερός, τᾶχως, ἀγάθος, δολιχρός, νημερτής, τλήμων, κάρτερός, ἐναίσιμος, ἀτάρβητος, πύκνιος, πίνυτος, ἄγναμπτος, ἀποφώλιος, πιστός, κοφός, εὐαφρός, σφός, ἐσθλός, θεοῦδης, πρόφρων, ἐμπέδοι, ἀφραστός, κραιπνός, ἀτρώμος, ἀπληστός, πολυκέρδης, ἀκλήλητος.

Νόσσω, f. ἴσω, v. [(1) ægroto, (2) sanam mentem non habeo,] to be ill, to be disordered in intellect. Νόσούντ' ἡρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος. Trach. 435. SYN. Ἀσθενέω, ἀρρώστειω, μάλακίζομαι. PHR. Ἀγρίῃ νόσῳ συντήκομαι.

Νόσσερός, ἂ, ὄν, νόσημαῖτικός, ἡ, ον, et νόσώδης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [morbidus, morbosus,] sick, pestilential. Ἰσαδελφὸς ἀνὴρ, ὀρθῶν νόσσερον. Orest. 1014. See also Eur. Suppl. 433. SYN. Ἀσθενής.

Νόσηλεῖα, ας, ἡ, νόσημα, ἄτος, τὸ, et νόσος, Ion. νοῦσος, ου, ἡ, subst. [morbus,] a disease, disaster. Ῥάκη, βάρειας τοῦ νόσηλείας πλεῖα. Philoct. 39. See also Orest. 874. Orest. 10. and A. 10. SYN. Καμάτος, ἀσθενεία, ἀρρώστια. EPIITH. Αἰσχίστη, ἄγρια, μανίας, δυσκλῆς, δεινὴ, κρύφαλα, ἐκουσία, ἐχθίστη, γυναικεῖος, μεγάλη, αὐθαίρετος, στύγερὰ, ἀργάλεα, δολιχὴ, ἀνδρῶφονος, θεόσσυτος, λυγρὰ, ἀνέκεστος, θερμὴ, κρύερὰ, πικρὰ, πολυπήμων, μυγερὰ, λυσσώδης, δυσίατος.

Νόσώδης, vid. Νόσσερός.

Νοστῶω, f. ἴσω, v. [(1) redeo; (2) proficiscor,] to return, to go. Γῆν Μάρτιανδυνῶν ἐπικέλοστέ νοστήσαντες. Apoll. 2. 352. SYN. (1) Ἀπύνοστέω, ἀνέρχομαι, ἐπ'ἀνέρχομαι, νέδμαι, νείδμαι, νείσσομαι, ὑποστρέφωμαι, πᾶρεύομαι, ἀνάχωρῶ.

Νόστιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui redire potest, jucundus,] returning, pleasant. Δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρίᾳ. Agam. 1209.

Νόστος, ου, ὁ, subst. [reditus, peregrinatio,] a return, a journey. Ἀμφὶ δὲ

νόσφ τῷ βασιλείῳ. Pers. 8. SYN. Κάθ' ὁδὸς, ἀναστρέφῃ, κελευθὺς. ΕΡΙΤΗ. Πρεμύνῃς, πικρὺς, κικὼς, πύνηρὺς, δύσνοστος, ἀθλίς, ἀπῆμων, μελίηδης, γλυκὺς, γλυκέρως, ψευδώνυμος.

Νόσφιν, et νοσφί, adv. [seorsim,] apart, away from. "Αἷς ἐπιφύθοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. Theocr. 7. 127. SYN. Χωρὶς, δίχ'α, ἐκτός, ἀπὸ νοσφί, λάθρα.

Νοσφίζω, f. ἴσω, et Attice ἰῶ, v. [(1) separo; (2) fraudo; (3) desero,] to separate, to rob, to leave. Τόξοισι τοῖς ἑμοῖσι νοσφίεις βίον. Philoct. 1427. SYN. Χωρίζω, διαίρῳ, ἀφ' ὅριζω, διίστημι.

Νοτῆρὺς, et νοτῆς, α, ὄν, adj. [humidus,] dewy, wet, tearful. Ποῖ δῆτ' α; πόντον νοτῆρὺν εἰπὰς ἐκβύλον; Iph. T. 1043. See also Aves 1398. SYN. Ὑγρὸς, διῆρὸς, διῦγρὸς.

Νοτῆω, v. [madeo,] to be wet. "Αρτὶ ποτεπλάσθη κῆρτι μύροισι νοτεῖ. Call. Ep. 54. 2. SYN. Νοτίζομαι, ὑγραίνωμαι, βρέχωμαι.

Νοτῖα, as, et νοτῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [humor, humiditas,] moisture, water. Καρπῷ Βριθόμενῃ, νοτῖσι τῇ εἰαρινῇσιν. Θ. 307. See also Iph. T. 107. SYN. Ψάκας, ἱκμάς, ὑγρότης. ΕΡΙΤΗ. Ποντία, καλλιπτόταμος, ἐρυσώδης, τᾷχεϊά, θάλασσι.

Νοτίζω, v. [humecto, madefacio,] to wet, to moisten. Λευκῆς νοτίζει μελάνυσσυμαῖον λέων. Thesm. 857. SYN. Ὑγραίνω, βρέχω.

Νοτῖς, α, ὄν, vid. Νοτῆρὺς.

Νότος, ου, ὁ, subst. [Notus,] the south wind. Εὗτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Γ. 10. ΕΡΙΤΗ. Ἀργέστης, ἄλληκτος, δεινὸς, κραιπνόσσοτος, χειμερίως, διῆρὸς.

Νουβυστικός, ἡ, ὄν, et νούβυστος, ὄν, adj. [sapientia plenius, prudens,] full of wisdom. Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικόν. Eccles. 441. SYN. Σύνετος, φρονίμως, σφῶς, δαΐφρων.

Νουβυστικῶς, adv. [prudenter,] prudently. Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς. Vesp. 1294. SYN. Σύνετως, φρονίμως.

Νουθεσία, as, ἡ, νοθετημᾶ, ἄτος, τό, et * νοθετησις, ἔως, ἡ, subst. [admonitio, castigatio,] admonition, reproof. Δεξιότητος καὶ νοθεσίας. Ran. 1040. See also Soph. Electr. 345. and Herc. F. 1247. SYN. Πᾶραίνεσις, παιδεύσις, διδασμᾶ, ἀνάμνησις, κελευσμᾶ. ΕΡΙΤΗ. Μᾶκρὰ, ἀγαθή.

Νουθετέω, f. ἴσω, v. [admoneo,] to advise, to recommend. Ἡμᾶς πᾶρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλᾶ. Orest. 290. SYN. Πᾶραινέω, ἀνάμνησκω, παιδεύω, διδάσκω, τιμωρῶ.

Νουθετημᾶ, et * νουθετησις. Vid. Νοθεσία.

Νουθετητέος, ὄν, adj. verbal. [admonendus, castigandus,] must be advised, reproof. Δρόσον καθήσω. νουθετητέος δέ μοι. Ion 439.

Νουμηνία, as, ἡ, subst. [novilunium,] new moon. Ἴν' αἱ θεσεῖς γίγνουντο τῇ νομηνίᾳ. Nub. 1197. SYN. Ἰερόμηνια.

Νουνεχὴς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [prudens, sapiens,] sensible, wise. Πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ' ἡ νουνεχὴς. Dan. 48. SYN. Ἐμφρων, δαΐφρων, σύνετος, φρονίμως.

Νοῦς, vid. Νόος.

Νοῦσος, Ion. pro Νόσος, q. v.

Νυκτερείσις, νυκτερινὸς, ἡ, ὄν, et νύκτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocturnus,] nightly, dark. Δόκων γυναικῶν ἔργα νυκτερείσι. Thesm. 204. See also Vesp. 2. and Agam. 4. SYN. Νυχίος, ἐννυχὺς, ἐσπερίως, νυκτωπὺς, ἐννυχίως, νυκτερωπὺς, σκότεινός, σκότιος.

Νυκτερίς, ἰδὼς, ἡ, subst. [noctua,] an owl. Ἴβις Λυκούργω· Χαιρέφωντι νυκτερίς. Aves 1296.

Νύκτερος, vid. Νυκτερείσις.

Νυκτερωπὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ater,] dark-faced, gloomy. Ἐπεῖα μῶνον καὶ δόκημᾶ νυκτερωπὸν. Herc. F. 111. SYN. Νυκτωπὺς.

Νυκτηγῶρεω, v. [noctu proclamo, congrego,] to proclaim by night, collect. Νυκτηγῶρεσθαι, κατὰβουλεύειν πύλαι. Sept. Theb. 29.

Νυκτηγῶρια, as, ἡ, subst. [nocturna proclamatio,] a nocturnal harangue. Νυκτηγῶριαν; οὐκ οἶσθ' ὁρῶς. Rhes. 20.

Νυκτηρέφης, ἔδς, ὁ, ἡ, adj. [nocte occultus,] concealed by night. Μένει δ' ἀκούσαι τί μου μέριμν' αὖ νυκτ-ηρέφης. Agam. 445.

Νυκτίβρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [noctu strepens,] sounding in the night. Ποίμν' αὖ νυκτίβρομον. Rhes. 553.

Νυκτίπλαγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui noctu excitat, vel errare facit,] causing to rise in the night. Τοὺς δ' αὐτὲ νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. Agam. 321.

Νυκτίπῳλος, νυκτίφοιτος, et νυκτοπερίπλανητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [noctivagus,] wandering or coming by night. Νυκτίπῳλον ἐφ' ὅδων ἀνάσσεις. Ion 1049. See also P. V. 678. and Acharn. 263. SYN. Νυκτίφαντος.

Νυκτίσεμις, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocte venerandus,] grand by night. Καὶ νυκτίσεμν' αὖ δείπν' ἐπ' ἐσχάρῃ πυρός. Eumen. 108.

* Νυκτίφαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocte visus,] appearing by night. Οὐ νυκτίφαντον πρόπῳλον Ἐνδρίας μ' ὄρᾳς. Helen. 569.

Νυκτίφοιτος, vid. Νυκτίπῳλος.

Νυκτίφρουρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocturnis praesidiis custodiens vel custoditus,] guarding or guarded by nocturnal forces. Ἄρει δαμέντας νυκτίφρουρητῷ θράσει. P. V. 886.

Νυκτοπερίπλανητος, vid. Νυκτίπῳλος.

Νυκτωπός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [noctis faciem habens, ater,] night-faced, dark, nightly. Νυκτωπὸν ἐξεῖλε βροτῶν. Iph. T. 1280. SYN. See Νυκτερείσιος.

Νυκτωρ, adv. [noctu,] by night. Ἄπ' τῆς ὀρθῆς νύκτωρ γαλέωτης κατέχεσεν. Nub. 173. SYN. Νυκτός, παννύχιον, ἐν νυκτί.

Νυμφάγωγος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [qui sponsam ab ædibus paternis ad sponsum deducit,] one who conducts the bride to her husband's home. Πάρεμι νυμφάγωγος ἄλλ' ὀχημάτων. Iph. A. 610. SYN. Νυμφόκμος, προμνηστρία.

Νυμφεῖος, Ion. νυμφήϊος, ου, νυμφιδίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et νυμφικός, ἡ, ὄν, adj. [nuptialis,] bridal. In the neuter, νυμφεῖον signifies marriage, and in the passage quoted, the abstract being put for the concrete, it denotes a bride. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖά τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Antig. 574. See also Call. 4. 118. Alcest. 906. and Med. 1134.

Νύμφευμα, ἄτος, τὸ, subst. [nuptiæ,] marriage. Κρῶν δ' εἰκὲ τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων. Phoen. 1219. SYN. Γάμος, ὕμναιος, νυμφεῖον. EPI TH. Κάλῳν, γνήσιον, αἰσχρὸν, ἀνύσιον.

Νυμφεύτης, ου, et νύμφιος, ου, ὁ, subst. [sponsus, maritus,] a bridegroom, a husband. Ὅς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτῃ. Ion 912. See also Orest. 1108. SYN. Παῖρ' ἀνυμφίος, ἐννήτωρ, ἀλόχος, q. v.

Νυμφευτήριον, ου, τὸ, subst. [concubitus,] the rite of marriage. Οὐκ, ἀλλὰ λέκτρων σκῶτι' αὖ νυμφευτήρι' αὖ. Troad. 256.

Νυμφευτρία, as, ἡ, subst. [pronuba,] an attendant on a bride.¹ Ἀλλ' αὐτῇ, τίς ἐστίν; ἥ ἡ νυμφευτρία. Acharn. 1056.

Νυμφεύω, v. [(1) nuptum do; (2) nubo, sponsam accipio,] to give in marriage, to be betroth. Οὐ γάρ σε μήτηρ οὐτὲ νυμφεύσει ποτὲ. Alcest. 314. SYN. Μνηστεύω, γάμω.

Νύμφη, et νυμφά, ης, ἡ, subst. [(1) sponsa, (2) nova nupta; (3) nurus, et (4) in plural. Νύμφαι, nymphæ, semideæ fæmineam speciem habentes, quas veteres fingeant præesse nemoribus, fontibus, arboribus, montibus, &c. Vid. Lennep. Etym. Ling. Gr. in v. Νύμφη, et Steph. Thes. T. ii. p. 1094=p. 6437. et Damm. in P. R.] (1) a betrothed damsel, (2) a bride, (3) a daughter-in-law; (4) the Nymphs. Δεῦρ', ἔθι νύμφᾳ φίλῃ, ἵνα θέσκει' αὖ ἐργὰ ἰδῇαι. Γ. 130. SYN. (1) Κόρη, πάρθενος, μνηστή, (2) νύος. EPI TH. (1) Βάθυκολπός, ἐλικῶπις, νεά, καλλιπάρῃος, ἀμύμων, οὐρεία, εὐκλῆς, ἀπὸ βλεπτός, ἐρατῶπις, ἡνυκμός, ἀνυμφός, περικαλλής, καλλίσφρος, ἡμερόεσσα, κυανόφρος, ποτινία, εὐπλοκάμος, (4) θεαί, ἐπιποιμένες, ἀγρόνιοι, κοῦραι Διός, λιγύμολποι, Νηϊάδες, Ὀρεστιάδες, χορῶ-

¹ See J. Pollux 3. and Plut. Lycurg. p. 3.

Θέες, Νηίδες, ὠκυθαί, ὄρειαι, Ἰδαίαι, πέτραίαι, ῥόδωπχέες, ἐράτειναι, ἀκοίμητοι, δεινὰ θεὰ ἀγροιώταις, Ἀλσηίδες, Δηλιάδες, Ἐσπερίδες, Θεσσαλίδες, Κασταλίδες, Κωρήτιαι, Κρηνίδες, κρηναίαι, Λιμναῖδες, ελειθνήμοι, Μελλίαι, Πόταμητιδες. Νυμφίον, Ion. pro νυμφεῖον, ου, τὸ, subst. [thalamus nuptialis,] the bridal chamber. Πηλῶν, ὃ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μείνον. Call. 4. 118. See also Antig. 903. SYN. Θάλαμος, λέκτρον.

Νυμφιδίος, et νυμφικός, vid. Νυμφεῖος.

Νυμφίος, ου, ὁ, subst. et ὁ et ἡ, adj. [(1) sponsus, maritus; (2) desponsatus,] (1) a spouse, a husband; (2) betrothed, married. Νυμφίον ἐν μέγαρ, μίαν οἴην παῖδ' ἀπόντα. H. 65. SYN. (1) Νεογάμος, μνηστήρ. EPITH. Γέρον, ἀριστός, ἐπὶνός, εὐπρόσος.

Νυμφόκλαυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponsis defletus,] lamented by brides. Νυμφόκλαυτος Ἑρινός. Agam. 726.

Νυμφόκομω, f. ἴσω, v. [sponsam orno,] to deck or attend to a bride. Νεπτέροις δ' ἡδὴ πᾶρ νυμφόκομήσει. Med. 981.

Νυμφόκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ministra sponsæ; de sensu hujus vocis parum liquet; vid. Reisk. Musgr. et Markl. in l. c.] bride-adorning. Πᾶρ δὲ μητέρι νυμφόκομον. Iph. A. 1087. SYN. See Νυμφάγωγος.

Νυμφοτίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponsam honorans,] bride-honoring. Πρασσόμενα, τὸ νυμφοτιμῶν. Agam. 685.

* Νῦν, νῦν, adv. [(1) nunc, (2) igitur,] (1) now, at this time; (2) then, therefore. Ἰστω νῦν εὐκλῆς γέ καθ' ἀνουνμένη. Alcest. 151.

Νύξ, νυκτός, ἡ, subst. [nox,] night. Φθίνουσιν νύκτες τὲ καὶ ἡμέτ' ἀκροχέουση. A. 183. SYN. Εὐφρόνη, ὄρφη, σκότος. EPITH. Ὀλύα, ἀμβρόσια, δνδφῆρα, δόλιχη, δυσκηδὴς, θά, κάκη, μέλαινα, ὄρφναία, αὔπνός, ἐρεμνή, ἐρεβεννή, ἀβρότη, ἀμβρότος, ἀμφίλκη, δαιμόνια, δημίτηρα, κελαινῇ, μακρά, σκότμήνιός, σκότια, πότνια, λυγαία, ἱέρα, ἀσέλγητος, ἀστερωπός, διὰ, δόλια, λευγάλεα, στῦγέρ' α, χεῖ-μερτα, μέλαγχιμός, αἰδολόχως. PHR. Νυκτός ἀφεγγές βλεφάρων, νυκτός ὄμμα λυγαίας, μέσδονύκτιος ὦρα, κυανόπτεπλος ὁμίχλη, σκότεινὸν νυκτός ἄρμα. See also Apoll. 3. 743—749.

Νύς, οὔ, ἡ, subst. [(1) nurus, filii uxor, (2) fratris uxor,] a daughter-in-law, a brother's wife. Ἐκόμενας τὲ νύους ὀλόγ' ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. X. 65.

Νύσσα, ης, ἡ, subst. [meta,] the pillar, round which the candidates for curule fame were obliged to drive at the Olympic games. Ἡ τὸ γέ νύσσα τέτυκτο ἐπὶ πρῶτων ἀνθρώπων. Y. 332.

Νύσσα, vel Νύσα, ης, ἡ, P. N. [Nysá,] the name of several ancient cities, and also of one of the tops of Parnassus. Οὐ Νύσα μετὰ νυμφῶν. Cycl. 68. EPITH. Θηρότροφος, δροσέρα, βόρειος.

Νυσσαίος, et Ion. Νυσσῆϊός vel Νυσήϊός, et Νυσσῆϊός, vel Νυσῆϊός, α, ὢν, adj. [Nysæus,] of Nyssa or Nysa. Ἦν ἀμφὶ Νυσήϊον Διός. Ran. 215. See also Aj. Fl. 708.²

Νύσσω, et νύττω, f. ξω, v. [pungo, fodico,] to pierce, to stab, to wound, to jog. Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρ' α μέσην, ἀγκῶνός ἐνερθεῖν. A. 252. SYN. Παίω, κεντέω, διατρίβω.

Νυστάζω, et νυκτάζω, v. [nuto, dormito,] to nod, to doze, to sleep, to loiter. Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δ', οὐχὶ νυστάζειν ἐτί. Aves 638. SYN. Βρίζω, ὑπνώσσω, βράδυνω.

Νυστακτής, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [dormitans,] dozing. Μηδὸς τίς ἐπὶ τὰ βλεφάρ' α νυστακτής ὑπνός. Vesp. 12.

Νύχεια, ας, ἡ, P. N. [Nychia,] the name of a nymph. Εὐνεῖκα καὶ Μαλῆς, ἔαρ θ' ὄρωσά Νύχεια. Theocr. 13. 45.

Νύχευμα, ἁτός, τὸ, subst. [nocturnæ vigiliæ, pervigilium,] night-watching. Ποῦ νύχευμάτων² χάρις; Eur. Suppl. 1146.

¹ On the quantity of Νῦν the enclitic, see some excellent remarks by Dr. Monk, *Mus. Crit.* i. 73. and Alcest. 1096.

² Νυσσῆϊον is used as the name of a mountain, Z. 133.

³ Others read λοχευμάτων in this passage.

- Νυχέω, v. [pernocto, vigilo,] to watch all night. Τὸν σὸν νυχεῖσαι, τοῦ τε-
ταγμένον διχά. Rhcs. 516. SYN. Παννυχίος φύλάσσω, νυκτερίζω, αἰλιζόμαι.
Νυχίος, α, ὄν, adj. [nocturnus,] nocturnal, darksome. Οὗτος δὲ χάει πτέρθεντί
μίγεις νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρύν. Aves 698. SYN. Νυκτερινός.
Νωδός, ον, ὁ et ἡ, adj. [dentium expers, edentulus,] toothless. See in Κυφός.
Νωδύνια, as, ἡ, subst. [indolentia,] exemption from pain. Νωδύνιαν κατέ-
χευέ μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικώς. Theocr. 17. 63.
Νώδυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [doloris expers,] painless, pleasant. Ἄοι-δαίς δ' ἀνὴρ
νώδυνον καὶ τις κάματόν. Nem. 8. 84. SYN. Ἄλυπτος, ἀλύπητος, ἀνώδυνος,
ἀνάληγτος.
Νωθής, ἔος, ὁ, ἡ, et νωθρός, α, ον, adj. [tardus, segnis,] slow, sluggish. Νωθὲς
πῆδαιρὲ κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα. Herc. F. 815. SYN. Νωχέλης, βράδυσ, ἀργός,
ὀκνηρός, ἀσθενής, ἄβληχρός.
Νωλεμές, et νωλεμέως, adv. [adsidue,] constantly. Μάρνασθαι ὁμοῖσι μετ' ἀν-
δραῖσι νωλεμές αἰεὶ. I. 317. See also N. 3. SYN. Συνέχεες, συνέχως.
Νωμάω, f. ἦσω, v. [tribuo, agito, verso,] to distribute, to move, to consider, to
direct. Σκηπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. Γ. 218. SYN. Νέμω,
κινέω, πᾶρεχω, κρίνω, διαμέριζω, ἀπομειρῶμαι, διαμερίζω, γυβερνάω.
Νώνυμος, et νώνυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est sine nomine, ignobilis, inglorius,]
one without name, inglorious. Οὐ μὲν σοι γένεήν γέ θεοὶ νώνυμόν εἰθκάν.
α. 222. SYN. Ἀνώνυμος, αἰμύς, ἀσάφης, ἀδοξός.
Νωροψ, ὄπος, adj. [fulgidus, fulgens,] bright, shining. Λαοὶ ἐποντ' ἐν δ' αὐτὸς
ἐδύσαστ' ὠρόπῳ χαλκόν. B. 578. SYN. Λαμπρός, αἶθοψ, σιγαλθεῖς.
Νωτάκμων, ὄνος, adj. [incudem in-tergo gerens,] having an anvil on the back.
Ἥλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμῶνες, ἀγκυλόχῃλαι. Batrach. 285.
* Νωτίαῖος, αἶα, ὄν, adj. [ad tergum pertinens,] of the back. Εἰς σφονδύλους
ἐπαισέ· νωτίαῖα δέ. Eurip. Electr. 841.
Νωτίζω, f. ἴσω, v. [(1) tergum verto; (2) tego,] to turn the back; to cover.
Ἴερακ' ἰδοῦσαι, πρὸς ψυγὴν ἐνώτισάν. Androm. 1130. SYN. Ἐντροπάλιζομαι.
Νώτον, ου, τὸ, et νωτός, ου, ὁ, subst. [tergum, dorsum,] a back, a shoulder, a
ridge. Νώτοις ὑποστένάζει. P. V. 439. SYN. Μετάφρενόν. EPITH. Εὐρύ,
πίον, διηνέκες, ὑπόπτερον, ῥυσσόν, χαλκῶν, κελαινόν, ἔσπερον, ἀστέρουιδες,
ἀλκῆεν, βριάρων, εὐλόφον.
Νωχέλης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [imbecillus, piger,] weak, lazy. Περὶ βάλων πλευροῖς
ἐμοῖσι πλευρὰ νωχέλη νόσφ. Orest. 791. SYN. See Νωθής.
Νωχέλια, as, ἡ, subst. [tarditas,] slowness, weakness. Οὐδὲ γὰρ ἡμέτερη βρά-
δυτήϊ τέ νωχέληϊ τέ. T. 411. SYN. Ἀσθενεῖα, ἀργία.

Ξ.

- Ξαίνω, f. ἄνω, v. [pecto, carmino,] to comb, to tear, to lacerate. Ὡς στέμματα
ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά. Orest. 12. SYN. Ἀναξαίνω, κτένιζω, σπρέω, νήθω.
* Ξανθίας, ου, ὁ, P. N. [Xanthias.] Οὕτω μὲν εἰσώμεν· ἀγέ δὴ, Ξανθία. Aves
656.
* Ξανθίδιον, ου, τὸ, P. N. [dimin. a Ξανθίας,] Pretty Xanthias. Ὡς Ξανθίδιον.
b. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγώ. Ran. 582.
Ξανθίζω, v. [flavum reddo,] to make yellow. Ὅπῃ τὲ ταυτὶ, καὶ κάλῳς ξανθί-
ζετέ. Acharu. 1047. SYN. Πυρρίζω, κοσμέω.
Ξανθίπη, ης, ἡ, P. N. [Xanthippe.] Ἡδὲ παρ' αὐτὴν Ξανθίπη. Anacr. 167.
* Ξανθιππός, ου, ὁ, P. N. [Xanthippus.] Ξάνθιππόν, ἡ Χάριππόν, ἡ Καλλιπιδην.
Nub. 64.
Ξάνθισμα, ἄτος, τὸ, subst. [ipsa actio reddendi flavum, tinctura,] a dying of an
auburn color. Φίλει κάτοπρὰ καὶ κόμης ξανθίσματα. Eur. fr. Dan. 5. 2.
Ξανθόθρις, τρήχος, et ξανθοκόμης, ου, et ξανθοκόμος, ὁ et ἡ, adj. [flavos capillos
habens,] auburn-haired. Ἐν πῶκ' ἄρα Σάρατα, ξανθοτρίχι παρ Μενέλαφ.
Theocr. 18. 1. See also Theocr. 17. 103.

Ξάνθος, ου, ὁ, P. N. et (2) ἡ, ὄν, adj. [(1) Xanthus; (2) flavus, fuscus,] (α) the Scamander, a river in Lycia; (β) the name of a noble Trojan; (γ) also the name of a horse belonging to Hector; (2) yellow, brown, auburn. "Ὁν Ξάνθον κἄλειουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. Y. 74. EPIITH. (α) Βᾶθῦδινῆεις, δινῆεις, μέγας, εὐρρεϊτής, Ἰδαῖος, (β) τηλυγέτος. SYN. (2) Πυρρός, ἐρυθραῖος, ξανθόθριξ, ξανθόκῶμας, ξανθόχρως, ζουθός.

Ξανθόχρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [flavum colorem habens,] yellow-colored. Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχρῶν ἔσκεν. Mosch. 84. SYN. See Ξανθός (2).

Ξενίζω, Ξενιζέω, et alias formas Ionicas a Ξ incipientes, vid. in Ξενίζω, Ξενιζέω, &c.

Ξεναγέτης, ου, ὁ, subst. ["hospitum exceptor et deductor ad locum convivii." Damm.] one who introduces guests. Βάρυνθεν δὲ περὶ σσά Δελφοὶ Ξεναγέται. Nem. 7. 63.

Ξεναπάτης, et Ion. ξειναπάτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui decipit hospites,] deceiving guests. Δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλήσατο. Troad. 859.

Ξενάρκειος, ὄν, et ξεναρκής, εὖς, ὁ, ἡ, adj. ["hospites defendens ab injuria aut inopia; hospitibus sufficienter præbens." Damm.] kind to strangers, hospitable. Ξενάρκειον ἐδεκτὸ Κίρ-ράθεν. Pyth. 8. 26. See also Nem. 4. 18.

Ξενηλατέω, f. ἴσω, v. [peregrinos expello,] to drive out foreigners. Ξενηλατοῦνται, καὶ ἐκίνηνται τινές. Aves 1013.

Ξενία, et Ion. ξεινία, as, et ξενῶσυνη, Ion. ξεινῶσυνη, ης, et ξενίσσις, ἡ, subst. [exceptio hospitum, hospitium,] hospitality. Ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὦν ἐμῶν φίλων. Hec. 782. See also Φ. 350. EPIITH. Προσκήδης.

Ξενίζω, Ion. ξεινίζω, f. ἴσω, ξενῶδῶξω, et ξενῶ, v. [hospitio excipio,] to receive hospitably. Τούσδε ξενίζειν οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα. Acharn. 127. See also Alcest. 568. and Hipp. 1088. SYN. Φιλόφρονέω, ὑποδέχομαι.

Ξενικός, et Ion. ξεινικός, η, ὄν, adj. [peregrinus, exterus,] foreign. Ξενικὸν εἰσβολάν. Ion 722. SYN. Ἀλλοτριός, ξενός, ἐπακτός, ἀλλοδαπός, τηλεδαπός.

Ξενίος, et Ion. ξεινίος, α, ὄν, adj. [ad hospitem vel peregrinum pertinens, hospitalis,] of strangers, hospitable. Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτ' ἄθεῶν, ξενίη τε τράπεζ' α. ξ. 158. SYN. Ξενόδοχος.

Ξενόδακτης, ου, ὁ, subst. [hospitum interfector,] a murderer of guests. Κύνων δὲ ξενόδακταν. Herc. F. 390.

Ξενόδαίτης, ου, ὁ, subst. [epulator hospitum,] a devourer of guests. Τοῦ ξενόδαίτα. Cycl. 652. SYN. Ξενοκτόνους, ξενόφόνους, et ξενόδαίκτης. PHR. Ὁ ξενῶν δαιτῶν.

Ξενόδοκος, et Ion. ξεινόδοκος, vid. Ξενίος.

Ξενόδοξω, vid. Ξενίζω.

Ξενόεις, εσσα, ἐν, adj. [hospitum plenus,] crowded with guests or strangers. Πολύανδρ' ὃν ἐν ξενῶ-εντὶ. Iph. T. 1282.

Ξενόκλης, εὖς, ὁ, P. N. [Xenocles.] Ὁ δὲ Ξενόκλης; b. ἐξυλοῖτο νῆ Διᾷ. Ran. 86.

Ξενοκτόνέω, et ξενόφονέω, v. [hospites trucidō,] to murder guests or foreigners. Τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥάδιον ξενοκτονεῖν. Hec. 1229. See also Iph. T. 1022.

Ξενοκτόνους, et * ξενόφονους, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospites trucidans,] guest-destroying. Κάγω τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτοῦν. Iph. T. 53. See also Iph. T. 776. SYN. Ξενόδαίκτης.

Ξένος, et Ion. ξεινός, η, ὄν, adj. et subst. [(1) peregrinus, externus, (2) hospes,] foreign, strange; a foreign friend, a foreigner. Οὐτ' ἂν ξενοῖσι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν. Med. 616. SYN. Πρόξενος, ξενίος. EPIITH. (2) Πάτρῳς, ἐλδημῆς, ἀλλοχρῶς, φίλος, τάλαιπῶρος, τάλας, αἰδοῖς, ἀλλοδαπός, δύστηνός, τάλ' ἀπειρίος, ἀλώμενός, πάλαιός, τηλεδαπός, ἀπιστός, λαμπρός. PHR. Κοίνης τράπέζης τυχών.

Ξενόστασις, εως, ἡ, subst. [locus in quem recipiuntur hospites vel peregrini,] a place of reception for strangers or guests. Σεμνῶν ἐδραν λαβοίμ' καὶ ξενόστασιν. C. C. 90. SYN. Ξενόδοχεῖον.

Ξενόσυνη, et Ion. ξεινόσυνη, vid. Ξενία.

¹ Ξενόν, Ion. ξεινόν, and ξεινήϊον, lautium, are used as substantives, δαῖρ' ὄν being understood.

Ξενότιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospites honorans,] guest-honoring. Καὶ ξενότιμους. Eumen. 550.

Ξενόφωξ, vid. Ξενοκτόνω.

* Ξενόφρονς, vid. Ξενοκτόνους.

Ξενώ, f. ὦσω, vid. Ξενίζω.

Ξενών, ὠνός, ὁ, subst. [cubiculum hospitale,] a receptacle for strangers or guests, a guest-chamber or apartment. Ξενῶνās οἴζας τοῖς τ' ἐφεστῶσιν φράσσον. Alceste. 563. SYN. Ξενόστασις, πανδοχείον, ξενόδοκεῖον.

* Ξενώσις, ἔως, ἡ, subst. [rerum novarum effectio,] estrangement. Ὡ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως; Herc. Fur. 965. Barn. SYN. See Μανία.

Ξέρξης, ου, ὁ, P. N. [Xerxes.] Τοὺς αὐτοὺς ἀναξ Ξέρξης, βασιλεύς. Pers. 5. PHR. Βασίλευς Δαρεϊδγένῃς, πολυάνδρου Ἀσίας θούριτος ἄρχων, πολύχειρ καὶ πολυναύτης.

Ξέρως, ἄ, ὄν, adj. [siccus: ξερὼν, "series, cohærentia, proprie littoris." Damm.] dry; subst. the dry shore. Ῥοχθεὶ γὰρ μεγὰ κῦμα πῶτι ξερὼν ἡπείρου. ε. 402.

SYN. Σκηρὼς, σκερὼς, χέρσος.

Ξεστός, ἡ, ὄν, adj. [politus, bene rasmus et planatus,] polished, smooth. Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ πρῶσσι. Alceste. 852. SYN. Λεῖτός, εὐξεστός, εὐξύον.

Ξέω, f. ἔσω, v. [rado, polio, scalpo,] to scrape, to polish, to smoothen. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λῆγος ἔξεν, ὅφρ' ἐτέλεσσα. ψ. 199. SYN. Ἀποξέω, ξύω, ξυρέω, κνῶω, κνίζω, τεκταίνομαι, ζαίνω.

Ξηραίνω, f. ἀνώ, v. [sicco, arefacio,] to make dry, to drain, to wither. Ἦν δ' ἐκλίπῃς τι, ξηραίνει σ' ὁ Βάκχιος. Cycl. 571. SYN. Αὐαίνω, τερσαίνω, τέρωω, ἐξικμάζω, σκέλλω, ισχυαίνω.

Ξηρὸς, ἄ, ὄν, adj. [aridus, siccus, torridus,] parched, dry, withered. Δεινὸν δὲ λεισσοῖς ὀμμάτων ξηραῖς κύραῖς. Orest. 383. SYN. Αὐαλέος, ἀζαλέος, ξερὸς, χερρόος.

* Ξιφῶμαχαιρά, as, ἡ, subst. [ensis et gladius,] a sword which can be used also as a sabre. Τὸ ξιφῶμαχαιρὰν ἀποκεκοῦνι τουτοῦ. Thesm. 1127.

Ξιφήρης, ἔως, et ξιφηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gladio armatus,] armed with a sword. Σὺ θ', ὅς ξιφήρης τῆδ' ἐφεδρεύεις κύρη. Orest. 1644. See also Helen. 1072.

SYN. Μάχαιροφόρος.

Ξιφιδίον, ου, τὸ, subst. [gladiolus, pugio,] a dagger. Μῆτε ξιφιδίον. δ. κτήσεται περὶ βαριδῶς. Lysistr. 53. SYN. Ἐγχειριδίον.

Ξιφὸδὴλητος, et ξιφοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ense perditus,] sword-destroyed. Μεγάλαν χειρὶ, ξιφὸδὴλητω. Agam. 1506. See also Helen. 353.

Ξιφός, ἔως, τὸ, subst. [ensis, gladius, sica,] a sword. Μητὲρὰ κατεργάσαντο κοινῶν ξίφει. Iph. T. 1173. SYN. Ἀορ, κόπῃς, μάχαιρᾶ, φάσγανον, σιδηρὸς. ERITH. Μελάνδετον, πρὸς κωπόν, φόνιον, αἱμάτηρον, ὄρκιον, κελαινόν, μελάν, δίστομόν, θηκτόν, ἀμφηκῆς, σιδηρῶν, διπυλτόν, λάθραϊόν, ἀμφίτομόν, κωπήεν, μέγα, ἀμφίγυον, τάνηκῆς, ἀργυροδὴλόν, ὄξυ, βριάρον, χάλκεόν, λαμψιτόμόν, ὀλύν, φεβερὸν, γυμνόν, αἰνόν, χαλκοτόρον, λευρόν, μόνωφον, ἀμφίχρυσον, θυόν.

Ξιφουλκός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [gladium stringens,] sword-drawing. Λέξω ξιφουλκῶ χειρὶ πρὸς δερὴν τέμνω. Eumen. 595.

Ξιφουργός, οὐ, ὁ, subst. [gladiorum fabricator,] a sword-maker. Κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινοῦ. Pax 547.

Ξιδανόν, ου, τὸ, subst. [opus sculptile, sculptum simulacrum. Vid. Steph. Thes. t. ii. p. 1130=c. 6486, et Lennep. Etym. Ling. Gr. in v.] carved work, an image, a statue. Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξιδανᾶ, καὶ θυηπόλους; Iph. T. 1360. SYN. See Ἄγαλμα. ERITH. Ίερὸν, χρύσεον, αὐτόματόν, σὺκινόν, ἀρτίγλυφες, αὐτόφλοιν, τρισκέλες, ἀνοτάτον, λαμπρόν, λιπαρόν.

Ξουθόπτέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [flavas alas habens,] yellow-winged. Τίνος λαβώμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτέρως. Herc. F. 485.

Ξουθός, ἡ, ὄν, adj. [flavus,] yellow. Ξουθὰν τὴ πόννημα μελίσσαν. Iph. T. 165. SYN. Ξανθός, q. v.

Ξυγγαμός. Ξυν et voces cum eo compositas videsis in Συν et vocibus cum eo compositis.

Ξυλινός, ἡ, ὄν, adj. [ligneus,] wooden, of wood. Φερ' ἰδὼ τὶ δαί; τὰ ξυλινὰ τοῦ τεύχους τινές. Aves 1153. SYN. Δοῦράτεός, et Ion. Δουράτεός.

Ξυλόν, ου, τὸ, subst. [lignum,] wood, a log, pillory. Βωμόν περὶ ξυλάντας ἀμφήρη ξυλά. Herc. F. 243. SYN. Δοῦρ. EPI TH. Ἄλεξητήριον, σιδηρόβριθες, αὐτὸν, κάγκανόν, περικηλόν, αὐτοπρεμνόν.

Ξυλουργία, as, ἡ, subst. [opera lignaria,] timber-work. Δόμους προσειλούς ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. P. V. 460..

Ξυλόχιζομαι, v. [ligna caedo,] to cut faggots. Τήνας τὰς πᾶρὰ τὴν ξυλόχισ-
δεταί· ἐντὶ δὲ Μόρσων. Theocr. 5. 65. EXP. Ξυλὰ τέμνων ξυνάγω, ξυλιζομαι.

Ξυλόχος, ου, ἡ, subst. [saltus,] a thicket, a grove. Τάρφεσιν ἐν ξυλόχοισι κύνων ἐφῶβησεν ὁμοκλή. Apoll. 4. 13. SYN. Δρύμους, δρύμδον, ὕλη.

Ξυνήϊός, et ξυνός, ἡ, ὄν, et ξυνήϊων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [communis,] common, in common. Τεύχεά δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταυτὰ φέρεσθων. Ψ. 809. See also Π. 262. and Pyth. 3. 84. SYN. Κοινός, ἐπικοινωνός, κοινωνός.

Ξυρῶ, f. ἦσω, Ion. pro ξυράω, v. [rado,] to shave. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά. Aj. Fl. 786. SYN. Ξέω, ξύω, κείρω.

Ξυρήκης, εὖός, ὁ et ἡ, adj. [acutus, qui radi potest, rasmus,] sharp, which can be shaved, shaven. Κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μέλαμπέπλω στὸλῃ. Alcest. 439.

Ξυρόδσκη, ης, ἡ, subst. [capsula, in qua reponuntur novaculae,] a razor-case. Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυρόδσκης. b. γενναῖός εἶ. Thesm. 220.

Ξυρόν, ου, τὸ, et ξυρός, ου, ὁ, subst. [(1) novacula; (2) novaculae acies,] a razor, the edge of a razor. Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἡδὴ ἔοντων. Theocr. 22. 6.

Ξυρόφῳρῶ, v. [novaculam porto,] to carry a razor. Ἀγᾶθων, σὺ μέντοι ξυρόφῳ-
ρεῖς ἐκάστωτέ. Thesm. 218.

Ξυστίς, ἰδός, ἡ, subst. [vestis crocei vel purpurei coloris,] a saffron or purple colored vest. Κάμφιστειλᾶμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεῆρίστας. Theocr. 2. 74.

Ξυστόν, οὔ, τὸ, subst. [(1) hastile; (2) hasta,] the shaft of a spear, a spear. Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σᾶκος, αἰὲν ἔποντο. Λ. 564. SYN. Δοῦρ, δούρατιον, ἄκων, ἀκοντίον, ἔγχος. EPI TH. Χαλκήρες, μέγα, ναύμαχόν, μακρόν, δῶκαιε-
κδοσιπηχῶ, κολλητόν βλήτροισι.

Ξύω, v. [rado, polio, plano,] to shave, to polish. Ξύον· ταὶ δ' ἐφῶρεον δμῳαί,
τίθεσαν δὲ θύραζε. χ. 456. SYN. Ξέω, q. v.

O.

Ὅα, Dor. pro Ὅη, interject. ho! Ὅῃ· τίς ἐν πύλαισι δωμαίων κύρεῖ; Phoen. 1083.

Ὅαρ, ἄρος, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Ἀνδράσι μαρναμένος ὅρων ἐνέκα σφέτε-
ράων. I. 327. SYN. Γυνή, ἀκοῖτις, ἀλδχός, εὐνήτειρά, δαμάρ, παράκοιτις.

Ὅαρίζω, v. [confabulator, colloquor,] to talk with. Στρέψουσθ' ἐκ χώρας, ὅθι ᾗ
ἄριζε γυναικί. Z. 516. SYN. Διᾶλεγομαι, ὁμιλέω, συνὀμιλέω, ἐντυγχάνω.

Ὅαρισμός, οὔ, ὁ, ἄριστός, ὅος, ἡ, et ὅαρος, ου, ὁ, ἄρισμά, τὸ, subst. [confabula-
tio, colloquium,] conversation, connexion. Ψεύδῃ θ', αἰμύλιους τὲ λόγους, κρυφίους τ' ἄρισμούς. Hes. Op. 25. See also P. 228. and Hom. Hymn. Ven. 250. SYN. Ὅμιλία, συνουσία, ἐντευξίς, ἀδελεσχία, συνήθεια. EPI TH. Νυμ-
φιδίος, εὐναιός, μελιχίος, κυπρίδιος, μυτίπολος, νύχιος.

Ὅαριστής, οὔ, ὁ, subst. [confabulator,] one who has intercourse with. Ἐννέω-
ρος' βᾶσιλεῦ, Διὸς μέγαλον ὄαριστής. τ. 180.

Ὅβελίσκος, οὔ, ὁ, subst. [parvum veru; obeliscus,] a little spit; a pointed dart. Φερε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀνὰπερὼ τὰς κίχλας. Acharn. 1007.

Ὅβελός, et Aol. Ὅδελός, οὔ, ὁ, subst. [veru,] a spit, a dart. Ὅβελούς γὰρ
ἄκρους ἐγκέκαυμένους πύρι. Cycl. 392. EPI TH. Βουπόρος, δουράτεός.

Ὅβόλος, οὔ, ὁ, subst. [obolus,] an Athenian coin, the 6th part of a drachma.

¹ Ἐννέωρος is here scanned as a molossus.

- Ὅκ ἂν ἁπδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὺν οὐδέν. Nub. 118. SYN. Νόμισμα. EPITH. Ἥλαιοστικός.
- Ὅβδλοσάτης, ου, ὁ, subst. [fœnerator sordidus,] an usurer. Ἰὼ, κλάετ' ὦ βδλοσάται. Nub. 1155. SYN. Δάνειστος, χρηστής.
- Ὅβρικόλα, ου, τὰ, subst. [leonum, luporum, et similibus animalium catuli,] young cubs. Θηρῶν ὀβρικόλοισιν. Agam. 140. SYN. Σκύμνοι, σκυλάκες, ὄβρια.
- Ὅβριμδεργὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingentia et fortia facinora patrans,] performing terrible acts. Σχέρλιος, ὀβριμδεργὺς, ὅς οὐκ ὄθετ' αἰσυλὰ ῥέζων. E. 403.
- Ὅβριμδπάτρη, et ὀμβριμδπάτρη, ης, ἡ, adj. [forti patre nata,] daughter of a mighty sire. Κάδδ' ἐπέσεν πρόσθεν Γλαυκῶπιδὺς ὀβριμδπάτρης. ω. 539. See also Equit. 1175.
- Ὅβριμς, et ὄμβριμς, ου, ὁ et ἡ, adj. [fortis, robustus, impetuosus,] brave, impetuous, terrible. Πιπτόντων' ὄθεν αὐτῖς ἀπετραπέν' ὄβριμς Ἐκτωρ. K. 200. SYN. Βριάρς, ισχυρὺς, βίαιος, σθενάρς, δεινός, χάλεπός, κράτερς.
- Ὅγδοῦτος, poet. pro ὀγδόος, α, ὄν, adj. [octavus,] the eighth. Ἠγάγμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοῦτῳ ἐρεῖ ἦλθον. δ. 82. See also H. 246.
- Ὅγκα, ας, ἡ, P. N. [Onca,] the Phœnician name of Minerva. Ὅγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται. Sept. Theb. 483.
- Ὅγκιον, ου, τὸ, subst. [spiculorum vel sagittarum receptaculum. Vid. Schol. in l. infra c.] a case for containing missile weapons. Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφιπόλοι φέρων ὄγκιον' ἐνθά σιδηρός. φ. 61. SYN. Σιδηρόθήκη.
- Ὅγκος, ου, ὁ, subst. [(1) tumor; (2) moles, gleba terræ; (3) uncus; (4) onus; (5) fastus; (6) amplitudo,] a swelling; a mass, a clod; a hook; a load; a pride; bigness. Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτός ἐόντας. Δ. 151. SYN. Σωρός, ἄχθος, μέγεθος, φύσημα, ἄκτις, βάρος.
- Ὅγκω, f. ὥσω, v. [tume facio, fastu extollo,] to cause to swell, to render pompous. Οὐδὲν γέγωνε βιότων ὥγκωσας μέγαν. Androm. 320. SYN. Ἐzogkōw, οἰδαίνω, βριῶω, μέγαλύνω.
- Ὅγκύλλομαι, v. [superbio,] to be puffed up, to be haughty or proud. Οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'. Pax 465. SYN. Ὅγκῶμαι, ἐπαίρῶμαι, ἀλαζνεύομαι, χανύομαι.
- Ὅγμενῶ, v. [sulco,] to furrow. Στίβον ὀγμενέι τόνδ' ἐπὶ πόντῳ. Philoct. 164. SYN. Ἀλκίζω, θερίζω.
- Ὅγμος, ου, ὁ, subst. [sulcus. Vid. Damm. in l. c.] a furrow, a row in reaping. Δράγματ' ἄ' ἄλλ' αὖ μετ' ὄγμον ἐπήτρη' ἐπιπτόν ἐραζε. Σ. 552. SYN. Ὁρμάθος, ὄθος, ἀλαξ.
- Ὅγχοστής, ου, ὁ, P. N. [Onchestus,] a grove sacred to Neptune. Ὅγχοστόν θ', ἱερὸν Πόσιδῆϊον ἀγλᾶον ἄλσος. B. 506. EPITH. Πόλυήρατος, ἀγνός, λέχεποις, ποιήεις.
- Ὅγχνη, ης, ἡ, subst. [(1) pirus, (1) pirum,] (1) a pear-tree, (2) a pear. Ὅγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. η. 120. EPITH. Βλωθρά.
- Ὅδαῖος, α, ὄν, adj. ["ad viam aut iter pertinens et idoneus aut necessarius; in specie (2) τὰ ὁδαῖα sunt eæ merces, propter quas mercator iter suum mercatorium instituit." Damm.] necessary for a journey. Ἀλλ' ἐχέτ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπελγέτ' δ' ὦνον ὁδαίων. ο. 444.
- Ὅδακτάζω, f. ἄσω, v. [mordeo,] to bite, to champ. Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι πάραβλήδην κρότεονται. Apoll. 4. 1608. SYN. Δάκνω, δάκναζω, ὀδάζω.
- Ὅδαξ, adv. [mordicus,] with the teeth. Γαῖαν δ' ὀδαξ ἐλόντες, ἀλλήλοισιν πέλας. Phœn. 1438. SYN. Ἀπριξ, ἀπριγδά.
- Ὅδάω, f. ἡσώ, v. [viatico instruo, deduco, et vendo,] to furnish with provisions for a journey, to supply. Ληστῶν ἐπώρσεν, ὥς ὀδηθείης μακράν. Cycl. 12. SYN. Ἀπεμπόλαω.
- Ὅδεός, i. q. Ὀβελός. Acharn. 796. Vid. Ὀβελός.
- Ὅδεύω, ὀδεύω, et ὀδοποιεῶ, v. [viam eo, iter facio, proficiscor,] to journey, to travel. Πάντας δὲ προεργεῖ θῶας ἐπὶ νῆας ὀδεύειν. Α. 568. See also Mosch. 7. 7. SYN. Πῶρεῦμαι, βαδίζω, ἀπέρχομαι.
- Ὅδηγέω, v. [duco, instituo,] to lead on the way, to instruct. Δίδον δερὴ σὴν

χεῖρ', ὀδηγήσω δ' ἐγώ. Herc. F. 1395. SYN. Ἑγεῖμαι, ὀδῶ, ἄγω, ὕφηγεῖμαι, κῶμιζω.

Ὀδίος, ου, ὁ, P. N. et (2) ὁ et ἡ, adj. [(1) Hodius; (2) in via stans, faustus ad iter,] (1) Hodius; (2) standing in the way, propitious. Ἀρχὸν Ἄλιζώνων Ὀδίον μέγαν ἐκβάλλε δίφρον. E. 39. SYN. (2) Εὐσημός, δέξιός, ἐπιδέξιός, αἰσιός.

Ὀδισμά, ἄτος, τὸ, subst. [via, iter,] a way, a passage. Πᾶλῳ γομφὸν ὀδισμά. Pers. 71. SYN. See Ὀδός.

Ὀδίτης, ου, ὁ, subst. [viator,] a wayfaring man, a traveller. Εἰ κεν ὁδοῦ Ζαχρεῖδον ἀνήνηται τίς ὀδίτην. Theocr. 25. 6. SYN. Ὀδοιπῶρος. ΕΡΙΤΗ. Ἡφός, ἐσπερίος, κεκμηκώς, κοῦφος, πῶδ' ἡνέμος, ὠκὺ πειδίλος.

Ὀδμή, ἡς, ἡ, subst. [odor,] smell, breath. Ὡθεῖον ὀδμῆς πνεῦμά, καὶ γὰρ ἐν κᾶκοις. Hipp. 1389. SYN. Ὁσμῇ, ὀδωδή. ΕΡΙΤΗ. Ἡδεῖα, πίκρα, ἀμβροσία, λειριῦσεσά, ἀφεγγής, ἡμέρεσεσά, ἀγάθῃ, κᾶκῃ, ἀμπέλδεσεσά, θεσπέσια, οὐ τληγῇ, δυσώδης, Βακχίᾱς, μόνοςτῶλος, ὀλῶα.

Ὀδοιπλᾶνέω, ἡ, v. [via aberro,] to lose one's way, to wander. Πεδίῳ ὀδοιπλᾶνῶντες ἐσκηνημένοι. Acharn. 69. SYN. See Πλᾶνᾶω.

Ὀδοιπῶρεω, v. [iter facio,] to travel. Ὑψήλ' ἐκόμεις, κᾶπ' ἄκρων ὠδοιπῶρεῖς. Aj. Fl. 1230. SYN. Ὀδεῶω, πῶρεύομαι, βαδίζω.

Ὀδοιπῶρία, ας, ἡ, subst. [profectio, iter, expeditio,] a journey, a march. Ἑσπασέ Πιερὶ ἦεν, ὀδοιπῶριν ἄλγεῖνων. Hom. Merc. 85. SYN. Πῶρεῖα, ἐφῶδός, στῶλος.

Ὀδοιπῶριον, ου, τὸ, subst. [convivium, quod comitibus itineris præbatur. Vid. Damm. in l. c.] fare, a feast given to travellers. Ἡῶθεν δὲ κεν ἔμμιν ὀδοιπῶριον παράθειναι. o. 505. SYN. Ὀδαῖον, ἐφῶδιον, ἡῖα (τά).

Ὀδοιπῶρος, ου, ὁ, subst. [(1) viator, (2) comes,] a traveller, a companion. Ἡέλιον φρύττοντος ὀδοιπῶρος ἐδράμῳ ὥς τίς. Theocr. 12. 9. SYN. Ὀδίτης, ἀκολουθός, ὁμοστῶλος. ΕΡΙΤΗ. Αἰσιός, πῶλ' τλημῶν.

Ὀδοντόφυς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [a dentibus natus,] tooth-sprung. Γένναν ὀδοντόφῃ, Θήβαις κάλλιστον ὀνειδός. Phœn. 835.

Ὀδός, οῦ, et (2) Ion. pro οὐδός, οῦ, ἡ, subst. [(1) via, (2) pavementum, humus,] (1) a way, a road, (2) pavement. Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντᾱ φροντίδος πλᾶνοις. C. R. 67. SYN. (1) Ὀδοιπῶρία, κέλευθος, τρίβος, στῖβος, ὀδισμά, οἰμή, ἀτράπος, ἀγυῖα, τρώπος, (2) see Οὐδός. ΕΡΙΤΗ. (1) Ἀργᾶλεα, δολιχῇ, λαοφῶρος, λεία, παιπᾶλδεσά, στῦνῆρᾱ, τλημῶνεσάτη, ὑσάτη, ἐρημός, ἀθλία, πίκρα, φαύλη, ἐναντία, δίπτῳχος, θανάσιμος, εὐσεβής, πύκνῃ, φᾶεννῃ, κρύφια, κόλλη, στένη, ἰππηλάστια, τῆυσία, ἄλῖα, στεινωπός, πλῦτεῖα, ὀρθίος, (2) see Οὐδός.

Ὀδούρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [comes viæ, qui viam custodit,] a companion or guide on the way, one who guards the way. Ἀξία γ' ἡμῶν ὀδουρός καὶ φιλοῦσά γε πῶλιν. Ion 1617.

Ὀδούς, ὄντος, ὁ, subst. [dens,] a tooth. Λόχος δ' ὀδόντων ὀφές ἐξηνδρωμένους. Eur. Suppl. 713. SYN. Γόμφιός. ΕΡΙΤΗ. Γαπῆτης, μύσᾱρος, κῶτῆρος, λευκός, τρίστοιχος, ἀργαλέος, αἶθων, ὀλός, πίκρος, μᾶλῆρος, λευκὰ θέων, ὠμόφαγος, πύκνος, θάμενος, δεινός, ἀναδής, νεῶγιλος.

Ὀδῶω, f. ὥσω, v. [deduco,] to conduct. Ὡδωσά θνητούς καὶ φλόγωπᾱ σήματᾱ. P. V. 507. SYN. See Ὀδηγῶω.

Ὀδύνᾶω, f. ἥσω, v. [dolore adificio,] to cause pain, to grieve. Τὸ γὰρ ὀρθοῦσαι γνώμην ὀδύνᾱ. Hipp. 247. SYN. Λυπῶω, αἰτῶω, ἀλγύνω, κᾶκω, ὄχλῶω.

Ὀδυνή, ἡς, ἡ, subst. [dolor,] pain, grief. Δεινῶν ὀδύνῶν καρπὸν ἐχουσαι. Eur. Electr. 1342. SYN. Ἀνία, λύπη, πόνος, ἀχθος, ἀλγός, ἀχός, κῆδος, πένθος, δυνή, ἀχθῶδων. ΕΡΙΤΗ. Βᾶρεῖα, ἀπρακτός, κᾶκῃ, μελαινᾱ, ἀλέγεινῃ, ὀξεῖα, χαλέπη, διανταῖος, ἀλληκτός, ἀργαῖα, κῶτῆρᾱ, στῆρεῖα, πίκρα, θυμὸ βύρος, βλαβῆρᾱ, λευγαῖα, ὀλῶα.

Ὀδυνήρος, ᾱ, ὄν, adj. [calamitosus,] calamitous, painful. Πᾶς ὀδυνήρος βίος, ἀνθρώπων. Hipp. 189. SYN. Ἐπίπῶνος, λυπηρός, δηξίθυμος, ἀλέγεινός, ὀξυρός,

¹ Wolf and Elmsley have rejected the form ὀδοιπλᾶνᾶω.

- ᾽ὀδυνήφαιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dolores minuit,] pain-alleviating. Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφαιτον, ἥ οἱ ἀπάσας. A. 846.
- * Ὀδυνμαῖ, αἰτός, τῷ, et ὀδυρμός, οὐ, ὁ, subst. [lamentatio,] lamentation. Πολλὰς γείσα μετὰβόλας ὀδυρμάτων. Iph. 1101. See also Hec. 153. SYN. Ὀρηνός, οἰμωγή, ὀλῳφυρμός, ὀλῳλύγη. EPIITH. Μᾶκρον, μέγα.
- ᾽ὀδύρομαι, v. [lamentor,] to lament. Ἄλλὰ γὰρ τὶ ταῦτ᾽ ὀρηνῶ καὶ μᾶτην ὀδύρομαι; Phœn. 1775. SYN. Δύρομαι, στένάω, στένω, οἰμῶω, αἰάω, ὀρηνῶ, δᾶκρῶ, κλάω, ὀλῳφύρομαι, σὺνᾶχίζω.
- ᾽ὀδυρτός, ἡ, ὅν, adj. [lamentatione dignus,] worth lamenting for. Λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστῶν ὀδυρτή. Acharn. 1226.
- ᾽ὀδυσεύς, et ᾽ὀδύσευς, Ion. ἦος, Attic. ἔως, ὁ, P. N. [Ulysses.] Εἴμ' ᾽ὀδύσευς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δολοισί. ι. 19. EPIITH. Πόλυαινος, δονυρίκλυτος, διωγένης, διός, διότρεφής, θεῖος, πόλυμητις, πόλυτροπός, τλήμων, ἀγκλῳκλῳτος, ἀναξ, δαῖφρων, ποικίλῳμητις, κλυτός, δημῳχάριστης, πόλυφρων, πτόλιπυρῳτός, ἀντιθέος, δύσμορός, ἀμύμων, κόπις, κυδαλίμῳς, ὀλβίῳς, πόλυμηχᾶνῳς, φαίδιμῳς, δῳλῳφροῖῳων, δύστηνῳς, ποικίλῳφρων, ἐσθλῳς, θρασύς, Ἰθάκῳσιῳς, πῳρίκλυτος, πόλυτλας, ἡδῳλῳγῳς, μεῳγάλῳητωρ, πτόλιπύρῳτός, μεῳγαθυμῳς, τᾶλᾶσίφρων, αἰῳλῳμητις, θυμῳλῳων, φρόνιμῳς, φίλοπτόλῳμῳς, Ἰθάκῳς, δῳλῳμητις, ἀργᾶλῳς, ποικίλῳφρων, πῳρίφραδῳς. PHR. Δῳλων αἰτός ἡδέ πῳνοῖῳ, κᾶκᾶ πολλᾶ πᾶθῳν, πᾶις Λαέρταῳ, Λαερτῳω νῳός, γῳς Κῳφαλληνῳν ἀναξ, Δῳ μῳτῳν ἀτᾶλαντός, εἰδῳς παντοῖῳς τῳ δῳλους, καὶ μῳδῳ πνικᾶ, μεῳγᾶ κῳδῳς Ἀχῳων, Δῳ φίλῳς, τῳ Σῳσῳφείῳν σῳέρμᾶ.
- * ᾽ὀδυσῳήῳς, ἡ, ὅν, adj. [Ulyssensis,] of Ulysses. Οὐκ ἄβῳει ὁδ' ἀνῳρ ᾽ὀδυσῳήῳν ἐς δῳμον ἵκει. σ. 352.
- ᾽ὀδυσῳσῳμαι, f. ὀσῳμαι, v. [succenseo, invideo,] to be angry with. Τροῖῳ ἔν εὔρεῳ; τῳ νῳ οἱ τῳσῳν ὁδῳσῳο, Ζεῳ; α. 62. SYN. Μῳνῳω, ὀργῳζῳμαι, χῳλῳδῳμαι, ἀγᾶνῳκτῳω.
- ᾽ὀδῳτός, ἡ, ὅν, adj. [viam habens,] having a way, passable. Ἐμοῖ μῳν οὐχ ὁδῳτᾶ λείῳμαι γᾶρ ἔν. C. C. 495.
- * Ὀζῳς, ου, ὁ, subst. [ramus,] a branch, a twig, a descendant. Τῳ Ὀησειδα δ', ὁζῳ Ἀθῳνῳν. Hec. 122. SYN. Κῳᾶδῳς, θᾶλῳς, ἔρῳς, ἀπῳγῳνῳς. EPIITH. Ἐλατῳνῳς, ἀπῳωρός, πῳκῳνῳς, τᾶνῳήκης, ᾶγῳᾶς, μῳρῳνῳς, χῳλῳῳρός, κῳτῳνηφῳρός, μῳνῳκῳῳς.
- * Ὄζῳ, v. [oleo,] to smell. Καὶ πῳς τῳδ' ὀζει θυμᾶτων ἔφῳσιῳν; Agam. 1281.
- * Ὄθεν, adv. [unde,] from whence. Ψεῳδᾶ ἀρῳτῳνοντῳς, ὅθεν κῳ τις οὐδέ ἰδοῖτῳ. λ. 365. SYN. ᾽ὀπῳθεν, πῳθεν, ἐξ οὔ.
- * Ὄθῳ, adv. [ubi,] where. Εἰν Ἀρίῳμοις, ὅθῳ φᾶσί Τῳφῳῳς ἔμῳνᾶῳ εὔῳας. B. 783. SYN. Ἐνθᾶ, ὅπου, ἧ, οὔπῳρ, ἱθᾶ.
- * Ὄθῳνῳς, α, ὅν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [alienigena, peregrinus,] of another family, foreign, a stranger. Ὄθῳνῳς, ἡ σοι συγγῳνῳς γῳγῳσᾶ τῳ; Alcest. 528. SYN. Ἀλλῳοτῳῳς, ξῳνῳς.
- * Ὄθῳμαι, v. [vereor, curo,] to regard, to care for. Σῳχῳτῳῳς, ὀβῳρίμῳεργῳς, ὃς οὐκ ὀθῳτ' αἰσῳλᾶ ρῳῳων. E. 403. SYN. Ἐπιστῳρῳφέῳμαι, ἀλῳγῳζῳω, φροντῳζῳω, ἐπῳμῳελῳῳμαι, κῳδῳμαι.
- * Ὄθῳνη, ης, ἡ, subst. [(1)linteum; (2)indusium linteum,] linen, a sheet, a sail. Αἰνῳτῳκᾶ δ' ἀργῳνῳνῳσί κᾶλυψᾶμῳνη ὀθῳνησῳν. Γ. 141. SYN. Ξῳστῳς, ὕφᾶσμᾶ λεπτῳν, σῳνδῳν. EPIITH. Λεπτῳ, μᾶλᾶκῳ, χῳδῳνῳδῳς.
- * Ὄθῳνῳν, ου, τῳ, subst. [panniculus linteus,] a linen rag. Ὄθῳνῳ, κῳρωτῳν πᾶρα-σῳκῳνᾶζῳτῳ. Acharn. 1175. SYN. Ρᾶκῳς.
- * Ὄθῳρῳ, ὀτῳρίχῳς, adj. [habens similes pilos,] having a like mane or hair. Ὄτῳρίχᾶς, οἰῳτῳας, σᾶφῳλῳ ἔπῳ νῳτῳν ἔῳσας. B. 765.
- * Ὄθῳρῳνεῳς, Ion. ἦος, ὁ, P. N. [Othryoneus,] a noble Trojan. Ὄθῳρῳνεῳ, πῳρί δῳ σῳ βῳρῳτῳν αἰνῳζῳμ' ἀπᾶντων. N. 374.
- * Ὄθῳρῳς, ὅς, ἡ, P. N. [Othrys,] a mountain in Thessaly. Ἐβα τῳ λῳποῳς' Ὄθῳρῳς. Alcest. 596. EPIITH. Ὑψῳλῳ, νῳφῳσῳσᾶ, νῳφῳβῳλῳς.
- Οῳ, [interjectio dolentium et lamentantium,] Occurrit passim apud Tragicos. Vid. Lennop. Etym. Ling. Gr. in voce Οῳ.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. P. V. 191, and R. P. Hec. 728.

Οἰᾶγρος, ου, ὁ, P. N. [Æagrus.] Κᾶν Οἰᾶγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἤμιν. Vesp. 579.

Οἰακονόμος, et οἰακοστρόφος, ου, ὁ, subst. [qui clavum dirigit, gubernator,] one who directs the helm, a pilot. Νῆοι γὰρ οἰακονόμοι. P. V. 153. (Choriamb. dim.) See also Med. 523. SYN. Κυβερνήτης, οἰακᾶ νωμῶν, κύριος. ΕΡΙΤΗ. Κεδνός, πιστός, μνήμων, ποντοπόρος, σώφρων.

Οἰακοστρόfew, v. [clavum dirigo, gubernare,] to direct the helm. Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ψακοστρόφουν. Pers. 773. SYN. Κυβερνᾶω, κᾶτευθύνω.

Οἶαξ, ακός, Ion. οἶηξ, ὁ, et οἶήϊον, ου, τὸ, subst. [clavus, gubernaculum,] a rudder. Οἶακᾶ νωμῶν, βλεφάρᾳ μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Sept. Theb. 3. See also Ω. 269. and ι. 483. SYN. Πηδάλιον.

Οἰᾶτις, ἰδής, ἡ, P. N. [Æatis,] of Æea, one of the *demi* of Attica.¹ Οἰᾶτιδός ἐκ νῆμου. Æ. C. 1061.²

* Οἰβάρης, ου, ὁ, P. N. [Æbares.] Πάρθον τῆ, μέγαν τ' Οἰβάρην. Pers. 977. (Versus paræmiacus.)

Οἶγνυμι, et οἶγω, f. οἶξω, v. [aperio,] to open. Πᾶσαι δ' ὠἶγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Θ. 58. SYN. Ἀνοίγω, ἐξάνοιγω, ἀνοίγνυμι, ἀναπέταζω, ὑπάνοιγω, διοίγω.

Οἰδᾶνω,³ et Ion. οἰδαιέσκω, v. [tumefacio,] to cause to swell. Ἄλλᾳ μοὶ οἰδανέται κραδίη χολῶ ὀππὸτ' ἐκείνων. I. 642. See also Apoll. 3. 383. SYN. Φυσᾶω, ὀγκῶ, ἐπαίρω.

Οἰδεῶ, f. ἦσω, v. [tumeo,] to swell, to be enraged. Ὡδέξῃ δὲ χρῶς πάντᾳ, θάλασσα δὲ κήκιέ πολλή. ε. 455. SYN. Ἐξοιδεῶ, ἐξογκῶμαι, ὀγκύλλῶμαι, ὀργίζομαι.

Οἰδιπόδης, ου, et Οἰδίπους, πόδης, acc. πουν et πόδᾱ, ὁ, P. N. [Ædipus,] the son of Laius and Jocasta. Ἄ δῃ μὲν Οἰδιπόδα προῖπᾶν ὤλεσε. Phæn. 1519. (Dactyl. tetram.) See also Phæn. 27. ΕΡΙΤΗ. Κλεινός, ἀθλιός, δυσδαίμων, πατροκτόνός, ἀθέος, ἀφίλος, ἐγγενής, Θεβαῖος, πτωχός. PHR. See Æ. R. 452—460.

Οἰδμᾶ, ἄτς, τὸ, subst. [tumor, fluctus maris, æstus,] a swell, a wave, a surge. Καὶ ποτᾶμος, καὶ πόντος ἀπείριτος οἰδμᾶτι θύων. Hes. Theog. 109. SYN. Κυμᾶ, ρεῦμᾶ, πελάγος, κλυδωνίον, κλυδων, ζάλη, σᾶλος. ΕΡΙΤΗ. Ἄλιον, πλοῦτιθιον, πορφύρεον, πόντιον, θαλάσσιον, νήνεμον, ἀτρύγετον, ἀλεγεινόν, πόλιον, κυᾶνέον, λάβρον, ἄγριον, βαρύβρομον.

Οἰεᾶνός, ου, ὁ et ἡ, et οἰόχτιω, ωνός, adj. [una tantum veste indutus,] having only one garment. Νήλιπός, οἰεᾶνος καὶ δὴ λελήτηο νῆεσθαι. Apoll. 3. 646. See also ξ. 480. SYN. Μονόπέπλος.

Οἰετής, εὖς, ὁ, ἡ, adj. [æqualis, ejusdem ætatis,] of the same age. See in B. 765. SYN. Ὁμηλιξ, ἡλικιώτης.

Οἰζυρός,⁴ ἂ, ὄν, adj. [ærumnosus, miser,] calamitous, wretched. Οὐ μὲν γὰρ τῷ ποῦ ἐστὶν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς. v. 140. SYN. Ἀθλιός, τάλαιπωρὸς, λυπηρὸς, μυχθηρὸς, ἐπιπόνος, ἀλγίνυεις, κᾶκοδαίμων, πᾶνοιζός.

Οἰζύς,⁵ ὄς, ἡ, subst. [ærumna, miseria,] trouble, misery, wretchedness. Ἐκφύγειν μέγᾳ πείρᾳς οἰζύς, ἢ μὲν ἱκάνει. ε. 289. SYN. Ἀθλιότης, πόνος, κᾶματος, τάλαιπωρία, λύπη, μόχθος, αἰκία. ΕΡΙΤΗ. Ἄτερπός, αἰνὴ, ἀργῦλεα, σθένεσσα, δακρυδεσσα, ἀκρεστες, πίκρα, ἀλγινδεσσα, ἀνίσχετός.

Οἰζύω,⁶ f. ὦσω, v. [ærumnas perpetior,] to endure distress. Καλλείψειν, ἥ εἶνεκ' οἰζυόμεν κακὰ πολλὰ; Ξ. 89. SYN. Τάλαιπωρῶ, πάσχω, μὀγῶ, ὄτλῶ.

¹ See however, on the meaning of this word, Hesych. and Eustath. p. 1165.

² Logædic. dim. See Hermann de Metris, p. 231.

³ Οἰδάνω is not here inserted, because οἰδάνω is the only form used by the ancient Greek poets. See Pors. Phæn. 1398.

⁴ The penult. of οἰζυρός is made short by Arist. Nub. 655.

⁵ The Attic poets always used οἰζύς as a dissyllable. They also said οἰζυρός, not ὄζυρός. Dr. Butler retains ἀπμὸν οἰζύς, Eum. 796. which seems strange. See Porson, Hec. 936. and pref. Hec. p. c. lvi. ed. Priestley.

⁶ The penult. of οἰζύω is always short in Homer; but we find it long in the pres. Apoll. 4. 1324. in the fut. and aor. it is always long.

Οιήσιν, et οἷηξ, vid. Οἷαξ.

Οἷς, vid. "Οἷς.

Οἰκάδε, et οἰκόνδε, ¹ adv. [domum,] to one's home, homeward. Λῦσαι πόθοισιν οἰκάδ' ἐκ Τροίας πόδα. Hec. 1006. See also A. 606.

Οἰκεῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) domesticus, (2) familiaris,] domestic, belonging to the family, intimate. Οἰκεῖος αὐτὸν ὠλέσ' ἀρμάτων ὄχος. Hipp. 1161. SYN. Κηδέμων, ἐπιτήδειος, συγγενής, οἰκὸγενής.

Οἰκετεύω, v. [domesticus sum, famulus, hābito,] to be a domestic, to dwell in. Τὸν ἀνάλιον οἰκὸν οἰκετεύεις. Alcest. 449. SYN. Οἰκῶ, σὺνοικῶ, ὑπηρέτῶ.

Οἰκῆς, ου, ὁ, οἰκῆτις, ιδος, ἡ, et οἰκεὺς, Ion. gen. ἦος, ὁ, subst. [famulus,] a domestic, an attendant, a servant. "Ἀκραντὸν οὐδὲν οὐδ' ἐς οἰκῆτας λαβών. Eur. Suppl. 880. See also Eur. Electr. 104. and p. 533. SYN. Οἰκεῖος, δοῦλος, ὑπηρέτης, δμῶς, θεράπων, ἀμφίπολος. EPITH. Ὀτρηρὸς, πιστός.

Οἰκεῖω, f. ἴσω, v. [habito, administro,] to inhabit, to manage. Οὐ βαρβάρων νομοσὶν οἰκοῦμεν πόλιν. Androm. 242. SYN. Κάτοικῶ, ἐνοικῶ, ναίω, ναιεῖται, διατρίβω, οἰκονόμῶ.

* Οἰκημᾶ, αὐός, τὸ, et οἰκησις, ἔως, ἡ, subst. [habitatio, habitaculum,] an habitation, a dwelling. Πράξωμεν. Οἰκησις δὲ καὶ διπλᾶ παρὰ. Æsch. Suppl. 1016. SYN. Ἐνοικήσις. EPITH. Κάτασκάφης, αἰφροῦρὸν, ἱερὸν.

Οἰκητῆρ, ἦρὸς, οἰκητῆς, οὔ, et οἰκῆτωρ, ὄρὸς, ὁ, subst. [incola,] an inhabitant. Ἀχρεῖον οἰκητῆρὰ δεξάσθαι τῶπων. C. C. 654. See also C. R. 1450. and Herc. F. 393. SYN. Ἐγχωρίδς, ἐνοικὸς, ἐντόπος. EPITH. Πάλαιός, ἀμικτός.

* Οἰκητήριον, vid. Οἰκίδιον.

Οἰκητός, ὄν, adj. verb. [habitandus,] must be inhabited. "Ἀθικτός, οὐδ' οἰκητός, αἱ γὰρ ἐμφόβοι. C. C. 39.

Οἰκία, ² as, ἡ, et οἰκίον, ου, τὸ, et οἰκὸς, ου, ὁ, subst. [(1) domus, domicilium; (2) familia,] a house, a home; family. Οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν. Plut. 205. See also M. 168. and O. 498. SYN. Οἰκημᾶ, οἰκησις, δῶμος, δῶμα, κάτοικια. EPITH. Εὐρώεσσα, ἀφνειὸς, εὐκτιμένη, ὑψιρόφος, πίων, ἀμύμων, γεῖρα, ἀεικέλεια, πατρῷα, ὀρφανὸς, πολυχρυσὸς, ἐρημὸς, ἀνῆλῖος, πολυξείνη, ἐλευθέρη, παλαιά, εὐδαίμων, εὐγενής, μακάρτια, ὀλβία, κλεινή, χρυσήρης, ἀστροφῶς, θυδῶκος, λεπτή, γλυκῆρα, ἰμέρδεσσα, λαμπρά, πέτρινα, αἰκὸς, εὐπατρίδης, γηροτρόφος.

Οἰκιδίον, et οἰκητήριον, ου, τὸ, subst. [domuncula,] a paltry house or dwelling. Ὅρας τὸ θυρίον τοῦτ' καὶ τῶκιδιον; Nub. 92. See also Orest. 1113.

Οἰκίζω, f. ἴσω, v. [(1) habitare facio, condo; (2) coloniam deduco,] to place, to build; to found a colony. Οὐδ' δὴ στένον διανύλον ᾧκισται πέτρας. Troad. 437. SYN. Κάτοικίζω, οἰκὸδῶμῶ, ἰδρύω, δέμω, κάτασκενάζω, κτιζῶ.

Οἰκιστῆρ, ἦρὸς, ὁ, et οἰκιστῆς, οὔ, subst. [(1) conditor urbis vel regionis, (2) colonus,] the founder of a city; a colonist. Ἐθρέψατ', οἰκιστῆρὰς ἀσπίδηφόρους. Sept. Theb. 19. SYN. (2) See Οἰκητής.

* Οἰκλείδης, ου, ὁ, patronym. [Æcleo genitus,] the son of Æcleus. Θείνει δ' οὐνείδει μαντῖν Οἰκλείδην σφῶν. Sept. Theb. 278.

Οἰκλείης, et οἰκλῆς, ἔσος, contr. εὐος, Ion. ἦος, ὁ, P. N. [Æcleus,] the father of Amphiarus. Καὶ μὴν τὸν Οἰκλείους γὰρ γενναῖον τῶκον. Eur. Suppl. 935.

Οἰκὸγενής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [domi nostræ natus, verna, domesticus,] born in one's house, domestic. "Ορτύγας οἰκὸγενεῖς. Pax 788. SYN. Οἰκεῖος, ἡμέρος.

¹ Οἰκάδε et οἰκόνδε are here denominated adverbs in conformity with the general practice of Lexicographers, but in reality they are the antiquated forms of the accusative, denoting *to*, as οἰκοθεν is the genitive, *from*, and οἰκοθι and οἰκοι the dative, *in*. See Brit. Crit. No. 3. for April 1826. It is worthy of remark that οἰκόνδε is only used in poetry; οἰκάδε is common both to the poets and prose writers. See Steph. Thes. tom. ii. 1219=6610.

² Οἰκία is a word not found in the Tragic writers, or in Pindar, if trust may be reposed in the indices; it is necessarily excluded from Homer, Hesiod, and Apollonius Rhodius. Οἰκίδιον is a poetic word frequently occurring in Homer. H. Steph. calls it an Ionic form of Οἰκός.

Οικοδόμῳ, f. ἦσω, v. [ædifico,] to build a house. Ἐποίησέ τεχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδόμησας. Pax 749. SYN. Δέμω, κάτασκευάζω, οἰκίζω.

Οἰκοῦσθαι, οἰκοῦσθαι et οἰκοί, vid. adnot. in Οἰκάδῃ.

Οἰκάνδῃ, vid. Οἰκάδῃ.

Οἰκονόμῳ, f. ἦσω, v. [res domesticas dispenso; administro,] to manage a family, to direct. Οἰκονόμῳ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν. Soph. Electr. 190. SYN. Διοικέω, διέπω, εὐτρέπιζω, γυβερνάω, διατάσσω.

Οἰκονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dispensator rei familiaris,] a manager of a family.

Οἰκονόμος δόλια, μνάμων μηνις τέκνοποιός. Agam. 150. SYN. Οἰκουρός, ἐπι-τροπός.

Οἰκοποιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) domum faciens, i. e. ædificans, (2) domi factus,] (1) building a house; (2) home-made. Οὐκ ἐνδὸν οἰκοποιός ἐστὶ τις τρύφή.

Philoct. 32. SYN. Οἰκεῖός.

Οἰκός, vid. Οἰκία.

Οἰκότριψ, ἱβός, adj. [domi nutritus, verna,] a slave born in the family. Νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ὠκότριψ Εὐριπίδης. Thesm. 426. - PHR. Δουλός, οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἰκοί τράφεις.

Οἰκουρέω, v. [domum servo vel custodio, domi maneo,] to guard the house, to remain at home. Σηκὸν φύλασσει κρυφίως οἰκουρῶν ὄψις. Philoct. 1328.

Οἰκούρημά, ἄτος, τὸ, et οἰκουρία, as, ἡ, subst. [domus custodia,] care at home, fidelity. Εἰ τᾶνδ' οἰκουρήμαθ' οἱ λείπμενοι. Orest. 919. See also Herc. F. 1365. SYN. Φυλάκη.

* Οἰκούριον, ου, τὸ, subst. [præmium ei datum, qui domum custodiit,] a reward for protecting a house. Οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου. Trach. 544.

Οἰκουρός, ου, ὁ et ἡ, et οἰκοφύλαξ, ἄκος, subst. [qui vel quæ domum servat vel custodit,] housekeeper, protector of a family. Κτενεῖ νῦν ἡ τοῦδ' ἀλόχως, οἰκουρός πικρά. Hec. 1284. See also Æsch. Suppl. 27. SYN. Οἰκουρῶν.

Οἰκτείρω, et οἰκτίζω, f. ἵσω et ἱῶ, v. [misereor,] to compassionate, to mourn for. Οἰκτερεῖ δ' αὐτοὺς καὶ σὺ τοι παίδων πατήρ. Med. 345. SYN. see Κάτοικτείρω, ἐποικτείρω, ἐλθαίρω, ἐλέω, οἰκτὺν ἔχω.

Οἰκτιρμός, vid. Οἰκτισμᾶ.

Οἰκτιρμων, ὄντος, ὁ, ἡ, adj. [misericors,] pitying, merciful. Ἀμμὲ πῆριστελλων, χρηστῷ κ' οἰκτιρμῶνός ἀνδρός. Theocr. 15. 75. SYN. Ἐλξείνός, φίλοικτιρμων, ἐλέημων.

Οἰκτισμᾶ, ἄτος, τὸ, οἰκτιρμός, et οἰκτός, ου, ὁ, subst. [miseratio,] pity. Ἦν δ' εἰς λύγους τὲ καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτισμάτᾱ. Heracl. 159. See also Pyth. 1. 164. and Hec. 517. SYN. Ἐλξός, ὀδύλγμος. SYN. Μεγά, δολιὺν, κήδειν.

Οἰκτιστός, vid. Οἰκτρός.

Οἰκτός, vid. Οἰκτισμός.

Οἰκτρός, ἂ, ὄν, superl. οἰκτιστός,¹ adj. [miserandus,] deserving of pity. Οἰκτρὸν γάρ οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι. Helen. 943. SYN. Ἐλξείνός, οἰκτιρμων, τλήμων, παντλήμων, πικρός, ἀθλίος.

Οἰκτρός, adv. [miserabiliter,] in a manner to excite pity. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρώς τοῦδ' ὄδυσάων γόνυ. Hec. 339. SYN. Οἰκτρά, ἐλεεινός.

Οἰκτροχέω, v. [miserabilia verba fundo,] to pour forth a piteous note. Ἰκετεύουσιν θ' ὑπὸ κύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχέουσιντες. Vesp. 553.

Οἰκωφέλῃς, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [domui utilis, industrius,] useful to a family, industrious. Γυναῖξί νῦός οἰκωφέλεσσὶ σὺς ἐπήβυλός. Theocr. 28. 2.

Οἰκωφέλιᾶ, as, ἡ, subst. [utilitas ad familiam allata,] industry, frugality. Οὐδ' οἰκωφέλιῃ, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. ξ. 223.

Ὀϊλεύς, ἔως, Ion. ἦός, ὁ, P. N. [Cæleus.] Ἦ τοὶ ὁ μὲν, νῦθος νῖός Ὀϊλῆος θεοίου. O. 333. EPIITH. Πλήξικπός, πτόλιπορθός, διός, ἔξῃχός ἡνῶρεην.

Ὀϊλιάδης, ου, ὁ, patronym. [Celiades,] the son of Cæleus. Οὐδ' ἄρ', Ὀϊλιάδῃ μεγάλῃ τῶρι Λοκροὶ ἐποντο. N. 712.

Οἶμα, ἄτος, et οἶμημά, τὸ, subst. [impetus,] impetuosity, force. Λιέτοῦ οἶματ'

¹ Sic ab ἐχθρός formatur vel potius ab ἐχθός derivatur ἐχθιστός, a κάλλος, κάλλιστός, a κῶδός, κῶδιστός, et plurima alia.

- ἔχων μέλας, τοῦ θρηνητῆρος. Φ. 252. SYN. Ὀρμη, ὄρμημα, βία.
 Οἶμαι, vid. Οἶδμαι.
 Οἶμαω, et οἶμαινω, f. ἴσω, v. [impetu feror in,] to pounce or dart upon. Πη-
 δίως οἶμησέ μετὰ τρήρωνά πελειάν. X. 140. SYN. Σκήπτω, ἐφορμάω, αἴσσω.
 Οἶμη, ης, ἡ, subst. [(1) via; (2) modus,] a way; a tune. Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί·
 θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας. χ. 347. SYN. Ὠδή, φωνή, ὄδός, οἶμος, στίχος.
 Οἶμος, ου, ὁ et ἡ, subst. [semita, tractus,] a path, a tract. Ὀρθὴν παρ' οἶμον,
 ἥ π' ἰ Λάρισσαν φέρει. Alcest. 851. SYN. Ὀδός, στίχος, οἶμη. EPITH.
 Ἀγλαός, λίγυς, ὀλίσθηρός, μακρός, βράχυσ, ἐπικρύφος, ὀρθίος, σκόλιος.
 Οἰμωγή, ης, ἡ, et οἰμωγμά, αὐτός, τὸ, subst. [ejulatus,] a groan, a lamentation.
 Ἠκούσατ' ἀνδρὸς Ὀρηκὸς οἰμωγὴν, φίλαι; Hec. 1019. See also Bacch. 1101.
 SYN. Κώκυτος, στῆν' ἀχὴ, κώκυμα, κλαυθμός, αἶαγμα, θρήνος, ὀλοφυρμός, στενα-
 γμά. EPITH. Φόνια, δύστηνός, ἀθλία.
 Οἰμῶζω, f. ξω, v. [gemo, lamentor, ploro,] to groan, to bewail. Ἀτρείδης δ'
 ὤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Γ. 364. Αἰάζω, ἀλάλῳ, ἐλελίζω, ὀττύζω,
 στενάζω, βδάω, θρηνέω.
 Οἰμωκτός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [deplorandus, lacrymabilis,] deplorable.
 Οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι. Acharn. 1195. SYN. Ἀξιοθρηνός.
 Οἰνάνθη, ης, ἡ, subst. [flos vitis,] a vine-blossom, οἰ-νάνθας ἰεῖσά βοτρύν. Phoen.
 238. EPITH. Πόλυκαρπός, ῥόδοσσοῦ.
 Οἰνᾶρέν, ου, τὸ, subst. [pampinus,] a vine-leaf. Ἐν τῇ νεοτράτοις γέγαθ' ἑτὶ
 οἰνᾶρεοσίν. Theocr. 7. 134.
 Οἰνᾶρίζω, v. [pampinos decerpo,] to pluck vine-leaves. Οὐ γὰρ οἶόν ἐστὶ πάν-
 τως οἰνᾶρίζειν τήμερόν. Pax 1156.
 * Οἰνεῖδης, ου, ὁ, patronym. [Cenei nepos,] the grandson of Ceneus. Ὅλοιτό μὲν
 Οἰνεΐδας. Rhes. 909.
 Οἰνεύς, ἔως, et Ion. ἡός, ὁ, P. N. [Ceneus,] Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; b. Παῖς μὲν Οἰ-
 νέως ἔφν. Phoen. 133. EPITH. Δῖός, ἱππηλάτης, γέρων, ἱππότης, μεγάλητωρ.
 Οἶνη, ης, ἡ, subst. [vitis,] a vine. Οἶνα θ' ἂ καθαμερίον. Phoen. 236. SYN.
 See Ἀμπέλός.
 Οἰνηρός, ἂ, ὄν, adj. [vino abundans, vinarius,] of wine, rich in wine. Οἰνηρὰ
 τεύχη συμκρά, μεγάλα δ' ἐσφέρειν. Ion 1179.
 Οἰνήρυσσις, ἴος, ἡ, subst. [vasculum quo vinum hauritur,] a wine measure.
 Ἀποφῆρ' τὰς σπονδάς· φῆρ' τὴν οἰνήρυσιν. Acharn. 1067. SYN. Κούλη.
 Οἰνίζω, v. [vinum redoleo, vinum peto,] to smell of wine, to procure wine.
 Καρπᾶλμωσ' οἶνον δὲ μελίφρυνά οἰνίζοντό. Θ. 546.
 Οἰνόβαρῶ, et poet. οἰνόβαρεω, v. [vino gravis sum,] to be intoxicated. Οἰνό-
 βαρῶ κέφάλην. Theogn. 503. See also κ. 555. SYN. Οἰνόδμαι, μεθύω, κατὰ-
 μεθύω.
 Οἰνόβαρής, ἔός, ὁ, ἡ, adj. [vino gravis,] heavy with wine, drunken. Οἰνόβαρες,
 κύνος ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο. A. 225. SYN. Ἐξοινός, παροινός, οἰνό-
 πλάνητός, οἰνόπότηρ, οἰνόπότης, οἶνω βεβάρημενός.
 Οἰνόδοκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vinum recipiens,] containing wine. Οἰνόδοκον φιά-
 λαν χρυ-σῶ. Isthm. 6. 58.
 Οἰνόδογος, ου, ὁ, subst. [vini dator,] giver of wine. Παρὰ τῇ Βρομίῳ οἰνόδογαν.
 Herc. F. 682. SYN. See EPITH. Διδουσός and Βάκχος.
 Οἰνόμαος, ου, ὁ, P. N. [Cenomaus,] the father of Hippodamia. Ἀσιᾶδην τ'
 Ἀδάμαντᾶ, Θῶνᾶ τῇ Οἰνόμαόν τῃ. M. 140.
 Οἰνόπεδος, ὄν, adj. [vineis consitus,] planted with vines. Πεντηκοντόγυον, τὸ
 μὲν ἡμίση, οἰνόπεδοιο. I. 675. SYN. See Ἀλώα.
 Οἰνόπιδης, ου, ὁ, patronym. [Cenope satus,] the son of Cenops. Οἰνόπιδην θ'
 Ἑλένον, καὶ Ὀρέσβιον αἰδολμίτην. E. 707.
 Οἰνόπληνης, ου, ὁ et ἡ, adj. [vino turbulentus, temulentus,] wandering, tot-
 tering or reeling in consequence of wine. Ψαλμοῖσι καὶ κύλικων οἰνόπληνῃ-
 τοις. Rhes. 359. SYN. See Οἰνόβαρής.
 Οἰνόπληθής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [vini plenus, vino abundans,] full of or abounding
 in wine. Εὐβότος, εὐμηλός, οἶνοπληθής, πόλυπυρός. o. 405.

Οἰνόπότηζω, v. [vinum poto,] to drink wine. Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχετο οἰνόπότηζων. Υ. 84. SYN. Εὐωχέμαι.

Οἰνόπότηρ, ἦρως, οἰνόπότης, ου, ό, et οἰνόπότης, ἰδός, ή, subst. [vini potor,] a wine-drinker. "Εκ ρ' ἀσάμινθου βάς ἄνδρας μετὰ οἰνόπότηρας. Θ. 456. See also Anacr. 136. and Thesm. 400. SYN. Οἰνηρὸς, οἰνόπληθής, οἰνόβαρής.

Οἶνος, ου, ό, subst. [vinum,] wine. "Ωδε σφ' ἐγκέφαλος χαῖμαδις ρέου, ὡς ὁδὲ οἶνος. Γ. 300. EPIITH. 'Ηδὺς, ἡδυπότος, μελᾶς, παλαιός, ἀκρησῖτος, γέρονσίτις, ἐριστάφυλός, ἐρυθρός, εὐήνωρ, εὐφρων, θεῖον ποτὸν, μελιθήδης, μελίφρων, ἀθέςφατος, εὐώδης, αἶθοψ, ἀκρητός, Πραμνεῖος, γλυκὺς, ἀρκεσίγυνος, ἀλεξικᾶκος, γλυκερός, εὐζωρὸς, ἡδυμὸς, Εὐίος, Θασίος, Βιβλίνος, Φλιάσιος. PHR. Οἶνου τέρψις ἀλυπὸς, οἶνον χλωραὶ σαγόνες, βιᾶτης ἀμπέλου παῖς, οἶνοιὸ μένος καὶ ἄλκη, ἀνδρὶ κέκμηωτὶ μεγὰ μένος οἶνος ἀέξει, ἀμπέλου ῥοαί. See also Bacch. 274—279.

Οἰνοῦττά, ης, ή, subst. [maza vino subacta, placenta e vino et maza confecta,] a cake made of wine and rice. Πάντ' ἀγὰθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μελί. Plut. 1121.

Οἰνόχρῦω, et οἰνόχρεω, v. [vinum infundo,] to pour wine. Τὸν καὶ ἀνηρέψαντὸ θεοὶ Διὶ οἰνόχρῦειν. Υ. 234. See also Υ. 255. SYN. Ἐπίοιονόχρῦω.

Οἰνόχρη, ης, ή, subst. [vas e quo vinum in pocula infunditur,] a wine-pitcher. Μηδέπῳτ' οἰνόχρην τίθεμεν κρητῆρὸς ὑπερθεῖν. Hes. Op. 742. SYN. Οἰνηρὸν, ἀγγεῖον, ἐκπωμᾶ.

Οἰνόχρῦς, ου, ό, subst. [qui vinum infundit, pincerna,] a cup-bearer. Πολλοὶ κεν δέκαδες δηνολᾶτῳ οἰνόχρῳιό. B. 128.

Οἰνόχρῦτος, ον, adj. [cui vinum infusum est,] filled with wine. "Ος μηδ' οἰνόχρυτον πῶματός. Philoct. 714.

Οἶνοψ, ὅπως, οἶνωπός, ον, ei *οἶνωψ, ὦπός, adj. [vini colorem et adspēctum habens, nigricans,] having the color of wine, purple-bued, dark. Πλείων οἰνόπᾳ πόντων ἐπ' ἀλλοθέρους ἀνθρώπους. N. 703. See also Iph. T. 1246. and Cē. R. 211. SYN. Πορφύρεϊς, μελᾶς.

Οἶνω, v. [vino impleo,] to fill with wine. Μήπως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν. π. 294. SYN. Μεθύω, μεθύσκῃμαι, οἰνόβαρῶ.

* Οἶνωᾶτις, ἰδός, ή, Epith. Dianæ, [Cenoatis,] of Cēnoa, or Cēna, a city in Argolis, where Diana was worshipped. Οἶνωᾶτῖν ἀγάλλει. Herc. F. 379.

Οἰόβωτας, οἰόβώτας, et οἰόβουκόλος, ου, ό, adj. [seorsim ab aliis pascens, solitarius,] feeding apart from others, solitary. Νῦν δ' αὖ φρένός γ' οἰόβωτας. Aj. Fl. 615. See also Æsch. Suppl. 310. SYN. Οἰόπῶλός, μὴνηρὴς, μὴνῳτρώπος, οἶος.

Οἰόθεν, et *οἰόθι, adv. [seorsim, secreto,] separately, secretly. Οἰόθεν ἀσπᾶσιως πόλιν τρώφον ἀμφίπῃσουσά. Apoll. 1. 270. See also Apoll. 2. 711. SYN. Νόσφι.

Οἰόζωνός, ον, adj. [qui est sine comitatu; solus,] unaccompanied, alone, single. Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνῶν αὐδήσει, σάφως. Cē. R. 846. SYN. See Μόνος.

Οἶμαι, οἶμαι, οἶμαι, οἶω, et οἶω, v. [puto, arbitror,] to think, to believe. "Η γὰρ οἶμαί ἄνδρᾱ χόλωσέμεν, ὅς μεγὰ πάντων. A. 78. See also Vesp. 517. Nub. 1110. E. 252. and A. 170. SYN. Νομίζω, ἡγέομαι, ὑπὸνδεω, ὑποδέχομαι, ὑπολαμβάνω.

Οἰόπεδιλός, ου, ό et ή, adj. [uno tantum calceo indutus,] having only one shoe. Δημόθεν οἰόπεδιλὸν, ὑπ' ἐννεσίῳσι ἑαμῆναι. Apoll. 1. 7.

Οἰόπῶλω, v. [(1) solus versor; in deserto vivo; (2) oves pasco,] to live alone, to be in a solitary place, to feed sheep. Ποῖ οἰόπῶλεῖς; Cycl. 74. SYN. Ἐρημόομαι, μόνός, vel οἰόπῶλός εἰμί.

Οἰόπῶλός, ου, ό et ή, adj. [(1) qui solus in aliquo est loco, desertus, (2) oves pascens,] solitary, feeding sheep. Νῦν δὲ ποῦ ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὐρεσὶν οἰόπῶλοισιν. Ω. 614. SYN. Ἐρημός, μὴνήρης, μόνός.

Οἶος, η, ον, adj. [solus,] alone, single, the only one. Τέκνον ἔμόν' τὸ γὰρ οἶον ἔην ἐνὶ λοιπῶν ἐξέλωρ. Apoll. 1. 282. SYN. See Μόνός.

¹ Οἶος is rarely if ever used by the tragedians, except Aj. Fl. 750. See Elmsl. Heracl. 743.

Οἶος, α, ὄν, adj. [(1) qualis, (2) οἶός τ'ε, qui potest,] (1) of what kind, what, (2) able. Ὡ τλήμων, οἷας οἶος ὦν ἁμαρτάνεις. Alcest. 145. See also (2) Hec. 16. SYN. (1) Ποῖος, ὑποῖος, (2) δύνάτος, ἐτοιμός.

Οἰόφρων, ὄνος, adj. [solitarius, pertinax,] solitary, obstinate. Ἀπόρσ-δεκτὸς οἰόφρων ἐρημᾶς. Æsch. Suppl. 802. SYN. Οἰοῦλος, οἰοβότης, μόνος, μόνήρης, ἐρημὸς.

Οἰοχίτων, vid. Οἰεάνος.

Οἰῶ, f. ὦσω, v. [solum facio vel relinquo,] to render or leave lonely. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή. Z. 1. SYN. Μόνω, ἐρημῶ, χηρῶ.

ὄις, οἷς, et οἰς, gen. οἶος, οἶος, et οἶος, ὁ et ἡ, subst. [aries, ovis,] a ram, a sheep. Πῦρας δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχχιμον πόκῳ. Eur. Electr. 513. See also Theocr. 1. 9. SYN. Προβάτον, μῆλόν. EPIITH. Ἀργεννῆς, λαϊὸς, μέγας, ἀργυφός, ἀγρίος, νεόγνος, δασυμαλλός, εἰροπύκος, μέλας, εὐκραιρὸς.

Οἰσπῶτη, ης, ἡ, subst. [sordes ovium,] the filth which clings to the fleeces of sheep. Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπῶτην, ἐκ τῆς πόλεως, ἐπικλίνει. Lysistr. 575. EXP. Ὁ ῥῦπος τῶν ἐρίων, οἰσπῶτος.

* Οἰστεῖς, ὄν, adj. verbal. [ferendus, tolerandus,] must be borne. Πρὸς θεῶν κακοῦται, βάρῃ μὲν, οἰστῶν δ' ὁμῶς. Helen. 267. SYN. Φερτὸς, λητὸς.

Οἰστευτής, et οἰστευτής, οὔ, ὁ, subst. [sagittarius,] an archer. Κεῖνός οἰστευτὴν ἐλάχ' ἀνερᾶ, κείνός αἰοδόν. Call. 2. 42. SYN. Τοξότης, τοξευτής, τοξοφόρος, τοξοδόμας, τοξοτενχίς.

Ὀιστεύω, f. εὔσω, v. [sagittis ferio, sagittas mitto,] to shoot with an arrow. Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον τοῖς οἰστεύοντ' ἀνακτᾶ. χ. 119. SYN. Τοξέω.

Ὀιστῶδ' ἔγμων, ὄνος, et οἰστῶδ' ἔγμος, η, ὄν, adj. [sagittas recipiens,] receiving or containing arrows. Τόνδε τ' οἰστῶδέγμονά. Pers. 1020. See also Apoll. 1. 1194.

Οἰστός, et οἰστός, οὔ, ὁ, subst. [sagitta,] an arrow, a shaft. Αὐτῆς δ' ἐκ ζωστήρης ἀρηρότος εἰλκὲν οἰστόν. Δ. 213. SYN. Βελός, ἴος, ἄτρακτός. EPIITH. Ἄφυκτός, αἰνός, θῶος, εὐπτέρως, πτέρωεις, πύριπνεῖων, πίκρος, στόνους, τᾶχῡς, ὠκὺς, χαλκίρης, ὀξύβελής, τάνυγλώχης, τριγλώχης, ὠκύμορδός.²

Οἰστράω, Ion. οἰστρέω, f. ὦσω, v. [æstro seu asilo agito vel agitor,] to urge on, to be driven or urged furiously. Οἰστρεῖ παπταίνουσά ποτ' ἀντρά τ'ε καὶ ποτὶ ποίμνας. Theocr. 6. 28. SYN. Ἐλαύνομαι, ἐρεθίζομαι, μαίνομαι.

Οἰστρήλατος, οἰστρῶδ' ὄνος, οἰστρῶδ' ὄνητος, οἰστρῶδ' ὄνητος, ου, ὁ et ἡ, et οἰστρῶδ' ὄνητος, πληγός, adj. [æstro percussus vel excitatus,] driven by a gad-fly, furious. Οἰστρηλάτῳ δὲ δειμάτῳ δειλαίαν. P. V. 600. See also Æsch. Suppl. 17. P. V. 609. and Bacch. 1218.

Οἰστρημά, ἄτος, τό, subst. [stimulus, quo quis velut æstro agitur,] a furious impulse, a sting. Κέντρων τ'ε τῶνδ' οἰστρημά, καὶ μνήμη κακῶν. C. R. 1318.

Οἰστρός, ου, ὁ, subst. [(1) æstrus, (2) insania, (3) irritatio,] a gad-fly, frenzy, irritation. Μεσὺν ἡπᾶρ, ὥσπερ οἰστρός. Anacr. 3. 28. SYN. Μῶψ, ἐρεθισμά, μάνια, λύσσα. EPIITH. Ἀνέμωλιος, ἀγρίος, ἱμερῶεις, πόλυπλάνος, λυσσῆεις, μίαιφόνος, ἀερόφοιτος, ἀκρητός, φρενὸς πληγῆς, ἀδηφάγος.

Οἰστροπλήξ, vid. Οἰστρήλατος.

Οἰσρινός, η, ὄν, adj. [salignus, vimineus,] of willow or osier. Φράξε δὲ μιν ῥίπεσσι διάμπερ' οἰσρινῶσι. e. 256. SYN. Ἰεῖνός.

Οἰσῦπρὸς, et οἰσῦπρὸς, ἂ, ὄν, adj. [sordes ovinas redolens, fætidus ut succus lanæ,] smelling of the filth of sheep, stinking. Ἐρὶ οἰσῦπρᾶ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφύρον. Acharn. 1177. SYN. Δυσώδης, ἀνάσχετός.

Οἰταῖος, α, ὄν, adj. [Cætæus,] of Cæta. Ἐὰν μὲλ' ἄν' ὦν πρὸς Οἰταίαν χθονᾶ. Philoct. 479.

Οἰτη, ης, ἡ, P. N. [Cæta,] Κάκειθεν οὐ μοι μακρὸς εἰς Οἰτην στῆλός. Philoct. 495.

¹ Θεῶν is here scanned as a monosyllable.

² "Attici semper οἰζὺς dixerunt, non οἰζύς, οἰζύρος, non οἰζυρός; quod monuit Piersonus ad Merin. Eodem modo dixerunt οἷς, οἰστός, Οἰκλῆς, Οἰλεύς." Doctiss. Porson. Præf. Hec. p. clvii. Edit. Priestley.

Οἶτος, ου, ὁ, subst. [calamitas, ærumna, infelix fatum, mors,] calamity, death. Οἶτον ἔχουσα κῆκων ὃ δὲ λάθεται. Soph. Electr. 168. SYN. Μῶρος, συμφύρι, οἰζὺς, μοῖρα, θανάτος, ὀλέθρος. EPI TH. Ἄεικῆς, βᾶρυς, κῆκος, δύσπῳτος, ἀθλιός, κῆκδοαίμων, πῶλονοχος, δυσφύρος, σπῶνους.

Οἶτύλος, ου, ἡ, P. N. [Ætulus,] a town in Laconia. Οἶ τὲ Λάαν εἶχον, ἡδ' Οἶτύλον ἀμφένεμοντο. B. 585.

Οἰχᾶλια, as, ἡ, P. N. [Æchalia,] (1) a district of Laconia, and a town in it of the same name, (2) a town in Eubœa. Οἶ τ' ἔχον Οἰχᾶλιν πόλιν Εὐρυτοῦ Οἰχᾶλῆος. B. 730.

Οἰχᾶλιεύς, ἔως, Ion. ἡός, adj. [Æchaliensis,] of Æchalia. See in Οἰχᾶλια.

Οἰχνέω, Ion. οἰχνέσκω, et οἰχῶμαι, f. οἰχίσσμαι, perf. ῥῃκα, v. [avolo, abeo, proficiscor,] to fly off, (cf. Il. E. 790.) to depart, to go, to be undone. Αἰτῶτες οἰχνεύσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινόν τε. γ. 322. See also E. 790. and Ω. 201. SYN. Πόρεῦμαι, ἀπέρχμαι, ἀπειμῖ, ἀπῶρεω, ἀποίχμαι.

Οἶω, et οἶω; vid. Οἶμαι.

Οἰωνισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [augurium, auspiciū, omen,] an augury. Οὖς ἐλάβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μάθων. Phæn. 853. SYN. Οἰωνός, σύμβολον, κληδών.

Οἰωνιστής, οἰωνόθης, ου, οἰωνόμαντις, ἴος, * οἰωνόπυλῆς, et οἰωνοσκοπῆς, ου, ὁ, subst. [augur, auspex,] an augur, a soothsayer. Φόρκυν τε, Χρόμιον τε, καὶ Ἐννόμεν οἰωνιστήν. P. 218. See also Æ. R. 492. Phæn. 779. A. 69. and Eur. Suppl. 510. SYN. Ὀρνιθοσκοπῆς, θεοπρόπῆς, μάντις, οἰωνῶν βότηρ.

Οἰωνόθροός, ὄν, adj. [avium voce editus,] uttered by the voice of birds. * Ἡ Πάν, ἡ Ζεὺς οἰωνόθροον. Agam. 55.

Οἰωνοκτῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [avisus exitialis,] bird-destroying. Χειμῶνά δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτῶν. Agam. 546.

Οἰωνόπυλός, et οἰωνόμαντις; vid. Οἰωνιστής.

Οἰωνός, οῦ, ὁ, subst. [(1) avis rapax, (2) omen,] a bird of prey, an omen.

Οἰωνοῖσι τε πᾶσι, Διός τ' ἐτελείετο βουλή. A. 5. SYN. Ὀρνις, ὄρνεον, πτηνός, οἰωνισμᾶ, σημείον. EPI TH. Τάχυσ, μαψιδόγος, τάνυπτερυξ, διίπετης, πέτεηνός, γαμφύνυξ, αἰδός, ἡερίος, ἀερόφοίτης, τάνυπτερός, ὠμηστής, ἀερόνηχης, γαμφύς.

* Οἰωνοσκοπέω, v. [auguror, auspico,] to divine by the inspection of birds, to be a soothsayer. Πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ. Phæn. 970.

Οἰωνοσκοπῆς, vid. Οἰωνιστής.

Ὀκέλλω, v. [appello, navem applico, in littus ejicere,] to drive a ship on shore. Κἂν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλυδων ὤκειλε ναῦν. Iph. T. 1380. SYN. Κέλλω, ἐπὶκέλλω, πρῶσεγγίζω, ὀρμίζω, προσορμίζω, προσβάλλω, κατὰγω, κατὰπλῶ.

Ὀκλάδις, ου, ὁ, subst. [sella quæ plicari potest,] a folding or camp stool. Ἐχέ νυν ἐπὶ τούτοις τουτὺν τὸν ὀκλάδιαν. Equit. 1384. EXP. Δεφρὸς συγκέκλασμένός.

Ὀκλάδων, et ὀκλαξ, adv. [genu flexo,] with bended knee. Χροῖῃ θάλλεν ἔρευθος· ὃ δ' ἐγγυθεν ὀκλάδων ἦστο. Apoll. 3. 122. See also Apoll. 3. 1307. SYN. Γνύξ, γόνυπέτεϊ ἔδρα.

Ὀκλάζω, f. ἄσω, v. [genu flecto,] to bend the knee. Ὀκλάσῃ δὲ πρὸ πύδουιν' ἐδέρετό δ' Εὐρωπίην. Mosch. 2. 99. SYN. Γονάξωμαι, γονυῶμαι, προσπίπτω, προσπίτνῶ, γονυῶν ἀπτόμαι. PHR. Γόνυπετεῖς ἔδρας προσπίτνῶ.

Ὀκνεῖω, et Ion. ὀκνεῖω, v. [piger me, vereor, dubito,] to feel scruples, to hesitate, to fear. Ταῖ δ' οἷες, μήδ' ἡμέες ὀκνεῖθ' ἀπαλὰς κῶρεσθαι. Theocr. 8. 67. See also E. 455. SYN. Κατόκνεω, φῶβέωμαι, δεῖδω, ὑπόδεικνῶ, ἐλινῶ.

Ὀκνηρός, ἂ, ὄν, adj. [piger, cunctabundus, timidus,] slow, inactive, hesitating, timid, troublesome. Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κένεῦς ἐπὶ πυθμὲνι χηλῶ. Theocr. 16. 10. SYN. Δειλός, ἀργός, ῥέθυμός, ἀτολμός, δύσκοτός.

¹ The Attic writers used μόργνυμι and ὀμόργνυμι, of which κέλλω, δόρμαι, &c. are the more ancient forms, Ὀκέλλω and κέλλω, δόρμαι and ὀδόρμαι, &c. See R. P. Hec. 728. and Damm. in v. Ὀμόργνυμι.

- *Οκνός, ου, ό, subst. [pigritia, ignavia,] indolence, diffidence. Οὐτ' ἔτι με δεός ἴσχει ἀκήριον, οὐτ' ἔτις ὀκνῶ. N. 224. SYN. Ἀργία, ἀναβδλή, φθβός.
- *Οκρίᾱω, v. [aspero, exaspero,] to make rough, to enrage; *med. v.* to be exasperated. Οὐδοῦ ἐπὶ ζεστοῦ πανθυμᾶδον ὀκρίῳντο. σ. 34. SYN. Τραχύνομαι, ὀργιζομαι, διαφέρομαι, ἐρίζω, ἐξαγριζομαι.
- *Οκρίδεις, et ὀκρύδεις, εσσα, ἐν, adj. [acutus et duras extremitates habens, asper, confragor,] rugged, pointed. Τῇ ρ' ἐπὶ οἱ μεμᾱτᾱ βάλεν λίθῳ ὀκρίδεντι. Θ. 327. SYN. Τραχὺς, σκληρὸς, χαλέπὸς, κρύερὸς, φρικώδης, πέτρώδης.
- *Οκρίς, ἰδὸς et ἰός, ἡ, adj. et (2) subaudit. πέτρα, subst. [(1) asper, scruposus, (2) summum cacumen,] (1) rough, (2) a cliff, a precipice. Ἐπεισ' ἀφυκτὸς πρῶτᾱ μὲν γὰρ ὀκρίδα. P. V. 1052.
- *Οκρύδεις, *vid.* Ὀκρίδεις.
- *Οκτάβλωμος, ὅν, adj. [qui octo buccellarum est,] containing eight mouthfuls. Ἀρτον δειπνήσας τετράτρῳφον ὀκτάβλωμον. Hes. Op. 440.
- *Οκτάκνημος, ου, ό et ἡ, adj. [octo radiis instructus,] having eight spokes. Χάλκῃ, ὀκτάκνημᾱ, σίδηρεῳ ἄξονι ἀμφίς. E. 723.
- *Οκτᾱπλᾱσίδς, α, ὅν, adj. [octuplus,] eight-fold. Ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλᾱσίον χέζομεν. Equit. 70.
- *Οκτᾱπους, πδδς, adj. [octo pedes habens,] having eight feet. Ὀκτᾱπόδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες· οἱ δὲ κάλευνται. Batrach. 289.
- *Οκτώ, adj. [octo,] eight. Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἡ τέκε τέκνα. B. 313.
- *Οκτωκαιδέκᾱτος, η, ὅν, adj. [decimus octavus,] the eighteenth. Ὀκτωκαιδέκᾱτη δ' ἐφᾱν ὄρεα σκίδεντᾱ. η. 268:
- *Ὀλαί, ὦν, αἰ, subst. [hordeum cum sale conspersum,] salted barley. Ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλων μεμαγμένην. Equit. 1164. EXP. Αἰ μεθ' ἁλῶν μεμιγμένοι κριθαί.
- *Ὀλβίζω, f. ἴσω, v. [beatum reddo, prædico vel judico,] to render or deem happy. Ἡμέραν ἐπισκοποῦντᾱ, μηδέν ὀλβίζειν, πρίν ἂν. CE. R. 1529. SYN. Μακάριζω, εὐδαίμονᾱ ἡγοῦμαι, εὐδαιμονίζω.
- *Ὀλβιῶδαιμων, ὄνδς, adj. [felici sorte præditus, fortunatus,] having a happy lot. Ὡ μακῆρ Ἀτρείδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιῶδαιμόν. Γ. 182. SYN. See Ὀλβιὸς and Εὐδαίμων.
- *Ὀλβιὸς, ου, ό et ἡ, adj. [felix, fortunatus,] happy, rich. Χρῆ δ' οὐπὸτ' εἰπεῖν οὐδέν ὀλβιον βρῶτῶν. Androm. 100. SYN. Ὀλβιῶδαιμων, εὐδαίμων, μακῆρ, εὐτυχής, πλούσιος, ἀφνειὸς, μακάριος, εὐπότης.
- *Ὀλβίως, ἀν. [felicitèr,] happily. Ἄλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε. CE. C. 1720. SYN. Πλουσίως, μακάρετᾱ, εὐδαιμονέστᾱτᾱ.
- *Ὀλβυδότης, et ὀλβυφόρος, ου, ό et ἡ, et ὀλβυδοτεира, as, ἡ, adj. [dans divitias,] wealth-giving. Βρῶτοις ὀλβυδοταν, πατέρα τέ. Bacch. 564. See also Iph. A. 596. and Bacch. 413. SYN. See Ὀλβιὸς.
- *Ὀλβός, ου, ό, subst. [felicitas, opes, divitiæ,] happiness, fortune. Τὸν πάντᾱ δ' ὀλβον ἡμᾶρ ἐν μ' ἀφείλετο. Hec. 285. SYN. Εὐδαιμονία, πλοῦτος, περιουσία.
- ΕΡΙΘ. Μενῆς, πόλῳς, ἀδίκος, σάφης, ὑπέρφρων, τυφλός, βαιός, ἀβλάβης, ἀσπείτος, ἀθελσφᾱτός, ὑψηλός, φέρεσβιός, χρύσειός, πολὺνῶμος, μελίφρων, εὐδαίμων, ἀφθιτός, ἀγρήαός, βασιλίχός, πολὺχρυσός, θαύμαστος, ἀπήμων, κάλλιστος, μακρός, ὑπέρτατος, λοιπός.
- *Ὀλβυφόρος, *vid.* Ὀλβυδοότης.
- *Ὀλέθριος, α, ὅν, et ου, ό et ἡ, adj. [perniciosus,] destructive, fatal. Οἷσθ' ἦν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλέθριαν; Eur. Suppl. 127. SYN. Θανάτηφόρος, θανάτωδης, οὐλίος, ἀλτήριος, ὀλέος.
- *Ὀλέθρος, ου, ό, subst. [perniciies, exitium,] destruction, plague. Ὡς ἦδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται. H. 402. SYN. Μῶρος, θανάτος, διαφθόρα, λύμη, πῆμᾱ, φόνος. ΕΡΙΘ. Ἀνόςιός, αἰπὺς, λυγρός, ἀπειθής, ὤκιστος, ἀδευκής, οἰκτιστός, δακρύδεις, ἀλεγεινός, οἰκτρός, ὀλός, στυνόμενός, δαιμονιός, ἀμήχανός, αἰνός, ἀφραστός.
- *Ὀλεκρανόν, ου, et ὠλέκρανόν, τό, subst. [caput cubiti,] the elbow point. Ἐκ τῶν ὀλεκρανῶν ἀκιδᾱς ἐξαίρουμένον. Pax 443.

- ὀλέκω, vid. *Ολλυμι.
 ὀλέσῃνωρ, ὄρος, adj. [hominibus perniciosus,] man-destroying. Αἰδεῖσθαι δε-
 φίλους, φεύγειν τ' ὀλέσῃν ὄρους ὄρκους. Theogn. 398. SYN. Βροττολογῆς, φθισή-
 νωρ, ῥηζήνωρ, δλεθροῖς.
 ὀλεσίθηρ, ἦρος, et ὀλεσίθηρος, ον, adj. [feras interficiens,] destroying wild
 beasts. Κρατὰ φονίῳν ὀλεσίθηρος. Phœn. 674.
 ὀλετήρ, ἦρος, ὁ, et ὀλετειρά, as, ἡ, subst. [perditor, interemtor,] a de-
 stroyer. Νῦν δ' εἶμι ὑφ' ἡ φιλῆς κεφαλῆς ὀλετήρ κίχλειω. Σ. 114. See also
 Batrach. 116. SYN. Φθνεύς, λυμῶν, αὐθέντης.
 ὀλέεσκον, Ion. imp. Vid. *Ολλυμι.
 ὀλίγαῖς, adv. [raro,] seldom. Ὀλίγαῖς ἄστυ κάγορᾶς χραίνων κύκλῳ. Orest.
 910. SYN. Ὀλίγον, σπάνιως.
 ὀλίγηπτελέω, v. [parum valeo, infirmus sum,] to be weak. Γῆν ὀλίγηπτελέων
 ἐμε δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνεί. O. 24. SYN. Ἀσθενέω, ὀλιγόδρανέω, κάκηπτελέω.
 ὀλίγηπτελία, as, ἡ, subst. [virium defectus, imbecillitas,] weakness. Ἐξ ὀλι-
 γηπτελῆς δαμάση κεκάφητόν θυμὸν. ε. 468. SYN. Ὀλιγόδρανία, ἀσθενεία.
 ὀλιγιστός, vid. Ὀλίγος.
 ὀλιγοδράνέω, v. [languéo, spiritum vix traho,] to be faint. Τὸν δ' ὀλιγοδρά-
 νέων προσέφη κερύθαϊδὺς Ἔκτωρ. O. 246. SYN. Ὀλίγηπτελέω, ἀσθενέω, ἀσθ-
 μαίνω.
 ὀλιγοδράνης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [infirmus, imbecillus,] weak, faint. Ὀλιγο-
 δράνες, πλάσματ' ἀπλοῦ, σκίδειδ' ἑὴν ἄμενην. Aves 686. SYN. Ἀσθενῆς,
 ἀπαλόφυχός, ἀκικύς.
 ὀλιγοδράνεια, as, ἡ, subst. [imbecillitas,] imbecillity, weakness. Ὀλιγοδράνεια.
 P. V. 563. SYN. Ὀλίγηπτελία, ἀσθενεία.
 ὀλίγος, ἡ, ὄν, compar. ὀλιγώτερος, superl. ὀλιγιστός, adj. [paucus, parvus,
 exilis,] few, small, short. Ἔσσω ἀριθμὸν ὀλίγον, οἱ Κάδμον πόλιν. Herc. F.
 6. SYN. Βαιὺς, παῦρος, μικρός, βράχυν, σπάνιος.
 ὀλιγοστός, ἡ, ὄν, adj. [perpaucus,] very few. Πράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον
 ἐκτός ἄτας. Antig. 625. SYN. Βαιὺς, ὀλίγος.
 ὀλιγοχρόνιος, α, ὄν, adj. [brevis tempore durans,] lasting for a short time.
 Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ. Theogn. 1014. SYN. Ὀκνυρός,
 μὲννθαδῖος.
 ὀλίζων, ὠνός, ἡ, P. N. et (2) ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [(1) Olizon; (2) minor,] (1) a town
 in Thessaly; (2) smaller. Καὶ Μελιβοϊᾶν ἔχον, καὶ Ὀλίζωνα τρηχεῖαν. B.
 717. SYN. (2) See Ὀλίγος.
 ὀλισθαίνω, 2 aor. ὀλισθόν, v. [labor, labefio,] to slip, to decay. Ὡς κεν ὀλισ-
 θαίνουσα δι' αὐτῶν φέρετοῖ. Apoll. 1. 377. SYN. Ὑποπίπτω, ὀκλάζω, σφάλ-
 λῶμαι.
 ὀλισθηρός, ἂ, ὄν, adj. [(1) ad labendum proclivis, (2) lubricus,] slippery, dan-
 gerous. ὀλισθηρός οἶμος. Ἀιδοντὰ δ' εἴη. Pyth. 2. 175. SYN. Γλισχροῖς,
 πωσῶμος.
 Ὀλκαῖον, Ion. Ὀλκήϊον, ον, τὸ, subst. [lignum in infima parte navis, quo navis
 trahitur,] a piece of timber by which a ship is drawn, the slips. Νηϊὺ ὀλκαί-
 οῖδ, καὶ ἰᾷχεν ἐσσυμένοισιν. Apoll. 1. 1314.
 Ὀλκᾶς, ἄδος, ἡ, subst. [navis oneraria,] a ship of burthen. Σκάφος ὀλκᾶς ὡς
 γέμισθεις. Cycl. 502. SYN. Πλοῖον. EPIITH. Γλαφύρα, εὐστόλως.
 Ὀλκός, ὄν, ὁ, subst. [(1) tractus; (2) machina qua naves in mare deductæ
 sunt; (3) fluctus; (4) sulcus,] a draught; a drag, a windlass; a stream; a fur-
 row. Δάφνας ὀλκοῖς χρυσῶν δ' ἐκ. Ion 143. SYN. Αἶλαξ, ναυστάθμος, ὄρμος.
 Ολλυμι, ὀλέκω, et Ion. imp. ὀλέεσκον, v. [(1) perdo; (2) perimo,] to lose, to
 kill. Εἰ δυσμενεία σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν. Hipp. 969. See also A. 150. and
 T. 135. SYN. Ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀποκτείνω, ἐξόλλυμι.
 Ὀλμός, ον, ὁ, subst. [mortarium. Vid. Steph. Thes. in v.] a mortar. Ὀλμον δ'
 ὡς, ἐσσεύε, κύλινδεσθαι δι' ὀμίλου. A. 147. SYN. Θυεῖα.

¹ Dochmiac. dim. hypercat. See Heyne's note.

Ὀλῶεις, vid. Ὀλῶς.

Ὀλοίτροχος, et Ὀλοίτροχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omni ex parte rotundus,] round on all sides. Ἐοῦσάν, ἡτὲ πετροὶ Ὀλοίτροχοί, οὗς τὲ κύλινδων. Theocr. 22. 49. See also N. 137. SYN. Τρόχους, τροχέιδις.

Ὀδλνγῆ, ἡς, ἡ, Ὀδλνγμά, ἄτος, τό, et Ὀδλνγμός, οὔ, ὁ, subst. [exultatio, ululatus,] a shouting, lamentation. Εἰτ' ἀντίμολπον ἦκεν Ὀδλνγῆς μέγαν. Med. 1173. See also Heracl. 782. and Orest. 1136. SYN. Ὀδφνρμός, κώκυμά, κώκυτος, κλαυθμός, βόη, ἀλλάγῃ, ἀλλήλῃς.

Ὀδλνγών, ὄντος, ἡ, subst. [acredula, ulula,] an owl, a swallow. Τέττιγες λέλαγεύντες ἔχον πόνον· ἂ δ' Ὀδλνγών. Theocr. 7. 139.

Ὀδλῶζω, f. ξω, v. [(1) ululo, (2) exulto,] to shout, to lament, to exult. Ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠδλῶζεν ἐν μέσαις. Bacch. 678. SYN. Ἀνδλῶζω, ὠτύζω, θρηνῶ, αἰάζω, ἀλλάζω, κωκῶ.

Ὀδοίτροχος, vid. Ὀλοίτροχος, et Damm. in v.

Ὀδῶς, ἡ, ὄν, Ὀδεις, εσσα, ἐν, et Ὀλώις, adj. [perniciosus,] destructive, malignant. Ἐμῷ κάρῳ κτύπημ' ἡρῶς Ὀδῶν; Androm. 1200. See also Trach. 530. and Hes. Theog. 591. SYN. Οἰλῶς, οὔλιος, ἐξώλης, ὀλεθρίος, λωβήεις, χἀλέπος, ὀδῶφρων, νηλῆς, ὀλεσίνωρ, ὀδφώις.

Ὀδῶσσών, ὄντος, ἡ, P. N. [Oloosson,] a city in Thessaly near Mount Olympus. Ὀρθην, Ἡλώνην τε, πόλιν τ' Ὀδῶσσόν' αὐ λευκὴν. B. 739.

Ὀδῶφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [qui mente perniciose est,] evil-minded, pernicious. Ἐλκεῖ μοχθίζοντ' ἄκῳ Ὀδῶφρόντος ὕδρου. B. 723. SYN. See Ὀδῶς.

Ὀλῶς, Ion. οἰλῶς, η, ὄν, adj. [plenus, totus, integer,] whole, full, complete. Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὀλην πόλιν. Phœn. 1147. See also ω. 118. SYN. Ἄπας, πᾶς, σύμπας, ὀλεσχερής.

Ὀλοσχερής, ἔος, ὁ et ἡ, [integer, totus,] entire, complete. Εὐρών, σὺν πύκνῃσιν ὀλεσχερῆς ἑσπᾶσ' ῥίξης. Theocr. 25. 210. SYN. See Ὀλῶς.

Ὀδφνγδών, ὄντος, ἡ, subst. [pustula,] a blister, a pimple. Μήκερ' ἐπὶ γλώσσαις ἄκρας Ὀδφνγδόν' αὐ φύσης. Theocr. 9. 30. SYN. Ὀδφλῦκτις.

Ὀδφνδός, ἡ, ὄν, adj. [lamentabilis,] mournful. Δάκρυ' δ' ἔκβαλλε θερμᾷ, ἔπος δ' Ὀδφνδόν' ἔειπεν. τ. 362. SYN. Οἰκτρός, γοῆρὸς, πόλνδακρὺς, λυπηρὸς, πένθιμος, θρηνώδης, πόλνστονός.

Ὀδφνρμός, οὔ, ὁ, subst. [lamentatio,] lamentation. Τοῖς δάκρυοισιν τῶν φεγγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς Ὀδφνρμοῖς. Vesp. 390. SYN. Ὀδλνγῇ, Ὀδλνγμά, οἰμωγῇ, αἰαγμά, θρηνός.

Ὀδφύρῃμαι, v. [lamentor,] to lament. Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', Ὀδφύρῃμαί· οὐ γάρ ἐτ' αὐτῆς. Ψ. 75. SYN. Ὀδύρῃμαι, δύρῃμαι, θρηνῶ, κλάω, λυπεῖσθαι.

Ὀδφώις, ου, ὁ et ἡ, adj. [periculosus, letiferus,] destructive, deadly. Πάντ' αὖ σοι ἔρεω Ὀδφώι' αὖ δὴν' ἔα Κίρκης. η. 289. SYN. See Ὀδῶς.

Ὀλπη, ἡς, et Ὀλπίς, ἰδός, ἡ, subst. [lecythus,] a phial, an oil-cruze. Καὶ παρ' ἐμῖν ἐτίθει τὴν Δωριδᾷ πολλαῖς Ὀλπαν. Theocr. 2. 156. See also Call. fr. 185. SYN. Λήκυθος.

Ὀλυμπία, as, ἡ, P. N. [Olympia,] a town in Elis, also called Pisa, where the Olympic games were celebrated. Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτός. Olymp. 2. 87. PHR. Μάτηρ χρυσοστέφανων ἄεθλων, δέσποινα Ἀλφειας.

Ὀλύμπιας, ἀδός, ἡ, adj. [Olympias,] of Olympus. Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο. B. 491.

Ὀλυμπικός, ἡ, ὄν, adj. [Olympicus,] Olympic. Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα. Plut. 583.

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, adj. [Olympius,] of Olympus, of heaven. (2) Ὀλύμπιος is also frequently used as a substantive, θεός being understood. Δαιμόνῃ, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὀρκίος ἔστω. Apoll. 4. 95. SYN. Οὐρανίος, (2) θεός, Τιτάν.

Ὀλυμπος, et Ion. Οὐλυμπος, ου, ὁ, P. N. [Olympus,] a mountain in Thessaly, the fabled residence of the gods; the sky; also the name of a famous flute-player. Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπὸν ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες. A. 494. See also A. 497. EPI TH. Ἀγάννιφος, αἰπὺς, μάκρος, μέγας, ἄκρος, αἰγλήεις, σεμνότητος, νιφθεῖς, ἱερὸς, πόλνδεῖρας, ἄγνος, ῥαθῆς, ἡρώεις.

*Ὀλυρά, as, ἡ, subst. [arinca,] rye. See Damm. Ἰπποὶ δὲ κρὶ λευκῶν ἔρεπτόμενοι καὶ Ὀλύρας. Θ. 560. SYN. Ζεῖ.

*Ὀλώϊς, vid. Ὀλῶδς.

*Ὀλως, adv. [prorsus, omnino, sane,] on the whole, entirely. Οὐχ Ὀλως φίλῃειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. Theocr. 29. 4. SYN. Πάντως, τέλειως, παντέλως.

*Ὀμᾶδελφός, vid. Ὀμαιμὸς.

*Ὀμᾶδew, f. ἦσω, v. [fremitum concieo,] to make a noise. Μνηστῆρες δ' Ὀμᾶδησᾶν ἄνὰ μέγα ῥα σκίδοντά. α. 365. SYN. Κεῖλᾶδew, θορύβew, ὁτᾶβew, ἀνάφωνew, δοντew.

*Ὀμᾶδός, ου, ὁ, subst. [fremitus ex confusis multorum clare loquentium vocibus, Damm.] a din, a tumult. Ὀμᾶδὸν ἐκλύον ἄλγυρον ἐλέγον. Helen. 185. SYN. Δουπός, θορύβος, τᾶρᾶχῃ, ὄχλός, κελᾶδός, μόθος, κυδοιμός, ὁτᾶβός. EPIITH. Ἄλισταός, θεσπέσιός, αἰνός, μέγας.

*Ὀμαιμός, Ὀμαίμους, ὁμῶδελφός, ου, et Ὀμαίμων, ὄνός, ὁ et ἡ, subst. [frater vel soror; affinis,] a brother or sister; a relation. Μυρίων κρείσσω Ὀμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος. Orest. 797. See also Nem. 6. 29. Call. fr. 168. et Orest. 677. SYN. Ἔσναιμός, συγγενής, ὁμογενέτωρ, ὁμογενής, αὐτᾶδελφός, ὁμόσπῳρος, κισσύνητος, ὁμογάστριος, ἀδελφός, ὁμομήτριος, ὁμογόνος, ὁμόγονος, ὁμόσπλαγχνός.

*Ὀμᾶλός, ἡ, ὅν, adj. [planus; æquabilis,] plane, middling, even, smooth. Οὔτε κρᾶτος ἴσως, Ὀμᾶλός δὲ τίς ὁ στρατίωτας. Theocr. 14. 56. SYN. Λεῖός, ἴσος.

*Ὀμαρτάζew, v. [confrieco,] to rub. Ἀνὰς ὠμάρταζ', δόλοφρῶσυνην ἄλγεινων. Hom. Hymn. Merc. 361. SYN. Διᾶκναίω, ψήχω, ὁμοργάζew.²

*Ὀμαρτέw, f. ἦσω, v. [convenio, sequor; eo una cum,] to meet, to follow, to attend. Ἐνδύκεως ἐν νηὶ θῶγ, ἡ πεζός Ὀμαρτέων.³ Ω. 438. SYN. Σύνὁμορτέw, ἐπῳμαι, ὀπηδέw, ἐσπῳμαι, σὺνἐπῳμαι.

*Ὀμαρτῇ, adv. [simul,] together, at the same time. Λεπτᾶλῃ φωνῇ τοὶ δὲ ῥήσονταις Ὀμαρτῇ. Σ. 571. SYN. Ὀμοῦ, ἅμα, ὁμοθεν, ἅμυδς, ἅμυγᾶ.

*Ὀμανλία, as, ἡ, subst. [contubernium,] association, intercourse. Συζῶνους δ' Ὀμανλίας. Choeph. 590. SYN. Σύνοικία, σὺναυλία, ὀμιλία.

*Ὀμανλός, ου, ὁ, et ἡ, adj. [commixtus; vel potius concinens,] mingled together, harmonious. Παιὼν δὲ λαμπεῖ, σὺνῶεσσά τῃ γῆρὺς Ὀμανλός. C. R. 187. SYN. Ὀμόφωνός, σύμφωνός, σὺνῳδός, σὺναυλός.

*Ὀμβρέw, f. ἦσω, v. [pluo,] to rain. Ἐρνῆα που τοίως, Διὸς ἄσπετόν Ὀμβρήσαντός. Apoll. 3. 1398. SYN. Ἐπομβρέw, ὕw, ἔξομβρέw, ἀνομβρέw, βρέχω.

*Ὀμβρηρός, et Ὀμβρίος, α, ὅν, adj. [pluvialis,] rainy, stormy. Δεικνύει Ὀμβρηροῦ, κρᾶδην δ' ἐδάκ' ἀνδρὸς ἄβούτεw. Hes. Op. 449. See also C. R. 1572. SYN.

*Ὀμβρὸφῳρός, Ὀμβρὸκτύπος.

*Ὀμβρίμῳθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus,] strong-minded. Ὀμβρίμῳθυμῆ, φέρασπῖ, πῶλισσῶ, χαλκὸκρύστα. Hom. Hym. 7. 2.

*Ὀμβρίμῳπάτρη, vid. Ὀβρίμῳπάτρη.

*Ὀμβρίμους, vid. Ὀβρίμους.

*Ὀμβρίος, vid. Ὀμβρηρός.

*Ὀμβρός, ου, ὁ, subst. [pluvia, imber,] rain, a shower. Καὶ Ζεὺς μὲν Ὀμβρον καὶ χάλαζάν ἄσπετόν. Troad. 78. SYN. Ὑέτος, ἐπομβρία, νασμός. EPIITH. Ἀθέροφάτος, χειμεριός, κάλλιστος, φρίσσω, ἀμφιλάφης, δρύσσεις, διέρος, ἑρσήεις, πικρός, βᾶρυχηής, λᾶβρός, οὐράνιος.

*Ὀμβροκτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pluvia sonans,] sounding with rain. Χειμῶνι τυφῶ, σὺν ζᾶλῃ τ' Ὀμβροκτύπῳ. Agam. 639.

*Ὀμβρὸφῳρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [imbrifer,] producing or bearing rain, rainy. Παρθενοὶ Ὀμβρὸφῳροί. Nub. 298.

*Ὀρευνέτης, ου, et Ὀμενός, ὁ, et Ὀμενέτις, ἴδός, et Ὀμεννίς, ἡ, subst. [qui seu quæ eodem cubili utitur, maritus, vel marita,] a bedfellow, a husband, a wife, a concubine. Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου σοῦ τῷχουσ' Ὀμενέτω. Med. 949. See also Aj. Fl. 501. SYN. Ὀμογάμος, ὁμοθάλαμος, ὁμολεκτός, σὺνενός, σὺνευνέτης, σύγκοιτός.

*Ὀμηγέρης, et Æol. Ὀμηγύρης, εὖός, ὁ et ἡ, adj. [congregatus,] assembled together.

¹ Ὀλως is not a word which frequently occurs in poetry, though very common in prose.

² See Herman's Homerica, who adopts ὠμάρταζε, the reading of Ilgenius.

³ Ὀμαρτέων is here scanned as a Bacchius.

Πάντες ὁμηγῆρες, ἡμὲν νεοί, ἡδὲ γέροντες. B. 789. See also Pyth. 11. 14. SYN. Ἀθροῦς, ἀολλῆς, ἀδινός, πύκνός.

Ὀμηγύριζω, v. [una congrego,] to assemble together. 'Αλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνδον ὁμηγύρισασθαι. Ἄχαιοι. π. 376. SYN. Συναθροίζω, συναγείρω, συλλέγω, συγκομίζω.

Ὀμηγύρις, ἴος, Att. ἔως, ἡ, subst. [concio, cœtus,] an assembly. Ἀστρον κἀτοιδὰ νυκτέρων ὁμηγύριν. Agam. 4. SYN. Πανηγύρις, ἄθροισμα, συναθροίσις, συνδός, ὄμιλος, πληθὺς. EPIITH. Πλήρης.

Ὀμήθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui similitum morum est,] having similar manners. Λισσήμενην, τυτθὸν περ ὁμήθεᾶς ἄνδρας ἰδέσθαι. Apoll. 2. 919. SYN. Ὀμοτρόπος.

Ὀμηλικία, as, ἡ, subst. [æqualitas ætatis,] equality of age. Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὁμηλικίην ἐκέκαστό. β. 158. EPIITH. Ἐρατεινὴ, γλυκεῖα.

Ὀμηλιξ, ἴκος, ὁ et ἡ, adj. [æqualis,] of the same age. Πλοκάμον κερτοῦμαι, πρὸς τάφον θ' ὁμηλικῶν. Troad. 1173. SYN. Ἥλιξ, συνὸμήλιξ, οἰέτης, ἡλικιώτης.

Ὀμηρεύω, v. [(1) obses sum ; (2) obsides accipio, congruo,] to be a hostage ; to receive hostages, to agree. Ἐπεὶ δ' ἐπερσά, τῶνδ' ὁμηρεύσας τέκνα. Rhes. 431. Φωνῇ ὁμηρεύσαι. Hes. Th. 39.

Ὀμῆρεω, v. [convenio,] to meet together, to encounter. Ὀμήρησέ δέ μοι πᾶρ' ἑταίρων ἄγγελός ὤκυσ. π. 468. SYN. Ἀντάω, συναντάω, συντυγχάνω, ἐπίτυγχάνω, συνειμί, ὁπαδῶ.

Ὀμηρίδαι, ὦν, οἱ, subst. [Homeri imitatores,] imitators of Homer. Ὄθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι. Nem. 2. 1.

Ὀμηρός, ου, ὁ, (1) P. N. et (2) ὁ et ἡ, subst. [(1) Homerus ; (2) obses,] (1) Homer ; (2) a hostage or pledge. Εἰ γὰρ πόνηρδον ἦν, Ὀμηρός οὐδέπῳτ' ἂν ἐποίει. Nub. 1056. SYN. (1) Μαϊνίδης. EPIITH. (1) Ἡδωπής, κλεινός, αἰιδῶν ἄριστός, λῶστός, σῶφός, λαμπροτάτος.

Ὀμιλᾶδον, et ὁμιλῶν, adv. [catervatim, turmatim,] in troops, in crowds. Ὡς Τρῶες, εἴως μὲν ὁμιλᾶδον αἰὲν ἐποντο. P. 730. See also Hes. Op. 834. SYN.

Ἀθροῦς, ἱλᾶδον.

Ὀμιλέω, v. [versor cum aliquo, una sum,] to associate, meet, engage or mix with, to converse. Οἷς αἰεὶ τῷπαροῖθεν ὀμιλέον. Ἀλλὰ γὰρ ἔμψης. Apoll. 1. 630. SYN. Συνὸμιλέω, ἐντυγχάνω, συναυλιζέσθαι, σῶνοικέω, συμβάλλω, ἀναστρέφωμαι, συνουσιάζω.

Ὀμιλημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [officium, congressus,] intercourse. Κάκον δ' ὀμιλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πῶλει. Eur. fr. Antiop. 10. 3.

Ὀμιλητός, ἡ, ὢν, adj. [mitis, adfabilis,] gentle, sociable. Κράτουσά μὲν γὰρ, οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Sept. Theb. 173.

Ὀμιλία, as, ἡ, subst. [congressus, commercium, colloquium,] society, intercourse, connexion. Μείζω βροτείας προσπέσων ὁμιλίαν. Hipp. 19. SYN.

Ὀμιλημᾶ, μέτουσι, διατρίβη, πανηγύρις.

Ὀμιλός, ου, ὁ, subst. [cœtus, turba, multitudo,] a company, a throng, a band, a tumult. Πολλὸς δ' ἰμερσεντὰ χῶρον περίσιστ' ὄμιλος. Σ. 603. SYN. Ἰλη, ὁμηγύρις, στῖθος, ἄθροισμα, πληθός, ὄχλος, θορύβος. EPIITH. Ἄδηλος, ἀνδρόμεδός, ἀπειρίτος, εὐρύς, μίαιφονός, ἀρήϊός, ἀντίβιός.

Ὀμιχέω, v. [mingo,] to make water. Μηδ' ἀντ' ἡελίοιο τέτραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν. Hes. Op. 725. SYN. Οὐρέω, κάτουρέω.

Ὀμίχλη, ης, ἡ, subst. [nebula,] a mist, darkness. Αὐτὶκά δ' ἡερά μὲν σκεδάσεν καὶ ἄπωσεν ὀμίχλην. P. 649. SYN. Ἀχλὺς, νέφελη, κνίσσα. EPIITH. Μεγάλη, σκίερα, σκότεινῃ.

Ὀμμά, ἄτος, τὸ, subst. [visum, spectaculum, oculus,] a sight, a spectacle, a look, an eye. Ψυχῇ ξυνηθὲς ὀμμά φιλάτου βροτῶν. Soph. Electr. 903. SYN.

Ὀψίς, ὅπωπῃ, ὦψ, ὄφαλμος, ὄραμα. EPIITH. Ἐκδικόν, κυάνεον, κάλόν, μαρμαῖρον, φαινόν, ὀξυτάτον, λαμπρόν, τῦφλόν, φαιδρωπὸν, ὀριθογόνον, δεινόν, χιτῶντρόφον, σκυθρωπὸν, ἁλᾶν, φαιδρόν, σεμνόν, σκότεινόν, ἀνολβόν, αἱμάτηδον, πωλικόν, φίλον, ἐλευθερόν, ἱερὸν, ὑπᾶφρόν, ἀγρυπνόν, ἡσυχόν, κἀτηφές, λάβρόν, ταυρόμορφόν, ἀγρίωπόν, λευκόν, διαβρόχον, στικτόν, ὀρθόν, ἀγρίον, λοξόν, πουλλῆλεκτόν, δολιόν, φοίνιον, φαίδιμόν, Γόργειον, μαλθακόν, ἀκοίμητον.

Ὀμμάοστέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) oculis privans ; (2) oculis privatus, cæcus,]

- depriving of eyes; deprived of eyes, blind. Φλογμός τ' ὀμμάτοστέρης φῶτων. Eumen. 943. SYN. (2) Ἄλᾱς, τυφλός.
- Ὀμμάτω, v. [oculatum reddo et vigilem,] to render keen-sighted or vigilant. Οὔτοι φρένα κλέψειεν ὀμμάτωμένην. Choëph. 841. SYN. Ἐξομμάτω.
- Ὀμνυμί, et ὀμνῶ, ὀμνῶσθαι, et ὀμῶμαι, perf. ὤμωκα, et Attice ὀμώμωκα, v. [juro,] to swear. Ὀμνῶ δ' ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμενεν ἀπαντάς. E. 278. SYN. Ἐπόμνυμι, κατόμνυμι, διόμνυμι, ὀρκωμῶτεω.
- Ὀμῶγάμος, et ὀμῶδεμνίος, ου, ὁ et ἡ, subst. [maritus, uxor,] a husband or wife. Ὀμῶγάμος κύρεϊ; Phœn. 137. (Dochmiac monometer.) See also Agam. 1077. SYN. See Ὀμευνέτης.
- Ὀμῶγάστριος, ου, ὁ et ἡ, subst. [frater uterinus,] an own brother or sister. Μή με κτεῖν, ἐπεὶ οὐχ ὀμῶγάστριός "Εκτόρος εἰμί. Φ. 95. SYN. See Ὀμαιμός.
- Ὀμῶγένετωρ, ὄρος, ὀμῶγένης, ἔως, ὁ et ἡ, ὀμῶγυνός, et ὀμῶγνίος, ου, ὁ et ἡ, subst. [frater vel soror, cognatus,] a brother or sister. Πρὸς ἑμὸν ὀμῶγένετόρᾱ. Phœn. 167. See also Iph. T. 919. Pyth. 4. 260. and Ran. 761. SYN. See Ὀμαιμός.
- Ὀμῶδέμνιος, vid. Ὀμῶγάμος.
- Ὀμῶδημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem populi,] of the same nation, people, or rank. Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὀμῶδαμός ἐών. Isthm. 1. 40. SYN. Ὀμόπτωλις, δημότης, ὀμόγνιος.
- Ὀμῶδουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conservus,] a fellow slave. Ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὀμῶδουλόν. Hec. 60. SYN. Σύνδουλός.
- Ὀμῶθάλαμός, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius tori vel cubiculi,] partner of the bed or chamber. Ὀμῶθάλαμῃ Νηρηίδων. Pyth. 11. 4. SYN. Ὀμευνέτης, ὀμῶδέμνιος, ὀμῶλεκτρος.
- Ὀμῶθεν, et ὀμοῦ, adv. [ex eodem loco, una, simul,] from the same place or source, along with, together. Εἰκὸς πέπονθα τὸν ὀμῶθεν πέφυκτά. Iph. A. 501. See also A. 127. SYN. Ὀμαρτῇ, ἀμᾶ, σχεδόν.
- Ὀμῶθηρὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. [venationis socius,] a companion in hunting. Πόρτιν, σὴν ὀμῶθηρὸν ἐθήκαδ' καὶ σὲ δὲ φασί. Call. 3. 210.
- Ὀμῶθρῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem throni socius,] possessing the same seat or throne. Ζηνὸς ὑψίστου κάσιγνήτα καὶ ὀμῶθρῶνός "Ηρας. Nem. 11. 2.
- Ὀμῶθυμᾶδόν, adv. [uno animo,] unanimously. Μᾶ τὸν Δι' οὐ δῆτ'. a. ἀλλὰ πῶς; b. ὀμῶθυμᾶδόν. Aves 1015.
- Ὀμοίος, vid. Ὀμοῖος.
- Ὀμοῖοπρέπης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [pariter decens,] equally becoming. Καὶ ξυγχαίρουσιν ὀμοῖοπρέπεῖς. Agam. 766.
- Ὀμοῖος, et antiquitus ὀμοῖός, α, ὄν, adj. [similis,] like, similar. Ὡς αἰεὶ τὸν ὀμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὀμοῖον. P. 218. See also I. 440. SYN. Ἀλίγκιος, ἐνάλιγκιος, ἐφάμιλλός.
- Ὀμοῖω, v. [assimilo, similem efficio,] to liken, to make like, to compare. Ἴσδν ἑμοὶ φάσθαι, καὶ ὀμοιωθήμεναί ἄντην. A. 187. SYN. Ἐτσῶ, ἐξίσῶ.
- * Ὀμοίως, adv. [similiter,] similarly, in like manner. Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὀμοίως. Plut. 489.
- Ὀμῶκλᾶω, ὀμῶκλῶ, et Ion. imp. ὀμῶκλήσασκον, v. [clamore adhortor, minis ago,] to cheer on, to exhort, to threaten. Σπερχόμενοιὸ γέροντος' ὃ δ' νιάσιν οἰσὶν ὀμῶκλα. Ω. 248. See also O. 658. and B. 199. SYN. Κελεύω, ἐνίπτω, δνειδίζω, ἀπειλῶ, πᾶράκελεύομαι.
- Ὀμῶκλή, ἥς, ἡ, subst. [hortatio clamosa, inelamatio, increpatio, compinatio,] a clamorous exhortation, a chiding, a threat. Πιστοτάτος δὲ οἱ ἔσκέ μάχρ' ἐνὶ μεῖναι ὀμῶκλήν. Π. 147. SYN. Βοή, ἀπειλή, ἐλεγχός. ΕΡΙΤΗ. Χάλεπή, λευγάλεα, κράτιρά, ἀριδηλός, σπιδνεσσά.
- Ὀμῶκληρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [consors, ejusdem sortis,] having the same portion. Ὀμῶκληρὸν ἐς ἀδελφεόν. Olymp. 2. 89.
- Ὀμῶκλητήρ, ἥρως, ὁ, subst. [qui clamore hortatorio vel minaci utitur,] an exhorter, a reprover. Τοῖθ' δ' ἀνευθεν ἐόντες, ὀμῶκλητήρως ἀκούσας. Ψ. 452. SYN. Ἀπειλητήρ.

- ὁμολεκτρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui eodem lecto utitur,] sharing the same bed. Ὁ χαϊρῆ, πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμολεκτρον κάρᾳ. Orest. 470. SYN. See ὁμευνέτης.
- ὁμόλη, ης, ἡ, P. N. [Homola,] a mountain in Thessaly. Σύγχορτοί θ' ὁμόλας ἐναν-λοι. Herc. F. 371.
- ὁμόλογεω, v. [consentio, adsentior, confiteor,] to agree with, to assent, to confess. Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμόλογούντος ἐστὶ σου. Iph. A. 1142. SYN. Σύμφημι, συμφωνέω, συγχωρέω, ὑπέκω.
- ὁμόλοις, ἰδὸς, ἡ, adj. [Homolois,] one of the seven gates of Thebes. Ὀμολωίοις δὲ πρὸς πύλαις τέταγμένους. Sept. Theb. 567.
- ὁμομαστιγίαις, ου, ὁ, adj. [ejusdem flagellationis particeps, conservus,] subject to the same lash, a fellow slave. Πρὸς Αἰῶς, ὅς ἡμῖν ἐστὶν ὁμομαστιγίας. Ran. 756. SYN. See ὁμοδουλός.
- ὁμόμητρίς, α, ὄν, adj. [eandem matrem habens,] having the same mother. Ὀμόμητρία γὰρ ἐστὶ καὶ ταύτου πατήρ. Acharn. 790. SYN. See ὁμαιμὸς.
- ὁμόνοια, ας, ἡ, subst. [unanimitas, concordia,] unanimity. Κεῖσ' ὁμόνοιης τῆσδ' εὐφρόνους, ὅφρ' ἐκάμοντ᾽. Apoll. 2. 720. SYN. Ὀμόφροσυνη.
- ὁμόπατρις, α, ὄν, adj. [eundem patrem habens,] having the same father. Ἰδοταῖ γάμων, ὅτε τὰν ὁμό-πατρίδων. P. V. 574. SYN. See ὁμαιμὸς.
- ὁμόπτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [similiter alatus, similia vela habens, affinis,] having like wings, sails, or veils. Ὀμόπτεροι κυάνωπιδες. Pers. 565. SYN. Ὀμογένης, ὁμογένητωρ, ὁμαιμὸς.
- ὁμόπολις, ἔως, adj. [ejusdem civitatis,] of the same state. Οὐ φησὶ Θήβης τῆσδ' ὁμόπολιν λέως. Antig. 744. SYN. Ὀμοδῆμος.
- ὁμορρηνυμί, f. ὀρέω, v. [(1) abstergo, (2) exprimo, premo,] to wipe off, to press out, to stamp. Δάκρυ δ' ὁμορῆμῶν σκεδὸν ἡλθόν· ὥδε τ' εἰπεῖ. Apoll. 2. 242. SYN. Ἀπομορρηνυμί, ἐξομορρηνυμί, ἀπομάττω, ὁμορράζω.
- ὁμορρόθεω, v. [(1) constrepo; (2) consentio,] to join in the noise, to correspond to. Ἐν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορρόθεει. Orest. 523. SYN. Ὀμόλογεω, σύμφημι, συμφωνέω.
- Ὀμορρόθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) strepitum seu sonitum una edens; (2) consentiens,] making a noise or sound together, harmonious. Ἀντρὸν ἔσω στείνοντες ὁμορρόθοι, ἀλλὰ τὴν φεῦγε. Theocr. Ep. 3. 5.
- Ὀμός, ἡ, ὄν, adj. [communis, idem,] common, of the same size or kind. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θροῦς, οὐδ' ἰὰ γῆρὺς. Δ. 437. SYN. Ὀμοῖός, ὁμοῖός, ὁ αὐτός, ἴσος.
- Ὀμοῖ, adv. [eundem in locum, conjunctim,] in the same place, together. Ἐνέτος δὲ χωρεῖν ὁμοῖ τοῖς λόγους θέλων. Orest. 912.
- Ὀμόσπλαγχνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cognatus, consanguineus, frater,] a kinsman, a brother. Τετυμμένοι δὴθ', ὁμοσπλάγγων τῷ πλευρωμάτων. Sept. Theb. 887. SYN. See ὁμαιμὸς.
- Ὀμόσπυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) eadem stirpe satus; (2) qui cum eadem muliere, quacum alius, rem agit,] (1) of the same seed or stock; (2) possessing the same marriage-bed as another. Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιχ' ὁμόσπυρον. Cē. R. 260. SYN. (1) See ὁμαιμὸς.
- Ὀμοστίχῳ, v. [una incedo,] to proceed or march together. Αἰὲν ὁμοστίχαι, ὃ δὲ τ' ἐν μέσσησιν οὐρούσας. O. 635. SYN. Σύννομαρτεω, σύννομαι.
- Ὀμόστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui simul mittitur; (2) comes; (3) qui eodem amictus genere utitur,] sent along with, a companion, in the same dress. Στείχουσι· μορφῆς δ' οὐκ ὁμόστος φύσις. Æsch. Suppl. 505. SYN. Ὀπαδός, ὁμοφοιτός, ὁμοῖός.
- Ὀμοτίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui paris est honoris et conditionis,] of equal honor or rank, on a level with. Εἰ μ' ὁμοτίμον ἐόντ᾽ ἀέκοντ᾽ ἀθέλει. O. 186.
- Ὀμοτοιχὴς, ου, ὁ et ἡ, adj. [communem parietem habens; vicinus,] having an adjoining house, neighbouring. Τέρμα· νόσος γὰρ ** γείτων ὁμοτοιχὴς ἐρείδει.¹ Agam. 974.

¹ "Dactylicum hexametrum indicavit Burnei. Supplendum δὲ vel ejusdem temporis vocabulum." Blomf.

- ὁμοτρώπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [iisdem moribus ornatus,] of the same turn or habits, agreeing. Ἀσφάλῃς Δίκα, καὶ ὁμό-τρώπος. Olymp. 13. 9. SYN. Ὀμήθης.
- ὁμοτρώφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [simul nutritus, convictor,] brought up or educated with. Παρθένον ἰσχυαίραν, ὁμοτρώφον Ἀπόλλωνος. Hom. Hymn. 8. 2. SYN. Ἐνέστυς, ὁμοτοίχης, σύντρώφους, σὺνοικὸς.
- ὁμοῦ, vid. Ὀμοῦθεν.
- ὁμοῦρις, et ὁμουρος, ὄν, adj. [confinis, conterminus, finitimus,] bordering upon, friendly. Δὴ πότε Καδομείοσιν ὁμοῦρτον ἄστυ πᾶλίσσαι. Apoll. 3. 1094. SYN. Πλησιόχωρος, σὺνοικὸς.
- ὁμοφοίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [una ire solitus, comitans,] accompanying. Καὶ πᾶλαι, αἰμύλῳν μύθων ὁμοφοί-της. Nem. 8. 55. SYN. See Ὀμόστολος.
- ὁμοφρονέω, v. [eadem mente sum, consentio,] to agree, to consent. Ἡ ὅθ' ὁμοφρονέοντέ. Ξ. 183. SYN. Συναίνεω, σύμφημι, ὁμόλογεω, ὁμορρόθεω.
- ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, subst. [unanimitas, concordia,] agreement, concord. Ἀλλήλοισι εἰς αἶν ὁμοφροσύνησιν νοοῖο. Apoll. 2. 718. SYN. Ὀμονοία, σύμβασις, ἀρμός, φίλδτης. EPITH. Ἀρρήκτος, φίλη, ἐσθλή.
- ὁμόφων, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem sententiæ, unanimis,] of the same mind. Οὐδὲ λύκοι καὶ ἄρνες ὁμόφρονά θυμὸν ἔχουσιν. X. 263. SYN. Συμφράδμων, ὁμόνθεων.
- ὁμόφυλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem tribus, gentis, generis, vel sexus,] of the same tribe, or sex; kindred. Φιλίαν ὁμόφυλόν. Herc. 1193. SYN. Ὀμογενὺς, ὁμόπτελις, ὁμόδημος.
- ὁμόφωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [eadem lingua vel voce utens,] having the same language, symphonious. Τοῖς δ' ὁμόφωνον. Agam. 153. SYN. Σύμφωνος, συναυλὸς, ὁμανυλός, σὺνφῶδος, ὁμόρρόθος.
- ὁμῶ, f. ὥσω, v. [conjungo,] to join together. Εἰς εὐνὴν ἀνέσταιμι ὁμωθῆναι φίλδτην. Ξ. 209.
- * Ὀμνη, et ὁμνη, ης, ἡ, subst. [fructus cerealis,] fruit, especially wheat and barley. Νηφάλια καὶ τῆσιν αἰὲ μελίηδεῦς ὁμνας. Call. fr. 123. See also Call. fr. 268.
- Ὀμπνὺς, ἴα, ὄν, adj. [fertilis, almus,] fertile, rich. Τῆρνας δ' ἐδάεν στᾶχυν ὁμπνὺν ἀμήσασθαι. Apoll. 4. 989. SYN. Ζεῖδωρος, πλούσιος, ἀφθνὺς.
- Ὀμφάκτις, ου, adj. [acerbus, immaturus,] sour, surly. Δεινὸν γὰρ οὕτως ὁμφάκτιαν πέφυκεναι. Acharn. 351. SYN. Ὤμος, σκληρός.
- Ὀμφάλη, ης, ἡ, P. N. [Omphale.] Κεῖνος δὲ πραθεῖς Ὀμφάλη τῇ βαρβαρῷ. Trach. 252.
- Ὀμφάλιος, ὄν, adj. [Omphalius,] of Omphalus, a place in Crete, sacred to Jupiter. Ὀμφάλιον μετέπειτ' ἔδον κάλειον Κῦδωνες. Call. 1. 45.
- Ὀμφάλλεις, εοσᾶ, ἔν, adj. [umbilico-ornatus,] having a navel, boss, or excrescence; embossed, round. Πύξινον, ὁμφάλλειν τ', εἴ οἴηκεσσιν ἄρηρος. Ω. 269.
- Ὀμφάλος, οῦ, ὁ, subst. [umbilicus,] the navel, the boss in the centre of a shield; an excrescence, centre. Ἐρῶρξέ λαγόνος εἰς μέσον, πᾶρ ὁμφάλον. Hec. 557. SYN. Τὸ μέσον. EPITH. Λευκός, μέσος, θεσπίφῶδος.
- Ὀμφαξ, ἄκος, ἡ, subst. [uva immatura vel acerba,] an unripe or sour grape. Ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἄπ' ὁμφάκος πικρᾶς. Agam. 943. EPITH. Δριμεῖα, ὠμή.
- Ὀμφή, ης, ἡ, subst. [oraculum, vox divina, fama,] a divine voice, an oracle, a response, a report. Δέξαιτ' ὁμφάν. Med. 176. SYN. Χρησμός, κληδών, φήμη, φᾶτις, χρηστήριον, μαντεῖον, θέσπισμα, θεῶρπιδόν, κληδών. EPITH. Θεία, θεσπεσία, ἡδεῖα, λίγειά, θεσκέλος, θεσφᾶτος, ζᾷθεα, θεῖλαῖτος.
- Ὀμῶλαξ, ἄκος, ὁ et ἡ, adj. [conterminus, finitimus,] bordering upon, adjoining. Βούζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμῶλακες, ὣν ὑπὲρ ἡδη. Apoll. 2. 398. SYN. Γείτων, ὁμοῦρις.
- Ὀμώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [idem nomen habens, ambiguus,] having the same name, ambiguous. Δύσταν'α, καὶ κήδε' ὁμώνυμ'α. Sept. Theb. 984.
- Ὀμῶς, et (2) Ὀμως, adv. [(1) pariter, æque, (2) tamen,] (1) equally, similarly,

(2) yet, nevertheless. Πληθὺν ὅμως ἵππων τὲ καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστῶν. Θ. 214.

SYN. (1) See Ὀμοῦ, (2) ἀλλ' οὖν, μέντοι, μέντοιγ'.

Ὀνᾶρ, τὸ, subst. indecl. [somnia,] a dream. Ἡ καὶ ὄνειρὸπῶλον (καὶ γὰρ τ' ὄνᾶρ ἐκ Διδῶς ἐστίν). Α. 63. SYN. See Ὀνειρὸς.

Ὀνειᾶρ, ἄνδρ, τὸ, subst. [praesidium, auxilium, cibus,] support, assistance, provisions. Ἀμφότερον, κῦδος τὲ, καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειᾶρ. ο. 78. SYN. Ὀνησίς, σίτος, βρωμᾶ, βρωσίς. EPIITH. Ἔτοιμῶν, μέγα, μυρῖον, προκείμενῶν.

Ὀνειδεύς, vid. Ὀνειδιστήρ.

Ὀνειδίζω, f. ἴσω, v. [probris increpo, probris adificio,] to reproach, to upbraid with. Ὀνειδίσας δὴ τοῦτ' Ὀδυσσεύς καλὸν; Bacch. 641. SYN. Ἐξονειδίζω, μέμφομαι, κερτῶμαι, λοιδορῶ, μωμᾶσθαι, ὀνῶμαι, ἐξέλεγχω, προσηλακίζω, ἐγκαλέω, ὑβρίζω.

Ὀνειδιστήρ, ἥρως, et ὀνειδεύς, ου, ὁ et ἡ, adj. [objurgatorius,] reproachful, insulting. Ἀδῶγους ὀνειδιστήρας ἐνδ' αὐτοῦ μένος. Herc. F. 217. See also Φ. 393. SYN. Ἀπ' ὀνείης, ὑβρίστης.

Ὀνειδός, ἔς, τὸ, subst. [(1) probum, (2) gloria,] (1) reproach, insult, blame, (2) boast. Θήβαις κάλλιστον ὀνειδός. Phæn. 835. SYN. Μομφή, μέψις, ὕβρις, λοιδορία, αἰσχρός, κατηγορεῖη, δόξα, κλέος. EPIITH. Ἀμάθες, κάκων, δύσφωρον, λυγρὸν, πικρὸν, χαλεπὸν.

* Ὀνειός, ου, ὁ et ἡ, adj. [asininus,] of an ass. Τοῖς ὀνειοῖς πράγμασιν. Equit. 1399.

Ὀνειράτᾱ, ων, τὰ, ab obsolet. ὄνειᾶρ, quod in obliquis casibus tantum adhibetur. Vid. Ὀνειρὸν.

Ὀνειρὸκρίτης, ου, ὄνειρὸμαντῖς, ἴος, ὄνειρὸπῶλος, ου, et ὄνειρὸφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, subst. [qui somnia interpretatur, vel e somniis futura praedicat,] an interpreter of dreams, one who tells fortunes from dreams. Ἔστιν ὄνειρὸκρίτας, ὃ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς. Theocr. 21. 33. See also Choëph. 30. E. 149. and Hec. 701.

Ὀνειρὸν, ου, τὸ, ὄνειρὸς, ου, ὁ, et in plur. ὄνειράτᾱ, ων, τὰ, subst. [somnia,] a dream. Ὡς οἱ ἐναργῆς ὄνειδός ἐπέσσυτό νυκτός ἀμολγῶ. δ. 841. See also B. 8. and v. 87. SYN. Ὀνᾶρ, ἐνυπνῖον, φάντασμα, φάσμα. EPIITH. Ὀλδον, νυκτίφοντον, πτηνὸν, μελάνοπτερυξ, ψευδές, νυχθὺν, ἐννυχθὺν, ἀμνηνθὺν, ἀκρίτῶμυθον, κάκων, ἀμήχανον, αἰνὸν, πτέρωδον, ὀλθὸν, πικρὸν, κενεὸν, δόλθον, νυκτέρωπον. PHR. Μελαίννας νυκτός ταῖς μελάνονέκκειμων, δόκημα νυκτέρωπὸν ἐννυχθων ὄνειρῶν.

Ὀνειρὸπῶλῶ, v. [inter somnia versor, somniorum interpretem ago,] to be busy with dreams, to interpret dreams. Ὀνειρὸπῶλεῖ γὰρ καὶ καθέυδων ἱππικήν. Nub. 27.

Ὀνειρὸφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in somniis apparens,] appearing in dreams. Ὀνειρὸφαντοὶ δὲ πενθήμενές. Agam. 410.

Ὀνέω, ὀνημί, et ἰον. ὀνίνημι, f. ὀνήσω, pass. ὀνάμαι, v. [adjuvo, delecto,] to assist, to cause good to. Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτέ δή σέ μετ' ἀθανάτοισιν ὀνησά. Α. 503. See also Ω. 37. SYN. Ὀφέλω, χραισμέω, βόηθῶ, ἀπαλαύω.

Ὀνήσιος, et ὀνήσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [commodus, utilis,] most beneficial, useful. Τῷ καὶ τ' ἄλλᾳ μεθ' ἑντὲς, ὀνήσιον πόνεεσθε. Apoll. 2. 335. See also Eumen. 927. SYN. Χρήσιμος, πρόσφορός, σύμφορός, ὠφελίμος, ἀγαθός.

Ὀνησίς, ἴος, ἡ, subst. [juvamen, fructus,] assistance, benefit. Αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιτάσειε. φ. 402. SYN. Ὀνειᾶρ, ὠφέλειᾱ, ὠφελήμα, ὠφέλος, τὸ συμφέρον.

Ὀνητορίδης, ου, ὁ, patronym. [Onētores satus,] the son of Onetor. Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὅς ἐκαίνετο φῶλ' ἀνθρώπων. γ. 282.

Ὀνήτωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Onētor.] Λαογόρον θρασύν, νῖον Ὀνήτορος, ὅς Διδῶς ἱρεῦς. Π. 604.

¹ Ὀνειδίζω governs a dative of the person upbraided, or of the instrument, and an accusative, sometimes a genitive, of the thing.

- ὄνθος, ου, ό, subst. [stercus vel fimus,] dung. Ἐν δ' ὄνθου βόθρου πλητο στῆμα τε, ρίνας τε. Ψ. 777. SYN. Βόλβιτον, κόπρος.
- ὄνιδιον, ου, τό, subst. [asellus,] a little ass. Ὡς περ κάχρων ὀνιδιον εὐωχημένον. Vesp. 1306.
- ὄνις, ἰδός, ή, subst. [stercus asininum,] ass's dung. Δός, μάζαν ἑτέραν ἐξ ὀνιδων πέπασμένην. Pax 4.
- ὄνῳμα, ἄτος, Ion. οὐνῳμα, et Æol. ὄνῳμα, τό, subst. [nomen, prætextus,] a name, a pretext. Ἀρναῖος δ' ὄνῳμ' ἔσκε· τό γάρ θεῶ πότνιά μήτηρ. σ. 5. See also 2. 194. and Olymp. 6. 95. EPITH. Κλυτόν, πόθειον, γενναῖον, φίλῳτόν, κλεινόν, ἀγέραςτον, δυσκλέες, πολυπόνον, ἐλευθέρον, ὠφέλιμον, ἐσθλόν, ἀγλαόν, ἀγακλειόν, κυδαλίμον, ἐνδοξόν, ἀρίπρεπες, τηλεκλυτόν.
- ὄνῳμάζω, et poet. ὀνῳμαίνω, v. [nomino, nuncupo,] to name, to designate. Εἰ μὲν γάρ μη δῶρᾶ φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνῳμάζοι. I. 511. See also Hes. Op. 80. SYN. Κάλει, ἐπικαλεῖ, κλήζω, προσηγορεύω, ἐξῳμάζω.
- ὄνῳμακλήδην, et ὀνῳμαστί, adv. [nominatim,] by name. Ἐκ δ' ὀνῳμακλήδην Ἀνᾶων ὀνῳμαζες ἀρίστους. δ. 278. See also Theocr. 24. 76. SYN. Κλήδην, ἐξῳμακλήδην.
- ὄνῳμακλυτός, et ὀνῳμαστός, ή, ου, adj. [nominandus, celebrer,] having an illustrious name, celebrated, renowned. Πολλὰ γάρ ὤπασε παιδί γέρον ὀνῳμακλυτός Ἀλφης. X. 51. See also Herc. F. 507. SYN. Κλυτός, ἀγακλυτός, τηλεκλυτός, εὐκλής, ἐρικυδής.
- ὄνῳμαστί, vid. ὄνῳμακλήδην.
- ὄνος, ου, ό et ή, subst. [(1) asinus, (2) vasis quoddam genus,] (1) an ass, (2) a wine-vessel. Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἀρουράν ἰὼν ἐβίησάτ' οὐ παῖδας. Λ. 557. SYN. ὀνιδιον. EPITH. Νωθής, βραδυπούς, λαρκάγωγος, λάσιος.
- ὄνοστός, ὀνυτός, et ὀνυτατός, ή, ου, adj. [reprehensione dignus,] blameable, contemptible. Δῶρᾶ μὲν οὐκ ἔτ' ὄνοστά διδοῖς Ἀχιλλῇ ἄνακτι. I. 164. See also Isthm. 485. and Hom. Hym. 4. 85. SYN. Μεμπτός, φαῦλος, εὐτέλης.
- ὄνοσφάγια, as, ή, subst. [victima ex asino facta,] the sacrifice of an ass. Τέρπονσιν λίπῃραι Φοῖβον ὄνοσφάγια. Call. fr. 188.
- ὄνοτάζω, ὀνῳώ, et ὀνῳμαι, v. [vitupero, carpo, reprehendo,] to reprove, to blame. Καί ρ' ὀπτόν τις μιν βλάβῃ σκόλῳς ὀνοτάζων. Hes. Op. 256. See also P. 173. and φ. 427. SYN. Μέμφομαι, ὀνειδίζω, λοιδορέω, ἐπισκώπτω.
- ὀνυτός, et ὀνυτατός, vid. ὄνοστός.
- * ὄντως, adv. [vere, revera,] truly, certainly. ἔχει γάρ ὄντως ἐν θεοῖς ὀμιλίαν. Iph. A. 1621. SYN. Ἀληθῶς, ἐνύμως, ἐτηνύμως.
- ὄνῳμα, Æol. pro ὄνῳμα, q. v.
- ὄνυξ, ὄνυξ, ό, subst. [unguis,] a nail, a fang, a talon. Τίθεισά λευκὸν ὀνυχὰ διὰ πάρηδων. Orest. 951. SYN. Χήλη, ὄπλα. EPITH. Δίαιμος, ὄξυς, ἄκρως, ἄγριος, γναμπτός, δήϊος, κρατερῶς.
- ὀξάλμη, ης, ή, subst. [jus ex aceto et ἄλμη,] sauce made of vinegar and salt water. Εἰς ὀξάλμην ἐμβάλε θερμήν. Vesp. 331.
- ὀξίνης, ου, ό, subst. [vinum quod coacuit aliquatenus,] wine somewhat sour. Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὀξίνην πέπωκότες. Vesp. 1077. SYN. Δριμύς.
- ὀξίς, ἰδός, ή, et ὀξυβάφον, ου, τό, subst. [acetabulum,] a vinegar cruet. Τοντὶ τί ἦν, τὸ προτέρπον, ὀξίς ἢ φάλαγξ; Vesp. 1509. See also Aves 360. EPITH. Χαλκέα.
- ὀξός, ὄξος, τό, subst. [acetum,] vinegar. Ἐτὶ δ' ἐς τὰς ρίνας ἐγγέων. Ran. 620.
- ὀξυβάφον, vid. ὀξίς.
- ὀξυβελής, ἑός, ό et ή, adj. [acutam cuspidem habens,] sharp-pointed. Ὁξυβελής, καθ' ὀμιλὸν ἐπιτρέσθαι μέναιον. Δ. 126. SYN. Ὁξυθηκτός, ὀξύστομος.
- ὀξυβύας, ου, ό et ή, adj. [acute clamans,] shrill-sounding. Γῶν ὀξυβύαν. Agam. 56. SYN. Ὁξύτωνός, ὀξύφωνός, διῳτρός, ὀξύγῶς, ὀξύκκυτός, ὀξύλαλός, ὀξύμολπος, λιγυφωτός, λιγύς, ὀξύλαλός.
- ὀξύγῶς, ου, ό et ή, adj. [lamentabilis, flebilis,] lamenting, wailing, woful. Ὁξύγῶις λῖταισιν. Sept. Theb. 308. SYN. See Ὁξύβύας.

- ¹ Ὀξὺη, ης, ἡ, subst. [hasta,] a spear. Τεύχη, κῶμιζε¹ χειρὶ δ' ἐνθεὸς ὀξὺην. Heracl. 727.¹ SYN. See Δορῦ.
- Ὀξύθηκτος, ον, adj. [præacutus,] whetted so as to become sharp. Παῖς, ὀξύθηκτω πλευρᾷ φασγάνῳ τύπεις. Androm. 1139. SYN. See Ὀξύβελής.
- Ὀξύθυμῶ, v. [præcipiti ira excandesco,] to be exasperated. Ἦν δ' ὀξύθυμῆς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία. Androm. 687. SYN. Θυμῶμαι, χαλεπαίνω, ὀργίζομαι.
- Ὀξύθυμία, as, et ὀξύθύμησις, ἡ, subst. [ira præceps,] violent passion. Καὶ δυσφίλακτον ὀξύθυμίας ὕπῳ. Androm. 726. SYN. Μῆνις, ὀργή, θύμωμά, μῆνός.
- Ὀξύθυμος, et ὀξύκάρδιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [iracundus,] passionate. Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὐτῷς ἀνὴρ. Med. 320. See also Vesp. 430. SYN. Ὀργίλος, θυμῆρης, ὀξύχολός.
- Ὀξύκωκυτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [acute flebilis,] lamenting loudly. Παιδὸς τὸδ' ἦσθε¹ ὀξύκωκτον πάθος. Antig. 1316. SYN. See Ὀξύβδᾶς.
- Ὀξύλλᾶλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [argute loquens,] sharply speaking. Ἦνικ' ἄν ὀξύλλᾶλόν περ ἰδὼν θήγοντός ὀδόντας. Ran. 815. SYN. Λιγύς, λιγυφώνος, ὀξύμολπός, ὀξύβδᾶς.
- Ὀξύμελής, ἔδος, et ὀξύμολπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [acuta voce canens,] singing with a shrill voice, loudly lamenting. Ἦνικ' ἄν ὁ θεοπέσιός ὀξύμελής ἀχέτας. Aves 1095. See also Sept. Theb. 1025. SYN. See Ὀξύβδᾶς.
- Ὀξύμέριμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [acute excogitatus,] acutely devised or invented. Ὅταν εἰς ἔριν ὀξύμέριμοις. Rau. 905.
- Ὀξύμηνιτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [celeriter vindictam provocans,] keenly provoking vengeance. Φόνους διατρέειν ὀξύμηνίτου δίκας. Eumen. 475.
- Ὀξύμολπός, vid. Ὀξύμελής.
- Ὀξύνω, f. ὕνω, v. [(1) acuo, acescere facio; (2) acesco,] to sharpen, to irritate; to be sharp. Καὶ μὴ πῖμειναι τοῦμῶν ὀξύναι στομά. Trach. 1178. SYN. Πάροξυνω, ὀτρύνω, πάρορμαῶ, ὀξύνομαι, ὀξύτόννω.
- Ὀξύοις, εσσα, ἐν, adj. [abiegnus,] made of fir. Ἐκτωρ δ' Ἠϊόνῃα βάλ' ἐγχεί ὀξύοεντι. H. 11.
- Ὀξύπικηής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [acidus et amarus,] tart and bitter. Διανταίαν ὀξύπικῆς οὐτά. Choëph. 630.
- Ὀξύπους, πόδος, ὁ et ἡ, adj. [celeres pedes habens,] quick-footed. Ὀξύπουν, ῥηθμένον που τὴν τύχην, ἢ νῦν πᾶρά. Orest. 1567. SYN. Τάχῦπους, πόδας ὤκῡς, ὠκύπους, πόδώκης, ἀερεσίπους.
- Ὀξύπρωρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [acutum proram vel cuspidem habens,] having a sharp or pointed prow, sharp. Δάϊος στρατὸς, ὀξύπρώ—ροισί. P. V. 431.
- Ὀξύρεπής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [celer in vergendo, statuendo, agendo; celer,] quickly moving or acting. Φῶτας δ' ὀξύρεπεῖ δόλω. Olymp. 9. 138.
- Ὀξύς, εἶᾶ, ὅ, compar. ὀξύτερός, superl. ὀξύτατός, adj. [acutus,] sharp, keen, shrill, piercing. Παίων πρὸς ὀξύν γ' ὀνύχα πετραίου λίθου. Cycl. 400. SYN.
- Ὀξύστηκτός, ὀξύστομός, εὔθηκτός, ὤκῡς, δριμύς, διάπρυσιός, ὀξύρεπής.
- Ὀξύστομός, et ὀξύτῶμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [aciem acutam habens,] sharp-edged. Ὀξύστομον μάχαράν ἐς γαίας μύχους. Eur. Suppl. 1216.
- Ὀξύσχοινός, ον, ὁ et ἡ, adj. [asperos juncos habens,] having prickly rushes. Ἐγχοι δ' ὀξύσχοινός ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει. Batrach. 163.
- Ὀξύτερός, et ὀξύτατός, vid. Ὀξύς.
- Ὀξύτόμός, vid. Ὀξύστομός.
- Ὀξύτόνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [argute sonans,] sharp-toned, loud. Ὀξύτόνους μὲν φῶδας. Aj. Fl. 630. SYN. See Ὀξύβδᾶς.
- Ὀξύφρων, ονός, adj. [præditus celeri animo, acuto ingenio,] of quick decision, acute. Ὀξύφρων κρίναι λέχη γυναικῶν. Med. 642. SYN. Ἐξέφρων, ἀγγινύς, ὀξύς, σφόδς, δεινός.

¹ See Musgrave's note on the passage quoted.

- Ὁξύφωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [arguta voce utens,] shrill-voiced. Προῦκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών. Trach. 965. SYN. Ὁξύβδας, ὀξύφθογγος.
- Ὁξύχειρ, χειρὺς, ὁ et ἡ, adj. [celeri præditus manuum motu,] quick-handed, rapid. Χῶας πρόπομπὺς ὀξύχειρὶ σὺν κτῦφω. Choëph. 21. SYN. Πρόχειρὸς, δέξις.
- Ὁξύχολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [iracundus,] irascible, angry. Ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρῦαντος. Antig. 955. SYN. See Ὁξύθυμος.
- Ὁπαδός, Ion. ὀπηδός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [comes,] a companion, an attendant. Τεκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσωνος. Med. 52. SYN. Ἀμφιπύλος, ὑπάνων, θεράπων, ὑπηρέτης, ἀκλουθος.
- Ὁπάω, f. ἄσω, v. [comitem do, comitor, præbeo,] to give as a companion, to send with, to give. Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει. ο. 319. SYN. Ὁπηδῶ, χάριζομαι, παρέχω, δίδωμι.
- Ὁπαῖρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex eodem patre genitus,] born from the same father. Ἰστοὶ ὁ Ἰφιδάμαντὰ κασίγνητον καὶ ὀπαῖρον. Λ. 257. SYN. Ὁμοπαῖρῖς, ὁμαιμὸς, ὁμογάστριος, q. v.
- Ὁπάων, ὄνος, ὁ, subst. [comes, sectator,] a companion. Ἀντιθεον Φοινικᾶ, ὀπάων πατρὸς ἐοῖο. Ψ. 360. SYN. See Ὁπαδός.
- Ὁπή, ἡς, ἡ, subst. [foramen, fumarium,] an aperture, a smoke-hole, a window. Ὁπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Διᾶ. Plut. 715. SYN. Τρήμα.
- Ὁπη, ὀππη, ὀππῶθι, ὀππω, et ὀποι, adv. [ubi,] where, whither. Πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ', ὀπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. γ. 106. See also α. 347. γ. 16. Vesp. 352. and Heracl. 19. SYN. Ἡ, ἡχί, οἷ, ὀποι, ἱνά, ἐνθα, ὀππῶθι.
- Ὁπηδῶ, Ion. pro Ὁπαδῶ, v. [comitor, sector,] to follow, to attend. Οὐτ' αὐτὸς νῆος ἐσσί, γέρων δὲ τοῖ οὗτος ὀπηδεῖ. Ω. 308. SYN. Ἐπῶμαι, σὺνέπῶμαι, ὀπάζω, θεράπεύω.
- Ὁπίας, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) caseus lacte ficulno coagulatus, ab ὀπός, q. v. (2) repens per foramen. "Aristoph. autem per jocum ὀπίαν derivavit ab ὀπη, ac ὀπίαν γενέσθαι usurpavit pro Per foramen perrepere. Vesp. 353." Steph. Thes. t. ii. p. 1377=6385.] (1) cheese curdled with fig-juice, coagulated, (2) stealing through a hole. Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ βύδος γαλά. Cycl. 136.
- Ὁπιδνός, ἡ, ὄν, adj. [reverendus, extimescendus,] to be revered or feared, awful. Ριγίστη πάντεσσιν ὀπιδνότητῃ τὲ τέτυκται. Apoll. 2. 292. SYN. Φύβερὸς, δεινός.
- Ὁπιζομαι, v. [(1) sequor; (2) curo, revereor,] to follow after, to attend, to reverence, to fear. Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαὶ ἢδ' ἀλέεινω. ν. 148. SYN. Ἐποπιζομαι, αἰδεομαι, ἐντρέπομαι, ἄζομαι, ἐπιστρέφομαι, φροντίζω, ἀλεγίζω.
- Ὁπιθε, ὀπιθεν, ὀπισθε, ὀπισθεν, ὀπίσω et poet. ὀπίσω, adv. [a tergo,] behind. Στῆ δ' ὀπιθε, πληξέν τὲ μετὰφρηνόν, εὐρεῖ τ' ὦμω. Π. 791. See also B. 542. I. 332. E. 595. F. 218. and Γ. 160. SYN. Κατ'ὀπιν, κατ'ὀπισθεν.
- Ὁπιθόμβρῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hominem sequens,] following a man, posthumous. Εὐ-τράπελοις. Ὁπιθόμβρῶτόν² αὐ-χημᾶ. Pyth. 1. 179.
- Ὁπιτρεύω, v. [speculor, spectro, respecto,] to look for or about, to spy out. Λαθρή, ὀπιτεύσας, ἀλλ' ἄρπαδόν, αἰεὶ τῷχωμῖ. H. 243. SYN. Ἐποπτεύω, ἐπιτηρεῖω, τηρεῖω, ὀπτεύω, πῆριβλέπω, σκέπτομαι, σκόπιάζω, σκόπιωρέωμαι. PHR.
- Ὁμμά παντᾶχῃ διαφέρειν κἀκεῖσέ καὶ τὸ δεῦρῳ.
- Ὁπῖς, ἰδός, ἡ, subst. [respectus, animadversio vel poena divina,] respect, divine punishment. Οὐκ ὀπίδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἐλλήτύν. ξ. 82. SYN. Ἐπιστροφὴ, φρόντις, ποινή, ἐκδίκησις, τιμωρία, μῆνις. ΕΡΙΤΗ. Ἀφθίτος.
- Ὁπισθε, vid. Ὁπιθε.
- Ὁπισθιδίος, ὀπισθίος, ὄν, adj. [posterior, hinder. Κάπρον ὀπισθιδίου φέροι πῶδος ἀσπαίροντά. Call. 3. 150.

¹ "Poëta (sc. Homerus) solet ὀπίσω ponere de futuro tempore, de præterito vero τὸ ἐμπροσθεν; futura enim sequantur nos et adsectantur a tergo; cum præterita jam profligaverimus quasi."

Damm. in Ὁπίσω. See also Elmsley C. R. 488.

² This is the reading of Schmidius, instead of Ὁπισθόμβρῶτόν.

Ὀπισθοδῶδς, ου, ὁ, subst. [pars ædis posterior,] the back part of a temple, e. g. the Parthenon at Athens. Τὸν ὀπισθοδῶδον αἰεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. Plut. 1193.

Ὀπισθόπους, ου, et ὀπισθόπους, πόδς, ὁ et ἡ, [pedissequus, pedissequa,] a footman, attendant. Ὀπισθόπους δὲ τοῦσδε καὶ ξυνεμπόρους. Choëph. 701. See also Hipp. 1179.

Ὀπίσω, vid. Ὀπίθῃ.

Ὀπίσταντος, η, ὄν, adj. [postremus,] last. Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο. A. 178. SYN. Ἐσχάτος, τελευταῖος, ἐσχάτις, νεῆατος et Ion. νεῖατος, ὕστατος.

Ὀπίτης, ου, ὁ, P. N. [Opites,] Opites. Ἀσσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτῶνδον καὶ Ὀπίτην. A. 301.

Ὀπλέω, ὀπλίζω, et ὀπλω, v. [armo, instruo, paro,] to arm, to furnish, to prepare. Ὀπλέων, ἡμιόνους θ' ὑπᾶγον, ξεῦζαν θ' ὑπ' ἀπήνη. B. 73. See also β. 289. and T. 171. SYN. Κόρύσσω, θωρήσσω, αἰχμαῶ, ἐνὸπλίζω, καθόπλιζω, ἐτοιμάζω, παρσκευάζω.

Ὀπλή, ἧς, ἡ, subst. [ungula,] a hoof. Ταῖς ὀπλαῖς ὄρνυτον εὐνάς, καὶ μετήσαν στρώματά. Equit. 605. SYN. Ὀνυξ, χηλή. EPIITH. Ἰππεῖος, κρᾶτέρᾳ, κερύεσσᾳ, κρᾶταῖᾳ.

* Ὀπλητῆς, ων, οἱ, P. N. [Hopletes,] men of one of the four tribes into which Athens was originally divided. Ὀπλητῆς Ἀργάδεῖς τ' ἐμῆς τ' ἀπ' Αἰγιδός. Ion 1580.

Ὀπλίζω, vid. Ὀπλέω.

Ὀπλισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [armatura, apparatus bellicus,] armor, armament. Τῶν Βοιωτῶν δ' ὀπλισμᾶ, πόντιας. Iph. A. 253.

Ὀπλισμός, οὔ, ὁ, et ὀπλίσς, ἡ, subst. [ipsa actio armandi, armatura,] the act of arming, armour. Κλόνους λογχίμους τὲ καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς. Agam. 395. SYN. Ὀπλισμᾶ, παντενχία, ὀπλᾶ.

Ὀπλίτης, ου, ὁ, adj. [armatus, qui arma gestat,] armed. Καὶ πῶς ὀπλίτης τευχῶν ἄτερ φάνει; Heracl. 694. SYN. Ἐνόπλος, εὐόπλος, πάνοπλος, ὀπλοφόρος, τευχεσφόρος, αἰχμητής, πόλεμιστής, θωρηκτής, δρυφόρος. PHER. Τεύχεσι παμφαίνων, κέκρυθμένος αἰθόπῃ χαλκῷ.

Ὀπλῶν, ου, τὸ, subst. [(1) armum, (2) instrumentum fabrilis et nauticum,] (1) armour, a weapon, (2) a tool, a cable. Ὀφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείωμαι, ὀπλᾶ τὲ πάντᾳ. Σ. 409. SYN. Βέλός, βελεμνόν, σῆκος, ὀπλισμός, ὀπλισμᾶ, pl. ἐντέᾳ, τευχῆᾳ, σκεύῃ. EPIITH. Χαλκήϊον, δεινόν, δειμᾶλῶν, μέγᾳ, βύβλινον, εὐστρέφες, κάκιστον, καλλινικόν, χρυσῶν, πάγκαλκον, ἀσημῶν, φαινῶν, λαμπρῶν, Ἠφαιστοπόνων, χαλκήλατον.

Ὀπλοτέρως, compar. et (2) Ὀπλοτάτος, η, ὄν, superl. adj. [(1) junior, (2) ad arma magis idoneus,] (1) younger, (2) more fit for arms. Ὀπλοτέροι γέγρασσι, πέποιθασίν τῃ βίῃφῃ. Δ. 325. See also λ. 282. SYN. Νεώτερος, (2) νέωτάτος, πάντοπλοτάτος.

* Ὀπλοφόρος, ου, ὁ, subst. [armiger,] an armour-bearer, armed. Ἀλλᾶ σὺν ὀπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας. Phœn. 801. SYN. See Ὀπλίτης.

Ὀπόθεν, poet. Ὀπποθεν, adv. [unde,] from whence. Γένους δὲ τοίου, χ' ὠποθεν, μάθειν θέλω. Iph. A. 696. See also α. 406. SYN. See Ὀθεν.

* Ὀποι, adv. [ubi?] where? Πέμπων ὅποι γῆς πυνθάνοιθ' ἰδρυμένους. Heracl. 19. SYN. See Ὀπου.

Ὀποῖος, et poet. ὀποῖος, α, ὄν, adj. [qualis,] such as, what sort. Τοιῷ, ὀποῖος εἶ, καὶ ὅτεν κεκορημένος ἔλθοι. τ. 77. See also α. 171. SYN. See Οἶος.

Ὀπός, οὔ, ὁ, subst. [coagulum,] rennet. Ὡς δ' ὄτ' ὀπὸς γὰλᾳ λευκὸν ἐπεγυῖμενος συνῆπξεν. E. 902. SYN. Χυμός, χυλός.

Ὀπσός, et poet. Ὀπποσός, η, ὄν, adj. [quantus,] as much as. Ἥδ' ὀπσοῖα τέλοπενσέ σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα. Ω. 7. See also Ψ. 238. SYN. Πόσος, ὄσος, ἡλίκος.

- ὄπδ᾽ ἄν, poet. ὄπδ᾽ ἄν, ὄπδ᾽ ἔ, et poet. ὀππδ᾽ ἔ, adv. [quando,] when. Οὐ πρὶν μνηθμὸν κατὰπανσέμεν, ἀλλ' ὄπδ᾽ ἄν δῆ. Π. 62. See also O. 209. A. 670. and B. 794. SYN. "Ὄτ᾽ ἄν, ὄτ᾽ ἔ, ἡνίκ᾽, ἥμῶς, ἐπειδῆ, εὐτ᾽.
- ὄπδ᾽ ἑρῶς, poet. ὀππδ᾽ ἑρῶς, α, ὄν, adj. [uter,] whether of the two, which. Καὶ τῶν θεατῶν ὄπδ᾽ ἑρῶι πλείους, σκόπει. Nub. 1096. SYN. Πδ᾽ ἑρῶς, ἐκατέρῶς.
- ὄπδ᾽ ὅθι, vid. "ὄπη.
- ὄπδ᾽ ἑτέρωθεν, adv. [ex utraque parte,] on both sides. Ὀππδ᾽ ἑτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλόνονται. Ξ. 59.
- ὄπουντίως, ου, ὁ, adj. [Opuntius,] of Opus, a city in Locris. Ὀπουντίω δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ. Aves 1294.
- ὄπους, δεντός, ἡ, P. N. [Opus,] a city in Locris. Κλεινᾶς ἐξ Ὀπδεντός, αἰ-νῆσαις. Olymp. 9. 22.
- ὀπᾶλέος, et ὀπτῶς, ἡ, ὄν, adj. [assatus,] roasted, broiled. Ὀπᾶλέων, ἃ ῥά τῇ προτέρῃ ὑπέλειπὸν ἔδοντες. π. 50. See also Theocr. 14. 7. SYN. Φρυκτός.
- ὀπᾶνίδον, et ὀπᾶνειδον, ου, τὸ, subst. [culina, furnus,] a kitchen, an oven for baking. Τοῦτ' ὁ ὀπᾶνὶδον τοῦπᾶνίδον ὑμῖν κἄλδον. Pax 891.
- ὀπᾶω, f. ἡσω, v. [torreo, asso,] to roast, to bake. Ὀπῆσας δ' ἄρᾳ πάντ᾽, ξ. 76. SYN. Ἀνθρακίζω, ἄπανθρακίζω, ἐψέω.
- ὀπτεύω, vid. "ὀπτῶμαι.
- ὀπτήρ, ἦρῶς, ὁ, subst. [speculator,] an inspector, a spy, a scout. Ὀπτήρας δὲ κατὰ σκόπιας. ξ. 261. SYN. Κάτοπτήρ, κάτοπτῆς, κατάσκοπος, θεατῆς, ἐπί-σκόπος.
- ὀπτήριος, ἴα, ἴον, adj. (τᾷ ὀπτήριᾳ, pl. subaud. δῶρᾳ,) [(1) id quod videndi causa datur, (2) agnitio,] the sum given for a sight; the present the bridegroom gave to the bride when he saw her without the veil; an acknowledgment. Δεύσειε δισσᾶς παιδὸς ἄντ' ὀπτήριων. Ion 1127. SYN. Ἀνακάλυπτήρια, θεώρητρά.
- ὀπτῶμαι, ὀπτεύω, et ὀπτάζω, v. [video,] to see, to behold, to inspect. Εἴ σ' ἡ πῖοῦσά λαμπᾶς ὄψεται θεοῦ. Med. 353. See also Aves 1061. SYN. ὀπιπτεύω, ἐπισκέπτῶμαι, βλέπω, ἐπιβλέπω, ὄρω, δέρκωμαι.
- ὀπτῶς, vid. Ὀπᾶλέος.
- ὀπνίω, et ὀπῶ, f. ὕσω, v. [uxorem duco,] to marry. Πρεσβυτάτην δ' ὀπνιέ θυγατρῶν Ἰπποδάμειαν. Ν. 429. See also Acharn. 254. SYN. Γάμω, σὺν-οικέω.
- ὀπωπή, ἦς, ἡ, subst. [visus, oculus,] a view, a sight, the eye. Δρύψε δὲ οἱ βλεφάρων, γυμνῇ δ' ὑπέλειπετ' ὀπωπή. Apoll. 2. 109. SYN. Ὀψίς, ὦψ, βλέμ-μα, ὄμμα, πρόσοψις. EPIITH. Ἀγρυπνός, ἀγᾶνόφρων, ἰμέρδεσσά, χαρίεσσά, ἡδεῖᾶ, θᾶλῆρᾶ, ἐρῶσεσά.
- ὀπωπητήρ, ἦρῶς, ὁ, subst. [inspector, speculator,] an inspector, a spy. Νυκτός ὀπωπητήρᾳ, πύλῃ δὲ κεν. Hom. Merc. 15. SYN. See Κάτοπτῆς.
- ὀπώρα, Ion. Ὀπώρη, ἦς, ἡ, subst. [autumnus,] autumn. Καὶ φᾶτ' ἐλεύσεσ-θαι ἡ ἐς θερός, ἡ ἐς ὀπώρην. X. 27. SYN. Φθινόπωρῶν, σταφυλή. EPIITH. Τεθάλνυᾶ, ἀγλαῖοκαρπὸς, ἡδίστη, ἀμπέλοεσσά, ἰμέρδεσσά, γλαυκή, Διδύονσῃ, βρί-θουσά, φυλλᾶς. PHR. Ὡρα ὀπωρίνη, μνήστειρά Ἀφροδίτης.
- ὀπωρίνός, ἡ, ὄν, adj. [autumnalis,] autumnal. Ὡς δ' ὄτ' ὀπώρινος Βόρης νέο-αρδὲ ἄλῳν. Φ. 346.
- ὀπως, Ion. ὀππως, adv. [sic, quomodo, qualiter, ut,] so, how, like as, that. Ὅποιᾶ κισσὸς δρύϊος, ὀπως τῆσδ' ἐξέομαι. Hec. 398. See also A. 344. SYN. Ὡς, ὥστ᾽ ἔ, ἔνᾳ, ὅφρᾳ.
- ὄραμά, ἄτος, τὸ, subst. [visus, spectaculum,] a vision, spectacle. Ὑδρος δ' ἐξ᾽ ἡτῆς ἀνέφαινετο δεινὸν ὄραμα. Hom. Batrach. 81. SYN. Ὀψίς, ὀπωπή, δέργμα, θεαμα, πρόσοψις.
- ὄρατός, ἡ, ὄν, adj. [visibilis,] visible. Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμῶν, ὅθεν οὐκ ἐτὶ Νεῖλὸς ὄρατός. Theocr. 7. 114.

¹ The penult. of ὀπώρινος is uniformly long in Homer when the last syllable is long; but short in Hes. Op. 672. Eur. fr. incert. 169. 2. and in Martial. Epigr. 9. 13. Si daret autumnus, mihi no- men ὀπώρινος esse.

- ὄραω, imperf. εἶρων, perf. ἰώρακᾶ, f. ὀψδμαι, v. [video, cerno, aspicio,] to see, behold. Θαύμαζεν δ' ὀδύσῃ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσά. θ. 459. SYN. Βλέπω, δερκῶμαι, θεάομαι, ἄθρεω, καθόραω, κατόπτρωμαι, προσβλέπω, ῥέω.
- ὀργάζω, et ὀργάω, f. ἄσω, v. [(1) instigo; (2) mollio, subigo,] to excite; to soften, to knead. Χάλικας παρὰφῶρει, πηλὸν ἀπὸδὺς ὀργάσων. Aves 839. SYN. Πάροξυνω, ὀργαίνω, μάλασσω, δέψω.
- ὀργαίνω, et ὀργίζω, v. [irrito, ira accendo,] to irritate, to exasperate. Φῦσιν σὺ γ' ὀργάνειάς, ἐξερεῖς ποτὲ; Œ. R. 335. See also Vesp. 223. SYN. Ἐρεθίζω, τᾶράσσω, παροξύνω, ὀργάζω, παρὰθήγω, ἐξορμᾶω.
- ὀργάνη, ης, ἡ, adj. [effectrix,] effective. Τῖνός οὖν ἐκ', ἀτιμὸν ὀργᾶ-ναν. Androm. 1005.
- ὀργάνον, ου, τὸ, subst. [(1) opus, (2) instrumentum,] work, instrument. Χρῆσμι Ἀθάνας τὸδε, παλαιὸν ὀργάνον. Ion 1030. SYN. Τεῦχος, ἔργον. EPIITH. Λαϊνέον, θέσκελόν.
- ὀργᾶς, ἀδός, ἡ, subaud. γῆ, subst. [locus sacer,] a sacred place, (whether field, meadow, or grove). Καὶ πῶς πρὸς Ἰδης ὀργάδας πορεύεται. Rhies. 278. SYN. Ἀλσός, τήμενός.
- ὀργᾶω, v. [impatienter appeto,] to be eager for. Τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μάθειν. Choëph. 447. SYN. Ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι.
- ὀργή, ης, ἡ, subst. [indoles, ira,] disposition, temper, anger. Ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας, οὐ σφόν. Orest. 484. SYN. Χόλος, μῆρις, κῶτος, θυμὸς, τρῶπος. EPIITH. Τράχειά, δεινὴ, δύσιατὸς, κῆκη, φαίλη, ἀσχήμων, ἄθανάτος, βάρθυμος, παρὰνδρός, χαλῆπη, ἀμφίλδγος, ἡπίος, στυγίος, δικάια, ἄγρια, ἀδάμαστος.
- ὀργιᾶ, ων, τὰ, subst. [orgia, "proprie Sacra Liberi, abusive omnium deorum." Serv. in Virg.] orgies, the rites or mysteries of Bacchus or of any other god. Σκευήν τ' ἔχειν ἡνάγκᾳ ὀργίων ἐμῶν. Bacch. 34. SYN. Ἰερά, μυστήρια. EPIITH. Ἀσημά, Εὐιᾶ, νυκτιφαῖη, φίλδοθῆτά.
- ὀργιάζω, v. [sacra perago,] to perform the sacred rites. Θέμις ὀργιάζειν. Bacch. 410. SYN. Θυηπόλῳ, ἱερεύω, θύω.
- ὀργίζω, vid. ὀργαίνω.
- ὀργίων, ὄνός, ὁ, subst. [sacerdos sacrificus,] an officiating priest. Οὐστίνᾶς ἀνθρώπους ὀργιόνᾶς εἰσαγαγοῖτο. Hom. Hym. 2. 389.
- ὀργυνά, ἄς, ἡ, subst. [(1) ulna; (2) juger,] an ell, a fathom, an acre. Ἐσθηκε ξύλον αὐτὸν, ὅσον τ' ὀργυνί, ὑπὲρ αἴης. Ψ. 327.
- ὄρεγμα, ἄτος, τὸ, subst. [porrectio, extensio,] a stretching out. Τὰ χερὸς ὄρέγματά. Choëph. 420.
- ὄρεγω, et ὀρέγνυμι, (2) med. voc. ὀρεγῶμαι, v. [(1) porrigo, extendo; (2) porrectis manibus prehendo, cupio,] (1) to stretch out, to afford; (2) to take with out-stretched hands, to long for. ὄρεγέ· νῦν ὀρεγέ γεραίαν. Phoen. 101. See also A. 351. SYN. Τείνω, ἐκτείνω, προτίθημι, παρέχω, (2) ἐφίεμαι, ὀρεχθεῶ, ὀρμάω.
- ὄρειβάτης, et ὀρειβᾶτις, ἰδός, et ὄρεσίβατης, poet. ὄρεσσῖβατης, et ὄρεσῖδρῶμος, Ion. οὐρεσῖδρῶμος, ὄρειδρῶμος, et ὄρειπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [montivagus,] mountain-traversing. Οὐδὲ θῆρ' ὄρειβάτην. Philoct. 955. See also Antig. 356. Bacch. 983. Iph. A. 1592. and Thesm. 333. SYN. ὄρειός, ὄρεινός, ὄρεστέρος, ὄρεσκός, ὄρεστροφός, ὄρεσσίνος, ὄρεσσίνος, poet. ὄρεσσίνος, ὄρεσίβωτης, poet. οὐρεσίβωτης, ὄρεστροφός, οὐρεθρεπτός, ου, ὁ et ἡ, et ὄριτρεφής, ἔδος, adj. [qui in montibus pascitur,] mountain-fed. Τάν τ' ὄρεινόν μὲν ἀγρίαν. Herc. F. 364. See also Hes. Clyp. 407. M. 299. and Apoll. 2. 34. SYN. See ὄρειβᾶτης.
- ὄρειός, Ion. οὐρεῖός, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, et ὄρεστέρος, α, ὄν, et ὄρεσιᾶς, ἀδός, ἡ, adj. [montanus, agrestis,] of a mountain, mountainous, wild. Πέτρας ὄρειας παῖς. Hec. 1092. See also Hom. Hym. 3. 244. X. 93. et Z. 420. SYN. See ὄρειβᾶτης.
- ὄρειχαλκός, ου, ὁ, subst. [æs montanum, orichalcum,] mountain brass. Ὡς εἰπὼν, κνημίδας ὄρειχαλκοῖ φάεινός. Hes. Clyp. 122.
- ὄρεκτός, ἡ, ὄν, adj. [porrectus, desideratus,] extended, stretched out, desired.

- Αἰχμηται μεμᾶωτες ὄρεκῆσι μελίσσι. B. 543. SYN. Μάρκος.
 Ὀρέσβις, ου, ὁ, P. N. [Oresbius,] Oresbius. Οἰνὸπιδην θ' ἔλενον, καὶ Ὀρέσβιδν αἰδολόμνην. E. 707. Ὀρεσίβατης, poet. Ὀρεσσίβατης. Vid. Ὀρειβάτης.
 Ὀρεσίγονος, et poet. ὄρεσσίγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. [montigena,] born in the mountains. Φροῦδῃ Γλύκῃ. Νυμφαὶ ὄρεσίγονοι. Ran. 1385. See also Eur. fr. Xantr. 1.
 Ὀρεσίτροφος, vid. Ὀρεινόμυς.
 Ὀρεσκῶς, et ὄρεσκῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in montibus degens,] dwelling in the mountains. Ὡς ἐκπλέως γὰρ δαιτὸς εἰμ' ὄρεσκον. Cycl. 247. See also A. 268. SYN. See Ὀρειβάτης, et Ὀρεινόμυς.
 Ὀρεσσίνωμος, vid. Ὀρεινόμυς.
 Ὀρέστῆρος, vid. Ὀρεῖος.
 Ὀρέστευς, α, ὄν, adj. [Orestius,] of or belonging to Orestes. Φῶνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χέρως. Androm. 1246.
 Ὀρέστης, ου, ὁ, P. N. [Orestes,] the son of Agamemnon and Clytemnestra. Ἀσίδν ἀμφὶ ἀνακτᾶ, καὶ Ἰάμενον καὶ Ὀρέστην. M. 139. EPITH. Ἀγᾶμεμνῶνιδος, τηλεκλύτος, πλήξιππος, φαίδιμος, Ἀργεῖος, δύστηνος, ἄθλιος, μητροκτόνος, μητροφόντης, εὐπατρίδης, διός. Phr. Vid. passim in Eur. Orest.
 Ὀρεστιάς, vid. Ὀρεῖος.
 Ὀρεὺς, Ion. οὐρεὺς, ἔως, et Ion. ἧς, ὁ, subst. [mulus,] a mule. Πότε μὲν γὰρ βοὺς, νυνὶ δ' ὄρεὺς, πότε δὲ γυνή. Ran. 290. See also Ψ. 116. SYN. Ἡμιδῶς.
 Ὀρεχθεῶ, v. [rugio, extendo me, valde cupio,] to roar, to be stretched or prostrated, to desire eagerly, to press towards. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα πῶτ' ἡ χέρσῳ ὄρεχθεῖν. Theocr. 11. 43. SYN. Ὀρεγῶμαι, ἐπιθυμῶ, ἐφορμῶ, στένω, κινῶ, συντάραττομαι.
 Ὀρεωκῶς, ου, ὁ, subst. [mulio,] a muleteer. Οὐδ' ὥς ὑπὸ τῶν δούλων τὴν κῶρεωκῶν. Thesm. 491.
 Ὀρθεῖω, v. [erigo,] to raise up, to support. Πάρην τῆς ἄλλως, ὅς τῶν ὄρθευεν δέμας. Orest. 399. SYN. Ὀρθῶ, ἀνάκουφίζω.
 Ὀρθιάζω, v. [clamorem edo,] to speak loudly, invoke aloud. Καὶ ψυχᾶγωγὸς ὀρθιάζοντες γούις. Pers. 693. SYN. Ἐξεορθιάζω, ἐπορθιάζω, ῥοθιάζω, θρηγῶ, μαντεύομαι.
 * Ὀρθιασμαῖ, ἄτος, τὸ, subst. [verbum intenta voce prolatum,] vociferation. Ἡκουσᾶς ὀρθιασμάτων; Acharn. 1042.
 Ὀρθίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [erectus, clarus,] lofty, loud. Ὀρθίων κηρυγμάτων. Soph. Electr. 683. SYN. Ὀρθός, ἡχίεις, ὑψηλός.¹
 Ὀρθόβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recte consilians,] rightly counselling, prudent. Τῆς ὀρθόβουλου Θειμίδος αἰπῶμῆτά παῖ. P. V. 18.
 Ὀρθόδαῖς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [recti peritus,] knowing the right way, prudent. Οὐδὲ τὸν ὀρθόδαῖ. Agam. 990. SYN. Ὀρθόβουλος.
 Ὀρθόδικαιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [justus,] just, upright. Ὀρθόδικαιον. Eumen. 997.
 Ὀρθόδικης, ου, ὁ et ἡ, adj. [recte judicans,] uprightly judging. Πυθῶν-α τὴν καὶ ὀρθόδικαν. Pyth. 11. 15.
 Ὀρθότριξ, τριχὺς, ὁ et ἡ, adj. [capillos erigens,] raising the hair. Τόπος γὰρ ὀρθότριξ φῶβος. Choëph. 29.
 Ὀρθόκραυός, η, ὄν, adj. [caput, cornua vel vela erecta habens. Vid. Steph. Thes. t. ii. p. 1437=6915.] having the head, horns, or sails erect. Ἐσθοντες κρεῖα πολλὰ βῶν ὀρθοκραύων. Θ. 231.
 Ὀρθόκρανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) erectum caput habens; (2) eminens,] with head erect, eminent. Καὶ τύμβον ὀρθόκρανόν οικείας χθονός. Antig. 1217. SYN. Ὀρθόκραυός, ὑψηλός, ὀρθοστᾶδισ.
 Ὀρθόμαντεῖα, ας, ἡ, subst. [vera vaticinatio,] true prophecy. Ἰπ' αὖ μὲ δεινός ὀρθόμαντείας πόνος. Agam. 1186.

¹ Ὀρθία is also an epithet of Diana, so called from a place in Arcadia.

Ὀρθονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recte distribuens,] dispensing justice. Δαίμονες ὀρθονόμοι. Eumen. 966.

Ὀρθόπολις, ἴδς, ὁ et ἡ, adj. [civitatem recte constituens,] rightly regulating a state. Ἄωτον, ὀρθόπολιν. Olymp. 2. 14. SYN. Ἀστὺνόμος.

Ὀρθόπους, πόδς, ὁ et ἡ, adj. [erectus,] elevated. Βορέας ἀμipπὸς ὀρθόποδός ὑπὲρ πάγον. Antig. 985.

Ὀρθός, ἡ, ὄν, adj. [rectus, erectus, porrectus,] right, straight, correct, elevated, extended. Μάστιγός ὀρθός εἰς ὄδον προέυεται. Aj. Fl. 1254. Στάδατος, ἰθὺς, ἔμπεδός, ἀληθής.

Ὀρθοσταδίον, ου, τὸ, subst. [tunica recta,] a straight tunic without seam. Καὶ Κιμβήρικ' ὀρθοσταδίᾳ, καὶ περὶ βαριδᾶς; Lysistr. 45.

Ὀρθοσταδην, et ὀρθοσταδύν, adv. [erecte,] in an erect posture. Πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὺν ἤεζοντο. Apoll. 4. 1426. See also P. V. 32. SYN. Ὀρθῖα, ὀρθῶς.

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, subst. [qui stat erectus; columna, signum arrectarium,] which stands erect; a column, a pillar, an upright statue. Τύμβου 'πὶ κρητὶδ' ἐμπύρους ὀρθοστάτας. Helen. 546.

Ὀρθόστατος, η, ὄν, adj. [erectus,] erect. Δέμας κάπνουται κλιμάκων ὀρθοστάτων. Eur. Suppl. 507.

Ὀρθῶ, f. ὠσω, v. [rectum facio, erigo,] to erect, to regulate properly, to support. Ὀρθῶσ' ἐκτείνοντες ἄλλιον νέκυν. Hipp. 786. SYN. Ἀνορθῶ, ὀρθεύω, ἰθύνω, δῖεπω, εὐθύνω.

Ὀρθρεύω, v. [mane surgo, mane vigilo,] to rise early. Γοισὶ δ' ὀρθρευμένα. Eur. Suppl. 987. SYN. Ἐργηγόρεω.

Ὀρθριός, et ὀρθρινός, α, ὄν, adj. [matutinus,] in the morning, very early. Ὀρθριός, οὐδὲ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν. Hom. Hymn. 3. 143. SYN. Αἰθριός, πρώϊμος, πρώϊός, πρωῒός, ἀμφιλόκος.

Ὀρθρός, ου, ὁ, subst. [ortus solis, tempus matutinum,] the sun-rise; the morning. Ὀρθροῦ ἀνιστάμενος, ἰνᾶ τοι βίός ἀρκίός εἴη. Hes. Op. 575. SYN. See Ἀμφιλόκος, et Ἡως. EPITH. Δημιόεργός, βάθυσ, σελασφόρος, φάεσιμβροτός, ἱερὸς, ῥόδουδάκτυλός.

Ὀρθώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rite nominatus,] rightly named. Ἰλῖφ δὲ κηδὺς ὀρθώνυμον. Agam. 680.

Ὀρθῶς, adv. [recte,] rightly, clearly. Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Hipp. 1165. SYN. Ἀληθῶς, δικάως, κάλῶς, εὖ.

Ὀρθωτήρ, ἥρς, ὁ, subst. [director bonus,] a good regulator. Οὕτω δ' ἱερωνὶ θεὸς ὀρθωτήρ πέλοι. Pyth. 1. 109.

Ὀρίγανον, ου, τὸ, et ὀρίγανός, ου, ἡ, raro ὁ, subst. [origanum,] wild marjoram. Καὶ βλέποντ' ὀρίγανόν. Ran. 603.

Ὀρίγανῶμαι, v. [appeto,] to long for. Θηρῶν ὀρίγανῶτ' ἀλλὰ θεόμαχεῖν μόνον. Bacch. 1244. SYN. Ὀρεγῶμαι, ἐπιθυμῶ, ὀρεχθεῶ.

Ὀρίζω, v. [termino, finio, definitio,] to terminate, to fix, to settle. Εἰς τήνδε παῖδα ψήφον ὥρισαν φόνου. Hec. 259. SYN. Ἀφ' ὀρίζω, δι' ὀρίζω, περ' αὐτῶ, τάττω, κρίνω.

Ὀρμήλις, ἴδός, ἡ, subst. [pomum montanum,] a wild apple. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι. Theocr. 5. 94.

Ὀρίνω, f. ἰνῶ, v. [concito, cieo, commoveo,] to excite, to disturb. Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἀλγεσὶ θυμὸν ὀρίνης. A. 791. SYN. Ἐξ' ὀρίνω, ἀν' ἀτάρ' αἶσσω, δι' αἶσσω, ὀρῶν, κινῶ, ὀρω, ἐξορμῶ, παροξύνω, παραιθύνω, δι' ἐγείρω, ἐρεθίζω.

Ὀρίον, ου, τὸ, ὀρισμᾶ, ἄτς, τὸ, et ὀρὺς, ου, ὁ, subst. [terminus, finis,] a limit, a boundary. Ὡς οὐτὲ γαίης ὀρ' ἂν ἐκβαίμεν λάθρα. Herc. F. 82. See also Iph. A. 952, et Ph. 409. SYN. Τέρμα, πέρας, τέλος.

Ὀρίτρεφής, vid. Ὀρεῖνός.

Ὀρκᾶνη, et ἐρκᾶνη, ης, ἡ, subst. [quicquid ita circumdat ut capiat,] any thing which surrounds or encloses; a machine used in besieging cities; an inclosure, a prison. Πενθέως ὡς εἰς σκύτεινὰς ὀρκᾶνας πεσούμενός. Bacch. 601. SYN. Εἰρκή, ἐρκὺς, δίκτυον. EPITH. Πυργῶτις.

- "Ορκῖον, ου, τὸ, subst. [(1) victima sancienti fœderis ergo cæsa; (2) fœdus jurejurando sancitum; (3) jusjurandum,] a victim sacrificed in making a treaty; a treaty; an oath. "Ορκῖα πιστὰ θεῶν συνᾶγον, κρητῆρι δὲ οἶνόν. Γ. 269. SYN. Σπονδῆ, ὄρκος, συνθέσια, ὄρκωμᾶ, ἀρθμός. EPIITH. "Αλλῶν, δίκαιον, κρυπτῶν.
- "Ορκῖος, α, ὄν, adj. [(1) qui jurejurando adhibetur, jurisjurandi præsens; (2) juratus, qui jurat,] appealed to by oath or in swearing; sworn on one's oath. Νῦν δ' ὄρκιον σοι Ζῆνᾶ, καὶ πέδον χθόνος. Hipp. 1029. SYN. "Ενορκός, δῶμοτός.
- "Ορκός, ου, ὁ, et ὄρκωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [jusjurandum,] an oath. Τὸν ὄρκον εἶναι τόνδ' ἐμκέτ' ἐμπέδον. Iph. T. 759. See also Eumen. 489. SYN. "Ορκῖον. EPIITH. Γερουσίος, κρατέρος, μέγας, δεινός, ἄγνος, ῥάδιος, πιστός, ὑπερβίος.
- Ορκῶ, et ὄρκωμῶ, v. [juro, adjuro, in jusjurandum adhibeo,] to swear, to adjure. Τὴν ὄρκον ὀρκώσεις πῶθ' ἡμᾶς; b. "Οντῖνᾶ; Lysistr. 187. See also Antig. 265.
- "Ορκωμᾶ, vid. "Ορκός.
- "Ορκωμῶ, vid. "Ορκῶ.
- "Ορμᾶθος, οὔ, ὁ, subst. [(1) ordo, series, catena; (2) multitudo; (3) latibulum,] (1) a chain; (2) a multitude; (3) a hiding-place, a cave. Παῖς καλῇ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὀρμᾶθον. Lysistr. 647. SYN. (1) Στήχος.
- "Ορμᾶθω, poet. pro ὀρμᾶσθαι, v. [eo, proficiscor,] to hasten to, to go. Τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὀρμᾶθω; Androm. 851. (A double dochm.)
- "Ορμαίνω, f. ἄνῳ, v. [moveo, animo volvo,] to turn in the mind, to ponder. "Ωρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἐμελλόν. β. 156. SYN. "Ἀνασκοῦ, μερμηρίζω, φροντίζω, μαίω.
- "Ορμᾶω, f. ἴσω, v. [(1) moveo, impello, concito; (2) moveo me, irruo, proficiscor, cupio,] to move, to urge, to incite, to hurry, to be anxious, to ponder. Εἰ δ' αὖ καὶ πύλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρόνιον. σ. 375. SYN. "Εξορμᾶω, παρορμᾶω, ὄρνημι, ὄροῦν, κινέω, ἐπειγώ, παρῆλάνω, ὀρμᾶθω, ὀρμαίνω, ἐπιφέρω.
- Ορμαῖν, vid. "Ορμᾶ.
- "Ορμενίδης, ου, ὁ, patronym. [Ormenides,] the son of Ormenus. "Ορμενίδαὶ κἄλειοντες' ἀπ' ὧν ἡρνήσατο μάτηρ. Call. 6. 75.
- * "Ορμενῖον, ου, τὸ, P. N. [Ormenium,] a city in Thessaly. Οἱ δ' ἔχον "Ορμενιον οἳ τε κρήνην ἔπρεϊαν. B. 734.
- Ορμενός, ου, ὁ, P. N. [Ormenus,] "Ορσίλοχον μὲν πρῶτᾶ, καὶ "Ορμενόν, ἡδ' "Οφέλεστον. Θ. 274.
- Ορμενός, pro ὄρμενός, part. præs. pass. per sync. pro ὄρμενός, ab "ὄρω, q. v.
- Ορμεῶ, v. [stationem habeo; appello,] to be in harbor; to land. Οὔ ναὺς χαλινόις λινὸδέτοις ὄρμεϊ σέθεν. Iph. T. 1044. SYN. "Εφορμεῶ, ὀρμίζω, κατᾶπλέω.
- Ορμή, ἡς, ἡ, et ὄρμημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [impetus, conatus, studium, cupiditas,] impulse, ardor, attack, violence, eagerness, desire, will. "Ορμὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Eur. Suppl. 1060. See also B. 590. SYN. "Ἐπιθυμία, λή, πόνος, βουλή, βία. EPIITH. "Αγρία, μέλεα, αὐτόσσυτος, ἄκοσμος, λάβρος, ἀντίζυος, ἀσπείτος, εἰσφρά, δύσμαχος.
- Ορμίᾶ, et ὄρμειᾶ, ἄς, ἡ, subst. [(1) linea, seta; (2) linum hami,] a cord, a string, a fishing-line. "Ηδη δὲ κάμνονθ' ὀρμίαν τείνων με τῖς. Helen. 1614. See also Theocr. 21. 11.
- Ορμίζω, f. ἴσω et ἰῶ, v. [navem ad terram appello,] to bring a ship to land. Οὔ ναὺς "Ὀρέστου κρυφίως ἦν ὤρμισμένη. Iph. T. 1329. SYN. "Ενορμίζω, καθορμίζω, πρόσορμίζω, μεθορμίζω.
- Ὀρμός, ου, ὁ, subst. [(1) statio navalis; (2) monile,] (1) a naval station; (2) a necklace. "Αχνυμένους ὄρμοις πέλας μίγᾶ θηλυτέρησιν. Apoll. 4. 1345. SYN. (1) Διμήνη. EPIITH. (1) Στένυπρος, γείτων, κοῖλος, εὐπλός, ἀκύμαντος, ναύλοχος, πολυήρατος, (2) μέγας, παμποικίλος, πολυδαίδαλος, χρύσεος, ἐννεῦατηχός, περικαλλής, εὐχρως.

* Ὀρνᾶπτῆϊόν, ου, τὸ, vox Bæotica pro ὄρνῆδον, vid. Ὀρνῖς.

Ὀρνῆδον, vid. Ὀρνῖς.

Ὀρνίθαρχος, ου, ὁ, subst. [curator vel dux avium,] leader or guardian of birds. Ἐπεβᾶλεν ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι πᾶρών. Aves 1215.

Ὀρνίθειος, α, ὄν, adj. [ad aves pertinens,] of birds. Εὐχεσθὲ τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείᾳ. Aves 864.

Ὀρνιθεύτης, vid. Ὀρνιθόθῆρας.

Ὀρνιθίας, ου, subst. [aquilo, aves abigens,] a north wind which scares away the birds. Ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγρόαν ἐλήλυθας. Acharn. 877. SYN. Οἰωνοκτόνως.

* Ὀρνιθῖον, ου, τὸ, dim. ab ὄρνῖς, subst. [avicula,] a little bird. Καὶ μὴν τὰ γ' ὀρνιθῖα λιπαρὰ γ' εἶναι πρέπει. Aves 1590.

Ὀρνιθόγονος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ab ave natus,] sprung from a bird. Διὰ τὸ τὰς ὀρνιθόγονων ὄμῃα. Orest. 1382.

Ὀρνιθόθῆρας, ὀρνιθεύτης, et ὀρνιχόλοχος, ου, ὁ, subst. [auceps,] a bird-catcher. Οἱμοὶ τάλαι, ὀρνιθόθῆρα τουτῶϊ. Aves 62. See also Aves 526. and Isthm. 1. 6. SYN. Ἰξεντής.

Ὀρνιθόμᾶνω, v. [avium insano amore capior,] to be bird-mad. Ὀρνιθόμᾶνοῦσι πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Aves 1284.

Ὀρνιθοσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aves inspiciens,] observing birds, augural. Εἰς γὰρ παλαιον θωκὸν ὀρνιθοσκοπὸν. Antig. 1011. SYN. See Οἰωνιστής.

Ὀρνῖς, ὀρνιθός, et Dor. ὄρνιχος, ὁ et ἡ, et ὄρνειον, Bæot. ὀρνᾶπτῆϊόν, Dor. ὄρνῆτον, ου, τὸ, subst. [(1) avis, ales; (2) gallus, gallina; (3) augurium,] a bird; a cock, hen; an augury. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνὸπῃ τ' ἴσαν, ὀρνιθες ὤς. Γ. 2. See also N. 64. Acharn. 931. and Theocr. 29. 13. SYN. Οἰωνός, πτηνός, πτερωτός, οἰώνισμα. EPIITH. Ἀσιός, πῶδοκῆς, φίλη, δεξιὰ, ἐσθλή, τὰνῶσι πτέρως, σμίκρα, λιγυρὰ, πτέρηνι, ἀρίστερά, κάκη, πτέρεσσά, ἀπτερός, μελωδός, αἰδωτάτη, αἰδύλος, μελάνοπτερός, εὐπτερός, ἡερία, κουφή, φοινικδόλφος, τὰνῶχειλης, γαμψώνυξ, ταχεία, ἀερόφοίτης. PHR. Πτέρων ἔθνεα.

Ὀρνιχόλοχος, vid. Ὀρνιθόθῆρας.

Ὀρνυμί, ὀρνύω, ὀρῶνῶ, et ὄρω, v. [concito, cieo, excito, hortor,] to rouse, encourage, instigate. Ἀλλὰ σὺ γ' ὀρνύθι τοῦτόν, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός. Z. 363. See also M. 142. K. 332. and Φ. 335. SYN. Ὀρμᾶω, θαρσύνω, πρότρεπω, ὀρίνω, παροξύνω, κελεύω, ἐνθρῶ.

Ὀρῶδαμνις, ἰδός, ἡ, subst. [ramusculus tenellus,] a tender shoot. Τοὶ δὲ πῶτὶ σκίεραῖς ὀρῶδαμνίσιν αἰθαλίωνες. Theocr. 7. 138. SYN. Κλαδίσκος, κλάδος, βλάστημά, κλών, ἀκρέμων, πτόρθος.

Ὀρῶθῶ, f. ὄνω, vid. Ὀρνυμί.

Ὀρός, Ion. οὐρός, ἔος, τὸ, subst. [mons,] a mountain. Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πῶλυφλοίσβοιο θάλασσης. Z. 347. See also E. 397. SYN. Γήλοφος, λόφος, πρὼν, βουνός. EPIITH. Ἀσκίον, ἀκρόπῶλον, νίφθεν, σκιδέν, μεγὰ, παιπάλω, περὶ φανόμενον, οἰσπῶλον, ὑψηλόν, αἰπύ, ἀκρίτοφυλλον, ἀρίπρεπες, εἰνόςφυλλον, εἰσθῆδον, κατὰειμένον ὕλη, μακρόν, περὶμήκες, χλωρόν, ἱερὸν, νησαῖον, δασκίον, ἀλκίμενον, μελῆδον, ἀβιᾶτον, ἀγχιᾶλον, ἡγάθῆδον, ἡλίβατον, ἡνέμοδον, περὶμήκες, κλεινόν, κράνῶν, ὑψικάρηνον, θάμνοισι πέρισκεπές.

Ὀρός, ου, ὁ, vid. Ὀρίον.

Ὀρός,¹ οὔ, ὁ, subst. [serum lactis,] whey. Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· νᾶον δ' ὄρῳ ἀγγεῖα πάντα. ι. 122.

Ὀρῶντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [montem feriens,] mountain-striking. Ἀμᾶχτον δίκαν ὑδάτος ὀρῶντου. Sept. Theb. 85.

Ὀρούω, v. [concitus feror, ruo, festino,] to hurry, rush, attack. Μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας, λῶων ὅπως. Iph. T. 298. SYN. Ἐνρούω, ἐπρούω, ὀρμᾶμαι, ἐπιπίπτω, ἐφορμᾶω, ἐφάλλωμαι.

¹ The young scholar will easily recollect the difference between ὄρος, a mountain, and ὄρος, a limit or boundary, because though they have the same accent, the gender and declension are not the same, and the breathing is different; and between ὄρος a limit, and ὄρος whey, because, though they are of the same declension, they agree neither in accent nor breathing.

- Ὀροφή, ἡς, ἡ, subst. [confectio conclavis aut thalami aut ædis, Damm. confignatio,] the ceiling of a house, a roof. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλέωτης κατέχεσεν. Nub. 173. SYN. Ὀροφός, στέγη, στέγος, τέραμνον, κορυφή.
- Ὀροφίαι, ου, adj. [in camera degens,] dwelling in the roof. Ὑπὸ τῶν κερᾶμιδων Ἠλίας τῆς ὀροφίας. Vesp. 206.
- Ὀροφός, ου, ὁ, subst. [(1) arundo fluvialis in tegendis ædibus usurpata; (2) camera,] (1) a reed used in thatching houses; (2) a ceiling, vaulted roof. Πρῶτον μὲν ὀροφῶ πτερύγᾳ περὶβάλλει πέπλων. Ion 1143. SYN. Ὀροφή.
- Ὀρπέτον, vid. Ὀρνέον.
- Ὀρπηξ, ηκός, et Dor. ὀρπαξ, ακός, ὁ, subst. [(1) surculus, (2) spiculum, hasta,] (1) a sucker, a shoot, (2) a shaft, a lance. Τάμνξ, νέους ὀρπηκᾶς, ἐν ἄρμα-τός ἄντρυγες εἶεν. Φ. 38. See also Hipp. 221. SYN. Κλαδός, κλαδίσκος. ΕΡΙΤΗ. Ἀμπέλοις, τὰνᾶος, χλοῦρός, Θέσσαλός, εὐθαλής.
- Ὀρόπυγιον, ου, τό, et ὀρόπος, ου, ὁ, subst. [pars subjecta testiculis; sacri ossis extremum; podex,] the rump, &c. Κατὰ τὸ στῆμ' ἄδειν, ἡ κατὰ τοῦ ὀρόπυγιον. Nub. 158. See also Lysistr. 963. SYN. Πυγὴ, πρωκτός.
- Ὀρώδεω, v. [formido,] to fear, to dread. Τὶ χρῆμ' ἄθυμεις; ὦ ξέν, ὀρώδω τινᾶ. Eur. Electr. 831. SYN. Δεῖδω, φοβεῖσθαι, φρίσσω, ἐκφοβεῖω, ὄκνεω, ταρβεῖω.
- Ὀρώδεια, as, ἡ, subst. [metus,] fear, alarm. Μῶν χρόνιος ἐλθὼν σ' ἐξεπληξ' ὀρώδεια; Ion 406. SYN. Δεῖμα, δέος, φοβός, τρόμος.
- Ὀροικτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fragores concitat,] loud-sounding. Ὀροικτύπον Δίος γ' ἐν ἄπαντὶ κράτει. Olymp. 10. 97. SYN. See Βαρύβρεμης.
- Ὀροιλόχος, ου, ὁ, P. N. [Orsilochus.] Ὀροιλόχος δ' ἄρ' ἐτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον. E. 547.
- Ὀροσθῦρα, as, ἡ, subst. [janua conclavis secundaria, in superiorem ædium partem admittens,] a side door to a hall, leading to the upper chambers. Ὀροσθῦρα δὲ τῆς ἑσκῆν ἐυδμήτῃ ἐνὶ τοίχῳ. χ. 126.
- Ὀροσλῶπεύω, et ὀροσλῶπέω, v. [vexo, agito,] to harass, distract. Ἡ μὲ βδῶν ἐνέχ' ὧδε χολούμενός ὀροσλῶπεύεις; Hom. H. Merc. 308. See also Pers. 10. SYN. Τάρασσω, θορύβεω, διατάρασσω, ἀνατάρασσω, πόλεμew.
- Ὀροσλῶπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [turbulentus, vexans,] turbulent, tormenting. Ὀροσλῶπος μὲν Ἀρης. Anacr. 116.
- Ὀροσμαι, Ion. ex futuro verbi ὀρω, [concito me, surgo,] to rise. Ὀροεῶ, Λαομέδοντιᾶδῃ, κἀλευοσὶν ἄριστοι. Γ. 250. SYN. Ἀνίσταμαι, ἀναίσσω.
- Ὀροστρίαινης, ου, ὁ, adj. [tridentem impellens,] trident-moving. Ὀροστρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμον ποντίαν. Olymp. 8. 64.
- Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, et ὀρτάλιχεύς, et ὀρτάλις, ἰδός, ἡ, subst. [pullus implumis,] a chicken. Οὐδ' ὅπῃτ' ὀρτάλιχοι μὲνυροὶ πῶτι Κοιτῶν ὀρῶεν. Theocr. 13. 12. SYN. Νεοσσός, ἀλέκτωρ.
- Ὀρτίλοχος, ου, ὁ, P. N. [Ortilochus.] Οἰκῶ ἐν Ὀρτίλοχοῖο δαίφρονος ἧτοῖ Ὀδυσσεύς. φ. 16.
- Ὀρτυγία, as, ἡ, P. N. [Ortygia,] an ancient name of Delos; also a small island near Syracuse. Ὀρτυγίης καθυπερθεῖν, ὅθι τροπαὶ ἡλείου. σ. 403.
- Ὀρτυξ, υγός, ὁ, subst. [coturnix,] a quail. Ὀρτυξ ἐκάλειτό· καὶ γὰρ ἦκ' ἐν ὀρτυγί. Aves 1297. ΕΡΙΤΗ. Οἰκθγένης.
- Ὀρτυγμήτρα, as, ἡ, subst. [coturnicum matrix,] a mother quail, a large quail. Καὶ Λητοῖ ὀρτυγμήτρα. Aves 871.
- Ὀρυκτός, ἡ, ὄν, adj. [fossus,] dug. Ἰπποὶ δὲ ῥεᾶ ταφρὼν ὑπερθύρονται ὀρυκτῇν. Θ. 179. SYN. Σκαπτός, κατωρύχης, κατῶρυξ.
- Ὀρῡμαγδός, οὔ, ὁ, subst. [sonus asper et impetuosus,] a crash, din, clamor. Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιὺ βάλῳν ὀρῡμαγδὼν ἐθηκέν. ι. 235. SYN. Θορύβος, κτύπος, ὑτῖβος, τάρachē, κραυγὴ, ψόφος, κτύπος, πατάγος. ΕΡΙΤΗ. Πόλως, ἀζηχίς, μέγας, σιδήρειός, ἀργαλέος.
- Ὀρύσσω, f. ξω, v. [fodio,] to dig. Ἐκτοσθεν δὲ βυθείαν ὀρύξμεν ἐγγυθὶ τάφρων. H. 341. SYN. Διόρύσσω, σκάπτω, τάφρευω, ἐξορύσσω.
- Ὀρφάνευμα, αῖτος, τό, ὀρφάνεια, as, ἡ, subst. [orbitas,] an orphan or destitute

state. Τί φῆς ; τί ταρβῶν ὀρφάνεμι ἐμῶν τέκνων ; Herc. F. 545. SYN. Ἄτεκνῖα, ἀπαῖδια, ἐρημία.

Ὀρφάνεω, et ὀρφάνίζω, v. [orbo, orbum reddo,] to bereave, to render destitute. Καὶ παῖδας ὀρφάνεὺς ἄλλὰ ταῦτ᾽ αὖ μὲν. Alcest. 308. See also Alcest. 407. SYN. Ἐρημῶ.

Ὀρφάνια, vid. Ὀρφάνεμᾶ.

Ὀρφάνίζω, vid. Ὀρφάνεω.

Ὀρφάνικος, et ὀρφάνος, ἡ, ὄν, et * ὀρφάνιστος, οὔ, ὁ, adj. [orbis quovis propinquo, viduus, desertus, privatus,] deprived of a relation, orphan, destitute. Παιδὲς δ' ὀρφάνικοί· ὃ δὲ θ' αἰμᾶτί γαῖαν ἐρεύθων. Λ. 394. See also Eur. Electr. 914. and Aj. Fl. 512. SYN. Χηρὸς, ἐρημὸς.

* Ὀρφεὺς, α, ὄν, adj. [Orphicus,] of Orpheus. Ὀρφεῖα κατέγραψεν. Alcest. 989.

Ὀρφεὺς, ἔως, et Ion. ᾗς, ὁ, P. N. [Orpheus.] Μήτ' Ὀρφέως κάλλιόν ὑμνῆσαι μέλῃς. Med. 543. EPIITH. Εὐαίνητος, Οῤῥήϊξ, Οῤῥηκίος, φορμίκτης, πᾶτῆρ ἄοιδας.

Ὀρφναῖος, α, ὄν, et ὀρφνός, ἡ, ὄν, adj. [tenebricosus, niger,] dark, black. Ὡ δῶμ᾽ αἰῶν νυκτὸς ὀρφναίας πᾶτερ. Orest. 1224. SYN. Σκότεινός, δνδφερὸς.

Ὀρφνη, ης, ἡ, subst. [tenebræ, nox,] darkness, night. Ἡμεῖς ἐν ὀρφνῇ σπαργάνωσαντες πέπλοις. Ion 955. SYN. Ἀχλὺς, σκοτὸς, ζῦφος, νύξ. EPIITH. Πύκνῃ, δυσαίθρῳς, μέλαινα, δνδφερᾶ, σκοτία, ὀλθα, λῦγρᾶ, ἄχλϋδεςσά.

Ὀρχαῖμος, ον, ὁ, subst. [princeps, dux,] a chief, a commander. Ἐνθα κέ σὴ βουλή δηλήσεταί, ὀρχαμέ λαῶν. Ξ. 102. SYN. Ἡγέμων, ἀρχὸς, ἀρχηγός, ἀρχηγέτης, ἡγητής.

Ὀρχαῖτος, et ὀρχός, ον, ὁ, subst. [series satarum arborum,] a row of trees, an avenue, a shrubbery, an orchard. Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὀρχαῖτος ἀγχι θύραων. η. 112. See also η. 127. SYN. Ὀγμός, κηπός. EPIITH. Ἀμπέλεις, νεῖατος, ἡνέμεις, ὀπωρῖνός. PHR. See η. 112.

Ὀρχεῖσθαι, v. [salto, tripudio,] to dance. Ὀρχεῖντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. Σ. 594. SYN. Ἀλλόμεναι, χορεύου, ἀνάχορεύου. PHR. Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πῆδον ῥήσσωσι πῶδεςσά. Apoll. 1. 539.

Ὀρχηθμός, οὔ, ὁ, ὀρχημά, ἄτος, τὸ, ὀρχησμός, οὔ, ὁ, et ὀρχηστὺς, ὅς, ἡ, subst. [saltatio,] dancing. Ἡμῖν ἡγείσθω φίλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖδ. ψ. 134. See also Aj. Fl. 699. and Eumen. 373. and α. 152. EPIITH. Ἀμύμων, Νυσοῖον, αὐτῶδες, ἰμέρεις. PHR. Ἀνάθημά δαίτης.

Ὀρχηστήρ, ἥρως, et ὀρχηστής, οὔ, ὁ et * ὀρχηστρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [saltator,] a dancer. Κοῦροι ὀρχηστήρῃς ἐδινέδον, ἐν δ' ἄρ᾽ αὐτοῖσιν. Σ. 494. See also Ω. 261. and Ran. 517. SYN. Χόροι, ὑπὸ πῆρσιν ἀριστὸς, χορευτής, χορηγός.

Ὀρχηστὺς, vid. Ὀρχηθμός.

* Ὀρχίλος, ον, ὁ, subst. [orchilus,] the golden-crown wren. Sanx. Κἂν Δαῖθῃ βασιλεῖ κριόν, βασιλεὺς ἔστ' ὀρχίλος ὕρνις. Aves 569.

* Ὀρχίπέδα, v. [testiculos contrecto,] Οὐκ ὀρχίπεδησάς, ὦν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Aves 142.

* Ὀρχίπέδον, ον, τὸ, et * ὀρχίς, ἔως, ὁ, subst. [testiculus, testis,] Ἐλξει θυραζ' αὐτόν, λαβὼν τῶν ὀρχίπεδων. Plut. 955. See also Nub. 713. SYN. Λακκόπεδον.

Ὀρχομένος, οὔ, ἡ, P. N. [Orchomenus,] a city in Bœotia, and another in Arcadia. Οἱ δ' Ἀσπληδὸν᾽ αἰῶν, ἰδ' Ὀρχομένον Μινυεῖον. B. 511. EPIITH. Πόλυμηλός.

Ὀρχός, vid. Ὀρχαῖμος.

Ὀρω, vid. Ὀρνυμί.

* Ὄς, ἡ, ὁ, relat. [(1) qui, quæ, quod, (2) suus,] who, which ; his own. Ἀνδρᾷ μοὶ ἐννέπε, Μοῦσᾷ, πόλυτροπὸν, ὃς μάλ᾽ ἀπολλὰ. α. 1. SYN. Ὅσκει, ὅσπερ, ὅστις, ὅττις.

Ὅσακι, et poet. ὅσασκι, adv. [quoties,] as often as. Ὅσακι δ' ὀρμήσειε πύλων Δαρδανίαν. X. 194.

- ὄσατιός, poet. ὀσσατίος, vid. ὄσος.
- ὄσημέραι, adv. [quotidie,] daily. Μάλλον, ἢ κακοῖς τῶσούτοις ναυμάχειν ὄσημέραι. Vesp. 479. SYN. Ἐπ' ἡμᾶρ, καθ' ἡμέραν.
- ὄσιος,¹ α, ὄν, adj. [sanctus,] sacred, proper. Ὅσιος δὲ γ' ἐτέρῳ ὀνόμα, τιμωρῶν πᾶτρι. Orest. 540. SYN. Ἄγιος, δίκαιος, εὐσεβής, ἱερὸς.
- ὄσιον, v. [(1) sanctum reddo; (2) expio,] to render holy, to expiate. Ὀσιούσθ' αὐτίκα γὰ πᾶσα χόρεύσει. Bacch. 114. SYN. Ἀγνίζω, ἐφ' ἀγνίζω, καθαίρω.
- ὄσιως, adj. [pie,] piously, properly. Παῖδ' οὐχ ὄσιως σὺν ἀποκτείνας. Hipp. 1282. SYN. Δίκαιως.
- ὄσμη, ἡς, et ὀδμή, ἡ, subst. [odor,] smell, perfume, stench. Ὁσμῇ κατῆρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβάλλειν. Eur. Electr. 498. SYN. and ΕΡΙΘΗ. See Ὀδμή.
- ὄσος, et ὀσατίος, poet. ὄσος, et ὀσσατίος, α, ὄν, adj. [quotus, quantus,] how many, how great, as many as. Ἡξει δ' Ὀδυσσεὺς ὄσων οὐκ ἦδη. Hec. 140. See also E. 758. SYN. See Ὀπσός.
- Ὀσσα, ἡς, ἡ, subst. et (2) P. N. [(1) vox divina et ominosa; fama; (2) Ossa,] (1) a prophetic voice, a report; (2) Ossa, a mountain in Thessaly. Ὀσσα δ' ἄρ' ἀγγέλος ὧκα κατὰ πτόλιν ᾗχετο πάντη. ω. 412. SYN. (1) Φᾶρις, φήμη, αὐδή, κληδών, ὀμφή. ΕΡΙΘΗ. (1) Ἀρτίεπις, πᾶτρια, ἀμβρῶτος, ἐράτη, ἐρατεινή, χρυσέα.
- Ὀσσατίος, vid. ὄσος.
- Ὀσσεῖμαι, Æol. pro ὀπτῆμαι, et ὀττεύμαι, v. [specto,] to behold. Εἰσίδετῃν πάντων κέφαλᾶς, ὅσποντό δ' ὕλεθρον. β. 152. See also Lysistr. 597. SYN. See Ὀπτῆμαι.
- Ὀσσῆχος, η, ὄν, adj. [quantulus,] how little. Ὀσσῆχον ἐστὶ τὸ τύμμη, καὶ ἀλῆκον ἄνδρᾶ δαμάσδει. Theocr. 4. 54.
- Ὀσσός, η, ὄν, vid. ὄσος.
- Ὀσσοῦς,² εὖς, τὸ, et ὄσσοῦς, ον, ὁ, subst. [oculus,] an eye. Πίζας ἐν ὄσσοις αἰμᾶρ-ῶπας ἐκβαλῶν. Herc. F. 928. SYN. Ὀμμα, ὀφθαλμός, ὦψ. ΕΡΙΘΗ. Ἄδᾶ-κρυτῶν, αἰμᾶτῶν, δεινῶν, περὶ καλλῆς, φᾶεινῶν, διάστροφῶν.
- Ὀστῆον, ον, τὸ, subst. [os,] a bone. Ἀχρὶ καὶ εἰς ὀστοῦν οὐδ' ὀστῆον ἱκέτο φωτός. τ. 451. ΕΡΙΘΗ. Λευκῶν, μύελον, τᾶμεσι χοῦδον.
- Ὀστίνος, η, ὄν, et ὀστροφῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [osseus,] of or belonging to the bone. Τοῖς ὀστίνοις φουσῆτ' τὸν πρωκτὸν κύνος. Acharn. 863. See also Batr. 288.
- Ὀστλιγέ, ιγγός, ἡ, subst. [(1) scintilla, (2) cirrus,] a spark, lock of hair.
- Ὀστλιγγες μᾶλεροῦ πύρος ὡς ἰνδάλλοντο. Apoll. 1. 1297. SYN. (2) Βόσ-τρύχος.
- Ὀστροφῆς, vid. Ὀστίνος.
- Ὀστράκινδᾶ, adv. [sicut in ludo testarum,] as in the play with shells.³ Ὤστ' εἰ σὺ βριμῆσαιὸ καὶ βλέψειας ὀστράκινδᾶ. Equit. 855.
- Ὀστράκοδερμῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [cui testa loco cutis est,] covered with a shell instead of a skin.
- Ὀστράκων, ον, τὸ, subst. [testa,] a tile, pot, shell. Λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ ὅστιν ἡ τοῖς ὀστράκοις. Ran. 1305. SYN. See Λεπύρρον.
- Ὀσφραίνεμαι, f. ὀσφρήσμαι, 2 aor. ὠσφρόμην, v. [odoror, olfacio,] to smell. Κάκῳ δαίμωνι, ὀσφραίνει τί; b. τοῦ ψύχους γ' ἴσως. Plut. 896.

¹ Homer uses the feminine Ὀσίη as a substantive, as Damm. properly remarks. His words are: "In poëta solum occurrit fœmininum elliptice et Ionice quasi substantivum positum, ἡ Ὀσίη, jus, fas, mos."

² It is to be observed that ὄσος, an eye, no where occurs in the singular, except in Eustath. dat. sing. ὄσσει: the dual ὄσσε, so frequent in Homer, is derived from ὄσσοις, τὸ, by apocope for ὄσσει.

³ H. Steph. in his Thes. t. ii. p. 1526=7044. makes ὀστρακινδα a substantive, and explains it, Ostracorum lus: but in the passage above quoted, ὀστρακινδα must be taken adverbially, and θλέπειν ὀστρακινδα will denote, to carry ostracism in the look, unless we read ὀστρακίνδαν, which will convey the same meaning. So we have in Hom. Od. τ. 446. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδο-ρώς. On this very common Atticism, see the learned Dr. Blomfield's note, Sept. Theb. 5.

SYN. Δᾱπεδύν, γῆ, εἰσφῶς, ὁδός [odos]. EPITH. Φύσιζούν, στῦφέλιν, εὐρυχόρον, θέσκελόν, γένεθλιν.

Οὐδένεσσωρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [nulla cura dignus, vilis,] deserving of no care, worthless. 'Αβληχρ', οὐδένεσσωρᾶ, τᾶδ' οὐ μὲνός ἀμὼν ἐρύξει. Θ. 178.

Οὐδός, ου, ὁ, subst. [limen,] a threshold, a step. 'Αλλήλας πρὸςσειπὺν, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν. Hes. Theog. 749. SYN. Βάθμος. EPITH. Αὔλειος, ξεστός, λαίνος, ἀστεμφής.

Οὐθάρ, ἄτος, τὸ, subst. [uber, mamma, fertilitas,] a breast, richness. Εἰ δὲ κεν 'Αργὸς ἱκοίμην' 'Ἀχαικόν, οὐθάρ ἄροῦρης. I. 141. SYN. Μαστός. SYN. Γλυκέρων. Οὐκάλεγων, οντός, ὁ, P. N. [Ucalegon.] Οὐκάλεγων τὲ καὶ 'Αντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω. Γ. 148.

* Οὐλά, adv. [vehementer,] violently, loudly. Οὐλά κατεκρυτάλιζόν, ἐπεψόφεον δὲ φάρετραι. Call. 3. 247.

Οὐλάμος, ου, ὁ, subst. [confertum agmen, globus,] a thick body of troops, a throng. 'Ως ἐφαθ' 'Εκτωρ δ' αὐτὶς ἐδύσατο οὐλάμον ἀνδρῶν. Υ. 379. SYN. 'Αθροισμᾶ, λῶχος, τάξις, θορύβος, μάχη, εἶλη, ὁμιλός.

Οὐλή, ἡς, ἡ, subst. [(1) hordeum, mola salsa; (2) cicatrix,] barley, the salt cake offered in sacrifice; (2) a scar. Οὐλήν παρ' ὀφρύν, ἣν πῶτ' ἐν πατρός δόμοις. Eur. Electr. 573. SYN. Οὐλόχῳτη, (2) ὠτελή, κηλὶς.

Οὐλίος, et οἶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) integer, plenus, fortis; (2) perniciosus,] (1) entire, complete, thick, brave; (2) destructive. Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλίος ἀστήρ. Λ. 62. See also Π. 224. SYN. 'Ολός, δάσος, (2) ὀλός, ὀλέθριος.

Οὐλόκαρηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pleno et comis bene obsito capite,] having a bushy head of hair. Γυρὸς ἦν ὦμοις, μελάνόχροός, οὐλόκαρηνός. τ. 246.

Οὐλόμενός, Ion. pro ὀλομένος, aor. 2. ab 'Ολλυμί, q. v.

* Οὔλον, ου, τὸ, subst. [gingiva,] a gum. Οὔλοισιν ἐξήμελξῖς εὐτράφης γάλα. Choëph. 885.

Οὐλόπους, πύδος, adj. [integros pedes habens,] sound-footed. Οὐλόπυδ', οὐλόκαρηνᾶ πύρος κατέδάμνατ' αὐτμῇ. Hom. Hym. 3. 137.

Οὐλός, η, ὅν, vid. Οὐλίος.

Οὐλόχῳτη, ἡς, ἡ, subst. [mola salsa,] a salt cake. Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλόχῳτας ἀνέλονται. B. 410. SYN. Οὐλή, πρὸχῳτη, πρὸχῳσίς.

Οὐλώ, v. [bene valeo, sum felix: in imperat. salve,] to be well, to be prosperous; imperative, farewell. Οὐλὲ τὲ καὶ μεγὰ χαίρε, θεοὶ δὲ τὲ ὀλβία δοῖεν. Ω. 401. SYN. Εὖ πράσσω, ὑγίαινω, εὐτύχεω.

* Οὐν, adv. [ergo, igitur,] therefore, then. Τὸν δ' ὡς οὐν ἐνῳσεν ἀρηϊφίλος Μενελαός. Γ. 21.

Οὐρά, ων, τὰ, idem quod οὔροι, Ion. pro ὅροι, [termini,] limits. 'Οσοῦ δὲ δίσκου οὐρᾶ κατωμαῖδιοι πέλονται. Ψ. 431.

Οὐρά, ἄς, ἡ, subst. [cauda,] a tail. Θεῖοντες δ' οὐρᾶ πωλίκης ῥινοῦ τρήχα. Rhes. 780. EPITH. Λασιός, τάνῳτρίχος.

Οὐρατός, ὁ, ὅν, adj. [ad caudam pertinens,] of or belonging to the tail. Οὐραταί, ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδὲ τὲ πολλή. Ψ. 520.

Οὐράνιος, ου, οὐράνιος, ὁ, ὅν, et οὐράνιος, ωνός, adj. [caelestis,] celestial. Οὐράνιδη μέγ' ἀνακτί, Θεῶν πρῶτερη βασίλει. Hes. Theog. 486. See also Herc. F. 754. et Ω. 547. SYN. 'Επουράνιος, αἰθερίος, 'Ολύμπιος, οὐράνοῦχος.

Οὐράνιοεικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a caelo ostensus,] shown from heaven. 'Ἡς ἀπὸ αἴγλης γαῖαν ἐλίσσεται οὐράνιοεικτός. Hom. Hym. 31. 4.

Οὐράνιοθεν, et οὐράνιοθι, vid. adnot. in voc. Οἰκῳθεν.

Οὐράνιομήκης, ἔδος, ὁ, et ἡ, adj. [ad caelum porrectus,] "towering to the sky," very lofty. Οὐράνιομήκη ῥήξτε κάμοι φωνήν, ὧ παμβασίλειαι. Numb. 356.

Οὐράνιοκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [caelum superans,] conquering heaven. Γάμειας οὐράνιοκόν. Aesch. Suppl. 172.

Οὐράνιος, ου, ὁ, subst. [caelum,] heaven, the sky. 'Ω τὴν ἐν ἄστροις οὐράνοῦ τέμνων ὁδόν. Phœn. 1. SYN. 'Ολυμπός, αἰθήρ. EPITH. 'Αστερδεις, εὐρύς, μέγας,

- μῆσος, πᾶλῦχαλκός, σιδήρεός, χάλκεός, ἄμβάτος, αἰγλήεις, πᾶλυνεφέλδς, ἡνέμρεις, ἄφθιγτός, ἄστρωπός, ἄστρά φέρων, αἰπύς, δινήεις. P.H.R. "Ἐπᾶτον εὐρύτιμου δῶμα Διὸς, χαλκοπέδδς θεῶν ἔδρα, θεῶν ἔδς, Διὸς χαλκοβάτες δῶμα, Ζηνὺς θρόνδς, δῶμα Διὸς νεφέληγῆρεταῶ, Ζηνὺς πῦλῦχρυσός οἰκός.
- Οὐρανὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [caelum tenens,] celestial. "Ἀξιδὸν οὐρανὸν ἄρχαν σέβειν. Choëph. 947.
- Οὐρεῖς, Ion. pro "Ὀρεῖς, q. v.
- Οὐρεῖδρῶμς, Ion. pro "Ὀρεῖδρῶμς, vid. "Ὀρεῖβάτης.
- Οὐρεῖθρεπτός, Ion. pro "Ὀρεῖθρεπτός, ὄν, vid. "Ὀρεῖνῶμς.
- Οὐρεσίβώτης, vid. "Ὀρεῖνῶμς.
- Οὐρεὺς, Ion. pro "Ὀρεὺς, ἔως, Ion. ἡδς, ὁ, subst. [(1) mulus; vel, ut mavult Dammius, custos, inspector, praesidium: at videsis doctiss. Heyneium in l. infr. c.] a mule; a guardian. "Ἡ τινὰ γ' οὐρήων διζήμενός, ἡ τιν' ἑταίρων; K. 84.
- SYN. (1) "Ἡμῖδνός, ὄρενς, κτηνός, (2) see Οὐρὸς, custos.
- Οὐρέω, v. [meio,] to make water. Πᾶλυν γῆ χροῖδν οὐρεῖς σῦ. b. νῆ Δε', ὦ μελέ. Thesm. 614. SYN. "Ὀμιχέω, κάτουρέω.
- Οὐρητιάω, et οὐρησείω, v. [micturio,] to desire to make water. "Ἀμῖς μὲν, ἡν οὐρητιάσης αὐτῇ. Vesp. 803.
- Οὐρητιάχός, ου, ὁ, subst. [ima hastilis pars,] the bottom part of a spear. "Ἡρᾶ οἱ, ἀσπαίρουσᾶ, καὶ οὐρητιάχον πέλεμιζέιν. N. 443. SYN. Σανρωτήρ.
- Οὐρίῳ, f. ἰσω, et Attic. ἰῶ, v. [vento secundo proveho,] to bring with a fair wind. "Ἄλθονσαν, κατ' ὄρθαν οὐρίσας. C. R. 714.
- Οὐρίος, α, ὄν, adj. [secundus,] prosperous. Ἐρε-θιζόμενός οὐρίᾳ ῥιπίδι. Acharn. 669. SYN. Ἐπιδέξιός, εὐφῶρός, εὐτυχής, εὐήνῆρδς.
- Οὐρίοστατης, ου, ὁ, adj. [prosperè institutus. Vid. Blomf. in l. infr. c.] prosperously established. Θῆλυν οὐρίοσταταν. Choëph. 807.
- Οὐρόν, ου, τὸ, idem ac Οὐρὸς, et "Ὀρός, q. v.
- Οὐρός, Ion. pro "Ὀρός, q. v.
- Οὐρός, ου, ὁ, subst. [(1) ventus secundus; (2) custos,] (1) a fair wind, (2) a guardian. Πρύμνηθεν οὐρόν, ὡς δέκασπῶρ χροῖω. Troad. 20. SYN. (2) Φύλαξ, σωτήρ. EPIITH. (1) "Ἰκμένός, ἀπήμων, ἐπαιγίζων δι' αἰθέρὸς, κάλδς, λάβρός, λίγνς, ἐπὶλίγνς, κάλλιμός, πνείων, πλησίστῖς, κραιπνός, σωτήρῖός, (2) πιστός, ὄρηρδς.
- Οὐρός, οὔ, ὁ, subst. ["locus paululum cavatus, per quem navis in terram subducta, aut recens aedificata, in aquam deducitur et demittitur,] 'the stays,' the hollow, down which a ship is launched. Οὐρούς τ' ἐξέκαθαῖρον' αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἵκεν. B. 153. SYN. "Ολκος.
- Οὐς, ὠτός, τὸ, vid. Οὐᾶς.
- Οὐσία, as, ἡ, subst. [facultas, substantia, res,] means, substance. "Ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἐκαστός ἡ. Helen. 1252. SYN. Περῖονοῖα, χρημάτᾶ, κτήματᾶ, ὑπαρξῖς. EPIITH. "Ἰκάνῃ, σῦχνῃ.
- Οὐτάζω, οὔτᾶω, οὔτημι, et Ion. οὔτασκόν, et imp. οὔτήσασκόν, v. [cominus vulnere,] to wound, to stab. Οὔταζον σᾶκός εὐρύ πᾶναῖδλδν, οὐδέ δύναντῶ. N. 552. See also κ. 356. A. 658. O. 745. and X. 375. SYN. Τίτρώσκω, νύττω, πλήσσω, τύπτω.
- Οὐτιδάνος, ἡ, ὄν, adj. [homo vel res nihili,] good for nothing. "Ἡ γάρ κεν δειλός τῷ καὶ οὐτιδάνος κάλαιοίμην. A. 390. SYN. "Ἄτιμός, ἀναρίθμιτός, φαῦλός, ἀσθένῆς.
- Οὔτις, ἴος, acc. ἵν, ὁ et ἡ, subst. [nemo,] nobody. Οὔτῖν ἐγὼ πῦματον ἐδόμαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. ι. 369.
- Οὔτω, et οὔτως, adv. [sic, ita,] so, thus. Μὰψ οὔτω τοῖονδῇ τῶσόνδῇ τῷ λαῶν "Ἀχαιῶν. B. 120. See also A. 131. SYN. "Ὡς, ὁμοίως.
- * Οὔτός, αὐτῷ, τοῦτῶ, pronom. [(1) hic, (2) heus,] (1) he, she, it, (2) harkye. Οὔτος, τὶ πάσχεις; b. Πρὸς θεῶν σὲ λίσσῶμαι. Hec. 1109.

- ὀφειλέτης, ου, ὁ, et ὀφειλέτης, ἰδός, ἡ, subst. [debitor,] a debtor. Ἦν μὲν γ' ὀφειλῆται¹ τῷ μοι, μνήμων πάνυ. Nub. 484. See also Rhes. 965.
- ὀφείλω, 2 aor. ὤφελον, v. [debeo,] to owe, to be one's duty. Ψυχῇ μὲν ζῆν οὐ δύοις ὀφειλόμεν. Alcest. 728. SYN. Δεῖ μὲ.²
- ὀφέλλω, v. [(1) debeo,³ (2) augeo, amplifico, adjuvo,] to owe, to be one's duty; to augment, to benefit. Ἥλθε μετὰ χρεῖος τὸ ῥᾶ οἱ πᾶς δῆμος ὀφελλῆ. Φ. 17. SYN. ὀφείλω, ὄφλω, αὖξω, αὖξανω, ὠφέλεω, ἐπιδίδωμι.
- ὀφέλως, ἔως, τὸ, subst. [utilitas, commodum, augmentum,] usefulness, benefit, profit. Ὅς τοι πόλλ' ὀφέλος γένετο πτόλει τῷ καὶ αὐτῷ. P. 152. SYN. Ὀφελήμα, ὠφέλεια, ὠφελήσις, ὄνησις, ἐπικουρία, αὖξησις, κέρδος.
- ὀφέλιτος, ου, ὁ, P. N. [Opheltius.] Καὶ Δδλόπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλιτον ἡδ' Ἀγέλαον. Λ. 302.
- ὀφθαλμία, as, ἡ, subst. [ocularia ægritudo,] a disease or soreness in the eyes. Ταύτης ἀπαλλάξειν σὲ τῆς ὀφθαλμίας. Plut. 115. SYN. Λήμη.
- ὀφθαλμιᾶω, v. [ægritudine oculorum laboro,] to have sore eyes. Μὰ τὸν Δι', οὐ γὰρ ἀλλ' ἐτύχον ὀφθαλμιῶν. Ran. 193.
- ὀφθαλμιδίον, ου, τὸ, subst. [ocellus,] a little eye. Ἴδου δέχου κέρκον λάγῳ, τῷ ὀφθαλμιδίῳ περὶ ψῆν. Equit. 909.
- ὀφθαλμός, οὔ, ὁ, subst. [oculus,] an eye. Τοῖσι δ' ἅπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύς ὥσεν Ἀθήνη. O. 668. SYN. See Ὀμμά. EPIITH. Πρόθυμος, ὄλος, συγγένης, ὠπνός, ἱμέρσις, ὄξυς, γλυκύς, ἡμέροσκοπός, κυκλοτερής, μέγας, κάλως, στίλβων, φασφύρος.
- ὀφθαλμοτεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex oculis manans,] streaming from the eyes. Ὁφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημυριδί. Alcest. 185.
- ὀφθαλμώρυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [oculus effodiens,] digging out the eyes. Ἄλλ' οὐ κᾶρανστῆρες ὀφθαλμώρυχοι. Eumen. 186.
- ὀφιοῦχος, ου, ὁ, subst. [anguitenens,] the name of a constellation. Τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κᾶταιγει μύγερὸν ὀφιοῦχον. Arat. 75. EPIITH. Αἰγλήεις, βριᾶρος, φαεινόμενός.
- ὀφίς, ἴως, ἔως et ἔως, ὁ, subst. [serpens, anguis,] a serpent. Ὅδαξ ἐλάβδμην ὡς παρείας ὦν ὀφίς. Plut. 690. SYN. Δράκων. EPIITH. Γοργώπος, αἰδύλος, αἰδύλωνωτος, δεινός, πικρός, δηλήμων, ὄλως, οὐλομένως, χθονίως, ἀμφιελικτός.
- ὀφιδώδης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [anguinus, plenus anguium,] snaky, covered with snakes. Ὅς τὰς ὀφιδώδεως νί-υν. Olymp. 13. 89.
- ὀφίων, ὄνως, ὁ, P. N. [Ophion.] Πρωτὸν Ὀφίων Εὐρύνομη τέ. Apoll. 1. 503.
- ὀφλισκάνω, et ὄφλω, f. ἴσω, v. [damnor, crimini obnoxius sum,] to be fined or condemned. Πάτηρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμᾶθιαν ὀφλισκάνει. Phæn. 775. See also Med. 405.
- ὀφρᾶ, adv. [ut, quo, donec,] in order that, until. Ὀφρᾶ ἔπος εἶπομι τὸ μοι κατὰθύμιόν ἐστί. X. 393. SYN. Ὅπως, ὡς, ἵνα, ὥστε.
- ὀφρῆ, ης, et ὀφρὺς, ὄως, ἡ, subst. [supercilium,] an eye-brow, a brow. Στρατὸν, λῆπαιαν δ' ὀφρῆν καθήμενός. Heracl. 395. See also Hipp. 290. EPIITH. Στυγνῆ, οὐλή, κῶνανυγίς, κῶανῆα, ἀμβρυσία, μέλαινα, φαῖδρα, ἐρατή.
- ὀφρῦεις, ἐσά, ἐν, adj. [excelsus, superbus,] built on the brow of a hill, proud. Ἰλιὺς ὀφρῦεσσά περὶ σμύχοιτ' ἀγ' ἄκρης. X. 411. SYN. Ἠνέμοις, ὑψηλός.
- ὄχᾶ, adv. [valde, longe, multum,] very, greatly. Ἀμφότερω μὲν μᾶλλον ὄ γάρ κ' ὄχ' ἀριστὸν ἀπάντων. M. 344. SYN. Ἐξόχᾶ.
- ὄχετηγός, οὔ, ὁ, adj. [qui aquam derivat alicunde,] who conducts a stream, or forms a channel. Ὡς δ' ὄρ' ἀνὴρ ὄχετηγός ἀπὸ κρήνης μελαινύδρου. Φ. 257.
- ὄχετος, ου, ὁ, subst. [canalis,] a channel, aqueduct, sluice. Πᾶρεκτρέποντές ὄχετον, ὥστε μὴ θάνειν. Eur. Suppl. 1121. SYN. Διαρρύη, διώρυξ.

¹ Brunck, in the passage quoted, reads Ὀφείλῃται, though he retains the true reading Ὀφειλέτης in the Ajax Fl. 590.

² On the various usages of this word, see Steph. Thes. t. ii. p. 1560=7094.

³ The interpretation of debeo is here given to Ὀφέλλω, because it is sometimes used Ionice Ὀφείλω, see T. 200. E. 81. and other passages; but it must be remembered that Ὀφείλω is never used in the sense of, 'to increase.'

- Ὀχεὺς, ἔως, Ion. ἥδς, ὁ, subst. [(1) pessulus, (2) lorum, (3) fibula,] a bolt, a bar, a thong, a buckle. "Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερωῶνός ὀχεὺς τέτατο τρυφάλειης. Γ. 372. SYN. ἱμάς, περόνη, μῶχλος, δεσμός. EPIITH. Χρῦσειός, μακρὺς, στῖβάρους, σθενάρους, εὐτευκτός, ἀλῦτος, θεόδομήτος, αἰὺλος.
- Ὀχεύω, v. [coēo, inco,] to be connected with. Οὗτος δ' λευκίτας δ' κύρηνπῖλός, εἰ τί' ὀχευσεῖς. Theocr. 5. 147.
- Ὀχεῖν, v. [veho, porto, persequor,] to bear, to carry, to pursue. Νηπιῖας, ὀχεῖν, ἐπεὶ οὐκ ἐπὶ τῆλικός ἐσσι. α. 297. SYN. Φέρω, κύμιζω, φέρω, ὑποφέρω, ὑπόμενω, ὑπελαύνω.
- Ὀχημά, ἄτος, ἐδς, τὸ, subst. [currus, vehiculum,] a chariot, a conveyance. Ἀψιδῷ πέτρῳ προσβάλων ὀχημάτων. Hipp. 1228. See also Δ. 419. SYN. Ἀρμά, δίφρος, ἀήνη, ἄμαξα. EPIITH. Ἰππεῖον, ναῖον, πωλίκον, ἄσειρωτον ἄνους, περὶφύρον, πολὺκαρπὸν, τέθριππον, θαλασσοπλαγκτὸν, κένον, φλόγηδον, πολὺκωπὸν.
- Ὀχῆσιος, ου, ὁ, P. N. [Ochesius.] Αἰτωλῶν ὄχ' ἀριστὸν, Ὀχησιῶ ἀγλαὸν νῖον. E. 843.
- Ὀχθεῖν, v. [graviter fero, indignor, ingemisco,] to be indignant, annoyed, or grieved. Ὀχθήσας δ' ἄρ' εἶπε πρὸς ὃν μεγάλῃτορ' αὖ θυμὸν. Λ. 403. SYN. Ἀγανακτεῖν, βαρύνομαι, λυπεῖσθαι, πένεω.
- Ὀχθη, ης, ἡ, et ὄχθος, ου, ὁ, subst. [agger, ripa,] a mound, the bank of a river. Στῆσαιμένοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῦ παρ' ὄχθας. Σ. 533. See also Iph. T. 291. EPIITH. Βάθειά, πέτρηνός, ἡνέμοις, ἐλαιόφρος, ξεστός, ἔρως, ἀγλαόκαρπός, λασιός, μάλακη, θάληρ' αἰπειά, εὐδενδρὸς.
- Ὀχλέω, f. ἴσω, ὀχλεύω, ἐδς, ὄχλιζω, f. ἴσω, v. [moveo cum molestia, turbo, vexo,] to move with trouble, to disturb, to vex. Ὀχλεῖς, σῦθείς τ' ἄν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλεῖον. CE. R. 446. See also ι. 242. SYN. Ἐνόχλεω, τάρασσω, ἐκτάρασσω, ἐμπόδιζω, ἀνίσω, κωλύω, μὴχλεύω.
- Ὀχληρὸς, ἂ, ὢν, adj. [molestus, turbulentus,] troublesome, turbulent. Ὀχληρὸς ἴσθ' ὦν καὶ τάχ' ὠσθήσει βίη. Helen. 451. SYN. Ἀλγεινός, ἀηδής, κλονεῖς.
- Ὀχλός, ου, ὁ, subst. [(1) turba, multitudo hominum; (2) molestia,] a crowd, trouble, annoyance. Ἄλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφύλης ὁσός. Plut. 750. SYN. Ὀμιλός, θύρβος, τάραχή. EPIITH. Νήνεμός, πάντοπλος, ἱπποτής, θηλυγένης, μύριός, ἀπειρεσίος, ἀθύρογλωσσός.
- Ὀχμάζω, f. ἄσω, v. [constringo,] to bind, to fasten. Ὑψηλοκρήμους τὸν λῶργον ὀχμάσαι. P. V. 5. SYN. Κατέχω, δεῶ, σφίγγω, κατὰδεω, δεσμεύω, σύν-ἄπτω.
- Ὀχνη, ης, ἡ, subst. [pirum,] a pear. Πάντ' δ' ἐναλλὰ γένοιτο καὶ ἂ πῖτος ὄχνας ἐνεκαίαι. Theocr. 1. 134.
- Ὀχός, ἔδς, τό. Vid. Ὀχημά.
- Ὀχός, ου, ὁ, subst. [qui continet aliquid, ut currus, portus, vel cubile,] a safe receptacle. Οὐ γὰρ ἔσαν λίμενες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί. ε. 404.
- Ὀχυρὸς, ἂ, ὢν, adj. [munitus, firmus, tutus,] fortified, defended, strong, safe. Ὀχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται κάλως. Iph. A. 738. SYN. Ἐχυρὸς, ἐρμυνός, στερῆς, ἰσχυρὸς, ἀσφάλης.
- * Ὀχυρῶς, adv. [firmiter, tuto,] firmly, safely. Ὀχυρῶς γ' εἰη κατὰγνῆρασκεν. Med. 124.
- * Ὀψ, ὅπως, ἡ, subst. [vox,] a voice. Κίρκης ἐνδὸν ἀκουὸν ἀειδοῦσης ὀπὶ καλῇ. κ. 221. SYN. Αἰδὴ, φωνή, κληδὸν, φώνημα, φθόγγος, βῶα, ἰαχή. EPIITH. Ὑστατή, ἄρρητος, ἐναντία, ἀξενετός, δυσξύμβλητος, φανερὰ, φανερή, εὐθρῶας, κλυτή, ἀμβρόσια, διὰ, μελίγηρὸς, θεῶμερης, θεσπεσίος, πικρῶστα.
- Ὀψαμίτης, ου, ὁ, subst. [messor vespertinus,] one who reaps till late in the evening. Μίλων ὄψαμάτ' ἀπὸ κομμ' ἀτεράμνω. Theocr. 10. 7.
- Ὀψάν, ου, τὸ, subst. [visum,] a sight. Οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει. Choëph. 527. SYN. See Ὀψίς.
- Ὀψάρτης, ου, ὁ, subst. [qui sero arat, qui tardius arat, et post tempus,] one who is engaged late in ploughing, or who ploughs too late. Οὕτω κ' ὄψάρτης πρωτηροτῇ ἰσοφάριζοι. Hes. Op. 488.

- Ὁψέ, adv. [sero, longo post tempore,] too late, after a long time. Ὁψέ κᾶκως ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους. ι. 534. SYN. Δηρὸν, χρόνῳ.
- Ὁψείω, v. [videre cupio,] to desire to see. Τῷ ῥ' οἷγ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πύλε-
μοιο. Ε. 37.
- Ὁψιγόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [post natus, posterus,] born long after, in the plur.
posterity. Αἰνᾶρετ' τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνος περ. Π. 31. SYN.
- Ὁψιμός.
- Ὁψικοίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sere dormiens,] late-sleeping. Ἐν ὀψικόιτοισι δ'
ὄμμασι βλάβας ἔχω. Agam. 862.
- Ὁψίμος, ου, ὁ et ἡ, et * ὄψιός, α, ὄν, adj. [serus, serotinus,] late. Ὁψίμον,
ὀψίτελεστών, ὄον κλέος οὐ πῶτ' ὀλεῖται. B. 325. See also Isthm. 4. 59. SYN.
- Ὁψιγόνος.
- Ὁψιπῶδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tarde vel sero sapiens,] slowly wise, wise by expe-
rience. Ἄγων ὀψιπῶδον θυγάτηρ Πρῶ-φᾶσιν. Pyth. 5. 36.
- * Ὁψίός, α, ὄν, vid. Ὁψίμος.
- Ὁψίς, ἔως, ἡ, subst. [vultus, os, visus,] the look, countenance, sight, appear-
ance, vision. Ὁψει δ' οὐτ' ἄρ πω σὺ ἐμους ἰδῆς, οὐτ' ἄρ ἐγὼ σοῦς. Υ. 205.
SYN. Ὁψάνδον, ὄραμα, ὄρασις, ὄπωπή, δεργμά. EPIITH. Ἀγᾶθῃ, ἀμείλιχός,
ἐννυχός, ἰδεῖα, πᾶνὸπλος, γυναικεῖα, εὐδαίμων, ἀελπτός, φανερὰ, ἀληθής, χαρί-
εσσα, στῦνῃ, πίκρα, φαιδρά, ἰμερῶσσα.
- Ὁψίτελεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sero finitus,] completed late. See in Ὁψίμος.
- Ὁψόν, ου, τὸ, subst. [opsonium; id quod una cum pane comedimus,] a relish,
a savour. Ὁψον τ' ἄσαιμι προῖτων, καὶ οἶνον ἐπισχών. I. 485. SYN. Βρωμά.
EPIITH. Μένδεικῆς, πόντιον.
- Ὁψοφάγειω, v. [opsonia devoro,] to devour dainties, to be a glutton. Οὐδ'
ὀψοφάγειν, οὐδὲ κίχλιζειν. Nub. 979.
- Ὁψοφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui opsoniis inhiat,] gluttonous. Γόργονες ὀψο-
φάγοι. Pax 810. SYN. Λαίμαργός, ἄδηφάγος.
- Ὁψωνέω, v. [opsonia coëmo, opsono,] to buy provisions. Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ'
ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι. Vesp. 495.

Π.

- * Πᾶγᾶσαι, ὦν, αἱ, P. N. [Pagasæ,] a promontory of Magnesia. Κλείονται
Πᾶγᾶσαι Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν. Apoll. 1. 238.
- Πᾶγᾶσαιος, Ion. * Πᾶγᾶσήϊος, α, ὄν, et * Πᾶγᾶσηίς, ἰδός, ἡ, adj. [Pagasæus,] of
Pagasæ. Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βορμὸς Ἀπόλλωνος Πᾶγᾶσαιου. Hes. Scut. 70. See
also Apoll. 1. 524. and Apoll. 1. 318.
- Παγγαῖον, ου, τὸ, P. N. [Pangæus,] a mountain in Thrace. Βόλβης θ' ελειον
δὸν ἄκῃ, Παγγαῖον τ' ὄρος. Pers. 500.
- Παγγλωσσία, ας, ἡ, subst. [loquacitas,] loquacity. Μᾶθόντες δὲ, λάβροι παγ-
γλωσσίῃ. Olymp. 2. 157. SYN. Λᾶλῖα, ἀδουλεσχία, φλυαρία.
- Πᾶγῆτῶδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [gelu constrictus,] frozen, chill. Θερμόν τῷ καὶ
πᾶγῆτῶδες. Philoct. 1110. SYN. Χρυσταλλόπηκτος, κρυερὸς, ψυχρὸς.
- Πᾶγῃ, ἧς, et πᾶγῃς, ἰδός, ἡ, subst. [laqueus, decipulum,] a noose, a trap. Τί-
νειν' ἐπειπερ καὶ πᾶγας ὑπερκόπους. Agam. 795. See also Batrach. 50. SYN.
Δικτῶν, ἀρκύς. EPIITH. Δόλβεσσα, κρυπτή, πύλντρηπός, πίκρα, στῶνδεσσα. PHR.
Εὐλινὸς δόλος, μῦθον ὀλεσειρά, δικτῶκλωστὸς μηχάνῃ.
- Παγκαίνιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [semper vel omnino recens,] always, or entirely
fresh or new. Κηκιδᾶ παγκαίνιστόν, εἰμάτων βᾶφάς. Agam. 933.
- Πάγκᾶκος, compar. ἴων, superl. ἰστός, η, ὄν, adj. [omnino malus,] altogether
or very bad. Ὡ παγκάκιστέ, τοῦτ' ὅ γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω. Med. 466. SYN. See
Κάκος.
- Παγκᾶκως, adv. [pessime,] very badly. Δόσις, ὥς πάντα παγκᾶκως. Pers. 287.
SYN. See Κάκως.

Πάγκαλδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino pulcher vel pulcherrimus,] very beautiful.

Καὶ τάσγ᾽ χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. Plut. 1019. SYN. See Κάλδς.

Παγκάλως, adv. [pulcherrime,] most beautifully. Ἄλγεϊ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλύνεται. Eur. fr. Beller. 16. 7. SYN. See Κάλως.

Πάγκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fructum omnigenum habens, fructuosus,] having fruits of all kinds, all-fruitful. Πόλυστῆφός ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης. Cē. R. 83.

Παγκάρατος, ου, ὁ et ἡ, et * παγκάτᾰπύγων, ὄνός, adj. [omnino abominandus,] very abominable. Αἷς οὐδὲ μέτην πάνυ τοῦ πόλεμον; ὃ. καὶ μὴν, ὃ παγκάτᾰρατῆ. Lysistr. 588. See also Lysistr. 137. SYN. See Κᾰτᾰρατός.

Παγκευθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnia contegens,] all-concealing. Μόρῳ τὰν παγκευθῇ κάτω. Cē. C. 1563.

Πάγκλαντός, et πάγκλανστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) omnino lamentabilis, (2) semper lugens,] altogether lamentable, ever-wailing. Ἄτης, ὅθεν πάγκλαντόν ἐξᾰμᾰ θέρδς. Pers. 827.

Παγκληρία, as, ἡ, subst. [tota hæreditas,] an intire inheritance or property. Καὶ δῶμα, καὶ σὴν πᾰράλᾰβών παγκληρίαν. Ion 813. SYN. Παμπησία.

Πάγκληρδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [hæres ex asse,] inheriting or possessing every thing. Οὐκ ἔσχες ἂν ποτ' οὐτὲ παγκλήρους δόμους. Ion 1542.

Πάγκοινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnibus communis, publicus,] all-common, public. Πληγεῖς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ ἴδᾰμη. Sept. Theb. 604. SYN. See Κοινός.

Παγκοίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui omnes sopit,] all-lulling. Τὰν παγκοίταν ὄθ' ὄρω θάλαμῶν. Antig. 813.

Παγκονιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) multo pulvere adpersus, (2) omne genus certaminis expertus,] (1) covered all over with dust, (2) trying every mode of contest. Πάμπληκτᾰ παγκονιτᾰ τ' ἐξ-ηλθὼν. Trach. 505. SYN. (2) Πόλυπῶνός.

Παγκράτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnipotens,] all powerful. Καὶ σὺ παγκράτῆς κόρα. Thesm. 317.

Παγκράτιών, ου, τὸ, subst. [pancratium,] a festival comprehending all the Grecian games. Καὶ παγκράτιόν γ' ὑπᾰλειψάμενοις νεανίκῶς. Pax 897. SYN. Ἀθλησίς, πᾰλη.

Παγκρότως, adv. [magno cum strepitu,] with great noise. Στεῖλασῶ λαίφος παγκρότως ἐρέσσεται. Æsch. Suppl. 731.

Πᾰγός, ου, ὁ, subst. [collis,] a hill, a bank. Προσπασσᾰλεύσω τῷδ' ἄπανθρώπῳ πᾰγῳ. P. V. 20. SYN. Λόφός, βουνός, πέτρα, ὄχθος. EPIITH. Εὐτειχής, ἐλαιῶφής, ἀρείος, αἰπύς, ὄφρυεις, στῦφέλδς, ἱερδς.

Πάγουρδς, ου, ὁ, subst. [canceri genus, pagyrus,] a kind of crab. Ἦσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς. Equit. 606. SYN. Κάρκινός.

Παγχάλκεός, et παγχάλκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [totus aureus,] covered with brass. Ἄνδρᾰ τὼν ὄστις ὧδ' ἐστὶ, καὶ εἰ παγχάλκεόν ἴσχει. Apoll. 4. 1655. See also Heracl. 277. SYN. Χαλκεός, χάλκειός, κᾰτᾰχαλκός.

Πάγχρηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino bonus,] excellent. Πάγχρηστὸν ἄγγός ἐσται. Acharn. 936. SYN. See Χρηστός.

Πάγχριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino inunctus,] intirely anointed or besmeared. Τὰς πειθοὺς παγχρίστῳ. Trach. 663.

Πάγχρυσός, et πάγχρυσέός, ου, ὁ et ἡ, adj. [totus aureus,] covered with gold, all gold. Ἄνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δερδς. Med. 5. See also Apoll. 4. 120. SYN. Χρυσέός.

Πάγχϋ, vid. Πᾰνϋ.

Πᾰθη, ης, πᾰθησίς, ἡ, πᾰθημά, ἄτός, et πᾰθός, ἔος, τὸ, subst. [calamitas, infortunium, clades, ærumna,] suffering, feeling, calamity, distress. Μελεᾶν πᾰθαν. Antig. 978. See also Iph. T. 671. and Orest. 834. SYN. Συμφῶρά, δυστυχία, τῦχη. EPIITH. Κρυπτῇ, δεινῇ, πῆρισσῇ, φόνια, πόλυπῶνός, μεγάλη, μελεᾶ, βρῦτειός, ἀπροσδοκητός, ἀργάλεα, πικρά, χᾰλέπη, οικεία.

Παῖαν, ἁνός, παιῶν, ὄνός, et παιών, ὦνός, ὁ, subst. [(1) hymnus in laudem Apollinis, necnon Dianæ; (2) hymnus in honore cujuslibet dei; (3) Apollo,

ut medicus, (4) medicus,] a hymn in honor of Apollo or Diana, or of any god; Apollo; a deliverer from disease. Παιὰν δὲ λάμπει, σπένδουσά τε γῆρος ὀμανλὸς. *Æ. R.* 187. See also *A.* 473. and *Agam.* 98. *SYN.* Ὑμνος, Ἀπόλλων, ἱατρος.

* Παιανίζω, *f. ἴσω, v.* [accino,] to chaunt. Ὀδὸλῳγμον ἱερὸν εὐμένη παιανίσουν. *Sept. Theb.* 254.

Παιγμᾶ, *ἄτος, τὸ, παιγνῖα, ἄς, ἡ, παίγνιον, ου, τὸ, et παιγμός, ου, ὁ, subst.* [ludus, res ludicra, ludibrium,] sport, play, a laughing-stock. Ἰερὸς ἱερᾶ παίγματᾶ βρέμη. *Bacch.* 161. See also *Lysistr.* 701. and *Call.* 4. 324. *SYN.* Ἐμπαίγμᾶ, ἄθυρμᾶ, ἔορτή, παιδιᾶ.

Παιδᾶγωγέω, *v.* [instituo, rego,] to instruct, regulate. Ἡ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὀπλίτην χρῆων; *Heracl.* 729. *SYN.* Παιδεύω, ἰθύνω.

Παιδᾶγωγία, *as, ἡ, subst.* [institutio, moderatio,] instruction, education, guidance, attention. Νῦσημᾶ κηδεύοντᾶ παιδᾶγωγίᾳ. *Orest.* 881. *SYN.* Μᾶθησις, παιδείῃ, ὥρα.

Παιδᾶγωγὸς, *ου, ὁ, subst.* [puerorum custos et formator. *Vid. Steph. Thes.*] an attendant on the children of the wealthy. Ὡ πρέσβυ παιδᾶγώγ᾽ Ἐρεχθεὺς, πᾶτρός. *Ion* 725.

Παιδᾶριόν, ¹ *vid. Παίδιον.*

Παιδεία, *as, ἡ, παιδευμᾶ, ἄτος, τὸ, et παιδευσις, ἔως, ἡ, subst.* [institutio, disciplina,] education, discipline. Πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν. *Troad.* 128. See also *Androm.* 1090. and *Nub.* 932. *SYN.* Παιδᾶγωγία, διδᾶχῃ, διδασίς, μᾶθημᾶ. *ΕΡΙΤΗ.* Στεργῶ, πλεκτῇ, ἀγᾶθῇ.

Παιδεὺς, *ου, ὁ et ἡ, et παιδῖκος, ἡ, ὄν, adj.* [puerilis,] puerile. Μέρος λᾶχοῦσαν, οὐτῇ παιδεῖον τρῶφῆς. *Antig.* 930. See also *Theocr.* 23. 32.

* Παιδῆραστής, *ου, ὁ, subst.* [pædico,] a lover of boys. Μοιχεῖ, παιδῆραστᾶ. *Acharn.* 264.

Παιδευμᾶ, *et παιδευσις, vid. Παιδεία.*

Παιδεύω, *v.* [instituo,] to educate children, to chastise. Εἰ μὴ γυναικας σώφρωνας παιδεύει. *Andron.* 599. *SYN.* Διδάσκω, παιδᾶγωγέω, ἐκδιδάσκω, νοουθετέω, κόλάζω.

Παιδιᾶ, *ἄς, ἡ, subst.* [ludus, jocus,] play, sport. Πᾶρόντᾶ μόχθων, παιδιᾶν εἶναι δόκων. *P. V.* 322.

Παιδίον, *et παιδᾶριόν, ου, τὸ, * παιδίσκος, ου, ὁ, et * παιδίσκη, ης, ἡ, [subst.] puerulus,] a little boy, a child.* Χερσὶ κράτει, πῶς πικρὰ βέλη πῶτῃ παιδιᾶ βάλλει. *Theocr.* 23. 5. See also *Plut.* 536. *Eccles.* 1136. and *Acharn.* 1146. *SYN.* Τέκνον.

Παιδὺς, *ἡ, ὄν, subst.* [adolescens. *Vid. Damm. et Steph. Thes.*] a full-grown boy. Παιδὺς ἔων, κατὰκῆπὸν ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν. *ω.* 337.

Παιδῶβρὸς, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [natos devorans,] devouring children. Παιδῶβροιο μὲν πρῶτὸν ὑπῆρξάν. *Choëph.* 1055. *SYN.* See Παιδῶφῶνός.

Παιδῶγονός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [liberos procreans,] producing children. Παιδῶγονῇ, περὶὺς Ἰνᾶχου. *Eur. Suppl.* 639. *SYN.* Παιδῶποιός, ἀκοίτης.

Παιδοκτῶνέω, *v.* [liberos interficio,] to slay children. Παιδοκτῶνήσας, δῶμᾶ θριγκῶσαι κῆκοις. *Herc. F.* 1271.

Παιδοκτῶνός, παιδῶφῶνός, *ου, ὁ et ἡ, παιδὸλῆτωρ, ὄρος, ὁ, παιδὸλῆτειρᾶ, as, ἡ, et παιδολύμας, ου, ὁ et ἡ, subst.* [liberorum intersector,] murderer of children. Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτῶνονος. *Herc. F.* 831. See also *Med.* 1404. *Med.* 1390. *Med.* 845. and *Choëph.* 595. *SYN.* Παιδῶβρὸς, τέκνολῆτηρ, τέκνοκτῶνός.

Παιδῶποιέω, *et παιδουργέω, v.* [liberos procreo,] to beget children. Σὺ δ' ἄλλῳ λέκτρον παιδῶποιῆσαι λάβῶν. *Orest.* 1079. See also *Ion* 174. *SYN.* Τέκνωω, γεννᾶω, φῶτεύω.

Παιδῶποιός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [liberos generans,] child-beggetting. See *Androm.* 4.

¹ Παιδᾶριόν is used as a term of endearment.

Παιδοτρίβης, ου, ό, subst. [ludimagister,] a trainer of boys, a wrestling-master. Ἐν παιδοτρίβου δὲ τινὰ πᾶλιν ἐμάνθανες; Equit. 1235. SYN. Παιδάγωγος.
Παιδοτρίβικῶς, adv. [more ludimagistri,] like a wrestling-master. Ἄλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτρίβικῶς ταυτὰ γί. Equit. 492.
Παιδοτρώφῳ, v. [pueros educo,] to bring up a child. Πῶς ταύτην παιδοτρώφῃσω; Lysistr. 956.
Παιδοτρώφος, ου, ό et ή, subst. [puerorum educator,] one who maintains children. Πάτερᾶ, τάν τε παιδοτρώφον, ᾧ μάταν. Herc. F. 903. (A double dochmiac.) SYN. Κουρότρώφος, τρώφος.
Παιδοτρωτός, ου, ό et ή, adj. [a liberis afflictus,] inflicted by children. Πολλὰ δ' ἐγὺ μὰ παιδοτρωτᾶ. Eumen. 499.
Παιδουργῶ, vid. Παιδοποιῶ.
Παιδουργία, as, et παιδοποιᾶ, ή, subst. [liberorum procreatio,] procreation. Τοῖς οἰσὶν αὐτοῦ δύστέκνον παιδουργίαν. Æ. R. 1248.
Παιδοφθόνος, vid. Παιδοκτόνος.
Παίζω, Dor. παίσσω, f. ἔω vel σω, v. [ludo, illudo, jocor,] to play, to baffle, to joke. Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἡ μαίνεται; Herc. F. 947. SYN. Ἐμπαίζω, χλευάζω.
Παιήων, vid. Παίαν.
Παιώνια, as, ή, P. N. [Pæonia,] a nation of Thrace. Εἰμ' ἐκ Παϊωνίης ἐριβώλον, τηλὸθ' εὐόσης. Φ. 154. EPIITH. Ἐριβόλαξ.
Παῖονες, ων, οἱ, P. N. [Pæones,] the Pæonians, the inhabitants of Pæonia. Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἔναι μετὰ Παῖονας ἱπποκῶρυστάς. Φ. 205. EPIITH. Ἀγκυλδοτοῖοι.
Παῖονίδης, ου, ό, patronym. [Pæonides,] the son of Pæon. Ἦ, καὶ Παῖονιδὴν δουρικλυτὸν ἐξἐναριξεν. Λ. 368.
Παιπᾶλη, ης, ή, et παιπᾶλημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) pollen, farina tenuissima, (2) versutia,] fine flour; subtlety, a knave. Λέγειν γένῃσει τρίμμᾶ, κρῶτᾶλόν, παιπᾶλη. Nub. 260. See also Aves 430. SYN. (2) Κερδᾶλέοφρων, πᾶνοῦργος.
Παιπᾶλεις, εσσα, έν, et παιπᾶλός, όν, adj. [arduus, saxosus,] rough, craggy. Αὐτῆκᾶ δ' ἐξ ὄρεος κατέβησάτ' οἱ παιπᾶλυντός. N. 17. See also Call. 3. 194. SYN. Τραχὺς, ὄκριεις, κατὰ κρημνός, κρᾶνᾶός.
Παῖς, et poet. παῖς, παῖδός, ό et ή, [(1) puer, (2) filius, (3) servus,] a boy, a child, a servant, Gallicè garçon. Δυσὶν δὲ παῖδον δύο νέκρῳ κατόψεται. Hec. 45. SYN. Κῶρος, νῖός, παιδίον, παιδίσκος, δούλος. EPIITH. Φροῦδός, σκῶτιός, γενναῖός, γάπητός, αἰδηλός, ἀριπρὲπής, ἀριστός, ἀτάλαφρων, ἀφνειός, ἐρατεινός, κρατέρους, ἀγίγος, ὀλιγός, ὀρφανικός, σμικρός, φίλος, ἀγάκλυτός, κάκῳρηδής, κρατέρωφρων, νηπιᾶχος, πᾶνᾶοριός, πύλντροπος, τηλύγετης, πρώθηβός, τηλεθάων, ἄμύμων, νῆός, νεᾶρός, ὑπέρθυμός, ἀγαυός, ἀπότημός, κυδάλιμός, ἀφανυός, μεγάλιθρω, ὀψίγυνός.¹

Παιφάσσω, v. [oculos acriter circumfero, palpito,] to gaze fiercely round, to palpitate. Δίψῃ καρχᾶλέος' παφασσὲ δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρόν. Apoll. 4. 1442.

Παῖω, vel παίσω, f. ήσω, v. [percutio,] to strike. Παίειν πρῶθυμει, παῖσόν' εἰ δ' ὕπ' αὐχενᾶ. Hec. 562. SYN. Πάτασσω, τύπτω, κρούω, πλήσσω, βάλλω, ἄράσσω, δαίρω, αἰκίζω.

Παῖων, medicus, vid. Παίαν. **Παίων, vid.** Παῖονες.

Παιωνίζω, vel melius Παιανίζω, v. [accino,] to sing a pæan. Ὀδὸν λυγμὸν ἱερὸν εὐμένῃ παιανίσσων. Sept. Theb. 254. SYN. Ὑμνῶ, εὐφημῶ.

Παιωνίος, α, όν, adj. [medicus,] of Apollo, healing. Παιωνίαισι χερσίν. Acharn. 1223. SYN. Ἀκεσῖμος, ὀδὸνήφάτος.

¹ "Notanda hæc sunt ætatum discrimina: βρέφος, τὸ γεννηθὲν εὐθέως. Παῖδιον, τὸ τρεφόμενον ἐπὶ τῆς τιθηνοῦ παιδάριον, τὸ ἥδη περιπατοῦν καὶ λέξεως ἀντεχόμενον· παιδίσκος, ὃ ἐν τῇ ἐχομένῃ (statim illum priorem excipiente) ἡλικίᾳ, ætate: παῖς δὲ, ὃ δι' ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἔναι. Hanc subsequentem ætatem vocant τὸν πάλληκα, βούπαιδα, ἀντίπαιδα, μελλέφηβον, quæ quatuor notant idem. Sed non omnium horum proprietates ubique est querenda." Vid. doctiss. Dammii Lexicon Pindaricum in v. Παῖς.

- Πακτώ**, v. [compingo, claudio,] to fasten, to close. Καὶ δωμά πακτον' μηδ' επισκήνους γῶους. Aj. Fl. 579. SYN. Φράσσω, κλείω, ἀσφαλιζέωμαι.
- Πακτωλὸς**, οὐ, P. N. [Pactolus,] a river in Lydia. Ἡ ὅτε καλὰ νῆοντος ἐπ' ὄφρυσί Πακτωλοῖο. Apoll. 4. 1300. EPI TH. Χρυσανγῆς, μεγὰς, εὐχρυσός, Μηδονῖος.
- Πάλαι** et **πρόπάλαι**, adv. [jampridem, quondam, olim,] long ago, formerly. Πάλαι κυνηγέτουντὰ καὶ μέτρον μιν. Aj. Fl. 5. See also Equit. 1159. SYN. Πρότερόν, πᾶρος, ἐκ παλαιοῦ, ἔμπροσθεν.
- Πάλαιγενής**, ἔως, et **παλαίγονός**, ον, ὁ et ἡ, adj. [olim natus, priscus,] formerly born, ancient. Πάλαιγενέων λήξουσ' αἰοιδᾶν. Med. 422. See also Olymp. 14. 5. SYN. Πρόγονός, προγενέστερός, παλαιός, πρεσβύτερος, γέραιός.
- Πάλαιμνέω**, vid. Πάλαίω.
- Πάλαίμων**, ὄνός, ὁ, P. N. [Palæmon.] Δεσπότη Πάλαϊμόν, ἰλέως ἡμῖν γένου. Iph. T. 272. PHE. Ποντίας παῖς Λευκὸθέας, νέων φύλαξ.
- Παλαιῦμήτωρ**, ὄρος, adj. [antiquæ matris,] of an ancient mother. Ἴω Ζεῦ, τὰς παλαιόματόρος. Eur. Suppl. 638.
- Πάλαιός**, ἂ, ὄν, adj. [priscus, antiquus,] ancient, worn out, obsolete, frivolous. Πάλαιά καινῶν λείπεται κηδευμάτων. Med. 75. SYN. Ὠγυγίος, ἀρχαῖός, γέραιός, ἀρχαῖός.
- Πάλαιότης**, ἡτός, ἡ, subst. [antiquitas,] antiquity. Πάλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἐνεστί τις. Helen. 1055.
- Παλαιόφρων**, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [vetulus,] old, having antiquated notions. Γέρονος παλαιόφρων μεγὰς. Æsch. Suppl. 601. SYN. Πάλαιός, ἀρχαῖά φρόνων.
- Πάλαισμα**, ἄτός, τό, et **παλαισμοσύνη**, ἡς, ἡ, subst. [certamen,] a contest. Πάλαισμα μέλεας. Hipp. 817. See also θ. 126. SYN. Ἀθλοῖς, ἄγων, πάλη. EPI TH. Δειδόν, γυδῖβρες, ὑπέρπολδον.
- Πάλαιστις**, οὐ, ὁ, subst. [luctator,] a wrestler, a combatant. Δεινός παλαιστής ἦν. ἐκλινε γὰρ κέρας. Eur. Suppl. 714. SYN. Ἀθλητής.
- Παλαίστρα**, ας, ἡ, subst. [palæstra,] the wrestling school. Δρόμους, παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχέτους ἔμοι. Androm. 597. SYN. Γυμνασίον.
- Παλαίφατος**, ον, ὁ et ἡ, adj. [olim dictus, celebr,] said of old, of ancient renown. Ὡ παποῖ, ἡ μάλ' ἀ δὴ με παλαίφατὰ θέσφαθ' ἱκάνει. ι. 507. SYN. Πάλαιός.
- Παλαίχθων**, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. et (2) P. N. [(1) qui regionem olim possidet, (2) Palæchthon,] (1) anciently possessing the land; Palæchthon. Τὶ βέξεις παλαίχθον Ἀρης; πρὸ δώ-σεις. Sept. Theb. 101. (A double dochmiac.)
- Πάλαίω**, et **Παλαιμνέω**, v. [luctor,] to wrestle or contend with. Καὶ νῦν κέ τὸ τρίτον αὐτὶς ἀναΐξαντ' ἐπαλιῶν. Ψ. 733. See also Pyth. 2. 112. SYN. Διμάχῃμαι.
- Παλαῖμαῖος**, v. [administro, machinor,] to manage, to contrive. Πρὸς ταῦτ' ἄ Κλέων καὶ παλαμάσθω. Acharn. 659. SYN. Τεχνάζῃμαι, μηχανάῃμαι.
- Παλάμη**, ἡς, ἡ, subst. [palma manus, manus,] the palm of the hand, the hand. Βεβακὲ δ' Ἀτρείδας ἄλδχον παλάμαις. Androm. 1026. SYN. Χεῖρ. EPI TH. Ἀνδρόφονος, αἰμυδάφης, ἀπτολέμος, παιδοφόνος, τὰ μεσέχοῦς, κρατέρ'.
- Παλάμηδης**, ἔως, ὁ, P. N. [Palamedes.] Ξυνηκά. Παλάμηδους σὲ τιμωρεῖ φόνος. Orest. 427. EPI TH. Σαοφρών, ἀντιθέως.
- Παλαμναῖος**, ἂ, ὄν, adj. [cæde contaminatus,] stained with murder. Πέπλων ὀμμάτων πρὸθέσθαι. β. μὴ παλαμναῖον λάβω; Iph. T. 1226. SYN. Φόνεος, αὐτοχειρ, ἀποτροπαῖος, πικρός, μιᾶρος, φονῖος.
- Παλαῖσιᾶ**, ὦν, τὴ, subst. [ficus consecræ,] minced figs. Τῶν τὲ παλαῖσιῶν ἐκείνων. Pax 574.
- Παλάσσω**, v. [conspergo, inquino, sortior,] to besprinkle, to pollute, to cast lots. Αἰμάτ' ἔ' ἐγκέφαλῳ τὲ παλαξέμεν ἀσπετόν οὐδ' αἶ. ν. 395. SYN. Βρέχω, μολύνω, μάλάσσω, πάλύνω.
- Πάλη**, ἡς, ἡ, subst. [lucta,] a wrestling, a struggle. Νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβιᾶ. Alcest. 1050. SYN. Πάλαισμα, παλαισμοσύνη. EPI TH. Καλλινίκος, ἐνπαλμός, κραταῖα.

* Πᾶλιγγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contraria lingua utens, contrarium priori sonans,] using a different language, false. Βάρβαρος οὔτε πᾶλιγγλωσσος πῶλῆς. Isthm. 6. 35. SYN. Πᾶλιλλόγος.

Πᾶλιγκᾶπηλός, ου, ὁ, adj. [qui a caupone emit et rursus vendit,] a retailer of provisions. Ἐρμῆν πᾶλιγκᾶπηλὸν ἡμᾶς δεῖ τρέφειν; Plut. 1156.

Πᾶλίκωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [denuo iratus, infestus,] again angry, resentful, hostile. Ἀγρίως εἰ πρὸς πάντᾳ πᾶλίκωτος, ἡ ὑπεροπτής. Theocr. 22. 58. SYN. Στυγνός, ἐχθρός.

Πᾶλικῶτως, adv. [animo iterum infesto, iracunde,] with repeated wrath, indignantly. Φέρειν τὰ συμπίπτοντά μὴ πᾶλικῶτως. Eur. fr. Œnom. 3. 2.

Πᾶλῖ, et πάλιν, adv. [retro, iterum, de integro,] back, again, afresh. Ἐγχει, καὶ πάλιν εἶπε. Call. Ep. 30. 1. See also Hec. 944. Ἐμπάλιν, αὐθις, ἐξαυθις, ἄψ, πάλιμπετῆς.

Πᾶλιλλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [iterum collectus, dicta repetens,] collected together again, repeating what has been said. Λαοὺς οὐκ ἐπέοικε πᾶλιλλόγα ταῦτ' ἐπαγγεῖρειν. A. 126. SYN. Πᾶλινᾶγρετός.

Πᾶλιμβαρμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retrogradus,] moving backward. Ἄ μὲν οὐθ' ἰστών πάλιμβά-μους. Pyth. 9. 33. SYN. Πᾶλίσσυτός, πάλιντρόπος, πάλιμπετής.

Πάλιμβλαστής, εὖς, et πάλιμβλαστός, ὁ et ἡ, adj. [iterum germinans,] springing afresh. Τὴν γ' ἀμφέκρανον καὶ πάλιμβλαστῇ κύνᾳ. Herc. F. 1265.

Πάλιμμήκης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [duplicatus longitudine, prælongus,] double in length, very long. Πάλιμμήκη χρόνον τίθεισαι. Agam. 189. SYN. Παμμήκης, μακρός.

Πάλιμπετής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [retro festinans,] flying or hastening back. Αὐτὰρ δ'γ' εἰς ἑτέρωσέ πάλιμπετῆς ὄμματ' ἐνεικέ. Apoll. 4. 1315.

Πάλιμπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro errans, retrogradus,] wandering back, retrograde. Ἄφ' οὗ πάλιμπλάγκτοισι χεῖμάζει δρόμοις. P. V. 863. SYN. Πάλιμβαρμός, πάλιμπετής.

Πάλιμπλάζδμαι, v. [vagus erroribus retro agitor,] to be driven back in various mazes. Ὑψέρεφες, τῷ σ' οὐτὶ πάλιμπλαγχθέντᾳ γ' ὅτω. v. 5.

* Πάλιμπνοία, as, ἡ, subst. [flatus contrarius,] a contrary blast. Ἐσπέριοι δ' ἀνέμοιοι πάλιμπνοίρσιν ἐκελσῶν. Apoll. 1. 586.

Πάλιμπνοῖον, ου, τὸ, subst. [remuneratio,] a recompense. Πάλιμπνοῖᾶ θέλων ἀμείψει. Choëph. 780. SYN. Ἀντάμειψις, ἀμοιβή, ἀντάλλαγμα, ἀποινά.

Πάλιμφημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] changed into infamy. Πάλιμφαμός αἰοιδά. Ion. 1096. SYN. Δύσφημος.

Πάλιν, vid. Πάλῖ.

Πᾶλινᾶγρετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro recollectus et retractus,] called or drawn back, revocable. Αἰσῶνιδη, τῷ μὲν οὐ πᾶλινᾶγρετόν, οὐδὲ τί μῆκος. Apoll. 2. 446. SYN. Πᾶλιλλόγος.

Πᾶλινδρός, et πάλινροσός, ου, ὁ, et ἡ, adj. [retro concitatus,] rushing back. Καὶ τὸ σφύρον πᾶλινδρόν ἐξέκόκκισεν. Acharn. 1178. See also Apoll. 2. 578. SYN. See Πάλιντρόπος, πάλινρομένος.

Πάλινστομέω, v. [clamorem iterum edo,] to renew clamor. Πάλινστομέεις² αὖ θιγγάνουσ' ἄγαλματων. Sept. Theb. 244. SYN. Δυσφημέω, ἐπαλάλαζω, πᾶλλογέω.

Πάλιντίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [post retributus,] punished after a time. Αἰκέ ποτὲ Ζεὺς δῶσι πάλιντίτᾳ ἔργα γένεσθαι. Θ. 226. SYN. Ἀντίτος.

Πάλιντόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro tensus,] bent back, elastic. Ἡράκλεις ὃς δὴ σφὶ πάλιντόνον αἰψὰ τᾶνύσσας. Apoll. 1. 993.

Πάλιντραπέλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro vel in contrarium versus,] turned the con-

¹ Παλιμπετῆς, in the passage quoted, is used adverbially; but in the lines of Homer (Π. 395. and ε. 27.) Damm. contends that Παλιμπετῆς is the acc. plur. for παλιμπετέας, contr. παλιμπετεῖς, by the omission of α or ι; in the same manner as Homer has ἐπιτηδῆς for ἐπιτηδεῖς, and ἀκλεῖς for ἀκλεῖς.

² Dr. Blomfield proposes πολυστομέεις instead of παλινστομέεις.

trary way. Καὶ πῆμ' ἄγει πάλιν τράπελόν. Olymp. 2. 69. SYN. Πάλιν τρῶ-
πός.

Πάλιν τριβίς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [veterator, versutus,] practised in villany. Καὶ
πῶς τὰ μὲν πᾶνουργὰ καὶ πάλιν τριβῇ. Philoct. 454.

Πάλιν τρόπια, as, ἡ, subst. [conversio retro facta,] a turning back. Ἡ δὲ πᾶ-
λιν τρόπῃ σὺν ἄμυχάνους, οὐτὲ τί μύθων. Apoll. 3. 1156. SYN. Ὑποστρόφι,
πάλιν τράπελιά.

Πάλιν τρῶπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retrogradus, redux,] turning back, returning.
Πάλιν τρῶπός ἐξ ἀνέγειρό μενός. Herc. F. 1060. SYN. Πάλιν ὁρός, πάλιν ὄρος,
ὑποστρόφος, πάλιν ὄρμενός, πάλιν ὀρμητός, ἐναντίος πάλισσῶτος.

Πάλιν τυπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [repercussus,] struck back, rebounding. Παιστήρ
ἀκμῶνός ὥστε, πάλιν τυπές· οἱ δ' ὤμαδ' ἄν. Apoll. 3. 1253.

Πάλιν τυχής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui contraria fortuna utitur,] experiencing re-
verse of fortune, reduced. Πάλιν τυχεῖ τρίβῃ βίου. Agam. 450.

Πάλιν ὀρος, ου, ἡ, subst. [rhamnus paliurus,] white-thorn. Κάγκαν' δ' ἀσπᾶλθον
ἐνλ' ἐτοιμάσας, ἡ πάλιν ὀρῳ. Theocr. 24. 87. SYN. Ἄκανθα.

Πάλιν ῥόθιός, ἡ, subst. [retro ruens vel
fluens,] flowing back, ebbing. Τὴν δ' αἰψ' ἡπειρόνδε πάλιν ῥόθιον φέρε κύμα. i.
485. See also Iph. T. 1398. and Call. 4. 193. SYN. Ἀποῤῥός, ἀντίστρό-
φος.

Πάλιν ῥόπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui retro vergit, reflexus,] bending back.
Διπλὴν ἄκανθαν, καὶ πάλιν ῥόπον γόνυ. Eur. Electr. 492. SYN. See Πάλιν τρῶ-
πός.

Πάλισκίος, ου, ὁ, et ἡ, adj. [rursus vel valde opacus,] again or very shady.
Ἀντρον ἔσω δύνουσα πάλισκίον, ἐνθα Κρόνιον. Hom. Hymn. 3. 6. SYN. Δά-
σκίος, κατάσκίος, σκότης, βάθυσκίος.

Πάλισσῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [resiliens,] rushing or retreating back. Πάλισσῶτον
δράμμηά νωτίσαι. C. R. 193. SYN. See Πάλιν τρῶπός.

Πάλιν ὤξις, ἴος, ἡ, subst. [ubi fugiens convertitur, et fugantem insequitur;
insecutio,] a chase, a pursuit where the pursued becomes the pursuer. Ἐκ
τοῦ δ' ἂν τοῖ ἐπειτὰ πάλιν ὤξιν παρὰ νηῶν. O. 69. SYN. Διωγμός, ἰοκή,
ἰωχμός.

Πάλλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [concubitus cum pellice,] adultery. Καὶ κρίβδα
γ' Ἦρας ταῦτ' αὖτων παλλαγμάτων. Æsch. Suppl. 303. SYN. Μίσμα,
παλλακισμός.

Παλλάδιον, ου, τὸ, subst. [Palladium,] an image of Minerva in Troy, supposed
to have fallen from heaven. Μισθοῦ διδόμενον, Παλλάδιον χρυσουμένων.
Acharn. 547.

Παλλάκη, ἡς, et παλλακίς, ἴδος, ἡ, subst. [concubina,] a concubine, a mistress.
Λυσάμενός, ἔξω παλλάκην, ᾧ χοιρῶν. Vesp. 1353. See also I. 449. SYN.
Ὀμενεῖς.

* Παλλαντίδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Pallantidæ,] the sons of Pallas. Μίσμα φεύγων
αἵματος Παλλαντιδῶν. Hipp. 35.

Πάλλας, ἄδος, ἡ, et (2) Πάλλας, ἀντὸς, ὁ, P. N. [Pallas,] (1) a name of Minerva,
(2) the father of Selene. Ἡ Παλλάδος ἐν πόλει. Hec. 464. See Hom. Merc.
100. SYN. (1) See Ἄθῃνη.

Παλλάτιδες, ὦν, αἱ, P. N. [Pallatides,] Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὐνόμα Παλλάτιδες.
Call. 5. 42.

Πάλλευκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omni ex parte candidus,] all white. Παλλεύκων δὲ
πέπλων. Eumen. 353. SYN. See Λευκός.

Παλλήνις, ἴδος, ἡ, P. N. [Pallenis,] a surname of Minerva, derived from Pallene
or Pallenus, one of the Δήμοι of Attica, where she had a temple. See Herod.
Clio. c. 62. Δίας παροῖθε παρθένον Παλλήνιδος. Heracl. 1031.

Πάλλω, f. ἄλω, v. [(1) vibro, quatio, agito; (2) sorte lego,] to brandish; to
choose by lot. Φορῆται ψυχὰι δόρι παλλόμεναι. Phoen. 1315. SYN. Διάπαλλω,
σεῖω, κινῶ, κρᾶδαινω, σάλευω, στρέφω, κληρώω.

¹ See the account of Pallas, related in the schol. on the passage quoted.

Πᾶλός, ου, ὁ, subst. [(1) vibratio, agitatio; (2) sors,] a shaking, a lot. Δελφῶν ἀριστεῖς, οὗς ἐκλήρωσεν πᾶλός. Ion 419. SYN. Κλήρως, κλήρωσις.

Παλτός, ἡ, ὅν, adj. [vibratus,] brandished. Παλτῷ ῥίπτει πῦρ, βαλβίδων. Antig. 131.

Πᾶλυνω, f. ὑνῶ, v. [(1) adspargo, conspergo; (2) albefacio,] to sprinkle, whiten. Τὸ τρίτον αὐθ' ὑδάτι· ἐπὶ δ' ἄλφειτ' αὖ λευκὰ πᾶλύνειν. κ. 520. SYN. Ἐπιπάσσω, λευκαίνω.

Παμβασίλειᾶ, as, ἡ, subst. [summa regina,] queen of all. Οὐρανὸς μῆκη ῥήξατ' ἐκάμοι φωνῇ, ὧ παμβασίλειαι. Nub. 357.

Παμβδέλῳρος, α, ὅν, adj. [impurissimus,] most debauched. Ὡ παμβδέλῳρα, φθύνουσά τόνδε τὸν λῶρόν. Eccles. 1043. SYN. Μῖᾶρώτατος, μύσᾶρος, ἀνδσιός, βδέλῳρος, παμπῳήρος.

Παμβίας, ου, ὁ, adj. [valde potens, violentus,] all-powerful, violent. Σχίσειν κέρανῳ παμβία. Nem. 9. 58. SYN. Παντὰ βιαζόμενος, πανδάματωρ.

Πάμβότος, ου, ὁ et ἡ, et παμβῳτῖς, ἰδός, ἡ, adj. [omnia pascens, fertilissimus, almus,] all-feeding, most fertile, genial. Δίον πάμβότον ἄλσος. Æsch. Suppl. 567. See also Philoct. 395.

Παμμάτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino irritus,] altogether useless. Ἄκος δὲ παμμάτιον. Agam. 378. SYN. See Μᾶταιος.

* Πάμμαχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum nemine non pugnaturus,] ready to fight any one. Παμμαχῷ θράσει βρῶν. Agam. 163.

Παμμέλας, αινά, ἄν, adj. [omnino niger,] intirely black. Παμμέλαν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν. κ. 525.

Παμμήκης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [omnino longus,] lengthened. Στέρνων ἀραγμὸν, οὐδὲ παμμήκεις γόσους. C. C. 1609.

* Πάμμηις, ἰδός, ἡ, adj. [plena luna clara,] bright, with a full moon. Νυκτὶ φαεινὸς παμμήνιδι Κασσιόπειᾳ. Arat. Phœn. 189.

Πάμμηος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per omnes menses durans, continuus,] lasting through all months, incessant. Πανσύντῳ παμμήνῳ πολλῶν. Soph. Electr. 851. SYN. Διηνέκης.

Παμμήτειρά, as, et παμμήτωρ, ὄρος, ἡ, subst. [omnino mater, mater omnium,] intirely mother, mother of all. Γαῖαν παμμήτειράν ἀείσομαι ἢ ὅθι μεθ' ὧν. Hom. Hym. 29. 1. See also P. V. 90.

Παμμίᾶρος, et παμμύσᾶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino scelestus,] most detestable. Καὶ μῖᾶρ, καὶ παμμίᾶρ, καὶ μῖᾶρώτατ' ἔ. Pax 183. See also Lysistr. 968. SYN. See Παμβδέλῳρος.

Παμμίγης, ἔδος, et πάμμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex omnibus commixtus,] blended together, promiscuous. Βέλεᾶ παμμίγῃ. Pers. 274. (A single dochmiac.) See also Pers. 53. SYN. Σύμμικτός, ἄθρός, πᾶνῳφυρτός.

Πάμῳρος, vid. Πᾶνᾳθλιός.

Παμμύσᾶρος, vid. Παμμίᾶρος.

Πάμπᾶν, et παμπήδην, adv. [omnino, prorsus,] altogether, intirely. Βάλλεαι, οὐδὲ τί πάμπᾶν ἄρύνειν νηυσὶ θῆσι. I. 435. See also Theogn. 615. SYN.

Πᾶν, πάντως, παντέλως.

Παμπειθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [omnia suadens omnibus,] all-persuasive. Τὸν δὲ παμπειθῇ γλῶκ' ἡμίθειοισιν. Pyth. 4. 327.

Παμπησία, as, ἡ, subst. [tota possessio,] intire possession. Σκύθη σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Sept. Theb. 818.

Πάμπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique percussus,] smitten on all sides. See in Παγκόνιτος.

Παμποικίλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde varius arte et ornatu,] finely embroidered. Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποικίλοι, ἔργα γυναικῶν. Z. 289. SYN. Πᾶναῖλός, πεικίλος.

Πάμπῳλος, -πόλλη, -πόλυ, adj. [permultus,] very much. Θνατῶν βιῳτῳ πάμπῳλὺ γ' ἔκτος ἄτας. Antig. 614.

Παμπῳήρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [pessimus,] intirely wicked. Οὐδ' αὐθις αὖ σέ

* See Dr. Blomfield's note on the word Πᾶλος, Sept. Theb. 55.

- σκάφεται Παύσων ὁ παμπύνηρος. Acharn. 854. SYN. See Παμβδελύρος.
- Παμπόρφυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino purpureus,] all purple. Καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι. Olymp. 6. 91. SYN. See Πορφύρεος.
- Πάμπρεπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [late conspicuus,] very splendid. Παμπρέπτοις ἐν ἔδραισιν. Agam. 116. SYN. Εὐπρεπτός.
- Πάμπρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe primus,] by far the first. Τοῖς δ' ὁ γέρων παμπρωτός ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν. H. 324. SYN. Πρώτιστος.
- Παμφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia devorans,] all-devouring. Θαύμαστον ἔειναι παμφάγον πύρος. Med. 1184. SYN. Ἀδδηφάγος.
- Παμφαῖς, et παμφεγγής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [splendidus,] all-shining. Δόμοις δὲ παμφαῖς σέλας. Troad. 550. See also Soph. Electr. 105.
- Παμφαίνω, et ποῖε. παμφάνω, v. [luceo,] to shine, to glitter. Χαλκῷ παμφαίνον· ὁ δ' ἐχ' ἀσπίδ' αὖ πατρός ἐοῖο. Ξ. 11. See also δ. 42. SYN. Στίλβω, λάμπω, ἀστράπτω.
- Παμφάρμακος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnium medicaminum peritus,] skilled in all medicines or drugs. Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς. Pyth. 4. 415.
- Παμφεγγής, vid. Παμφαῖς.
- Πάμφθαρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino eversus, penitus exitialis,] entirely destroyed, all-destroying. Κάκως τάρχευθέντ' αὖ παμφθάρτῳ μῶρῳ. Choëph. 290.
- Πάμφιλος, ου, ὁ, P. N. [Pamphilus.] Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται; Plut. 174.
- Πάμφλεκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia comburens,] all-consuming. Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων. Antig. 1006.
- Παμφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) omnia ferens; (2) promiscuus,] all-productive, promiscuous. Ἀνθ' ἡ τέ πλεκτὰ, παμφόρου γαίης τέκνα. Pers. 624.
- Πάμφυλος, ου, ὁ, P. N. et ὁ et ἡ, adj. [(1) Pamphylus; (2) ex omni tribu mixtus,] (1) Pamphylus, and a Pamphylian; see Schrader. Emendatt. præf. p. 20; (2) composed of every tribe or class. Ἐν νόμοις ἐκτισσέ. Θέλοντι δὲ Παμφύλον. Pyth. 1. 121.
- Πάμφωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnisonus,] full-sounding. Αὐλῶν τευχέ παμφωνον μέλῳς. Pyth. 12. 34.
- Πάμψυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino animatus, immortalis,] all-soul, immortal. Πάμψυχος ἀνάσσει. Soph. Electr. 841. SYN. Ἀθανάτος.
- Παν, ανός, ὁ, P. N. [Pan,] the god of shepherds: in the plur. Πᾶνες denote Fauns. Ἡ Πανός ὄργας, ἢ τινός θεῶν μῶλεϊν. Med. 1169. ΕΡΙΤΗ. Ἀγρῖος, ἀγλαῖθεϊρος, φίλῳχρος, ἀδχμήεις, θεῶς νύμιος, ὄρεσσῖβαςτης, ἀγρονόμος, συρικτής, δασύς, δασύστερνός, ὄρεσσίνυμός, δύσερως, μηλδονόμος, θηρευτής, εὐκραιρός, θεσπεσίος, Ἀρκάς, Μαινάλιός, Κωρυκίος, Λύκαιος, ἡδύγελως. PHR. See Hom. Hymn. 19.
- Πανάγρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia capiens,] all-catching. Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνον ἀλόντ' ἐπ' ἀνάγρον. E. 487. SYN. Πανάλωτος.
- Πανᾶθηναϊά, ων, τὰ, P. N. [Panathenæa,] a festival at Athens. Πανᾶθηναίοισι γέλων, ὅτε δή. Ran. 1090.
- Πανᾶθλιός, et πάμμορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [miserrimus,] intirely wretched. Γυναικὲς, Ἐκάβη ποῦ πῶθ' ἢ παναθλία. Hec. 652. See also C. C. 157. SYN. Παντίλας, πανλήμων, πανάποτος, τλημυνέστατος, δύσάμμορος, οἰκτροτάτος, πάνοιζος, δυστυχέστατος, οἰκτροτάτος, κάκῳτ' ὅχης.
- Παναιθός, η, ὅν, adj. [omnino splendidus,] all-blazing. Ἑσπόμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθησι κορυθεσσί. Ξ. 372. SYN. Λαμπρός.
- Παναιδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino fulgens, varii coloris,] splendid throughout, variegated. Πᾶρ δὲ ζωστήρ κείτ' ὅ παναῖδός, ᾧ ῥ' ὁ γέραιος. K. 77.
- Παναίτιος, ου, ὁ et ἡ, subst. [causa totius rei,] the author of all. Ἄλλ' εἰς τὸ πᾶν ἐπραΐας, ὡς παναίτιος. Eumen. 200.
- Πανάκεια, ας, ἡ, subst. [omnium morborum curatio,] the cure of all diseases, a panacea; the daughter of Æsculapius. Τὰ βλεφάρ' ἀπερίεψεν· ἢ Πανάκεια δέ. Plut. 730.

Πᾶνᾱκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnia sanans,] all-healing. Ἡ πανᾱκὲς πάντων φάρμακον ἂ σόφια. Call. Ep. 48. 4.

Πᾶνᾱληθῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verissimus,] intirely true. Ὅμοι-αν, πᾶνᾱληθῆ, κᾱκῶμαν-τιν. Sept. Theb. 719. SYN. See Ἄληθῆς.

Πᾶνᾱληθῶς, adv. [verissime,] most truly. Εἰ θεῖη Διὸς εὔ πανᾱληθῶς. Æsch. Suppl. 89. SYN. See Ἄληθῶς.

Πᾶναλκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnipotens,] all-powerful. Ἴω, πᾶναλκεῖς θεοί. Sept. Theb. 152. SYN. See Παγκράτης.

Πᾶνᾱλωτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia capiens,] all-taking. Γάγγᾱμῶν, ἀτης πᾶνᾱλώτου. Agam. 352. SYN. Πᾶνᾱγρὸς.

Πᾶνᾱπᾱλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [tenerrimus,] very delicate. Πανᾱπᾱλῳ, οἶοι τὲ ἄνᾱκτων παῖδες ἑασίν. v. 223. SYN. See Ἀπᾱλὸς.

Πᾶνᾱπήμων, ὄνός, adj. [prorsus innocuus, omnino illæsus,] intirely harmless, unhurt. Πρωτίστη δ' εἰνὰς πᾶνᾱπήμων ἄνθρώποισιν. Hes. Op. 809. SYN. See Ἀπήμων.

Πᾶνᾱπρηρῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [integer,] sound, not mutilated. Ὡς πῶδᾱς, ὡς κεφᾱλᾱς πᾶνᾱπήρῆᾱς ἐξῶμῆς αἰεῖ. Call. 6. 126. SYN. Ἀβλᾱβῆς, ἀσκηθῆς.

Πᾶνᾱπῶτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelicissimus,] most ill-fated or unfortunate. Αὐτᾱρ ἐγὼ πᾶνᾱποτμος, ἐπεὶ τέκον νῆᾱς ἄριστους. Ω. 493. SYN. See Πᾶνᾱθλῖος.

Πᾶνᾱργῦρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [totus argenteus,] of solid silver. Δωκᾱ δὲ οἱ κρητῆρᾱ πᾶνᾱργῦρῶν ἄνθεμῶεντά. Ω. 274. SYN. See Ἀργῦρῆος.

Πᾶνᾱριστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [prorsus optimus,] best of all. Οὗτος μὲν πᾶνᾱριστὸς, ὅς αὐτῷ πάντα νόησει. Hes. Op. 291. Βέλτιστὸς, κάλλιστὸς, πρῶφερέστατὸς, ὑπεῖρῶχὸς.

Πᾶνᾱρέκτεῦς, ἡ, ὄν, et παναρκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. ["ad omnia sufficiens." Suicer.] all-sufficient. Αἰτ-ιον παναρκῆτας νόσου. Choëph. 63. See also Call. fr. 48. 1. SYN. Πανταρκῆς.

Πᾶνᾱρχὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia regens,] all-ruling. Τοῖς σοῖς πᾶνᾱρχοῖς. Cæ. C. 1293.

Πᾶνᾱτρέκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verissimus,] intirely or very true. Πιεῖρῶν, καὶ τῆνδὲ πανατρέκῆς ἐκλυδὼν ὀμφήν. Apoll. 4. 1382.

Πᾶνᾱφήλιξ, ἱκὸς, adj. [ab omnibus æqualibus destitutus,] deserted by all those of the same age, forlorn. Ἡμαρ δ' ὀρφᾱνῖκὸν πᾶνᾱφήλικᾱ παῖδᾱ τίθησι. X. 490.

Πᾶνᾱχαιῖς,² ἰδὸς, ἡ, P. N. [tota Achæa,] the whole of Achæa. Τῆδ' ἐνᾱγειρᾱμένος πᾶνᾱχαιῖδὸς εἰ τῖ φῆριστὸν. Apoll. 3. 347.

Πᾶνᾱχαιοί, ὦν, οἱ, P. N. [omnes Achæi, nobiles et ignobiles,] all the Achæans. Αὐτὸς καὶ τοῦ δωρᾱ· σὺ δ' ἄλλους περ Πᾶνᾱχαιούς. ι. 301. SYN. See Ἀχαιοί.

Πᾶνᾱρτίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino intempestivus,] very unseasonable. Ἄλλ' ἐνᾱ παῖδᾱ τέκεν πᾶνᾱώριον· οὐδὲ νῦ τόν γῆ. Ω. 540. SYN. Ἄωρὸς.

Πανδαισία, as, ἡ, πανδαῖσιον, τὸ, subst. [convivium opiparum,] a sumptuous banquet. Καὶ πῦκνὸν καὶ γωργὸν, ὥσπερ μᾱζᾱ καὶ πανδαῖσια. Pax 565. SYN. Εὐωχῖα.

Πανδᾱκρυτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) valde lacrymabilis; (2) ad omnia lacrymans,] very lamentable, full of tears. Ὡ πανδᾱκρυτὸν ἁμὸν-Οἰδίπου γένος. Sept. Theb. 651.

Πανδᾱμάτωρ, ὄρος, adj. [omnia domans,] all-subduing. Ὁξὺ δὲ πανδᾱμάτωρ λοξῷ ἰδὲν οἶον ἐρεξάν. Apoll. 4. 476.

* Πανδᾱρεὺς, ου, ὁ, P. N. [Pandareus,] the father of Merope, Cleothera, and Aëdon. See Damm. in P. R. Ὡς δ' ὅτῃ Πανδᾱρεὺς κούρη, χλωρῆς ἡρώδων. τ. 518.

Πᾶνᾱρῶς, ου, ὁ, P. N. [Pandarus,] Πᾶνᾱρῆ, ποῦ τοι τόξον. ἰδὲ πτέρδεοντες δῖοισι. Ε. 171. ΕΡΙΤΗ. Ἀντίθεός, δᾱίφρων. ΡΗΚ. Λυκάωνὸς νῖὸς ἁμύμων τε κρατῆρὸς τῆ, τόξων εὔ εἰδὼς.

Πανδᾱλετεῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [improbos, more Pandelei sycophantæ,] rascally.

¹ The first syllable of Πανάπαλος, though naturally short, is prolonged in the arsis, as ἀνάπατος, ἀκάματος, and some others. See Hermann's excellent treatise on Greek metres, p. 27. and Porson. Med. 139.

² See Ἀχαιῖς, and the note.

- Γνώμας τρώγων Πανδέλεττους. Nub. 921. SYN. Πάνουργος.
- Πανδερκέτης, ου, et πανδέρκης, ό et ή, adj. [omnia intuens,] all-seeing. Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτᾳ βρότῳ. Eur. Electr. 1177. SYN. See Πάνοπτης.
- Πανδημί,¹ adv. [toto populo,] with all the people, in a body. Εὐφαιμεῖτε δὲ πανδαμί. Eumen. 1042. SYN. Πάνδημι, κοινῇ, δημοσίως.
- Πανδημία, as, ή, subst. [universus populus,] a whole people. Πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιῶν ἡμῶς. Æsch. Suppl. 615.
- Πανδήμιος, et πάνδημος, ου, ό et ή, adj. [(1) publicus, (2) vulgaris,] of or belonging to the people, vulgar. Ἥλαθ' δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ. σ. 1. See also Apoll. 1. 1077. SYN. Δήμιος, δημοτής, κοινός, πάγκοινός.
- Πάνδικος, ου, ό et ή, adj. [justissimus,] most just. Κλύουσα πρᾶξιν τήνδ' ἐπανδίκῳ φρένι. Trach. 294.
- Πανδίκως, adv. [justissime,] most justly. Κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως. Sept. Theb. 157. EPITH. Ὀρθῶς.
- Πανδίων, ὄνδς, ό, P. N. [Pandion.] Εἰτὰ προστὰς πρὸς τὸν ἀνδρίαντᾶ τὸν Πανδίωνος. Pax 1183.
- Πανδόκειον, et πανδοκίον, ου, τὸ, subst. [diversorium,] a public inn. Ὅς εἰς τὸ πανδοκίον ἐξελθὼν πῶτε. Ran. 557. SYN. Ἐπανδῖς, στάθμος.
- Πανδοκεύτρια, as, ή, subst. [caupona,] a female inn-keeper. Δημηγῶρεϊν φάλαινα πανδοκεύτρια. Vesp. 35. SYN. Κάπηλις.
- Πανδοκῶ, v. [omnes recipio,] to entertain all. Ἄπαντᾶ πανδοκοῦσα παιδείας ὕλᾳν. Sept. Theb. 18.
- Πανδόκος, ου, ό et ή, adj. [omnes recipiens,] receiving all, spacious. Πανδόκον, εἰς ἅπαννι τῷ χέρσῳ. Sept. Theb. 858.
- Πανδοξία, as, ή, subst. [omnis gloria,] complete glory. Πανδοξίας ἄκρον. Μεγαλων δ' αἴθλων. Nem. 1. 14.
- Πάνδωρος, α, ὄν, et ου, ό et ή, adj. et (2) in f. P. N. [(1) omnia largiens, beneficus, (2) Pandora,] (1) giving all things, (2) the first woman that ever lived, according to Hesiod. Πότνιᾷ γῇ, πάνδωρῃ, δδοειρᾷ μελίφρῶνός ὕλβου. Hom. 41. 1. PHR. (2) See Hes. Op. 81.
- Πάνελληνες, ων, οί, P. N. [omnes Græci,] all the Greeks.² Κλυτὲ πάνελλήνων προφερέστατοί, εἰ ἐτέον δή. Apoll. 2. 209. SYN. See Ἑλληνες.
- Πάνεργετης, ου, ό, adj. [omnia efficiens,] making all things. Πάναιτιον, πάνεργετα. Agam. 1462.
- Πάνεσχάτος, ου, ό et ή, adj. [extremus omnium,] last of all. Κόλπον ἔσω πόντοιο πάνεσχάτων Ἰωνίοιο. Apoll. 4. 308. SYN. See Ἐσχάτος.
- Πάνετης, ἔδς, ό et ή, adj. [per omnem annum,] through the whole year. Νιφθεσσ' Αἴτνα, πάνετης. Pyth. 1. 38.
- Πάνευκλος, ου, ό et ή, adj. [quietissimus,] most calm. Ἐκλιθεὶν οὐρανὸθεν δὲ πάνευκλος γένετ' αἰθήρ. Apoll. 3. 1194. SYN. See Εὐκλος.
- Πάνεφθός, ου, ό et ή, adj. [omni ex parte coctus vel liquefactus,] well boiled or melted. Κυκλότερης ἐτετυκτὸ πάνεφθον κασσῖτεροιῷ. Hes. Scut. 208.
- Πάνηγυρίς, ἰός, et Αἰ. ἔως, ή, subst. [cætus publicus, celebritas publica,] an assembly, a festival. Θακεῖς, νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πάνηγυρῖν. Heracl. 240. SYN. Ὀμήγυρίς, ἀγορά, συνόδος, ἀθροισμᾶ, πλῆθος, ἀγυρίς, ἑορτή, ὁμιλός. EPITH. Ξυνή.
- Πάνημάρ, adv. [tota die, quotidie,] during the whole day, daily. Ὡς δ' ὄρ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ᾗ τέ πάνημάρ. v. 31.
- Πάνημεριός,³ α, ὄν, et πάνημερός, ου, ό et ή, adj. [perdius,] during the whole day. Οἱ δὲ πάνημεριοὶ μολπή θέον ἱλάσκοντο. A. 472. See also Apoll. 2. 813.

¹ On the orthography of adverbs ending in εἰ and ἰ, see Dr. Blomfield's Gloss. P. V. 216.

² The Ἑλληνες were properly those only who inhabited the city of Ἑλλάς, in Thessaly, built by Ἑλλάς, and the circumjacent country; thence the name extended to all the Thessalians, (in which sense it seems to have been used by Homer,) and afterwards to all the Greeks. See Thucyd. lib. i.

³ In expressing time the Greeks generally use the adjective, where in Latin and English

Πᾶνήμερεύω, v. [totam diem consumo,] to spend the whole day. *Τροία τοὺς πρῶτους πᾶναμερεύσει.* Rhcs. 357.

Πανθοΐδης, ου, ὁ, patronym. [Panthoides,] the son of Panthous. *Τίς δ' εἶς' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἢ τὸν.* Rhcs. 28.

* Πάνθοος, ου, ὁ, P. N. [Panthoüs.] *Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον, ἡδὲ Θυμοίτην.* Γ. 146.

Πανθυμᾶδόν, adv. [penitus iracunde,] very angrily. *Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμᾶδόν ὀκρίδωντῶ.* σ. 33.

Πάνθυτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnibus sacrificiis prosequendus,] observed with all kinds of sacrifices. *Πάνθυτᾶ θεσμί' ἐξήνυσ', εὐνυμίᾳ.* Aj. Fl. 712.

Παννυχίδες, ων, αἱ, subst. [pervigilia,] a festival of Bacchus, of Cybele and Ceres, celebrated throughout the whole night, vigils. *Καὶ παννυχίδες θεῶς.* Helen. 1364.

Παννυχίζω, v. [pernocto,] to continue all night. *Παννυχίζει, αἰθερα κνι-σαντί.* Isthm. 4. 112. SYN. Νύχεύω, νυκτέρεω, ἐγρήσσω.

Παννυχῖς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et πάννυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per totam noctem,] through the whole night. *Εἰάρῳ παννυχίοι' πῦρᾶ δέ σφισὶ καίετῳ πολλᾶ.* Θ. 550. See also ξ. 458.

Πᾶνδυρτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [perquam lamentabilis,] very lamentable. *Κλάω πᾶνδύρτοις θρήνοις.* Hec. 212. SYN. Πανδάκρυτῶς.

Πᾶνοιζῶς, ὄς, et πᾶνοιζῶς, adj. [penitus ærummosus,] all-wretched. *Ἵὼ πᾶνοιζῶς ἐστία.* Choëph. 44.

Πάνολβις, et πάνολβος, ου, ὁ et ἡ, adj. [beatissimus,] all-happy. *Ἐσχεθῆ, καὶ μὴν ἐθηκε πᾶνολβιδόν, εἶπε τὲ μῦθόν.* Hom. H. 6. 54. See also Æsch. Suppl. 590. SYN. Μακάρατῶς, μακάριώατῶς, εὐδαιμονέστατος.

Πᾶνῳμιλί, adv. [catervatim,] in crowds. *Πανδημί, πᾶνῳμιλί.* Sept. Theb. 283.

Πάνομφαῖος, ου, et πάνομφῆς, ὁ, adj. [oraculorum auctor,] the author of all oracles. *Ἐνθα πάνομφαίφ Ζηνὶ ρέζεσκόν Ἄχαιοί.* Θ. 250.

Πᾶνῶπευς, Ion. ἦος, ὁ et (2) ἡ, P. N. [Panopeus,] (1) the son of Phocus, who founded in Phocis (2) a city called after his own name. *Πυθῶδ' ἐρχόμενην διὰ καλλιχόρον Πᾶνῶπῆος.* λ. 580.

* Πᾶνῶπη, ης, ἡ, P. N. [Panope,] one of the Nereids. *Δωρὶς, καὶ Πᾶνῶπη, καὶ ἄγακλειτὴ Γᾶλᾶρειᾶ.* Σ. 45.

Πᾶνῶπλια, as, ἡ, subst. [armatura totum corpus tegens,] a suit of armour, a panoply. *Καὶ μὴν, ἔπειδὴ τὴν πᾶνῶπλιαν τὴν ἐμήν.* Plut. 951. SYN. Παντευχία, πανσαγία.

Πᾶνόπτης, et παντόπτης, ου, ὁ, adj. [omnia videns,] all-seeing. *Τὴν τοῦ πᾶνόπτου διφθέραν ἐνημμένος.* Eccles. 80. See also Eumen. 557. SYN. Πανδερκετής.

Πᾶνορμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aptam omnino stationem habens,] excellent for anchoring or mooring. *Ἀτραπίτοι τὲ διηνέκεες, λιμένες τὲ πᾶνορμοι.* ν. 195.

Πᾶνουργέω, v. [(1) callide vel vafre ago; (2) perago,] to act knavishly or craftily, to do every or any thing. *Ἄλλ' ἔστιν ἐπιδηλόν τι πέπᾶνουργηκῶτι.* Plut. 368. *Μηχανόρῳρᾶφῶ, φένᾶκίῳ.*

Πᾶνούργημα, ἄτος, τό, subst. [factum vafum,] a knavish act. *Μετᾶδρόμοι κᾶκῶν πᾶνουργημάτων.* Soph. Electr. 1387. (A double dochmiac.)

Πᾶνουργία, as, ἡ, subst. [calliditas, astutia, malitia, præstigiæ,] cleverness, cunning, knavery. *Εὐρὲ δ' ὁ πᾶνουργὺς ἐτέρῳν, πῶλῳ πᾶνουργίαις.* Equit. 684. SYN. Τὸ πᾶνοῦργόν, αἰσχουργία, δόλως, κερδῶσσην, τέχνην, δόλως.

Πᾶνοῦργος, et πάντουργος, ὁ et ἡ, adj. [callidus, sagax, vafes,] who can do any thing, clever, cunning, knavish. See in Πᾶνουργία, and Aj. Fl. 445. SYN. Δεινός, κερδᾶλέος, δολίος, δολόφρων, κάκοῦργος.

the adverb, or some corresponding periphrasis is employed. Thus Hec. 902. *Μεσόνκτιός ὦλλῳμαν,* and Il. Φ. 560.

Ἐσπερίος δ' ἂν ἔπειτᾶ, λῶεσσαμένος πύταμοῦ,

Ἴδρῳ ἀποψυχθεὶς, πρὸτ' Ἰλίδον ἀπὸνέοιμην.

See the example quoted under the word Παννυχίς.

Πάνοψις, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ab omnibus cernitur, conspicuus, fulgidus,] seen by all, bright. Οὐτάμεναι, αὐτὴ δὲ πάνοπλον ἐγχὺς ἐλοῦσα. Φ. 397.

Πανσάγία, as, ἡ, subst. [armatura tota,] a suit of armour. Φῶτᾶ βάντᾶ πανσάγῃα. Antig. 108. SYN. Πάνοπλία, παντευχία.

Πανσέληνος, ου, ἡ, subst. [plena luna,] full moon. Λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει. Sept. Theb. 385.

Πάνσοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sapientissimus,] most wise. Τὸ πάνσοφον δ' εὐρημᾶ, τοξήρη σάγην. Herc. F. 188.

Πανσῦδία, et πασῦδία, as, ἡ, subst. [omnis impetus,] all expedition or force. Ἐνθεν πανσῦδιῃ σὺν τεύχεσσι θωρηχθέντες. Λ. 724. See also Apoll. 1. 323. SYN. Συλληβδῆν.

Πάνσυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. vel subst. [(1)omnia trahens, omni ex parte congestus, (2) colluvies,] drawing all things, heaped together from all sides; a collection. See in Πάμμηδς.

Παντάκλῃς, ἔος, ὁ, P. N. [Pantacles.] Τάξεις, ἀρετὰς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν; b. Καὶ μὴν οὐ Παντάκλεα γέ. Ran. 1036.

Παντάλας, αἰνᾶ, ἄν, adj. [miserrimus,] most wretched. Ὡ παντάλαινᾶ νόμφα. Androm. 140. SYN. See Πανάθλις.

Πανταρκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ad omnia sufficiens; omnes juvans,] all-sufficient. Πανταρκῆς, ἀκάκας, ἀμᾶχος βασιλεύς. Pers. 861.

Παντάρχης, ου, adj. [omnia regens,] all-ruling. Ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Œ. C. 1085. SYN. Παγκράτης.

Παντέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [perfectus,] intirely perfect, complete. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντέλῃς, πάντως. Sept. Theb. 111. SYN. Τέλεις.

Παντέλως, adv. [perfecte,] completely, intirely. Τίς ἄλλος, ἢ γὰρ, παντέλως διώρισεν. P. V. 449. SYN. Τελείως πάντη.

Παντευχία, as, ἡ, subst. [armatura tota, exercitus,] complete armour, an army. Εἰς τήνδ' ἐποίσειν πῶλεμιον παντευχίαν. Eur. Suppl. 1202. SYN. See Πάνοπλία.

Παντέχνης, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnibus artibus idoneus,] understanding every art. Τὸ σὺν γὰρ ἄνθος, παντέχνον πῦρος σέλας. P. V. 7.

Πάντη, πάντῳθεν, παντᾶχοῦ, παντᾶχῃ, πάντῳσε, παντᾶχθῆν, πάντῳτῃ, adv. [ubique,] in every way, every where. Πάντη δὲ πόρον σχιστὸν ἀμείβων. Iph. A. 144. See also Iph. T. 68. Androm. 895. and Lysistr. 1006.

* Παντῆμαρ, adv. [quotidie,] daily. Παντῆμαρ Φινῇ χάριζόμενοι προΐαλλον. Apoll. 2. 532.

Πάντιμος, et παντῶσεμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [honoratissimus,] most honored. Νίκης ἔχων ἐξηλθε πάντιμον γερᾶς. Soph. Electr. 690. See also Eumen. 641. SYN. Ἐντιμος, τιμωτάτος.

Παντλήμων, ὄνος, adj. [omnino infelix,] intirely wretched. Ὡ δεινᾶ παθοῦς, ω παντλάμων. Hec. 196. SYN. See Πανάθλις.

Παντογῆρως, ω, ὁ et ἡ, adj. [valde senex, æternus,] very old, everlasting. Τὰν οὗθ' ὑπνὸς αἰρεῖ πῶθ' ὁ παντογῆρως. Antig. 606. SYN. Αἰδίος, αἰώνιος.

Παντῶδᾶπος, vid. Παντοῖδος.

Παντῶθεν, πάντῳσε, πάντῳτῃ, vid. Πάντη.

Παντοῖδος, et παντῶδᾶπος, ἡ, ὄν, adj. [omnimodus, varius,] of all kinds. Ἐρωτῆς ἡμῖν εἰσι παντοῖοι βίου. Antig. fr. Rhad. 2. 1. See also Helen. 524. SYN. Πολύτροπος, πάντροπος.

Πάντολμος, et παντῶτολμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [audacissimus,] all-daring, very rash. Δίκη, ξυνοῦσά φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Sept. Theb. 668. See also Agam. 1208.

Παντομισῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnibus invisus,] hateful to all. Ὡ παντομισῇ κνώδαλα, στύγη θεῶν. Eumen. 647.

Παντοπύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad omnia callidus,] having resources for every thing. Παντοπύρος, ἀπύρος. Antig. 365.

Παντόπηγς, vid. Πανόπηγς.

Παντοῦρέκτης, *ον, ὁ*, adj. [omnia perpetrans,] daring every thing, bold.

* Ἐρωτὶ παντοῦρέκτη. Anacr. 10. 16.

Παντοσεμνός, *vid. Πάντιμος*.

Παντοῦργός, *vid. Πανοῦργος*.

Παντοφύρτος, *et πάμφυρτος, ον, ὁ et ἡ*, adj. [omnino confusus,] all mixed, promiscuous. Τὰ πολλὰ παντοφύρτ' ἀνευ δίκης. Eumen. 557. SYN. Παμμύγης, πάμμυκτος.

* Παντροπός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [penitus vertens, vel versus,] turned, or turning intirely. Παντροπῷ φύγᾳ γένους. Sept. Theb. 954.

Πάντως, *adv. [omnino,] altogether, by all means. Πάντως σφ' ἀνάγκη καθά-
νεῖν τῇδ' ἡμέρᾳ. Med. 1058. SYN. Πάντη, πάμπαν, πᾶν.*

Πᾶν, *adv. [omnino, prorsus, valde,] by all means, altogether, very. Ὡς τοὺς
δικαίους δ' ἂν βῶδιζοις; b. πᾶν μὲν οὖν. Plut. 97. SYN. Πάγχι, πάντως, λίαν,
ἄγαν, μᾶλᾶ, σφοδρᾶ, μέγᾳ, μεγάλως.*

Πᾶνῦπερτάτος, *η, ὄν*, adj. [omnium supremus,] most excellent of all. Αὐτὴ δὴ
χθᾶμᾶλὴ πᾶνῦπερτάτῃ εἰν ἄλῃ κεῖται. ι. 25.

Πᾶνύστατος, *η, ὄν*, adj. [extremus omnium,] last of all. Πᾶνύστατόν σὲ προσ-
πίτνουσ' αἰτήσθαι. Alcest. 165. SYN. See Ἐσχάτος.

Πᾶνῶλῥος, *ον, et πᾶνῶλης, ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [(1) omnino perditus, (2) pernicio-
sus,] intirely ruined, destroying every thing. Καὶ σφᾶς κᾶκῶς κᾶκιστᾶ, καὶ πᾶν-
ῶλῥους. Aj. F. 151. See also Med. 279. SYN. Ἐξῶλης.

Πᾶνωρὸς, *ον, ὁ et ὅν*, adj. [omni tempore proveniens,] at all seasons. Φέρματ' ἔ
γᾶν πᾶνώρῳ. Æsch. Suppl. 698.

Πᾶσθαι,¹ *f. ἄσθαι, v. [(1) gusto, comēdo; (2) in possessionem acquiro,] to
taste, to eat, to possess. Μέθες πέπασθαι πατρὶ παρθένον δέμας. Orest. 1196.
SYN. Γεύσθαι, ἐδῶμαι, κτῶμαι, ἔχω.*

Πᾶται, πᾶπαιᾶ, παππά, παππαιᾶ, πᾶπᾶν, πᾶπᾶπαι, *interj. [atat! papæ!]
ah! strange! alas! Πᾶρεσθ', ὃ λοιπὸν ἐστίν, ἀπᾶται, πᾶπαι, πᾶπαιᾶ. Vesp.
235. See also Lysistr. 923. Nub. 390. Vesp. 235. Pax 119. and Thesm.
1203.*

Παππάζω, *v. [pappa dico,] to say or call papa. Καὶ παππάζουσ' ἅμᾳ τῇ
γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλάμᾳται. Vesp. 609.*

Πάππας, *ον, ὁ*, subst. [pater,] papa. Πάππᾶ φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοὶ ἐφοπλίσ-
σειᾶς ἀπῆνῃν. 2. 57. SYN. See Πᾶτήρ.

Παππίας, πᾶπίας, *ον, ὁ, et παππιδίων, ον, τὸ*, subst. [paterculus,] dear papa.
Ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππιά. Pax 128. See also Vesp. 296. and
Æquit. 1212.

Πάππός, *ον, ὁ*, subst. [(1) avus; (2) lanugo carduorum,] (1) a grandfather;
the down of thistles. Ἦδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἄκάνθης. Arat. Phœn.
921. SYN. Πρῶπᾶτωρ, πρῶγόνος, γέρων, (2) ἀκανθίς.

Παππῶδς, *α, ὄν*, adj. [avitus,] of or belonging to a grandfather. Τὸν ἐράνον
τὸν λεγόμενον παππῶν ἐκ τῶν Μηδικῶν. Lysistr. 653. SYN. Ἀρχαῖος, πάλαιός.

Παπταίνω, *f. ἄνω, 1 aor. ἠνᾶ, et Ion. imp. ἐπαπταίνεσκόν, v. [circumspicio, oculis
vestigo,] to look round, to survey. Πάπτηνεν δ' ἂν ἅ τῦργον Ἀχαιῶν, εἰ τῖν'
ἵδοιτο. M. 333. See also Apoll. 3. 952. SYN. Περιβλέπω, περὶσκοπέω, σκό-
πεω, ἐρευνᾶω, περὶπαπταίνω, ἀποπαπταίνω.*

Πᾶπυρός, *ον, ὁ et ἡ*, subst. [papyrus, planta Ægyptiaca,] the papyrus, an
Egyptian plant. Ὑπερ αὐχένος πᾶπύρῳ. Anacr. 4. 5.

Πᾶρ, *poët. per apocopen, et πᾶραι poët. per ectasin, pro πᾶρᾶ,² præp. [(1)
cum gen. a, ab, ex, (2) cum dat. apud, juxta; (3) cum acc. ad, inter, prope,
ultra, propter, ob, per, contra,] (1) from, of; (2) with, at, near; (3) to, near,
during, beyond, contrary to, against, during, on account of. Πᾶρ δυνάμιν οὐκ
ἐστὶ καὶ ἐσσυμένον πτόλεμιζειν. N. 787. See also A. 233. and T. 3.*

¹ The first syllable of Πάσασθαι in the sense of gusto is always short, and in that of possideo always long. See Valck. ad Ammon. p. 187.

² Πᾶρα is also frequently used for παρεστί and παρεστί.

- Παραβαίνω**, f. βήσμαι, 2 aor. ἔβην, v. [(1) juxta eo vel sto; (2) transgredior, violo; (3) prætereo, fallo,] (1) to go or stand near; (2) to pass, to go along or beyond, to violate; (3) to escape one's notice. Ὡς τὸ παρβέβῳτῃ μᾶλ' ἐστᾶσαν ἀλλήλοισιν. N. 708. SYN. Ὑπερβαίνω, μετᾶβαίνω, παρέρχομαι, λύω.
- * **Παραβακτρὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [gressum baculo firmans,] staff-supporting. Φᾶος, οὐδ' ἄλχος, παρᾶβάκτροις. Phoen. 1564.
- Παραβάλλω**, f. βᾶλῶ, v. [(1) appono; (2) objicio; (3) navem appello; (4) depono; (5) confero,] to place near or before; to expose or present to; to bring a ship to shore; to lay aside; to compare. Παραβάλλε πολλὰς κληματῖδας, Μανιᾶ. Thesm. 739. SYN. Παρατίθημι, συμβάλλω, παρᾶδίδωμι, πρῶφερω, ὀμοῖω, ἀπὸβάλλω, παρεργίζω.
- Παραβάσκω**,¹ imp. Ion. a παραβαίνω, v. [juxta sto,] to stand near, to go by the side of. Ἀντίφῃς αὖ παρὲρβασκὲ περικλυτὸς ὦ πότ' Ἀχιλλεύς. Λ. 104.
- Παραβάτῳς**, et πάρβατῳς, ου, ὁ et ἡ, et η, ὅν, adj. [violabilis,] may or must be violated or transgressed. Παραβάτῳν οὐδὰμῃ πέλει. Antig. 874. See also Æsch. Suppl. 1043.
- Παραβλέπω**, f. ψω, v. [limis adspicio, hallucinor,] to look aside or askance, to mistake. Καὶ γὰρ παραβλέψας τὴ μεῖρακίσκες. Ran. 409. SYN. Παρὸράω.
- Παραβλήδην**, adv. [(1) per comparationem; (2) dolose; (3) ex obliquo,] comparatively; sarcastically; obliquely. Ἀμφὶς ὁδακτάζοντι παραβλήδην κρῶτεονται. Apoll. 4. 1608. SYN. Παραβλάδην, δολίῳν.
- Παραβλῶψ**, ὥπως, adj. [ex recto statu distortus,] distorted. Χωλαί τε ῥυσσαί τε, παραβλῶπες τ' ὀφθαλμῷ. I. 499. SYN. Φολκὸς, στράβῳς, λοξὸς.
- Παραβόηθεω**, v. [auxilium fero,] to succour, assist. Παραβόηθειθ', ὥς ὕπ' ἀνδρῶν τύπτομαι. Equit. 257. SYN. Ἐκβόηθεω, ἀρήγω, βόηθεω, ἐπιβόηθεω, παρίσταμαι, ἁμύνω.
- Παραβόλῳς**, et ποët. παραιβόλῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [temerarius, projectus, periculosus,] rash, dangerous. Πόνηρὸς εἰ πόρρω τέχνης καὶ παρὰβόλῳς. Vesp. 192. See also Hom. Merc. 56.
- Παραγγέλλω**, f. ἔλω, v. [nuncio, edico, denuncio,] to announce, to order. Πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. Pers. 475. SYN. Ἀπαγγέλλω, προσταάσω, κелеύω, παραινέω, σημαίνω, προσταάσω, προλέγω.
- Παραγγελμᾶ**, ἄτῳς, τὸ, subst. [præceptum, mandatum,] a command, order. Φλόγῳς παραγγέλμασιν νέοις πύρω-θέντα. Agam. 464. SYN. Ἐντολή, κέλευσμα, πρόσταγμα, ἐφέτη, ἔνταλμα.
- Παραγίνωμαι**, v. [adsum,] to be present, to arrive. Ἦνδ' ἀνὲ κηρύκων, καὶ σφιν παρὲγινετὸ δαυτὶ. ρ. 173. SYN. Προσγίνωμαι, παρειμὶ, ἐπιφουίτῳ, παρέρχομαι.
- Παραγκάλισμα**, ἄτῳς, τὸ, subst. [amplexus,] an embrace. Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται. Antig. 650. SYN. Περίπλοκη, φίλημα. PHR. See Phoen. vv. 314—318.
- Παραγράφω**, f. ψω, v. [adscribo, inscribo,] to write by the side, to inscribe. Τὶ βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παρᾶγράφαι. Lysistr. 513. SYN. Γράφω, ἐγγράφω.
- Παραῖγω**, 2 aor. ἡγάγον, v. [(1) deduco, produco; (2) perverto; (3) transeo,] to lead or bring aside, to prolong; to pervert; to pass. Ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' ἡμῆς. Iph. T. 479. SYN. Προᾶγω, ἐξᾶγω, πρῶφερω, παρᾶπέμω, ἐξαπάτῳ, παρᾶτρέπω.
- Παραδραθᾶνω**,² 2 aor. ἐδραθῶν, per metath. ἔδραθῶν, v. [juxta dormio,] to sleep near. Εἰ πως ἡμῖν παρὰδραθῆειν φίλοντι. Ξ. 163. SYN. Παράκειμαι, προσκεῖμαι.
- Παραδειγμα**, ἄτῳς, τὸ, subst. [exemplar, exemplum, documentum,] a pattern, an example, a proof. Παραδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἰσοψὶν τ' ἔχει. Eur. Electr. 1085. SYN. Εἰκὼν, χάρακτῆρ.
- Παραδέχομαι**, f. ἔδωμαι, v. [accipio, adprobo,] to receive from, to admit.

¹ This is said of the Παραβάτης, who stood in the war-chariot fighting whilst the charioteer drove the horses. See Damm. Lex. Hom. in v. Παραβάτης.

² Damm. makes the true word to be Παρὰδραθῆω.

Σκέψαι τοίνυν οἷους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρέδεξάτ' ὡς πρῶτον. Ran. 1015. SYN. Δέχομαι, ἀποδέχομαι, λαμβάνω, ἐπιβάλλομαι.

Παράδιακόνεω, v. [administro, inservio,] to administer to, to attend on. Καὶ τοῖσι τευχίζουσὶ παράδιακόνει. Aves 839. SYN. Διακόνεω, ὑπηρετέω.

Παράδιδωμι, f. δώσω, v. [(1) trado; (2) relinquo liberis vel posteris,] to give, to deliver, to betray, to bequeath. Πληγὴν σιδήρῳ· παράδοθεις ἂν εἰσίδῳν. Phœn. 1408. SYN. Δίδωμι, μετὰδίδωμι, προδίδωμι.

Παράδωξις, ἥς, ἡ, subst. [conservatio, assensus, institutio,] the preservation, the approbation. Πατρίους παράδοχάς, ἄς θ' ὁμήλικας χρόνῳ. Bacch. 197.

Παράδυνμι, v. [irrepro,] to steal into a place, to come in. Ἐκδραῶν παρῑδυν· ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὄλην. Eccles. 55. SYN. Ὑπεισέρχομαι, ὑπὸδυνμι.

Παράειδω, v. [juxta cano,] to sing near. Παντοίας ἐνεφυσεν· εἰκόα δὲ τοι παρὰ-εἶδεν. χ. 348.

Παράείρω, v. [ad latus suspendo,] to hang by the side. Δέρμα· παρήερθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα. Π. 341. SYN. Παράκρέμάννυμι, ἐκκρέμάννυμι.

Παράζεύγνυμι, f. ζῶ, v. [adjungo, conjungo,] to join to, to yoke. Ἥγησάμην οὖν, εἰ παρὰζεύξειε τίς. Eur. fr. Meleag. 10. 1. SYN. Καταζεύγνυμι, συνάπτω, συζεύγνυμι.

Παράθάλπω, v. [calefacio, foveo,] to warm, cherish, soothe. Παράθαλπομένα φρένα μύθοις. Med. 143. SYN. Θάλλω, κατὰθάλπω.

Παράθέλω, f. ζῶ, v. [permulceo,] to soften, to win from one's purpose. Ὅργας ἀτρεῖς παρὰθέλει. Agam. 70. SYN. Παράθάλπω, θέλω.

Παράθερίζω, et per syncopeν παρὰθρίζω, f. ἵσω, v. [demeto, amputo,] to mow down, cut off. Ἐμπης δ' ἀφλάστοις παρέθρισάν ἄκρᾳ κόρυμβά. Apoll. 2. 603. SYN. Ἀποκόπτω, ἀποθερίζω, παρᾑτέμνω.

Παράι, vid. Πάρ.

Παράιβας, ου, ὁ, et παραιβᾶτις, ἰδὸς, ἡ, adj. [qui juxta alterum consistit in curru, ex quo pugnat; transgressor,] one who stands in the war-chariot for fighting, a combatant; a transgressor. Παραιβᾶτας ἔστησάν εἰς τάξιν δρόρος. Eur. Suppl. 689. See also Apoll. 1. 754.

Παράιβασία, παρβασία, as, et παραιβάσις, ἔως, ἡ, subst. [transgressio,] transgression, crime. Αἷ τ' ἀνδρῶν τὲ θεῶν τὲ παραιβάσιος ἐφᾑπονται. Hes. Theog. 220. See also Sept. Theb. 740. and Apoll. 4. 832. SYN. Ὑπερβασία, ἀπλάκια. EPI TH. Ὤκυπτος.

* Παραιβίος, ου, ὁ, P. N. [Paræbius,] Paræbius. Σὺν τοῖσιν δ' ἱκανὲ Παραιβίος; ὅς ῥά οἱ ἦεν. Apoll. 2. 458.

Παραιβόλος, vid. Παρβόλος.

Παραιθύσσω, f. ζῶ, v. [accendo, emico, præterveho,] to kindle, to emanate from, to rush by. Λαίφεᾷ πάντ' ἐτίναξέ, παραιθύζας πτέρυγεςσῃ. Apoll. 2. 1257. SYN. Αἰθύσσω, ἀνακινέω, καταίθω, ἀνέγειρω.

Παραινεῖσις, ἔως, ἡ, subst. [adhortatio,] exhortation. Ἐς ποῖον ἔρπεις μῦθον, ἡ παραινεῖσιν; Helen. 315. SYN. Συμβουλή, νουθεσία, νουθετημά.

Παραίνεω, f. ἔσω, v. [suadeo, hortor, doceo,] to give advice, to recommend, to teach. Ρῶον παραινεῖν, ἡ παθόντᾳ καρτέρειν. Alcest. 1087. SYN. Παράκάλειω, παρᾑκελεύομαι, ἀναπείθω, συμβουλεύω, προτρέπω, ἀναμνησκώ.

* Παραιρέω, 2 aor. εἶλον, v. [aufero, privo,] to take away, to remove, to deprive. Λύπας παραιρεῖ. Hipp. 1106. SYN. Ἀφαιρέω, αἶρω, ἐξαιρέω, ἀπαίνυμαι, ἀποστέρω.

Παραισθάνομαι, 2 aor. ᾗσθην, v. [sentio, decipior,] to perceive, to mistake. Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθεν. Theocr. 5. 120. SYN. Αἰσθάνομαι, ἐπαισθάνομαι.

Παραισίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inaustus,] inauspicious. Ἄλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραισίᾳ σήματᾳ φαίνων. Δ. 381. SYN. Ἀπαίσιος, ἐναντίος, καπνῶνμος, κακός, παρορνῖς.

Παράϊσσω, f. ζῶ, et Ion. imp. παράϊσσεσκόν, v. [prætercurro,] to rush past. Μύσας παρᾑσον, καπλυσσον, ὦ πάτερ. Vesp. 988. See also Apoll. 2. 270. SYN. Παρᾑτρέχω, παρᾑλαύνω, παρᾑρχομαι.

Παραιτόμαι, v. [peto, deprecor, detrecto,] to ask as a favor, to deprecate, to

decline. 'Ιθ' εἰς μέλαθρά σέ δέ παραιτοῦμαι τᾷδε. Iph. A. 685. SYN. Ἐξαι-
τέωμαι, αἰτέω, ἱκετεύω, λιπαρέω, ἀφίημι.

* Πάραφᾶσία, as, ἡ, παραιφᾶσις, et πάρφᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [monitum,] admoni-
tion. Τῷ νῦν ἡμέτερῃσι παραιφᾶσιῃσι πίθεσθε. Apoll. 2. 324. See also O.
404. and E. 217.

Παραίφημι, vid. Παράφημι.

* Παράκᾶθιμι, f. ἦσω, v. [utrimque demitto,] to let down on both sides.

Πηδάλια τε ζεύγλαισι παράκᾶθιέτο. Helen. 1535. SYN. Καθίημι.

Παράκᾶθέζομαι, et παράκᾶθμαι, v. [adsideo,] to sit near. Μετὰ τοῦτο τῷ
Πλούτῳ παρέκᾶθέζετο. Plut. 727. See also Thesm. 416. SYN. See Πάρε-
ζομαι.

Παράιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aliqua ex parte causa, socius culpæ,] partly the
cause, an accomplice. Ἡ Μοῖρα τούτων, ᾧ τέκνον, παραίτός. Choëph. 897.
SYN. Μεταίτιός, αἰτιός, συναίτιός.

Παράκαιρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus,] unseasonable. Κρυπτάδης εὐνῆς
ἄλδχον παράκαιρίᾳ ῥέζων. Hes. Op. 327. SYN. Ἄκαιρός, αἰσχρός, ἀθεμιστός.

Παράκᾶλέω, et παράκᾶλδομαι, v. [ad voco, accerso, hortor, oro,] to call, to sum-
mon, to request, to implore. Εὖ δρῶν παράκᾶλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἔμε. Iph.
A. 409. SYN. Προσκάλεω, κέλευω, παραινέω, νουθετέω, θαρσύνω, παροξύνω,
παραγγέλλω.

Παράκᾶτάβάλλω, f. βᾶλῶ, v. [ordine depono, adapto, sacramento contendo,] to
put down in order, to fit, to lay down money in law-suits. Πάντη παράκᾶβ-
βᾶλδον ἄσπετον ἔλην. Ψ. 127. SYN. Κατάβάλλω, παράβάλλω.

Παράκᾶτᾶλέγδομαι, v. [juxta vel una cubo,] to lie near or with. Τῷ δ' ἄρᾳ παρ-
κάτελεκτό γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε. I. 660. SYN. Παράκειμαι, παράκλινομαι,
συγκᾶθεῖδω, συγκοίμᾳ, συγκᾶτᾶκλινδομαι, παράλέγδομαι.

Παράκᾶτᾶτίθημι, f. ἦσω, v. [juxta depono,] to deposit near or with. Τηλόθεν
Αἰμῶνις, χθονίης παράκάτᾶθετο νύμφαις. Apoll. 2. 506. SYN. Παράτιθημι,
κατάτιθημι.

Παράκατῶ, v. [adsuo, paro,] to patch together, to mend. Ἡμῶν δ' ἕκαστος
στιβάδᾳ παρέκατῶετο. Plut. 663. SYN. Κατῶ, συνράπτω, εὐτρέπιζω, ἐπι-
βάλλω.

Παράκειμαι, f. κεῖσθαι, v. [prope jaceo,] to lie or be placed near. Καὶ τὰ πα-
ράκειμένᾳ. Lysistr. 1048. SYN. Ἀνάκειμαι, πρόσκειμαι, παράκλινδομαι, παρᾶ-
κᾶτᾶλέγδομαι, προσειμι.

Παράκείλευσμά, ἄνυς, τὸ, subst. [hortamen,] exhortation, encouragement. Οὐ
δὴ τὸ δεινὸν παράκείλευσμά ἡκούσᾰμεν. Iph. T. 321. SYN. Κέλευσμά, παραίνε-
σις.

Παράκᾶλητίζω, v. [juxta aut trans equito celete,] to ride near or over. Ἡνίκᾳ
γέ κῆλης κῆλητᾶ παράκᾶλητίεῖ. Pax 900.

Παράκινδυνέω, v. [audacius periclitor,] to rush rashly into danger, to risk. Σὺ
δ' οὖν παράκινδύνει, ἐπεὶ καὶ τοῦ γ' ἐμοῦ. Vesp. 6. SYN. Κινδυνεύω, διακινδυ-
νέω.

Παράκινέω, v. [moveo, moveor,] to move, to shake. Ἴδου, σκόπει γ' ἣν μὲ πα-
ράκινήσαντ' ἰδῆς. Ran. 657. SYN. Κινέω, διακινέω.

Παράκλαιώ, f. κλαύσω, v. [temere fleo, ploro,] to weep without occasion. Δεῦρῳ
σὺν αὐλητῇρι παράκλαιοντὶ γέλωντες. Theogn. 1037. SYN. See Κλάω.

Παράκλιδόν, adv. [deflectendo,] by turning aside. Ἄλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὐθὶ
παράκλιδόν οἷᾰ γέραιῃ. Apoll. 1. 315.

Παράκλινω, f. ἴνω, v. [juxta vel paululum declino,] to incline a little, to drop.
Τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παράκλινεις. Pax 157. SYN. Ἐκκλινω, παρᾶτρέπομαι,
ἐκτρέπομαι.

Παράκοινᾶω, v. [communico,] to communicate with. Συγγενέσιν παρέκοι- νᾶθ'.
Pyth. 4. 236.

Παράκοίτης, ου, ὁ, et (2) παράκοιτις, ἴδδς, ἡ, subst. [consors lecti, maritus vel
uxor,] a bedfellow, a husband or wife. Τῶν ἐν κόνιῃσι βῆλες θαλέρους παρᾶ-
κοίτας. Θ. 156. SYN. (1) Ἀκοίτης παράκλιντωρ, ξυνάδρος, σύζυξ, ἐνήτωρ, ἄνηρ,

γαμέτης, (2) γῶνη, ἀκοίτις. EPIITH. (1) Bāthūploutōs, θάλερὸς, βάρυπότης, (2) αἰδοία, βάθυζωνός, βάθυστερὸς, νεόγαμός, ἰφθίμη, ἐράτη, κῦδρά.

Παρακόλουθεω, v. [sector,] to follow. Φερέ νῦν ἐγώ σοι παράκολουθῶ πλησίον. Eccles. 725. SYN. Ἔπθμαι, ἀκολουθεῖω, σὺνδομαρτέω.

Παρακῶμιζω, f. Att. ἰώ, v. [deduco, adfero,] to convey, to bring. Γέρων ἄροντὰ παράκωμιζε. Herc. F. 124. SYN. Κῶμιζω, σὺνᾶγω, ἄγω, παράγω, παράπέμω.

Παρακῶνω, f. ἴσω, v. [(1) exacuō, (2) instigo,] to whet, to sharpen; to instigate. Νῦν δὲ καὶ παρηκῶνεται. Ran. 1116. SYN. Θήγω, ἀκῶνω, ὀξύνω παροξύνω.

Παρακῶπῃ, ἥς, ἡ, subst. [mentis error,] aberration of mind. Παρακῶπᾱ, παρὸφθᾱ, φρένοδαλῖς. Eumen. 330. SYN. Παράνοιά, παρᾶφροσύνη. EPIITH. Αἰσχρομητῖς, τάλαινά.

Παρακῶπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mente privatus, furibundus,] deprived of understanding, mad. Παρακῶπῳ τὲ λήματι στέλλεται. Bacch. 988. SYN. Παράφρος, φρένομάνης, φρένοπλήξ, φρένώλης, φρένοπληγῆς, μανιώδης, ἄφρων.

Παρακῶπτω, v. [(1) perperam cudo; (2) fraudo,] to coin counterfeit money; to cheat. Ὑπ' ἀφίτᾱμοιβῃ παρέκῶπην δίχονικῳ. Nub. 640. SYN. Παράκρῶνω, παρᾶλλογίζομαι, ἀφαιρέομαι.

* Παρακούω, f. κούσθμαι, v. [exaudio,] to hear. Ὅμόγντε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσπότην. Ran. 750. SYN. See Ἀκούω.

Παρακρέμάννυμι, f. κρεῖασω, v. [juxta pendere facio,] to let drop by the side. Χεῖρᾱ παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλεκτ' οὐ μείλινδ' ἐγχοῖς. N. 597.

Παρακτίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [littoralis,] along the shore. Ἄλλ' εἰμὶ πρὸς τὲ λουτρά καὶ παρακτίους. Aj. Fl. 654. SYN. See Ἀκτίος.

Παρακύπτω, f. ψω, v. [inclinato capite inspicio, despicio,] to peep into, to watch. Νῦν μὲν μὲ παράκύψασά προύφθης, ὧ σᾶπρά. Eccles. 884.

Παραλαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἔλαβον, v. [accipio, excipio,] to receive from, to receive. Τὸ σπέρμ' ἄρουρᾱ παρᾶλάβων, ἄλλον παρᾶ. Orest. 546. SYN. Ὑπολαμβάνω, ἐπιλαμβάνω, ἀναδέχομαι.

Παραλέγωμαι, f. ξομαι, v. [una cubo,] to lie near. Ἐν προχῶῃς ποτάμου παρᾶλέξᾱθ' οὐ διήεντος. λ. 241. SYN. See Παράκᾱτᾱλέγωμαι.

Παραλείπω, f. ψω, v. [prætermitto, relinquo,] to let pass, to forsake. Ἄ σοι παρᾶλίπεν ἡδὲ τῶν λόγων, φράσω. Helen. 975. SYN. Λείπω, ἀπολείπω, ἀφήμι, παρήμι, παρᾶπέμω.

Παράλειφω, v. [inunguo,] to anoint, to besmear. Σαντῷ παρᾶλείφειν τὰ βλεφαρὰ τῆς ἐσπερας. Eccl. 406. SYN. Ἀλείφω.

Παράληρεω, v. [deliro, leviter desipio,] to dote, to trifle. Νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὥρυντες παρᾶληροῦντ' οὐκ ἐλέειρε. Equit. 531. SYN. Παρᾶφρόνέω, ληρεῖω.

Παράλιός, et παρᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari adjacens, marinus,] near the sea, marine, sea. Ὅρνοι φορβὴ παρᾶλίοις γένήσεται. Aj. Fl. 1085. See also Aj. Fl. 412. SYN. Παρακτίος, ἀκτίος.

* Παράλιτέω, et παρᾶλιταίνω, 2 aor. ἡλίτον, v. [offendo,] to offend. Ἡ ρᾱ θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτῆς ἀφράδισι. Apoll. 2. 246. SYN. Ἀμαρτᾶνω, ἀφᾶμαρτᾶνω.

Παραλλάγαι, ὦν, αἶ, et παράλλαξις, ἔως, ἡ, subst. [vices,] change, succession. κτωρίων τὲ καὶ πύρος παρᾶλλάγας. Agam. 473. SYN. Ἐναλλάγῃ.

Παραλλάξ, adv. [alternatim, juxta,] alternately, alongside. Ἐρπει παρᾶλλάξ ταῦτ'· προσθεν οὗτος ἦν. Aj. Fl. 1087. SYN. Ἐναλλάξ, ἀμοιβᾶδῖς.

Παραλλάσσω, f. ξω, v. [alterno, prætereo,] to alternate, pass by. Παρᾶλλάξασά διὰ χερῶν. Agam. 413. SYN. Παράμειβῶμαι, παρέρχομαι, παράμειρέω.

Παράλῳω, f. ὥσω, v. [persolvo, exsolvo,] to loosen, to release. Παρᾶλυσε δ' ἄν Ἑλλάδος ἀλγεινούς. Androm. 304. SYN. Ἀπολῳω, ἐκλῳω, ἀπαλλάττω, μεθίστημι, ἐκβάλλω.

Παράμειβω, et παράμειβῶμαι, v. [prætervehor,] to surpass. Παράμειψειν ἀνὴρ. ἄλλ' οὐ. Œ. R. 504. SYN. Διᾶμειβῶμαι, παρᾶλλάσσω, παρέρχομαι.

Παράμειλέω, f. ἴσω, v. [negligo, adspersor,] to neglect, despise. Ῥύσαιτ' ἄν, ὥστ' ἐμὴ οὐ παρημελημένον. Eumen. 300. SYN. Ἀμελέω, ἐξάμελέω, ἀτημελέω.

Παράμεινω, παρμένω, et παράμεινω, v. [juxta maneo, perduro,] to remain near, endure, await. Τιᾶ θρόεις αὐτάν, ὧ πύτνια, παράμειναι. Orest. 1247. See also O. 400. and β. 297. SYN. Μένω, μένω, ἀνάμεινω, διακαρτέρω.

Πάραμετρέω, v. [(1) metior secundum, (2) prætereo,] to measure according to; to pass by. Γαίην Κεκρόπτην παρά τ' Αὐλιδᾶ μετρήσαντες. Apoll. 4. 1779. SYN. See Παράλλασσω.

Παράμεινύμαι, v. [transseo, supero,] to go beyond, to surpass. Μορφᾷ παράμεινέται ἄλλων. Nem. 11. 17. SYN. Παράμειβω, ὑπερέχω.

Παράμειγνυμι, f. μίξω, v. [admisceo,] to mingle with. Ἀντὶ σῖρατος μελίτος σμικρόν τῷ θυμίδῳ παράμικτας. Vesp. 873. SYN. Μίγνυμι, ἀνάμειγνυμι, φύρω.

Παράμεινω, vid. Παράμεινω.

Παράμυνάμαι, f. ἡσύμαι, v. [mentionem facio,] to mention. Ὡ παγκάκιστῃ, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ. Trach. 1126. SYN. Μνάσμαι, μνημονεύω.

Παράμολδω, perf. παράμεμολκᾶ, per sync. et mutat. παρμέμβλωκᾶ, v. [accedo cum cura amica,] to come to or attend with affection. Μήτηρ παρμέμβλωκῆν ὁμῶς νύκτας τῇ καὶ ἡμέρᾳ. Ω. 37. SYN. Πάρειμι, παρίσταμαι, προθυμῶμαι.

Πάραμουσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dissonus,] discordant, out of tune. Καὶ πάραμουσός ἄτας. Choëph. 460. SYN. Ἄμουσος.

* Παράμπισχω, v. [obtego, involvo, prætexo,] to cover, disguise, to use as a pretext. Δέδοικᾶ σ', οὐδὲν δεῖ παράμπισχειν λόγους. Med. 284. SYN. Κάλυπτω, ἐρέφω.

Παράμπνικίζω, Dor. παράμπνικίδδω, v. [crines fasciis religo,] to bind the hair with a fillet. Ἄλλ' ἄγε, κόμην παράμπνικίδδῃ τέ. Lysistr. 1316. SYN. Ἀμπνικίζω.

Παράμυθῶμαι, v. [(1) hortor, (2) consolor,] to exhort, console. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παράμυθίσασθαι. I. 680. SYN. Πάρηγῶρῶ, παρῆκᾶλῶ, παρᾶ-πείθω.

Παράμυθίον, ου, τὸ, et παράμυθία, ἡ, subst. [solatium,] consolation. Οὐδὲ τῇ τῶν πυρσῶν παράμυθίον, οὐκ ἄραρυγᾶ. Theocr. 23. 7. SYN. Θελεκτήριον, κήλημά, μελιγμά, μελικτήριον, θαλπωρή.

Παράμυνκάσμαι, f. ἡσύμαι, v. [mugio, graviter sono,] to bellow. Βρῦχῃ δ' ἡχώ παράμυνκάται. P. V. 1118. SYN. Μυνᾶσμαι, ἀνᾶβῶω, βρύχω, βρυγχᾶσμαι.

Πᾶναιῶμαι, et * παρᾶναιεῖται, v. [juxta habito,] to dwell near. Ἀρκάδιον ἡμῖν δὲ κῆκος παρᾶναιεῖται γείτων. Call. fr. 143. See also Trach. 635. SYN. Γεινιῖται.

Παράνιῶμαι, v. [prætereo, prætervehor, præternavigo,] to go, ride, sail past. Ἀγχιμέλον δ' ἐπὶ τῇ, πῶλεας παρᾶνιῶσθαι κώλωνους. Apoll. 2. 357. SYN. Παρά-πλῶ, παρέρχομαι, παρᾶνίσσομαι.

Παράνιῶω, v. [arpono, accumulo,] to serve up, supply abundantly. Σίτον δ' ἐσσομένης παρᾶνιῶω ἐν καίτοις. π. 51. SYN. Σωρεύω, παρᾶνιθῆμι.

Παράνήχομαι, v. [præternato,] to swim past. Εἰ δὲ κ' ἐτι πρότερον παρᾶνήχομαι, ἦν τοῦ ἐφεύρω. e. 417.

* Παράνικᾶω, v. [vinco,] to overcome, to surpass. Θηλυκράτης ἀπέρωτος ἔρω παρᾶνικᾷ. Choëph. 591. SYN. Νικᾶω.

Παράνισσῶμαι, v. [prætereo,] to pass by. Ἄλλ' ὅτε δὴ Πελῶπόννησον παρᾶνισσέτω πάναν. Hom. Apoll. 430. SYN. See Παρέρχομαι.

Παράνῳ, v. [desipio, demens sum,] to think wrong, to be foolish. Εἰ μήτε παρᾶνῶσᾶ καίνουργεῖς λόγῳ. Iph. A. 838. SYN. Παράφρονῶ, ἀφρονῶ, παρᾶπαῖω, μαίνωμαι.

Παράνω, as, ἡ, subst. [stultitia, amentia, dementia,] folly, madness. Ἐτλα, παρᾶνωῖα συναγῇ. Sept. Theb. 753. SYN. Ἄνωῖα, ἀπῶνωῖα, παρᾶφρόσθη, παρᾶφύρα, μᾶνῖα.

Παράνῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [contra leges faciens,] violating the laws. Πόλεμῳ

¹ The form Παράμπισχω is here adopted instead of Παραμπέχω, which was the reading of Porson after Beck and Brunck, because ἀμπέχειν nowhere occurs in Euripides, whereas ἀμπισχειν and its compounds are very frequent. See however Porson's note on the passage quoted.

² Συναγε is here the Doric form of σύνγη, the penult. being long, as appears from the corresponding line in the antistrophe.

δικας, παρὰ νόμῳ δάκει. Troad. 284. (A double dochmiac.) SYN. Ἄνομος, ἀδίκος.

* Παρὰ νόμῳ, adv. [illicite,] unlawfully. Ὡ δεινὸν ἔργον παρὰ νόμῳ εἰργασμένη. Med. 1118. SYN. Ἄδικος, ἄνομος.

Παράντης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in obliquum,] aside. See in Καράντης.

Παράξειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregrinus, ignobilis, insuetus,] foreign, ignoble, strange. Ἄτιμα καὶ παρὰ σῆμα καὶ παρὰ ξενῶ. Acharn. 517. SYN. Ἀξενίδιον.

Παραξενῖον, ου, τὸ, subst. [clavus inditus axi, ne rota excidat,] a linch-pin. Σκινδαλῶν τὲ παραξενῖᾶ. Ran. 835.

Παράπαίω, v. [excido, delirio, desipio,] to glide out, to err, to dote. Τὶ γὰρ ἐλλείπει μὴ παρὰ παίειν. P. V. 1092. SYN. See Παράφρονέω.

Παράπάλλομαι, v. [juxta aliquem locum moveo me,] to move along. Οἷς παρ-ἐπάλλετο. Iph. A. 228. SYN. Παρορμαῶ.

Παράπατάω, f. ἤσω, v. [astute decipio,] to deceive cunningly, to steal upon, to elude. Οἶνον, παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. Eumen. 731. SYN. See Ἀπατάω.

Παράπαφᾶω, 2 aor. ἡπάφῃ, v. [decipio, fallo,] to deceive. Δάμναται οὐ γὰρ ἔχω χαλῖναν· παρὰ μὲν ἡπάφῃ δαίμων. ξ. 488. SYN. Ἐξάπαφᾶω, παρὰ πατάω.

Παράπειθω, 2 aor. παρπέθον, Ion. et poet. παρπέπιθον, et παραιπέπιθον, v. [(1) suadeo, (2) falsa persuasione decipio,] to give advice, to persuade wrongly. Παράπεισον δὲ σὺν, ὃν λισ-σόμεθ'. Eur. Suppl. 65. SYN. Πείθω, ἀναπείθω, ἐκπείθω, παρὰ κρούομαι, ἐξάπατάω.

Παράπειράομαι, v. [periculum facio,] to try, to make trial of. Ἐμπύροις τεκμαιρομένοι παρὰ πειρῶνται. Olymp. 8. 4. SYN. Πειράομαι, διαπειράομαι, πειράζω.

Παράπεμπω, f. ψω, v. [prætermitto,] to send past, to dispatch. Αἶρεσθ' αὐτῷ πᾶν τὸ ρόθιον, παρὰ πέμψα' ἐφ' ἑνδὲκ' κώπαις. Equit. 546. SYN. Διὰ πέμπω, πρό πέμπω, προῶγω, παρὰ κούμιζω.

Παράπεταμαι, per sync. παρπέταμαι, v. [prætervolo,] to fly past, to outfly. Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενᾶ παρπέταται. Call. Ep. 32. 6. SYN. Παρέρχομαι.

Παράπετασμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) aulæum; (2) prætextus,] a curtain, a pretext. Ἄ' ν τοῖσι παρὰ πετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γραφουσίν. Ran. 938. SYN. Κάλυμνα, πρόσχημα.

Παράπλάζω, f. ἀγζω, v. [præter errare facio,] to cause to wander past, or to go wrong. Ποῖ παρὰ πλάγχθην γνώμης ἀγαθῆς; Hipp. 240. SYN. Πλάζω, ἀπὸ πλάζω.

Παράπλω, f. εύσω, et Ion. παρὰ πλώω, f. ώσω, v. [præternavigo,] to sail past or along. Οἷη δὴ κείνη γὰρ παρὰ πλώ ποντοπύρος νηὺς. μ. 69. SYN. Παρὰ νέωμαι.

Παράπληκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mente captus,] mad, frenzied. Θανείται παρὰ πλῆκτο. Aj. Fl. 229. SYN. Ἐμπληκτος, ἄφρων, μανιώδης.

Παράπληξ, ἡ γλῶσση, adj. [(1) ex obliquo percussus a mari; (2) delirus,] (1) struck obliquely by the sea; (2) doting, delirious. Ἡδὼνας τὲ παρὰ πλῆγας λιμένας τὲ θαλάσσης. e. 440.

Παράπλησσομαι, f. ἔωμαι, v. [mente percellor, vesanus sum,] to be mad. Ὡσπερ μεθύοντων, ἐστὶ παρὰ πᾶν πληγμῶν. Eccles. 139. SYN. Ἐμπλήσσομαι, μαινώμαι, παρὰ φρονέω, ἐξέστην, φοιβάζομαι.

Παράπνέω, f. πνεύσω, v. [spiro præter,] to breathe past, to escape. Ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παρὰ πνεύσῃ ὀλίγον περ. κ. 24. SYN. Πνέω, ἐπιπνέω,

Παράπρασσω, f. ἔω, v. [perperam ago,] to do wrong. Μηδὲν ὅς ἄλλου παρὰ πράξαντος. Aj. Fl. 261. SYN. Ἄμαρταν.

Παράπρισμα, ἄτος, τὸ, subst. [scobs,] saw-dust. Καὶ παρὰ πρίσματ' ἐπὼν. Ran. 882.

Παράρως, et παρήρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [delirus,] foolish, mad. Ταῦθ' ὁ παρὰ ρες τῆνός ἐπ' ἑσχατᾶ γῆς ἐλάβ' ἐλθόν. Theocr. 15. 8. SYN. Ἀκοσμος, παρὰ φρων. See Παρήρως.

Παράρρηγνυμι, f. ῥήξω, perf. ἐρῶ γὰ, v. [disrumpe,] to break loose, to burst forth. Μελαίνᾳ τ' ἀκούε τις παρὰ ῥῶγεν πόδες. Philoct. 844.

Παράρρειθρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [præterfluens,] flowing by. Ὅρας παρὰ ῥρείθροισι χυμὰ ῥροῖς ὄσα. Antig. 723.

Παράρρητος, ου, ό et ή, adj. [qui exorari se patitur verbis,] easy to be persuaded. "Εκτόρ, ἀμήχανός ἐσσι παράρρητοισι πιθέσθαι. N. 726.

Παράρριπτο, f. ψω, v. [subeo periculum, audeo,] to run the hazard. Τίς οὕτως ἔσται; τίς παράρριψει, τέκνα. C. R. 1493. SYN. Ἀπορρίπτω, παρᾶκινδυνεύω, ἀποβάλλω.

Παράρρυνω, v. [elabor,] to slip away. Παρερρήκεν, ὡς λίπω μή τῷ λαβεῖν. Philoct. 653.

Παράρρυσις, ἔως, ή, et παράρρυσμα, τὸ, subst. [tegmentum,] a covering, a deck. Σολομοί τῇ λαίφους καὶ παράρρυσιν νέως. Aesch. Suppl. 723.

Παράρυστος, ου, ό et ή, adj. [abhorrens a numero,] out of tune. Ποδὶ παρᾶ-ρυστ' εὐρυστὰ Φρυγίων. Thesm. 121. SYN. Παράμουςος, ἀμουςος.

Πάρασειρος, ου, ό et ή, adj. [fune conjunctus,] fastened to the side by a rope, joined. Ποδὶ κηδῶσυν παράσειρος. Orest. 1016. SYN. Σειράφορος.

Πάρασημος, ου, ό et ή, adj. [insignis, adulterinus, malus,] distinguished, counterfeit, bad. Ἄτιμά, καὶ πάρασημά, καὶ παρύξενά. Acharn. 518. SYN.

Κίβδηλος, κάκος, φαῦλος, ἄσημος, ἄδοξος, ἄδοκιμος.

Πάρασκευάζω, f. ἄσω, v. [paro, instruo,] to prepare, to furnish. Ἄ γὰρ παρε-σκευάζω, ἐκμοχθῶν βίῃ. Herc. F. 1361. SYN. Κάτασκευάζω, συντάσσω, τάσσω, εὐτρεπίζω, διὰπράσσω.

Πάρασκευή, ης, ή, subst. [apparatus, instructio,] preparation, resources. Λευ-κὴν δὲ χροῖαν εἰς πάρασκευὴν ἔχεις. Bacch. 449. SYN. Κάτασκευή, πόροι.

Πάρασκηνέω, f. v. [tentorii modo explico,] to spread over like a tent. Φᾶρος παρεσκηνήσεν, ἐν δ' ὑτέρμυνι. Eumen. 637. SYN. Περιστέλλομαι, παραστῶ-ρέννυμι.

* Πάρασκῶπέω, v. [prætervideo,] to look beyond, not to perceive. Ἡ κάρτα χρησμών ἀρ' ἔμῳν παρεσκῶπεις; Agam. 1223. SYN. Οὐ τυγχάνω, ἁμαρ-τάνω.

Πάρασπᾶω, f. ἄσω, v. [abstraho, avello,] to tear aside, or away. Φρένας παρ-ασπᾶς ἐπὶ λώβῃ. Antig. 792. SYN. Ἀποσπᾶω, παρᾶσύρω, φθείρω, ἀφέλκω.

Πάρασπίζω, f. ἴσω, v. [(1) juxta stans clypeo munio; (2) comes sum,] to stand near and protect with a shield, to accompany, to attend. Μὰ τὴν παρ-ασπίζουσιν ἄρμασιν πῶτῃ. Ion 1528. SYN. Ὑπασπίζω, παραστᾶτέω, ἀμύνω, παρειμῖ, ὅμαρτέω.

Πάρασπιστής, οὔ, ό, subst. [qui prope alterius clypeum pugnat, defensor,] one who fights near the shield of another, a defender. Ἐνδέξιος σὺ ποδὶ παρασπιστὴς γέγως. Cycl. 6. SYN. Ὑπέρασπιστής, ἀσπίδηφόρος, σύμμάχος, παραστᾶτης.

Πάρασσύν, adv. [celeriter, confestim,] very quickly, instantly. Κεκλόμε-νος δ' ἥσέ μάλα μέγα τοὶ δὲ παρᾶσσύν. Apoll. 1. 383. SYN. Πάραντίκα.

Πάρασταδύν, adv. [prope,] near. Ἐκτείνᾳτ' αὐτῷ, καὶ κύκλῳ παραστάδύν. Choeph. 970.

Πάραστᾶς, ἄδός, ή, subst. [postis, porticus,] a post, a pillar, a portico. Νὺξ ἦν Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδᾶς. Phœn. 426. SYN. Στάθμους.

Πάραστατέω, v. [a latere sto, auxilior,] to stand by the side or near, to assist. Πάραστατήσιν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. C. R. 400. SYN. Παρίσταμαι, παρ-ασπίζω, βῶθηξω, ἀρήγω.

Πάραστατης, ου, ό, et παραστᾶτης, ἰδός, ή, subst. [qui a latere stat, auxiliator, socius,] one who stands by the side, a defender, a companion. Τὸν Ἡρά-κλειον ἴσῃ που παραστᾶτην. Heracl. 89. See also C. C. 559. SYN. Ἀρωγός, ἐπάρωγός, βῶθηξ, ἀλεξητήρ, προστᾶτης.

Πάραστείχω, 2 aor. ἐστίχων, v. [prætereo,] to go past, or near. Ἀδμοῖς παρ-αστείχοντά, καὶ τὰδ' ἐννέπειν. Choeph. 560. SYN. Παρέρχομαι, πλησιάζω, παρᾶνέομαι, παρᾶβαίνω, παρᾶνίσσῃμαι.

* Πάραστεινάχω, v. [aggemo,] to groan near. Ἀθροῦαι Αἰήταὺ παρεστεινάχοντῷ θυγατρὶ. Apoll. 4. 1297. SYN. Παρᾶκλάω.

! On the interpretation of this word, see Dr. Butler's remarks in l. c.

Πάρασθῶ, f. ἦσω, v. [sterno, extendo,] to lay flat, to prostrate. Ἐγὼ σὲ ἰὴ τὸν Ἡρακλῆα πάρασθῶ. Equit. 481. SYN. Στῶρῶ, ἐκτείνω.

* Πάραστρέφω, et πάραστρωφᾶω, v. [distorqueo,] to distort. Τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χοῦν πάραστρέφων. Eur. fr. Melan. 12. 3. See also Apoll. 2. 667. SYN. Διάστρέφω.

Πάρασύρω, f. σῶρῶ, v. [in obliquum traho,] to draw obliquely, to distort, to pervert, to corrupt, to tear off. Τοῦτ' ὃ γὰρ τλητὸν παρῆσυρᾶς ἐπύει. P. V. 1101. SYN. Πάραστρέφω, παραστρωφᾶω, διάστρέφω, παρᾶτρέπω.

Πάρασφάλλω, f. ἄλλω, v. [præter excidere facio,] to cause to fall, to disappoint. Ἰσχύιν, οἰκείων παρῆσφαλεν κἀλῶν. Nem. 11. 41. SYN. Διάσφάλλω, ἐπισφάλλω.

Πάρασχεδῶν, adv. [prope, illico,] near, close at hand, immediately. Δαῖτ' ἐντυνῶμεσθ' ἀπὸ πάρασχεδῶν, ὅρῳ δ' ἰωσίν. Apoll. 1. 354. SYN. Πάραντᾶ, παρᾶ-χρημα, παραντικᾶ, σχεδῶν, ἐγγύς.

Πάρασχεθω, inf. aor. πάρασχεῖν, vid. Παρέχω.

Παράτάσσω, f. ξω, v. [aciem instruo,] to draw up in battle array. Ἐπεὶ μῶνος μ' ἔσωσέ παρᾶτάταγμένον. Vesp. 1118. SYN. Ἐκτάσσω, ἀντιτάσσω.

Παράτεινω, v. [protendo,] to extend, to stretch along. Ἡδὲ, παρᾶτέταται μακρὰ πόρῳ πάνυ. Nub. 212. SYN. Ἐκτείνω, προτείνω, παρέλκω.

Πάρατεκταίνω, f. ἀνῶ, v. [adfabricor,] to fabricate. Αἰψὰ κέ καὶ σὺ, γέραιε, ἔπος παρᾶτεκταίνοι. ξ. 131. SYN. Τεκταίνω, πάρασκευάζω.

Παράτέμνω, v. [præcido,] to cut. Ἐφησθᾶσαν τῆς κἂν παρᾶτέμειν θήμισυ. Lysistr. 132. SYN. Ἀποτέμνω, ἀποσχίζω, τέμνω.

Παράτιθημι, f. θήσω, v. [appono,] to place near, to supply. Σκύφος τὲ κισσοῦ παρῆθε' εἰς εὖρος τριῶν. Cycl. 389. SYN. Προστίθημι, διάτιθημι, κατὰτιθημι, παρᾶβάλλω.

Παράτιλλω, v. [depilo,] to pluck the hair from. Ἀπόρῳ, γράφω, παρᾶτίλλομαι, λογιζόμαι. Acharn. 31. SYN. Τίλλω.

Παράτῳρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a latere protensus, resolutus,] stretched too far, aside, weakened. Παράτῳρους χερᾶς. Alcest. 409.

Παράτρεω, f. τρέσω, v. [timefactus diffugio,] to start aside through fear. Αἰδῶ, παμφάνδωντα παρῆτρεσαν δὲ οἱ ἴπποι. E. 295. SYN. Διᾶτρεω, τρέμω.

Παράτρέπω, f. ψω, παρᾶτρωπᾶω, Ion. ἔω, et παρᾶτρωπᾶω, v. [diverto, deflecto,] to turn away. Ἀντιλόχος δὲ παρᾶτρέψας ἐχέ μώνυχας ἵππους. Ψ. 423. See also δ. 564. and I. 496.

Παράτρέχω, f. θρέξω, 2 aor. ἔδραμον, v. [prætercurro,] to run past. Οὕτω δὲ καὶ σὺ παρᾶτρέχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Vesp. 1432. SYN. Ἐκθῆω, παρᾶλαύνω, ἐπείγω, παρέρχομαι.

Παράτριβω, f. ψω, v. [attero,] to rub. Ἐλθὼν παρᾶτριβόμενος τὲ μύλιβδω. Theogn. 1101. SYN. Ἐπτίτριβω, προστριβω.

Παράτρωπᾶω, Ion. παρᾶτρώπῃω, et παρᾶτρωπᾶω, vid. Παράτρέπω.

Παράτρωπῇ, ἧς, ἡ, subst. [deflectio,] a turning aside. Παράτρωπὰ μέλεα μοι. Ion. 1230. SYN. Ἀποτρωπή, ἀπαλλάγη, ἀποφεινῆς, ἀποφύγη.

Παράτρωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deflexus, aversus, aversandus,] turned aside, perverse, detestable. Παράτρωπον μέλὸς εὖρω; Androm. 526. SYN. Ἀποτρωπῶς.

Παράτρώγω, 2 aor. ἔτραγον, v. [abrodo,] to nibble at. Καὶ τοῦ κύκλου παρῆτρωγὸν ὑφ' ἀρπᾶωλίας. Pax 414. SYN. Τρώγω, ἀποτρώγω, κάτεσθι.

Παράτρυχᾶν, 2 aor. ἔτρυχον, v. [intervenio, obvius sum,] to fall in with, to meet. Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρᾶτρυχᾶν μαρτυμένοισιν. Λ. 74. SYN. Περὶ τρυχᾶν, παρειμῖ, πλησιάζω, μετεμῖ, ἐπέρχομαι.

Παραυδάω, f. ἦσω, v. [colloquendo consolor,] to console by conversing with. Μὴ δὴ μοι θανάτον γὰρ παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. λ. 487. SYN. Πάρηγορέω, παρᾶμυνθεῖμαι.

Παραυλίζω, f. ἴσω, v. [(1) juxta cubo; (2) habito,] to tarry or lie near. Παραυλίζουσά πετρα. Ion. 496. SYN. Πάρακειμαι, παρᾶκοιμάμαι, παρᾶκατάλεγομαι, παρᾶναιετᾶω, ἐγγίζω.

Παραυλός, *ον, ό et ή, adj.* [vicinus,] neighboring. 'Αλλ' *ως* παραυλόν οικίσης. *πόλις δέ σοι.* *Æ.* C. 785. *SYN.* See Παροιός, γείτων.

Παραυτικά, *adv.* [confestim, illico,] immediately. Αυτός κῦμιοῦμαι τὸ γέ παραυτικ' ἐνδύθην. *Vesp.* 833. *SYN.* Παράχρημα.

Παράφαινω, *f. ανῶ, v.* [ostendo,] to show, to produce. Παράφαινε μὲν τὸν ὄρκον, *ως* ὁμώμεθα. *Lysistr.* 183. *SYN.* Δηλώω, ἀποφαινώ, φαίνω.

Παράφέρω, *f. οίσω, et παράφθρῶ, v.* [juxta fero,] to bring near, to bring, to carry. Ξύνημα παράφεροντί ποιμένες λῶχων. *Phœn.* 1156. See also *Aves* 840. *SYN.* Παράγω, εἰσφῶρῶ, πρῶφῶ.

Παράφεύγω, *per sync.* παρφεύγω, *v.* [præterfugio,] to flee by. Παρφεύγειν σὺν νηϊ φέρει δὲ τὴ κρατὶ ἐκάστω. *μ.* 99. *SYN.* Παράπλω, ἀποφεύγω.

Παράφημι, *poët.* παραίφημι, *v.* [suadeo, hortor,] to advise, to accost. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι καὶ αὐτῇ περ νύεουσιν. *A.* 577. See also *Ω.* 771. *SYN.*

Πάραινῶ, παράκᾶλῶ, παράμυθεῖμαι.

Παράφθιμι, 2 *aor.* παρήφθην, *v.* [prævenio, prætercurro,] to outstrip. Κέρδεσιν, οὐτὶ τάχει γὰρ παράφθᾶμένος Μένελαόν. *Ψ.* 515. *SYN.* Φθάνω, παρέρχῃμαι, προλαμβάνω.

Παράφθῶ, *ās, ή, subst.* [insania,] madness. See in Παράκᾶπῃ.

Παράφθῶς, *ον, ό et ή, adj.* [insanus,] mad. Τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντᾶ παράφθῶς ποδὶ. *Hec.* 1033. *SYN.* See Παράφθων.

Παράφθῶνῶ, *et poët.* παραιφθῶνῶ, *v.* [desipio,] to be foolish or mad. 'Αλλ' *ή* παράφθῶνεις ἐτῶν, *ή* κορύβαντις; *Vesp.* 8. See also *Theocr.* 25. 262. *SYN.*

Ἀφραίνω, παρᾶνῶ, παράπαίω, μαίνῃμαι, παράληρῶ, παράπλησσομαι.

Παράφθρων, *ὄντος, et παραφθρόνιμος, ον, ό et ή, adj.* [amens, desipiens,] mad, foolish. Τὶ τὸδ' αὖ παράφθρων ἐρρίψας ἔπος. *Hipp.* 232. See also *Æ. R.* 691.

SYN. Ἀφρων, ἔκφρων, παράπληκτος, ἀνηγῶς.

Παράφυκτος, *Æol.* Παράφυκτος, *q. v.*

Παράχᾶλῶ, *v.* [relaxo,] to loosen, to leak. Κάγωγ' ἐαν τὶ παράχᾶλῃ, τὴν ἀντλίαν φύλάξω. *Equit.* 432. *SYN.* Χᾶλῶ.

Παράχορδίζω, *et* παράχορδῶ, *f. ἰῶ, v.* [aberro a chorda, erro,] to mistake the string, to err. Μηδὲν παράχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι. *Eccles.* 295. *SYN.*

Ἄμαρτᾶνω.

Παράχῳρεύῃμαι, *v.* [choreis celebror,] to be danced round, to be frequented by the Chorus. Παράχῳρευνόμενῳ τριπόδι. *Ion* 466. *SYN.* Ἀνάχῳρεύῃμαι, χῳρεύνῃμαι, παρηνσαλένῳ.

Παράχρημα, *adv.* [confestim,] immediately. Τοῦτ' ἔστι μὲν οὖν ἐστ' ἡμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παράχρημα. *Vesp.* 1048. *SYN.* Παρ' αὐτᾶ, παραυτικά, παρασχέδον, εὐθῆως.

Παραψύχη, *ης, ή, subst.* [solatium,] a consolation. "Ἡδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψύχη. *Hec.* 280. *SYN.* See Παράμυθιον.

Παραψύχῃμαι, *v.* [consolor,] to console. Φᾶ δὲ παραψύχοισᾶ κᾶκὸν καὶ ἀναιδέᾶ φῶτᾶ. *Call.* 6. 46. *SYN.* Παράμυθεῖμαι, παράκᾶλῶ, ἀναιψύχω.

Παράβᾶτος, *vid.* Παράβᾶτος.

Παραβαίνω, *vid.* Παράβαίνω.

Παραβῶσι, *vid.* Παραβῶσι.

Παραβῶσιν, *adv.* [a latere,] sideways. Ἄλλοτ' ἐπὶ παραβῶσιν ναύτησ' δὲ χάρμα τέτυκται. *Apoll.* 4. 936.

Παραδάκτος, *ή, ὄν, adj.* [humidus, uvidus,] wet, damp. Ἐπὶ δὲ παραδάκτον τὸ χωρὶον. *Pax* 1148. *SYN.* Ὑγρὸς, διῦγρὸς.

Παραδάκτα, *as, et παραδάλη, ης, ή, subaud.* δὸρᾶ, *subst.* [pellis pantheræ,] a leopard's skin. Παραδάλη μὲν πρῶτᾶ μετὰφθρὸν εὐρύ κάλυψε. *K.* 29.

Παραδάλης, *et Ion.* πόρδαλης, *ews, et Ion.* ἰὺς, *ή, snbst.* [panthera,] a leopard, a tiger. Ἡντ' ἐπὶ πόρδαλης εἰσι βάθεινς ἐκ ἐπὶ λῶχοιο. *Φ.* 573. See also *P.* 20.

SYN. Ὀλῶδᾶ, οὐρεσίφοιτος, θῶδᾶ, στικτὴ, ἀναιδής.

Παρέῳ, *f. ἑᾶσω, v.* [omitto, negligo,] to omit, neglect. Τᾶ μὲν κατ' οἴκους ἀμελεῖα παρείδῃ. *Eur. fr. Antiop.* 29. 2. *SYN.* See Ἑᾶω.

¹ Valckenaer. *Diatrib.* p. 71. with his usual felicity reads ἀμελεῖα παρείς ἑᾶ.

Πάρεγγυᾶω, v. [in manus trado, vador,] to furnish, to give a pledge. "Εκτεινὼν, ἐκτείνοντό· καὶ πάρεγγυων. Eur. Suppl. 710. SYN. Ἐγγυᾶω, παρέχω, παρὰδίδωμι.

* Πάρεδρεύω, v. [adsideo,] to sit near. "Αιδον νύμφη πάρεδρευοῖς. Alcest. 762. SYN. Πάρεζομαι, παρῆμαι, παρίζομαι, προσέδρεύω, προσκαθέζομαι, παρὰκάθελζομαι, παρὰκάθημαι.

Πάρεδρὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [adsidens,] sitting near, supporting. Τᾷ σοφίᾳ πάρεδρως. Med. 839. SYN. Συνέδρως, σύνθακός.

Πάρεζομαι, et παρίζω, v. [adsideo,] to sit near. Ἡερῆη γάρ σοί γε πάρεζέτῳ, καὶ λάβε γούνων. A. 557. See also δ. 311. SYN. See Πάρεδρεύω.

Πάρεϊᾶ, ᾶς, et παρήϊς, ἰδὸς, ἡ, et παρήϊον, τὸ, subst. [gena,] a cheek. Δὸς, καὶ πάρεϊαν προσβάλλον παρήϊδι. Hec. 410. SYN. Γένυς. EPIITH. Λαμπρά, ἁπλή, ἀμφιδρύφως, χαρίεσσα, θάληρα, παρθενική.

* Πάρεϊας, ου, et παρώας, ὁ, subst. [serpens quidam Æsculapio sacer,] a kind of serpent, having full cheeks. Ὅδαξ ἐλάβδωμην, ὡς πάρεϊας ὦν ὄφης. Plut. 690.

Πάρεϊκάθω, et πάρεϊκω, v. [cedo, concedo,] to give way, to submit. Καὶ ταυρ' ἐπαινεῖς, καὶ δόκεῖς πάρεϊκάθειν; Antig. 1102. See also Philoct. 1048. SYN. Ὑπέικω, ὑφίεμαι, ὑπόχωρῶ, ὑποδίδωμι.

Πάρεϊμι, f. ἐσθμαι, v. [adsum,] to be present, ready. "Αἰδ' αὖ πάρεϊσί τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι. Orest. 132. SYN. Πάράγινδμαι, παρίσταναι, προσίσταναι.

Πάρεϊμι, inf. ἔναι, v. [advenio, progredior,] to come near, steal in, go forward. Τοῦσδ' αὐτοὺς παρίοντάς ἐπήισεν, ὧν οἱ ἰόντων. Apoll. 2. 195. SYN. Πάρεῖσδμι, ἁφίκνέσμαι.

Πάρεῖπον,¹ aor. a παρᾶφημι, v. [persuadeo,] to persuade. Μόγισ πάρεῖπουσά φρὲνᾶς. P. V. 132. SYN. Παράπειθω.

Πάρεῖρω, v. [(1) inserto; (2) servo, si locus ab Antigone Sophoclis infra laudatus sit sanus,] to insert, protect, observe. Ἐσθλ-ὺν ἔρπει· νόμους πάρεῖρων. Antig. 368. EXP. Πάρεῖρων, ὃ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους.

Πάρεῖσδεχῶμαι, v. [accipio a,] to receive from. Πάρεῖσδεδεγμαι, φορτὸν ὥστὲ ναυτιλὸς. Trach. 537. SYN. See Ἀποδέχομαι.

Πάρεῖσδμι, v. [irrepto, clam introëo,] to creep or steal into. Τῷ καὶ νῦν δειδοικᾶ, Μενέξενε, μή μὲ πάρεῖσδς. Call. Epigr. 45. 5. SYN. Ὑπὸτρέχω, πάρεϊμι, παρὰδύομαι.

Πάρεκβαίνω, v. [transgredior,] to go beyond. Ἰθείας, καὶ μὴ τῇ πάρεκβαίνουσὶ δίκαιον. Hes. Op. 224. SYN. Παράβαίνω, πάρεξιμι, παρέρχομαι.

Πάρεκθῶ, et πάρεκνέδμαι, v. [prætercurro, prætereo,] to run beyond, "Ενθεν δὲ πρότερόν σὲ πάρεξεθῶν Μελίβοϊᾶν. Apoll. 1. 592. See also Apoll. 2. 943. SYN. Παρέρχομαι, παρᾶνέδμαι, παρᾶτρέχω, παρᾶνίσσομαι.

Πάρεκπρόφεύγω, v. [e manibus effugio,] to escape. Παντοίην, ἵνα μὴ σὲ πάρεκπρόφυγῇσιν ἀεθλά. Ψ. 314. SYN. Παράφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Πάρεκτέλλω, v. [efficio,] to fulfil, to effect. Οὐμὸς ἐμὸς, μήδ' ἄλλο πάρεκτέλεσεῖ τὲ δαίμων. Mosch. 4. 125. SYN. See Ἐκτέλλω.

Πάρεκτρέπω, f. ψω, v. [averto, diverto,] to turn aside or away. Πάρεκτρέποντες ὄχετόν, ὥστὲ μὴ θάνειν. Eur. Suppl. 1121. SYN. Παρᾶτρέπω, ὑπεξαιρέομαι.

Πάρελαύνω, et πάρεξελαύνω, f. ἐλάσω, v. [præterveho, obequito,] to drive along, or past. Καὶ νῦ κεν ἡ πάρελασσο, ἡ ἀμφήριστον ἐθηκέν. Ψ. 382. See also μ. 47. SYN. Ἐξελαύνω, παρέρχομαι, παρᾶτρέχω.

* Πάρελκῶ, f. ὕσω, et πάρελκω, f. ξω, v. [extraho, protraho, remoror,] to draw along or beyond, to delay. Εὐπόλις μὲν τὸν Μάρικᾶν πρότιστον πάρελκυσέν. Nub. 553. See also σ. 281. SYN. Ἐξέλκω, παρᾶτείνω, μηκύνω, ἀναβάλλω.

* Πάρεμβάλλω, f. ἄλω, v. [immitto,] to throw in. Τοῦτῳ γὰρ πάρεμβάλλομεν τῶν τρίχονικων ἐπῶν. Vesp. 481. SYN. See Ἐμβάλλω.

¹ The first syllable of παρείπω is prolonged through the influence of the metrical arsis, Z. 62. Z. 377. H. 121. A. 792. and O. 404.

Πᾶρεμβλέπω, f. ψω, v. [oblique tueor,] to glance aside. Κυρτῶν τε νῶτᾱ keis kēras pāremblēpon. Helen. 1557. SYN. Πᾶράβλεπω.

Πᾶρεμπόλαω, f. ἴσω, v. [(1) insuper s. furtim emo, (2) comparo,] to buy by stealth, to purchase. Γάμους πᾶρεμπόλωντί γ' ἄλλοιους πόσιν. Med. 906. SYN. Ὡνέομαι.

Πᾶρεναιθεῶ, perf. ἐνήνῳθᾱ, v. [superne floreo, surgo,] to bloom upon, to rise. Τοίη πᾶρενήνῳθῃ μῆτις. Apoll. 1. 664.

Πᾶρεννέπω, v. [dico admonendo,] to admonish. Τοῖᾱ πᾶρεννέπεν Ἀργὸς ἀνάξ δ' ἐπέχῳσάτῳ μύθοιν. Apoll. 3. 367. SYN. Πᾶραυδάω.

Πᾶρενσάλευω, v. [tripudio,] to dance. Μιμούμενος, καὶ τοῖν πύδοιν ὠδὶ πᾶρενσάλευων. Plut. 291.

Πᾶρέξ, et pārek, præp. [extra,] out of. Ὡς ἀρὰ φωνήσαντε, πᾶρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. K. 349. See also Υ. 133.

Πᾶρεξιμείβω, f. ψω, v. [prætereo, transeo,] to pass by. Δύετῳ, Πηλῖᾱδας δὲ πᾶρεξήμειβόν ἐρίπνας. Apoll. 1. 581. SYN. Πᾶράμείβω, πᾶραλλάσσω, πᾶρέρχομαι.

Πᾶρεξαυλέω, v. [tibia canere desino, detero,] to leave off playing the flute, to wear out. Οὐδὲν ὄντας, ἀλλᾱ κωφούς, καὶ πᾶρεξηλημένους. Acharn. 681. SYN. Κᾱάτριβω.

Πᾶρέξιμι, v. [prætereo,] to pass by. Πᾶρεξιόντες δ' ἄλλος ἀλλόθεν φίλων. Phœn. 1563. SYN. Πᾶρεκβαίνω, ὑπερβαίνω.

Πᾶρεξαύνω, vid. Πᾶρελαύνω.

Πᾶρεξεῖρω, v. fut. irr. of πᾶρεξεῖπειν, [præter verum loquor, percontor,] to speak falsely, to inquire. Ἡ τὶ πᾶρεξεῖρεσθαί, ὃ τοι φίλον, ἢ τὶ φάσθαι. Apoll. 3. 978. SYN. Πᾶράφημι.

Πᾶρέρχομαι, 2 aor. ἦλθον, v. [juxta vel clam egredior, anteverto,] to go out near or privately, to outstrip. Ῥεῖᾱ πᾶρεξελθοῦσᾱ τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντᾱ. κ. 573. SYN. Ἐξέρχομαι, πᾶρέρχομαι, πᾶρέξιμι.

Πᾶρεργᾶτης, ου, ὁ, subst. [rerum futilium opifex,] one who is busy about trifles. Κομψὸς γ' ὁ κήρυξ, καὶ πᾶρεργᾶτης λόγων. Eur. Suppl. 436.

Πᾶρεργόν, ου, τὸ, subst. [res secundaria, appendix, accessio,] an appendage, any thing secondary or useless. Ἄλλ' ἐν πᾶρέργῳ τοῦ μὲ' δυσχέρεᾱ μὲν. Philoct. 473. SYN. Προσθήκη.

Πᾶρερπύζω, f. ὕσω, et πᾶρέρπω, f. ψω, v. [clam repo,] to creep near, to steal in. Ἔσω πᾶρερπύσασᾱ, πρὶν τὸν ἀνδρᾱ μὲ. Eccles. 511. See also Theocr. 15. 48. SYN. Ἐφερπύζω, πᾶρεισδύομαι, πᾶρέρχομαι.

Πᾶρέρχομαι, 2 aor. ἦλθον, f. ἐλεύσομαι, v. [(1) prætereo, (2) elabor,] to pass by, to go to, to enter, to pass, to escape. Ἔν πατρί, καὶ πᾶρῆλθε νυμφικούς δόμους. Med. 1134. SYN. Διέρχομαι, εἰσέρχομαι, πᾶρανέδομαι, πᾶρανίσσομαι, πᾶρίκνέδομαι, πᾶραστείχω, πᾶράμειβω, πᾶρελαύνω, πᾶροίχομαι.

* Πᾶρεσίδω, v. [inspicio,] to look upon. Γυνᾱς πᾶρεσίδων, ἐξεβᾶλ', οἶω, τὸ ἐξίφως. Lysistr. 156. SYN. Πᾶρείδω, ἐσλεύσσω.

Πᾶρεσθῖω, v. [rodo,] to gnaw, to eat. Ὡσπερ θύρας σοῦ τῶν λόγιων πᾶρεσθίει. Equit. 1023. SYN. Ἐσθῖω, ἀπεσθῖω.

Πᾶρεστίς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ad focum stat vel est,] who is near the hearth, an inmate. Μῆτ' ἐμοὶ πᾶρεστίς. Antig. 373. SYN. Ἐφέστίς, οἰκεῖς, σύνοικος, σὺναυλός.

Πᾶρευθίνω, f. ὕνω, v. [a recta via avertō vel depello,] to turn or drive out of the right way. Χερσὶν πᾶρευθίνοντες· οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου. Aj. Fl. 1069. SYN. Ἐκτρέπω, πᾶράτρεπω, ἐκκλίνω, πᾶράφερω.

Πᾶρευκηλέω, v. [mulceo, delinio,] to soothe. Πηγᾱς ἀφαίρει, καὶ πᾶρευκῆλει λόγοις. Herc. F. 99. SYN. Πᾶρᾱμυθεῖμαι, πᾶρᾱνω.

Πᾶρευνάζομαι, v. [juxta cubo,] to sleep near. Δμωῆσιν δὲ γυναιξὶ πᾶρευνάζεσθῃ βιταίως. χ. 37.

Πᾶρευνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [juxta accumbens,] lying near. Ἰὼ, ἰὼ πῆμᾱ πατρί πᾶρευνόν. Sept. Theb. 1006. SYN. Σύνευνός, ὁμεινός, πᾶρεστίς, ὁμεινέτης.

Πᾶρευντρέπιζω, f. ἴσω, v. [apparo, ordino,] to prepare, settle well. Ἄπειλοθε'

ἡμεῖς καὶ παρεντρέπιζέετ. Iph. T. 726. SYN. Εὐτρέπιζω, παράσκενάζω, εὖ τάσσω.

Πᾶρέχω, f. ἔχω, 2 aor. ἐσχόν, παρίσχω, παρίσκω, et παρασχέθω, f. ἴσω, v. [præ-beo,] to afford, to supply, to make, to give. "Ὀχλον δὲ παρέχων παρθένων νόστοις ἑμοῖς. Orest. 276. See also I. 634. Hes. Theog. 639. and Pyth. 1. 90. SYN. Δίδωμι, πύριζω, ὑπηρέτω, ὑπάζω, προστίθημι.

* Πάρηβᾶω, v. [ætatis vigorem transeo,] to pass the vigor of age. Ψαμμίτας ἄκατους πᾶρῇ-βησέν. Agam. 957.

Πάρηγῶρέω, et Ion. πᾶρηγῶρέεσκω, v. [consolor, lenio, hortor,] to comfort encourage, exhort. Πάρηγῶρησόν, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος. Hec. 288. See also Apoll. 3. 610. SYN. Πάράμυθεῖν, παρευκλήω, παρᾶκᾶλῶ, κατὰθέλω.

Πάρηγῶρία, as, ἡ, et πᾶρηγῶρημά, subst. [solatium,] consolation, encouragement. Μᾶλ' αὐαῖς ἀδούλοισι πᾶρηγῶρίαις. Agam. 94. SYN. Πάράμυθίζω, παρὰψυχή, παρᾶφῶσα.

Πᾶρήϊον, ου, τὸ, subst. [(1) gena, (2) ornatus ad genas,] a cheek; an ornament for the cheek. Αὐτῆς τῇκεῖτο καλὰ πᾶρήϊα δακρύχ' εὐούσης. τ. 208. SYN. See Πᾶρειᾶ.

Πᾶρηῖς, vid. Πᾶρειᾶ.

* Πᾶρήκω, v. [(1) prætereo, (2) prodeo,] to pass by, to go forth. Πᾶρήκην, ὥστε βράχ' ἄ μοι δεῖσθαι φράσαι. Œ. C. 570. SYN. See Πᾶρέρχομαι.

Πᾶρημαι, v. [juxta sedeo,] to sit near. 'Ως μή μοι τρύζητ' ἐπ' ἀρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. I. 311. SYN. See Πᾶρέζομαι.

Πᾶρημέρως, Dor. πᾶράμερως, ου, ὁ et ἡ, adj. [quotidianus,] daily. 'Α-εὶ πᾶράμερ' ἐσλόν. Olymp. 1. 160. SYN. Ἐτέρήμερως.

Πᾶρηξις, ἔως, ἡ, subst. [adventus,] access to land, landing. Σπαρνὰς πᾶρηξις καὶ κύκοστρώτους—τὶ δ' οὐ. Agam. 539.

Πᾶρηρῖα, as, ἡ, subst. [lorum vel catena qua equus παρήρος adjungitur τῇ ζωνωρίδι,] a chair or trace by which the outer horse was attached to the car. "Ὀφρ' ὃ γέρον ἵπποι' πᾶρηρῖας ἀπέταμνε. Θ. 87.

Πᾶρήρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [juxta adjunctus, effuse protensus,] joined to the side, widely extended. Καὶ νῦν ἄχρεϊον καὶ πᾶρήρων δέμας. P. V. 371. SYN. Πᾶρᾶσειρως, σειρᾶφόρος.

Παρθενεία, et παρθενία, as, ἡ, subst. [virginitas,] virginity, a virgin state. "Η παρθενείαν πατρὸς ἐξητήσατό. Troad. 973. See also Phœn. 1501. SYN.

Παρθενευμά, κόρεια. EPI TH. Ἐραννῇ, φᾶεινῇ, ἱμερσεσᾶ, καθάρᾳ, θεοειδής.

Παρθενεύς,² ου, ὁ et ἡ, παρθενίως, et παρθενικός, ἡ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [virgineus,] of a virgin, blooming. 'Ημῖν, ὅσαισι παρθενεύς ἡδύνῃ. Hipp. 1297. See also Phœn. 231. and Eur. Electr. 174.

Παρθενευμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) virginitas, (2) occupatio virginea,] (1) virginity, (2) virgin employment. "Ω μοι' νύθον μὲ παρθενευμ' ἐτικτ' εὖ σὺν. Ion 1474. SYN. See Πᾶρθενεύς.

Παρθενεύω, v. [(1) virgines educo, (2) med. virgineam vitam duco,] (1) to bring up a virgin, (2) to lead a virgin life. "Η παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις κἄλως. Eur. Suppl. 462.

Παρθενόπαιος, ου, ὁ, P. N. [Parthenopæus,] one of the seven Argive chieftains in the Theban war. "Ὁδ' ἐστὶ Παρθενόπαιος, Ἀτάλάντης γόνος. Phœn. 150. PHR. See Sept. Theb. 525—545.

Παρθενόπτης, ου, ὁ, subst. [virginum spectator,] an observer of virgins, a gallant. Τοξότ' ἄ λωβητήρ, κερὰ ἀγλαῆ, παρθενόπιπᾶ. A. 385. EXP. 'Ο γὰρ παρθένους ὀπιπτεύων καὶ ἐπίτηρῶν, γυναιμᾶν.

Παρθένος,³ ου, et παρθενική, ἡς, ἡ, subst. [virgo,] a virgin, a girl. Νύμφην τ'

¹ Πᾶρηρως is properly said of the horse, which was attached to the side of one of the two horses yoked to the pole of the carriage.

² Παρθενεύς is also the name of a river in Papiliagonia; and παρθενεία, plur. are hymns sung in certain sacred festivals by a chorus of virgins. See Brunck. Aves 919.

³ Sometimes παρθένος is used adjectively in the sense of παρθενίως; also παρθενί is dat. quasi a παρθήν. See Valcknaer. Theocr. p. 278.

ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπαρθένον. Hes. 610. See also Σ. 567. SYN. Κόρα, κόουρα, παῖς, παιδίσκη. EPI TH. Ἀδμής, Ἀπάλη, ἄδμητος, ἀνάνδρως, ἄζυξ, ἀλφεισίβοιᾶ, ἀπτολέμωδς, αἰδοιᾶ, ἀλκήεσσᾶ, θάλαμηπτόλως, ἐρυσίπτωλῖς, ῥοδόπηχῡς, σφῆ, νεᾶ, ἀνύμεναιος, ἀποβλεπτός, ἴση θεᾶισι, νύμφῖδς.

Παρθένοςφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e virgine mactata,] from a virgin slain. Μῆτινων παρθένοςφάγοισιν. Agam. 202.

Παρθένων, ὦνός, ὁ, subst. [(1) conclave virginum, (2) templum Minervæ,] a virgin's chamber, a temple of Minerva at Athens. Ἐν παρθενῶσι μῖννέ σοῖς, ἐπεὶ πόθου. Phœn. 201. SYN. Ὀχρὸς, κένος, νυμφόκυμῶς, ἀφύλακτος.

Παρθένωπός, ου, ὁ, subst. [qui virginea facie est,] having a girlish look. Μὴ παρθένωπός, ἀλλὰ τάνδρειον τρῶπον. Eur. Electr. 949.

Πάρθιος, ου, ὁ, adj. [Parthius,] Parthian. Καὶ Παρθίους τίς ἀνδράς. Anacr. 55. 3.

Παρίαύω, v. [juxta commoror, una cubo,] to remain near, to lie with. Εἴλετ' ἔχει δ' ἄλδχον θυμαρεᾶ, τῇ παρίαύων. I. 336. SYN. See Πάρανλιζω.

Παρίζω, vid. Πάρεζμαι.

Παρίττω, f. ἴσω, 1 aor. ηκά, v. [(1) prætermitto, admitto; (2) solvo; (3) remitto,] to omit, neglect, loosen, weaken. Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι. Med. 1057. SYN. Πάρᾶλείπω, μέθιττω, ἀνίττω, συγχωρῶ.

Παρίως, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, adj. [Parius,] Parian, of Paros, an island in the Ægean sea. Στάλαν θέμεν, Πάριον. Nem. 4. 131.

Πάριπτεύω, v. [præter equito,] to ride past or along. Πόντον παριπτεύοντῇ, πέμψομεν πάτραν. Helen. 1664. SYN. Ἰππεύω, παράτρεχω, παρέλαύνω.

Πάρις, ἰδὺς, et ἰός, ὁ, P. N. [Paris.] Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκᾶθος καὶ Ἀγχιγῶρ. M. 93. SYN. Ἀλέξανδρος. EPI TH. Δύσπαρις, γυναιμᾶνῆς, ἡπέρδ-πεντῆς, τοξότης, λωβητῆρ, παρθενόπιπης, διδός, αἰνῶπαρις, Δαρδανίδης, Πριάμοις παῖς, Ἰδαῖος, Πριάμιδης, βοῦτης, μεγᾶθυμῶς, βασιλεὺς, θεοειδής, οὐλομένος.

Πάρισσω, v. [æquiparo,] to make equal, compare. Τὰν οὐδ' ἂν τις ἁμωμῶς ἐπεὶ χ' ἔλενη παρίσθη. Theocr. 18. 25. SYN. Ὀμοιῶ, ἐξίσσω, ισόφαρίζω, ισάζω.

Παρίστημι, f. ἀστήσω, v. [juxta statuo,] to place near, to show; in the 2nd. aor. and mid. v. to be present. Ὤστ' ἐν κακοῖσιν εὐμένεις πάρεσταναι. Alcest. 212. SYN. Πάρεχω, ἐφίστημι, παρᾶφέρω, παραστᾶνέω, παρείμι.

Πάριχω, vid. Πάρεχω.

Πάρμονός, et παρᾶμόνός, ου ὁ et ἡ, adj. [permanens, constans,] permanent, constant. Ὀλβός ἀνθρώποις παρμόνωτέρως. Nem. 8. 29. SYN. Μόνιμός, βεβαιοός.

Παρνάσιος, α, ὄν, Παρνασίς, ἰδὺς, ἡ, et Παρνασίᾶς, ἄδος, adj. [Parnassius,] of Parnassus, a celebrated mountain in Phocis. Ὀλωλὲ πορθηθεῖς ὁ γὰρ Παρνασίος. Troad. 9. See also Choëph. 555. et Ion 86.

Παρνασός, et Ion. παρνησός, οὗ, ὁ, P. N. [Parnassus,] a mountain in Phocis. Παρνησοῦ κᾶτένάσθη. Phœn. 214. EPI TH. Νίφεις, νίφωβύλος, δίκωρυφός, δίκωρητός, διλῶφός.

* Πάρνης, ηθός, ἡ, P. N. [Parnes,] a mountain in Attica. Βλέπε νυν πρὸς τὴν Πάρνηθ' ἥδη γὰρ ὄρω κατιούσας. Nub. 323.

Παρνήσιος, α, ὄν, adj. [Parnesius,] of Parnes. Ὀλίγου γ' ἀπεθᾶνν ἀνθράκες Παρνήσιοι. Acharn. 348.

Πάρνοψ, ὅπος, ὁ, subst. [genus locustæ,] a kind of locust. Ὁ δ' ἀνᾶκρᾶγών, ἀντῆκᾶσ' αὐτὸν πάρνοπι. Vesp. 1311.

Πάρρδεύω, v. [prætergredior,] to travel past. Τοῦτ' ἐρως ἐκτεινέ, ὕδοιπῶρῃ, μὴ πᾶρρδεύσης. Theocr. 23. 47. SYN. See Πάρερχμαι.

Πάροίγω, f. ξω, v. [parum aperio,] to open a little. Τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ. Pax 50. SYN. Ὑπανοίγω.

¹ On the orthography of Παρνασός, see an excellent note of Blomfield, Choëph. 555. who rightly distinguishes, after Elmsley, Acharn. 348. between Παρνασίος, of Parnassus, a mountain in Phocis, and Παρνήσιος, of Parnes, a mountain in Attica.

² See note on the word Παρνασός.

Πάροιθε, πάροιθεν, et παρὸς, adv. et præp. [antea,] before, formerly. Δούλης πῶδων πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ. Hec. 48. See also Δ. 73. SYN. Ἐμπροσθεν, προτέρων, πρότερον, παρτέρω, προτέρωσέ.

Πάροικίζω, v. [juxta habitare facio,] to cause to dwell near, place near. Ουμωθεῖς, περὶ δὲν κάμει παρκεῖσάτο. Call. Ep. 25. 4. SYN. Κάτοικίζω, οἰκίζω, παρὰ-τίθημι.

Πάροικος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inquilinus, accola, advena, (2) vicinus,] a neighbour; near. Δῶμων πάροιθε Θετῖδος εἰς ἀνάκτορον. Androm. 43. SYN. Προσοικός, εἰποικός, ναετής, ξένος.

Πάροιμία, as, ἡ, subst. [proverbium,] a proverb. Ἄνευ τῆς γὰρ, ὥσπερ ἡ πάροιμία. Eur. fr. Sthen. 5. 1. SYN. Λόγος, ἐπὶος.

Πάροινω, v. [(1) ebrius ago, (2) debacchor,] to act under the influence of wine; to be frolicsome. Καὶ τὸν παροinouντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξῶται. Eccles. 143.

Πάροινικός, παροινῖος, et παροινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inter vinum usitatus, temulentus; (2) ad injuriam ex vino proclivis,] customary with wine, drunken, insolent. Καὶ τῶν ἑνόντων πᾶλυ παροινικώτατος. Vesp. 1291. See also Acharn. 978. and Anacr. 42. 13. SYN. Οἰνοβάρης, οἰνοβάρεϊων, οἰνοπληθής, οἰνοπότης, οἰνοπίτης.

Πάροιτέρος, et (2) παροῖτατος, η, ὄν, adj. [(1) anterior, (2) primus,] (1) before, (2) the first, the foremost. Ἔστι δὲ τις πορθμοῖο παροιτέρῃ Ἰδνιοῖο. Apoll. 4. 982. See also Apoll. 2. 29. SYN. Προτέρος, πρώτος.

* Πάροιτέρω, adv. [ante, ultra, amplius,] before, more, farther. Καὶ δὲ μὲ μακρότερον πᾶροιτέρῳ ἐξέρεσθῃ. Apoll. 2. 427.

Πάροιχόμεναι, v. [(1) praterere, (2) morior,] to pass by; to die. Δύσαντες, μοίρας ὅσον παροίχει. Med. 991. SYN. See Πάρερχόμεναι.

Πάροξυνω, f. ὕνω, v. [exacerbo, instigo,] to irritate, instigate. Ὡ παῖ πατρός δὲ μὴ πάροξυνης φρενᾶ. Alcest. 690. SYN. Ἐποξύνω, ὀτρύνω, ἐποτρύνω, παρορμαῖω, ἀνώγω, ἐρεθίζω, προτρέπω, παρὰκτελέω, παρὰκινῶ, παρὰθήγω.

Πάρορα, v. [(1) limis oculis intueor, (2) vix animadverto,] to look at askance, overlook. Χρηστὸν ἐξεῖπὼν, ὅτι μοι παρόρας, ἡ. Aves 454. SYN. Παράβλεπω, ὑφὸραω.

Πάρορνις, ιθός, adj. [contra avium volatum, infaustus,] inauspicious. Ὅδους ἀθύμους, καὶ παρόρνιας πόρους. Eum. 773. SYN. Παραιοῖος, ἀπαιοῖος.

Πάρως, adv. vid. Πάροιθε.

* Πάρως, ου, ἡ, P. N. [Paros,] an island in the Ægean sea, famed for its marble. Ἡ δὲ Πάρος, Νάξος, Μυκῆνος, Τή-νος τέ. Pers. 886.

Πάρουσια, as, ἡ, subst. [(1) præsentia, (2) adventus, (3) tempus,] presence; arrival; time. Κάραδούκῃσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν. Iph. A. 1432. SYN. Καίρος, ἀφίξις. ΕΡΙΤΗ. Εὐμένης, καίριος, φῖλη.

Πάρωχτεύω, v. [alio derivo,] to lead off clandestinely by a channel. Ταῦτ' οὖν παρωχτευσᾶς εἶδ', οὐδὲν λέγων. Bacch. 479. SYN. Ὀχτεύω, μετὰφέρω, παρ-άγω.

Πάρωχος, ου, ὁ, subst. [paranymphus,] a bridesman. Ζηνὸς παρῶχος γάμων. Aves 1740. SYN. Παράνυμφος.

Πάροψωνέω, v. [clam opsonia coëmo,] to buy provisions privately. Αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ πρότοῦ. Eccles. 226.

Πάροψώνημα, ἄτος, τὸ, subst. [opsonium clandestinum,] a clandestine relish. Εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. Agam. 1422. SYN. Παρόψημα.

Παρποδῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [præsens,] present, immediate. Παρπεδίου νεφέ-λαν. Nem. 9. 90.

Παρράλιος, ποῖτ. pro Παράλιος, q. v.

Παρράσιος, α, ου, adj. [Parrhasius,] of Parrhasia, a town in Arcadia, founded by Parrhasius, the son of Jupiter. Παρράσιον οἰκεῖν δαπέδον ἐνῆαντοῦ κύκλον. Orest. 1662.¹

¹ Παρράσια, γῆ or χώρα being understood, is the name of the town. Call. 1. 10.

Πάρρησια, as, ἡ, subst. [(1) oratio libera; (2) libertas,] freedom of speech, independence. "Ὡς μοι γένηται μητροθεν παρρήσια. Ion 674. SYN. Ἐξουσία, ἀνέσις, ἐλευθερία.

Παρτέμνω, pro Πάρᾱτέμνω, q. v.

Παρφαίνω, pro Πάρᾱφαίνω, q. v.

Πάρφᾱσις, vid. Πάρᾱίφᾱσις.

* Πάρφυκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui præterfugī potest,] that may be escaped. Δαίμων. τὸ γὰρ μόρσιμόν οὐ πάρ-φυκτόν. Pyth. 12. 53. SYN. Φευκτός.

Πάρωδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a proposito alienus,] out of tune, foreign to the purpose. Κούκετ' ἰπάρωδοις χρῆσθ' αἰνίγμασιν. Iph. A. 1147.

Πάρωθεω, f. ὡσω, v. [reicio, adspornor, negligo,] to reject, slight, neglect. "Ὀν νῦν πάρωσας οὗτος, ἐμπάλιν λέγει. Trach. 358. SYN. Ἀπωθεω, ἀποστρέφωμαι, ἀνᾱβάλλω, ἀποβάλλω, κατᾱφρόνῃω, ἐκβάλλω.

* Πάρωνῡμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [denominatus,] named from or after. Φοίβῳ τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνῡμον. Eumen. 8.

Πᾱς, πᾱσᾱ, πᾱν, adj. [omnis, totus, quivis,] all, every, any. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξᾱσί πάντᾱ δὴ κᾱλων. Med. 280. SYN. Ἄπας, σύμπας, ὅλος.

Πασίθεα, as, ἡ, P. N. [Pasi-thea,] the youngest of the three Graces. Πασίθεην, ἥς αἰὲν ἐξέλδεαί ἡμᾱτᾱ πάντᾱ. E. 269.

Πασίθοα, as, ἡ, P. N. [Pasithoa,] Ζευξί τε Κλυτίῃ τε Ἴδνῷ τε Πασίθῃ τε. Hes. Theog. 352.

Πασίφᾱη, ης, ἡ, P. N. [Pasiphaë,] Ἦν ῥᾱ τὴ Πασίφᾱη κούρῃ τέκεν ἡέλιος. Apoll. 3. 998.

Πασίμελῡν, ουσᾱ, ὃν, adj. [qui omnibus curæ est,] an object of care to all. Ἀργὼ πασίμελῡσᾱ πᾱρ' Αἰήταυ πλεουσᾱ. μ. 70.

Πασσᾱλευτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [clavibus affixus,] nailed, fastened. Ἵπαιθρός δεσμοῖσι πασσᾱλευτός ὢν. P. V. 113.

* Πασσίᾱλῡν, et παιπᾱλῡν, ης, ἡ, subst. [res levis,] the least dust, a particle. Ἵπνον δ' ὄρᾱ τῆς νυκτός οὐδὲ πασσᾱλῡν. Vesp. 91.

Πασσᾱλεύω, v. [clavibus affigo,] to fasten with nails or pegs. Ὡς πασσᾱλεύσῃ κᾱτᾱ τριγύφοις τὸδὲ. Bacch. 1203. SYN. Προσπασσᾱλεύω, προσπῆγγνυμι.

Πάσσᾱλῡς, ου, et πάσσαξ, ἄκῡς, ὁ, subst. [paxillus,] a wooden peg. Κρέμαστᾱ τεύχῃ πασσᾱλῡν καθαυπάσας. Androm. 1111. See also Acharn. 764. SYN. Ὑσπληγξ.

* Πασσῡδῖα, vid. Πάνσῡδῖα.

Πάσσω, f. πᾱσω, v. [conspargo,] to sprinkle, to scatter. Πάσσῃ δ' ἁλὸς θείοις, κᾱτευντᾱν ἐπαείρας. I. 214. SYN. Ἐμπάσσω, ἐπιπάσσω, ποικίλλω, ῥίπτω, ἐπιβάλλω.

Παστῡς, ἁδῡς, ἡ, subst. [(1) thalamus, (2) porticus,] a chamber; a porch. Κῆδρωτᾱ παστᾱδῡν ὑπὲρ τερμένᾱ. Orest. 1366. SYN. Θαῶλῡς, μεῶλῡν, αἴθουσᾱ, στοᾱ. EPIITH. Νέστρονκτῡς.

Πάσχω, f. πελῶμαι, 2 aor. ἐπᾱθῶν, v. [patior,] to suffer, to be treated with.

Πάσχω τῇ, καὶ πέπονθα, κατ' ἰπέσσωμαι. Troad. 471. SYN. Ἵπόμενω, ἀνέχομαι, κάμνω, τλήμι, καρτέρω, πόνῃω.

Πᾱτάγῃω, v. [strepo, fragorem edo,] to make a noise, to scream. Eis ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται, καὶ πᾱτάγοῡσιν. Nub. 378. SYN. Ὑσφῃω, δονπεῖω, κλάγγω.

Πᾱτᾱγῡς, ου, ὁ, subst. [streptitus,] a clatter, a noise. Κτῡπον δεδορκᾱ πᾱτᾱγῡς οὐχ ἐνὸς δῶρός. Sept. Theb. 100. SYN. Ὑσφῡς, ἦχῡς, θροῡς, θῡρύβῡς.

Πᾱτάσσω, f. ξῷ, v. [percutio, ferio,] to strike violently, to smite. Ἀτῇ πᾱτάξαι θυμῡν, ἐν δεινῷ πᾱρᾱ. Antig. 1097. SYN. Πλήσσω, τύπτω, κρούω, κόπτω, παίω.

Πᾱτῑρίζω, v. [patrem appello,] to call father. Ἄλλ', ὦ πᾱτέρ ἡμέτερε Κρῡνίδῃ. b. Παῡσαι, καὶ μὴ πᾱτῑρίζῃ. Vesp. 652. SYN. Παπᾱρίζω.

Πᾱτέω, f. ἥσω, v. [calco, protero,] to tread on, trample on. Πᾱτοῖθ' ὃ δ' οὐκ εὔσεβῆς. Agam. 364. SYN. Καῶπᾱρίζω, στείβω, κατᾱτρίβω, ὕβριζω, προπῆλᾱκίζω, κατᾱφρόνῃω.

Πάτηρ, πατήρδς et παῖρδς, ὁ, subst. [pater,] a father. Δέδοικα πατήρας τῶν ὑπ' Ἰλίου νέκρων. Orest. 102. SYN. Γόνευσ, γεννητής, τόκευς. ΕΡΙΤΗ. Φίλος, θρασυμένων, θυμύλεων, κλυτός, γεραίος, ἀγαθός, ἐσθλός, ἡπίος, μείλιχος, γέρων, ἀγανός, ἀμύμων, δαΐφρων, δύστηνός, ἐρισθενής, ἐλεύθερός, παλαιός, πῶλιν, ἀντιθεός.

Πάτησμος, οὔ, ὁ, et πάτησις, ἡ, subst. [conculcatio,] a trampling on. Πολλῶν πάτησμον δ' εἰμάτων ἄν εὐξάμην. Agam. 936.

Πάτος, ου, ὁ, subst. [trita via,] a path. Ἄλλ' ὅτε δὴ ἰδεῖ χῶρον ὃ τις πατοῦ ἐκτρέθεν ἦεν. Apoll. 3. 1200. SYN. Στίβος, ἄτραπός, τρέβος, ὁδός.

Πάτρα, ας, et πατρίς, ἰδός, (subaud. γῆ,) ἡ, subst. [patria,] the land of one's fathers. Ἀμφω κατάειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἔμει. Phoen. 439. See also Phoen. 417. ΕΡΙΤΗ. Φίλη, κλεινή, ἐρικούδης, καλλιγύναικος, καλλιχόρος, κυδιανειρά.

Πάτραδελφεός, οὔ, et πατρόδασίγνητός, ου, et πάτρως, ὡς, ὁ, subst. [patris frater,] a father's brother, an uncle. Πατραδελφεοῦ. Ἀ-λίκων. Isthm. 8. 144. See also ν. 342. and Pyth. 6. 46. SYN. See Θεῖδς.

Πάτραδελφία, ας, ἡ, subst. [consanguinitas avunculorum,] relationship of uncle and nephew, or of cousins. Σφετέρειξάμενον πατραδελφίαν. Æsch. Suppl. 39.

Πάτραλοίος, vid. Πάτροκτόνδς.

Πάτριδῖον, ου, τό, subst. [paterculus,] a dear father. Ἴθ', ὦ πατριδῖον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπον. Vesp. 987. SYN. See Παπτίας.

Πάτρικός, et πατρίδς, vid. Πάτρώϊδς.

Πάτρις, vid. Πάτρα.

Πάτριώτης, ου, ὁ, et πατριώτις, ἰδός, ἡ, adj. [popularis,] of the same country, a fellow countryman. Μὴ οὐ σέ γὰρ καὶ πατριώταν Οἰδίπου. Cæ. R. 1091. See also Heracl. 755. SYN. Ἐγχώριός, δημότης, πῶλιτης.

Πάτρογένης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [indigena,] born in the country, native. Θεοί τ' ἐ πατρογένεϊς.¹ Antig. 938. SYN. Πάτρώϊδς.

Πάτροδασίγνητός, vid. Πατραδελφεός.

Πάτροκλείδης, ἔως, ὁ, P. N. [Patroclides.] Εἰ τὲ Πάτροκλείδης τίς ὑμῶν τυγχάνει χεστήϊων. Aves 790.

Πάτροκλῆς, ἔδς, Ion. ἦδς, et Πάτροκλός, ου, ὁ, P. N. [Patroclus.] Αἰψά δ' ἐταῖρόν ἐόν Πατροκλῆα προσέειπεν. Λ. 601. See also Θ. 476. ΕΡΙΤΗ. Φίλος Διῖ, διόγενής, ἱππεύς, ἱπποκλευθός, μέγαθυμός, δειλός, ἀμύμων, μέγαλήτωρ, Μένουτιᾶδης, φῶς ἰσθθεός, ἀριστός Ἀχαιῶν, ἦρως, Μένουτιον ἀλκιμὸς νιός.

Πάτροκτόνέω, ν. [parricida sum,] to kill one's father, to be a parricide. Πάτροκτόνουσά γὰρ ξινοικήσεις ἐμοί; Choëph. 896.

Πάτροπάτωρ, ὀρός, ὁ, subst. [avus paternus,] a paternal grandfather. Σάμαρι πατροπάτωρ. Pyth. 9. 144.

Πάτροκτόνδς, πατρόφόνδς, ου, ὁ et ἡ, πατρόφονεύς, ἔως, Ion. ἦδς, πατρόφοντης, οὔ, et πατράλοίας, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [patris interfector, parricida,] one who slays a father, parricidal. Δεινὴς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνον χερὺς. Iph. T. 1084. See also Orest. 190. γ. 307. Cæ. R. 1441. and Ran. 784.

Πάτροστέρης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [patre privatus, orbis,] deprived of a father. Ὅρᾶν ἄρεστί σοι, πάτροστέρῃ γόνον. Choëph. 247.

Πάτρώϊδς, πατρώδς, πατρικός, et πατρίδς, α, ὄν, adj. [paternus,] paternal, hereditary. Ἥ ῥά νῦ μοι ξείνος πατρώϊδς ἐσσί παλαιός. Z. 215. See also Hec. 934. Aves 142. and Ran. 370.

Πάτρωνῦμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a patre cognominatus,] named after a father. Τὸ πατρωνῦμόν ὦν γένος ἀμετέρων.² Pers. 151.

Πάτρωδς, vid. Πάτρώϊδς.

Πάτρως, vid. Πατραδελφεός.

Παττάλεω, παττάλδς, et πάττω, vid. in Πασσάλεω, Πάσσάλδς, et Πάσσω.

¹ This reading is manifestly wrong; the metre of the line ought to be anapaestic, which Brunnck perceived when he proposed καὶ θεοὶ πρόγονοι, the anapaestic base, though he has retained the reading quoted above.

² See Dr. Blomfield's note on this passage.

- Παυλᾶ, et πανσωλῆ, ἥς, ἡ, subst. [cessatio, quies,] a cessation, a rest. Παυλᾶ κάκων ἔσται· τὰ δ' ἐπέρτερᾶ νέρτερᾶ θήσει. Lysistr. 772. See also B. 386. SYN. Ἀνάπαυσις, ἀνέσις, σχῆλι, ἀπραξία, ἀπὸνείᾳ, ἡσυχίᾳ.
- Παῦρος, α, ὄν, adj. [(1) paucus; (2) parvus, brevis,] few, small. Παύρων μετ' ἄλλων· ἐνὰ γάρ ἐν πολλοῖς ἴσως. Heracl. 328. SYN. Ὀλίγος, βραχύς, μικρός, σμικρός.
- Παυσαιῆμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventos placans,] wind-appeasing. Παυσαιῆμον γάρ θυσῖας. Agam. 207.
- Πανσίλυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dolorem sedans,] grief-appeasing. Τὴν πανσίλυπὸν ἀμπέλον δοῦναι βροῦτοῖς. Bacch. 771.
- Πανσίπῳνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [labori finem faciens,] trouble-abating. Δει-λαίας πανσίπῳνος· καί. Iph. T. 451.
- Παυστήρ, ἥρως, ὁ, subst. [sedator, liberator,] an appeaser, a deliverer from. Παυστήρ· ἐφῆξεν, ἡ τάλαν· ἀπόλλυμαι. Soph. Electr. 304. SYN. Σωτήρ.
- Παυστήριος, α, ὄν, adj. [vim sedandi habens,] able to appease. Σωτήρ θ' ἰκοιτο, καὶ νῦσον παυστήριος. OE. R. 150.
- Πανσωλῆ, vid. Παυλᾶ.
- Παύω, et Ion. παύεσκω, v. [cessare facio,] to cause to cease, to allay. Παῦσαι δὲ λέκτρων ἀρπᾶγὰς Ἑλληνικάς. Iph. A. 1266. See also Ω. 17. SYN. Ἀνάπαυω, τέλευτάω, κατὰπαύω, λήγω.
- Πάφιος, α, ὄν, adj. [Paphius,] Paphian, of Paphos. Χαιρετῶ ἁ Πάφια· μόνον ἱλᾶς· Ἀρτέμις εἶη. Theocr. 27. 15.
- Πάφλαγών, ὄντος, ὁ, P. N. [Paphlagon,] a Paphlagonian. Εἰτὰ τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυροσδέψην Πάφλαγόνᾳ. Nub. 581. EPITH. Μεγάλητωρ, μεγάθυμος, ἀπιστής.
- Πάφλάζω, v. [ferveo, æstuo,] to rage, to bluster. Κρύματᾶ παφλάζοντᾶ πόλυφλοίσβοιθ' ὀϊστάσσης. N. 798. SYN. Ἀναζέω, κάχλάζω, ἡχέω, ῥόθζω, βράζω.
- Πάφλασμα, ἄτος, τὸ, subst. [strepitus, quem æstuans mare edit,] blustering. Παῦε τῶν παφλασμάτων. Aves 1243.
- Πάφος, ου, ἡ, P. N. [Paphos,] a city in Cyprus. Ἐς Πάφον, ἐνθα δὲ οἱ τεμένος βωμός τε θύηεις. θ. 363.
- Πάχετος,¹ ου, ὁ, et πάχος, ἔδος, τὸ, subst. [spissitudo, crassities,] thickness, massiveness. Μειζόνᾳ καὶ πάχετον, στιβάρωτέρον οὐκ ὀλιγόν περ. θ. 187. See also Cycl. 379.
- Πάχνη, ἥς, ἡ, subst. [pruina, gelu, glacies,] hoar frost, ice. Συννέχες, ἀργινέσσαιν ἀεὶ περὶτέτροφῇ πάχνην. Apoll. 2. 740. SYN. Πάγετος, στιβη. EPITH. Χειμερία.
- Πάχνω, v. [gelu constringo,] to cause to freeze. Λύπη πάχνωθεῖσ', ἡ 'πὸ συμφορὰς τίνος; Hipp. 803. SYN. Κατὰπήγνυμι, συμπήγνυμι.
- Πάχος, vid. Πάχετος.
- Πάχυνκημος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui sunt pingues suræ,] thick-ankled or legged. Καὶ γαστρώδεις, καὶ πάχυνκημοι, καὶ πιδνὲς εἰσὶν ἀσελγῶς. Plut. 560.
- Πάχυνω, f. ὕνω, v. [pinguefacio,] to render fat or stupid. Αἱ δ' ἂν πάχυνθῇ κατὰχυνθάνθῃ τᾷ τριχί. Acharn. 791. SYN. Πταίνω, λιταίνω.
- Πάχυνς, εἰᾶ, ὁ, compar. πάσσων, et πᾶχυν, superl. πᾶχιστος, ἡ, ὄν, adj. [crassus, pinguis, tardus,] thick, large, rich, dull. Εἰσθήκει πρόσθεν, πρυμνός, πᾶχυνς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν. M. 446.
- Πεδάσκον, vid. Πεδάω.
- Πεδάτω, Æol. pro Μεταίρω, q. v.
- Πεδάχμιος, Æol. pro Μεταίχμιος, q. v.
- Πεδάμειβω, Æol. pro Μετᾶμειβω, q. v.
- Πεδάωρος, Æol. pro Μετῶωρος, q. v.
- Πεδάροσος, Æol. pro Μετάρσος, q. v.
- Πεδαναγάζω, vid. Μεταναγάζω.

¹ Some grammarians consider πάχετος to be a different form of the comparative παχύτερος; it is however here considered a subst., after the opinion of Damm. and H. Steph.

Πεδαῶ, et Ion. imp. πεδάσκων, v. [compedibus adstringo, vincio,] to fetter. 'Εξέλααν' χαλεπῇ δέ θεοῦ κατὰ μοῖρᾳ πέδησε. λ. 291. See also ψ. 353. SYN.

Δεω, δεσμεύω, συνάπτω, ἀνάδεω, κατὰδεω, συνδέω.

Πεδέρχμαι, Æol. pro Μετέρχμαι, q. v.

Πέδη, ης, ἡ, subst. [compes, pedica,] a fetter. Πέδαις ἀχαλκείοισιν ἐζευνκται πύδᾱς. Eur. fr. Per. 4. SYN. Βρόχος, δεσμός. ΕΡΙΤΗ. Χρυσεία, ἄρρηκτος, ἀλύττος, χαλκοδέυτος, σφύρηλάτος.

Πεδίᾱς, ἄδως, ἡ, (1) subst. et (2) adj. [(1) planities, (2) campester,] (1) a level, (2) of a plain. Πλαγχοῖς πλάτειας πεδιάδος θ' ἁμαξίτου; Rhes. 279.

* Πεδίηρης, ἔως, adj. [campester, planus,] plain, level. Θράκης ἀμπεδίηρης. Pers. 572. (for ἀνὰ πεδίηρης.) SYN. Πεδίᾱς.

Πεδιλόν, ου, τὸ, subst. [calceus, talare,] a sandal, a slipper. Ποσσὶ δ' ὕπαι λιπαρόσιν ἐδήσατό καλὰ πέδιλα. K. 132. SYN. Ὑπόδημᾱ, ἀρβύλη, ἐμβᾱς, εὐμαρίς, κόθορνός. ΕΡΙΤΗ. Ἀμβρόσιον, χρυσεῖον, ποτάνον, ἐροῖεν, γυναικεῖον, σιγᾶλῶν, κοῦφόν, ἀελλήεν.

Πεδίον, ου, τὸ, subst. [campus, planities,] a level field, a plain. Θάρσει, τᾶχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου. Phœn. 730. SYN. Γῆ, πέδον, δαπέδον, ἄλωα, πέδως. ΕΡΙΤΗ. Ἀνθεμέν, ἀσπίδες, εὐρύ, ἱπποῦδόν, πυρροφόν, λωπῆν, κατὰχαλκόν, χλοερότροφόν, πᾶραὔτᾱμιόν, ἀκάρπιστόν, σύγχχορτόν, καλλιπυργόν, κλεινόν, ἀβρόχον, καρποφόν, εὐδαῖμόν, ἀμπελῶν, δροσῶν, εὐρύχορον, κρᾶνᾶν, κάρπιμόν.

Πεδιόνωμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui campos tuetur,] one who protects the plains. Πεδιόνωμοις τὲ κάγροᾱς ἐπισκόποις. Sept. Theb. 258.

Πεδιόπλοκτοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonans ex ungulis campum ferientibus,] arising from the clatter of hoofs on the plain. Ἐλεδέμενας, πεδιόπλοκτοπός. Sept. Theb. 83.

Πεδοβάμων, ὄνως, et πέδοστιβῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [terra incedens,] going on the ground. Πιγνὰ τὲ καὶ πεδοβάμόνᾱ, κἀνέμενεν' ἄν. Choëph. 583. See also Helen. 1515. SYN. Χθονοστίβῆς.

Πεδοθεν, πέδοι, et πέδονδε, genitiv. dat. et acc. antiq. a πέδον vel πέδως.

Πέδον, ου, τὸ, et πέδως, ου, ἡ, subst. [solum, terra, humus,] ground, land, the floor. Ποίας πατρώας γῆς ἐρημώσας πέδον; Rhes. 274. See also Hom. Hymn. 2. 72. ΕΡΙΤΗ. Κρᾶνᾶν, κάρπιμόν, πατρίον, μελάγχμιόν, ἄβατόν, κρᾶταιλῶν, ξηρόν, ἡδύ. SYN. Ἐδάφος, δαπέδον.

Πέζᾱ, ης, ἡ, subst. [(1) planta pedis, (2) quævis extremitas adfixa, ut fimbria vestis, clavus ad extremam oram,] the sole of the foot; a fringe, extremity. Πέζῃ ἐπὶ πρῶτῃ, ἐπὶ δὲ κρῖκῶν ἐστὶρὶ βάλλον. Ω. 272. SYN. Σφύρον, κράσπεδον.

Πεζεύω, v. [pedibus iter facio,] to travel on foot. Οὐτ' ἐπὶ γαίᾱς πύδᾱ πεζεύων. Alcest. 886.

Πεζόβδως, et πεζομάχης, ου, ὁ, subst. [miles, pedes,] a foot soldier. Ὑπασπίων παρὰ πεζόβδωσι. Nem. 9. 81. See also Pyth. 2. 121.

Πεζομάχῳ, v. [pugnam equestrem committo,] to fight by land. Καὶ πεζομάχων, καὶ πόλιορκων. Vesp. 683.

Πεζομάχης, vid. Πεζοβδως.

Πεζονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [terrestris,] supported by land, land. Πεζονόμοις ἐκ τῆ θαλάσσης. Pers. 78.

Πέζος, ἡ, ὄν, adj. [pedestris,] on foot, by land. Κηδεμένες πεζοῖσι καὶ ἱππῆεσσι τίθενται. Apoll. 3. 1273. SYN. Πεζονόμος.¹

Πειθάνωρ, vid. Πειθαρχός.

Πειθαρχῶ, v. [pareo,] to obey. Ἴδον, παρεστὶν ἡδὲ πειθαρχοῦσά σοί. Iph. A. 1120. SYN. Πειθῆμαι, ὑπακούω, ὑπείκω, ὑποτάσσεσθαι, εὐπειθῆς εἰμί, εὐπειθῶ, ἀκολουθῶ.

Πειθαρχία, ας, ἡ, subst. [obedientia,] submission to authority. Πειθαρχία

¹ The dat. πεζῇ is frequently used adverbially.

γάρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας. Sept. Theb. 210. SYN. Πείσᾱ, πειθῶ, εὐπείθεια, ὑποτάγη.

Πειθαρχός, ου, et πειθάνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [obediens,] submissive to authority. Οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχω φρέν'. Pers. 380. See also Agam. 1629. SYN. Εὐπειθής, ἐπιθής, ἐρίκκος, εὐηκός.

Πειθῶ, ὄος, ἡ, subst. [(1) suadela, (2) obedientia,] persuasion, obedience. Πειθῶ δὲ ἰν τῦραννὸν ἀνθρώποις μὲνην. Hec. 804. SYN. (2) Πειθαρχία, πείσᾱ. ΕΡΙΤΗ. Θελέζφων, μελίλῃδης, ἡδύεπῃς, Σειρήν.

Πείθω, f. ὦ, 2 aor. ἐπείθον, v. [(1) persuadeo, (2) in voc. med. pareo, credo,] (1) to persuade, (2) to obey, to believe. Πείθειν, ἃ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμᾱ. Hec. 807. See also Apoll. 1. 964. SYN. (1) Ἀναπείθω, ἐκπείθω, πᾶρα-πείθω, πᾶραινώ, συμβουλεύω, (2) ὑπακούω, πιστεύω, πίθεω.

Πείκω, v. Πεκτέω.

Πείνα, Ion. πείνη, ης, ἡ, subst. [fames,] hunger. Πείνη δ' οὐπὸτὲ δῆμῶν ἐσέρχεταί, οὐδὲ τίς ἄλλη. ο. 406. SYN. Λιμός, βουλμία.

Πεινάω, f. ἥσω, v. [esurio,] to be hungry. Πότερᾱ πῆπρᾱσθαι χρήδδεν, ἡ πεινῇν κᾶκῶς. Acharn. 734. SYN. Πιέζεσθαι λιμῶ.

Πειρά, as, et πειρά, ᾱς, ἡ, subst. [experimentum,] a trial, experience. Ὡ παῖδες, εἰς μὲν πειρᾶν ἡλθόμεν φίλων. Heracl. 310. SYN. Ἀποπειρά, ἐπιχείρημά, ἐμπειρία. ΕΡΙΤΗ. Ἀζημίωτος, πολυτήμων.

Πειράζω, f. ἄσω, vid. Πειράω.

Πειραΐδης, ου, ὁ, patronym. [Piraidēs,] the son of Piræus. Εὐρύμεδων, υἱὸς Πυλῆμαίου Πειραΐδαο. Δ. 228.

* Πειραιεύς, et Πειραεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Piræus,] the Piræus, one of the harbors at Athens. Ἐν Πειραιεῖ πᾶρᾱ ταῖς πόρταις; Pax 165. See also Pax 144.

Πειραίνω, vid. Πῆραίνω.

Πείραιός, ου, ὁ, P. N. [Piræus,] Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρίκλυτός ἀντὶν ἦνδα. ο. 543.

Πειράρ, et πειράς, vid. Πῆρας.

Πειρατήριον, ου, τό, subst. [judicium, experimentum,] a trial. Νικῶν δ' ἀπῆρᾱ φῶντᾱ πειρατήριᾱ. Iph. T. 968. SYN. Πειρά.

Πειράω, f. ἥσω, πειράζω, f. ἄσω, et πειρηγίζω, f. ἴσω, v. [tento, conor, periculum facio,] to attempt, to try, to tempt. Ὅταν γὰρ αὐτὰς τίς πένης πειρῶν τύχη. Plut. 150. See also ψ. 114. and O. 615. SYN. Ἀποπειράω, ἐπιχειρεῶ, ἀναζητῶ, δοκίμάζω, διαγωνίζομαι.

* Πειρηναῖος, ὄν, adj. [Pirenæus,] of Pirene, a fountain near Corinth, sacred to the Muses. Πειρηναῖον θῶρσᾱ πῶλόν. Eur. Electr. 475.

Πειρήνη, ης, ἡ, P. N. vid. Πειρηναῖος. Θάσσουσᾱ, σεμνὸν ἅμφι Πειρήνης ὕδωρ. Med. 68.

Πειριθόος, ου, ὁ, P. N. [Pirithoüs,] Τὸν μὲν Πειριθόου νῖα, κρατέρων Πόλυποιτην. M. 129. ΕΡΙΤΗ. Μεγάθυμος.

* Πείρις, ινθός, ἡ, subst. ["alveus qui imponitur curru ad recipienda onera vel sessores." Damm. qui omnino consulendus est,] the body of the car. Καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθᾱ τίθει Πεισιστράτης ἥρως. ο. 131.

Πείρω, f. πῆρῶ, v. [transfigo,] to transfix, to pierce through, to cleave. Ἀνδρῶν τε πτόλῃμονος ἀλέγεινᾱ τὲ κύματᾱ πείρων. θ. 183. SYN. Διαπείρω, πέρδνω, διατρύπῶ.

Πείρως, ω, ὁ, P. N. [Piros,] a Thracian chief. Πείρως· οὐτᾱ δὲ δουρὶ πᾶρ' ὀμφάλῳν ἐκ δ' ἄρᾱ πᾶσαι. Δ. 525.

Πείσανδρος, ου, ὁ, P. N. [Pisander,] Ἐκ δ' ἄρᾱ Πεισάνδροιο, Πόλυκτοριδαὸ ἀνακτός. σ. 298.

* Πεισηνυρίδης, ου, ὁ, patronym. [Pisenoris filius,] the son of Pisenor. Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνυρίδαο. v. 148.

¹ "Attici hoc verbum (πειράω) in activa forma ponere non solent, nisi notet πειράζειν ἐρωτικῶς γυναῖκα, etc. Aristophanes. Πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως καὶ τῶν τιτθίων ἐφάπτεται." Damm. imo etiam, vir doctissime, ubi notat πειράζειν ἐρωτικῶς ἄνδρα, etc. Cycl. 576. Οὐκ ἂν φιλήσαιμι αἱ χάριτες πειρώσι με.

Πεισήνωρ, ὄρως, ὁ, P. N. [Pisēnor.] Καὶ ῥ' ἐβάλε Κλεῖτον, Πεισήνωρὸς ἀγλαῶν νιδν. ο. 445.

* Πείσᾱ, ἡς, ἡ, subst. [obsequium,] obedience, compliance. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μὲν ἐτετληυῖα. ν. 23. SYN. Πειθαρχία.

* Πεισθεταῖρος, ου, ὁ, P. N. [Pisthetærus.] Ἐμοὶ μὲν ὄνομᾶ Πεισθεταῖρος. β. τῷ δὲ, τῇ; Aves 644.

Πεισῖμβροτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui mortales parent,] man-persuading. Χερσὶν πεισῖμβροτόν τε βάκτρον. Choëph. 356.

Πεισιστράτης, ου, ὁ, P. N. [Pisistratus.] See in Πείρινος.

Πεισῖχάλινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [habenis obediens,] obedient to the reins. "Εν θ' ἄρματᾶ πεισῖχάλινᾶ κατὰζεν-γυνῇ. Pyth. 2. 21.

Πεισμά, ἄρως, τὸ, subst. [navis retinaculum,] a cable. Οὐδ' ὄρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία. Æsch. Suppl. 772. SYN. Σχοίνιον, κάλως, πρῦμνήσια. EPIITH.

Πόντιον, πλεκτόν, πέριμηκός.

* Πειστῆος, α, ὄν, adj. [credendus,] must believe. Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστὸν πατρὸς λόγους. Hipp. 1177.

Πειστήρ, ἡρὸς, adj. [qui persuadet, vel persuadetur, i. e. obsequens,] persuading or persuaded, complying, following. Καὶ τὸν μὲν πειστήρᾱ' κατήγον ἐπ' ἡπείροισι. Theocr. 21. 58.

Πειστήριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [persuasorius,] persuasive. Ἄλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστήριους. Iph. T. 1054.

Πεκτῶ, πέκω, et Ion. πείκω, ν. [carpo, carmino,] to tear out, to comb, to shear. Ἠνικά πεκτεῖν ὦρα πρόβατων ποικὴν ἡρίων' εἰτὰ χελιδών. Aves 714. See also E. 176. and σ. 315. SYN. Κτενίζω, ποικίζω, κείρω, ξαίνω, ξέω, τίλλω, κείρω.

Πελάω, vid. Πελάζω.

* Πελάγιος, α, ὄν, adj. [marinus,] of the sea. Αἵριοι ἐν αὔραι πελάγιαν ὑπὲρ πλάκᾱ. Ran. 1438. SYN. Πόντιος, θαλάσσιος, ἁλῖος, ἐνῆλῖος.

Πελάγος, ἔως, τὸ, subst. [mare, æquor,] the sea, the main. Καὶ βαρβαροισὶ πελάγεσιν ναυσθλούμενον. Helen. 1209. SYN. Θαλάσσιος, ὠκεῖανός, πόντος, κλυδων, ἄλς. EPIITH. Ἄλιον, νήνεμόν, πόντιον, ἀτρυγέτον, ἀλμυρὸν, πορφύρεον, κειμεῖον, κυανέον.

Πελάγων, οντὸς, ὁ. P. N. [Pelagon.] Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντᾶ, Ἀλάστῳρᾶ τε, Χρομίον τε. Δ. 295.

Πελάζω, f. ἄσω, et πελάω, πελάθω, per sync. πλάθω, et πλάω, f. ἥσω, ν. [(1) appropinquare facio, admoveo; (2) appropinquo,] to bring near, to cause to approach, to approach. Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετῃ. Phœn. 287. See also Hom. Hymn. 6. 44. Eur. Electr. 1291. Alcest. 119. and Δ. 449. SYN. (2) Πλησιάζω, πλινᾶμαι, προσπελάζω, ἐγγίζω.

Πελᾶνός, ου, ὁ, subst. [quidvis ex humido concretum, libum, grumus,] a sacrificial cake, clotted foam, moisture. Χέουσᾱ τόνδε πελᾶνὸν ἐν τύμβῳ πατρὸς. Choëph. 90. SYN. Πέμμα, ἄφρος, πλάκοῦς, μάζα. EPIITH. Αἰμάτηρος, πιάλεῦς, ἐρύθρος, ἄθῡτός.

Πελαργίδεὺς, ἔως, ὁ, dimin. a. (2) Πελαργός, οὔ, ὁ, subst. [ciconiæ pullus,] a young stork. Πάντας ποίησεν τοὺς πελαργίδεις τρέφων. Aves 1356. See also Aves 1354.

Πελαργικός, ἡ, ὄν, adj. ["Pelargicus, idem qui Pelasgicus; et Tyrrheni iidem qui Pelasgi." Not. doctiss. Blomf. Call. fr. 283. At vide Schol. in l. infra cit.] Τίς δ' αὖ καθεξεί τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν; Aves 832.

Πελαργός, vid. Πελαργίδεὺς.

Πελας, adv. et præp. [prope,] near. "Ενθα δ' ἐπειθ', ἦρως χριμφθεὶς πελάς, ὡς σὲ κελεύω. κ. 516. SYN. Πλησίον, ἐγγύς.

Πελασγικός, ἡ, ου, Πελάσγιος, Πελασγίωτης, Πελασγός, ου, ὁ, et Πελασγίαις, ἁδὺς, ἡ, P. N. [Pelasgus,] Pelasgian, Grecian. Κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασ-

¹ The reading of Kiessling is here adopted in this difficult and much disputed passage on the authority of Suidas, who interprets the doubtful word πειστήρσι, πειστήρι, πλέκτησι, πιστήρσι, or whatever be the right reading, by ὑπήκοος.

γλκόν. Phœn. 105. See also Orest. 950. Eur. fr. Arch. 11. 7. Orest. 685. and Call. 5. 4.

Πελάτης, ου, ὁ, subst. [vicinus, qui appropinquat, qui invadit,] a neighbor, one who approaches, an invader. Στεῦνται δ' Ἰεροῦ Τμώλου πελάται. Pers. 49. SYN. Πάροικός, γείτων, πλησιῶχωρός.

* Πελεθός, vid. Σπελεθός.

Πελεθρόν, et πλεθρόν, ου, τὸ, subst. [jugerum,] a measure of a hundred feet, an acre. Κείμενόν ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πελεθρά. λ. 576. SYN. Γυά.

Πελεῖα, as, et Πελεῖας, ἄδός, ἡ, subst. [columba,] a dove, a pigeon. Τίλλε πελεῖαν ἔχων, κατὰ δὲ πτέρᾳ χεῦεν ἔραζε. ο. 527. See also Androm. 1129. SYN. Πέριστῆρᾶ, τρήρων, φάττα. EPI TH. Ἐρασμῖα, τάνυπτερός, ἔρατεινῇ, δειλῇ, δυσεννήτειρᾶ, παντρώφους.

Πελεῖοθρέμμων, ὄνός, adj. [columbarum nutrix,] dove-nursing. Οἶδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελεῖοθρέμμονά. Pers. 314. SYN. Πολύτρήρων.

Πελεκᾶς, ἀντός, ὁ, subst. [pelecanus,] a pelican. Καὶ πορροῦρωνι, καὶ πελεκᾶντι. Aves 882.

Πελεκᾶω, Æol. et poet. πελεκᾶω, f. ἦσω, πελεκίζω, v. [securi cædo, dolo,] to hew down with an axe. Εἰκόσι δ' ἐκβάλε πάντᾳ, πελέκεσεν δ' ἄρᾳ χαλκῷ. ε. 244.

* Πελεκίνος, ου, ὁ, subst. [avis quædam,] a shoveler. Sanx. Καὶ πελεκίνω καὶ φλέξιδι. Aves 883.

Πελεκκόν, ου, τὸ, subst. [securis manubrium,] the handle of an axe. Ἀξίνην εὐχαλκὸν ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκκω. N. 613.

Πελεκῦς, ἔως, Att. ἔως, ὁ, subst. [securis,] an axe, hatchet. Καὶτόν γὰρ τοῦτον, πελεκύν, ἐξάρας' ἄνω. Hec. 1261. SYN. Ἀξίνη. EPI TH. Μεγᾶς, ὄξυς, ὑλδοῦμος, στίβαρος, χαλκήλατος, ὀξύτομος.

Πελέμιζω, f. ξω, v. [moveo, commoveo,] to shake, to alarm. Ἀμφ' αὐτῷ πελέμειναι, ἐρεΐδοντες βελέεσσιν. Π. 108. SYN. Σείω, κινέω, τάρασσω, κρᾶδαίνω, τινάσσω, πάλλω.

* Πελλιᾶδες, ων, αἱ, P. N. [Peliades,] the daughters of Pelias. Οὐδ' ἂν κτᾶνεῖν πέισασα Πελλιᾶδας κόρας. Med. 9.

Πελίας, ου, ὁ, P. N. [Pelias,] king of Iolchus in Thessaly. Κυανέας, βασιλῆος ἐφημέστην Πελλιᾶδ. Apoll. 1. 3. EPI TH. Ἰφθιμὸς, ἀντιθέος, ἀτάσθαλός, ὑπέρηνωρ, ἄθεμῖς, ὄβριμωρεγός.

Πέλλα,¹ ης, ἡ, subst. [(1) mulctrum, (2) pellis,] a milk-pail; a hide. Σταθμῷ ἐνὶ βρομέουσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Π. 642. SYN. Ἀμολγεὺς, ἀμόλγειον, γαυλός.

Πελλαῖος,² α, ὁ, adj. [Pellæus,] of Pella. Βούλει, Πελλαίου βούς μεγᾶς εἰν αἰδη. Call. Ep. 14. 6.

Πελλήνη, ης, et Dor. Πελλάνα, as, ἡ, P. N. [Pellene,] a city in the Peloponnesus. Πελλήνης ἀφικανὸν Ἀχαιῖδός, ἣν ποτὲ Πέλλης. Apoll. 1. 177.

Πέλλης, ου, ὁ, P. N. [Pelles.] See in Πελλήνη.

Πελλός, ἡ, ὅν, adj. [fuscus, niger,] dark-colored, black. Τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατῖδα δωρήσυμαί αὐτός. Theocr. 5. 99. SYN. Πελλαῖος, πόλλις, πελιδνός, μέλας, κελαινός, ἀμαυρός, ζοφῆρός, αἰθοψ.

* Πελοπίδης, α, ὅν, Πελοπίης, ἴδός, ἡ, Πελοπιῖδος, ου, Πελοπίδης, α, ὅν, et * Πελοπίδης, ου, ὁ, adj. [Pelopius,] of or descended from Pelops. Παφλάγες γ' ἐπὶ τοῖς Πελοπίδοι εἰκάθον αὐτῶν. Apoll. 2. 792. See also Apoll. 4. 1577. Theocr. 15. 142. Ion 1591. and Iph. T. 986.

Πελοπόννησος, ου, ἡ, P. N. [Peloponnesus,] a peninsula, comprehending the southern part of Greece. Ἀπασὰ Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις. Eur. fr. Temen. 7. PHR. Γῆ, χθών, αἶψ, et χώρα Πελοπία, or Πελοπός.

¹ Πέλλα and Ion. Πέλλη is also the name of a city in Macedonia, the birth place of Alexander.

² Hederic on the authority of Hesychius, interprets Πελλαῖος by fuscus. The passage quoted from Callimachus, being unintelligible, decides nothing. See Steph. Thes. in v. Πελάς.

Πελοποννησιῶν, adv. [lingua vel more Peloponnesiaco,] in the Peloponnesian dialect, or after the Peloponnesian manner. Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν Πελοποννησιῶν λαλεῖ. Theocr. 15. 92. SYN. Δωριστί.

Πέλοψ, ὁπός, ὁ, P. N. [Pelops,] the son of Tantalus, and grandfather of Agamemnon. Οὗτος φύτευει Πέλοπᾶ, τοῦ δ' Ἄτρεὺς ἔφν. Orest. 11. ΕΡΙΤΗ. Πλήξιππός, Ταντάλειος, Λυδός, Ἐνέτηϊός.

Πελταστής, οὗ, ὁ, subst. [peltasta,] a targeteer. Πολλοὶ μὲν ἱππεῖς, πολλὰ πελταστῶν τέλη. Rhes. 307.

Πέλτη, ης, ἡ, subst. [pelta, scutum breve,] a small shield or buckler. Πέλτας ὁ ὅσι πάλλουσι, καὶ τόξων χερεῖ. Bacch. 772. SYN. Σάκος, ἀσπίς. ΕΡΙΤΗ. Ζάχρυσός.

Πέλω, Ion. imp. πέλεσκόν, et πέλωμαι, et poet. πέλλομαι, v. [sum,] to be. Δεινὴ τίς ὄργη καὶ δύσϊατος πέλει. Med. 520. See also Π. 128. SYN. Εἰμὶ, ὑπάρχω, γίνομαι, τυγχάνω.

Πέλωρ, ὁ et τό, indecl. adj. et subst. πέλωρίς, α, ὅν, et ου, ὁ et ἡ, adj. πέλωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. et πέλωριστός, η, ὅν, adj. [monstrum; monstrosus, mirus, immanis,] a monster; monstrous, grand, admirable, vast. Ἡ, καὶ ἅπ' ἀκμῶ-θεοῖο πέλωρ αἰγῶν ἀνέστη. Σ. 410. See also Apoll. 4. 1682. M. 202. Theocr. Ep. 17. 5. SYN. Δεινός, μέγας, περὶμήκης, ὑπερφύης, ὑπερμέγέθης.

Πεμπάζω, v. [in quinquarios divido et numero, reputo,] to divide into portions of five and count, to calculate, consider. Θύμω πεμπάζων, ἀνενεϊκάτῳ, φώνησέν τε. Apoll. 4. 1748. SYN. Ἀριθμῶ, ἐρευνᾶω.

Πεμπαστής, οὗ, ὁ, subst. [qui numerat,] one who counts by fives, one who counts. Μυριά μυριά πεμπαστάν. Pers. 974.

Πεμπταῖος, α, ὅν, adj. [quintanus,] on the fifth day. Γῆν δ' οὐκ εἶναι τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον τὴν δ' ἀποροῦσάν. Aves 474.

Πεμπτήμερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinqüedialis,] continuing for five days. Πεμπταμήροις ἀμίλλαις. Olymp. 5. 14.

Πέμπτος, η, ὅν, adj. [quintus,] the fifth. Πέμπταισι προσταχθέντᾶ βορραῖαις πύλαις. Sept. Theb. 523.

Πέμπω, f. ψω, v. [(1) mitto; (2) deduco,] to send; to conduct, to convey.

Πέμπτε δὲ μιν Ἀυκίηνδὲ, πῶρεν δ' ὄγῃ σήματᾶ λυγρᾶ. Z. 168. SYN. Ἀποπέμπω, πομπεύω, στέλλω, ἱμῖ, ἀφίημι, βάλλω.

Πεμπώβδολον, ου, τό, subst. [veru quintas cuspides habens,] a five-pronged spit. Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτῶν ἔχον πεμπώβδολᾶ χερσίν. γ. 460.

Πενέστης, ου, ὁ, subst. [famulus, servus,] a laborer, a slave. Αὐτὸς πενέστης ὦν ἐλάττων οὐδενός. Vesp. 1274. SYN. Θῆς, θεράπων, δοῦλος.

Πένης, ητός, et πένιχρός, οὗ, ὁ, subst. [qui labore victum quærit, pauper,] a laboring man, a poor man. Πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους. Eur. Electr. 1131. See also Plut. 977. SYN. Πένιχρός, πτωχός, ἐνδεής, ἀπῶρος, ἄχρημάτος.

Πενθάλῆς, vid. Πενθήρης.

Πένθειᾶ, et πένθημᾶ, vid. Πένθος.

Πενθερός, οὗ, ὁ, et (2) πενθερᾶ, ᾤς, ἡ, subst. [(1) socer, uxoris pater, (2) socrus, uxoris mater,] (1) a father-in-law, (2) mother-in-law. Ἀδὴν νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρῶν. Herc. F. 482. See also Call. 3. 149. SYN. (1) Κηδέστης, ἐκῦρός, (2) ἐκῦρά.

Πενθεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Pentheus.] Πενθεὺς πρὸς οἶκους ὁδὲ διὰ σπονδῆς περᾶ. Bacch. 208. ΕΡΙΤΗ. Ἀτάσθαλός, θράσὺς, οἰστρῦμάνης, ὠκύμυρός, ἀθέος, ἀνόμος, ἀδίκος, ἀθεμιστός, δύσμυρός.

Πενθεῶ, poet. πενθειῶ, et πένθημι, v. [lugeo,] to mourn. Μῆδειᾶ, πενθεῖν δ' οὐ σὲ θαυμάζω τύχας. Med. 270. See also Ψ. 283. and τ. 120. SYN. Ὀλοφύρομαι, ὀδύρομαι, ὀρηνεῶ, αἰῶζω, οἰμῶζω, γῶᾶ.

* Πένθημι, vid. Πένθος.

Πενθήρης, ἔως, πενθάλῆς, α, ὅν, πενήμων, ὄνός, πενθίμος, ου, ὁ et ἡ, et * πενθη-

¹ On the peculiar construction of Greek adjectives expressive of time, see note on the word Πάνημέριος.

- τήρως, α, ὄν, adj. [lugubris, luctuosus,] mournful, mourning. Κουρῶ πενθήρει. Troad. 141. See also Bion, 1. 22. Agam. 410. Alcest. 528. and Choëph. 7. SYN. Γῆρως, πολυπένθης, λυπηρὺς, ἄνιάρως, δακρυδαίς, πολυπένθης.
- Πενθητήρ, ἥρως, ὁ, et πενθητηρία, ας, ἡ, subst. [qui vel quæ luget,] a mourner. Μαρτιανδονοῦ θρηνητηρὺς. Pers. 933. See also Hipp. 805.
- Πένθιμος, vid. Πενθήρης.
- Πένθος, ἔως, πένθημα, ἄτος, τό, et πένθειά, ας, ἡ, subst. [luctus,] mourning, grief. Ὡς ἀρτί πένθους τοῦδε γεύομαι πίκρου. Alcest. 1088. See also Choëph. 426. and Agam. 419. SYN. Θρήνηος, γῶς, ὄδυρμα, λύπη. ΕΡΙΤΗ. Τλησικάρδιον, ἀτλητὸν, λυγρὸν, στυγερόν, ἀσχετόν, ἀλαστόν, ἀμέτρητόν, ἀρρήτόν, ἀσχετόν, κράτερόν, μέγα, μυρῖον, χάλεπτον, μακρόν, οὐ μετρητόν, οὐ τλητόν, οὐ φέρον, ὀλοόν, ἀμείλιχόν.
- Πένια, ας, ἡ, subst. [paupertas, inopia,] poverty, want. Πένια μὲν οὖν, ἡ σφῶν ξυνοικῶ πολλὰ ἔτη. Plut. 437. SYN. Πτωχεία, ἐνδεία, ἀπῶρια. ΕΡΙΤΗ. Κάκη, δειλή, διζυρὰ, ἀργυρὰ, χάλεπή, λυγρά. PHR. Consult Plut. vv. 415—618.
- Πενίχρως, vid. Πένης.
- Πενόμαι, v. [(1) ago, curo, laboro; (2) pauper vel inops sum,] to do, to perform, to labor, to be poor. Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐν μεγάροις πένοντο. ω. 411. SYN. Πονέω, πράσσω, ἐργάζομαι, κάμνω, σπονδάζω, ἐπιτηδεύω.
- Πενταῖθλον, contr. πενταθλον, et πενταῖθλιν, ου, τό, subst. [quingentium,] a contest consisting of five different games. Δρόμων διαύλων πενταῖθλ' ἃ νόμιζέται. Soph. Electr. 691.
- Πενταῖθλος, ου, ὁ, subst. [quingentio,] a person engaged in the Pentathlum. Σω-γνήης μετὰ πενταῖθλοις. Nem. 7. 11.
- Πενταῖτηρς, ἰδὼς, ἡ, subst. [tempus quinque annorum,] a period of five years. Πεντὰ-ετηρίδ' ὅπως ἀρὰ ἔστασεν ἑορτάν. Olymp. 10. 69.
- Πενταῖτηρς, η, ὄν, πενταῖτης, et πεντέτης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [quinguennis,] five years old. Αὐτίκα δ' εἰσαγάγον βούν ἄρσενά πενταῖτηρὸν. τ. 420. See also γ. 115. and Acharn. 187.
- * Πεντάκις, adv. [quinquies,] five times. Καὶ τρισκάκδοαίμων, καὶ τετρακίς καὶ πεντάκις. Plut. 851.
- * Πεντάκιστοι, et πεντηκῆστοι, αι, τὰ, adj. [quingenti,] five hundred. Τάλαντ' ἔσεσθαι πεντάκιστὰ τῇ πύλει. Eccles. 824. See also γ. 7.
- Πεντάκιστος, ἡ, ὄν, adj. [quingentesimus,] the five hundredth. Τὴν πεντάκιστον κατέθηκας τῇ πύλει. Eccles. 999.
- Πεντάχῃ, adv. [quinque modis,] by fives. Πεντάχῃ κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἐποντο. M. 87.
- Πέντε, adj. indecl. [quinque,] five. Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπείποιθει. Π. 171.
- Πεντέσυριγγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinque foramina habens,] having five holes. Δῆσαι σ' ἐκλενέ πεντέσυρίγγω ξύλῳ. Equit. 1046.
- Πεντέταλαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui quinque talentorum est,] of five talents. Ὅτι πεντέταλαντος διέγεγραπται μοι δίκη. Nub. 772.
- Πεντέτης, vid. Πενταῖτης.
- Πεντήκοντα, adj. indecl. [quingenta,] fifty. Ἡμεῖς δὲ πενήκοντὰ γ' ἁμμόροι τέκνων. Hec. 421.
- Πεντηκοντογῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui quingenta jugerum est,] of fifty acres. Πεντηκοντογῶν τὸ μὲν ἡμῶν, οἰνοπέδοι. I. 575.
- Πεντηκοντοπαῖς, -ἅπαῖς, et πεντηκοστοπαῖς, παιδὼς, adj. [e quingenta pueris vel puellis constans, quingenta liberos habens,] composed of, or having fifty children. Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννᾳ πεντηκοντὰπαῖς. P. V. 878. See also Æsch. Suppl. 325.
- Πεντηκόντηρος, ου, ἡ, adj. et subaud. ναῦς, subst. [quingenta remorum na-

¹ The five different games which composed the πενταθλον are contained in the two following lines:
 "Ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή καὶ ἄκοντος ἐρωή,
 Καὶ δρόμος, ἥδὲ πάλη· μία δ' ἐπλετο πῦσι τελευτή.
 See also Suidas in v. Βραβεῖς.

vis,] having fifty oars, a ship having fifty oars. Χώρει σὺ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντηρον. Helen. 1411.

Πεντηκῶσιοι, vid. Πεντάκωσιοι.

Πέντοζος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinque ramos vel digitos habens: in l. c. significat manus, subaud. χεῖρ,] having five fingers. Μῆδ' ἀπὸ πεντόζοιο, θεῶν ἐν δαιτὶ θάλειη. Hes. Op. 740.

Πεντώβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinque obolorum,] receiving five oboli. Ὡς τοῦτον δεῖ πῶτ' ἐν Ἀρκάδιᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι. Equit. 795.

* Πῆος, ἔος, τὸ, subst. [penis.] Οὐδέν γέ, πλὴν ἢ τὸ πῆος ἐν τῇ δεξιᾷ. Nub. 734.

Πῆαινω, f. ἄνω, v. [matureo, ad maturitatem perduco; lenio,] to ripen, to grow soft. Βλέψας πῆπάνθης, εἰς πάλην καθίσταται. Heracl. 160. SYN. Μάλασσω, πέπτω, πραύνω, ἀδρύνω.

Πῆπαίτερος, η, ὄν, adj. comp. a πῆπων, [maturior, mitior,] more ripe, mellow, soft. Πῆπαίτερα γὰρ μοῖρᾴ τῆς τυραννίδος. Agam. 1336. EPI TH. Ἀπαλώτερος.

Πῆπαρηθός, ου, ἡ, P. N. [Peparethus,] an island in the Ægean sea on the coast of Macedon. Αἰγαί, Πειρεσῖαι τε, καὶ ἀγχιῶλη Πῆπαρηθός. Hom. Apoll. 32.

Πῆπειρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) maturus, mitis; (2) senex,] ripe, mellow; old. Ἐν-εστῖν, ἀλλ' ἐν ταῖς πῆπειροις. Eccles. 896. SYN. Ὠραῖος, ἄκρατος, ὠρίμους.

Πῆπλήγω, vid. Πλήσσω.

Πῆπλος,¹ ου, ὁ, et πέπλωμα, ἄτος, τὸ, subst. [peplum,] a robe. Ὡς' ἐνθάειν γέ σοῖς πῆπλοισὶ χεῖρ' ἔμην. Hec. 246. See also Æsch. Suppl. 728. SYN. Ἐαιός, εἰμά, ἱμαῖτον, ἔσθημά, ἐπωμῖς, χιτων, ἀμπέχονη, ἐνδυμᾶ, περτζωμᾶ, περὶ-βδολαῖον. EPI TH. Κρόκεός, εὐνητός, παμποικίλος, λεπτός, φάεινός, μάλακός, πορφύρεός, μέγας, περὶκαλλής, χάριεις, ἀμβροσύς, χιδνώδης, κυάνεός, πόλυδαῖδά-λός, δαυδάεός, ποικίλος, πόδινηκής.

Πῆπνυμαι, vid. Πνύω.

Πῆπρῶν, vid. Πόρῶν, et Heyn. Pind. Pyth. 2. 105.

Πῆπρωται, a πόρῳ, πέπορται, πέπρωται, [quod datum seu distributum est,] it is allotted.

* Πεπτός, ὄν, adj. [coctus,] boiled, cooked. Καὶ πεπτᾶ καὶ κρότητᾶ τῆς ξουθοπῆρου. Eur. fr. Cress. 9. 5. SYN. Ἐφθός, ὀπτός.

Πέπτω, πέσσω, et πέττω, f. ψω, v. [coquo, matureo, digero,] to boil, to bake, to render mellow, to consume. Οἱμοι πλακοῦντος, τοῦ ὕ τῆτράδι πέπεμμένον. Plut. 1126. See also I. 561. and Eccles. 838. SYN. Κάτᾰπέπτω, πῆπαινω, πάσσω.

Πέπων, ὄνός, adj. [(1) maturus, (2) mollis, ignavus, (3) suavis,] ripe; soft, soft-hearted, cowardly; sweet. Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γνήσῃμαι πέπων. Eumen. 66. SYN. (2) Ἀσθενής, δειλός, (3) προσφίλης.

* Πῆρ, [“artacula est earum numero quæ annexi aliis orationis partibus solent, signifi. habens ἐναντιωματικὴν: ponitur enim pro quanquam, quamvis, tametsi, licet.” Steph. Thes. t. iii. p. 232=c. 7478.] although. Μέντορ, μηκέτι ταυτᾶ λέγοιμεθᾶ, κηδομένοί περ. γ. 240.

Πέρα, πέραν, et πέρην, adv. et præp. cum genitiv. [ultra, præter, contra,] beyond, contrary to. Βροτοῖσι τιμὰς ὠπᾶσας πέρα δίκης. P. V. 30. See also C. C. 940. and Ω. 752.

Περάσσκον, Ion. imp. a Πέραω, q. v.

Περαῖβοι, et Πεβραῖβοι, ὧν, οἱ, P. N. [Perrhæbi,] inhabitants of Perrhæbia, a part of Thessaly, bordering on the Peneus. Τῷ δ' Ἐνιήνῃς ἔποντο, μένε-πτύλεμοι τῇ Περαῖβοι. B. 749. See also Æsch. Suppl. 264.

Περαθεν, Ion. πέρηθεν, πέρατῃθεν, et περαῖϑθεν, adv. [(1) ex ulteriore parte, (2) ex adverso,] from the other side, from afar. Ἐννοικὸς ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-θεν. Heracl. 82. See also Apoll. 4. 54. and 4. 71.

Περαίνω, et poet. περαινώ, f. ἄνω, v. [perficio, finio,] to accomplish, to finish. Μῆ νυν περαίνε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμούς. Orest. 629. See also χ. 175. SYN. Τέλῳ, ἐκτέλῳ, ἐξάνῳ, κατεργάζομαι, τέλειῳ, ἐκπεραίνω, περαῖτω.

* Περαῖος, * περαῖτερος, et πέρατος, η, ὄν, adj. [ulterior, ultimus,] further, furthest,

¹ See J. Pollux, Onomastic. lib. 7. §. 49. 50. and Meurs. Att. Lect. lib. 2. cap. 12.

- Ἰεμένιοι, τῇ μὲν Θρήκων χθονὶ τῇ δὲ περαίνῃ. Apoll. 1. 923.
- Περαῖω, f. ὦσω, v. [transmitto, trajicio,] to send or transfer to the other side. Ἄλλ' ἴδμεν, μὴ φθέωσιν περαιωθέντες ἑκείνοι. ω. 436. SYN. Διάπορθμεύω, περᾶω, περαίνω.
- Περαϊτέρω, adv. [ulterius, amplius,] further, beyond. Ἄλλᾳ σὺ τίς εἶ; b. βον-
λυτός ἢ περαϊτέρω; Aves 1500.
- Πέραν, vid. Πέρα.
- Περαντικός, ἡ, ὄν, adj. [vim finiendi habens,] able to finish or conclude. Συν-
ερκτικός γὰρ ἐστί, καὶ περαντικός. Equit. 1375.
- Πέραις, ¹ poët. πεῖραις, et πεῖραρ, ἄτος, τὸ, subst. [finis, terminus,] the further end,
boundary. Βροτῶν μακροτάτον πέραις εὐ-ρεῖν; Helen. 138. See also ε. 289.
and Σ. 501. SYN. Τέλος, τέρμα, τέλευτή, ὄρος, ἐσχάτια. EPI TH. Μακροτά-
τον, θυμηδές, δᾶκρυδεν, ἱμερδεν.
- Περασῖς, ἔως, ἡ, subst. [transitus, exitus,] a passage through, a termination.
Περασὶν ἦδη, καὶ καταστροφὴν τινά. Æ. C. 103. SYN. See Πέραις.
- Περατός, ² vid. Περαῖος.
- * Περατός, ἡ, ὄν, adj. [qui transiri potest,] which may be passed. Γαδείρων τὸ
πρὸς Ζυφὸν οὐ πε-ρατόν. Nem. 4. 112.
- Περάτω, (2) perf. pass. πεπεράτωμαι, quidam volunt per sync. πεπρωται,
[finio,] (1) to fix an end or boundary to. Πῆμ' οὐδὲν ἦξει τὴν πεπρωμέ-
νην ³ δὲ χρόν. P. V. 103. SYN. Περαίνω.
- Περᾶω, et Ion. imp. περᾶσσκόν, v. [(1) transeo; (2) transporto,] to pass over,
penetrate, convey over. Ἐκῆβη' περᾶ γὰρ ἦδ' ὑπὲρ σκηνὴν πῶδᾳ. Hec. 53.
See also ε. 480. SYN. Διείμι, διέξειμι, ὑπερβαίνω, διαπερᾶω, περάτω.
- Περγάμιος, ου, ἡ, et Πέργαμῶν, ου, τὸ, P. N. [Pergamus, arx vel tota urbs Ilii;
unde generaliter in plur. arces vel alta ædificia. Vid. Suid. in v. et Eustath.
ad Il. Δ. p. 503, 4. et Barnes. Phœn. 1192. et Iph. A. 778.] the citadel of
Troy, Troy, Pergamus; a lofty building, a tower. Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγά-
μων ἐλεῖν πόλιν. Phœn. 1192. EPI TH. Ἰερά, Ζαθέα, ἐρατεινή, ἰσχυρά, ὄχυρά.
- * Περγασαί, ὦν, αἱ, P. N. [Pergasæ,] one of the Δήμοι of Attica. Πρὶν γὰρ
εἶναι Περγασῆσιν, ἐνέον ἐν ταῖς ἐμβάσιν. Equit. 321.
- Περγασίδης, ου, ὁ, patronym. [Pergasi filius,] the son of Pergasus. Περγασίδης,
ὃν Τρωῆς ὄμωσιν Πριάμοιό τεκεσσί. E. 535.
- Πέρδιξ, υκός, ὁ et ἡ, subst. [perdix,] a partridge. Οὐτὸςὶ πέρδιξ' ἑκείνοσί γέ, νῆ
Δι', ἀττάγας. Aves 297.
- Πέρδω, et πέρδωμαι, v. [pedo,] to break wind backwards. Ἐγείρεται τῆς νυκ-
τός, ἀλλὰ πέρδεται. Nub. 9.
- Περηθῆν, vid. Πέραθῆν.
- Πέρθω, f. σω, 2 aor. Ἐπράθον, v. [diruo, vasto,] to sack, to ravage. Ὡ τὴν
ἐμὴν πέσαντες Ἀργεῖοι πόλιν. Hec. 545. SYN. Ἐκπέρθω, πορθεῖω, ἐξάλαπάω,
ἀνὰ τρέπω, δηῖω, κατασκάπτω, κατὰ στρέφω.
- * Πέρι, ⁴ præp. [(1) cum gen. de, propter, ob, circum, ultra, (2) cum dat. cir-
cum, in, de; (3) cum acc. circum, erga. Vid. Steph. Thes. in v.] (1) con-
cerning, about, for, beyond; (2) around, in, concerning; (3) about, towards.
Νῦν δ' ἀμὰ τ' ὠκυμῆρος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων. A. 417.
- Περίαγνυμι, f. ἄζω, v. [circumfrango, circumsonare cum fragore facio,] to
break around, to cause to roar about. Ὅσους Βιλλαιοῖο μέλαν περίαγνυται
ῥόδω. Apoll. 2. 793. SYN. Περιῤῥήγνυμι, πέριγχεω.
- Περίαγω, f. ἄζω, v. [circumduco,] to lead or turn about. Ὡδὶ περίαγων, ὥσπερ
οἱ τὰ σχολιά. Pax 36. SYN. Περίσώρω, περίφερω, κύκλω, περὶελίσσω.
- Περίαιρῶ, f. ἐλῶ, 2 aor. εἰλὼν, v. [circumcido, detraho,] to cut off, to take

¹ Πέραις is also used adverbially, in the sense of denique. Pers. 638.

² Πέρατη, agreeing with γῆ, understood, is used to denote the extremity of the earth towards the East, ψ. 242. and Apoll. 1. 1281.

³ Πεπρωμένη, with or without τύχη, αἴσα, μοῖρα, &c. denotes fate, destiny.

⁴ Πέρι is paroxyton when placed after its case, as also in the sense of περίεστι.

away, to strip. Περῖελω σ' ἀλαζδονείας. Equit. 290. SYN. Ἀφαιρῶ, παύω, περισυλῶ, περιτέμνω, ἰσχυαίνω.

Περῖἀλείφω, f. ψω, v. [circumlinō,] to anoint all round or over. Τὰν τοῖσιν ἀντικνημίους ἐλκῦδριά περῖἀλείφειν. Equit. 907.

Περῖαλλά, adv. [eximie, insigniter,] remarkably, exceedingly. Τί πῶτ' Ἀνδρομέδα περῖαλλά κᾶκῶν. Thesm. 1070. SYN. Ἐξαιρετῶς, ἔξοχα.

Περῖἀλουργός, οὔ, adj. [undique tinctus,] deeply dyed. Ὁ περῖἀλουργός τοῖς κακοῖς. Acharn. 856. SYN. Βεβαμμένος.

Περῖάπτω, f. ψω, v. [annecto, comparo,] to fasten around, to annex, to attach, to procure. Εὐρέτῳ πᾶν ἂν διὰ τὰς Λίπαρας, ἄφθον τιμὴν περῖάψας. Acharn. 640. SYN. Ἀνάπτω, κἀθάπτω, προστίθημι, περὶβάλλω.

Περῖαρμόζω, f. ὄσω, v. [apte circumpono,] to fit round, to adapt. Τούτους ἀκριβώπητέ περῖηρμοσμέναι. Eccles. 274.

Περῖβαίνω, f. βήσμαι, v. [(1) circumeo, (2) protego, defendo,] to go round; to defend. Ἄλλὰ θεὸν περὶβη, καὶ οἱ σᾶκος ἀμφεκάλυψε. O. 331. SYN. Ἀμφίβαίνω, περιέρχομαι, ὑπερμάχομαι, προΐσταμαι.

Περὶβάλλω, f. βάλω, v. [circumjacio, ambio, amplexor, supero,] to cast round, to embrace, to surpass. Τυραννὶδ' αὐτῷ περὶβάλεῖν ἐμελλε γῆς. Ion 828. SYN. Ἀμφιβάλλω, περὶτίθημι, περῖεχω, περιστέλλω, περίπλεκο, ἀμφιέννυμι, ὑπερβάλλω.

Περὶβαρίδες, ων, αἱ, subst. [calceamenta muliebria,] a kind of women's shoes, slippers. Καὶ Κιμβέρικ' ὀρθοσταδίᾳ, καὶ περὶβαρίδας. Lysistr. 45.

Περὶβάρυς, εἶα, ὅ, adj. [valde gravis,] exceedingly oppressive. Βάρυ τὸ περὶβάρυ κρύος ἔχειν. Eumen. 161.

Περὶβλεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus, illustris,] conspicuous, distinguished. Ὁρατέ μ', ὅσπερ ἦν περὶβλεπτος βρότοις. Herc. F. 506. SYN. Πέρισημὸς, ἐπίσημος, ἐπιφανής, ἐπόψιμος, ὁρατός, ἔξοχος, ἐξαιρετός.

Περὶβλέπω, f. ψω, v. [(1) circumspicio, (2) admiror,] to look round; admire. Περὶβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν. Phoen. 561. SYN. Πέρισκέπτöμαι, ἀποβλέπω, θαυμάζöμαι.

Περὶβληχρὸς, ὄν, adj. [omnino debilis,] exceedingly weak. Ἡμᾶτᾱ μὲν στρεῦγοντῷ περὶβληχρόν βαρύνοντες. Apoll. 4. 621.

Περὶβλύω, v. [circum scaturio,] to flow or wash around. Κύματα τε σκληρῇσι περὶβλύει σπιλάδεσσιν. Apoll. 4. 788.

Περὶβύητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui magnum circa clamorem edit, infamis,] uttering cries aloud or around, notorious. Φλέγει μὲ περὶβύητος ἀντιάζων. C. R. 191.

Περὶβοῖα, as, ἡ, P. N. [Peribœa.] Γεῖνᾱτῷ, καὶ Περὶβοῖα, γυναῖκῶν εἰδὸς ἀρίστη. η. 57.

Περὶβολαῖον, ου, τὸ, subst. [amictus,] clothing, a vesture, a veil. Θᾱνᾱτου τᾱδ' ἡδὴ περὶβολαῖ' ἀνήμεθά. Herc. F. 548. SYN. Περὶβόλη, ἀμπέχονη, ἐνδυμᾱ.

Περὶβόλη, ἧς, ἡ, subst. [cinctura, vinculum, ambitus,] an enclosure, a sheath, an embrace, a circuit. Φέρ', ἐξελίσας περὶβόλᾱς σφραγισμάτων. Hipp. 867. SYN. Περὶβολαῖον, περιπτύχη.

Περὶβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) sapiens, ambiens; (2) in neutro gen. subst. ambitus, septum,] (1) surrounding, investing; (2) an inclosure. Ὡς ἡλθόμεν σῶν περὶβόλον νέωριον. Helen. 1529.

Περὶβόσκειν, v. [depasco,] to feed near or upon. Οὐδὲ πότε χθιζὸν περὶβόσκεται ἄνθράκᾱ τέφρῃ. Call. 2. 84. SYN. Ἐπιβόσκειν, περὶναίεταῶ.

Περὶβρέμω, περὶβρόμῶ, et Ion. imp. * περὶβρόμῶεσκόν, v. [circumfremo,] to roar around. Βρασσόμενον' στρηνὲς δὲ περὶ στῦφελῇ βρέμει ἀκτῇ. Apoll. 2. 323. See also Apoll. 1. 879. and Apoll. 4. 17. SYN. Ἀμφῖᾱχω, περιστρένω, περισ-σᾱνᾱχίζω, περιστρέῖνᾱχίζöμαι.

Περὶβρόχιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumfremens,] roaring round. Χωρεῖ περὶβρόχιος. Antig. 336.

Περὶγῆθης, ἔς, ὁ et ἡ, adj. [valde lætus,] exceedingly glad. Τῇ δ' ἐπὶ καὶ Μελίτην, λιάρῳ περὶγῆθεῖς οὐρῳ. Apoll. 4. 421. SYN. Περὶχάρης, γῆθῶσυνος, ὑπερχαίρων.

Περὶ γίγνῃναι, et περὶ γίνεσθαι, v. [(1) supersum, reliquus sum ; (2) supero,] to be over, to remain, to survive, to overcome. Περὶ γίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Plut. 554. SYN. Περὶ εἰμι, περὶ σενῶ, ὑπὲρ ἔχω, περὶ πέλω.

Περὶ γλάγῃς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lacte plenus,] full of milk. See in Πέλλα.

Περὶ γληνᾶσθαι, v. [circumspicio,] to glance all round. Αὐτὸν ἔρϋεν· ὁ δὲ μ' εἶδε περὶ γληνῶμένους ὄσσοις. Theocr. 25. 241. SYN. Περὶ βλεπω, περὶ σκέπτῃμαι, παπταίνω.

* Περὶ γλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde disertus,] very eloquent. Βία-ται, περὶ γλωσσοί τ' ἔφυν. "Ἀνδρά δ' ἐγὼ κεῖνόν. Pyth. 1. 82. SYN. Ἡδὲ πέπης, λίγυς, γλωσσώδης.

Περὶ γνάμπω, f. ψω, v. [circum curvo,] to bend round, to double a cape. Τήνδε περιγνάμψαντι πόλιν παρὰ κέκλιται ἤδη. Apoll. 2. 364. SYN. Περὶ ἑλίσσω, περὶ κλάω, περὶ κάμπω.

Περὶ γράφῃ, ἡς, ἡ, subst. [circumscrip̄tio, descriptio minus exacta,] a faint outline, a print. Καὶ γὰρ δὴ ἔστων τῶδε περὶ γράφα πόδοιν. Choëph. 201. SYN. Ὑπογράφῃ, τύπος, μίμημι.

* Περὶ γράφω, f. ψω, v. [circumscribo, deleo, oblitro,] to circumscribe, to expunge. Οὐτος, τὴ περὶ γράφεις ; b. τὸ δεῖν, ἐς Ἰσθμῖα. Pax 879.

Περὶ δαίωμα, v. [ardeo, depereo,] to be desperately in love. Οὐδ' οἷη καλῶ περὶ δαίωμα Ἐνδύμῳνι. Apoll. 4. 58. SYN. Ἐπιμαίνωμαι, δαίωμα.

Περὶ δειδῶ, poet. περιδεδίδω, f. είσω, et περὶ δῶ, v. [pertimesco,] to fear exceedingly. Νῆα περιδεδείσαντες ἀνακρούεσκον ἔρεμους. Apoll. 4. 1650. See also E. 566. SYN. Περὶ φόβῃμαι.

* Περὶ δέμω, v. [circum struo vel ædifico,] to build all round. Περὶ δ' αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρῦχέεσσι λίθοισι. ι. 184.

Περὶ δέξις, ου, ὁ et ἡ, adj. [ambidexter,] exceedingly dexterous, very clever. Τοῖς περιδέξιοισι. Nub. 950. SYN. Ἀμφιδέξις, δέξις, φρονίμος, πολὺ τρόπος.

Περὶ δέω, f. ἡσω, v. [circumligo,] to bind round. Ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περὶ δῃσῃμαι. Eccles. 122. SYN. Ἀνάδῃω, ἀμφιδέω, δεσμεύω, περὶ ἀπτω.

Περὶ δίδωμι, f. δώσω, v. [(1) largiter do, (2) in voc. med. depono, seu deposito piguore certo, paciscor,] to give above others ; to pledge oneself, to bargain. Ἄλλ' ἐπεὶ αὐτὰρ ἐγὼν ἐμθεν περὶ δώσῃμαι αὐτῆς. ψ. 78. SYN. Περὶ τίθημι, συντίθημι, περὶ βάλλῃμαι.

Περὶ δῖω, vid. Περὶ δέδω.

Περὶ δινῶ, f. ἡσω, v. [circumago,] to whirl about. Ὡς τὼ τρις Πριάμοιο πόλιν περὶ δινῆθητην. X. 165. SYN. Περὶ δένω, περὶ ἐρχῃμαι, περὶ ἄγω, περὶ κινῶ.

Περὶ δρόμῃ, ἡς, ἡ, subst. [circumcursio, circuitus,] a running about, a revolution. Ἐτέσι διήλθον δ' ἐπτα περὶ δρόμους ἐτών. Helen. 775. SYN. Κύκλος, κύκλωμα.

Περὶ δρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. et (2) ὁ, subst. [(1) circumvius, circularis, (2) ambitus,] (1) which may be run round, (2) circumference. Ὅφρων δὲ πλεκταῖναισι περὶ δρόμον κύτος. Sept. Theb. 491. SYN. Περὶ φέρῃς.

Περὶ δρύπτω, f. ψω, v. [circum vel valde lacero,] to tear all round, or cruelly. Ἀγκῶνας τὲ περὶ δρύφθη, σθῶμα τε, ρινάς τε. Ψ. 395. SYN. Ἀμφὶ δρύπτω, ἀποδρύπτω, δρύπτω, διασπάρασσω.

Περὶ δύνω, f. ύσω, v. [exuo,] to strip off. Στήθεσι παμφαίνοντάς, ἐπεὶ περὶ δυνῶ χιτῶνάς. Λ. 100. SYN. Ἐκδύνω, ἀφαιρῶ.

Περὶ εἶδω, v. [valde scio,] to know above others. Ἀμφω νοστήσαιμεν· ἐπεὶ περὶ οἷδε νόησαι. K. 247.

Περὶ εἰλέω, vel περὶ εἴλω, v. [circumplico, circumvolvo,] to wrap round or up. Ἄλλ' ἐν ῥάκτιος περὶ εἰλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι. Ran. 1066. SYN. Συγκάλυπτω, συστρέφω, περὶ εἴργω.

Περὶ εἰμι, v. [(1) supersum, supero, (2) circumdeo,] (1) to survive, to be superior to, (2) to go round. Λήην φοιτίζουσαι ; ἐπεὶ περὶ εἰσι θεῖαν. Apoll. 3. 54. SYN. See Περὶ γίγνῃναι.

* Περτρίγω, f. ξω, v. [circum cohibeo,] to confine or inclose around. Σκώλοι-
-σι τὸ πρόσωπον περτρίγμενός. Lysistr. 811. SYN. See Περτρίλῳ.

Περτρίελίσσω, f. ξω, v. [circum celeriter moveo,] to move rapidly round. Δεινὸν
ἐπεσοῦμένον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν. e. 314. SYN. Περτρίῳ.

Περτρίννυμι, f. ἔσω, v. [circuminduo, contego,] to put on, to dress. Χρῖσον δ'
ἀμβρόστη, περὶ δ' ἀμβρότῃ εἰμάτῃ ἔσσον. Π. 670. SYN. Ἀμφιέννυμι, ἀμφι-
βάλλω, περὶβάλλω, περτρίχω.

Περτρίεργάζομαι, v. [laboriose ago,] to labor diligently. Εἰ μὴ τὶ καινὸν ἄλλο
περτρίεργάζετο; Eccles. 220. SYN. Ἐπιμέλῃμαι.

* Περτρίέρω, v. [delabor,] to fall away, to perish. Τῶν θ' ἀρμυνῶν διαχασκου-
σῶν ἄλλὰ γέρων ὧν περτρίέρει. Equit. 533. SYN. See Ἐρρώ.

Περτρίρχομαι, f. ἐλεύσομαι, v. [circumeo, occupo, circumvenio, decipio,] to go
about, to seize, to deceive. Περτρίρχονται κατὰ τὴν ἀγρὰν ἐν ὅπλοις, ὥσπερ
Κορύβαντες. Lysistr. 558. SYN. Περτρίδεύω, περτρίπύλλω, ἀμφιβαίνω, ἐνέδρεῖω,
πέρρχομαι, ἐξάπατῶ, φενάκίζω.

Περτρίζαμένως, adv. [vehementer,] violently. Κερδαλέον περ ζόντῃ περτρίζαμένως
κῆχθῆσθαι. Hom. Merc. 492. SYN. Ζαμένως, σφόδρᾷ, δεινῶς.

Περτρίζώννυμι, f. ὦσω, v. [circumcingo,] to gird round. Τοῦτον τῶς τὸν ἀνδρᾶ
περτρίζώσῃ. Pax 687. SYN. Ἀναζώννυμι, ἐτοιμάζω, διδάδω.

Περτρίζωστρα, as, ἡ, subst. [fascia, cingulum,] a border, girdle. Πάντ' οὐ πορ-
φύρεαισι περτρίζωστραισὶν ἐλκτάν. Theocr. 2. 122. SYN. Δεσμός, τελαμών,
ζωστήρ.

Περτρίγῃς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [rotundus, curvus,] round, winding. Οἱ δ' ὅτι δὴ
λίμενος περτρίγῃς κάλλιπὸν ἀκτὴν. Apoll. 1. 559. SYN. Περτρίδρμος, περτρί-
φῆς.

Περτρίγειν, plusquamperf. a Περτρίμι, circumeo, q. v.

Περτρίρεῦς, ἔος, ὁ, P. N. [Periéreus,] Αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρῃ Περτρίρεῦς υἱί.
Π. 177.

Περτρίχῳ, f. ἴσω, et περτρίχω, v. [circumsono,] to sound or echo all round.
Μέσων ἐπομφάλιον περτρίχῃσιν δ' ἄρᾳ χαλκός. H. 267. See also i. 395.
SYN. Ἐξήχῳ, κτύπῳ, ἡχῳ.

Περτρίθαμβῃς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [stupore percussus,] astonished. Καὶ σφέας ἀμ-
φῖτερον περτρίθαμβέες· αὐτὰρ ἴησαν. Apoll. 2. 1162. SYN. Ἐκθαμβός, ἐμφθός,
περτρίθβός.

Περτρίθαρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde fidens,] very confident. Ὡ, δ' ἐπὶ κουρίδων
περτρίθαρεῖ δύνεν ὀμιλόν. Apoll. 1. 195. SYN. Εὐθαρης, εὐτολμός, πάν-
τολμός.

Περτρίθετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumpositus,] surrounded or covered. Κεφαλὴ
περτρίθετός, ἦν ἐγὼ νύκτωρ φέρω. Thesm. 265.

Περτρίθῳ, v. [circumcurro,] to run about, to incircle. Ἡμεῖς Πάφλαγόνδε
περτρίθῳ τοὺς οἰκέτας. Equit. 65. SYN. Περτρίτρεχω, περτρίρχομαι.

Περτρίθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde iratus,] passionate. Ἐρι-νὺν τελέσαι τὰς περτρί-
θύμους κατὰρας. Sept. Theb. 721. SYN. Ουμώδης, θυμῆρης.

Περτρίθύμος, adv. [irato animo,] passionately. Μέμφεσθαι τοὺς γὰρ νέρθεν περτρί-
θύμος. Choëph. 36. SYN. Ὑπερθύμιος.

Περτρίχω, vid. Περτρίχῳ.

Περτρίστημι, f. στήσω, v. [(1) cingo, (2) 2 aor. et voc. med. circumsto,] to sur-
round. Τοῖουδὲ περτρίστησεν ἀνθρώποις φθόνον. Eur. fr. Sis. 1. 37. SYN.
(1) Περτρίτθμι, περτρίβάλλω, περτρίκνυλλῳ, περτρίγω, περτρίκατῇτθμι, (2) περτρίσκῳ,
πῶλορῳ.

Περτρίσχομαι, v. [complector, vindico,] to clasp round, to claim. Ἐνδᾶπῃ,
καὶ μάλ' ὧν περτρίσχετο κούρης. Mosch. 2. 11. SYN. See Περτρίχω.

Περτρίκαλλῃς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [formosissimus,] most beautiful. Ἄλλ', ὦ περτρί-
καλλῇ Θεοσφύρῳ, δέξασθε μὲ. Thesm. 282. SYN. Κάλλιστος, πάγκάλος,
δραῖος, λαμπρός, φαειρός, περτρίκομψός, εὐμορφός.

* Περτρίκλυπτός, α, ὢν, adj. verbal. [cooperiendus,] must be covered. Οὐ
μαλθακιστὲ, ἀλλὰ περτρίκλυπτᾷ. Nub. 727.

- Περικάλυπτω, f. ψω, v. [circumvelo, cooperio,] to veil around, to cover up, spread over. Καὶ περικάλυψαι τοῖσι πράγμασι σκῶν. Ion 1522. SYN. Κατάκάλυπτο, περισκέπω, κατάκρύπτω, περιστέλλω, περιέχω.
- Περικατάβάλλω, f. βάλω, v. [dejicio,] to cast down. Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικατάβαλλον· ἐνθ' ἔλξειον. Apoll. 3. 707. SYN. Καταβάλλω, περιβάλλω.
- Περικατάγνυμι, f. άζω, v. [undique defringo,] to break on all sides or intirely. Οὐ περικατάζει τὸ ξύλον τυπτοντᾶ χρῆν τῖν' αὐτάς. Lysistr. 357. SYN. Περιβρήγνυμι, κατᾶγνυμι, καταβρήγνυμι.
- Περικατάπίπτω, 2 aor. ἐπέσδν, v. [decido,] to fall down. Κίρκος δ' ἀφλάστω περικάππεσέν· αἰψά δὲ Μοῦσος. Apoll. 3. 543. SYN. Κατάπίπτω, ἀποπίπτω, κατὰφερῶμαι.
- Περικατάτιθημι, f. θήσω, v. [circumpono,] to place about. Αὐτῆκα δ' ἰδῶσεν χροσῇ περικατθέτο μίτρη. Apoll. 3. 156.
- Περικεῖμαι, f. κείσθω, v. [circumjaceo,] to lie about, to surround. Αὐτῷ γωρύτῳ, ὅς οἱ περικεῖτο φάεινός. φ. 54.
- Περικηδῶμαι, v. [valde curo,] to take great care of. Περικαδόμενοι. Καί. Nem. 10. 101. SYN. Κηδῶμαι, ἐπιμέλειμαι, προκηδῶμαι, μέριμνω, προμηθεύμαι.
- Περικηλὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino aridus,] intirely withered. Αὐὰ παλαι, περικηλᾷ, τὰ οἱ πλώϊεν ἐλαφρῶς. ε. 240. SYN. Ἐρηός, ἀχμηρός.
- Περικίων, κίωνος, adj. [columnis undique cinctus,] pillar-surrounded. Περικίῳσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις. Eur. fr. Erecth. 6. 4. SYN. Ἀμφικίον.
- Περικλάδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [ramis undique obsitus,] thickly covered with branches. Ἡ ὅσα φύλλα χιμαῖζε περικλάδεος πέσεν ὕλης. Apoll. 4. 216. SYN. Σκίδεις, εὐφυλλὺς.
- Περικλῆς, ἔδος, περικλειτός, ἡ, ὅν, et περικλυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde celebr,] very celebrated, renowned. Οὐνόμα τε Φρίξοιό περικλῆες εἰσαίοντες. Apoll. 3. 330. See also Theocr. 17. 34. and ω. 153. SYN. Ἀγακλειτός, ἀγακλῆς, ἀγακλυτός, εὐκλῆς, ἐρικυδής.
- Περικλῆς, contr. Περικλῆς, ἔους, ὁ, P. N. [Pericles.] Εἰτὰ Περικλῆς φῶβηθεὶς μὴ μετάσχη τῆς τύχης. Pax 606.
- Περικλειδης, ου, ὁ, P. N. [Periclides.] Οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρὸ Περικλείδας ποῖε. Lysistr. 1138.
- Περικλύμενός, ου, ὁ, P. N. [Periclymenus.] Περικλύμενος παῖς, λαῶν ἐμβάλων κάργ. Phoen. 1173.
- Περικλυστός, η, ὅν, adj. [qui undique alluitur,] washed all round. Τὰφῶν περικλυστὸν ἄστρον. Herc. F. 1071. SYN. Ἀμφίρρύτος, περίρρυτος, ἀλίκλυστός, ἀλίσκῆς, ἀλίστωνός, περικύμων.
- Περικλυτός, vid. Περικλῆς.
- Περικοκκύζω, f. ὤσω, v. [elato capite cano, ut gallus victor,] to crow over. Ἀπὲπὺδᾶρῖσά μῶθωνά περὶ ἐκόκκυσά. Equit. 697.
- Περικομμά, ἄτος, et dimin. περικομματίδον, ου, τὸ, et περικόπη, ἡ, subst. [edulium ex herbis et carnibus concisum,] minced meat. Περικόμματ' ἐκ σοῦ σκενᾶσω. Equit. 372. See also Equit. 770.
- Περικομψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perelegans,] very elegant. Τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'. Pax 994. SYN. Ἀσπεῖος, περικαλλής, χάριεις.
- Περικτείνω, f. κτενῶ, v. [juxta vel circa occido,] to kill around. Εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γέ περικτεινόμεθα πάντες. M. 245.
- Περικτίτης, ου, περικτίων, ὄνός, et περὶ ναιέτης, ου, ὁ, subst. [vicinus,] a neighbor. Τὴν πάντες μώνοντὸ περικτίται. λ. 287. See also Apoll. 2. 7. and II. Ω. 488. SYN. Πάροκος, ἀμφικτίων, γείτων, περὶ σῖχωρός, ὁ ἐγγυς, ὁ πλησίον.
- Περικύκλω, et περικύκλω, v. [circumdo, cingo,] to surround, to invest. Ὅλην ἐνέκαψέ περικύκλῃσας τοῖν πόδοιν. Pax 7. See also Aves 347. SYN. Περιβάλλω, περιίστημι, συγκύκλω.
- Περικύμων, ὄνός, adj. [circumfluus,] sea-girt. Σὺν περικύμῳ οἰκήσας ἰδραν.

¹ Brunck reads περικύκλωσας in the passage quoted.

Troad. 802. SYN. See Περῖκλυστος.

Περῖκωμάζω, f. ἄσω, v. [comessabundus oboe,] to revel round. Οὐδέ παλαίστρας περῖκωμάζειν πειρών· οὐδ', εἴ τις ἑραστής. Vesp. 1025. SYN. Κωμάζω, ἐπικωμάζω, εἰλαπινάζω, εὐωχεῖμαι.

Περῖκωνεῶ, f. ἡσω, v. [pice obolino,] to cover with pitch. Τὰ 'μβάδι' ἡμῶν περῖκωνεῖ. Vesp. 598. SYN. Περῖἀλείφω.

Περῖἀλάεω, v. [obblatero,] to prate about. Μὴ περῖἀλῶμεν, μηδὲ πυνθάινωμεθα. Eccles. 230. SYN. Στωμύλλω, φλυαρεῶ, γλωττοστρόφεω, ἀδύλεσχῶ, σπερμύλλω.

Περῖλαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἐλάβόν, v. [amplector,] to embrace. Παίζονσ', ὅπως ἂν περῖλάβοιμ' αὐτῶν τινά. Eccles. 881. SYN. Περῖέχω, περῖβάλλω, περῖπτύσσω, περῖπλέκω, προσπτύσσομαι, κατὰσπάζομαι.

* Περῖλείπω, f. ψω, v. [relinquo,] to leave. "Ἀρξασάν, ἦκω, τοὺς γὰρ περῖέλειμμένους. Helen. 425. SYN. Λείπω, ἀπὸλείπω, κατὰλείπω, πρὸλείπω.

Περῖλείχω, et περῖλίχμαῶ, f. ἡσω, v. [circumcirca delingo,] to lick all round. Τὰ βλεφάρῳ περῖέλειχον, ὡς γ' ἐμοὶ δόκει. Plut. 737. See also Arat. Phoen. 1115. SYN. Περῖλάπτω.

Περῖλεξις, ἔως, ἡ, subst. [circumlocutio,] circumlocution. Καὶ περᾶτειαν, καὶ περῖλεξιν. Nub. 317. SYN. Φλυαρία, ἀδύλεσχια.

Περῖλεπω, f. ψω, v. [decortico,] to take off the bark, to peel. Οὐδ' ἀνάθηλῃσει· περὶ γὰρ ῥᾶ ἔ χαλκὸς ἐλεψέ. A. 236. SYN. Ἀπὸλέπω, περῖπτύσσω.

Περῖλίχμαῶ, vid. Περῖλείχω.

Περῖμαιμᾶω, f. ἡσω, v. [lustrō,] to seek eagerly, to survey. Αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περῖμαιμώσω. μ. 95.

Περῖμαίνομαι, v. [(1) valde furo, (2) per furem vagor,] to be very furious. Ὅς νῦν κεκληγὼς περῖμαίνεται ἱερὸν ἁλοῦς. Hes. Scut. 99. SYN. Ἐκμαίνομαι, ὑπερμαίνομαι.

Περῖμαρνάμαι, v. [propugno, defendō,] to fight about or for, to defend. Νίκης καὶ κράτεος περῖμαρναμέθ' ἡματὰ πάντα. Hes. Theog. 647.

Περῖμάχητός, ὁ et ἡ, adj. [qui magna contentione expetitur,] eagerly fought for. Ὅς ταῖσι φύλαις περῖμάχητὸς εἰμ' αἶε. Aves 1404.

Περῖμένεαίνω, v. [mire cupio,] to desire eagerly. Βάκτρῳ ἔρειδόμενῃ· περὶ δὲ μέναι·ν' ἀγῶρεῦσαι. Apoll. 1. 670.

Περῖμένω, f. μένω, v. [opperior, expecto, moror,] to expect, to await, to delay. Περῖμεῖνατέ νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἀρτί κ' ἐχειρῶσθ' ὀνηται. Eccles. 517. SYN. Μένω, ἀναμένω, προσμένω, ἐκδέχομαι, προσδοκάω.

Περῖμέτρος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [justa plenaeque mensuræ. Vid. Damm. in v.] of the proper size. Λεπτὸν καὶ περῖμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν. β. 95.

Περῖμήδης, ἔδος, ὁ, P. N. [Perimedes.] "Ενθ' ἱερήϊα μὲν Περῖμήδης, Εὐρύλοχος τε. λ. 23.

Περῖμήκετος, οὐ, ὁ et ἡ, et περῖμήκης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [valde longus et procerus,] very long, tall. Ἡ κατὰ Τηυγέτον περῖμήκετον, ἡ ἔρῳμανθον. 2. 103. See also κ. 293. SYN. Εὐμήκης, μακρός.

Περῖμχανᾶμαι, f. ἡσῶμαι, v. [machinor, molior,] to plot, devise. Αὐτῆκα δούλιον ἡμᾶρ ἐμοὶ περῖμχανῶντο. ξ. 340. SYN. Μηχανᾶω, ἐπιμχανᾶμαι, τέχναῶμαι, μηχανορράφῶ.

* Περῖμός, οὐ, ὁ, P. N. [Perimus.] Καὶ Περῖμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελανίππον. Π. 695.

Περῖναιετᾶω,¹ et περῖναιῶ, v. [circumhabito,] to dwell near. Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μίνυας περῖναιετῶντες. Apoll. 1. 229. See also Æsch. Suppl. 1028. SYN. Γεινῶαι, περῖοικῶ.

Περῖναιετης, vid. Περικτίτης.

Περῖνέφελδς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [nubibus circumdatus,] overcast, cloudy. Ἀἶρα περῖνέφελδς. Aves 1192. (A dochmiac.)

Περῖνίσσομαι, et περῖνισσῶ, v. [circumeo,] to go about or round. Περῖνίσσεται

¹ Περῖναιετᾶω, like the simple verb Ναιετᾶω, has also a passive signification: see δ. 177.

ῥρα. Alcest. 461. See also Plut. 494. SYN. Περὶέρχουμαι, περὶβαίνω, περὶ-
πόλῳ, περὶφέρουμαι, περὶπάτῳ.

Περὶνῶω, f. ἴσω, v. [excogito,] to think about, to contrive. Κάχ' ὑποτόπει-
σθαι, περὶνῶειν ἀπαντᾷ. b. φημὶ κάγώ. Ran. 958. SYN. Περὶμνηχᾶνᾶμαι.

Περὶνστέω, vid. Περὶνίσσῳμαι.

Περὶξ, adv. [circum, circa,] around, all round. Βωμὸν περὶξ νήσαντες ἀμφήρη
ἐβλά. Herc. F. 243. SYN. Κύκλῳ, περιστάδων, πάντοθεν, περὶ, ἀμφί.

Περὶξεστὸς, ἡ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [perpolitus,] highly polished. Πέτρῃ γὰρ
λὺς ἐστὶ περὶξεστῇ εἰκυνίᾳ. μ. 79. SYN. Ξεστὸς.

Περὶξω, f. ξέσω, v. [circumquaque rado,] to shave all round. Χειμάρρους πῶ-
τάμους μεγύλαις περὶέξεσέ δίναις. Theocr. 22. 50. SYN. Καταξέω, ἀποξύνω.

Περὶϋδός, ου, ἡ, subst. [circuitus,] a circuit, a revolution. Περὶϋδοῖς πάσαις
ἐτῶν. Nem. 11. 51. SYN. Περὶδρόμῃ, περὶφόρᾳ, κύκλος, κύκλωμα.

* Περὶοικέω, f. ἴσω, v. [accola sum,] to dwell near. Νεανῶν τούτους δὲ περὶοι-
κουσὶ μελίτῳπλαι. Equit. 853. SYN. Γειτνῶω.

Περὶόπτῳμαι, f. ψῳμαι, et περὶόρᾳω, v. [(1) circumspicio; (2) negligo, contemno,]
to look round, overlook, despise. Ἄλλ' οὐ περὶόψεται μ' ὁ θεὸς Μεγάκλῃς.
Nub. 124. See also Vesp. 437. SYN. Περὶβλέπω, παπταίνω, ὀλιγωρῶ, κα-
τάφρονέω.

Περὶοργῶς, adv. [iracunde,] passionately. Ὅρ-γᾷ περὶοργῶς ἐπίθν-μεῖν. Agam.
209. SYN. Πάλγκῳτῳς, περὶθύμῳς.

Περὶουσία, as, ἡ, subst. [abundantia,] abundance. Ὅζων τρυγὸς, τρασίᾳς, ἐρίων
περὶουσίας. Nub. 50. SYN. Εὐπῳρία, κτήματᾳ, πλοῦτῳς, περὶσσευμά.

Περὶπαπταίνω, v. [circumspicio,] to look round. Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος πε-
ρὶπαπταίνοντες. Arat. Phæn. 297. SYN. Παπταίνω, περὶβλέπω, περὶόπτῳμαι,
περὶόρᾳω.

Περὶπάτῳ, f. ἴσω, v. [ambulo,] to walk about. Φρουροῦντ' ἐγὼ τῇ καὶ σὺ κᾶτᾳ
περὶπάτοῦντῃ νύκτωρ. Vesp. 237. SYN. Περὶπόλῳ. PHR. Βαίνω παλλευκῳ
πόδι, διᾶβᾶδιζω.

Περὶπάτῳς, ου, ὁ, et περὶπάτῳσις, subst. [(1) ambulatio; (2) ambulacrum; (3)
disputatio ambulatoria,] walking; a walk; a dispute or argument during a walk.
Οὐ σοι γὰρ ἐστὶ περὶπάτος κάλλιστᾳ περὶ γέ τούτου. Ran. 953. SYN. Βᾶδις,
διᾶτρίβῃ.

Περὶπέλῳμαι, v. [supero, circumvolvō,] to surpass, to revolve. Ἡπάφης, οὐδὲ
δίκη περὶέπλεῖ νῆϊν ἐόντᾳ; Apoll. 3. 130. SYN. See Περὶγίγνῳμαι.

Περὶπεμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumcirca missus,] sent around. Πειθοῖ, περὶ-
πεμπτᾳ θύοσκινεῖς; Agam. 86.

Περὶπέτάζω, f. ᾶσω, v. [obtendo,] to stretch round. Παντᾳ δ' ἀμφὶ δέπας περὶ-
πέτᾳτατ' ὕγρῳς ἀκανθῳς. Theocr. 1. 55. SYN. Περὶπλέκω.

Περὶπέταστῳς, ἡ, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [expansus,] extensive. Περὶπέταστὸν κᾶπι-
μανδᾶλωτῳν αἶ. Acharn. 1201.

Περὶπέτῳμαι, et περὶπέτᾳῳμαι, v. [circumvolō,] to fly round. Περὶπέτεσθῃ τὸν
μάκᾳρ. Aves 1721. See also C. R. 482.

Περὶπέτῳω, et περὶπέτῳω, f. ψῳ, v. [tego, involvo, obcrusto,] to disguise, to veil
over. Ὅνῳματὶ περὶπέτῳουσι τὴν μοχθηρίαν. Plut. 159. SYN. Περὶπλέκω, πε-
ρὶκάλυπῳω.

Περὶπέτῳς, εῳς, ὁ et ἡ, adj. [(1) in quem quis incidit, (2) adversarius, opertus,]
fallen upon, adverse, cruel, covered. Νῦν οὔν, ἐπειδὴ περὶπέτεῖς ἔχεις τῳχας.
Androm. 974.

Περὶπευκῃς, εῳς, ὁ et ἡ, adj. [peramarus,] very bitter. Ὅξυ βέλος περὶπευκῃς ἀπ'
αὐτοῦ δ' αἰμᾳ κελαινῳν. A. 844. SYN. Ἐχὺπευκῃς, πευκεδᾶνῳς, πᾶν πικρῳς.

Περὶπίπτῳω, 2 aor. ἐπέσῳν, et περὶπίτῳνέω, v. [incido,] to fall upon, to meet with.
Λουτροῖσιν ἄλλῳχον περὶπέσῳν πᾶνυστᾳτοῖς. Orest. 361. See also Sept. Theb.
834. SYN. Ἐμπίπτῳω, προσπίπτῳω, ἐντυγχᾶνῳ, περὶτυγχᾶνῳ.

¹ Περιπέπταται, in the passage quoted, is per syncopen for περιπεπέταται, not the present from
περιπέπταμαι, as supposed by Dr. Morrell.

Περίπλανᾶμαι, v. [circumcirca erro,] to wander about. "Ἄσπερ τὸδε δέρμα μὲ νῦν περὶπλανᾶται. Isthm. 6. 69. SYN. See Περίνισσῶμαι.

Περίπλεκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [perplexus, implicitus,] intricate. Ποσοὶ περικλεκτοῖς, περὶ δ' ἰαχὲ δῶμ' ὑμεναίῳ. Theocr. 18. 8. SYN. Πόλυπλوكός, περικλεκτός, πολυελεκτός, περιπτύχης.

Περίπλεκω, v. [circumplico,] to entwine, to enfold. Τῷ ῥὰ περιπλεχθεὶς φέρωμην ὁλοῖσι ἀνέμοισιν. ξ. 313. SYN. Περιπτύσσω, περιβάλλω, ἀσπάζομαι, περιφυμῶ.

Περίπλεῦς, Ion. περίπλειος, Att. περίπλεως, ου, ὁ et ἡ, adj. [plenus, refertus,] full. Καπνῷ κνισσέηντι περίπλεον· ἐξῆχ' αὖ δ' ἄλλων. Apoll. 1. 858. See also Arat. Phœn. 1118.

Περίπλευρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est in latere,] around the sides. Φέρονσαι· περίπλευρῳ. Eur. Electr. 472.

* Περίπλεω, f. εὔσω, v. [circumnavigo,] to sail round or about. "Ὅστις περίπλευσας τὴν θύειαν ἐν κύκλῳ. Vesp. 924.

Περίπληθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [pergrandis, plenus,] very large. Οὐτὶ περιπληθὴς λίην τὸσόν· ἄλλ' ἀγαθὴ μὲν. ὅ. 404. SYN. Περίμήκετος, εὐμέγεθης, παμμέγεθης, μυριόπληθής.

Περίπληθω, f. ἴσω, v. [(1) impleo, oppleo, (2) plenus sum,] to fill, to be full. Αὐτὰρ βουκόλιοισι περίπληθουσι περ ἔμνης. Theocr. 25. 13. SYN. Ἀνάπληθω, πληρῶ, ἐμπίμπλημι.

Περίπλοκή, ἡς, et περίπλεξις, ἡ, subst. [circumplexus,] perplexity. Ταῦθ' αὖθ' ἑκαστὰ, μῆτερ, οὐχὶ περίπλοκάς. Phœn. 504. SYN. Περιπτύχή, περίστασις.

Περίπλομένος, per sync. pro περίπλεόμενος, vid. Περίπλομαι.

Περίπνέω, f. εὔσω, v. [circumfio,] to blow round. Αἶραι περίπνεουσιν· ἄν-θεμα. Olymp. 2. 130. SYN. Πνέω, ἐπίννέω.

Περίπῶλεω, v. [circumeo,] to go round, to roam about. 'Αλλ' εἰς ἐκεῖνον περὶ-πῶλουντ' ἐλεύσσομεν. Œ. R. 1254. SYN. Ἀμφίπῶλεω, περίνοστέω, περίπατέω, περίστειχω, περίφερῶμαι, περίπλανᾶμαι, περίερχομαι.

Περίπολλος, ἡ, ὅν, adj. [permultus,] very great. Αἰήτη, μάλα τοί μὲ δίκη περὶ-πολλὸν ἔεργεις. Apoll. 3. 427. SYN. Πάμπολυ.

Περίπολος, ου, ὁ, subst. [qui circumit, inspector,] one who goes round, an inspector. Τοῦτ' ἴσμεν. β. οὐκ οὖν δητὰ περίπολους ἔχρην. Aves 1177. SYN. Ἐφόρος, φύλαξ, φρουρός, ἐπιστάτης.

Περίπῳτᾶμαι, vid. Περίπῳτῶμαι.

Περίπρῳχέω, f. εὔσω, v. [circumfundo,] to pour around. Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περίπρῳχῇθεῖς ἐδάμασσεν. Ε. 316. SYN. Περιρῳχέω, ἀμφίρῳχέω.

Περιπτίσσω, f. ἴσω, v. [decortico,] to peel, to clear. 'Αλλ' ἐσμέν αὐτοὶ νῦν γὰρ περίεπιτισμένοι. Acharn. 512. SYN. Πρίσσω, περιλέπω, ἀπολέπιζω.

* Περίπῳνηρός, α, ὅν, adj. [improbissimus,] most wicked. Οὐδ' ὁ περίπῳνηρός· Ἀρτέμων. Acharn. 850. SYN. Παμπῳνηρός.

Περίπτρυγμα, ἄτος, τὸ, subst. [operimentum,] a covering. Ἴδου περίπτρυγμ' ἀντί-πηγὸς ἐκύκλον. Ion 1390. SYN. Περιβῳλός.

Περιπτύσσω, f. ξω, v. [circumplico,] to fold round, to inclose. Ἀμφότερους ὁλοῇσι περιπτύξαι γένεσσιν. Apoll. 4. 155. SYN. Περίπλεκω, ἀμπίσχομαι, περιβάλλω.

Περιπτύχή, ἡς, ἡ, subst. [(1) ambitus, (2) septum,] a winding, an inclosure. Ἀχαιῶν ναυλόχοι περιπτύχαι. Hec. 1001. SYN. Περιβῳλή, ἀναπτύχή.

Περιπτύχης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [circumvolutus, circumpleans,] wrapped round, investing. Οὗτοι θέατος· ἀλλὰ νῦν περιπτύχεῖ. Aj. Fl. 915. SYN. Περιπέτης.

Περίπυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fama notus,] celebrated. Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέγκτο. Apoll. 4. 213. SYN. Περιβῳητός, περίσημος, ἐπίφαντος.

Περιρῳαίνω, v. [conspargo,] to sprinkle round. Βωρούς περιρῳαίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς. Lysistr. 1132. SYN. Διάρῳαίνω, ραίνω, καταρῳαρίζω.

Περὶ ῥέζω, f. ζω, v. [facio supra,] to surpass in doing. Ὁ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρᾶτεις, περὶ δ' αἰσῶν ῥέζεις. Φ. 214.

Περὶ ῥέω, v. [circumfluo,] to flow round. Δινέδμεν, τὸν δ' αἶμα περὶ ῥέε θερμὸν ζώντᾱ. ι. 388. SYN. Ἀμφιῥέω, περὶ ῥαίνῃμαι.

* Περὶ ῥήγνυμι, f. ζω, v. [circum lacerō,] to rend all round. Περὶ ῥήγνυμένῳ φάρον. Sept. Theb. 318.

Περὶ ῥήδης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [circumstillans,] dropping, streaming. Ἡρίπε δ' ἀμφοτέροισι περὶ ῥήδης κέραιες. Apoll. 1. 431.

Περὶ ῥύτος, η, ὄν, et ον, ὁ et ἡ, adj. [circumfluus,] flowed round. Ὑπὲρ τὲ πόντον, καὶ περὶ ῥύτας πόλεις. Eumen. 77. SYN. See Περὶ κλυστός.

Περὶ σαίνω, v. [circum motito,] to move about. Οὐρῆσιν μακρῇσι περὶ σsaίνοντες ἄνεσάν. κ. 215. SYN. Σαίνω, παῖρακινέω, κολᾶκέω, θωπεύω.

Περὶ σεΐω, f. σω, v. [circum agito et moveo,] to shake about. Ἴππουρις τρυφάλεα περισσεΐοντο δ' εἵραι. T. 382. SYN. Ἀνασεΐω, κινέω.

Περὶ σεμνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [gravis et magnificus,] grand, magnificent. Πρωκτὸς λουτροῦ περὶ γιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περὶ σέμενον. Vesp. 602. SYN. Μεγαλόπρεπής, σεμνός.

Περὶ σεπτός, η, ὄν, adj. [venerabilis,] revered. Καὶ τιμαῖς καὶ θύσαις περὶ σεπταί. Eumen. 1040. SYN. Εὐσεπτός, σεμνός, περὶ σεμνός.

Περὶ σημὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [insignitus,] remarkable. Τὸτ' ἐμὲν περὶ σαμὸς ἄντος καὶ ἀπιστός. Herc. F. 1012. SYN. Διάσημὸς, ἐπίσημὸς, περὶ πυστός.

Περὶ σθενέω, v. [supero viribus,] to surpass in power. Μὴ μὲ περὶ σθενέων δηλήσεται ὅξει χαλκῷ. χ. 368. SYN. Εὐσθενέω, περὶ κρύπτω.

Περὶ σθενής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [valde potens vel robustus,] very powerful. Ἐν περὶ σθενεὶ μάλα χθεῖς. Nem. 3. 26. SYN. Ὑπερσχύων.

Περὶ σκέλης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [perdurus, asper,] very hard, obdurate. Χ' ὦ δεινὸς ὄρκος, χ' αἱ περὶ σκέλεις φρένες. Aj. Fl. 649. SYN. Δυσχερής, σκληρός, ἀπηνής, χάλειπός.

Περὶ σκεπής, ἔως, et περὶ σκεπτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui undique circa conspicitur, conspicuus,] conspicuous. Κεῖναι μὲν πύργοισι περὶ σκεπέεσσιν ἐρμυαί. Call. 4. 23. See also ξ. 6. SYN. Ὑψηλός.

Περὶ σκεπώ, v. [contego,] to cover over. Χρυσείον τάλαιρόν περὶ σκεπέ χεῖλ' ἐαταροῖς. Mosch. 2. 61. SYN. See Περὶ κάλυπτο.

Περὶ σκεπτόμαι, f. ψῆμαι, et περὶ σκεπώ, v. [circumspicio,] to round, to survey. Νύκτ' ἀπερὶ σκεπασθαι ἰν' αὐτὴν καὶ μάλ' ὄν ἰδῆται. Arat. 199. See also Eccles. 485. SYN. Περὶ βλεπώ, περὶ ὄρω, περὶ ὀπτόμαι.

Περὶ σὸβέω, f. ἴσω, v. [circumeo,] to go about. Κυκλῶ περὶ σὸβεῖν τὰς πόλεις καλούμενός. Aves 1425. SYN. Περὶ τέρχομαι.

Περὶ σὸφίζομαι, v. [astutia fallo,] to outwit. Οἱ μοι τὰς γ', οἷόν σε περὶ σὸφίζεται. Aves 1645. SYN. Ἐξάπατῶ.

Περὶ σπερχής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [supra modum urgens vel celer,] very quick, sudden. Πᾶρα σπένάζειν. b. ὦ περὶ σπερχές πάθος. Aj. Fl. SYN. Ἐξάπναιος, αἰφνιδίος.

* Περὶ σπεύδω, v. [persequor,] to be anxious for. Οὐδ' αἴγες, πρίνοι δὲ περὶ σπεύδουσαι ἄκανθαις. Arat. 390. SYN. See Σπεύδω.

Περὶ σπλαγχνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [animosus,] spirited, magnanimous. Ἐργὸν ἔχων, αὐτὸς τὲ περὶ σπλαγχνὸς Λαέρτης. Theocr. 16. 56. SYN. Μεγαλόσπλαγχνός, ἀνδρεῖός, εὐθυμός, εὐκάρδιός, γενναῖός.

Περὶ σσεύω, v. [abundo, supersum,] to abound, to be superfluous. Τὰ μὲν περὶ σσεύοντ' ὧν λόγων ἀφ' ἑς. Soph. Electr. 1288. SYN. Εὐπύρεω, περὶ γίνῃμαι, περὶ λείπῃμαι.

Περὶ σσῶμυθος, ον, ὁ et ἡ, adj. [supervacanea verba habens,] containing superfluous words. Περὶ σσῶμυθος ὁ λόγος εὐγενεῖαν. Eur. fr. Alex. 12. 1.

Περὶ σσός, ἡ, ὄν, adj. [(1) eximius, (2) redundans, supervacaneus, (3) impar,] distinguished, important; redundant, superfluous; odd. Ποῖον δ' ἐμοῦ περὶ σσόν ἡκουσας λόγον; OE. R. 841. SYN. Εὐπύρεός, ἐπίμετός, περὶ πληθής, διακένός, περὶ ὠσῖός, ματαιός.

Περισσῶφρων, *δυνος*, adj. [sapientior quam satis est,] too wise, over-wise. **Ἦ οὐκ οἶσθ' ἄκριβως, ὦν περὶ σσῶφρων, ὅτι.* P. V. 336. SYN. Περὶ φρων, ἄγαν σφῶς, περὶ σσῶνδς.

* Περισσῶς, adv. [eximie, valde,] abundantly, very. Παῖδας περὶ σσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σφῶς. Med. 297. SYN. Περὶ σσῶ.

Περὶ σσῶδον, adv. [circumcirea,] round about. Οἱ δὲ μὴν ὥς εἶδοντῶ, περὶ σσῶδον ἡγερῶθοντῶ. Apoll. 2. 206. SYN. See Περὶ σ.

Περὶ στείχω, v. [circumeo,] to go round. Τρις δὲ περὶ στείχας, κοῖλον λυχὸν ἀμφάφῶσῶ. δ. 277. SYN. Περὶ ἐρχῶμαι, περὶ πῶλῶ, περὶ ἐλαύνῶ.

Περὶ στέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) exorno, cooperio; (2) compono decenter; (3) comprehendo,] to adorn, cover; arrange; seize. Πῶς ἂν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περὶ στείλειῖν ἂν. Iph. T. 628. SYN. Περὶ κάλυπτω, περὶ πλέκω, περὶ πτύσσω, συστέλλω, κοσμεῶ, περὶ βάλλω.

Περὶ σπῆνῶμι, vel περὶ σπῆνῶμιζω, περὶ σπῆνῶ, et περὶ σπῆνῶζω, v. [ingemisco,] to groan, resound. Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμά περὶ σπῆνῶμιζέτω ποσσίν. ψ. 146. See also Π. 146.

Περὶ στερᾶ, ἄς, ἡ, subst. [columba,] a dove, pigeon. Τὰς περὶ στερὰς θ' ὁμοίως ἐυλαβῶν, εἰρέας ἔχει. Aves 1082. SYN. See Περὶ εἰᾶ.

Περὶ στέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [circumcingens,] twining round, as a chaplet. Κισσὸς δὴν περὶ στέφης. Phoen. 660.

Περὶ στέφανῶ, f. ὦσω, et περὶ στέφω, f. ψω, v. [corona redimo, cingo,] to crown, to surround. Περὶ στέφανῶσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβευτῆκος; Plut. 787. See also e. 303. SYN. Περὶ βάλλω, περὶ σκῆπω, ἐπιστέφω.

Περὶ στίαρχος, ου, ὁ, subst. [illustrationum domesticarum præfectus,] one who superintends domestic offerings. Ὁ περὶ στίαρχος περὶ φέρειν χρὴ τὴν γάλην. Eccles. 128.

Περὶ στήνιζω, idem quod περὶ στοιχίζω, v. [circumvallo,] to fence or fasten round. Περὶ στήνιζω, πλοῦτον εἰμάτος κάκον. Agam. 1354. SYN. Περὶ βάλλω.

Περὶ στρέφω, f. ψω, v. [circumverto,] to whirl about. Τόν ῥά περὶ στρέψας ἦκε στῖβρῆς ἀπὸ χειρὸς. θ. 189. SYN. Περὶ τρέπω, περὶ σύρω, περὶ δίνῶ, διαστρέφω, πάρα στρέφω, περὶ στρέφω.

* Περὶ στυλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [columnis cinctus,] surrounded by pillars. Φρουρὰν ἔταξάν ἐν περὶ στυλοῖς δόμοις. Androm. 1088.

Περὶ σχίζω, f. σχίσω, v. [discindo, proscindo,] to cut asunder. Τῆς κεν ὑπὲρ βόρεαδ περὶ σχίζονται ἄλλα. Apoll. 2. 362. SYN. Ἀνασχίζω, περὶ τέμνω.

Περὶ τεύχειζω, v. [circumdo muro,] to wall round. Περὶ τεύχειζειν μεγᾶλοι πλίνθοις. Aves 553.

Περὶ τέλῶ, f. λῶσω, Att. λῶ, v. [perficio,] to finish, effect. Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τέλεσθη. κ. 470. SYN. Ἐπιτέλῶ, τέλῶ, περαίνω, ἐκτέλῶ, τὸ λυπεῖω, ἀνῶ.

Περὶ τέλλω, f. ἐλῶ, v. [circumvolvendo perficio orbem,] to go round, revolve. **Ἦ περὶ τέλλομέναις ὥραις πᾶλιν.* CE.R. 156. SYN. Περὶ ἐρχῶμαι, πληρῶμαι, τελεῖμαι, περὶ ἐλῶμαι.

Περὶ τέμνω, et Ion. περὶ τάνω, f. τέμῶ, v. [circumcido, amputo,] to cut off. Βοὺς περὶ τανυμένους, ἡδ' οἷον πῶς καλὰ; ω. 112.

Περὶ τεύχῶμαι, v. [fio,] to become, to be. Οἱ τὲ κύνες, ὃ, τὲ ταῦρος, (ὃ δὴ περὶ θαῦμά τέτυκται). Hom. Merc. 192.

Περὶ τίθημι, f. θίσω, v. [circumpono, circumdo,] to place about, to put on. Εἰμᾶτα ἐσπᾶμένους, περὶ δὲ ξίφος ὅξω θετ' ὦμφ. β. 3. SYN. Περὶ βάλλω, ἀμφιβάλλω, περὶ στέφω, περὶ τίθημι, ἐπιτίθημι.

Περὶ τίλλω, f. ἰλῶ, v. [convello, evello,] to pluck out. Τὰς βλεφάριδας σὺν περὶ τίλλῶ. Equit. 373. SYN. Τίλλω, ἐκτίλλω, ψάλλω.

Περὶ τιμῆς, εσσᾶ, ἐν, adj. [valde honoratus,] highly honored. Ἀνδραῖν, ὡδὲ δὲ κεν περὶ τιμῆς γένοιμην. Hom. Apoll. 65. SYN. See Τιμῆς.

Περὶ τίταινω, v. [circumextendo,] to stretch round. Αὐτὸς αἰσίνγητος, περὶ μέσσω χεῖρ ἐτίτηνας. N. 534. SYN. Διατείνω, κατὰ τεύχω, περὶ πτεάννυμι.

Περὶτῶ, v. [valde honoro et colo,] to honor highly. Τῷ νῦ μοι ἄλληκτον περὶ-
τίεται· οὐδὲ κὲ λώβην. Apoll. 3. 74. SYN. Τιμᾶω, γεραιῶ, ὑπερτιμᾶω.

Περὶτοξέω, v. [sagittis undique configo,] to shoot on all sides. Περὶτοξέουσεν
δ' ἄν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς. Acharn. 712.

Περὶτρέπω, f. ψω, et περὶτρεπῶ, v. [circumago,] to turn round, revolve. 'Αλλ'
ὅτε δὴ ῥ' ἐνὶ αὐτοῦς ἦν, περὶ δ' ἑτραπὸν ὦραι. κ. 469. See also B. 295. SYN.

Περιστρέφω, περὶάγω, ἐπιστρέφῃμαι, ὑπὸκάμπτω.

Περὶτρέφω, v. [circumappingo,] to fasten around, to accumulate. Ψυχρῇ, καὶ
σακείεσσι περὶτρεφέτο κρύσταλλος. ξ. 477. SYN. Περὶπήγνυμι, πάγεται.

Περὶτρέχω, f. θρέξω, 2 aor. ἐδράμην, et περὶτρήχῳ, v. [circumcurro,] to run
round. Ζητεῖν εἶπον κάλλος τίς ἀνὴρ ἐξ ἐλήλυθε, καὶ περὶθρέξει. Thesm. 657.

See also Call. 4. 28. SYN. Περὶθεω, περὶπύλλω, περὶέρχῃμαι, περὶελαύνω.

Περὶτρέω, f. ἔσω, et περὶτρεῶ, v. [circumtrepido,] to be alarmed around.
Κάδδ' ἐπέσεν, λαοὶ δὲ περὶτρεῶν ἀγροῖωται. Λ. 675. See also σ. 77. SYN.

Περὶδείδω, διάτρεω, ὑπὸτρεῶ.

Περὶτριβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [obtritrus,] worn. Αὐστὰλεος κόνιησί, περὶτριβέας δὲ
τὲ χεῖρας. Apoll. 1. 1175. SYN. Συντριβής.

Περὶτριμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [homo ad rem aliquam tritus,] a hack. Εὐρησιέ-
πης, περὶτριμᾶ δίκων. Nub. 447. SYN. Ἀποτριπτός.

Περὶτρεῶ, vid. Περὶτρέω.

Περὶτρεπᾶδην, adv. [celeriter,] quickly. "Ἢδη δ' ἄσπετα μῆλα περὶτρεπᾶδην ἐτα-
μοντο. Apoll. 2. 143.

Περὶτρεπῶ, vid. Περὶτρέπω.

Περὶτρεχῶ, vid. Περὶτρέχω.

Περὶτροχῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotundus,] round. Λευκὸν σῆμ' ἐτετυκτο περὶτροχῶς,
ἦν δὲ μήνη. Ψ. 455. SYN. Κύκλεις, κύκλιος, κύκλωτερής, περὶφερής, στρογγύλος.

Περὶτρώω, 2 aor. ἑτραγὼν, v. [rodo,] to gnaw, to eat. Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων κεκρα-
ξιδάμας μόνος ἡμᾶς οὐ περὶτρώγει. Vesp. 594. SYN. Περὶέδω, κατέδῃμαι,
κάτεσθι.

Περὶὑβρίζω, f. ἴσω, v. [injuria vel contumelia adificio,] to treat with injury.
Ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαυτὰ περὶὑβρίζειν. Thesm. 535. SYN. Ὑβρίζω,
καθῦβρίζω, ἐφῦβρίζω, αἰκίζῃμαι.

Περὶφαίνομαι, v. [undique conspicuus sum,] to appear or to be seen all around.
Ἐν περὶφαινόμενῳ, δοῖους δ' ἄρ' ὑπὴλυθε θάμνους. ε. 476. SYN. Ἐκφαίνομαι,
κατὰφαίνομαι.

Περὶφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, et περὶφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicius,] conspicu-
ous, illustrious. Δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδὲ περὶφάνῃ νύσσην. Aj. Fl. 66. See also
Aj. Fl. 288. SYN. Περὶσημὸς, διάφανής, ἐκδηλός, ἐπίσημος, φάνερὸς.

Περὶφάνως, adv. [clare, perspicue,] clearly, conspicuously. "Ὅτι κατὰλνυει περὶ-
φάνως, εἰς ὦν μόνος. Plut. 948. SYN. Κατὰφάνως, ἐμφάνως, φανέρως.

Περὶφας, αντός, ὁ, P. N. [Periphas.] "Ἡ τοὶ ὁ μὲν Περὶφαντὰ πέλωρίδην αὐτὸθ'
ἔασε. E. 847.

Περὶφειδῶμαι, f. σῶμαι, v. [parco,] to spare. Οἷη δ' ἐκ πασέων γερᾶρου περὶφεί-
σατο πατρός. Apoll. 1. 620. SYN. See Φεῖδῶμαι.

* Περὶφερής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [orbicularis, rotundus,] circular, round. Βάκτρῳ
δ' ἐρείδου περὶφερῇ στίβον χθονός. Ion 743. SYN. See Περὶτροχῶς.

Περὶφέρω, f. οἶσω, v. [circumfero,] to carry about. See in Περὶστιαρχός. SYN.
Περὶάγω, ἀναφέρω, δινέω.

Περὶφεύγω, v. [effugio, devito,] to escape, avoid. Ἔργους. Ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν
περὶπύφενγεν. Olymp. 2. 178. SYN. Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, κατὰφεύγω.

Περὶφήτης, ου, ὁ, P. N. [Periphetes.] Τεῦκρος δὲ Πρὸθῶνα τ' ἐνὴράτῳ καὶ Περὶ-
φήτην. E. 515.

Περὶφίλῳ, f. ἡσω, v. [valde diligo,] to love exceedingly. Ὅν περὶ κηρὶ φίλει
Ζεὺς τ' αἰγιόχος καὶ Ἀπόλλων. ο. 245. SYN. Ὑπερφίλῳ, φίλῳ.

Περὶφλύω, et περὶφλεύω, v. [amburo,] to burn, to scorch. Καὶ κατὰφρύνγει βάλλ-
λων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περὶφλύει. Nub. 396. SYN. Περικαίω.

¹ See the note on the word Τῶ.

Περὶφθόβος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pertrepidus,] much terrified. Περὶφθόβον μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως. Æsch. Suppl. 744. SYN. Ἐπίφθόβος, ἐρίταρβης, περὶθαμβής, δελταῖος, περὶδέης.

Περὶφοιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui circumvagatur, vulgivagus,] roving. Ληθθήση, περὶφοιτῇ Μενεκράτης, εἰπὰ Πάνημον. Call. 47. 1. SYN. Ἀλήτης.

* Περὶφθόρα, ἄς, ἡ, subst. [ambitus, circuitus,] a circumference, rotation. Καὶ τὰς περὶφθόρας, εἰτ' ἄνω κέχρησθός. Nub. 172. SYN. Κύκλος, κύκλωμα.

Περὶφθρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mobilis,] moveable. Ὁ περὶφθρητός Ἀρτέμων. Anacr. 62. 2.

Περὶφράδεως, adv. [scite,] skilfully. Ὡπησαν δὲ περὶφράδεως, ἐρυσαντο τὲ πάντα. ξ. 431. SYN. Ἐμπίρως, ἐμπερίῳα τινί, ἐπίστομῆως.

Περὶφράδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sciens, peritus,] skilful, cunning. Περὶφράδης ἄνθρωπος. Antig. 348. SYN. Ἐμπερίος, δαίμων, φράδμων.

Περὶφράζεσθαι, v. [(1) circumloquor; (2) perpendo,] to use circumlocution; to deliberate. Ἄλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἷδε περὶφραζόμεθα πάντες. a. 76. SYN. Περὶλέγω, περὶσκεπτόμαι, περὶφρονέω.

Περὶφρονέω, f. ἴσω, v. [(1) contemplor, perpendo; (2) contemno,] to contemplate; to despise. Λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περὶφρονεῖ τὰ πράγματα. Nub. 741. SYN. Κατὰφρονέω, ὑπερφρονέω, περὶφρόω, ὑπερόπτωμαι, διασκεπτόμαι, περὶσκεπτόμαι, περὶφράζεσθαι.

Περὶφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [(1) prudentissimus; (2) superbus, arrogans,] most sensible; proud, arrogant. Περὶφρονᾷ δ' ἐλάκες ὥσπερ οὖν. Agam. 1400. SYN. Περὶσσοφρων, ὑπερφρων, ἐχέφρων, σώφρων, σὺνέτος, ὑπερῆφάνος, ὑπερβίος.

Περὶφύσητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter anhelans,] violently panting. Καὶ Κρίτυλλαν περὶφύσητω. Lysistr. 323.

Περὶφύτεύω, f. σω, v. [circumplanto,] to plant around. Ἡδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεν περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσάν. Z. 419. SYN. Φύτεύω, κάτασπείρω.

Περὶφύω, f. ύω, v. [(1) circumadhæreo; (2) amplexor,] to cling round, to embrace. Πάντα κύσεν περὶφύς, ὡς ἐκ θανάτου φύγοντά. π. 21. SYN. Περὶπλέκεσθαι, περὶπτύσσω.

Περὶχάρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [supra modum lætus,] exceedingly delighted. Ἦκουσέ τ' αὐλοῦ, περὶχάρης τῷ πράγματι. Vesp. 1477. SYN. Περὶγυθής, ἐπιχάρης, τερπνός.

Περὶχεύω, f. χεύσω, 1 aor. ἐχευά, v. [circumfundo,] to pour round. Τὴν τοι ἐγὼ ρέξω, χροσὸν κέρασιν περὶχευάς. K. 294. SYN. Ἀμφιχεύω.

Περὶχόρεύνω, f. σω, v. [circumcurso,] to dance round. Περὶχόρεύνουσα, τέρψιν. Phœn. 325.

Περὶχρεμτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [abominandus,] abominable. Περὶχρεμτὰ βροῦαί. Æsch. Suppl. 885. SYN. Ἀπόπτυστός.

Περὶψάω, f. ἴσω, v. [abstergo,] to wipe about, from, or away. Ἰδοὺ, δεχού κέρκον λαγὼ, τῷ ὀφθαλμίδιω περὶψῆν. Equit. 905. SYN. Ἀναψάω.

Περὶώδυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vehementer dolet,] excessively grieving. Φεῦ, τίς ἂν ἐν ταῖς, μὴ περὶώδυνός. Agam. 1423.

Περὶωπή, ἡς, ἡ, subst. [specula, locus editus,] a look-out, an eminence. Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνῆλθον εἰς περὶωπήν. κ. 146. SYN. Ἀκρώρεϊα, σκόπια.

Περὶώσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [eximius, vehemens,] remarkable, vehement. Οὐτὲ τὶ θαυμάζειν περὶώσιον, οὐτ' ἀγασθαι. π. 203. SYN. Περὶσσός.

Περκάδω, Dor. περκάσδω, v. [nigresco,] to grow black. Περκάσδων, ἱερὸν χῶρον ἀνέστρεφετό. Call. 5. 76. SYN. Μελαίνωμαι.

Περκη, ἡς, ἡ, subst. [pertica,] a perch. Ἡ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βύθος ἀσπέτος ἄλμης. Call. fr. 37. 2.

Περκνός, ἡ, ὄν, adj. [nigris maculis distinctus,] having black spots. Μορφὸν, θρηνητῆρ', ὄν καὶ περκνὸν καλεοῦσιν. Ω. 316.

Περκώσιος, ου, ὁ, adj. [Percosius,] of Percote, a city in the Troad. Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκωσίον ἐξενάριξεν. Z. 30.

Πέρνμη, et Ion. imp. πέρνασκον, v. [transporto ad vendendum, vendo,] to carry for sale, to sell. Πέρναντά σ' εἶδον· εἰ δ' ἐγὼ ψευδῇ λέγω. Cycl. 271. SYN.

- Πίπράσκω, ἀπεμπόλω, πωλέω.
 Περὸνᾶω, f. ἴσω, v. [fibula transfigo et ligo,] to fasten with a clasp. Δίπλᾱκᾱ πορφύρεην περὸνῆσατό, τήν οἱ ὄπασσε. Apoll. 1. 722. SYN. Ἐμπέρωνᾶω, πορπάζω, διαπέρῶ, διατρέω.
 Περὸνη, ης, et περὸνις, ἰδὸς, ἡ, subst. [fibula,] a clasp, a buckle. Χρυσόδετοῖς περὸναις ἐπίσαμὸν. Phœn. 818. See also Trach. 927. SYN. Πόρη, ἐνέτη. ΕΡΙΤΗ. Χρυσᾶ, χρυσήλατῶς, φάεινῃ.
 Περὸνημᾶ, Dor. περὸναμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [vestis quæ fibula adfigitur,] a dress fastened with a clasp. Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντᾶ θεῶν περὸνάματᾶ φασεῖς. Theocr. 15. 79.
 Περὸνητρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [vestis muliebris ad pectus fibula adnexa,] a female vest, fastened on the shoulders by a clasp. Ἄλλ' ἰθὺ, τῶμπέχονον καὶ τὰν περὸνατρίδᾱ λάσδεν. Theocr. 15. 21.
 Περσέπτολις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [urbes vastans,] city-destroying. Πέπερακεν μὲν ὁ περσέ-πτολις. Pers. 65.
 Περσεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Perseus,] the son of Jupiter and Danaë. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσεῶς τ' ἀφ' αἰμάτων. Alcest. 525. ΕΡΙΤΗ. Ἀντίθεός, ἰσοθέος, εὐρῦ-μέδων, ὠκυπέδιλος, Δαῖαῖδης, κῶρυθαῖος, λαιμυτόμος, (i. e. λαιμοτόμος,) χρυσάστρος.
 * Περσεῖος, et Περσῆϊος, α, ὅν, adj. [Perseius,] of Perseus. Περσείων οἴκων ἔλεναν ἐπ' Ἀκτάς. Helen. 1463. See also Theocr. 24. 71.
 * Περσεῖς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Perseis,] descended from Perseus. Νύμφας τὰς Περσεῖδος, καί. Herc. F. 797.
 Περσεφασσᾶ, et Περσεφატτᾶ, ης, Περσεφύνειᾶ, as, Περσεφόνη et Φερσεφόνη, ης, ἡ, P. N. [Proserpina,] Proserpine. Περσεφασσᾶ καὶ φίλα. Phœn. 695. See also Thesm. 294. Eur. Suppl. 282. Hec. 135. and Pyth. 12. 2. ΕΡΙΤΗ. Ἀγανᾶ, ἀγνή, ἐρατῇ, ἐπαινῇ, χθονῖα, καλλιπαις, περὶκαλλῆς, νυκτιπόλος, εἰνῶδια, μέλαμπέπλος, λευκιππὸς, ἄρρητος, κόρα, κρόκοπέπλος, λευκώλενος.
 Περσηῖαδης, ου, ὁ, patronym. [Persides,] the son of Perseus. Εὐρυσθεὺς, Σθενέ-λοιὺ παῖς Περσηῖαδαδ. T. 123.
 Περσῆϊος, vid. Πέρσειος.
 Περσηῖς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Perseis,] one of the Naiads. Περσηῖς τ', Ἰάνειρᾶ τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε. Hes. Theog. 356.
 Πέρσης, ου, ὁ, et (2) Περσίς,² ἰδὸς, ἡ, P. N. [Persa,] a Persian, Persian. Τὰδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχόμενων. Pers. 1. See also Pers. 59. ΕΡΙΤΗ. (1) Μεγά-λανχος, δυσπόλεμος, ἀγέρωχος, φόνιος, ἱππομάχος, τοξόφορος, (2) ἄκροπενθής, βαθύζωνος, ἄκρογῶδης.
 Περσικός, ἡ, ὅν, adj. [Persicus,] Persian. Ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς³ ἡσκημένη. Pers. 187.
 Περσὸν ὀμῆμαι, v. [sub Persarum imperio vivo,] to live under the laws of the Persians. Οὐκ ἐτὶ Περσὸν ὀμῶνται. Pers. 591.
 Περσὸν ὀμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [habitus Persis ab iis qui eorum legibus parent,] paid by those who are subject to the Persian laws. Καὶ Περσὸν ὄμον τιμῆς μεγάλης. Pers. 916.
 Πέρρσι, et πέρρσιν, adv. [anno superiori; antehac,] last year, before. Τοῖς ἡπῖλοις ἐπιχειρήσαι πέρρσιν, καὶ τοῖς πῦρετοῖσιν. Vesp. 1036.
 Πέρρσινος, ἡ, ὅν, adj. [qui superioris anni est,] of last year. Τὸ πέρρσινόν τεθνηκ' ἐμοί. Ran. 986.
 Πέσημᾶ, ἄτος, et πέσος, ἔδος, τὸ, subst. [(1) casus; (2) cadaver,] a fall, an attack; a corpse. Ὡ φίλᾱ πέσημᾶτ' ἀθλί' ἀθλίου πατρός. Phœn. 1715. See also Phœn. 1316. SYN. Πτῶμᾶ, πτῶσις, νέκρως.

¹ This passage has exercised the ingenuity of the critics, who all agree in rejecting the reading περονάματα. Reiske proposes θεῶν περ νάματα; Valckenaer reads θεῶν νάματα; Ruhnkens suggests θεῶν γε πονάματα, and Wassenberg θεῶ γε πονάματα. See Harles. in l. c.

² Περσίς with or without γαῖα, γῆ, αἶα, denotes the country of Persia. Περσίς is also the name of an effeminate cloak, Vesp. 1132.

³ Περσικά, αἶ, et Περσικά, ὦν, τὰ, are terms used by Aristophanes, Nub. 151. and Lysistr. 229. to denote a species of high shoe or boot.

Πεσσοῦ, οὖ, ὁ, subst. [calculus lusorius, talus,] the mark or man at draughts. Ἐν μὲν τὸδ' ἡμῖν, ὡσπερ ἐν πεσσοῖς, διδωα. Eur. Suppl. 419. SYN. Κῦβδς, ψῆφδς.

Πεσσύνόμεν, v. [talos dispono,] to manage the marks, to arrange, dispose.
Καὶ στασίταρχος, τῷδὲ πεσσύνουμῶν. Æsch. Suppl. 13.

Πέσσω, et πέττω, vid. Πέπτω.

Περάζω, f. ἄσω, v. [expando,] to spread, unfold. Καὶ διὰ τοῦτο ἦλθεν, ὃ δ' ἐξέτερό γεῖρε περάσας. Ξ. 495. SYN. Παράρεινω, ἀνέγω, ἄπλωω, ἀναπτύσσω.

Πεῖραλόν, et poët. πέτηλόν, ου, τὸ, subst. [folium,] a leaf. "Οὖρον ἔπ' ἀκροτάτῳ, πέταλοις ὑπόπεπτηῶτες. B. 312. See also Mosch. 2. 67. ΣΥΝ. Φύλλον, φύλλωμά, ἄκρεμων, λέπῑς. ΕΡΙΘΗ. Ζάθεον, πύκινον, ῥόδεον, κρόκεον, χρυσέον, ἄπαλόν, χλοῦρον, γλαυκόν, εἰάρινον, δροσέρον.

Πῆτᾱμαι, vid. Πῆτῶμαι.

Πέρασμα, ἄτος, τὸ, subst. [velum, integumentum,] a covering, curtain, carpet. Πεδον κελεύθου στρώνῃναι πέτασμαῖν; Agam. 882. SYN. Κάτ'ἀπέρασμα, στρώμα, κάλυμμα.

Πτέρειος, πτερινός, et πτέρηνος, ὄν, adj. [volucris,] winged. Ἀγρόται ἐξείλοντο, παῖδός πτέρεινὰ γένεσθαι. π. 218. See also Pax 129. and Θ. 247. SYN. Πέρδεις, πτέρυγωνός, πτηνός, πτέρωτος.

Πετεύρων, ου, τὸ, subst. [trabs,] a beam or pole. Σεισᾶμενος πτερᾶ ματρὸς ἐπ' αἰθᾶλδοντὶ πετεύρω. Theocr. 13. 13. SYN. Σάνιδιόν, δόκος.

* Πετεῶν, ὠνός, ἡ, P. N. [Peteon,] a village in Boeotia. Οἱ τ' Ἐλεῶν εἶχον, ἡδ' ὕλην, καὶ Πετεῶνά. B. 500.

Πετεός, ὦ, ὅ, P. N. [Peteos,] Peteon. Ὡ νιέ. Πετεῶσι διοτρεφέος βασιλῆος. Δ.
338.

Πετοῖμαι, πεῖᾱμαι, εἰ πετιῶμαι, v. [volo,] to fly, to proceed rapidly. Μάστιξεν δ' ἑλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουγ' ἑπέεσθην. E. 366. See also Aves 574. and Pax 76. SYN. Φερόμαι, ὁρᾶω, τρέχω.

Πέτρα, as, ἡ, et πέτρος, ου, ὁ, subst. [petra, lapis, saxum,] a rock, a stone. Μελαινά πέτρα γῆς ὑπερέλλουσ' ἄνω. Hec. 996. ΣΥΝ. Λᾱς, χέρμα, λίθος. ΕΡΙΘ. Ἐππρέφης, ἡλιβάτος, μέγαλη, ἀναιδής, αἰπειά, λίσση, γλαφυρά, καταστύφελος, λιθαε, πρόβλησι, ὑψηλῇ, ἡξύσειδης, μάρμαρος, κοιλῇ, αἰγίλιψ, ἀναιδής, περὶμήκης, μύλοειδης, ἄτειρης, ἄτεραμνος, ἀλίκλυστος, ἀελλήεσσα, ἀλιγείτων, ὀκρυέσσα, βάθειά, ὑψηλόκρημνος.

Πέτραϊός, πέτρινός, η, όν, πέτρηεις, εσσα, έν, πέτρηρης, έός, πέτρώδης, έός, et πέτρηρεφής, έός, adj. [saxosus,] rocky. Όθεν πέτραϊόν άλμά δισκευθόσεται. Ion 1267. See also Philoct. 161. B. 496. Philoct. 1294. Antig. 970. and P. V. 308. SYN. Λίθινός.

Πετρορρίφης, ἔος, ὁ ἐτ ἡ, adj. [de rupe præcipitatus,] thrown from a rock. Δελ-
φῶν δ' ἀνακτὲς ὥρισαν πετρορρίφῃ. Ion 1222.

Πῆτρος, vid. Πῆτρα.

Πέτρῳ, f. ὥσω, v. [in lapidem verto, lapido,] to convert into stone, to stone. Ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνῃ πέτρον μένη. Ion 1112. SYN. Κατὰ πέτρῳ, κατὰ-λεύω.

Πετρόμα, ἄρος, τὸ, subst. [lapidum jactus,] the act of stoning. Εἰ χρη θᾶνεν
λενσίμω πέτρώματι. Orest. 50.

Πεύθῳμαι, vid. Πυνθᾶνῳμαι.

Πευθῶ, ὅς, ἡ, subst. [rumor,] report, information. Πευθῶ τιν' ἡμῖν, ὃ φίλοι, ἔαν φέροι. Sept. Theb. 366. SYN. Ἀγγελία, φήμη, πίστις, λόγος, θρύλλημα.

Πευκαλῖμος, η, ὄν, adj. i. q. πύκνος, cf. Buttmann. Lexic. p. 181. [prudens, peritus,] prudent, intelligent. Ἑρμείας ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλῖμῳσ' ἔκειτο. Υ. 35. SYN. Σύνετος, πύκινος, πίκρος, φρονίμος.

Πενκέδανος, ἡ, ὄν, adj. [amarus, pungens,] bitter, stinging. Ἐπεὶ πτόλξαι μὲν στήθεσσι πενκέδανον. K. 8. SYN. Πικρὸς, ὀλεθριὸς, ἐχέπενκῆς.

¹ On the formation of the genitive Περτεῶο, see Damm, in P. R.

Πεύκη, ἡς, ἡ, subst. [picea, tæda,] the pitch or pine tree, a torch. Τμηθεῖσθαι πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χεῖρας. Med. 4. SYN. Πίτυς, λάμπας, δάϊς. ΕΡΙΤΗ. Οὐρεία, ἀμφίπυρρος, αἰθαλοῦσσα, πίων, ὑψηλή.

Πευκίης, Dor. πευκάεις, εσσαῖ, ἐν, et πεύκινος, ἡ, ὄν, adj. [pineus,] made of pine, blazing. Ἡ πευκάεν σκάφος. Androm. 855. See also Trach. 1200.

Πέφνω, v. [occido,] to kill. Τηνὺ ἐν ἀμφίρῳτῃ πέφνεν, καὶ ἀμήσατο γαῖαν. Apoll. 1. 1305. SYN. Φονεύω, ἀναιρέω, κτείνω, ἀποκτείνω, κατακτείνω.

Πεφύκω, vid. Φυμί.

Πῆ, et (2) Πῆ, partic. [(1) qua ratione? qua? quo? (2) aliquo, aliquo modo,] (1) how? where? (2) somewhere, somehow. Πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτᾱ βᾶλδων, κάκως ὦς, ἐν ὁμίλῳ. O. 94.

Πηγαῖος, α, ὄν, adj. [fontanus,] of a fountain, of spring water. Ὅδοιπύρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος. Agam. 874. SYN. Κρηναῖος.

Πηγᾶνδον, ου, τὸ, subst. [rutum,] rue. Οὐδ' ἐν σελίνῳ ποῦ 'στίν, οὐδ' ἐν πηγᾶνῳ. Vesp. 478.

Πηγᾶς, ἀδὸς, ἡ, subst. [glacies,] ice. Τοῦτ' ὅν ἀλεύασθαι, καὶ πηγᾶδας, αἶτ' ἐπὶ γαῖαν. Hes. Op. 503. SYN. Πάχνη.

Πηγάσιος, α, ὄν, adj. [Pegasius,] of Pegasus. Ὡ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτέρον. Pax 76.

Πηγάσιος, ου, ὁ, P. N. [Pegasus,] the winged horse, which sprang from the blood of Medusa. Ἄλλ' ἄγε, Πηγάσῃ, χώρει χαίρων. Pax 153. ΕΡΙΤΗ. Τάνυπτερός. PHR. Πτηνὸς πῶλός. See also Pax 154—161.

Πηγῆσιμαλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [denso vellere præditus,] thick-fleeced. Ἀρνεῖω μὲν ἐγω γέ εἶσκω πηγῆσιμάλλῳ. Γ. 197. SYN. Δάσυμαλλός, βάθυμαλλός, δάσυθριξ.

Πηγῆ, ἡς, ἡ, subst. [fons,] a fountain, a stream. Πόντον σὲ πηγαῖς ἀγνῖσαι βουλήσθαι. Iph. T. 1040. SYN. Κρήνη, πίδαξ, ῥοή, ῥεῖς, νᾶμα, δρῶσος.

ΕΡΙΤΗ. Φίλη, δρῶσῆρα, πῶταμία, αἰεναῦς, γλυκερά, καλλιβρόχος, ψυχρά, περικαλλής, ἀμβρόσια, φυσίζωος, ἀκίρατος.

Πήγνυμι, f. πήξω, 2 aor. ἐπάγον, v. [compingo, figo, pango, cogo,] to fasten together, to fix, to curdle. Ρίψωμεν, ἢ σκόλοιψι πήξωμεν δέμας; Iph. T. 1431. SYN. Διαπήγνυμι, κατὰπήγνυμι.

Πηγός, ἡ, ὄν, adj. [(1) bene compactus, (2) intumescens, vel niger. Vid. Steph. Thes. tom. iii. 264=f. 752b, and Eustath. Il. I. 124.] compact; swelling, or black. Ῥαίσῃ ἐπειγόμενῳ ἄνεμῳ, καὶ κύματι πηγῶ. Ψ. 234. SYN. Εὐπάγης, στειρὲς, μέλας, πόλιος.

Πηγυλῖς, ἰδὸς, ἡ, adj. [glacialis,] icy, frosty. Πηγυλῖς ὀκρίθεντος ἀναπνεύουσα μύχοις. Apoll. 2. 737. SYN. Παγέτωδης, ψυχρά.

Πηδάλιον, ου, τὸ, subst. [gubernaculum,] a helm, rudder. Πρὸς δ' ἄρᾱ πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνου. ε. 255. SYN. Οἶαξ. ΕΡΙΤΗ. Δίκαιον, ἐξέδον, εὐναῖον, ἄγρυνδον.

Πηδάσος, ου, ὁ, et (2) ἡ, P. N. [Pedasus,] (1) α. the son of Bucolion; β. a horse of Achilles; (2) a city in the Troad. Βῆ δὲ μετ' Αἰσηπον, καὶ Πηδάσον, οὗς ποτὲ νύμφη. Z. 21. ΕΡΙΤΗ. β. Ἀμύμων, ἱππός, (2) αἰπεινή, αἰπήεσσα, ἀμπέλοεσσα.

Πηδάω, f. ἴσω, v. [salio,] to leap. Τὸ Τρωϊκὸν πῆδημα πηδήσας πῶδον. Androm. 1128. SYN. Ἀλλῶμαι, σκιρτᾶω, ὀρχεῖμαι.

Πήδημα, ἀτὸς, τὸ, et πήδησις, ἡ, subst. [saltus, saltatio,] a leap, a dancing. See in Πηδᾶω. SYN. Ἀλμᾶ, σκίρτημα.

Πηδῶν, οὔ, τὸ, subst. [remus,] a paddle, an oar. Ἐξδόμενος πηδοῖσιν ἐρέσσετέ τοι δὲ βδέαις. Apoll. 4. 200. SYN. Κώπη, ἑρέμδος, πλάτη.

Πηκτῆ, ἡς, ἡ, subst. [(1) caseus, (2) rete,] cheese; a net. Λευκότερα πακτᾶς πῶτιδην, ἀπᾶλωτέρα ἀργός. Theocr. 11. 20. SYN. Τύρα, δίκτυον.

Πηκτίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [fistula,] a pipe. Τὴν γραῦν ἐρωτᾶς, ἢ φέρεν τὰς πηκτίδας. Thesm. 1218. SYN. Σύριγξ. ΕΡΙΤΗ. Κᾶλή, ἡδύεπής, νυμφόκρομος, λιγυῖα, ἐπατῶνός.

Πηκτᾶς, ἡ, ὄν, adj. [(1) compactus, (2) concretus, (3) fixus,] well fastened;

curdled; fixed. Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων πρῶσαμβάσεις. Phoen. 499. SYN. Εὐπηκτός, εὐπαγής.

Πηλᾶγων, ὄνως, ὁ, P. N. [Gigas,] one of the giants. See Dr. Blomf. in l. Πηλᾶγωνων ἐλατῆρᾶ. Call. 1. 3.

Πηλέγων, ὄνως, ὁ, P. N. [Pelegon.] Ὅς τεκέ Πηλέγωνα κλυτὸν ἔγχχι' τόνδ' ἐμέ φασί. Φ. 159.

Πηλείδης, Aëol. Πηληϊάδης, ου, et Πηλείων, ὦνως, ὁ, patronym. [Pelides,] the son or descendant of Peleus. Πηλείδας ξὺν ὄπλοις, παρ' ἀντὺγά. Iph. A. 229. See also A. 1. and λ. 469.

Πηλεὺς, ἔως, Ion. ῆός, ὁ, P. N. [Peleus.] Ὁ Πηλεὺς γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φάνεις. Hec. 37. EPI TH. Δαΐφρων, Αἰᾶκίδης, ἱππηλάτης, γέρων, ἱππότης, ἀνὰξ, ἀμύμων, ἀντίθεός, ἔσθλός, βουλευφόρος, ἥρως.

Πηληϊῆς, α, ὦν, adj. [Peleius,] of Peleus. Οἱ καδὲ νοστήσαντά, δῆμον Πηληϊῶν εἰώ. Σ. 441.

Πήληξ, ηκός, ἡ, subst. [cassis, galea,] a helmet. Καὶ πήληκας, καὶ κνημίδας, καὶ ἰημούς ἐπταῖδεύουσ. Ran. 1017. SYN. Κῶρως, τρυφάλεια, κύνη, κρᾶνός. EPI TH. Ἰπποκῶμος, τέτραφάλος, εὐλόφος, φάειν.

Πηλιάς, αδός, et Πηλιῶτις, ἰδός, ἡ, adj. [Peliaca,] of or near Pelion. Προπρόβιαζόμενοι ἡ δ' ἐσπετὸ Πηλιάς Ἀργώ. Apoll. 1. 386. See also Med. 484.

* Πηλικός, ἡ, ὦν, adj. [quantus,] how great? of what size? Τὶ τὸ πρᾶγμα; b. πηλικόν τι; a. μεγὰ. b. μῶν καὶ πάχῃ; Lysistr. 23.

Πηλιῶν, ου, τὸ, P. N. [Pelion,] a mountain in Thessaly. Μηδ' ἐν νᾶπαισι Πηλιῶν πέσειν ποτὲ. Med. 3. EPI TH. Εἰνὸςφυλλὸν, αἰτῷ, αἰπεινὸν, νίφθῃν.

* Πηλιῶτις, vid. Πηλιάς.

Πηλόβατης, ου, ὁ, subst. [qui per lutum graditur,] mud-trotter. Τῷ βάλε Πηλόβατην ὑπὸ γούνατά· πᾶσά δ' ἐκλάσθη. Batrach. 238.

Πηλός, οὔ, ὁ, subst. [lutum, caenum,] mud, dirt. Τὸν πηλὸν, ὦ πατερ, πατερ, τουτόνι φῦλαται. Vesp. 248.

Πηλόφορος, v. [lutum fero,] to bear mud or mortar. Ἐπηλόφορον δ' αὐτοῖσι τίνεις; b. ἐρωδιοί. Aves 1142.

Πῆμα, ἄτος, τὸ, πημὸν, et πημῶσση, ης, ἡ, subst. [damnum, exitium, injuria,] loss, destruction, insult. Τὸ λοισθίον δὲ πῆμα, πῆματος πλεῖον. Hec. 1150. See also Alcest. 530. et P. V. 1094. SYN. Βλάβη, ζημία, ὀλέθρος, συμφορά.

EPI TH. Δάφρον, μεγὰ, κᾶκον, πᾶλιγκτόν, πάλιντραπῆλόν, δεινόν, σμίκρον, πίκρον, θύραιον, νέον, πάλαιον, καινόν, ἐπακτόν, αἰνόν, χαλεπόν, θέλῃατόν, ὀλόν, ἀελπτόν, ἀλγεινόν, βάρῃ, πόλυστόν, λοίγιον, ἀεικὲς, ἀργᾶλεον, θυμύβροον, δυσθεατόν.

Πημαίνω, f. ἄνω, v. [damno adificio,] to injure. Οὐκ ἔστ', Ὀδυσσεὺς ὃ τί σὲ κάμῃ πημᾶν. Iph. A. 525. SYN. Βλάπτω, σίνεμαι, κᾶκω, κατὰπημαίνω, ἀδίκω, λυμαίνεμαι, κᾶκῶποιω.

Πημὸν, et πημῶσση, vid. Πῆμα.

Πηνεὺς, οὔ, ὁ, P. N. [Peneus,] a river in Thessaly. Τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν. Troad. 216. EPI TH. Καλλιρόος, ἀργυρόδινος, καλλιδίνος.

Πηνελῆως, ω, ὁ, P. N. [Peneleus.] Βοιωτῶν μὲν Πηνελῆως καὶ Ληϊτὸς ἥρχον. B. 494.

Πηνελόπειᾶ, as, et Πηνελόπη, ης, ἡ, P. N. [Penelope.] Θῆκάν' ἐπεὶ σὲ γὰρ τόσον ἐγείνατό Πηνελόπειᾶ. α. 223. See also Thesm. 554. EPI TH. Ἄμύμων, ἔχεφρων, πέριφρων, κούρη Ἰκάριου, πόλυδωρος, διὰ γυναικῶν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτις, αἰδοία.

Πηνελῶψ, ὄπος, ὁ, subst. [avis quædam anatī similis,] a widgeon. Ἡ πηνελῶψ, ἡ χήν τις, ἡ περιστέρᾶ. Aves 1302.

Πήνη, ης, ἡ, et πηνὸν, subst. [(1) tela; (2) tapes,] a web; tapestry. Τίς; ἀρ' ὅς ἐμαῖσι μυθεύεται πᾶρ᾽ ἀπῆναις. Ion 195. EPI TH. Ἀνδοκρόκος, δαιδάλεα.

Πηνιζεῖναι, v. [texo,] to weave. Οὐτὲ τις ἐν τάλῳ πανισδέται ἔργα τοιαῦτα. Theocr. 18. 32. SYN. Μηρῶμαι, ὑφαίνω.

Πηνικά, adv. [quando,] when, what time. Πρίν γ' ἂν ἀπενέγκης. b. ἀλλ' ἀποίσω. a. πηνικά; Eccles. 857. SYN. Ἡνικά, ἥμος, πότε.

Πηνῖος, α, ὄν, adj. [ad telam pertinens,] of or belonging to the web. Πηνῖον ἐξέλκουσά παρὲκ μίτον, ἀγχοῦθι δ' ἴσχει. Ψ. 762.

Πήνισμα, ἄτος, τὸ, subst. [stamen seu filum e colu deductum,] spun thread. Ἰσθῶν ἄ πηνίσματα. Ran. 1315.

Πηός, οὔ, ὁ, subst. [affinis,] a brother-in-law, a relation by marriage. Ἡ τίς τοι καὶ πηός ἀπώλετ' Ἰλιθι προ. θ. 581. SYN. Κηδεμών, κηδεστής, κήδευμα, συγγενής.

Πηόσυνη, ης, ἡ, subst. [affinitas,] affinity. Πηόσυνη καὶ κηδὸς ἐνικρινθῆναι ὁμιλῶ. Apoll. 1. 48. SYN. Κήδευμα, συγγενεία, κήδειά.

Πήρα, ας, ἡ, et dimin. * πηρίδιον, ου, τὸ, subst. [pera, crumena,] a scrip, a wallet. Πήραν ἔχοντά, λαχάνα τ' ἄγρια δρῶσέρα κραιπάλωντά θ'. Plut. 298. See also Nub. 920. SYN. Θυλάκιος, θυλακίον, κίβισις.

Πηρός, α, ὄν, adj. [mutilus, debilis,] maimed, lame, blind. Αἱ δὲ χόλωσάμεναι πηρὸν θέσαν· αὐτὰρ αἰοδὴν. B. 599. SYN. Ἀνπηρός, ἔμπηρος, κωφός, τυφλός.

Πηρώω, f. ὥσω, v. [mutilo, trunco, orbo,] to maim, to blind, to deprive of. Ἄκαιος ὁ λόγος· κἂν τὶ πηρώσω γέ σοι. Ran. 623. SYN. Κόλῳω, λωβάμαι, ἀμέρῳ, τυφλῳ, ἀποκόπτω.

Πηρύσιος, α, ὄν, adj. [qui unius cubiti est,] a cubit long. Τοῦ ἦτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυῖον· ὑπερθε. Apoll. 3. 853.

* Πηχύνω, f. ὑνῶ, v. [cubito impositum gesto,] to bear on the arm. Ἀργῦρεον χαῖτον πάλᾳμην ἐν πηχύνουσά. Apoll. 4. 972.

Πήχυς, ἔος, ὁ, subst. [brachium, cubitus,] the arm from the elbow to the head, the elbow, a cubit. Λαῖον δ' ἐπαίρε πήχυν, εὐθύνων πόδα. Heracl. 728. SYN. Ἀγκών, ἀγκάλη, ὠλένη. ΕΡΙΤΗ. Λευκός, ἀπάλος, ῥόδοις.

Πιάζω, f. ἄσω, et Dor. ἄξω, v. [comprehendo,] to seize, to catch. Τήναι καὶ τὸν ταῦρὸν ἄπ' ὤρεος ἄγέ πιάξας. Theocr. 4. 35. SYN. Πιέζω.

Πιάνω, f. ἄνω, v. [pinguefacio,] to fatten, to enrich. Πράσσε, πιαίνου, μίανων τὴν δίκην· ἐπεὶ παρὰ. Agam. 1599. SYN. Αἰπαινω, χορτάζω.

Πῖαρ, τὸ, subst. et (2) adj. [pinguedo; pingue,] fatness; fat. Εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλ' αἶαρ ὑπ' οὐδ' αὖς. ι. 135. SYN. Πιᾶλη, δηρὸς, (2) see Πίω.

Πίασμα, ἄτος, τὸ, subst. [uber,] what fattens, the fattening. Ἀρδεῖ, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί. Pers. 811. SYN. Τὸ λίπαινον.

Πιδάκεις, et πιδήεις, εσσά, ἔν, adj. [aquis salientibus scatens,] of, or copious in, flowing water. Τάκομαί, ὡς πέτραινα πιδάκδουσα λίβας. Androm. 116. See also A. 183. SYN. Πολυπίδαξ, εὐδρὸς.

Πίδαξ, ἄκος, ἡ, subst. [fons, scatebra, aqua saliens,] a fountain, a stream, fresh water. Οὐρεῖαν πιδάκων ἐνίσαντ'. Androm. 284. SYN. Πηγὴ, κρήνη, λίβας, στάγων, ἀνὰβλύσις. ΕΡΙΤΗ. Δάκρυδουσα, καλλίναος, πορφύρεα, πέτραία, ὀλίγη.

Πιδήεις, vid. Πιδάκεις.

Πιδύτης, ου, ὁ, P. N. [Pidytes.] See in Περκώσις.

Πιέζω, f. ἔσω, v. [premo,] to press, to afflict. Λάβων, πιέζει τὰ γὰρ τὸ δυστυχίς. Hipp. 633. SYN. Πιάζω, κατὰπιέζω, θλίβω, βύρυνω, ἀνῶω, μάλασσω, κατὰβάλλω.

Πιέρια, ας, ἡ, P. N. ["Pieria nonnunquam notat partem montis Olympi, nonnunquam regionem Thessaliæ, sæpe et urbem. Quando sermo est de Musis Πιερίηθεν venientibus innuitur mons ille, Musis sacer." Cl. Damm. in P. R.] Pieria. Πιέρια μούσειος ἔδρα. Bacch. 404.

Πιερίδες, ων, αἱ, P. N. [Pierides,] the Muses. Ἐννεῦ Πιερίδας.

Πιθάκης, ης, ἡ, subst. [dolum,] a cask, a hoghead. Πιθάκης πλευράν, ἐρῶω γυῖαν καὶ ταύτην· ἄρα γέ πολλῶν. Plut. 546. SYN. Πιθός.

Πιθάνος, ἡ, ὄν, adj. [persuasorius,] persuasive, convincing. Πιθάν' πάντα· δεῖ δὲ ταύτης. Thesm. 464. SYN. Εὐπειστός, δοκιμαστός, χάρις, ἀλήθινος.

* Πηχυῖον is here scanned as an antispaschius.

* Compare the corresponding line in the Antistrophe, Bacch. 419.

* Πιθάνως, adv. [apte ad persuadendum,] persuasively. Γυναικεῖς εὖ καὶ πιθάνως. b. πειράσθαι. Thesm. 268.

Πιθῶ, f. ἴσω, v. [fretus sum, cedo,] to rely on, to comply with. Ἀττά, πρόσω φέρε τόξα' (τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις.) φ. 369. SYN. Πειθῶμαι, ὑπείκω, ὑπακούω.

Πιθηκίζω, f. ἴσω, v. [simiam ago,] to play the ape, to fawn. Ταῦτ' ἀκτιδῶν, ὑπὸ τῷ μικρῶν ἐπιθήκισα. Vesp. 1290. SYN. Κόλλᾶκεύω.

Πιθηκισμός, οὐ, ὁ, subst. [imitatio simiae; adulation,] apishness, flattery. Οἱμοὶ τὰλας, οἷος πιθηκισμοῖς μὲ περὶ ἐλαύνεις. Equit. 887.

Πιθηκός, ου, et πιθων, ωνος, et πιθηξ, ὁ, subst. [simia,] an ape. Πότερον πιθηκὸς ἀνὰ πλεῖως ψιμυθίου. Eccles. 1072. See also Pyth. 2. 132.

Πιθός, ου, ὁ, subst. [dolium,] a cask. Ὅρων πιθὸν καταγνύμενον οἶνου πλεῶν. Pax 703. SYN. Πιθᾶκην, κερᾶμός.

Πικραίνω, v. [amarum reddo, molestia adificio,] to render bitter, exasperate. Ἦδη τις Μόρσων πικραίνεταί· οὐχὶ πᾶρήσθην; Theocr. 5. 120. SYN. Δᾶκνω, παροξύνω, λυπέω.

Πικρογάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui nuptiae sunt infelices,] unfortunate in marriage. Πάντες κ' ὠκυμόροι τῷ γενοιάτῳ πικρογάμοι τῷ. a. 266.

Πικρογλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [amare dictus,] bitterly spoken. Αἶ, αἶ, πικρογλώσσους ἄρας. Sept. Theb. 787.

Πικροκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus fructus est amarus,] having bitter fruits. Ἐξοτρύνει πικροκαρπὸν ἀνδροκτᾶσιαν τελεῖν. Sept. Theb. 690.

Πίκρος, ἄ, ὄν, adj. [amarus, acerbus,] bitter, tart, cruel. Γλώσσης πίκροῖς κέντροισι κληδονοχούμενοι. Herc. F. 1279. SYN. Ἄδευκός, ὀδύνηρός, χαλεπός, στρυφνός.

Πικρότης, ἡ, ὅς, πίκρια, ἡ et πίκρασμός, ὁ, subst. [amaritudo,] bitterness. Γυναῖκα, γλώσση πικρότης ἐνεστί τις. Eur. Electr. 1014.

Πιλέω, f. ἴσω, v. [carmino, cogo, constipo,] to card, to compress. Οὐπω διψάλη μάλ' ὑπ' ἡερί πιληθεῖσα. Apoll. 4. 678. SYN. Πύκνυω.

Πίλημα, ἄτος, τό, subst. [carminatio, tegumentum faciei,] a carding, a covering. Ποιμένικόν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Call. fr. 125. SYN. Πητᾶσός, μίτρα.

Πιλιδίων, ου, τό, subst. [pileolus,] a little hat. Τὸ πιλιδίων περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μούσιον. Acharn. 439.

Πιλνᾶω, et πιλνημι, v. [admoveo,] to cause to approach. Οὐρέος ἐν βήσσης πιλνᾶ, χθονὶ πουλυβότειρῃ. Hes. Op. 508. SYN. Πελάζω, προσβάλλω, ἐγχερίμπτω.

Πίλος, ου, ὁ, subst. [pilus, indumentum e lana villisque compactum,] felt, a hat. Πίλον ἔχειν ἀσκητόν, ἢ οὐτὰ μὴ κατὰδεύῃ. Hes. Op. 540.

Πιμέλη, ἡς, ἡ, subst. [pinguedo,] fatness, fat. Μηροὶ κάλυπτης ἐξέκειντο πιμέλης. Antig. 1011. SYN. Λίπος, δημός, πῖαρ, ἀλειφάρ, κνίσσα.

Πίμπλειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Pimplicia,] a mountain in Thessaly, near Olympus, sacred to the Muses. Ὡ Μούσαι τὸν ᾠοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ᾄεσθ. Call. 4. 7.

* Πιμπληῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Pimpleis,] of Pimplicia. Οἰάγρω σκόπιῃς Πιμπληῖδος ἀγχι τέκεσθαι. Apoll. 1. 25.

Πίμπλημι, et πιμπλᾶνω, v. [compleo,] to fill. Ζεύγνονθε δ' ἵππους, πῆδιᾶ πιμπλᾶθ' ἄρματων. Phoen. 532. See also I. 675. SYN. Ἀναπίμπλημι, πλήθω, ἐμπλήθω, πληρῶ.

Πίμπρημι, f. ἴσω, v. [accendo, comburo,] to set on fire, to burn. Πίμπρησθ' οἴκου· ὦδ' ἔχει κλημάτ' α. Troad. 886. SYN. Καίω, ἀνάκαίω, κατὰκαίω, ἐμπύριζω.

Πινᾶκηδόν, adv. [in modum tabularum,] like a tablet. Πινᾶκηδὸν ἀποσπῶν. Ran. 845.

Πινᾶκίον, et πινᾶκιδίον, ου, τό, et πινᾶκίσκος, ου, ὁ, subst. [tabella,] a little tablet, a small dish. Σκόπειν δ' ὅ τι ἀνὰ προγράφωμεν ἐν τοῖς πινᾶκίοις. Aves 450.

Πινᾶκώπης, ου, ὁ, subst. [qui tabulas vel aves in tabulis consertas vendit,] one who sells tablets or birds on tablets, a poulterer. Ὁ πινᾶκώπης Φιλδοκράτης μέλαγχόλων. Aves 14.

Πίναξ, ἄκος, ὁ, subst. [tabula, asser, catinus,] a tablet, a dish. Καὶ τὰλλὰ τὰπὶ τοῦ πίνακος τράγῃματά. Plut. 996. SYN. Σάνις, δέλτος. EPIITH. Πτυκτός, εὐγομφός.

Πινᾶρος, ἁ, ὄν, πινῶεις, εσσαῖ, ἐν, et πινώδης, ἔδς, adj. [sordidus,] squalid. Σκέψαι μου πινᾶρὰν κόμαν. Eur. Electr. 184. See also Apoll. 2. 310. Orest. 219. SYN. 'Ρυπᾶρος, σπιλωτός.

Πινᾶω, v. [squaleo,] to be squalid. Βληχῶμενοί, σὲ τουτόνι πινῶντᾶ κατὰλαβόντες. Plut. 297. SYN. Μιαινῶμαι.

Πινδάρειος, α, ὄν, adj. [Pindaricus,] of Pindar. Πινδάρειον ἐπός. Aves 939.

Πινδάρως, ου, ὁ, P. N. [Pindarus,] Pindar, an illustrious lyric poet of Thebes.

Πινδᾶρον οὐ πῶθεοντὶ τῶσον Βοιωτὶδὲς ὕλαι. Mosch. 3. 89.

Πίνδος, ου, et ὅθεν, ὁ, P. N. [Pindus,] a chain of mountains in Macedonia, Thes-saly, and Epirus. *H κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεᾶ, ἢ κατὰ Πίνδω; Theocr. 1. 67.

Πινυτῆρης, ου, ὁ, subst. [cancellus, vel squilla quædam pinnæ socia,] the smallest of crabs that waits upon the naker fish. Sanx. *Ὁ πινυτῆρης οὗτος ἐστὶ τοῦ γένους. Vesp. 1510.

Πινῶεις, et πινώδης, vid. Πινᾶρος.

* **Πινός**, ου, ὁ, subst. [sordes,] filth, squalidness. *Ε-σθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν. Agam. 750. SYN. 'Ρυπός, ῥυπὼν, λυμᾶ.

Πινύσκω, et πινύσσω, v. [(1) doceo; (2) admoneo,] to teach, to advise. Κερ-δάλεφ μύθη σε, θεῇ, μάλᾳ τῷδε πινύσκει. Call. 3. 152.¹ SYN. Νουθετέω, προσ-φωνέω.

Πινυτός, ἡ, ὄν,² adj. [prudens, callidus,] wise, prudent, clever. Αἴσχεᾶ πόλλ' ὄρων, ὅστις πινυτός γέ μετέλθοι. a. 229. SYN. Φρονίμους, σύνετός, περὶφρων, σώφρων.

Πίνω, Ion. imp. πίνεσκόν, f. πῖομαι,³ poet. πῖομαι, 2 aor. ἐπῖον, perf. πέπωκα, v. [bibo, potō,] to drink. Διδνυσέ, πίνεις οἶον οὐκ ἀνθοσμίαν. Ran. 1247. See also II. 226. SYN. 'Εκπίνω, κατὰπίνω, φίλυπότρω.

Πιόνυμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [pinguiâ pascua habens,] having rich pastures. Νῦν ἐν πιόνυμοις. Æsch. Suppl. 51. SYN. Εὐφῶρος, εὐκαρπός, πίων.

Πιπιζῶ, v. [do bibere, bibo,] to give to drink, to sip. Οἷά πιπιζονοῖ, καὶ τρέχονοῖ διαέκραγῶτες. Aves 508.

Πιπράσκω, v. [vendo, mercede accepta prodo,] to sell, to betray for money. Αἰχῶς ἐπράθην, ὦν ἐλευθέρων πατρός. Choëph. 910. SYN. 'Ἄπεμπύλω, πωλέω.

Πίπτω, f. πέσομαι, 2 aor. ἐπέσον, perf. πέπτωκα, et πῖτνέω, 2 aor. ἐπῖτνόν, v. [cado,] to fall. Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντᾶ δέρκωμαι βρῶτων. Electr. 1102. See also Med. 1192. SYN. Κατὰπίπτω, πῖτνέω, ἡμῶ, ἐρείπω.

Πίσᾶ, ης, ἡ, P. N. [Pisa,] a city of Elis, situated on the Alpheus. Πέλοψ δ Ταντάλειος, εἰς Πίσαν μύλων. Iph. T. 1.

* **Πισᾶτις**, ἰδός, et Πισεύς, ἔως, Ion. et Dor. ἦδς, ὁ, adj. [Pisatis,] of Pisa. *Ην χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισατὶδᾶ. Iph. T. 825. See also Theocr. 25. 201.

Πίσος, ἔδς, τὸ, subst. [locus irriguus,] a marshy place, a meadow. Πίσεᾶ τε προῤῥῖπὼν καὶ ἑλεσπιδᾶς, οὐδὲ νυμῶν. Apoll. 1. 1266. SYN. See Λειμών.

Πισσᾶ, et πῖτᾶ, ης, ἡ, subst. [pix,] pitch. *Η πῖτᾶ δῆπον καὶ μένης ἐξέρχεται. Vesp. 1375.

Πισσῆεις, εσσαῖ, ἐν, et πισσίνυς, η, ὄν, et πισσῆρης, ἔς, adj. [piceus,] pitchy. Θα-νόντᾶς ἐν κηκίδι πισσῆρει φλογός. Choëph. 262.

Πιστευᾶ, αἰτός, τὸ, subst. [fides, pignus fidei,] a pledge of faith. *Ἐμῶν τέ καὶ σῶν κυρίως πιστευμάτων. Agam. 851. SYN. 'Εγγυῇ, ἐγγυῆσσι.

Πιστεύω, f. σω, v. [(1) credo, (2) fido, (3) committo,] to believe, to trust, to en-trust. Σίγα νῦν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βράχῳ. Orest. 1102. SYN. Πείθεμαι, πα-ράτιθέμαι.

Πίστις, ἔως, ἡ, subst. [fiducia, fides,] confidence, a pledge of faith. Πίστιν

¹ See Blomfield's Gloss. Pers. 835.

² The fem. πινυτή is used as a substantive, H. 289 . v. 71. and 228.

³ The first syllable of πίεμεν, π. 143. σ. 3. of πίομενος, κ. 160. and of πίομεν', N. 493. is long on account of the metrical ictus.

- μέγιστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται. Med. 22. SYN. Ἐγγυή, ἀξίωμα. ΕΡΙΤΗ. Ἀσφάλης, ἐνδικός, ἀλκήεσσα, θεοειδής.
- Πιστός, ἡ, ὄν, adj. [fidelis, fretus,] faithful, to be depended upon. Σπονδαίτῃ, καὶ σὴ πιστὴς, ἡ μ' εἰσήγάγες. Phoen. 376. SYN. Ἀξιόπιστος, δυκέμυς, ἀξιοχρεὺς, εὖορκος, βεβαιοῦς.
- Πιστοῦμαι, v. [fidem facio mihi,] to confirm. Ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησάν, εὖ δὲ πως γέρων. Iph. A. 66. SYN. Βεβαιοῦμαι.
- Πίστρον, ον, τὸ, et πίστρα, as, ἡ, subst. [(1) poculum, (2) canalis in quo adhaerantur pecora,] a drinking-cup; a trough. Ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρον, καὶ σαλ-
ρειν στῆγας. Cycl. 29. See also Cycl. 47. SYN. Κῦλιξ.
- Πίσυνος, η, ὄν, adj. [fretus,] relying on. Θορύβῳ δὲ πῖσυνος, κάμαθεὶ παρήρσιγα. Orest. 896. SYN. Πιστεύων, θαρρῶν.
- Πίσυρες, ων, adj. [quatuor,] four. Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πόλεων πῖσυρας σὺν ἐγείρεται ἵππους. O. 680. SYN. Τέσσαρες.
- Πῖτάνη, ης, ἡ, P. N. [Pitane,] a town in Laconia. Μηδὲ πόλιν Πῖτάνας. Troad. 1101.
- Πιθέυς, ἔως, et Ion. ἦος, ὁ, P. N. [Pitheus.] Ἰππολύτης ἀγνοῦ Πιθέως παι-
δεύματα. Hipp. 11.
- Πῖτνᾶω, et πῖτνμη, v. [expando, extendo,] to expand, to stretch. Θυμέλαι δ' ἐπῖτναντὸ χρυσήλατοι. Eur. Electr. 713. SYN. Ἐκτείνω, ἐκτάνύσσω.
- Πῖτνῶ, vid. Πῖπτω.
- Πιττάκος, οὔ, ὁ, P. N. [Pittacus,] one of the seven wise men of Greece. Ξεινὸς Ἀταρνείτης τῆς ἀνῆρετὸ Πιττάκων οὕτως. Call. Ep. 1. 1.
- * Πιττάδος, ου, ὁ, P. N. [Pittalus.] Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλαῖ πρὸς τοὺς Πιττάλου. Acharn. 1032.
- Πῖτυειᾶ, as, ἡ, P. N. [Pityia,] a town in Asia Minor. Ἰσοῦ τῇ δυσκελεύδους τῇ καὶ ἱμερτῇ Πῖτυειᾶ. Apoll. 4. 565.
- Πιτύλευω, v. [cioeo strepitum remorum agitatione,] to splash, bluster, toil. Σὺ δὲ γ' ὦν ἀρχεῖς, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πῖτύλευσας. Vesp. 678.
- Πῖτύλος, ου, ὁ, subst. [sonus praecipue remorum aquam pulsantium,] a splashing, a noise. Ταρσὶ κἀτῆρει πῖτύλῳ ἐπτερωμένον. Iph. T. 1347. SYN. Ψόφος, κρότος.
- * Πῖτυρον, ου, τὸ, subst. [furfur,] bran. Νῦν θυσῶ τὰ πῖτυρᾶ· τὸ δ', Ἀρτέμι, καὶ τὸν ἐν Αἰδᾷ. Theocr. 2. 33.
- Πῖτῦς, ὅς, ἡ, subst. [pinus,] the pine-tree. Ἀδὺ τὶ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πῖτῦς, αἰπὸλῃ, τίνα. Theocr. 1. 1. ΕΡΙΤΗ. Ἀκρόκομυς, ὑψηλή, σκιερὰ, μακρὰ, κρά-
νῃ, βλωθρά.
- Πιφαύσκω, et πιφαύσκωμαι, v. [dico, memoro, ostendo,] to tell, mention, show. Οὗς νῶϊν πιφασκεῖ Δόλων, ὃν ἐπέφνόμεν ἡμεῖς. K. 478. SYN. Φημί, δηλῶω, παφάσσω, φανέρωω, μηνύω, σημαίνω.
- Πίων, ὄντος, compar. πιωτέρως, superl. πιωτάτως, η, ὄν, et πείρα, as, ἡ, adj. [pin-
guis,] fat, rich. Πιόνᾳ, πεντάετηρὸν, ὑπερμῆνι Κρόνῳ. B. 403. See also Hom. Apoll. 48. I. 471, and Σ. 342. SYN. Εὐδαίμων.
- Πλαγὰ, Dor. pro Πληγῇ, q. v.
- Πλαγιάυλος, ου, ὁ, subst. [obliqua tibia,] a cross or oblique flute. Κῆν αὐλῷ
ἀλλῶ κῆν δῶνάκι, κῆν πλαγιάυλω. Theocr. 20. 29.
- Πλαγῖος, α, ὄν, adj. [(1) obliquus, transversus, (2) ambiguus,] oblique, across, athwart, ambiguous. Πλαγῖα γὰρ φρονεῖς· τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ παλαι, τὰ δ' αὐ-
τίκα. Iph. A. 332. SYN. Λεχρῖος, ἐγκάρσιος, δόλιος.
- Πλάγκων, ὡνός, ὁ, subst. [cerea pupa,] a wax doll. Ὡς δὲ Μίμαντι χιῶν, ὡς
ἑλῖφ ἐνὶ πλάγκων. Call. 6. 91.
- Πλαγκτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) vagus; (2) stolidus,] wandering; foolish. Πλαγκτὰ
δ' ὥσει τις νῆφελα. Eur. Suppl. 971.
- Πλαγκτῶσση, ης, ἡ, subst. [vagatio,] a wandering about, vagrancy. Πλαγκτῶ-
σσης δ' οὐκ ἐστὶ κάκωτέρων ἀλλὸ βροτοῖσιν. o. 341. SYN. Πλάνη, ἀλημῶσση, ἀλημῶ, ἀλη.
- Πλαδᾶρος, ἂ, ὄν, adj. [madidus,] wet, flaccid. Βριθόμενοι πλαδάρῳσι κἀρήσιν

- ήρήρειντο. Apoll. 3. 1397. SYN. Ὑγρὸς, διῦγρὸς, ἱκμῦλῆος, διῆρὸς, νῶτῆρὸς.
 Πλάδῳ, v. [nimio humore madeo,] to be too wet. Οἶον δὲ πλάδῶσαν ἐπι-
 σχίζοντες ἀρουρᾶν. Apoll. 2. 664. SYN. Ὑγραίνεμαι, νῶτιζόμεαι.
 Πλάζω, f. ἀγέω, et πλανάω, f. ἴσω, v. [errare facio, erro,] to cause to err, to
 frustrate, to err, to wander. Δύσφημος πλάζοιτο δι' ἡρὸς, ἦν ἐπὶ λαοί. Apoll.
 1. 1137. SYN. Ἀποπλάζω, παρὰτρεπώ, σφάλλω.
 Πλάθῃν, ης, ἡ, πλάθῃνον, ου, τὸ, subst. [sartago,] a frying-pan. Εἰδᾶτ' ὅ' ὅσα
 γυναικῆς ἐπὶ πλάθῃν πύνεονται. Theocr. 15. 115. SYN. Ἡγᾶνόν, τήγανόν.
 Πλάθω, vid. Πελάζω.
 Πλαίσιον, ου, τὸ, subst. [quadratum oblongum, lateris forma,] an oblong square,
 the form of a brick, a brick, a rectangle. Καὶ πλαίσια ξύμπνυκτ' ἀπὸ
 θεούσοι γέ. Ran. 800.
 Πλάκῆρὸς,¹ ἃ, ὄν, adj. [(1) latus; (2) textilis. Vid. not.] broad, plaited. Ζωσ-
 τήρι πλάκῆρ' ῥοικάν' δ' ἔχεν ἀγριελαίω. Theocr. 7. 18. SYN. Πλάτυς, πλεκτός.
 Πλάκοις, οὐντός, ὁ, adj. et subst. [(1) latus et tenuis; (2) placenta,] (1) flat and
 thin; (2) a pancake. Ἄμυλοι, πλάκουντες, σησάμουντες, ἱτρίᾳ. Acharn. 1092.
 SYN. Πλάτυς, πλάκῆρὸς, (2) λάγανόν, ζωμός.
 Πλανάω, vid. Πλάζω.
 Πλάνη, ης, ἡ, πλάνημά, ἄτος, τὸ, et * πλάνος, ου, ὁ, subst. [error,] a wandering,
 an error, a maze. Καὶ πρὸς γέ τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης. P. V. 643. See
 also P. V. 853. and C. R. 67. SYN. Πλαγκτὸσυνη, ἄλη, ἀλημά. ΕΡΙΤΗ.
 Πολυφθόρὸς, ἀλίος.
 Πλάνης, ἡτός, πλάνητης, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [erro, vagus,] wandering,
 vagrant. Πλάνητες ἐπ' οἶδμά, πόλεις τέ. Iph. T. 418. See also Heracl. 878.
 SYN. Πλαγκτός, ἀλήτης.
 Πλάνοστιβης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [errantibus calcatus,] trodden by wanderers.
 Βεβῶν' ἀναρεὶ τὴν πλάνοστιβὴ χθονά. Eumen. 76.
 Πλάνύσω, et πλάνύτω, v. [oberro, vagabundus sum,] to wander. Τί, ὃ
 πόνηρ', ἄνω κάτω πλάνυτόμεν; Aves 3. SYN. Πλανάσμαι, πλάζομαι, ἄλῳ,
 ἄλημί, περὶφθέρομαι. PHR. Δρόμους τέ πολλοὺς πλῆθω καμπίμους.
 Πλάξ, Πλάκς, ἡ, subst. [planities, tabula,] a flat or level surface, a table.
 Ὅς τὴν ἀρίστην Χερσὸννησίαν πλάκᾳ. Hec. 8. SYN. Σάνις, γῆ, ἰσοπέδον.
 ΕΡΙΤΗ. Δίκροφός, αἰθερία, ποντία, πλουσία, ἡλιόβλητος, σεμνή, νᾶπαία, βᾶ-
 θεία, τάνυφυλλός.
 Πλάσμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) figmentum; (2) commentum,] any thing formed,
 a figure; an invention. Ὅλιγοδράνεις, πλάσματ' ἀπὸ τοῦ, σκίθειδεῖ φῦλ' ἀμενηνά.
 Aves 686.
 Πλάσσω, f. πλάσω, v. [(1) fingo, formo; (2) illino; (3) comminiscor,] to fa-
 shion; to besmear; to invent. Καινὸν δὲ τοῦνδ' ἀνὰ χρόνον πέπλασμένον.
 Ion 829. SYN. Δι᾿πλάσσω, μορφῶω, τύπωω, προσποιεῖσθαι, σχηματίζω.
 Πλάστιγξ, ιγγός, ἡ, subst. [(1) lanx e jugo suspensa; (2) flagrum. Vid. Etymol.
 M. p. 674, 20. and Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1420.] the scale of a ba-
 lance; a thong. Πλάστιγγά πρόσθες, καὶ τὸ σοι γένησέται. Pax 1248. SYN.
 Πίναξ, λέκκινη, μάστιξ.
 Πλαστός, ἡ, ὄν, adj. [fictus, adulterinus,] formed, fictitious. Καλεῖ παρ' οἶνω,
 πλαστός ὡς εἶην πατρί. C. R. 780. SYN. Ἐπίπλαστός, κίβδηλός.
 Πλάτᾳγῳ, f. ἴσω, v. [sonitum edo, crepito,] to make a noise, to clap the
 hands. Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχῶρη, καὶ ἀνάλατό καὶ πλάτᾳγησεν. Theocr. 8. 88.
 SYN. Ψόφῳ, σμᾶράγῳ, κρότῳ, κροτάλιζῳ. PHR. Κρούω χειρᾶς.
 Πλάτᾳγῇ, ης, ἡ, subst. [crepitus, crepitaculum,] a noise, a rattle. Ἄλλ' ὄγῃ
 χαλκείην πλάτᾳγῇ ἐν χερσὶ τινάσσω. Apoll. 2. 1057. SYN. Κώδων, κρο-
 τάλῳ.

¹ Calliergus would here read *πλοκερὸς*, which, like *πλακερός*, is by some derived from *πλέκω*, and then obtains the meaning of *textilis*. Schneider derives *πλοκερὸς* from *πλάξ*, *πλακός*, and apprehends its signification to be the same as *πλατύς*. On account of the discrepancy of opinion, both meanings are here retained, after the example of Dr. Morrell.

Πλάταγῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [strepitus, sonus,] a din, a noise. Οὐδέ τε τηλέφιλον ποτ' ἐμάχτο τὸ πλάταγῆμα. Theocr. 3. 29. SYN. Πάταγος, πᾶταγῆμα, ἀραγμός, ψόφος, θροῦς.

Πλάταγώνιον, ου, τὸ, subst. [papaveris folium,] a poppy bell. Ἡ μακῶν' ἀπ' ἀλάν, ἐρυθρὰ πλάταγώνι' ἐχοισάν. Theocr. 11. 57.

Πλάταια, as, ἡ, P. N. [Platæa,] in Bœotia. Οἷτε Πλάταιαν ἔχον, ἡδ' οἱ Γλισσαντ' ἐνέμοντο. B. 504.

Πλάταιος, ἔος, adj. [Platæensis,] of Platæa. Καὶ Πλάταιος εὐθὺς εἶναι. Ran. 694.

Πλάταμων, ὦνος, ὁ, subst. [saxum amplum et latum,] a large flat rock. Λείψ' ἐπὶ πλάταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπεβαλλεῖ θάλασσα. Apoll. 1. 365. SYN. Πέτρα.

Πλάτανιστος, et πλάτανος, ου, ἡ, subst. [platanus,] a plane-tree. Καλῇ ὑπὸ πλάτανιστῷ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. B. 307. See also Nub. 1004. EPIITH. Ἀγρία, βλωθρὰ, εὐμήκης, λᾶσία, σκῆρα, ἀμφιλάφης, κομώσα.

Πλάτανιστέν, v. [platanis obumbror,] to be covered with plane-trees. Ἐκ πλάτανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων. Theogn. 878.

Πλάτειάζω, f. ἄσω, v. [dilato,] to speak broadly. Τρύγυνες ἐκκναισεῦντι πλάτειάζοισαι ἅπαντᾶ. Theocr. 15. 88.

Πλάττωμαι, v. [dilator,] to be made broad. Τὸ νέωρίον δ' αὖ κωπέων πλάτουμενων. Acharn. 551.

Πλάτη, et πλάτα, ης, ἡ, subst. [palmula,] the broad part of the oar, an oar. Ἐυθάδε, παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις. Iph. A. 728. SYN. Κώπη. EPIITH. Ἐνάλια, νύκτερος, ναύπυρος, ναύτιλος, πρωτόπλοος, ποντοπύρος, ναυσίπυρος, ἐσχάτια, εὐπρυμνός, εὐπύρος.

Πλάτις, ἰδός, ἡ, subst. [conjux,] a wife. Καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι. Acharn. 132. SYN. Γυνή, ἀκοῖτις.

Πλάτος, ἔος, τὸ, subst. [latitudo,] breadth. Ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρ' ἐλάσαιτην. δ. Ἡράκλεις. Aves 1129. SYN. Εὐρύς, εὐρύτης.

Πλάτνυζω, et πλάτνύζομαι, v. [palmula aquam percutiendo strepitum excito,] to make a splash. Τὶ θάλαττόκ' ὀπεις, καὶ πλάτνυζεις; Equit. 827.

Πλάτνυρος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [late fluens,] wide-flowing. Ὅσῃν πλάτνυρος Νεῖλος ἀρδεύει χθονᾶ. P. V. 877.

Πλάτυς, εἶα, ὅ, adj. [latus,] broad. Πλαγχθεὶς πλάτειας πεδιάδος θ' ἁμαξίτον. Rhcs. 279. SYN. Εὐρύς, εὐρύχωρος.

Πλέγμα, ἄτος, τὸ, subst. [textura, nexus,] any thing plaited or connected, a link. Εὐρώς τ' ἄπεσι πλεγμάτων' ὃ δ' ἐν μέσῳ. Ion 1392. SYN. Πλεκτάνη, πλόκη, πλέκος.

Πλέθρον, vid. Πελέθρον.

Πλειάς, Ion. πληῖας, et πλειᾶς, ἁδός, ἡ, P. N. [Vergilia,] one of the Pleiades. Πλειᾶδος αἴσων, ἐπὶ μεσσηρης. Iph. A. 8. See also Σ. 486. and Theocr. 13. 25.

Πλειστήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [quamplurimus,] extended, long. Τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντᾶ πλειστήρη χρόνον. Eumen. 766.

Πλειστηρίζομαι, v. [potissimum arguo,] to accuse as the principal cause. Καὶ φίλτρα τόλμης τῇσδε πλειστηρίζομαι. Choëph. 1016.

Πλειστόμβρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde frequens,] much frequented. Πατρός θ' ἑορτάν τε κτῖση πλειστόμβρυτον. Olymp. 6. 116.

Πλείων, et πλέων, compar., et πλείετος, superl. a Πόλυς, q. v.

Πλειῶν, ὦνος, ὁ, subst. [annus,] a year. Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἐν τῶνδ' ἀπὸ πάμπαν. Call. 1. 89. SYN. Ἔτος, ἐνίαυτος.

Πλέκος, ἔος, τὸ, subst. [sportula e viminibus contexta,] a wicker basket. Τὶ δ' ὦ τάλας γέ, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρῆς; Acharn. 454. SYN. Πλέγμα, φόρμιον.

* Πλέκω, v. [coëo,] to copulate. Στῶσιντ' ἂν ὦνδρες, καπῖθυμοιεν πλέκοῦν. Lysistr. 152.

Πλεκτάνῳ, vid. Πλέκω.

Πλεκτάνη, ἡς, ἡ, subst. [(1) spira, (2) rete,] a coil, a wreath; a net. Αὐραὶ διαψαίρουσι πλεκτάνην κάπνου. Aves 1717. SYN. Πλέγμα, πλέκος.

Πλεκτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) plexus, (2) textilis,] twisted; to be woven. Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστῆχης θέωρος ὦν; Hipp. 807.

Πλέκω, f. ξω, et πλεκτάνω, v. [necto, texo, plico,] to plait, to entangle. Παῦσαι πλεκουσά· λήψομαι σ' ἐγὼ κάλῳς. Ion 1409. See also Choëph. 1036. SYN. Ἀνάπλέκω, ἐμπλέκω, κατὰπλέκω, εἴρω, συμπλέκω, ὑφαίνω.

Πλέων, ποët. πλεῖον, et πλεῖν, adv. [magis,] more. Τὰ λοιπὰ μου κλύουσα, θαυμάσει πλέων. P. V. 485. See also Thesm. 560. and Plut. 1185.

* Πλεονεξία, ας, ἡ, subst. [avaritia,] avarice. Πλεονεξίαν τὲ δωμάτων ἀπέπτυσά. Iph. A. 509. SYN. Φιλόχρημάτια, φιλαργυρία.

Πλέως, πλεῖος, α, ὄν, et πλέως, ω, adj. [plenus,] full. Προ γε στενάξεις, καὶ φόβου πλέα τίς εἶ. P. V. 721. See also O. 162. and Equit. 1126. SYN. Ἐμπλέως, πλήρης, μεστός, ἀνήμεστός.

Πλεύμων, vid. Πνεύμων.

Πλευρά, ας, ἡ, πλευρῶν, οὐ, τὸ, et πλευρώμα, ἄτος, τὸ, subst. [latus, costa,] a side, a rib. Καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν. Nub. 711. See also Hec. 814. and Sept. Theb. 887.

Πλευριτίς, ἰδος, ἡ, subst. [pleuritis,] a pleurisy, a pain in the side. Πλευριτίς ἡμῶν οὐδὲν ἂν λάβοι πότε. Eccles. 417.

Πλευροκόπew, v. [latera percutio,] to strike the sides. Τὰ δὲ, πλευροκόπων, διχ' ἀερόγγυν. Aj. Fl. 236.

Πλευρῶν, vid. Πλευρά.

Πλευρῶν, ὠνός, ἡ, P. N. [Pleuron,] a city in Ætolia. Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὀλέων, ἡδὲ Πύλην. B. 639.

* Πλευρώνιος, α, ὄν, adj. [Pleuronius,] of Pleuron. Ἀγκαῖον δὲ πᾶλη Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. Ψ. 635.

* Πλευστῆός, α, ὄν, adj. verbal. [navigandus,] must sail. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σάλαμινᾶ πλευστέᾳ. Lysistr. 411.

Πλευστικός, ἡ, ὄν, adj. [navigationi commodus,] favorable for sailing. Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖθ' ὅπλα· πλευστικός οὐρός. Theocr. 13. 52. SYN. Πλώσιμος, ναυσίπυρός, πλωτός.

Πλέω, Ion. πλείω, f. πλεύσω, et πλώω, f. ὦσω, et Ion. imp. πλωίξεσκόν, v. [navigo,] to sail. Ἐπλευσ', ὅπως δ' ἐπλευσά θεῶμανεῖ πτόμψ. Orest. 79. See also π. 368. e. 240. and Hes. Op. 632. SYN. Διάπλέω, ἀπὸπλέω, ναυτίλλομαι, ναυστόλεῶμαι.

Πληγᾶδες, apud Apoll. 2. 597. and 647. pro Συμπληγᾶδες, q. v.

Πληγή, ἡς, ἡ, et πληγμή, ἄτος, τὸ, subst. [plaga, ictus,] a stripe, a blow. Πληγῆς βάθειαν ἀλόκᾳ τραύματος λάβων. Rhes. 792. See also Iph. T. 1367. SYN. Τραῦμα, αἰκία, βῆλη, ἀραγμός.

Πληθός, ἰδος, τὸ, et πληθὺς, ὅς, ἡ, subst. [multitudo,] a multitude, population.

Πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἥνῡτον τάλας. Hec. 1149. See also B. 278. SYN. Ὀχλός, ὁμήγυρίς, λαός, εἰλη, πᾶνήγυρίς. EPITH. Δεινόν, ἀλόγιστόν, σμίκρον, ἄθροον, ἀπειρίτων.

Πληθύνω, f. ὕνω, v. [multiplico, augeo,] to multiply. Ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι. Agam. 1341. SYN. Αὐξέω.

Πληθύω, f. ὕσω, v. [plenus sum, abundo,] to be full, to be very prevalent. Δήμου κράτουσά χεῖρ ὅποι πληθύνεται. Æsch. Suppl. 612. SYN. Αὐξανόμαι, πλήθωμαι.

Πλήθω, f. σω, v. [(1) impleo, (2) plenus sum,] to fill, to be full. Ὅψιν τέρειν νην τήνδ' ἐπλησά δακρυῶν. Med. 901. SYN. Ἐμπλήθω, πληρῶω, πίμπλημι, ἀναπλήθω.

Πλήγας, vid. Πλειάς.

Πληκρίζομαι, v. [(1) depugno, (2) lascive me gero,] to contend with, to be wanton. Πληκρίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. Eccles. 964. SYN. Μάχομαι, διαμάχομαι, ὑβρίζω.

Πληκτρῶν, et Dor. πλάκτρῶν, ον, τὸ, subst. [pecten, calcar gallinacei, flagellum,]

an instrument with which the lyre was struck, a spur. Προσδράμων εἶπη πατάζας· Αἰρεῖ πληκτρὸν, εἰ μάχει. Aves 759. SYN. Kteis, ἱμασθλή, μάστιξ, βέλους. EPIITH. Χρυσέον, ἐλεφάντινον.

Πλημῖ, vid. Πελάζω.

Πλημμελέω, f. ἴσω, v. [pecco, delinquo,] to act wrong, to err. Τὶ πλημμελήσας, τὸ μέρους εἰ μετήλθε γῆς; Phœn. 1669. SYN. Ἄμαρτάνω, ἀφ᾽ αμαρτάνω, ὑβρίζω.

Πλημμελής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [inconditus; mendosus,] out of tune, inharmonious, wrong. Οὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδ᾽ ἀπλημμελὲς κλύων. Rhœs. 855. SYN. Ἄμουσος, ἄμελής, ἄμετρος, ῥάθυμος, ἀπαιδευτός, μοχθηρός.

Πλημμυρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [impetus fluctuum maris, æstus,] the dashing of the waves, a tide. Ὁφθαλμοῦτέγκτω δέυεται πλημμυρίδι. Alcest. 185. SYN. Ἀμπωτὶς, ἀναρροῖα.

Πλημμύρω, v. [æstuo, inundo,] to overflow. Πλήμμυρον λῶχης ἐκ νηδύος, αἰματὶ χεῖρας. Apoll. 4. 706.

Πλήμνη, ἡς, ἡ, subst. [modiolus rotæ, cui inseritur axis,] the hole in the centre of the wheel, into which the axle is placed. Ὡς ἂν τοι πλήμνη γέ δ᾽ δόασεταὶ ἄκρῳ ἱκέσθαι. Ψ. 339. SYN. Χυδᾶ, σύριγξ.

Πλήν, adv. [præter, sed, tamen,] besides, except, but, nevertheless, yet. Πλήν τῷ τέκοντί κάρτ᾽ αὖ δυσμάθις ἰδεῖν. Med. 1193.

Πλήξιππος, ου, ὁ et ἡ, adj. [equos pugnans, eques,] spurring horses, equestrian, warlike. Αὐτὸν, ἐπειτ᾽ ὁ ἐταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον. Λ. 93. SYN. See Ἰππότης.

Πλήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [plenus,] full. Πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κῆρης ἐπὶ σφάγας. Hec. 520. SYN. See Πλῆδς.

Πληρῶω, ὦσω, v. [compleo,] to fill up. Πληροῦσά θυμόν· θεοῖσι δ' ὦδ' ἔχει νόμος. Hipp. 1324. SYN. Ἀναπληρῶω, ἐκπληρῶω, πλήθω, γέμιζω.

Πλήρωμα, ἄτος, τὸ, subst. [plenitudo, copia,] fullness. Ἰβρισμαῖ θνητῶν, ἀφθόνου πληρωμάτων. Orest. 1659. SYN. Πλησμονή, πληθὺς.

Πλησιάζω, f. ἄσω, v. [appropinquo,] to approach. Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθεῖν ποτὲ; Eur. Electr. 634. SYN. Πελάζω, πλίννημι, ἐγγίζω, χρίμπτω.

Πλησίος, α, ὄν, adj. [propinquus,] near, neighboring, a relation. Ξέναισι ταῖσι δὲ πλησίᾳ στάθεισά δὸς. Iph. A. 629. SYN. Παράπλησιος, ἀγχιστεὺς, οἰκεῖος, πλησιόχωρος.

Πλησιόχωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vicinus,] neighboring. Ἐλῆσον, καὶ σώσον νυνὶ τὸν σαντοῦ πλησιόχωρον. Vesp. 393. SYN. Πρῶσοικὸς, πρόσχωρος, γείτων, περικτιών, ἀστυγείτων.

Πλησίστιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vela implens,] sail-filling. Ἰκμὲνον οὐρὸν ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον. μ. 149.

Πλησμονή, ἡς, ἡ, subst. [satietas,] satiety. Τιμῶσιν, οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι. Troad. 1201. SYN. Πλήρωμα, κῆρδς.

Πλήσσω, et πλήπτω, f. ξω, et Ion. πέπληγω, v. [percutio,] to strike, to smite. Ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφῶρα πέπληγμένος. Thesm. 186. See also Σ. 51. SYN. Καταπλήσσω, τύπτω, κόπτω, ἄρασσω, ῥήγνυμι, βάλλω, οὐτάζω, βλάπτω, πληγὰς ἐμβάλλω s. ἐντείνω.

Πλινθεύω, et πλινθουργέω, v. [lateres fingo,] to make bricks or tiles. See in Πλαίσιον, and Plut. 514. PHR. Πλινθους ἐλκύνω, ὀπτῶ.

Πλινθός, ου, ἡ, subst. [later, tegula,] a brick, a tile. Καίναῖς πλινθοῖσιν ἀνοικοδομεῖν. Pax 100.

Πλινθουργέω, vid. Πλινθεύω.

Πλινθοφόρεω, v. [lateres porto,] to carry bricks. Ἐτέρου δ' ἐπλινθοφόρου πέλαργοι μυρίοι. Aves 1139.

Πλινθοφόρος, ου, ὁ, subst. [quæ lateres bajulat,] one who carries bricks, a bricklayer. Πλινθοφόρος, οὐ λίθουργός, οὐ τέκτων πᾶρην. Aves 1134.

¹ The penult. of πλινθυρίς is long in the instance quoted above, in Apoll. 2. 578, Apoll. 1241. and Choëph. 180. It is short, α. 487. and Apoll. 4. 1269.; other instances do not occur in the writers to which the author has confined himself.

² Θεοῖσι is here scanned as a trochee.

Πλινθῦφῆς, ἔδς, ὁ ἐτ ἡ, adj. [lateribus contextus,] covered with bricks or tiles.

Ἐφυρὼν εἰκὴ πάντα, κοῦτὶ πλινθῦφῆς. P. V. 459.

Πλίσσῳμαι, f. ξῶμαι, v. [tolutim incedo,] to go at an ambling pace. Αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν. 2. 318. SYN. Διᾶβαινω.

Πλοιᾶριον, dimin. a (2) * πλοῖον, ου, τὸ, subst. [(1) navicula, cymba, (2) navis, inpr. oneraria,] (1) a boat, (2) a ship. Ἐν πλοιᾶριῳ τινινοῦτ' σ' ἀνὴρ γέρων. Ran. 139. See also Sept. Theb. 598. SYN. Ἐφολκίς, βᾶρις, σχῆδια, ναῖς.

Πλόκᾱμις, ἰδὸς, ἡ, πλόκᾱμῶς, et πλόχμῶς, ου, ὁ, subst. [cincinni, coma,] curled or braided hair. Τῷ χᾱρίεντὸς ἵλα; τῷ τὰν πλόκᾱμιδᾱ φῶρευντὸς. Theocr. 13. 7. See also Orest. 381. and P. 52. SYN. Χαίτη, κῖκιννός, βόστρυχῶς, κῆμη, θρίξ, ἔθειρα. SYN. Φᾱεινῇ, αὐχμηρᾷ, καλλικόμῃς, τρυφῆρᾷ, ξανθῇ, λιπαρᾷ, λευκόθριξ, χᾱρίεσσα, ἰσθόλῶς.

Πλόκῃ, ἡς, ἡ, subst. [nexus; fraus,] a plaiting; a fraud. Ἐμὴ φατισθεῖσ' οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλόκᾱς. Iph. A. 936. SYN. Συμπλόκῃ, σύνδεσμος, ἁπάτη.

Πλόκῶς, ου, ὁ, subst. [corolla, cirrus, funis,] a chaplet, lock of hair, rope. Λεπτὸν τὲ πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον. Med. 782. SYN. Πλέγμα, πλόκᾱμῶς.

Πλόος, contr. πλοῦς, ὅου, οὔ, ὁ, subst. [navigatio,] a voyage, a course. Μῆνιν ἀνάγκη, πλοῦν ὄρωντας ἡσυχῶν. Hec. 889. SYN. Ναυτίλῃ, ναυκληρίᾳ, ναυστολίᾳ, ναυστολημᾷ. ΕΡΙΤΗ. Ἐσχάτος, κᾱλὸς, οὐρίδς, ἀπήμων, τάχῶς, εὐάνεμος.

Πλουθῦγείᾱ, as, ἡ, subst. [salus et divitiæ,] health and wealth. Φῖᾱλας, χλᾱνίδας, στῆφᾱνους, ὄρμους, ἐκπώματᾱ, πλουθῦγείᾱν. Vesp. 677.

Πλούσιός, α, ὢν, adj. [dives,] rich. Λιμὸν δ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρὸνῆμίτῃ. Eur. Electr. 371. SYN. Εὐπῶρὸς, ἀφνειὸς, ὄλβιός, εὐχρήματὸς, εὐκτήμων, πῶλῡχρυσος, πολυκτῆανὸς, πῶλυκτῆμων, πῶλῡκκληρὸς, πλουτόχθων, πλουτογῆθῆς, ἀφθύνος.

Πλουσίως, adv. [affluenter,] in an expensive or splendid manner. Ἄνῡσον πῶθ' ὑπόδυσσάμενός· εἰτᾱ πλουσίως. Vesp. 1168. SYN. Εὐπῶρως, ἀφθύνως.

Πλουτέω, f. ἦσω, v. [dives sum,] to be rich. Πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μένε- λῆως δὲ σοι. Androm. 210. SYN. Εὐπῶρέω, εὐχρηματέω.

Πλουτίζω, v. [divitem reddo,] to enrich. Ἀλλῃν τὴν ἄταις ἀντ' ἐμοῦ πλουτί- ζετῇ. Agam. 1239. SYN. Πλούσιόν, εὐπῶρὸν ποιῶ, πλουσιάζω.

Πλουτογῆθῆς, ἔδς, ὁ ἐτ ἡ, adj. [divitiis lætus,] delighting in wealth. Πλουτο- γαθὴ μύχον νυμίζετῇ. Choeph. 788. (Vers. Cret. trim.)

Πλουτοδότης, ου, ὁ, subst. [divitiarum largitor,] the giver of riches. Πλουτοδό- ται· καὶ τοῦτ' ἔγρας βασιλῆϊόν ἐσχῶν. Hes. Op. 125. SYN. Ὀλβιόδωρος.

Πλοῦτός, ου, ὁ, subst. [(1) divitiæ; (2) Plutus,] riches, wealth; and (2) personif. Plutus the god of wealth. Εἰσορῶν δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κᾱκόν. Phœn. 606. SYN. Ἀφένος, ἀφθύνῃα, κτήματᾱ, ὄλβος, κτεᾱᾱ, πῆριουσία, εὐδαι- μόνῃα; (2) Πλούτων. ΕΡΙΤΗ. Θεσπεσίος, μέγας, ἀδίκος, διᾱδέκτωρ, ὑπόπτερος, ἀνῡνητός, αὐτάρκης, ἀπειρεσίος, πῆκρος, ἐπιμοχθὸς, εὐρυσθενής.

Πλουτοχθών, χθύνος, adj. [dives terra,] rich in land. Πλουτοχθών ἐρμαίαν. Eumen. 950.

Πλούτων, ὡς, ὁ, P. N. [(1) Pluto, (2) Plutus, Vid. Schneider. Orph. Argon. 1194.] (1) Pluto, the god of the infernal regions, (2) Plutus, the god of wealth. Μετὰ τοῦτ' τῷ Πλούτωνι παρέκᾱθέζετο. Plut. 727. SYN. (1) See Ἀδης and Ἄϊδωνεύς, (2) Πλοῦτὸς.

Πλόχμῶς, vid. Πλόκᾱμις.

Πλύνω, οὔ, ὁ, subst. [locus vel labrum in quo lavantur vestes,] a place for washing clothes, a washing-tub. Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλῡνοὶ εὐρέες ἐγγῦς ἔασθ. X. 153. ΕΡΙΤΗ. Ἐπηῆταιός, κᾱλὸς, λαϊνέος.

Πλύνω, Ion. imp. πλύνεσκῶν, f. Ion. πλύνῶ, Att. πλύνω, v. [lavo vestes,] to wash clothes. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσῶ. b. καὶ πλύνῃ γέ. Plut. 1168. See also X. 155. SYN. Λούω, κατὰ πλύνω, μῶλύνω, νίπτω, κλύζω.

Πλωᾱς, ἀδὸς, ἡ, suband. νέφῃλη, subst. [nubes natans,] a floating cloud. Πλωᾱδες ὀξῡτόνου διᾱ πνευμάτῶς. Philoct. 1093.

Πλωίζεσκῶν, vid. Πλέω.

Πλωῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [genus avis natatilis. Vid. Pausan. lib. 8. c. 4.] the name of a voracious bird which frequented the lake Stymphalus and was de-

stroyed by Hercules. Πλωϊδᾶς ὄρνιθας Στυμφαλιδᾶς ἔσθηνε λίμνης. Apoll. 2. 1055.

Πλώσιμος, η, ὄν, adj. [navigabilis,] navigable. Μᾶκρον τὸ δευρὸ πέλᾳγος, οὐδὲ πλώσιμον. Œ. C. 663. SYN. Πλωτός, πλευστικός, ναυσίπυρος, πλωτικός.

Πλωτήρ, ἥρως, et πλώτης, ου, ὁ, subst. [(1) natator; (2) nauta,] a swimmer; a sailor. "Ελκοντὲ τοὺς πλωτῆράς ἄν ἄπ'εκναίετ'ε. Eccles. 1087. SYN. Ναύτης.

Πλωτός, η, ὄν, adj. [(1) navigabilis; (2) natatilis,] navigable; floating. "Η πλωτῆς εὐρόντες ἐτ' εἰν ἄλδος οἰδματὶ νῆᾱ. Apoll. 4. 232. SYN. Πλώσιμος, πλευστικός, ναυσίπυρος.

Πλώω, vid. Πλέω.

Πνεῦμα, ἄτος, τὸ, πνὴ, et poët. πνοῖ, ἥς, ἡ, subst. [spiritus, flamen, flatus,] breath, wind, a blast. Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρρύσας. Hec. 565. See also Orest. 84. and E. 526. SYN. "Αημά, αὔτη. EPIITH. "Ηδιστὸν, θεῖον, ἡρεθισμένον, κάλλιστον, καθάρων, οὐρίον, ἀναιμόν, δύσχειμόν, θάλάσσιον, ἀσημόν, ἀπαλόν, κραιπνὸσῦτόν, παιδρὸν, πόμπιμόν, εὖειλόν, λεπτόν, φίλδον, πηλίστιον, εὐαῆς, θερμόν, χειμερίον.

Πνεύμων,¹ et πλεύμων, ὄνος, ὁ, subst. [pulmo,] the lungs. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἶσω τόξᾱ πνευμῶνων λαβεῖν; Orest. 526. See also Ran. 476.

Πνέω, poët. πνείω, f. πνεύσσαι, et πνευσσομαι, v. [spiro, anhele,] to breathe, to blow. Εἰ μή γέ πῦρ πνεουσὶ μυκτήρων ἄπ'ο. Alcest. 509. See also η. 119. Ἐπιπνέω, κατὰπνέω, ἀημί, φυσᾶω, ξᾶω.

Πνίγευς, ἔως, ὁ, subst. [furnus,] an oven. Λέγοντες ἀναπέθουσιν, ὡς ἔστιν πνίγευς. Nub. 96. SYN. Ἰπνός, κάμυνος.

Πνιγρὸς, ἄ, ὄν, adj. [(1) fervens; (2) suffocans,] sultry; choking. Κρεμᾶσαντί σαντόν. b. παῦε, πνιγρὰν λέγεις. Ran. 122.

Πνίγος, ἔος, τὸ, subst. [æstus velut nos suffocans,] sultry heat. Μέτρηψ πνίγει κούκ ἀπόδράντες. Aves 726. (Anapæst. dim.) SYN. Καίμα, θάλπος.

Πνίγω, f. ξω, v. [suffoco, coquo in vase clauso,] to choke, strangle, stew. Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκόλύμβους. Batrach. 157. SYN. Ἀπὸπνίγω, κατὰπνίγω, ἄγγω.

Πνὴ, et πνοῖ, vid. Πνεῦμα.

Πνῶω, f. πνύσω, perf. pass. πῆπνυμαι, v. [sapere facio,] to make wise. "Ανθρώπων πέπνυσσ' θεοὶ δ' ὤπαζον οἰζύν. ψ. 210.

Πνὴξ, Πνύξος, ὁ, P. N. [Pnyx,] a place in Athens, dedicated to public assemblies. Ναί, ναί, διάκρινον δῆτᾱ, πλὴν μὴ 'ν τῇ Πνύκῃ. Equit. 749.

Πόᾱ, et ποῖα, as, ἡ, subst. [herba, gramen,] grass. "Ησθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς. Equit. 606. SYN. Χλόη, βότᾱνῃ, χόρτος. EPIITH. Τερεῖνᾱ, εὐώδης, χλόερα, ἀπάλη, μάλᾱκῃ, βλωθρά, λειμωνίς, ἐρίθλης.

Πόδαγος, οὔ, ὁ, subst. [pedissequus, dux,] an attendant, guide. Ἐγὼ δὲ σὺ πόδαγος ἐσπόμεν πατρί. Antig. 1196. SYN. Ἄγωγος, ὁδαγος, πομπεύς, ἀκλόουθος.

Πόδαγρᾶω, v. [podagra laboro,] to be gouty. Καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν παρὰ τῷ μὲν γὰρ πόδαγρῶντες. Plut. 559.

Πόδαλειρίδης, ου, ὁ, P. N. [Podalirius,] son of Æsculapius. Ἰητῆρ' ἀγαθὼ Πόδαλειρίδης ἡδὲ Μᾶχων. B. 732.

Πόδαπός, η, ὄν, adj. [cujas? e qua regione?] of what country? "Ανθρωπῆ, πόδαπός; b. χοιρὸπώλας Μεγαρίκος. Acharn. 818.

Ποδάργη, ης, ἡ, P. N. [Podarge,] Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἄρπυιᾱ Ποδάργη. Π. 150.

Πόδαργος, ου, ὁ, P. N. [Podargus,] the name of a horse. Ξάνθε τέ καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπη τέ διέ. Θ. 185.

Πόδαρκης,² ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valens pedibus, velox,] powerful in or swift of foot. Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτᾱ πόδαρκης διὸς Ἀχιλλεύς. A. 121. SYN. See Πόδωκης.

Ποδένδυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quo pedes circumdantur,] covering the feet.

¹ Πνεῦμων is the term employed by the more recent, πλεύμων by the more ancient Attic writers. See R. P. Orest. 271. and Brunck, Trach. 567.

² Πόδαρκης is also a P. N. B. 704.

Ἄγρευμά θηρὸς, ἣ νεκροῦ πῶδένδυτον. Choëph. 985. SYN. Πόδῆρης, πῶδηνέκης, πῶδιστήρ.

Πῶδῶν, ὠνός, ὁ, subst. [pediolus,] a foot. Ἀκρῶν δέρμα λεοντός ἀφήμενον ἐκ πῶδῶνων. Theocr. 22. 52.

Πῶδηνέκης, * πῶδῆρης, ἔος, et πῶδιστήρ, ἥρως, adj. [ad pedes pertingens,] reaching down to the feet. Δέρμα δ' ὃ μὲν ταύροιό πῶδηνέκῃ ἀμπέχῃ ὤμοις. Apoll. 1. 324. See also Bacch. 821. and Choëph. 987. SYN. Πῶδένδυτος.

Πῶδῆνέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventos velocitate æquans,] swift-footed as the wind. Εἰ μὴ Πηλείωνι πῶδῆνέμος ὠκέα Ἰρίσι. Σ. 166. SYN. Ἰσάνέμος, ἀελλόπους. See Πῶδωκῆς.

Πῶδῆρης, vid. Πῶδηνέκης.

Πῶδῆς, οὔ, ὁ, P. N. [Podes.] Ἑσθλόν, ἐνὶ προμάχοισι Πῶδῆν νῖον Ἠετίωνος. P. 590. EPI TH. Ἀφνειὸς, ἀγαθὸς, ἀνύμων.

Πῶδισκός, ου, ὁ, subst. [pedunculus,] a little foot. Περὶ τοῖς κάλοις πῶδίσκοις. Anacr. 44. 4.

Πῶδιστήρ, vid. Πῶδηνέκης.

Πῶδῶψηστρῶν, ου, τὸ, subst. [mantile ad pedes abstergendos,] a towel for wiping the feet. Χωρὶς πῶδῶψηστρων τῇ καὶ τῶν ποικίλων. Agam. 899.

Πῶδῶκειά, et πῶδωκία, ας, ἡ, subst. [velocitas pedum,] swiftness of foot, fleetness. Ὅς Τρώων σκόπῳ ἰδεῖ, πῶδωκίῃσι πέποιθώς. B. 792. See also Anacr. 2. 3. SYN. Ἐλάφροτης.

* Πῶδωκειστάτος, superl. a

Πῶδῶκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pedibus velox,] swift-footed, fleet, quick. Πῶδῶκῃς ὄμμα, χεῖρά δ' οὐ βραδύνεται. Sept. Theb. 619. SYN. Πῶδᾶς ὠκὺς, πῶδῆνέμος, πῶδάρκης, ἀερόπους, ἀελλόπους, τᾶχὺς, τᾶχῦπος, τᾶχῦδρομος, θῆος, ἐλάφρος, ὀξύς.

Πῶθαινός, ἡ, ὅν, et οὔ, ὁ et ἡ, adj. [desideratus, amabilis,] desirable. Οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς ὦ πῶθαινός ἡμέρα. Helen. 622. SYN. Τρίπῶθητος, ἐπενεγτός.

Πῶθεν, adv. [unde? alicunde,] from whence? how? from any where. Ἐκεῖνός αὐτός; b. αὐτότατος. a. πῶθεν οὖν, φράσων. Plut. 83.

Πῶθέρπω, Dor. pro Προσέρπω, q. v.

Πῶθέσπερὸς, ἡ, ὅν, v. [vespertinus,] towards evening. Χ' ἂ μάτηρ τὰ δὲ μάλα πῶθέσπερᾶ πάντ' ἀριθμεῖντι. Theocr. 8. 16. SYN. Ἑσπερίδος.

Πῶθῶ, et Ion. imp. πῶθέεσκόν, f. ἦσω, v. [desidero,] to desire, to regret. Ὅρθῳς πῶθεις ἄρ' εἰδέναι τάκει, γύναι. Iph. T. 543. See also A. 492. SYN. Ἀγάπᾳ, ὀρεγόμεναι, κλάω, ἐπιθυμῶ, ἐφιέμαι, λιλαιόμεναι.

Πῶθῆ, ἥς, et πῶθησις, ἡ, et πῶθος, ου, ὁ, subst. [desiderium,] desire, regret, loss. Λέξω τόδ' ἀμφὶ μνημᾶ σοῦ πατρὸς πῶθω. Helen. 960. See also Apoll. 1. 1320. SYN. Ἰμέρως. EPI TH. Ἀμφιδάκρυτος, ἀργάλεα, ἰμέρῳεσσά, δόλῳεσσά, βᾶρεῖα, γλυκῆρᾶ, γλυκεῖα, θερμή.

Πῶθῆκω, Dor. pro Προσῆκω, q. v.

Πῶθῶρᾳ, et πῶθῶρημί, Dor. pro προσῶρᾳ, q. v.

Πῶθι, adv. [ubi? alicubi, aliquando,] where? somewhere, at some time.

Πῶθι γέραιον ἵχνος τίθημι; Phœn. 1732.

Ποία, vid. Πῶα.

Ποιάντιος, α, ὅν, adj. [Pœantius,] of Pœas. Εὐ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαῶν νῖον. γ. 190.

Ποίας, αντός, ὁ, P. N. [Pœas,] father of Philoctetes. Ποιαντός νῖον ἐξέθηκ' ἐγὼ πῶτῃ. Philoct. 5. EPI TH. Ἀγανός, ἀγλαός, ἀνύμων.

Ποίῶ, f. ἦσω, v. [facio,] to make. Λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μέμνηντας ποιεῖ. Bacch. 297. SYN. Πράσσω, ἀνύτω, ἐργάζομαι, τίθημι, καθίστημι, δρᾶω, κατασκευάζω.

Ποίηεις, εσσά, ἐν, et ποιηρός, ἂ, ὅν, adj. [herbosus,] grassy. Ὅς ῥ' ἐκ Δουλίχου πῶλυπύρου, ποιήεντός. π. 396. See also Bacch. 1037. SYN. Λέχειοις, χλοῆρός.

Ποίητις, οὔ, ὁ, subst. [poëta,] a poet, an author. Κάγῳ μὲν τοιοῦτος ἄνηρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ. Nub. 545. SYN. Μουσῶπυλος, αἰοῖδος, μουσῶποιος. EPI TH. Σάφως, ψυχρὸς, θρηνητικός. PHR. Μουσῶν ὕρνις, ἱερεὺς, θεράπων.

Ποιητός, ἡ, ὄν, adj. [(1) factus; (2) factitius,] made; pretended. Οἱ δ' ἐκβα-
λόντες δάκρυά ποιητῶ τρῶπῳ. Helen. 1546. SYN. Εὔ ποιητός, τέχνηεις.

Ποικιλείμων, ὄνός, adj. [veste variata indutus,] star-studded. Ἡ ποικιλείμων
Νυξ ἀποκρύψει φᾶος. P. V. 24. SYN. Ποικίλος.

* Ποικιλία, as, ἡ, subst. [varietas, subtilitas,] variety, subtlety. Ἀλλὰ ποι-
κίλῃα πρᾶπιδων. Eur. fr. Æol. 9. 2.

Ποικίλλω, f. ἰλῶ, v. [(1) vario, orno, (2) vafre fingo; (3) perplexe loquor,] to
diversify, to embellish; to speak ambiguously. Ἐθοντό, ποικίλλοντες ἀν-
θρώπων βίῳ. Cycl. 339. SYN. Αἰόλλω, δαιδάλλω, πᾶραλλάττω, προσποιῶ-
μαι.

Ποίκιλμά, ἄτός, τό, subst. [(1) ornatus versicolor; (2) vestis acu picta,] em-
broidery, an embroidered vest. Πολλὰς βάφας φθείρουσά τοῦ ποικιλμάτους.
Choëph. 1000. SYN. Ποικιλία.

Ποικιλόβουλός, ον, ὁ et ἡ, ποικιλόφρων, ὄνός, et ποικιλόμητης, ον, adj. [varia et
multiplicia habens consilia, astutus,] having various designs, artful. Δῆσέ
δ' ἄλυκτόπέδησέ Προμηθεᾶ ποικιλόβουλον. Hes. Theog. 521. See also Hec.
130. and A. 482. SYN. Ἀγκυλόμητης, δολόμητης, κερδάλεόφρων, κερδάλεός,
ποικίλος, πῶλύβουλός, πῶλύμήχανός, δολέρως.

Ποικιλόγηρὺς, ὄός, ὁ et ἡ, adj. [varie sonans,] sounding with varied notes.
Φόρμιγγά τέ ποικιλόγαρυν. Olymp. 3. 13.

Ποικιλόδειρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [cui collum est maculosum,] having a spotted
neck. Ὡδ' ἱρήξ πρῶσσειπεν ἀηδονά ποικιλόδειρον. Hes. Op. 201.

Ποικιλόδέρμων, ὄνός, adj. [variam habens cutem,] having a spotted skin. Ποι-
κιλόδέρμυνάς. Iph. A. 227.

Ποικιλόθριξ, τρίχός, adj. [varios habens capillos,] having different colored
locks or hair. Φοῖβε, ποικιλόθριξ. Alcest. 600. SYN. Στικτός, κατάστικτός,
αἰδῶλος.

Ποικιλόμητης, vid. Ποικιλόβουλός.

Ποικιλόμορφός, ον, ὁ et ἡ, adj. [variam habens formam,] variously formed.
Οὐθ' ἱμάτιων βάπτων δαπαναῖς κοσμησάι ποικιλόμορφων. Plut. 530.

Ποικιλόθρονός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum sedile habens,] having a beautiful
throne. Ποικιλόθρον' ἀθανάτ' Ἀφροδίτα. Sapph.

Ποικιλόνωτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [varium habens tergum,] having a variegated
back. Ποικιλόνωτόν ὄφιν, ὧ ρκέσιλα. Pyth. 4. 444.

Ποικιλόπτερός, ον, ὁ et ἡ, adj. [variam habens alam,] having a many-colored
wing. Σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερός ἀμφιβάλων. Hipp. 1265.

Ποικίλος, ἡ, ὄν, adj. [(1) varius; (2) versutus; (3) dubius,] variegated, beauti-
fully carved or painted; deceitful; doubtful. Δάβρυσά πέπλους ποικίλους ἡμπ-
έσχέτο. Med. 1156. SYN. Παμποικίλος, αἰδῶλος, πᾶναἰδῶλος, ποικιλόμορφός,
ἐτερόχρῶς, πῶλύελικτός, στικτός, ποικιλόφρων.

Ποικιλόστυλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [variis rebus instructus,] furnished with various
things. Ἥλθόν με νηὶ ποικιλοστύλῳ μετὰ. Philoct. 343.

Ποικιλότραυλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [varie balbutiens,] variously stammering, sound-
ing. Κόσσυφοὶ ἀχεῦσιν ποικιλότραυλά μελη. Theocr. Ep. 4. 10. SYN. Ποι-
κίλογηρὺς.

Ποικιλόφωρμιγξ, ἰγγός, adj. [quæ suaviter cithara canitur,] sweetly played on
the lyre. Ἰπὸ ποικιλόφωρμιγγὸς αἰοιδᾷς. Olymp. 4. 4.

Ποικιλόφρων, vid. Ποικιλόβουλός.

Ποικίλωδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [perplexe canens,] enigmatical. Ἡ ποικίλωδός
Σφίγξ τὰ πρὸς πᾶσι σκόπειν. Æ. R. 230.

Ποικίλως, adv. [varie, ambigue,] variously, ambiguously. Κρυπτεύουσά δέ
ποικίλως. Bacch. 876.

Ποιμαίνω, et Ion. imp. ποιμαίνεσκόν, v. [(1) pascō, rego; (2) curo; (3) delinio,]
to feed, direct; take care of; soothe. Αἰγῶς ὁμοῦ καὶ οἷς τὰ οἱ ἀσπὲρὰ ποι-
μαίνοντο. A. 245. See also i. 188. SYN. Βουκόλῶ, νόμεῶ, νέμεμαι, βόσκω,
διέπω, ἐκκρέμω, θεράπευω.

Ποιμανόριον, ον, τό, subst. [grex hominum,] a flock or host of men, a host

Χθονᾶ ποιμανδρίον θεῖον. Pers. 76. SYN. Ποίμνη, ποιμνῖον, ἀγέλη, στρατευμᾶ, πληθὺς.

Ποιμάνωρ, et ποιμάντωρ, ὄρος, ὁ, subst. [pastor hominum, dux,] a shepherd of men, a commander. Τίς δὲ ποιμάνωρ ἐπεστί, κατίδεσπόζει στρατοῦ; Pers. 246. SYN. See Ποιμήν.

Ποιμηνικός, ἡ, ὄν, adj. [pastoralis,] pastoral. Τῆνός οὗ ποιμηνικός καὶ ταὶ δρῦες. αἱ δὲ κ' αἰείδης. Theocr. 1. 23. SYN. Νυμῖος, βουκόλικός.

Ποιμήν, ἐνός, ὁ, subst. [pastor, dux,] a shepherd, a leader. "Ενθ' οὐτὲ ποιμήν ἀξιοὶ φέρβειν βότᾶ. Hipp. 74. SYN. Ποιμάνωρ, μηλόβοτῆς, νόμευς, βοτήρ, βουκόλος, ποιμνίων ἐπιστάτης, κηδεμών, ἀρχός, βασιλεύς. EPIITH. Ἀγραυλός, ἀγριώτης, ὁρεσίδρομος, ἐσθλός.

Ποίμνη, ἡς, et ἡθην, ἡ, et dimin. ποιμνῖον, ον, τὸ, subst. [grex,] a herd, a flock. Λειμῶνᾶ, ποίμνας βουστάσεις τὲ πρὸς πατρὸς. P. V. 674. See also Orest. 995. SYN. Ἀγέλη, πῶν, βόσκημᾶ, ἱλᾶς. EPIITH. Χρυσέομαλλός, εὐβότωτῆτ, εὐκραιρός, εὐθριξ.

Ποιμνήτις, α, ὄν, et ποιμνίτης, ον, adj. [pastoralis,] of a flock, pastoral. Αἰτὲ κατὰ στάθμον ποιμνήτιον ἡλάσκουσιν. B. 470. See also Alcest. 593.

Ποινάτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, subst. [qui poenam exigit,] an avenger. Ἀγᾶμέμνωνος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. Eur. Electr. 23. SYN. Τίμωρός, ἀμύντωρ.

* Ποινᾶω, et ποινάζω, f. ἄσω, v. [mulcto, punio,] to fine, punish. Ποινασόμεσθᾶ· νῦν δὲ τὴν προκειμένην. Iph. T. 1434. SYN. Κολάζω, αἰκίζω, ἀποτίννυμι, ζημιῶ, τιμωρέυμαι.

Ποίνη, ¹ (Dor. ποίνα,) ἡς, subst. [compensatio, mulcta, poena,] a compensation, fine, punishment. Ποίνας ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβὼν ἔμοῦ. Troad. 362. SYN. Ἀμοιβή, βλάβη, τίσις, κολᾶσις, τιμωρία, ἀποινόν. EPIITH. Ἀντίπαλός, δολιόφρων, κρύσεσᾶ, βῆρεϊᾶ, ἐχθρά, βραδύπους.

Ποινίμιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ultor, vindex,] retributive, avenging. Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σὲ ποινίμιος δίκη. Trach. 810. SYN. Ποινάτωρ, ἀμύντωρ.

Ποιδλόγω, v. [herbas colligo,] to gather ears of corn, to glean. Ἀ πρὸν ποιδλόγευσᾶ παραιβᾶτις, οὐνέκ' ἔγωγ μὲν. Theocr. 3. 32.

Ποιδνόμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [herbivorus, herbosus,] grass-eating, grassy. Νῦν ἐν ποιδνόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. Æsch. Suppl. 50.

Ποῖος, α, ὄν, adj. [qualis?] of what sort? Αἰνῶτατε Κρῶνίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπας; A. 552.

Ποιπνύω, f. ὕσω, v. [satago, opus facio sedulo, ministro diligenter,] to labor at diligently, to serve. Ὡς ἰδὼν "Ηφαιστον διῶ δώματᾶ ποιπνύοντά. A. 600. SYN. Πόλεῦω, ὑπηρετέω, διακονέω.

Ποιφύγμα, ἀτὸς, τὸ, subst. [vehemens spiritus emissio,] a puff of wind, a boast. Μηδ' ἐν μῦταιοις κάγριοις ποιφύγμασιν. Sept. Theb. 266. SYN. Βοή.

Πῶκᾶ, Dor. pro Πῶτῃ.

Πῶκᾶς, ἄδὸς, ἡ, subst. [coma,] combed hair. Ἀλλ' ἐκπῶκῳ σοι τὰς πῶκᾶδας. b. οὐπὸτῃ μᾶ Διᾶ σὺ γ' ἄψει. Thesm. 567. SYN. Θρίξ, πλόκαμῖς.

Πῶκίζομαι, f. ἔδομαι, v. [vello,] to clip, to pluck. Τίς τρέχᾶς ἀντ' ἐρίων ἐπὶ κί-ζατο; τίς δὲ παρέυσας. Theocr. 5. 26. SYN. Πείκω, κείρω.

Πῶκος, ον, ὁ, et πόξ, πῶκός, ἡ, subst. [vellus,] a fleece. Πῶκᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μέλαγχχιμον πῶκρ. Eur. Electr. 513. See also Ran. 187. SYN. Κῶς, κῶας, ἐρίον, δερὸς.

Πόλεμαρχός, ον, ὁ, subst. [dux belli,] a commander in war, one of the nine Archons at Athens. "Ἐστ' ἀνᾶπτηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πόλεμαρχόν. Vesp. 1042. SYN. Στρατηγός, στραταρχός, ἡγέμων.

Πόλεμῶ, f. ἦσω, πόλεμίξω, et πδὸλεμίξω, f. ἶσω et ἱξω, v. [(1) bellum gero, (2) pugno, (3) dissideo,] to wage war; to differ with, to quarrel. Πόλεμῳ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι. Ion 1385. See also Thesm. 814. and T. 206. SYN. Διάπολεμῶ, ἐκστρατεύομαι, μάχομαι, μάρνῃμαι.

Πόλεμῆδοκός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pugnam excipiens et sustinens,] fight-sustaining. Δίς ἐν πόλεμαδοκοῖς Ἀρεὺς ὕπλοι-σιν. Pyth. 10. 22.

¹ Ποίμαι in the plural is sometimes personified, and denotes the Furies: see Εὐμνίδες.

Πολέμηϊός, * πολέμικός, et πολέμιός, α, ὄν, adj. [bellicosus, ad bellum pertinetis, hostilis,] warlike, belonging to war, hostile. Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολέμηϊά ἐργὰ μέμηλε. μ. 116. See also Pax 673. and Vesp. 1158. SYN. Δίϊός, μάχιμός.

Πολέμιζω, vid. Πολέμεω.

Πολέμικός, et πολέμιός, vid. Πολέμηϊός.

Πολέμιστήριός, α, ὄν, adj. [habilis ad bellum, bellicus,] fit for war, martial.

Πόσους δρόμους ἔλα τὰ πολέμιστήριά. Nub. 28. SYN. Πολέμικός, πολέμηϊός.

Πολέμιστής, et πολέμιστής, οὔ, ὁ, et (2) πολέμιστρία, ας, ἡ, subst. [(1) bellator, (2) bellatrix,] a warrior. Αἰχητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσάλεον πολέμιστήν.

E. 602. See also X. 132. and Choëph. 418. SYN. Πρῶμαχος, μάχητής.

ΕΡΙΘ. Ἐλέγχιστός, κορύθαίξ, τάλαιρινός, τάλαιφρων, γέρων, θαρσάλεός, θόός, ῥηζήνων, δάημων.

Πολέμοκλόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bellum ciens,] war-stirring. Δῆριν ἀπειρέσῃν, πολέμοκλόνον ἐργόν Ἄρηός. Batrach. 4.

Πολέμοκραντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a bello confectus,] finished by war. Καὶ Διόθεν πολέμοκραντον τέλεος ἀγνόν. Sept. Theb. 149.

Πολέμος, et πολέμους, ου, ὁ, subst. [bellum,] war. Ἀπολέμον, ὃ παῖ, πολέμον ἐσπενσας τέκνοισ. Herc. F. 1124. See also A. 492. SYN. Δῆρις, μάχη, δίοτης, μῦθος.

ΕΡΙΘ. Αἰματόεις, δῆτός, δύσηλέγης, δύσηχης, κάκος, λευγάλεός, ὀλός, ὁμοίός, πολυαίξ, gen. ικός, στυγερός, αἰνός, ἀλίστος, ἀπρηκτός, δακρυόεις, θράσους, πολυδακρύς, φθισήνων, ἐλάφρος, ἐπιδήμιός, ὀκρυόεις, ἀργαλέος, τλήμων, οἰκεῖός, χάλεπός, ἀντιβίός, ἐχθρόδύπος, πευκέδανός, δεινός, φθισίμβροτός, ὀζυρός, ἀλγεινός, κυδαλίμος, δειλαιός, τραχός, ἱπυχάρμης, βάρυπένθης.

Πολέμοφθόρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bello consumens,] consuming by war. Οὐτὲ γὰρ ἄνδρας πῶτ' ἀπώλλυ πολέμο-φθόροισιν. Pers. 658.

Πολεύω, v. [(1) verso, (2) versor alicubi, habito,] to turn about; to dwell in. Γένει πολεύων. Antig. 342. SYN. Διάγω, ἀναστρέφωμαι, διατρίβω.

Πόλεω, v. [(1) versor, (2) aro,] to be occupied about; to plough. Ἀμφιμελαθρον πόλει σὺν ἀγρότας ἀνὴρ. Orest. 1265. SYN. Πολεύω, ἀναστρέφωμαι, ἀροτρίαζω, ἀρῶ.

Πολοίαινονμαι, v. [incanesco,] to be hoary. Πολοίαι-νόμενας πνεύματι λάβρω. Pers. 114. SYN. Λευκαίνονμαι.

Πολίταρχός, ου, ὁ, subst. [civitatis rector, princeps urbis,] governor of the state. Ἐμὰ μὲν πολίταρχον εὐωνόμῳ πατέρα. Nem. 7. 125. SYN. Ἀστυνόμος, πολισσός, πολιοῦχος, πολισσόνόμος.

Πολίτας, ἄδός, ἡ, adj. [urbem tutans, epith. Minervæ,] city-protecting. Τὶ δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἔωμεν Πολιάδα; Aves 828. SYN. See Πολιοῦχος.

Πολίζω, f. ἴσω, v. [urbem condo,] to found a city. Δὴ ποτὲ Κάδμειοισὶν ὁμούριον ἄστυ πόλίσσαι. Apoll. 3. 1094. SYN. Κτίζω, ἰδρύω, οἰκοδόμω.

Πολίτης, et πολίτης, vid. Πολίτης.

Πολίτηχος, vid. Πολιοῦχος.

Πολιοκροτάφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cana habens tempora,] hoary-headed. Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τὲ γέροντας. Θ. 518. SYN. Γέρων, πρεσβύτης, πάλαιός.

Πολιορκέω, v. [obsideo,] to besiege. Καὶ πεζομάχων, καὶ πολιορκῶν. Vesp. 683. SYN. Περιτομή. PHR. See Sept. Theb. 118.

Πολίος, α, ὄν, adj. [canus, albus,] hoary. Θυγάτηρ ἀνανδρος πολία παρθενεύεται. Helen. 282. SYN. Λευκός, λευκανθής, γέρων, πολιοχρως.

Πολιοῦχος, πολίτηχος, πολισσοῦχος, et πολισσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [urbem tutans,] city-protecting. Ὡ πολιοῦχον κράτης. Rhes. 818. See also Apoll. 1. 312. and Apoll. 2. 848. SYN. Πολίτας, ἐρυσίπτολός.

Πολιοχρως, ω, ὁ et ἡ, adj. [canum colorem habens,] hoary. Ὅρνιθ' ὅπως κηφῆνὰ πολιοχρως κύκνός; Bacch. 1354. SYN. See Πολίος.

Πόλις, et poet. πόλις, ἴος, et Attice ἔως, ἡ, et πόλισμά, ἄτος, τὸ, subst. [civitas,] a city, a state. Πόλις γὰρ εὐπράσσοισι δαίμονας τίει. Sept. Theb. 77. See also B. 130. and Aves 564. SYN. Ἀστυ, πολίθερον. ΕΡΙΘ. Ἐύδημος,

πόλυσκαρθμός, αἰπεινὴ, αἰπειά, ἄκρα, ἐνᾶλός, εὖ ναιετᾶωσά, εὖ ναιόμενη, ἐνᾶλός, εἰνᾶλῖα, εὐρύαγυιᾶ, εὐτείχης, εὐτείχεός, ἱερὰ, ἱμερῶεσσά, καλλιγύναιξ, λευκῇ, πόλυχρονος, ἀμβάτος, ἀπόροθτος, ἄρρηκτός, κλύτη, καλλιπλουτός, φιλάρματός, βάρβαρος, πάλιγγλωσσός, νεόπτολῖς.

Πολισσόνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) in urbe degens, (2) civitatem regens,] living in the city; governing the state. Δαίων, ἀρχαῖς τὲ πολισσόνμοις. Choëph. 851. SYN. See Πόλιαρχος.

Πολίσσοος, vid. Πόλιουχος.

Πολίτεια, as, ἡ, subst. [constitutio reipublicæ,] the constitution of a state. ἔχεις ἅπαντὰ πρὸς πολίτειαν ἃ δεῖ. Equit. 219.

Πολίτης, ¹ πολίτης, ου, ὁ, πολίτης, et πολίτης, ἴδός, ἡ, subst. [civis,] a citizen, a subject. Τίνας πολιτῶν ἐξάμειλλωνται σὲ γῆς; Orest. 425. See also B. 806. Hipp. 1124. and Eur. Electr. 1333. SYN. Ἀστός, ἐνδημός, δημότης. EPITH. Κάκος, ἀγᾶθος, ὑψίπολῖς, ἀργός, κλεινός, τίμιος, σφόδρος, σεμνός, κάκοδγός.

Πολίχνη, ης, ἡ, subst. [oppidulum,] a small town. Πολλὰκίς ἐκ Τροίεζίνος ἀπὸ Ζάνθοιό πολίχνης. Call. 4. 41.

Πολλάκις, et πολλάκι, adv. [sæpe,] often. See in Πόλιχνη. SYN. Θάμᾶ, πολλά, πόλῦ, θάμινᾶ, θάμᾶκις.

* Πολλάχου, adv. [multis modis,] in many ways. Πολλάχου σκόπουντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὐρήσεται. Vesp. 212.

Πολλοδεκάκις, adv. [multidecies,] many times ten. Καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἅπο-λεῖσθαι τήμερόν. Pax 243.

Πολλός, Ion. pro Πόλῦς, q. v.

Πόλος, ου, ὁ, subst. [polus, cælum,] a pole, the sky, heaven. Λαμπρῶν ἄστρον πόλον ἐξάνυσας. Orest. 1702. SYN. Οὐρανός. EPITH. Φαεινός, χρυσήρης, οὐρανίος, Ἀτλάντειος, ἀγήραντος, ἀστέρους, ἀστερόφουτος.

* Πολλοστός, ἡ, ὅν, adj. [multesimus, longissimus,] very long. Ἀσπασσασθαι θυμός, ἡμῖν ἐστὶ πολλοστόν χρόνον. Pax 559.

Πόλυαιμόνης, ου, ὁ, patronym. [Polyæmonides,] the son of Polyæmon. Καὶ Πόλυαιμόνην Ἀριάδον, καὶ Μελάνιππον. Θ. 276.

Πόλυαιμων, ὄνος, adj. [cruentus,] bloody. Πόλυαιμων, φονίος. Æsch. Suppl. 847. SYN. Αἰμάτθεις.

Πόλυαινέτος, et πόλυαινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum laudatus,] highly praised. Πόλυαινέτον ἄλκᾳ. Heracl. 761. See also K. 544. SYN. Ἐρικόνης.

Πόλυάιξ, ἰκός, adj. [impetuosus,] impetuous. Ἰξε δ' ἐπ' ἐσχάτην πόλυαῖκος πόλεμοιο. Υ. 328. SYN. Ἀσπᾶτος, θυρὸς, φοιτάλεος, σφόδρος.

Πόλυανδρος, ου, ὁ et ἡ, πόλυάνωρ, ὄρος, adj. [multos habens homines, vel mariters,] populous, having many husbands. Τῶν μεγαλάνων καὶ πόλυάνδρων. Pers. 539. See also Agam. 61. SYN. Εὐανδρός.

Πόλυανθέμος, ου, ὁ et ἡ, et πόλυανθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [multis germinibus efflorescens,] having many flowers. Μίτρας πόλυανθέμοις. Anacr. 58. 3. See also ζ. 353. SYN. Εὐάνθέμος, εὐανθής, ἀνθέμοις.

Πόλυάρματος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos currus habens,] having many chariots. Τᾷ πόλυαρμάτῳ ἀντιχάρεϊσά Θήβα. Antig. 149.

Πόλυάρητος, ου, et πόλυευκτός, ὁ et ἡ, adj. [multis votis expetitus,] much prayed for. Παιδὸς παιδὶ φίλῳ πόλυάρητος δὲ τοῖ ἐστί. τ. 404. See also Eum. 540. SYN. Πόθενος, τίμιος, πόλυθεσός, πόλυήρατος, πόλυπύθητος.

Πόλυαστρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sidereus,] starry. Ἄλλ' οὐ, τὸ Διὸς πόλυαστρον ἔδος. Ion 869. SYN. Ἀστέρεις.

Πόλυβάφης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [maceratus,] well dyed or soaked. Σώματᾶ πόλυ-βάφῃ. Pers. 280.

Πόλυβενθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [valde profundus,] very deep, fathomless. Πικρὸν ἀποπνέουσαι ἄλὸς πόλυβενθέος ὁδὸν. δ. 406. SYN. Βυσσέης, βάθος.

Πόλυβος, ου, ὁ, P. N. [Polybus,] Πόλυβου δὲ νιν λαβόντες ἱππῶβουκῶλοι. Phœn. 28.

¹ Πόλιτης is also a P. N., one of the sons of Priam. B. 791.

Πολυβότειρα, Ion. πολυβότειρα, as, ἡ, πολυβοσκός, πολυβότος, ου, ό, et πολυβότηρ, ἥρως, ό et ἡ, adj. [multum alens,] much-nourishing or feeding, genial. Ἐξ ἱππων ἀποβάντες ἐπὶ χθονά πολυβότειράν. Γ. 265. See also Olymp. 7. 115. and Sept. Theb. 773. SYN. Πολυπόρος, πολυθρέμμων, πολυγόνος, εὐκαρπός, κάρπιμος, πολυκαρπός.

Πολυβότρυς, ὕς, adj. [racemis abundans,] abounding in clusters of grapes. Ὅς τὴν πολυβότρυν ἀμπέλον φῦει βρώτοῖς. Bacch. 640. SYN. Ἀμπέλαις.

Πολυβουλός, ου, ό et ἡ, adj. [multi consilii,] very wise. Ὅποτε κεν πολυβουλός ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη. π. 282. SYN. Ποικιλόβουλός, ποικιλόφρων, πολυμητὶς, πολυμήχανός, σύνετός, αἰδρὶς, ἐχέφρων.

Πολυβούτης, ου, adj. [multos boves habens, dives,] having many oxen or cattle, rich. Ἐν δ' ἄνδρες ναῖουσι, πολυρόρηνες, πολυβοῦται. I. 296.

Πολυβρόχος, ου, ό et ἡ, adj. [multis laqueis constans,] having many meshes. Περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολυβρόχ' ἀμμάτων. Herc. F. 1029.

Πολυβωμός, ου, ό et ἡ, adj. [multas aras habens,] having many altars. Ὡ μὲ γαλή, πολυβωμῆ, πολυπτύλῃ, πολλὰ φέρουσα. Call. 4. 266.

Πολυγής, εὖς, ό et ἡ, adj. [multum exhilarans,] greatly delighting. Λάχον πολυγαθῆς. Pyth. 2. 51.

Πολυγλωσσός, ου, ό et ἡ, adj. [(1) multiloquus, (2) loquax,] many-tongued; loquacious. Μὴ ξὺν φθύνῃ τὴ καὶ πολυγλώσσῃ βῶῃ. Soph. Electr. 641. SYN. Λαλός, ἀδολεσχός, σπερμυλόγος, στωμυλός.

Πολυγναμτός, ου, ό et ἡ, adj. [multos flexus habens, flexilis,] entwining. Κνύζα γ', ἀσφύδελω τέ, πολυγνάμπτω τέ σέλινω. Theocr. 7. 68.

Πολυγνωτός, ου, ό et ἡ, adj. [multis notus, celebr,] well known. Μα-τρῶν πολυγνωτον γένος ὑμέτερων. Nem. 10. 70. SYN. Εὐγνωστός.

Πολυγομφός, et πολυγόμφωτός, ου, ό et ἡ, adj. [multis clavis compactus,] well nailed. Πολυγομφὸν ὀδισμὰ. Pers. 71.

Πολυγόνος, ου, ό et ἡ, adj. [fecundus,] fertile. Πολυγόνά τέλειθοι. Aesch. Suppl. 700. SYN. Πολυκαρπός.

Πολυδαϊδάλος, ου, ό et ἡ, adj. [multa arte factus,] curiously wrought. Καὶ διὰ θάρηκος πολυδαϊδαλοῦ ἡρήρειστό. H. 252. SYN. Εὐποίητος, ποικιλός.

Πολυδάκρυς, Ion. Πουλυδάκρυς, ὕς, * πολυδάκρυός, et πολυδάκρυτός, ου, ό et ἡ, adj. [multas lacrymas effundens, flebilis,] causing or shedding many tears, lamentable. Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολυδάκρυν Ἴτιν. Aves 212. See also Apoll. 2. 918. Thesm. 1050. SYN. Ἀριδάκρυς, πολυθρήνης, πολυθρήνητος.

Πολυδαμνά, ης, ἡ, P. N. [Polydamna.] Ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολυδαμνά πορὲν Ὠῶνος παρὰ κοιτῆς. δ. 228.

Πολυδαιρᾶς, ἄδός, et πολυδαιρῶς, adj. [multa cacumina habens,] many-peaked. Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιραδὸς Οὐλύμποιο. Θ. 3.

Πολυδένδρεός, ου, ό et ἡ, πολυδενδρής, εὖς, ό et ἡ, adj. [arboribus abundans,] abounding in trees, woody. Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἐπειμί. ψ. 359. See also Bacch. 552.

Πολυδερκής, εὖς, ό et ἡ, adj. [multa cernens,] much-seeing. Ὁφθαλμοῖσιν ἰδοντὸ φάος πολυδερκεὺς Ἅοις. Hes. Theog. 451. SYN. Πανδερκής, πάνοπτός.

Πολυδεσμός, ου, ό et ἡ, adj. [multis ligatus vinculis,] having many chains. Περμπέ δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε. η. 264. SYN. Πολυγομφός.

Πολυδέυκης, εὖς, ό, P. N. [Pollux.] Ἰθὺς ἀνασχόμενοι, Πολυδεύκεος ἀντιᾶσκόων. Apoll. 2. 100. EPIITH. Ἀμώμητος, πύξ ἀγάθος, διός, κρᾶτερός. PHR. See Hom. Hymn. 32.

Πολυδίψος, ου, ό et ἡ, adj. [siticulosus, multum desideratus,] thirsty, much desired. Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιδον Ἀργὸς ἱκοίμην. Δ. 171. SYN. Διψάλεος, τριπόθητος.

Πολυδόγος, ου, ό et ἡ, adj. [multum jactatus,] much tossed. Σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολυδόγον πλάνην φράσω. P. V. 813.

Πολυδρόμος, ου, ό et ἡ, adj. [vagus,] running much, wandering. Πολυδρόμον φύγας ὀφέλεις εἰτὶ μοι. Aesch. Suppl. 745. (A double dochm.)

Πολυδώρα, ης, ἡ, P. N. [Polydora.] Τὸν τεκέ Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρα. Π. 175.

Πολυδωρὸς, ου, ὁ, P. N. et (2) adj. [(1) Polydorus; (2) valde dotatus,] (1) Polydorus, (2) well portioned. Πολυδωρὸς, Ἐκάβης παῖς γέγως τῆς Κισσεῶς. Hec. 3. ΕΡΙΤΗ. (1) Ἀντιθέος, Πριάμειδος, τάλας, νέωτάτος Πριάμειδων, ἄκλαυστος, ἀπαφός. SYN. (2) Εὐκτεῖανός, πολυκτεῖανός.

Πολυειδὸς, ου, ὁ, P. N. [Polyidus.] Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' Ἄβαντᾶ μετόχῃτο, καὶ Πολυειδὸν. E. 148.

Πολυῆλικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multiflexuosus,] much-winding. Πολυῆλικτόν ἄδδόναν. Phœn. 323.

Πολυῆπής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [verbosus,] wordy. Πολυῆπεῖς τέχναι. Agam. 1103. SYN. See Ἀλῶς.

Πολυῆτης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [longævus,] for or after many years, aged. Ἐμὲνόν ἐκ Τροίης πολυῆτι μολεῖν. Helen. 650. SYN. Χρὸνιός, γηραιός.

Πολυευκτός, vid. Πολυάρητός.

Πολυζήλως, et πολυζήλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multo studio expetitus vel expetendus,] sought or to be sought with much emulation. Τάχ' ἐς δόμους σουὺς τὸν πολυζήλον πῶσιν. Trach. 185. See also Hipp. 168. SYN. See Πολυάρητός.

Πολυζυγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens transtra,] many-benched. Ἀσχαλᾶ παρὰ νηὶ πολυζυγῷ, ἦν περ ἅελλαι. B. 293. SYN. Πολύκληϊς.

Πολυήρατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perjucundus, optabilis,] very delightful, most desirable. Μνήμ' Ἑλένης χειρῶν πολυήρατοῦ ἐς γάμους ὤρην. o. 126.

Πολύηχης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [multisonus,] loud-sounding. Ἡ τε θάμᾳ τρωπῶσά χέει πολύηχῆά φωνήν. τ. 521. See also Hipp. Alcest. 941. SYN. Ἡχίεις, ἐριζῶμος, πολύφωνος, πολυθρόος.

Πολυθαράς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [multa fiducia præditus, audax,] having much confidence, bold. Ὅς ῥᾶ τ' Ἄμαζόνιδων πολυθαράεος ἐκ πολέμοιο. Apoll. 2. 914. SYN. Εὐθαράς, πάντολμος, τᾶλασφρων.

Πολυθέος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multos deos colit vel habet,] worshipping or having many gods. Πολυθέων ῥυσία-σθεῖσάν. Æsch. Suppl. 430.

Πολυθεριδής, ου, ὁ, patron. [Polythersides,] the son of Polytherses.

Πολυθεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [percarus,] very dear. Τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολυθεστὲ τόκευσί. Call. 5. 48. SYN. See Πολυάρατος.

Πολυθρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [feris abundans,] abounding in wild beasts. Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολυθρῶν. Hipp. 144.

Πολυθρέμων, ὄνός, et πολυθρέματός, ὄν, adj. [multos alens,] very nourishing, rich. Ἄλλους δ' ὃ μέγας καὶ πολυθρέμων. Pers. 33. SYN. Πολυβοσκός, πολυβότος, πολυτροφός, πλούσιος, πολυπάμμων, πολυμυλός.

Πολυθρηνός, et πολυστῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [luctuosus,] mournful. Πολυθρηνὸν μέγα πον στένει, κικλήσκου-σά. Agam. 691. See also Helen. 211. SYN. Πολυδάκρυς, πολυδάκρυτος, πολυκώκυτος, πολυπενθής, πολυκλαυτός, πολυκηδής, βαρὺπενθής.

Πολυθρόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonorus,] much-sounding, noisy. Φυγάδᾳ ματαιαῖ πολυθροῖς. Æsch. Suppl. 827. SYN. See Πολυχηής.

Πολυθρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. ["ex multis foliis vel plicis constans." Vid. doctiss. Markland. in l. c.] consisting of many sheets or leaves. Δέλτου μὲν αἰδέ πολυθροὶ διαπύχαι. Iph. T. 728.

Πολυθύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens sacrificia,] of or composed of many sacrifices or victims. Πολυθύτον δὲ δὲ ἄλσος Ἀρ-τέμιδος. Iph. A. 185.

Πολυιδός, ου, ὁ, P. N. [Polyidus.] Ἦν δὲ τίς Εὐχύνωρ, Πολυίδου μάντιός νιός. N. 663. ΕΡΙΤΗ. Γέρων, ἀγᾶθος.

Πολυιδρεία, ας, ἡ, subst. [multa scientia,] much knowledge, ability. Ἐσχ', ἡ πάντ' ἐφύλασσε νόον πολυιδρείῃσιν. β. 346. SYN. Ἐμπειρία, ἐπιστήμη.

Πολυιδρῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [multa callens,] knowing much, learned. Ἥλυσθ' ἀνὴρ πολυιδρῆς ἐμοῦ πρὸς δώματᾶ πατρὸς. o. 458. SYN. Ἐμπειρός, πολυπειρός, ἐπιστήμων, δάήμων.

Πόλυιππός, ου, ó et ή, adj. [equis abundans,] possessing many horses. Ἴμβριον αἰχμητήν, πόλυιππου Μέντορος υἷον. N. 171.

Πόλυιχθύς, ου, et πόλυιχθὺς, ὅς, ó et ή, adj. [piscibus abundans,] abounding in fish. Ἡ εἰς οἶδμ' ἄλιον πόλυιχθὺν ἀμφὶς ὀρούσει. Hom. Apoll. 417. SYN. Ἰχθυοεῖς, πόλυκήτης.

Πόλυκαγκής, ἔος, ó et ή, adj. [admodum aridus, siccus,] much parched, dry. Τῶν δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφῆτην πόλυκαγκέα δίψαν. Λ. 641. SYN. Ξηρός, κατά-ξηρός.

Πόλυκάνης, ἔος, πόλυκτὸνός, et πόλυφόνος, ου, ó et ή, adj. [multos interficiens,] killing many. Πόλυκάνεις βότων ποιούνων ἄκος δ'. Agam. 1140. See also Orest. 1141. SYN. Δορυκάνης, πολυφθόρος, πόλυκτὸνός.

Πόλυκάπνος, ου, ó et ή, adj. [fumo abundans,] abounding in smoke. Μή σ' αἰθάλωσθι πόλυκάπνον στέγος πέπλους. Eur. Electr. 1140. SYN. Ψόλδεις, κάπνώδης.

Πόλυκαρπός, ου, ó et ή, adj. [fructuosus,] fruitful, productive. Ἀσούν ἱεν πόλυκάρπου ἁλώης, πειρηγίζων. ω. 220. SYN. Καρποφόρος, εὐκαρπός.

Πόλυκάστη, ης, ή, P. N. [Polycaste,] Τόφρᾳ δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πόλυκάστη. γ. 464.

Πόλυκερδεία, as, ή, subst. [“ magna prudentia agendi commode et dextre.” Damm.] great cunning. Αὐτὰρ ὃ ἦν ἁλῶχον πόλυκερδείῃσιν ἄνωγέ. ω. 166. SYN. Δόλος, ἀνουργία, ποικιλόφροσύνη.

Πόλυκερδής, ἔος, ó et ή, adj. [astutus, callidus, vafer,] crafty, cunning, knavish. Μνήσατό Μηδείης πόλυκερδὲς ἐννεοΐων. Apoll. 3. 1363. SYN. Δολομητής, πόλυμητής, ποικιλόφρων, κερδαλέος, πάνουργός.

Πόλυκέρως, ωτός, adj. [multa habens cornua,] many-horned. Ἐνθ' εἰσπέσων ἔκειρε πόλυκέρων φόνον. Aj. Fl. 55. SYN. Εὐκέρως.

Πόλυκεστός, ου, ó et ή, adj. [varie acupictus,] much-embroidered. Ἀγχι δέ μιν πόλυκεστός ἱμάς ἀπάλην ὑπὸ δειρήν. Γ. 371. SYN. Δαιδαλέος, ποικίλος, αἰδολός.

Πόλυκηδής, ἔος, ó et ή, adj. [valde luctuosus,] very lamentable. Ἀμφοτέρω σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πόλυκηδέα νοστήν. ψ. 351.

Πόλυκήτης, ἔος, ó et ή, adj. [belluis abundans,] abounding in large beasts. Οὐ γάρ τις δῆϊον πόλυκήτηᾷ Νειλὼν ὑπερβάς. Theocr. 17. 98. SYN. See Πόλυιχθὺς.

Πόλυκλαντός,¹ et πόλυκλανστός, ου, ó et ή, et η, ὅν, adj. [multum defletus vel deflens,] greatly lamented. Ἐρὸς ἄερθὲν, τὴν πόλυκλατήν. Agam. 1503. SYN. See Πόλυθρηνός.

Πόλυκλειτός, ου, ó et ή, adj. [multum celebratus,] renowned. Ἐξ οὗ πόλυκλειτον κάθ' Ἐλ-λανάς. Olymp. 6. 120.

Πόλυκλήϊς, ιδός, ή, adj. [multis transtris instructus,] many-benched. Νηϊ πόλυκλήϊδι καὶ εἰσιδὲ πάντας ἑταίρους. ψ. 324. SYN. Πόλυζυγός.

Πόλυκληρός, ου, ó et ή, adj. [locuples,] rich. Ἠγάγυμην δὲ γυναικὰ πόλυκληρών ἀνθρώπων. ξ. 211.

Πόλυκλητός, ου, ó et ή, adj. [longe evocatus,] called from afar. Ἀλλήλοισ' ἀτὰρ αὐτὲ πόλυκλητοὶ ἐπικούροι. K. 420.

Πόλυκλυστός, ου, ó et ή, adj. [multis alluens vel perstrepens undis,] boisterous with waves. Οἱ μὲν πάντες ὀλοντο πόλυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. τ. 277. SYN. Πόλυφλοισβός.

Πόλυκμητός, ου, ó et ή, adj. [multum laboris et ærumnæ habens, elaboratus,] occasioning much labor, highly wrought. Ἄλλ' ἂρ' ἐπ' οὐδοῦ ἰξέ πόλυκμήτου θάλαμοιο. δ. 718. SYN. Πόλυδαΐδολός, εὐτεκτός.

Πόλυκνημύς, ου, ó et ή, adj. [cui multa sunt juga et saltus,] hilly and woody. Σχοῖνόν τε, Σκωλόν τε, πόλυκνημόν τ' ἔτεωνον. B. 497.

Πόλυκνισσός, ου, ó et ή, adj. [multo nidore redolens,] fragrant. Τηλοῦεν ἀντιώσῃ πόλυκνισσον ἐκάτόμβη. Apoll. 3. 879. SYN. Εὐώδης.

¹ The form πόλυκλαντός is preferable to that of πόλυκλανστός. See the able remarks of Heinrich. Mus. v. 236. p. 132.

Πολύκοινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnibus communis, publicus,] very common, public. Μεγαν, ἡ τὸν πολυκοινὸν "Αθαν. Aj. Fl. 1193. SYN. Πάγκοινος.

Πολυκοράνεια, ας, ἡ, subst. [multorum imperium,] the government of many, ochlocracy. Οὐκ ἀγὰθον πολυκοράνιη· εἰς κοίρανός ἐστω. B. 204.

Πολυκοράνιος, ου, et πολυκράτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [præpotens,] ruling many, very powerful. Πολυκοίρανέ, μάνθανέ παῖ. Ran. 1270. SYN. Ἐρισθένης, παγκράτης.

Πολυκόλυμβος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum natans,] swimming much. Πολυκόλυμβοις μελέσιν. Ran. 245.

Πολυκρανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens capita,] many-headed. Φάνθη ταυρός, ἡ πολυκρανός γ' ἰδεῖν. Bacch. 1005. SYN. Ἐκτογκεφάλος.

Πολυκράτης, vid. Πολυκοίρανός.

Πολυκρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) multis plausibus resonans, (2) astutus,] (1) loudly applauding, (2) crafty. Αἰγυπὸδην, δίκερωτᾶ, πολυκρότῳ, ἡδυγέλωτᾶ. Hom. Hym. 18. 37.

Πολυκτεάνος, ου, ὁ et ἡ, πολυκτημων, ὄνος, et πολυκτητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multa acquisivit et possidet, dives,] having many possessions, rich. Οὐ πολλὸν, ἰδεῖ πατρίδα πολυκτεάνων. Olymp. 10. 44. See also Ion 583. et Androm. 765. SYN. Αφνειός, πολυκληρός, πολυπάμμων, πολυλήϊός, πολυμηλός, πλούσιός, ὀλβίος.

Πολυκτόνος, vid. Πολυκᾶνης.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ patronym. a (2) Πολύκτωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [(1) Polycetorides; (2) Polycetor,] (1) the son of Polycetor; (2) Polycetor. Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πολυβός τε δαίφρων. χ. 243. See also p. 207.

Πολυκώκυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum lugens, luctuosus,] very sad, mournful. Βῆς πολυκώκυτους εἰς Ἄϊδα πύλας. Theogn. 244. SYN. See Πολυθρηνός.

Πολυκώμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [comessationibus abundans,] full of revels. Πολυκώμους κατὰ δαίτῃς. Anacr. 42. 14.

Πολυκώπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos habens remos,] many-oared. Σταίη πολυκώπων ὄχημᾶ ναὸς αὐτῷ. Trach. 658.

Πολυλήϊος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multas segetes habens, dives,] having many crops, rich. Ναῖε πολυλήϊων, πολυλήϊος· ἀλλὰ εἰ μοῖρα. E. 613. SYN. See Πολυκτημων.

Πολυλλιστός, poet. πολυλλιστός, et πολυλλίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum invocatus,] much entreated, supplicated. Ἄλλ' ἢ γ' ἐν νηοῖσι πολυλλιστοῖσι μένουσᾶ. Hom. Apoll. 347. See also Call. 4. 316. SYN. Προσίκτωρ.

Πολυμάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [multa doctus,] who has learned much. Ἀνδρῶν παρόντων πολυμάθων καὶ δεξιῶν. Vesp. 1170. SYN. See Πολυδιδής.

Πολυμεδιμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos medimnos gignens,] producing many medimni. Δαμάτρε, μέγα χαῖρε, πολυτροφέ, πολυμεδιμνέ. Call. 6. 2.

Πολυμέτρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [copiosus,] plenteous. Οὗτός ποτ' ἐκ γῆς πολυμέτρον λάβων στάχυν. Eur. fr. Mel. 1. 6.

Πολυμήλη, ης, ἡ, P. N. [Polymele.] Παρθενίος, τὸν ἐτικτὲ χόρῳ καλὴ Πολυμήλη. Π. 180.

Πολυμηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multas oves habens, vel multa poma ferens,] rich in sheep, producing many apples. Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαῷ. B. 705. SYN. See Πολυθρέμων.

Πολυμήτωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Polymestor.] Πολυμήστορος πρὸς δῶμά, Ορηκίον ἔξενον. Hec. 7.

Πολυμητής, ἴος, adj. [multo consilio præditus, sagax,] full of sense, wise. Εἴτ' ἐκδύναί ράκεῖν κρυφθένθ', ὥσπερ πολυμητὶς Ὀδυσσεύς. Vesp. 351. SYN. Πολυβούλης, ποικιλόβουλος, ποικιλόφρων, μητίτης, πολυφρων, περυσσφρων, πολυπαῖαλος.

Πολυμηχανία, α, ἡ, subst. [calliditas, solertia,] much contrivance, ingenuity. Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε. ψ. 321. SYN. Σόφια, προμηθεια, πολυπλοκία, ποικιλόφροσύνη, παιπαλμα.

Πολυμηχάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [callidus, solers,] much-contriving, clever, inge-

nious. Φράσσεταί, ὥς κὲ νῆηται, ἐπεὶ πόλυμήχανός ἐστιν. α. 205. SYN. Πῶ-
λυβουλός, πόλυμητις, πόλυπαίπαλός, μηχανορράφος, πανούργος.

Πόλυμίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [multis liciis textus,] having many threads, woven.
Πόλυμίτων πέπων. Æsch. Suppl. 439.

Πόλυμνήστειά, (subaud. μέλη) ων, τὰ, subst. [carmina a Polymnesto quodam
inventa,] the strains of Polymnestus. Καὶ Πόλυμνήστειά ποιῶν, καὶ ξυνῶν
Οἰωνίχῳ. Equit. 1287.

Πόλυμνηστός, η, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [multum ambitus,] much courted. Πόλυ-
μναστὸν ἀπηνθίσω. Agam. 1434.

Πόλυμνήστωρ, ὁρὸς, ὁ, adj. [memoria pollens,] having a powerful memory.
Γένου πόλυμνήστωρ ἐφάπτωρ Ἴους. Æsch. Suppl. 544. SYN. Εὐμνήμων, μνή-
μων, μνημῶνικός.

Πόλυμνιά, as, ἡ, P. N. [Polyhymnia,] one of the nine Muses. See the note of
the word Ἑρπύτω.

Πόλυμοχθός, et πόλυπῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnosus,] causing or undergoing
much labor, wretched. Ὡ πόλυμοχθὸς Ἄρης, τί ποθ' αἰματί. Phœn. 796.
ΕΡΙΤΗ. Ἀθλίς, πᾶνᾶθλίς, μοχθηρός, ἐπιπῶνός.

Πόλυμυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [verbosus,] of many words, loquacious. Οὐτ' οὖν
Τηλέμαχον μᾶλ' ἀπερ πόλυμυθον εἶοντα. β. 200. SYN. Λαλός, ποικίλυμυθος,
πόλυλόγος, στώμυλός.

Πόλυναός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens delubra,] having many temples. Τῶν
δὲ χαρίζομενα, πόλυνῶν μὲ καὶ πόλυναε. Theocr. 15. 109.

Πόλυναύτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos nautas habens,] having many sailors.
Πόλυχειρ, καὶ πόλυναύτης. Pers. 85.

Πόλυνείκης,¹ ἔδς, ὁ, P. N. [Polynices,] one of the sons of Œdipus. Ἐξυπτιά-
ζων ὄντο μὲν, Πόλυνείκους βίαν. Sept. Theb. 574.

* Πόλυνείκης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [contentiosus,] contentious. Οὐ δὴτ' ὀρθῶς καὶ
πόλυνείκεις. Sept. Theb. 829.

Πόλυνέφελος, et πόλυνέφελός, ου, adj. [nubibus obductus,] having many clouds,
cloudy. Πό-λυνέφελα κρέοντι, θυγάτηρ. Nem. 3. 17.

Πόλυνηός, ου, ὁ, P. N. [Polynēus.] Ἀμφιάλός θ' υἱὸς Πόλυνηου Τεκτονίδαο.
θ. 114.

Πόλυνίφης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [multa nive tectus, nivusus,] covered with snow.
Πετὰλ' ἀτὰρ δριῖν πόλυνίφεα. Helen. 1325. SYN. Νιφόβδολός, νιφόβδλης, χιτ-
νώδης, νιφέτώδης, νιφθεῖς, χιτώνες.

Πόλυξενός,² et Ion. πόλυξενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multos hospites habet,] enter-
taining many strangers, hospitable. Τὸν πόλυξενώτατον. Æsch. Suppl. 163.
See also Alcest. 584. SYN. Φιλόξενός, εὐξενός.

Πόλυξενη, ης, ἡ, P. N. [Polyxena,] the daughter of Hecuba. Αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν
τὴν ἐμὴν Πόλυξενην. Hec. 40. PHR. For an account of the sacrifice of Po-
lyxena, see Hec. 519—580.

Πόλυξεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expolitus, pulchre factus,] highly polished, beauti-
fully made. Φασὶ πόλυξέστοις. Œ. C. 1570. SYN. Πόλυκμητός.

* Πόλυξώ, ὄος, ἡ, P. N. [Polyxo.] Λαῖνον αὐτὰρ ἐπειτὰ φίλη τρῶφός ὦρτο Πό-
λυξώ. Apoll. 1. 668.

Πόλυολβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [divitiis abundans,] very wealthy. Βασίλει' ἡρώας
τὰς πόλυολβον. Eur. fr. Archil. 33. 1. SYN. See Πόλυκτεάνος.

Πόλυόρνιθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [avisus frequens,] having many birds. Πόλυόρ-
νιθον εἶπ' αἶψα. Iph. T. 436.

Πόλυόχλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [populosus,] populous. Οὐ σῆς ἐρῶμεν πόλυόχλου
τῦρανίδος. Rhes. 166. SYN. Πόλυάνθρωπος.

Πόλυπαίπαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [versutus, astutus,] cunning, crafty. Τὴν δ'
ἄρ' Αἰνείδης πόλυπαίπαλός ἡπέρῳπεν. ο. 418. SYN. See Πόλυβουλός.

Πόλυπάμων, ὄνός, adj. [multa possidens, dives,] possessing much, wealthy.

¹ See the note on the word Ἑπεύκλης.

² Πόλυξενός is also a proper name. B. 623.

Τρῶες, δ', ὥστ' οἶες πολυπάμυνός ἀνδρός ἐν αὐλῇ. Δ. 433. SYN. See Πολυκτεῖανός.

Πολυπειρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa expertus, callidus,] of much experience. Δεινὴν, ἀγᾶθην, φαύλην, σεμνὴν, ἀγάνην, πολυπειρόν. Lysistr. 1109. SYN. See Πολυδῖδρις.

Πολυπενθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [in multo luctu,] in much sorrow, sad. Καὶ σὺ, γέρον, πολυπενθές, ἐπεὶ σὲ μοῖ ἡγάγε δαίμων. Ξ. 386. SYN. Πολυθρηνός.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ, patronym. [Polypemonides,] the son of Polypemon. Υἱὸς Ἀφείδαντός Πολυπημονίδαὺ ἀνακτός. ω. 304.

Πολυπήμων, οἶος, adj. [multa damna afferens, noxius,] bringing many losses or distresses, calamitous. Αὐτὰρ ἀναξ ἄτην πολυπήμوني χεῖρας αἰείρας. Apoll. 4. 228. SYN. Βλάβερός, λωβήεις, δηλήμων, πολυσίνης, ζημιώδης, λυμαντήριος.

Πολυπηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multo stamine textus,] richly woven. Χρησαὶ πολυπηνὰ φάρεά δύναι. Eur. Electr. 191. SYN. Πολυτέλης.

Πολυπίδαξ, ἄκος, et πολυπιδᾶκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fontibus abundans,] abounding in springs. Ἴδην δ' ἴκανον πολυπιδᾶκᾶ, μητέρᾳ θηρῶν. Ο. 151. See also Υ. 218. SYN. Εὐγυρός, κάθυγρός, πολυπόταμος.

Πολυπικρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde amarus,] very bitter. Μὴ πολυπικρὰ καὶ αἰνὰ βίαις ἀντίτρεξαι ἐλθόν. π. 255. SYN. Πικροτάτος.

Πολυπίνης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [valde sordidus,] very squalid. Υἱάφροχρον κᾶρα πολυπίνες τ' ἔχων. Rhes. 712.

Πολυπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, πολυπλάνης, εὖς, πολυπλάνητος, et πολυπλάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multivagus,] wandering much, roving. Πολυπλαγκτοτέρων τέ θνατῶν. Herc. F. 1190. See also Helen. 203. 1318. and Phoen. 671. SYN. Πέριφοίτος, περίστρῳφος.

Πολυπλέθρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multorum jugerum est,] of many acres, extensive. Πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δὲ σοὶ γῆας. Alcest. 703. SYN. Εὐρύχωρος, πλατὺς, μέγας.

Πολυπλόκῃα, as, ἡ, subst. [versutia, dolus,] cunning, deceit. Ἄλλὰ δόλους, ἀπάτας τέ, πολυπλόκῃας τ' ἐφίλησάν. Theogn. 67. SYN. Πολυμηχάνια, πανουργία.

Πολυπλόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multis nexibus implicans vel implicitus, multiplex,] entangling, entangled. Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου, ὃς πῶτ' πέτρη. Theogn. 215. SYN. Πολυπνύχους, ποικίλος, δδλιόφρων.

Πολυποίκιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [variegatus,] variegated. Ἐς ἐπὶν ὀρνύμενα πολυποίκιλᾶ. Iph. T. 1150.

Πολυποίτης, ου, ὁ, P. N. [Polypœtes,] Ἀνστάντες δ' ἐταῖροι Πολυποίταο κρατῆροῖο. Ψ. 848. ΕΡΙΤΗ. Κρατῆρος, ξανθός, ἰσθθεῖς, μένεπτόλεμος, υἱός Πειριθοῖο.

Πολυπόνος, Ion. πολυπόνος, vid. Πολυμοχθός.

Πολυπόταμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos habens fluvios,] having many rivers. Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμόν. Herc. F. 409. SYN. Πολυπίδαξ, πολυπιδᾶκος.

Πολυπότινος, ἄ, ὁ, adj. [valde venerandus,] highly to be honored. Μητέρᾳ Δινδύμην πολυπότινιαν ἐγκάλεοντες. Apoll. 1. 1125.

Πολυπούς, ποδός, adj. [multos pedes habens,] many-footed. Ἥξει καὶ πολυπούς. Soph. Electr. 488.

Πολυπραγμῶνέω, v. [ardelionem ago,] to act the busybody. Εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν. Plut. 914. SYN. Περιεργάζομαι, πολυπραγματῶ.

Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, subst. [solicitudo de multis negotiis nihil ad nos pertinentibus,] a meddling interference. Πολυπραγμοσύνης νῦν ἐς κέφαλήν τρέποιτ' ἔμοι. Acharn. 833. SYN. Περιεργία.

Πολυπράγμων, ὄνος, adj. [curiosus,] meddling, inquisitive. Ἀμᾶθης γὰρ ἔφους, κοῦ πολυπράγμων. Aves 471. SYN. Περιεργός, φίλοπράγμων, ἐπιμέλης, πραγματικός.

¹ Πολυπούς, Attice Πουλύπους, is also a subst., the name of an animal, the polypus. See Danmi. a v. Πολύπους.

Πόλυπρεμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos habens stipes vel truncos,] having many stumps or trunks. Κύκλᾱ πόλυπρέμνοιο δὴ ἐξ ὕλης τεταύνοτο. Apoll. 4. 161.

Πόλυπτολῆς, ἔως, adj. [multas urbes habens,] containing many cities. Πότνιᾱ, πολὺμελαθρῆ, πόλυπτολῆ, χαῖρῆ, Χιτώνη. Call. 3. 225.

Πόλυπτύχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multas plicas vel valles habens, sinuosus,] having many folds or valleys, winding. "Ιδης ἐν κερύφῃσι πόλυπτύχου, ἀλλοτρεῖ δ' αὐτῆ. X. 171. SYN. Πόλυπλόκος, πτύχωσης.

Πόλυπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multis turribus munitus,] defended by many towers. Τὸν διαβάς, ἐκἀεργεῖ, καὶ Ὠκᾶλέην πόλυπυργόν. Hom. Hym. 2. 242.

Πόλυπυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tritico abundans,] abounding in wheat. Τὰς Ἀφροδίτας πόλυπυρὸν αἶαν. Æsch. Suppl. 564. (Choriambic trimeter.) SYN. Πυρρόφύρος, πολέκαρπος.

Πόλυρράπτος, πόλυρράφος, ου, ὁ et ἡ, et πόλυρράφης, ἔς, adj. [multum consutus,] well sewed. Ῥίψας τόξον ἔραζε, πόλυρράπτὸν τε φάρετρήν. Theocr. 25. 265. See also Aj. Fl. 575.

Πόλυρρήν, ηνός, adj. [(1) multos agnos habens, (2) dives pecoris,] having many lambs, rich in cattle, wealthy. Ἀγχι δὲ ναιετάουσι πόλυρρήνες Τιβάρηνοι. Apoll. 2. 377. SYN. Πόλυμηλός, πολὺβούτης, πολυκετᾶνός.

Πόλυρρίνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [corio multiplici indutus,] covered with many hides. Ἄν δὲ πόλυρρίνον νόμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος. Apoll. 3. 1230.

Πόλυρρόδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rosis abundans,] abounding in roses, rosy. Χωρῶμην ἐς πόλυρρόδους. Ran. 448.

Πόλυρρόθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multiloquax,] loquacious. Ὑμνοῖθ' ὕπ' ἀστῶν φροίμοις πόλυρρόθοις. Sept. Theb. 7.

Πόλυρρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multifluus, copiose fluens,] flowing copiously, streaming. Πόλυρρότον γὰρ αἶμ' ὑπεξαίρουσι τῶν. Soph. Electr. 1419.

Πόλῡς,¹ poët. πολὺς, Ion. πολλός, πολλή, πόλῡ, poët. πολὺ, Ion. πολλόν, gen. οὔ, ἡς, οὔ, et ἔος, adj. [multus, magnus, vehemens,] much, many, great, violent. Πάντ' ὅθεν ἐκ μέλεων πόλῡς ἑρρέεν, οὐδὲ πῇ εἶχεν. Π. 110. See also N. 804. and θ. 109. SYN. Μεγᾶς, ἀμπόλῡς, ἀπλετός, σῡχνός, ἱκάνος, ἄσπετος.

Πόλῡσινος, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde noxius,] very injurious. Μῆχου δ' ἀφερκτός πόλῡσινους κύνος δίκην. Choëph. 440. SYN. See Πόλῡπῆμων.

Πόλῡσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) frumento abundans, (2) cibo repletus,] abounding in food. Οὐκ ἦν μὰν πόλῡσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ. Theocr. 21. 40.

Πόλῡσκίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosus,] having much shade, shady. Ἦνωγεν, λείπεν δὲ πόλῡσκῖον ἄλσος Ἄρηος. Apoll. 4. 166. SYN. See Σκίθεϊς.

Πόλῡσκαρθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tripudians, exultans,] dancing, bounding. Ἀθᾶνται δὲ τὸ σῆμᾱ πόλῡσκαρθμοῖο Μῦρίνης. B. 814. SYN. Τάχῡς.

Πόλῡσπερής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [multum disseminatus,] widely scattered. Βόσκει γαῖᾱ μέλαινᾱ πόλῡσπερῆας ἀνθρώπους. λ. 364.

Πόλῡσπρός, et πόλῡσπερμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [segete abundans, fertilis,] abounding in seeds, fertile. Νιφύβδλᾱ πεδίᾱ, πόλῡσπρᾱ τ'. Aves 952.

Πόλῡσταφύλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [uvis abundans,] abounding in grapes. Χαλκιδᾶ τ', Εἰρετρίαν τὲ πόλῡσταφύλόν τ' Ἰστιάϊν.² B. 537.

Πόλῡσταχύς, ὅς, adj. [multas spicas edens,] producing many ears. Δάματερ πόλῡκαρπῆ, πόλῡσταχύ, τοῦτ' ὃ λῶδ' ὄν. Theocr. 10. 42.

Πόλῡστιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lapillis abundans,] pebbly. Πεζὺς ὑπὲρ Κρᾶθλιν τῆ, πόλῡστιόν τῆ Μῆτώπην. Call. 1. 26.

Πόλῡστεφής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [multis sertis redimitus,] covered with garlands. Ἐγὼ μὲν ἔρω πρὸς πόλῡστεφῇ μύχον. Eumen. 39.

Πόλῡστομέω, v. [multum loquor,] to talk much. Καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πόλῡστο-

¹ The last syllable of πόλῡς sometimes is long in Homer, as in N. 705.; but this arises from the effect of the metrical ictus.

² Ἰστιάϊν is here scanned as an antibacchius. See Clarke's note on the passage.

μεῖν χρῶν. Æsch. Suppl. 511. SYN. Μακρόλογεω, περιλάλω, φλυαρέω, στό-
μύλλω, ληρέω.

Πόλυστονός, vid. Πόλυθρηνός.

Πόλυσχιστός, ου, ó et ή, adj. [(1) in multas partes fissus, (2) qui findi potest,] divided, or which may be divided into many parts. "Εσθη κέλευθων ἐν πόλυ-
σχίστων μία. OE. C. 1592. SYN. Σχιστός.

Πόλυτειρής, ἔος, ó et ή, adj. [stellatus,] studded with stars. "Ελκων ἐξῷπιθεν
πρύμναν πόλυτειρὲς Ἀργοῦς. Arat. 604.

Πόλυτέκνος, ου, ó et ή, adj. [multos habens liberos,] having many children.
Οὐδ' εἰς ἀμίλλαν πόλυτέκνον σπουδὴν ἔχων. Med. 557.

Πόλυτίμητος, ου, ó et ή, et η, ὄν, adj. [valde honoratus,] highly honored. Δέξαι
διτ', ὦ πόλυτίμητη. Pax 978. SYN. Πάντιμος, πόντιός, σεβάσιμος, πόλυμνος,
αἰδοίτας.

Πόλυτλας, ἀνός, πόλυτλήμων, ὄνός, et πόλυτλητός, ου, ó et ή, adj. [(1) multa
passus, (2) patiens, (3) ærumnosus,] much-enduring; patient; calamitous. "Ως
φατ' ῥίγησεν δὲ πύλυτλας διός Ὀδυσσεύς. ε. 171. See also σ. 318. and λ. 38.
SYN. Τλησιππῶνός, πόλυππῶνός, τλήμων, παντλήμων.

Πόλυτρήρων, ὄνός, adj. [columbis abundans,] having many doves. Φάρην τε,
Σπάρτην τὲ, πόλυτρήρωνά τὲ Μέσσην. B. 582.

Πόλυτρητός, ου, ó et ή, adj. [multa foramina habens,] porous. Ὑδαὶ καὶ σπόγ-
γοισὶ πόλυτρητοῖσι καθαίρειν. χ. 439.

Πόλυτρυπός, ου, ó et ή, adj. [(1) multum peregrinatus, multiplex, varius, (2)
versutus,] much travelled, various; cunning. Ἀνδρὰ μοὶ ἐννέπε, Μοῦσα,
πόλυτρυπὸν, ὃς μάλ' ἀ πολλὰ. α. 1. SYN. Πόλυμήχανός, πόλυποίκιλός, κερδάλεός,
δολόπλοκος.

Πόλυτρυφός, ου, ó et ή, adj. [multos alens, almus,] nourishing many, genial.
Δάματερ, μεγὰ χαῖρε, πόλυτρυφὲ, πουλυμέδιμνε. Call. 6. 2. SYN. Πόλυφορβός,
πόλυθρέμμων, βιόδωρός, βιόσσοός.

Πόλυῦμνητός, et πόλυῦμνός, ου, ó et ή, adj. [multum hymnis celebratus,] much
celebrated in song. Ἐν πόλυῦμνητῷ Διὸς ἄλσει. Nem. 2. 8. See also Equit.
1325. SYN. Εὐκλής, πόλυτίμητός, πόλυώνυμός, ἐπίδοξός, πόλυφατός.

Πόλυφαγός, ου, ó et ή, adj. [multum vorans,] voracious. Γενῶσιν πόλυφαγοῖς.
Aves 1065.

Πόλυφαρμάκος, ου, ó et ή, adj. [medicamentis vel venenis abundans,] abound-
ing or skilled in drugs. Κίρκης ἵζεσθαι πόλυφαρμάκου ἐς μεγὰ δῶμα. κ. 276.

Πόλυφατός, et πόλυφημός, ου, ó et ή, adj. [multorum sermone jactatus,] much
talked of, celebrated. Ὀλυμπία τ' ἀγώνων πόλυφατῶν ἔχδν. Pyth. 11. 71.
See also β. 150. SYN. Ἀμφίβοητός, πόλυαινός, πόλυαινέτός, πόλυώνυμός, διὰ-
πυστός.

Πόλυφειδὲς, ἔως, ó, P. N. [Polyphideus.] Μάντιός αὖ τέκετο Πόλυφειδέα τε,
Κλειτόν τὲ. ο. 249. EPIITH. Μάντις, ὑπέρθυμός, βροτῶν ὄχ' ἄριστός.

Πόλυφημός, ου, ó, P. N. [Polyphemus.] Πόλυφημόν' ἀντί δ' εὖτων βακχευ-
μάτων. Cycl. 25. EPIITH. Ἀντιθέός, κρατέρός, αἰπυλός, δυσέρως, βλοσυρός,
μυνοδερκτής, ἀνίκητός.

Πόλυφθορός, et (2) πόλυφθόρος, ου, ó et ή, adj. [(1) multos occidens, (2) dirutus,]
destroying many, ruinous, ruined. Αὐτῆς λεγούσης τὰς πόλυφθόρους τύχας.
P. V. 654. SYN. Πόλυκάνης, πόλυφθόνός, πόλυπήμων.

Πόλυφίλος, ου, ó et ή, adj. [multos amicos habens,] having many friends. Πό-
λυφίλῳν ἔπειταν. Pyth. 5. 5.

Πόλυφιλτρος, ου, ó et ή, adj. [multas potiones amatorias expertus,] one who
has tried many love-potions, amorous. Ἀνὴρ πόλυφιλτρος ἀπηνέος ἥρατ'
ἐφάβω. Theocr. 23. 1. SYN. Ἐρωμάνης, δυσέρως.

Πόλυφλοισβός, ου, ó et ή, adj. [multo strepitu resonans, sonorus,] loud-sound-
ing, roaring. Πορφυρέον μεγὰ θυὲ πόλυφλοισβοῖ θάλάσσης. ν. 85. SYN.
Ἐρίβρομός, πόλυχηός.

¹ Πόλυφημός is also used adjectively. See Πόλυφατός.

Πολυφoίτης, ου, ό, P. N. [Polyphoetes.] Φάλκην, Ὁρθατόν τε, καί ἀντίθεον Πo-
λυφoίτην. N. 791.

Πoλυφoνός, vid. Πoλυκoνής.

* Πoλυφoντής, ου, ό, P. N. [Polyphontes.] Αἴθον τέτακται λήμα, Πoλυφoντου βία.
Sept. Theb. 444.

Πoλυφορβός, η, ον, et ου, ό et ή, adj. [multos pascens,] feeding many. Ἐρχομαι
όψομένη πολυφόρβου πειράτᾱ γαίης. E. 301. SYN. See Πoλυτρόφος.

Πoλυφράδης, εός, ό et ή, πολυφράδων, et πολύφρων, ός, adj. [valde consultus,
valde prudens,] very wise, very prudent. Γαίης έννέσιγσῖ πολυφράδεεσσῖ δδλω-
θείς. Hes. Theog. 494. See also Apoth. 1. 1411. and θ. 294. SYN. See
Πoλυβουλός.

Πoλυφροντίς, ιδός, ό et ή, adj. [multis curis plenus,] having many cares. Πoλυ-
φροντίδες τέ βουλαί. Anacr. 39. 6. SYN. Πoλυκρής.

Πoλυφροσύνη, ης, ή, subst. [variarum rerum peritia, prudentia,] skill, judgment.
Ἐς φᾱς ήλιον σφῆσι πολυφροσύναις. Theogn. 712. SYN. See Πoλυδρεϊά.

Πoλυφρων, vid. Πoλυφράδης.

Πoλυφωνός, ου, ό, P. N. [Polyphonus.] Αἰμυχᾱρίς δ', ως εἶδεν ἀπολλῦμενον
Πoλυφωνόν. Batrach. 211.

Πoλυχαλκός, ου, ό et ή, adj. [(1) æratus; (2) dives,] (1) brazen, (2) rich. Οὐ-
ρανόν ες πολυχαλκόν, έν' ἀθανάτοισι φείνη. γ. 2. SYN. Χαλκήρης, ισχυρός,
χάλκεός.

Πoλυχανδής, εός, ό et ή, adj. [valde capax,] very capacious. Ἦροί ό κωρός
ἐπέιχε πτόφ πολυχανδέᾱ κρωσσόν. Theocr. 13. 46.

Πoλυχειρ, ειρός, adj. [multas manus habens,] many-handed, having numerous
forces. See in Πoλυναύτης.

Πoλυχορδός, ου, ό et ή, adj. [multas habens chordas,] many-stringed. Βάρβι-
τον ες πολυχορδόν, έν ἀνδράσι θῆκ' όνυμαστούς. Theocr. 16. 45.

Πoλυχρόνιος, ου, ό et ή, adj. [longævus, vivax,] long-lived, ancient, durable.
Δωσῶ καί βίωτω τέρρα πολυχρόνιον. Call. 5. 128. SYN. Πᾱλαιγηνής.

Πoλυχρύσος, ου, ό et ή, adj. [multum auri habens, dives,] having much gold,
wealthy. Ὡ Διός ἀδύπηγς φύτι, τίς πτότε τᾱς πολυχρύσου. E. R. 151.

Πoλυχωστός, ου, ό et ή, adj. [in altum congestus,] piled or heaped up on high.
Πoλυχωστον ἄν εἶχες. Choëph. 345.

Πoλυψᾱμάθος, et πολυψαμμός, ου, ό et ή, adj. [arenosus,] sandy. Χωμά πολυ-
ψᾱμάθον ἄλαθεῖς. Æsch. Suppl. 877. SYN. Ψᾱμάθωδης.

Πoλυδύνος, ου, ό et ή, adj. [(1) multos labores habens; (2) molestus; (3) ad-
flictus,] causing much pain; troublesome; distressed. Ἄλλ' οὐδ' ως ὑπó βύρ-
σαν εδν πολυδύνος ιδός. Theocr. 25. 238. SYN. Ἐπώδυνός, οδυνήρός.

Πoλυωνύμια, as, ή, subst. [multitudo nominum,] a number of names, renown.
Καί πολυωνύμην' ένᾱ μή μοι Φοῖβός ἐρίξη. Call. 3. 7. SYN. Εὐφημία.

Πoλυώνυμός, ου, ό et ή, adj. [multi nominis et famæ,] having many names, re-
nowned. Κίλικιον θρέψεν πολυώνυμόν. Pyth. 1. 32. SYN. Πoλυφάτος, πo-
λυμνητός, πολυώνος.

Πoλυωπός, οῦ, ό et ή, adj. [multos habens oculos, vel multa foramina,] many-
eyed, having many orifices. Δικτύφ' ἐξερῶσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες. χ. 386.
SYN. Πoλυτρητός, πολυβροχός.

Πoλυωφέλως, adv. [valde utiliter,] very usefully. Πoλυωφέλως μέν πῶλει τῇ
Ἄθηναίων. Thesm. 304. SYN. Συμφέροντως, λυσιτέλως.

Πομπαῖος, ου, ό et ή, adj. [deductorius, deductus,] conducting, conducted,
propitious. Ἄλλα σ' ό Μαῖας πομπαῖός ἀναξ. Med. 757.

Πομπεύς, έως, et Ion. ήός, πομπός, ου, ό, et πομπήμων, όνός, subst. [dux,] a guide,
a conductor. Εὐρύμαχ', οὐτί σ' ἄνωγά έμοι πομπῆς ὑπάζειν. v. 364. See
also Bacch. 953. and Apoll. 2. 675. SYN. Πρόπομπός, ἄγωγός, ήγέμων,
πόμπιμός, ὁδηγός. EPITH. Κραυνός, ἄγανός, ἀπήμων, σωτήριός.

Πομπεύω, v. [comitor, deduco,] to attend, to conduct. Αὐτή μιν πόμπευόν
ένᾱ κλέος έσθλόν ἄρουθ. v. 422. SYN. Παράπέμπω, διάπέμπω, πρῶπέμπω
πρόαγω, ὁηγέω.

Πομπή, *ης, ἡ*, subst. [(1) missio, (2) deductio, (3) pompa, impulsus,] a mission, a message; guidance; a procession, an impulse. Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν φίλων. Herc. F. 579. SYN. Ἀπόπομπή, ἀποστολή. EPI TH. Ἀμύμων.

Πομπήμων, vid. Πομπεύς.

Πομπήμιος, *ης, ὄν*, et *ον*, ὁ et *ἡ*, adj. [(1) deductorius; (2) qui deducitur,] fit or able to convey; conducted. Πάτερ γέραιε, πομπίμαν. Phœn. 1726. SYN. See Πομπεύς.

Πομπύς, vid. Πομπεύς.

Πομφόλυζω, *φ. ξω*, *ν*. [largiter profundo,] to burst forth. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυζαν. Pyth. 4. 215. SYN. Βρύω.

Πόνεω, *φ. ἴσω*, *ν*. [(1) laboro; (2) patior; (3) ægroto,] to labor, to work; to endure; to be distressed, to be ill. Οὐκουν πόνειν με χρή· πονοῦντά δ' ἄξιον. Rhés. 161. SYN. Διᾶπόνεω, πράσσω, πάσχω, ἀνέχσμαι, μοχθεῶ, κάμνω, τάλαιπαρῶ, κάκῳπάθεω, νύσσω.

Πόνημά, vid. Πόνος.

Πόνηρία, *ας, ἡ*, subst. [(1) misera vitæ conditio; (2) improbitas, vitium, nequitia,] wretchedness, want; villany. Τί οὖν ἐτι ζῶ τῶν κοράκων πόνηριᾳ. Thesm. 868. SYN. Κάκουργια, πανούργημα, μοχθηρία, φανύτης, κάκη, κακῳθεία, ἀπῳρία.

Πόνηρός, *α, ὄν*, adj. [(1) laboriosus, miser; (2) improbus,] toilsome, wretched; wicked. Ὁ μὲν πόνηρος οὐδὲν ἄλλῳ, πλὴν κακῶς. Hec. 594. SYN. Ἐπιπόνος, μοχθηρός, ἀθλιός, δυστυχής, ἀτυχής, κακός, μιᾶρός, ἀναιδής, φλαυρός, ἀσελγής.

Πόνος, *ου, ὁ*, et *πόνημα*, *αὐτός, τὸ*, subst. [(1) labor; (2) ærumma, morbus,] labor, work; distress; disease. Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κέχρημέθα; Med. 335. See also Iph. T. 165. SYN. Κάμᾶτος, μῦγος, κόπος, ἐργόν, ὄτλος, λύπη, ἀνία. EPI TH. Ἄλιος, οἰζυρός, Ἐνᾶλιος, δεινός, γλυκός, ἀμεγαρτός, ἀκάματος, θυμαλγής, κράτερός, γυνῳβάρης, λευγαλέος, αἰπός, κάλός, κύκός, ἀμετρητός, χιλιπός, μέγας, δίπλους, πύλος, εὐσέβης, εὐκλής, μυρίς, δύσλυτός, εὐφημός, μακρός, ἀτελεστός, ἀπειρέσιος.

Ποντεύς, *εως, ὁ*, P. N. [Ponteus.] Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θῶν, Ἀνάβησινεύς τε. Θ. 113.

Ποντιάς, vid. Πόντιος.

Ποντίζω, *φ. ἴσω*, *ν*. [in pontum mergo,] to plunge or drown in the sea. Ἐἴτε γάρ ὁ ποντισθεῖς. Soph. Electr. 508. SYN. Κατάποντίζω.

Πόντιος, *α, ὄν*, et *ον*, ὁ et *ἡ*, et *ποντιάς*, *αδός, ἡ*, adj. [marinus, maritimus,] of the sea, marine, maritime. Ἰκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους. Cycl. 300. See also Hec. 444. SYN. Ἄλιος, ἐνᾶλιος, θάλάσσιος, πελάγιος.

Πόντισμά, *αὐτός, τὸ*, subst. [(1) submersio; (2) naufragium,] an immersion, a wreck. Ἐς ναῦν ἐχώρουν, Μενέλεω ποντίσματά. Helen. 1547.

Πόντιθεν, vid. Πόντος.

Ποντομέδων, *οντός, ὁ*, P. N. [pontum regens,] sea-ruling. Ποντομέδων, ἀναξ ἰχθυόδωρ. Sept. Theb. 123.

Ποντόνους, *ου, ὁ*, P. N. [Pontonous.] Ποντόνυε, κρητήρᾳ κερασσάμενος μεθῦ νεῖμῶν. η. 179.

Ποντοπυρεύω, *ποντοπυρεύμαι*, et *ποντοπύρῳ*, *ν*. [mare pervado,] to pass over the sea. Ἐπτάδεκαδίκᾳ μὲν πλεῶν ἡμᾶτά ποντοπυρεύων. η. 267. See also ε. 277. and λ. 11. SYN. Διάπερᾶω, ναυτίλλομαι.

Ποντοπρός, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [mare trajiciens,] sea-passing. Ἡ αὐτοὶ πᾶρά ρηνοῖ δάμειτε ποντοπύροισιν. Η. 72. SYN. Θαλασσοπλαγκτός.

Ποντοπόσειδων, *ωνός, ὁ*, P. N. [ponticus Neptunus,] Neptune, god of the sea.

Ὁ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. Plut. 1050. SYN. See Πόσειδάων.

Πόντος, *ου*, antiq. ὄθεν, acc. *ον*, antiq. *ονδέ, ὁ*, subst. [(1) pontus, mare; (2) Pontus, vel mare Euxinum,] (1) the sea, the ocean, (2) the Euxine, or Black Sea. Μνησέμαί οἱ Πόντου κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας. Apoll. 1. 2. SYN. Θάλασσα, ἅλς, ὠκεῖανός, σᾶλος, πελάγος. EPI TH. Πελάγιος, ἀλμυρός, μελῶς, κυανεύς, εὐ-ζευτός, ἄξιπότης, δεινός, εὐνήμις, ἀπείρων, ἀμειλίχος, ἀρρῳγέτος, εὐρύς, ἡρόει-δης, ἰσείδης, ἰχθυόεις, κυμαίνων, μέγακῆτης, οἶνοψ, πύλυκυστος, ἀρρῳγέτος, ἀμει-

λίχθς, νίφθεις, χειμωνδότης, πόλις, πολυφλοισβς, βαθυβρύς, ἄγρις, ἐρίγδου-
πς, πικρός.

Πόξ, vid. Πόκς.

Πόπανον, ου, τὸ, subst. [placentula lata, tenuis, et rotunda,] a broad thin round cake. Εἰ που πόπανόν εἴη τι κατὰλλελεμμένον. Plut. 680. SYN. Πλάκος, ψαισόν.

Πόποι, et πόπαξ, ["est interjectio notans indignationem, luctum, aut admirationem magnam, aut alium ejusmodi motum animi." Damm. heu! prob!] oh gods! o strange! alas! ὦ πόποι, ἀνριθμὰ γὰρ φέρω. C. R. 167. See also Eumen. 143. SYN. Φεῦ, πάται.

Ποππύω, f. ὥω, et ποππυλιάζω, v. [(1) sibilo, (2) concrepo digitis, (3) noctuæ more ejulo, (4) demulceo,] to hiss; to crack; to screech as an owl; to pat. Καὶ πᾶν τὸ πρόσωπὸν εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόπ-πύσεν. Plut. 732. See also Theocr. 5. 89. SYN. Σύριττω, κηλέω.

* Πόρδαλς, vid. Πάρδαλς.

Πορδή, ἡς, ἡ, subst. [crepitus ventris,] breaking of wind. Ταῦτ' ἀρὰ καὶ τὼ ἰνδ-
μαῖ' ἀλλήλοιν βροντῇ καὶ πορδῇ ὁμοίω. Nub. 395.

Πόρεϊα, as, ἡ, subst. [profectio, iter, trajetio,] a setting out, journey, ferrying over. Νεκυσὶν ἐπὶ πόρεϊα. Thesm. 1055. SYN. Ὀδοιπόρια, βᾶδισις, ὁδός, πόρευμα. ΕΡΙΘΗ. Πόλυσκαρμὸς, ὁμόστυλός, τάχειά, ἀλὶπλαγκτός, ἀελλᾶς, πόλυμοχθός.

Πόρευμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) profectio; (2) expeditio,] a journey; an expedition. Ἀλλοισὶν οἴκοις, καὶ πόρευμασι βροτῶν. Eumen. 239. SYN. See Πόρος.

Πόρευσίμος, et πόρευτός, ἡ, ὢν, adj. [permeabilis,] that may be travelled, fit for passing. Ἐκτεῖν', ἐτρέφθην, ἦν πῆρ ἦν πόρευσίμων. Eur. Electr. 1046. See also Agam. 278.

* Πόρευτός, α, ὢν, adj. [proficiscendus,] must go. Ἄν δ' ἀντίβαίῃ πρὸς ἐμὲ σοὶ πόρευτῶν. Iph. A. 1016.

Πόρεῦν, v. [trajicio, mitto, ire facio,] to cause to go, despatch, convey. Ὡς ἂν πόρεύσας δι' Ἀχέρουσιον πύρρον. Herc. F. 835. SYN. Διάπορθμεῦν, βαίῃν, πέμπω, στέλλω, ἐπιστέλλω. — In the mid. voice, Ἐκπόρεῦμαι, στέλλομαι, ὀδεύω, ἀπειμῖ.

Πόρεω, et per. redupl.¹ πέπορεω, v. [præbeo,] to afford, grant. Λίσσετ' δ' αἰψὰ πόρειν αὐτοσχέδον' ἡ δ' ἀγανοῖσιν. Apoll. 3. 148. See also Pyth. 2. 105. SYN.

Πορύνω, δίδωμι, παρέχω.

Πορθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Portheus.] Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύνοντες ἐξέγενοντο. E. 115.

Πορθῶ, f. ἡσω, v. [diruo, vasto,] to destroy, lay waste. Πορθήσεθ' ἡβήσαντες Ἴσμηνοῦ πόλιν. Eur. Suppl. 1224. SYN. Ἐκέρθω, ἐξάλλάζω, κέρθω, κάτα-
στρέφω, ἀνὰτρεπω, ἀναιρῶ, κάτασκάπτω, κατὰβάλλω.

Πορθητής, οὔ, et πορθήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [eversor, vastator,] one who over-
turns, a plunderer. Τῷ τὰς Τροίας πορθητῇ. Troad. 215. See also Agam. 880. SYN. Λυμαντής, λυμῶν, ἀναστῆτης.

Πόρθμευμά, ἄτος, τὸ, subst. [transvectio,] a ferrying or conveying over. Πόρθ-
μευμ' ἄχων. Agam. 1535.

Πορθμεὺς, ἔως et Ion. ἦς, ὁ et ἡ, subst. [portitor,] a ferryman. Χάλεπα γ' ἂν ἡστὲ γένόμεναι πορθμῆς, b. τῇ; Eccles. 1086. SYN. Ναυτής, κωπηλάτης.

Πορθμεύω, v. [transfretō, fretum trajicio,] to ferry over, convey across. Ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἵχνος. Iph. T. 267. SYN. Διάπέμπω, διεκπέρω, δια-
βαίῃν, διαπόρεῦν.

Πορθμήϊον, et πορθμεῖον, ου, τὸ, subst. [naulum,] the fare. Τούνεκά καὶ νῆκες πορθμήϊον οὐτὶ φέρονται. Call. fr. 110. 1. SYN. Ναυλόν. EXP. Ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου. Suid.

Πορθμῆς, ἰδός, ἡ, subst. [linter quo transfretamus,] a ferry-boat, a ship. Δοῦναι κέλευσώ πορθμῆδ', ἡ καθίσταται. Helen. 1060. ΕΡΙΘΗ. Γλάφῆρά, κῦαντα.

¹ Vid. Heyn. in l. c.

Πορθμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) fretum; (2) trajectus,] a passage over, a ferry, a streight. Σχεδία πορθμόν ἁμείψας. Pers. 69. SYN. Πόρθμενμῆ.

Πόριζω, f. ἴσω, Att. ἰῶ, v. [viam aperio, invenio, suppedito,] to open a passage, to devise, to supply, to furnish. Πόριξε δὴ, πόριξε. Alcest. 225. SYN. Ἐκπρίζω, ἐξενρίσκω, τέχναζομαι, ἐξετάζω, πόρεω, παρέχω, εὐδῶ.

Πόριμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) pervius; (2) transiens; (3) industrius,] penetrable; penetrating; industrious, useful. Καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμύχανον. Ran. 1429. SYN. Πόρευσιμός, εὐπόρος, κερδάλεός.

Πόρις, vid. Πόρταξ.

Ποριστής, οὔ, ὁ, subst. [(1) qui suppeditat; (2) qui vectigalia colligit,] one who supplies; a tax-gatherer. Καὶ τοῦτ' τοῖσι πορίταις. Ran. 1505. SYN. Ἐκλογιστής.

Πόρκης, ου, ὁ, subst. ["circulus quo cuspis hastæ cum hastili firmiter jungitur." Damm.] a ring which fastened the extremity of the spear to the shaft. Αἰχμὴ χαλκείη περὶ δὲ χρύσεος θεῖ πόρκης. Z. 320.

Πορνείον, ου, τό, subst. [lupanar,] a brothel. Γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεία εἰσιόνθ' ἐκάστωτέ. Vesp. 1283.

Πόρνη, ης, ἡ, et (2) dimin. πορνιδίον, ου, τό, subst. [scortum, meretrix,] a harlot. Μεθῶν τὲ ταῖς πόρνοις λειδορήσεται. Equit. 1400. See also Nub. 993. SYN. Ἐταίρη, ἑταιρίς, ἑταιριστρία, κῆσαυρα, κῆσαλβιά.

Πορνύβοσκῶ, v. [meretricem alo,] to keep a mistress. Εἰ πορνύβόσκουσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βρώτοί. Pax 849.

Πόρνυς, ου, ὁ subst. [cinædus, scortator,] a pathic, a profligate. Οὐ τοὺς γὰρ χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους ἐπεὶ. Plut. 155. SYN. Μάχλυσ, μιᾶρος.

Πόρος, ου, ὁ, subst. [(1) trajectus; (2) via; (3) vectigal; (4) emolumentum,] a passage; way, stream; tax, supply; gain. Οὗτοι δὲ μακρὸν ἠλθόμεν κώπῃ πόρον. Iph. T. 116. SYN. Πορθμός, κελευθός, τρίβος, μηχανή, φόρος, τέλος, δασμός, κέρδος. ΕΡΙΤΗ. Ἐνυκτιμένος, ἡμᾶθεις, εὖξεινος, ἄξεινος, σχιστός, ἀπόρος, ἀγχιπλους, Ἀχέρουσός, ἱέρως, ἀλμύρος, πορφύροστρωτός, μορμύρων, σκυτίος, ἀμείλιχος.

Πορπακίζομαι, et πορπάω, f. άσω, v. [fibulo,] to clasp, buckle. Καὶ τήνδ' ἐμὴν πορπασὸν ἀσφάλως, ἰνά. P. V. 61. See also Lysistr. 106. SYN. Σφίγγω, πέρωνάω.

Πόρπαξ, ακός, ὁ, et πόρπη, ης, ἡ, subst. [fibula,] a buckle. Ταύτας ἔαν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατέθῃναι. Equit. 849. See also Phœn. 60. SYN. Ὀχάνος, πέρωνη.

Πόρπαμα, ἄτος, τό, subst. [indumentum fibulatum,] a buttoned vest. Κάνταυθὰ γυμνὸν σῶμα θεῖς πορπαμάτων. Herc. F. 954.

Πόρρω, Æol. πόρος, et πόρρωθεν, adv. [longe, procul, eminus,] afar, at a distance. Ἠδὲ παράτεταται μακρὰ πόρρω πᾶν. Nub. 212. See also Olymp. 3. 79. et Trach. 1006. SYN. Μάκρῶθεν, ἀπῶθεν, ἐκῶθεν.

Πορσαίνω, et πορσύνω, f. ὕνω, v. [præbeo, suppedito,] to provide, supply. Σωτήρι πορσαίνοντάς Ὀλυμπίω. Isth. 6. 11. See also Med. 1016. SYN. Πόρεω, παρέχω, εὐτρέπιζω, ἐτοιμάζω, ὑπηρετῶ.

* Πόρσω, vid. Πόρρω.

Πόρταξ, ακός, πόρτις, et πόρις, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [vetulus, juvenicus,] a calf, a heifer. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακί μήτηρ. P. 4. See also E. 162. and Bacch. 726. SYN. Μόσχός, δᾶμάλις, δᾶμᾶλη.

Πορτιτρώφης, ου, ὁ et ἡ, adj. [vetulus nutriens,] nourishing calves. Ἡμὲν ἂν ἡπειρόν πορτιτρώφον, ἡδ' ἀνὰ νήσους. Hom. Apoll. 21.

Πορφύρα, ας, ἡ, subst. [purpura,] purple. Τρέφουσι πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον. Agam. 932.

Πορφύρεός, α, ὄν, et πορφύροειδής, ἴός, ὁ et ἡ, adj. [purpureus,] of a purple color, purple. Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τῆναι τε πορφύροισιν. I. 200. See also Troad. 124. SYN. Μελᾶς, σκῶρειός.

Πορφύρεντικός, ἡ, ὄν, adj. [pertinens ad purpurarum venationem,] of those who seek purple. Κολωπὸς ἀγμός, πορφύρεντικά στέγαί. Iph. T. 204.

- Πορφῦρίς, ἰδὸς, ἡ, et * πορφύριων, ὠνός, ὁ, subst. [(1) vestis purpurea, (2) avis quædam,] a purple dress; a purple-crested water-fowl. Πορφύρις, κέρχνη, κύλυμβις, ἀμπέλις, φήγη, δροΐψ. Aves 304. See also Aves 1249.
- Πορφύροστρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [purpura stratus,] spread with purple. Εὐθὺς γένεσθω πορφύροστρωτος πῶρος. Agam. 883.
- Πορφύρω, v. [purpureo colore nigrico; perturbor.] to assume a purple hue; to be disturbed or uneasy. 'Ως δ' ὅτε πορφύρη πέλᾳγος μέγᾳ κύματι κωφῶ. Ξ. 16. SYN. Μελαίνωμαι, τῶράσσωμαι, μεριμνάω, καλχαίνω.
- Πόσειδάων, et Πόσειδων, ὠνός, ὁ, P. N. [Neptunus,] Neptune, the fabled god of the sea. Φράζεσθον δὴ σφῶι, Πόσειδαον καὶ Ἀθήνην. Υ. 115. EPIITH. Ἐννῶσιγαῖος, γαῖήδχός, ἐνδοσιχθών, πόντιος, ποντομέδων, ἀγλαῶτρίαινης, αἰλῖος, εὐρύκρειων, περικλυτός, ἐρίκυδης, εὐρύμέδων, ποντοπόσειδων, τινάκτωρ γαῖας, Ἰσθμῖος, ἠφθίτος, κρείων, κλυτός, ὀρσοτρίαινης, κυανόχαιτης, ἐμμένες ἡτὸρ ἔχων, μέγαλοσθένης, προφρων, ἀναξ, πάτηρ, ἐλελίχθων, πέτραῖος. PHR. Γαίης κινήτηρά, καὶ ἀτρυγέτοιο θάλασσης Πόντιον.
- Πόσειδάνιος, et Πόσιδήϊος, Dor. Πόσειδάνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [Neptunius, Neptuno sacer,] of Neptune, sacred to Neptune. Πόσειδάνιος Ἀμυμωνίος. Phœn. 195. (A double dochmiac.) See also 2. 266.
- Πόσις, ἰδός, ὁ, subst. [maritus,] a husband. Τί σοι πρὸς Ἐκτόρ, ἢ γέροντ' εἶπω πτόιν; Hec. 422. SYN. See Ἀκοίτης.
- Πόσις, ἰός, ἡ, et πότης, ἡτός, ἡ, subst. [potio, potus,] drinking, drink. Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνεῶτος. T. 210. See also A. 779. SYN. See Πῶμα.
- Πόσος, et ποῖτ. πόσος, η, ὅν, adj. [quantus?] how much? Πόθος; πόσος τις; b. σμικρὸς, ἡλικὸς Μῶλων. Ran. 55.
- Ποσσαῖ, adv. [quoties?] how often? Ποσσαῖ δ' ἀργυρέοιο θεῇ πενήσῃ τόξον; Call. 3. 119.
- Ποσσημαρ, adv. [quot dies,] how many days, within how many days. Ποσσημαρ μέμονας κτέρειζέμεν Ἐκτόρα διδόν. Ω. 657.
- Πόταγω, vid. Πρῶσαγω.
- Πόταειδω, vid. Πρῶσάδω.
- Πόταινιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens dictus, recens,] newly spoken, recent, fresh. Σκέθρως τὰ μέλλοντ', οὐδὲ μοι πόταινιον. P. V. 102. SYN. Νεῆρος, νεύχμος, νέος, πρόσφατος, ἀδόκητος.
- Πόταμειβόμεναι, Dor. pro Πρῶσαμειβόμεναι, q. v.
- Πόταμης, ἰδός, ἡ, et πῶταμιός, ου, ὁ et ἡ, et α, ὅν, adj. [fluvialis,] of a river. Νύμφαι ἐλειδόνμοι πῶταμιτῆδες, αἱ περὶ κείνην. Apoll. 3. 1218. See also Troad. 1060.
- Πόταμος, οὔ, ὁ, subst. [fluvius,] a river. Πόταμων τὲ πηγαί, ποντίων τὲ κυμάτων. P. V. 89. SYN. Ῥεῖθρον, νᾶμα, πηγή, ῥῶς, ῥέεθρον, ῥεῦσις. EPIITH. Καλλιγέφυρος, βαρβάρως, ἱερὸς, μέγας, χεῖμαρρός, ῥέων, δεινός, διίπετης, εὐρύρειος, θεῖος, ξανθός, ἀλκυονίς, βαθυδινήεις, βαθύρρῶς, διρήεις, δονάκευς, κελᾶδων, παρθενῖος, βαθυδίνης, εὐρύρῶς, εὐρύ ῥέων, λάβρος, χεῖμαρρός, πλήθων, ὠκυρῶς, ἀργυροδίνης, λαμπρὸς, μορμύρων, ἡχίς, εὐκελάδης, καλλιῤ-ρῶς, πορφύρεος, ἀργυρεός.
- Πότανός, ἡ, ὅν, Dor. pro πότηνός, et πότητος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [volucris,] flying, winged. Πόταναν εἰ σὲ τις θεῶν κτίσαι. Eur. Suppl. 630. See also Apoll. 4. 1240. SYN. See Πτερινός.
- Πότασμαι, et πῶτεσμαι, v. [volo,] to fly, to flutter. Ἐνθα καὶ ἐνθα πῶτωνταῖ ἀγαλλόμεναι πτερυγεσσίν. B. 462. See also ω. 7. SYN. Πέτομαι, ἀρίπταμαι.
- Πότανγάζω, Dor. pro Πρῶσανγάζω, q. v.
- Πότανλῶ, Dor. pro Πρῶσανλῶ, q. v.
- Πότε, adv. [(1) quando? (2) aliquando,] when? ever, sometimes, formerly, at one time. Ἡ εἰ δὴ πότε τοι κᾶτᾱ πτόνᾱ μηρί' ἐκρά. A. 40.
- Πότερός, α, ὅν, adj. [uter?] which of the two? whether? Πότερά δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἄγροισι ὁ Λαῖος. Œ. R. 112.

Πότης, ἡς, ἡ, subst. [volatus,] flying, flight. Αἰθυία δ' εἰκυῖα, πότην ἀνεδύσατο λίμνης. ε. 337. SYN. Πησῖς, πημά.

Πότηνος, vid. Πωτανός.

Πότηρ, ἡρός, ὁ, et πότηρίδων, ου, τὸ, subst. [poculum,] a cup, a goblet. Πότηρ δ' ἐν χεῖρεσσι κισσινὸν λάβων. Alcest. 772. See also Equit. 124. SYN. Δεπᾶς, ἐκπωμα, κύλιξ, κύτλη.

Πότης, vid. Πόσις, potio.

Πότης, ου, et superl. πότητάτος, η, ὄν, adj. [bibulus,] drinking. Οἶμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἦπτες λυχρὸν; Nub. 57. See also Thesm. 742.

Πότητος, vid. Πωτανός.

* Πότηδότης, vid. Προσδότης.

Πότης, Dor. pro Πρός, q. v.

* Πότηδαία, ας, ἡ, P. N. [Potidæa,] a town in Macedonia, in the peninsula of Pallene. Σε δ' ἐκ Πότηδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδ' ἀδεκά τάλαντα. Equit. 438.

Πότηζω, v. [potum præbeo, aquatum duco,] to give drink, to bring to water. Δάφνις ὅ τ' ὡς ταύρως καὶ πόρτιός ὧδε πότησδων. Theocr. 1. 121. SYN. ἐμπίζω, ἥρω.

Πότητάτος, vid. Πότης.

Πότημος, ου, ὁ, subst. [sors, fatum, mors,] lot, fate, death. Εὐδαίμων' ὑμῖν πότημον ἐξαγγέλλομαι. Ion 1605. SYN. Εἰμαρμένη, πέπρωμένη, μοῖρα, μόρος, θανάτος. ΕΡΙΤΗ. Ἄπότημος, θεόμάνης, πρόδηλος, μέλεος, φόνις, εὐαίων, ἀπύτωρ, εὐτυχής, κακτυχής, κοινός, ἀδευκής, αἰκής, δολιός, δολοίς, λευγάλεος, δακρυοίς, ὀλός, λυγρός, ἀθλιός, ὁμοιός, ἀφυκτός, τλήμων, ἀναισῖς, ὥκως.

Πότηνάδες, ων, αἱ, adj. [clamantes, furore percellentes, furentes,] calling, maddening, enfrenzied. Βάκχας πότηνάδας εἰσίδων, αἶ τῆσδε γῆς. Bacch. 653. SYN. Μανιώδης, μανῖας.

Πότηνάκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dominatu venerandus,] venerable for its power. Αἰθλίδα Σμύρνην ἀλιγείονα ποτνιανάκτων. Hom. Hymn. 37. 6.

Πότηνᾶ, et πότηνᾶ, ἡ, adj. [venerandus, augustus,] venerable, awful, majestic. Ω πότηνᾶ λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἰ σόφῃ. Orest. 207. See also Troad. 292. SYN. Σεμνὴ, σεβάσμιος, ἐντιμός, τιμία.

Πότης, η, ὄν, adj. [potabilis, potus,] drinkable, drunk. Πότερὰ δὲ χρυσόν, ἢ πότερον, τὸ φάρμακον; Hipp. 518. Πότερον, οὐ, any thing drinkable. SYN. See Πωμά. ΕΡΙΤΗ. Ἀσθενέστερον, ὕδρην, ἄκρητον, ἡδύ, θεῖον, ἀμβροσίον, εὐωδές, λυσιπνόν.

* Πού, et πού, partic. [ubi? alicubi,] where? somewhere. Πού τὴν ἀνασαν δή πότε οὐσιν Ἰλίου. Hec. 482. SYN. Οὐ; ἔν; ἐνθά; ὅπου;

Πουλύβστεϊρά, vid. Πόλυβστεϊρά.

* Πουλύδαμας, Ion. pro Πόλυδαμας, αντός, ὁ, P. N. [Polydamas,] Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγαπήντο Πουλύδαμαντά. N. 756. ΕΡΙΤΗ. Ἀμύμων, ἀμώμητος, ἀναξ, ἐγχεσπᾶλος, πέπνυμένος.

Πουλύμεδιμνος, Ion. pro Πόλυμεδιμνος, q. v.

Πουλύμελάθρος, Ion. pro Πόλυμελάθρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multorum tectorum,] worshipped in many houses or temples. See in Πόλυπτόλις.

Πουλύς, Ion. pro Πόλυς, q. v.

Πουλύπους, Ion. pro Πόλυπους, q. v.

Πους, πόδος, ὁ, subst. [pes,] a foot. See J. Pollux, lib. 2. §. 194. Ἐκάβη· πέρᾳ γὰρ ἡδ' ὑπὲρ σκηνὴν πῶδα. Hec. 53. SYN. Πέζα, βάσις, κῶλον. ΕΡΙΤΗ. Τλήμων, νόστιμος, λαίψηρος, τυφλός, παρὰφύρος, ἡσυχός, γέρον, βύηδρομύς, ἐνόπλος, ὑστερός, αἰθερίος, δαρύς, ἀνυσῖς, ὀρθύς, πέδοστιβίης, ταύρειος, τᾶχός, ἄκρος, νεῖατος, αἰδύλος, λιπαρός, ὥκως, ἀπᾶλός, ἄωρος, ἐρίγδουπος, καρπᾶλῖμος, διέρως, ἀμβροσίος, θύος, σφᾶλέρως, ἀκάματος, στίβιός, στέρεός, κᾶλός, κραιπνός, τρομέρος, ἀργαλέος, ἀργυρέος.

¹ The words compounded of ποτῖ, Dor. for πρὸς, are arranged under the same words compounded of πρός.

- Πρᾶγμα, ¹ Ion. πρήγμα, ἄτος, et πρᾶγος, ἔτος, τὸ, subst. [res, negotium,] a fact, a matter, condition. Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπόσασθαι τὸδε. Hec. 1224. See also Theogn. 1074. and Aves 112. SYN. Χρήμα, ἔργον, πρᾶξις, πάθος.
- Πραγματεύομαι, v. [negotior,] to be engaged in business. Τοῖς σφοῖς, ὧν οὐνέε' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματεύομην. Nub. 526. SYN. Ἐπιχειρεῶ, διαπόνεομαι, ἐπιμέλλομαι, ἐνεργεῶ, ἐπιτηδεύω.
- Πραγματίον, ου, τὸ, subst. [res parva,] a little affair. Οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίον γλισχραντίλογο ἐπιτρίπτου. Nub. 1004.
- Πραγματιόδιφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui litem scrutatur,] a pettifogger. Καὶ πραγματιόδιφης. εἰτὰ δεῖναι πτέρᾳ λαβών. Aves 1224. SYN. Δικολόγος.
- Πρᾶγος, vid. πρᾶγμα.
- Πρακτῆρ, Ion. πρηκτήρ, ἥρως, et πράκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) actor, (2) mercator, (3) coactor tutorum,] a doer, a performer, a merchant, a tax-gatherer. Ἀρχὸς ναυτῶν, οὔτε πρηκτῆρες ἔασιν. θ. 162. See also Ran. 1322. SYN. Ἐργαῖτης, ἐμπορὸς.
- Πρακτῆριός, ου, ὁ et ἡ, et πρακτικός, ἡ, ὄν, adj. [efficax, strenuus,] fit for acting, efficacious. Πειθὼ δ' ἐποιτῶ, καὶ τύχη πρακτῆριός. Æsch. Suppl. 532. See also Equit. 91. SYN. Δραστήριός.
- Πράκτωρ, vid. Πρακτῆρ.
- Πραμνεῖος, et πρᾶμνιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sc. οἶνος, "vinum Pramnium ita dictum vel a rupe quadam, (sc. in Icaria insula,) vel a πρᾶννεν, mitigare." Hederic. Vid. omnino Schol. Hom. κ. 235. et Damm.] old, generous, mellow, or, Pramnian. Οἶνω Πραμνεῖω' ἐπὶ δ' αἰγίων κνή τυρὼν. Λ. 638. See also Equit. 107.
- Πρᾶν, vid. Πρῶν.
- Πραξαγόρας, ου, ὁ, et (2) Πραξαγόρα, as, ἡ, P. N. [(1) Praxagoras, (2) Praxagora.] Πραξαγόρας τὰδ' ὠρᾶ θεοῖς ἀνέθηκε Ἀλκαίου. Anacr. 189. See also Eccles. 124.
- Πραξινόη, ἡ, P. N. [Praxinoë.] Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τῶθρίπων. Theocr. 15. 5.
- Πρᾶξις, Ion. πρήξις, ἔως, ἡ, subst. [effectus, actio,] an act, an effect, conduct. Κοικεῖ οἰδᾶ πρᾶξιν τήνδε, πλήν λόγῳ κλύων. Hipp. 1008. See also γ. 82. SYN. Πρᾶγμα. ΕΡΙΤΗ. Φύνα, κοινή, ὠκεῖα, ἀδικός, ἀγᾶθη, φύλη.
- Πραξιτέλης, ἔος, ὁ, P. N. [Praxiteles,] a celebrated sculptor. Ἔργον Πραξιτέλεως· τᾷ παιδί δὲ ταῦτᾳ φύλάσσω. Theocr. 5. 105.
- Πραῦως, adv. [leniter,] gently. Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχϋλ', ἀλλὰ πρᾶως. Ran. 856.
- Πρᾶϋς, comp. ὑτᾶρος, superl. ὑτᾶτος, πρᾶϋς, et Ion. πρηϋς, superl. ὑτᾶτος, adj. [placidus, mitis,] mild, gentle. Ὁ θῆρ δ' ὁδ' ἡμῖν πρᾶϋς, οὐδ' ὑπέσπασε. Bacch. 436. SYN. Ἡμέρος, μάλακός, ἡπιός.
- Πρᾶπις, ἰδός, ἡ, subst. [pectus, mens, ingenium,] the breast, the heart, understanding. Ἡφαιστος ποίησ' εἰδύνῃσι πρᾶπίδεσσι. A. 608. SYN. Φρήν, ἐπινοία.
- Πρᾶστία, ἄς, ἡ, subst. [area in horto,] a plot in a garden, a row. Ἴω πρᾶστίαι τρισάθλιαι, καὶ πεντάκτις. Pax 242.
- Πρασσαῖος, ου, ὁ, P. N. [Prassæus,] the name of a frog. Πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπουν προπέσόντᾳ. Batrach. 251.
- Πρασσοφάγος, ου, ὁ, P. N. [Prassophagus,] leek-eater, the name of a frog. Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἰλκυσέ Κνισσοδιώκτην. Batrach. 229.
- Πράσσω, Ion. πρήσσω, et πράττω, f. ἔω, v. [facio, ago,] to make, to do, to fare, &c. Αὐτομάτᾳ πράξας τὰγαθ' εὐτυχέστατᾳ. Helen. 718. SYN. Δι᾿πράσσω, ποιεῶ, ἀνῶ, ἐργάζομαι.
- Πρατός, ἡ, ὄν, adj. [vendendus, vendibilis,] saleable, for sale. Πρατόν γινέεπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετό. Trach. 276. SYN. Ὠνός.
- Πραῦμητις, ἰός, adj. [leni et miti consilio agens,] acting mildly. Τᾷ μὲν ὁ Χρυσόκῆμας πρᾶμνη-τῖν. Olympe. 6. 71.

¹ In the plural πρᾶγματᾶ frequently signifies trouble, annoyance.

- Πραύνω, Ion. πρηύνω, v. [lenio, mansuofacio,] to soften, assuage. Ὀργὴν τὲ πραινουσῶ καὶ δυσθυμίας. Phryx 11. 3. See also Apoll. 3. 190. SYN. Κατὰ-πραύνω, κηλέω, θέλω, μάλασσω, τῖθάσσω, ἐκμειλίσσω, πέπαινω, ἐξιλιάσκωμαι.
- Πραῦς, Ion. πρηῦς, vid. Πρᾶός.
- Πρέμνυν, ov, et ὄθεν, τὸ, subst. [stipes, stirps, caudex,] a trunk, stem, root. Ὅπως ἂν αἰταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρεμνὰ ταυτί. Lysistr. 267. SYN. Κορμὸς, ἔρνως.
- Πρέπόντως, adv. [convenienter, decenter,] becomingly, suitably. Κάπειτ᾽ ἄθεός ὕστερόν αὖθις, προσημασθαι δὲ πρέπόντως. Aves 563. SYN. See Εὐκόσμως.
- Πρεπτὺς, ἡ, ὄν, et πρέπῳδης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [decens, conveniens,] befitting, proper, suitable, becoming. Πρεπτῶν ἁγώνων, οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ.¹ Eumen. 917. See also Plut. 797. SYN. Πρόσφορὺς, ξυμφόρὺς, εὐπρέπης, εὐσχήμων, καλὸς.
- Πρέπω, v. [(1) decorus sum; (2) excello,] to become, to be proper, or becoming, to excel. Τὶ χρῆμα κούρα τῇδὲ πενθίμῳ πρέπεις; Alcest. 528. SYN. Διάπρέπω, μετ᾽ ἀπρέπω, κρατιστεύω, διάφερω, λάμπω. SYN. of Πρέπει impers.
- Πρόσκει, εἰκὲ, χρῆ, εὐλόγως ἔχει.
- Πρέσβᾶ, πρέσβειρᾶ, as, πρεσβυτῆς, et πρέσβῆς, ἰδὺς, ἡ, adj. [(1) ætate pro- vecta, (2) veneranda,] aged; venerable. Πρέσβᾶ Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἡ πάντας ἁῖται. T. 91. See also Apoll. 4. 800. Hec. 830. and Hom. Hym. 28. 3. SYN. (2) Σεμνὸς, ἐντιμὸς.
- Πρεσβεία, as, ἡ, et πρέσβευμᾶ, ἄρως, τὸ, subst. [(1) vetustas, (2) legatio, (3) digni- tas,] age; an embassy; dignity. Ἐδράνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν. Pers. 4. See also Rhes. 933. SYN. Κηρύκενμᾶ.
- Πρέσβειρᾶ, vid. Πρέσβᾶ.
- Πρεσβεὺς, εὖς, Ion. ᾗς, ὁ, subst. [(1) senex; (2) legatus,] an old man, an am- bassador. Κῶραξ πατάξας τὸν γὰρ σὸν τοῦ πρεσβεῖως. Acharn. 93. SYN. Πρέσ- βυς.
- Πρεσβεύω, v. [(1) honoro, (2) antecello, legationis munere fungor,] to reverence; to be pre-eminent, to be an ambassador. Καὶ τοὺς σέβοντας τὰμᾶ πρεσβεύω κράτη. Hipp. 5. SYN. Τιμᾶω, προτιμᾶω, πρεσβεὺς εἰμῖ.
- Πρεσβίηδυν, Ion. pro πρεσβεῖδυν, ov, τὸ, subst. [donum honoris et virtutis causa datum,] an honorary reward. Πρώτῳ τοι μετ' ἐμε πρεσβίηδυν ἐν χερὶ θήσω. O. 289. SYN. Τίμῳ.
- Πρέσβῆς, vid. Πρέσβᾶ.
- Πρέσβυς, εὖς, τὸ, subst. [honor, reverentia,] an object of reverence. Βασιλειᾶ γυναι, πρέσβος Πέρσαις. Pers. 629. SYN. Κυδὺς.
- Πρέσβιστος, vid. Πρέσβυς.
- Πρεσβυγένης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [natu maximus,] the oldest. Πρεσβυγένες Πριά- μω.² Troad. 595. SYN. Πρεσβυτάτος, πρωτόγυνος, προῖρηγένης.
- Πρέσβυς, εὖς, comp. ὑτέρως, superl. ὑτάτος, et πρέσβιστος, ἡ, ὄν, et πρεσβύτης, ov, adj. [(1) senex, antiquus, (2) honoratus,] old, honored; subst. an old man. Τὸν πρέσβυν οἱ μετέστη. Vesp. 1451. See also Acharn. 178. SYN. Γέρων, γέροντις, πρεσβεὺς, τίμιος, ἐνδοξός.
- Πρεσβυτῆς, vid. Πρέσβᾶ.
- Πρεσβυτικός, ἡ, ὄν, adj. [senilis, priscus,] old, antiquated. Πρεσβυτικὸν τὶ, τὸν τρόπον μιμούμεναι. Eccles. 278. SYN. Γεροντικός, γέρων, παλαιός, ἀρχαῖος.
- Πρεσβυτοδῆκος, ov, ὁ et ἡ, adj. [senes excipiens,] receiving old men. Καὶ γερῶροισι πρεσβυτοδῆκοι. Æsch. Suppl. 675.
- * Πρεμνέειᾶ, as, ἡ, subst. [benevolentia, placabilitas,] kindness, gentleness. Ἦκω λαβοῦσα πρεμνέειᾶν· ἀλλὰ μὲ. Orest. 1317. SYN. Εὐμνέειᾶ, εὐνοῖᾶ, ἡμερότης, ἡπιότης, εὐοργησιᾶ.
- Πρεμνέης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [propitius, placabilis, mitis,] propitious, placable, auspicious, gentle. Τίως θείων βροτῶν τὲ πρεμνέους τύχων; Dan. 9. SYN. Εὐμνέης, πρᾶός, εὐνός, φιλόφρων, ἡπιός, πρόσφρων.

¹ Μὴ οὐ are here scanned as one long syllable.

² The reading Πριάμω instead of Πρίαμω, suggested by Musgrave, and approved by Seidler, is here adopted, because it is equally required by the sense and the metre.

Πρευνενῶς, adv. [miti vel propitio modo,] mildly, propitiously. Γῆ τε, καὶ φθίτοῖς χεῖσθαι· πρευνενῶς δ' αἰτοῦ τὰδε. Pers. 225. SYN. Εὐμενῶς, ἡπίως, ἁγανῶς.

Πρηγῶρεων, ὠνός, ὁ, subst. [ingluvies,] the craw, crop, or maw in birds; the throat. *Ὦν δὲ πον δειπνῆτέ, πρηγῶρεωνᾶς ὑμῖν πέμψομεν. Aves 1113. SYN. Λαιμὸς.

Πρήθω, f. σω, v. [incendo,] to set on fire, to burn. Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, πρήσω πόλιν. Sept. Theb. 430. SYN. Καίω, ἀνᾶπρήθω, ἐκπρήθω, πίμπρημι, ἀνάπτω, κατὰφλέγω.

Πρηκτῆρ, vid. Πρακτῆρ.

Πρημαίνω, v. [vehementer spiro,] to blow hard. Παλκάμους θ' ἐκάτογκεφέλα Τυφῶ, πρημαίνουσας τὲ θυέλλας. Nub. 336. EXP. Λάβρως φυσᾶω.

Πρινῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pronus,] prone, steep. *Ὥριπτε δὲ πρηνῆς, ἀράβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. E. 58. SYN. Κατὰφέρης, προσπέτης, κατὰφθόρος.

Πρηξιδίκη, ης, ἡ, P. N. [Praxidice.] Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλησεν δὲ Δύσηρις. Anacr. 193.

Πρήσσω, vid. Πράσσω.

Πρηστῆρ, ἡρός, ὁ, subst. [turbo igneus e nubibus prorumpens,] a scorching wind or storm. Μεγῶλω τυφῷ, καὶ πρηστῆρι. Lysistr. 974. SYN. Ἄελλᾶ, λαίλαψ, ἀστράπη, κέραυνος.

Πρηῦς, Ion. pro Πραῦς; vid. Πρᾶός.

Πρῶν, vid. Πρών.

Πριᾶμαι, v. [emo, redimo, conduco,] to buy, to ransom, to hire. Πῶσιν πρίασθαι χρημάτων ὑπερβόλῃ. Med. 235. SYN. Ὠνέομαι, ἀγοράζω, ἐκπριᾶμαι, πῖπράσκω, πέρνημι.

Πριᾶμιδης, ου, ὁ, patronym. [Priamides,] a son or descendant of Priam. Νεώτατος δ' ἦν Πριᾶμιδῶν ὁ καὶ μὲ γῆς. Hec. 13.

* Πριᾶμις, ἰδός, ἡ, adj. [Priameia,] of Priam. *Ὦν εἰδὼν, εἰδὼν ἐν πύλαισι Πριᾶμισι. Orest. 1489.

Πριᾶμος, ου, ὁ, P. N. [Priamus,] Priam. Οὐχ ἡδὲ Πριᾶμου τοῦ μεγ' ὀλβίου δᾶμαρ; Hec. 491. EPITH. Ἀγακλῆς, ἀναξ, βασιλεὺς, διδοτρεφῆς, δαΐφρων, Δαρδανίδης, εὐμηελὶς, θεοειδής, γέρων, μέγας, μεγάλῃτωρ, διῖς, εὐτέκνους, πολλυτέκνους, Λαῶμεδοντιᾶδης, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος, ισθθεὺς φώς.

Πρίηπος, ου, ὁ, P. N. [Priapus,] the god of gardens and vineyards. Πάντες ἀνηρώτευν, τὶ πάθοι κάκον· ἦνθ' ὁ Πρίηπος. Theocr. 1. 81. EPITH. Μεγάγχλαινός.

Πρίν, adv. [(1) prius, ante, (2) priusquam; (3) donec,] before; until. Ἀτρείδῃ, σὺ δ' ἐθ', ὡς πρίν² ἔχων ἀστεμφῆᾶ βουλήν. B. 344.

Πρινίδιον, ου, τὸ, dimin. [parva ilex,] a small holm oak. Καὶ πρινίδιοις οἰκήσανον. Aves 616.

Πρίνινός, η, ὄν, et πρινώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [iligneus, durus,] of holm oak, oaken, strong. Οἶον ἐξ ἀνθρώπων πρινίνων.³ Acharn. 667. See also Vesp. 382. SYN. Στερεός, σκληρός.

Πρίνός, ου, ὁ, subst. [ilex,] a holm oak, an oak. Σὺ δ' εὐθύς, ὥσπερ πρίνός ἐμνησθεῖς, βῶς. Ran. 882.

Πρινώδης, vid. Πρίνινός.

Πριστός, ἡ, ὄν, adj. [serratus,] cut with a saw, sawn. Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται μνήμασι. Eur. fr. Tel. 25. SYN. Ἐμπισθεῖς, τητηός.

Πρίω, v. [(1) serra seco; (2) constringo; (3) frendeo,] to cut with a saw; to bind; to gnash. Σάφες δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἔν. b. μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας. Ran. 927. SYN. Ἀποπρίω, κατὰπρίω, σχίζω, κόπτω, δέω, δεσμεύω.

Πρίων, ὄνός, ὁ, subst. [serra,] a saw. Μορφῇ μάλιστα εἰκαστόν, ὥστε πρίονός. Trach. 701. EPITH. Ὀδοντωτός.

¹ On the strict meaning of this word, see J. Pollux, ii. 134. and Schol. Aristoph. Ran. 476.

² Πρίν is often long in Hom. as Z. 81. I. 403. o. 393. &c. by the effect of the metrical ictus, sometimes also in Attic writers, as Prom. 481. Eccl. 857.

³ Vers. Cretic. trim.

* *Πρό*, *præp. cum genitiv.* [ante, coram, præ, pro,] before, in presence of, previous to, in comparison with, for, on account of. *Πλήρης πρό τύμβον, σῆς κῆρης ἐπὶ σφάγας.* Hec. 520.

* *Προᾶγορεύω*, *f. σω, v.* [prædico, prænuncio,] to proclaim, to announce beforehand. *Προᾶγορεύω μὴ βᾶδιζειν τὴν ἐμήν.* Lysistr. 1214. *SYN.* *Προειπὼν, κηρύσσω.*

Προᾶγω, *f. ἄξω, v.* [produco, promoveo, deduco, præeo,] to bring forward, promote, conduct, go before. *Ἄλλᾳ καὶ ὥς προᾶγοιὲν Ἰηπαιτήδον δῶρᾱ.* Hom. Apoll. 272. *SYN.* *Κατᾶγω, προελαύνω, προέμπω, πᾶράπέμπω, ἡγέομαι.*

Προᾶγωγέω, *v.* [prostituo,] to prostitute. *Αὐτὸς ἑαυτὸν προᾶγωγέων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβᾶδιζεν.* Nub. 976. *SYN.* *Προῖστημι, κατὰπορνεύω.*

Προᾶγωγὸς, *οὔ, ὁ, et ἡ, subst.* [leno,] a pimp, a prostitute. *Οὐ προᾶγωγὸς κατέδειξ' οὐτὸς.* Ran. 1079.

Προᾶίρω, *2 aor. εἶδον, v.* [promo, constituo, præfero,] to draw forth, to settle, to choose. *Αὐταῖσι τὰμίειον προᾶιρούσαις λαβεῖν.* Thesm. 419. *SYN.* *Προ-φῆρω, ἐκφῆρω, προκρίνω.*

Προᾶλῆς, *εὖς, ὁ et ἡ, adj.* [declivis, proclivis,] sloping, precipitous. *Χώρῳ ἐνὶ προᾶλει, φθάνει δὲ τὴ καὶ τὸν ἄγοντά.* Φ. 262. *SYN.* *Πρηνὴς, προπέτης, προχειρὸς.*

Προᾶνᾶβάλλομαι, *v.* [præludo,] to prelude. *Ἄττ' ᾄσεται, προᾶνᾶβάληται, μοι δοκεῖ.* Pax 1267. *SYN.* *Προκατάρχομαι.*

Προᾶστῖον, *ον, τὸ, subst.* [suburbium,] suburbs. *Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προᾶστίου.* Alcest. 852.

Προᾶυδάω, *v.* [prædico, denuntio,] to tell beforehand, to denounce. *Ἰερὸν πόλεμον πρῶνδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἁπειπεῖν.* Aves 556. *SYN.* *Προῖρέω, προῖλεω, πᾶραγγέλλω, ἁπαγγέλλω.*

Προᾶδην, *adv.* [inter progrediendum,] forward, moving on. *Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προᾶδην οὐρήσης.* Hes. Op. 727.

Προβαθὺς, *εἶᾱ, ὅ, adj.* [profundus,] deep. *Εὐρύς τε προβαθὺς τὴ καὶ ὀλκάδι νηὶ πῆρῃσαι.* Apoll. 4. 283.

Προβαίνω, *f. βήσσω, προβιβᾶω, et προβιβήμι, v.* [prægredior, procedo, succedo,] to go forward, succeed, turn out. *Καράδοκῷ τάκειθεν, οἱ προβιβήσεται.* Med. 1114. See also II. 609. and N. 18. *SYN.* *Προέρχομαι, προχωρέω, ἐκβαίνω, προῖδιδω, προῖδλω, προκόπτω, προνέμωμαι.*

Προβακχίῳς, *ον, adj.* [Bacchicus,] Bacchean. *Προβακχίῳ δαῖμον.* Bacch. 407.

Προβάλλω, *et Ion. imp.* *προβάλλεσκον, v.* [projicio, emitto,] to throw forward or on, to send forth, to allege, to risk. *Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.* Rhes. 183. See also *e.* 331. *SYN.* *Ἀπὸβάλλω, προτείνω, ἀπορίπτω.*

Προβάσις, *εὖς, ἡ, subst.* [progressus, proventus,] advance, produce. *Ἵμεᾶς ἐσθμῆναι κειμήλιᾳ τε προβάσιν τῇ.* β. 75. *SYN.* *Προκύπη, ἐπιδόσις, προσδός.*

Προβατῖον, *ον, τὸ, subst.* [ovicula,] a little sheep. *Βληχόμενοι τῇ προβατῖων.* Plut. 293.

Προβατόγνωνων, *ονος, adj.* [qui inter oves discernit,] one who distinguishes sheep. *Ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνῶνων.* Agam. 768.

Προβατῖον, *ον, τὸ, subst.* [ovis,] a sheep, cattle. *Κάπειτᾱ τούτοις τοῖς προβατῖοις μοι δοκεῖ.* Vesp. 34. *SYN.* *Ὀῖς, μῆλιν.* *ΕΡΙΤΗ.* *Εἰροπόκον, εὐτρέφες.*

Προβατόπῶλης, *ον, subst.* [ovium venditor,] a sheepseller. *Τὸν προβατόπῶλην ἦν ἄρ' ἀποδέσθαι χρεών.* Equit. 138.

Προβήμα, *ἄτος, τὸ, subst.* [progressus,] an advance, a capering. *Ἐμβίς γέροντων εὐρύθοις προβήμασιν.* Plut. 759.

Προβιβᾶω, *et Προβιβήμι, vid.* *Προβαίνω.*

Προβλέπω, *vid.* *Προδέκωμαι.*

Προβλήμα, *ἄτος, τὸ, subst.* [eminentia, munimentum,] a jutting out, a barrier, a protection, a defence. *Προβλήματ', αἰθὼν τ' ἐξάμυνασθαι θεοῦ.* Eur. Suppl. 219. *SYN.* *Προβόλη, ἐρμῆ.*

Πρόβλης, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [prominens,] jutting out. Εἰσθήκει προβλήτης ἐπεμβέ-
βαως σκῆπτειοῦ. Apoll. 4. 1681.

Πρόβλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [projectus,] cast out, exposed. Ῥιφθῶ κῦσὶ πρό-
βλητος, οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. Aj. Fl. 831. SYN. Ἐκβλητός, ἀπὸ βλητός.

Πρόβλῳσκω, v. [progredior,] to go forth. Προβλῳσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκην ἐμεῖναι
παρὰ ἔργον. Φ. 385. SYN. Ἐκβαίνω, ἐκπῶρεύομαι, ἐξεῖμι, προβαίνω.

Πρόβῳω, f. ἡσω, v. [clamo præ aliis, exclamo,] to shout above others. Ὡς
τῷγε πρόβῳωντ' ἐμάχην ὠτρυνὼν Ἀχαιῶν. M. 277. SYN. Πρόφωναίω, ἐκβῳω.

Πρόβδαιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [exporrectus,] stretched out. Δούρατι δὲ πρόβδαιῶ,
ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντά. Theocr. 24. 123. SYN. Πρόβλης, πρόβλητος.

Πρόβδλη, ἦς, ἡ, subst. [(1) objectus, (2) propugnaculum,] interposition, defence
against. Ὅταντον πρόβδλάν. Orest. 1496. SYN. Πρόβλημᾶ, εἰλᾶρ.

Πρόβδλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante positus, prominens,] et subst. ὁ, [promonto-
rium, propugnator,] placed before, jutting out; a promontory, a champion.
Λάμπων, πρόβδλός ἐμός. Nub. 1161. SYN. Πρόβλης, πρόβλητος, πρῶν, πρῶ-
μάχος, πρῶμδλός, προστάτης.

Πρόβουλεύω, v. [consulo, provideo,] to deliberate for. Καὶ κήδῳκαί σου, καὶ
πρόβουλεύω πάλα. Equit. 1339. SYN. Πρόνῳεω.

Πρόβουλόμαι, perf. med. βέβουλά, v. [potius cupio,] to prefer. Οἰκοὶ ἔχειν
καὶ γὰρ ῥᾶ Κλυταιμνήστρας πρόβέβουλά. A. 113. SYN. Πρόκρίνω, προτι-
μῳω.

Πρόβουλόπαις, παιδός, adj. [consilio prognatus, vel posteris consulens. Vid.
Blomf. in l. c.] counsel-born, or consulting for posterity. Πρόβουλόπαις
ἄφερτός, ἄτας. Agam. 377.

Πρόβουλός, ου, ὁ, subst. [(1) qui ante alios consultat, (2) senator,] a counsellor;
a senator. Νῆ τὸν Δ', ἀλλὰ τοῖς πρόβούλοις ἀντίκρυσ. Lysistr. 609. SYN.
Βουλευτής, μητίτης, σύμβουλος.

Πρόβῳω, f. ὕσω, et πρόβῳσσω, v. [emungo,] to snuff. Κάρφος χαμάθεν σὺ νῦν
λάβων, τὸν λυχρον πρόβῳσων. Vesp. 249. See also Vesp. 250. SYN. Ἀπῶ-
μύττω, πρῶμύσσω.

Πρόβῳμῶν, ου, τὸ, subst. [vestibulum aræ,] the vestibule of the altar. Ἐλκει
βῳαῖως Ζηνός εἰ πρόβῳμῶν. Heracl. 80.

Πρόγενεῖός, ου, ὁ, adj. [promissam barbam habens,] having a long beard.
Νύμφα, καὶ πρόγενεῖός; ἀπάγξασθαί με ποίησεῖς. Theocr. 3. 9. SYN. Εὐγενεῖός,
εὐπῳγων.

Πρόγενέστῳρός, α, ὄν, adj. [(1) major natu, (2) venerabilior,] older; more vene-
rable. Εἶποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς πρόγενέστῳρός εἴη. δ. 205. SYN. Πρεσβυτέρός,
παλαιότερός.

Πρόγεννήτωρ, ὄρος, πρόγῳνός, ου, et πρόγεννητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [progenitor,] a
forefather,¹ ancestor. Πάλαιων πρόγεννητῳρων. Hipp. 1377. See also Aves
543. SYN. Προπάτωρ, πρόγενέστῳρός, προτέρηγενής.

Πρόγιγνώσκω, et προδᾶμῳ, v. [ante cognosco, constituo,] to know or deter-
mine before. Τότε στενάζειν καὶ πρόγιγνώσκειν ἔχρην. Hipp. 1075. See
also δ. 396.

Πρόγιῳμαι, v. [præcedo, procedo,] to precede, to proceed. Ἀμφῳ ὅμῳ πρό-
γένοντ' ἑκπῳρὸς σέλας ἀμπνεῖοντῳς. Apoll. 3. 1291. SYN. Προῳγω, προῳβαίνω,
πρῳμῳλέω, προῳχωρέω.

Πρόγῳνός, vid. Πρόγεννήτωρ.

Πρόγράφω, f. ψω, v. [prius scribo; proscribo,] previously to write; to proscribe.
Σκῳπεῖν, ὃ τῳ ἂν προγράφῳμῳ ἐν τοῖς πῳνάκῳοις. Aves 450.

Προδᾶμῳ, vid. Πρόγιγνώσκω.

Προδέιδω, f. σω, v. [ante metuo,] to fear previously. Οὐκ οὖν προδέιδας εἰμῳ τῳ
γῳ ἔν νῳν λόγῳ. Œ. R. 90. SYN. Προφῳβέῳμαι, προδευμαίνω.

Προδέειλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ante vesperam aliquid agit,] before the evening,
in the afternoon. Ἦτοῖ ὃ μῳ ἐν σῳραγῳά προδέειλός ἐστῳχεν εἰς ἡν. Theocr. 25.
223.

¹ Πρόγῳνός has also the signification of step-son. Ion 1328.

- Προδείκνυμι, f. ξω, v. [præmonstro,] to show previously. Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπρέυσεται. *Æ. R.* 456. *SYN.* Προσημαίνω, προφαίνω, ἐπαγγέλλω.
- Προδέρκομαι, πρόβλεπω, et προείδω, v. [prævideo,] to see or look before or forward. Θνητοὺς δ' ἐπανσᾶ μὴ προδέρκεσθαι μῦθον. *P. V.* 256. See also *Ran.* 1521. and *Nem.* 1. 40. *SYN.* Προλεύσσω, προγιγνώσκω.
- Προδῆλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] very plain. Προδῆλος ἄρ' ὁ πότμος. *Orest.* 187. *SYN.* See Ἀρίδης.
- Προδιδάσκω, f. ξω, v. [prius doceo,] to teach before or previously. Ἄλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτερον, ὃ τὶ περ μέλλεις, προδιδάσκειν. *Nub.* 476.
- Προδίδωμι, f. δώσω, v. [(1) prodo, (2) prius do,] to betray, desert; give previously. Προδίδωσ' αἰδᾶς τ' ἐκτεκνούμενος λάθρα. *Ion* 441. *SYN.* Ἀπολείπω, ἐκλείπω.
- Προδίκος, ου, ὁ, subst. [iustitiæ defensor, patronus,] a supporter of justice, a patron.¹ Ἐρ-πεί προδίκους Ἀτρείδαις. *Agam.* 438. *SYN.* Σύνήγορος, προστάτης, σύνδικος.
- Προδῶκη, ἡς, ἡ, subst. [angustus locus, insidiis aptus,] a place where a person lies in wait for game, an ambush. Πέτρης ἐκβαίνοντ' αἰ δεδεγμένους ἐν προδῶκησιν. *Δ.* 107. *SYN.* Ἐνέδρα, λῃχος, ἔγκρυμμά.
- Προδῶμος, ου, ὁ, subst. [atrium, vestibulum,] an entrance-hall, vestibule. Ὡκᾶ δ' ὑπὸ φλοῦν προδῶμῳ ἐνὶ τόξῳ τ' ἀνύσας. *Apoll.* 3. 278. *SYN.* Προθύρῳ, προθύραιν, αἰθουσᾶ, παστάς.
- * Προδῶσι, as, ἡ, subst. [proditio,] a betraying, treachery, treason. Ἡ μὲ προῦδωκεν; ὅ. κἀλήν γὰρ προδῶσιαν δίκαια δρᾶν. *Helen.* 1632.
- Προδότης, ου, ὁ, et προδότης, ἰδός, ἡ, subst. [proditor,] a traitor, betrayer. Οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν; *Ion* 863. See also *Thesm.* 400.
- Προδότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [proditus,] betrayed. Προδότης ἐκ φίλων. *Hipp.* 591.
- Προδουλός, ου, ὁ et ἡ, subst. [servus,] a slave. Λῶι τάχος προδουλός ἐμβασιν πῶδος. *Agam.* 918. *SYN.* See Δούλος.
- Προδρῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [præcurrens,] running before, or forward. Ἐγὼ δὲ προδρῶμος, σῆς πάρασκενὴς χάριν. *Iph. A.* 424. *SYN.* Προηγῆτης, προηγῆτηρ, πρότρεχων.
- Προδρῶσι, as, ἡ, subst. [prior sedes,] a first or front seat. Ἰδοὺ προδρῶσιν οἶον ὄψομαι σ' ἐγώ. *Equit.* 703.
- Προῦέργω, v. [prohibeo, arceo,] to prevent, to hinder. Πάντας δὲ προῦεργε θυῖς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν. *Δ.* 568. *SYN.* Ἀπείργω, κᾶθειργω, κωλύω, ἐμπυδίζω.
- Προείδω, vid. Προδέρκομαι.
- Προεννέπω, vid. Προλέγω.
- Προεξεπίσταμαι, v. [probe novi ante,] to know well before. Καίτοι τί φημι; πάντα προεξεπίσταμαι. *P. V.* 101. *SYN.* Προγιγνώσκω, προδάμῃ, προείδω.
- Προεξερευνᾶω, v. [ante scrutor,] to examine previously, to investigate. Ἐπισχες, ὡς ἂν προεξερευνῇσώ στίβον. *Phæn.* 92. *SYN.* Ἐξερευνᾶω, ἐξετάζω.
- Προεξερευνῆτης, οὔ, ὁ, subst. [scrutator ante,] a previous examiner. Στείχων δ' ἀνακτος προεξερευνῆτας στράτου. *Rhes.* 292.
- Προεξεφίεμαι, v. [prius mando vel jubeo,] to order or command previously. Ὅν κείνους ἐνδύς, ὡς σὺ προεξεφίεσθ. *Trach.* 761. *SYN.* Ἐντέλλω, προεννέπω.
- Προῦέπω, et προῦρῶ, vid. Προλέγω.
- Προῦρῶ, f. ὦσω, v. [protrahō, deduco,] to draw forward, to bring to. Αὐτὰς δ' ἐσσυμένους προῦρῶσάμεν ἡπειρόνδε. *ι.* 73. *SYN.* Καθελεῖω.
- Προῦρέσσω, v. [promoveor remigando,] to row forward. Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προῦρέσάμεν, οὐδὲ τίς ἡμῖν. *ν.* 279.
- Προῦέχω, v. [(1) ante habeo, (2) promineo, (3) præsto,] to hold before, to jut out, to excel. Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προῦέχων, ἀμὲλῃ τῆς Τριτογενείας. *Nub.* 989. *SYN.* Προτείνω, ὑπέρεχω.

¹ Προδίκος is also a *P. N.* *Nub.* 360. and *Aves* 693.

Πρῶηγεῖναι, v. [prægredior,] to lead the way before. Ἴν' ἔχων πρῶηγῇ τῷ θεῷ σὺ. b. πᾶν μὲν οὖν. Plut. 1195. SYN. Κάθηγεῖναι, ὑφηγεῖναι, πρό-πέμπω.

Πρῶηγητήρ, ἦρς, πρῶηγητής, οὗ, ὁ, et πρῶηγῆτειρά, as, ἡ, subst. [dux viæ,] a guide, a leader. Ταῦρον πρῶηγητῆρά συμφόρας ἔχων. Bacch. 1148. See also OE. R. 1292. and Apoll. 3. 1181. SYN. Ἠγέμων, ἄγος, ὁδηγός.

Πρῶηκής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [præacutus, prætensus,] sharp, stretched out. Νῆϋς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ πρῶηκέα χερσὶν ἐπειγόν. μ. 205. SYN. Ὀξύθηκτος, εὐμήκης.

Πρῶηκω, v. [progredior,] to advance. Ἀν-θρώπῳ ὅτι πρόηκων. Nub. 513. SYN. See Πρόβαλινω.

Πρῶημᾶρ, adv. [ante diem,] before day. Πρῶνυ, πρῶημᾶρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάτῃ. Simon. 230. 47.

Πρῶθελυμένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e radice erutus, conjunctus,] plucked up by the roots, extirpated, heaped up. Φράξαντες δρυῖ δουρί, σᾶκος σᾶκεῖ πρῶθελύμῳ. N. 130. SYN. Πρόρριζος, αὐτόρριζος, πύκνός, σύνεχίς.

Πρῶθεσιζῶ, v. [vaticinor,] to prophecy. Τὸ μελλόν ἢ κραίνουτο πρῶτεθεσιζει. P. V. 219. SYN. Πρόμαντεύειν, πρῶτεῖπν, θεσπιγδῶ, χρησμολογῶ.

Πρῶθῶ, et πρῶθέεσκω, v. [præcurro, antecurro,] to run forward, to outstrip. Τοῦνεκά οἱ πρῶθεῖν οὐκ ἐνδὲ μνηστῆσαι; A. 291. See also X. 459. SYN. Πρότρεχω.

Πρῶθνήσκω, 2 aor. ἐθάνον, v. [mori pro,] to die for. Παίδων πρῶθνήσκειν πᾶτερᾶς, οὐδ' Ἑλληνικόν. Alcest. 700.

Πρῶθῆνωρ, ὄρς, ὁ, P. N. [Prothœnor.] Ἀρκῆσίλαός τε, Πρῶθῆνωρ τε, Κλυτίος τέ. B. 495.

Πρῶθῶς, ου, ὁ, P. N. [Prothoüs.] Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρῶθῶς Τενθρήνδυνός υἱός. B. 756.

Πρῶθῶσκω, 2 aor. ἐθῶρον, v. [prosilio,] to spring forward. Οὐρανῶθεν πρῶθῶ-ρουσᾶ· φῶβῳ δ' ἐτίναχθεν αὐτῆς. Apoll. 4. 641. SYN. Πρόπηδῶ, ἀνθρούω, ἀνᾶτέλλω, πρῶπίπτω, ἐξορμάδμαι.

Πρῶθυμᾶ, ἄτς, τὸ, subst. [quod sacrificio præmittitur,] an offering before the regular sacrifice. Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πῶπᾶν καὶ πρῶθύμᾶτᾶ. Plut. 660.

Πρῶθυμέομαι, v. [(1) alacri sum animo, (2) valde cupio,] to be in high spirits; to be zealous, to desire much. Καὶ μὴν πρῶθυμοῦμαι γέ σανδῶπρωκτιᾶν. Vesp. 1173. SYN. Ἐπίθυμῶ, σπουδάζω, ἐπείγῳμαι, εὐθυμῶ, θαρρῶ.

Πρῶθυμᾶ, as, ἡ, subst. [(1) animi alacritas, (2) studium,] zeal, promptness. Πρῶθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπει· ἄτᾶρ. P. V. 349. SYN. Ἐπίθυμᾶ, ὄρμη, σπουδή.

Πρῶθυμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [promptus, alacer,] ready, zealous. Πρῶθυμὸν εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονᾶ. Med. 1143. SYN. Μεμᾶως, πρόφρων, πρῶχειρς, ἐτοιμῶς, σπουδαῖος, ἄκνῶς.

Πρῶθύμῳς, adv. [prompte, alacriter,] readily, earnestly. Οὐκ οὖν ὄρᾶς ὀρμυμένους ἡμᾶς πάλαι πρῶθύμῳς. Plut. 257. SYN. Ἐτοίμῳς, ἀσμένῳς, ἡδέῳς, ἱλάρῳς, σπουδαῖως.

Πρῶθυραῖον, et πρῶθυρὸν, ου, τὸ, subst. [prima exterior janua domus,] the front door, a threshold. Οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων ἐνκόσμητα πρῶθυραῖα. Hom. Hym. 3. 384. See also Vesp. 870. SYN. Πρόθυλαῖον, πρῶθῦλόν, πρῶδῶμος. EPITH. Εὐτενκτόν.

Πρῶθύω, f. ὑσω, v. [ante vel pro sacrificio,] to sacrifice before or for. Παιδὸς πρῶθύων ξενῖα καὶ γένεθλῖα. Ion 804.

Πρῶτάλλω, f. ἄλλω, v. [ante mitto,] to send forward. Ἀγρόνδε πρῶτάλλε· φίλει δὲ με κηρόθι μάλλον. o. 369. SYN. Πρόπέμπω, προτίθημι, ἀποστέλλω.

Πρῶτάπτω, f. ψω, v. [præmitto,] to send forward, or before the time. Ὀγυγίαν αἰδι προτά-ψαι. Sept. Theb. 310. SYN. Πρόπέμπω, προτάλλω.

Πρῶτημι, v. [projicio, abjicio, negligo,] to send forward or away, throw out, neglect, omit. Πάγαν προτείσῃ κρημῶν. Hipp. 123. SYN. Ἐπίπροτημι, πρόπέμπω, προρρίπτω, ὀλιγωρῶ.

Προῖκᾱ, προικῶς, et προῖξ, adj. [gratis,] gratuitously. Ἄλλ' οὐκ ἄν, εἴ τί προῖκᾱ προῦσάγαγεν σ' ἔδει. Pax 907. See also ρ. 413. SYN. Ἄμισθι, δωρεάν.

Προῖκτης, ου, ὁ, subst. [mendicus,] a beggar. Αἰδῶς δ' οὐκ ἄγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προῖκτη. ρ. 547. SYN. Πτωχός, πένης, βωμολόχος, ἀγύρτης. Εἲρη. Ἄναιδης, θαρσάλλος.

Προῖστημί, f. στήσω, v. [ante colloco, propono,] to place before, to propose. Χαίρειν κέλεύω· τί τὰδε προῦστήσω λόγῳ; Cycl. 319. SYN. Προτίθημι, προβάλλω, προῖφρω.

Προῖτιδες, ων, αἱ, P. N. [Præitides,] the name of one of the seven gates at Thebes. Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισιν Προῖτισί. Sept. Theb. 373.

Προῖτος, ου, ὁ, P. N. [Prætus,] Τιν' ἀντίταξις τῷδε; τίς Προίτου πύλων. Sept. Theb. 391.

Προῖωξις, ἔως, ἡ, subst. [persecutio,] pursuit. Ἐν δὲ προῖωξις τὲ πᾶλιωξις τὲ τέτυκτο. Hes. Scut. 154. SYN. Δίωγμα, δίωγμος, ἰωχμή.

* Προῦκᾱνύδω, v. [prius dormio,] to sleep first. Κάπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προῦκᾱθεύδει πρῶ πάντῳ. Vesp. 104.

Προῦκᾱθίζω, et * προῦκᾱθῆναι, v. [ante consideo,] to sit down before. Κλαγγηδὸν προῦκᾱθίζόντων· σμᾶραγεῖ δὲ τὲ λειμών. B. 463. See also Rhés. 6. SYN. Προῖσταμαι.

Προῦκᾱκόπαθῶ, v. [malis ante affligor,] to be previously afflicted with misfortunes. Βῦτῃαι βαθμὶ προῦκᾱκόπαθῶν. Æsch. Suppl. 871.

Προῦκᾱκός, η, ὅν, adj. [malus palam,] manifestly bad. Κάκᾱ προῦκᾱκᾱ λέγεις. Pers. 980.

Προῦκᾱλέομαι, et προῦκᾱλίζομαι, v. [(1) evoco, (2) lacesso, (3) hortor, (4) appello,] to call out, to challenge, to urge on, to appeal to. Προῦκᾱλούμεθ' εὐγενεῖαν, ὃ γέρον, σέθεν. Herc. F. 308. See also θ. 228. SYN. Ἐκᾱλέω, παράκᾱλέω, προτρέπω, ἐρεθίζω, ἐπᾱγω.

Προῦκᾱλυμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [velamen,] a veil. Προῦκᾱλυμμάτων ἐπλευσέ. Agam. 673. SYN. Κάλυμᾱ, περικᾱλυμᾱ, κάλυπτρα.

Προῦκᾱλύπτω, f. ψω, v. [prætendo, velo,] to place before as a covering, to pretend, to cover. Ἐπειτᾱ μέντοι προῦκᾱλύψατ' ὄμματᾱ. Med. 1144. SYN. Κάτᾱκᾱλύπτω, προτείνω, προβάλλω, κάλυπτω.

Προῦκᾱμνω, 2 aor. ἐκᾱμῶν, v. [ante vel pro laboro,] to labor or be weary beforehand or for. Μὴ προῦκᾱμητέ, πόδα. Herc. F. 118. SYN. Προῖνενῶμαι.

Προῦκᾱς, vid. Πρόξ.

Προῦκᾱτάγινγνῶσκω, f. γινῶσθαι, v. [ante damno,] to condemn previously. Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προῦκᾱτάγινγνῶσκ', ὃ πατέρ. Vesp. 919. SYN. Προκρίνω, κᾱτάγινγνῶσκω.

Προῦκᾱμαι, v. [objectus sum ante,] to be placed before, to be proposed. Ψυχῆς ἁγῶνᾱ τὸν προῦκᾱμένον περὶ. Orest. 838. SYN. Παράβάλλομαι, παράκειμαι, διατάσσομαι, προῖσταμαι.

Προῦκᾱδῶμαι, et προῦκᾱραίνω, v. [curam gero de,] to be anxious for. Μὴ μου προῦκᾱδὸν μᾱσσόν, ὡς ἐμοὶ γλυκῦ. P. V. 650. See also Trach. 29. SYN. Μεριμνάω, κᾱδῶμαι, προμηθεύμαι, φροντίζω, ἐπιμέλειῶμαι.

Προῦκᾱρύσσω, f. ξω, v. [(1) ante prædico, (2) per præconem edico,] to proclaim previously, or by a herald. Σάφῃ προῦκᾱρύξοντᾱ· καὶ τὸ πρᾱγμ' ἄγειν. Antig. 34. SYN. Κηρύσσω, ἀνᾱκηρύσσω, ἀνᾱγδρεύω.

Προῦκᾱλύτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante vulgatus,] heard of long ago. Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἐπεᾱ θνητῶν ἀνθρώπων. Υ. 204. SYN. Διᾱβύητῶς, πᾱλῶθρύλλητῶς, ὄνομαστῶς.

* Προῦκᾱλαίω, f. κλαύσω, v. [prius defleo,] to weep or lament before. Προῦκᾱλῶν, ὀξύφωνος ὡς ἁηδῶν. Trach. 965. SYN. See Κλαίω.

Προῦκᾱνη, ης, ἡ, P. N. [Progne,] Ἄλλ', εἰ δόκεῖ σφῶν, ταῦτᾱ χρὴ δρᾶν, ἡ Προκνη. Aves 665. SYN. Ἀτθίς, παιδὺλεγειρά.

Προῦκόπτω, v. [proficio, progredior. Vid. Monk. Hipp. 23.] to advance, to do good. Τί δ' ἂν προῦκόπτοις, εἰ θελοῖς ἄει στένειν; Alcest. 1098. SYN. Προῦᾱγω, προβαίνω, ἐπιδίδωμι, προχωρῶ.

Πρόκρινω, f. ἰνῶ, v. [præfero,] to select in preference. Πάντων πρόκρινας σωφρονέστατον βροτῶν. Helen. 47. SYN. Ἐκκρίνω, κρίνω, ἀποδαινύμαι, ἐξαίρω, ἐκλέγω, προτιμάω.

Πρόκρις, ἴδς, vel ἰδός, ἡ, P. N. [Procris. Vid. Ov. Metam. vii. 493, 672—865.] Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλὴν τ' Ἀριάδην. λ. 320.

Προκορροσαι, ὦν, αἱ, subaud. νῆες, subst. [naves ita collocatae ut puppes altæ quasi murum pinnis eminentibus constituent,] ships drawn up in a line, so that the high sterns look like a wall with projecting pinnacles. Τῷ ῥα προκορροσας ἔρσαν, καὶ πλησῶν ἀπάσης. Ξ. 35.

Πρόκρούστης, ου, ὁ, P. N. [Procrustes.] Οἱμοί, Πρόκρούστης τημέρον γενήσῃμαι. Eccles. 1013.

Πρόκρούω, f. σω, v. [pulsando extendo, trudo, subagito,] to stretch out by hammering, to push. Τὴν γραῦν πρόκρούσῃ πρῶτῶν ἣν δὲ μὴ θέλῃ. Eccles. 1017.

Πρόκῦλινδῶμαι, πρῶπρόκῦλινδῶμαι, et πρόκῦλινδῆῶμαι, v. [provolver ad pedes alicujus,] to roll or fall before. Αὐτως, οὐδ' ἄρ' αὖτε πρόκῦλινδεται οὐδέτερωσέ. Ξ. 18. See also X. 221. and Aves 501. SYN. Πρὸπίπτω, γονάζῶμαι, προσκύνῶ, προπίτνῶ.

Πρόκύπτω, f. ψω, v. [procumbo,] to incline or bend forward. Παράρρ' ἀγένοσ τιτθίον πρόκυψ' ἄν. Ran. 412. SYN. Κύπτω, ἐπ' ὀρέπω, ἐπ' ἐκύνω.

Πρόκυων, ὄνς, ὁ, P. N. [Procyon,] the name of a star which precedes the dog-star. Καὶ Πρόκυων διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαίνει. Arat. 450.

Πρόκωμῖδον, vid. Προίμῖδον.

Πρόκωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gladium capulo tenens, dstrictus,] holding a sword by the hilt, drawn (as said of a sword). Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπὸν ἐν χερσὶν ἔχων. Orest. 1485.

Πρόλαγχᾶνω, v. [ante sortior,] to choose before. "Ὅτι προείληχ' ἄλλ' ἅπαντ' αὐτὰ χρὴ μεμνημένους. Eccles. 1159.

Πρόλάζῃμαι, et προλαμβάνω, v. [prius apprehendo, anticipo,] to seize first, to anticipate, to surprise. Πρόλάζῃμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς. Ion 1027. See also Ion 410. SYN. Φθάνω, προφθάνω.

Πρόλέγω, πρόλεπω, προεννέπω, et προῖρέω, v. [prædico, edico,] to speak first, proclaim. Ἐνέκ' ἡ γὰρ τῶν προλέγεμένων. Vesp. 886. SYN. Προμηνῶ, προφωνῶ, προσημαίνω.

Πρόλείπω, v. [relinquo, deficio,] to leave, to fail, to faint. "Ἦν μὴ πρόλιπ' αἱ μυῖαι μὲ μυχάναί. Thesm. 927. SYN. See Λείπω.

Πρόλεσχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [garrulus,] chattering. Καὶ μὴ πρόλεσχος, μηδ' ἐφολλός ἐν λόγῳ. Æsch. Suppl. 208. SYN. Στῶμυλός.

Πρόλεῦσω, v. [prævideo,] to see beforehand. Δόκω πρόλεῦσαι οἷς γὰρ ἡ γνώμη κᾶκων. Philoct. 1360. SYN. See Προδέρκῃμαι.

Πρόλογός, ου, ὁ, subst. [prologus,] a prologue, an introduction of the subject of a tragedy, first adopted by Euripides: see Ran. 1119. Τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει πρόσάψαι λήκῃ. Ran. 1216.

Πρόμαλός, ου, ἡ, subst. [salix,] a willow. See the Schol. in l. c. Ἐξείης πρόμαλοι τὲ καὶ ἰτέαι ἐκπέφασιν. Apoll. 3. 201.

Πρόμανθάνω, 2 aor. ἐμάθον, v. [prius disco,] to learn previously. Εἴτ' αὖ πρόμαθεῖν ἄσμι' ἐδιδασκεν, τὼ μὲν μὴ ξυνέχοντάς. Nub. 966. SYN. See Προγιγνώσκω.

Πρόμαντεύμαι, v. [vaticinor,] to foretell. "Ἦν πρῶτ' αὖ μὲν τὰ θεῶν προμαντεύσασθ' αὐτῷ. Eur. fr. Melan. 17. 1. SYN. See Πρόθεσπίζω.

Πρόμαντις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [præsaus,] prophetic. Αἶ, αἶ· πρόμαντις θυμὸς, ὡς τὶ προσδοκᾷ. Androm. 1061.

Πρόμαχίζω, et προμάχῃμαι, v. [(1) in prima acie pugno, (2) defendo,] to fight in the first ranks for or with, to be the champion of. "Ἐκτορ, μηκέτι παμπᾶν Ἀχάλλῃ προμάχεσθ' ἔ. Υ. 376. See also P. 358. SYN. Ὑπερμάχῃμαι, ὑπερασπίζω.

Πρόμαχος, et πρόμος, ου, ὁ, subst. [(1) qui in prima acie pugnat; (2) propugnator.]

¹ Πρόμαχος is also a P. N. in Ξ. 476.

nator,] one who fights in the front rank, a champion. "Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρηκί ἔοικώς. Π. 582. See also Troad. 31. SYN. Προστᾶτης, ὑπὲρας-πιστής.

Προμέλετᾶω, f. ἦσω, v. [ante meditor,] to premeditate, to practise. Ἡ παῖς ἐμελλε προμέλετᾶν, ὃ τοῦδ' ἄ. Thesm. 1177. SYN. Προδολγίζομαι.

Προμήθειος, α, ὄν, adj. [Prometheüs,] Promethean. Φάρμακόν, ὅρῳ τὲ φασὶ Προμήθειον κάλεσθαι. Apoll. 3. 844.

Προμήθειά, et Προμηθία, as, ἡ, subst. [providentia, cura,] superintendence, care. Καὶ τὰπὶ χέρσων νῦν προμήθειαν λάβειν. Æsch. Suppl. 186. See also Hec. 783. SYN. Πρόνοια, προθυμία, ἐπιμελεία.

Προμηθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Prometheus.] "Οστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχάλῃ. P. V. 251. EPITH. Ἀγκυλόμητις, πυρφόρος, σφιστής, Ἰάπετιδινίτης, δολόμητις, δολοφρόνων, παῖς Ἰάπετοιῦ, ποικιλόβουλος. PHR. See P. V. 445—515.

Προμηθεὺς, et προμηθής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [providus,] provident. Προμαθεὺς εὐκοινομητὶς ἀρχά. Æsch. Suppl. 708. See also Soph. Electr. 1078.

Προμειγνυῖς, adv. [prudenter,] prudently. Εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς. Aves 1510. SYN. Περίφραδως, ἐπιμελῶς, δεξιῶς, ξυνετῶς.

Προμηνῶω, f. ὕσω, v. [præmonstro,] to declare before. Ἄλλ' οὖν προμηνύσεις γέ τοῦτ' ἡμῶν. Antig. 84. SYN. Προῆρῶω, προσημαίνω, προδιδάσκω, προλέγω.

Προμήτωρ, ὄρος, ἡ, subst. [avia,] a grandmother, a female ancestor. Καὶ σὲ, τὸν προμάτορος. Phoen. 687.

Προμίγνυμι, v. [prius misceo,] to mix in preference. Παλλὰκιδι προμῖγναι, ἀτιμάζεσκε δ' ἀκοῖν. I. 452.

Προμνᾶμαι, v. [(1) ambio nuptias pro alio; (2) præsagio,] to court for another; to presage. Προμνᾶται τί μοι. C. C. 1075. SYN. Προμαντεύομαι.

Προμνηστίνος, η, ὄν, adj. [alter post alterum,] one after another. Αἱ δὲ προμνηστῖναί ἐπ' ἑσῶν· ἡ δὲ ἐκάστη. λ. 232.

Προμνηστριά, as, ἡ, subst. [(1) pronuba, (2) conciliatrix,] a female matchmaker; a procuress. Εἴθ' ὦφ' ἢ ἡ προμνηστρί' ἀπολέσθαι κακῶς. Nub. 41.

Προμῶλεω, inus. 2 aor. ἐμῶλυν, v. [progredior,] to advance. Στῆσάν' ὃ δὲ προμῶλὼν ἵδετο κρέων ἔτεωνός. δ. 22. SYN. See Προβαίνω.

Προμῶλη, ἡς, ἡ, subst. [vestibulum,] a porch, a vestibule. Αὐτοῦ δ' ἐν προμῶλῃ τετυμμενὰ γούνατ' ἐκαμψέν. Apoll. 1. 1174. SYN. Προθύρῳ, προθύραιον, προδύμος, προπύλαιον.

Πρόμος, vid. Προμάχος.

Πρόμοχθῶω, v. [prius laboro,] to labor previously. Πρόμεμοχθήκασι σεβέσθαι. Eur. Suppl. 1244. SYN. Προπνέομαι.

* Πρόναϊα, as, ἡ, adj. [Pronæa,] an epithet of Minerva, so called from a statue erected to her honor, in front of the temple at Delphi. See Herod. viii. 37. and Meurs. Lect. Att. p. 87. Χὴ Παλλάς, Δέλφοι νῦν ὅθ' ἰδρύνοντ' Ὀπριναιήν. Call. fr. 220.

Πρόναος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante templum situs,] placed in front of a temple. Βωμοὺς πρόναους, καὶ πόλισσόνων ἐδρας. Æsch. Suppl. 503.

Πρόνέμω, v. [attribuo, procedo,] to distribute, to advance. Πρόνέμεν· πατρὸς οὐ-νέκᾳ. Isthm. 8. 37. SYN. Προβαίνω.

Πρόνθεω, v. [ante animadverto,] to perceive beforehand. Εἴτ' αὖ πάλιν αὐθις ἀνιστᾶμένους ἐνψῆσαι καὶ πρόνθεσαι. Nub. 973. SYN. Προσκοπέω, προγινώσκω, προδιδάσκω, προδέκωμαι.

Πρόνοια, as, ἡ, subst. [prudentia,] forethought, prudence. Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν. Hec. 567. SYN. Προμήθειά φρόντις, ἐπιμελεία, ἐπινόια. EPITH. Θεία, σφῆ, ἡσυχός.

Πρόνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante pascens,] feeding before. Πρόνυμᾶ δὲ βότᾳ τῶς. Æsch. Suppl. 699.

Πρόνυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] prudent. Πᾶρερ' εὐθαρσῇ Δανάων, πρόνυν. Æsch. Suppl. 976. SYN. Προμηθεὺς, προμηθής, εὐνύος, φρόνυμος.

Πρόνυξ, adv. [ante noctem,] before night. See in Προῆμαρ.

Πρόνωπης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [(1) praeceps, pronus, (2) promptus,] prone; ready. "Ἄγαν πρόνωπης εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρεϊ. Androm. 727. SYN. Πρηνής, κατὰ-φέρης, πρόπτης, πρόνῳπτός, κρημνώδης, ἀπὸ τῶμος.

Πρόνῳπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante vestibulum,] before the vestibule. "Ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ· τὶ τὰδε; πῶς πρόνῳπτός. Bacch. 634. SYN. See Προθύρον.

Πρόξ, πρόκως, et πρόκας, ἄδως, ὁ et ἡ, subst. [hinnulus, dama,] a fawn, a hind. Ἡ αἴγας κέραους, ἡ ἐπὶ πρόκας ἰχνεύοντες. Apoll. 2. 279. See also Hom. 5. 71. SYN. Νέβρος, κέμας, δορκάς.

Προξενέω, v. [hospitio excipio nomine civitatis, suppedito,] to entertain in the name of the state; to supply, to furnish. Οὐδ' ἑλλῆς, ἦτις καὶ θράσος τὶ προὔ-ξενοι. Trach. 727. SYN. Ξενίζω, προϊστάμαι.

Προξενία, as, ἡ, subst. [hospitium,] hospitality. Ποῖ ποτὲ τρέψει; τινὰ προ-ξενίαν. Med. 360. SYN. Ξενία.

Πρόξενος, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) qui peregrinos nomine civitatis hospitio excipit, (2) hospes publicus, (3) conciliator,] a public entertainer; a public guest; a match-maker. Ξὺν προξενοῖσι, μάντεσιν τε Πυθικοῖς. Androm. 1092. SYN. Ξενός, προστάτης, φίλος.

Προοιμίον, et προκώμιον, et φοοιμίον, ου, τὸ, subst. [præludium,] a prelude. Τὶ χρίμα ὀικτροῖς ἐκάλεσας προοιμίους; Herc. F. 1170. See also Nem. 4. 17. and Troad. 888. SYN. Πρόλογος.

Πρόομνυμι, f. ὁμσω, v. [ante juro,] previously to swear. Ἐκμαρτύρησον προὔ-μυσας τὸ μ' εἶδέναι. Agam. 1167.

Πρόνῳμάζω, f. ἄσω, v. [primum nomino,] to name first. Δᾶνᾶν δὲ πρόνῳ-μασσε τήνδ', ὅθ' οὐνέκα. Dan. 20.

Πρόοπτος, contr. προὔπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicius,] conspicuous, manifest. Προὔπτον ἐς "Αἰδον στεῖχω κατὰ γῆς. Hipp. 1363. SYN. Πρόδηλος, δηλός, φά-νερὸς, πρόφανής.

Πρόσφειλω, v. [ante debeo,] to owe previously. Καὶ ποῦστί; κάμοι γάρ τὶ προὔφειλει κάκῳ. Iph. T. 524.

* Προπάλαι, vid. Πάλαι.

* Προῦπαρ, prap. [ante,] before, in front of. Προῦπαρ ὅς ἀγεῖται στρατοῦ. Phoen. 119. SYN. Πρό.

Προῦπαροῖθε, et προῦπαροῖθεν, adv. et prap. [ante, in conspectu,] before, in sight. Ἡδίνος προῦπαροῖθε βάθειος ἐστίχωντό. B. 92. SYN. See Ἐμπροσθεν.

Πρόπας, πασά, πᾶν, adj. [universus, totus,] the whole, all. Πατὴρ οὐ φεύξῃσθ' ἔρινος; ὅ. ἐρρέτω πρόπας στυλός. Phoen. 633. SYN. Πᾶς, ἅπας, ξύμπας.

Πρόπάσχω, f. πείσθαι, 2 aor. ἐπάθον, v. [ante patior,] to suffer or experience before. Ὡν πρόπαθῃ, τὸ τίνειν. C. C. 229.

* Προπάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [avus, progenitor,] a grandfather, an ancestor. Πέ-λὸπὸς ἐπὶ προπάτορός ἐδραν. Orest. 1441. SYN. Προγεννήτωρ, πρόγονος, πρό-γενέστέρος.

Προπέμπω, f. ψω, v. [(1) præmitto; (2) deduco,] to send forward, to conduct. Προσειπάθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθινός. Hipp. 1102. SYN. Προΐημι, παρά-πέμπω, προϊάλλω, ἀνᾶγω.

Πρόπετεῖα, as, ἡ, subst. [proclivitas, protervitas,] readiness, petulance. Εἰ δ' ἄκων ἦκω, τὴν πρόπετεῖαν ὄρα. Call. Ep. 43. 2.

Πρόπτης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [praeceps, proclivis, protervus,] leaning down, head-
long, petulant. Τύμβον προπτήη, φοινισσόμεναν. Hec. 149. SYN. Πρόνωπης, πρηνής, αὐθάδης, ἀναιδής, κατὰφέρης, ἐπιρρήτης.

Πρόπηλάκιζω, f. ἴσω, v. [contumelia adificio,] to insult. Πρόπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἐστὶ βροτῶν. C. R. 427. SYN. Ὀνειδίζω, λοιδορεῶ, ὑβρίζω, ἐρεθίζω, κερ-τῶμῳ, λωβᾶσθαι, δεινάζω.

Πρόπινω, v. [propino,] to drink to one, to pledge. Ἀκρήτου προῦποθεῖς ὄχετ'

¹ Πρόνῳπτον is also used as a substantive, signifying a vestibule, a porch, Hipp. 376. and Bacch. 629.

ἔχουσά κῦλιξ. Call. Ep. 37. 2.

Πρόπιπτο, 2 aor. ἐπέσυν, et πρόπιπνέω, v. [ante cado,] to fall before, to lean forward. Δὲ πρόπιπτοῦσά, πρῶσαιτοῦσ'. Eur. Suppl. 71. See also Soph. Electr. 1380. SYN. Πᾶράπιπτο, προσπίπτο, προσπίπνέω, γοννάζομαι, πρῶκῦλινδύμαι.

Πρόπιδίω, v. [procedo,] to proceed. Κοῦφά πῶσι πρῶβιβας, καὶ ὑπασπιδία πρῶπιδίων. N. 158. SYN. See Πρῶβαίνω.

Πρόπλευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [ministerium,] service, attendance on. Ὡ καλλίστας πρῶπλευμᾶ δάφνας. Ion 113. SYN. Ὑπηρέτημᾶ, θεράπειᾶ.

Πρόπυλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [minister,] an attendant, a minister. Οὐ νυκτίφαντον πρῶπυλὸν ἔνυδίας μ' ὄρεῖς. Helen. 569. SYN. Πρύσπυλος, ἀμφίπυλος, ὑπηρέτης. EPIETH. Ἰέρως, ἀγῖος, μακάρ.

Πρόπομπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [prævius,] going before, conducting. Καὶ τὰς πρόπομπους δῆτ' ἄσδε λοιδορεῖς. Eumen. 206. SYN. Πρόηγγητῆρ, πρῶγγητης, ὀδηγός.

Πρόπυνέω, v. [ante laboro,] to labor or be distressed previously. Ἄλῃς ἐμοιγ', ἄλῃς, γὰς πρῶπυνουμένας. Œ. R. 685. SYN. Πρόμοχθεω, πρῶπάσχω.

Πρόποντις, ἰδός, ἡ, P. N. [Propontis,] the sea of Marmora. Εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Πρόποντιδός, ἐνθα Κίανων. Theocr. 13. 30.

Πρόπῶσις, ἔως, ἡ, subst. [propinatio,] drink. Θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρῶπῶσιν. Simon. 101. 6. SYN. Πῶσις, πῶτον, πῶμᾶ.

Πρῶπότης, ου, ὁ, adj. [propinatorius,] drinking to. Τροία τοὺς πρῶπῶτας πᾶναμείρουσι. Rhes. 357.

Πρόπράσσω, f. ξω, v. [prius exigo,] to require first. Φίλοι-σι, τοῖς τ' ἀνῶθεν πρῶπράσ-σων. Choëph. 820.

Πρόπρῶν, ὦνός, adj. [benevolus, promptus,] kind, ready. Ἡράκλεες, σέῳ δὲ προπρῶνᾶ. Nem. 7. 126. SYN. Πρόπρηνῆς, πρῶφρων, πρῶθυμὸς.

Πρόπρηνῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pronus,] prone, extended. Φασγάνῳ ἀΐξας, ἡὲ προπρηνεῖ τύφας. χ. 98. SYN. See Πρηνής.

Πρόπρῳ, πρᾶρ. [ante, coram,] before. Πρόπρῳ μᾶλ' ἐνδύθι Σύρτιν' ἔν' οὐκέτι νόστὸς ὀπίσσω. Apoll. 4. 1235. SYN. Πρῶ, πρῶπαροιθεῖ.

Πρόπρῶβιάζομαι, v. [ante vim infero,] to use violence first. Προπρῶβιάζόμενοι ἡ δ' ἔσπετο Πηλιᾶς Ἀργῷ. Apoll. 1. 386.

Πρόπρῶκαταίγδην, adv. [procurrendo cum impetu,] with impetuosity, forward. Προπρῶκαταίγδην κοίλης ἁλὸς ἐν δ' ἄρ' ἀμέσσαις. Apoll. 2. 597.

Πρόπρυμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante puppim,] thrown before the stern, destructive. Πρῶπρυμνὰ δ' ἐκβόλὰν φέρει. Sept. Theb. 767. SYN. Παντέλης, ἔσχατος.

Πρόπυλαιόν, et πρῶπύλον, ου, τὸ, subst. [vestibulum,] a porch, vestibule. Τὰ πρῶπυλαῖα πάκτου; Lysistr. 265. See also Soph. Electr. 1375. SYN. See Πρῶθυραιόν.

Πρόπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante turres situs,] before the towers. Ἰὼ πρῶπυργοι θυσαῖα πᾶτρὸς. Agam. 1139.

Πρόρῳ, et προῶρῳ, et Ion. imp. πρῶρεσκόν, v. [profluo,] to flow forward or on. Στήῃ ἐπ' ὠκύρῳ πῶταμῶ ἄλαδε πρῶρεοντῖ. E. 598. See also Apoll. 3. 225. SYN. Ἀποῶρῳ, ἐκρῳ, κᾶταῶρῳ.

Πρόρρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædictus,] told before, foretold. Κάμοι τὰδ' ἦν πρόρρητᾶ, καὶ τοῖαυτ' ἔδρων. Trach. 686.

Πρόρριζός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui una cum radice projicitur,] ruined root and branch. Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θέλειν γίνεταῖ ὁδμή. Ξ. 415. SYN. Πρῶθελμνός.

Πρῶσαγρεύω, v. [compello,] to address. Ὡ ἄνθρωπε, βούλει μὴ πρῶσαγρεύειν ἐμῆ; Acharn. 1113. SYN. Προσκᾶλῳ, πρῶσθνόμεζω, ὀνόμεζω, πρῶσανδαῶ.

Πρῶσαγω, Dor. πῶταγω, f. ξω, 2 aor. ἡγᾶγν, v. [(1) adduco, (2) appello; (3) impono,] to lead or bring to, to allure, to land. Καὶ τὸν νοῦν μου πρῶσαγεις μάλλον; κοῦκ οἶδ' ὅτι χρῆμᾶ με ποιεῖς. Vesp. 697. SYN. Ἐπάγω, κᾶταγω, ἐπέχω, προστίθημι, προσβάλλω, προσφέρω.

Πρῶσάδω, et Dor. πῶταεῖδω, v. [accino,] to sing to. Καὶ διδασκομένην πρῶσάδην Pros. Lex.

Μορσίμον τραγῳδίαν. Equit. 401. See also Theocr. 2. 11. SYN. Συνάδω, ἐπιμέλω.

Πρόσᾱϊσσω, f. ξω, v. [accedo,] to approach. Τηλεμάχον δ' ἄρ' ἐπειτὰ πρόσαιξας λάβει γούνων. χ. 365. SYN. Ἐπᾱίσσω, ἐπύρουω, πρόσπηδάω.

Πρόσαιτεω, v. [(1) insuper peto; (2) mendico,] to ask in addition; to beg. Χωλὸς, πρόσαιτῶν, στῶμυλος, δεινὸς λέγειν. Acharn. 429. SYN. Πτωχεύω, ἐπαιτέω.

Πρόσαλείφω, f. ψω, v. [allino,] to anoint over, to besmear. Ἐρχομένη πρόσᾱλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλῃ. κ. 392. SYN. Ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, μύρω.

Πρόσαλίσκομαι, v. [insuper capior,] to be convicted besides. Κατὰ πρόσᾱλίσκομεθα. Acharn. 701.

Πρόσαμβάσῃς, ἔως, ἡ, subst. [gradus,] a step, an ascent. Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων πρόσαμβάσεις. Phoen. 499. SYN. Βῆμᾱ, βάθμῃς.

Πρόσαμείβομαι, Dor. πῳτάμειβομαι, v. [respondeo,] to answer, to reply. Τὰν δ' ἄρ' ἡ χῶ Δάφνις πῳτάμειβέτω, Κύπρι βᾱρεῖᾱ. Theocr. 1. 100. SYN. Μετάμειβομαι, ἀμείβομαι, ἀπομείβομαι, ἀποκρίνῃμαι.

Πρόσαμέλω, Dor. πῳτάμέλω, v. [mulgeo insuper,] to milk besides. Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, πῳτάμέλξεταί ἐς δὴ πέλλας. Theocr. 1. 26.

Πρόσαμύνω, f. ὤνω, v. [iusuper auxiliior,] to assist additionally. Ἡ βᾱ τῷ οἱ χ' ἡμεῖς πρόσᾱμύνομεν, ἥ καὶ οὐχί. B. 238. SYN. Προσβῶθῃω, πρόσαρκεω, ἀμύνω.

Πρόσαμφιέννυμι, f. ὤνω, v. [insuper induo,] to put on besides. Πρόσαμφῶ τῷ δὲ σὺ δ' οἶμω, ὃ πῳνηρῇ. b. αἰβοῖ. Equit. 891. SYN. Ἐπαμφιέννυμι.

Πρόσαντέλλω, v. [surgo insuper,] to arise besides. Κῶνιν πρόσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ πᾱρήν. Eur. Suppl. 693. SYN. Ἐπᾱντέλλω, ἀνᾱτέλλω.

Πρόσάντης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [arduus, adversus,] steep, difficult, adverse. Κεινὸ μοι μόνον πρόσαντες. b. τῷ τῷδ' κινῶν αὖ λέγει; Orest. 781. SYN. Κατάντης, ἀνάντης, δυσχερὴς, ἐναντίως, σκληρὸς.

Πρόσαπῳβάλλω, f. βάλλω, v. [insuper abjicio,] to throw away besides. Πρόσαπῳβάλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δῶδεκᾱ. Nub. 1258. SYN. Πρόσαπῳλλνυμί.

* Πρόσαπῳλλνυμί, f. ὄλλω, v. [insuper perdo,] to destroy besides. Πρόσαπῳλλυτέ μ', ὄλλυτέ. Hipp. 1371. SYN. Προσδιᾱφθείρω.

Πρόσάπτω, et προῳτίαπτω, f. ψω, v. [adjungo,] to join. Γῇ τῇδ' ἑορτὴν καὶ τέλην πρόσᾱψόμεν. Med. 1379. See also Ω. 110. SYN. Συνάπτω, προστίθῃμι, πρόσαρμόζω, ἐπιβάλλω.

Πρόσαρκεω, f. ἔσω, v. [auxilior,] to assist. Σοῖ' ξυμπῳνῇσαι, καὶ τᾱχὺν πρόσαρκεσαι. Hec. 850. SYN. See Πρόσαμύνω.

Πρόσαρμόζω, f. ὄσω, v. [adapto,] to fit, to apply. Πρὸς στέρνα θῳμαι; τῷ πρόσαρμόσω σῳμά; Herc. F. 484. SYN. Πρόσαγω, προσάπτω, προσβάλλω, ἔφαρμόζω.

Πρόσαρω, perf. med. ἀρηρά, v. [applico,] to apply, to fit on. Χάλκ' ἐπίσσωτρα, πρῳἀρηρῳτά, θαῦμᾱ ἰδέσθαι. E. 725. SYN. See Πρόσάπτω.

Πρόσαναίνομαι, v. [areo,] to be parched. ΠΊραις πρόσαναινόμενον. P. V. 151. SYN. Ξηραίνῃμαι.

Πρόσανδᾱω, v. [alloquor,] to address. Πάντας μῳθοισί πρόσανδᾱν. Pers. 159. SYN. Προσφθέγγῃμαι, προσθῳρῳέω, πρόσφημι, πρῳσείπῳν, πρῳσῳέρεω, προσφωνέω, πρῳσηγῳρέω, πρῳσᾱγῳρεύω, προσμυθεῳμαι, πρῳσεννέπω.

Πρόσαυλεῖς, ου, ὁ et ἡ, adj. [villanus,] rustic. Παῳσαι λέγων μοι τᾱς πρῳσαυλεῖους τῳχᾱς. Rhes. 269.

Πρόσανλῳω, Dor. πῳτανλῳω, v. [accino tibia,] to play by way of accompaniment. Ἀξῳον ἐμοῦ καὶ σοῦ πρῳσαύλησον μέλῳς. Eccles. 892. See also Theocr. 6. 71. SYN. Πρόσᾱδῳ, ἔπανλῳω.

Προσβαίνω, 2 aor. ἔβην, v. [accedo,] to come to. Δῳ' ἀμφιτῳρητος τῳσδε προσβαίνω πῳδί. Cycl. 701. SYN. Προσχωρῳω, ἐπιβαίνω, πῳτῳνίσσῳμαι, ἀφῳκνέῳμαι, ἔφῳκνέῳμαι.

Προσβάλλω, f. ἄλλω, v. [(1) admoveo; (2) irruo,] to apply, to inflict; to assail.

Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλλωμιν ἐκ λόχου; Phœn. 736. SYN. Ἐπιβάλλω, πρῶσ-
 ἄρω, πρῶσαρμόζω, πρῶσάπτω, προστίθημι, προσκρούω, ἐπέρχομαι.

Πρόσβάσις, ἔως, ἡ, subst. [aditus,] an approach. Ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν
 οἰκῶν ἔχει. Eur. Electr. 489. SYN. Πρῶσδός, εἰσδός.

Προσβιάζομαι, v. [insuper cogo,] to force besides. Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κάμῃ
 προσβιάζεται. Plut. 16. SYN. Ἀναγκάζω, πρῶσάγω.

Προσβιβάζω, v. [accedere facio,] to move forward. Εὖ προσβιβάσεις μ'. b. ἀλλ'
 ἑτέρᾳ ποι σκεπτέον. Equit. 35. SYN. Πρῶσάγω, πρῶάγω.

Προσβιβᾶω, v. [transeo ad,] to pass to. Τὸ δεῦρὸ προσβιβᾶ λέγων. Aves 425.
 SYN. Προσβαίνω.

Προσβλέπω, Dor. πῶτιβλέπω, f. ψω, v. [adspicio,] to look to, to see. Αἰσχύν-
 ομαι σὲ προσβλέπειν ἐναντίον. Hec. 954. See also Theocr. 5. 36. SYN.
 Ἀποβλέπω, πρῶσπύτω, προσδέρκομαι, προσλεύσσω, πρῶσῶρᾶω, πρῶσόςσμαι.

Προσβόλη, ἡς, ἡ, subst. [(1) adjectio, (2) impetus, (3) casus,] an addition;
 attack; case. Κάκως ἔφαινον τῷ σκόπουντὶ προσβόλᾳς. Eur. Electr. 829.
 SYN. Προσθήκη, συντήχια, ἐπιδρόμη, ἐπιφόρά.

Πρόσβορρός, et προσβόρειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septentrionalis,] looking towards the
 north. Πρόσβορρόν ἀντρον, ὡς Μάκρας κέκλησκόμην. Ion 937. SYN. Βόρειος,
 ἀρκτικός.

Προσγέλω, f. ἄσω, v. [arrideo,] to smile upon. Τὶ προσγέλαγε τὸν πάνυστατον
 γέλων; Med. 1037. SYN. Γέλω, μειδιάω.

Προσγίγνομαι, v. [accedo,] to be added to, to belong to. Εἰ τόλμᾳ προσγε-
 νοιτὶ, βούλησις θ' ἅμᾳ. Androm. 700. SYN. Πᾶράγίγνομαι, πρῶσέρχομαι.

Πρόσδεγμα, ἄτος, τό, subst. [susceptio,] a reception. Προσδέγματ' αὐτὴν ὡς
 ἐδεξάμην φίλως. Trach. 628. SYN. Ἑποδόχη, ἀντίληψις.

Προσδέρκομαι, et πῶτιδέρκομαι, 2 aor. ἑδράκων, v. [adspicio,] to look to or upon.
 Ὡς μὴ σ' ἐλινθονῇ προσδερχθῇ πᾶτήρ; P. V. 53. SYN. See Προσβλέπω.

Πρόσδετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [alligatus,] bound to. Χαλκῇ, μετώποις ἱππικοῖσι
 πρόσδετος. Rhes. 393.

Προσδεύομαι, Dor. πῶτιδεύομαι, v. [opus habeo,] to have need of. Οὐδὲν ἐγὼ
 τήνω πῶτιδεύομαι; ἀλλὰ τὸν ἀνδρᾶ. Theocr. 5. 63. SYN. Χράομαι.

Προσδέχομαι, et πῶτιδέχομαι, f. ἔξομαι, v. [(1) admitto; (2) expecto,] to admit,
 to receive; to expect. Καὶ τίς σὲ πύργος Ἀθίδος προσδέξεται; Phœn. 1720.
 See also B. 137. SYN. Ἀνδέχομαι, ὑποδέχομαι, εἰσδέχομαι, προσδύνω.

Προσδεῶ, v. [insuper indigeo,] to require in addition. Λυπῆς τί προσδεῖς, ἡ
 φίλεις οὕτω φᾶös; Herc. F. 90.

Προσδιαφθείρω, f. φθέρω, v. [insuper perdo,] to destroy besides. Ὀλωλᾶ, καὶ
 σὲ προσδιαφθέρω ξύνων. Philoct. 76. SYN. Πρῶσᾶπόλλυμι.

* Προσδίδωμι, f. δώσω, v. [insuper do,] to give besides, to give. Σοὶ μὲν πρῶσέ-
 διδου σμικρὸν, ὦν ἐλάμβάνεν. Equit. 1222. SYN. Ἐπιδίδωμι.

Προσδοκάω, v. [expecto,] to expect. Μῶν τὴν θᾶνοῦσᾶν ὠφέλειν τί προσδοκᾷς;
 Alcest. 1110. SYN. Κάραδοκῆω, προσδέχομαι, ἀνᾶμνω, ἐλπίζω.

Προσδοκητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expectatus,] expected. Ὅδ' οὖν ποίειτω, πάντα
 προσδοκητὰ μοι. P. V. 971.

Προσδότης, et πῶτιδότης, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad cœnam utilis,] useful for sup-
 per. Πίνειν δαινόμενον, ὅτι οἱ πῶτιδότης εἶη. ι. 249.

Προσἐδᾶφίζω, v. [solidum reddo,] to render firm, to inlay. Προσῆδᾶφισται
 κοιλογᾶστρος κύκλον. Sept. Theb. 492. SYN. Ἐδᾶφίζω, καταστρώννυμι.

Πρῶσῆδρεύω, v. [adsideo, obsideo,] to sit near, to besiege. Πῶτέρᾳ κᾶτ' οἴκους,
 ἡ πρῶσῆδρέων πυρᾶ; Orest. 397. SYN. Ἐπιμέλωμαι, προσμένω, παρέζομαι,
 προσκᾶθίζω, παρέδρεύω.

Πρῶσῆδρία, ας, ἡ, subst. [assiduitas,] constant attention. Εἰ γὰρ πρῶλείψεις μ',
 ἡ πρῶσῆδρίᾳ νδσδν. Orest. 298. SYN. Ἐπιμέλειᾳ.

Πρῶσῆδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [assiduus,] assiduus. Τὸτ' ἐκ πρῶσῆδρου λιγνύος
 διάστρόφον. Trach. 796. SYN. Ἐφέδρος, ἐπιμέλης, σὺνέχης.

Πρῶσειδόμεαι, et πῶτειδόμεαι, 2 aor. εἶδόν, v. [(1) adspicio, (2) similis sum,] to

look, to see; to look like. Μάλιστα' ἐκείνου βοστρυχοὶ πρόσείδεται. Choëph. 172. See also Theocr. 3. 39. SYN. See Προσβλέπω.

Πρόσεικάζω, f. ἄσω, v. [(1) adsimulo; (2) comparo,] to liken, to compare. Λαμπρὸν χάρακτῆρ', ἣ πρόσεικάζει μὲ τῷ; Eur. Electr. 559. SYN. Εικάζω, ἀπεικάζω, ὁμοῖω, παρὰβάλλω.

Πρόσεικω, v. [adsimilis sum,] to be like. "Ἐξωρὰ πράσσω, κοῦκ ἐμοὶ πρόσεικῶ. Soph. Electr. 618. SYN. Εἴκω, εοικᾶ.

Πρόσειλῶ, et προῖτειλῶ, v. [advolvo,] to roll or drive towards. Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προῖτειλεῖν. K. 347. SYN. Προελαύνω, σὺνελαύνω, προδίδωκω.

Πρόσειλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [apricus,] sunny. Δόμους πρόσείλους ἦσαν, οὐ ξυλονργίαν. P. V. 460.

Πρόσειμι, v. [advenio,] to approach. Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά. Eumen. 240. SYN. Πρόσερχομαι, προσβαίνω, ἀφικνεῖσθαι, ἐπιβαίνω.

Πρόσειμι, v. [adsum,] to be present, to be added to. Τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κἀκοῖς κἀκόν. Orest. 755. SYN. Πάρεμι.

Πρόσειω, v. [ante concutio,] to shake first or forward. Ἄ· μὴ πρόσσειε χεῖρά, μὴ δ' ὦθει βίτῃ. Helen. 444. SYN. Προτείνω.

Πρόσεκτίλλω, f. ἱλῶ, v. [simul evello,] to pluck out also. Αἶ τε θηλείαι πρόσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτέρᾱ. Aves 287. SYN. Ἐκτίλλω, ψάλλω.

Πρόσεκνύω, f. ὄσω, et πρόσέλκω, v. [(1) attraho, (2) in v. med. complector,] to draw towards; to embrace. Πρόσελκῶσαι νῖν, ὕστατον θέωμεν. Iph. A. 1451. See Olymp. 6. 42. SYN. Ἐφέλκω, ἐπάγω, προσβάλλω.

Πρόσεμβαίνω, 2 aor. ἐνέβην, v. [(1) insuper ingredior; (2) insulto,] to tread upon; to insult. Οὐ γὰρ θανόντ' ἰ καὶ πρόσεμβῆναι σέχρη. Aj. Fl. 1348. SYN. Ἐπεμβαίνω, ἐνάλλομαι, ἐπεγγέλλω, ἐφάλλομαι.

* Πρόσεμφέρης, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [adsimilis,] like. Τὸ λοιπὸν δὲ τῷ τρίτῳ πρόσεμφέρēs. Eur. fr. Thes. 5. 13. SYN. Ἐμφέρης, ὁμοῖός, ἀλγικῖός, προσῶμοιός, ἱκέλός, παρὰπλησῖός.

Πρόσεννέπω, et inus. πρόσέπω, 1 aor. εἶπα et εἶπα, 2 aor. εἶπον et εἶπον, πρόσέρω, et προσρέω, v. [adloquor,] to address. Τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων πρόσεννέπω; Choëph. 104. See also Iph. T. 371. Vesp. 21. and Alcest. 963. SYN. See Προσανδᾶω.

Πρόσεξευρίσκω, et πρόσενρίσκω, 2 aor. ευρὼν, v. [insuper invenio,] to discover besides, or something new. Οὐδὲ παμπύνηρός· ἀλλὰ καὶ πρόσεξευρήκε τί. Equit. 1283. See also Soph. Electr. 1352. SYN. Ἄνευρίσκω, ἐξευρίσκω.

Πρόσῆπιόρκω, f. ἡσω, v. [insuper pejoro,] to be perjured besides. Ἐπνησάμεν ἂν, καὶ πρόσῆπιόρκησάμεν. Lysistr. 1238.

Πρόσῆπιτέρπυμαι, v. [insuper delector,] to be delighted besides. Πρόσῆπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων. Ran. 232.

* Πρόσεργάζομαι, f. ἄσσομαι, v. [insuper facio,] to do more. Μηδὲν πρόσεργάσαι τοῖς δεδραμένοις. Herc. F. 1007. SYN. Ἐπεργάζομαι.

Πρόσῆρεύομαι, v. [eructo,] to dash against. Κύματ' αὖ τε τρῶθεντ' αὖ τε πρόσῆρεύετ' αὐτήν. O. 621. SYN. See Ἐρεύω.

Πρόσέρρω, vid. Πρόσεννέπω.

Πρόσέριζω, Dor. ποτῆρίσδω, v. [certo,] to contend. Αὐτὸς μοι ποτῆρισε, καὶ αὐτὸς βωκῶλιάσδεν. Theocr. 5. 60.

Πρόσέρπω, et ποθέρπω, v. [adrepo,] to creep to, to approach. Πᾶν μοι φῶβερὸν τὸ πρόσερπὸν. P. V. 127. See also Theocr. 4. 48. SYN. Ἐφέρπω, ἀνέρπω, πρόσέρχομαι, πρόσειμι.

Πρόσερχομαι, Dor. ποτέρχομαι, 2 aor. ἦλθον, Dor. ἦνθον, et προσῖκνεῖσθαι, f. ἰξομαι, v. [advenio,] to approach. Πρόσερχεται γὰρ τις κἀκὼς πράττων ἀνὴρ. Plut. 861. See also Agam. 765. SYN. Πρόσειμι, πρόσέρπω, ἐπέρχομαι, προσβαίνω, ἐγγίζω, προσμύλλω, ἀφικνεῖσθαι, προσσεύχω, προσπελάζω, πλησιάζω.

Πρόσεύχομαι, f. ἰξομαι, v. [precor,] to pray to. Πρόσενχόμεσθαι τοῖσι σοῖς ἀγάλ-

μῦσιν. Hipp. 115. SYN. Ἐπεύχῃμαι, εὐχῃμαι, δεῖμαι, ἱκετεύω, λιπαίρω, ἀντίβω, λίσσῃμαι.

Πρῶσῃχω, πρῶσισχω, et προσχέθῃμαι, v. [(1) intendo, (2) appello,] to direct to, to keep upon; to land. Παιδες πρῶσέσχω ὅμμ' ὃ δ' οὐκ ἔθ' αὐτὸς ἦν. Herc. F. 926. See also Orest. 356. and Theocr. 25. 253. SYN. Προσβάλλω, πρῶσ-αῖω, προσφῆρω, πλησιάζω, ἐξοκέλλω.

Πρῶσηγῶρῃ, v. [adloquor,] to address. Πρῶσηγῶρήσων εἰμὶ καὶ σώσων πόλιν. Phoen. 1004. SYN. See Πρῶσανδᾶω.

Πρῶσηγῶρημᾶ, ἄτῳς, τὸ, subst. [adloquium,] an address. Πρῶσηγῶρημᾶ ματέρων. Eur. Suppl. 813. SYN. Πρόσθεγμᾶ, πρόσρησις.

Πρῶσήγῳρῳς, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui adloquitur vel salutatur,] one who addresses, or is addressed, talking. Στερκτῶν, ἡ πρῶσήγῳρῶν. C. R. 1338.

Πρῶσήκω, et Dor. πῶθήκω, perf. ηκά, v. [pertineo, convenio,] to belong, to suit. Θώμεθᾶ, χρεια δὲ πρῶσήκει. Pers. 148. SYN. Κάθήκω, πρέπω, διατείνῃμαι.

Πρῶσῃμαι, προσθακῇω, πρῶσιζᾶν, πρῶσίζω, et προσκᾶθίζω, v. [adsideo,] to sit down at, near, or upon. Βρῶτῶν, οἱ τοῖς πέλας πρῶσῃμένοι. Aesch. Suppl. 388. See also C. C. 1166. Sept. Theb. 693. Androm. 227. and Helen. 894. SYN. Πᾶρέζῃμαι, πᾶρημαι, παρίζω, πρῶσῃδρεύω.

Πρῶσῃμαίνω, f. ἄνῳ, v. [ante significo, portendo,] to signify or tell beforehand; to portend. Τῶσονδ' ἐμέντοι σοι πρῶσῃμαίνω, γύναι. Med. 723. SYN. Πρῶαγγέλλω, πρῳμηνῶ, πρῶαγγρεύω, πρῶθεσπίζω.

Πρῶσηφῶς, Dor. πῶταφῶς, α, ὄν, adj. [orientalis,] eastern. Καὶ τὸ πῶταφῶν τὸ Λακύνῳν, ἄπερ ὁ πύκτας. Theocr. 4. 34. SYN. Ἐώϊος, ἐφῶς, ἡφῶς.

Προσθακῇω, vid. Πρῶσῃμαι.

Πρόσθε, et πρόσθεν, adv. [ante,] before. Τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ παλαι τ' Ἄγῆ-νῳρῳς. C. R. 268. SYN. Ἐμπροσθεν, πᾶρῳς, πρίν, πρῶπαροιθεν, πρῶτον.

Προσθήκη, ης, ἡ, et * πρόσθημᾶ, ἄτῳς, τὸ, subst. [additamentum,] addition, aid. Οὐκ ἐκδίδαχθεῖς ἄλλᾳ προσθήκῃ θεοῦ. C. R. 38. See also Eur. Electr. 192. SYN. Προσβῶλλῃ, ἐπίφῳρᾶ, ἐπίδῳσις.

Προσθιγγᾶν, 2 aor. ἐθίγῳν, v. [attingo,] to touch. Ὡς τᾶπεινῳς ἡς ἀπάσης δεξίας προσθιγγᾶν. Iph. A. 339. SYN. Προσψάνῳ, ἀπτῳμαι, ἀντίλάζῃμαι, ἐπιλαμβᾶνῃμαι, ἐπιψάνῳ.

* Πρόσθιος, α, ὄν, adj. [anterior,] front. Βᾶσιν τῇ χειρὶ προσθίαν καθαρμῶσας. Rhes. 210.

Προσθῳδῳμός, ον, adj. [qui pro ædibus stat, ædes defendens,] standing before, defending a home. Προσθῳδῳμοῖς Ἀτρεΐδαῖς. Choëph. 316.

Προσθῳρῳῇω, v. [adloquor,] to address. Ἐνῳμᾶ προσθῳρῳῃς. P. V. 617. SYN. See Πρῶσανδᾶω.

Πρῶσιζᾶν, et πρῶσίζω, vid. Πρῶσῃμαι.

Πρῶσῃκῃνῳῃμαι, vid. Πρῶσῃχω.

Πρῶσίκτωρ, ὅρῳς, ὁ, subst. [supplex,] a suppliant. Φίλοις γὰρ εἰσὶν οὐκ ἔμοῖς πρῶσίκτωρῃς. Eumen. 119. SYN. See Ἰκέτης.

Πρῶσίπτημῳ, v. [advolo,] to fly to. Μορφῃς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ πρῶσέπτᾶτῳ. P. V. 665.

* Πρῶσίστημῳ, v. [antesisto,] to place before or near. Πρῶσίστανται πᾶλῳ λάχοντες. Sept. Theb. 120. SYN. Κάθίστημῳ.

Πρῶσίσχω, vid. Πρῶσῃχω.

Προσκαίῳ, f. καύσῳμαι, v. [insuper incendo,] to burn besides. Καὶ τᾶλλᾳ τᾶ σκευῇ τᾶ προσκέκαυμένῳ. Vesp. 933. SYN. See Ἐπικάῳ.

Προσκαῶλω, f. ἔσω, v. [(1) arcesso, (2) in jus voco,] to call to, to ask assistance; to summon, to go to law with. Ἐπὶ πτέρῳγων τῇ προσκαῶλῃ σὺφώτερῳ; Aves 1426. SYN. Καῶλω, ἐπικάῶλω, παῤακαῶλω, πρῶαῖω, παραγγέλλω.

Προσκαρδίῳς, Dor. πῶτίκαρδίῳς, ον, ὁ et ἡ, adj. [in corde,] at the heart. Μεΐζον δ' ἂ Κυθῆρεῳ φέρει πῶτίκαρδίῳν ἑλκῳς. Bion 1. 17.

- Προσκατὰτιθημί, f. θήσω, v. [insuper depono,] to put down besides. Κἀν προσκατὰθήειν γ', ὥστ' ὁμοῦσαι, τριῶβδ' ὄν. Nub. 1235. SYN. Κατὰτιθημί.
- Πρόσκειμαι, f. κείσθαι, v. [(1) adjaceo, (2) insto, (3) incumbo,] to be adjacent to, to press upon, to enforce. Ἐγὼ κλυδωνῶ πόλεμ' ὦν προσκειμένον. Iph. T. 317. SYN. Ἐγκειμαι, ἐπικειμαι, παρίσταμαι, πρόσσεγγίζω.
- Προσκέπτομαι, f. ψόμαι, v. [(1) ante contemplor, (2) prospicio alicui,] to look to first, to have regard to. Πῦρ σοι πρόσσοίω, κοῦ τὸ σὸν προσκέψομαι. Androm. 256. SYN. Διασκέπτομαι, πρόνῶ, προσκόπew, πρόλογίζομαι.
- Προσκέφαλαιον, ον, τὸ, subst. [pulvinar,] a pillow. Καίτοι, τὸ δεῖν' α', προσκέφαλαιον οὐκ ἔχεις. Lysistr. 926. SYN. Πρόσκρανον, ὑποκέφαλαιον.
- Προσκηδής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [necessarius,] allied, intimate. Ἀρχὴν ξεινοῦσ' ἡν προσκηδὺς οὐδὲ τράπέζῃ. φ. 35. SYN. Οἰκεῖος, ἐπιτήδειος.
- Προσκινῶμαι, f. ἵσμαι, v. [admoveor,] to move towards. Κάκως παρέξω, κοῦχ' ἵ προσκινήσομαι. Lysistr. 227. SYN. Προστίθεμαι, προσάγω, προσομιλέω.
- Προσκλίνω, Dor. πῶτικλίνω, f. ἴνω, v. [acclino,] to incline towards. Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κῶρυνη. φ. 165. SYN. Ἐπικλίνω.
- Προσκόπew, et προσκόπῃμαι, v. [prospicio, provideo,] to look forward to, to provide for. Λύμης, ἃ κείνον πάντα προσκόπειν χρεῶν. Heracl. 471. SYN. Προσκέπτομαι, πρόβλεπω, προῶ, προμειλέτω, ἐπιστρέφωμαι, πορίζω.
- Προσκόπτω, v. [impingo, offendo,] to strike against, to stumble. Ἐμ-βάδας, ἡ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον σου; Vesp. 275. SYN. Προσπαίω, ἐπ' οὐρῶ, κατὰφέρωμαι.
- Πρόσκρανον, et πῶτικρανόν, ον, τὸ, subst. [pulvinar,] a pillow, a cushion. Ἐμβάλε καὶ πῶτικρανόν. b. ἔχει κάλλιστά. a. καθίζεν. Theocr. 15. 3. SYN. Προσκέφαλαιον.
- Προσκύλλω, v. [advolvo,] to roll to. Ἄνυσας τὶ προσκύλλει γ'. b. οἱμοὶ δείλαιός. Vesp. 202.
- Προσκύνῶ, f. ἵσω, et προσκῶ, ὕσω, v. [veneror,] to worship. Καὶ προσκυνεῖσθαι βαρβάρων ὑπ' ἡθέλης. Troad. 1014. See also Philoct. 657. SYN. Κύνῶ, πρῶσεύχωμαι, προσπίπτω.
- Προσκύπτω, f. ψω, v. [inclino me ad aliquid,] to bend towards or forward. Ἀπὸνίζῃ, καὶ τῷ πῶδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύνσασ' ἐφίλησῃ. Vesp. 608. SYN. Πρόκύπτω, προσκλίνωμαι.
- Προσκύρῶ, ἵσω, et προσκύρω, f. ρσω, v. [consequor,] to come to, to meet with. Πῶτερ' α' δόμοισι πτωμά προσκύρει νέον; Choëph. 11. See also Œ. R. 1299. SYN. Ἐφικνέομαι, πρῶσάγω, παρ' ἀγίνωμαι.
- Προσλάζωμαι, v. [comprehendo,] to lay hold of. Γεραῖ' αὖς χειρὸς προσλαζόμεναι. Hec. 64.
- Προσλαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἐλάβον, v. [insuper accipio,] to receive or take besides. Ψευδῇ λέγοντά προσλαβεῖν τῇ ξυμφόρῃ. Iph. A. 1145. SYN. Ἐπιλαμβάνω.
- Προσλέγω, Dor. πῶτιλέγω, v. [(1) insuper dico; (2) adloquor,] to say besides; to address. Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοῖς πῶτιλέξ' αὐτὸ μύθῳ. Theocr. 25. 192. SYN. See Πρῶσανδῶ.
- Προσλεύσσω, v. [adspicio,] to look at. Βλαστοῦς, ὅπως ἐβλαστῇ, προσλεύσσειν ἔμοι; Œ. R. 1376. SYN. See Προσβλέπω.
- Προσμανθάνω, 2 aor. ἐμάθον, v. [addisco,] to learn besides. Παῦ' ἀλλὰ δυνὶ κατὰκλινεῖς προσμάνθ' αὖ. Vesp. 1208.
- Προσμάσσω, Dor. πῶτιμάσσω, f. ξω, v. [adjungo,] to join or add to. Καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ πρῶσεμαζεν. Equit. 815. SYN. Προσπίεζω, προστίθημι, πρῶσάπτω.
- Προσμένω, v. [(1) permaneo, (2) expecto,] to remain, to wait for. Τὸν ἄνδρα τὸν βῶτ' ἡρ' προσμεῖναι μὲν. Œ. R. 847. SYN. Ἐμμένω, παρ' αὐμένω, διατέλλω, προσδύκω, προσδεχόμαι, πρόσκειμαι.
- Προσμηχανῶμαι, v. [artificiose adfigo,] to fasten to with art. Σφίγγ' ὥμοισι τὸν προσμηχανήμενην. Sept. Theb. 537.

- Προσμίγνυμι**, f. *μίξω*, v. [(1) *admisceo*; (2) *accedo*; (3) *confligo*,] to mingle; to approach; to engage. *Οὐκ ἄρ' ἐκέινω γ' οὐδὲ προσμίξει θράσος*; Philoct. 105. SYN. *Ἐπιμίγνυμι*, *ὑποδύομαι*, *ὑποδέχομαι*, *προσγίγνομαι*, *προσβάλλω*.
- Προσμῶλω**, ius. 2 aor. *ἐμῶλόν*, v. [*accedo*,] to approach. *Χειρώσσομαι κάκ τῶνδὲ. προσμῶλοι μόνον*. Trach. 1111. SYN. See *Πρόσέρχουμαι*.
- Προσμυνθῆναι**, *πῶτιμυνθῆναι*, et *πρότιμυνθῆναι*, v. [*adloquor*,] to address. *Μητὶ οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος πρότιμυνθήσαιτο*. Theocr. 25. 66. See also λ. 142. SYN. See *Πρόσανδᾶω*.
- Προσνέμω**, v. [*attribuo*,] to assign, to allot, to enroll. *Κάπειτ᾽ ἄ θεοῖς ὑστέρῳ ἀνθις. προσνεύμασθαι δὲ πρέποντως*. Aves 563. SYN. *Νέμω*, *ἀποδίδωμι*, *προσ-τάσσω*, *ἀνατίθεμαι*.
- Προσνήχω**, v. [*adnato*,] to swim or float to. *Ολιβόμεναν καλύβαν τρυφῆρον πρὸς ἐναχῇ θάλασσᾳ*. Theocr. 21. 18. SYN. *Νήχουμαι*, *κολυμβᾶω*.
- Προσνίσσῃν**, et *πῶτινίσσῃν*, v. [*accedo*,] to approach. *Οὐδ' ὅς' ἐς Ὀρχομένην πῶτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας*. I. 381. SYN. See *Πρόσέρχουμαι*.
- Προσπυνᾶω**, v. [*me moveo ad*,] to move towards. *Αἰεὶ πρὸς ἐνὶ ὁμίᾳ*. Philoct. 717. SYN. *Νωμᾶω*, *πρὸς ἐρπω*.
- Πρὸςσῶδον**, *ον*, τὸ, subst. [*carmen quod canebatur in supplicationibus, maxime Apollinis*,] a solemn hymn. *Πρὸςσῶδι μέγαλᾳ*. Aves 853.
- Πρὸςσῶδος**, *ον*, ὁ et ἡ, subst. [(1) *aditus*; (2) *supplicatio*; (3) *proventus*,] approach; festival; produce, revenue. *Ἰὼ, ἰὼ. στυγναὶ πρὸςσῶδοι*. Alcest. 877. SYN. *Εἰσῶδος*, *ἐφῶδος*, *ἄφιξις*, *παρουσία*, *ἐσφῶρα*, *πῶρος*.
- Πρὸςσώξω**, Dor. *πῶτόσδω*, v. [*redoleo*,] to smell. *Ἀμφῶες, νῆδυ τευχῆς, ἐτι γλυφάνοισι πῶτοσδῶν*. Theocr. 1. 28. SYN. *Ὀζω*, *ἀπόζω*, *ὀζαίνω*.
- Πρὸσοιστέος**, *α*, *ον*, adj. verbal. [*adferendus*,] must be brought or added to. *Τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν πρὸσοιστέον*. Thesm. 1132.
- Πρὸσοιχῶμαι**, v. [*proficiscor*,] to go. *Ἐς ναὸν πρὸσοιχόμενοι, Πυθιονικῶς*. Pyth. 6. 4.
- Πρὸςσῶμαρτέω**, v. [*comitor*,] to accompany. *Γίγνεται οὐδὲ τί καλὸν ὅτῳ ψεύδος πρὸςσῶμαρτεῖ*. Theogn. 609. SYN. *Πᾶρῶμαρτέω*, *ὁμαρτέω*, *ἀκολουθεῶ*, *ἐπὶ-μαῖ*, *ὁπαδέω*, *σύνδουσιπῶρέω*.
- Πρὸςσῶμιλέω**, v. [*versor una*,] to associate with. *Μοῦσᾳ καὶ ἡμῖν, ἡ πρὸςσῶμιλεῖ*. Med. 1081. SYN. *Κᾰθῶμιλέω*, *ὁμιλέω*, *συντυγχάνω*, *συνειμί*, *συγγίγνομαι*, *συμπεριφέρῃν*.
- Πρὸςσῶμοιός**, *α*, *ον*, adj. [*assimilis*,] like. *Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἁμαυροβίοι, φύλων γένεα πρὸςσῶμοιοι*. Aves 685. SYN. *Ὅμοιός*, *πάρῶμοιός*, *ἀλίγκιός*, *πρὸςεμφέρης*, *πρὸςεοικώς*, *εοικώς*, *πρόσφῶρός*, *προσφῆρης*, *ἐμφέρης*.
- Πρὸςσῶπτόμαι**, et *πρὸςσῶπᾶω*, Dor. *πῶθῶπᾶω*, *πῶθῶρημι*, *πρὸςσῶσσομαι*, et *πρὸτιύσσομαι*, v. [*adspicio*,] to look upon. *Ἀκτινᾶ, κύκλον θ' ἥλιον πρὸσῶψεται*. Alcest. 209. See also Alcest. 885. and X. 356. SYN. See *Προσβλέπω*.
- Πρὸςσουδίξω**, f. *ἴσω*, v. [*adfligo*,] to dash against. *Βρέφος τὲ τοῦμόν σῶ πρὸςσουδίσας πέδῳ*. Iph. A. 1151.
- Πρὸςσουρέω**, v. [*mingo*,] to make water on. *Ἄπαξ πρὸςσουρήσαντ᾽ ἡ τράγῳδιᾳ*. Ran. 95.
- Πρὸςσουρός**, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [*vicinus*, vid. Brunck. in l. c.] a neighbor. *Ἴν' αὐτὸς ἦν πρὸςσουρός, οὐκ ἔχων βᾶσιν*. Philoct. 691. SYN. *Γείτων*, *ὁμόρος*, *πρὸσοικὸς*, ὁ *ἐγγὺς*, *πλησιόχουρος*, *ἀστυγείτων*.
- Πρὸςσῶφείλω**, v. [*insuper debeo*,] to owe besides. *Πρὸς τρεῖσιν ἱαμβείοισι πρὸςσῶφείλων φάει*. Ran. 1133.
- Πρὸςσῶψις**, *ἡ*, subst. [*adspectus*,] sight, look, presence. *Ἦ πῶσις, ὃ φιλότῳ πρὸςσῶψις*. Helen. 635. SYN. *Ὀψις*, *πρὸσωπῶν*, *θεαμᾶ*. EPITH. *Ἡδεῖα*, *ἀθλία*, *πάνυστάτη*, *σκύθρωπῶς*.
- Πρόσπαιός**, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [(1) *contra feriens*; (2) *recens*,] striking against; recent. *Γένοιτ' ἂν, εἰ πρόσπαιὶ μὴ τύχοι κακᾶ*. Agam. 338. SYN. *Πρόσφατός*, *νέος*, *νέοχμὸς*, *αἰφνιδίος*, *πῶταινίος*, *νέαρὸς*.
- Προσπαίω**, f. *σω*, v. [*contra ferio*,] to strike against. *Πρὸςἐπαισᾶς, ὃ τέκνον, πῶλῶ*. Antig. 855. SYN. *Ἐπιπαίω*, *προσβάλλω*, *προσπίπτω*.

Προσπᾶλαιώ, v. [contra luctor,] to struggle against, to wrestle with. Προσπᾶλαιῶν ἦλθ' ἄνθρ. Isth. 4. 90. SYN. Ἀντιπᾶλαιώ, ἐναντιῶδαι, ἀντάγωνιζῶμαι, ἀντίβαλινω, ἀντερείδω, ἀθλεύω.

Προσπασσάλευν, et προσπαττάλευν, v. [clavis adfigo,] to nail to. "Ὅσπερ κύτινφ, προσπαττάλεύσω τουτιῷ. Plut. 943. SYN. Προσπήγνυμι.

Προσπᾶλάζω, προσπλάζω, et προσπλινυμί, v. [(1) appropinquare facio, (2) appropinquo,] to cause to approach; to approach. Προσπᾶλασθεῖς, ἢ σὲ γέ. OE. R. 1101. See also M. 285. and v. 95. SYN. Πλησιάζω, πρὸσάγω, ἐγχιρίπτω, ἐφίστημι, προσέρχῃμαι, γειννιάζω.

Προσπέμπω, v. [insuper mitto,] to send besides, or to. Διδούς, ἀναπέσεις, οὐτέ προσπέμπων φίλους. Equit. 473. SYN. Ἐπιπέμπω, ἐπιστέλλω.

Προσπέρδω, 2 aor. ἐπαρδόν, v. [pedo contra,] to break wind at. Νῆ τὸν Ἄπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς στῆμα τῷ θαλάμακι. Ran. 1074. SYN. Κατὰπέρδω.

Προσπήγνυμι, f. πῆξω, v. [adfigo,] to fasten. * * * * ἢ προσπηγνύναι. Eur. fr. Scir. 2. 1. SYN. Προσπασσάλευν, πρὸσάπτω, πρὸσᾶρείδω, ἐμπέδω.

Προσπηχύνῃμαι, v. [ulnis amplector,] to embrace. Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἐταῖραι πρὸσᾶπηχύναντο. Call. 1. 46. SYN. Ἐναγκάλιζῃμαι, περικλέκω, προσπτύσσω.

Προσπιέζω, f. ῥέσω, v. [insuper premo,] to press besides. Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἄχρητα. Choëph. 295.

Προσπίπτω, 2 aor. ἐπέσθην, et προσπίνῃω, 2 aor. ἐπίνθην, v. [(1) accido ad; (2) occorro; (3) adorior,] to fall down before, meet, fall on, attack. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ἀγαμέμνονος γόνυ. Hec. 139. See also Helen. 64. SYN. Πάραπιπτω, ἱκετεύω, εἰσπίπτω, ἐπθρούω, ἐπιτυγχάνω, προστυγχάνω.

Πρόσπλαστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui adiri potest,] accessible. Ἀνημέροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις. P. V. 741. SYN. Πρὸσσηνῆς, πρὸσβατὸς, πρὸσιτὸς, εὐπρὸσδὸς.

Προσπνέω, poet. προσπνέω, f. εύσω, v. [adflo,] to breathe upon. Ὡς ἡδὺ μοι πρὸσᾶπνευσέ χοιρείων κρέων. Ran. 340. SYN. Ἐπίνπνέω.

Προσποιέω, et προσποιέῃμαι, v. [(1) vindico; (2) acquiro; (3) simulo,] to claim; to gain; to pretend. Ὅταν κατὰτῆθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων. Eccles. 871. SYN. Περὶποιέῃμαι, ἀντεχῃμαι, προσπλάσσω, προστίθημι, πρὸβάλλῃμαι, σχηματίζῃμαι, σκήπτῃμαι.

Προσπῶλῃω, v. [famulor,] to be a servant, to attend upon. Τύμβφ τέτακται προσπῶλεῖν Ἀχιλλέως. Troad. 266. SYN. Ἀμφίπῶλῃω, ὑπηρετέω.

Πρόσπῶλός, ου, ὁ et ἡ, subst. [famulus,] a servant. Ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἀγέτε τῶνδ', πρόσπῶλοι. Orest. 622. SYN. Ἀμφίπῶλός, θεράπων, πρὸπῶλός, θεράπαινά, δμῶς.

Προσπόρπατὸς, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [fibula adnexus, adfixus,] fastened. Οἷφ δεσμῷ προσπορπατὸς. P. V. 144.

Προσπταίω, v. [(1) impingo; (2) erro,] to strike against, stumble; err. "Ὅστις σὲ προσπταίοντά περὶνοστεῖν ἐξ. Plut. 121. SYN. Πταίω, προσπίπτω, ἁμαρτάνω, ἀμπλάκῃω.

Πρόσπτυγμά, αὐτός, τὸ, subst. [amplexus,] an embrace. Ἄγε, παῖ, φίλιον πρόσπτυγμά, μέθεῖς. Troad. 784. SYN. Περὶπλόκη, ἀσπασμά, περὶβόλη, ἀσπασμός.

Προσπτύσσω, et προσπτύσσομαι, v. [amplector,] to embrace, salute. Ὡ φίλταρ', ἀλλὰ στῆμα γέ σὸν προσπτύξομαι. Phœn. 1685. SYN. Περὶπτύσσω, ἀσπάζῃμαι, περικλέκω, ἀγκάζῃμαι.

Προσραίνω, v. [adspergo,] to sprinkle. Γέλων ἄρεσχεν, ἣν πρὸσᾶρραῖνον κύκλφ. Eccles. 379. SYN. Διάρραῖνω, ἐπιρραίνω, προσπάσσω, προσβάλλω.

* Προσρέω, i. q. Πρὸσᾶρέω, q. v.

Προσρήγνυμι, f. ρήξω, v. [insuper frango,] to break besides. Θλάσσε δὲ οἱ κύτῳ λην, πρὸς δ' ἄμφω ρήξε τένοντε. E. 307. SYN. Διαρρήγνυμι, κατὰρρήγνυμι.

Πρόσρησις, ἔως, ἡ, subst. [salutatio,] an address, a salutation. Ἔθαψά, Πρωτεῦ, σ' ἐνέκ' ἐμῆς προσρησεῖς. Helen. 1165. SYN. Πρόσθεγμά, πρὸσηγῶρημά, προσηγῶρία, ἀσπασμά, προσφώνημά.

- Προσσαινω**, v. [adulor, blandior, deirecto,] to flatter, to delight, to decline. Τῆς οὐκ' ὄψης τῆσδε προσσαινοσὶ με. Hipp. 866. SYN. Σαίνω, θέλγω, κολάκευω, εὐφραίνω, θωπεύω.
- Προσσεῖβω**, v. [colo præterea,] to honor besides. Μῆτ' ὀξύμολποις προσσεῖβειν οἰμώγμασιν. Sept. Theb. 1025.
- Προσστάζω**, et ποτιστάζω, f. ξω, v. [adstillo,] to drop into. Φωνᾷ ποτιστάζων ὄρεον. Pyth. 4. 244.
- Προσστείχω**, 2 aor. ἐστίχων, v. [accedo,] to go to. Εὐτ' Ἀφροδίτῃ διὰ πρῶστέσ-τιχέ μακρὸν Ὀλυμπόν. v. 73. SYN. See Πρῶσέρχομαι.
- Πρόσσω**, poet. pro Πρῶσω, q. v.
- Προσῥάλαιπωρέω**, v. [adhuc duro,] to endure still. Καὶ προσῥάλαιπωρήσῃτ' ἐτ' ὀλίγον χρόνον. Lysistr. 767.
- Προσῥασία**, as, ἡ, subst. [imperium,] presidency. Πολλῶν προσῥασίῃ νέων γυναικῶν. Call. Ep. 41. 4. SYN. Προῦδρία.
- Προσῥάσσω**, et προστάττω, f. ξω, v. [impero,] to enjoin, to command. Πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προσῥάσσεις πόνον; Eur. Suppl. 196. SYN. Διάτάσσω, συντάσσω, ἐπιστέλλω, ἐντέλλω, ἐπισκήπτω.
- Προσῥατέω**, v. [(1) præsum; (2) tueor,] to preside over, to defend. Σώζειν, ἐπεὶ περ τῆσδε προσῥατέεις χθονός. Heracl. 207. SYN. Προῖστημι, πρῶηγῆμαι, αἰνῶ.
- Προσῥατήριος**, α, ὅν, adj. [tutularis,] tutelary. Δεῖμα προσῥατήριον. Agam. 949.
- Προσῥατής**, ου, ὁ, subst. [præpositus, præses, supplex,] a leader, a suppliant. Γλώσσαις πόνηρῶν προσῥατῶν φηλούμενοι. Eur. Suppl. 254. SYN. Προῦδικός, ἱκέτης.
- Προστείχω**, v. [antevenio,] to advance. Κρῶντᾶ προστείχοντᾶ σημαίνουσὶ μοι. Œ. R. 79.
- Προστέλλομαι**, v. [mittor,] to be sent forward. Δίκῃ δ' ὁμαίμων κάρτᾶ νῦν προστέλλεται. Sept. Theb. 411.
- Πρῶστένω**, v. [ante gemo,] to lament previously. Ἴσον δὲ τῷ προστένειν. Agam. 244. SYN. Ἐπιστένω.
- Πρόστερνυς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante pectus adpositus,] before the breast. Πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγέλαστοις. Choëph. 27.
- Προστέρω**, et ποτίτερω, v. [oblecto,] to delight, to charm. Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτίτερπέτῳ αὐτὰρ ἔγωγε. O. 401. SYN. Ἐπιτέρω, πρῶσηγῶρέω.
- Προστίκω**, f. ξω, v. [adhæreo,] to stick. Δεινὸτάτῃ μὲν ὕδρας προστετακώς. Trach. 838. SYN. Πρόσκειμαι.
- Προστίθηναι**, f. θήσω, v. [adjicio,] to add to. Μόνον τὸδ' ἔργον προστίθεις ἐμῷ τέκνῳ. Eur. Suppl. 27. SYN. Ἐπιτίθηναι, ἐπιβάλλω, πρῶσάπτω, πρῶσφῆρω.
- Προστίλῳ**, v. [stercore inquino,] to daub. Τῷ φθαλμῷ μου πρῶσέτιλῃσεν, καὶ κῆτεκαυσεν τὸ πρῶσῳπὸν. Nub. 411.
- Προσῥομίον**, ου, τὸ, subst. [ostium,] the mouth of a river. Νάϊον ἀρθέηντ' ἀπὸ προσῥομίον. Æsch. Suppl. 3. SYN. Στῶμά, στῶμιον, πρῶχόη. EPIITH. Λεπτὸβάφες.
- Προσῥέπω**, v. [oro,] to pray, entreat. Κακῶς ὀλέσθαι πρόστρῆπ' Ἀργείων χθονά. Eur. Suppl. 1205. SYN. Ἰκέτεύω, σὲβῶμαι, πρῶσεύχομαι.
- Προσῥέχω**, 2 aor. ἐδράμην, v. [accuro,] to run towards, to try to win. Ἐσπουδάκνυα προσῥέχει· πρὶν οὖν ὁμοῦ γένεσθαι. Thesm. 572.
- Προσῥεῖβῶμαι**, v. [infigo, attero,] to inflict, to impress. Ἀλλ' ἀμβλῦν ἤδη, προσῥετριμμένον τὲ πρὸς. Eumen. 238. SYN. Πάρ᾽ατρίβῳ, ἐπιβάλλω.
- Πρόστριμμά**, ἄτῳ, τὸ, subst. [attritio, qui attritus est,] a rubbing, a track. Εὐρησιῶπῆς, πεῖριτριμμά δίκων. Nub. 446.
- Προσῥυπαῖος**, ου, ὁ, adj. [(1) quem supplicamus; vindex, (2) supplex,] addressed in prayer; avenging; suppliant. Τὸν προσῥυπαῖον, τὸν τῇ γενναίῳ καλεῖν. Heracl. 1015. SYN. Πρόσῥυπός, ἱκέτης.
- Προσῥυπή**, ἡς, ἡ, subst. [supplicatio,] a petition, supplication. Πόλλῃς ἐπέστης.

προστρέπῃν ἐμοῦ τ' ἐχων. *Æ.* C. 558. *SYN.* Ἰέσῃα, ἀπὸ τρέπῃ, κἀτὰρ, ἄγος.

Πρόστρεπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [supplex,] suppliant. Ἰκέτευόμεν σὲ πάντες οἱ δὲ πρόστρεποι. *Æ.* R. 41. *SYN.* Προστρέπαιος, ἱκέτης, πρόσικτωρ.

Προστυγχάνω, 2 aor. ἐτύχον, v. [occurro, consequor,] to meet with, to obtain. Τὰ προστυχόντα¹ ξενῖά ξυμφῶραν μάθων. *Alcest.* 770. *SYN.* Ἐπίτυγχάνω, ἐπιλαμβάνω, συμβαίνω, προσπίπτω.

Πρόσφαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [victima,] a victim. Πίνοντὰ τύμβου πλησίον προσφαγμάτων. *Alcest.* 861. *SYN.* Σφαγῖον, ἱερεῖον, θυμὰ, θυσία. *EPITH.* Φίλον, ἀνδσίον.

Προσφάξω, f. ξω, v. [macto ante,] to sacrifice before. Προσφάζεται μὲν αἵμα πρῶτὰ νερέεσις. *Helen.* 1254.

Πρόσφατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens,] recent, new. Λύσασθ' αἵμα προσφατοῖς δίκαις. *Choëph.* 791. *SYN.* See Πρόσπαιος.

Προσφέρῃς, ἔς, adj. [similis,] like. Οὐ πῶπῶτ' εἶδον προσφέρεστέραν δέμας. *Helen.* 558. *SYN.* Ἐμφέρῃς, ὁμοῖς, πρῶσμοῖς, πρῶσεμφέρῃς, ἀλίγκιός, πρόσφορός.

Προσφέρω, f. οἶσω, v. [affero, adhibeo,] to bring to, to apply, to cause. Καὶ μὴτὲ πορθεῖν πιάτριδᾶ, μὴτὲ προσφέρειν. *Phœn.* 498. *SYN.* Ἐπιφέρω, εἰσκόμιζω, πρῶσσω, παρέχω, παρὰφέρω.

Πρόσφημι, et προσφθέγγομαι, v. [adloquor,] to address. Τόνδ' ἀπὸ μειβόμενος πρῶσφη πῶδας ὥκως Ἀχιλλεύς. *A.* 84. *SYN.* See Πρῶσανδᾶ.

Πρόσφθεγμα, ἄτος, τὸ, subst. [adloquium,] an address, salutation. Προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μίαινόμην σέθεν. *Orest.* 75. *SYN.* See Πρόσρησις. *EPITH.* Ὑστατόν, χρῶντόν, φίλον, ἀθλιόν, λοίσθιον.

Πρόσφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dignus quem adloquaris,] fit to be addressed. Γενήσομαι πρόσφθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἄπει; *Philoct.* 1067.

Προσφθεῖρόμαι, v. [depereo,] to be undone. Ἀτὰρ ἦν Κεφάλός σοι λοιδορῆται προσφθάρεις. *Eccles.* 248. *SYN.* Ἐπιμαίνομαι.

Πρόσφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [salutatorius,] saluting. Καὶ προσφθόγγοισι χρεῶν αὐτήν. *Pers.* 158.

Προσφίλειᾶ, as, ἡ, subst. [amicitia, benevolentia,] friendship, kindness. Τοῖα δὲ μέντοι προσφίλειᾶ δαιμόνων. *Sept. Theb.* 511. *SYN.* Φίλῃα, φίλότης, φίλῳφροσύνη.

Προσφίλης, ἔς, adj. [gratus, amicus,] grateful, friendly. Οὐ δῆτ' ἄταρ μοι προσφίλης γ' ἀπόλλυσαι. *Hipp.* 1396. *SYN.* Φίλός, ἀγαπητός, εὐμένης, φίλητός, πῶθητός.

Προσφίλως, adv. [amice, grate,] in a friendly or agreeable manner. Σκέψαι γὰρ εἰ σοι προσφίλως αὐτῇ δόκει. *Soph. Electr.* 442. *SYN.* Εὐμένως, φίλῳφρόνως.

Προσφορά, ᾤς, ἡ, subst. [commodum,] advantage. Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορά δαλῶσεται; *Æ.* C. 581. *SYN.* Προσθήκη, πρῶσδός.

Προσφόρημά, ἄτος, τὸ, subst. [ferculum, cibus,] a dish, food. Χρήζουσ' ἂν εὔροι δαιτὶ προσφόρημάτᾶ. *Eur. Electr.* 423.

Πρόσφορός, ου, ὁ et ἡ, adj. [commodus, aptus, similis,] convenient, fit, proper, suitable, like. Οὐκοῦν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορά; *Alcest.* 149. *SYN.* Καίριος, ἐπιτήδειος, χρῆσίμους, ἱκάνος, προσφέρῃς.

Προσφύῃς, ἔς, adj. [adhærens,] growing or clinging to, fit. Προσφύῃ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μεγά βάλλῃτο κῶας. *τ.* 58. *SYN.* Πρόσφυρός, ἐγγενής.

Προσφύω, et πῶτιφύω, f. ὕσω, v. [adhære facio, confirmo,] to cause to grow or cling to, to attach, to confirm. Καὶ ταῦτ' ἀληθῇ παντὰ προσφύσας λόγῳ. *Æsch. Suppl.* 284. *SYN.* Πρῶσέχουμαι, ἀποδείκνυμι, παρὰφύω, προσφῆρμαι.

Προσφωνέω, v. [adloquor,] to address. Καλλιὸν οὐδεὶς οἷδε προσφωνεῖν φίλους. *Med.* 662. *SYN.* See Πρῶσανδᾶ.

¹ The neuter participle is used in the sense of obvium, "chance," or, "which casually occur," as in the passage quoted.

- Προσφωνήεις, et πῶτιφωνήεις, εσσα, ἔν, adj. [loquens,] speaking. Εἰ δὲ ὁμοφρονέεις, πῶτιφωνήεις τὲ γένοιθι. ι. 456. SYN. Αὐδήεις, φωνήεις.
- Προσφώνημά, ἄτος, τὸ, subst. [adlocutio,] an address. Οὕτω θέμις σοι τῆσδε προσφώνημάτων. Alcest. 1163. SYN. See Πρόσρησις.
- * Προσχαίνω, v. [hianti ore edo,] to utter with open mouth or loudly. Χάμαιπαῖτὲς βῶμα προσχάνης ἔμοι. Agam. 893.
- Προσχέθῃμαι, vid. Πρόσῃμαι.
- Πρόσχημά, ἄτος, τὸ, subst. [species, decus,] a show, appearance, ornament, pretext. Πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζοντάς οὐδὲ τοῦτο. Ran. 913. SYN. Σχήμα, εἶδος, πρόσφαις, σκηψίς, προκάλυμμα.
- Πρόσχηζω, v. [insuper peto,] to ask besides. Σάφει δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρήζετῃ. P. V. 662. SYN. Βούλομαι, χρήζω, πρῶσαιτέω.
- Πρόσχωμα, ἄτος, τὸ, subst. [agger,] alluvial earth, a mound. Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. P. V. 872. SYN. See Χῶμα.
- Προσχωρεῖν, v. [(1) progredior; (2) vicinus sum; (3) obsequor,] to proceed; to join on with; to conform to. "Ἡδ' ὅστι, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγους. Philoct. 964. SYN. Πρόσερχομαι, ὑπέκω, ὑπάκουω.
- Πρόσχωρὺς, ον, ὁ et ἡ, adj. [adjacens,] neighboring, adjacent. Ὡ παῖδες, ἐλϋέτον τῶνδε προσχώρων ξένων; Œ. C. 493. SYN. Γείτων, πλησιῶχωρὺς, πρῶσουρὺς.
- Πρῶσω, poet. πρόσσω, adv. [ultra, longe,] onwards, forward, beyond, far. Ἴω, ἰω, καὶ πρῶσω γ' ἔμοι. Sept. Theb. 999.
- Πρόσφδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. and (2) subst. [(1) consonus, (2) accentor,] (1) in concert with, (2) one who accompanies in singing. Τῖνα δὲ πρῶσφδον. Phæn. 1513. SYN. Ξυνφδός, ξύμφωνός.
- * Πρόσσωθεν, adv. [e longinquo,] from or at a distance. Πρόσσωθεν αὐτὴν ἀγνός ὦν ἀσπάζομαι. Hipp. 101. SYN. See Ἀπωθεν.
- Πρῶσωπὼν, ον, τὸ, subst. [vultus,] the face, countenance. Κρύπτοντ' αἰ χεῖρά καὶ πρῶσωπὼν ἐμπάλιν. Hec. 343. SYN. Πρόσσωψις, βλέμμα, ὤψ. ΕΡΙΤΗ. Ξυνηρέφες, εὐγενὲς, κάλῳν, εὐφρόν, στόγινον, γέλῳν, ἀνθιγλῖον, λευκόν, ἡδὺ, δυστύχες, νεᾶρῳν, βλῶσῶρῳν, χάριον, ἰμερτῳν, τηλανγῆς, ἀμβρῶσιον, ἄγλαον, ἐρατεινόν, φαιδρῳν, μελιχιδῳν, γλυκῆρῳν.
- Πρῶσῳτᾶτος, η, ὅν, adj. [qui longissime ante est,] very far before. Λήγει δ' ἔρις δρᾶμουσά τοῦ πρῶσῳτᾶτου. Aj. Fl. 742.
- Πρῶσσωφέλλω, v. [adjuvo,] to assist besides. Καὶ τοῖσδε γ' οἴκοις ἐκδίκως πρῶσσωφέλλειν. Alcest. 42. SYN. Ἐψωφέλλω, ἐπάμυνω, πρῶσάμυνω, προσβῶθηξω, ἐπαρήγω.
- Πρῶσσωφέλλημα, ἄτος, τὸ, subst. [subsidium insuper,] additional assistance. Πρῶσσωφέλλημα χρημάτων ἔμων λάβεῖν. Med. 611. SYN. Ὡφέλλησις, ἄρωγῃ.
- Πρόταινι, adv. et præp. [recenter, ante,] newly, before. Ὑμᾶς δὲ βάντας χρόν προταινι ταξέων. Rhes. 524.
- Πρόταρβέω, v. [timore ante corripior,] to be previously alarmed. Πᾶτέρ' α προταρβούνη' ἱκεσίον ψαύειν χερὸς. Herc. F. 963. SYN. Πρόφάβεσθαι.
- Πρότάσσω, et προτάττω, f. ξω, v. [præstituo,] to prescribe, to order previously. Ἄναξ προτάσσω. Œsch. Suppl. 842. SYN. Πρόκαθίστημι, προτίθημι.
- Πρότεινω, v. [porrigo,] to stretch out, to offer. Τέλετας προτείνων εὐχούς νεάνισιν. Bacch. 234. SYN. Ἐκτείνω, παρᾶτεινω, προβάλλω, προσφέρω.
- Πρότελειά, ον, τὰ, subst. [sacrificia antenuptialia,] antenuptial sacrifices, precludes. Πρότελειά δ' ἦδη παιδὸς ἔσφαζας θεῇ. Iph. A. 718. SYN. Αἰ πρὸ γάμου θύσαι.
- Πρότελίξω, v. [initio,] to initiate. Ἀρτεμίδι προτελίξουσὶ τὴν νεάνιδά. Iph. A. 433. SYN. Τέλλω, μύξω, παιδεύω, ἐκδιδάσκω.
- Πρότέμνω, 2 aor. ἐτάμῳν, v. [proscindo,] to cut, to plough. Δείσας γειῶμῶρος μή οἱ προτάμωνται ἄρουρας. Apoll. 3. 1386.
- Πρότενης, ἔος, adj. [extensus,] stretched out. Σὺν τῷδ', Οἰνῳμάος προτένεις δόρυ χειρὶ μέμαρπῳς. Apoll. 1. 756.

- Προτενεύω, v. [prægusto,] to taste before others, to be gluttonous. Διὰ τοῦτο προτένθενσάν ἡμέρα μῆ. Nub. 1202. SYN. Προλαμβάνω.
- Προτένης, ον, ό, subst. [helluo,] a glutton. "Ὅπερ οἱ πρότενοι γὰρ δοκοῦσι μοι πάθειν. Nub. 1202. SYN. Αἰχνός, ἀκράτης.
- Πρότερηγένης, ἔως, adj. [prius natus,] born before, more ancient. Μήτηρ Αἴγυπτος πρότερηγένης αἰζήων. Apoll. 4. 268. SYN. See Προγεννήτωρ.
- * Πρότερος, α, ὄν, adj. [prior,] former, before, previous, preferable. Καὶ τῶν νόμων γέ μὴ πρότερον εἶναι θελεῖν. Orest. 481.
- Πρότερω, et πρότερωσέ, adv. [longius,] further. Ἦ, καὶ ὁ μὲν πρότερωσέ δόμων ἐξωρτό νῆεσθαι. Apoll. 1. 306. SYN. Πορρώτερω, μακρότερω.
- Προτεύχεται, v. [ante fio,] to be done before. Ἀλλὰ τὰ μὲν πρότετύχθαι ἐάσθην, ἀχρῦμένοι περ. T. 65. SYN. Προγίγνομαι.
- Προτιάπτω, vid. Προσάπτω.
- Προτιάων, ὄνός, ό, P. N. [Protiäon,] Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστύνῳ Προτιάόνος νιῖ δώκε. O. 455.
- Προτίθημι, f. θήσω, v. [propono,] to place before, to propose. "Ἐλεξ' ἀμύλλαν γὰρ σὺ προῖθηκας λόγων. Med. 546. SYN. Ἀνατίθημι, προτάσσω, προτείνω, προβάλλω, πρόσφέρω.
- Προτιμᾶω, f. ἴσω, et προτίω, f. ἴσω, v. [præfero,] to honor before, to prefer. Οὐδὲν προτιμᾶ μηχανήσασθαι τέκνοις. Med. 344. See also Antig. 22. SYN. Προκρίνω, ἐκλεγγόμεναι, προτίθημι, ἐπιστρέφωμαι.
- Προτίμυθεῖν, vid. Προσμυθεῖν.
- Πρότμησις, ἔως, ή, subst. [umbilicus,] the navel. Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὕπ' ἀσπίδος ὀμφαλδέσεως. A. 424. SYN. Ὀμφαλός.
- Πρότνός, ον, ό, subst. [rudens,] a cable. Λαίφη πρότνοις ἐπείρειδόμενας. Hec. 112. SYN. See Κάλως.
- Πρότρεπω, v. [adhortor,] to exhort, to encourage. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκίπτω τέ καὶ πρότρεψόμεναι. C. R. 1446. SYN. Προκάλεσθαι, παρὰκάλω, ἐπείγω, μετὰτρέπωμαι.
- Προτροπάδην, adv. [concitato cursu,] precipitately. Προτροπάδην φύβεοντό μελαινάων ἐπὶ νηῶν. E. 700. EPITH. Προθύμως.
- Προτρογήτηρ, ἦρος, ό, subst. [provindemiator,] the name of a bright star on the right wing of the Virgin. Δεξιτέρη πτερύγι, προτρογήτηρ δ' αὐτὴ καλεῖται. Arat. 137.
- Πρότυπω, v. [(1) ante verbero ; (2) prorumpo ; (3) appello,] to strike before ; to push forward, to burst forth ; to land. "Ενθ' Ἀργῶ προτυψεν ἐπειγόμενην ἀνέμοισι. Apoll. 1. 953. SYN. Προβάλλω, προκρούω, προκόπτω.
- Προῦπτός, contr. a Προποτός, q. v.
- Προῦργαίτερός, α, ον, adj. [potior,] more advantageous. Ἄλλ' ἐτέρᾳ γὰρ ἦν γέ τῶνδ' ἐπὶ προῦργαίτερᾳ. Lysistr. 20.
- Προῦργον, contr. a πρὸ ἔργον.
- Προφαίνω, v. [præmonstro, præluceo,] to show before, to shine forth, to appear. Γηθήσει, προφάνεισά ἂνὰ πτόλεμοι γέφυρας. O. 378. SYN. Ἐπιφαίνω, περιστρίβω, προδείκνυμι.
- Προφαντός, ον, ό et ή, adj. [conspicuous,] conspicuous. Ὅμιλεῖν, προφαντον σφίγα καθ' Ἑλ-λανᾶς. Olymp. 1. 187. SYN. Ἐπίσημος, ἀπόβλεπτός.
- Προφάσιζομαι, v. [prætendo, culpo,] to urge as a pretence, to blame. Τί λέγεις ; τί προφάσιζει περὶ φανῆ πράγματά ; Lysistr. 756. SYN. Αἰτιάσθαι, σκῆπτωμαι, προφάσιν ποιοῦμαι.
- Προφάσις, ἔως, ή, subst. [prætextus, causa,] a pretext, a reason. Τίς γὰρ πῦραιθεν προφάσις Ἀργείων στρατῶν ; Rhés. 78. SYN. Σκῆψις, αἰρία, ἀφορμή, προχάνη.
- Προφάτῶς, οὔ, ό et ή, adj. [pronuntiatus,] pronounced. Ἐν Νεμέᾳ προφάτῶν. Olymp. 8. 21.
- Προφέρης, ἔως, inus. compar. προφέρεστέρος, superl. προφέρεστάτος et προφέρετάτος, η, ὄν, adj. [præstans,] distinguished. Εἰ ἐν σῆς ψυχῆς προφέρεστέρον, ἢ ἐν πατέρων. Apoll. 3. 730. SYN. See Ἐξυχός.

Πρόφερω, f. οἶσω, v. [(1) profero; (2) objicio; (3) antecello,] to bring forward; to upbraid with; to excel. Παῖδας πρόφerein eis euntuchian. Med. 1088.

SYN. Ἐκφέρω, πρόβαλλω, προαιρέομαι, προτρέπω, οὐνειδίξω, προέχω, διαφέρω.

Πρόφεύγω, v. [profugio,] to flee forward, to escape. Ἰξεσθαι, πρόφυγοντὰ μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. Z. 502. SYN. Φεύγω, ἀποφεύγω.

Πρόφητεύω, v. [prædico,] to predict. Οὐκ ἐστὶν, ὅστις σοι πρόφητεύσει τὰδε. Ion 372. SYN. Πρόφημι, πρόθεσιπίζω, θεσπίφιδεω.

Πρόφήτης, ου, ὁ, et * πρόφητις, ἰδὺς, ἡ, subst. [propheta,] a prophet. Ὅς δὲ κ' ἐμῶν ἐπεὶ ἔλθῃ πρώτιστὰ πρόφήτης. Aves 972. See also Ion 42. SYN. Μάντις, μαντιπῶλος, χρησμοδός, θεόπρῶτος, χρησμοδολῶτος, θέσπις, ὑποφήτης.

ΕΡΙΤΗ. Ἰέρως, ἐτήτυμος, τίμιος.

Προφθάνω, et πρόφθιμι, v. [prævenio,] to be beforehand with, to get the start. Λόγῃ ἐνύμα στῆματι, προφθῆναι θέλων. Phœn. 1400. SYN. Φθάνω.

Πρόφθόβειμαι, v. [ante metuo,] to fear before, to dread. Πρόφθόβομαι· τί ποτ' εὐπλοῖαν. Æsch. Suppl. 1053. SYN. Πρῶταρβέω, φύβειμαι, δειμαίνω, δέιδω.

Πρόφθόρβειμαι, v. [utro citroque cursito,] to run up and down. Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν πρόφθόρουμένων. Aves 4.

Πρόφῶσδε, adv. [in lucem,] forward, to the light. Ἐξᾱγάγε πρόφῶσδε, καὶ ἡελίου ἰδὲν αὐγὰς. Π. 188.

Πρόφράζω, f. ἄσω, v. [prænuntio,] to tell before. Ἀλλὰ μῦλα πρόφρασσά μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Φ. 500. SYN. Πρῶταγγέλλω, πρόλεγω, προσημαίνω.

Πρόφρασσά, vid. Πρόφρων.

Πρόφρυνέως, et πρόφρυνως, adv. [lubenter,] willingly, zealously. Προφρυνέως ῥύοισθε φίλοπτόλεμων ὑπ' Ἀχαιῶν. P. 224. See also Eumen. 930. SYN.

Πρόφρυνως, εὐμένως.

Πρόφρων, ὄνως, et f. πρόφρασσά, ης, adj. [benevolus, lubens,] kind, zealous, willing. Χαῖρε· πρόφρων σε χθονὶς θ' Ἑρμῆς. Alcest. 759. See also K. 290. SYN. Εὐμένης, πρόθυμός, εὐνδός, φιλήος.

Πρόφύλλασσω, et πρόφύλλαινω, f. ξω, v. [pro statione excubias ago,] to guard in front of. Σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ πρόφύλλαινει. Acharn. 1146. SYN. Διαφύλλασσω, προσκῦπτεω.

Πρόφυρῶ, v. [ante misceo vel præparo,] to mingle or to prepare before. Καὶ μὴν ὀργῶ, νῆ τὸν Δῖα, καὶ πρόπεφύραται λῶγος εἰς μοι. Aves 462. SYN. Εὐτρέπιζω.

Πρόφύτεύω, v. [ante genero,] to generate or form before. Δεινὰν δεινῶς πρόφύτευσαντες. Soph. Electr. 198. SYN. Προσκέπτωμαι.

Πρόφυμι, v. [nascor ante,] to be born or be before. Οὐκ οἶσθᾶ, σοῦ πατρός μεν ὅς προῦφν πατήρ. Aj. Fl. 1291. SYN. Πρόγινυμαι.

Πρόφωνέω, v. [prædico, præmoneo,] to tell beforehand, to threaten. Ὑμῖν πρόφωνῶ πᾶσι Καδμείους τὰδε. Cæ. R. 223. SYN. See Πρόλεγω.

Πρόχαίρω, v. [gaudium præcipio. Vid. Blomf. Gloss. in l. c.] to rejoice beforehand. Ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λύσις, πρόχαιρέτω. Agam. 243.

* Πρόχαλκεύω, v. [procudo,] to forge, to make. Πρόχαλκεύει δ' Αἰσά φασγάνουργος. Choëph. 636. SYN. Χαλκεύω.

Πρόχᾶνή, ἥς, ἡ, subst. [prætextus,] a pretext. Ἀγρόσῃ τοι πάσησιν ἐπὶ πρόχᾶνῃσιν ἐφοίτα. Call. fr. 26. 1. SYN. See Πρόφάσις.

Πρόχειρίζω, v. [promo,] to bring forth. Πρόχειρίομαι, κάξιστα τὴν οὐσίαν. Eccles. 729. SYN. Πρόφέρω, ἀναφαίνω, ἐντρέπιζω.

Πρόχειρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad manum, promptus,] handy, ready. Κάλως ἔλεξας· ἄλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων. Heracl. 726. SYN. Ἔτοιμος, εὐχέρης, ἐπιδέξις, δέξις.

Πρόχέω, f. ὕσω, v. [profundo,] to pour forth. Ἐς πέδιον πρόχενον Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθών. B. 465. SYN. Ἐκχέω, ἐκπέμπω.

Πρόχυν, adv. [funditus,] utterly. Πρόχυν, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. ξ. 69. SYN. Παντέλω.

Πρόχοι, ἥς, ἡ, subst. [ostium fluvii, profluvius,] a flood, the mouth of a river.

- Εἴτ' ἄρ' Νείλου πρῶχαις ὑδάτων χουσέης ἀρτεσεθὲ πρῶχουσίν. Nub. 272.
- ΕΡΙΤΗ. Ἀργῶρεα, δρῶσερά.
- Πρῶχῶς, et πρῶχους, ου, ἡ, subst. [aqualis,] a ewer, a basin. See in Πρῶχῆ.
- Πρῶχῶρεύω, v. [præsilio,] to dance on. Αἰματὶ Θίβας, κῶμῶν ἀναυλῶτάτον πρῶχῶρεύεις. Phœn. 802. SYN. Χῶρεύω, ἀνὰχῶρεύω.
- Πρῶχους, vid. Πρῶχῶς.
- Πρῶχρίω, f. ἴσω, v. [ante inungo,] to anoint previously. Τῆς οἰδς, ᾧ προῦχρίον ἐς μέσην φλόγα. Trach. 698.
- * Πρῶχῦσις, ἔως, ἡ, subst. [alluvio,] a heaping up, a mound. Ἡδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρῶχῦσιν χθόνος· ἡμαῖτι δ' αὐτῶ. Apoll. 2. 966. SYN. Χῶμά.
- Πρῶχῦτης, ου, ὁ, subst. [mola salsa,] a salt cake. Πρῶχῦταις καθαροῖοισι· καὶ πατήρ ἔμοδς. Iph. A. 1471. SYN. See Οὐλόχῦται.
- Πρῶχῦτός, ἡ, ὄν, adj. [projectus,] projecting. Πέτρῃσι πρῶχῦτῇσιν· ἀπέκρυνψεν δὲ ῥεθερά. Hom. Apoll. 383.
- Πρῶχωρεῶ, v. [procedo,] to proceed, to succeed. Νῦν σοι πρῶχωρεῖ δωμάτων κατὰσταῖσις. Phœn. 1281. SYN. See Προέρχῃμαι.
- Πρῶλῆς, ἔδς, ὁ, subst. [miles pedes,] a foot soldier. Ἡγέμονα πρῶλεων, Ἀντήνυρος ἀγλάδων νίδν. O. 517. ΕΡΙΤΗ. Πεζῶς.
- Πρῶλῖς, ἔως, ἡ, subst. [saltatio armata,] a dance of soldiers. Οὐλὰ δὲ Κούρητῆς γέ περὶ πρῶλιν ὠρχήσαντο. Call. 1. 82.
- Πρύμνα, ης et antiq. πρύμνηθεν, ἡ, subst. [puppis,] the stern or poop of a ship. "Οστις φύλάσσει πρῶγος ἐν πρύμνῃ πῶλεως.¹ Sept. Theb. 2.
- Πρυμναῖδς, πρυμνήσις,² et πρυμνητής, οὔ, adj. [ad puppim pertinens,] belonging to the poop or stern. Σπασσάμενος, πρυμναῖα νέως ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν. Apoll. 4. 208. See also Herc. F. 477. and Med. 768.
- Πρυμνός, ἡ, ὄν, gen. antiq. πρυμνόθεν, adj. [extremus, postremus,] the last, the hindmost. Ἐξέρψε πρυμνοῦ βράχιόνος ὄβριμόν ἐγχῶς. N. 532. SYN. Πύμνός, ἔσχατός.
- Πρυμνοῦχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [puppis tenens,] ship-detaining. Πρυμνοῦχόν Αἰλὶν· ἐνθ' ὑπερείνας πύλας. Eur. Electr. 1022.
- Πρυμνώρειά, as, ἡ, subst. [radix montis,] the foot of a mountain. Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πῶλεπιδάκκς Ἰδης. E. 307.
- Πρῦτανεῖά, ων, τὰ, subst. [pecunia quam deponēbant actor et reus iudicio disceptaturi,] bail money. Πρῦτανεῖά, μετὰλλ', ἀγῶρας, λίμενας, μισθοὺς, καὶ δημῖδπρατὰ. Vesp. 659.
- Πρῦτανεῖδν, ου, τὸ, subst. [locus Athenis in quo Prytanes iudicia exercebant. Vid. Potter. Antiq. lib. 1.] the Prytaneum. Σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρῦτανεῖω λαμβάνειν. Ran. 764.
- Πρῦτανεύω, v. [(1) senator sum apud Athenienses, (2) præssum,] (1) to be one of the Prytanes, (2) to command, to rule. Ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γέ πρῦτανεύσητέ μοι. Acharn. 60. SYN. Εὐθύνω, διοικέω, ἐπιστάεω, βασίλευω, τᾶμειν.
- Πρῦτάνῖς, ἔως, ὁ, subst. [(1) senator Atheniensis ex numero 500, (2) summus magistratus, (3) P. N. See E. 678.] one of the Senate of 500 at Athens, a prince. Κρόνῃ, πρῦτάνῃ Φρυγίῃ, γένετᾶ. Troad. 1279. SYN. Ἀρχων, βασιλεύς, προστάτης, ἔξαρχῶς.
- Πρῶ, vid. Πρωῖ.
- Πρώην, et Dor. πρὰν, et πρῶτῃ, adv. [nuper, olim,] lately, formerly. Τὸν σὺ πρώην κτείνᾳς, ἀμνυόμενον περὶ πάτρης. Ω. 500. See also Theocr. 2. 115. and B. 303. SYN. Ἀπρίως, νέωσι.
- Πρωθήβης, ου, adj. [puber,] youthful, young. Πρωθήβην ἔτ' ἔουσᾶν ἑικοσάβοιᾶ δ' ἔδωκεν. a. 431. SYN. Ἐφηβός, νέος, ἄκμάζων.

¹ Πόλεως is here scanned as an iambus.

² Πρυμνήσιον is also used as a substantive, σχολῖον being understood, and denotes the cable astern, by which the ship is moored : see Damm. in v.

Πρωί,¹ et Attio. *πρωί*, adv. [(1) mane, (2) tempestive,] (1) in the morning, (2) early. *Πρωί δ' ὑπ' ἡοίοι σὺν τεύχεσσι θωρηχθέντες*. Σ. 303. See also *Vesp.* 404. SYN. ἔωθεν.

Πρώϊζα, vid. *Πρώην*.

Πρώϊμος, contr. *πρῶμος*, *πρώϊος*, et *πρῶς*, α, ὄν, adj. [matutinus, tempestivus,] in the morning, early. *Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ 'στὶ πρῶμᾶ*. *Vesp.* 264. See also O. 470. and *Pax* 1001. SYN. Ὀρθρῖος.

Πρωκτός, οὔ, ὁ, subst. [podex,] the posteriors. *Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν*. *Plut.* 152. SYN. Πύγῃ.

* *Πρωκτὸπεντέτηρῖς*, ἴδός, ἡ, subst. [quinque anni. Vid. *Meurs.* in *Græc. Fer.*] five years. *Ὅσῃν ἔχει τὴν πρωκτὸπεντέτηρῖδᾶ*. *Pax* 876.

* *Πρωκτὸτηρεῶ*, v. [nates specto, custodio,] to watch the posteriors, to watch. *Οὐκ οὖν σὲ δὴτᾶ ταυτᾶ δεινὸν ἐστὶ πρωκτὸτηρεῖν*. *Equit.* 878.

Πρὸν, ὠνός, πρῶων, et πρήων, ὄνός, ὁ, subst. [(1) collis, (2) cacumen montis,] a hill; the top of a mountain, a precipice. *Ὅς εἰς ἔρημοι πρῶνές ἀνθρώπων*, *Ξεν.* *Cycl.* 116. See also Π. 299. and *Hes. Scut.* 437. SYN. *Βουνός*, *Λόφος*. EPITH. Ἀμφίξευκτός, κοινός, ἀλιός, βησσήεις, ἄκρὸς.

Πρῶξ, ὠκός, ὁ, subst. [gutta roris,] a dew-drop. *Τῷστέᾱ μὴ πρῶκας σιτίξεται, ὥσπερ ὁ τέτιξ*. *Theocr.* 4. 16. SYN. Στάγων δρόσον.

Πρώρα, as et antiq. *αθὲν*, ἡ, subst. [prora, navis,] the prow, a ship. *Ἐς πρῶρᾱν εἵρπετ, κἀπὶ ταυρεῖῳ σφάγῃ*. *Helen.* 1581. EPITH. Ὠκεῖα, κυνέμβολος, ἐνάλιος, ἐνάλος.

Πρωρατεῦν, v. [in prora navem rego,] to be a boatswain. *Κᾶρ' ἐντευθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διὰθῆσαι*. *Equit.* 540.

Πρωτᾶγρίον, ον, τὸ, subst. [captura prima,] the first booty. *Τοῦτ' κεν Ἀργεμίδος πρωτᾶγρίον ἄξιον εἶη*. *Call.* 3. 104. SYN. *Πρωτόλειᾶ*.

Πρώταρχος, ον, ὁ et ἡ, adj. [a prima origine proveniens,] arising from the origin, original. *Πρώταρχον ἄτην' ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν*. *Agam.* 1163. SYN. Ἀρχός, κύριος.

Πρωτεσίλαος, ον, ὁ, P. N. [Protesilaus,] *Πρωτεσίλαον τ', ἐπὶ θάκοις*. *Iph. A.* 195. EPITH. Ἀρήϊος, ἥρως, μέγαθυμὸς, ἥς.

Πρωτεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Proteus,] *Πρωτεὺς δ', ὄτ' ἔζη, τῇσδε γῆς τυραννὸς ἦν*. *Helen.* 4. EPITH. *Μαντίπολος*, γέρων, ἄθᾶνᾶτος, νημερτῆς, ἀλιός, Πῶσειδάωνος ὑπόδμως, πῶλυτροπός, ποντοπύρος. *PHR.* See δ. 385—8.

Πρωτηρῶτης, ον, subst. [qui primus arat,] one who ploughs first. See in Ὀψᾶ-ρῶτης.

Πρώτιος, vid. *Πρωτός*.

Πρωτοβδολός, ον, ὁ et ἡ, adj. [primum percussus,] first struck. *Τέρμονᾶ τὲ πρωτοβδολὸν ἀλίῳ*. *Troad.* 1061.

Πρωτογενεῖα, as, ἡ, P. N. [Protogenia,] *Δὲ Πρωτογενείας*. *Olymp.* 9. 63.

Πρωτογόνιος, ον, ὁ et ἡ, et *πρωτογῶνῆς*, ἔός, adj. [primogenitus,] first born or produced. *Ἄν, πρωτογόνον θάλῃς ἐν θάλαμοις*. *Iph. T.* 209. See also *Apoll.* 3. 850. SYN. *Προτῆρηγενῆς*, *πρωτοτόκος*, (i. e. *πρωτότοκος*.)

Πρωτοθρόνιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [primo throno sedens,] sitting on the first throne or seat. *Χησιῶς, Ἰμβρίασι, πρωτοθρόνῃ σοὶ δ' Ἀγάμεμνων*. *Call.* 3. 228.

Πρωτοκτόνιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui primus occidit,] slaying first. *Πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰζιδνός*. *Eumen.* 721.

Πρωτολειᾶ, ὠν, τὰ, subst. [primitiæ spoliolum,] the first fruits of the spoils. *Τῶν σῶν δὲ γόνᾶτων πρωτολειᾶ θιγγάνω*. *Orest.* 376.

Πρωτομαντῖς, ἔως, ἡ, subst. [prima vates,] the first prophetess. *Τὴν πρωτομαντιν Γαῖαν' ἐκ δὲ τῆς Θέμις*. *Eumen.* 2.

Πρωτομῆρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [prius fato functus,] meeting fate first. *Τοὶ δ' ἀρᾶ πρωτομῆροι δὴ, φεῦ*. *Pers.* 576.

Πρωτοπάγῃς, ἔός, adj. [nuper compactus,] lately constructed. *Καλὴν, πρωτοπάγῃ πελινθᾶ δὲ δεσᾶν ἐπ' αὐτῆς*. *Ω.* 267.

¹ "Πρωὶ dissyllabum non agnoscit Atticus sermo, nec semel quidem apud Comicum occurrit." *Bruckn. Lysistr.* 612. See also *Ruhnken. Timæ.* p. 160.

Πρωτοπήμεων, ὄντος, adj. [primum damnum adferens,] causing the first calamity.

Πρωτοπήμεων· ἔτλα δ' οὖν θύτῃρ γενέσθαι. Agam. 217.

Πρωτοπλοῦς, ου, ὁ et ἡ, adj. [primo navigationem expertus,] first-sailing. Πρωτοπλοῦν· κούρω δὲ δῶν, καὶ πεντήκοντά. θ. 35.

Πρωτός, et πρώτιστος, η, ὄν, adj. [primus, longe primus,] first, by far the first. Ξενίας τ' ἀριθμῷ πρώτος ὦν ἐμῶν φίλων. Hec. 782. See also Nub. 553. SYN.

Προτέρως.

* Πρωτόφύης, vid. Πρωτόγονος.

Πταίρω, v. [sternuto,] to sneeze. Ὡς φάτο· Τηλεμάχος δὲ μεγ' ἐπτάρην· ἀμφὶ δὲ δωμά. ρ. 541.

Πταίσμα, ἄτος, τό, subst. [(1) lapsus; (2) culpa, error,] a slip; an error, a fault.

SYN. Πτωμα, πέσημα, σφάλμα, λύπη, λώβη, ἁμάρτημα.

Πταίω, f. σω, v. [(1) labor; (2) erro,] to stumble; to fail. Πταίσας δὲ τῷ δὲ πρὸς κάκῳ, μάθισεται. P. V. 962. SYN. Πάραπταίω, προσκρούω, προσβάλλω, ἁμαρτάνω, σφάλλῃμαι.

Πταρμός, οὔ, ὁ, subst. [sternutatio,] sneezing. Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα κἀλεῖ τέ. Aves 720.

Πτελέα, as, ἡ, subst. [ulmus,] an elm. Κατόντο πτελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἡδὲ μύρτικαι. Φ. 350. ΕΡΙΤΗ. Ἐϋφύλλος, αἰπεινή, εὐφύης.

Πτελεατικός, η, ὄν, adj. [Pteleaticus,] of Pteleum. Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυῶ. Theocr. 7. 65.

Πτελεός, οὔ, ἡ, P. N. [Pteleus,] Ἀγχιᾶλόν τ' Ἀντῶν, ἡδὲ Πτελεὸν λέχεποιήν. B. 697.

Πτερέλαιος, ου, ὁ, P. N. [Pterelaus,] Χαλκεῖαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτέρελαόν. Theocr. 24. 4.

Πτερῖνος, η, ὄν, πτέρουεις, εσσα, ἐν, πτερὸφῶρος, πτερῶγωτός, et πτέρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alatus,] winged. Θοντὲς εὐζώμεσθαι τοῖς πτερῖνοις θεοῖς. Aves 903. See also Ion 200. Orest. 311. Equit. 1084. and Aves 1198. SYN. Κατάπτερός, πτηνός, τάχως, τάνυσσιπτερός, ἐϋπτερός, πέτεεινός.

Πτέρῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [filix,] fern. Αἱ δὲ καὶ τῷ μόλῃς, ἀπάλαν πτέρῖν ὧδε πάτησῃς. Theocr. 5. 55.

Πτέρῖα, ης, ἡ, subst. [calx,] the heel. Ἐς σφῦρὸν ἐκ πτέρνης, βόεος δ' ἐξῆπτεν ἱμαντάς. X. 397. SYN. Σφῦρὸν, τάρσος.

Πτερονόρωκτης, et περονόφάγος, ου, ὁ, P. N. [qui calcem corrodit, nomen muris,] the name of a mouse. Λειχόμυλη, θυγάτηρ Πτερονορώκτου βασιλῆος. Batrach. 29. See also Batrach. 222.

Πτερόδδνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pennis agitatus,] moved by wings. Καὶ πτερόδδνητά· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα. Aves 1390.

Πτέρουεις, vid. Πτερῖνος.

Πτέρων, οὔ, τό, et πτέρυξ, ὄντος, ἡ, subst. [ala,] a wing. Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς. P. V. 402. See also B. 316. ΕΡΙΤΗ. Παρθενῖον, οὐρίον, φίλον, φοιτᾶς, χρυσῆον, κολπῶδες, θῶν, ὦκῦ, ὦκῦπλάνον, ἀγλᾶν, κοῦφον, λαίψηρόν, ῥαδίνον, ἐλαφρόν, ξουθόν.

Πτερόμαι, v. [(1) plumescō; (2) alis attollo vel attollor,] to feather, to raise or rise on wings. Ταρσῷ κατήρει πτύλῶν ἐπτέρωμενόν. Iph. T. 1347. SYN. Ἀναπτερόω, κουφίζω.

Πτερόποικίλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [varias alas habens,] with variegated wings.

Ὅρνις τε πτερόποικίλος. Aves 248.

Πτερορρύεω, v. [pennas amitto,] to lose the feathers. Πτερορρύει τέ, καθ' οἷς ἐτέρᾳ φύμμεν. Aves 106.

Πτερόφῶρος, vid. Πτερῖνος.

Πτερυγίζω, f. ἴω et ἴσω, v. [tento volatum, volito,] to try the wings, to flutter. Οὐτός ἂν πάλιν πᾶρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀπέπτατο. Aves 795.

Πτερυγώτης, vid. Πτερῖνος.

Πτερυγικής, ἔδος, adj. [rapide volans,] fleet-winged. Τὸν πτερυγική τόνδ' οἰωνόν. P. V. 294. SYN. Εὐπτερός, τάχῦπτερός, ὠκύπτερός, πτέρουεις.

Πτερυξ, vid. Πτέρων.

Πτέρωσις, ἔως, ἡ, subst. [pennarum productio,] plumage. Ὀρῶντ' ἡν πτέρωσιν; ἦν γάρ, ὧ ξένοι. Aves 97.

Πτέρωτος, vid. Πτερῖνός.

Πτηνός, ἡ, ὅν, adj. [volucris,] winged. Πτηνοῖσι μύθοις ἀδᾶπᾶνως τέρψαι φρένα. Orest. 1175. SYN. See Πτερῖνός.

* Πησις, ἔως, ἡ, subst. [volatus,] flight. Γαμψωνύχων τε πησὶν οἰωνῶν σκέθρως. P. V. 497.

Πήσσω, f. ξω, et πώσσω, v. [expavescō,] to crouch through fear. Σιγῇ πτηξεῖαν ἄφωνοι. Aj. Fl. 171. See also E. 634. SYN. Ἐκπήσσω, καταπήσσω, καταπήσσομαι, πτόεσθαι, φέβεσθαι, πτωκάω.

Πτελόν, ου, τό, subst. [pluma,] a feather. Τοντὶ πτελόν σοι. b. τῆς κεφαλῆς νῦν μὲν λάβοῦ. Acharn. 585. SYN. Πτερὸν, ἰουλός.

Πτόω, πτοῖω, ποῖτ. πτοῖάω, f. ἴσω, v. [trepidum facio,] to alarm. Ἀνεψιῶν οἱ δ' ἐπτόημενοι φρένας. P. V. 881. See also Apoll. 1. 1232. SYN. Ἐκπλήσσω, φέβω, αἰτῶ, τᾶράττω.

Πτολέμαϊς, ου, ὁ, P. N. [Ptolemæus,] Ptolemy. Μισθοδότης Πτολεμαῖος ἐλευθερῷ οἷος ἄριστός. Theocr. 14. 59. PHR. See Theocr. 14. 60—64. and Theocr. 17.

Πτολεμαῖς, ἴδός, ἡ, P. N. [Ptolemaïs,] Δίξεσθαι, φυλῆς Πτολεμαῖδος, νίεᾶ πατρὸς. Call. Ep. 11. 3.

Πτολεμίω, vid. Πόλεμιω.

Πτολεμίστης, vid. Πόλεμίστης.

Πτολέμους, vid. Πόλεμους.

Πτολίεθρον, ου, τό, subst. [oppidum,] a town. Ἐς πτόλιον, λιπέτην δὲ Πύλον αἰνὺ πτολίεθρον. γ. 485. SYN. See Πόλις. EPIITH. Αἰπεινόν, εὖ ναιδμένον, ἐφάλλον, ἱερὸν, ἀλιστεφάνον, εὐκτιμένον, ἐπὶράδον, ἑμερτόν, εὐρύαγιον.

Πτολίπορθιός, et πτολίπορθός, ου, ὁ, subst. [urbium populator,] ravager of cities. Δὸς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολίπορθὶδὸν οἰκᾶδ' ἱκέσθαι. ι. 530. See also Agam. 763. SYN. Πυργόδαϊκτός.

Πτόλις, vid. Πόλις.

Πτόρθος, ου, ὁ, subst. [ramus,] a branch. Τροφαῖσιν, ὡς τις πτόρθος ηἵξαμεν κλάας. Hec. 20. SYN. Κλάδος, ἐρνός, κλών, κλάδισκος, κλημά, θάλλος.

Πτύγμα, ἄτος, τό, πτύξ, πτύχος, et πτύχη, ἡς, ἡ, subst. [plica,] a fold, a recess. Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοι φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν. B. 315. See also A. 77. and Orest. 1648. SYN. Πλῆκη.

Πτυκτός, ἡ, ὅν, adj. [plicatus,] folded. Γράψας ἐν πινάκι πτυκτῷ θυμόφθορᾶ πολλὰ. Z. 169. SYN. Πλεκτός.

Πτύξ, vid. Πτύγμα.

Πτύον, ου, τό, subst. [ventilabrum,] a fan. Αὐθὺς ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γέλάξει. Theocr. 7. 156. SYN. Λίκμος.

Πτύσσω, f. ξω, v. [plico,] to fold. Εἰμάρ' ἄρα πτύξασθ' ἵθι καλῆς ἐπ' ἀπῆνης. Z. 252. SYN. Πλέκω, καταπτύσσω.

Πτύχη, vid. Πτύγμα.

Πτύω,¹ f. πτύσω, v. [(1) spuo, (2) contemno,] to spit; insult, despise. Ἀλλὰ πτύσας ὡσεὶ τὴ δυσμῆν, μέθες. Antig. 653. SYN. Ἀποπτύω, ἀτιμᾶω.

Πτωκάω, et πτωκάω, v. [expavescō,] to be alarmed at. Οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὧδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν. Δ. 372. SYN. Πτόεσθαι, πτήσσω, πώσσω, ἐκπλήσσομαι.

Πτωκός, ἄδός, ἡ, adj. [timida,] timid. Πτωκᾶσιν αἰθιύησιν βίον δύσζηλὸν ἔχοντες. Hom. Hymn. 42. 2.

Πτώμα, ἄτος, τό, subst. [(1) casus; (2) clades; (3) cadaver,] a fall; disaster; a corpse. Μένελαός, Ἐλένης πτώμ' ἰδὼν ἐν αἵματι. Orest. 1195. SYN.

Πταῖσμα, πάθος, συμφορὰ, ἐρείπιον, πῆσημα, πῆσος.

¹ The penult of Πτύω is long in the pres. and imperf., and short in the future and aorists.

- Πτώξ, πτωκός, et πτάξ, πᾶκός, ὁ et ἡ, subst. [animal pavidum, lepus,] a timid animal, a hare. Πῶκᾱ, πατρώϊον ἄ-γνισμᾱ. Eumen. 327. See also Agam. 134. SYN. Λᾶγως, δειλός.
- Πτώσίμωδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [caducus,] ready to fall, falling. Σταγών, ἄτε καὶ δόρι πτωσίμοις. Agam. 1091. SYN. Ἐρείψιμωδς.
- Πτώσω, vid. Πήσω.
- Πτωχεία, as, ἡ, subst. [mendicitas, paupertas,] beggary, poverty. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πένιαν φάμεν εἶναι ἀδελφὴν. Plut. 549. SYN. Ἀχηνία, ἀπόρεια, χρεία, πένια, ἐνδεία.
- Πτωχεύω, et Ion. imp. πτωχεύεσκον, v. [mendico,] to beg. Πτωχεύσων, ἵνα μὴ σὲ κάτατρήχω καὶ ἐταίρους. ο. 308. SYN. Ἐπαιτῶ, πρῶσαιτῶ, ἀπῶρῶ.
- Πτωχικός, ἡ, ὅν, adj. [mendico conveniens,] beggarly, mean. Ἀτὰρ δέομαι γε πτωχικοῦ βακτηρίου. Acharn. 448. SYN. See Πτωχός.
- * Πτωχιστέρωδς, vid. Πτωχός.
- Πτωχόποιος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ad mendicitatem redigens,] reducing to beggary. Καὶ πτωχόποιε, καὶ ῥακιδουρῶραπατᾶδῃ; Ran. 842.
- Πτωχός, compar. πτωχιστέρωδς, η, ὅν, adj. [mendicus,] a beggar, poor. Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίτον, ὃν σὺ λέγεις, Ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντά. Plut. 552. See also Acharn. 424. SYN. Ἐπαιτήτης, πένης, ἐνδείης. EPIITH. Πανδήμιος.
- Πυγῇ, ἡς, ἡ, et (2) dimin. Πυγιδίον, ου, τὸ, subst. [(1) nates, (2) nates exiles,] the buttocks; small buttocks. Πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. Eccles. 964. See also Acharn. 638. SYN. Πρωκτός, ἀρχός.
- * Πυγίζω, v. [pædico,] Οὐκ ἐπτόνῃσά σ' αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων. Thesm. 1120.
- Πυγμαῖοι, ων, P. N. [Pygmæi,] the Pygmies. Ἀνδραῖ Πυγμαῖοισι φῶνον καὶ κῆρᾱ φέρουσαι. Γ. 6.
- Πυγμαχία, as, et Πυγμῇ, ἡς, ἡ, subst. [pugilatus,] boxing. Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πάνδοπῆδς ἔπειός. Ψ. 665. See also Ψ. 669. EPIITH. Ἀπηνῆς, ὑπερ-ὄπλως.
- Πύγμαχος, et πύκτης, ου, ὁ, subst. [pugil,] a boxer. Μνᾱμᾶ πυγμαχου κελᾶδῆσαι. Isthm. 8. 135. See also Theocr. 22. 69. SYN. Ἀθλητής, ἀγωνιστής.
- Πυγμῇ, vid. Πυγμαχία.
- Πυγοστέλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [nates ornans,] ornamenting the buttocks. Μηδὲ γυνὴ σὲ νῦον πυγοστέλως ἐξᾶπατάτω. Hes. Op. 371.
- Πυγούσιος, α, ὅν, adj. [mensuram cubiti æquans,] a cubit wide. Βοθρὸν θουξαὶ ὅσον τὲ πυγούσιον εἶθα καὶ ἐνθα. κ. 517.
- Πύελος,¹ ου, ἡ, subst. [(1) balneatorium vas; (2) alveus in quo lac aut alius liquor excipitur,] a bathing utensil; a dish or bowl. Καὶ τὴν πύελον κατὰ-κλυζέ, καὶ θερμαίν' ὕδωρ. Pax 843. SYN. Σκύφος, λάρναξ.
- Πυθάγγελος, ου, ὁ, P. N. [Pythangelus,] Πυθάγγελος δέ; b. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος. Ran. 87.
- Πυθαγόρας, ου, ὁ, P. N. [Pythagoras,] Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω. Call. fr. 128. 2. EPIITH. Σόφως, Σάμιος.
- Πυθαγόρικτης, οὔ, ὁ, subst. [Pythagoræ sectator,] a follower of Pythagoras. Τοιοῦτος πρῶαν τῆς ἀφίκετό Πυθαγόρικτάς. Theocr. 14. 5.
- Πύθεσκον, imp. α, πυνθαῖνμαι.
- Πυθικός, Πύθιος,² α, ὅν, et Πυθιάς, ἄδς, ἡ, adj. [Pythius,] Pythian. Μεσομφάλοισ Πυθικοῖς. Sept. Theb. 744. See also Ion 552. and Aves 858.
- Πυθιδνικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui Pythia vincit,] conquering at the Pythian games. Ὑπερτάτας, Πυθιδνικόν. Pyth. 8. 5.
- Πύθιος, vid. Πυθικός.
- Πύθμην, ἐνός, ὁ, subst. [fundus,] the bottom. Πύλαις διπλαῖς ἐνὶ ἡλατ'· ἐκ δὲ πυνθμένων. OE. R. 1261. SYN. Βένθος, βυσσός.
- Πυθοῖ, vid. Πυθός.

¹ The first syllable of Πύελος is long in Epic writers, as in Homer, τ. 553. but uniformly short in Attic writers, as in Aristophanes, Vesp. 140.

² Πύθιος has the penult. long, Hom. Hymn. 2. 373.

Πυθόκραντος, ου, ό et ή, adj. [ab Apolline perfectus,] accomplished by Apollo. Καί γάρ τὰ πυθόκραντᾶ, δυσμάθῃ δ' ὅμως. Agam. 1226.

Πυθόμαντις, εως, adj. [Delphiis oracula edens,] oracular at Delphi. Τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χοήσαντ' ἔμοι. Choëph. 1017.

Πυθοχρήστis, et πυθοχρηστός, ου, ό et ή, adj. [Delphis prædictus vel prædicens,] foretold or foretelling at Delphi. Ὁ Πυθοχρήστας φύγας. Choëph. 927. See also Choëph. 901.

Πύθω, f. σω, v. [putrefacio,] to rot. Ἀνέρως, οὗ δὴ πον λεύκ' ὅστεᾶ πύθεταί ὕμρω. a. 161. SYN. Σήπω, ἀπώσῃπω, μυδαίνω.

Πυθῶ, ὄs, οἱ, ὠ, et Πυθῶν, ὠνός, acc. antiq. Πυθῶδε, ή, P. N. [Delphi,] a city in Phocis, famous for an oracle of Apollo. Δίδωσ' ἡμῖνας, ἧ πύτ' eis Πυθῶ μύλων. Androm. 52. See also B. 519. and A. 580. SYN. Δελοί. EPIITH.

Πέτρηεσσᾶ, πόλ' ὤχρυσός, αἰπεινή, σεμνή.

Πύκᾶ, vid. Πύκινῶs.

Πύκᾶζω, f. ᾶσω, v. [(1) denso, (2) tego; (3) orno,] to thicken; to cover; to adorn. Μῆτερ, πύκαζε κρᾶτ' ἔμὸν νικηφόρον. Troad. 355. SYN. Καλύπτω, σκεπάζω, περικαλύπτω, σκιάζω, κοσμέω, στεφάνω, πύκνω.

Πύκιμηδης, εὖs, ό et ή, adj. [prudens,] prudent. Καί τὸν μὲν γραίης πύκιμηδὲs ἔμβᾶλῃ χερσίν. a. 438. SYN. See Πύκινόφρων.

Πύκινός, et πυκνός, ή, ὄν, adj. [(1) densus, frequens; (2) prudens; (3) elegans,] thick, crowded; prudent; elegant. Κτείνων' ἄλλ' ὅτ' εἰ δὴ πύκινῃs ἐνέκυρσέ φάλαγγι. N. 145. See also Phœn. 1167. SYN. Σύχνος, σύνετός, πύκιμηδης, πύκινόφρων, φρόνιμός, εὐβουλός.

Πύκινόφρων, ὄνs, adj. [prudenti mente præditus,] of a prudent mind. Ἄλλον γ' εἰσεσθαι Ζηνός πύκινόφρονᾶ βουλήν. Hom. Merc. 535. SYN. Πύκιμηδης, πύκινός, δαΐφρων, περίφρων, περισσόφρων, σύνετός.

Πύκινῶs, πύκνῶs, et πύκᾶ, adv. [(1) dense, frequenter; (2) prudenter; (3) eleganter,] thickly, densely; prudently; elegantly. Τέρποντες πύκινῶs ἀκᾶχῃ-μὲν ὄνδ' ἵτι θυμῷ. T. 312. See also Thesm. 445. and E. 70. SYN. Πύκινᾶ, πύκνᾶ, σύχνως, ἐπιμέλως, φρόνιμως, περίφραδέως, σύνετῶs, ὕθρῶs.

Πύκνόπτερός, ου, ό et ή, adj. [firmas alas habens,] strong in the wing. Δᾶφνης, ελαίας, ἀμπέλων' πύκνόπτεροι. C. C. 17.

Πύκνός, vid. Πύκινός.

Πύκνόςστικτός, ου, ό et ή, adj. [crebris maculis distinctus,] thickly spotted. Καί κᾶσιγνήταν πύκνόςστικτων ὄπαδόν. C. C. 1092.

Πύκνότηs, ητός, ό, et πύκνωμά, ἄτός, τὸ, subst. [(1) densitas; (2) crebritas; (3) prudentia,] thickness, solidity; frequency; prudence. Εἴ σοι πυκνότηs ἐνεστ'. Equit. 1132. See also Æsch. Suppl. 243. SYN. Σύχνότηs, σύνεσίs, φρόνημά, φρόνησίs.

Πύκνω, v. [denso,] to thicken. Στρώβει πύκνώσας. Nub. 702. SYN. Πάχυνω, πήγνυμι, πύκάζω, ὀγκῶ.

Πύκνωμά, vid. Πύκνότηs.

Πύκνῶs, vid. Πύκινῶs.

Πυκτάλιζω, et πυκτεύω, v. [pugilor,] to box. Πρὸs ἔρωτᾶ πυκτάλιζω. Anacr. 69. See also Cycl. 229. SYN. Πυκτόμαχέω, μάχομαι.

Πύκτηs, vid. Πύγμαχός.

Πυκτίς, ἰδός, ή, subst. [animal quoddam,] an animal. Σκαλὸπάs, ἐχίνωs, αἰελοῦρωs, πυκτίδᾶs. Acharn. 879.

Πύλαδης, ου, ό, P. N. [Pylades,] the friend and relative of Orestes. Πύλαδην, στάθωμὲν ἐκπύδων, ὡs ἂν σᾶφῶs. Choëph. 18.

Πύλαιμάχός, ου, ό et ή, adj. [qui ad Pylum pugnat,] fighting at Pylos. Ἐτόρυνε δ' αὐθ' ή Παλλάs, ή Πύλαιμάχός. Equit. 1172.

Πύλαιμένηs, εὖs, ό, P. N. [Pylæmenes,] Ἐνθά οἱ νύs ἐπᾶλτο Πύλαιμὲνέs Βᾶσῃ-λῆs. N. 643. PHR. Πύλαιμὲνέs λάσθων κῆρ, ἀτάλαντός Ἄρῃ, ἀρχός Πάφλα-γόνων.

Πύλαιός, ου, ό, P. N. [Pylæus,] Τῶν ἡρχ' Ἰππυθόός τέ, Πύλαιός τ', ὅζος Ἄρῆs. B. 842.

Πυλάρτης, ¹ ου, adj. [portas clausas habens,] having the gates shut. Εἰς Ἀϊδός πῆρ ἰόντᾱ πύλαρταο κρατῆροισι. N. 415.

* Πύλατις, ἰδός, ἡ, adj. [apud Thermopylas celebrata,] celebrated at Thermopylae. Πύλατιδες κάλουνται. Trach. 640.

Πύλαωρος, πύλωρος, et πύληδόςκος, ου, ὁ et ἡ, subst. [janitor,] a porter. Ὅτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πύλαωρους. Φ. 530. See also Herc. F. 1268. and Hom. Merc. 15. SYN. Θύρωρος, φύλαξ. ΕΡΙΤΗ. Ίερὸς, τράπεζεὺς.

Πύλη, ης, ἡ, et Πύλωμα, ἄτς, τὸ, subst. [(1) porta; (2) P. N. Pyla.] (1) a gate, (2) Thermopylae. "Ἢκω, νέκρων κευθμῶν ἅ καὶ σκότου πύλας. Hec. 1. See also Phoen. 1129. SYN. Θύρα, πρόσδωμος. ΕΡΙΤΗ. Εὐώπς, εὐρεῖα, κυάνεα, ὄλοη, χαλκεία, δέκλεις, ὑψίλη, στίβάρᾱ.

Πύληγενής, ἔος, adj. [Pylo ortus,] sprung from Pylos. Τοῦ Νηληϊάδαο Πύληγενῆες δὲ οἱ ἵπποι. Ψ. 303. SYN. Πυλῖος.

Πύληδόςκος, vid. Πύλαωρος.

Πύληνης, ου, ἡ, P. N. [Pylenes.] See in Πλευρών.

Πυλῖος, α, ὄν, adj. [Pylus,] Pylian, of Pylos. Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ πύθη Πυλίοισιν ἐτύχθη. P. 704. ΕΡΙΤΗ. Πύληγενής.

Πύλος, ου et antiq. ὄθεν, ἡ, P. N. [Pylos.] Θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμην ἐς Πύλον, ὄφρα πύθηται. δ. 713. ΕΡΙΤΗ. Ἡμᾶθῶεσσᾱ, ἡγάθεα, ἱέρα, ξᾶθεα, Νηληϊός.

Πύλω, v. [portis munio,] to fortify with gates. Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνᾱ πέπυλωται πύλαις. Aves 1158.

Πύλωμα, vid. Πύλη.

Πύλων, ωνός, ὁ, P. N. [Pylon.] Αὐτὰρ ἐπειτὰ Πύλωνᾱ καὶ Ὀρμένον ἐξενάριξε. M. 187.

Πύλωρος, vid. Πύλαωρος.

Πύματός, η, ὄν, adj. [extremus,] last. "Ἀλλοτὲ δ' ἐν πύματοισι, κελεύων' πᾶς δ' ἄρᾱ χαλκῷ. ι. 369. SYN. Ἑσχατός, ὕστατός, πάνυστατός, ὀπίστατός, τέλευταίος.

Πυνθάνομαι, πύθομαι, et Ion. imp. πύθεσκόν, v. [(1) audio, cognosco; (2) sciscitor,] to hear; to know, to inquire, to ask. "Ἐγνων' ἀτὰρ τίς ὦν γὰρ πυνθάνει τᾷδε; Androm. 875. SYN. Ἀπυνθάνομαι, ἐκπυνθάνομαι, ἐπιστάμαι, ἀκούω, ἔρωτάω, μυνθάνω, διδάσκομαι, ἐξιστόρεω, παρᾱλαμβάνω, αἰσθάνομαι.

Πύξ, adv. [pugnis,] with the fists. Πύξ πατάξας μου ἔξκοψε τοὺς χόρους τοὺς προσθίους. Ran. 548. SYN. Πύγμα.

Πύξινος, η, ὄν, adj. [buxinus,] of the box-tree. Πύξινον ὀμφάλειν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἄρηρός. Ω. 269.

Πύξος, ου, ἡ, subst. [buxus,] the box-tree. Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον ὥς δ' ἐν ᾠσέ. Bion 2. 3.

Πύς, ου, ὁ, subst. [colostrum,] beasting milk. Καὶ στῆφάνοισιν παντόδαποισιν, καὶ πύω, καὶ πύρίᾳτη. Vesp. 710.

Πῦρ, πῦρος, τὸ, subst. [ignis,] fire. Μὴ πῦρὶ δέχεσθαι, μητὲ προσφωνεῖν τινᾶ. Orest. 47. SYN. Φλόξ, Ἡφαιστὸς, αἶθος, πυρός. ΕΡΙΤΗ. Ἀμαιμάκετον, ἀνῆφαιστὸν, λάβρον, κέραυνιον, αἰθαλῶν, σεμνόν, πάμφαγον, δῖον, ἐπιβώμιον, καθάρσιον, εὐάλιον, κερανυόφαις, ἀστράπηφόρον, ἀθινατόν, κλεινόν, αἰθόμενον, ἀενάον, στέρεον, θερίον, κήλειον, μάλερον, αἰδηλόν, ἀκάματον, δεινόν, θεσπιδᾶες, μέγα, ὀλδόν, αἰνόν, ἄγριον, στόνδεον, φάεινόν, θανάτηφόρον, λευγαλέον, θάλερον, ἀνίκητόν, οὐλομένον.

Πῦρά, πυρκαῖα, ἄς, ἡ, et πῦρόν, ου, τὸ, subst. [pyra, rogos,] a funeral pile. Πῦρᾱ δ' ἐπέσφαξ' αἰμᾱ μηλείου φόνου. Eur. Electr. 92. See also H. 431. and Choëph. 478. ΕΡΙΤΗ. Θερμή, ἀλλεγεινή, αἰνή.

Πῦράγρα, ας, ἡ, subst. [forceps fabrorum ferrariorum,] tongs. "Ἀκμὸνᾱ τε, σφύραν τ', εὐποίητόν τε πῦράγραν. γ. 434.

* Πῦραιθω, v. [comburo,] to burn. Τίς γὰρ πῦραιθειν προφάσις Ἀργείων στρατῶν; Rhés. 78. SYN. Καίω, κατὰφλέγω, πύμπρημι, αἰθαλῶ, πυρπόλῶ.

Πυραίχμης, ου, ὁ, P. N. [Pyræchmes.] Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παϊονᾶς ἰπποκόρυστάς. Η. 287.

¹ Πυλάρτης is a P. N. in Homer, Λ. 491.

Πύρακτω, v. [in igne verso,] to turn in the fire. "Ακρὸν ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπύ-
ράκτων ἐν πυρὶ κηλέω.¹ ι. 328.

Πυράμοις, οὐντος, ὁ, subst. [placenta triticea,] a kind of sweet cake made of
wheat and honey. Τοῦ γὰρ τέχναζειν ἡμετέρους ὁ πυράμοις. Thesm. 94.

Πύρασος, ου, ὁ, P. N. [Pyrasus.] Οὐτὰ δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρ-
την. A. 491.

Πύραυγης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [igne fulgens,] shining with fire. "Ηνὸρης σκη-
τοῦχε, πύραυγᾶ κύκλῳ ἐλίσσων. Hom. Hymn. 7. 6.

Πυργηδόν, adv. [turmatim,] in crowds. "Ισχον γὰρ πυργηδὼν ἀρηρότες, ἡῦτὲ
πέτρῃ. O. 618. SYN. Ἰαδὼν, ἄγρηδὼν.

Πυργηρέω, v. [turribus claudio, obsideo,] to shut up in the tower, to invest, to
besiege. Χρῶνον γὰρ ἡδὴ τόνδε πυργηρουμένοις. Sept. Theb. 22. SYN.
Κυκλώω, πόλιορκέω.

Πυργιδίον, vid. Πύργος.

Πύργινος, η, ὄν, et πυργῶτις, ἰδός, ἡ, adj. [turreus,] of a tower. Νῦ-μίσματᾶ
πύργινᾶ. Pers. 866. See also Sept. Theb. 338.

Πυργοδαίκτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [turres vastans,] tower-destroying. Πόλεμος
πυργοδαίκτης. Pers. 108.

Πύργος, ου, ὁ, dim. πυργιδίον, ου, et πύργωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [turris, ædifica-
tio,] a tower, an edifice. Καὶ παῖς μὲν ἄρσῃν πατέρ' ἔχει πύργον μεγᾶν. Alcest.
322. See also Equit. 790. and Phœn. 294. SYN. Τείχος. ΕΡΙΤΗ. "Ορθίος,
ἀσφάλις, μέγας, εὐανγίς, ἄθρανστὺς, ἄκρος, ὀρθίος, ἐχθρὸς, λαίνυς, ὑψηλός,
εὐδμητός, θεῖος, θεοδμητός, ἡλιβατός, προῦχων, πέτρηις.

Πυργῶτις, vid. Πύργινος.

Πυργόφυλαξ, ἄκος, ὁ et ἡ, subst. [custos turrium,] a keeper of the towers. Τάσδε
δὲ πυργόφύλακες, πόλιν. Sept. Theb. 154.

Πυργῶω, v. [in altum tollo, amplifico,] to raise on high, to exaggerate.
Μένελαον εἶπεν, ὅς πεπύργωσαι θράσει. Orest. 1585. SYN. Ὑψῶω, αὖξω, με-
γαλύνω.

Πυργώδης, et πυργοειδής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [turritus,] full of towers. "Ἐχοντ' ἀπ'
ἄκρας ἡκὲ πυργώδους πλάκας. Trach. 273.

Πύργωμᾶ, vid. Πύργος.

Πυρδαῖς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [igni urens,] burning with fire. Πυρδαῖ τῖνα προ-
νοῖαν. Choëph. 597.

Πύρεϊον, et Ion. πύρήϊον, ου, τὸ, subst. [igniariem,] wood for kindling a fire.
Ἀνδρὸς τέχνημᾶ καὶ πύρεϊ ὅμου τᾶδε. Philoct. 36. See also Hom. Merc. 111.

Πύρεσσω, et πύρεττω, v. [febri laboro,] to be in a fever. "Ωμοι, πύρεσσω, συγ-
κεκομμένος τᾶλας. Cycl. 228.

Πυρετός, οὔ, ὁ, subst. [febris, ardor,] a fever, glowing heat. Τοῖς ἡπιάλοις ἐπι-
χειρήσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πύρετοῖσιν. Vesp. 1036. SYN. Φλόγμυς, πῦρ, καῦμα.
ΕΡΙΤΗ. Αἶθων, λάβρος.

Πυρηφόρος, et πυρόφορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [triticum ferens,] wheat-bearing. Ἴξον
δ' ἐς πέδιον πυρηφόρον ἐνθά δ' ἐπειτᾶ. γ. 495. See also Phœn. 653. SYN.

Πολυλίγυς, εὐκαρπὺς, καρποφόρος.

Πυρίατης, ου, ὁ, subst. [decoctum lac,] scalded cream. See in Πυός.

Πύριγενής, οὔ, et πύριγενής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [igni genitus,] forged in the fire.
Πύριγενετᾶν χάλινων. Sept. Theb. 192. See also Hipp. 1218.

Πύριδαπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab igni consumptus,] consumed by fire. Δεῦρ'
ἔτε, σεμναί, πύριδαπτοί. Eumen. 1044.

* Πύριδιον, ου, τὸ, subst. [igniculus,] a little fire. Πύριδιᾶ λεπτὰ μὲν. Lysistr.
1206.

Πυρίκης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [in igne acutus,] sharpened in the fire. "Ως τοῦ ἐν
ὀφθαλμοῖς πυρίκητᾶ μοχλὸν ἐλόντες. ι. 387.

Πύριθαλπής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [igni calefactus,] warmed by fire. "Ακρων ἐκ
σκόπελων, πύριθαλπεὺς ὑψοῦ πέτρης. Apoll. 4. 926.

¹ Κηλέω is here scanned as a spondee.

Πύρικανστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [igni ustus,] burnt with fire. Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πύρικανστος. N. 564.

Πύρικμητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in igne fabricatus,] formed in the fire. Ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πύρικμητοὶ τῷ λέβητι. Call. 4. 145. SYN. Πύριγενέτης, πύριγενής.

Πυρίλαμπος, ἔος, ὁ, P. N. [Pyrilampes.] Τὸν Πυρίλαμπος ἐν θύρᾳ Δῆμον κάλῳν. Vesp. 98.

* Πύριμος, et πύρινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [triticeus,] of wheat. Πύριμον, σπᾶθῃ κδοῦων φασγάνου μέλανδετον. Eur. fr. Eurysth. 2. 2.

Πύριπνεῶ, f. πνεύσω, v. [ignem spiro,] to breathe flames. Τὰν πύριπνεύσαν ἐναίρει. Ion 201. SYN. Πύρ πνέω.

Πύριστακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignem stillans,] streaming with fire. Οἰκεῖς ὑπ' Αἴτνῃ, τῇ πύριστάκτῳ πέτρᾳ. Cycl. 298.

Πύριφάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [igni absumptus,] wasted by fire. Μήπυτέ πύριφάτων. Aesch. Suppl. 641.

Πύριφλέγων, οντος, ὁ, P. N. [Pyriphlegethon,] the name of a river in Tartarus. Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντᾶ Πύριφλέγεθον τῷ ῥέουσιν. κ. 513.

Πύριφλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ardens,] blazing. Δράκων, ἡ πύριφλέγων. Bacch. 1006. See also Ion 194.

Πυρκαῖα, vid. Πύρα.

Πυρναῖος, α, ὄν, adj. [maturus, edulis,] ripe, eatable. Πυρναῖος σπᾶθλαῖσι κάλῳν βέβριθεν ἄλκᾳ. Theocr. 1. 46. SYN. Ὠρίμος, τρώξιμος.

Πύρνον, et πύρινον, ου, τὸ, subst. [panis triticeus,] a small loaf made of wheat. Ὀρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστήρας ἀγείροι. ρ. 362. SYN. Ἀρτός, ψωμός.

* Πύρυν, vid. Πύρα.

Πύρρεις, εσσα, ἐν, adj. [igneus, rutilus,] fiery, red. Οἷος δ' οὐρανὸθεν πύρρεις ἀνὰ πᾶλλεταὶ ἀστήρ. Apoll. 3. 1376. SYN. Πύρῳδης, πύρῳδος, ἐμπύρρως, πυρρῶς, πυρσῶς, πυρσῳδης.

Πύρρῳγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [igne ruptus, inutilis,] cracked by the fire, useless. Λαλόν τι καὶ πύρρῳγές. Acharn. 933.

Πύρρως, οὔ, ὁ, subst. [triticeum, frumentum,] wheat, corn. Ἔσπᾶσαν ὠκύπρῳδες, μέλιθδεῦ πύρρῳν ἐδοντές. K. 569. SYN. Κριθή, σῖτος. EPIITH. Μελίψρων, ἡδύς.

Πυρρῳρῶς, vid. Πυρρῳρῶς.

Πύρρῳ, f. σω, v. [(1) accendo; (2) accenso igne lustro,] to set on fire; to purify by fire. Ἀπτοῦσι πέυκας, ὡς πύρρῳσσαντες ὁδοῦς. Orest. 1559. SYN. Ἀναπύρρῳ, καθαίρω, καθάρίζω.

Πυρρᾶλμος, ἡ, ὄν, adj. [igneam manum vel vim habens,] fiery, destructive. Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρρᾶλμον βέλδς. Olymp. 10. 96.

Πύρπνῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignem spirans,] breathing fire. Δε κύτει, πύρπνῳς ἔσπεν-δε. Eur. Electr. 473.

Πυρρῳλῶ, v. [(1) circa ignem versor; (2) igne depopulo,] to be engaged about a fire; to burn, to lay waste with fire. Καὶ δὴ πυρρῳλεοντὰς ἐλευσσομέν ἐγ-γῶς ἐόντας. κ. 30. SYN. See Καίω.

Πυρρῳλήμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [vastatio per ignem,] devastation by fire. Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκᾶ πυρρῳλήματᾶ. Helen. 766.

Πυρρῳλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignitus,] fiery. Ὀν Ζεὺς κεραυνῷ πυρρῳλῳ καταιθάλοι. Eur. Suppl. 650.

Πύρρῳσος, ου, ὁ, P. N. [Pyrrhasus.] Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην, καὶ Πύρρῳσῶν ἀνθεμῶντᾶ. B. 695.

Πύρρῳτας, ου, ὁ, P. N. [Pyrrhias,] the name of a slave. Καὶ ξένους, καὶ πυρρῳταῖς. Ran. 730.

Πύρρῳχος,¹ ἡ, ὄν, adj. [(1) Pyrrhichus; (2) rufus,] Pyrrhic; red. Τὴν Πύρρῳχὴν τίς ἐμάθε τὴν Κινησοῦν. Ran. 153. SYN. (2) Πύρρῳς, πυρσῶς, πυρρῳτρίχος, ἐρυθρός, ξανθός, ξανθοκύμῳς.

¹ Πύρρῳχη, with ὄρχησις understood, signifies the Pyrrhic or war dance.

Πυρρόθριξ, τριχός, et πυρρότριχός, ου, ό et ή, adj. [rufos capillos vel pilos habens,] having red hair, chestnut-colored. Πυρρότριχας, μόνö-χαλά. Iph. A. 225.

Πυρρόπιπης, ου, ό, subst. [ruforum puerorum amator,] a lover of red-haired boys. Τόν Ίουλιον τ' άν οϊόμεαι, γέροντά πυρρόπιπην. Equit. 407.

Πυρρός, vid. Πυρσός.

Πύρρος, ου, ό, P. N. [Pyrrhus,] also called Neoptolemus, the son of Achilles. Ού Πάτροκλῆς, ου Πύρρος άπό Τροίας επάνελθών. Theocr. 15. 140.

* Πυρσαίνω, v. [rufum reddo,] to make red. Ό ξανθάν χαίταν πυρσαίνων. Troad. 229.

Πυρσεύω, v. [face accensa signum do, accendo,] to make a signal by a lighted torch, to light. Όμεις δε μοι γυναϊκές ευ πυρσεύετε. Eur. Electr. 694. SYN. Άνακαίω, λάμπω, δαδουχέω.

Πυρσός, ου, ό, subst. [fax,] a torch. Έπει δ' άφελθη, πυρσός ως, Τυρσηνικής. Phoen. 1392. SYN. Δάϊς, λαμπάς, φάϊος. EPIITH. Έπήτριμς, έμφάνης, έτή-τμς, γάμήλιος.

Πυρσός, et πυρρός, ή, όν, adj. [fulvus, rufus,] tawny, red. "Ηδη δε πυρσαις γενύσιν έξανδρούμενός. Phoen. 32. See also Equit. 896. SYN. Πύρριχός, πύρρεις.

Πυρσώνωτος, ου, ό et ή, adj. [tergum rufum habens,] red-backed. Δράκοντά πυρσώνωτον, ός σφ'. Herc. F. 398.

* Πυρσώω, v. [ignes excito,] to raise fires. Δϊπέτη δε νέων πυρσοίς σταθμά. Rhes. 43.

* Πυρσώδης, έός, ό et ή, adj. [ignitus,] lighted. Πυρσώδη φλόγα πεύκάς. Bacch. 146.

Πυρφόρεω, v. [ignem fero,] to carry fire. Φονεύει, τά δε καί πυρφόρεϊ. Sept. Theb. 332.

Πυρφόρος, ου, ό et ή, adj. [ignem ferens,] bearing fire. Κτήσαντό πέμπε πυρ-φόρους. Phoen. 699. SYN. Λαμπάδηφόρος.

Πύρωδης, έός, et πύρωπος, ου, ό et ή, adj. [igneus,] fiery-looking, fiery, red. Τάς τε πύρωδεις Δϊός άσπερόπάς. Aves 1746. SYN. See Πύρρεις.

Πύστις, έως, ή, subst. [(1) fama, (2) interrogatio,] a report; a question. Καί τωνδε πύστις ουκ όκνη χρονίζεταί. Sept. Theb. 54. SYN. Φήμη, βάξίς, άκδη, θρύος, θρύλλημα, λόγος.

Πύτιναϊς, α, όν, adj. [viminalis,] made of wicker. Ός Δϊτρέφής γε πύτιναϊά μόνον έχων πτερά. Aves 798. SYN. Λυγίνος.

* Πω, vox enclit. [quodammodo,] somehow. Έσθλόν δ' ούδε τί πω είπας έπος, ούδ' έτελεσσάς. A. 108.

Πώγων, ωός, ό, subst. [barba,] a beard. Έυστειλάμεναί θ' αίματιά· τόν πάγωνά τε. Eccles. 99. SYN. Γερείον. EPIITH. Δάσκός, ξανθός, λάσιος, βάθος.

Πωλέω, v. [vendo,] to sell. Έπει γ' ελήφθη σου λάθρα πωλών τά σα. Cycl. 260. SYN. Άπεμπόλω, πίπράσκω, άπόδιδδμαι, ώνέυμαι.

Πωλέωμαι, et Ion. πωλέσकुμαι, v. [vendo, versor, ventito,] to traffic, to be engaged in, to frequent. Πωλείται τις δευρό γέρον άλιος νημερτής. δ. 384. See also λ. 239. SYN. Πράσσεμαι, πωλεύω, διαγίνυμαι, φοιτάω, άναστρέφωμαι, πόρεύωμαι.

Πώλης, ου, ό, subst. [venditor,] a seller. Είς ούτοςί πώλης· τί τούντευθεν; λέγει. Equit. 1131. SYN. Πράτηρ, άπεμπωλητής.

Πωλίκος, ή, όν, adj. [equinus,] of a colt. Θεϊνοντε δ' ούρα πωλίκης ρίνου τρίχα. Rhes. 780.

Πώλιον, ου, τό, subst. [equuleus,] a young colt. Καύτος κατάψων άντύν, ώσπερ πώλιον. Pax 73.

Πωλόδαμνέω, v. [pulos domo,] to tame colts. Έγώ φονεύσω, πωλόδαμνήσεις δε σύ. Rhes. 624.

Πώλος, ου, ό et ή, subst. [pullus,] a colt, the young of other animals. "Η μοί παrés γε, σοί δε χρή πώλων μέλειν. Rhes. 613. SYN. Νεοσός, μόσχός, σκιμνός. EPIITH. Ζυγόφορος, νέόζυξ, μόνάμπυξ, χροσδαϊδάλος, δρόμαϊός, δρόμας,

βαλῆος, νεῶδμης, ἐριάνχην, αἰγλήεις, ἄδμης, ἑἰφλέγης, τᾶχῡγοννός, ξανθός, σει-
ραῖος, ἀραλός.

Πῶμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) operculum, (2) haustus, (3) poculum,] a cover, a
lid; a draught; a cup. Δαιτὸς γένοίμην πῶματός τ' αὐτῶν δῖχ' ἄ. Iph. T. 954.

SYN. (1) Φραγμός, (2) δῆπας, ἐκπωμά, κῦλιξ, πῶτος, πῶσις.

Πὼς, et πῶς, adv. et enclit. [quodammodo, quomodo?] somehow, how?

Τοῦτ' ἔδ' τὸ πάθος πῶς ἐπάθες; κᾶτειπέ μοι. Plut. 86.

Πωᾶμαι, v. [volito,] to flutter about. Πωτᾶρ' ἀλκυόνις, λιγύρῃ ὅπ' ἰθεσπί-
ζουσα. Apoll. 1. 1085. SYN. Πῶαμαι, πῶεμαι, πέτῃμαι.

Πώτημα, ἄτος, τὸ, v. [volatus,] flight. Ὑπέρ τ' ἐ πόντον ἀπτεροῖς πωτήμασιν.
Eumen. 250. SYN. Πηῖσις.

Πῶς, ἔος, τὸ, subst. [grex,] a flock, a herd. "Ὅσ' ὄων μεγὰ πῶς διέρχεται ἀρ-
γεννάων. Γ. 198. SYN. Ποίμνιον, ἄγελη, ποίμνη, βοσκήματά.

P.

Ῥαβδίζω, ἴσω, v. [virgis caedo,] to scourge. Οὐκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδί-
ζειν καὶ δολυπέειν. Lysistr. 587. SYN. Μαστίζω.

Ῥαβδονόμεω, v. [certamen gubernare,] to act as umpire. Ῥαβδονόμεϊ ξυνοῦσα.
Trach. 516.

Ῥάβδος, ον, ἡ, subst. [baculus,] a stick, a staff, a wand. Ἰσησὶ βρόχους, πᾶγι-
δας, ῥάβδους. Aves 527. SYN. Ῥυᾶλόν, σκυτάλη, βακτηρία, βάκτρον, σπάθη,
σκήπτρον. EPITH. Περίμηκης, βόηλάτης, κάλη, περικαλλής, χρυσεία, τριπέτη-
λός, ἀκρήϊός, δίνηκός.

Ῥαβδοῦχος, ον, ὁ, subst. [qui virgas gestat, licitor, viator,] a licitor, an atten-
dant, a traveller. Χρὴν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδοῦχους. Pax 733. SYN. Μασ-
τίκτωρ, βράβεντης.

Ῥαγίζω, v. [uvas lego,] to gather grapes. Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ πῶθέσπερ ῥαγί-
ζοντ'. Theocr. 5. 113.

Ῥαδάμανθος, ὅος, et Ῥαδάμας, ανθός, ὁ, P. N. [Rhadamanthus,] one of the three
judges in hell. Ψεύδεσθ' ἔγωγε τῷδε τοῦ Ῥαδάμάνθους. Cycl. 273. See also
Theocr. 2. 34. EPITH. Ἀντιθέος, ξανθός, παρῆδρος Κρόνου.

Ῥαδίνος, ἡ, ὅν, adj. [(1) gracilis, (2) agilis,] slender; nimble, moving. Δάκρυσι-
στακτὸν ἅπ' ὅσων ῥαδίνων. P. V. 407. SYN. Ἀπᾶλός, λεπτός, ἐλαφρὸς,
ώκός.

Ῥαδίος, ῥήδιος, et ῥηιδίος, α, ὅν, compar. ῥάων, et ῥηιτέρος, superl. ῥᾶστος,
ῥαῖστος, ῥηιτάτος, et ῥηστός, adj. [facilis,] easy. Αἰῶνά θέσθαι; ῥάδιον γάρ
ἐστὶ σοι. Hec. 743. See also Theogn. 574. and M. 54. SYN. Εὐκόλος,
εὐχέρης, εὐπύρος, προχειρὸς.

Ῥαδίως, et ῥηιδίως, adv. [facile,] easily. Τύχους ἂν αὐτοῦ ῥαδίως, ὅσον θελῃς.
Orest. 693. See also Δ. 391. SYN. Ῥεῖα, ῥεῖα, εὐχέρως.

Ῥάζω, f. ἄσω, v. [guttis conspergo,] to bedew, to besprinkle. Ῥάσσατέ τ' ἐν
δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας. v. 150. SYN. Ῥαίνω.

Ῥαθαμίγξ, ιγγός, ἡ, subst. [gutta,] a drop. "Ἀς ἄρ' ἄφ' ἰππέων ἀπλέων ῥαθα-
μιγγές ἐβαλλὼν. Υ. 501. SYN. Ῥάνις, λιβάς, στάγων, στάγμα, ψάκας. EPITH.
Αἰματόεσσα, θάμινη.

Ῥαθαπυγίζω, v. [planta pedis nates alicujus ferio,] to kick the posteriors. Ἐκ
τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἱ τὰς σπονδάς προκάλλονται. Equit. 796.

Ῥαθυμία, ας, ἡ, subst. [ignavia,] indolence. Δύσκειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
Med. 220. SYN. Ἀργία, ἄμελειᾶ, νωθρεία, βλάκεια.

Ῥαθυμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [ignavus,] indolent. Οὐδεὶς γάρ ὢν ῥαθυμὸς εὐκλέης

¹ Πῶμα is invariably found in the sense (1) in Homer, and in the sense (2) and (3) in Euri-
pides. On Hec. v. 392. Porson remarks: "Πῶμ Mss. et cdd. sed hæc forma: Atticis erat in-
cognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα
flagitet; nullum, ubi πῶμα postulet; pauca, ubi admittat." Πῶμα, haustus, occurs Nem. 3. 136.

- ἀνῆρ. Eur. fr. Archel. 7. 2. SYN. Ἀργὺς, ὄκνηρὸς, νωθρὸς, βλάξ, σχόλαιος, ἀπράγμων.
- Ραιβός, ἡ, ὄν, adj. [incurvis cruribus,] in-kneed. Ραιβός, ἀσφάλεως βέβηκὼς ποσσὶ, καρδὴς πλέως. Archel. fr. 9. 4. SYN. Στρέβλός.
- Ραίνω, v. [spargo,] to sprinkle, to scatter. Ραίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρᾶ τῶν ἐναντιῶν. Ran. 1441. SYN. Περιβραίνω, ῥάζω, βρέχω, καταρβαντίζω.
- Ραίστος, vid. Ράδις.
- Ραιστήρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [malleus,] a hammer. Ραιστήρ ἄκμονὸς ὥστε, πάλιν τυπὲς· οἱ δ' ὁμάδουσιν. Apoll. 3. 1253. SYN. Κέστρᾶ, σφύρα.
- Ραιστήριος, α, ὄν, adj. [corrumpens,] destructive. Κύντερᾶ μιζοδῆσιν ἁλὸς ραιστήριᾶ νηῶν. Apoll. 4. 921. SYN. Λοίγιος, λυμαντήριος, ὀλεθριὸς, ὀλὸς.
- Ραίω, v. [frango, corrumpto,] to break, to destroy, to spoil. Ἔσται πῶθ', ὅταν ταύτῃ ραισθῇ. P. V. 197. SYN. Φθείρω, ἀναιρῶ, ἀπορραίω, θραύω, πορθῶ.
- Ράκιον, ον, τὸ, subst. [vestis vilis et detrita,] a vile and worn-out garment, rags. Ἐνέβυσσάμεν ῥάκιοισί, κατακτώσμεν. Vesp. 128.
- Ράκιδουρραπτᾶδης, ον, ὁ, subst. [qui vestes viles et detritas consuit,] a patcher up of rags. See in Πρωχοῖποιδς.
- Ράκιδυτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [lacerus,] torn. Ράκιδυτῷ στύλῳ. Rhcs. 708.
- Ράκος, ἔος, et ῥάκωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [lacerum fragmentum,] a rag, a patch, a fragment. Διαρτᾶμίσει σώματος, μέγα ῥάκος. P. V. 1059. See also Acharn. 431. SYN. Ράκιον, τρίβων, τρίβώνιδον, πρῦχος, φάρδος.
- Ράμνος, ον, ἡ, subst. [rhamnus alba,] white-thorn. Ἐν γὰρ ὅρει ῥάμνοι τέ καὶ ἀσπᾶλθοι κδοῦνται. Theocr. 4. 57. SYN. Βᾶτος.
- Ραμνοῦσις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Rhamnusus.] Ἐπλεῶν, ἀμφ' Ἑλένη Ραμνούσιδι θυμωθεῖσαι. Call. 3. 232.
- Ράμφος, ἔος, τὸ, subst. [rostrum,] a beak or bill. Τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται. Aves 99. SYN. Ρύγχος, δέρτρων.
- Ράνις, ἰδὸς, ἡ, subst. [gutta, pluvia,] a drop, rain. Πῶσιν' σὺ δ' οὐδὲ ῥάνιδ' ὑπαιθρίας δρῶσιν. Androm. 226. SYN. Ρᾶθᾶμιγξ, στᾶγών, λίβας, στάλαγμος, ψεκᾶς. EPI TH. Ὑγρᾶ, αἰματόρρυντός, αἰμακτῇ.
- Ραντήριος, α, ὄν, adj. [conspersus,] streaming. Ἀνδρὸς σφᾶγειον, καὶ πέδον ραντήριον. Agam. 1060.
- Ραπτός, ἡ, ὄν, adj. [consutus,] patched. Ραπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησιν βδεῖας. ω. 227. SYN. Ρᾶψς.
- Ράπτω, f. ψω, v. [compono,] to join or patch together. Μῶν εἰς γυναικ' ἔρραψας οἷά δ' ἡ γυνή; Androm. 903. SYN. Συρράπτω, συντίθημι, καταρτίζω, μηχανᾶσθαι, ἀκῆσθαι.
- Ράφαν, ἡς, et ῥάφανις, ἰδὸς, ἡ, subst. [raphanus,] a radish. Οὐ τρώγω ῥάφanas, οὐ κράμβας, οὐ κολόκυντας. Batrach. 53. See also Nub. 977.
- Ράφεις, ἔως, ὁ, subst. [sutor, sartor,] a sticher, a patcher. Κάγῳ δικαίος τοῦδε τοῦ φθον ῥάφεις. Agam. 1594. SYN. Ἀκεστής.
- Ράφη, ἡς, ἡ, subst. [sutura, compages,] a seam, a patch. Ξανθὸν δὲ κρᾶτᾶ διέπαλυνε, καὶ ῥάφας. Phcen. 1175.
- Ραχία, as, ἡ, subst. [littus scopulosum,] a rocky shore. Χρίμπουσα ῥαχίαισιν ἐκπέρῃν χθονᾶ. P. V. 738.
- Ραχίζω, v. [per spinam dissecō,] to cut up. Κυκλω ῥαχίζων· κάδουκε μὲν ἐσθ' ὅτ' ἔ. Aj. Fl. 56. SYN. Διακόπτω, σφάζω.
- Ράχις, ἔως, ἡ, subst. [spina dorsi,] the back bone. SYN. Νῶτος. EPI TH. Ἐδραία.
- Ραψῶδω, v. [carmina contexo,] to make verses, to chant. Καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψοδεῖν ἔσται τοῖς παιδαῖροις. Eccles. 678. SYN. Ἀἰδω, φλυαρῶ.
- Ραψῶδός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [carminum contextor,] a minstrel, a bard. Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῶδός ἐνθάδ' ἦν κῶν. Œ. R. 391.
- Ρεᾶ, poet. Ρεῖα, as, ἡ, P. N. [Rhea.] Κελευθὸν, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ρεᾶς. P. V. 862. See also Bacch. 59. EPI TH. Παρράσιᾶ, μήτηρ, ὠκυπέδιλος, πανδάματριά, ἡκυμὸς, πόντιᾶ, θεσπέσιᾶ.

- 'Ρεᾶ, εἰ ρεῖᾶ, adv. [facile,] easily. "Ἰπποὶ δὲ ρεῖᾶ τάρῃν ὑπερθύρονται ὕρκτην". Q. 179. See also Z. 138. SYN. See 'Ραδίως.
- 'Ρέγκω, vel ρέγχω, v. [sterto. Vid. Steph. Thes. in. v.] to snore. 'Ἄλλ', εἰ δόκει, ρέγκωμεν ἐγκέκλυμμενοι. Nub. 11. SYN. Κνώσσω.
- 'Ρέεθρον, ρεῖθρον, ου, ρεῖς, εὖς, et ρεῦμα, ἄτος, τὸ, ῥοή, ἦς, ἡ, et ῥοὺς, ου, ὁ, subst. [alveus, flumen,] a channel, a stream, a river. 'Φειᾶς παρ τεύχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥεεθρᾶ. H. 135. See also P. V. 408 and 815. Iph. T. 1438. and Bacch. 277. SYN. 'Ροὺς, νᾶμα, κροῦνός, ἀπόρρωξ. EPIITH. Χλοερὸν, πῶταμιῶν, αἶναον, ἀλεγεινὸν, δεινὸν, ἐρατεινὸν, κάλῶν, αἰπύ, ἱερὸν, καλὶρῥοῦν, στένον, μάλακῶν, ἡχῆεν, ἱμερῶεν, μάλακῶν.
- 'Ρέζω, Ion. imp. ῥέζεσκόν, f. ῥέξω, v. [(1) facio; (2) sacrifico,] to make, to do; to sacrifice. Καὶ φρασαί, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τὰδε ῥέζει. χ. 158. See also χ. 209. SYN. Τέλλω, ἐπιτέλλω, ποίω, πράσσω, ἱερεῦω.
- 'Ρέθς, εὖς, τὸ, subst. [(1) membrum; (2) facies,] a member, a limb; a face. Ψυχὴ δ' ἐκ ῥέθων πτάμενη Ἀιδόσδε βεβήκει. Π. 856. SYN. Μελὺς, πρῶσωπὸν, ἔρευθός, ἄρθρον.
- 'Ρεῖθρον, vid. 'Ρέεθρον.
- 'Ρεκτήρ, ἥρς, ὁ, subst. [operator,] a performer. Οὐτ' ἀγαθοῦ μάλλον δὲ κακῶν ρεκτήρᾳ καὶ ὕβριν. Hes. Op. 189. SYN. Πράκτωρ, ἐργάτης, ποιήτης.
- 'Ρεῖς, vid. 'Ρέεθρον.
- 'Ρέπω, v. [vergo,] to incline to, to come to. Γῆ καὶ σκία τὸ μῆδεν εἰς οὐδὲν ῥέπει. Eur. fr. Meleag. 15. 2. SYN. Ἐπιρρέπω, κλίνω, φερόμαι.
- 'Ρεῦμα, vid. 'Ρέεθρον.
- 'Ρέω, et ῥώω, v. [(1) fluo; (2) fundo; (3) dico,] to flow, to stream; to pour; to say. 'Ρεῖ δ' οἶνω, ρεῖ δὲ μέλισσάν. Bacch. 143. SYN. (1) Ἐρωέω, κἀταρρέω, (2) χέω, (3) see Ἐρέω.
- 'Ρηβαῖος, ου, ὁ, [Rhebæus amnis,] a river in Paphlagonia. "Εστ' ἐπὶ 'Ρηβαίον προχῡας, σκῶπῆλόν τε Κῶλώνης. Apoll. 2. 791.
- 'Ρήβας, ου, ὁ, P. N. [Rebas,] a river in *Bithynia. 'Ρήβαν, ὠκυρὸν πῶταμιν, σκῶπῆλόν τε Κῶλώνης. Apoll. 2. 652. SYN. Σαλμύδησος.
- 'Ρηγμίν, ἴνς, ἡ, subst. [litus,] a shore. 'Ἀκραῖς ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξενου πῶρου. Iph. T. 254. SYN. Αἰγιάλος, ἄκτη, θῖς, ὄχθη, ἡτών. EPIITH. Βάθειᾶ.
- 'Ρήγνυμι, ῥήσω, et ῥηγνύσκω, f. ῥήξω, v. [frango,] to break. "Ορνυσθ' ἱπποδάμοι Τρῶες· ῥήγνυσθὲ δὲ τεύχος. M. 440. See also Σ. 571. and H. 141. SYN. Σχίζω, κἀταρρήγνυμι, ἄγνυμι, ἀράσσω, παίω, κλάω, κἀτάκλάω.
- 'Ρήγς, εὖς, τὸ, subst. [stragula,] a coverlid, bed-clothes. Κῶᾶ, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγᾶ σιγαλῶντα. ψ. 180. SYN. Στρωμνή. EPIITH. Σιγαλῶεν, κάλῶν, πορφύρεῶν, ἀλτιπόρφυρον.
- 'Ρηίδιως, vid. 'Ραδίως.
- 'Ρηϊτέρς, ῥήϊστς, et ῥῆστς, vid. 'Ράδις.
- 'Ρηκτός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [qui frangi potest,] easy to be broken, fragile. "Ητ' ἂν ὄγ' οὔτε ῥηκτός εἰο χάλκοιό τυπῆσιν. Apoll. 3. 847.
- 'Ρῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [verbum,] a word. Ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λακοί. Ran. 97. SYN. Ἐπός, λόγος, ῥῆσις, μῦθος. EPIITH. Αἰμυλίον, κάλῶν, ποικίλῶν, ἱππύβαμον, ὑπέρβειον, αἰδῶν, δριμύ.
- 'Ρηματίον, ου, τὸ, subst. [vocula,] a little word. "Ὡν ἂν λέξη, ῥηματίοισιν. Nub. 942.
- 'Ρηναῖᾶ, as, ἡ, P. N. [Rhenæa,] an island in the Ægean sea. Νάξος τ', ἡδὲ Πάρος, 'Ρηναῖᾶ τὴ πετρήεσσά. Hom. Apoll. 44.
- 'Ρηξηνὸρία, as, ἡ, subst. [fortitudo,] courage. Καὶ ῥηξηνὸριν' ὁπότε κρίνοιμι λῶχονδε. ξ. 217. SYN. See 'Ανδρεῖᾶ.
- 'Ρηξίνωρ, ὄρς, adj. [strenuus,] courageous, earnest. Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλεῖ ρηξίνωρ πέμπῶν ἐπεσθαι. Π. 575. SYN. See 'Ανδρεῖος.
- *'Ρήξις, εὖς, ἡ, subst. [ruptura,] a rupture. 'Ρήξεις τ' ἐνώμων, ὕγροτῃ' ἐγαντῖαν. Phoen. 1271.

¹ 'Ρεῖθρον is also the name of a harbour in Ithaca.

- 'Ρῆσις, ἴδς, et Attic. ἔως, ἡ, subst. [locutio,] discourse. Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιδς; οὐδὲ τίς ἄλλος. φ. 291. SYN. 'Ρῆμᾶ, λέξις, δόγμα. EPIITH. Πάλιγ-
γλωσσός.
- 'Ρῆσος, ου, ὁ, P. N. [Rhesus.] 'Ρῆσον τίθεντ' ἐλεξᾶς ἐν Τροίᾳ πῶδᾶ; Rhes. 276.
- 'Ρήσσω, vid. 'Ρήγνυμι.
- 'Ρητήρ, ῥηρὸς, et ῥήτωρ, ὄρως, ὁ, subst. [orator,] a speaker, a proposer. Μύθων
τε ῥητήρ' ἐμῆναι, πρηκτῆρᾶ τῷ ἔργων. I. 443. See also Hec. 123. SYN. Δημή-
γῳρὸς, σὺνήγῳρὸς.
- 'Ρητός, ἡ, ὄν, adj. [loquendus, dictus,] which may be spoken, appointed. Οὐ
τλητὸν, οὐδὲ ῥητὸν ἄλλ' ἀπωλόμην. Hipp. 847. SYN. Φᾶτός, εἰρημένος, φᾶ-
νῆρὸς.
- 'Ρήτρα, as, ἡ, subst. [pactio,] an agreement. Ἄλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'
αὐτὰρ ὑπερθε. ξ. 393. SYN. 'Ρῆσις, συνθήκη, σύμβάσις, ὁμολογησία, ξύνθημᾶ.
- 'Ρήτωρ, vid. 'Ρητήρ.
- 'Ριγέδανος, et ῥιγηλὸς, ἡ, ὄν, adj. [horribilis,] horrible. Εἰνέκᾶ ῥιγέδανῆς Ἐλέ-
νης, Τρωσὶν πύλεμίξειν. T. 325. SYN. Φρίκώδης, φόβερὸς, χᾶλεπὸς, ἐκπληκτι-
κὸς, δεινός.
- 'Ριγέω, v. [horreo, frigeo,] to shudder, to be cold. Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν
δαίρειν. Nub. 442. SYN. Ὀβρώδεω, φόβεῖσθαι.
- 'Ριγηλός, vid. 'Ριγέδανος.
- 'Ριγίων, ὄνως, compar. et ῥιγιστός, ἡ, ὄν, superl. ab inus. ῥιγὸς, adj. [magis seu
maxime horrendus,] more or most horrid. Μίξαντες δᾶι χεῖρας' ὃ τι καὶ ῥιγίῳν
ἄλγος. Apoll. 4. 403. See also Apoll. 2. 292.
- 'Ριγὸς, ἔως, τὸ, subst. [frigus,] cold, shivering, horror. 'Ριγὸς, καὶ κᾶμάτος
γλυκέρως δὲ μοὶ ὑπνὸς ἐπέλθῃ. ε. 472. SYN. Ψυχὸς, κρυὸς, φόβος.
- 'Ριγῶ, v. [frigeo,] to be cold. Ἀφροδίταις, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγώσεμῃν ἔμπης.
ξ. 481. SYN. Φρίσσω, ψύχουμαι, ψυχραίνω.
- Ρίζᾶ, ἡς et antiq. ἡθῆν, ἡ, ῥίζωμᾶ, ἄτος, et ῥιζῶν, ου, τὸ, subst. [radix,] a root.
Ρίζας ἀνεσπᾶρασσὼν ἀσπίδιοις μόχλοις. Bacch. 1093. See also Sept. Theb.
409. and Aves 655. EPIITH. Εὐγένης, αἰμάτωψ, διηνέκης, μέγαλῃ, πικρά, λυ-
γρὰ, θάλλουσα, ῥαδινῇ, δυσπάλῃς, εὐήρατός, ἐχέπενυκῆς, βάλειᾶ.
- Ριζῶ, v. [radicibus firmo, stabilio,] to root or fix firmly, to strengthen. Χαλ-
κοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον. C. C. 1591. SYN. Ἐπιρρίζωμι.
- Ριζωμᾶ, vid. Ρίζᾶ.
- Ρίκνός, ἡ, ὄν, adj. [curvus, rugosus, tenuis,] crooked, wrinkled, weak. Βάκτρῳ
σκηπτόμενος ῥικνοῖς πῶσιν ἦε θυραζε. Apoll. 2. 198. SYN. Ρυσσός, ἰσχνός,
ἀσθενής.
- Ρίμφᾶ, adv. [celeriter,] quickly. Ρίμφᾶ Μελαντίους ἀρήκδως, αἶτ' ἐνὶ πόντῳ.
Apoll. 4. 1707. SYN. Τάχως, ρεᾶ, ρεῖᾶ, ῥαδίως.
- Ριμφάρματος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui citato cursu est,] of rapid chariots. Πῶλοι-
σιν, ἡ ῥιμφαρμάτοις. C. C. 1062.
- Ριν, et ρίς, ἰνός, ἡ, subst. [nares, nasus,] a nostril, a nose. Ἀμβροσίην ὑπὸ
ρίνᾳ ἐκάστῳ θῆκε φερονσά. δ. 445. SYN. Μυκτήρ. EPIITH. Πλάτειᾶ, τέτρημενη,
πύμυτη.
- Ρινηλάτῳ, v. [naribus investigo,] to smell out, to trace by scent. Ρινηλάτῳσεν
τῶν παλὰν πέπραγμένων. Agam. 1156. SYN. Ἰχνεῶ, ἔρευνᾶω.
- 'Ρίνημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [raimentum,] a filig. Πριστοῖσι λόγχῃς θέλγεται ῥινή-
μᾶσιν. Eur. fr. Tel. 25.
- ῤινός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [(1) corium; (2) scutum,] a hide, a skin; a shield.
Ἑσαῖτ' ὃ δ' ἐκτοσθεν ῤινὸν πᾶσι τοῖς Λυκοῖς. K. 334. SYN. Βύρσα, σκῦτός, δέρμα,
δοφθερά, ἀσπίς. EPIITH. Πᾶναῖδός, στικτός, βόειός, λεπτοῦράτος, λάσιός, δᾶσῳ-
θριξ, αἰμάτεις.
- ῤιντόρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui clypeos coris obductos perforat,] hide-piercing.
ῤιντόρως, καὶ πρωτός Ἀθηναίῃ ἐπύρουσῃ. Φ. 392.
- ῤιν, ου, τὸ, subst. [cacumen prominens in vertice montis,] a peak, a promon-
tory. Ἐνθα Νῶτος μέγα κῦμᾶ πᾶσι σκαῖον ῤινὸν ὠθεῖ. γ. 295. SYN. Ἀκρὸν,
ἄκρωρεῖᾶ, ἄκρωτήριον, κορυφή, κορυφών.

'Ρπιη, ης, ή, subst. [vehemens impetus, jactus,] a violent impulse, a throw, a stroke.¹ Πτέρυγων ῥιπαῖς ὑπὸσυρίζεις. P. V. 126. SYN. Ὀρμή, βόλη, πνύη, ῥιπίς. EPITH. Πέτρινη, ὠκύπλανός, αἰθαλόεσσα, παμφεγγής, λευγάλεα, φοιτᾶς, θδᾶ, ὀλδᾶ, ἀνέμωκῆς.

'Ρπιζω, v. [ventilo, follibus accendo,] to fan, to blow up a fire. Ἄλλ' ἀνέγειρε καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν. Ran. 360. SYN. Ἀϊκμάω, φυσᾶω, ἀναρρίπτω, ὀπτᾶω.

'Ρπις, ἰδός, ή, subst. [follis,] a pair of bellows. Τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρὸ καὶ τὴν ῥιπίδα. Acharn. 888. SYN. Πρύον.

'Ρπιός, εὖς, τὸ, et ῥίψ, ιπός, ή, subst. [crates,] a wicker basket, a crate. Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διάμπῆρες οἰσύνῃσι. e. 256. SYN. Ταρσός, ψιᾶθός.

'Ριπιάζω, Ion. imp. ῥιπιάζεσκόν, ῥιπτέω, ῥίπτω, et Ion. imp. ῥίπτασκόν, v. [projicio,] to throw, to dash. 'Ριπιάζων κατὰ δωμά θεούς· ἐμὲ δ' ἐξῶχα πάντων. E. 257. See also Hom. Hymn. 3. 279. Eccles. 503. Iph. A. 39. and O. 23. SYN. Ἀπορρίπτω, κατὰβάλλω, καταρρίπτω.

'Ριπτός, ή, ὄν, adj. [præcipitatus,] headlong. Λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτός Ἰφίτου μύρος. Trach. 357.

'Ρis, vid. 'Ρin.

'Ρίψ, vid. 'Ριπός.

'Ρίψαστις, ἰδός, et ῥίψοπλός, ου, ὁ et ή, adj. [clypeo vel armis abjectis fugiens, ignavus,] throwing away arms, cowardly. Ταῦτ' ἀρᾶ, ταυτὰ Κλέωνῶμόν αὐται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι. Nub. 353. See also Sept. Theb. 303. SYN. See Δειλός.

'Ρῶα, Dor. pro 'Ροιά, q. v.

'Ρῶδανός, ή, ὄν, adj. [facile motus, agitatus. Vid. Damm.] easily moved.² Παρ ποτᾶμόν κελᾶδοντᾶ, περὶ ῥῶδανόν δονᾶκῆᾶ. Σ. 576.

'Ρῶδειᾶ, as, ή, P. N. [Rhodia.] Ἰπῶ τε, Κλυμένη τε, 'Ρῶδειᾶ τε, Καλλιῤῥη τε. Hes. Theog. 351.

'Ρῶδιαῖος, ῥόδεος, ῥόδινός, η, ὄν, et ῥόδῶεις, εσσα, ἐν, adj. [roseus,] rosy, rose-colored. Στεφανὸς ῥῶδιαῖος. Anacr. 142. See also Apoll. 3. 1019. Anacr. 6. 2. and Med. 837. SYN. Ἐρῶθρὸς, εὐώδης.

'Ρῶδιός, α, ὄν, P. N. [Rhodius,] Rhodian, of Rhodes.³ Ἐκ 'Ρῶδου ἐννεᾶ νῆας ἄγε·ν 'Ρῶδων ἀγέρωχων. B. 654.

'Ρῶδῶδάκτυλός, ου, ὁ et ή, adj. [roseos digitos habens,] rosy-fingered. Ἥμος δ' ἡρῖγενεῖα φᾶνη ῥῶδῶδάκτυλός ἦώς. Ω. 778.

'Ρῶδῶεις, vid. 'Ρῶδιαῖος.

'Ρῶδῶμηλόν, ου, τὸ, subst. [mala rosea,] a rosy cheek. Χείλεός, οὐκ ὅσων λίπα·ρόν σελᾶς, οὐ ῥῶδῶμαλόν. Theocr. 23. 8.

'Ρῶδόν, ου, τὸ, subst. [rosa,] a rose. 'Ρῶδᾶ μ' εἶρηκας. b. καὶ βωμολόχός. Nub. 910. EPITH. Ἐλευθέρῖον, εὐκαρπὸν, κάλὸν, τερπνόν, φοινικῖον, πυρσόν, εἰαρί·νόν, θέρῖον, δροσῶεν, ἄγρῶν. PHR. Εἰᾶρὸς μέλημά, φέριστὸν ἀνθός, χάρμα θέων, χάρισιν ἀγαλμά, μέλημά μύθοις.

'Ρῶδῶπη, ης, ή, P. N. [Rhodope.] Ἡ Ἄθῶ, ή 'Ρῶδῶπαν, ή Καυκάσον ἐσχατῶεντᾶ. Theocr. 7. 77.

'Ρῶδῶπηχῦς, εὖς, adj. [roseos habens cubitos,] rosy-armed. 'Ρῶδῶπηχῆες δὲ Νύμφαι. Anacr. 53. 21.

'Ρῶδός, ου, ή, P. N. [Rhodus,] a celebrated island in the Ægean sea. See in 'Ρῶδιός.

'Ρῶδῶχρους, ου, ὁ et ή, adj. [roseum colorem habens,] rosy-colored. 'Ρῶδῶχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα. Anacr. 53. 22.

'Ρῶή, vid. 'Ρεῖθρον.

*'Ρῶθεῶ, v. [obmurmuro,] to murmur against. Λῶγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρῶθου·ν ἑμοί. Antig. 259.

¹ 'Ρίπη is also a P. N. in Hom. B. 606.

² *'Ρῶδανός is also a P. N. denoting the river Rhone, Apoll. 4. 627. See the Schol. and Hœflz. in l.

³ 'Ρῶδιός is also the name of a river, Il. M. 20.

- ῥοθιάζω, v. [(1) cum impetu remigo, (2) cum impetu voro, more porcorum,] to row violently; to devour with noise. Οἶον ῥοθιάζουσ', ὧ πολυτίμηθ' Ἑρακλεις; Acharn. 807. SYN. ῥοχθew, ὀρμαῶ.
- ῥοθιάς, ἄδος, ἡ, et ῥοθίος, α, ὄν, adj. [impetuosus,] violent, dashing. Ἐπεὶ δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβόλῃ. Pers. 402. See also e. 412.
- ῥοθός, ον, ὁ, subst. [(1) strepitus undarum, (2) tumultus,] the dashing of waves; a tumult. Τῆς δὲ δίκης ῥοθός ἐλκυμένη ἦ κ' ἄνδρες ἄγωσι. Hes. Op. 218. SYN. Θορύβος, ῥοιβδός, ἀραγμός, ῥύμη.
- ῥοία, ἄς, ἡ, subst. [malus Punica,] a pomegranate. "Ορχναι, καὶ ροιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαῶκαρποι. η. 115.
- ῥοιβδew, et ῥοιζew, v. [strido,] to make a noise. Δεινόν' μὴ σὺ γὰρ κείθι τυχοῖς, ὅτ' ῥοιβδήσειεν. μ. 106. See also K. 502. SYN. ῥοχθew, βρύχω, ἡχew, σμάρῃω, ὠρῶμαι, συρίσσω.
- ῥοιβδούς, ἔως, ἡ, ῥοιβδός, et ῥοιζός, ον, ὁ, et * ῥοιζήμα, ἄτος, τὸ, subst. [stridor,] a noise. Οὐδ' ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων. Iph. A. 1086. See also Antig. 1004. Π. 361. and Aves 1182. SYN. Ἥχος, ῥοθός, ψόφος. EPI TH. Ἀκάματος, ὀξεῖα, ἡέρτα.
- ῥοικός, ἡ, ὄν, adj. [incurvus,] crooked. Αἴθ' ἦς μοι ροικὸν τὸ λαγώβωδον, ὥς τὸ πᾶτάω. Theocr. 4. 49. SYN. ῥικνός, καμπύλος, σκολιός, ραίβος.
- ῥόμβος, ον, ὁ, subst. [(1) tornus, (2) rotatio, (3) instrumentum in orgiis Corybanticis adhibitum,] a top; a whirling round; a bacchanalian drum or cymbal. Ῥόμβον θ' ἐλίσσόμενα. Helen. 1361. SYN. Βέμβιξ, δινός, τρῶχος, ῥόπτρον. EPI TH. Χαλκῆός.
- ῥός, vid. ῥεῖθρον.
- ῥοῦαλισμός, οὔ, ὁ, subst. [satyriasis,] excitement. See Schol. in l. c. Κᾶρ' ἐντέξῃ τεταῖνον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοῦαλισμούς. Lysistr. 553.
- ῥοῦαλόν, et ῥόπτρον, ον, τὸ, subst. [clava,] a club. Σὺ μὲν γενοῦ' ἡγὼ, τὸ ῥοῦαλόν τουτὶ λάβων. Ran. 495. SYN. Κόρυνή, βάκτρον, ξύλον. EPI TH. Μεγά, χαλκῶβάρης, ἀνανθεν.
- ῥοπή, ἦς, ἡ, subst. [inclinatio, momentum,] inclination, impulse, consequence. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Œ. R. 961. SYN. Νεῦμα, δυνάμεις, βοήθεια.
- ῥόπτρον, vid. Ῥοῦαλόν.
- ῥοφεῶ, v. [sorbeo,] to sup up, to swallow. Ἐνθου, ῥόφησόν, ἔντραγ', ἔχε τριώβωδον. Equit. 51. SYN. Ἀναρρόφεω, κατὰπίνω, βροχθίζω, κάπτω, κατὰβροχθίζω.
- ῥοχθew, v. [strepitus asperum edo,] to make a hoarse noise, to roar. Κῦμα μέγα ῥοχθεὶ κυάνωπίδος Ἀμφιτρίτης. μ. 60. SYN. Ῥοιζew, βρενθῶμαι, ἡχew, βόω.
- ῥούαχέτος, ον, ὁ, subst. [tumultus,] a tumult. Τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰρ μὲν ῥούαχέτον. Lysistr. 170. EXP. "Ῥούαχeton, θόρυβον, ἢ τὸν ρέοντα ὄχeton." Hesych.
- ῥυγχιόν, ον, dimin. a ῥύγχος, ἔος, τὸ, subst. [rostrum, os,] a beak, a jaw, a face. Ἄλλ' ἀμφιθεσθὲ καὶ ταῖσι τᾷ ρυγχιᾷ. Acharn. 744. See also Aves 1155. SYN. Ῥάμφος, χάσμα.
- ῥυδόν, adv. [affluenter, abundanter,] copiously, abundantly. Κούρη δ' εἰμ' Ἀρῦβαντός ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖα. ο. 425. SYN. Χύδην, σφόδρα, πᾶν.
- ῥυφέντα, ἄς, ἡ, subst. [opulentia,] wealth. Ἐν δὲ ρυφέντην ἐβάλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλῃς ολον. Call. l. 84. SYN. Εὐπύρτα, ὄλβος.
- ῥυθμίζω, v. [concinno,] to arrange, to adjust. Ὡδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλῆης θεᾷ. P. V. 249. SYN. Κατάρρυθμίζω, κοσμεῶ, καλλωπίζομαι, εὐθύνω, εὐτρεπίζω.
- ῥυθμός, ὁ, ὄν, ὁ, subst. [rhythmus, modulatio, ordo,] rhythm, measure, arrangement, harmony, order. Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς ἄλφειά; Nub. 648. SYN. Εὐθημόσυνη, ἐμμελεῖα, μετρὸν, τάξις, κανὼν, μέλος. EPI TH. Αἰγυρός, ἡδὺς, φρεῖνθεληγής, Φρυγίς.
- ῥύμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) tractio, (2) auxilium, (3) perfugium,] a dragging;

¹ The penult. is with Attic writers sometimes short.

a defence, assistance; refuge. Ἀπασι κοινὸν ῥυμὰ δαιμόνων ἔδρα. Heracl. 261.

SYN. Ἐρύμᾳ, φύλακῇ, κατὰ φύγῃ.

Ῥύμβος, ον, et ῥυμβών, ὄντος, ὁ, subst. [tortus,] a twirling round, a coil. Ῥύμβος πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ'. Eur. fr. Pirith. 2. 2. See also Apoll. 4. 144. SYN. See Ῥόμβος.

Ῥύμη, ης, ἡ, subst. [impetus; cursus; vicus,] force, course, impulse; a street. Ἐν νυκτὶ χρῆσθαι τ' εὐτυχεῖ ῥύμη θεοῦ. Rhcs. 64. SYN. Ὀρμή, ῥόθος.

Ῥύμᾳ, ἁτός, τὸ, subst. [sordes,] filth. Εἰ ῥύμᾳ τυχῶνεις ἔχων, σοὶ λουτρῶν ἐγὼ παρέξω. Lysistr. 377. SYN. Ῥῥῶν, καθαρά.

Ῥυμός, οὔ, ὁ, subst. [temo,] the pole of a carriage. Ῥυμοῦ ἐξερῶν, ἢ ἐκφέροι ὑψὸς αἰέρας. K. 505. EPITH. Ἐύξεστος, ἀργυρέος.

Ῥυῖμαι, Ion. imp. ῥυσκῶμην, f. ῥύσσομαι, v. [(1) traho ad me; (2) tueor, custodio,] to draw to oneself; to defend, to guard. Ἐβρύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν. Helen. 800. SYN. Ἀναρῥύσσομαι, φύλασσω, ἐκφύλασσω, ἐκσώζω, σώζω, ἐλευθερῶ.

Ῥυπᾶται, vel potius ῥυππᾶται, [nautica acclamatio,] the cry of sailors working together. Ἐργων δεδρακὲ κάμῃ, καὶ τὸ ῥυππᾶται.

Ῥῥᾶω, f. ῥῥῶω, v. [sordeo,] to be filthy or dirty. Καλὸν ὑπεκπρόρξει μᾶλᾳ περ ῥῥῶωντᾶ καθῆραι. 2. 88. SYN. Πίνω.

Ῥῥῶν, ον, τὸ, et ῥῥῶς, ον, ὁ, subst. [(1) sordes, (2) cera sigillaris,] (1) filth, (2) sealing-wax. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦναν τὲ καθῆρᾶν τε ῥῥᾶ πάντᾳ. 2. 93. See also Lysistr. 1199. SYN. Πίνος, λῦμᾶ, λύμη, κηλῖς.

Ῥῥῶτα, v. [sordes eluo,] to wash away filth, to cleanse. Ἄλλ' οὐδὲ πῶπῶτ', ἐξ ὅτου γ'ὼ ῥῥῶμαι. Acharn. 17. SYN. Καθαίρω, ἀπομάσσω, πλύνω.

Ῥυσός, et ῥυσσός, ἡ, ὅν, adj. [rugosus,] wrinkled, rugged. Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάρους, ῥυ-σά. Eur. Suppl. 51. See also Troad. 497. SYN. Ῥέκνός.

Ῥυσιάζω, v. [(1) bona alicujus, tanquam pignus, vi abripio, (2) abripio,] to take away by way of pledge; to take away. Ἀψῶμαι κοῦ ῥυσιάζω, τὰ μὰ δ' εὐρίσκω φίλᾳ. Ion 525.

Ῥυσίβωμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [aram defendens,] altar-defending. Ῥυσίβωμον Ἑλλά-νων. Eumen. 923.

Ῥυσίδιφρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [currum trahens,] drawing a chariot. Ῥυσιδίφρον χειρᾶ πλαξίπποιδ' φωτός. Isthm. 2. 31.

Ῥυσίός, α, ὅν, adj. [(1) vim liberandi habens, (2) supplex,] able to deliver; suppliant.² Καὶ μήτ' ἔδρις ῥυσίων ἐφάψεται. Æsch. Suppl. 417. SYN. Λυτήριον λῦτρον, τίμημά.

Ῥυσίπολις, ἔως, adj. [urbem liberans,] delivering the city. Ῥυσίπολις γένοῦ, Παλλᾶς, ὃ θ' ἱππιδός. Sept. Theb. 122.

Ῥυσμός, οὔ, ὁ, subst. [rerum series, tractus,] a series, a course. Ὀπτηται μεγὰ δὴ τί' μὰ δαίμυνᾶς, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ. Call. Ep. 44. 5. SYN. Σχημά.

Ῥυσσός, vid. Ῥυσός.

Ῥυστάζω, Ion. imp. ῥυστάζεσκῶν, v. [per vim traho,] to drag. Ῥυστάζοντᾶς αἰεκέλιως κατὰ δώματᾶ καλᾶ. v. 319. See also Ω. 756. SYN. Ἐλκω, ἐλκυστάζω, εἰλκῶω, ἔρῶω, ῥυσιάζω.

Ῥυστακτὺς, ὅς, ἡ, subst. [vexatio,] annoyance. Ἡμῶνδ, ὧδε πάθοι ῥυστακτὺς ἐξ ἁλῆγεινῆς. σ. 223.

Ῥυτᾶ, ὦν, τὰ, subst. [habenæ,] reins. Ῥυτᾶ χαλαινόντες. τὰ δ' ἐπικρῶτεόντᾳ πέτοντᾳ. Hes. Scut. 308.

Ῥυτήρ, ῥῆς, et ῥύτωρ, ῥῆς, ὁ, subst. [(1) lorum; (2) qui trahit, (3) custos,] a thong or rein; one who draws; a defender, a guardian. Βῆσάτῳ ῥυτήρας δὲ χερόιν ἐχέν' ἐκ δὲ πολλῆς. Apoll. 3. 1236. See also Thesm. 108. SYN.

Ῥυτᾶ, ἡνιᾶ, ἱμας, χαλινός, ῥύτωρ, σωτήρ.

¹ The first syllable of Ῥύσσομαι is in the present generally short in Homer, but long at the beginning of the verse in the arsis, in the opt. always long, even in the thesis, and short in the tragic writers; the same syllable is always long in the future and 1st aorist. On the formation of Ῥύσκειν, Damm observes: "Ῥύσκειν est sec. sing. imperf. m. ἐρύεσο, Ionice ἐρυσέκεσο, per syncopen ἐρύσκεσο, extruso sigma, ἐρύσκεο, contracte ἐρύσκου, Ionice et abjecto augmento ῥύσκεν."

² The neuter Ῥυσίῶν is used as a substantive, and denotes a ransom, a pledge.

- Ῥϋτίον, ου, τὸ, P. N. [Rhytium,] a city in Crete. Φαιστόν τε, Ῥϋτίον τε, πόλεις εἰς ναϊετάώσας. B. 648.
- Ῥυτίς, ἰδός, ἡ, subst. [ruga,] a wrinkle. Ἐν τῷ πρῶσῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει. Plut. 1052.
- Ῥυτίς,¹ ἡ, ὄν, adj. [(1) tractus, (2) fluens,] drawn; flowing. Ἀ' γὰρ ῥυτίσι νασμοῖσιν ἐξόμορξομαι. Hipp. 649. SYN. Κατὰ ῥυτίος.
- Ῥύτωρ, vid. Ῥυτίρ.
- Ῥῶω, v. [fluo,] to flow. Vid. Ῥέω.
- Ῥωγᾶλέος, α, ὄν, et ῥωγᾶς, ἄδός, adj. [lacer, ruptus,] torn, burst. Πυκνὰ ῥωγᾶλέην' ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. σ. 108. See also Apoll. 4. 1448. SYN.
- Ῥηκτός, σχιστός.
- Ῥωγμῶς, et ῥωχμῶς, οὔ, ὁ, et ῥῶξ, ὠγός, ἡ, subst. [rima,] a cleft, an opening. Χ' ἂ λήθεις ἐς ῥωγμὸν κοιταίνεται. Bion 11. 2. See also ψ. 420. and χ. 143. SYN. Ῥηγμᾶ, ὀπή, ἀπορήρῶξ.
- Ῥώμη, ἡς, ἡ, subst. [robur,] strength. Καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ αἰεὶ ῥώμην ἔχει. Herc. F. 102. SYN. Ἴς, δυνάμεις, ἀλκή, ισχύς. EPIITH. Ἀσθενής, ἀνηβητηρία, ἀμᾶθης, βίαῖος.
- * Ῥῶξ, vid. Ῥωγμῶς.
- Ῥῶμαι, v. [vehementer moveor, valeo,] to move quickly, to be well. Τεύχεσιν ἐρῶσαντὸ πύρην περὶ καιόμενοιό. ω. 69. SYN. Κινεῖσθαι, ἐπείγω.
- Ῥωπήϊον, et ῥωπειόν, ου, τὸ, et ῥῶψ, ὠπός, ἡ, subst. [virgultum,] a bush, a shrub. Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστὺ κατὰ ῥωπήϊα πυκνά. ξ. 473. See also ξ. 49. SYN. Φρύγανον. EPIITH. Δάσειᾶ, χλοῖρά.
- Ῥωχμῶς, vid. Ῥωγμῶς.

Σ.

- Σαγγαρίτος, ου, ὁ, P. N. [Sangarius,] a river in Phrygia.
- Σάγη, ἡς, ἡ, subst. [armatura,] armour. Δούρυσσιν σάγαις πύλαις ἐβδύμαι. Sept. 119. (A double dochmiac.) EPIITH. Ἐπέκομπός, παντέλης, φέραςπις, τοξήρης.
- Σάγμα, ἄτος, τὸ, subst. [involucrum,] a covering. Ἐοικέναι μάλιστα Μοῖρῳ χου σάγματι. Vesp. 1142. SYN. Θήκη.
- Σάθρος, ἂ, ὄν, adj. [(1) putris; (2) debilis; (3) inutilis,] rotten; weak; paltry. Τοῦτ' ἐς γυναικας δολίῳ ἐστί καὶ σάθρον. Bacch. 479. SYN. Σάπρος, ἀσθενής, μυδᾶλέος, βλάξ, μᾶλᾶκος, φλυαρός, οὐτίδανός.
- Σαίνω, v. [blaudior. Vid. doctiss. Blomf. Gloss. Sept. Theb. 379.] to fawn upon, to flatter. Κνυζημῶ σάινουσιν, ὑποτρόμεοντες ἰουσάν. Apoll. 3. 882. SYN. Κολάκεύω, ὑπῶσαινω, ὑπαικάλλω, θωπεύω.
- Σαίρω, v. [verro,] to sweep. Σαίρειν τε δῶμά, κερκίσιν τ' ἐφεισῆναι. Hec. 363. SYN. Κῆρῶω, τρίζω, κοσμεῶ, καθαίρω, καλλύνω.
- Σάκεσπᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui scutum vibrat,] shield-brandishing, valiant. Ἀτρώδον, οἷον ἔχεσκέ σάκεσπᾶλός ἐπὶ πῶτ' Ἰνδούς. E. 126.
- Σάκεσφορός, ου, ὁ et ἡ, adj. [clypeos gestans,] shield-bearing. Σάκεσφοροὶ γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον. Phoen. 139.
- Σάκκος, σάκος, et σάκτης, ου, ὁ, subst. [saccus,] a sack. Κάπειτ' ἂ γ' ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνειτ'. Acharn. 745. See also Acharn. 822. and Plut. 681. SYN. Ουλακίον. EPIITH. Ἐρυνμός.
- Σάκος, ἔος, τὸ, subst. [clypeus,] a shield. Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει. Phoen. 1123. SYN. Ἀσπίς. EPIITH. Φίλον, δεινόν, μέγα, πρῶθελυμνόν, φάεινον, δαιδᾶλέον, πύκα ποιητόν, χαλκήρεος, αἰδῶλον, γέρον, ἐπιβύβαιον, εὐρύ, ὀλιγόν, πᾶναιδῶλον, στίβᾶρον, τετραθέλυμνον, χάλκεον, εὐκῦκλον, χαλκοδέτον, χαλκήλατόν.

¹ The first syllable of Ῥυτίς is long in Hom. ζ. 267. and ξ. 10, but it is short in the tragic writers.

Σάκος, ου, et σάκτης, vid. Σάκκος.

Σάκτωρ, ὄρος, adj. [implens,] filling. Σάκτορι. Περσῶν Ἀγδάβεται γάρ. Pers. 921.

Σαλαμίνιος, α, ὄν, adj. [Salaminius,] of Salamis. Ἀ-καῖς Σαλαμινιάσι, στύφελος θέι-νοντάς. Pers. 956.

Σαλαῖς, et Σαλαμίν, ἴνός, ἡ, P. N. [Salamis,] an island near the coast of Attica. Τῆς Σαλαμῖνος στέφανόν. Iph. A. 194. ΕΡΙΤΗ. Ἐυκτίμενη, ἀγχιῆλός, κλεινή, ἀλίπλαγκτός, εὐδαίμων, περίφαντός, πελειοθρέμμων.

Σαλεύω, et σάλασσω, v. [agitor,] to be agitated or tossed. Ἦδη σάλεύει, κἀνακουφίσαι κᾶρᾰ. Cē. R. 23. SYN. Ἀνασάλεύω, δυνέομαι, κυμαίνομαι, τάρασσομαι.

Σαλμυδήσιος, α, ὄν, adj. [Salmydesius,] of Salmydesus, a bay in the Euxine sea. Τραχεῖᾰ πόντου Σαλμυδησία γνάθος. P. V. 751.

Σαλμωνεύς, ἔως, Ion. ἦός, ὁ, P. N. [Salmoeneus.] Θεοῦ μᾶνεις ἑρρίψε Σαλμωνεύς φλόγα. Eur. fr. Eol. 23. 4.

Σαλμωνίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Salmonis,] a promontory in Crete. Παμπρώτιστᾰ βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης. Apoll. 4. 1693.

Σάλος, ου, ὁ, subst. [(1) salum, (2) jactatio,] the sea, the surge; a tossing about. Κεῖμαι δ' ἐπ' ἁκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ. Hec. 28. SYN. Ἀλμη, κλύδων, κλύδωνῖον.

Σαλπίζω, f. ἰγξω, v. [tuba cano,] to sound a trumpet. Δεινὸν ἐσάλπιζον πῶλε-μου κτύπον· οὐράνθεν δέ. Batrach. 200. SYN. Κηρύσσω, βυκάνιζω.

Σάλπιγξ, ιγγός, ἡ, subst. [tuba,] a trumpet. Τί δ' ἐγὼγ' ἄρᾰ τῇ σάλπιγγί τῇδε χρῆσθαι; Pax 1240. SYN. Βυκάνη. ΕΡΙΤΗ. Τυρσηνική, βάρυδονπός, πῶλε-μική.

Σᾶμη, ἡς, ἡ, P. N. [Samé,] an island in the Ionian sea. Ἐκ δὲ Σᾶμης πῖσυρές τε καὶ εἰκοσὶ κοῦροί ἔασιν. π. 249.

* Σάμιος, α, ὄν, adj. [Samius,] of Samos. Κεῖμαι τοῦ Σάμιου διπλοῶν, ὁ τραγί-κός. Call. Ep. 51. 6.

Σάμοθρᾶξ, ακός, ὁ, adj. [Samothracius,] Samothracian. Θῆκε θεοῖς Σάμοθρᾶξ· λέγων ὅτι τήνδὲ κᾶτ' εὐχὴν. Call. Ep. 50. 3.

Σάμος, et Σάμοθράκη, ἡς, ἡ, P. N. [Samos, Samothrace,] Samos, an island in the Aegean sea, on the coast of Asia Minor; also another at the mouth of the river Hebrus in Thrace, called by way of distinction Samothrace. Οἷα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος. Pers. 885. See also Pax 276.

Σαμφόρας, ου, ὁ, subst. [Samphoras,] the name of a horse in Aristoph. having a sigma on his thigh. Ὑπαγέ, τί μέλλεις; οὐκ ἔλας, ὦ Σαμφόρα; Nub. 1298.

Σάνδαλόν, ου, τὸ, et dimin. σανδάλισκος, ου, ὁ, subst. [sandalum,] a sandal. Σάνδαλᾰ δ' αὐτίκ' ἐριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλῆσιν. Hom. Merc. 79. See also Ran. 407. SYN. Ὑπόδημα, ἀρβύλη.

Σανιδίον, ου, τὸ, dimin. a σάνις, ἰδός, ἡ, subst. [asser, tabula,] a board, a tablet. Χυτρίδιᾰ, καὶ σανιδία, κάμφορείδιᾰ. Pax 202. See also Orest. 1220. SYN. Πίναξ, δέλτος. ΕΡΙΤΗ. Εὔ ἀρᾰνῖᾰ, κολλητή, εὖξεστος, κληίστη, μάκρᾰ, ὀψήλη, Θρήσση, ἐξευγμένη, εὐτυκτός.

* Σανιδότρεω, v. [tabulam perforo,] to bore a hole in a board. Τῇ σανιδότρη-σας ἐξόπιστοδπρώκτισόν. Thesm. 1144.

Σᾶός, vid. Σῶός.

Σαοφροσύνη, vid. Σωφροσύνη.

Σαοφρων, vid. Σώφρων.

Σᾶω, vid. Σῶω.

* Σάπειρες, ων, οἱ, P. N. [Sapires,] a nation in Scythia. Ἐξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι. Apoll. 2. 397.

Σᾶπρος, ᾰ, ὄν, adj. [putris,] rotten. Ὡς ἅπαντ' ἦδη· στί μεστᾰ τάνθᾰδ' εἰρήνης σᾰπρᾰς. Pax 554. SYN. See Σᾶθρός.

Σαπφώ, ὄος, ἡ, P. N. [Sappho,] a celebrated poetess of Lesbos. Σε πλεόν Ἀρ-

χίλδοχοῖο πῶθεϊ Πάρως, ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς. Mosch. 3. 92. ΕΡΙΤΗ. Παρθένος, ἡδύφωνος, εὐπλόκαμος.

* Σαργάνη, ης, ἡ, subst. [vinculum,] a chain. Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναϊς. Æsch. Suppl. 795. SYN. See Δεσμός.

Σαρδάναπαλος, ου, ὁ, P. N. [Sardanapalus,] the last king of Assyria. Ποῦ Πρόξενοι; b. Τίς ὁ Σαρδάναπαλος οὐτόσι; Aves 1021.

Σαρδάνιος, et Σαρδόνιος, α, ὄν, adj. [Sardonius,] Sardinian. Σαρδάνιον μεγά τοῖσιν· ὃ δ' εὐδμηγον βάλῃ τοίχον. υ. 302. See also Theocr. 16. 86.

Σάρδεϊς, ἔων, αἱ, P. N. [Sardis,] the capital of Lydia. Οἷδ', ὅς τῷ Σαρδέων¹ ἄστυ περὶβάλλει κύκλῳ. Bacch. 445.

Σαρδήνη, ης, ἡ, P. N. [Sardene.] Ναίετ' Ἐ Σαρδήνης πῶδ' α νειᾶτον ὑψικέμοιου. Hom. Hymn. 34. 3.

Σαρδιανικός, et Σαρδιανός, ἡ, ὄν, adj. [Sardianus,] of Sardis. Ἴνα μὴ σὲ βάψω βάμμα Σαρδιανικόν. Acharn. 112. See also Eur. fr. Plith. 5.

* Σαρδῶ, ὅος, ἡ, P. N. [Sardinia,] an island in the Mediterranean. "Οστις πόλεων ἄρχων πλείστον, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδούς. Vesp. 700.

Σαρκάζω, v. [diducto rictu irrideo,] to grin at. Γλισχροῦτά σάρκάζοντες, ὥσπερ κύνιδιά. Pax 481.

Σάρκινος, η, ὄν, adj. [carneus,] fleshy. Ἐλπις τῶν ὕπνων Ζαεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν. Theocr. 21. 66. SYN. Εὐσαρκός, πλούσαρκός.

Σάρξ, αρκός, ἡ, subst. [caro,] flesh. Λευκὴν ἔδαπτον σάρκ' α τῆς δυσδαίμωνος. Med. 1186. SYN. Κρεᾶς, σῶμα, βρώτος. ΕΡΙΤΗ. Ἄπαλή, φωνήεσσύ, λευκή, νεῆρα, πούλια, τερεινὰ, τάλαινα, χιδνεᾶ.

Σάρων, ου, τὸ, subst. [verriculum,] a besom. Ἀστερίη, πόντοιό κᾶκὸν σᾶρον· οἷσθ' α καὶ αὐτή. Call. 4. 225.

Σαρπηδών, ὄνως, et Σαρπήδων, οντός, ὁ, P. N. [Sarpēdon.] Αὐτοῦ ἐπ' ἀντίθεω Σαρπηδὸν φαίδιμος Ἐκτωρ. Π. 649. ΕΡΙΤΗ. Ἄναξ, Διὸς υἱός, Λυκίων ἄγος, χαλκὸκέρυστης, ἄρχος, διὸς, βουληφόρος.

Σαρπηδόνιος, α, ὄν, adj. [Sarpēdonius. Vid. Schol. in l. c.] of Sarpēdon. Καὶ μὲν ἄγων ἐκάθεν, Σαρπηδόνιην ὅθι πέτρην. Apoll. 1. 216.

* Σάρωνικός, ἡ, ὄν, adj. [Saronicus,] Saronic, the name of the gulf of Ægina. Φλόγος μέγαν πώγωνά, καὶ Σάρωνικού. Agam. 297.

Σάρωνις, ἰδός, ἡ, subst. [quercus hians ætate,] a decayed oak. Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σάρωνιδας ὕγρος Ἰάων. Call. 1. 22. SYN. Δρύς.

Σάτιν, ης, ἡ, et σατίνον, ου, τὸ, subst. [currus,] a chariot. Ζεύεσσ' α θεᾶ σατίνας. Helen. 1310. See also Hom. 5. 13. SYN. Ἄμαξ', ὄχος.

Σάτινις, εντός, ὁ, P. N. [Satniois,] a torrent in the Troad. Ναίε δὲ Σατνιδεντός ἐϋρρέταθ' παρ' ὄχθας. Z. 34.

Σάτνιος, ου, ὁ, P. N. [Satnius.] Σάτνιδον οὐτάσ' ε δουρὶ μετάλμενον ὀξυόεντι. Ξ. 443.

Σάτυρος, et dimin. Σάτυρίσκος, ου, ὁ, P. N. [Satyrus,] a Satyr. Ὅταν Σάτυρους τοῖνον ποιῆς, κᾶλειν ἐμέ. Thesm. 157. See also Theocr. 4. 62. ΕΡΙΤΗ. Κάκονημος.

σαυλόμαι, v. [exhilaror,] to be delighted. Πρῶσ' ατ', αἰοδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι; Cycl. 40.

σαῦλος, η, ὄν, adj. [delicatus,] delicate. Σαῦλὰ πόσιν βαίνουσα· Διὸς δ' ἐριούνης υἱός. Hom. Merc. 28. SYN. Ἀβρός, ἡσυχός, κοῦφός, τρυφένος.

σαυρόμαται, ων, οἱ, P. N. [Sarmatæ,] a nation in the north of Europe and Asia. Σαυρόματας, τοῖς σοῖσιν ὑπὸ σκίητροισι δάμασσει. Apoll. 3. 353.

σαῦρος, ου, ὁ, et σαῦρα, ας, ἡ, subst. [lacertus,] a lizard. Ἀνικά δὲ καὶ σαῦρος ὑφ' αἰμᾶσιρσι καθεύδει. Theocr. 7. 22. See also Theocr. 2. 58.

σαυρωτήρ, ἡρός, ὁ, subst. [ferramentum infimum in extremo hastili,] an iron point at the lower extremity of a spear. Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτηρὸς ἐλήλατό· τῇλ' ε δὲ χαλκός. K. 153.

αυτοῦ, vid. Ξεαντοῦ.

¹ Σαρδέων is here scanned as a spondee.

Σάφᾳ, σάφως, σάφηνως, adv. [clare,] clearly, truly. Ὅρᾱς γάρ οὐδέν, ὦν δὲ κεῖς σαφ' εἶδεναι. Orest. 253. See also Plut. 40. and Theogn. 957. SYN. Φανέρως, ἀληθώς, ἀναφανδόν, δηλᾶ, ἐμφάνως, λαμπρως, ἐναργώς.

Σάφηνειᾶ, as, ἡ, subst. [perspicuitas,] clearness. Ὁφθαλμὸν ἐξω καὶ σάφηνειᾶ λόγου. Sept. Theb. 67. SYN. Ἐνάργειᾶ, ἄκριβειᾶ.

Σάφηνιζω, f. ἴσω et ἰῶ, v. [clare explico,] to explain clearly. Τόσούτων ἄρκω σοι σάφηνισαι μὲν ὦν. P. V. 642. SYN. Δι᾽ασάφω, δηλῶ, ἐρμηνεύω, φανερῶ.

Σάφηνις, et σάφης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] clear, plain, Χρόνος. Τὸ δὲ σάφανες ἴδον πόρσω. Olymp. 10. 67. See also Bacch. 1078. SYN. Ἀριδὴλός, φανερὸς, δηλὸς, ἀληθής, εἰλικρινής, ἐναργής.

Σῶω, et σῶῶω, vid. Σῶζω.

Σῶωτηρ, vid. Σωτήρ.

Σβέννυμι, et σβεννύω, f. σβέσω, v. [extinguo,] to extinguish. Καὶ τὸν αἰχματὰν κέρανὸν σβεννύεις. Pyth. 1. 8. SYN. Ἀποσβέννυμι, ἐξάλειψω, κᾶτα-σβέννυμι.

* Σῆαυτοῦ, contr. σαντοῦ, ἧς, οὔ, pronom. [tui ipsius,] of yourself or thyself. Δᾶκνων σῆαυτὸν, καὶ τὸν ὑπολόγουμένον. Vesp. 778. SYN. Σοῦ, ἑαυτοῦ.

Σεβάζομαι, σεβίζω, et σεβω, v. [veneror, subvereor,] to worship, to venerate, to fear. Οὐδὲ μὲν ἐξενᾶριξε σεβάσσατό γάρ τὸ γέ θυμῷ. Z. 417. See also Pyth. 5. 106. and Phoen. 1341. SYN. Προσένχουμαι, ἐντρέπομαι, προσκυνέομαι, αἰδέομαι, ἀγαζέομαι, θεράπεύω.

Σεβᾶς, τὸ, subst. [veneratio,] veneration. Τιμάσθω, σεβᾶς ἐμπόρων. Alcest. 1018. SYN. Τίμη, αἰδώς, θαυμά.

Σεβίζω, et σεβω, vid. Σεβάζομαι.

Σειρά, ἄς, ἡ, subst. [catena, funis,] a chain, a rope. Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ περιηναντές. χ. 175. SYN. Δεσμός, ἄλυσίς, σχοινίος. EPIITH. Χρυσεία, εὐπλέκτη, ἐλικώδης.

Σειραιὺς, et σειραφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [funarius,] of a rope. Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραιῶν βρόχων. Herc. F. 1005. See also Nub. 1303.

Σειρήν, ἡνὸς, ἡ, P. N. [Siren,] the name of certain sea-nymphs. Σειρῆνες, εἶθ' ἔμοις γδοίς. Helen. 169. EPIITH. Πτερὸφόρος, νεανίς, πάρθενος, χθόνιος κύρα. PHR. See Apoll. 4. 892—914.

Σειρίᾳω, v. [fulgeo,] to shine. Ὅξεᾶ σειρίᾳει, καὶ μιν κἄλεουσ' ἄνθρωποι Σειρίῳν. Arat.

Σειρίως, ου, ὁ, P. N. [Sirius,] the dog-star. See in Σειρίᾳω. SYN. Κῶων Ὠρίωνος. EPIITH. Δίψις, αἰθάλεις, ἀετᾶλεις.

Σεισίχθων, ὄνως, adj. [terram quatens,] earth-shaking. Ἀμὰ δ' εἰκὲ Κρόνον σεισίχθον' υἱόν. Isthm. 1. 76. SYN. See Ἐννὸςγαῖος.

Σεισμός, οὔ, ὁ, subst. [motus,] an earthquake, a shock. Αὐτὸματόν; ἢ νιν σεισμός ἐστρεψε χθόνος; Iph. T. 1167. SYN. Τρόμος, ἐνδοσίς, κίνησις.

Σειστός, ἡ, ὄν, adj. [concussus,] shaken. Ὡς ὁδὲ γέ σειστός ἅμᾳ τῇ στρόφῃ γίγνεται. Acharn. 346.

Σεῖω, v. [quatio,] to shake. Σεῖουσᾶ χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοτ' ἄλλοσέ. Med. 1188. SYN. Ἀνάσειω, αἰθύσσω, πάλλω, τινάσσω, ἐκτινάσσω, τᾶράττω, κινέω.

Σελάγγω, et σελάγγωμαι, v. [fulgeo,] to blaze. Σελάγειτό δ' ἄν ἄστῃ. Eur. Electr. 714. SYN. Σειρίᾳω, λάμπω, ἐκπύρω, αὐγάζω, στίλβω, μαρμαίρω.

Σελάγος, ου, ὁ, P. N. [Selagus,] Καὶ βάλεν' Ἀλφειὸν Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐν Παισῷ. E. 612.

Σελας, ἄος, τὸ, subst. [fulgor,] a blaze. Νηὸς καιόμενης σελας ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι. O. 600. SYN. Αὐγή, φῶς, φέγγος, φλόξ, πῦρ. EPIITH. Δικροφύον, παμφᾶες, καλλιφεγγές, φλογερὺν, λαμπρὺν, κῶανωπὸν, λάβρὸν, χρυσόφεγγές.

Σελασφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fulgorem ferens,] light-bearing. Λαμπάδων σελασφόρων. Eumen. 1025.

Σελήναια, et σελήνη, ης, ἡ, subst. [luna,] the moon. Ἀελίου Σελαναία. Phoen. 179. See also Helen. 114. SYN. Μηνή. EPIITH. Ἀστερωπὸς, πᾶννυχός, θεά, ἀνασσα, διὰ, εὐπλοκάμους, θεά λευκώλενός, λαμπρά, πρόφρων, πλήθουσα, φαινή, αἰγλήσασα, βδῶπις, δροῦσεσσα, κέρα, πόντιᾶ, Τιτηνίς, φάεσφόρος, πόντιᾶ,

δίχθυμνος, χρυσόκυκλος, ἀστέρωπος, χρυσήνιος, εὐώπης, πρεσβύστη ἀστρων.

PHR. Νυκτός ἀφεγγές ὄμμα.

Σεληπιάδης, ου, ὁ, patronym. [Selepiades,] the son of Selepias. Υἱᾶς Εὐήνοιο Σεληπιάδαο ἀνακτός. B. 693.

Σελινός, ου, ὁ, et σελινόν, ου, τὸ, subst. [apium,] parsley. Οὐδὲ μὴν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που ἄσιν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ. Vesp. 480. EPITH. Μᾶλᾰκός, χλωρός, θάλλων, θάλλερös. PHR. Βότᾰνν λέοντός.

Σελλός, ου, ὁ, P. N. [Sellus,] the name of the priests of Jupiter at Dodona.

Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλλος εἰσεγραψάμην. Trach. 1169. EPITH. Ὑπόφῃτης, ὄρειος, χαμαικοίτης, χαμαιεύνης, ἀνιπτόπους.

Σέλμα, ἄτος, τὸ, subst. [transtrum, tabula,] a bench, a deck, a board. Ταῦρον φερόντες τ' εἰσέθεντο σέλματά. Helen. 1565. SYN. Ζυγόν, ἐδωλίον, θρανίος, κληῖς.

Σήμελη, ης, ἡ, P. N. [Semele,] the mother of Bacchus. Σήμελης ἴσασι δ' ὡς ἀνὴρ ᾗσεν ποτὲ. Hipp. 456. SYN. Εὐώπης, Καδμηῖς, εὐειδής, λευκώλενος, τῶ-κᾰς Διδνύσου.

Σεμνῶμαντις, ἔως, ὁ, subst. [vates venerabilis,] a venerable prophet. Τὸν σεμνῶμαντὶν ἀνδρᾶ πέμψασθαι τίνα; C. R. 556.

Σεμνῶμυθεῶ, v. [magnifice loquor,] to speak grandly. Τί σεμνῶμυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων. Hipp. 492. SYN. Αὐχέω, κομπάζω.

Σεμνῶπρῶσωπέω, v. [gravitatem in vultu exhibeo,] to cast a grand look. Κάνυ-ποδῆτος κᾰκᾰ πολλᾰ ἀνέχει, κᾰφ' ἡμῖν σεμνῶπρῶσωπεῖς. Nub. 363.

Σεμνός, et σεπτός, ἡ, ὄν, adj. [venerabilis,] venerable, grand, dignified. Οὗτος, τί σεμνόν, καὶ πέφροντικός βλεῖπεις; Alcest. 789. See also P. V. 837. SYN.

Εὐσεπτός, σεμνῶτιμος, εὐσχήμων, κάλός, τίμιός, ἐντιμός.

Σεμνόςτῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravis ore,] grand in speech. Σεμνός-τῶμός γε καὶ φρονήματος πλέως. P. V. 989. SYN. Μεγάληγορός.

* Σεμνότης, ητός, ἡ, subst. [gravitas,] majesty, dignity. Ἀλλὰ μῖν· οὐ σεμνότητος ἔργον, ἣν δυνώμεθα. Iph. A. 1344. EPITH. Ἀξιώμα, τίμη.

Σεμνῶτιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [venerandus,] revered. Ὡς σεμνῶτιμος, καὶ ξυνοικήτωρ ἔμοι. Eumen. 836. SYN. See Σεμνός.

Σεμνώ, et σεμνύνω, v. [venerandum et augustum reddo,] to render grand or majestic. Θεῖον δὲ σέμνου θεσμῶν αἰθέρος μύχων. Helen. 865. See also Aves 728. SYN. Καλλύνω, κοσμέω, in the mid. v. κομπάζω, γαυρῶ, μεγᾰ φρονέω, λαμπρύνομαι, ἀλαζυνεύομαι.

Σεμνῶς, adv. [graviter,] gravely, decently. Σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν σὺνωνύμων. Æsch. Suppl. 201. SYN. Αἰνῶς, ἐντίμως.

* Σεπτός, vid. Σεμνός.

* Σερίφιος, ου, ὁ, P. N. [Seriphus,] of Seriphus. Ἀπὲδ' οὗ φήνας κνῆνιδιον Σερίφτων. Acharn. 542.

Σέρφος, ου, ὁ, subst. [culex,] a gnat like an ant. Πάντᾰ πέφρακται, κοῦκ ἐστὶν ὁπῆς οὐδ' εἰ σέρφω διὰδῦναι. Vesp. 352.

* Σέσωφρονισμένως, adv. [prudenter,] prudently. Ἀλλ' ἡσυχῶς χρή, καὶ σέσωφρονισμένως. Æsch. Suppl. 732.

Σεύς, Σῆως, ὁ, subst. [tinea,] a nit. Ὑπὸ τῶν σῶων κατᾰκαπτόμενᾰ. b. ποιῶν σῶων; Lysistr. 730.

Σεύω, et σεύομαι, vid. Σῶω, et Σῶομαι.

Σηκάω, v. [stabulo includo,] to fold or pen. Καὶ ἐν κῆ σήκασθην κατᾰ Ἰλίων, ἥτε ἄρνες. O. 131. SYN. Συγκλείω, κατᾰκλείω, κᾰθείρω, κᾰθείρω-ννῆ.

Σηκίς, ιδός, ἡ, subst. [ancilla,] a maid-servant. Ὅτι τὴν θυραν ἀνέωξεν ἡ σηκίς λάθρᾰ. Vesp. 765. SYN. Θεράπεινᾰ, ἀμφίπολος, λάτρης, διάκονός, δούλη.

Σηκίτης, et σηκόκορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [stabulo inclusus,] kept in the stall or fold. Ἀρνᾰ τῷ σακίταν λάψη γέρᾰς· αἱ δὲ κ' ἄρέσκη. Theocr. 1. 10. See also p. 224. SYN. Ὑπανυλός.

Σηκός, ου, ὁ, et σήκωμᾰ, ἄτος, τὸ, subst. [septum, fanum,] an inclosure, a fold, a den, a temple. Σφάξας ἔμαντὸν σηκὸν ἐς μέλαμβάῃ. Phœn. 1024. See

- also Eur. Electr. 1272. SYN. "Ἐπαυλῖς, σταθμὸς, ποιμνήϊον, ναὸς, περίβολος, στέγη. EPITH. Βρομῖος, ἄβατος, ἱερός, Λυκαῖος, κλητρεφής, ἀγῖος, βάθυσ.
- Σῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) signum; (2) portentum; (3) vexillum; (4) sepulcrum,] a sign, a device; a portent; a standard; a tomb. Νίκης τὸ σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων. Phoen. 1273. SYN. Σημεῖον, τέρας, μνήμα, σύμβολον, τέκμαρ, τάφος. EPITH. Ταυρῶπον, λευκόν, περίτροχόν, ἀρίφραδες, δῆλόν, κῆκόν, μέγα, λυγρόν, ἀγαθόν, ἐνδέξιον, ἐναϊσῖμον, λιπάρων, πολύστον.
- Σημαίνω, f. ἄνω, v. [(1) signo, (2) nuncio, (3) impero,] to sign, to signify; to announce; to give orders, to command. Ἐπεὶ δ' ἑσήμεν' ὄρθιον Τυρσηνικῇ. Heracl. 830. SYN. Ἀπὸσημαίνω, δηλώω, μηνῶ, προφαίνω, προστάσσω, ἐπιτάσσω, ἄρχω, δεσπόζω.
- Σημαντήρ, ἥρως, et Σημάντωρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui signum dat,] one who gives a signal, a director. Ὡς δ' ὅπου ἀγρούλοιό κατ' ἔχνηά σημαντήρως. Apoll. 1. 575. See also Apoll. 1. 355. SYN. Ἡγέμων, διάκτωρ, δεσπότης, ποιμὴν.
- Σημαντήριον, et σήμαντρον, οὐ, τὸ, subst. [sigillum,] a seal. Καὶ τὰλλ' ὅμοιαν πάντᾳ, σημαντήριον. Agam. 592. See also Iph. A. 325. SYN. Σφραγίς, σημειδόν, σφραγιστήριον, σφράγισμα.
- Σημαῖονργός, οὐ, ὁ, subst. [qui insignia facit,] an engraver. Ὁ σημαῖονργός δ' οὐ τίς εὐτέλης ἄρ' ἦν. Sept. Theb. 487.
- Σημεῖον, et σημήϊον, οὐ, τὸ, subst. [signum,] a sign, a device. Σάφέστατον σημειδόν, ἢ τὲ φωσφόρος. Ion 1157. See also Call. 3. 219. SYN. Σῆμα, σημαντήριον, σήμαντρον, τέρας, ἀγαλμα, σφραγίς. EPITH. Σάφέστατον, δῆλόν.
- Σήμερον, et τήμερον, adv. [hodie,] to-day. Εἰ μή μ' ἀνᾶπεισέρ', ἀποθάνεισθὲ τήμερον. Equit. 68.
- Σηπία, as, ἡ, subst. [sepia,] a cuttle-fish. Πῶς κατὰγέλαστον; b. ὥσπερ εἴ τις σηπίας. Eccles. 126.
- Σηπιάς, ἄδος, ἡ, P. N. [Sepias,] a promontory in Iolchus. Αἰὲν ἐπιπρόθεοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιάς ἄκρη. Apoll. 1. 582.
- Σήπω, v. [putrefacio,] to rot. Κείμενον, οὐδὲ τί οἱ χροὺς σήπεται, οὐδὲ μὲν εὐλαί. Ω. 414. SYN. Πύθσμαι, μυδαίνω.
- Σήραγξ, αγγός, ἡ, subst. [fissura, antrum,] a cleft, a cavern. "Ἡτοῖ ὁ μὲν σήραγγᾷ προδείξας ἐστὶχεν εἰς ἦν. Theocr. 25. 222. SYN. Κοιλὰς, χάσμα, σπέος, σπήλαιον, ἀντρον, κοῖλον.
- Σήσαμνον, οὐ, τὸ, subst. [sesama,] Indian corn. Νέμμεσθᾷ δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα. Aves 159.
- Σησαμῶς, μουντός, ὁ, et σῖσαμῖς, ἰδός, ἡ, subst. [placenta e sesamo et melle,] a cake made of sesame and honey. Τὸν σησαμούνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χέσειν ποιήσω. Thesm. 570. SYN. Πλάκοις, μάζα.
- Σηστός, οὐ, ἡ, P. N. [Sestus,] Καὶ Σηστόν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ διὰν Ἀρίσβην. B. 836.
- Σθενάρως, ἂ, ὅν, adj. [validus,] powerful. Μᾶλλον βράχιων σθενάρως ἀσθενούς μένει. Eur. Electr. 389. SYN. Ἰσχυρός, κρατῆρος, ἐρισθενής, μέγαλοσθενής, ἐρρωμένως, ῥωμαλέως.
- Σθενελαός, οὐ, ὁ, P. N. [Sthenelaus,] Καὶ ῥ' ἐβάλε Σθενελαόν Ἰθαίμενός φῖλόν υἱόν. Π. 586.
- Σθενέλως, οὐ, ὁ, P. N. [Sthenelus,] Σθενέλου τυραννός. Heracl. 362. EPITH. Περσηϊάδης, ἰφθίμος, Καπηνήϊος υἱός. PHR. See Apoll. 2. 913.
- Σθενόβοια, as, ἡ, P. N. [Sthenobœa,] called also in Homer Antæa, the wife of Proetus king of Argos. Καὶ τί βλάπτουσ', ὃ σχετλὶ ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἰ' μαὶ Σθενόβοιαι; Ran. 1049.
- Σθενός, εὖς, τὸ, subst. [robur,] strength. Νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον. Eur. fr. Androm. 11. SYN. Ἴς, ἀλκή, ἰσχυς, βία, κρατῆς, δυνάμεις, ῥώμη. EPITH. Βράχυν, μέγα, θεῖον, πιστόν, ἀμανρόν, ἐπικεκτόν, ἐσθλόν, οὐκ ἀλαπάδνον, ἀρήϊον, μάλῆρον, θράσυν, δεινόν, πικρόν, ἄγναμπτόν, βάρυν, ἀμεγαρόν, ὀλόν.
- Σθεῖω, v. [polleo,] to be strong or powerful. Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. Iph. T. 912. SYN. Δυνάμει, ἰσχύω, δυνάμειν s. σθένος ἔχω.

Σιά, **Iacon.** pro Θέα, q. v.

Σιάλος, ου, ὁ, subst. [*porcus saginatus*,] a fattened hog. Αἰγῶς ἀνιέμενος, σιάλους θ' εἶοντάς ἐν αὐλῇ. β. 300. **SYN.** Ἐννεωρός, ζατρεφής, λιπαρός.

Σιβυλλά, ης, ἡ, P. N. [*Sibylla*,] the Sibyl. Μετὰ ῥῶν. b. τι δ' ἐγωγε; a. τὴν Σιβυλλᾶν ἐσθιῖ. Pax 1116.

Σιβυλλᾶω, v. [*Sibyllam ago*,] to play the Sibyl. Ἄρει δὲ χρησμούς· εἰθ' ὁ γέρων σίβυλλῃ. *Equit.* 61.

Σιβύρτιος, ου, ὁ, P. N. [*Sibyrtius*.] Ἐγῶδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σίβυρτιῶν. *Acharn.* 118.

Σιγᾶ, adv. [*silenter*,] in silence. Σιγᾶτ', ἄχαιοι, σιγᾶ πᾶς ἔστω λέως. *Hec.* 530.

Σιγᾶλεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [*fulgens*,] resplendent. Ἐκ γὰρ σφέας¹ χειρῶν φύγον ἦντᾶ σιγᾶλδεντᾶ. *Λ.* 128. **SYN.** Θαύμαστος, λαμπρός.

Σιγᾶω, v. [*sileo*,] to be silent. Ἀγᾶμέμνωνος, τοῦνθενδὲ σιγῶμεν, φίλαι. *Hec.* 713. **SYN.** Σιωπᾶω, ἡσυχάζω, νηνέμωσ ἐστην, κατ᾿ασιγάζω, ἄφωνος εἶμι.

Σιγείων, ου, τό, P. N. [*Sigeum*,] a town of the Troad. Κάγῳ πικρόν Σιγείων οὐρῶ πλᾶρη. *Philoct.* 355.

Σιγή, ης, ἡ, subst. [*silentium*,] silence. Οὐ γάρ τί σιγῇ διέπερασάς Ἑλλάδα. *Eur. Suppl.* 128. **SYN.** Σιωπή, νηνέμια. **EPITH.** Ἀλέγεινι, νεῦπενθις, σφῆ, νῆμων.

Σιγηλός et σιωπηλός, ἡ, ὅν, adj. [*silens*,] silent. Τᾶ τ' ἐκπύδων σιγηλᾶ, καὶ γλώσσης ἄπῳ. *Bacch.* 1038. See also *Call.* 2. 12. **SYN.** Σιωπηλός, ἡσυχός, ἡσυχαιός, ἄφωνός, ἄκων, σιγᾶλῶς.

* Σιγητέος, α, ὅν, adj. [*tacendus*,] must not be mentioned. Σιγητέον μοι· καὶ σὲ προσποιούμῃθα. *Helen.* 1386. **SYN.** Οὐ λεκτός, οὐ διδακτός.

Σιγυννός,² ου, ὁ, subst. [*jaculi genus*,] a kind of javelin. Ἄλλ' ἄμυδις κῶρυνὰς ἀζηχῆας, ἡδὲ σιγύννους. *Apoll.* 2. 99. **SYN.** Ἀκόντιον, βέλός.

Σιδήρεός, et σιδήρεός, α, ὅν, adj. [*ferreus*,] of iron, hard. Ἐργατῖναι τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεᾶ ἔργα μέλονται. *Apoll.* 2. 376. See also *H.* 144. **SYN.** Σιδηρόβριθις, σιδηρίτης, σκληρός, ἀδᾶμάντινός.

Σιδηρίτης, ου, ὁ, adj. [*circa ferrum occupatus*,] occupied about iron. Ἦ σιδαρίταν, ἐπαινήσαι. *Nem.* 5. 35. **SYN.** Σιδηρεὺς, σιδηουργός, σιδηρότεκτων.

Σιδηρόβριθις, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [*ferro gravis*,] laden with iron. Σιδηρόβριθες ἐλάβε δεξιᾷ ξυλόν. *Eur. fr. Meleag.* 4.

Σιδηρόβρώς, ὤτος, ὁ et ἡ, adj. [*ferrum edens*,] eating iron. Σιδηρόβρωτὶ θηγᾶν νηικῶνῆς. *Aj. Fl.* 820.

Σιδηρόκμης, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [*ferro confectus*,] despatched by the sword. Σιδηρόκμησὶν ἡσυχος πέσῶν. *Aj. Fl.* 325.

Σιδηρόμήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [*ferrum produciens*,] mother of iron. Αὐτόκτιτ' ἀντρά, τὴν σιδηρόμήτορᾶ. *P. V.* 309.

Σιδηρόνῃμος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["(1) *ferrum dirigens*, (2) *ferrum distribuens*,"] directing the sword; distributing by the sword. Καὶ σφεῖ σιδαρόνῃμ. *Sept. Theb.* 788.

Σιδηρόνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [*ferreum dorsum habens*,] iron-backed. Σιδηρόνωτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν. *Phœn.* 1146.

Σιδηρόπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [*a ferro percussus*,] struck by the sword. Σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσιν. *Sept. Theb.* 906.

Σιδηρός, ου, ὁ, subst. [*ferrum*,] iron, the sword, a knife. Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαβρόσας. *Hec.* 565. **EPITH.** Κούριμος, θηκτός, ὄξυς, στριπτός, αἰθων, μέλας, μελάνδετος, κρύβεις, πικρός, χρηματόδιαίτης, ξένος, πόντιος, ὀλύος, κρᾶτέρως, ἀνδρόφύος, βαρὺπότους, καρχάρόδους, δασπλής.

Σιδηρότέκτων, ὄνός, adj. [*ferri artifex*,] a worker in iron. Λαῖᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηρότεκτονες. *P. V.* 739.

¹ Σφέας is here scanned as a long syllable.

² Σιγυννοί is also a P. N. a people of European Scythia beyond the Danube. *Apoll.* 4. 320.

- Σιδηρόφρων, ὄνως, adj. [ferreus animo, immitis,] iron-hearted, cruel. Σιδαρῶ-φρων ξυνήψε γὰρ φίλα πάλιν. Phœn. 683. SYN. Σκληρὸς, ἀμείλιχος, σκληρόψυ-χος, σκίρόψυχος.
- Σιδίον, ου, τὸ, subst. [cortex mali Punici,] the rind of a pomegranate. Κάκ-των σιδίων βάρραχος ἐποiei, πῶς δόκει; Nub. 881.
- Σιδόνες, ων, οἱ, P. N. [Sidones,] the inhabitants of Sidon. Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εἰς ἄσκησάν. Ψ. 743.
- Σιδωνίος, et Σιδώνιος, α, ὄν, et *Σιδωνίᾱς, ἄδως, ἡ, adj. [Sidonius,] Sidonian. Σιδωνίων βασιλεὺς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφέκαλυσεν. ο. 118. See also Helen. 1530. and Helen. 1430.
- Σιδών, ὠνός, ἡ, P. N. [Sidon,] a celebrated city of Phœnicia. Ἐκ μὲν Σιδωνίος πολυχάλκου εὐχόμεαι εἶναι. ο. 424.
- Σίζω, ν. [strido, sibilo,] to crackle, to hiss. Σίζουσα πᾶράλως, ἐπὶ τράπέῃ κει-μένη. Acharn. 1158. SYN. Ἡχέω, σφρίττω, τρίζω, ψιθύρίζω.
- Σικάνια, ας, ἡ, P. N. [Sicania,] Sicily. See Damm. P. R. Πάλαγ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἔλθεμεν, οὐκ ἔθελοντά. ω. 306.
- Σικελία, ας, ἡ, P. N. [Sicilia,] Sicily. Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γῆας. P. V. 377. EPI TH. Πόλυμυλός, πείρα, περὶ ῥότῳ.
- Σικελίδης, ου, ὁ, P. N. [Sicelides,] Σικελίδα νίκημί τὸν ἐκ Σάμῳ, οὐτὲ Φιλητᾶν. Theocr. 7. 40.
- Σικελικός, et Σικελός, ἡ, ὄν, adj. [Siculus,] Sicilian. Τὸν Σικελικόν. τίμημα κλωὸς σὺκίνους. Vesp. 897. See also v. 383.
- Σίκιννις, ἰδός, ἡ, subst. [Sicinnis,] a dance of satyrs. Ποίμνας. τί ταῦτά; μῶν κρότος σίκιννιδων. Cycl. 37.
- Σίκυός, ου, ὁ, subst. [cucumis,] a cucumber. Κεῖπον σίκυον ἰδοίεν, ἡ λαγώδιον. Acharn. 519.
- Σικῶν, ὠνός, ἡ, P. N. [Sicyon,] a city in the Peloponnesus. Ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικῶνός. Aves 968.
- Σικχαίνω, ν. [odio habeo,] to hate. Πίνω σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια. Call. 29. 4. SYN. See Ἐχθαίρω.
- Σιλήνιαι, ων, αἱ, P. N. [Sileniæ,] a shore in Salamis so called. Στυφλοὺς παρ' ἅκτας θείνετ' αἱ Σιληνίαι. Pers. 508.
- Σιληνός, ου, ὁ, P. N. [Silenus,] the nurse and attendant of Bacchus. Σιληνὸν ἐν μέσοισι. Anacr. 38. 12. EPI TH. Λάχνηεις, λάσιος, δασυθριε.
- Σιλφίδιον, ου, τὸ, subst. [sylphium, laserpitium,] a spice. Τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττον σιλφίδιον. Plut. 925.
- Σιμαίθα, ης, ἡ, P. N. [Simætha,] "Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τῶσδ' ἐφθασάς, ὅσσδ' ἐγὼ θῆν. Theocr. 2. 114.
- Σιμβληίος, α, ὄν, et σιμβληίς, ἰδός, ἡ, adj. [qui ad alveare pertinet,] belonging to the hive. Λείβων ἐκ δέπαος σιμβληίᾳ ἔργα μέλισσων. Apoll. 3. 1035. See also Apoll. 1. 880.
- Σίμβλος, ου, ὁ, subst. [alveare,] an hive. Οἱ δ' ἐντοσθεῖ μένοντες ἐπηρέφεις κατὰ σίμβλους. Hes. Theogn. 598. SYN. Σμῆνος.
- Σίμοις, εντός, ὁ, P. N. [Simois,] a river near Troy. "Ἡξει δὴ Σίμοεντά, καί. Iph. A. 751. EPI TH. Καλλιρρῶς, διός, θεῖος, Φρύγιός, Ἰδαῖος.
- Σίμοεντις, et contr. Σίμωντις, ἰδός, ἡ, et Σιμόντιος, α, ὄν, adj. [Simoëntius,] of the Simois. Σίμοεντιδὰ παρ' ἅκταν. Androm. 1172. See also Eur. Electr. 441. and Helen. 250.
- Σιμοείσιος, ου, ὁ, P. N. [Simoisius,] "Ἐνθ' ἐβᾶλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας. Δ. 473.
- Σίμος, ἡ, ὄν, adj. [(1)simus; (2)arduus,] snub-nosed; lofty. Τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς. Eccles. 705.
- Σίμων, ὠνός, ὁ, P. N. [Simon,] Πῶς δὴτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησέ; Nub. 396.
- Σινᾶμωρεῶ, vid. Σίνω.

¹ Σίμος with perispomenon is a P. N. in Theocr. 14. 53.

- Σινᾶμωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [noxius,] hurtful. Σινᾶμωροι πολέμιζονσι θύρωροι. Anacr. 126. SYN. Σίντης.
- Σινδών, ὄνος, ἡ, subst. [linteum tenue,] fine linen. Βρόχω μίτῳδει σινδώνος καθημμένον. Antig. 1222.
- Σινίς, ιδὸς, ὡν, οἱ, P. N. et (2) ὁ et ἡ, adj. [(1) Sinis; (2) rapiens,] the name of a robber killed by Theseus; plundering. Σίνιν δόμοις ἀγαλακτὸν οὖ-τως. Agam. 697. SYN. (2) Κλέπτης, λήστης.
- Σίνος, ἔος, τὸ, subst. [injuria,] injury, loss. Δρόσοι κάτεψέκαζον ἔμπεδον σίνος. Agam. 544. SYN. Βλάβη, ζημία, πῆμα, ἄτη. EPI TH. Λύγρον, κρυπτάδιον, ἀλεγεινὸν, αἰνὸν, ἀργαλέον, ὀδὸν, δύστηνόν.
- Σίντης, ου, adj. [noxius,] harmful. Σίντης, ὃν τὲ καὶ ἄνδρες ἀποκτᾶμεναι μέμασιν. Y. 165. SYN. Κάκουργος, δηλῆμων, σινάμωρος, ἀργαλέος.
- Σιντίες, ων, οἱ, P. N. [Lemni,] the inhabitants of Lemnos. Οἰχέται ἐς Λήμνον, μετὰ Σιντιάς ἀγριῶφόνους. θ. 294. SYN. Λήμνιοι.
- Σιντηίς, ιδὸς, ἡ, adj. [Lemnia,] an epithet of Lemnos. Οἱ πρὶν μὲν ποτὲ δὴ Σιντηϊδᾶ' Λήμνον ἑναιὸν. Apoll. 4. 1759.
- Σινόμεναι, Ion. imp. σίνεσκόν, et σινάμωρῶ, v. [lædo,] to hurt. Τὴν δὲ κ' ἄμναιρην, ὅτ' ἐμοὶ σίνουιτόγ' ἑταίρους; μ. 114. See also 2. 6. and Nub. 1065. SYN. See Βλάπτω.
- Σινώπη, ης, ἡ, P. N. [Sinope.] Αὐτῆκᾶ δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονὸς· ἐνθα Σινώπην. Apoll. 2. 948.
- Σῖον, ου, τὸ, subst. [sium,] water-cresses. Τᾷ σῖων χόροι μέλοντι. Lysistr. 1306.
- Σιραῖον, ου, τὸ, subst. [defrutum,] sodden wine. Ἀντὶ σίραιον, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμίδιῳ παρᾰμίξας. Vesp. 873.
- Σισᾰμῖς, vid. Σησᾰμοῦς.
- Σισύμβριον, et σίσυμβρόν, ου, τὸ, subst. [serpyllum sylvestre,] wild thyme. Καὶ μύρτα, καὶ μήκωνᾶ, καὶ σίσύμβριᾶ. Aves 160.
- Σίσυρα, ας, ἡ, subst. [sagum pelliceum,] a goat-skin garment. Ἐν πέντε σίσυραις ἐγκέκορδύλημένος. Nub. 10. SYN. Περὶβλημᾶ, ἱματίον, διφθέρα.
- Σισυφείος, et Σισυφίδης, ου, ὁ, et Σισυφῆς, ιδὸς, ἡ, adj. [Sisyphius,] of Sisyphus. Ἄλλ' οὐτὲ Σισυφείον εἰσὶρῶ πέτρων. Herc. F. 1094. See also Aj. Fl. 190.
- Σισυφός, ου, ὁ, P. N. [Sisyphus.] Ἐνθα δὲ Σισυφός ἔσκειν, ὃ κέρδιτος γένετ' ἀνδρῶν. Z. 153. EPI TH. Αἰδολμητῆς. PHR. See λ. 596—602.
- Σιτέωμαι, Ion. imp. σιτεσκόμην, v. [pascor,] to feed. Ἄπὸ τῆς μάξης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ. Eccles. 665. See also ω. 208. SYN. Βρώσκω, ἐδόμαι, ἐσθίω, βόσκειμαι, διατᾰῖμαι.
- Σίτησις, ἔως, ἡ, subst. [nutritio,] maintenance. Σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρύτανελῳ λαμβάνειν. Ran. 776.
- Σιτίξω, σιτέω, et σιτεύω, v. [nutrio,] to nourish, to maintain. Κᾶθ', ὥσπερ αἰ τίτθαι γέ, σιτίξεις κάκως. Equit. 716. SYN. Σιτέω, τρέφω, πύλευν.
- Σιτίον, vid. Σίτος.
- Σιτόνομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cibum distribuens,] one who supplies food. Σιτόνομον μέλεος; πύθεν ἐλπιδός; Philoct. 1091.
- Σιτόποιεω, v. [panem conficio,] to make bread. Ἡ σιτόποιεῖν, κὺν πᾰδῷ κοίτας ἔχειν. Troad. 496. SYN. Ἀρτόποιεω.
- * Σιτόποιος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [panem conficiens,] making bread. Προσθεῖς ἀνάγκην σιτόποιόν ἐν δόμοις. Hec. 362. SYN. Ἀρτόποιος.
- Σίτος, ου, ὁ, σιτόν, ου, τὸ, et σιτίον, ου, τὸ, subst. [cibus,] food, meat. Ὡν οὐτὲ σιτᾶ διὰ δέρης ἐδέξατο. Orest. 41. See also Pax 137. SYN. Βρώμᾶ, ἄρτος, εἰδάρ, εἰδεσμά. EPI TH. Γλυκέρως, μελίφρων, πῶλὺς, κάθαιμὺς, ἀφθύνος, μελίηδής, εὐεθερίος.
- Σιτοφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pane victitans,] food-eating. Ἀνδρὶ γέ σιτοφάγῳ, ἄλλᾶ ρίψ' ὑλήεντι. ι. 191.
- Σιττά, [vox pastorum gregem ad festinandum compellentium,] a word employed

¹ Some here read Σιντιάδα: but cf. Apoll. 1. 608.

by shepherds in driving on their flocks. Οὐκ ἄπὸ τὰς κρίνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἔσθρητῃ. Theocr. 5. 3.

Σίφλος, ἡ, ὄν, adj. [(1) deformis; (2) mutilus; (3) debilis,] deformed; maimed; weak. Τοῦν' ἐκ' ἦν πῶδ' αἰφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἔτις ἔτλη. Apoll. 1. 204. SYN. Ἄμορφος, χωλός, ἀσθενής.

Σίφλω, v. [(1) mutilo, (2) debilito,] to mutilate, to render weak. Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπολοιτὸ, θεὸς δ' ἔσιφλώσει. Ξ. 142. SYN. Βλάπτω, ἀφάνιζω, τυφλώω.

Σίφων, ὠνός, ὁ, subst. [fistula,] a pipe. Ὡς διὰ μακροῦ γέ τὸν σίφωνα τὸν φίλον. Cycl. 438.

Σίφωνιζω, v. [elicio,] to extract. Ἐπειτὰ σίφωνιζόμεν τὸν οἶνον. b. ἐπιτρίβεις. Thesm. 557. SYN. Ἐξέρνω, ἐφέλκω.

Σιωπᾶω, v. [sileo,] to be silent. Καὶ γὰρ τί σιγῶς, ὦν σιωπᾶσθαι χρῆν; Ion 435. SYN. See Σιγᾶω.

Σιωπή, ἡς, ἡ, subst. [silentium,] silence. Ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μάθειν ὁ βούλομαι; Herc. F. 1117. SYN. See Σιγή.

Σιωπηλός, vid. Σιγηλός.

Σκάζω, v. [titubo, vacillo, claudico,] to totter, to halt, to hobble. Τῷ δὲ δὴ σκάζοντ' ἐβήτην Ἄρεος θεράποντ' ἑ. T. 47.

Σκαιός, ἂ, ὄν, adj. [(1) laevus, stultus, (2) Scæus,] left, foolish; Scæan. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ἦ, τίνες σφοί; Eur. Electr. 972. SYN. Λαιός, ἀριστέρος, ἀνέμωλός, ἀτόπος, ἀδίκος.

Σκαιόσυνη, ἡς, ἡ, et σκαιότης, ἡ, subst. [stultitia, imperitia,] folly, awkwardness. Ζώειν, σκαιόσυναν φύλασσω. C. C. 1213. See also Antig. 1028. SYN. Μωρία, ἀγριότης, δυσχέρεια, ἀπειρία.

Σκαίρω, Ion. imp. σκαίρεσκόν, v. [salio,] to dance. Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο. Apoll. 1. 1135. See also Apoll. 4. 1402. SYN. Σκιρτᾶω, ἀλλομαι, ἀνὰ χόρεον.

Σκαιῶς, adv. [sinistre, stolide,] unluckily, awkwardly, foolishly. Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει. Plut. 60.

Σκαλᾶθρμαῖτον, ου, et σκαλᾶθρμαῖ, ἄτος, τὸ, subst. [nugæ,] trifles. Ὅστις σκαλᾶθρμαῖτ' ἄττ' ἀ μικρὰ μανθάνων. Nub. 630.

* Σκαλᾶθύρω, v. [fodico,] to pierce. Ἦν μείρακ' ἰδὼν, ἐκτιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλᾶθῦραι. Eccles. 610.

Σκαλεῦω, et σκάλλω, v. [fodio,] to dig. Ἐχονθ' ἑταῖραν, καὶ σκαλεῦοντ' ἀνθράκας. Pax 440. See also Ψ. 191. SYN. Σκάπτω, ὀρύσσω, κινέω, διαζαίνω, σκάφεύω.

Σκαλμός, οὔ, ὁ, subst. [scalmus, paxillus ad quem alligator remus,] the peg to which the oar is fastened. Ναύταις τὲ πεντήκοντ' ἐπὶ σκαλῶν πλατάς. Iph. T. 1348.

Σκαλόψ, ὁπος, ὁ, subst. [talpa,] a mole. Σκαλόπας, ἐχίνως, αἰελοῦρους, πικτιδάς. Acharn. 879.

Σκάμανδριος, ἂ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [Scamandrius,] of the Scamander, a river in the Troad. Σκάμανδριους γὰρ τάσδε διαπέρων ῥόας. Troad. 1141.

Σκάμανδρος, ου, ὁ, P. N. [Scamander.] Βῶα Σκάμανδρος, δεσπότης κληρουμένων. Troad. 29. EPI TH. Διὸς, δινῆεις, ἡϊῶεις, εὐρόδος, βαθυδίνης.

Σκαμβωνίδης, ου, ὁ, patronym. [Scambonides.] Νικόστρατος δ' αὖ φησὶν, ὁ Σκαμβωνίδης. Vesp. 81.

Σκανδάληθρον, ου, τὸ, subst. [decipula,] a gin or trap. Κᾶτ' ἀνεκκύσας ἔρωτᾶ, σκανδάληθρον ἰστὰς ἐπῶν. Acharn. 687. SYN. Ρόπτρον.

Σκάνδειᾶ, as, ἡ, P. N. [Scandia.] Σκάνδειαν δ' ἄρ' ὠκὲς Κῦθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι. K. 268.

Σκάνδιξ, ἰκός, ὁ, subst. [scandix, olus quoddam sylvestre,] a wild pot-herb. Σκάνδικά μοι δὸς, μητροθεν δεδεγμένους. Acharn. 478.

Σκάπανη, ἡς, ἡ, et σκάφιδον, ου, τὸ, subst. [ligo,] a spade. Κῶχ' ἔτ' ἔχων σκάπαναν τὴ καὶ εἰκάτ' τουτοῦθ' ἐμὰ. Theocr. 4. 10. See also Aves 807. SYN. Δι-κελλᾶ.

¹ Σκαμάνδριος is also a P. N. in Homer. See Z. 402. and E. 49.

* Σκάπτων, vid. Σκήπτρων.

Σκάπτω, f. ψω, v. [fodio,] to dig. Σκάπτει, μόχλευε θυρέτρα, κάκβαλὼν σταθμά. Herc. F. 994. SYN. Κάτασκάπτω, σκάλευω, σκάλλω, ὀρύσσω.

Σκαρδάμύσσω, v. [nicto, conniveo,] to wink, to blink. Οὐ σκαρδάμύσσειν, οὐδὲ χρέμπεσθαι τινά. Cycl. 619. SYN. Μῶω, καμμῶω, νυστάζω, διγδίδλω, βλεφάριζω.

Σκαρθμός, οὔ, ὁ, subst. [pes,] a foot. Σκαρθμῶ επιχρεμέθων. Apoll. 3. 1259. SYN. See Πούς.

Σκάρφη, ης, ἡ, P. N. [Scarphe,] a city in Locris. Βῆσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς. B. 532.

Σκάτῳφάγος, ου, ὁ, subst. [merdivorus,] dirt-eater. Μᾶ Δ' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκάτῳφάγον. b. αὖ τάλαν. Plut. 706.

Σκάφη, ης, et σκάφης, ἰδος, ἡ, subst. [scapha, cymba,] a tray, a bowl. Ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρίᾱ. Eccles. 742. See also i. 223.

Σκάφιον, ου, τὸ, subst. [poculum,] a cup, a bowl. Σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιόν ἀποτέτλημένῳ. Aves 806. SYN. Ἐκπωμά, πότηρion.

Σκάφης, vid. Σκάφη.

Σκάφους, εἰς, ὁ, subst. [fossor,] a digger. Σκάφους τις, ἡ βουφορβός. Eur. Electr. 252.

Σκάφος, εἰς, τὸ, subst. [scapha, navigium,] any thing hollowed out, the hold of a ship, a ship. Εἴθ' ὥφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. Med. 1. SYN. Πλοῖον, κύμβη, ναυκλήριον. EPITH. Γλάφυρον, θόον, πόλῳκωπion.

Σκέδάννυμι, σκεδάζω, σκίδνημι, et σκεδάω, f. ἄσω et ᾠ, v. [dispergo,] to scatter, to disperse. Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκεδάσον δ' ἀπὸ κήδεᾱ θυμοῦ. θ. 149. See also A. 487. SYN. Ἀποσκέδάννυμι, σκίδνημι, ἐγχεῶ.

* Σκέθρος, ἄ, ὄν, adj. [lucidus,] clear. Σκέθραν τις ὑμῶν. Eur. fr. Alcmae. 12. 2. See in Πηϊοίς.

Σκέθρως, adv. [lucide,] clearly, distinctly. SYN. Ἀκριβῶς, τῶρως, ἄληθως, διαμπῆρες.

Σκείρων, ὠνός, ὁ, P. N. [Sciron,] a robber in Attica, slain by Theseus. Σκείρωνος ἄκτας ὁμᾶ τοῦμόν εισδράν. Hipp. 1203.

Σκελίσκion, vid. Σκέλος.

Σκέλλω, σκλέω, et σκλημί, v. [findo aestu,] to cleave or split by heat. Σκίλῃ ἀμφὶ περὶ χροῦ ἱνέσιν ἡδὲ μέλεσσι. Ψ. 191. SYN. Ξηραίνω, ισχναίνω.

Σκέλος, εἰς, et dimin. σκελίσκion, ου, τὸ, subst. [tibia, crus,] the shin-bone, the leg. Εἰς δ' ἀπὸρion ἦκων δόρυς, ἐπὶ σκέλος πάλιν. Phæn. 1415. See also Eccl. 1160. SYN. Κνήμη, ἀστράγαλός.

Σκεπάζω, et σκεπάω, v. [operio, tego,] to cover, to conceal. Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω; Anacr. 21. 10. See also v. 99. SYN. Κάλυπτω, κρύπτω, στέγάζω, στέγω, φύλάσσω, κάταστεγνῶω.

Σκεπαρion, ου, τὸ, subst. [ascia,] a hatchet. Ὡς δ' ὅτ' ἄνῃρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαλιν, ἢ σκεπαρion. i. 391. SYN. Ἀξίνη.

Σκέπας, τὸ, subst. [præsidium,] a protection. Χείρας νυψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἄνῃμοιο. μ. 336. SYN. Στέγασμα, κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, ἐπιβλημά, πρόσβλη. EPITH. Ἀβρion, λεπτῶν.

* Σκεπτῆς, α, ὄν, adj. verbal. [considerandus,] must consider. Εὖ προσβιβάζεις μ'. b. ἀλλ' ἑτέρα ποι σκεπτῆον. Equit. 35. SYN. Ὁρατῆς.

Σκεπτῶμαι, v. [(1) circumspicio; (2) considero,] to look about or to, to consider. Κάλλει. τὸν εἰθενδ' ὥς ἔχει σκέψαι λόγον. Troad. 924. SYN. Διάσκεπτῶμαι, σκεπῶω, ἐπισκεπῶω, περισκεπτῶμαι, λογιζῶμαι, ἐνθυμῶμαι, μελετῶω, φυλάσσομαι, ὀράω, σκεπῶω.

Σκερβόλλω, v. [convitior,] to abuse. Ὅτι ἡ σὲ φιλῶ; b. παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκερβόλλῃ πόνῃρᾱ. Equit. 821. SYN. Λοιδόρεω, διαβάλλω, κερτῶμῶω, αἰτιᾶδῶμαι, κερβόλλῶω.

Σκερβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [convitiatorius,] abusive. Σκερβόλᾳ μυθήσαντο. Call. fr. 281. SYN. Λοιδόρος, κέρτῶμος.

Σκευάζω, f. σω, v. [paro,] to prepare. Χοίρως γὰρ ὑμὲ σκευάσας, φασὶν φέρειν. Pros. Lex.

Acharn. 739. SYN. Κάτασκευάζω, εὐτρέπιζω, ἐξαρτῶ, τάσσω, ἀπεργάζομαι, μηχανῶμαι, ὀπλιζω, στέλλω.

Σκευᾶριόν, ου, τὸ, dimin. a σκεῦος, ἔος, τὸ, subst. [vas, supellex,] a vessel, furniture. Καὶ μὴν ὁπότε τι σκευᾶριον τοῦ δεσπότη. Plut. 1139. See also Equit. 979. SYN. Τεῦχος, ἐπίπλᾶ, ὅπλᾶ.

* Σκευαστέος, α, ὄν, adj. verbal. [præparandus,] must prepare. Λείχειν; ἀρ' αὐτῇ καὶ Λεκάην σκευαστέον; Pax 855.

Σκευή, ἡς, ἡ, subst. [apparatus,] arrangement, dress. Σκευῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι. Rhcs. 202. SYN. Στόλη, στολὸς, κάτασκευή, ὀπλίσις.

Σκευόποιος, οὔ, ὁ, subst. [qui personas parat,] a vizard-maker. Τῶν σκευόποιων εἰκάσαι πάντως γέ μῆν. Equit. 232.

Σκεῦος, vid. Σκευᾶριόν.

Σκευοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui impedimenta portat,] a baggage-bearer. Ἐγὼ δ' ἐσθμαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει. Ran. 499.

* Σκέψις, ἔως, ἡ, subst. [consideratio,] consideration. Καὶ σκέψιν, ὥστ' ἦδη νοεῖν. Ran. 974. SYN. Νόημα.

Σκηῶν, et σκηνῶν, v. [tentorium figo,] to pitch a tent. Πεδίων ὁδοιπλάνουντες ἐσκηνημένοι. Acharn. 69.

Σκηνή, ἡς, ἡ, σκηνημά, et σκηνωμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) tentorium, (2) casa,] a tent; a cottage, an abode. Ἐα. τὴν ἀνδρᾶ τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὄρω. Hec. 721. See also Choëph. 245. and Ion 1133. SYN. Περὶπέτασμα, κλισία, οἰκία, οἰκημα. EPIITH. Σκίερα, ἀτοιχὸς, δεσπύσυνος, σμικρά, ἱερά, τιμήσεσθ.

Σκηπᾶντιόν, vid. Σκηπτρόν.

Σκηπτός, οὔ, ὁ, subst. [turbo,] a thunderbolt, a whirlwind, a storm. Τινὶ τροπῷ; λοιμοῦ τίς ἦλθε σκηπτὸς, ἡ στάσις πῶλει; Pers. 721. SYN. Τυφῶς, κεραυνὸς, τάρᾰχῃ.

Σκηπτουχία, ας, ἡ, subst. [(1) sceptri gestatio; (2) imperium,] the bearing of the sceptre; sway. Τῶν ἀρχελάων, ὅστ', ἐπὶ σκηπτουχίᾳ. Pers. 302.

Σκηπτουχὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sceptrum gestans,] sceptre-bearing. Σκηπτουχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμᾶ εἰδὺς. β. 231.

Σκηπτρόν, ου, σκᾶπτρόν, et σκηπᾶντιόν, ου, τὸ, subst. [sceptrum,] a sceptre, a staff. Σκήπτρῳ Πριάμον διέριδύμενα. Troad. 151. See also Nem. 11. 4. and Ω. 247. SYN. Σκίπων, ράβδος, βάκτρον. EPIITH. Ὀλβίον, βασιλῆϊον, πάλαιον, ἀφθιτόν, πάτρωϊον, θυμαρὲς, πᾶχῦ, χρύσεον, ψιλόν, ἀργυρῆλόν, δίκασπῶλόν, ἄγλᾶδν.

Σκήπτω, et σκήπτομαι, v. [immitto cum impetu; incido, incumbo; simulo,] to dash or hurl upon; to fall down or upon; to lean upon; to pretend. Πρόδοις ἂν εἴης τὴν βίαν σκήψας ἔχεις. Helen. 833. SYN. Ἐνσκήπτω, ἐπισκήπτω, ἐμπίπτω, κάτασκήπτω, περὶβάλλω, ἐπερείδω, στηρίζω, προφάσιζομαι.

Σκηρίπτω, et σκηρίπτομαι, v. [innitor,] to rest upon. Χηλὰς σκηρίπτοντὲ πάνημεροῖο πόνεονται. Apoll. 2. 669.

Σκῆψις, ἔως, ἡ, subst. [prætextus,] a pretext, a plea. Σκῆψιν τιν' ἐχθοροῖς σοῖς ἐχοντὰ δεκνῦναι. Med. 742. SYN. Προφάσις, ἀναβόλη, πρόσχημα, φρόντις.

Σκιά, ἄς, et σκιάς, ἄδος, ἡ, subst. [umbra,] a shade, a shadow. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἰγοῦμαι σκίαν. Med. 1221. See also Theocr. 15. 119. EPIITH. Ἀντίστοιχος, κουφή, πέτραϊα.

Σκιάδειν, ου, τὸ, subst. [umbella,] an umbrella. Ἐρρίπται τὸ σκιάδειν. Thesm. 829. SYN. Σκιά, σκηνή.

Σκιάζω, et σκιάω, v. [obumbro,] to overshadow. Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένος ἐμῶν σκιάζεται. Phœn. 61. See also β. 388. SYN. Σκέπάζω, ἐπικρύπτω, σκῶτιζω, ζόφω, ἁμαυρῶ.

Σκιάθος, ου, ἡ, P. N. [Sciathus,] an island in the Ægean sea opposite to Mount Pelion. Φαινέτῃ ἐν ἁλὶν Σκιάθος, φαίνοντ' ὃ ἀπωθεν. Apoll. 1. 583.

Σκιάπους, πῶδος, adj. [latos pedes habens,] broad-footed. Πρὸς δὲ τοῖς Σκιάπῶσι. Aves 1553.

Σκιάροκῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosa coma vestitus,] clad with foliage. Σκιά-

ρῶκμον τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας; Bacch. 864.

Σκῆας, vid. Σκία.

Σκιάτροφῶν, v. [in umbra nutrio,] to nourish in the shade. Τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιάτροφούμενος. Eur. fr. Bell. 17. 8.

Σκιδνημί, vid. Σκεδάννυμι.

Σκίερὸς, ἄ, ὄν, σκίθειδης, σκίωδης, ἔος, ὁ et ἡ, et σκίθεις, εσσαῖ, ἔν, adj. [umbrosus,] shady. Δρά-κων, σκίερᾷ κατ' ἄχαλκός. Iph. T. 1247. See also Aves 687. Eur. Suppl. 769. and E. 525. SYN. Δάσκιος, κατάσκιος, δεινρήεις, καλλιφυλλὸς, σκότερινός, σὺνρηφής.

Σκίλλα, ης, ἡ, subst. [squilla,] a sea-onion. Ἀρκάδιοι σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τῇ καὶ ὤμοις. Theocr. 7. 107.

Σκίμαλιζω, v. [talitro, ludificor,] to fillip, to point at with contempt. Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥημάτιοις σκίμαλίσω. Acharn. 444. SYN. Χλευάζω.

Σκίμπος, πόδος, ὁ, subst. [grabatus,] a pallet, a couch. Ἀπόλλυμαι δέλαιος ἐκ τοῦ σκίμπόδος. Nub. 709. SYN. Κράββατον.

Σκίμπτω, et σκιμιάζω, v. [facio incumbere,] to cause to rest upon, to fasten. Μέσσοις ἄρδτρον σκίμψατό. Pyth. 4. 399. SYN. Ἐπερείδω, σκήπτω, σκηρίπτω.

Σκίθειδης, et σκίθεις, vid. Σκίερὸς.

Σκίπων, ὠνός, ὁ, subst. [baculus,] a staff. Κάγῳ σκόλιψ σκίπωνι χέρους. Hec. 65. SYN. See Βάκτρον.

* Σκίρᾱ, ὠν, τὰ, P. N. [Scira,] a festival at Athens which gave name to the month Σκίραφῶρων. Ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἑμαῖς φίλαις. Eccles. 18.

Σκίρρός, ου, ὁ, subst. [externa pars casei,] the rind of cheese. Ἐκ τῶν πόλῶν τὸν σκίρρον ἐξεδήδωκεν. Vesp. 920.

Σκιρτῶ, f. ἦσω, v. [salio, lascivio,] to leap, to frisk. Ἐπίσημᾷ πῶλοι δρομαῖδες ἐσκίρτων φῶβῳ. Phœn. 1141. SYN. Ἀνασκιρτῶ, ἄλλομαι, σκαίρω, ἀναστρέφωμαι.

Σκίρτημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [saltus,] a leap, a struggle. Κῶλὼν ἄγει τὰ χυπὸν σκιρτήματ' Βάκχα. Bacch. 165. SYN. Πήδημᾶ, ἄλμᾶ.

Σκίταλοι, ὠν, οἱ, subst. [homines viles et improbi,] worthless men. Ἄγέ δὴ Σκίταλοι, καὶ Φενακές, ἦν δ' ἐγώ. Equit. 634. SYN. Εὐτέλης, πύνηρος.

Σκίωδης, vid. Σκίερὸς.

* Σκίῳνη, ης, ἡ, P. N. [Sciōne,] a town in Thrace. Τηρεῖν Σκίῳνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρὸς. Vesp. 210.

Σκῆλω, vel σκλημῆ, vid. Σκέλλω.

Σκληρὸς, ἄ, ὄν, adj. [durus, asper,] hard, cruel. Ὡ βάρβάρων σὺ θρέμῃ καὶ σκληρὸν θράσος. Androm. 260. SYN. Ἀπηνής, ἀγρίος, στέργος, ἀτεραμνός, χυλῆπος, τράχυς, στερῆος, δεινός.

Σκληρῶς, adv. [duriter, aspere,] hardly, cruelly. Ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σὲ καθήμενον οὕτως. Equit. 783. SYN. Χάλεπῶς, δεινῶς.

Σκνιπαῖος, α, ὄν, adj. [tardus,] slow. Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν οὐδίταν. Theocr. 16. 93. SYN. Βράδύς.

Σκόλιον, ου, τὸ, subst. [carmen conviviale,] a convivial song. Ἐπιθεὶ νόμου, ὥσπερ σκόλιᾶ, γέγραμμένους. Acharn. 531.

Σκόλιος, ἄ, ὄν, adj. [obliquus,] crooked, wrong, unjust. See in Σκίπων. SYN. Δόχμιος, στρέβλος, ἀδικός, δυσχερής.

Σκόλοψ, ὅπυς, ὁ, subst. [palus, vallus,] a pale, a stake, a palisade. Πῆξαι ἂν ἀνὰ σκόλοπεςσιν, τόμονθ' ἀπάλῃς ἀπὸ δειρῆς. Σ. 177. SYN. Σταυρὸς, σκῶλός, χάραξ.

Σκόλυμος, ου, ὁ, subst. [scolymus,] a kind of thistle, an artichoke. Ἡμεῖς δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχετὰ τέτις. Hes. Op. 580.

Σκόμβρος, ου, ὁ, subst. [scombrus,] a mackerel. Περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων. Equit. 1008.

Σκοπαδαί, ὠν, οἱ, P. N. [Scopadæ,] the inhabitants of Scopium, a town in Thessaly. Πολλοὶ δὲ Σκοπαδαῖσιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σάκον. Theocr. 16. 36.

Σκοπέλος, ου, ὁ, σκόπη, et σκόπιᾶ, ᾱς, ἡ, subst. [scopulus,] a beacon, a cliff. Τοιγὰρ θανούσαι σκόπελὸν ἤμαζαν πέτρας. Ion 277. See also Agam. 300. and Δ.

275. SYN. Ἀπορρώς, ἐρίπνη. EPITH. Ἡλιβάτης, ἡερίος, τηλεφάνης; τηλαυγής, παιπαλοῖς, ἀγχιῶδης, κυματόπληξ, λοφθεῖς, στύφελος.

Σκοπέω, et σκοπέομαι, v. [specular,] to explore, to look to, to consider. Σκοπῶ τὰ χρήμαθ', ὡς ἔχει μέγα σθένος. Eur. Electr. 427. SYN. Σκέπτομαι, περισκέπτομαι.

Σκοπή, et σκοπία, vid. Σκοπέλος.

Σκοπιάζω, et σκοπῶρεομαι, -v. [e specula observo,] to watch, to spy. Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἐτι γοίης, μάλ᾽ ἀπερ σκοπιάζων. Ξ. 58. See also Vesp. 361. SYN. See Σκέπτομαι.

Σκοπός, οὐ, ὁ, subst. [(1) speculator, (2) præses, (3) meta,] a spy, an inspector; a superintendant; a mark. Σκοπούς ἐπεμψε τοῦσδε τῶν ἐμῶν κἀκῶν. Eur. Electr. 354. SYN. Κάτοπτης, ἐπόπτης, κάτοπτηρ, κατάσκοπος, θεατής, ἐφόρος, τέρμα, τύπος.

Σκορδιναῖοι, v. [pandicular,] to yawn. Στένω, κέχρηά, σκορδιναῖοι, πέρδουμαι. Acharn. 30.

Σκορδόδαλμη, ης, ἡ, subst. [muria allio condita,] garlick-pickle. Στέργων σκορδόδαλμη, μὴ δώσειν τὸ τριώβδλον. Eccles. 292.

Σκορδοδίω, v. [allio alo vel inficio,] to give a taste of, or to feed with garlick. Σὺ δ', ὦ Πάφᾶγων, φάσκων φῖλεῖν μ', ἐσκορδοδίσας. Equit. 946.

Σκορδοδῶν, dimin. a σκορδοδῶν, ου, τὸ, subst. [allium,] garlick. Ἀλλὰ σκορδοδοῖς ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε. Plut. 818. See also Vesp. 1167.

Σκοτεινός, σκοτίος, α, ὄν, et σκοτῶεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [(1) tenebricosus, (2) spurius,] darksome, dark, gloomy, spurious. Φερ', ἐς σκοτεινὰς περὶ βόλας μεθ' ἑξέως. Phœn. 283. See also Alcest. 1009. and Hes. Op. 553. SYN. Ὀρφναῖος, ἀφεγγής, λάθραῖος, νύκτος, κνέφατος, ἀφώτιστος.

Σκοτία, ας, ἡ, σκοτῶς, ἔος, τὸ, et σκοτῶς, ου, ὁ,¹ subst. [tenebræ,] darkness. Αἰὲν σκοτῖα κρύπτεται. Phœn. 346. See also Hipp. 419. and Iph. T. 1026. SYN. Κνέφας, ὀφρη, ἡλύγη. EPITH. Ἀερία, στύγερά, φθονερά.

Σκοτῶδινῶς, et σκοτῶδινῶ, v. [vertigine tenebricoso laboro,] to have a dizziness. Καὶ σκοτῶδινῶ. Acharn. 1219. SYN. Ἰλιγγῖω.

Σκοτῶμήνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illunis,] moonless. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτῶμήνιος, ἧς δ' ἄρα Ζεὺς. Ξ. 457.

Σκοτῶς, vid. Σκοτία.

Σκοτῶω, v. [tenebras obduco,] to darken. Ἐγὼ σκοτῶω βλεφάρᾳ καὶ δέδορκοτά. Aj. Fl. 85. SYN. Ἀμαυρῶω, συσκιάζω, κνέφάζω.

Σκυδμαίνω, et σκύζομαι, v. [succenseo,] to be angry with. Μὴ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαίνεμεν, αἰεὶ πύθῃ. Ω. 592. See also I. 198. SYN. Ὀργίζομαι, ὀργαίνω, δυσκόλαινω, στυννάζω, σκυθρωπάζω.

Σκυθῆς, ου, ὁ, et Σκυθαῖα, ης, ἡ, P. N. [Scytha,] a Scythian. Οὐτ' οὖν Θρηῖξ μίγαδες Σκυθαῖ, οὐτ' Ἰγνυνοί. Apoll. 4. 320. See also Lysistr. 184.

Σκυθίζω, v. [more Scythico uttor,] to imitate the Scythians. Καὶ κράτᾳ, πλοκάμῳ τ' ἐσκύθισμενον ἔρρω. Eur. Electr. 241.

Σκυθικός, et Σκυθῖος, α, ὄν,² adj. [Scythicus,] Scythian. Καὶ πόντου Σκυθικοῦ πέραν, καὶ ὅθι πλάτῃ τεῖχος. Theocr. 16. 99.

Σκυθράζω, et σκυθρωπάζω, v. [vultu sum tetrico et mæsto,] to be sullen-looking. Χ' ὧ μὲν σκυθράζει· δεσπότης δ' ἀνιστορεῖ. Eur. Electr. 830. See also Lysistr. 7. SYN. See Σκυδμαίνω.

Σκυθρωπός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [vultu tristi,] sullen-looking. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρένων. Alcest. 813. SYN. Βλῶστρος, στυνγνός, χάλειπος, στρυφνός, δύσκολός.

Σκύλαξ, ἄκος, et σκύμνος, ου, ὁ, subst. [catulus,] a whelp, a cub, a dog. Ὅν ὀρῶσαιτο σκύλακες, ἄς ἐθρέψατο. Bacch. 334. and Σ. 419. SYN. See Κύων.

Σκύλευμα, vid. Σκύλδον.

Σκυλεύω, vid. Συλάω.

¹ "Σκότος, in masculino genere magis Atticum est, monente, post alios, Porsono ad Hec. 819." Cl. Monk. Hipp. 192.

² Σκυθία, with many other similar adjectives, is used absolutely, γῇ or χώρα being understood, to denote the country of Scythia, &c.

- Σκύλλᾱ, ης, ἡ, P. N. [Scylla,] a marine monster in the Straits of Messina. Καὶ Σκύλλαν, ἡ Τυρσηνὸν ὥκῃσε σπέῦς. Med. 1356. EPIITH. Δεινὴ, πέτραία, κύων, ὁλοφύρων, Αὐσσηνία, πότνια. PHR. See μ. 95—105.
- Σκύλλω, v. [lacero, fatigo, vexo, cutem detraho,] to tear, to weary, to harass, to excoriate. Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἡέ. Pers. 583. SYN. Σύρω, σείω, ριπτάζω, τείρω, ἐνόχλῃω.
- Σκυλόδεψέω, vid. Σκυττόμεω.
- Σκυλόδέψης, ου, ὁ, subst. [coriarius,] a currier, a tanner. 'Es τῶν σκυλόδεψων, ἦν δ' ἐπέκλινῃ τὴν θύραν. Eccles. 420. SYN. See Σκυτεὺς.
- Σκυλὸν, ου, et σκύλευμα, ἄτῶς, et σκύλος, ἔως, τὸ, subst. [spolium,] spoil. Καὶ σκυλὰ γράφεις πῶς ἐπ' Ἰνᾶχου ῥῶαῖς; Phoen. 583. See also 871. and Theocr. 25. 142. SYN. Ἐλώριον, λεία, λῆς, λάφυρά (τὰ), ἔλωρ. EPIITH. Κάλλιστον, δριθίηρατον, βροτῶν.
- Σκυμνός, vid. Σκύλαξ.
- Σκύρος, ου, ἡ, P. N. [Scyrus,] an island and town near Eubæa. Σκυρὸν ἔλδον αἰπεῖαν, ἔννηος πόλιθερῶν. I. 664. EPIITH. Αἰγίβυτος, ἡνέμβεσσα, ἐνᾶλῖα.
- Σκυρωτός, ἡ, ὄν, adj. [complanatus,] level. Σκυρωτὰν ὁδόν, ἐν-θα. Pyth. 5. 124.
- Σκυτάλη, ης, ἡ, σκυτάλῶν et σκυτάλιδον, ου, τὸ, subst. [lorum, scytale,] a wand, a thong, the scytale. Εἵπερ γέ χ' αὐτὴ 'στι σκυτάλη Λάκωνική. Lysistr. 991. See also Eccl. 76. and Aves 1283. See also Theocr. 17. 31. and Aves 1283. SYN. Ρῶπαλόν, ῥάβδος, ἱμάσθλη.
- Σκυτεὺς, ἔως, et σκυττόμεος, ου, ὁ, subst. [coriarius,] a tanner or currier, a shoemaker. Σκυτῆς, βάλανῆς, ἀλφίταμοῖβοι, τορνευτασπίδῶλυρόπηγοί. Aves 491. See also H. 221. SYN. Βυρσοδέψης.
- Σκυτίνος, η, ὄν, adj. [coriaceus,] leathern. Οὐδὲν ἦλθε ραψάμενη σκυτίνον κᾶθειμένον. Nub. 538. SYN. Δερμάτινος.
- Σκυτοτόμεω, et σκυλόδεψέω, v. [coriarius sum,] to be a tanner, leather-cutter, or shoemaker. Ἡ σκυτοτόμεῖν, ἡ σκυλόδεψῆν. Plut. 514.
- Σκυτός, ἔως, τὸ, subst. [cutis, corium,] a hide. Ὁ νοὺς γὰρ ἡμῶν ἦν τῷ ἐν τοῖς σκυτέσιν. Pax 669. SYN. Δέρμα, βύρσα, δόρα.
- Σκυτοτόμικός, ἡ, ὄν, adj. [ad artem sutoriam pertinens,] of a shoemaker or cobbler. Τὸ σκυτοτόμικὸν πληθὺς· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν. Eccles. 432.
- Σκύφος, ου, ὁ, et ἔδος, τὸ, subst. [poculum,] a bowl, a cup. Ἡδὺ σκύφον τῷ δ' ἀσθένεστέρω πύτῳ. Eur. Electr. 499. SYN. Δέπας, κισσὺβιόν, πότηρίδον, κύπελλον. EPIITH. Κίσσινον, χρυσέυτευκτον, ἀργυρέον, εὐρύ, δοράτιον.
- Σκώληξ, ηκός, ὁ, subst. [vermis,] a worm. Ὡσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάρους κινούμενοι. Vesp. 1101.
- Σκῶλος, ου, ὁ, subst. [palus aridus,] a dry stake. Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν' ὥστε σκῶλος πυρίκανστος. N. 564.
- Σκῶμα, ἄτῶς, et dimin. σκωμματῶν, ου, τὸ, subst. [vituperium,] a banter, a jeer. Ἄλλ' εἰᾶ νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλάγντες ἦδη. Plut. 316. See also Vesp. 1280. SYN. Παιδία, λοιδορία, γέλοϊον, βωμολοχία.
- Σκωπτὸλης, ου, ὁ, subst. [vituperator,] a banterer, a jester. Ὁ σκωπτὸλης. δρᾶμην μετ' ἐμοῦ πρῶην λάβων. Vesp. 788. SYN. Λοιδόρος, γέλοιστος, βωμολόχος.
- Σκώπτω, v. [vitupero,] to banter, to disparage. Καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, εἰς σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι. Nub. 992. SYN. Κατὰγέλλω, λοιδορῶ, ληρῶ, ἐρεσχέλλω.
- Σκῶρ, gen. σκάτος, τὸ, subst. [merda,] ordure. Καὶ σκῶρ' αἰὲ νῶν' ἐν δὲ τούτῳ κειμένους. Ran. 146. SYN. Κόπρος; βόρβυρος.
- Σκωράμις, ἰδός, ἡ, subst. [sella familiaris,] a close-stool. Ἴνα μὴ γένωμαι σκωράμις κωμωδική. Eccles. 371. SYN. Λᾶσάνον.
- Σκῶψ, ὡπός, ὁ, subst. ["avis inauspicata, ex genere noctuarum," Damm.] a kind of owl. Κήξ ὄρεων τοῖ σκῶπες ἀήδῳσι γαρούσαιντο. Theocr. 1. 36. SYN. Γλαύξ.
- Σμαράγγω, et σμαράγιζω, v. [resono,] to roar. Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρᾶ-

νόθεν σμᾶργήσῃ. Φ. 199. See also Hes. Theog. 693. SYN. Ἠχέω, φθέγγομαι, ψόφῶ.

Σμαῖραι, et σμήχω, v. [detergo,] to wipe. Πέξηται, λιπαρόν σμασάμενα πλοκάμῳ. Call. 5. 32. See also Pax 1307. SYN. Τρίβω, ἀποσμήχω, ἀπομάσσω, καθαίρω, ὑμόργνυμι.

Σμερδαλέος, et σμερδνός, ἡ, ὄν, adj. [terrificus,] terrible. Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοῖ ὄδοντες. μ. 91. See also O. 687. SYN. Φυβέρως, φρικώδης, δεινός.

Σμῆνός, ἔος, τὸ, subst. [examen,] a swarm. Ἄλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνός ἄοιδαῖς. Nub. 297. SYN. Σίμβλος, ἐσμός.

Σμήχω, vid. Σμάμαι.

Σμικρός, vid. Μικρός.

Σμίλαξ, ἂ, ἄκος, ἡ, subst. [smilax, taxus,] a herb called bind-weed. Στεφάνους, δρυός τε, σμίλακος τ' ἀνθεσφόρον. Bacch. 692. EPI TH. Χλόηρα, καλλίκαρπος, πδλῦφυλλος.

Σμίλευμά, ἄτος, τὸ, subst. [ramentum,] a paring. Σχινδαλῶν τε παράξυντα, σμιλεύματα τ' ἔργων. Ran. 819.

Σμίλη, ἡς, ἡ, et σμιλῖον, ον, τὸ, subst. [scalprum,] a graver, a pen-knife. Δέξασθε σμίλης ὀλοούς. Thesm. 779. SYN. Γλύφάνος.

Σμινθεὺς, ἔως, ὁ, [epith. Apollinis. Vid. Damm. in P. N.] a name of Apollo. Σμινθεὺ· εἰπότε τοι χάριεντ' ἐπὶ νηὸν ἑρεψά. A. 39.

Σμίννη, ἡς, ἡ, subst. [ligo,] a spade. Πωλῶ γαυλόν, κτῶμαι σμίννην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνδρῦντω. Aves 602. SYN. Δίκελλα, ἀξίνη, σκάφεῖον.

Σμῦγερὸς, ἂ, ὄν, adj. [patiens, ærumnosus,] enduring, calamitous. Τρισσαὶ Ἄμαζόνιδων· μετὰ δὲ σμῦγερῶτάτοῖ ἀνδρῶν. Apoll. 2. 374. SYN. Μόγερὸς.

* Σμῦγερῶς, adv. [ærumnose,] wretchedly. Ἄτην οὐ σμῦγερῶς, δεινῶν ὑπὲρ οἴᾳ τ' ἔοργά. Apoll. 4. 381.

Σμύρνα, ἡς, ἡ, subst. [myrrha,] myrrh, frankincense.² Σμύρνης ἰδρωτᾶ, χρυσῶν τ' ἐκπομάτων. Ion 1175. EPI TH. Αἰθερία, εὐώδης, Ἀσσυρία.

Σμύχω,³ f. ἔω, v. [attero,] to waste away. Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δὲ οἱ, ἥντ' ὄνειρὸς. Apoll. 3. 446. SYN. Ἀποσμύχω, ἀναλίσκω, τρύχω, διαφθείρω, καίω.

Σμῶδιξ, ἡ, subst. [vibex,] a weal. Σμῶδιξ δ' αἰμάτδεσσα μεταφρένοῦ ἐξυπᾶνέστη. B. 267. SYN. Κονδύλη, μώλωψ, τύλη.

Σόβάρως, ἂ, ὄν, adj. [tetricus, durus,] sullen, stern, severe. Ὡς σόβάρως, ὦ Δάματῆρ, εἰσελήλυθεν. Plut. 872. SYN. Ὑπέρηφάνος, χαλεπὸς, αὐθάδης.

Σόβάρως, adv. [tetricus,] sullenly, sternly. Μή μοι σόβάρως χώρει λίαν. Pax 83. SYN. Ὑπέρηφάνος, δεινός.

Σόβω, v. [expello,] to drive away, to move. Ἄγε νῦν ἐπειδὴ τουτόνι σεσσύβηκάμεν. Acharn. 211. SYN. Ἀπὸσόβω, κινέω, ὀρμάω, ὠθεῶ, ἀπελαύνω, πτόω.

* Σόλοι, ων, οἱ, P. N. [Soli,] a town in Cyprus. Ἡδὲ Σόλους, Σαλαμῖνᾶ τε, τὰς νῦν. Pers. 892.

Σόλος, ον, ὁ, subst. [discus ferreus,] an iron quoit. Ἐξείης δ' ἴσαντό· σόλον δ' ἔλεε διὸς Ἐπειδός. Ψ. 839. SYN. See Δίσκος. EPI TH. Αὐτόχωνος, εὐδότης.

Σόλυμοι, ων, οἱ, P. N. [Solymi,] a nation bordering upon Lycia. Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὄρεων ἰδέν· εἰσάτο γάρ οἱ. ε. 283. EPI TH. Κυδαλίοι.

Σόλων, νός, ὁ, P. N. [Solon,] the Athenian lawgiver. Ἐρῶ δὲ διὰ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον. Aves 1660. EPI TH. Πάλαιός, φίλῳδμος.

Σόομαι, v. [festino,] to hasten. Σοῦσθὲ νῦν, ὦ ξανθαί, σοῦσθὲ, Πέλασγιάδες. Call. 5. 4. SYN. Ὀρμαῶ, σπεύδω.

Σόος, σῶος, et σῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [salvus,] safe. Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοί

¹ "Utroque modo scribitur σμίλαξ et μίλαξ, ut σμάραγδος et μάραγδος." Barnes.

² Σμύρνα is also a P. N., a city of Ionia, in Asia Minor, Hom. Hymn. 8. 4.

³ The penult. of σμύχω is short in the aor. pass.

- μάχεονται Ἄχαιοί. A. 344. See also A. 32. and Hec. 980. SYN. Ἰγίης, ἀκέραιος, ἀβλάβής.
- Σορῶπηγος, οὔ, ὁ, subst. [sandapilarum fabricator,] a coffin-maker. *Η τοῖς σορῶπηγοῖς τὴν μύτιαν αὐτοῦ φράσω. Nub. 844.
- Σόρος, οὔ, ἡ, subst. [sandapila,] a coffin, a bier, a tomb. Πθεῖν, ἐρᾶν τ' εἰκάς ὥραιας σόρου. Vesp. 1365. SYN. Φερέτρον, θήκη, τάφος, μνήμα. EPI TH. Λιθίνη, ἔγχαλκος.
- Σός, et τεός, ἡ, ὅν, pronom. [tuus,] thine. Οὐκουν κᾶκύνει τοῖσδε σοῖς βουλευμάσιν. Hec. 251. See also Heracl. 911.
- Σουνῖαρατος, ον, ὁ, adj. [Sunii adoratus,] prayed to at Sunium. Δελφίνων μῆδεων, Σουνῖαρατῆ. Equit. 560.
- Σουνῖερακος, ον, ὁ, adj. [qui, velut accipiter, Sunium defendit,] a hawk, protector of Sunium. *Ω Σουνῖερακῆ, χαῖρ' ἀναξ Πελαργικῆ. Aves 868.
- Σούνιον, ον, τὸ, P. N. [Sunium,] a town and promontory in Attica. Μάλας τ' ἄκροι κευθμῶνες, ἡ τε Σουνίῳ. Cycl. 293.
- * Σοῦσα, ων, τὰ, P. N. [Susa,] one of the chief cities of Persia. Οἷτε τὸ Σούσων, ἡδ' Ἀγβάρανων. Pers. 16.
- Σουσιγενής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [Susis genitus,] born at Susa. Περσᾶν Σουσιγὲνῇ θεόν. Pers. 649.
- * Σουσις, ἰδός, ἡ, P. N. [Susis,] a country in Asia, the capital of which was Susa. Κῆναν-δρον μὲγ' ἀστὺ Σουσιδός. Pers. 124.
- Σόφια, ας, ἡ, subst. [sapientia,] wisdom, philosophy. Λήθης· σόφια δ' ἂν σόφίαν. Cē. R. 503. SYN. Φρόνησις, ἐμπειρία, νοῦς, ἐπιστήμη, εὐβουλία. EPI TH. Κλεινότητη, ἀγνή, διὰ, ἐρατή, ἱερὰ, ἀμβροσία.
- Σοφίζω, et σοφίζομαι, v. [(1) sapientem reddo, (2) sapiens, peritus sum; (3) comminiscor,] to render wise; to be wise, clever; to contrive. Οὐδὲν σοφίζομεσθὰ τοῖσι δαίμοσι. Bacch. 196. SYN. Τεχνάζομαι, λῶγοις ἀπάτῳ.
- Σοφισμᾶ, ἀτός, τὸ, subst. [commentum,] a contrivance, a device. Κάδμου σοφισμᾶθ', ὃν νῦν οὐνέκα κτάνειν. Bacch. 30. SYN. Πλάσμα, ἐνθύμημᾶ, διδαγμᾶ, ἀπάτη. EPI TH. Θεσσαλόν, κᾶκόν, κομψόν, δολιόν.
- Σοφιστής, οὔ, ὁ, subst. [sophista, doctus artifex,] a sophist, a clever contriver. Πολλῶν σοφιστῆς πημάτων ἐγιγνόμεν. Heracl. 993.
- Σόφος, compar. σοφώτερος, superl. σοφώτατος, η, ὅν, adj. [sapiens,] wise. Κρίτης ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς. Eur. Suppl. 1063. SYN. Σύνετος, ἐμφρων, πεπαιδευμένος, ἐννούς.
- Σοφοκλῆς, et contr. Σόφοκλῆς, ἐός, ὁ, P. N. [Sophocles,] a celebrated tragic poet. Οὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντελάβετό τοῦ θρόνου; Ran. 787.
- Σοφῶς, adv. [sapienter,] wisely. Σοφῶς δ' ἐφευρῆς ὥστε μὴ θανεῖν ποτῆ. Alcest. 715.
- Σπάθῳ, v. [(1) texo, (2) profuse insumo. Vid. Brunck. in l. c. (3) ordior,] to weave; to spend lavishly; to contrive. Προφᾶσιν ἐφασκόν· ὃ γύναι, λίαν σπάθῳ. Nub. 55. SYN. Ὑφαίνω, ράπτω, δαπανῶ, ἀναλίσκω.
- Σπάθη, ης, ἡ, subst. [radius textorius,] a shuttle. Σπάθης τε πληγὰς, εἰς δὲ θηρίων γραφὴν. Choeph. 226.
- Σπαίρω, v. [palpito,] to quiver. Παῖδᾶ φίλον σπαίροντᾶ διὰ φλόγος· ἡκὲ δ' αὐτήν. Apoll. 4. 874. SYN. Ἀσπαίρω, πάλλομαι, ἀλλομαι.
- Σπᾶνίζω, v. [penuria laboro,] to suffer from poverty. Οὐ τῶνδ' ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις σπᾶνίζομεν. Helen. 1259. SYN. Δεῶμαι, ἀπορῶ.
- Σπᾶνιός, et σπαρνός, ἡ, ὅν, adj. [rarus,] rare, scarce. Ἐν βίῳ τῳ σπᾶνιον μέρος· ἡ γὰρ ἐ-μοιγ'. Alcest. 489. See also Call. 3. 19. SYN. See Ἄραιος.
- Σπᾶνις, ἐως, et σπᾶνία, ἡ, subst. [penuria,] poverty, want. Δάμαρτᾶ· φλαυρὰν δ' οὐ σπᾶνις γυναικ' ἔχειν. Iph. A. 1163. SYN. Ἐνδεῖα, ἀπόρτα.
- Σπᾶνιστός, ἡ, ὅν, adj. [inops,] poor. Τὴν νῦν σπᾶνιστοῖς δέξεται δωρήμασι. Cē. C. 4. SYN. Εὐτέλης, σπᾶνιός, σμικρὸς, ἐλλείπης.
- Σπᾶραγμῷ, ἀτός, τὸ, et σπᾶραγμός, οὔ, ὁ, subst. [laceratio,] a rending. Σπᾶραγμᾶ κόμας. Androm. 818. See also Bacch. 724. SYN. Ἄμυγμα, διαρρήξις, ἀνάσχισις.

Σπαράσσω, v. [lacerō,] to tear. Σάρκας γέραϊας ἐσπάραζ' ἀπ' ὀστέων. Med. 1214.

SYN. Ἀμύσσω, διάσπῶ, κατασπαράσσω, κατάρρηγνύμι, λᾶκίζω, ἀνασχίζω.

Σπαργάνίζω, σπαργάνω, et inus. σπάργω, v. [fasciis involvo,] to wrap in swaddling-clothes. Τῷ δὲ σπαργάνισαα μέγαν λιθὸν ἐγγυᾶλιξεν. Hes. Theog. 485. See also Ion 955. SYN. Δέω.

Σπαργάνιότης, ου, ὁ, adj. [fasciatus,] bandaged, swaddled. Θάρσει, σπαργάνιότη Διὸς καὶ Μαιᾶδος νύξ. Hom. Merc. 301.

Σπάργανον, ου, τὸ, subst. [fascia,] swaddling-clothes. Ἄνθρωπος ἔν ἄγγει, σπαργάνοισι θ', οἷς ἔχει. Ion 32. SYN. Ταυρία, τελέμων, δεσμός.

Σπαργάνω, vid. Σπαργάνίζω.

Σπαργᾶω, v. [tumeo,] to swell. Σπαργωντάς μοι τοὺς μαστοὺς χεῖλασθον. Cycl. 55. SYN. Ἀνοιδέω, οἰδαίνω, ἀνθέω, ὀργᾶω, ὀγκῶ.

Σπαρινός, vid. Σπάνιός.

Σπάρτη, ης, et antiqu. ηθεν, ή, P. N. [Sparta,] the capital of Laconia. Μενελαὸς ἀγᾶγων Ἑρμιόνην Σπάρτης ἀπὸ. Orest. 65. EPIITH. Εὐρεΐα, καλλιγύναιξ, εὐρύχρως, κυδιάνειρά, κράτερά.

Σπαρτίτης, ου, ὁ, et Σπαρτίτης, ιδός, ή, adj. [Spartanus,] Spartan. Τοῖς Σπαρτίταις δόξα, καὶ μάχης ἁγών. Androm. 723. See also Helen. 115.

Σπαρτοί, ὦν, οἱ, P. N. [Sparti, quos e draconis dentibus a Cadmo in terram satis ortos fingeant,] an epithet of a particular family in Thebes, fabled to have sprung from the dragon's teeth sown by Cadmus. Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν ὦν Ἄρης ἐφείσατο. Sept. Theb. 408. EPIITH. Γηγνήης.

Σπάρτον, et dimin. σπαρτίον, ου, τὸ, subst. [funis, vel, ut Salmasio placet, "non rudens, sed funiculi vel lora quibus naves consuebantur." Vid. et Varr. ap. Gellium, lib. 17. c. 3.] a rope, a string. Καὶ δὴ δοῦρά σέσηπὲ νέων, καὶ σπάρτῃ λελυνται. B. 135. See also Pax 1247. SYN. Κῶλως, μῆρινθος, σχοῖνός, σχοινῖον.

Σπασμός, οὔ, ὁ, et σπᾶσις, ή, subst. [convulsio, tentigo,] a convulsion, irritation. Οἱμοὶ κἀκοδαίμων, οἷός ὁ σπασμός μ' ἔχει. Lysistr. 845.

Σπᾶτιλη, ης, ή, subst. [stercus humanum liquidum. Vid. Suidam in v.] human excrement. Ὡς κείνός ἀναιδώς τὴν σπᾶτιλην ἦσθιν. Pax 48. SYN. Κόπρος.

Σπάω, f. ἄσω, v. [traho,] to draw, to tear away. Ἡ καὶ νῆοσδὸν τόνδ' ὑπόπτερον σπάσας. Orest. 1461. SYN. Ἀποσπᾶω, διάσπῶ, ἔλκω, σύρω, σπᾶράσσω.

Σπείδος, vid. Σπῆδος.

Σπείρα, as, ή, et σπείραμα, ἄτος, τὸ, subst. [spira,] a coil, a fold. Σπείραις ἔσωξέ πολλὸν πλοῖος ἄντρος ὦν. Med. 481. See also Choëph. 242. EPIITH. Δικτυόκλωστός, βόειά.

Σπείρον, ου, τὸ, subst. [(1) velamen, (2) velum,] a covering, a garment; a sail. Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπικρίον ἔμπροσθεν πόντος. ε. 318. SYN. Ἰμάτιον, στέγασμα, ῥάκος, φάρος.

Σπείρω, f. ἔρω, σπερμαίνω, et σπέρνω, v. [sero, spargo,] to sow, to plant, to spread, to beget. Μὴ σπείρῃ τέκνων ἀλόκα δαιμόνων βίη. Phœn. 18. See also Hes. Op. 734. SYN. Φύτεύω, γεννᾶω.

Σπῆλεθός, et πῆλεθός, ου, ὁ, subst. [merda,] dung. Καὶ τῶν σπῆλεθων κοινωνούμεν; b. μὰ Δι', ἀλλ' ἐφθης μ' ὑπὸ κρούσας. Eccles. 596. See also Acharn. 1169.

Σπένδω, Ion. imp. σπένδεσκον, f. σπείσω, v. [libo,] to pour a libation. Καὶ σπένδε, καὶ βάκχευε, καὶ στέψον κᾶρᾶ. Bacch. 309. SYN. Ἀποσπένδω.

Σπῆς, ποët. σπῆς et σπῆς, ἔος, τὸ, et σπήλυξ, γγῆς, ή, subst. [spelunca,] a cave. See in Σκύλλα. See also ε. 194. and Σ. 402. SYN. Σπήλαιον, ἄντρον, κοιλωμά, φωλεός, κοιλάς. EPIITH. Ἀργυφῆον, γλαφύρον, ἡερούειδης, κᾶτηρέφης, στέινον, ὑψηλόν, βάθον, ἀφεγγές, κοῖλον, φόνιον.

Σπέρμα, ἄτος, τὸ, subst. [semen,] seed, origin, race. Τὸ σπερμ' ἀρουρά, πᾶρᾶ λαβοῦσ' ἄλλον πᾶρᾶ. Orest. 546. SYN. Σπῆρος, γόνος, γονή. EPIITH. Πᾶλμνηστον, πᾶλμνῶν, ἀχᾶριστόν, μαντικόν, θηλῶ, γενναῖον, δύστηνον.

Σπερμαίνω, vid. Σπείρω.

- Σπερμῶδγος, ου, ὁ, subst. [qui semina legit, scurra,] a seed-pecker, a jester. Καὶ σπερμῶδγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνὰ κάψαι. Aves 580.
- Σπερχεῖος, ου, ὁ, P. N. [Sperchius,] a river in Thessaly. Σπερχεῖος ἄρδει πέδιον εὐμένει πότῳ. Pers. 493. EPI TH. Διπέρης, ἀκάμας.
- Σπέρχης, ὅς, ὁ, P. N. [Sperchis,] Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰαλέμον ἀρίστευσέ. Theocr. 15. 98.
- Σπερχνός, ἡ, ὄν, adj. [celer,] quick, hastening. Πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρόθους. Sept. Theb. 271. SYN. Ὠκός, τάχως, ἐπισπερχής, εὐπέρης, ἐλαφρός.
- Σπέρχω, v. [(1) vehementer cupio, (2) festino,] to desire eagerly; to hasten on. Νῆα κυβερνήσαι, ὅποτε σπέρχοιεν ἀελλαι. γ. 283. SYN. Ἐπισπέρχω, ἐπείγω, σπεύδω, ἐπισπεύδω.
- Σπεύδω, f. σω, v. [festino, urgeo,] to hasten, to urge on. Ὅρῳ δόκουντ' ἄ μᾶλλον, ἢ σπεύδοντ' ἄ. Heracl. 735. SYN. Κατασπεύδω, τάχυνω, ἐπείγω, σπέρχομαι, ἐρεθίζω, παϊφάσσω.
- Σπήλυγξ, et σπήης, vid. Σπῆος.
- Σπῖλας, ἄδος, ἡ, subst. [petra ad mare vel in mari sita,] a rock in or near the sea. Ἄλλ' ἄκται προβλήτες ἔσαν, σπῖλαδες τὲ πάγοι τῇ. ε. 405. SYN. Πέτρα, ἀπόρρωξ. EPI TH. Σκληρά, γλαφύρα, ὀξεῖα, τρηχεῖα.
- Σπινθήρ, ἥρος, ὁ, σπίνθρις, ἰδός, et σπινθάρυξ, ὕγος, ἡ, subst. [scintilla,] a spark. Ἐμβάλλον σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρίκου ψηφίσματός. Pax 609. See also Hom. Apoll. 442. and Apoll. 4. 1544. SYN. Μαρμαρυγή. EPI TH. Λαμπρός, βλοσυρός, πορφύρεός, αἰθαλθεῖς.
- Σπίνος, ου, ὁ, subst. [linaria viridis,] a bird called a siskin. Κάξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην, καὶ τὼ σπίνω. Pax 1149.
- Σπλαγχνεύω, v. [extorum particeps sum,] to feed upon entrails. Λυπῇ θύοντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ. Aves 984.
- Σπλάγχχον, ου, τὸ, subst. [viscera, cor,] bowels, heart, disposition. Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐμάθειν σάφως. Med. 222. SYN. Ἐγκαῖα, κῆαρ, ἦθος.
- Σπλὴν, ἦρος, ὁ, subst. [splen,] the spleen. Οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλὴν' ἀκομιδῇ μ' ἐκβάλλειν. Thesm. 3.
- Σπογγία, as, ἡ, σπόγγιον, ου, τὸ, et σπόγγος, ου, ὁ, subst. [spongia,] a sponge. Πῶς δειλός, ὅστις σπογγίαν ἦτησά σέ; Ran. 487. See also Acharn. 462. and Vesp. 598.
- Σπογγίζω, f. ῖω, v. [abstergo,] to wipe away. Μὴ φροντίσης, ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγίει. Thesm. 247. SYN. Ἀπομάσσω, ἀποψάω, ἀποσμάω.
- Σπῶδῶ, v. [in pulverem dejicio, pulso,] to cast into the dust, to beat. Στρατοῦ κάμοντος καὶ κακῶς σπῶδουμένου. Agam. 653. SYN. Καθαίρω, ἀφαιρέω.
- Σπῶδιᾶ, ἄς, et σπῶδός, οὔ, ἡ, subst. [cinis,] dust, ashes. Ὡς δ' ὅτ' τις δαλὸν σπῶδι' ἐνέκρυψε μέλαινη. ε. 488. See also Eur. Suppl. 836. SYN. Κοῖτις. EPI TH. Ψάφάρα.
- Σπῶδίζω, v. [in pulverem redigo,] to reduce to ashes. Διὰ τιν' ἄλλω σπῶδισον τάχως. Vesp. 328. SYN. Ἐκκαίω.
- Σπῶδός, vid. Σπῶδιᾶ.
- Σπόλας, ἄδος, ἡ, subst. [vestis coriacea,] a leathern garment. Ἐχέ τὴν σπόλαδ' πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δόκεις. Aves 935. SYN. Σάγος, διφθερα.
- Σπονδή, ἡς, ἡ, subst. [libatio, induciæ,] a libation, a treaty, a truce. Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σφ' αἰσιγνήτῳ φέρων. Phæn. 95. SYN. Χοή, θυσία, εὐχή. EPI TH. Ἀκρηδός, νεκτάρια.
- Σπονδοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui libationes offert vel inducias fert, fetialis,] libation-offering, truce-bearing. Σπονδοφόρος, ὅπ' ἐμοῦ δι-ωκομένης. Acharn. 216.
- Σπόρα, ἄς, ἡ, et σπόρος, ου, ὁ, subst. [semen, progenies,] seed, production, sex. Ἡ πάντα νικῶσ' ἀνδρά καὶ θηλὴν σπόραν. Hec. 653. See also Theocr. 16. 94. SYN. Γόνος, γόνῃ, σπέρμα.

Σπῶρας, ἄδός, ἡ, adj. [sparsus,] scattered. Ἡ νησιώτην σπῶράδ᾽ ἀκέκτηνται βίῳ; Rhcs. 697.

Σποργίλος, ου, ὁ, P. N. [Sporgilus.] Οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; Aves 300.

Σπορίμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sativus,] fit for sowing. Φαινόμενος σπορίμιου δὲ αὐλάκος. Theocr. 25. 219.

Σπῶρος, vid. Σπῶρά.

Σπουδάζω, f. ἄσω, v. [(1) festino, (2) studeo,] to hasten; to be anxious. Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν. Hec. 805. SYN. Ἐπιτηδεύω, μελεῶμαι, προθυμεῶμαι, σπεύδω, σπουδὴν ἔχω, τίθεμαι.

Σπουδαῖος, α, ὁν, adj. [(1) studiosus, (2) probus,] zealous, industrious, anxious, serious; good. Λεγέ δὴ τὰ τὸ σπουδαῖον ὃ τί τοῦτ' ἐστὶ σοι. Lysistr. 96. SYN. Ἐπιμέλῃς, προθυμὸς, σπερχνός, χρηστὸς, σφῶς, ἀγαθός.

Σπουδαρχίδης, ου, ὁ, adj. [magistratus ambiens,] anxious for offices of state. "Οστis; πόλιτις χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης. Acharn. 595.

Σπουδαστῆς, α, ὁν, v. [studendus,] must be diligently attended to. Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον. Iph. A. 902.

Σπουδῇ, ἡς, ἡ, subst. [festinatio, studium,] haste, zeal. Σπουδαὶ δὲ λόγων κατὰ τεχνεῦμένων. Hec. 129. SYN. Τάχος, προθυμία, ἐπιθυμία, ἐπιμελεία, ἄρετή.

Σπῦρίς, ἰδός, ἡ, et dimin. σπυρίδιον, ου, τὸ, subst. [sporta, corbis,] a basket. Καὶ Κωπαῖδων ἐλθεῖν σπυρίδας. Pax 1005. See also Acharn. 468. SYN. Κόφινος, κᾶνῶν, τᾶλᾶρος, σάγετος.

* Στάγμα, ἄτος, τὸ, στάγων, ὄντος, στάξ, ἄγος, ἡ, στάλαγμα, οὔ, ὁ, et στάλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [gutta,] a drop. Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαῆς μέλι. Pers. 618. See also Bacch. 756. Apoll. 4. 626. Antig. 1239. and Hec. 241. SYN. Λιβᾶς, ῥάθυμιγξ, ψεκᾶς. EPIITH. Δρῶσερον, ὕγρον, αἱματηρον, ὑδρηλόν, χλωρόν, νοτῖον, ὕγροβδλόν.

Στάδαῖος, στάδιος, et σᾶτος, ἡ, ὁν, adj. [statarius,] standing, erect. Οὐδ᾽ αὖς ἐγχεῖν στάδαῖα. Pers. 245. See also Ran. 1353. and Z. 506. SYN. Ἐδραῖος, βεβᾶιός, ὀρθίος.

Στάδιοδράμεῖν, v. [stadio contendo,] to strive in the course. Οἱ ἐγὼ σᾶδιοδράμομαι. Herc. F. 859.

Στάδιον, ου, τὸ, subst. [(1) stadium, (2) curriculum,] a distance of 600 Greek feet, or about 200 yards; a course. Ὅδοῦ περὶ εἰλεῖν σᾶδι᾽ ἀπλεῖν ἢ χίλι᾽. Aves 6.

Στάδιος, vid. Στάδαῖος.

Στάζω, f. ζω, * στάλαω, στάλασσω, et στάλάζω, v. [stillo,] to drop. Οὐρσων γλῦκεῖαι μελίτος ἔσταζον ῥοαί. Bacch. 700. See also Apoll. 4. 1064. and Helen. 632. SYN. Ἀποστάζω, κατὰστάζω, ψεκάζω, λείβω, ῥέω.

Στάθευτος, ἡ, ὁν, adj. [adustus,] parched. Ὁφει, σᾶθευτος δ' ἡλίου φοίβῃ φλόγι. P. V. 22. SYN. Φλόγιζόμενός.

Στάθεύω, v. [torreo,] to parch, to burn. Τῇ λαμπάδι σᾶθεύσω. Lysistr. 378. SYN. Ὀπτᾶω, θάλπω, αἰθύσσω.

Στάθμῶ, v. [metior, conjicio,] to measure, to conjecture. Πλεθρον σᾶθμῆσας μῆκος εἰς εὐγώνιον. Ion 1137. SYN. Ἐξετάζω, εἰκάζω, σδόχάζω, ὑποτιπῶ, τεκμαίρομαι, δοξάζω.

Στάθμη, ἡς, ἡ, subst. [regula,] a rule, a measure. Τῷχῃ, πᾶρ' οἷαν ἡλθόμεν σᾶθμην βίον. Ion 1514. SYN. Κᾶνων, λαβή.

Στάθμος, οὔ, ὁ, plur. σᾶθμοι, et σᾶθμά, subst. [(1) stabulum; (2) postis; (3) libra, pondus,] a stall, a fold; a door-post; a pound, a weight. Μᾶλιστ᾽, μυρίον γὰρ δούς χρυσοῦ σᾶθμόν. Bacch. 800. SYN. Αὐλῖς, ἐπαυλῖς, πάραστᾶς, ζυγός, τάλαντόν. EPIITH. Ἀργυρεὺς, ποιμνήϊς, οἰσπόλῶς, ἄκρος, μυρίος, κοῖλῶς, οἰκείος, περὶμήκης.

Στακτός, ἡ, ὁν, adj. [stillans, liquidus,] dropping, liquid. Οὐτὲ μῦροιςιν μῦρῖσαι στακτοῖς. Plut. 529. SYN. Ὑγρός, χυτός.

Στάλαγμα, et στάλαγμα, vid. Στάγμα.

Στάλασσω, et στάλαω, vid. Στάζω.

Στάλιξ, ἰκός, ἡ, subst. [paxillus, quo sustentur retia,] a peg supporting nets. Ἀμπαῖων· στάλικες δ' ἀρτιπάγεῖς ἄν' ὄρη. Theocr. Ep. 3. 4. SYN. Ἰκρίδιον, πάσσάλος.

Στάμιν, ἰνός, ἡ, subst. [statumen,] a rib in a ship. Ἀράρων θάμει σάμινεσσιν. e. 252.

Σταμνίδον, ου, τὸ, et στάμνος, ου, ὁ vel ἡ, subst. [urna, urceolus,] an urn, a pitcher. Φέρετω κύλικα τῆς ἐνδόθεν καὶ σταμνίδον. Lysistr. 199. See also Plut. 545. SYN. Κάλπῆς, κέραμυς, ἀμφόρευς.

Στάξ, vid. Στάγμα.

Στάσιάζω, f. ἰάσω, v. [seditionem excito,] to excite sedition, to be factious, to quarrel. Μη στάσιᾶσωμεν. Lysistr. 768. SYN. Διάσταῖεω, διίσταμαι, δίχοσταῖεω, ἐρίζω, ἀνᾶκινεω, νέωτερίζω.

Στάσιάρχος, ου, ὁ, subst. [auctor seditionis, vel cœtus princeps,] an author of sedition, the head of a party. Καὶ στάσιάρχος, τὰδὲ πεσοῦνόντων. Pers. 13.

Στάσις, εὖος, ἡ, subst. [seditio, status,] a faction, a sedition, a state or condition. Καὶ στάσις πόλιταις. Androm. 475. SYN. Δίχοστασία, κατάσταμα, θορύβος, τάραχή.

Στάσιωρὼν, ου, τὸ, subst. [caula montana. H. Steph. Vide tamen notas viro- rum eruditiorum in l. citato,] a mountain fold or den. Μηλοῖβδα στάσιωρὼν. Cycl. 53. EXP. Στάθμὸν ὄρειον.

Στάτηρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [stater,] a silver or gold coin, in silver worth about half a crown, in gold 13 shillings. Καὶ τοῦτ' ὅ πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στάτηρων. Nub. 1041. SYN. Τετραδραχμὸς.

Στάτιζω, v. [(1) sisto, (2) sto,] to place; to stand. Δμωαὶ στάτιζουσ' ἄς ἐπερσ' ἐμὸς πατήρ. Eur. Electr. 316. SYN. Ἰστημί, παρίστημι.

Στάθς, vid. Στάδαῖος.

Σταυρὸς, οὔ, ὁ, subst. [vallus,] a stake. Σταυροῖσιν πύκνιοῖσι. Ω. 453. SYN. Σκόλοψ.

Στάφῆς, ἰδὸς, ἡ, subst. [uva passa,] a raisin. Ἀ στάφῆλις στάφῆς ἐστί. Theocr. 27. 9.

Στάφυλη, ἡς, et στάφυλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [uva,] a grape. Ἦν· ἐνθα δ' ἀνὰ στάφυλαι παντοῖαι ἔασιν. ω. 342. See also Theocr. 27. 9. SYN. Βῶτρυς. ΕΡΙΤΗ. Βακχίᾱς, πίων.

Στάφυλη, ἡς, ἡ, subst. [perpendicularum architectonicum,] a plummet. Στάφυλη ἐπὶ νῶτον ἔσας. B. 765.

Στάχυς, ὕος, et ἄσταχυς, ὁ, subst. [spica, seges,] an ear of corn, a crop. Σπαρτῶν στάχυς ἐβλαστῆν. Herc. F. 5. SYN. Λήϊον. ΕΡΙΤΗ. Χρυσόπηληξ, γηγενής, πύριμος, πολυμέτρως, ἀγλαός.

Στέαρ, ἄτος, τὸ, subst. [sevum, adeps crassus et densus,] suet. Ἐκ δὲ στέατος¹ ἐνεικέ μέγαν τρῶχον. φ. 178. SYN. Πιμέλη, λίπος.

Στεγάζω, vid. Στέγω.

Στεγάνος, et στέγνός, ἡ, ὄν, adj. [opertus, tectus,] covered, reserved. Λευκῆς χιτῶνος πτέρυγι στέγανός. Antig. 114. SYN. Κάτηρέφης, σὺνέχης, σίωπηλός.

Στέγη, ἡς, ἡ, et στέγος, εὖος, et στέγαστρον, ου, τὸ, subst. [(1) tectum, (2) domus,] a covering; a house. Οὐδ' ἂν στέγην γάρ, ἡς κάτηρέφεῖς δῆμοι. Hipp. 470. See also Pers. 146. and Choëph. 971. ΕΡΙΤΗ. Πάνδημος, ἀξενός, νυμφίδιός, τυραννική, πορφύρευτική, ἀκλήϊστός.

Στέγω, et στεγάζω, v. [tego,] to cover, to protect. Στέγει τυραννον δωμά προσ- πόλων ἐμῶν; Hipp. 845. See also Soph. Electr. 781. SYN. Καλύπτω, κάταστέγάζω, ἄμύνω.

Στείβω, v. [calco,] to tread upon. Στείβων ἀνδρῶν. Helen. 868. SYN. Πάτω, περὶβάλλω, ἐπεμβαίνω.

Στεινόπυρὸς, Ion. pro Στένδοπυρὸς, q. v.

Στεινός, Ion. pro Στένός, q. v.

Στείνω, Ion. pro Στένω, q. v.

Στεινωπός, Ion. pro Στένωπός, q. v.

¹ Στέατος is here scanned as a trochee.

Στεῖρᾶ, as, Ion. στεῖρη, ἡς, ἡ, subst. [(1) "carina navis; (2) juvenca quæ nunquam peperit." Damm.] the keel of a ship; a steer. Στεῖρη πορφύρεον μέγαλ' ἰάχῃ, νηὸς ἰούσης. β. 428.

Στειπτός, et στιπτός, ἡ, ὄν, adj. [calcatus,] trodden. Στειπτή γέ φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντ' ἰφ. Philoct. 33. See also Acharn. 180.

Στεῖρός, et στέριφος, ἡ, ὄν, adj. [sterilis,] barren. Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βούν. κ. 522. See also Thesm. 648. SYN. Ἄγρονός, ἀτρός, ἀκαρπός.

Στείχω, et στήχῳ, v. [ordine incedo, vado,] to march in order, to go. Οὐκέτι· στείχουσ' ἄρ' εἰς φόνον ἡδῃ. Med. 973. See also B. 92. SYN. Βάδιζω, πῶρεύομαι, ὑπώχωρῶ, ἔρχομαι.

Στέλῃα, Ion. στέλειᾶ, ἄς, ἡ; στέλλῃον, Ion. στειλεῖον, et στειλεῖον, οὐ, τὸ, subst. [manubrium,] a socket, a handle. Αἰθὺς ἐπὶ στέλεῃ. Apoll. 4. 957. See also e. 236. SYN. Λάβῃ, ἄφῃ, κώπη.

Στέλεχος, ἔος, τὸ, subst. [stipes, caudex,] the stump or stem of a tree. Τὰς ἀνδράς ἔρρειν, στέλεχῃ. Lysistr. 336. SYN. Πίζᾶ, κορμός, κλάδος.

Στέλλω, f. ἔλω, v. [instruo,] to arrange, to adorn, to prepare for. "Ενθ' Ἀργῶθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμ' ἐν. Iph. T. 70. SYN. Ἀναστέλλω, συστέλλω, σθλίζω, σκευάζω, πᾶρασκευάζω, περὶβάλλω, κοσμεῶ, περιστέλλω.

Στέμμα, ἄτος, τὸ, subst. [corona,] a garland. Σεμνὰ στεμμάτων μυστήριᾶ. Ion 480. SYN. See Στέφανός.

Στεμματώω, vid. Στέφω.

Στεμφύλα, τῆ, subst. [fraces, olivarum vel uvarum pressarum reliquiae,] the remains of olives or grapes pressed. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. Nub. 45. SYN. Βρυτέᾶ, τᾶ.

Στέναγμα, ἄτος, τὸ, στέναγμός, οὐ, ὁ, et στόναχῇ, ἡς, ἡ, subst. [gemitus,] a groan. Τῶν σῶν δ' ἀκούσας, Ἰδλέως, στέναγμάτων. Heracl. 479. See also Phœn. 1054. and Ω. 512. SYN. Στόνός, οἰμωγῇ, ὀλοφυρμός. ΕΡΙΤΗ. Ἡδύ. ΡΗΡ. Πένθιμος στέναγμάτων εἰσβολή.

Στένάζω, στέναχίζω, et στέναχω, vid. Στένω.

* Στένακτός, α, ὄν, adj. [ingemiscendus,] must be lamented. Τὰ τούτων οὐχὶ σοὶ στένακτέον. Eur. Suppl. 301.

Στένακτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) gemo; (2) gemendus,] lamenting; to be lamented, mournful. Στένάζειθ', ὡς στένακτᾶ. Herc. F. 909. SYN. Γόερός, ἀξιόθρηνός, στένακτέος.

Στέναχω, vid. Στένω.

Στένωκκύτος, οὐ, ὁ et ἡ, subst. [lamentum ciens,] causing bitter groans. Ἐκ-κοκκίῳ σου τὴς στένωκκύτους τρήχας. Lysistr. 449.

Στένωλεσχῆς, v. [de rebus male subtilibus garrio,] to chatter ignorantly about subtleties. Καὶ περὶ καπνοῦ στένωλεσχεῖν. Nub. 319. SYN. Λεπτὸλόγῳ, στωμύλλω.

Στένωπορθμός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [arctum fretum habens,] having a narrow channel. Κέλσασα, στένωπορθμόν. Iph. A. 167.

Στένωπῶρος, Ion. στεῖνωπῶρος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [angustos meatus habens,] having a narrow passage, narrow. Αὐτοὶ θ' ὑπ' αὐτῶν στένωπῶρους κατ' ἐξόδους. Androm. 1132. See also Iph. T. 891.

Στένός, Ion. στεῖνός, et στένυγρός, ἄ, ὄν, adj. [angustus,] straight, narrow. Οὐ δὴ στένὸν διαυλὸν ᾤκισται πέτρας. Troad. 437. See also Simon. 200. SYN. Στένωπῶρος, στένωπός, λεπτός, στένωχρός.

Στένωτορ, ὀρός, ὁ, P. N. [Stentor.] Στένωτορὶ εἰσαμένη μεγάλητόρ' χαλκεῶφώνῳ. E. 785.

Στένωγρός, vid. Στένός.

Στένω, Ion. στεῖνω, στένάζω, στέναχίζω, et στέναχω, v. [gemo,] to groan. Οὐκ ἂν μὲν ὧσ' αὖτις δάμαρτος ἔστιν ἐν. Alcest. 307. See also Phœn. 1654. π. 188. and θ. 95. SYN. Στόναχῆ, οἰμῶζω, στόναχίζω, ἀναστενω, κλάω, ὀδυρόμαι, ὀλοοῦζω.

Στένωπός, Ion. στεῖνωπός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [angustus,] narrow. Δρυμός τ' ἐκ στένωπός ἐν τρήπλαις ὁδοῖς. Œ. R. 1399. SYN. See Στένός.

Στέργηθρόν, ου, et στέργημα, ἄτος, τὸ, subst. [amoris illecebræ,] an enticement to love, a charm. Εὐλόγα δ' εἶναι στέργηθρά φρένων. Hipp. 256. See also Trach. 1138. SYN. Φιλία, ἔρως, φίλτρον, δελῆαρ.

Στέργω, v. [(1) amo ut parens, (2) diligo, (3) contentus sum,] to feel natural affection, to love, to be content, to desire. Δείσαντες, ἡ στέρξαντες; C. R. 11. SYN. Ἀγαπάω, φίλῶ, ἀρκέσμαι, ἀρέσκμαι, ἱμείρω.

Στερῆός, et στερέος, ἄ, ὄν, adj. [firmus,] strong. Ἐπαιδοῖσιν θέλει, στερέας τ'. P. V. 180. See also Androm. 98.

* Στερεόφρων, ὄντος, adj. [dura mente præditus,] hard-hearted. Πῶτε χροῶν στερεόφρων. Aj. Fl. 526. SYN. Δυστράπελός.

Στερῶ, στερίσκω, et στερῶμαι, v. [privo,] to deprive. Τῆς σῆς στερηθεὶς φιλατῆς ὁμιλίας. Hipp. 839. See also Eur. Suppl. 1103. and Phœn. 592. SYN. Ἀποστερῶ, ἀμέρῶ, ἀφαιρῶ, ὀρφανίζω, περίσυνῶ, ζημιῶ.

Στερῆς, adv. [firmiter,] firmly. Ἐντέτατο στερῆως. K. 263. SYN. Χαλῆπως, ἰσχυρῶς, βεβαίως.

Στερῖφος, vid. Στεῖρος.

Στερκτός, ἡ, ὄν, adj. [amabilis,] lovely. Στερκτόν, ἡ προσηγυρόν. C. R. 1338. SYN. Ἀγάπητός, ἔραστός.

Στέρνόν, ου, τὸ, subst. [pectus,] the chest, the breast. Ἄρην Αἰτωλὸν ἐν στέρνεσσι χει. Phœn. 134. SYN. Στήθος. ΕΡΙΤΗ. Κάλλίστὸν ἱμέρῳ, λαχνηῆν, λάσιον.

Στερνότης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pectora tundens,] beating the breast. Φόνοι, μάχαι, στερνότης τ' ἅντα τῶν. Eur. Suppl. 614.

Στερνοῦχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in gremio continens,] holding in the lap. Στερνούχου χθύνος. C. C. 691. SYN. Πεδίουχος.

Στερῶμαι, vid. Στερῶ.

Στερῶπή, ἡς, et στέροψ, ὅπος, ἡ, subst. [(1) fulgor, (2) fulgur,] brightness, splendor, lightning. Χειμωνότηψ, βροντῇ, στερῶπῇ τ'. Æsch. Suppl. 35. See also Antig. 1127. SYN. Ἀστράπη, ἀστέρῶπή, σέλας.

Στερῶπηγέρτης, ου, ὁ, adj. [qui fulgur concitat vel congregat,] lightning-exciting or gathering. Κινήσει πύκνιν ἡν νῆξελὴν στερῶπηγέρτα Ζεύς. Π. 298.

Στερρός, vid. Στερῆός.

Στερφός, ἔος, τὸ, subst. [corium,] a hide. Στερφέσιν αἰγείοις ἐζωσμέναί. Apoll. 4. 1349. SYN. Δέρμα.

Στεῦμαι, v. [statuo, promitto,] to resolve, to promise. Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πέλαται. Pers. 49. SYN. Ὑποδέχμαι, ὑπισχόμεαι.

Στεφανῆ, ἡς, ἡ, subst. [cinctura, ora,] an inclosure, a border. Πύργων ἐπ' ἄκρας στεφάνας ὀθί σοι. Troad. 786. ΕΡΙΤΗ. Κἀλή, εὐτυκτός, χρισεία, εὐχαλκός, χαλκεία, θυσσάνδεσσα.

Στεφανηπλόκεω, v. [coronam plecto,] to weave a garland. Στεφανηπλόκουσ' ἐβοσκὸν ἐν ταῖς μύρριναῖς. Thesm. 455.

Στεφανηφόρεω, v. [coronam gesto,] to wear a crown or garland. Ἰσμην, ὦ στεφανηφόρει. Herc. F. 777.

Στεφανηφόρια, et στεφανόφορία, as, ἡ, subst. [coronæ gestatio,] the wearing of a crown. Νικᾷ στεφανηφόριαν. Eur. Electr. 862.

Στεφανηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [coronam gestans,] crown-bearing. Στεφανηφόρους ἄπωθῃ. Bacch. 523. SYN. Κάραστεφής, ἐπηρέφής, πύλυστεφής, περιστέφής.

Στεφανίζω, vid. Στεφω.

Στεφανίσκος, ου, ὁ, subst. [corolla,] a little crown, a chaplet. Ῥόδινοισι στέφανίσκοις. Anacr. 5. 15.

Στεφάνος, ου, ὁ, et στεφάνωμᾶ, ἄτος, et στέφος, ἔος, τὸ, subst. [(1) corona, (2) honos,] a crown, a garland; honor. Οὐδεὶς στεφάνον ἀνθαιρήσεται. Hec. 654. See also Herc. F. 355. and Med. 945. SYN. Στέμμα, περικύμα. ΕΡΙΤΗ. Χρυσῆος, χρυσότευκτός, πλεκτός, χλωρόκυμός, κλεινοτάτος, καλλινικός, οὐρανίος, καλλιπαῖς, πάτρωος, καλλιχόρος, κίσσινος, χρυσήλατος, περιβύλος, ἱερὸς, ἄβρος, χιδερός, νεοθήλης, ἡδὺ πνέων, ἡδύπνοος, τηλαυγής, ῥόδοις, εἰαρινός, οὐρανίος, τανύφυλλος, χρυσόκυμός.

Στεφάνῳ, vid. Στέφω.

Στεφάνῳδης, ἔος, ὁ ἐτ ἡ, adj. [coronis aptus,] fit for crowns or garlands. Ἄρα δ' ἐλάταισι, στεφάνῳδει τὲ χλόα. Iph. A. 1058.

Στέφος, vid. Στεφᾶνός.

Στέφω, στεμματῶω, στεφάνίζω, et στεφᾶνῶω, v. [corono,] to crown. Οἶνον στεφει δὲ κρᾶτᾶ μυρσίνοις κλάδοις. Alcest. 774. - See also Heracl. 530. and Orest. 915. SYN. Ἄναστέφω, πῆριστέφω, κοσμέω, πῆρικοσμέω, πύκάζω.

Στήθος, ἔος, τὸ, subst. [pectus,] a breast. Ἰκνεῖται λόγος διὰ στηθῶν. Sept. Theb. 559. (A double dochmiac.) SYN. Στέρνον, θώραξ. EPITH. Ἰμῆρδεν, λάχνην, φίλδον, ἀπᾶλδον, ἀργυφῆδον, μετᾶμάζιδον, μέσδον, γυῆρδον.

Στήλη, ἡ, subst. [columna, cippus,] a pillar, a buttress, a monument. Μέμνησ', ὅτ' τῆς στήλης κατέτιλᾶς ἐσπῆρας; Aves 1054. SYN. Κίων, στῦλος, μνημᾶ. EPITH. Πρόβλης. PHR. Πᾶριον λίθου λευκότερα.

Στημορράγῶω, v. [staminibus ruptis scindo, vel scindor,] to rend, or to be rent.

Στημορράγουσὶ ποικίλων ἐσθημάτων. Pers. 841.

Στήμων, ὄνος, ὁ, subst. [stamen,] the warp. Εἰ μὴ τὸν στήμονᾶ νήσεις. Lysistr. 519. EPITH. Λεπτὸς.

Στήριγμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [fulcimentum,] a strengthening, a support. Κάμοι χερός τ' ἐνδὼτ' στηρίγματᾶ. Iph. A. 617. SYN. Ἐρεισμᾶ, ἔχμᾶ, ὑπὸβάθρον, στερῶμᾶ.

Στηρίζω, ¹ f. ξω, v. [firmiter figo, fulcio, firmo,] to fix firmly, to prop up, to establish. Πρὸς οὐρανὸν καὶ γαίαν ἐστήριξε φῶς. Bacch. 1072. SYN. Ἐρείδω, κρατύνω, ἴστημι, ἐμπέδω.

Στησίχῳρος, ον, ὁ, P. N. [Stesichorus,] a Greek lyric poet of Himera in Sicily. Οὐτῷ γὰρ Ὀμηρὸς ἡδὲ Στησίχῳρος. Simon. 10. 4.

Στία, as, ἡ, subst. [lapillus,] a pebble. Στιάων' εἰς δὲ μέλας λίθος ἡρήρεισθ'. Apoll. 2. 1176. SYN. Ψήφος, λίθαξ.

Στίβᾶρος, ἄ, ὄν, adj. [(1) firmus, (2) gravis,] strong; heavy. Ὡχέτ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στίβᾶρῆς ἀπὸ χειρὸς ῥουσέν. N. 505. SYN. Στερρὸς, στερῆός, βριᾶρος, ἀστεμφής, βάρυς, ἰσχυρὸς, κρατερὸς.

Στίβᾶρως, adv. [firmiter, graviter,] strongly, heavily. Αἶ ῥᾶ πύλας εἵρυντὸ πύκα στίβᾶρως ἀρᾶρνας. M. 454. SYN. Στερῆως, στερρῶς, ἰσχυρῶς.

Στίβᾶς, ἄδος, ἡ, subst. [stramentum,] a pallet bed. Πράγματᾶ τῇ, καὶ στίβᾶδᾶς, ἄς ἔλαχ' Ἐφορμίων. Pax 348. SYN. Στρωμνὴ, λέχος. EPITH. Χάμαιπετής.

Στίβη, ἡ, subst. [pruina,] hoar-frost. Στίβῃ ὑπιοίη. ρ. 25. SYN. Πάχνη, αἰθρὸς, πάγῆτος. EPITH. Κάκῃ.

Στίβος, ον, ὁ, subst. [trames,] a track, a way. Ἐπίσχες, ὡς ἂν προὔξευνησῶ στίβον. Phoen. 90. SYN. Τρίβος, ὁδός, ἄρᾶπὸς, πᾶτος, ἵχνος. EPITH. Μεγᾶς, περὶφῆρης.

Στίγμᾶ, ἄτος, τὸ, et *στιγμός, οὔ, ὁ, subst. [punctio, nota,] a puncture, a mark, a spot. Στίγματᾶ δ' ὡς ἐπέφαντ' ἰδεῖν δεινοῖσι δράκονσι. Hes. Scut. 166. See also Æsch. Suppl. 846. SYN. Κηλὶς, ποικιλμᾶ, σπῖλος.

Στιγματίας, ον, ὁ, adj. [stigmatē notatus,] stigmatised, branded. Στιγματίας θ', ἀρπᾶλῶς. Lysistr. 331.

* Στιγμός, vid. Στίγμᾶ.

Στίζω, f. ξω, v. [pungo,] to prick, to brand. Ἐγὼ δ' ἀπὸ λῶλα στιζόμενος βακτηρίᾳ. Vesp. 1287. SYN. Κάταστιζω, κεντέω, νύσσω, ποικίλλω, στίγματίζω.

Στικτός, ἡ, ὄν, adj. [maculosus,] spotted. Καὶ νέβρου στικτὸν δερᾶς. Bacch. 823. SYN. Κάταστικτός, αἰδὼς, ποικίλος, κατᾶστικτός, αἰδῶνῶτος, βάλις, κηλιδῶτος.

* Στιλβίδης, ον, ὁ, P. N. [Stilbides,] a famous Athenian soothsayer, in the Peloponnesian war. Ἡ σχιζᾶ γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πῖέζει. Pax 1031.

Στίλβω, v. [fulgeo,] to shine, to flash out. Στίλβει ρυσώδεις ἀστράπας. Orest. 474. SYN. Ἀποστίλβω, ἀστράπτω, λάμπω, αὐγάζω.

Στίλη, ἡ, subst. [stilla, nummus minimus,] a drop, a mite. Τί οὐκ ἀποκομήθην ὅδον ὅσον στίλην; Vesp. 213.

¹ The active form of Στηρίζω frequently occurs in a neuter signification.

- Στιλπνός, ἡ, ὄν, adj. [fulgidus,] shining, bright. Στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἕρσαι. E. 351. SYN. Λαμπρός, ἀστράπτων.
- Στίξ, ἴχς, ἡ, subst. [ordo militaris,] a rank of soldiers. Τὶ δρωῖν τὰ ; μὴν τάσσοντ' ἄ πόλεμίων στίχας; Heracl. 676. SYN. Στοῖχος, τάξις, στίφος. EPITH. Πύκνη, κράτερά, δολιχή.
- * Στειπτός, id. q. Στειπτός, q. v.
- Στίφος, ἔος, τὸ, subst. [turba, caterva,] a crowd, a troop. Πόλεμον στίφος παρέχοντες. Pers. 20. SYN. Ὀμιλός, πληθός, τάξις, στίξ, ἀγέλη, ἵλη, τέλος.
- Στίχῳ, vid. Στείχω.
- Στίχιος, ου, ὁ, P. N. [Stichius,] a Boeotian general in the Trojan war. Ἐκτωρ μὲν Στίχιόν τε καὶ Ἀρκέϊλαόν ἐπεφνέ. O. 329.
- Στίχος, ου, ὁ, subst. [ordo,] order, a measure. Τάξαι νέων μὲν στίφος ἐν στίχοις τρίσιν. Pers. 372. SYN. Μέτρον.
- Στλεγγίς, ἰδός, ἡ, subst. [strigil,] a scraper. Ὅρας, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι. Thesm. 556. SYN. Ψήκτρα.
- Στόα, poet. στοῖα, ἄς, ἡ, subst. [porticus,] a porch. Στόας στέναχούσης. Acharn. 548. See also Eccl. 680. SYN. Αἰθουσά.
- Στοιβή, ἡς, ἡ, subst. [verbum supervacaneum, complemento versus serviens,] a word foisted in. * Ἡ στοιβὴν ἰδης. Ran. 1178.
- Στοιχάδες, ων, οἱ, P. N. [Stoichades,] five islands on the coast of France. Στοιχάδες, Ἀργῆς περὶ ὧσ' ἄ σήματ' ἄ νηός. Apoll. 4. 554.
- * Στοιχεῖον, ου, τὸ, subst. [(1) elementum; (2) umbra solis,] element, first principle; a line on a dial. Ὅταν ἡ δέκα πουν τὸ στοιχεῖον. Eccles. 652.
- Στοιχηγῶρῳ, v. [ordine narro,] to tell in order. Στοιχηγῶροῖν οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμι σοι. Pers. 436.
- Στοιχίζω, f. ἴσω, v. [ordino,] to set in a row, to arrange. Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοιχίσαι. P. V. 493. SYN. Περὶστοιχίζω, μάκρηγῶρῳ, διτάσσω.
- Στόλη, ἡς, ἡ, et σδλισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [vestis,] a garment, clothing, dress. Ἀνθρὸς εἰμάτων σδλῇ. Iph. A. 73. See also Hec. 1138. SYN. Ἑσθῆς, στολμός, ἀμπέχυνη, σδλῆς, κόσμος. EPITH. Μελαινά, γυναικόμενος, θήλειᾷ, ἄεικῆς, δυσπίνης.
- Στόλιδῳ, et σδλίζω, v. [induo,] to put on, to clothe. Νεβρίδα σδλίδωσάμενα πῶρ' ἐγώ. Phœn. 1768. See also Eur. Suppl. 669. SYN. Ἀμφιβάλλω, ἀμφιστέλλω, ἀμπίσχω, ἀμπέχω, περὶβάλλω, ἀμφιέννυμι.
- Στόλις, ἰδός, ἡ, subst. [plica,] the fold of a garment. Στόλιδες ὑπὸ σφύροισι τείνουσιν σέθεν. Bacch. 924. SYN. Στόλη, δέρμα. EPITH. Κρόκεσσα, παμποικίλος.
- Στολμός, οὔ, ὁ, subst. [amictus,] a clothing, dress. Στολμοῖσι νεκρῶν κρατᾶς ἐξεστεμμένα. Hec. F. 525. SYN. Στόλισμᾶ, σδλή.
- Στόλος, ου, ὁ, subst. [(1) præparatio, (2) expeditio,] arrangement; an expedition by land or sea. Φρύγων ἐς αἰῶν αἰῶν αἰροῖεν στολόν. Hec. 1123. SYN. Πάρασκευη, στρατεία, ἐξόδος, πλοῦς, πληθός.
- Στόμα, ἄτος, et στόμιον, ου, τὸ, subst. [os,] a mouth, an entrance. Ἄν' ἀ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν. Androm. 95. See also Antig. 1231. SYN. Εἰσβολή, ἐκβολή, εἰσόδος, μύσταξ. EPITH. Νεκτάρειον, τέρεν, κάλυν, ἡδύ, λιγύρον, γυῖρον, ἡμέρον, δολιόν, αἰδόν, ἀμβρόσιον, ἀνσίον, δεινόν, ἀφυλλόν, σῆφέστων, ἄκρον, εὐπρόσηγρον, ἐτήτυμόν, πόντιον, εὐφημόν, ἄθροον, ἀψευδές, ἀχάλινον, εὐρόν, ἐλεινόν, ἐλεύθερον, νεκτάρειον, ἐρόν, μακρόν, βιάρυθογγον, σκαῖον, ἀπύλωτον, μέγα, φθονέρον, σεμνόν, κῆκωλωσον.
- Στόμαλινόν, ου, τὸ, subst. [æstuarium,] a lake or inlet near the sea. Καὶ μὰν ἐς στομάλινον ἐλαύνεταί. Theocr. 4. 23.
- Στόμαργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [loquax,] babbling, trifling. Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γυναι, γλωσσαλγίαν. Med. 525. SYN. Στόμαλγῆς, φλύαρός, ἀλάζων, ὑπερκομπός, σπερμῶδγός.
- Στόματουργός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ore opus suum conficiens,] one who mouths. Ἐνθεν δὲ, στόματουργός ἐπῶν. Ran. 847.

Στομάχος, ου, ὁ, subst. [guttur,] the throat, gullet. Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρῶν τὰμὲ νηλεῖ χαλκῷ. Γ. 292. SYN. Λαιμὸς, φάρυγξ.

Στομίον, ου, τὸ, subst. [os,] the mouth. Vid. Στομά.

Στομίον, ου, τὸ, subst. [frænum,] a bit, a bridle. Γνώμη στομίων ἄτερ εὐθύνων. P. V. 295. SYN. See Χάλινος.

Στομῶω, f. ὦσω, v. [os obturo, acuo,] to stop the mouth, to sharpen. Δειναίς ἐχιδναίς εἰς ἐμ' ἐστόμωμένην; Iph. T. 288. SYN. Ὁξύνω, παροξύνω, ἀποστομῶω.

Στομφάζω, v. [magnifice loquor,] to talk big. Ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντάς. Vesp. 720. SYN. Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, μεγάλανχεω, ὑψηλόλογεω, καυχᾶμαι.

Στόμφαξ, ακὸς, ὁ et ἡ, adj. [grandiloquus,] speaking big, braggart. Ψόφου πλέων, ἀνυστάτον, στόμφακά, κρημνυποιόν. Nub. 1370. SYN. Κομπαστής, ἀλάζων, μεγᾶλληγόρος, καυχητής.

Στόμωσις, ἔως, ἡ, subst. [acumen,] an edge. Πολλὴν ἔχον στόμωσιν. Cē. R. 795.

Στόνᾳξω, et στονᾳχίζω, v. [gemo,] to groan. Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοὶ στονᾳχίσειται ἐξδνδμήναι. Hom. Hymn. 4. 253. See also ι. 13. SYN. See Στένω.

Στόνᾳχι, vid. Στέναγμα.

Στόνδεις, εσσα, ἐν, adj. [gemebundus,] groaning. Στόνδειςσά τέ γῆρὺς ὀμανλὸς. Cē. R. 187. SYN. Ἀγάστνός, γόερὸς, πένθιμος, στένακτός.

Στόνός, ου, ὁ, subst. [gemitus,] a groan. Στόνων αὐτάς· σὺ τ', ᾧ. Sept. Theb. 135. SYN. See Στέναγμα.

Στόνυξ, ὄξος, ὁ, subst. [præacuta cautes,] a sharp rock. Πετραίῳ στονύχι χρίμψε σφύρῳ. Apoll. 4. 1679.

Στόρῶω, et στόρνυμι, f. ἔσω, et στρώννυμι, f. στρώσω, v. [sterno,] to spread, to prostrate. Στόρῃσας θέλω πρόπινειν. Anacr. 4. 3. See also Eur. Suppl. 776.

Στόχάζομαι, v. [(1) collineo ad scopum, (2) conjicio,] to aim at a mark; to conjecture. Εὐ γε στόχάζει, κάπθωφράγνυνσαι κύκλῳ. Antig. 241. SYN. Εὐστόχῶω, οἶμαι, εἰκάζω.

Στόχασμά, ἀτός, τὸ, subst. [collineatio ad scopum,] an aim. Οὐκ ἀγκύλωτοῖς Θεσσαλῶν στόχασμάσιν. Bacch. 1194.

Στραγγεύομαι, v. [tempus tero,] to linger. Τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Nub. 131. SYN. Ἀνᾶβάλλω, διατρίβω.

Στραγγουρία, as, ἡ, subst. [stranguria,] a strangury. Ἐξεῦρες ἀτέχνως φάρμακον στραγγουρίας. Vesp. 806.

Στραγγουριάω, v. [stranguria laboro,] to be afflicted with a strangury. Στραγγουρίῳ γάρ, ἐχθές ἐφάγον κάρδαμά. Thesm. 622.

Στράπτω, i. q. ἀστράπτω, v. [fulguro, fulgeo,] to lighten, to shine. Στράψαντά χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη. Cē. C. 1514. SYN. Ἀστράπτω, ἀποστράπτω, ἀπὸλάμπω.

Στράταρχος, vid. Στράτηγος.

Στράτεία, as, ἡ, subst. [expeditio militaris,] an expedition. Ἴτω στράτεία δι᾿ αὐλοθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος. Iph. A. 495. EPITH. Δυστῆχεσάτη, ὀλεθρίος, χιλιόναυς.

Στράτευμά, ἀτός, τὸ, στρατῆ, ἄς, ἡ, et στρατός, οὐ, ὁ, subst. [exercitus,] an army. Κάτέσχ', Ἀχιλλεύς, πᾶν στρατεῦμ' Ἑλληνίκον. Hec. 38. See also Troad. 232. and Bacch. 1345. SYN. Στόλος, ἐξόδος, στρατόπεδον. EPITH. Ναυσίπυρόν, χιλιόναυ, βάρβαρόν, εὐρύ, πόλυ, ἀλιῦν, ἀεικελιός, φίλοπτόλεμος, ὀλός, ἀνηρίθμον, κράτερος, ἀμειλίχος, ἀρήϊός. PHR. Κύμα χερσαῖον στρατοῦ.

Στράτεύω, v. [(1) exercitum in expeditionem duco, (2) milito,] (1) to lead an army on an expedition, (2) to serve in war. Ἔνος δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν. Herc. F. 821.

Στράτηγέω, et στρατηλάτῶω, v. [exercitum duco,] to lead an army. Δοῶν γέροντον δὲ στρατηγεῖται φύγή. Androm. 39. See also Orest. 709. SYN. Ἠγεμόνευω.

Στράτηγία, as, ἡ, subst. [munus imperatorium, peritia imperatoria,] the office

of a general, generalship. Τὴν δ' ἔμην στρατηγίαν. Androm. 676. SYN. Ἠγέμενευμᾶ.

Στρατηγικῶς, adv. [imperatorie,] in a general-like manner. Καὶ στρατηγικῶς. Aves 361.

Στρατήγιον, vid. Στρατόπεδον.

Στρατήγης, ιδὸς, ἡ, adj. [prætorius,] of a general.¹ Καὶ δὴ π' ἰδίῃσιν ἦν στρατηγίῃσιν πύλαις. Aj. Fl. 49. SYN. Στρατιώτης.

Στρατηγὸς, στραταρχὸς, ἢ στρατηλάτης, οὐ, ὁ, subst. [dux exercitus,] a general. Σφάλῃρα δ' οὐ φίλῳ στρατηγῶν κράτη. Rhés. 132. See also Pyth. 6. 31. and Orest. 567. SYN. Ἀρχὸς, ἡγέμων.

Στρατία, vid. Στρατενυμᾶ.²

Στρατιὸς, οὐν, adj. [ad exercitum s. ad bellum pertinens, militari more,] belonging to an army or war, in a soldier-like manner. Μεγά καὶ στρατιὸν κατέπαρδεν. Vesp. 616. EXP. Μεγά, φύβερδον.

Στρατιώτης, στρατωνίδης, οὐ, ὁ, et * στρατιώτης, ιδὸς, ἡ, subst. [miles, milites,] a soldier, military. Εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἅ ἑλβεῖς. Vesp. 965. See also Acharn. 596. and Agam. 46. SYN. Ὀπλίτης, τευχιστής, αἰχμητής, ἄσπιστής, πῦλμιστής, μάχητής.

* Στρατιωτικός, ἡ, οὐν, adj. [militaris,] military. Μῶν οὐν ὁμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ; Pax 527. SYN. Πόλεμικός, μάχημός.

Στρατόμαντις, ἔως, ὁ, subst. [augur exercitus,] soothsayer of the army. Κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν. Agam. 120.

* Στρατόνίκη, ἡς, ἡ, P. N. [Stratonice.] Καὶ Στρατόνικην, ὕμῳ οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πύλεμιζεν. Thesm. 807.

Στρατόπεδον, et στρατηγιόν, οὐν, τὸ, subst. [castra, exercitus,] a camp, an army. Μεθεῖται στρατός στρατόπεδον λιπών. Sept. Theb. 79. See also Aj. Fl. 721.

Στρατός, vid. Στρατενυμᾶ.

Στρατώ, v. [exercitum colloco,] to post or encamp an army. Οἱ ῥά τῶν ἐστράτωντῶ παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Γ. 187. SYN. Σκηνῶ.

Στρατωνίδης, vid. Στρατιώτης.

Στρέβλη, ἡς, ἡ, subst. [instrumentum nauticum,] a screw. Στρέβλαισὶ ναυτικαῖσιν ὡς πρὸςσηγμένον. Æsch. Suppl. 450.

Στρέβλος, ἡ, οὐν, adj. [detortus, tortuosus,] distorted, crooked. Ἐλθωσι στρεβλοῖσιν παλαίσμασιν ἀντιλογούντες. Ran. 878. SYN. Στρεπτός, καμπύλος, δύσκολος, σκολιός, στράβος.

Στρέβλω, v. [torqueo, distorqueo,] to twist, to distort, to rack. Ἐπὶ τοῦ τρέχοντος γὰρ δεῖ σ' ἔχει στρέβλουν. Plut. 875. SYN. Στρέφω, παρ᾽στρέφω, διαστρέφω, βιάσάνίζω, αἰκίζω.

Στρεπταίγλος, ἡ, οὐν, adj. [fulgorem torquens, vox dithyramb. ab Aristoph. conficta,] light-whirling. Στρεπταίγλῶν δαῖδον ὁρμάν. Nub. 334.

Στρεπτός, ἡ, οὐν, adj. [tortus,] twisted, pliant. Στρεπταῖς λυγοῖσιν σῶμα συμπεπλεγμένους. Cycl. 225. SYN. Στρέβλος.

Στρεύγμαι, v. [paulatim tabesco,] gradually to waste away. Ἡ δὲ θὰ στρεύνεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. μ. 351. SYN. Στραγγεῖν.

Στρέφειν, v. [contorqueo,] to turn and twist. Στρέφεινθεν δὲ οἱ ὅσσοι. Π. 792. SYN. Περὶστρέφω, περὶδινέω, δινέω, τρέχουδινέω, στρέφουδινέω.

Στρέφω, f. ψω, et Ion. imp. στρέψασκον, v. [verto,] to turn, to twist. Κῆρας στρέφουσαν. Med. 1172. See also Σ. 546. SYN. Στρέφω, μεταστρέφω, κύλιω, δινέω, γνάμπω, στρέβλω, στρέφω, στρωφάω, τρέπω, στρέβω.

Στρεψιάδης, οὐν, ὁ, P. N. [Strepsiades.] Ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἄσκαντην λαβών. Nub. 633.

Στρεψόδικω, v. [jus perverto,] to pervert justice. Ἄλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψόδικησαι, καὶ τοὺς χρηστοὺς διόλισθεῖν. Nub. 433.

¹ Στρατηγίς with Ἀρχή understood is used substantively and denotes prætura, a government, command; see Eccles. 830, and 865.

² Στρατία is also a P. N.: see Hom. B. 606.

Στρεψοδίκῃ πάνουργία, as, ἡ, subst. [versutia in pervertendis causis,] villany in perverting justice. Πικρὰν τὰχ' ὄψει στρεψοδίκῃ πάνουργίαν. Aves 1468.

Στρηνῆς, ἔσς, ὁ et ἡ, adj. [asper, acutus,] sharp, rough. Στρηνὲς δὲ πᾶρὶ στυφέλλῃ βρέμεϊ ἀκτή. Apoll. 2. 323. SYN. Τράχυς. EXP. Ἀνὰ τῆ ἀμείνου, καὶ μέγας, καὶ ὄξυς, καὶ διάτρυτος. Schol. in l. c.

Στρίβιλικίγξ, subst. [ne nauci quidem,] not a whit. Οὐδ' ἂν στρίβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπῆλ' ὁ μωρὸς ποι. Acharn. 1035.

Στροβέω, v. [agito,] to agitate. Στροβέει, τὰράσσων φροίμοισι φημίσι. Agam. 1187. SYN. Κινέω, στρέφω.

Στροβίλος, et στρόμβος, ου, ὁ, subst. [turbo,] a top, a whirlwind. Εὐδαιμόνεστέρος φάνει τῶν Καρκίνου στρόβιλων. Pax 864. See also P. V. 1120. SYN. Τρόχος.

Στροβός, ου, ὁ, subst. [vertigo,] a turning, a fastening. "Ὀλιχον" ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβω. Agam. 640. SYN. Στροφός, στρόφιον.

Στρογγύλος, η, ὄν, adj. [rotundus, globosus,] round, globular. Χάλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψμεν. Nub. 1127. SYN. Τροχόειδης, μηνόειδης, κύκλωτήρης, ἑγκύκλος.

Στρόμβος, vid. Στροβίλος.

Στρούθιον, ου, τὸ, dimin. a Στρούθος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [passerculus, passer,] a little sparrow, a sparrow. Φιλόκρατη τὸν Στρούθιον.¹ Aves 1077. See also Aves 877.

Στροφαῖδες, vid. Στροφάς.

Στροφαῖος, α, ὄν, adj. [versutus,] shuffling, cunning. Πάρᾳ τὴν θύραν στρόφαϊον ἰδρύσασθε μέ. Plot. 1154. SYN. Στρέβλος.

Στροφαλίγξ, ιγγός, ἡ, subst. [circumversio, gyros,] a turning round, a vortex, a whirlwind. Μεϊότερη γὰρ πᾶσα περιστρέφετα στρόφαλιγγί. Arat. 43. SYN. Στρόμβος, στρόβος, συστρόφη.

Στροφαλίζω, v. [verto,] to turn. Τῇ δὲ πᾶρ' ἡλᾶκατα στρόφαλίζετέ. σ. 314. SYN. See Στρέφω.

Στροφάς, ἄδος, ἡ, adj. [quæ circumagitur, tortuosa,] turning round. Στροφάδες² κέλευθοι. Trach. 131.

Στροφεύς, ἔως, ὁ, subst. [cardo,] a hinge. Ἐγὼ δὲ κατὰ χεῖρας τοῦ στρόφεως ὕδωρ. Thesm. 487. SYN. Στροφίγξ.

Στροφέω, et στρωφᾶω, v. [verto,] to turn. "Ἦδη στρόφει τι πνεῦμά περὶ τὸν ὀμφᾶλόν. Pax 175. See also N. 557. SYN. See Στρέφω.

Στρόφη, ἡς, ἡ, subst. [(1) versio; (2) strophe; (3) versutia,] a turning, distortion; strophe; trick. Ἐν στρόφαϊσιν ὀμμάτων. Herc. F. 927. SYN. Τρόπη, κάμπη, διάστρόφη, ῥόδη.

Στρόφιγξ, ιγγός, ἡ, subst. [(1) cardo; (2) flexus,] a hinge, a pivot; a winding. Πῶλοι στρόφιγξιν ἐνδόθεν κύκλούμεναι. Phoen. 1142. SYN. Στρόφη, στρόφευς, περὶ φύρα.

Στρόφιον, ου, τὸ, subst. [zona, redimiculum,] a zone, a kerchief for the head. Τὸ στρόφιον ἤδη λύσμαι. Lysistr. 931. SYN. Στροφός, περὶ δεσμός.

Στροφίος, ου, ὁ, P. N. [Strophius,] the father of Pylades. Στροφίος, ὁ Φωκεύς. Agam. 854.

Στροφίς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) homo versutus; (2) laqueus,] a shuffling fellow; a noose or knot. Πλεκτὰς ἱμάντων στρόφιδας ἐξάνησθαι. Androm. 716. SYN. Πλεκτάνη.

Στροφιδινέσθαι, v. [in gyros circumagor,] to wheel about. Στροφιδινοῦνται. Agam. 50. SYN. See Δινέω.

Στροφός, ου, ὁ, subst. [(1) funiculus; (2) cingulus; (3) tormina intestinorum,] a cord, a rope; the gripes. Στροφὸν ἐσθῆσιν περὶ βάλλονται. Sept. Theb. 869. SYN. Στρόφιον. EPITH. Χρυσέος.

¹ See Brunck's note on this passage.

² Στροφάδες is also the name of two islands in the Ionian sea near Zacynthos, so called because it was believed that they were floating islands. See Apoll. 2. 295. and Hygin. fab. 19.

Στρυμδωρός, ου, ὁ, P. N. [Strymodorus.] Τὴν Στρυμδώραν Θρακτῶν ἐκ τοῦ Φελλέως. Acharn. 273.

Στρυμόνιος, α, ὄν, adj. [Strymonius,] of the river Strymon. Οἶαι Στρυμόνιου πέλα-γους. Pers. 874.

Στρυμών, ὄνους, ὁ, P. N. [Strymon,] a river which separates Thrace from Macedonia. 'Ρέεθρὸν ἀγνοῦ Στρυμόνος' θεοὺς δὲ τίς. Pers. 503. PHR. See Rhcs. 345—350.

Στρυφνός, ἡ, ὄν, adj. [acerbus,] harsh, severe. Στρυφνὸν καὶ πρίνινδον ἦθος. Vesp. 872. SYN. Σκληρός, χάλεπός, στερῆός, τραχὺς, ἀγρίος.

Στρωμά, ἄτος, τὸ, et στρωμνὴ, ἥς, ἡ, subst. [stratum, lectus,] a coverlid, a couch, a bed. Δάκνει μὲ δῆμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων. Nub. 37. See also Phæn. 432. SYN. Δέμνιν, κατάστρωμά, εὐνὴ, κάλυμμά, λεκτρὸν, κοίτη.

Στρώωννυ, vid. Στῶρε.

Στρωτός, ἡ, ὄν, adj. [stratus,] spread, covered. Καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά. Helen. 1260.

Στρωφάω, vid. Στῶφε.

Στυγάνωρ, ὄρος, adj. [odio viros prosequens,] man-hating. 'Ἰξει στῦγάνωρ'. P. V. 749.

Στυγέρος, et στυγνός, ἡ, ὄν, adj. [invisus, tristis,] hated, sad. 'Ἄλδ'χω τὲ σῶ στῦγερὸν θανάτων. Med. 990. See also Hipp. 770. SYN. Στυγητός, ἀπεχθής, μισητός, γοερός, λυπηρός, σκῶθρωπος, χάλεπος, ἐπιφθόνος.

Στυγέρωπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [torvo adspectu adspiciens,] beholding with a stern look. 'Ὀμαρτήσῃ στῦγέρωπης. Hes. Op. 194. SYN. Σκῶθρωπος, στῦγέρος.

Στυγέρως, adv. [horrendum vel tristem in modum,] horribly. 'Ἢ κεν τις στῦγέρως. Apoll. 2. 18. SYN. Φῶβέρως, χάλεπως, ἐπιπόνως.

Στυγέω, f. ἤσω, et στύξω, 2 aor. ἔστῦγον, v. [odio prosequor,] to hate. Χῶσοι στῦγοῦσιν ἀνδρείους μιάστωράς. Eur. Electr. 683. SYN. 'Ἀποστύγῳ, μισέω, ἀπεχθαίρω, ἐχθραίνω, δυσχεραίνω.

Στυγημά, ἄτος, τὸ, subst. [quod aliquis odio habet,] a hated object. Στίλβει νῦσάδεῖς ἀστράπαδες, στῦγμ' ἔμῳ. Orest. 474. SYN. See Στύγος.

* Στυγητός, ἡ, ὄν, adj. [odio dignus,] detestable. 'Ἡρα στῦγητός πρὸς βίαν γυνανάζεται; P. V. 612. SYN. See Στυγέρος.

Στύγιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [Stygus,] Stygian. Ζεὺς μελίσσων Στύγιους. Helen. 1338.

Στῦγνός, vid. Στυγέρος.

* Στύγος, ἔος, τὸ, subst. [odium,] hatred. 'Ὡ θεῦμάνες τὲ, καὶ θεῶν μέγα στῦγός. Sept. Theb. 650. SYN. Μίσος, στῦγμᾶ.

Στύλος, ου, ὁ, subst. [(1) columna; (2) fulcrum,] a pillar; a support. Κῶμωντὰ κισσῶ, στῦλὸν Εὐίου θεοῦ. Eur. fr. Antiop. 32. 2. SYN. Κίων, στήλη.

Στυμφαῖδης, ων, αἱ, adj. [Stymphæides,] of Stymphæ, a town in Epirus. Καὶ εἰ Στυμφαῖδης εἶεν. Call. 3. 180. EXP. 'Ἡπειρωτικά.

Στυμφαλίδης, ων, αἱ, adj. [Stymphalides,] of Stymphalus, a town, river, lake, and fountain in Arcadia. Πλωιδᾶς ὄρνιθας Στυμφαλιδᾶς. Apoll. 2. 1055.

Στύμφηλος, ου, ἡ, P. N. [Stymphalus.] Στύμφηλόν τ' εἶχον. B. 608.

Στύξ, ὕγος, ἡ, P. N. [Styx,] a river in hell. Κώκυτός θ', ὅς δὴ Στύγος ὑδάτος ἐστὶν ἀπορώξ. κ. 514. EPITH. 'Ριγίστη, ὀπίδ'οτάτη, ἀφθιτός, ὠκέαινα, κέλαινα.

Στυππειδῶλης, ου, ὁ, subst. [lini venditor,] a tow-seller. 'Ὡς πρῶτᾶ μὲν στυππειδῶλης γίνεταί. Equit. 129.

Στύπος, ἔος, τὸ, subst. [stipes, caudex,] a stem, a trunk. 'Εσκέ δὲ τι στίβάρων στύπος. Apoll. 1. 1117. SYN. Πρέμνυν, στέλεχος, κορμός. EPITH. 'Ἡερδμήκης.

* Στύρᾶ, ων, τὰ, P. N. [Styra,] a town in Eubæa. 'Ἢδ' οἱ Στύρᾶ ναϊεῦσάσκον, B. 539.

* Στυφέδανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decrepitus,] worn out, battered. Ὡ οὗτος, οὗτος, στυφέδανῃ, καὶ χοιροθλιψ. Vesp. 1364.¹

Στυφέλιζω, f. ζω, v. [(1) disjicio; (2) coërcéo; (3) verberibus incesso,] to disperse, to restrain, to insult. Ἄλλοις ἐπένωμα στυφέλιζων. Antig. 139. SYN.

Ἰθῶ, ἀναστρέφω, προπηλακίζω, λοιδορέω, κἀκῶ, ὀνειδίζω.

Στυφέλισμος, οὔ, ὁ, subst. [injuria, contumelia,] ill usage, insult. Ὁργὰς ὑμῶν ἠνέσχετό καὶ στυφέλισμούς. Equit. 534. SYN. Λοιδόρια, ὑβρίς, μέμψις, ὀνειδισμός, λώβη.

Στυφέλος, et στυφλός, ἡ, ὄν, adj. [asper, durus,] rough, hard. See in Στρηνής.

SYN. Τραχὺς, σκληρὺς, τάραχώδης, στεβρὺς.

Στυφόκομπός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cothurnix quædam,] a kind of quail. Ἵπὸ στυφόκομπου τὴν κέφαλὴν πέπληγμένῳ. Aves 1299.

Στύω, v. [tentigine laboro,] to swell with lust. Κάγῳ καθεύδειν βούλωμαι, καὶ στύμαι. Acharn. 1220.

Στωμυλέμαι, στωμυλέυμαι, στωμύλλω, et στωμυλλάμαι, v. [loquax sum, nugor,] to babble, to trifle. Ἄ στωμυλεῖται. Equit. 1376. See also Pax 994. and Thesm. 1083. SYN. Φλυαρέω, κολάκευω.

Στωμυλία, as, ἡ, et στώμυλμα, ἄτος, τὸ, subst. [loquacitas,] babbling. Καὶ στωμυλίαν ἐδιδάξαι. Ran. 1100. See also Ran. 973. SYN. Λαλία, ἀδολεσχία, φλυαρία, ἀγχινόια, πανουργία.

* Στωμυλιῶσυνλεκτάδης, et στωμυλός, ου, ὁ, subst. [qui fabulas colligit, homo garrulus, nugator,] a collector of chit-chat, a babbler, a trifler. Σὺ δὲ μὲ ταῦτ', ὦ στωμυλιῶσυνλεκτάδῃ. Ran. 841. See also Acharn. 428. SYN. Ἀδολεσχός, λαλός, φλυαρός, εὐτραπέλως.

* Σὺ, σοῦ, et Dor. Τύνη, pronom. [tu,] thou, you. Ἄλλ' εἰς κἀλὸν σὺ τ' εἰπῆς. Cæ. R. 78.

Συβάριζω, v. [Sybarito more vivo,] to live like a Sybarite. Συβάριζειν. Pax 343. SYN. Τρυφᾶω.

Συβάρης, εὖς, ἡ, P. N. [Sybaris,] a city near Tarentum. Ἄκουε, μὴ φεῦγ' ἐν Συβάρει γυνὴ πτότῃ. Vesp. 1435.

Συβάριτης et Συβάρτης, ου, ὁ, et Συβάριτις, ἴδως, ἡ, P. N. [Sybarita,] a native of Sybaris. Ἄνῃρ Συβάριτης ἐξεπέσεν ἐξ ἀρμάτων. Vesp. 1427. See also Theocr. 5. 5., et 5. 126.

Συβαρίτικός, ἡ, ὄν, adj. [Sybariticus,] Sybaritish. Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἡ Συβαρίτικόν. Vesp. 1259.

Συβίνη, ης, ἡ, subst. [theca ex corio suillo confecta,] a case made of hog's skin. Ἄλλᾳ τῷ συβίνῃν λάβε. Thesm. 1197.

Συβόσιον, ου, τὸ, subst. [grex suum,] a herd of swine. Τόσσα σὺν συβόσιᾳ. ξ. 101.

Συβώτης, et σφόρβος, οὔ, ὁ, subst. [subulcus,] a swine-feeder. Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης. p. 184. See also Φ. 282. SYN. Ὑφορβός.

Συγγάμος, ου, ὁ et ἡ, subst. [conjug,] a married person, a husband, a wife. Καὶ συγγάμοισι δυσμένεις μάλιστ' αἶε. Androm. 182. SYN. Συνάωρ, συνάωρος, σύζυγος, σύννευός, σύννοκός, σύλλεκτρος, συγκοίτης, γαμέτης, κηδεστής.

Συγγείτων, ὄντος, adj. [vicinus,] neighboring. Συγγείτων οἰκῶν αἰῶν. Eur. Suppl. 396. SYN. Σύγχωρος, γείτων, πλησίχωρος.

Συγγελάω, f. ἄω, v. [una rideo,] to laugh along with. Ἀκόλαστὰ δ' ἦθη, λαμπρὰ συγγελάει μόνον. Eur. fr. Erechth. 2. 22.

Συγγενεῖα, as, ἡ, subst. [cognatio,] relationship. Ὡ ξυγγενεῖα πατρὸς ἐμοῦ. Orest. 724. SYN. Κηδός, κήδευμα.

Συγγενεῖρα, as, ἡ, subst. [communis mater vel soror,] a common mother or sister. Κλειῶν ξυγγενεῖρα ἀδελφῶν. Eur. Electr. 746.

Συγγενής, εὖς, et σύγγονός, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [cognatus,] related to, kindred, a kinsman. Ἐγὼ δ' ἀτολμός εἰμι συγγενῇ θεῶν. P. V. 14. See also Hipp. 1376. SYN. Ὁμογενής, ὁμαιμός, σύγγονός.

¹ This is the reading adopted by Brunck, instead of Στυφέδανός. See Toup. in Suid. iii. 142.

* Συγγενῶς, adv. [more consanguineo,] in a kindred manner. Συγγενῶς δόστη-
νός ὢν. Herc. F. 1284.

Συγγεωργός, ου, ὁ, subst. [socius in agro colendo,] a fellow husbandman. Καὶ
συγγεωργούς κἀλέσθην. Plut. 223.

Συγγοῖναι, v. [una gaudio,] to rejoice with. Καὶ συγγοῖσθαι, καὶ ἐκινῶναι κα-
κοῖς. Helen. 726. SYN. Συγχαίρω, σὺνήδωμαι.

Συγγίνωμαι, v. [una sum,] to be with, to assist. Πάντων μέγιστον, Ζηνὶ, συγ-
γοῖτο μοι. Choëph. 239. SYN. Συμμάχεσθαι, σὺνεργεῖν, σὺννεμῖν, σὺνουσιάζω,
συμπράσσω, συμπαραστατέω, σὺνὸμιλέω.

Συγγινώσκω, f. γινώσκειν, v. [ignosco,] to pardon. Συγγινώσεται σοι τήνδ' ἄμαρ-
τίαν πῶσις. Androm. 832. SYN. Συγχωρεῖν, συγγινώμην ἔχω, φείδωμαι.

Σύγνοια, as, συγγνώμη, ης, et συγγνωμοσύνη, ης, ἡ, subst. [venia,] pardon.
Σύγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τὰδε. Antig. 66. See also Vesp. 367. and Trach.
1267. SYN. Ἄφεσις, χάρις, ἀνέσις.

Συγγνώμων, ὄντος, adj. [facilis in danda venia,] forgiving. Σύγνων' εἶναι.
Med. 866. SYN. Ἐλέημων, οἰκτίρμων.

Σύγνωστός, η, ὄν, adj. [ignoscendus,] pardonable. Σύγνωσθ', ὅταν τις κρείσ-
σθ', ἢ φέρειν, κῆκᾰ. Hec. 1089.

Συγγογυλίζω, f. ἴσω, v. [contorqueo,] to roll with. Εὐστρέφας καὶ συγγογυλί-
σας. Lysistr. 974. SYN. Μεταστρέφω.

Συγγυῖος, vid. Συγγενής.

Συγγραφεύς, ἔως, ὁ, subst. [conscriptor,] a writer. Τὸν συγγραφεύην, τὸν μελέων
ποιήτην. Acharn. 1151. SYN. Λογόγραφος, γραφεύς.

Συγγραφῶ, f. ψω, v. [conscribo,] to compose, to paint. Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς
Γραμματέως συγγραφῶμαι. Thesm. 432.

Συγκάθαρμός, f. ὄσω, v. [concinno,] to fit together. Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε
συγκάθαρμῶσαι. Aj. Fl. 922.

Συγκάθελκω, v. [una deorsum traho,] to drag down along with. Διὸς θέλοντος,
ἐνὶ καθελκυσθῆσεται. Sept. Theb. 610.

Συγκάθεύδω, v. [una dormio,] to sleep along with. Τοῖς τηλικούτοις συγκαθεύ-
δουσ' ἡδύομαι. Eccles. 1001. SYN. Συγκατάδωρθεω, συγκοιμάσθαι, σὺνεύδω,
σὺνευνάζωμαι, παρῆκαθεύδω, συγκοιτάζωμαι.

Συγκάθημαι, v. [consideo,] to sit together. Ἐκκλησιάζειν πρόβατὰ συγκαθήμενᾶ.
Vesp. 32. SYN. Πάρεζομαι, συνθακῶ, σὺνέδρευν, σὺνεδριάζομαι.

* Συγκάθιμι, f. ἴσω, v. [una demitto,] to let down together, to deposit. Καὶ
συγκάθισον κόσμον ἐν ταυτῷ σκάφει. Helen. 1067.

Συγκάθισιμι, f. ἴσω, v. [una constituo,] to settle along with, to confirm. Γυ-
ναικὲς αἰδὲ συγκάθισταν' ἂν νόσον. Hipp. 294. SYN. Κάθισιμι, διατίθιμι,
ἰδρῶ, ἀνορθῶ, συντάττω.

Συγκάλεω, f. ἔσω, v. [convoco,] to call together. Ἐγὼ δὲ λαοὺς συκαλῶν ἐγχο-
ρίους. Æsch. Suppl. 526. SYN. Κάλεω, σὺνᾶγω, σὺνᾶγείρω.

* Συγκάλυμμος, οὔ, ὁ, subst. [velamen,] a covering. Τίς ὁ συκαλυμμός; Aves
1496. SYN. See Κάλυμμα.

Συκαλυπτέος, α, ὄν, adj. [contendus,] must be covered up. Ἄλλᾰ συκα-
λυπτέος. P. V. 532. SYN. Καλυπτέος.

Συκαλυπτός, η, ὄν, adj. [contectus,] covered up. Κρίση τῇ κῶλᾰ συκαλυπτά.
P. V. 505. SYN. Ἐπηρέφης.

Συκαλύπτω, v. [contego,] to cover up. Ἄ συκαλύψαι παῖδες Οἰδίπῳ χρόνῳ.
Phœn. 886. SYN. Περικαλύπτω, κατὰκαλύπτω, κρύπτω, περίστέλλω.

Συκάμνω, et σὺνἀποκάμνω, v. [(1) simul laboro, (2) adjuvo,] to labor along
with; to assist. Συκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τύπων. P. V. 1095. See also Iph.
T. 1347. SYN. Συμμοχθεῖν, σὺνεργάζομαι, συμπόνεω, σὺσπεύδω, σὺνᾶρῶ,
συμπράσσω, σὺνεκκῶμιζω.

Συγκάσιγνήτη, ης, ἡ, et σύγκασις, ἔως, ὁ et ἡ, subst. [qui una frater vel soror
est,] an own brother or sister. Ὡς συγκάσιγνήτη τέ, κάκ ταυτοῦ πατρός. Iph.
T. 801. See also Alcest. 421. SYN. Ἀνδράσιγνήτης, ἀντᾰδελφός, σὺνὸμαι-
μων, σύγγονός.

- Συγκάταβαίνω, f. βήσμαι, v. [una descendo,] to go down with, to concur. Οὕτω μοῖρᾶ τέ συγκάτιστα. Eumen. 1049. SYN. Συνέξειμι, προσκάτισταίνω.
- * Συγκάταγω, f. ξω, v. [una deduco,] to restore together. Ἡ τὸν τύραννον ἐγκάταγειν, ἢ παιδῖδον. Thesm. 339.
- Συγκάταδάρθω, v. [una dormio,] to sleep together. Ἄλλ' ἐξεσται προῖκ' αὐτῷ ἐγκάταδάρθειν. SYN. See Συγκάθευδω.
- Συγκάταζεύννυμι, f. ζεύω, v. [conjungo,] to join together. "Οἱ οὐν ἐκ' ἀτῆ ἐγκάτεζενκται κάκῃ. Aj. Fl. 123. SYN. Κάταζεύννυμι.
- Συγκάταιθω, et συμφλέγω, v. [comburo,] to set fire to together. Θεαλοῖς ὃ δὴ λείπειτ' οὐ συγκάτηθμεν. Antig. 1202. See also Theocr. 22. 211. SYN. Κάτακαίω.
- Συγκάτακειμαι, v. [una jaceo,] to lie near, or with. Τοῖς ἀνδράσι συγκάτακεισθαι. Equit. 612. SYN. Πρόσκειμαι, σύγκειμαι, συγκάτακλινῶμαι, πᾶρακειμαι, λέχους, κοινωνέω.
- Συγκάτακλίνω, et συγκλίνω, f. ἴνω, v. [accumbere facio,] to cause to lie down with. Ταύτην οὐτ' ἐγᾶμουν, ἐγκάτακλινῶμην ἐγώ. Nub. 49. See also Alcest. 1109.
- Συγκάτακτείνω, et συγκάτακτενυμι, v. [una interficio,] to slay with, to join in killing. Καὶ ἐγκάτατέκτανον γάρ. Orest. 1088. SYN. Συμφονεύω, συγκάτεργάζομαι, συσφάττω.
- Συγκάταμίγνυμι, vid. Συμμίγνυμι.
- Συγκάτασκάπτω, f. ψω, v. [una diruo,] to destroy with. Ἐγκάτασκάψων δ' ἐγώ. Rhes. 392. SYN. Συναιρέω, συνδιαφθείρω.
- Συγκάτεργάζομαι, v. [una conficio,] to despatch along with. Λυσσάδι συγκάτεργάσω μοίρα. Herc. F. 1018. SYN. Συγκάτακτείνω.
- Συγκάτευχῶμαι, et σπνέυχῶμαι, v. [una precor,] to pray together. Ἄλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτ' οὐ συγκάτηνξάμην. Antig. 1336. See also Helen. 646.
- Συγκάτοικῶ, vid. Συνναίω.
- Συγκάτοικίζω, f. ἴσω, v. [colloco,] to place along with. Ἀφθογγὰ δ' αὐταῖς ἐγκάτοικίζειν δάκη. Hipp. 642. SYN. Κάτοικίζω.
- Συγκάτοικτιζω, f. ἴω, v. [commisereor,] to pity. Τὰ δ' οἷα πάσχω ἐγκάτοικτιζομένη. Trach. 535. SYN. Συνναλγέω, συγκλάω, συμπάσχω, συλλυπέω.
- Σύγκειμαι, v. [(1) una positus sum, (2) consto,] to lie together; to consist or be composed of; to be settled. Δίβαμος εἰμὶ τῇδε συγχέεται δόλος. Rhes. 215. SYN. See Συγκάτακειμαι.
- Συγκελεύω, f. σω, v. [una jubeo vel hortor,] to join in commanding or encouraging. Ἐγκελεύων παῖδ' ἄγειν θάνουμένην; Iph. A. 892. SYN. Συμπάραίνω.
- Συγκεράννυμι, et συγκίρνημι, v. [commisceo,] to mingle together. Παίδων ὅπως νῦν σπέρμα συγκραθήσεται. Ion 409. See also Eccles. 836. SYN. See Συμμίγνυμι.
- Συγκλάω, f. ἄσω, v. [confringo,] to break off. Καὶ κλήμαθ' ὑπὸ θου ἐγκλάσασθ' τέτταρ' αἰ. Eccles. 1031. SYN. Συνάρασσω, συνθλάω, συνθραύω, συντρίβω, ἀποτρίβω.
- Συγκλείω, et συγκληίζω, f. σω, v. [concludo,] to close. Οὐχὶ συγκλείσεις στόμα; Hipp. 500. See also Ion 244. SYN. Κάτακλείω, κᾶθεργω, σπνείργω.
- Συγκληρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [consors,] a colleague. Ἐγκληρὸν ἐλθόντες χθονά. Heracl. 32. SYN. Μῆτοχός.
- Σύγκλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [convocatus,] called together, convened. Τὰδ' ἐκ' οἴκου κλῆουσά, συγκλήτου. Iph. A. 301.
- Συγκλίνης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prope accubans,] reclining near, inclining towards. Τὸ συγκλινῆς ἐπ' Αἰαντί. Ran. 1294.
- Συγκλίνω, vid. Συγκάτακλίνω.
- Συγκλόνεω, v. [conturbo,] to throw into confusion. Συνεκλόνεον γάρ οἱστοί. N. 722. SYN. Συντᾶρασσω, συγκρούω.
- Συγκοιμάομαι, v. [una dormio,] to sleep with. Αὕτη διπὺς λείαν, συγκοιμώμενη. Agam. 1229. SYN. See Συγκάθευδω.

- Συγκοίμημα**, ἄτος, τὸ, subst. [concubitus,] a concubinage. Ὡ γενναῖα συγκοιμήματά. Androm. 1262. SYN. Σύνουσία.
- Σύγκοιτος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [consors lecti,] a bed-fellow. Τὸν δὲ σύγκοιτον γλῶκυν. Pyth. 9. 42. SYN. Σύνευος, ὁμενέτης, σύλλεκτρος.
- Συγκολλᾶω**, v. [(1) conglutino; (2) compono,] to glue together; to settle. Καὶ μαρτύριος ξυνέκολλων. Vesp. 1036. SYN. Συναρμόζω, συνίστημι, συντίθηναι, συγκάπτω, προσκολλᾶμαι.
- Συγκολλητής**, ου, ὁ, subst. [consarcinator,] a vampir, forger. Βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής. Nub. 446. SYN. Συναρμοστής.
- Συγκόλλως**, adv. [apte,] fitly. Καὶ ταῦτ' ἐλέγας πάντα συγκόλλως ἐμοί. Æsch. Suppl. 316. SYN. Ἀρμόδιως, πρῶσφέροντως.
- Συγκομίζω**, v. [conveho,] to carry together, to convey. Μὴ συγκομίξειν, ἀλλ' ἔαν ὅπως ἔχει. Aj. Fl. 1048. SYN. Ἐκκομίζω, ἐκφόρῶ, κηδεύω, σὺνεκκομίζω, σὺνεκφέρω.
- Συγκόπτω**, v. [concido,] to cut to pieces. Καὶ διδόμεν αὐτοῖς προῖκά συγκεκόφθαι. Nub. 1426.
- Σύγκρασις**, ἔως, ἡ, subst. [commistio,] a mixture. Ἄλλ' ἐστὶ τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν κάλως. Eur. fr. Æol. 6. SYN. Σύμμιξις, ἐπιμιξις.
- * **Σύγκρατος**, η, ὅν, adj. [commistus,] mingled, joined. Καὶ μὴν ἐσὺρῶ τῷδε σύγκρατον. Androm. 494.
- * **Συγκρατύνω**, f. ὕνω, v. [commolior,] to seize firmly. Δρυῖνους συγκρατύνουσαι κλάδους. Bacch. 1092.
- * **Συγκρίνω**, f. ἵνω, v. [secerno,] to separate, to select. Συγκρίνας τὼς οἷγε φύην αἰδηλοῖ ἐποντο. Apoll. 4. 681. SYN. Διακρίνω, ἐκρίνω, ἐκλέγω.
- Συγκροτέω**, v. [collido,] to beat together. Καὶ συγκροτοῦσιν ἄνδρες αὐτ' ἐκεῖθεν αὐ. Equit. 469. SYN. Συγκρούω, συμπλάτῃν, συνάγω, συγκάθιστημι, συσκευάζω.
- Συγκρούω**, v. [complodo,] to clap. Ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τῷ χεῖρ' ὥδι συγκρούσας. Pax 1061. SYN. Συγκροτέω, συμβάλλω, συνάπτω, συνάραττω, σὺνωθεῶ.
- Συγκρύπτω**, f. ψω, v. [celo,] to conceal. Τάσδε συγκρύψαι τὰδε. Iph. T. 1053. SYN. Συγκάλυπτω, κρύπτω, κάλυπτο.
- Συγκυκᾶω**, v. [commisceo,] to throw into confusion. Ἡστραπτ', ἐβρόντα, ξυνέκυκα τὴν Ἑλλάδα. Acharn. 530. SYN. See Συμμίγνυμι.
- Συγκύνναγος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [venationis socius,] a companion in hunting. Ὡ ξυγκύνναγε, καὶ ξυνεκτραφέεις ἐμοί. Iph. T. 710. SYN. Συνθηρευτής.
- Συγκύπτω**, v. [simul inclino,] to bend together. Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμᾳ βληχᾶται. Vesp. 570. SYN. Συγκλίνω, ὑπόκύνπτω, συγκάπτω.
- Συγκύρω**, f. ρω, v. [evenio,] to happen. Σύνεκυρσ' ἄδοκτος ἄδυνά; Ion 1447. SYN. Συντυγχάνω, ἐμπίπτω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω.
- Συγκωμάζω**, f. σω, Dor. ζῶ, v. [simul comessor,] to revel together. Ἐνθα συγκωμάξαιτ', ἐγγυᾶσθαι. Olymp. 11. 16. SYN. Συγχορεύω, μετὰδαινύμαι, σὺνεύχω, συμπίνω.
- Σύγκωμος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius comessationis,] a fellow reveller. Σύγκωμῃ, νυκτὸς ἐρίπλανητῇ. Acharn. 263.
- Συγχαίρω**, v. [una gaudeo,] to rejoice with. Καὶ πάντα λῆων συγχαίρειν, κἀπικέλευειν. Pax 1317. SYN. Συνήδουμαι, ἐπιχαίρω, ἐπιγυθῶ.
- Συγχειμάζω**, v. [una in hibernis sum,] to winter with. Καὶ ταῦτ' σὺν ἐχειμάζειτο. Plut. 848.
- Συγχεῶ**, f. εὖσω, 1 aor. ἐχῆα et ἐχενᾶ, v. [(1) commisceo; (2) confundo; (3) mærore adificio,] to mingle together; to confound; to distress. Καὶ ταῦτ' πάλιν γράμματα συγχεῖς. Iph. A. 37. SYN. Συμμίγνυμι, συγκυκᾶω, συντάρασσω, συγκεράννυμι.
- Συγχορεύω**, v. [una choreas exerceo,] to join in the dance. Λαβούσα συγχορεύσων. Aves. 1761. SYN. Συγκωμάζω.
- Σύγχορτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [conterminus,] bordering on. Χθονᾶ σύγχορτον Συρία φεύγομεν. Æsch. Suppl. 6. SYN. Ὁμόρος, γείτων, πλησιόχωρος.

Σύγχυσις, ἔως, ἡ, subst. [confusio,] confusion, disorder. Ὡς δ' ἀνολβὸν εἰχῆς ὀμμά, σύγχυσίν τε, μὴ νῆων. Iph. A. 354. SYN. Τάρᾱχή. EPIITH. Πίκρα.

Συγχώννυμι, f. ὦσω, v. [aggere communio,] to pile up. Συγχώσειεν, τῶν τ' οὐράντων. P. V. 1085.

Συγχωρῶ, f. ἦσω, v. [concedo,] to yield. Ἡ καὶ τυραννος ταῦτᾱ συχωρήσεται; Iph. T. 742. SYN. Ὑπείχω, μεθιημί, σύμφημι, παράχωρῶ, συγγινώσκω, συμφωνῶ.

Συγχωρητέος, α, ὄν, adj. verbal. [concedendus,] must be conceded. Χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συχωρητέᾱ. OE. C. 1426. SYN. Σύγγνωστὸς.

* Σύδην, adv. [tumultuose,] tumultuously. Νῆων δὲ ταγοὶ τῶν λείπειμένων σύδην. Pers. 486. SYN. Τάχῃ, μίγδα.

* Σύνενεσις, ἔως, ὁ, P. N. [Syennesis,] a Persian, viceroy of Alicia. Σύνενεσις τε, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Pers. 332.

Συζεύγνυμι, f. ζεύξω, v. [conjungo,] to join together, to unite. Φίλοι γυναικες, τινὶ πότμῳ συνεζύγην; Helen. 254. SYN. Σύνάπτω, συντίθημι, συγκολλᾶω.

* Συζύγις,¹ α, ὄν, adj. [conjugal,] conjugal. Ἰὼ, ἰὼ, συζύγισαι χάριτες. Hipp. 1142.

Σύζυγος, ου, ὁ et ἡ, subst. [conjux,] a yoke-fellow, a husband, a wife. Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινᾶ. Plut. 945. SYN. Σύγγαμος, ὁμογάμος.

Σύζωμα, ἄτος, τὸ, subst. [cingulum,] a girdle. Τί σοι περαίνει μηχανὴ συζώματων; Aesch. Suppl. 471. SYN. Ζώνη, ζῶμα.

Συζώννυμι, f. ζώσω, v. [accingo,] to gird together. Εὐζώσων ἄνσας. Thesm. 255. SYN. Ἀναζώννυμι.

Συκάζω, et συκόλογεω, v. [ficus lego,] to gather figs. Γλώτ-ταισί, συκάζουσί τε. Aves 1699. See also Pax 1347. SYN. Σῦκᾱ τρυγᾶω.

Συκῆ, et συκῆ, ἡς, ἡ, subst. [ficus,] a fig-tree, a fig. Συκέας² τεσσαράκοντά. ω. 340. EPIITH. Γλυκερά, ἄγρια, μέλαινα, διφθῆρος, εὐκαρπὸς.

Συκίδιον, ου, τὸ, subst. [ficus,] a little fig. Καὶ τὰ νῆᾱ συκιδίᾱ. Pax 598.

Συκίνος, η, ὄν, adj. [ficulus,] of a fig-tree or fig. Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρόν θεόν. Plut. 946.

Συκίς, ἰδὺς, ἡ, subst. [plantarium ficuum,] a fig plantation. Εἰτᾱ παρὰ τόνδε νῆᾱ μοσχίδιᾱ συκίδων. Acharn. 996.

Συκόλογεω, vid. Συκάζω.

Συκόν, ου, τὸ, subst. [(1) ficus, fructus; (2) ficosus tumor,] (1) a fig; (2) a swelling in the eye. Τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκόν. Pax 1349. SYN. Συκῆ, συκῆ.

Συκοπέδιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ficulneus calceos gestans, vox comica notans sycophantam,] wearing fig-tree slippers. Πλὴν Δωροὶ συκοπέδιλέ. Equit. 529.

Συκοφαντῶ, v. [falso calumnior,] to accuse falsely. Συκοφαντήσιν τινᾶ. Vesp. 1196. SYN. Διᾱβάλλω, λοιδορῶ, ὕνειδίξω.

Συκοφάντης, ου, ὁ, et συκοφαντρία, ας, ἡ, subst. [sycophanta,] a false accuser. Καὶ συκοφάντης. Aves 1423. See also Plut. 971.

Συκοφαντία, ας, ἡ, subst. [calumniosa delatio,] a false accusation. Ὡς οὗτος ἡδὴ Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Equit. 437.

Συκοφαντρία, vid. Συκοφάντης.

Συλαῶ, συλεύω, et σκυλεύω, v. [(1) spolio; (2) eripio,] to plunder, to snatch from. Τέκνων μοι μὴ τὶ συλαται βιὺς; Hipp. 799. See also Ω. 436. and Phoen. 1432. SYN. Ἀποσυλαῖω, ἀποστέρῶ, ἀφαιρῶ, ἐρημῶ.

Συλήτωρ, ὄρος, ὁ, et συλήτειρᾱ, ας, ἡ, subst. [prædator,] a plunderer. Οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας. Aesch. Suppl. 934. See also Herc. F. 377. SYN. Ληστής, ληστής.

Συλλαβή, ἡς, ἡ, subst. [(1) syllaba; (2) plica,] a syllable; a fold. Ἀφῶνᾱ καὶ Σφῶνουντᾱ συλλαβὰς τίθει. Eur. fr. Palam. 2. 2.

Συλλαμβάνω, f. λήψω, v. [(1) comprehendo; (2) cum dativ. adjuvo,] to seize;

¹ Συζύγισα is used as a subst. in Hipp. 1123.

² Συκέας is here scanned as a spondee.

- to assist. Τῷ γὰρ πῶνουντί καὶ θεὸς ξυλλαμβάνει. Eur. fr. Tem. 3. SYN. Λαμβάνω, συμμάρπτω, συνάλισκω, συνπῶνέω, συγκάμνω, συμβῶθηξω. Συλλέγω, f. ξω, v. [colligo,] to collect. Ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλιᾷ. Acharn. 397. SYN. Συνάθροίζω, συνάγω, συναγείρω, συναίρω, θησαυρίζω. Σηλλήβδην, adv. [summatim,] summarily. Ὡς ἀγᾶθᾷ συλλήβδην ἀπαντᾷ σοι φέρω. Plut. 646. SYN. Συντόμως, ἅπλως, ὅλως, βραχέως. Συλλήπτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [adjutor,] an assistant. Σὺ γὰρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πῶνον. Iph. T. 95. SYN. Συνεργός, συνάρωγός, σύμμαχος, συμβῶθηξ, ἀλεξητήρ.
- * Συλλογή, ἡς, ἡ, subst. [collectio,] a collection. Οὗτ' ἐν γένειον ξυλλογῇ τριχῶματός. Sept. Theb. 663. SYN. Ἀθροισμᾶ, συναξίς. Σύλλογος, ου, ὁ, subst. [concio,] an assembly. Ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς σύλλογός τε σοῦ περὶ. Helen. 877. SYN. Συνῶδος, ὁμήγυρίς, ἐκκλησίᾳ, ἄθροισις, πᾶνήγυρίς. Συλλύω, f. ύσω, v. [una solvo, concilio,] to help to unbind, to settle. Εἰ μὴ ξυνάψω, ἀλλὰ συλλύσων πάρεϊ. Aj. Fl. 1317. SYN. Διᾶλύω, συναλλάσσω, λύω. Συμβαίνω, f. βήσμαι, v. [(1) accedo; (2) convenio; (3) consentio,] to happen; to meet; to agree. Ἰσως ἀπαντᾷ συμβαίῃ καλῶς. Iph. T. 1056. SYN. Συνέρχομαι, συγγίνεσθαι, συγχωρεῶ, ἐντυγχάνω, συμβάλλω, συμφωνέω, συντίθεμαι. Συμβακχεύω, v. [una bacchor,] to join in Bacchanalian revels. Πᾶν δὲ συνὲ-βάκχευσ' ὄρος. Bacch. 715.
- Σύμβακχος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui una cum aliis bacchatur,] a fellow-bacchanalian. Ὡ τέκνον, ὦ ξύμβακχεῖ Κασάνδρα θεοῖς. Troad. 502. SYN. See Βάκχη. Συμβάλλω, f. ἄλω, v. [(1) comparo, (2) congredior, (3) compono,] to throw or put together, to engage, to confer. Αἰσχροὺν δὲ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους. Iph. A. 830. SYN. Συμφέρω, συλλέγω, συνάπτω, συντάσσω, συμβαίνω, διακρίνω, συνεισφέρω.
- Σύμβασις, et συμβιβᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [compositio,] agreement. Ἐτεῶκλεους τὲ σύμβασιν ποιοῦμενον. Eur. Suppl. 749. SYN. Συνημῶσση, καταλλάγη, συναλλάγη, ὁμολογία, ξυνθήκη. Συμβολαῖον, ου, τὸ, subst. [(1) pactum, (2) necessitudo,] a contract, intimacy. Ἐλθοιμὲν, ἃ τὲ νῶν συμβολαῖα πρόσθεν ἦν. Ion 414. SYN. Συνθήκη, σύμβασις, συναλλάγη, σύμβολον.
- Συμβόλεω, v. [obvius fio. Vid. tamen Gloss. doctiss. Blomf. in l. infr. c.] to meet, to give the watch-word. Συμβόλεϊ φέρων φερонтί. Sept. Theb. 345. SYN. Συναντᾶω, συντυγχάνω, συμβάλλομαι, συγκυρεῶ.
- Συμβόλη, ἡς, ἡ, subst. [pactum, congressus,] an engagement, a conflict. Ἀρχὴ δὲ ναυσι συμβόλης τίς ἦν φράσων. Pers. 356. SYN. Μάχη. EPITH. Βαρεῖα. Σύμβολον, ου, τὸ, et σύμβολος, ου, ὁ, subst. [indicium, tessera, auspiciu, pactum,] a token, proof, compact. Σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι. Ion 1385. See also P. V. 496. SYN. Σημεῖον, τέρας, σύνθημα, οἰωνισμᾶ.
- Συμβουλευῶ, v. [consulo, suadeo,] to deliberate, to advise. Ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβυτᾶ, συμβουλευόμεν. Nub. 794. SYN. Συμητιᾶσθαι, βουλεύω, συμπάραίνεω; συγκελεύω.
- Συμβούλωμαι, v. [una volo,] to wish along with. Συμβούλου δὲ μοι. Hec. 373.
- Σύμβουλός, ου, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Τῶνδὲ συμβούλους κάλεις. Pers. 180. SYN. Συμφράδμων, βουλευτής, σύνιστωρ, συνέδρος.
- Συμβύω, f. ύσω, v. [constipo,] to crowd together. Συμβέβυσμένοι πύκνυν. Vesp. 1105.
- Συμμανθάνω, v. [condisco,] to learn together. Κουδεῖς ἐπιστάται μὲ συμμάθειν τῶπος. Aj. Fl. 869.
- Συμμάρπτω, f. ψω, v. [corripio,] to grasp, to seize. Φωτὲ συμμάρψας δῦθ. Cycl. 396. SYN. See Συλλαμβάνω.
- Συμμάρτυρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui una testis est,] a joint witness. Συμμάρτυράς ἔμμ' ἐπικτῶμαι. Antig. 846.

¹ Σύμβολός is also used in the sense of obvius, augur. Aesch. Suppl. 511.

Συμμαρτυρέω, v. [una testor,] to bear testimony along with or to. Ὡς ἂν παρ-
οὔσα καὶ σὺ μοι ξυμμαρτυρῇς. Hipp. 286. SYN. Ἐπιμαρτυρέω, σὺνῃπαινεῖω.

Συμμάχῃω, et σὺνεκμάχῃω, v. [auxilior,] to be an ally in battle, to assist. Καὶ
τοῖσιν εὖ φρόνοσσι συμμαχεῖ τῷχῃ. Eur. fr. Pirith. 6. 3. See also Lys. 1156.
SYN. Σὺνἀρήγῃω, συμπάραστᾷτεω, σὺνᾱμλλαδῶμαι, σὺνίστάμαι, ἐπικουρέω, σὺνᾱ-
μύνω.

Συμμαχία, as, ἡ, subst. [societas in bello,] an alliance in war. Συμμαχίας
ἁμαρτών. Agam. 206. SYN. Ὀμαιχμία, κοινωνία, ἀρηξίς, φίλια.

Συμμάχικος, ἡ, ὄν, adj. [socialis,] auxiliary. Τὸ συμμαχικὸν αὐ τοῦθ', ὅτ' ἐσκῶ-
πούμεθα. Eccles. 193.

Συμμάχῃος, ου, ὁ et ἡ, subst. [pugnæ socius,] an ally in war, a supporter.
Γόνῃ γύναιξι σύμμαχῃος πέφυκε πῶς. Eur. fr. Alop. 2. SYN. Σὺνασπιστής, ἐπι-
κουρὸς, συλλήπτωρ, ἀλεξητήρ, σὺνᾱρωγός.

Συμμετέχω, (aor. 2. συμμετεσχόν,) et συμμετίσχω, v. [una particeps sum,] to share
with. Οἱ τὲ συμμετασχόντες δόρος. Eur. Suppl. 658. See also Antig. 537.
SYN. Μετέχω.

Συμμετρέω, v. [una metior,] to measure with. Καὶ μ' ἡμᾶρ ἤδη συμμετρούμενος
χρόνῳ. C. R. 73.

Σύμμετρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [accommodatus, similis,] suitable, proper, like.
Σαυτῆς ἀδελφοῦ ξυμμετρον τῷ σῷ κᾶρα. Choëph. 221. SYN. Ὅμοιος, σὺνᾱδός.

Συμμήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Συμμήστῳρες ἡγέρεθοντοῦ.
Apoll. 1. 228. SYN. Σύμβουλός.

Συμμητιᾷδῃμαι, v. [una consilium ineo,] to consult together. Αὐτοὶ γὰρ κἀλεόν
συμμητιᾷασθαι. K. 197. SYN. See Συμβουλεύω.

Συμμίγῃς, ἔδος, et σύμμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [commistus,] mixed together,
blended. Πάλαι-οἶσι σύμμιγείς κᾶκοῖς. Sept. Theb. 738. See also Eur. fr.
Thes. 7. 1. SYN. Μικτός, συμπλέκῃς, σύμφυρτός.

Συμμίγνυμι, συμμίσχω, et συγκᾶτᾱμίγνυμι, v. [commisceo,] to mix together.
Κᾶκῳ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται. Ion 1017. See also Theog. 214. and Herc.
F. 674. SYN. Ἀνᾱμίγνυμι, συγκεᾶννυμι, συγκίρνημι, συγκύκῳ, συμβάλλω,
συντᾶράσσω, συμπᾶράμιγνυμι, συμφύρω.

Σύμμολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [concinens,] harmonizing with. Σύμμολπος τόξων
ρύσαι' ἂν. Ion 163. SYN. See Σύμφωνός.

Συμμοχθεῖω, v. [simul laboro,] to labor with. Συμμοχθοῦντ' ἔμοι κτένεῖς. Iph.
T. 691. SYN. See Συγκάμνω.

Συμμῶ, f. ὄσω, v. [comprimor,] to be closed. Σὺν δ' ἔλκεᾶ πάντα μέμκεν. Ω. 420.
SYN. Συγκλείδῃμαι.

Συμπαίζω, v. [colludo,] to play with. Αἰοὶ πλεῖστᾶ συμπαίζει. C. R. 1109.
SYN. Συγκωμάζω, συγχαίρω, σὺνᾱθύρω.

Συμπαίστρία, et συμπαίκτηρία, as, ἡ, subst. [socio lusuum,] a playfellow. Συμ-
παιστρίας, χίτωνιον. Ran. 411.

Συμπαίω, v. [impingo,] to dash against. Μέτωπᾶ συμπαλοῦσι Βαρκαίοις ὄχοις.
Soph. Electr. 727. SYN. Εἰσπαίω, πταίω, προσκρούω, προσβάλλω, προσκόπτω.

Συμπᾶραινέω, v. [simul hortor,] to recommend. Συμπᾶραινέσας ἔχω. Aves 852.
SYN. Συγκέλεῖω.

Συμπᾶράμιγνῶ, v. [commisceo,] to mix together. Ἐν τῇ θθείᾳ ξυμπᾶράμιγνῶν
ὄπῳ. Plut. 719. SYN. See Συμμίγνυμι.

Συμπᾶραστᾷτεω, et συμπαρίστημι, f. ἴσω, v. [(1) adsto; (2) auxilium fero,] to
stand by, to succour. Ἔκονθ' ἔκοντ' Ἱππὶ συμπᾶραστᾷτεῖν. P. V. 226. See
also C. C. 1340. SYN. Συμμάχῃω.

Συμπᾶραστᾷτης, ου, ὁ, subst. [adjutor,] an assistant. Συμπᾶραστᾷτην λαβεῖν.
Philoct. 675. SYN. See Σύμμαχῃος.

Σύμπας, αἶσα, ἅν, adj. [simul omnis,] all together. Συμπάντων βασιλῆιδᾶ τιμάν.
Hipp. 1277. SYN. Ἄπας, πᾶς.

Συμπᾶτάσσω, f. ξω, v. [collido,] to dash against. Καὶ ξυμπᾶτάξαντες μέσον
πάντα στρατόν. Eur. Suppl. 709. SYN. Συγκρούω, συμπαίω, συμπλήσσω.

Συμπέμπω, f. ψω, v. [simul mitto,] to send with. Οὐδ' οὐδέσθ' ἀσπόμενος συμπεμπέμενος. Iph. T. 1330.

Συμπενθέω, v. [una lugeo,] to mourn together. Εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί. Choëph. 193. SYN. Συναλγέω, συσπένάζω.

Συμπέραίνω, f. ἄνω, v. [una perficio,] to help to finish, to close together. Καὶ συμπεραίνειν, καὶ παρῆσθαι λέχει. Med. 883. SYN. Συγκάμνω, συντέλλω, συνεργάζομαι.

Συμπήγνυμι, f. ξω, v. [compingo,] to fix together. Ἐπειγόμενος συνέπηξεν. E. 902. SYN. Συνάπτω, συμμίσγνυμι, συνάγω, συνᾶθροίζω, συγκολλάω, συνδέω.

Συμπίνω, v. [una bibo,] to drink along with. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν συμπίης ἐκ κραιπάλῃς. Acharn. 276.

Συμπίπτω, et συμπίττειν, v. [incido,] to fall upon or together, to happen. Ὅς εἰς ἀγῶνᾶ τόνδε συμπεσὼν μάχης. Trach. 20. See also P. V. 441. SYN. Ἐμπίπτω, ἐμβάλλω, συντυγχάνω, συνέρχομαι, καταντᾶω, προσπίπτω.

Συμπλάσσω, v. [confiango,] to form. Γαίης γὰρ σύμπλασσε. Hes. Theog. 571. SYN. Μηχανάζομαι, τέχναζομαι, συμπλέκω.

Συμπλάτῃζω, v. [manibus complosis strepo,] to clap the hands. Χερσὶ τὲ συμπλάτῃσεν. Ψ. 102. SYN. See Συγκροτέω.

Συμπλέκω, f. ξω, v. [complico, conjungo,] to fold or join together. Ἀπὸρρ' γὰρ τῷδε συμπεπλεγμένα ξενε. Bacch. 789. SYN. Ἐμπλέκω, συνείρω, συναρμόττω, συνδέω, συγγίνεμαι.

Συμπλέω, f. εὐσω, v. [una navigo,] to sail together or with. Οὗτος δὲ συμπλεῖ. Iph. T. 601. PHR. Κοινῇ ναυτὶλλόμεναι.

Συμπληγᾶς, et Πληγᾶς, ἄδς, ἡ, subaud. πέτρα, P. N. [in plur. Symplegades,] rocks at the entrance of the Euxine sea. Ἦκουσιν εἰς γῆν, Κῦάνεαν Ἐμπληγᾶδᾶ. Iph. T. 242. See also Apoll. 2. 527. PHR. See Apoll. 2. 318—324.

Συμπλήγηδην, adv. [collidendo,] dashing at the same time. Συμπλήγηδην. Theocr. 24. 55. SYN. Συλλήβδην.

Σύμπλους, ου, ὁ et ἡ, adj. [una navigans,] sailing along with. Ἐμὼ ξύμπλους πῶσει. Helen. 1206. SYN. Συνναύτης, συνναυβίτης.

Συμπνέω, f. πνεύσω, v. [conspiro,] to conspire, to combine. Ἐμπαίοις τυχαίοι συμπνέων. Agam. 180. SYN. Συμφυσᾶω.

Συμπόδιζω, v. [impedio,] to fetter. Καὶ συμποδίσας. Ran. 1512. SYN. Ἐμπόδιζω, συνείργω, κωλύω.

Συμποίεω, v. [una facio,] to co-operate. Ἰνᾶ συμποίῳ σοῦ πεισθῆν. Thesm. 158. SYN. See Συμπόνηω.

Συμποιμαίνω, v. [una pascō,] to feed together. Ἐν δ' ἐποιμαίνοντ' ἄρῃ. Alcest. 594.

Συμπόνηω, v. [una laboro,] to labor with, to assist. Γυναικᾶ συμπονεῖν γυναίκ' ἡ. Helen. 328. SYN. Συμποίεω, συγκάμνω, συνεργάζομαι, συμπράσσω, συλλαμβάνω, ἐπικουρῶ, συνδράω, συνέφάπτομαι.

Συμπόνηρεύομαι, v. [simul cum alio male ago,] to act evilly with. Ὅταν γὰρ αὐτοὶ συμπονηρευόμεθ' ἄ. Lysistr. 408.

Συμπόρευομαι, v. [una proficiscor,] to journey together. Συμπόρευσομαι δ' ἐγώ. Iph. T. 1489. SYN. Συνέρχομαι, συνόμαρτεω.

Συμπορθεῖω, et συμπερθεῖω, v. [simul depopulo,] to assist in laying waste. Ταλθύβις, ὅς σ' πατρὶ συνέπορθε Φρύγας. Orest. 879. SYN. Συνόλλυμι, συμφθείρω. Συμπόσιον, ου, τὸ, subst. [compotatio,] a drinking party. Οὕτω τοιοῦτον συμποσίον ὅπως ἐγώ. Lysistr. 1225. SYN. Συνεστία, σύνδειπνον, δαῖς.

Συμπότης, et συμποσίαστῃς, οὔ, ὁ, subst. [compotator,] a drinking companion. Πῶς δὲ, πρόσθερ' τις τοῖσι συμποταῖς λέγων. Vesp. 21. SYN. See Συνδαίτωρ. Συμπότηκος, ἡ, ὄν, adj. [convivialis,] convivial. Συμπότηκος ἐστὶ, καὶ ξενονοσίαστῃς. Vesp. 1214.

Συμπράκτωρ, ὅς, ὁ, subst. [qui aliquid cum alio facit,] a fellow performer. Οὐδ' ἀγγέλός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ οὐδού. C. R. 116. SYN. Συλλήπτωρ, συνεργάτης, ἀκόλουθος, σύμμαχος.

Συμπράσσω, f. ξω, v. [una facio,] to co-operate, to assist. Σήμαιν' ὃ τ' ἰ χρή σοὶ
 συμπράσσειν. P. V. 303. SYN. See Συμπῶνέω.

Συμπρέπης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [decens,] becoming. "Ὅραν τ' ἔχονθ' ἑκαστὸν, ὥστ' ἑ
 συμπρέπης. Sept. Theb. 13. SYN. Εὐπρέπης, πρέπων, προσήκων, κόσμιός.

Συμπροξένέω, v. [more hospitali adjuvo,] hospitably to assist. Εὐμπροξένησόν,
 ὡς τῷχω μαντευμάτων. Helen. 146. SYN. Συμπράσσω, προξένέω.

Συμπροδέμω, v. [una deduco,] to conduct with. "Ἰακχὲ φίλῳ χόρευτ' ἄ, συμπτρ-
 πεμπέ μὲ. Ran. 413. SYN. Σύνᾱκλουνθεῶ, σὺνᾱμαρτέω, πρῶδέμω, παρᾱδέμ-
 ω.

* Σύμπτυκτος, ὄν, adj. [complicatus, quadratus,] folded together, squared. See
 in Πλαίσιον.

Συμπτύσσω, f. ξω, v. [complico,] to fold together. Κάθηκά συμπτύξας' ἄλαμπες
 ἡλίου. Trach. 691. SYN. See Συμπλέκω.

Συμπυνθάνομαι, v. [simul audio, vel quæro,] to hear or inquire with. Καὶ
 ξυμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσμάτ' ἄ. Helen. 327.

Συμπύρῳ, f. ὦσω, et συμφλέγω, v. [simul incendo,] to burn together. Σὺ συμ-
 πύρσας δαίτ' ἀναλώσεις πικράν. Cycl. 308. See also Theocr. 22. 211.
 SYN. Συγκαίω, σύνεμπρήθω, κατὰφλέγω.

Συμφερός, et συμφέρητος, ἡ, ὄν, adj. [collatus,] brought together. Συμφερετὴ δ'
 ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. N. 237. SYN. Ἀθροῦς.

Συμφέρω, et συμφῶρέω, v. [confero, congregior,] to contribute, to meet together;
 impers. it is advantageous. Ψυχὴν βιάζον τὰμὰ συμφέρειν κακά. Herc. F.
 1358. See also Apoll. 1. 39. SYN. Συγκομίζω, σὺνάγω, σὺνᾱθροίζω, συμ-
 βάλλω.

Συμφεύγω, v. [confugio,] to escape, to go into exile with. Εὐμφεύξομαι τῷδ'
 ἀθλιωτάτῳ πατρί. Phœn. 1693. SYN. Σύνᾱποδράω, κατὰφεύγω.

Σύμφημι, f. φήσω, v. [adsentior,] to agree with. Καὶ ξυμφήσουσι σφοί μοι.
 Hipp. 266. SYN. Ὁμολογέω, συμφράζομαι, σὺναινέω, σὺνᾱγῶρεῦν, σὺναν-
 δᾱω.

Συμφθείρω, v. [una perdo,] to assist in destroying or ruining. Ἡ μὲν τ' ἰ κερδαί-
 νουσᾱ συμφθεῖρει λῆχός. Androm. 939. SYN. Συμπορθεῶ, σὺναιρέω.

Σύμφθογγός, vid. Σύμφωνός.

Συμφίλῳ, v. [una amo,] to love together. Οὗτοι σὺνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν
 ἔθην. Antig. 523.

Συμφλέγω, vid. Συμπύρῳ.

Συμφονεύω, v. [una interficio,] to assist in killing. Ὑμεῖς δὲ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ
 συμφονεύσατέ. Hec. 391. SYN. Συγκάτακτείνω, συγκάτεργάζομαι, συνδαίζω.

Συμφόρᾱ, ἄς, ἡ, subst. [casus,] an event, good or bad. Πρὸς τὰς παροῖθε συμφο-
 ρὰς εὐδαιμόνας. Helen. 456. SYN. Συντυχία, ἀτυχία, τῇ, θλίψις, δυστυ-
 χία, κακὸτυχία. EPITH. Θεήλατος, χαλεπὴ, ἀνσίος, κακὴ, παιδῶποιος, σκληρὰ,
 ἐμφάνης, πικρὰ, λυγρὰ.

* Συμφῶρέω, vid. Συμφέρω.

Σύμφωρός, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [commodus, utilis,] convenient, advantageous. Δού-
 λων γὰρ ἰδίον τοῦτ' ὃ, σοὶ δὲ σύμφωρόν. Eur. Electr. 633. SYN. Χρησίμους, ὀνή-
 σίμους, ἐπιτήδειους, ὠφέλιμους, λυσίτελής.

Συμφράδμων, ὄν, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Τοιοῦτοι δέκα μοι
 συμφράδμονες ἦεν Ἀχαιῶν. B. 372. SYN. Σύμβουλός.

Συμφράζομαι, f. ἄσσομαι, v. [simul consulto,] to consult with, to devise. "Ὁφρᾱ
 δόλον συμφράσσεταί. Apoll. 4.439. SYN. Συμβουλεύω, σύμφημι, συννέω.

Σύμφρουρός, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [qui una custodit,] a guardian. Χαῖρ', ὦ μελᾱθρον
 ξύμφρουρόν ἐμοί. Philoct. 1453.

Σύμφρων, ὄν, ὁ, adj. [qui eadem est mente cum alio,] having the same mind,
 consenting. Σύμφρονᾱ ταγόν. Agam. 109. SYN. Ὁμόφρων, συμφράδμων,
 σύμφωνός.

Σύμφυγας, ἄδός, ὁ et ἡ, subst. [socius exilii,] a fellow exile. Ἰνᾱ συμφύγας
 λήψομαι οἰκτράς. Bacch. 1372.

Σύμφυρτος, ου, ό et ή, adj. [commixtus,] mixed together. *Εύφυρτά δ' ήν άπαντά.* Hipp. 1229. SYN. See *Συμμίγής*.

Συμφύρω, et συμφυράω, v. [commisceo, fædo,] to mix together, to disfigure.

Πάν σϋνέφυρε πρόσωπόν. Theocr. 22. 111. SYN. See *Συμμίγνυμι*.

Συμφυσάω, v. [una sufflo, conspiro,] to blow together or violently; to agree.

Καί ταύτ' έφ' οίσιν έστί συμφυσώμενά. Equit. 466. SYN. *Συμπνέω*.

Συμφυτεύω, v. [una auctor sum,] to join in forming. *Καί ζυμφυτεύσαι τουργόν.*

(E. R. 355. SYN. *Συμβουλεύω*).

Σύμφυτος, ου, ό et ή, adj. [congenitus,] congenial, native. *'Αλλάν ζύμφυτον,*

αίών. Agam. 106. SYN. *Έμφυτός*.

Σύμφωνος, et σύμφθογγος, ου, ό et ή, adj. [consonus, concors,] agreeing in sound, harmonious. *"Επτά δέ συμφώνους όϊων επάνύσατο χόρδας.* Hom. Merc. 51.

See also Agam. 1158. SYN. *Σύμμολος, σϋνφδός, σϋναυλός, όμδφωνός, σύμφρων, συγγνώμων, σϋναρθρός*.

Συμφάω, f. ήσω, v. [corrado,] to sweep away. *Συμφήσαι καί προνδήςσαι.* Nub.

971. SYN. *Συντρίβω, σϋνάφαιρέω*.

Συμφηφίζομαι, v. [una suffragium do,] to vote with. *Ευμφηφισάι μοι.* Lysistr.

142. SYN. *Σύμφημι, συνδός*.

* *Σϋν*, prap. cum dat. [cum,] with. *'Αμουςάτοταίσι σϋν φδαίς.* Phoen. 820.

SYN. *Μετá, άμά*.

Σϋνάγειρω, et σϋνάθροίζω, v. [colligo,] to collect. *Πόλυν βιότον σϋνάγειρων.*

δ. 90. See also Rhes. 609. SYN. *Συλλέγω, σϋνάγω, άγείρω, άθροίζω*.

Σϋνάγω, v. [confero,] to bring together. *Έρμης δ' εύλδγως ξϋνήγαγεν.* Sept.

Theb. 504. SYN. *Συμφέρω, συλλέγω, σϋνάθροίζω, σϋνάγειρω, σϋνάπτω, συγκόμιζω, συστέλλω, σϋναρμόζω*.

* *Σϋνάγνυμι*, 1 aor. έαζά, v. [confringo,] to dash to pieces. *Τάς οί ξϋνεαζάν άελλαι.* ξ. 383.

Σϋνάγωνίζομαι, v. [certaminis socius sum,] to assist in the combat. *Ευριπίδην καυτή.* ξϋνηγωνιζόμην. Thesm. 1070. SYN. *Συμμάχω, συλλαμβάνω, συμ-*

πράσσω, άμύνω.

Σϋνάδω, v. [concino,] to sing together, to agree. *Σϋναδέτω δέ Χαίρης.* Aves

858. SYN. *Σϋναυδάω, σϋναυλέω, σύμφημι*.

Σϋνάειρω, v. [simul tollo,] to raise with. *"Οστις τολμήσειεν έμοι σϋν μοχλόν*

αείρας. ι. 332.

Σϋνάθροίζω, vid. *Σϋνάγειρω*.

Σϋνάθύρω, v. [colludo,] to play with. *Τήσιν άεί σϋνέθυρέν.* Mosch. 2. 30.

SYN. See *Συμπαίζω*.

Σϋναιμός, ου, ό et ή, adj. [consanguineus,] of the same blood, kindred. *'Η δέ*

σϋναιμον λέχός ήλθεν. Phoen. 831. SYN. *"Ομαιμός, όμδγενής, όμδγένετωρ, σύγγονός, σϋνδμαίμων*.

Σϋναινέω, et σϋνέπαινέω, v. [collaudo,] to praise, to approve of. *Φάνέν-τος*

χάριν ξϋναινέσαι. Agam. 468. See also 1076. SYN. *Αινέω, κάταινέω, επαινέω, σύμφημι, εύλδγέω, έγκωμιάζω*.

Σϋναίνυμαι, v. [colligo,] to collect. *Λητώ δέ σϋναίνυτο κάμπυλά τόζά.* Φ. 502.

SYN. *Συλλέγω, συλλαμβάνω, άθροίζω*.

Σϋναιρέω, 2 aor. ειλδν, v. [(1) contraho, (2) aufero,] to contract; to take away.

Χλαίταν μέν σϋνέλδν καί κόεά. v. 95. SYN. *Σϋνάγω, συντρίβω, σϋνεξαιρέω*.

* *Σϋναίρω*, f. άρώ, v. [una tollo,] to take with, to perpetrate with. *Καί ξϋναίρε-*

σθαι Κύπριν. P. V. 671.

Σϋναίτσω, v. [una irruo,] to rush together. *Καί τέ σϋναίκτην.* Hes. Scut. 189.

SYN. *Συμφέρομαι, σϋνδρούω, συμβάλλω*.

Σϋναιτίδς, α, όν, adj. [qui simul cum alio causa est alicujus rei,] a joint cause.

'Αλλ' άρκύς ή ξϋνευνδς, ή ξϋναιτία. Agam. 1085. SYN. *Μεταίτίδς, πάραίτίδς, αίτίδς*.

Σϋνάκδλουθεώ, vid. *Σϋνδμαρτέω*.

Σϋνάλαλάζω, f. ζω, v. [simul clamorem edo militare,] to join in the war cry.

Λώτφ ξϋνηλάλαζάν. Herc. F. 11.

- Συναλῆω, v. [una doleo,] to lament with or over. Τότε συναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλυμην ἐγώ. Alcest. 649. SYN. Συγκλάω, συμπενθεῖω, συμπάσχω.
- Συναλγίδων, ὄνως, adj. [particeps doloris,] participating in sorrow. "Ἴτ', ὃ ζύν-αλγίδωνες. Eur. Suppl. 85. SYN. Συμπάθης, ζύνφωδός κακοῖς.
- Συνᾶλεγω, v. [cordi habeo,] to mind. Σύν-ᾶλεγειν καὶ γάμον. Isthm. 8. 103. SYN. Μεριμνᾶω, φροντίζω, ἐπιμελεῖμαι.
- Συναλιάζω, v. [congrego,] to assemble. Τίς δ' αὖ συναλίσσεται τόνδε τὸν στόλον. Lysistr. 93. SYN. Συναίγειρω, συλλέγω, συναθροίζω, συναίγω.
- Συναλλάγη, ἥς, ἡ, subst. [interventus,] interposition, intercourse. "Εν τῇ δαιμόνῳ συναλλάγαις. Œ. R. 34. SYN. Διαλλάγη, κοινωνία.
- Συναλλάσσω, f. ζω, v. [(1) congredior cum aliquo, (2) concilio,] to have intercourse with, to reconcile. Ἐλένη συναλλαχθεῖσάν εὐναιοῖς γάμοις. Androm. 1234. SYN. Κοινωνέω, συντυγχάνω, συγχωρεῖω, συμβάλλω, σπένδωμαι, ὁμολογέω.
- Συνᾶλοιᾶω, v. [contundo,] to shatter. Μεχρὶ συνηλοῖσέ παρήϊά. Theocr. 22. 128. SYN. Συγκλάω, συγκρούω, συντρίβω.
- Συνᾶμα, adv. [simul,] together. Τρίηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστίχθωντο. Theocr. 25. 126.
- Συνᾶμᾶω, v. [colligo,] to collect. Φῆ· ὃ δ' ἄρ' ἀστράγαλους συνᾶμήσατό. Apoll. 3. 154. SYN. Συμψᾶω, συλλέγω.
- Συναμπέχω, et συναμπίσχῃμαι, v. [tego,] to veil or cover. "Ηπον τί σεμνὸν ἐστὶν ὃ ξναμπέχεις. P. V. 530. See also Herc. F. 1102. SYN. Συγκάλυπτω, περικαλύπτω, ἀμφικαλύπτω, ἀμφιέννυμι, περικαλύπτω.
- Συνᾶμυνω, f. ὦνᾶ, v. [una opulitor,] to aid together. Τούτῳ συνᾶμυνεῖν, εἰ τίς ἐκ δόμων λαβών. Iph. A. 62. SYN. Συμβιθῆθω, συμμαχεῖω, ἐπαρήγω.
- Συνᾶναγκάζω, f. ᾶσω, v. [simul cogo,] to extort. Καὶ συνηναγκασμένους. Iph. A. 395. SYN. Καταναγκάζω, ἐκβιάζομαι.
- Συνᾶνέρχῃμαι, v. [simul adscendo,] to go up with. Συνᾶνῆλϋθεν Ἡρακλῆϊ. Apoll. 2. 915.
- Συναντᾶω, συναντιάζω, f. ᾶσω, et συναντόμαι, v. [obvius fio,] to meet. Τὸν συναντήσαντά μοι. Ion 536. See also Œ. R. 813. and Ion 830. SYN. Συντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, συμφέρωμαι, προστυγχάνω, συμβάλλομαι, ἀντάω.
- Συνάντησις, ἔως, ἡ, subst. [occursus,] a meeting. Τινᾶ συνάντησιν; Ion 537. SYN. Ἀπάντημα, ἀντησις.
- Συναντιάζω, vid. Συναντᾶω.
- Συναντλέω, v. [simul haurio vel laboro,] to draw or labor with. Δίω παιδὶ συναντλεῖ; Ion 198. SYN. Συνεργάζομαι, συγκαίνω.
- Συνᾶνῶτω, v. [simul conficio,] to contribute to destroy. Συνᾶνῶται βίου. Agam. 1092. (A single dochmiac.)
- Συνᾶοιδός, vid. Συνωδός.
- Συνᾶορός, Ion. συνῆορός, ου, ὁ et ἡ, subst. [comes,] a companion. Φόρ-μιγγὶ συνᾶορός. Nem. 4. 9. SYN. Συνπαδός, ἀκλουθός, συνθιάσώτης.
- Συνᾶπδωρῆμι, v. [una fugio,] to run away along with. Καὶ συνᾶπδωρᾶναι δεῦρ' ἐπὶ χειρῇσεῖ μοι. Ran. 81. SYN. Συμφεύγω.
- Συνᾶπτόμαι, vid. Συγκαίνω.
- Συνᾶπτόμαι, v. [repositus sum,] to be treasured up together. Χάρις ἡ χροῖνιᾳ ζῶν γ' ἀπτόκεται. Œ. C. 1752. SYN. See Συγκάπτομαι.
- Συναπτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] connected. Χάλα ξναπτὸς ἦνῖας. Eccles. 504. SYN. Συναφής, σύνδετος, συνέχής.
- Συνάπτω, v. [connecto,] to join together. Πόσιν συνάψαι πολλέμων Ἑλλήσιν μέγαν. Helen. 55. SYN. Πρόσάπτω, συζεύγνυμι, συνδέω, συναίγω, συντίθημι, συκολλάω, συνείρω.
- Συνᾶράσσω, f. ζω, v. [confringo,] to break to pieces. Ἡ γὰρ συνήραξ οἰκὸν. Herc. F. 1133. SYN. Συντρίβω, συνθραύω.

¹ A better reading of this passage seems to be that found in one of the Vatican Mss. συν ἄμα σιτιχώντῳ.

- Συνᾱρέσκω, f. ἔσω, v. [comprobo,] to approve of. Καὶ θεμῖς ἦν ἄμφω συνᾱρέσασμέν. Apoll. 4. 371. SYN. Εὐδόκεω.
- Συναρθρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [connexus,] joined, agreeing. Τὸρον γὰρ ἡξει συναρθρῶν αὐταῖς. Agam. 245. SYN. Σύμφωνός, q. v.
- Συναριστᾶω, f. ἴσω, v. [una jento,] to breakfast together. Ἐνθά τοῖς ἡρωσὶν ἄνθρωποι συναριστῶσι. Eccl. 1486.
- Συνᾱριστεύω, v. [excello cum alio,] to excel along with. Ἔβας, ἔβας, τοξόφῳ συναρι-στεύων. Troad. 806.
- Συναρμόζω, f. ὄσω, v. [apte compono,] to fit, to adjust, to close. Ξυνάρμῳσον δὲ βλεφάρᾳ μου τῇ σῇ χερὶ. Phoen. 1465. SYN. Συνάπτω, συναρτύνω, συντίθμι, συνείρω, συμπήγνυμι.
- Συναρπάζω, f. ἄσω, v. [corripio, diripio,] to seize, to plunder. Σκύμνον ἐν χερσὶν ξυνήρπασάν. Orest. 1503. SYN. Ἀρπάζω, ἄφαρπάζω.
- Συναρτᾶω, v. [connecto,] to join together. Καὶ ξυναρτήσας γένος. Med. 564. SYN. Συνδῶ, συνείρω, συναρμόζω, συμπλέκω.
- Συναρτύνω, f. ὕνω, v. [simul struo,] to devise. Τινὰ τήνδῃ συναρτύνασθε μένοι-νήν. Apoll. 4. 356.
- Συνάρω, v. [apte compono,] fitly to put together. Σφὶν καλὴ συνᾱρῆρὲν αἰοιδίη. Hom. Apoll. 164. SYN. See Συναρμόζω.
- Συνᾱρωγός, ου, ὁ et ἡ, subst. [una defensor,] a joint defender. Συνᾱρωγὲ θεμιστός. Hom. Hymn. 7. 4. SYN. Ἀρωγός, ἀλεξηγής, σύμμαχος.
- Συνᾱσάφω, v. [una desipio,] to join in folly with. Καὶ τοῦτ᾽ λυπρὸν, ξυνᾱσάφειν τοῖς μὴ σάφοις. Phoen. 405.
- Συνασπίζω, subst. [una auxilior,] to assist together. Κῶμοι ξυνασπίζοντες. Cycl. 39. SYN. See Συμμάχω.
- Συνᾱσπιστής, ου, ὁ, subst. [commilito,] a fellow-soldier. Κηδός τῷ καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους. C. C. 379. SYN. See Σύμμαχος.
- Συνασχάλλω, v. [simul doleo,] to grieve along with. Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κάκοις. P. V. 167. SYN. See Συμπενθῶ.
- Συναναίνω, f. ἄνω, v. [simul exsiccō,] to burn up with. Καὶ ξυναναίνῳ κόρας. Cycl. 642. SYN. Αὔαινω, ξηραίνω.
- Συναυδάω, v. [consentio,] to consent. Ξυναυδῶ. Aj. Fl. 943. SYN. See Σύμφημι.
- Συναυλία, as, ἡ, subst. [contubernium, concentus,] a joining together, a concert. Ξυναυλίαν πενήσσομεν. Equit. 9. SYN. Συζυγίον, συνοικία.
- Συναυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) contubernalis, (2) consonus,] dwelling with, agreeing with. Ἰῶ ξυναυλος βῶα χάρα. Eur. Electr. 879. SYN. Συνοικός, κοινωνός, ὁμαυλός, σὺνφῶδός, σύμφωνός.
- Συναύξομαι, v. [concreresco,] to increase with. Εἰ μὴ ξυναύξοιθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι. Eur. Electr. 544.
- Συνδαίζω, v. [simul occido,] to kill together with. Ἀλλὰ μὲ συνδαίζον. Aj. Fl. 361. SYN. See Συμφῶνέω.
- Συνδαίτωρ, ὄρος, et συνδειπνός, ου, ὁ, subst. [conviva,] a fellow guest. Συνδαίτωρ μετ᾽ἀκοινός. Eumen. 352. See also Ion 1172. SYN. Συμπύτης, σύνδειπνος, συνδοιμήτωρ, σὺνέστιός, δαιτῶμων, σύσαιτός, συντράπεζός, ὁμοτράπεζός.
- Συνδαίω, v. [simul epulor,] to feast with. Ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἔμοι. Helen. 1438.
- Συνδειπνός, vid. Συνδαίτωρ.
- Συνδεσμά, ων, τὰ, subst. [nexus, vincula,] joints, fastenings. Ξυνδεσμά χρυσός εἶχε. Med. 1190. SYN. Δεσμός.
- Συνδέτεός, α, ὄν, adj. verb. [colligandus,] must be tied together. Ταυτὶ γὰρ ἐστὶ συνδέτεόν. Eccles. 785. SYN. Ζευκτέός.
- Συνδέτος, η, ὄν, adj. [colligatus,] bound together. Καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκτίζεται. Aj. Fl. 65.
- Συνδῶ, f. ἴσω, v. [colligo,] to bind together. Ταύτην πρότεραν ξύνδησόν. Ly-sistr. 445. SYN. Συνείρω, συνάπτω, συζεύγνυμι, συμπλέκω.

Συνδιᾶφρω, f. οἶσω, 1 aor. ἤνεγκά, v. [cum alio perfero,] to endure along with.

Συνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν. Equit. 594. SYN. Σύνᾶγωνίξομαι.

Συνδικάζω, f. ἄσω, v. [una judico, ulciscor,] to assist in administering justice, to avenge. Ζεὺς σοι τὰδὲ συνδικάσει. Med. 158. SYN. Ἐπεξέρχομαι, ἐκδίκω.

Συνδικαστής, οὔ, ὁ, subst. [qui simul judex est,] a brother judge. Οἱ συνδικασταὶ παρᾰκάλουντες τουτόν. Vesp. 215.

Συνδικέω, v. [patrocino,] to defend the cause of another. Καὶ συνδικήσων αὐτός. Eumen. 582. SYN. Σύνηγυρῶ, προΐσταμαι.

Συνδικός, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui causam alterius defendit, patronus,] an advocate, patron. Ἐγὼ δ' ἄρωγους συνδικούς θ'. Æsch. Suppl. 734. SYN. Προστατής, σὺνήγορος.

Συνδικως, adj. [jure,] with justice. Λάκτισμα δέιπνον συνδικως τίθεις ἀργά. Agam. 1591. SYN. Δίκη, δικάϊως.

Συνδιόλλυμι, f. ὀλέσω, Att. ὀλῶ, 1 aor. ὤλεσά, v. [una perdo,] to destroy along with. Κάμει συνδιώλεσέν. Eur. fr. Œdip. 7. 2. SYN. See Συμφονεύω.

Συνδύκεω, v. [consentio,] to agree. Σοὶ δὲ συνδύκειν χρῆών. Iph. T. 71. SYN.

Σύναινέω, σύμφημι, ὁμόφρονέω, ὁμόλογέω.

Συνδουλεύω, v. [una servio,] to be a fellow-slave. Συνδουλεύσω. Hec. 203.

Σύνδουλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [conservus,] a fellow-slave. Μὴ κρύπτει σύνδουλον σέθεν. Med. 64.

Συνδράω, f. ἄσω, v. [una facio,] to assist in doing. Ὁ συνδρῶν αἵμα καὶ μητρός φόνον. Orest. 400. SYN. See Συμπράττω.

Συνδρόμας, ἄδός, ἡ, adj. [concurrans,] running together. Πῶς τὰς συνδρόμαδας πέτρας. Iph. T. 423. SYN. Συμπληγᾶς.

Συνδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) una currens, (2) consentiens,] running with, meeting, agreeing. Μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος. Call. 5. 110. SYN. Σύνσπαδός, σύμφωνός.

Συνδρόμως, adv. [una currendo,] with equal speed, concisely. Καὶ μαρτύρεϊτέ συνδρόμως. Agam. 1155.

Συνδύας, ἄδός, ἡ, adj. [compar,] a partner. Συνδύαδος φίλῃς ἄλχου. Alcest. 488. SYN. Σύνζυξ.

Σύνδυσ, adj. [bini,] two together. Σύνδυσ κοιμήσαντο. Hom. Hymn. 5. 74.

Συνδυστύχω, v. [pari calamitate laboro,] to be unfortunate together. Ὡς ἂν Μενελάως συνδυστύχῃ. Orest. 1098. SYN. Συγκάμνω.

Συνδώδεκά, adj. [duodecim simul,] twelve together. Συνδώδεκά πλήθει. Troad. 1068.

Συνᾶδρια, as, ἡ, subst. [consessus,] an assemblage. Ἐχθραὶ τὲ καὶ στέργηθρᾶ καὶ συνᾶδρια. P. V. 501. SYN. Σύνᾶδός, συγκλησία, ἐκκλησία, κοινωνία.

Συνᾶδριαῶμαι, συνᾶδρεύω, et συνᾶδριάω, v. [consideo,] to sit together, to assemble. Τοὺς δ' ἄγορην δὲ συνεδριάσθαι ἄνωγεν. Apoll. 1. 328. SYN. Συγκάθεζομαι, συγκάθημαι.

Συνᾶδρός, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) consessor, (2) adjutor,] one who sits with or near; a counsellor. Κάτειδον δὲ δύ' Αἰαντὲ συνᾶδροι. Iph. A. 192. SYN. Παῖεδρός, ἐφέδρος, σύνθρονός, σύμβουλος, σύνθακός.

Συνᾶεργω, ποῖτ. pro. συνέργω, et συνέργαθω, v. [(1) 'concludo, (2) colligo,] to inclose; to collect, unite. Ζωστήρῃ θῶος συνέεργε χιτῶνά. ξ. 72. See also ξ. 36. SYN. Κάθειργω, συνέχω, συγκλείω, σύνελκω, συνέιρω.

Συνᾶείκοσι, adj. [viginti simul,] twenty together. Οὔτε ξυνᾶείκοσι φωτῶν. ξ. 98.

Σύνειδω, f. εἶσθαι, perf. m. οἶδᾰ, part. εἶδώς, v. [(1) simul cognosco, (2) conscius sum,] to be privy to; to be conscious. Σύνοιδᾰ δέιν' εἰργασμένός. Orest. 390. SYN. Σύννῃμι.

* Σύνειλίσσω, v. [convolvo,] to roll together. Σπείρας σύνειλίσσοντά. Ion 1164. SYN. Σύνειλέω, συμπτύσσω.

Σύνειμι, v. [una sum,] to be with. Σαλαμίνιός γάρ ἐστιν, ᾗ ξύνειμι' ἐγώ. Eccles. 38. SYN. Μέρειμι, παρείμι, ὁμιλέω, συγγίνδομαι.

Συνειμί, vid. Συνέρχμαι.

Συνείρω, v. [connecto,] to join together. "Ὅτι συνέιρων τοὺς σπίνους. Aves 1079.

SYN. Συνδέω, συνάπτω, συμπλέκω, συναρμόζω.

Συνεισβαίνειν, v. [simul ingredior,] to embark with. Ταυτὸν συνεισέβησάν Ἀργῶν σκάφος. Med. 477.

Συνεισέρχμαι, v. [simul intro,] to go in with. Θέλω δὲ καὶ γὰρ σοι συνεισελθεῖν δόμους. Helen. 335.

Συνεκθνήσκω, v. [simul morior,] to die together. Συνεκθάνειν δὲ σπῶντ' ἅ χορὶ τῷ πώματι. Cycl. 568. SYN. Συνθνήσκω, συνεκπνέω.

Συνεκκλέπτω, v. [furti particeps sum,] to join in stealing. Πέμψω συνεκκλέψασά. Troad. 1011. SYN. Ὑπόκλέπτω.

Συνεκκῶμιζω, v. [simul exporto vel sustineo,] to bear out or support with. Συνεκκῶμιζειν Κύπριν. Hipp. 467. SYN. See Συγκῶμιζω.

Συνεκμάχew, vid. Συμμάχew.

Συνεκμόχλεύω, v. [simul januam refringo,] to assist in breaking down a door. Συνεκμόχλεύσω; Lysistr. 430.

Συνεκπνέω, f. πνεύσω, v. [simul animam efflo,] to expire with. Χρὴ συνεκπνεύσαι μὲ σοι. Iph. T. 684. SYN. Συνεκθνήσκω, συνθνήσκω.

Συνεκπᾶνέω, f. ἥσω, v. [adjuvo in perficiendo,] to assist in completing. Μοχθοῦσι μόχθους εὐνύχως συνεκπᾶνει. Eur. fr. Androm. 7. 4. SYN. See Συμπᾶνέω.

Συνεκπῶτέος, α, ὄν, adj. verb. [simul ebibendus,] must be drunk up together. Συνεκπῶτέ ἐστί σοι καὶ τὴν τρυγᾶ. Plut. 1086.

Συνεκσῶζω, v. [confero operam ad salutem alicujus,] to join in delivering. Ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσῶζειν. Cæ. C. 566.

Συνεκτρέφω, f. θρέψω, v. [simul educo,] to bring up with. Καὶ συνεκτράφεις ἔμοι. Iph. T. 710. SYN. Συντρέφω.

Συνεκφέρω, v. [una educo,] to bring out with, to deliver. Πατέρ' αὖ τὲ παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν. Eur. fr. Dict. 7. 1.

Συνελκῶ, f. ὥσω, et *συνέλκω, f. ξω, v. [simul traho,] to draw together. Ἡμῖν προθύμως, τήνδ' καὶ ξυνέλκυσον. Pax 417. See also Pax 468. SYN. Συνάγω, συναίρω.

Συνεμβάλλω, v. [simul injicio,] to cast in together. Συνεμβάλωμεν εἰσιούσαι τοὺς μῆχλους. Lysistr. 246.

Συνεμβόλη, ἡς, ἡ, et συνέμβολον, ον, τὸ, subst. [(1) collisio, (2) commissio, (3) impetus,] a dashing; a fastening; impetuosity. Εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος συνεμβόλῃ. Pers. 402. See also Agam. 956. SYN. Προβόλη.

Συνέμπωρος, ον, ὁ et ἡ, subst. [commercator, socius,] a fellow-merchant or traveller. Ὡδαῖσι, τὸν ξυνέμπωρον. Ran. 396. SYN. Ὁμόστολος, συνδοιπῶρ.

Συνεμπρήθω, v. [combuo,] to burn up or together. Μὴ-ξυνεμπρῆσαι νέων. Rhes. 485. SYN. See Συμφλέγω.

Συνέξαιρῶ, 2 aor. εἴλδον, v. [adjuvo in expugnando,] to assist in destroying. Αἱ ξυνέξαιλον Φρύγας. Troad. 24. SYN. Συμπορθέω, συναίρω, συμφθείρω.

Συνεξάκουω, f. κούσῳμαι, v. [simul exaudio,] to hear clearly along with one. Συνεξήκουον ὡσαύτως ἔμοι. Trach. 376.

Συνεξελαύνω, f. ἐλάσω, v. [simul expello,] to drive away with. Συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ'. Agam. 1596.

Συνεξέρχμαι, [una exeo,] to go out or away with. Οἷς ξυνεξήλθον, θέλω. Hec. 1098.

Συνεξευρίσκω, 2 aor. εὐρῶν, v. [una excogito,] to help in discovering. Καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν. Thesm. 601. SYN. Συμφράζωμαι.

Συνέωχυς, οὔ, ὁ, et συνέωχῃ, ἡς, ἡ, subst. [junctura,] a joint. Αὐχένος ἐν ξυνέωχυμῷ. E. 465.

Συνεπαίδω, v. [una accino,] to sing or celebrate together. Συνεπαίδειτ' Ἀρτέμιν. Iph. A. 1491. SYN. See Συναῖδω.

Συνεπαίνεω, vid. Συναίνεω.

Συνέπικεμαι, v. [simul incumbo,] to assail together. Συνέπικεσθ' ὑμεῖς. Equit. 266.

Συνέπιψεύδωμαι, v. [una pariter mentior,] to support another in a lie. Οὐ γάρ σφιν λάγδνες συνέπιψεύσονται. Call. 3. 123.

Συνεπόμεαι, 2 aor. εσόμεν, v. [comes sum,] to accompany. Σιγῇ πέλάζων ἀντιγὴ ξυνείπετο. Hipp. 1226. SYN. See Συνόμαρτεω.

Συνεπόμενυμι, v. [una jurejurando confirmo,] to confirm by an oath along with. Συνεπόμενυσθ' ὑμεῖς ταῦτά πάσαι. Lysistr. 237. SYN. See Συνόμνυμι.

Συνεπότερνω, f. ὕνω, v. [simul instigo,] to excite at the same time. Ἐν δ' ἐποτρύνει πέλᾱς. Soph. Electr. 299.

Συνεραῶ, v. [pariter amo,] to love together with. Ἄλλ' ἐράω' καλὸν δὲ τ' ἐρασάμενω συνεραῶσαι. Bion 16. 8. SYN. Συμφίλω, ἀντῆραω.

Συνεργάζομαι, v. [co-oporor,] to co-operate. Εἰ συμπύνησεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει. Antig. 41. SYN. See Συμπράσσω.

Συνεργᾶτης, et συνεργός, οὗ, ὁ, et συνεργᾶτης, ἰδός, ἡ, subst. [operis socius,] a co-operator. Οὐδὲ σκότον φρίσσουσὶ τὸν ξυνεργᾶτην. Hipp. 419. See also Ion 48. et Eur. Electr. 100. SYN. Συμπράκτωρ, συλλήπτωρ, συνἐριθός, σύμμαχος, ἐπίκουρός.

Συνεργέω, συνέργω, et συνέρω, v. [simul facio,] to co-operate. Βούλει ξυνεργῶν αὐτός. Helen. 1426. See also Trach. 83. and Soph. Electr. 350. SYN. Συμπράσσω, q. v.

Συνερίδω, v. [comprimo,] to press together, to fasten. Δεσμοῖς διδύμοις συνερείσθენტες. Iph. T. 458. SYN. Κατάπηγνυμι.

Συνἐριθός, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius laboris,] a fellow workman. Ἐλ-θης συνἐριθός αὐτοῖς. Pax 786. SYN. Συνεργᾶτης, συνεργός, συμπράκτωρ, βῆθηθός.

Συνερκτικός, ἡ, ὅν, adj. [bene constringens,] able to connect together, or to reason. Συνερκτικός γάρ ἐστὶ. Equit. 1378.

Συνέρχομαι, et συνιμι, v. [convenio,] to come together. Χρόνῳ ξυνελθοῦσά χόροις. Helen. 1468. See also Z. 120. SYN. Συγγίγνυμαι, συμπίπτω.

Συνῆσις, ἔως, ἡ, subst. [sapientia, conjunctio,] wisdom, a union. Σώζει σὲ συνῆσις. Orest. 1539. SYN. Φρόνησις, νόημα, ἐπιστήμη.

Συνεσπίπτω, f. πέσομαι, v. [simul incido,] to rush upon with. Ξυνεσπέσομαι γὰρ μετὰ σοῦ. Eccles. 1087. SYN. Συνέγκειμαι, συμπίπτω, συντυγχάνω.

Συνέστιός, ου, ὁ et ἡ, subst. [convictor, conviva,] an inmate, a guest. Καὶ ξυνέστιος γένου. Alcest. 1170. SYN. Συντραπέζος, συνθοινάτωρ, συνδαίτωρ, δαιτύμων, συμπίτης, σῖνοικός, ὁμοτραπέζος.

Συνετός, ἡ, ὅν, adj. [prudens,] intelligent. Τὰ τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι, καὶ τὰ μή. Iph. A. 1255. SYN. Φρόνιμος, σώφρων, σφός, πευκαλίμος, ἔμπειρος.

Συνετός, adv. [prudenter,] prudently. Οὐ συνετὰ συνετός. Iph. A. 466. SYN. Ἐμπείρων, φρόνιμος, πίνυτός, πύκνως.

Συνεύδω, et συνευνάζομαι, v. [una dormio,] to sleep together. Ὡπερ ξυνηῦδες ἐν φάει. Eur. Electr. 1145. See also Œ. R. 982. SYN. See Συγκάθεύδω.

Συνευνέτης, et συνευνός, ὁ, et συνευνῆτις, ἰδός, ἡ, subst. [tori particeps,] a partner of a bed. Ὅτῳ μάλιστα χρῆσεται ξυνευνέτη. Med. 242. See also Eccles. 948. and Androm. 900. SYN. Ὀμευνέτης, ὁμογάμος, ὁμολεκτρός, σύλλεκτρός, σύγγαμος, σύζυξ, σύζυγος.

Συνευτυχεῶ, v. [simul felix sum,] to be successful with. Βίον ξυνευτυχοῖν. Hipp. 1118.

Συνευφράζομαι, f. ᾄδωμαι, v. [fausta precor,] to pray for blessings on. Ἐσθλὸς δὲ συνευφράσασθαι τοῦσιν. Apoll. 3. 917.

Συνεύχομαι, vid. Συγκάτευχομαι.

Συνεφαπτόμαι, v. [una prehendo, adjuvo,] to lay hand to a work with somebody, to assist. Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπονδᾶ. Olymp. 10. 117. SYN. See Συμπόνεω.

* Συνεχής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] continuous. Τὸ συνεχὲς ἔργου παντός εὐρίσκει τέλος. Eur. fr. Archel. 29.

- Συνέχων**, contr. συνέχως, adv. [(1) continenter, (2) crebro,] continuously; frequently. *Συννέχως ἐμάχοντο*. Hes. Theog. 636. **SYN.** Σύνχωνός.
- Συνέχθω**, v. [una odi,] to join in hating. See in *Συμφιλέω*.
- Συνέχω**, v. [contineo,] to keep together. Ἀσά-λεντόν τε μένει, καὶ συνέχει. Bacch. 386. **SYN.** Κάτέχω, περῖέχω, συνείργω, συστέλλω, συλλαμβάνω.
- Συνηβᾶω**, et συννέάζω, v. [una pubesco,] to grow up to maturity with. Ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν. Anacr. 76. 4. See also Dan. 105. **SYN.** Συννέανιεύομαι.
- Συνηβόλῃα**, as, ἡ, subst. [congressus,] an engagement. Ἀριστῆες δὲ συνηβόλῃ κέχαραντο. Apoll. 2. 1161. **SYN.** Συμβόλῃ.
- Συνηγόρῳ**, v. [(1) patrocinator, (2) adsentio,] to patronise, to plead for; to agree. *Συνηγόρουσιν ἐκ τίνων*; Nub. 1085. **SYN.** Συνδικέω, σύμφημι, συνάδω.
- Συνηγόρικος**, ἡ, ὄν, adj. [patrocinandī vim habens,] able to defend in a cause. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγόρικόν. Vesp. 691.
- Συνήγορός**, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [patrocians, consonans,] advocating, agreeing. Μαντεῖά καινὰ τοῖς παλαι ζυνήγορά. Trach. 1167. **SYN.** Σύνδικός, προστάτης, σύμφωνός.
- Συνήδουμαι**, v. [pari gaudio adficior,] to rejoice with, to congratulate. Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδ' αὖτως ζυνήδουμαι. Rhes. 958. **SYN.** See *Συγχαίρω*.
- Συνήθειά**, as, ἡ, subst. [consuetudo,] intercourse, familiarity. Ῥεῖά συνηθέλῃσιν. Hom. Merc. 482. **SYN.** Ὀμιλία, ἔθος, οἰκειότης.
- Συνήθης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [consuetus, familiaris,] accustomed to, familiar with. Ἀπὴν τε, συνήθεός ἀλλήλοισιν. Hes. Theog. 230. **SYN.** Ἐθᾶς, οἰκεῖός, ἐπιτήδειός.
- * **Συνήλιξ**, ἴκος, adj. [æqualis,] of the same age. Εὗ γὰρ τοῦδ' ἴστ', ἔμοι ζυνήλικες. Pers. 789. **SYN.** See Ὀμήλιξ.
- Συνημῶσυνη**, ης, ἡ, subst. [societatis sanctio,] fellowship, compact. Μὴ μοι, ἀλαστὲ, συνημῶσυνας ἀγύρευε. X. 261. **SYN.** Συνθήκη, σύμβάσις, ἀρθμός, σπονδή, σύνθημα.
- Συνήμων**, ὄνος, ὁ, subst. [socius,] an ally. Δέχθαί ἐμειλίξαντο συνήμωνα. Apoll. 4. 1210. **SYN.** Συνήθης, συνάδρός, σύμμαχος.
- Συνήρως**, vid. Συνάδρως.
- Συνηπέρω**, v. [simul decipio,] to assist in deceiving. Καὶ μὴν ἐγὼ συνέπηρ-ωπεύσω. Lysistr. 845.
- Συνηρέτω**, v. [una remigo,] to row together, to agree. Ἡ πάρος ζυνηρέτμεϊν. Aj. Fl. 1329. **SYN.** Συντρέχω, ὁμορρύθω.
- Συνηρεφέω**, v. [obfusco,] to cover, to darken. Ἀρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς ζυνηρεφεῖ. Eur. fr. Phaeth. 5. 3.
- Συνηρεφής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [contectus, densus,] covered, thick. Ὡ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ζυνηρεφής. Orest. 947. **SYN.** Κάτηρεφής, σύσκός, στῦγνός.
- Συνηράω**, v. [consideo,] to sit together. Καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνηράων ἀεί. Heracl. 994. **SYN.** See *Συγκάθεζομαι*.
- Συνθακός**, ου, ὁ et ἡ, subst. [consessor,] one who sits with, an associate. Ζύνθακός ἐσται, νυκτὶλοις σωτήριός. Orest. 1654. **SYN.** See *Συνέδρός*.
- Συνθάλλω**, v. [demulceo,] to soothe with. Ζύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν' νύσημᾷ γάρ. P. V. 706. **SYN.** Πάρηγυρέω, κατὰθάλλω.
- Συνθάπτω**, v. [una sepelio,] to bury together, to assist in burying. Καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω. Aj. Fl. 1395. **SYN.** Συνηκτερίζω.
- Συνθέλω**, v. [consentio,] to consent. Συνθέλω δ' ἐγώ. Herc. F. 832. **SYN.** Ἐθέλω, σύμφημι.
- Συνθερίζω**, v. [una meto,] to reap with. Συν-θερίζε, καὶ τοῦτον λυβών. Acharn. 949.
- Συνθεσία**, as, et σύνθεσις, ἔως, ἡ, subst. [compositio,] putting together, agreement. Ποῦ δὴ συνθεσία τε καὶ ὀρκία. B. 339. See also Pyth. 4. 299. **SYN.** Συνθήκη.
- Συνθετός**, ου, et ἡ, ὄν, adj. [compositus, fictus,] composed, fictitious. Αἴσχιστόν εἶναι φημί συνθετοῦς λόγους. P. V. 707. **SYN.** Ψευδής.

Συνθῆω, f. θεύσθαι, v. [una curro, bene cedo,] to run together, to go off well.

Συνθεύσεται ἥδ' ἔγ' βουλῇ. v. 245. SYN. See Συντρέχω.

Συνθῶρῶ, v. [simul adspicio,] to see at once, or along with. Ὡς συνθῶρῶρεις Ἀνδρόκλει καὶ Κλεισθένει. Vesp. 1182.

Συνθίγω, v. [exacuo,] to irritate. Οὗτος γὰρ ὀργῇ συντέθηγμένος φρένας. Hipp. 689.

Συνθήκη, ης, ἡ, subst. [foedus,] a contract. Συνθήκας πέποιθ' ἄνδρες. Pax 1065. SYN. Σύμβασις, σὺνηθλία, συμβόλη, ἄρμος, σπονδή, σύνθεσις, συνθεσία.

Σύνθημα, ἄρς, τὸ, subst. [compositio, signum,] an agreement, a signal. Οὐκ ἔρεῖς ζύνθημα; Rhés. 680. SYN. Σῆμα, σημειῶν, σύμβολον, μάθημα, συνθήκη.

Συνθηματίαδς, α, ὄν, adj. [locatitius, conductus,] made at a fixed price, ordered. Πλέξει στέφανους συνθηματίαδς. Thesm. 465.

Συνθρῶω, et συνθρηύμαι, v. [una venor,] to hunt together. Νευᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδ' συνθρῶμεναι. Philoct. 1005. See also Thesm. 163. SYN. Σύνᾱκ-λουθῶ.

Συνθιάσῳτης, ου, ὁ, subst. [sodalis,] a fellow reveller, a companion. Δύο πρεσβυτά ξυνθιάσῳτα. Plut. 508. SYN. See Σύνᾱρδς.

Συνθνήσκω, v. [una morior,] to die with. Πολλή γ' ἀνάγκη θύγατρί συνθάνειν ἐμέ. Hec. 396. SYN. Συνεκνήσκω, συνεκπνέω, συνᾱπόλλυμι, συνδιαφθείρομαι.

Συνθουάτωρ, ὄρς, ὁ, subst. [conviva,] a guest. Πικρὸν γέ συνθουάτωρ. Eur. Electr. 638. SYN. See Συνδαίτωρ.

Συνθρανῶ, et συνθραύω, v. [confringo,] to dash to pieces. Δῶμα τ' ἔρρηξεν χάμαζε, συντέθρανται δ' ἅπαν. Bacch. 623. See also Orest. 1586. SYN. Συντρίβω, συγκλάω.

Συνθῶω, f. ὕσω, v. [una sacra facio,] to offer incense with. Εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθῶειν χρῶν. Eur. Electr. 795.

Σύνιζανω, v. [subsido,] to sink. Σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρωτὶ σὺνιζάνον. Theocr. 22. 112.

Σύνῆμι,¹ 1 aor. ἐκᾱ et contr. ἡκᾱ, v. [(1) committo, (2) intelligo,] to engage; to understand. Εἴτ' οὐ ξύνῆς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Plut. 45. SYN. (1) Συμβάλλω, συμμῖγνυμι, (2) αἰσθάνομαι, γινώσκω, ἐπιστάμαι, μαθᾶνω.

Σύνιστημι, f. στήσω, v. [constituo,] to settle. Ἐν τῇ πόλει ξύνιστᾶμενδον. Equit. 863. SYN. Συντάσσω, συναρμόζω, συστέλλω, συναῶω.

Σύνιστωρ, ὄρς, ὁ, subst. [conscius,] privy to. Μισσῶον μὲν οὖν, πολλὰ σὺνιστῶρα. Agam. 1058. SYN. Σύνειδῶς, συναίτιδς.

Σύνισχᾶνω, v. [cohibeo,] to restrain. Ἄλλ' ὃ νόμος αὐτᾶ τῷ χρόνῳ σὺνισχάνει. Iph. A. 694.

Συνκτερεῖζω, v. [una sepelio,] to join in burying. Τάρχυον μεγάλωστί· συνεκτερεῖζε δὲ λαός. Apoll. 2. 840. SYN. Συνθάπτω.

Συνναίω, Ion. συνναίεσκω, Σύνοικῶ, et συγκατοικῶ, v. [una habito,] to dwell together with. Τοιαῦτᾶ τὰν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις. Sept. Theb. 179. SYN.

Συναυλίζομαι.

Συνναυβάρης, et συνναῦτης, ου, ὁ, subst. [navigationis socius,] a brother sailor. Ἡμεῖς δὲ, συνναῦται γέ τοῦδ' ὁδουσσῶς. Cycl. 702. See also Philoct. 565.

SYN. Σύνεμπῶρς, ὁμόστολδς, σύμπλδς.

* Συνναυμάχῶ, v. [una navali praelio decerto,] to fight by sea along with. Ὅστις ἂν ξυνναυμάχῃ. Ran. 702.

Συννέάζω, vid. Σύνηβᾶω.

Συννεύω, v. [annuo,] to consent. Εὐννευσὸν, ᾧ γῆραιε. CE. R. 1510. SYN. Σύναινῶ, σύνφημι.

Συννέφῶ, v. [obnubilo,] to render gloomy. Λαμπρᾷ γᾶλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν. Eur. fr. Dan. 1. 7. SYN. Συσκιάζω.

Συννέφης, εὖς, ὁ, ἡ, et συννέφελδς, ὄν, adj. [nubilus, tristis,] cloudy, gloomy. Τόνδ' εὐεῖρὸ συννέφῃ. Phoen. 1328. SYN. Σκότεινδς, σκυθρωπῶς.

The antepenult. is always short in Homer, but in the Attic poets generally long.

Συννήχθαι, f. ξῶμαι, v. [simul nato,] to swim with. "Ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξεται. Eccles. 1098.

Συννικᾶω, v. [simul vinco,] to conquer with. Καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί. Alcest. 1122.

Συννῶεω, v. [mecum reputo,] to consider. Ἐν ἐμαυτῷ τὶ συννῶομένους. Orest. 627. SYN. Συμφράζομαι, ἐννῶεω, συλλογίζομαι.

Σύννοια, as, ἡ, subst. [consideratio,] understanding, thoughtfulness. Ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι. Antig. 279. SYN. Λογισμός, σύνεσις, ἐννοια, φρήν.

Σύννομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui iisdem pascuis utitur, (2) conjunctus,] having the same pasture or share; a partner. Ἐννόμον θέλων ἔχειν. Sept. Theb. 347.

Συννόσσω, v. [una ægroto,] to sicken along with. Ἐνσωφρῶνεῖν σοι βούλομαι, ἀλλ' οὐ ξυννόσειν. Iph. A. 407. SYN. Συγκάμνω.

Συννυμφόκομος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui cum alio sponsam curat,] one who joins with another in attending a bride. Συννυμφόκομον τὲ δίκαιον. Iph. A. 48.

Σύννοδος, ου, ἡ, subst. [congressus, conventus,] a meeting, engagement. Ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πληρεὶ ξυνόδοι. Hec. 106. SYN. Σύμβασις, ἐκκλησία, συμβόλη, πᾶνήγυρις. EPIITH. Κυάρεα.

Σύννοικεω, vid. Συνναίω.

Σύννοικήτωρ, ὄρος, et σύννοικήτης, οὗ, ὁ, et σύννοικός, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui una habitat,] one who dwells with. Ὡς σεμνῶτιμος καὶ ξυννοικήτωρ ἐμοί. Eumen. 836. See also Plut. 1148. SYN. Συναυλός, ὁμέστιός.

Σύννοικτα, as, ἡ, subst. [cohabitatio,] a dwelling together. Δράκονθ' ὅμιλον, δυσμῆν ἡ ξυννοικίαν. Æsch. Suppl. 275. SYN. Συναυλία.

* Σύννοικίζω, f. ἴσω, v. [una habitare facio,] to cause to dwell together. Ἐπίσημόν εὐνὴν Ἡράκλει ξυννοικίσας. Herc. F. 68.

Σύννοικιστήρ, ἥρως, ὁ, subst. [qui una condit urbem,] a joint founder. Σύννοικιστήρ τὲ τᾶν κλεινᾶν Σῦρα-κουσᾶν. Olymp. 6. 8.

Σύννοικουρός, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius in custodienda domo,] a companion in guarding a house. Καὶ ξυννοικούρους κῆκων. Hipp. 1072. SYN. Σύννοικός.

Σύννοίμωδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [consonus,] in the same tune, harmonising with. Ὅρφεϊ φόρμυγι σύννοίμων ἕμνων ἀειδόν. Apoll. 2. 161. SYN. Συνῳδός, σύμφωνός.

Σύνόλλυμι, v. [una amitto vel perdo,] to lose or destroy with. "Ὅθ' οὐν ἐκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνώλομην ὁμοῦ. Helen. 104.

Σύνομαιμων, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [consanguineus,] a kinsman. Στένουσὶ τὰν σὰν ξυνόμαι-μόνων. P. V. 417. SYN. See Συναιμός.

Σύνομαρτεω, et συνᾱκόλουθεω, v. [comitor,] to accompany. Ἐν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι. Orest. 940. See also Ran. 401. SYN. Συνεῖπμαι, συμπορεύομαι, πᾶρᾱκούθεω.

Σύνομηλιξ, ἴκος, adj. [æqualis,] of the same age. Ἀμμες γὰρ πᾶσαι σὺνὸμᾱλῆ-κῆς. Theocr. 8. 22. SYN. See Ὅμηλιξ.

Σύνόμνυμι, v. [conjuro,] to confirm with an oath, to conspire. Ἐνὼμῶσαν γὰρ. Agam. 633. SYN. Συνεῖπμαι, σὺνίσταμαι.

Σύνωμοδτης, vid. Σύνωμοδης.

Σύνωπαδός, Ion. σύνωπηδός, οὗ, ὁ et ἡ, subst. [comes,] an attendant. Ξείνῳ σύνωπηδός εἶουσα. Apoll. 4. 745. SYN. Ὅπαων, ὁπαδός, ἀκόλουθός, ὁμώτολός.

* Σύνωπλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [armorum socius,] associated in arms. Ὡ ξυνὸπλᾶ δὲράτᾱ νῆᾱ νῆω. Herc. F. 126. SYN. Συστρατίωτης.

Συνωργίζομαι, v. [una irascor,] to share in anger. Δαματρί συνωργίσθη Διόνυσος. Call. 6. 72. SYN. Συνασχάλλω.

Συνῳρίνω, v. [concito,] to rouse with or together. Νῶϊν δὲ κῆαρ σὺνῳρίνεται ἀη. Apoll. 3. 56. SYN. Συντᾱράσσω.

* Σύνῳρουω, v. [congregior,] to rush together, to engage. Ἀψ δ' αὐτίς σὺνῳ-ρουσᾶν ἐναντιοί. Apoll. 2. 88. SYN. See Συμβάλλω.

* Σύνουρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [conterminus,] neighboring to. Πηλοῦ ξῆνουρος, δι-ψία κόνις, τᾱδῆ. Agam. 478. SYN. Ὅμῳρός.

- Σύνουσις, as, ἡ, subst. [consuetudo familiaris, congressus; convivium,] familiar intercourse; conviviality. "Ὅστις πρόσῃλθὼν ἀβλάβεϊ ξύνουσις. Eumen. 285. SYN. Ὀμιλία, μέτουσις, συνῶδδς, συνοικία.
- Σύνουσιαστικός, ἡ, ὄν, adj. [facilis ad cœtus conviviales,] fond of conviviality. See in Συμποτικός. SYN. Εὐτραπέλδς.
- Συνόφρῦμαι, v. [supercilia contraho,] to contract the eyebrows, to be sad. Στῦνγῳ πρόσῳπῳ καὶ ξύνωφρῶμῳ. Alcest. 793. SYN. Σκύθράζω, σκύθρωπάζω.
- Συνόφρῦς, ὅς, adj. [cui supercilia coeunt,] having the eyebrows united. Τὶ λῆληθῶς συνόφρῦν. Anacr. 28. 16.
- Συνῶχῃ, ἡς, ἡ, subst. [conjunctio, angustia,] the union where two ways meet, a narrow part. Ἐν ξύνῶχῃσιν ὁδοῦ. Ψ. 330.
- Συνῶχδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] continual. Παγμάτᾳ συνῶχᾳ φοιτᾶσιν. Bacch. 162. SYN. Συνέχῃς, πρόσέχῃς.
- Συνῶχῳ, inus. a συνέχω, v. [contraho,] to contract. Κυρτῷ, ἐπὶ στήθος συνῶχῳ κῦτῃ. B. 218. SYN. Συνᾶγω.
- Συνσταθεύω, pro συσταθεύω, v. [simul asso,] to roast along with. Καὶ ξυνσταθεύσω τοῦτῳ. Lysistr. 844.
- Συνσωφρόνῶ, pro συσσωφρόνῶ, v. [sapio cum,] to be wise with. See in Συννδσῶ.
- Συντάλαιπωρῶ, v. [condoleo,] to be miserable with. Χ' ἡμεῖς γέ μετὰ σοῦ ξυντάλαιπωρήσῃμεν. Lysistr. 1225. SYN. Συγκάρνω, συναλγῶ, συνδυστῆχῶ.
- Συντάνῳ, v. Συντείνω.
- Συντάρασσω, f. ξω, v. [conturbo,] to disorder, to disturb. Μὴ μοι δόρῃ συντάρῃς. Heracl. 379. SYN. Συνδρίνω, συμμίγνυμι.
- Συντάσσω, f. ξω, v. [compono,] to arrange together. Καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οἳ μὴ γὰθοῖς. Herc. F. 190.
- Συντείνω, et συντάνῳ, v. [contendo, concito,] to draw together, to enforce. Συντείνει πρὸς τύμβον γνῶμα. Hec. 188. See also Pyth. 1. 158. SYN. Πάραιτείνω, σπουδάζω, συνδρίνω, διατεινόμεναι.
- Συντέκνω, v. [una liberos procreo,] to beget children with. Καὶ ῥῶ ἔν αὐτῷ ξύντέκνον κινούμενᾳ. Thesm. 14. SYN. Συντέκνωποιῶ.
- Συντέλθω, v. [conficio,] to complete, to establish. Αὐτῇ καὶ συντέλεθειν. Pyth. 9. 100. SYN. Συνεργάζομαι, συνίστημι.
- Συντέλειᾳ, as, ἡ, subst. [collatio,] a collection or assemblage. Ὡς ξυντέλειᾳ, μὴ προδῶς πυργώματᾳ. Sept. Theb. 237. SYN. Ἀθροισμᾶ, κοινωνία.
- * Συντέλης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [impensæ socius,] sharing in the expense, tributary. Πᾶρις γὰρ, οὐτὲ συντέλης πόλις. Agam. 515.
- Συντέμνω, v. [concido,] to cut off, to be concise. Ἄπαντᾶ ταῦτᾳ συντέμνων φράσω. Hec. 1162. SYN. Συντρίβω, συνθραύω.
- Συντέτᾶμένως, adv. [enixe,] strenuously. Καὶ συντέτᾶμένως. Plut. 325.
- Συντέτραίνω, v. [perforo,] to penetrate. Τῶν δὲ συντέτραινέ μῦθον. Choeph. 444. SYN. Διάπῑρῶ, συντίτρω.
- Συντέχνδς, ου, ὁ, subst. [qui ejusdem artis est peritus,] a fellow artist. Τὸν ἀριστὸν ὄντᾳ τῶν ξαυτοῦ ξυντέχνων. Ran. 775. SYN. Ὁμοτέχνδς.
- Συντήκω, subst. [(1) liquefaciendo consumo, (2) liqueo,] to cause to melt away; to waste away. Ἐμέ δὲ συντήξουσὶ νυκτῆς, ἡμέραι τὲ δακρυοῖς. Iph. A. 398. SYN. Συμφθείρω, ἐκτῆκω.
- Συντίθημι, f. θῆσω, v. [(1) compono, (2) in med. v. paciscor,] (1) to put together, to comprehend, (2) to bargain. Συντίθεις ἅπαν γένος. Med. 745. SYN. Συμβάλλω, συνίστημι, συζεύγνυμι, συμπλέκω, ὁμολογῶ.
- Σύντομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [concisus, brevis,] concise, brief. Μὴ τῇ μακιστῇ μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων. Pers. 704. SYN. Βράχῡς, σύνεσταλμένος.
- Συντόμως, et superl. συντόμως, adv. [concise,] concisely. Πεύσει τὰ πάντᾳ συντόμως. Eumen. 418. See also Œ. C. 1579. SYN. Σύντομᾶ, βράχῃως.
- Σύντῶδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] unremitting. Πρόσφῶρᾳ μ' αἰρετῇ, σύντῶν δ' ἑλκετῇ. Hipp. 1358. SYN. Ἐντῶδς, σπερχνῶς, θούριδς.

Συντράπεζος, ου, ὁ et ἡ, subst. [ejusdem mensæ particeps,] eating at the same table. Καὶ συντράπεζον ἄξιους ἔχειν βίον. Androm. 656.

Σύντρεῖς, ἰά, adj. [tres simul,] three together. Σύντρεῖς αἰνυμένος. ι. 429.

* Συντρέφω, f. θρέψω, v. [simul nutrio,] to bring up together. Καὶ συντρέφαι προσπόλοις βασιλέως. Helen. 1036.

Συντρέχω, 2 aor. ἔδραμόν, v. [(1) concurro, (2) convenio,] to run together; to correspond, to agree. Χρόνον τὸ μῆχος αὐτὸ συντρέχει. Orest. 1214. SYN.

Συνιθεῶ, συντρύχάζω, συμπίπτω.

Συντρίαινῶ, v. [tridente concutio,] to shake with the trident. Στρεπτῷ σιδήρῳ συντρίαινῶσιν πόλιν. Herc. F. 941. SYN. Συντρίναςσω, συγκλύδνω, συντάρασσω.

Συντρίβω, f. ψω, v. [contero,] to break to pieces. Αὐτοῖσι σὺν ναύταισι συντρίψω βάλων. Cycl. 699. SYN. Συνθραύω, συνθλίβω, ἀνιάω, κατὰκλάω, κατάρρηγνυμι.

Συντρέφω, ου, ὁ et ἡ, adj. [simul nutritus,] reared with. Οὐ κάμνει σύντρέφους ὢν. Iph. T. 1120. SYN. Ὀμοτρέφους, οἰκεῖδς.

Συντρέχάζω, v. [concurro,] to meet. Ἐκέλευσέ συντρέχάζειν. Anacr. 7. 4. SYN. See Συντρέχω.

Συντυγχάνω, v. [(1) obviari fio, (2) colloquor,] to meet with, to occur; to converse with. Μὴ καὶ Δολωνᾷ συντυχῶν κατὰκτανῇ. Rhes. 861. SYN. Ἐντυγχάω, σὺναντᾶω, σὺνέρχῶμαι, συμφερόμαι, συμπίπτω.

Συντύρω, v. [in caseum cogo,] to make into cheese. Καὶ τὰς βοιωτῶν ταῦτᾶ συντυρούμενᾶ. Equit. 479. SYN. Συμπήγνυμι, συγκύκλω.

Συντύχια, as, ἡ, subst. [(1) occursus, (2) congressus, (3) casus,] an occurrence; meeting; event. Συντύχια κρείσσων ἐκίρησέν. Hec. 215. SYN. Τύχη, συμφορά.

Σύνωδίνω, v. [simul dolore adficior,] to be distressed along with. Καὶ ξυγγέγηθῃ, καὶ ξύνωδίνει κακοῖς. Helen. 733. SYN. Συναλγέω, συμπάθεω.

Σύνωδός, et σὺναοιδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conciniens,] harmonising with. Ταδ' οὐ ξύνωδᾶ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. Med. 1004. See also Herc. F. 787. SYN. Σύμφωνός, σὺνοίμῃς, ὁμανλός.

Σύνωμοσία, as, ἡ, subst. [conjuratio,] a conspiracy. Ὑμῶν ἅπαντων τὰς ξύνωμοσίας ἔρω. Equit. 474. SYN. Σύστασις.

Σύνωμοτης, et σὺνωμομυτης, ου, ὁ, subst. [qui eodem jurejurando adstrictus est,] one bound by the same oath, a conspirator. Ἐπαυσά τοὺς ξύνωμοτας. Equit. 862. See also Lysistr. 1006. SYN. Ἐνώμοτός.

* Σύνωνυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [commune nomen habens,] having a common name. Γαῖα τις ξύνωνυμός. Helen. 494.

Σύνωρίζομαι, v. [copulo,] to join together. Ἴδου, ξύναπτῃ, καὶ ξύνωρίζον χερᾶ, Bacch. 194. SYN. See Συνζεύγνυμι.

Σύνωρικεύομαι, v. [bigas agito,] to drive a pair of horses. Ἰππάζεται δὲ καὶ ξύνωρικεύεται. Nub. 15.

Σύνωρις, ἰδός, ἡ, subst. [biga, par,] a couple of horses or mules drawing a carriage, a pair. Ἀποσπάσας μου τὴν μῆνην ξύνωριδᾶ. Œ. C. 895. SYN. Ζευγός, συζυγία. EPIITH. Εὐτέκνός, πόλιᾶ.

Σύνωφέλω, v. [una adjuvo,] to join in assisting. Παρόντᾶ καὶ ξύνωφέλουντᾶ μοι. Philoct. 871. SYN. Σύνάρηγω, συμβόηθεω.

Σύνωχᾶδόν, adv. [continenter,] continuously. Ἀστράπτων ἔστειχῃ σύνωχᾶδόν. Hes. Theog. 690. SYN. Σύνδχα, σὺνέχως, σὺνέχως.

Σοοκτόνός, ου, ὁ et ἡ, subst. [apri interfector,] a boar-slayer. Κούρην Ἰασιόιδ σοοκτόνῳ Ἀρκασίδαῷ. Call. 3. 216. SYN. Σοοφόντης.

Σύρα, as, ἡ, P. N. [Syra.] Βομβύκα χάριεσσά, Σύραν κἄλῃοντί τῷ πάντες. Theocr. 10. 26.

Συράκδοσαι, et Συράκουσαι, ων, αἱ, P. N. [Syracusæ,] a celebrated city in Sicily. Μεγαλόπολῃς ὃ Συρά-κδοσαι. Pyth. 2. 1. See also Olymp. 6. 8.

Συρακούσιος, et Συρακούσιος, α, ὢν, adj. [Syracusanus,] Syracusan. Ἦδη βασιλῆ-ζονσὶ Συρακούσιοι μεσὰ δοῦρᾶ. Theocr. 16. 78. See also Aves 1297.

Σύρδην, melius Φύρδην, q. v. Vid. doctiss. Blomf. Pers. 54.

Σύριγμα, ἄτος, τό, subst. [sibilus], a whistling. "Ενθ' ἔχει συρίγματά. Bacch. 920. SYN. Ψιθύρισμα.

Σύριγξ, ἰγγός, ἡ, subst. [(1) fistula, (2) modiolus rotæ, (3) vena, (4) theca,] any hollow tube, a pipe; the nave of a wheel; a vein; a repository for spears. "Ἐτὶ γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω. Aj. Fl. 1411. SYN. Ἀλαξ, δοναξ. ΕΡΙΤΗ. Νυκτίβρομος, πρεσβυτάτη, ἀρματεὺς, κἀλαμδεσσα, εὐφογγός, εὐκελάδος, λιγυρά, ἐννεᾶφωνός, κἀλή, περὶ χειλὸς ἐλικτὴς, ποιμένικη, (2) ἐλιτροχός, (3) θερμὴ, αἱμᾶ-
τδεσσα.

Συρίζω, Dor. συρίσσω, v. [(1) sibilo, (2) fistula cano,] to whistle, rattle; to pipe. Φίμοι δὲ συρίζουσι βάρβαρον τροπὸν. Sept. Theb. 459. SYN. Ψιθύρίζω.

Συρικτὴς, et συριστὴς, οὗ, ὁ, subst. [(1) sibilator, (2) qui fistula cavit,] a whistler; a piper. Πᾶ πῶχ' ὃ συρικτὰ προσφίλεις ᾄσῃ μέλος. Theocr. 8. 34.

Συρίδς, α, ὄν, P. N. [Syrius,] Syrian. Συρίας δ' ὡς λιβάνου κάπνός. Bacch. 144.

Συρμαία, as, ἡ, subst. [potus ex planta quadam ραφανὶς et sale, purgationi serviens,] a purging draught. Ἄλλ' ἐστὶν ἐπιτήδειά συρμαίαν μετρεῖν. Pax 1253.

Συρράπτω, v. [consuo,] to sew together. Δέρματ' ἀ συρράπτειν νεύρω βδύς. Hes. Op. 542. SYN. Κατάρραπτω, κατὰττω.

Συρρήγνυμι, f. ῥήξω, v. [confringo,] to break down. Ἄλλὰ κἀκοῖσι σὺνέρρηκται πόλεσσιν. θ. 137. SYN. Συνθραύω, σὺνᾶράσσω, συντρίβω.

Σύρτις, ἔως, ἡ, P. N. [Syrtris,] the name of two quicksands on the coast of Africa. Πρόπρῳ μάλ' ἐνδοθὶ Σύρτιν' ἔν' οὐκ ἐπὶ νόστὸς ὀπίσσω. Apoll. 4. 1235.

Σύρφαξ, ἄκος, σύρφεός, ου, et σύρφός, ὁ, subst. [colluvies,] filth, scum. Ὡς ἦσθοντό γέ τὸν μὲν σύρφακά τὸν ἄλλων. Vesp. 673. See also Call. 2. 109. SYN. Λῦμα.

Σύρω, v. [traho,] to draw along. Σύρων εὐχόμενοις τέ θεοῖς. Batrach. 74. SYN. Ἐλκω.

Σὺς, Æol. προῦς, ὅς, ὁ et ἡ, subst. [(1) sus, (2) aper,] a sow, a boar. Ἡ σὺν μορφώτρια. Troad. 439. See also Ψ. 32. SYN. Χοῖρος, κάπρος, κάπριός. ΕΡΙΤΗ. Ἀγρίος, ἀργιόδους, μάλ' αἰών, πεντάετηρός, θάλεθων ἀλοιφῇ, μέγας, ἀναιδής, λαϊός, πᾶχὺς, λυσσάλεός.

Συσκεδάννυμι, f. σκέδω, v. [una dissipo,] to scatter together. Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἔπων. Ran. 904. SYN. Ἀποσκεδάννυμι.

Συσκεύαζω, v. [paro,] to prepare. Τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζέ τῶν. Vesp. 1251. Vesp. 1243. SYN. Εὐτρέπιζω.

Συσκηνήτρια, as, ἡ, subst. [contubernalis,] a female tent-fellow, a mate. Καί τις σοῦ στί συσκηνήτρια. Thesm. 431. SYN. Σύνοικός.

Συσκιάζω, v. [obumbro,] to shade, to cover. Πεύκαισι συσκιάζον. Bacch. 1041. SYN. Συγκάτακλύπτω, σκιάζω, κατὰσκιάζω.

Συσπλαγχνέω, v. [exta simul edo,] to eat entrails with. Ἄγέ δὴ, θέαται, δεῦρδ συσπλαγχνέετέ. Pax 1116.

Συσπουδάζω, v. [una studiose operam navo,] to co-operate earnestly with. Ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης. Pax 678.

Συσσεύω, v. [concutio,] to shake together. Τόσσην φὰς σὺνσευσέ βδῶν ἴφθιμά κάρηνά. Hom. Merc. 94. SYN. Συγκλυνέω, συντάρασσω, συγκρούω.

Συσσιτέω, v. [una cibum capio,] to eat with. Καὶ Μιλτιάδῃ ξυνέσitet. Equit. 1302. SYN. Συναριστάω, συνδαίω.

Συσιτίδων, ου, τό, subst. [convictus,] an eating together. Καταστῆσαι τὴν ξυσσιτίαν. Equit. 710. SYN. Συμπδοῖδων, σὺννοκία, ἀριστόν.

Σύσσιτος, ου, ὁ et ἡ, subst. [convictor,] a messmate. Πάυσωνά κἀλει τὸν ξύσσιτον. Plut. 602. SYN. Ὁμέστιός, σὺνέστιός, σὺννοκός, σὺντροφός, σὺνδειπνός.

Συσσώζω, v. [simul servo,] to join in preserving. Σωθέντες αὐτοὶ, καὶ σὲ συσσωαί πύτε. Helen. 1388. SYN. Σώζω.

Σύστασις, ἔως, ἡ, subst. [cætus,] a band. Εἰς δὲ συστάσεις. Androm. 1077. SYN. Σύνδοός, ὄμιλος, σὺννοσία, σὺννωμοσία, στίφος.

Συστέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) compono, (2) contrahio, (3) consterno,] to settle, lay out for burial, gather in, contract, overpower. Οὐ πέπλοις σὺνεστάλησαν. Troad. 380. SYN. Περιστέλλω, ὑποστέλλω, συντίθημι, σὺνείργω, κατὰβάλλω, κατάρασσω.

Συσπένάζω, v. [congemo,] to groan or lament together. Ὡς συσπένάζειν οἶδ' ἀγενναίως φίλοις. Ion 935. SYN. Συναλέγω, συγκαλάω, συμπενθῆω, οἰκτείρω.

Συστολίζω, v. [apparo, orno,] to prepare, to furnish. Ἄγάλ-μυτὰ συστολίσαι χρήζουσα λινφ. Orest. 1434. SYN. Συσκευάζω, κατ'ἀκοσμέω, ἀσκέω, καλλωπίζω.

* Συστρατήγος, οὗ, ὁ, subst. [collega prætorii,] a joint commander. Καὶ συστράτηγός. Phœn. 757.

Συστρέφω, f. ψω, v. [contorqueo,] to twist round. See in Συγγογγυλίζω. SYN. Περιστρέφω, σὺνελίσσω, στρέβλω, συστέλλω.

Συσφάζω, v. [una macto,] to slay together. Καὶ συσφάγῃναι, καὶ πύρωθῃναι δέμας. Iph. T. 686. SYN. See Συγκάτακτείνω.

Συφῆς, poet. συφεῖς, οὗ, ὁ, subst. [suile,] a pig-stye. Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφείοισιν ἐέργνυ. κ. 238. See also κ. 389.

Συφορβός, vid. Σὺβώτης.

Συχνός, ἡ, ὄν, adj. [frequens, multus,] frequent, much. Πληγαὶ συχναὶ κατ' ἀστυ. Aves 1014. SYN. Πόλυς, θάμινος, ἄθροός, σὺνῆχης, πύκινος.

Σῦω, et σέωω, v. [urgeo,] to cause to hurry on. Δεξιτέρῃς, σὺτ' ὃ αἶμα κελαινεφές. Φ. 167. See also Z. 133. SYN. Κινῶ, ὀρμάω, πῶρεύομαι.

Σφάγειον, ου, τὸ, subst. [vas, quo sanguis victimarum excipitur,] a vessel for receiving the blood of victims. Αἰτναῖα τὲ σφάγειά πελέκεων γνάθοις. Cyl. 394.

Σφάγευς, εὐς, ὁ, subst. [occisor, culter serviens mactationi,] a slayer, the knife used at sacrifices. Ὁ μὲν σφάγευς ἔστηκέν. Aj. Fl. 815. SYN. Ὀλέτηρ, φόνεὺς.

Σφάγη, ἡς, ἡ, et σφάγιασμος, οὗ, ὁ, subst. [(1) cædes, (2) jugulum, (3) vulnus,] slaughter; the throat; a wound. Αἶμα τῶν ἐμῶν σφάγων. Trach. 572. See also Eur. Electr. 200. SYN. Φόνος, ἀναίρεσις. EPIITH. Δεινή, ὀλεθρία, δᾶκρυδεσσά, αὐτοκτόνος, πύλθυτος, ἀνδοῖός.

Σφάγιαζω, σφάζω, et σφάπτω, v. [macto,] to slay. Ἡσθην σέρφῳ σφάγιαζόμενῳ. Aves 571. See also Troad. 134. and Agam. 1408. SYN. Ἀποσφάπτω, θύω, φόνειω, πέφνω, κατὰπέφνω, ἀποκτείνω.

Σφάδαζω, v. [luctor, palpito,] to struggle, to palpitate, to quiver. Ἡ δ' ἐσφάδαζε καὶ χεῖροιν ἐντὴ δίφρου. Pers. 199. SYN. Δονεῖσθαι, χάλεπαίναι, σπάσθαι, ἀσπαίρω, ἀσπᾶτῶ, διᾶπύρῶ, σφύζω.

Σφάγιον, ου, τὸ, subst. [victima,] a victim. Ἄ δ' Ἀλλὶς ἐλάβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπύρου. Orest. 651. SYN. Ἱερεῖον, θῦμα, θύσια. EPIITH. Ἀρήγτων, φωνῶν, ἐπὶχώριον, μυσᾶρον, χειρὸδαϊκτῶν, αἰμὸρῶφες.

* Σφάγιος, vid. Σφακτός.

Σφάζω, vid. Σφάγιαζω.

Σφαῖρα, ας, ἡ, subst. [globus,] a sphere, a ball. Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἄν' ἰθὺν περήσαντο. O. 377. EPIITH. Εὐκύκλος, περίρηγος, περιμήρης, κάλη, πορφύρεα, εὐτροχᾶλός.

Σφαιρηδόν, adv. [in modum pilæ,] like a ball. Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δ' ὄμιλον. N. 204.

Σφαιρῶ, v. [in pilam cogo,] to form into a ball. Στήθεά δὲ σφαιρωτὸ πέλωρίᾱ. Theocr. 22. 46.

Σφακέλος, ου, ὁ, subst. [dolor quivis acutus, caries,] an acute pain, mortification, a paroxysm. Ὑπὸ μ' αὖ σφακέλος καὶ φρένσπληγείς. P. V. 903. SYN. Σπασμός.

Σφακός, ου, ὁ, subst. [salvia,] sage. Κᾶθ' ὃ μὲν ἐτριβε κεδρίδας, ἀνηθον, σφακόν. Thesm. 486.

¹ Σφαγεῖον has the signification of σφάγων, a victim, Troad. 749. if the reading be correct. See Musgrave's note and Dr. Blomfield's Glossary, Agam. 1060.

* Σφακτός, et σφᾶγός, α, ὄν, adj. [mactatus,] slain. Σφακτὰν κῦσιν τὲ φοινῖαν. Hec. 1060. See also Antig. 1291.

Σφᾶλῆρὸς, ἄ, ὄν, adj. [lubricus,] tottering, slippery, dangerous. Σφᾶλῆρᾶ τᾶν ὑδροῦς. Eumen. 377. SYN. Ἐπισφᾶλῆς, ἀσθενής, ὀλισθηρὸς, ἀπατήλιος, ἀταρτηρὸς, γλίσχρὸς.

* Σφᾶλῆρῶς, adv. [lubrice, dubie,] in a slippery, doubtful, dangerous manner. Ἄπῳ, μὴ σφᾶλῆρῶς, ἐπὶ τὴν γαῖαν. Iph. A. 600.

Σφάλλω, f. σφάλω, v. [supplanto, fallo,] to supplant, to throw down, to deceive. Δειναὶ δὲ τῦχαὶ σφάλλουσιν δόμους. Med. 201. SYN. Ἄποσφάλλω, κατ᾿ἀβάλλω, ὑποσκέλιζω, πταίω, ὀλισθαίνω.

Σφάλμα, ἄτος, τὸ, subst. [lapsus, error, peccatum,] a fall, a mistake, a calamity. Τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενός. Androm. 54. SYN. Πτωμα, πῆσημα, ἁμάρτημα, δυστυχία, πταῖσμα, πλῆνη.

Σφᾶράγεω, v. [guttare stridorem edo, crepito,] to make a rattling noise with the throat, to rattle. Οὐδ' αὖτὰ δὲ σφᾶράγευντο. ι. 440. SYN. Βρύχω, σμᾶργεω, δουπέω, βροντᾶω.

Σφᾶράγιζω, v. [cum strepitu excito,] to raise with a noise. Ἐνὸσιν τὲ κῶνιν θ' ἁμὰ ἐσφᾶράγιζόν. Theog. 706.

Σφάσσω, vid. Σφᾶγιάζω.

Σφῆδανός, ἦ, ὄν, adj. [vehemens,] vehement. Φεῦγόν· ὃ δὲ σφῆδανὸν ἐφ' ἐπ' ἐγγχεῖ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ. Φ. 542. SYN. Σφόδρὸς, χάλῃπος, δεινός, στερόρὸς, ἰσχυρὸς, ἐμβριθής.

Σφέλας, ἄτος, τὸ, subst. [scabellum,] a footstool. Πολλὰ οἱ ἀμφὶ κᾶρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλῶμάν. ρ. 231. SYN. Θρανῖον, θρῆνῦς.

Σφενδάμνινός, ἦ, ὄν, adj. [acernus,] of a maple-tree. Μᾶρθων ὁμάχαι σφενδάμνινοι. Acharn. 181. SYN. Ἰσχυρὸς, στῆρεῦς, πρίνινός.

Σφενδῶνα, σφενδῶνίζω, v. [funda utor,] to sling. Ἐσφενδῶν αὐτὸ χωρὶς ἀλλήλων μέλη. Phoen. 1199. SYN. Ἀποόριπτω.

Σφενδῶνη, ἡς, ἡ, subst. [(1) funda; (2) pala annuli,] (1) a sling; (2) the bezil of a ring. Καὶ μὴν τύποι γε σφενδῶνης χρυσηλάτου. Hipp. 865.

Σφέτερὸς, α, ὄν, adj. [(1) suus, (2) proprius, (3) vester,] their; proper; your. Σφέτερησιν ἀρασθᾶλῃσιν ὀλοντο. α. 7. SYN. Σφωίτερὸς, ὑμέτερὸς.

Σφηκία, ἄς, (2) σφηκία, ας, ἡ, subst. [(1) nidus vesparum, (2) examen vesparum,] a wasp's nest; a swarm of wasps. Πολλῶν δίκαστῶν σφηκίαν διασκεδῶ. Vesp. 229. See also Cycl. 473.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, subst. [palus acutus,] a sharp stake. Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον. Plut. 301. SYN. Σκόλοψ.

Σφηκῶν, v. [constringo,] to bind fast. Πλοχμοὶ θ' οἱ χρυσῷ τὲ καὶ ἀργυρῷ ἐσφηκῶντο. P. 52. SYN. Δέω, σφίγγω, συσφίγγω, γομφῶω.

Σφηκῶδης, et σφηκῶειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [gracilis,] wasp-like, slender. Τὸ σφηκῶδες σὺ περὶ ζεις. Plut. 562. SYN. Ἰσχνός, λεπτός, λαγᾶρός.

Σφήκωμα, ἄτος, τὸ, subst. [galeæ pars, cui crista inseritur,] the fastening of a crest to the helmet. Ὅμως δ' οὐτὶ τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πῶλιν. Pax 1215.

Σφήν, ἡνός, α, ὄν, subst. [cuneus,] a wedge. Ἀδάμαντίνου νῦν σφηνὸς αἰθάδη γνάθῳ. P. V. 64. SYN. Γόμφος, ἥλος.

Σφήξ, ηκός, ὁ et ἡ, subst. [vespa, crabro,] a wasp, a drone. Σφήξιν ἐμφερεστάτους. Vesp. 1103. EPITH. Αἰδὼς, πικρὸς, δᾶφονός, ὀλῶς, λευγαλέος, ἐνδοῖος.

* Σφήττιός, α, ὄν, adj. [Sphettius,] Sphettian. See 'Robinson's Grec. Antiq.' Χαιρέφων ὁ Σφήττιός. Nub. 156.

Σφίγγω, v. [constringo,] to bind tight. Γέρων ἐσφίγγετο πέπλος. Theocr. 7. 17. SYN. Σφηκῶν, συστέλλω, σὺνείρω, συμπλέκμαι, περὶπλέκω.

Σφίγξ, ἰγγός, et Bæot. Φίξ, ἡκός, ἡ, P. N. [Sphinx,] a fabulous monster of Thebes. See Lempriere. Ἡ ποικίλωδος Σφίγξ. Œ. R. 130. See also Hes. Theog. 326. EPITH. Μῆαιφόνος, κῶων, μιζοπάρθενός, δυσξυνετός, δήτιός, ἄγρια, δεινὴ, ῥαψωδός, χρησμοδός, ὠμοσιτός, ὀλῶς, παρθένος, περῶεσσα. PHR. See Phoen. 1034—1061, and 819—824.

- Σφοδρῆς, ἄ, ὄν, adj. [vehemens,] vehement, strong. Πυνθᾶνθαι πᾶν σφοδρᾶ.¹ Plut. 25. SYN. Ἄγαν, λίαν, πᾶν, δεινῶς.
- Σφοδρύνθαι, v. [vehemens sum,] to be violent. Ἄτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σφίσματι. P. V. 1047. SYN. Ἐπαίρῃμαι, κομπάζῃμαι, ὀρμάῃμαι.
- Σφονδύλη, ης, ἡ, subst. [insectum de blattarum genere,] a kind of cock-roach. Ἔως ἡ σφονδύλη φεύγουσά πνιγνῶτατον βδεῖ.² Pax 1077.
- * Σφονδύλιος, ου, ὁ, subst. [vertebra,] the spine. Σφονδύλιον ἑκπαλθ'. Υ. 483. See also Eur. Electr. 841.
- Σφραγίδιον, ου, τὸ, dimin. a σφραγίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [sigillum,] a little seal. Θριπίδεσσι ἔχειν σφραγιδία. Thesm. 434. See also Iph. A. 155. SYN. Σήμαντρον, σημεῖον, σφράγισμα.
- Σφραγίζω, f. ἵσω, v. [signo,] to seal. Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω. Iph. A. 38. SYN. Σημαίνω, κατὰσημαίνω.
- Σφραγίς, vid. Σφραγίδιον.
- * Σφράγισμα, ἄτος, τὸ, subst. [sigillum,] a seal. Φερ', ἐξέλιξας περὶ βόλῃς σφραγισμάτων. Hipp. 867. SYN. See Σφραγίδιον.
- Σφρίγῶ, v. [tumeo,] to swell, to be enraged. Καὶ μὴ σφρίγωντά θυμὸν ἰσχυαίην βίῃ. P. V. 388. SYN. Ἀνθεῶ, ἀκμάζω, οἰδαίνω, βράζω, σκιρτῶ, ὀργίζῃμαι, ὀγκῶμαι.
- Σφύζω, v. [palpito,] to throb. Σφυσδεῖν, ὡς ἀνίαθῃ. Theocr. 11. 71. SYN. Ἀσπαίρω, σφάδάζω, πηδῶ, ἀλγῶ, ἀνιάσμαι.
- Σφύρα, as, ἡ, subst. [malleus,] a hammer. Ἀκμὸν τε σφύραν τέ. γ. 434. SYN. Κέστρα, ραιστήρ.
- Σφῦρας, et σπῦρας, ἄδος, ἡ, subst. [stercoris caprini globulus,] a piece of goats' dung. Ναννύφῦεις, σφῦράδων. Pax 790.
- Σφυρήλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [malleo ductus, durus,] beaten out with a hammer, hard, solid. Σφυρήλατος οἷα Κόλοσσος. Theocr. 22. 47. SYN. Στερεός.
- * Σφυρῶμαχος, ου, ὁ, P. N. [Sphyromachus,] Ὡς Σφυρῶμαχος πῦρ' εἶπεν. Eccles. 22.
- Σφῦρον, οὔ, τὸ, subst. [malleolus pedis,] the ancle, the heel. Σύριγξ αἰμάτων εσθὰ κατὰ σφῦρον· αὐτὰρ ὁ τὴν γε. Apoll. 4. 1647. SYN. Ταρσός. EPIITH. Κάλδον, κοῦφον, μόνῳχλδον.
- Σχᾶδων, ὄντος, ὁ, subst. [fauus vesparum,] the comb of wasps. Πληρες δὲ σχᾶδωνων. Theocr. 1. 147.
- Σχάζω, f. ἄσω, et σχᾶω, v. [(1) findo, (2) demitto, (3) cohibeo,] to slit, to relax; to dismiss; to check. Γῆρὺν ἄφθογον σχᾶσας. Phœn. 974. See also Nub. 409. SYN. Ἀποσχάζω, κατὰκόπτω, ἀνίημι, χαλάω, μετὰβάλλω, κατὰπαύω.
- Σχέδια, as, ἡ, subst. [ratis,] a raft, a ship. Τὰς ποτιῶπῶρους ἔσχε σχέδιας. Hec. 110. SYN. Πλοῦριον, ναῦς. EPIITH. Εὐρεῖα, πολυδεσμός.
- Σχέδιος, α, ὄν, adj. [(1) qui præsto est, (2) item, P. N. Schedius,] near, immediate. Σχέδια τ' αὐτὸκωπὰ νωμῶν βέλη; Choëph. 157. See also P. 806.
- Σχέδοθεν, et σχέδον, adv. [prope, præsto,] near, at hand. Σχέδοθεν δὲ οἱ ἡλῶθεν ἀνὴρ. ο. 223. See also Δ. 247. SYN. Πλησύν, ἐγγὺς, πέλας, ἄγχι, βάδην, αὐτοσχεδῖην, σχέδῖην.
- Σχέθω, f. σχήσω, ab inus. σχέω, v. [habeo, inhihero, contineo, detineo,] to have, to restrain, to detain. Τιν' ἐπινόειν ἔσχεθες; Phœn. 419. SYN. Ἔχω, ἴσχω, κατέχω, καθεύρω, ἐπέχω.
- Σχέλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [segmentum carnis taurinæ,] a side of beef. Ἀλλὰ σχελιδας ἐδηδύκως. Equit. 361.
- Σχερία, as, ἡ, P. N. [Scheria,] an island of the Phæaciens, afterwards called Κερκύρα, and now Corfu. Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ. ε. 8. EPIITH. Ἐράτεινῃ, ἐριβωλός.

¹ The only form which occurs of this word, in the Greek poets, is σφοδρᾶ. The neuter plur. used adverbially, and synonymous to Σφοδρῶς. M. 124.

² This line is dactylic hexameter, and Ἔως is scanned as one syllable, as in Hom. O. 539. Ἔως δ' ὁ πολέμιζε μένων. See Clarke, Il. A. 193. and Brunck. Pax 1077.

Σχεῖσις, ἔως, ἡ, subst. [habitus,] shape, form. Οὐχ ὁπλῶν σχεῖσιν. Sept. Theb. 503. SYN. Σχήμα, κἀτάσταισις.

Σχετήριον, ου, τὸ, subst. [remedium ad sedandum,] a sedative. Ἄλλ' ἡδὺ λιμοῦ καὶ τὸδε σχετήριον. Cycl. 135. SYN. Κηλητήριον.

Σχετλιάζω, v. [conqueror, tanquam acerba passus,] to complain. Οὐ δεῖ σχετλιάζειν, καὶ βῶαν. Plut. 476. SYN. Δυσχεραίνω, χἀλέπαινω, δυσφῶρεω, ὀδύρομαι.

Σχετλιός, α, ὄν, et ου, ὅ et ἡ, adj. [(1) miser, (2) asper, (3) scelestus,] wretched, cruel, wicked. Ὡ σχετλιοὶ πομπαί. Iph. T. 652. SYN. Ἀτύχης, κἀκοδαίμων, τλήμων, ὀδυνήρως, σκληρὺς, ὠμὸς, χἀλέπς, ἐπαχθής, ἀδίκος, ἀναιδής, πῶνηρως, μοχθηρὸς, δυστήχης.

Σχεῶ, vid. Σχεθω.

Σχήμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) habitus, cultus, (2) decus, ornamentum,] form, fashion, figure, splendor. Ὡ σχήματ' οἶκων, ὧ πῶτ' εὐτύχεις δῶμοι. Hec. 617. SYN. Τῦπος, σχεῖσις, χαρακτήρ, δόξα, πρόσωπον, ἀξιώμα, κόσμος, εἶδος, κόμπς. EPIITH. Εὐγῆνές, σεμνόν, λαμπρόν, φαῦλόν.

Σχηματίζω, v. [(1) effingo, (2) simulo,] to form, to arrange, to pretend. Ἐσχηματίζεται δ' ἅσπης οὐ σμικρόν τρῶπῶν. Sept. Theb. 461. SYN. Πῦθμιζω, πλάσσω, πλαστουργέω, συντάσσω, κἀτάκοσμεω, μορφῶ, ὑπόκρινέσθαι, προσποιέσθαι, κἀτασκευάζω, ἐκτῦπῶ.

Σχίζᾶ, et σχίδη, ἡς, ἡ, subst. [lignum fissum,] cleft wood, a log. Κατ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρον. Γ. 459. EPIITH. Ἄφυλλος.

Σχίζω, f. ἴσω, v. [findo, scindo,] to cleave, to cut. Σχισθέντ' αὖ οὐκ εὐκρυπτὰ γίγνεται. Agam. 606. SYN. Ἀνασχίζω, κἀτασχίζω, ῥήγνυμι, διάτμηγω, διατέμνω, ῥάκω, τέμνω, κόπτω.

Σχισμός, οὗ, ὁ, subst. [fissura, scissura,] a cleft, a rent. Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δόρι. Agam. 1118. SYN. Πήγμα, σπαραγμός, ῥάγας, ῥωγή.

Σχίνος, ου, ἡ, subst. [(1) lentiscus, (2) squilla,] the mastich-tree, a sea-onion. Καὶ σχίνον· εἴτ' ὄξει διέμενος Σφηττιῶν. Plut. 720.

Σχιστός, ἡ, ὄν, adj. [fissus,] cleft, divided. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδός. Cæ. R. 733.

Σχοίνινός, ἡ, ὄν, adj. [juncus,] made of rushes. Σχοίνινας ἵπποισι γάρ. Eur. fr. Autol. 2.

Σχοίνιον, ου, τὸ, et σχοίνις, ἰδός, ἡ, subst. [funiculus e junco tortus,] a cord made of rushes. Ὡσπερ οἱ τὰ σχοινία. Pax 36. See also Theocr. 23. 51. SYN. See Σάριτον.

Σχοίνος,¹ ου, ὁ, subst. [juncus,] a rush. Στρίβατα σχοίνων. Plut. 541.

Σχόλαζω, f. ἄσω, v. [otior, moror,] to be at leisure, to loiter. Μὴ νῦν σχόλαζέ. Æsch. Suppl. 215. SYN. Βράδυνω, ῥαθυμέω, σχόλην ἄγω, εὐσχόλλεω, ἀπράγγω.

Σχόλη, ἡς, ἡ, subst. [otium, vacatio,] leisure, exemption, slowness. Οὐκ ἀφθόνον σχόλην ἔχω. Androm. 730. SYN. Διατρίβη, ἀνέσις, ἀπραγμοσύνη, βρῦδότης, ἀργία. EPIITH. Φιλτᾶτη, τερπνὴ, κἀκή.

Σωέσκω, vid. Σώω.

Σώζω, σᾶω, et σᾶώζω, v. [servo,] to preserve, to keep. Σώζων σιδηρὸν ἐν λυγρῷ πέσσηματι. Phœn. 1435. See also A. 83. SYN. See Σώω.

Σωκέω, v. [valeo, possum,] to be powerful, to be able. Μόνη γάρ ἄγειν οὐκ ἐτί σωκῶ. Soph. Electr. 118. SYN. Ἰσχύω, δυνάμει, σθένει, βύθηθαι.

* Σῶκος,² ου, ὁ, subst. [servator, qui potens est,] a preserver, one who is mighty. Αἰητοὶ δ' ἀντρέστη σῶκος, ἐριονύτις Ἑρμῆς. Υ. 72.

Σωκράτῃω, v. [Socratem ago,] to imitate Socrates. Ἐκῶμων, ἐπειρών, ἐρῶπων, ἔσωκράτουν. Aves 1282.

Σωκράτης, ἔος, ὁ, et dimin. Σωκράτιδιον, ου, τὸ, P. N. [Socrates, Socrates parvus,] the celebrated Athenian philosopher; the little Socrates. Ἐπὶ τί στέφανόν; οἶμοι, Σώκράτες. Nub. 256. See also Nub. 746. EPIITH. Μηλιός, κἀκοδαίμων, σόφος.

¹ Σχοίνος is also P. N. Schœnus, a city in Bœotia. B. 497. See Damm. P. V.

² Σῶκος is also a P. N. See A. 427.

Σῶμα, ἄρδς, τὸ, subst. [corpus,] a body. Σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν. Hec. 31. SYN. Δεμάς, χρώς. EPI TH. Μεγά, ἄθαπτὸν, ἄκλανστὸν, χρήσιμὸν, γυμνὸν, αἱματο-
σταῖγες, λευκὸν γήρᾱ.

Σῶπῶλις, ἴδς, ὁ, P. N. [Sopolis.] Παῖδᾱ Διοκλείδου Σῶπῶλιν ἐστῆνύμεν. Call. Ep. 18. 2.

Σωρός, ὤ, ὁ, subst. [acervus,] a heap. Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὺν ἔκειν. Plut. 269. SYN. Χῶμα, σάγμα, θιν, ὄγκος.

Σῶς, vid. Σῶς.

* Σωσθάνης, ου, ὁ, P. N. [Sosthānes.] Ἴππων ἐλατήρ καὶ Σωσθάνης. Pers. 32.

* Σωσίας, ου, ὁ, P. N. [Sosias.] Ὅδι δὲ φησί Σωσίας. Vesp. 78.

Σωσιπῶλις, ἔως, adj. [civitatem servans,] preserving the state. Ὁ σωσιπῶλις οἶμοι τάλας. Acharn. 163. SYN. Πῶλισσῶς, ῥυσίπῶλις, πῶλισσούχῶς.

Σωστῆς, α, ὄν, adj. [servandus,] must be preserved. Σωστῆν ὦ τάν. Lysistr. 501.

* Σωστράτη, ης, ἡ, P. N. [Sostrate.] Ὡσπερ κύλεῖς τὴν Σωστράτην. Nub. 678.

Σώτειρά, ας, ἡ, et (2) σωτήρ, et σώτηρ, ἡρδς, ὁ, subst. [(1) servatrix, (2) servator,] a preserver. Σώτειράν εἶναι. Med. 528. See also Med. 361. and Call. 4. 166. SYN. Σωτήριδς, φύλαξ.

Σωτηρία, ας, ἡ, subst. [salus,] safety, preservation. Σοὶ φέρων σωτηρίαν. Troad. 755. SYN. Φυλάκη, εὐθηνία, φάδς. EPI TH. Νικηφόρδς, κλεινή, κάλη.

Σωτήριδς, α, ὄν, adj. [salutaris,] preservative. Ναυτίλοις σωτήριδς. Orest. 1654.

Σωφρόνῶ, v. [modestia utor, sana mente sum,] to be discreet, or wise. Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρόνειν. Hipp. 1037. SYN. Νοῦν ἔχω; σώφρων, σφῶς, φρόνιμδς, κόσμιδς, εἰμί.

Σωφρόνιζω, v. [ad sanam mentem reduco,] to render discreet. Ἀμπνῶς δ' οὐ σωφρόνιζει. Herc. F. 865. SYN. Εὐθύνω, παιδεύω, φρένῶ.

Σωφρόνικῶς, et σωφρόνως, adv. [modeste, prudenter,] with moderation, prudently. Ὅτι σωφρόνικῶς, οὐκ ἀνόητως. Equit. 542. See also Phœn. 1128. SYN. Σε-
σωφρόνισμένως, ἐγκράτῶς, μέτρίως.

Σωφρόνισμά, ἄτδς, τὸ, subst. [prudens monitum,] a prudent suggestion. Πό-
λοισιν ἄλλοις σωφρόνισμασιν πᾶτρός. Æsch. Supp. 999. SYN. Παράγγελμά,
ρουθῆτημά.

Σωφρόνως, vid. Σωφρόνικῶς.

Σωφρόσῦνη, et αἰσφρόσῦνη, ης, ἡ, subst. [modestia,] moderation, discretion. Ὅδ' ὁ σωφρόσῦνη πάντας ὑπερσχών. Hipp. 1362. See also ψ. 13. SYN. Σφ-
φία, αἰδῶς, ἄγνεια, τὸ σώφρον. SYN. Κλεινή, ἀγνή, ἀρίζηλδς. PHR. Δώρημά
κάλλιστον θεῶν, οὐδὲν πρεσβυτέρῳ τῆς σωφρόσυνης.

Σώφρων, et αἰσφρων, ὄνδς, adj. [prudens, modestus,] prudent, moderate. Γυ-
ναῖκδς ἐργὰ σώφρονδς. Med. 909. See also Φ. 462. SYN. Δαῖφρων, ἐμφρων,
φρένῆρης, φρόνιμδς, μέτριδς, σπουδαῖδς.

Σῶω, Ion. imp. σώεσκῶν, v. [servo,] to preserve. Σῶετ'· δὴ γάρ που μὴλ' οἰῶμαι
εἶσιν ἐρύξω. Apoll. 4. 197. See also Θ. 363. SYN. Σώζω, σῶω, σῶω, σῶῶζω,
ἐκσώζω, διᾶσώζω, ἐρύω, τηρέω, διατήρέω, φύλάσσω, λῦτρώω.

T.

Ταγέω, et ταγεύω, v. [impero,] to command. Ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρόν ιδιότη-
ρίδν. Pers. 770. See also Sept. Theb. 58. SYN. Τάσσω, ἀρχω, ἡγεμόνεύω,
σημαίνω.

Τάγη,¹ ἡς, ἡ, subst. [præfectura,] a command. Ὁ δ' ἐμός γὰ, κῆν ἐκ τῶς τάγᾱς
ἔλσῃ πῶκά. Lysistr. 105. SYN. Ἀρχή, ἡγεμόνευμά.

¹ The first syllable of ταγῶς, ταγέω, and ταγεύω, is long, (short Ψ. 160.) of ταγή, and ταγοῦχος, short: Bruckn. Equit. 159. assigns as a reason, that the former are deduced from the obsolete perf. middle of τάσσω, τέταγα, the latter from the 2nd aor. ἐτάγον. See Dawes. Misc. Crit. p. 245. Dr. Blomfield, P. V. 96. Gloss. and Agam. 109, note.

Τάγηνον, et τήγανον, ου, τὸ, subst. [sartago,] a frying-pan. Τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων. Equit. 929. SYN. Ἡγάνον.

Ταγὸς, οὔ, et τὰγοῦχος, ου, ὁ, subst. [dux,] a leader or commander. Νέων γὰρ ταγοὶ τῶν λείπειμένων σὺδην. Pers. 486. See also Eum. 296. SYN. Ἄγος, ἡγεμὼν, στρατηγός.

* Ταυνάριος, α, ὄν, adj. [Tænarius,] of Tænarus. Ταυνάριον αἰδηλὸς ὑπὸ χθονᾶ. Apoll. 1. 102.

Ταινᾶρος, ου, ὁ, P. N. [Tænarus,] a promontory of Laconia, now Matapan. Ἡ's Κερβερίους, ἡ's κῶράκας, ἡ' πῖ Ταυνᾶρον; Ran. 187.

Ταινία, ας, ἡ, subst. [tænia,] a fillet, a border. Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. Anacr. 20. 13. SYN. Ζώνη, στῆφάνη, διὰδημά, κόσμος, στέμμα.

Ταινῖω, v. [(1) redimio fascia, (2) orno,] to bandage, to adorn. Καὶ ταινῖωσαι, καὶ πᾶράθου τὰς ληκῦθους. Eccles. 1032. SYN. Πέριειλέω, πέριδέω, στῆφάω, κοσμέω.

Τάκερος, ἄ, ὄν, adj. [liquefactus,] melting. Τάκερος ἔρως. Anacr. 147. SYN. Ἀβρός, ἀπάλος, τῆτκῶς, ὕγρος, μάλᾶκος.

Τάλαεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [patienter laborem subiens,] patiently laboring, toilsome. Οἶδον, ὅτε κλωστήρᾳ γυνὴ τάλαεργὸς ἐλίσσει. Apoll. 4. 1062. SYN. Πόλυμοχθός, τλήμων, τάλαίφρων.

Τάλαϊονίδης, ου, ὁ, patronym. [Talaïonides,] the son of Talaüs. Τάλαϊονίδαο ἄνακτος. Ψ. 678.

Τάλαιπῳρῶς, v. [ærumnas et labores perpetior,] to suffer troubles and hardships. Εἰς οἶδον ἤκω' τί δὲ τάλαιπῳρεῖν με δεῖ; Orest. 665. SYN. Τάλαω, ὄτλῳ, ἀνιάμαι.

Τάλαίπῳρός, et τἀλάπειρός, α, ὄν, adj. [ærumosus,] wretched. Τὴν τάλαίπῳρον πῶλιν. Troad. 1267. See also η. 24. SYN. Ἀθλιός, κἀκῶδαιμων, ἐπιπόνος, κῶπώδης, μελέος, τἀλαός.

* Τάλαιπῳρός, adv. [ærumnose,] wretchedly. Καὶ νῦν τάλαιπῳρός ἔγωγ', ὦ φίλτατη. Eccles. 54. SYN. Ἀθλίως, κἀκῶς.

Τάλαίφρων, τἀλάφρων, et τἀλάσφρων, ὄνός, et τἀλάκάρδιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui animo patienti est,] enduring, patient. Οἶων ἐγὼ πῶθ' ἂ τἀλαίφρων. Antig. 866. See also N. 300. A. 466. and Hes. Scut. 424. SYN. Τάλαεργός, τἀλάπεινθός, τἀλάπαθής, τολμηρός, τἀλαύρινός, τἀλαός.

Τάλαντον, ου, τὸ, subst. [(1) libra, (2) talentum,] a balance; a talent, consisting of sixty minæ, and worth about 193*l*. Ἀλλ' ἦν τάλαντᾶ τις λάβη τριᾶ καὶ δεκά. Plut. 194. SYN. Σταθμός, ῥόπη, ζυγός, πλάστιγξ.

Τάλαντοῦχος, ου, ὁ, subst. [qui libram tenet,] one who holds the balance, an umpire. Καὶ τάλαντοῦχος ἐν μάχῃ δόρος. Agam. 427. SYN. Ζυγοστάτης.

Τάλαντῳ, v. [libro,] to balance. Σὺν δ' ἐπίπαν ζυγὸν τάλαντου. Æsch. Suppl. 830. SYN. Συγοστήτῳ, σταθμάμαι.

Τἀλαός,¹ ἄ, ὄν, et τάλας, αινά, ἄν, adj. [miser,] wretched. Τἀλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες ἐκἐλδνεῖροι. Aves 688. See also Hec. 20. SYN. Τάλαεργός, ἀθλιός, τἀλαίφρων, κἀκῶδαιμων, δυστυχής.

Τἀλάπειρός, vid. Τάλαίπῳρός.

Τἀλάπεινθός, ἔός, adj. [maerorem perferens,] grief-enduring. Ἐχων τἀλάπεινθέα θυμόν. e. 222. SYN. See Τάλαίφρων.

Τἀλάρος, et dimin. τἀλάρισκός, ου, ὁ, subst. [qualus, calathus,] a basket. Ὅν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς τἀλάροις κἀτήσθιζεν. Ran. 560. See also Theocr. 15. 113. SYN. Σπῦρίς, κἀλάθος, κἀνέον, κἀλάθισκος, κῶφινός, φορμός. ΕΡΙΤΗ. Πλεκτός, ἀργυρεός, διηείς.

Τάλας, vid. Τἀλαός.

Τἀλάσῃτός, α, ὄν, adj. [lanificus,] of wool. Τἀλάσῃτᾶ ἔργα μέμηλῃν. Apoll. 3. 292.

Τἀλαύρινός, η, ὄν, adj. [durus, fortis,] hard, brave. Τὸ μοῖ ἐστὶ τἀλαύρινον πῶλεμίζειν. H. 239. SYN. See Τάλαίφρων.

¹ Ταλαός is also a P. N. See Apoll. 1. 118.

- Τάλαω**, *v.* [perpetior,] to endure. Ἐπιόντᾳ τάλασσῃ. O. 104. SYN. Τλημί, καρτερέω, ὑπόμενω, ἀνᾶτλημι.
- Ταλθύβις**, *ου, ὁ*, P. N. [Talthybius,] the herald of Agamemnon. Ταλθύβιδος ἦκει Δανάιδων ὑπηρέτης. Hec. 501. EPITH. Ὀτρηρὸς, θεράπων, θεῖος, κήρυξ. PHR. Θέῳ ἐν᾿ ἀλγικῷς αὐδῇ.
- Τάλις**, *ιδὸς, ἡ*, subst. [virgo nubilis,] a marriageable young woman. Τάλιδος ἡκεῖ μὲρὸν Ἀντίγονος. Antig. 629. SYN. Νύμφη.
- Τάλως**, *ω, ὁ*, P. N. [Talus. Vid. Val. Flacc. x. et Plat. in Minoe.] Ὁρμαῖσι χαλκεῖοι Τάλω. Apoll. 4. 1670.
- Τάμεισχος**, *ὄος, adj.* [corpus seu cutem incidens,] cutting the body or skin, keen. Μακρῆς, ἅς εἶχον τάμεισχοῦς. N. 340.
- Τάμια**, *as, ἡ, et τάμιος, ου, ὁ*, subst. [dispensatrix, promus, condus,] a dispenser, a steward, a housekeeper. Καὶ τάμια παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοις δὲ τῆρῃς. T. 44. SYN. Ἐφόρος, οἰκονόμος, δέσποινα, διοικητρίᾳ, δεσπότης. EPITH. Αἰδοίη, ἀμφοῖδός, ὀτρήρη, δίκαια.
- Τάμιεύω**, *Ion. imp.* τάμιεύεσκον, *v.* [dispenso,] to act as a steward, to dispense. Ἡμεῖς τάμιεύομεν ὑμῖν; Lysistr. 495. See also Antig. 949. SYN. Διοικέωμαι, οἰκονόμew, ἀποσώζω, φθλάσσω, ἀποτίθημι.
- Τάμις**, *ος, ου, ἡ*, subst. [coagulum,] rennet. Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα. Theocr. 11. 66. SYN. Πίτυα, ὕψος.
- Τάμνω**, *vid. Τέμνω.*
- Τάνᾱκης**, *et τάνυκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj.* [protensam habens aciem, acutus,] sharp, long-pointed. Κτεῖνας τάνᾱκεϊ χαλκῷ. δ. 257. See also κ. 439. SYN. Πρῶμης, εὐθηκτός, εὐμήκης, ὀξύθηκτός.
- Τάνᾱδειρος**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [protensum collum habens,] long-necked. Οἰωνὼν τάνᾱδειρων. Aves 1393. SYN. Δολιχαύχην.
- Τάνᾱς**, ¹ *ᾱ, ὄν, adj.* [extensus, longus,] extended, long. Ἡλιάδες τάνᾱσιν ἐφήμεναί αἰγείροισιν. Apoll. 4. 604. SYN. Πρῶμης, μακρός, ἐπιμήκης, τάνᾱκης, τάνυκης.
- Ταναύπους**, *vid. Τάνυπους.*
- Τανηλέγης**, *ἔος, ὁ et ἡ, adj.* [longam quietem adferens,] bringing a long sleep. Μοῦρ' ὅλῃ καθέλησ' τανηλέγος θανάτοιο. β. 100.
- Ταντάλειος**, *α, ὄν, et Ταντάλιδης, ου, adj.* [e Tantalō,] of Tantalus. Τὸ Ταντάλειον σπέρμα. Iph. T. 989. See also Iph. T. 200.
- Ταντάλιζω**, *ταντάλλω, et ταντάλεύω, v.* [vehementer concutio. Vid. Hesych.] to shake violently, to shatter. Χλωρᾷ τ' ελαίᾳ ταντάλιζει. Anacr. 102. See also Antig. 137. SYN. Σάλέω, σάλάσσω, διάσειω, ἐκτῖνάσσω, κρᾶδαινω.
- Τάντᾱλος**, *ου, ὁ*, P. N. [Tantalus.] Διὸς πέφυκεν, ὡς λέγουσι, Τάντᾱλος. Orest. 5. PHR. See λ. 581—586. and Orest. 5—9. and Porson's note.
- Τάνυγλωσσός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [linguam protensam habens,] long-tongued. Σκῶπές τ' ἱρηκές τῇ, τάνυγλωσσοί τῇ κόρῳναι. ε. 66.
- Τάνυγλώχιν**, *ινός, adj.* [cuspidem promissam habens,] long-barbed. Προῆκῃ τάνυγλώχινᾳ διστοῦς. Θ. 297.
- Τάνυδρομός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [longum curriculum absolvens,] completing a long race. Σφάλερά τάνυδρομοῖς. Eumen. 377.
- Τάνυκής**, *vid. Τανάκης.*
- Τάνυθειρά**, *as, ἡ, et τάνυθριξ, ἱχθός, adj.* [promissam comam habens,] long-haired. Κερανοῦ, τάνυθειρί-ρα. Olymp. 2. 40. See also Hes. Op. 514. SYN. Δασύθριξ, λαοῖς, τρήχυσος.
- Τάνυπέπλος**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [extenso peplo amictus,] long-robed. Παρ' ὃ Ἑλένη τάνυπέπλος ἐλέξατο. δ. 305. SYN. Ἐλεσιπέπλος.
- Τάνυπους**, *et ταναύπους, πῶδος, adj.* [pedes protensos habens,] broad-footed. Σεμνὰς Ἐρινὺς τάνυπόδας, μάθειν ἔμε. Aj. Fl. 837. See also Hom. Merc. 232. SYN. Τάνυσφῆρος.

¹ Τανᾱός is also the name of a river in the Peloponnesus. Eur. Electr. 410.

Τάνυπτερυξ, ὕδς, et τάνυσίπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui alae sunt extensae,] with outstretched wings. Εἰκυῖα τάνυπτερυγι λυγρόφωρον. T. 350. See also Aves 1415.

Τάνυρρίζος, ου, ὁ et ἡ, adj. [radices extensas habens,] deeply rooted. Αἰγειροί τε τάνυρρίζοι. Hes. Op. 210. SYN. Βαθύρρίζος.

Τάνυσυς, ὕδς, ἡ, subst. [extensio,] extension, stretching. Δῆρὸν ἀποτρυνπᾶσθαι τάνυσυς. φ. 112. SYN. Ἐκτάσις.

Τάνυσφύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longa crura habens,] long-legged, graceful. Εἰσι τάνυσφύροι Ἰκτεῖναι. Hes. Theog. 564. SYN. Τάνυπους, ταναύπους, τὰχῦ-πους.

Τάνυφλοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [corticem habens longum,] long-barked. Μελίην τε, τάνυφλοιόν τε κρᾶνεϊαν. Π. 767.

Τάνυφυλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [folia habens lata,] broad-leaved. Ἄπεκοψά κῶμην τάνυφυλλοῦ ἐλαίης. ψ. 195. SYN. Ἐρίφυλλός.

Τάνυω, f. ὕσω, v. [extendo,] to stretch out. Πείρωρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέρωισι τάνυσσαν. N. 359. SYN. See Τείνω.

Ταξιαρχέω, v. [cohrti præssum,] to command a band. Κεῖ τις ἐπίθυμῶν ταξιαρχεῖν. Pax 443. SYN. Ἡγέμενεύω, ταγέω, ταγέω, στρατηγέω, σημαίνω.

Ταξιῶω, v. [in acie constituo,] to post. Σφέτερας ἀπερθε ταξιῶσθαι. Olymp. 9. 118. SYN. Τάσσω.

Ταξιαρχός, ου, ὁ, subst. [ordinum ductor,] the captain of a band. Ποῦ 'σθ' ὁ ταξιαρχός; Aves 318. SYN. Στρατηγός, πόλεμαρχός, στραταρχός, ἡγέμων.

Τάξις, ἔως, ἡ, subst. [(1) ordo, (2) cohors,] arrangement, rank, a band of soldiers. Ὀμολωῖσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις. Phœn. 1135. SYN. Λόχος, σὺλλος.

Τάπειος, ἡ, ὅν, adj. [humilis,] humble. Ἡψω δὲ γυνάτων τῶν ἐμῶν τάπειος ὢν; Hec. 245. SYN. Χάμαιπέτης, χθαμάλος, μικρός, γλίσχρος, ἀδοξός.

Τάπεινότης, ηὗδς, ἡ, subst. [dejectio,] dejection. Τάπεινότητα ζῶν οὐδὲν λαμβάνει. Menand. SYN. Κἀτήφειά.

Τάπης, ηὗδς, ὁ, subst. [tapes,] tapestry, a covering. Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντιτάπητος σάπρον. Plut. 542. SYN. Στρώμα. EPIITH. Φαεινός, πορφύρεός, ἀλιπόρφυρος, οὐλός, ρόδεός, μάλᾶκώτερός ὕπνω.

Τάραγμα, αῖδς, τὸ, τάραγμός, οὔ, ὁ, τάραξις, ἔως, et τάρᾳχῃ, ἡς, ἡ, subst. [perturbatio, consternatio,] alarm, disturbance, consternation. Ὡς ἐν κλυδωνί καὶ φρένων τάραγματι. Herc. F. 1082. See also Iph. A. 1128. Thesm. 144. and Iph. A. 508. SYN. Σύγχυσις, θόρυβός, ἐκπληξις.

* Τάρακτρον, ου, τὸ, subst. [quod perturbat,] a thing which raises commotions. Καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον. Pax 654.

Τάράκτωρ, ὄρως, et τάράκτης, ου, ὁ, subst. [perturbator,] a disturber. Τὸν ἀνδρόφόντην, τὸν πόλεως¹ τάράκτορα. Sept. Theb. 569.

Τάραξικάρδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [animum perturbans,] heart-distressing. Τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἦδη, καὶ τάραξικάρδιον. Acharn. 315. SYN. Δηξιθυμός, θυμὸν κἀτῆδων.

Τάραξιππόστρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui equestres copias perturbat,] one who throws the cavalry into confusion. Καὶ τάραξιππόστρατον. Equit. 247.

Τάραξις, vid. Τάραγμα.

Τάράσσω, f. ξω, v. [perturbo,] to trouble. Ὅταν τάρᾳξ Κυπρίς ἡβῶσαν φρένα. Hipp. 973. SYN. Ἀνταράσσω, συντάράσσω, θόρυβέω, συγχέω, κύκᾳ, ὀρίνω, ἐμπλησσω.

Τάρᾳχῃ, vid. Τάραγμα.

Ταρβάλεός, α, ὅν, adj. [timidus,] fearful. Ταρβάλεον, καὶ μητρός ὑπαιδείδουκ' ἐνιπᾶς; Hom. Merc. 165. SYN. Ἄνζηλος, φόβερός, δειλαίος, δειλήμων, τάρβουσός, ἐμφοβός.

Ταρβέω, Ion. imp. τάρβεσκόν, v. [timeo,] to fear. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν ἀναγκαίως ἔχει. Trach. 725. See also Hom. Hymn. 4. 252. SYN. Τρέω, δείδω, δειμαίνω, ὀρώδew, φόβεμαι.

¹ Πόλεως is here scanned as an iambus.

- Τάρβος**, ἔος, τὸ, et **ταρβόσυνη**, ης, ἡ, subst. [terror, metus,] terror, fear. Οὐτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικέσθην. Phœn. 372. See also σ. 341. SYN. Δεῖμα, δειλία, φόβος, δέος, ἐκπληξίς, ὀρώδια.
- Ταρβόσυνος**, η, ὄν, adj. [pavidus,] trembling. Ταρβόσυνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρό-
πιλιν. Sept. Theb. 226. SYN. See Ταρβάλεος.
- Τάριχεῖω**, v. [(1) sale condio, (2) exsiccō,] to salt, to embalm, to dry. Κάκῳς τάριχευθέντ' αὖ παμφάρτῳ μύρῳ. Choëph. 290. SYN. Ξηραίνω, ἀλιζω, τεμά-
χιζω.
- Τάριχος**, ου, ὁ, et ἔος, τὸ, et **τάριχῶν**, ου, τὸ, subst. [(1) salsamentum piscium, (2) caro sale condita,] salt fish or meat. 'Αλλ' ἐπὶ τάριχῃ τοὺς λύφους κρᾶδαι-
νέτω. Acharn. 967. See also Pax 562. SYN. Πάροψώνημα. EPIITH. Γά-
δειρικὸς, χρηστὸς, σάπρως.
- Τάρνη**, ης, ἡ, P. N. [Tarne,] a city of Mæonia or Lydia. Ἐκ Τάρνης ἐριβόλᾳ-
κός. E. 44.
- Τάρρως**, et **ταρσός**, οὔ, ὁ, plur. **ταρσά**, τὰ, subst. [(1) crates, super qua casei sic-
cantur; (2) ala avis, palmula remi, manus vel pedis,] a wicker basket for
drying cheese; the flat part of a wing; an oar; the palm of a hand or foot.
"Ἐπειτ' ἀπὸ τάρρου τοὺς θεοὺς ὑπερφρόνεῖς. Nub. 226. SYN. Τάλαρος, κώπη,
πτέρων, πους, χεῖρ. EPIITH. Κάρηρης, θός, λυσσώδης, κραιπνός, σκληρὸς.
- Ταρταρεὺς**, α, ὄν, adj. [Tartareus,] of Tartarus. Μελάθρῳ ταραγμᾷ Ταρταρεῖον.
Herc. F. 909.
- Τάρταρος**, ου, ὁ, plur. **Τάρταρά**, τὰ, P. N. [Tartarus,] the lowest region of hell.
Κήρ' ἀνὰ κίλων τὰς Ταρτάρων. Herc. F. 866. EPIITH. Εὐρύς, μέγας, ἡέρυεις,
ἀναύγητος, βᾶθύς, κνέφαῖος, μέλαμβᾶθος, ἀχλύεις. PHR. "Ἄβυσσά χάσματά
Ταρτάρων.
- Ταρτησίος**, α, ὄν, adj. [Tartessus,] of Tartessus, a town in Spain. Ταρτησίᾳ
μυραίνᾳ. Ran. 475.
- Ταρφεῖος**, ἄ, ὄν, **ταρφής**, et **ταρφός**, ἔος, adj. [densus, frequens,] thick, crowded,
frequent. Ταρφεῖας κᾶτέχευαν. M. 158. See also O. 472. and Sept. Theb.
531. SYN. Πύκνός, δᾶσος, τραχύς, πύλυσ, πληρής.
- Ταρφός**, ἔος, τὸ, subst. [densitas sylvæ,] a thicket. Βάθης ἐν τάρφεσιν ὕλης.
O. 606. SYN. Πύκνωμα.
- Ταρχύω**, ὕσω, v. [sepelio,] to bury. Καὶ χθὼν ἐμμόρην αἰσᾶν· ἐπὶ χθονὶ ταρ-
χύνουσι. Apoll. 3. 208. SYN. Θάπτω, ἐκφέρω, κηδεύω.
- Τάσσω**, f. ξω, v. [(1) ordino, (2) mando,] to arrange, to order. Φρουρὰν ἔτα-
ξαν ἐν περιστύλοις δόμοις. Androm. 1088. SYN. Κοσμέω, εὐτρεπίζω, κηλεύω,
καταρτῶ, εὐθύνω, διατάσσω, εὐθετέω.
- Ταῦγέτος**, Ion. Τηῦγέτος, ου, ὁ, P. N. [Taygetus,] a mountain in Laconia. Ἐγὼ
δὲ καὶ καὶ ποττὸ Ταῦγέτόν γ' ἄνω. Lysistr. 117. EPIITH. Μεγᾶς, ἔραυνος.
- Ταύρειος**, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [taurinus,] of a bull. Ἐς πρῶρᾶν εἶρπῃ, καπὶ
ταυρεῖφ σφάγῃ. Helen. 1581.
- Ταυρηδόν**, adv. [more taurino,] like a bull. Ἐβλεψέν οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας
κάτω. Ran. 816.
- * **Ταυρικὸς**, η, ὄν, adj. [Tauricus,] of the Tauri, a people of European Sarma-
tia. Σὺ δ' εἴπῃς ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὄρους χθονός. Iph. T. 85.
- Ταυροδέτης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [taurino glutine junctus. Vid. Toup. Epist. Crit.
p. 118.] glued. Καὶ ταυροδέτης γ'. Eur. fr. Cret. 2. 8.
- Ταυροκέρως**, ω, adj. [taurina habens cornua,] having a bull's horns. Τέλεισαν
ταυροκέρων θεόν.¹ Bacch. 100.
- Ταυροκρανὺς**, et **ταυροκεφάλς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [taurinum caput habens,] having
the head of a bull. Ταυροκρανὺς ἀγκύλαις. Orest. 1373.
- Ταυροκτύνω**, et **ταυροσφάγῳ**, v. [taurum macto,] to slay a bull, to sacrifice.
Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντέλεις ἔχων. Trach. 762. See also Sept. Theb. 43.
- Ταυροκτόνς**, **ταυροσφάγς**, et **ταυροφόνς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [taurum interficiens,]

¹ Θεὸν is here scanned as one long syllable, the metre being Ionic. a minore dim.

bull-slaying. Ἴδ' ἡμᾶκαρὰ ταυροκτόνων λέοντων. Philoct. 400. See also Trach. 609. and Theocr. 17. 20.

Ταυρομορφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tauriformis,] bull-formed. Ὡς ταυρομορφὸν ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς. Ion 1260. SYN. Ταυροειδής.

Ταυροπόλος, ου, et Ταυροπόλη, ης, ἡ, adj. [Epith. Dianæ, vel quod apud Tauros colatur, vel quod taurorum gregibus præsit,] frequenting the Tauri, or presiding over bulls. Τόλοιπὸν ὑμνήσουσὶ Ταυροπόλον θεάν. Iph. T. 1458. See also Aj. Fl. 172.

Ταυροπούς, ποδός, adj. [tauri pedes habens,] having a bull's foot. Πρύμνας, σῆμα ταυροπουν. Iph. A. 275.

Ταῦρος,¹ ου, ὁ, subst. [taurus,] a bull. Κρίος, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών. Nub. 661. SYN. See Βοῦς. EPITH. Μεγας, αἶθων, ἐγύγμηλος, λάσιάνχην, παμμέλας, ξατρέφης, ἀδμής, δασυθριξ, οὔρειος, ὕβριστής, ἀγραιλός, εἰλίπους, ἐλιξ, κνημαργός, μώνυχ, πέλωρος, ἀχάλινός.

Ταυροσφάγω, vid. Ταυροκτόνέω.

Ταυροσφάγος, vid. Ταυροκτόνός.

Ταυροφάγος, ου, ὁ et ἡ, subst. [taurorum vorator,] a bull-eater. Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγον. Ran. 357.

Ταυροφόνος, vid. Ταυροκτόνός.

Ταυρόω, v. [(1) tauri formam induo, (2) exaspero,] to put on the form of a bull, to enrage. Ἄλλ' ἢ πὺρ' ἦσθ' ἡ θήρ; τῆταύρωσαι γὰρ οὖν. Bacch. 910. SYN. Ἄποταυρόω, ἀγρίδω.

Τάφεις, ἔως, ὁ, subst. [qui sepulturam dat,] one who buries another, an undertaker. Ὅταν θάνω γὰρ, καὶ σὺ μου τάφεις γένη. Œ. C. 582.

Τάφη, ης, ἡ, subst. [sepultura,] burial. Ὡς εὖ τὸδ' εἶπας, πλὴν ἐν' εἰ χερσὶ τάφας. Helen. 1062. SYN. Κηδός, τάφος, κτερεά, ἐνταφία, ἐκφόρα.

Τάφηδος, α, ὁν, adj. [sepulchralis,] sepulchral. Ἡ θεμὺς οἰχομένοισι, τάφηϊ λαοῦτομῶσιν. Apoll. 2. 842. SYN. Ἐπιτυμβιδίος, ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος.

Τάφιος, α, ὁν, adj. [Taphius,] an inhabitant of Taphos or Cephallenia, one of the Echinades. Τάφίων ἡγήτορι Μέντη. α. 181. SYN. Τηλεβύας, Κεφαλλήν. EPITH. Φιλήρετος, ληίστηρ, λήιστωρ.

Τάφος, ου, ὁ, subst. [(1) sepulcrum, (2) sepultura, (3) terror,] a tomb, a funeral; awe, alarm. Μήθ' αἰμ' εἰς ἐμὸν στάξει τάφον. Heracl. 1041. SYN.

Σημά, μνημά, ἡρόν, τύμβος, τάφη, (3) θάμβος, ἐκπληξίς. EPITH. (1) Ἐρημὸς, θύραϊς, λαίνυς, βασιλικός, χωστός, χθονύς, ἀειμνηστός, ἐρεμνός, μενδείκης.

Τάφρος, ου, ἡ, subst. [fossa,] a trench, a ditch. Ἐκτος τάφρων τῶνδ', ὡς μάχου-μένους τάχα. Phœn. 726. SYN. Βόθρος, λάκκος, ἔρκος. EPITH. Ὀρυκτὴ, βάθειά, εὐρεῖα, κοιλὴ, μεγάλη.

Τάχα, et τάχως,² adv. [(1) velociter, (2) forsan,] quickly; perhaps. SYN. Ὡκά, ἀντικᾶ, εὐθύς, καρπαλίμως, ἐν τάχει, ἴσως, συντόμως, κραίνως, τάχος.

Τάχινός, vid. Τάχος.

Τάχος, εὖς, τὸ, et τάχτης, ητός, ὁ, subst. [celeritas,] celerity. Ἐπεὶ βέβηκε καὶ τὸ δεσπότης τάχος. Troad. 1135. See also Ψ. 740. SYN. Ὠκυρής, δρόμος, ἐλαφρία, κουφότης.

Τάχυβάτης, et τάχυπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui celeriter incedit,] quick-going. Τάχυβάταν νέων κάτοπτην μολεῖν. Rhœs. 134. See also Helen. 1271. SYN.

Τάχυήρης, ὠκυπόρος.

Τάχυβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [promptus consilio,] quick of counsel, rash. Ἐν Ἀθηναίοις τάχυβούλοις. Acharn. 630.

Τάχυήρης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [qui celeriter remigat,] quickly rowing. Θεῖναι, ξύν ὄχῳ, τάχυήρει. Æsch. Suppl. 33.

Τάχυνω, f. ὕνω, v. [accelero,] to hasten. Μὴ τάχυν' ἀνευ δίκης. Androm. 548. SYN. Σπεύδω, σπέρχομαι, κατέπειγόμεναι, ἐπιτάχυνω.

¹ Ταῦροι is also the name of a nation. See Ταυρίκος.

² See in Τάφρος, and Ψ. 365.

Τάχῡπειθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [credulus,] credulous. Ἐγὼ δὲ οἱ ἂ τάχῡπειθής. Theocr. 2. 138. SYN. Εὐπειθής, εὐπίθής, εὐπειστός.

Τάχῡμῡρὺς, et τάχῡπότημῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [brevis ævi,] short-lived. Τάχῡπότηρῡς. ἀλλὰ τάχῡμῡρὺν. Agam. 470. See also Olymp. 1. 154. SYN. Ὤκῡμῡρὺς, ὀλίγῡχρόνιῡς, ὀλίγῡδράνῡς.

Τάχῡπῡμπῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter deducens,] quickly-conveying. Ἐπραξ-
-αν τάχῡπῡμποῖσὶ δῖωγμοῖς; Æsch. Suppl. 1054.

Τάχῡπῡρὺς, vid. Τάχῡβᾶτης.

Τάχῡπους, πῡδῡς, adj. [celeres pedes habens,] swift-footed. Στείχει, τάχῡπουν ἱχθῡς ἐξ ἁνῡων. Troad. 234. SYN. Ἀργῡπους, τάχῡπότηρῡς, τάχῡβᾶτης, τάχῡ-
-βάμων, ἁερσίπους.

Τάχῡπωλῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeres equos habens,] having swift horses. Τυ-
δεΐδη, περὶ μὲν σὲ τῡον Δᾶναοῖ τάχῡπωλοι. Θ. 161.

Τάχῡπτέρῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter volans,] rapidly flying. Ὡ διὺς αἰθῡρ,
καὶ τάχῡπτέροι πνῡαί. P. V. 88.

Τάχῡρῡρῡθῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [velox, trepidus,] rapid, alarming. Πρῖν ἀγγε-
-λους σπερχνούς τε καὶ τάχῡρῡρῡθους. Sept. Theb. 271.

Τάχῡρῡρῡστῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [præpes,] fleet, rapid. Εἶθ' ἁελλαιά τάχῡρῡρῡστος
πέλειᾶς. Œ. C. 1081.

Τάχῡς, εἶᾶ, ὅ, et τάχῡνῡς, ἡ, ὅν, adj. [celer,] swift, quick. Σοὶ ξυμπῡνῡσαι, καὶ
τάχῡν πρῡσαρκῡσαι. Hec. 850. See also Theocr. 2. 7. SYN. Ὤκῡς, θῡς, λαίψη-
-ρῡς, ὀξῡς, τάχῡπότηρῡς, ταχύπτερῡς, τάχῡήρης, τάχῡρῡρῡστῡς, τάχῡπους, βᾶλῡς, ἐλά-
-φῡς.

Τάχῡτης, vid. Τάχῡς.

Τᾶῡς, ὦ, et τᾶῡν, ὠνῡς, ὁ, subst. [pavo,] a peacock. Τηρεῡς γᾶρ εἰ σῡ; πῡτέρῡν
ὀνῡς, ἡ τᾶῡς; Aves 102. EPI TH. Μηδῡκῡς, χρυσόπτερῡς.

Τέγγω, v. [(1) madefacio, (2) mollio, (3) fundo,] to wet, to bedew, to soften,
to pour. Τῖ χλωροῖς δακρυοῖς τέγγεις κῡρας; Med. 918. SYN. Βρέχω, νῡτίζω,
μᾶλάσσω, ὕγραίνω, ὕδραίνῡ, στάζω, σταλάσσω.

Τέγγεᾶ, as, ἡ, P. N. [Tegea,] a city in Arcadia. Οἱ Τέγγην καὶ κληρῡν Ἄφει-
-δάντειῡν ἔναιδν. Apoll. 1. 162. EPI TH. Εὐμηλῡς.

Τέγγῡς, ὄν, adj. [(1) tectus, (2) altus,] covered, lofty. Δῡδέκ' ἔσαν τέγγεοι θᾶ-
-λάμοι ξεστοῖσὶ λίθοῖδ'. Z. 248. SYN. Στέγγᾶνῡς, κᾶτηρέφῡς, ὑπερῡώῡς.

Τέγγῡς, ἔῡς, τῡ, subst. [tectum,] a roof, a house. Ἐνᾶῡται κῡνᾶβον τέγγων ὑπῡρ
εἰσᾶῡιοντες. Apoll. 2. 1087. SYN. Στέγγῡς, στέγη, ὄρφῡς, δῡμά, δῡμός. EPI TH.
Ἰερῡν, ὕψηλῡν.

Τέθμῡς, α, ὅν, adj. [legitimus, solemnus,] legitimate, solemn. Τέθμῡαί εὔτε
σφῡν Καρνεᾶδῡς ἡλῡθῡν ὦραι. Call. 2. 87. SYN. Θεσμῡς, νῡμίμῡς, ἱερῡς.

Τέθμῡς, σῡ, ὁ, subst. [lex,] a law, an institution. Ἡράκλῡς τέθμῡν. Nem. 10.
61. SYN. Θεσμῡς, νῡμῡς, τᾶ νῡμῡᾶ.

Τέθνᾶθῖ, imp. a τέθνημι, i. e. θνήσκω, [morere,] die. Τέθνᾶθῖ κῡρᾶ δ' ἐγῡ τῡτε
δέξῡμαῖ. X. 365. See also Nub. 1438. SYN. See Θνήσκω.

Τέθριπῡτῡβάμων, ὄνῡς, adj. [quadrijugus,] riding in a carriage and four. Τέθριπ-
-τῡβάμῡνι σῡδλῡ. Orest. 983.

Τέθριπῡς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor equos habens,] drawn by or having four
horses. Ὡ τέθριπῡν ἡλῡιον σῡλᾶς. Eur. Electr. 866. SYN. Τέτραῡρῡς, τέτρω-
-ρῡς, τέτραβᾶμων.

Τείνω, ἐνῡ, v. [tendo, extendo, pertineo,] to stretch, to pertain. Οὐκ εἰς γῡ-
-ροντας ἡδῡ σοι τείνει τῡχη. Hipp. 797. SYN. Ἐκτείνω, τᾶνῡω, πᾶρᾶτείνω,
τῖταινῡ.

Τείρῡς, ἔῡς, τῡ, subst. [signum cœleste,] a star. Ἐν δὲ τῡ τείρεᾶ πάντᾶ. Σ. 485.
SYN. See Ἀστῡρῡν.

Τειρεῡσίας, ου, ὁ, P. N. [Tiresias,] a famous Theban prophet. Οἰωνῡμαντῡς
Τειρεῡσίας ἔχει φῡσαι. Phœn. 779. EPI TH. Μάντῡς, Θῡῡζαῡς, ἁλᾶς, ἄναξ,
ὀρθῡμαντῡς, πρῡφῡτης ἐξῡχῡς, σῡχῡτλῡς, θεῡπρῡπῡς, σῡφᾶνῡφῡρῡς.

Τείρω, v. [vexo, attero,] to harass, to wear away. Χρεῖα δὲ τείρει μ'. Helen.
419. SYN. Τρύχω, ἀνῡᾶω, κᾶκῡω, λυπέω, θρύπτω, τρίβω.

Τειχεῖσι πλῆκτης,¹ ου, ὁ, subst. [mœnium oppugnator,] a destroyer of walls. Ἄρες, Ἄρες, βροτῶλοι γέ, μῖαι φῶνέ, τειχεῖσι πλῆτᾶ. E. 455. SYN. Πορθήτωρ.

Τειχίζω, f. ἴσω, v. [murum ædifico, munio,] to build a wall, to fortify. Καὶ τοῖς τειχίζουσι παρὰ διακονεῖ. Aves 839. SYN. Δέμω, κρατύνω, ὀχυρῶ, ἐρύμνω.

Τειχιῶεις, εσσᾶ, ἐν, adj. [muris circumdatus,] well fortified. Γόρτυν ἂν τειχιῶεσσαν. B. 646. SYN. Τετειχισμένος.

Τειχιῶν, vid. Τειχῶς.

Τειχισμᾶ, ἄτος, τὸ, et τειχισμός, ὁ, subst. [munimentum,] a fortification. Θραυστῶ λαῖνῳ τειχισμᾶτι. Herc. F. 1087. SYN. Ἐρύμᾶ, εἰλαρ, προβδῶς, ὀχυρωμᾶ. EPI TH. Αὐτομορφῶν.

Τειχομάχεω, v. [murum oppugno,] to assault a fortification. Τί δέ, τειχομάχεῖν μοι διάνοει; Nub. 481. SYN. Πόλιόρκεω.

Τειχομάχης, ου, ὁ, subst. [muri oppugnator,] a besieger. Ἡ τειχομάχης ἀνὴρ, βύθησάτω. Acharn. 570.

Τειχῶς, ἔος, et τειχιῶν, ου, τὸ, subst. [murus, munimentum, domus,] a wall, a fortress, a house. Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων. Orest. 240. See also π. 343. SYN. Περὶ βόλῃ, θριγκός. EPI TH. Ἰερὸν, ἐπτάπυλόν, πάτρυν, λαῖνόν, παλαιόν, ἄκρον, ἀρήϊόν, αἰπύ, χάλκεόν, ἐρυμνόν, μακρόν, ἡλίβατόν, κλυτόν, οὐρανῶν.

Τείως, vid. Τείως.

Τεκμαίρω, v. [(1) certis signis ostendo; (2) conjicio,] to prove clearly, to conjecture. Ἐργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαίρεται. P. V. 344. SYN. Ἀναφαίνω, δεικνυμί, σημειῶμαι, εἰκάω, συμβάλλω, σκέπτομαι.

Τεκμᾶρ, τέκμωρ, et τέκμηρῶν, ου, τὸ, subst. [certum signum,] a distinct proof, a sign, a mark. Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὐτὲ χεῖματος τέκμᾶρ. P. V. 463. See also δ. 373. and Hipp. 929. SYN. Σῆμα, σημείον, τέλος. EPI TH. Ἀσφάλῃς, σάφῃς, ἐναργῆς, πιστόν, μέγιστόν.

Τεκμησά, ης, ἡ, P. N. [Tecmessa,] the wife of Ajax. Τεκμησᾶν οἶκτῳ τῷ δέ συγκεκραμένῃ. Aj. Fl. 895. EPI TH. Δαῖα, δύσμορος, δουρὶ ληπτὸς.

Τεκνιδίον, vid. Τεκνόν.

Τεκνὸ γόνος, et τέκνοποιός, ου, ὁ et ἡ, subst. [parens,] a parent. Τεκνὸ γόνου κέκληνται. Sept. Theb. 923. See also Troad. 847. SYN. See Παιδογόνος.

Τεκνοκτόνός, ου, ὁ et ἡ, subst. [liberorum interfector,] a destroyer of children. Ὀφθησόμεσθᾶ, καὶ τέκνοκτόνον μύσος. Herc. F. 1146. SYN. See Παιδοκτόνός.

Τεκνὸ λῆτειρά, as, ἡ, subst. [quæ liberos amisit,] who has lost her young. Τεκνὸ λῆτειρ' ὥς τις ἀηδών. Soph. Electr. 107.

Τεκνόν, dimin. τεκνιδίον, ου, et τέκος, ἔος, τὸ, subst. [proles, filius vel filia,] offspring, a son or daughter. Ὡ τέκνα, Κάδμου τοῦ παλαιῆς τρῶφῃ. Cæ. R. 1. See also Lysistr. 889. et Androm. 1243. SYN. Γενεᾶ, βρέφος, γόνος, ἐκγόνος, παῖς. EPI TH. Ἀγλαόν, ἐρίκνυδες, κάλλιμόν, νήπιόν, περικαλλές, τηλέκλυτόν, φίλον, γλυκερόν, φαίδιμόν, ἐρᾶτερον, θυμῆρες.

Τεκνοποιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pœnam ob liberos exigens,] child-avenging. Μνάμων μῆνις τεκνοποιός. Agam. 150.

Τεκνὸ ποιός, vid. Τεκνὸ γόνος.

Τεκνώω, v. [liberos procreo,] to beget children, to generate. Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδά. Phœn. 19. SYN. Γενᾶω, φύω, φύτεύω, φτεύω, τίκτω, παιδοποιέμαι.

Τέκος, vid. Τεκνόν.

Τεκταίνω, v. [fabricor,] to fabricate, to construct. Σιγῇ δ' ἐτεκτάναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως. Iph. T. 952. SYN. Τεχράζω, τεύχω, κατασκευάζω.

Τεκτονίδης, ου, ὁ, patronym. [Tectonides,] the son of Tecton. See in Πόλυς.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, subst. [ars fabrilis,] the art of a mechanic. Ὅργᾶν χερᾶ τεκτοσύνας. Androm. 1006.

¹ Some read Τειχεῖσι πλῆκτης, others Τειχεῖσι βλήτης.

- Τέκτων, ὄντος, ὁ, subst. [faber, artifex,] a mechanic, a contriver. Τεκτωνων μοχθήμασι. Ion 1129. EPIITH. Κλυτός, δαίμων, σφός.
- Τελαμών, ὠντος, ὁ, subst. et (2) P. N. [(1) lorum, fascia, (2) Telamon,] a leather thong, a bandage; Telamon. Τῇ ῥά δ'ὡς τελαμώνε. Ξ. 404. SYN. ἱμάς, δεσμός. EPIITH. Χρυσέος, φάεινός, εὐδμητός, ἀργυρέος, πλατύς, (2) ἀντιθέος, κρᾶτερός, Αἰακίδης, ἀμύμων, ἀγανός, ἀρηϊφίλος.
- Τελαμωνιάδης, ου, ὁ, patronym. [e Telamone satus,] the son of Telamon. 'Αλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ. N. 709.
- Τελαμώνιος, α, ὄν, adj. [Telamonius,] of Telamon. Τελαμωνίου δ' Αἰαντός εἰσεῖδον σφάγας. Helen. 847.
- Τελέθω, v. [orior,] to spring up. Παῖδες τελέθουσ', οὐχ' ἔχοντες. Med. 1092. SYN. Εἰμί, ὑπάρχω, γίγνομαι.
- Τελειός, et τελέος, α, ὄν, et τέλῃς, εσσα, ἔν, adj. [perfectus,] complete. Ἰὼ τέλειοι, τέλειαί τε γὰς. Sept. Theb. 153. See also Ion 1418. and A. 315. SYN. Τελεσφόρος, παντέλης.
- Τελειώω, et τελείω, vid. Τέλω.
- Τελεόμηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui numerum mensium implevit,] that has its full number of months (a child). "Ὅ τ' ἐλάκην, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέροι. Trach. 826.
- Τελεσιδώτειρά, as, ἡ, adj. [donatrix finis,] one who gives an end. Μοῖρᾶ τελεσιδώτειρ'. Heracl. 899.
- Τελεσίφρων, ὄντος, adj. [perficiens animi propositum,] executing its intent. Ὅρ-θάνῃμον τελεσιφρών. Agam. 681.
- Τελεσφόρια, as, ἡ, subst. [institutum,] an institution.
- Τελεσφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad finem perducens, et productus,] bringing to an end, accomplished. Τελεσφόρον εἰς ἐνίαυτον. T. 32. SYN. Τελειός.
- Τελετή, ἥς, ἡ, subst. [finis, initiatio,] an end, an initiation, a sacred rite. Πόθεν δὲ τελέτας τάσδ' ἄγεις ἐς Ἑλλάδα; Bacch. 457. SYN. Τελός, θύσια. EPIITH. Μονοήμερος, νύκτερος, ἄρρητος.
- Τελευταῖος, α, ὄν, adj. [ultimus,] last. Εἰς τελευταίαν φλόγᾳ. Ion 1148. SYN. Ἑσχατός, ὑστατός.
- Τελευταῶ, v. [finio,] to end. Ὅταν τελευτήσης βίην. Helen. 1665. SYN. Πληρῶω, τέλω, τελειῶω, λήγω.
- Τελευτή, ἥς, ἡ, subst. [finis,] an end. Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. Med. 1385. SYN. Τελός, ἀπαλλαγή. EPIITH. Πικρὰ, γλυκέρᾳ.
- Τέλω, τελείω, et τελειῶω, v. [perficio,] to complete. Ἐὰν μόνον τὸ ταχθῇ εὖ τολμᾷ τελεῖν. Aj. Fl. 528. See also A. 5. Trach. 1273. SYN. Διάτελέω, τελευτᾶω, πείρῃνω, τὸλμπεύω, ἀνῶω, τελεσφόρην, ἀπεργάζομαι.
- Τελέως, adv. [perfecte,] completely. Τέλειως ἀεκούσιον ἐργόν. Trach. 1279. SYN. Ἐντέλως, ἀπαρτί.
- Τέλῃς, vid. Τελειός.
- Τέλθς, ἔος, τὸ, poet. pro τὸλς, (ut ἄχθος pro ἄχος,) subst. [tributum, debitum, merces,] tribute, a debt, a reward. Ὡ Εὐνρείδα, τέλθς σφειλόμενόν. Call. 6. 106. SYN. Χρεός.
- Τέλλω, v. [orior,] to arise. Ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἁγών. Soph. Electr. 699. SYN. Ἀνάτελλω.
- Τελαῖα, ἄτος, τὸ, subst. [lacuna,] a slough. "Ομβρίων ὕδωρ ἂν εἴχῃ ἐν τοῖς τελαῖσιν. Aves 1592. SYN. Σήραγξ, τενάγος, βάθρον, ἰλὺς, συστάς.
- Τελός, ἔος, τὸ, subst. [finis, tributum,] an end, a tribute, an office. Τέλος δέχει σὺ τῶν ἐμῶν προσφορῶν. Hec. 413. SYN. Τελευτή, πέρᾳς, ὄρος, τέλετή, δασμός. EPIITH. Πικρὸν, θανάτηφρον, δῖρρῦμον, τρίρρῦμον, κῆκον, δυστέκμαρτον, ὠκῦμῶρον, ἱερὸν, αἰσῖμον, εὐολβόν.
- Τέλσον, ου, τὸ, subst. [finis,] an end, extremity. Τέμνει δὲ τὸ τέλος ἀρούρης. N. 707. SYN. Τελός, πέρᾳς.
- Τελώνης, ου, ὁ, subst. [publicanus,] a farmer of taxes and tolls. Καὶ τελώνην, καὶ φαραγγᾶ. Equit. 248.
- Τεμάχος, ἔος, τὸ, subst. [frustum abscissum,] a slice. Κεστρᾶν τεμάχῃ μεγά-

- λαῶν. Nub. 339. SYN. Κερμαῖτιν, μδριῶν.
 Τέμενις, α, ὄν, adj. [ad lucum pertinens,] of a grove or sacred inclosure. Βωμοὺς ὀρίζει, τέμενιαν τὴ φυλλάδα. Trach. 756.
 Τέμενός, ἑός, τὸ, subst. [(1) agri portio a cæteris resecta, (2) nemus sacrum,] land set apart for an individual, a sacred grove or inclosure. Τέμενος τὰ μὲν ἐξόχον ἄλλων. Z. 194. SYN. Ἄλσος, ναός. EPI TH. Κάλῶν, ἀγλάων, περικαλλές, ἱερὸν, πεντηκοντογυῖον, Κυλλήνιον.
 Τέμεση, ης, ἡ, P. N. [Temese,] a city in Cyprus. Ἐς Τέμεσην μετὰ χαλκῶν. α. 184.
 Τέμνω, et τάμνω, f. τέμω, 2 aor. ἐτάμῶν, v. [seco,] to cut. Τέμνειν, ὁφρά τὰ χιστὰ ὑπὲρ κἀκότητᾶ φύγοιμὲν. γ. 175. See also A. 88. SYN. Ἀποτέμνω, κόπτω, σχίζω, τμήσσω.
 Τέμπᾶ, ὦν, τὰ, P. N. [(1) Tempe, (2) loca arboribus consita et pratis virentibus amœna,] (1) a beautiful valley in Thessaly, through which the river Peneus runs; (2) any delightful valley. Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ Τέμπᾶ. Theocr. 1. 67. EPI TH. Αὐδήεντᾶ.
 Τέναγός, ἑός, τὸ, subst. [locus palustris,] a marshy place. Πάντῃ γὰρ τέναγός, πάντῃ μνίδεντᾶ βύθοιο. Apoll. 4. 1237. SYN. Τέλμα, σήραγξ, ἱλός.
 Τέναγώδης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [cœnusus, palustris,] muddy, marshy. Ἐπεὶ τέναγώδεᾶ λεύσσω. Apoll. 4. 1264.
 * Τέναγων, ὀντός, ὁ, P. N. [Tenagon,] Τέναγων τ', ἄριστέως, Βακτρίων ἰθαγενής. Pers. 311.
 Τένδω, v. [rodo,] to gnaw. Ὅτ' ἀνόςτεῦς ὄν ποδᾶ τένδει. Hes. Op. 522. SYN. Ἐσθίω, ἔδω, τρώγω, κάτεσθίω, λιχνεύω.
 Τένεδός, ου, ἡ, P. N. [Tenedos,] an island in the Ægean sea. Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες. γ. 159. EPI TH. Ἱμερτῇ, ἀγχιῶλός.
 Τένθειᾶ, ας, ἡ, subst. [gulositas,] gluttony. Πολλήν γέ τένθειαν λέγεις. Aves 1690. SYN. Ἀδὴφάγια, λιχνεία.
 Τένθης, ου, adj. [gulosus,] gluttonous. Τένθαις πολλοῖς. κατὰ Μελάνθιον. Pax 1009. SYN. Ἀδὴφάγος, λιχνός.
 Τενθρηδών, ὄνός, ὁ, P. N. [Tenthredon,] Πρύθους Τενθρηδόνος υἱός. B. 756.
 Τένων, ὀντός, ὁ, subst. [(1) tendo, (2) cervix,] a tendon, the neck. Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὁμμασι σκόπουμένη. Med. 1163. SYN. Αὐχὴν, EPI TH. Κράτερός, πᾶχὺς, βᾶθὺς.
 Τέος, poet. pro Σός, q. v.
 Τεράζω, et τεράτευμαι, v. [portenta narro,] to tell of prodigies. Οὕτω δ' εἰπὲ τεράζων. Agam. 123. See also Equit. 624. SYN. Ψεύδωμαι, ραχίζω.
 Τεραμνόν, et τερεμνόν, ου, τὸ, subst. [tectum,] a roof, a house. Ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις. Hipp. 538. See also Orest. 1366. SYN. Ὑπερφόν, στέγη, σκήνωμα. EPI TH. Νυμφιδίδων.
 Τεράς, ἄτος, ἄος, et τεράτευμα, ἄτος, τὸ, subst. [signum, portentum,] a sign, a prodigy. Τεράς, οὐ τεράς, ἀλλ' ἔρῖν. Helen. 1133. See also Lys. 763. SYN. Τεκμᾶρ, σῆμα, πέλωρ, σημεῖον, θαῦμα. EPI TH. Οὐρεῖον, ἀγρίον, δαῖον, δέξιον, διάττην, πελώριον, ἀποφώλιον, ἀγρίωπον, σμερδαλέον, ἀπιστόν, μέγα.
 Τερασκόπος, ου, ὁ, subst. [haruspex,] a soothsayer. Ἄτὰρ τὸδ' ἄλλο θαῦμα, τὸν τερασκόπον. Bacch. 244. SYN. Οἰωνοσκόπος, μάντις.
 Τεράτεία, ας, ἡ, subst. [prodigiosa narratio,] a marvellous story. Καὶ τεράτειαν, καὶ περὶλεξίν. Nub. 317. SYN. Ψεῦδος.
 Τεράτευμα, vid. Τεράς.
 Τεράτευμαι, vid. Τεράζω.
 Τεράτῳδης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [portentosus,] prodigious. Καὶ σεμνόν, καὶ τεράτῳδες. Nub. 363. SYN. Πελώριος, παρὰδοξός.
 Τεράτωπος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [portentosus adspectu,] prodigious to behold. Ἄφαρ τεράτωπον ἰδέσθαι. Hom. Hymn. 18. 36. SYN. Ἀγρίωπος, τεράτῳδης.
 * Τερεμνόν, vid. Τεραμνόν.
 Τερέτρυν, ου, τὸ, subst. [terebrum,] an auger, a wimble. Τόφρᾳ δ' ἐνεικὲ τερετρᾶ Κάλυψό. ε. 246. SYN. Τρύπανόν.

Τερηδών, ὄνδς, ὁ, subst. [teredo, vermis lignum terebrans,] a timber-worm.

SYN. Σῆς, σκώληξ.

Τέρην, εἰνά, ἐν, adj. [tener,] tender. Χρῶ, χ' ὡς τέρεινᾶ νύμφα. Cycl. 513.

SYN. Ἀβρός, ἀπᾶλός, τρυφῆρός, χλωρός, μαλάκος.

* Τέρθρον, ον, ἡ, subst. [terminus, meta,] a limit, a boundary, a goal, an end. Καί μοι τῷ τέρθρον δῆλόν εἰσπορεύομαι. Eur. fr. Eurysth. 3. 2. See also Orest. 1337. and Troad. 1061. SYN. Τέλος, καμπτήρ, ὄρος, ἐσχάτια, τὸ ἐσχάτον.

Τέρμινθος, ον, ἡ, subst. [terebinthus,] the turpentine-tree. Τερμίνθον τρώγων ἐσχάτον ἀκρέμυνᾶ. Theocr. Ep. 1. 6.

Τερμῖοις, εσσαῖ, ἐν, adj. [ad pedes usque demissus,] reaching down to the feet.

Καὶ τερμῖοντᾶ χιτῶνᾶ. τ. 242. SYN. Πόδηρης, πόδηνέκης, μακρός, μέγας.

Τερμῖος, et τερμῶνιός, α, ὄν, adj. [terminalis, ultimus,] concluding, last, remotest. Ἐλθόντι χώραν τερμῖαν. C. C. 85. See also P. V. 117. SYN.

Ἐσχάτος, τελευταῖος.

Τέρμων, vid. Τέρθρον.

Τερπιάδης, ον, ὁ, patronym. [e Terpio natus,] the son of Terpius. Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδς. χ. 330.

Τερπικέραυνός, ον, ὁ, adj. [fulmine gaudens,] delighting in thunder. Ἴνᾶ καὶ Διὶ τερπικέραυνῳ. η. 164.

Τερπνός, ἡ, ὄν, adj. [delectabilis, jucundus,] delightful. Τερπνὸν ἐκ κῆναγίας.

Hipp. 108. SYN. Εὐτερπής, ἀσπασῖος, ἐπιτερπής, ἡδύς, γλυκύς, χαρίεις.

Τερπνός, adv. [jucunde,] with pleasure. Τερπνῶς νῦν εἰσδοίμ' ἂν ἐξοινωμένας.

Bacch. 802. SYN. Ἠδέως, ἄγᾶνως.

Τέρπω, v. [delecto,] to delight. Ἄλλ' αἱ ῥέται τέρπουσι τοὺς ζῦνενέτας. Androm. 207. SYN. Εὐφραίνω, ἐπιτέρπω.

Τερπωλή, ἡς, et τέρψις, ἔως, ἡ, subst. [delectatio,] delight. Οἶζον τερπωλὴν θεός ἡγάγεν. σ. 37. See also Phoen. 202. SYN. Ἠδὸν, εὐφροσύνη, θυμηδία, ἡγαῖοφροσύνη, γηθσύνη, χαρμὸν. EPITH. Βράχειᾶ, λυγρὰ, ἄλνπος, ψυχρὰ, ἡδέϊᾶ, θεσπέσιᾶ.

Τεραίνω, et τέρωσ, v. [abstergo, sicco,] to wipe off, to dry. Τερσῆναι δύνᾶται.

Π. 219. See also η. 124. SYN. Ξηραίνω, αὐαίνω.

Τερψίμβροτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [homines delectans,] delighting mortals. Καὶ χώρον τερψίμβροτοῦ ἡέλιος. Hom. Apoll. 411.

Τέρψις, vid. Τερπωλή.

Τερψιχόρη, ἡς, ἡ, P. N. [Terpsichore,] one of the nine Muses. See note on the word Ἐρατώ. Γεῖνᾶτὸ Τερψιχόρη, Μουσέων¹ μιᾶ. Apoll. 4. 896. EPITH. Χαρίεσσα, εὐειδής.

Τεσσαράβοιός, et τέτραβύειός, ον, ὁ et ἡ, adj. [quatuor boum pretio aestimatus,] worth four oxen. Τῶν δέ ἑ τεσσαράβοιν. Ψ. 705. See also Call. 3. 53.

Τεσσαράκοντᾶ, adj. [quadraginta,] forty. Τῷ δ' ἅμᾳ τεσσαράκοντᾶ μέλαινα νῆες ἐποντο. B. 759.

Τεσσαράκοντᾶετης, ον, adj. [quadraginta annos natus,] forty years old. Τοῖς δ' ἅμᾳ τεσσαράκοντᾶετης αἰζηὸς ἐποιτοῦ. Hes. Op. 439.

Τεσσαράκοστος, ἡ, ὄν, adj. [quadragiesimus,] fortieth. Τῆς τεττᾶράκοστῆς, ἡν ἐπὶ ῥις Εὐριπίδης; Eccles. 825.

Τέσσαρες, ποῖτ. τέτρορες, ἅ, τὰ, adj. [quatuor,] four. Παῖδες γένοντο τέσσαρες ῥίξης μιᾶς. Ion 1576. See also Hes. Op. 696. SYN. Πίσυρες.

* Τετάνος, οὔ, ὁ, subst. [tetanus, distensio,] distension. Χῶ τετάνος ὥσπερ ἐπὶ τροχῷ στρεβλούμενον. Lysistr. 846.

Τεταρτός, et τέτρατός, ἡ, ὄν, adj. [quartus,] fourth. Ἴζει τεταρτον τόνδε μάντιν ἐν ὁρνοῖς. Eumen. 18. See also N. 20.

Τέτω, v. [invenio,] to find. Οὐκ ἐνδὸν ἀμύμονᾶ τέτμεν ἀκοιτῖν. Z. 374. SYN. Κατάλαμβάνω, εὐρίσκω.

* Τέτορεω, vid. Τόρεω.

¹ Μουσέων is here scanned as a spondee.

Τετραβάμων, ὄνδς, adj. [(1) quadrupes, (2) quadrijugus,] four-footed, drawn by four horses. *Α λῆχῶν ἐπέβας τετραβάμοσσι γυίοις. Helen. 375. SYN.

Τετραῖπους, τετρασκελὴς, τετραῖρος, τεθριππὸβάμων.

Τετραῖβοις, vid. Τεσσαῖβοις.

Τετραγῶδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor jugera habens. Vid. Damm. in v.] consisting of four acres. Τετραγῶν δ' εἴη. σ. 373.

*Τετραγωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor angulos habens,] quadrangular. Ὁ κύκλος γένηται σοι τετραγώνος. Aves 1005.

Τετραῖνης, ἔδς, ὁ et ἡ, et τετραῖνός, ὄν, adj. [qui quatuor annorum est,] four years old. Τετραῖνες δὲ πῖθων ἀπελύετο κρατὸς ἀλειφάρ. Theocr. 7. 147.

Τετραζῦγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quadrijugus,] drawn by four horses. Πείσειās ἄν τ' ἔν, οἵτινες τετραζῦγων. Helen. 1038.

Τετραῖθελυμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quadruplex,] fourfold. Σάκος θετὸ τετραῖθελυμνόν. χ. 122.

Τετραίνω, v. [terebro,] to bore, to perforate. Τέτρηνεν δ' ἀρά πάντᾱ. ε. 247. SYN. Διᾱτρήω.

Τετραῖκι, et τετραῖκις, adv. [quater,] four times. See in Πεντάκις.

Τετρακνημὸς, ου, et τετρακνήμων, ὄνδς, adj. [quatuor habens radios,] having four spokes. Πῆμα· τὸν δὲ τετρακναμὸν. Pyth. 2. 73. See also Pyth. 4. 382.

Τετρακύκλος,¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor rotas habens,] four-wheeled. Πρόσθε μὲν ἡμῖνοι ἔλκον τετρακύκλῳ ἀπῆνν. Ω. 324.

Τετραμέτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui quatuor metrorum est,] containing four measures. Ἦγει· πότερον τρίμετρον, ἢ τὸ τετραμέτρον. Nub. 642.

Τετραμοῖρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quadruplum continens,] containing a fourth part, fourth. Οἱ τετραμοῖρον νυκτὸς φρουράν. Rhes. 5. SYN. Τεταρτός, τετρατὸς, τετρατρήδς.

Τετραορία, as, ἡ, subst. [quadriga,] a chariot and four. Θήρωνᾱ δὲ τετραορίας. Olymp. 2. 8.

Τετραῖρος, et τετρωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quadrijugus, (2) quadrupes,] drawn by four, four-footed. Τετραῖρον φάσμα ταύρου. Trach. 508. See also Hipp. 1224. SYN. Τεράζῦγος, τετραβάμων, τεθριππός, τετραῖπους, τεθριππὸβάμων.

Τετραῖπάλαι, adv. [jamdudum,] very long ago. Ξεῖν' Ἀλίκαρνησσεύ, τετραῖπάλαι σποδῖν. Call. Ep. 2. 4. SYN. Πρόπάλαι, πάλαι, χρόνῳ.

Τετραπήχῦς, ἔδς, adj. [qui quatuor cubitorum est,] four cubits high. Εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις. Ran. 1016.

Τετραπλῆ, adv. [quadrupliciter,] fourfold. Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσμεν. A. 128.

Τετραπόδηδον, adv. [more quadrupedum,] like a quadruped. Ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραπόδηδον ἐσθάναι. Pax 896.

Τετραπόλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quater aratro versus,] four times ploughed. Καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως. Theocr. 25. 26.

Τετραῖπους, πῶδός, adj. [quadrupes,] four-footed. Τετραῖπῶδος βᾶσιν θηρὸς ὀρεστέρου. Hec. 1041. SYN. Τετρασκελὴς, τετραβάμων, τετραῖρος.

Τετραπτέρυλλις, ἰδός, ἡ, subst. [locusta,] a grasshopper. Ἡ τῶν τετραπτερυλλίδων. Acharn. 871. SYN. Ἀκρίς, τέττιξ.

Τετραπτελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor pinnas habens,] four-winged. Βούλει μάχεσθαι Γηρύωνη τετραπτελός; Acharn. 1081.

Τετραπτελῖς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [quatuor urbes habens,] containing four cities. Ὅδ' ἐκ τίνος γῆς, ὧ γέρον, τετραπτελῖν. Heracl. 81.

Τετραρχία, as, ἡ, subst. [tetrarchia,] a tetrarchy. Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ δ' ἐννέπω τετραρχία. Alcest. 1173.

Τετρας, ἀδός, ἡ, subst. [quaternio,] the number four, a party of four, a period of four days. Τοῦ 'ν τετραδὶ πέπεμμένον. Plut. 1126.

¹ The second syllable in τετρακύκλος is long, ι. 242. Ἐσθλαί τετρακύκλοι, ἀπ' οὐδὲος ὀχλίσσειαν, if τεσσαράκυκλοι be not the true reading.

Τετρασκελής, ἑὺς, ὁ ἐτ ἡ, adj. [quadrupes,] four-legged. Τυφῶνας, ἡ Γίγαντας, ἡ τετρασκελεῖς. Herc. F. 1263. SYN. See Τετράπους.

Τετραστάτηρος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [quatuor stateras æquans,] of four staters or half-crowns. Τετραστατήρου καὶ τῶν. Eccles. 413.

Τετραῦτος, vid. Τεταρτός.

Τετραῦτρυφός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [in quatuor partes fractus,] broken into four parts. Ἄρτον δειπνήσας τετραῦτρυφόν. Hes. Op. 440. SYN. See Τετράμοιρος.

Τετραῦφάληρος, ἐτ τετραῦφάλος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [quatuor conos habens,] having four cones or plumes. Ἀμφίφαλον κύνεον θεῶν, τετραῦφαλλον. Λ. 41. See also X. 315.

Τετραχθαῖ, adv. [quadrifariam,] in four ways. Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διέσχισεν ὁς ἀνέμοιοι. ι. 71.

Τετρεμαίνω, vid. Τρεμω.

Τετρωρός, vid. Τετράρορος.

“Τέττα, [possit esse vocativus ab ὁ τέττης, ου, et est, ut τάρα, ἄττα, ἄππα, πάππα, titulus juniorum ad seniores.” Damm. in v.] respected sir. Τέττα, σῶπῃ ἦσθ. Δ. 412.

Τέτταρες, vid. Τέσσαρες.

Τεττιγυφόρος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [cicadifer,] wearing the cigal. “Ὅδ’ ἐκείνους ὄραν τεττιγυφόρους. Equit. 1328.

Τέττιξ, ιγός, ὁ, subst. [cicada,] the cigal, or balm-cricket. Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἑνὰ μῆν’ ἡ δὲ δόξ. Aves 39. SYN. Τετραπτερυλλίς. ΕΡΙΤΗ. Δαλός, ἡχέτης, κύνανόπτερος, σφόρος, γηγενής, φύλμυνος, ἀπάθης, ἀναιμύσαρκος, αἰθαλίων, λιγυρός, ὀξύμελής, λειριῶεις.

Τεύκω, vid. Τεύχω.

Τευθίς, ιδός, ἡ, subst. [loligo,] a sleeve-fish. See in Τάγνην.

Τευθρανίδης, ου, ὁ, patronym. [Teuthranides,] the son of Teuthras. Τευθρανίδην. Ζ. 13.

Τεύθρας, αντός, ὁ, P. N. [Teuthras.] Ἀντιθέον Τεύθραντᾶ. Ε. 705.

* Τευκρίς, ιδός, ἡ, adj. [Trojana,] Trojan. Θουριός ὄρνις Τευκρίδ’ ἐπ’ αἰών. Agam. 111. SYN. See Τρωϊκός.

Τευκρός, ου, ὁ, P. N. [Teucer.] “Ὀνόμα μὲν ἡμῖν Τευκρός. Helen. 87. ΕΡΙΤΗ. Ἄναξ, Τελαμώνιος, ἀντιθέος, δαΐφρων, εὐμμελής, ἐκηβόλος, ἀριστός Ἀχαιῶν, ἀμύμων.

Τευμησός, ου, ὁ, P. N. [Teumesus,] a mountain and village in Boeotia. Τευμησὺν ἐκλιπόντᾶ. Phœn. 1116. ΕΡΙΤΗ. Λεχέποιος.

Τεύτλων, et dimin. τεύτλιον, ου, τὸ, subst. [beta,] beet. Θώρηκας δ’ εἶχον χλδερῶν πλάτῶν ἀπὸ τεύτλων. Batrach. 161. See also Ran. 972.

Τευχεσφόρος, τευχδόφρος, et τευχηστής, ου, et * τευχηστήρ, ἦρος, ὁ, subst. [armiger,] an armor-bearer, a warrior. Ἐπ’ ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ. Choëph. 617. See also Rhes. 3. Call. 1. 77. and Pers. 900. SYN. See Ὀπλίτης.

Τεύχος, εὺς, τὸ, subst. [(1) vas, (2) instrumentum bellicum,] a vessel, armor. Σὺ δ’ αὖ λαβοῦσά τευχός. Hec. 607. SYN. Σκευός, ἀγγεῖον, κύτος, ὄπλον. ΕΡΙΤΗ. Πόντιον, πάγχρυσον, λευκόν, αἰμάτηρον, πληρές, (2) χρυσήλατον, ἀρήιον, κένον, δήιον, κλυτόν, αἰδόν, μάρμαυρον, περὶκαλλές, πόλεμήιον, χρύσειον, παμφάνων, σιγαλέον.

Τευχοδόρος, vid. Τευχεσφόρος.

Τεύχω, et τεῦκω, v. [fabricor, paro,] to make, to prepare. Τεύχειν’ ἐξέχῃ γάρ μιν ἐφίλατῳ Παλλὰς Ἀθήνη. Ε. 61. See also ο. 77. SYN. Τεκταίνω, τέχναζομαι, εὐτρέπιζω, παρσκευάζω, ποίεω, ὀπλίζω.

Τέφρα, as, ἡ, subst. [cinis,] ashes. Μέστ’ ἐστὶν ἡμῶν κύνεος ἡ τέφρας πῶθεν. Cycl. 634. SYN. Αἰθαλή, σπυδός, ΕΡΙΤΗ. Μελαινὰ, λεπτή, οἰκτροτάτη, βᾶθειᾶ, ἀμπέλοσσεᾶ.

Τέχναζω, τέχναῶ, et τέχναῶμαι, v. [arte paro, vel ago,] to contrive ingeniously. Τοῦ γὰρ τέχναζειν ἡμετέρους ὁ πυρᾶμοις. Thesm. 94. See also Heracl. 1003. SYN. Μηχανᾶμαι, τεύχω, τεκταίνω, κατασκευάζω, ἀπαῖτω.

Τέχνασμα, et τέχνημα, ἄρως, τὸ, subst. [artificium, opus,] an artifice, a work.

Τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτά. Orest. 1577. See also Iph. T. 1356. SYN. Δόλος, μηχανή, μηχανημα, σόφισμα, ἔργον, πάλαισμα, πάλαισμα.

Τεχνη, ης, ἡ, subst. [(1) ars, (2) dolus,] art, artifice. Δεῖναι γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκειν τέχνας. Iph. T. 1032. SYN. Τεχνημα, τέχνασμα, ἐπιστήμη, δόλος, πανουργία. EPIITH. Μαντική, ἐμπύρος, δόλια, ξενεκτόνος, γυναικεία, σκληρά, ἀπηνής, ἀψευδής, ἐρατή, δυστέκμαρτος, πίνυτή, φαρμάκδεσσα, πύκνιη, πόλυμητις.

Τεχνήεις, εσσα, ἐν, adj. [arte excultus vel excolens,] artfully made, artful. Τεχνήεις Ἡφαιστὸς ἐμήσατο θεσκέλα ἔργα. Apoll. 3. 229. SYN. Δαίδαλος.

Τεχνηέντως, adv. [artificiose,] with skill. "Ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐξέσθαι τεχνηέντως. Apoll. 1. 561. SYN. Εὔ, κάλως, ἐπιστάμενως.

Τεχνημα, vid. Τέχνασμα.

Τεως, poet. τεῖως, adv. [interea; donec; tandiu;] in the mean time; until; so long as. Ἐγὼ δ' οἶσω τεως. Heracl. 725. See also δ. 91. SYN. Ἐως, ἐπὶ τῷσιν, πάλαι.

Τῇ, imper. ab inus. τάω, v. [accipe,] take. Τῇ τοδὲ φάρμακον ἐσθλόν. κ. 287. EXP. Λάβε, δέξαι.

Τήθη, τηθη, et τίθη, ης, ἡ, subst. [nutrix, avia,] a nurse, a grandmother. Ἄλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρείοτάτων. Lysistr. 549. SYN. Τίθινη, μάμη, μητρομήτωρ.

Τῆθς, εὖς, τὸ, subst. [ostreorum genus,] a kind of oyster. Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἄνῃρ ὃδὲ τήθεα διφῶν. Π. 747. SYN. Ὀστρεὼν, κόγχη.

Τηθς, εὖς, ἡ, P. N. [Tethys,] the greatest of the marine deities. Τηθς δ' Ἠκεῖν' ὦ πτόταμους τέκε διηέντας. Hes. Theog. 337. SYN. Θάλασσα. EPIITH. Ἀρχαῖα, ἱέρα, πόλυτεκνός, μήτηρ, λευκώλενός, βωτιάνειρα.

Τήϊος, α, ὄν, adj. [Teius,] of Teos, a maritime town of Ionia. Ἴβυκός ἐκεῖνος, κἀνακρῶν ὁ Τήϊος. Thesm. 161.

Τηκεδών, ὄνς, ἡ, subst. [tabes,] a consumption. Τηκεδὼνι φθίνθουσαί. Apoll. 4. 902. EPIITH. Στυγέρα.

*Τηκτός, η, ὄν, adj. [liquefactus,] melted. Τηκτός, μόλυβδός. Androm. 266.

Τήκω, et τήκμαι, [(1) liquefacio, (2) tabesco,] to melt away, to pine. Τήκε, πῶσιν γόδωσά. τ. 264. SYN. Ἐκθήκω, ἀπότηκω, μαραινόμεναι, ἀπομαραινόμεναι, φθίνόμεναι.

Τηλαυγής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [(1) longe splendorem spargens, (2) conspicuus,] shining from afar, conspicuous. Ἀκτὶς τηλαυγής θάλπει. Aves 1092. SYN. Τηλεφάνης, λαμπρός, ἐκδηλός, περὶφάνης.

Τῆλε, τηλοθῆν, τηλοθῆ, τηλοσέ, et superl. τηλοτάτω, adv. [procul,] far off. Τῆλε δὲ χαλκός. K. 153. See also B. 849. Π. 233. Δ. 455. and η. 322. SYN. Ἐκός, μακροθῆν, πόρρω, ἀπότηλε, μακράν, μακροτάτω.

Τηλεδᾶπός, η, ὄν, adj. [longinquus, peregrinus,] distant. Τηλεδᾶπ' πρὸς δ' αὐτοῖς ὄνησόμεθ'. ξ. 415. SYN. Τήλουρος, ξένος, ἐκδημὸς, ἀλλοδαπός.

Τηλεθάω, v. [floreo,] to flourish, to bloom. Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πέφυκει τηλεθῶντά. η. 114. SYN. See Θάλλω.

Τηλεκλειτός, et τηλεκλυτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [procul celebrer fama,] far-famed. Τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάτην. λ. 307. See also T. 400. SYN. See Ἀγακλυτός.

*Τηλεκλής, ἦς, ὁ, P. N. [Telecles.] Ἡράκλεις μὲν ἐνῆρατο Τηλεκλήα. Apoll. 1. 1040.

Τηλέκλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e longinquo arcessitus,] invited from afar. Τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι. M. 108.

Τηλεμάχος, ου, ὁ, P. N. [Telemachus,] the son of Ulysses. Τηλεμάχος' οὐ γὰρ ἐπὶ γάμει πῶσει πῶσιν. Orest. 582. EPIITH. Ἡρώς, ὑψάγορας, δαΐφρων, θεοειδής, θεοεικέλς, πόλυμυθος, μεγάλῃτωρ, μεγαθυμὸς, πέπνυμένος, μένους ἀσχετός, φίλος υἱός Ὀδυσσῆος.

Τηλέμους, ου, ὁ, P. N. [Telemus.] Ὁ μάντις ὁ Τηλέμους ἐχθρ' ἀγορεύων. Theocr. 6. 23.

Τηλεπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe errans,] far-wandering. Πᾶ μ' ἀγοῦσι τηλεπλαγκτοὶ πλᾶναι; P. V. 595.

Τηλεπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a longinquo missus,] sent from afar. Φάος δὲ τηλεπομπὸν οὐκ ἠναίεντο. Agam. 291.

Τηλεπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe penetrans,] far-penetrating, deep. Τηλεπῶρον τὶ βῆμα. Nub. 964.

Τηλεπύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [portas longe a se invicem collocatas habens,] having gates far apart from each other. Ἦδ' ὡς τηλεπύλον Λαιστρυγόνειν ἀφίκανεν. ψ. 318.

Τηλεσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe prospiciens,] far-surveying. Τηλεσκοπῶ ὄμματι γαῖαν. Nub. 289.

Τηλεφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [procul conspicuus,] conspicuous from afar. Τηλεφάνεις σκόπιās ἀφ' ὁρώμεθα. Nub. 281. SYN. See Τηλανγής.

Τηλεφίδης, ου, ὁ, patronym. [Telephides,] the son of Telephus. Τηλεφίδην κατένῃρατο χαλκῷ. λ. 518.

Τηλεφίλον, ου, τὸ, subst. [papaveris folium,] a poppy-leaf. Οὐδέ τ' ὃ τηλεφίλον ποτὶ μᾶζ' αἰμένον πλατᾶγησε. Theocr. 3. 29.

Τηλέφους, ου, ὁ, P. N. [Telephus.] Καὶ τὸν Μελέαρον, κατὶ μᾶλ' αὖ τὸν Τηλέφον. Ran. 864.

Τηλία, as, ἡ, subst. [cribri circumferentia, tabula. Vid. Brunck. ad Vesp. 147.] the hoop of a cask or sieve, a board, a meal-tub. Ποῦ 'σθ' ἡ τηλία; Vesp. 147. SYN. Σάνις, κόσκινός.

Τηλίκος, η, ὅν, et τηλικοῦτος, αὐτη, οὗτος, adj. [tantus statura aut ætate,] so great in age or size, such. Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος. σ. 174. See also Eccles. 1031. SYN. Τόσος, τόσοῦτος.

* Τηλόρος, et τήλουρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longinquus,] distant. Ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τήλορος ναίω δόμοις. Eur. Electr. 251. See also Orest. 1319. SYN. Τηλεδάρος, τηλεπῶρος.

Τηλυγέτος, η, ὅν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) natus cum pater jam senex vel absens est, (2) delectissimus, (3) unicus,] born when the father is advanced in age or in a distant land, dearly loved, the only. Ἔχω σ', ὄρεσ' αὖ, τηλυγέτον. Iph. T. 829. SYN. Ἀγάπητος, ὀψιγόνος, μοῦνος.

Τηλωπός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [longe e conspectu,] far out of sight. Τηλωπὸς οἰχρεῖ, δυσμενῶν θηρὰν ἔχων. Aj. Fl. 564. SYN. Ἐκδημός, ἐκτόπιος, μακρός.

Τημελέω, v. [curo,] to mind, to observe. Σώματός τ' ἐτημελεῖ. Iph. T. 312. SYN. Ἐπιμελεῖσθαι, μελετᾶω, φροντίζω, σπουδάζω, μερίμνῶ.

Τημέρα, et τήμερῶν, vid. Σημέρα, et σήμερον.

Τῆμος, τημόςδε, et τημοῦτος, adv. [tunc,] then. Μῆναι καὶ τῆμος ἰδέσθαι. Apoll. 4. 252. See also Theocr. 10. 49. and Call. 3. 175. SYN. Τότε, τηνικά, τηνικάδε, τηνικάυτ' αὖ, τῶκά, τόφρα.

Τηνεῖ, τηνῶθεν, τηνῶθι, τηνῶθε, adv. [ibi,] there. Τηνεῖ γὰρ φοιτῇ. Theocr. 2. 98. See also Acharn. 754. Theocr. 8. 44. and Theocr. 3. 10.

Τήνελλα, ης, ἡ, τήνελλος, ου, ὁ, subst. [lyræ harmonia victoriam clamans,] a triumphal song. Τήνελλα δῆγ' εἶπερ καλεῖς. Acharn. 1228. See also Equit. 276.

Τηνικά, τηνικάδε, et τηνικάυτ' αὖ, adv. [tum, ideo,] then, therefore. Τανικά κεκακῶς ἀπαύεταί. Theocr. 1. 17. See also Pax 1142. and Aves 1487. SYN. See Τῆμος.

Τήνιος, α, ὅν, adj. [Tenius,] of Tenos, one of the Cyclades. Σκυρῶδων κέφαλας τρεῖς Τηνίων. Plut. 718.

Τήνιος, Dor. pro Ἐκεῖνος, q. v. item P. N. [Tenos,] an island. See Τήνιος. Τῇ-νφ τὲ σὺνάπτοντο. Pers. 887.

Τήρειά, as, ἡ, P. N. [Teria,] a city in the Troad. Καὶ Τηρείης ἄρος αἰπύ. B. 829.

* Τήρειος, α, ὅν, adj. [e Tereo,] of or belonging to Tereus. Ὅπα τὰς Τηρείας. Æsch. Suppl. 62.

¹ Τηλέπυλος is considered by Wolf as a proper name. See Damm. in v. and Schol. Hom. κ. 82.

Τηρεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Tereus.] Ἐν ταῖς τραγωδίασιν ἐμὲ τὸν Τηρεῖα. Aves 101.

Τηρεῶ, v. [observo,] to watch. Τηροῦντες ἡμᾶς. Thesm. 416. SYN. Δῖατηρεῶ, φύλασσω, θεράπευω, τημελέω, σκόπεω, σκέπτομαι, φρουρεῶ, σκόπιάζω.

Τήρησις, ἔως, ἡ, subst. [observantia,] the watching. Ἀφύλακτος ἡ τήρησις. Eur. fr. Antig. 6. 2. SYN. Φύλακῃ, θεράπειά.

* Τηρὸς, ὄν, adj. [custodiens,] guarding. Ἡ τηρὸν ἱεροῦ ῥαβδόν. Æsch. Suppl. 256. SYN. Φύλαξ.

Τητᾶω, v. [privo,] to deprive. Ἀρίστων νυμφίων τητῶμεναι. Hec. 324. SYN. Ἀφαιρεῶ, στέρεω, στέρισκω.

Τῆτες, adv. [hoc anno,] this year. Τῆτες δ' ἀπέθανόν. Acharn. 15.

Τηυγέτος, vid. Ταυγέτος.

Τηυσὸς, α, ὄν, adj. [irritus,] vain. Εἴσω· τηυσοῖοι δὲ πόδες φέρων ἐνθά καὶ ἐνθά. Apoll. 3. 651. SYN. See Μᾶταιος.

Τιάρα, ας, ἡ, subst. [tiara,] a turban. Ἐγνώρισεν τιάrais. Anacr. 55. 4.

Τιβάρηνις, ἰδὸς, ἡ, adj. [Tibarenis,] of the Tibareni. Πᾶρεξ Τιβάρηνιδά γαῖαν. Apoll. 2. 1012.

Τιβάρηνοι, ὦν, οἱ, P. N. [Tibareni,] a nation in Scythia. Ἀγχι δὲ ναιετάουσι πόλυρρῆνες Τιβάρηνοί. Apoll. 2. 377.

Τίξω, f. ἥσω, v. [crucio, angō,] to torment, to fret. Τίφθ' οὕτω τετίησθόν. O. 447. SYN. Τρυχῶω, ἀνιάω, τυλαιπωρεῶ.

Τίη, adv. [cur?] why? ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως; Z. 55. SYN. Τί, διὰ τί, τίπτε;

Τίθαιβώσσω, v. [mellifico,] to make honey. Ἐπειτὰ τίθαιβώσσουσὶ μέλισσαι. v. 106.

Τιθάσεντης, οὔ, ὁ, subst. [delinitor,] a soother, a tamer. Ἴνᾳ γιγνώσκης τὸν τιθάσεντήν. Vesp. 704.

Τίθασσός, ἡ, ὄν, adj. [mansuetus,] tame. Τίθασσός ὦν, φίλὸν ἐλγ. Eumen. 357. SYN. Ἡμέρὸς, πρῶός.

Τίθημι, et inus. τίθω, f. θήσω, v. [pono, facio,] to place, to cause. Φιλότητᾱ μετ' ἀμφότεροισι τίθησι. Δ. 83. See also A. 585. SYN. Ἀνατίθημι, καθίστημι, τάσσω, πρὸβύλλω, ποίω.

Τίθηνῶμαι, v. [nutrio, servo,] to nourish, to preserve. Οὗ Πόντιαι σεμνὰ τίθηνουνται. C. C. 1049. SYN. Τρέφω, ἀνατρέφω, σώζω, θεράπευω.

Τίθηνός, οὔ, et (2) τίθηνη, ης, ἡ, subst. [nutrix,] a nurse. Πῶνον τίθηνους ἀπὸ δίδουσά σοι τρῶφάς. Iph. A. 1230. SYN. Θρέπτειρά, θρέπτρια, τρῶφός. EPITH. Ἐύζωνός, εὐπλόκαμός, βᾶθυκολπός, γεραῖα.

Τιθράσιος, α, ὄν, adj. [Tithrasius,] of Tithrasus, a place in Libya. Διασπᾶσονται Γοργῶνες Τιθράσιαι. Ran. 480.

Τιθύμαλλον, ὄν, τὸ, subst. [herba lactaria,] spurge. Τιθύμαλλον ἐμβάλλοντᾱ τοῦ Λάκωνικοῦ. Eccles. 405.

Τιθωνός, οὔ, ὁ, P. N. [Tithonus.] Λαῶμεδων δ' ἄρᾱ Τιθωνὸν τέκετο, Πριάμόν τέ. Y. 237. EPITH. Ἄγανός, χαρίεις, ῥύδδεις.

Τίκτω, f. τέξω, 2 aor. ἐτέκον, v. [pario, gigno,] to produce, to beget, to bear. See in Τιθωνός. SYN. Τέκνω, γεννᾶω.

Τίλλω, f. ἱλλῶ, v. [vello,] to pluck or tear. Ἐλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε. Aves 365. SYN. Ἀποτίλλω, ἐκτίλλω, ἀποκνίζω, ξαίνω, ψάλλω.

* Τιλμός, οὔ, ὁ, subst. [vulsio,] a tearing. Τιλμοί, τιλμοί, καὶ στιγμοί. Æsch. Suppl. 846.

Τιμάγητος, ὄν, ὁ, P. N. [Timagetus.] Βασεῦμαι πῶτι τὰν Τιμαγήτοῦ παλαστραν. Theocr. 2. 8.

Τιμαγόρας, ὄν, ὁ, P. N. [Timagoras.] Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργήν, ἀπατερθὲν ὄρωντι. Theogn. 1055.

Τιμαλφῶ, v. [honoro, celebro,] to honor, to extol. Διοσδύτοις σκήπτροισι τιμαλφόμενον. Eum. 629. SYN. See Τιμᾶω.

Τιμάρως, Ion. τιμήρως, vid. Τιμωρὸς.

Τιμαῖχος, ου, ό, et ή, adj. [honorem habens,] possessing honor. Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμαῖχος ἐστί. Hom. Hymn. 4. 31. SYN. See Τιμήεις.

Τίμαρχος, ου, ό, P. N. [Timarchus.] Ἡ δίζη Τίμαρχον ἐν Ἀΐδους. Call. Ep. 11. 1.

Τιμάω, v. [æstimo, honoro,] to value, to honor. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. Phœn. 1684. SYN. Τίω, τιμαλφῶ, σέβάζομαι, πρεσβεύω, αἰδέομαι, γέραίρω, κυδαίνω, διὰ τιμῆς ἔχω, θέρᾶπτεύω.

* Τιμάωρ, vid. Τιμωρός.

Τιμή, ής, ή, subst. [honos, pretium,] honor, value, price, prerogative. Φοῖβ', ἀδίκηῖς αὖ, τιμὰς ἐνέρων. Alcest. 30. SYN. Γέρᾱς, κλέος, σέβᾱς, κυδός, ἀξίωμα, ἀξιώσις, τίμημα, δόξα, εὐδοξία. EPITH. Μεγάλη, βασιληῆς, πρεσβηῆς, ἀξία, μαντεῖος, πολυθύτος, δημηγόρος, ξενοκτόνος, πᾶτρός, ἄθανάτος, γέρασμός, ὑψηλῶρ, βούθυτος, δᾶφνηφόρος.

Τιμήεις, εσσα, ἐν, et τιμῖος, α, ὄν, adj. [pretiosus, honoratus,] precious, honored. Τιμήεις τῷ γάμος καὶ αἰοιδίμος. Apoll. 4. 1143. See also Troad. 49. SYN. Ἐντιμός, τιμαῖχος, ἀξιοτιμός, γεράρος, σέβασμός, ἐριτιμός, ἐνδοξός, περὶ βλεπτός.

Τίμημα, ἄτος, τό, subst. [æstimatio, mulcta,] a valuation, a rate, a penalty. Τὸν Σικελικόν, τίμημά κλωὸς σὺνκῖνος. Vesp. 897. SYN. Ζημία, ἀντάλλαγμα, ἀξία.

* Τιμήροος, vid. Τιμωρός.

Τιμητέος, α, ὄν, adj. verbal. [in honore habendus,] must be honored. Εἰ δὲ δυστύχει, τιμητέος. Orest. 478.

Τιμητικός, ή, ὄν, adj. [censorius,] pertaining to a censor. Ἡ πῖράκιον τιμητικόν. Vesp. 167.

Τιμῖος, vid. Τιμήεις.

Τιμοδημός, ου, ό, P. N. [Timodēmus.] Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρά Τιμοδημός. Call. Ep. 40. 3.

Τιμοδημίδης, ου, ό, adj. [a populo honoratus,] honored by the people. Τιμοδημιδαὶ ἐξ ὁχώτα-τοι. Nem. 2. 27. SYN. Ὑψιπῶλις.

Τιμοθέος, ου, ό, P. N. [Timotheus.] Ὁ Τιμοθεον δὲ πύργος. Plut. 180.

* Τιμοκλειᾶ, as, ή, P. N. [Timoclia.] Τιμοκλεῖ ἐπεστιάτει. Thesm. 373.

Τιμοκρέων, οντός, ό, P. N. [Timocreon.] Κεῖμαι Τιμοκρέων Ροδίος. Simon. 58. 2.

Τιμοκρίτης, ου, ό, P. N. [Timocritus.] Κάρτερὺς ἐν πολέμοις Τιμοκρίτης. Anacr. 164.

Τιμονῶ, ής, ή, P. N. [Timonoë.] Τιμονῶ δὲ, τίς ἐσσί; Call. Ep. 16. 1.

* Τίμος, ου, ό, subst. [pretium,] price. Πού δὲθ' ὁ τίμος. Choëph. 903. SYN.

Τιμή, ἀντάλλαγμα, τίμημα.

Τίμων, ωτός, ό, P. N. [Timon.] Τίμων μισάνθρωπὺς ἐσοικέω. Call. Ep. 3. 1.

EPITH. Σκληρός, ἄπηνης, ἄγριός.

Τιμώναξ, ακτός, ό, P. N. [Timōnax.] Εὐχῆδ, Τιμώνακτὶ θεῶν κήρυκᾶ. Anacr. 197.

Τιμωρῶ, v. [(1) cum dat. defendo, ulciscor; (2) cum acc. punio,] to defend, to avenge, to punish. Πάλαμήδους σὲ τιμωρεῖ φόνος. Orest. 427. SYN. Ἐκδικέω, ζημιῶ, μετέρχομαι, κολάζω, βῶθβῶ, ἄμυνω, ἐπικουρῶ, ἀρκέω, ἀρήγω.

* Τιμωρία, as, et τιμώρησις, ή, subst. [vindicta, pœna,] vengeance, punishment.

Ματρός αἵματος τιμώριαι. Orest. 394. SYN. Ποινή, δίκη, τίσις.

Τιμωρός, τιμάροος, Ion. τιμήροος, ου, ό et ή, et τιμάωρ, ὄρος, ό, subst. [ultor, defensor,] an avenger, a defender. Οὐκουν, τράφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμούς. Herc. F. 167. See also Eur. fr. Dan. 7. 4. Apoll. 4. 1309. et Æsch. Suppl. 43. SYN. Τίτης, ποινητήρ, ἄμυντωρ.

Τινάκτωρ, ὄρος, ό, subst. [quassator,] one who shakes. Οὐ Πῶπειδᾶωνά τινάκτορά γαίης. Trach. 502.

Τινάσσω, v. [quatio, vibro,] to shake, to brandish. Πιστός, τινάσσω χειρὶ πύρπνυον βέλός. P. V. 953. SYN. Ἀπὸ τινάσσω, σείω, δύνω, πάλλω, κρᾶδῶ, κινέω, ἀναπάλλω, σάλλασσω.

Τίνυμι, τίνω, Ion. imp. τίνεσκόν, f. τίσω, v. [luo, pendo,] to pay, to expiate, to

recompense. Λάβην τινυμένους θυμαλγᾶ. ω. 325. See also Orest. 7. and Apoll. 2. 477.

Τιπτε, pro τῇ ποτῇ.

Τίρυνθος, ου, et Τίρυνς, υνθος, ἡ, P. N. [Tiryns,] a city in Argolis. Λίπων Τίρυνθον εὐκτῖμενον πτόλιεθρον. Hes. Scut. 81. See also B. 559. EPITH. Τειχιόεσσα.

Τιρύνθιος, α, ον, adj. [Tirynthius,] Tirynthian. Οἶον παῖδᾶ σ' ἡ Τιρυνθία. Alcēst. 854.

Τῖς, τινός, pronom. [aliquis, quis?] some one, who? Τίνας ποῦθ' ἔδρας τάσδε μοι δοᾷξῇ; Cē. R. 2.

* Τισιάδης, ου, ὁ, P. N. [Tisiades,] Ω Σμικυθίων, καὶ Τισιάδῃ. Vesp. 401.

Τίστις, ἑως, ἡ, subst. [vindicta,] vengeance. Καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τῇ νερτέροις. Helen. 1012. SYN. Τιμωρία, ποιή.

Τίταινω, v. [tendo, extendo,] to stretch, to spread. Προπαροιθε θρόνων ἐτίταινε τράπεζας. κ. 354. SYN. Τείνω, ἔλκω.

Τιτάν, ἄνδς, Ιον. ἦνδς, ὁ, P. N. [Titan,] (1) the Sun, also (2) in the plur. the Giants, sons of Caelus and Terra, who conspired against Jupiter. Ἀφελῶς δ' ἐλαμψε Τιτάν. Anacr. 37. 7. SYN. (1) See "Ηλιός. EPITH. (2) Ἄριστοι ἐξοχὰ πάντων, ἄγανοί, δεινοί, κράτεροι, βίην ὑπερόπλον ἔχοντες, γηγενῆς, ἀγριοί, ὑπερφύλλοι, πάλαιγενῆς.

Τιτανίς, ἰδός, ἡ, adj. [Titania,] Titanian, gigantic. Μερῶπος Τιτανίδα κούραν. Helen. 381.

Τιτανοκτόνδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [Titanas interficiens,] Titan-destroying. Κινέσσω μὲν Τιτανοκτόνδν. Batrach. 274.

Τιτάνδς, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) calx, gypsum; (2) item, P. N. Titanus,] (1) clay, gypsum; (2) a town and mountainous country in Thessaly. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνφ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι. Hes. Scut. 141. See also B. 751. SYN. Λευκὴ γῆ.

Τιτᾶρήσιός, ου, ὁ, P. N. [Titaresius,] a river in Thessaly. Οἱ τ' ἀμφ' ἱμερτόν Τιτᾶρήσιόν. B. 751.

Τίτης, ου, ὁ, adj. [vindex,] avenging. Τίτας φόνος πέπηγεν. Choëph. 65. SYN. See Τιμωρός.

Τίτθῃ, ης, ἡ, subst. [nutrix,] a nurse. Ἔχουσα; ὅ. τίτθῃ, νῇ Δῦ, ἐμή. Thesm. 609. SYN. Μάμμη, τρῶδς.

Τιτθός, οὔ, ὁ, et dimin. τιτθῖον, ου, τὸ, subst. [mamma,] a teat, a breast. Τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Thesm. 647. See also Ran. 414. SYN. Μαζός, μαστιδίον.

Τίτίας, ου, ὁ, P. N. [Titias,] Ἀθελών Τιτίην ἀπῆκαιντό. Apoll. 2. 785.

Τίτρώσκω, et τρώω, f. τρώσω, v. [vulnero,] to wound. Φάτις, τέτρωται δικτύον πλέω λῆγειν. Agam. 841. See also Φ. 293. SYN. Τραυματίζω, οὐτάζω, ἁμόσσω.

Τίτυοκτόνδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [Tityum interficiens,] slaying Tityus. Ἀρεμί, παρθενίη, Τίτυοκτόνῃ. Call. 3. 110.

Τίτυός, οὔ, ὁ, P. N. [Tityus,] one of the Giants. Ἦγόν, ἐποψόμενον Τίτυόν, Γαίην υἱόν. η. 324. PHR. See λ. 575.

Τίτυρός, ου, ὁ, P. N. [Tityrus,] Ὁ δὲ Τίτυρός ἐγγυθῆν ἀσεῖ. Theocr. 7. 72.

Τίτύσκειναι, v. [dirigo ad scopum,] to aim at. Οὐδ' ἀφάμαρτε τίτυσκόμενος κέφαλῃφιν. Λ. 350. SYN. Στόχάζω, ἐμβάλλω, εὐτρεπίζω.

Τίφη, ης, ἡ, subst. [blatta,] a bakehouse beetle. Σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τῇ καὶ θρυαλλιδός; Acharn. 925. SYN. Σίλφιν.

Τίφος, ἑός, τὸ, subst. [palus,] a marsh. Ἐρῶμάνθιν ἄμμεγα τίφος. Apoll. 1. 127. SYN. Ἐλός, λίμνη, τέλμα.

Τίφυς, ὅς, ὁ, P. N. [Tiphys,] one of the Argonauts. Τίφυς δ' Ἀγνιάδης. Apoll.

¹ The first syllable of τινυμί is long in Homer, Hesiod, and Apollonius Rhodius, but short in the Tragedians, except in Cēd. Col. 220.

1. 105. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀύμωμν, κῶβερνίτης.

Τῶ, ¹ f. ἴσω, v. [(1) honoro, (2) vereor,] to honor, to fear. Πῖσνος Δῖ, οὐδὲ δέ τίει. I. 238. See also v. 144. **SYN.** See Τιμῶ.

Τλήθυμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [animum multa tolerantem habens,] resolute-hearted.

Παγκράτιον τλάθυμῶς ἀέξει. Nem. 2. 24. **SYN.** See Τλήμων.

Τληῖα, as, ἡ, P. N. [Tleia.] Τληῖν ἰμέρουντὰ βίον πόρε. Anacr. 199.

Τλημί, ² f. ἴσω, v. [tolero, audeo,] to endure, to have courage. Μὴ πρὸς σὲ θεῶν, τλῆς με πρόδουναί. Alcest. 285. **SYN.** See Τολμῶ.

Τλημόνως, adv. [patienter, fortiter, misere,] patiently, wretchedly. Λάθρα τέθνηκε τλημόνως Πόλυξενη. Troad. 40. **SYN.** Κάκως, ἀθλίως, οἰκτρῶς.

Τλημόσυνη, ης, ἡ, subst. [tolerantia, miseria,] endurance, misery. Τλημόσυνας, ὅς' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Hom. Ap. 191.

Τλήμων, ὄνος, adj. [tolerans, audax, miser,] enduring, bold, wretched. Ὡς τάρου τλήμων τύχω. Hec. 47. **SYN.** Τλήθυμῶς, τλητὺς, τἀλάσιφρων, τλησι-κάρδιος, πῶλυτλας, πῶλυμοχθὺς, πῶλυπήμων, τληπαθίης, τἀλαίπωρός, δύσμυρὺς, δύστηνός, καρτερόθυμῶς, τολμήεις, κάρτερός, εὐτολμὺς.

Τληπόλεμος, ου, ὁ, P. N. [Tlepolemus.] Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρίκλυτὸς ἠγέμενευεν. B. 657. **SYN.** Ἡράκλειδης, ἡύς, μέγας, Τιρυνθίων ἀρχηγέτης.

Τλησικάρδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui duro animo est,] hard-hearted, cruel. Πένθειᾶ τλησικάρδιος. Agam. 419. **SYN.** Σκληρὸς, ἀπηνής, τλήμων.

Τλητός, ἡ, ὄν, adj. [tolerandus,] to be endured, enduring. Οὐ τλητὸν ὄρεν, ἔξῃν ἀτέκνοις. Alcest. 908. **SYN.** Φερτὺς, ἀνεκτὺς, τλήμων, ὑποιστὺς.

Τμήδην, adv. [caesim,] with a gash. Τμήδην δ' αὖχεν' ἐπῆλθε. H. 262.

Τμήσσω, f. ξω, 2 aor. ἐτμάγων, v. [seco,] to cut. Ἀφράδεως ἐτμηξεν. Apoll. 2. 483. **SYN.** Τέμνω, σχίζω, ὑποτέμνω.

Τμητὺς, ἡ, ὄν, adj. [secabilis, sectus,] capable of being cut, cut. Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κατοιδ' ὅτῳ τρύφῳ. Hipp. 1240. **SYN.** Σχιστὺς, ἐνκέατὺς.

Τμῶλος, ου, ὁ, P. N. [Tmolus,] a mountain in Lydia. Ἄλλ', ὃ λιπούσᾶ Τμῶλόν, ἐρῦμᾶ Λυδίας. Bacch. 55. **EPITH.** Νίφθεις, ἱέρους, χρυσόρους, ἀνθεμώδης, κάλδς, ἡνέμδεις.

* Τοί, partic. [sane,] in fact, certainly. Δωδεκάτη δὲ τοῖ αἰθῖς ἐλεύσεται. B. 287.

Τοῖος, τοιόσδε, et τοῖοῦτος, αὐτή, οὗτος, adj. [talis,] such. Τοῖος ἔην Τυδεύς. H. 211. See also X. 420. and δ. 650.

Τοῖχος, ου, ὁ, subst. [paries,] a wall. Eis ἀμφότερους τοίχους μελέων. Troad. 118. **SYN.** Τεῖχος, τειχῖον. **EPITH.** Λιθόστρωτός, εὐδμητός, εὐτμητός.

Τοιχωρῦχέω, v. [mirum perfodio,] to be a housebreaker. Ὁ δὲ λωπυῶτεϊ γέ, νῆ Δῖ, ὅ δὲ τοιχωρῦχεῖ. Plut. 165.

Τοιχωρῦχος, ὄν, ο, subst. [qui murum perfodit,] a housebreaker. Τοιχωρῦχος τις διέβᾶλεν. Plut. 204. **SYN.** Αἰστής.

Τόκας, ἄδος, ἡ, adj. [quæ parit vel peperit,] a female breeding. Καίτοι τόκαδος δέργμα λᾶϊνης. Med. 190. **SYN.** Τεκοῦσᾶ, γεννώσᾶ.

Τόκευς, ἔως, Ion. ἦος, ὁ et ἡ, subst. [parens,] a parent. Χάλα τόκευσὶν εἰκότως θυμουμένοις. Hec. 403. **SYN.** Τέκων, γόνεὺς, γεννήτωρ, γένετης, ὁ φύσας. **EPITH.** Φίλος, δειλός, κέδνος, μάκαρ, γεράρος, ἀγᾶνός.

Τόκος, ου, ὁ, subst. [(1) filius, (2) partus, (3) usura,] a child, childbirth, the interest of money, Ἀγᾶμένωνός τὲ καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος. Androm. 884. **SYN.** Τεκνών, παῖς, (2) γέννημα, γόνος, γόνῃ, (3) ἐργόν, δάνειον, δάνεισμά. **EPITH.** Εὐγένης, αἰνός, πόλυκλαντός, νεόγνός.

Τόλμα, τόλμη, ης, ἡ, et τόλμημα, ἄτος, τό, subst. [audacia,] audacity, an attempt. Εἰ τόλμα προσγένειτο, βούλησις θ' ἄμα. Androm. 700. See also Orest. 1073. **SYN.** Θράσος, εὐτολμία, θρασύτης, ἐγχείρημα, αὐθαδία, ἀναλδεία.

¹ In the pres. and imp. the iota is in the arsis always long, and in the thesis generally short, specially in the Tragedians, but always long in fut. aor. and perf. pass.

² Porson. Phen. 1740. denies the existence of the pres. τλήμω.

EPITH. Ἀμήχανός, δεινὴ, γενναία, δηία, ὀλὰ, πικρά, κάκοργος, ἀθεός, ἀδίκος, λυπηρά.

Τολμᾶω, f. ἴσω, v. [sustineo, audeo, patior,] to dare, to undergo. Τολμᾷ πανουργεῖν. Med. 583. SYN. Τλημῖ, ὑπόμενω, θαρρῶ, καρτέρω, θρασύνομαι, τολύπεύω, ἀποτολμᾶω.

Τολμήεις, εσσαῖ, ἐν, et *τολμηρός, ἅ, ὄν, adj. [audax, firmus,] daring, firm, enduring. Θυμῷ τολμήεντι. K. 205. See also Nub. 444. SYN. Εὐτολμός, πάντολμός, θράσους, ἀγήνωρ.

Τόλμημά, vid. Τόλμᾶ.

* Τολμηρός, vid. Τολμήεις.

* Τολμητέος, et τολμητός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [sustinendus, audendus,] must be supported or dared. Τολμητέον τὰδ'. Med. 1047. See also Helen. 815.

* Τολμίστατος, η, ὄν, adj. [audacissimus,] most daring. Ὡς κῶν κακιστῇ, καὶ τολμίστατῇ. Philoct. 984.

Τόλῳπεύω, v. [machinor, conficio,] to contrive, to complete. Αὐτὰρ ἔμοι, τί τὸδ' ἦδός, ἐπεὶ πύλεμον τόλῳπευσέ. a. 238. SYN. Ἐκτελέω, κάτεργάζομαι, μηχανάζομαι, πλέκω, τλημῖ, τάλαιπωρῶ.

Τόλῳπη, ης, ἡ, subst. [glomus, lana pexa et conglomerata ad nendum,] a ball of yarn ready for spinning. Τόλῳπην μεγάλην. Lysistr. 586.

Τόμαϊός, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) sectilis, (2) sectus,] fit for cutting, cut. Ὅρῳ τόμαϊον τόνδε βόστροχον τάφω. Choëph. 162. SYN. Τμητός, τμηθείς.

Τόμᾶω, v. [amputatione indigeo,] to require cutting. Θροεῖν ἔπωδᾶς πρὸς τῶμωντι πημάτι. Aj. Fl. 582.

Τόμη, τῆς, ἡ, τόμος, ον, ὁ, et τμήϊον, ον, τὸ, subst. [amputatio,] a cutting, section, a part, the trunk. Πίθοῦ νῦν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνον τῶμάς. Orest. 1100. See also Batrach. 37. et Lysistr. 192. SYN. Τεμάχος.

Τόμος, η, ὄν, compar. τῶμώτερός, η, ον, adj. [secans,] cutting, sharp. Ὅ μὲν σφάγεις ἐστηκέν, ἢ τῶμώτατος. Aj. Fl. 815. SYN. Τέμνων, ὀξύς.

Τονθόρυζω, v. [inussito, murmuro,] to mutter. Τονθόρυζοντες δὲ γήραι Acharn. 683. SYN. Γογγύζω, ψιθυρίζω.

Τόνος, ον, ὁ, subst. [tonus,] a bed-cord, a note. Ἄλλ' ὕφεσθῃ τοῦ τόνου. Vesp. 337. SYN. Ἡχός.

Τοξάζομαι, vid. Τοξεύω.

Τόξαρχός, ον, ὁ, subst. [præfectus sagittariorum,] a commander of archers.

Τόξαρχος πολλήταις. Pers. 562. SYN. Ἀρχός, ἡγεμών.

Τόξευμά, ἄτος, τὸ, et τοξεία, ἡ, subst. [jaculatio,] a shot from a bow. Τῷφλοις ὀρωντάς οὐτάσας τοξεύμασιν. Herc. F. 108. EPITH. Πτέρωτον, λυγρόν, θερμόν, πύκνόν.

Τοξευτήρ, et τοξευτής, vid. Τοξότης.

Τοξευτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [sagitta percussus,] shot. Τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δάμεις. Philoct. 335.

Τοξεύω, et τοξάζομαι, v. [jaculor arcu,] to shoot. Ἔρως ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθεῖον κόρης. Troad. 259. See also χ. 27. SYN. Ὀϊστεύω, βάλλω, κατὰτοξεύω, ἀκοντίζω.

Τοξήρης, εὖος, ὁ et ἡ, adj. [arcu instructus,] furnished or armed with a bow, of a bow. Μόλῃ τοξήρης. Rhes. 226. SYN. See Τοξότης.

* Τοξικός, ἡ, ὄν, adj. [jaculandi peritus,] skilled in the use of the bow. Ὡς κακῶς πεπραγέ μου τὸ τοξικόν. Lysistr. 462.

Τοξόδαμας, αὐτός, et τοξόδαμνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [arcu domans,] subduing with the bow. Καὶ Μασίστρης, ὃ τὲ τοξόδαμας. Pers. 30. See also Pers. 88. SYN. See Τοξότης.

Τόξον, ον, τὸ, subst. [arcus,] a bow. Πτηνῶν ἀγέλας τόξοισιν ἔμοις. Ion 108.

SYN. Τόξευμά, κέρως, βιός. EPITH. Ἀγκυλόν, κάμπυλόν, παγχρύσεον, πάλινττον, φαίδιμον, ἀνέμωλιν, εὐξόν, κύκλωτέρης, κράτερν, εὐάγκυλόν, κερουλικόν, ἐκήβυλόν, χρύσεον, κερόδετον, ξύμμαχον, ἐκάτηβυλόν, ἄμαιμακτόν.

¹ See a note by Dr. Monk, Alcest. 285. on the various interpretations of τολμᾶω. The learned professor there (after Porson Phœn. 1740.) denies the existence of τλημῖ and τλάω, and makes τληραι the second aorist of τολμᾶω! See Damm. in v. Τλημῖ.

Τοξόποιεω, v. [curvo,] to make into an arch; to bend. Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξόποιεῖν τὰς ὄφρους. Lysistr. 8. SYN. Συστρέφω.

Τοξόσυνη, ης, ἡ, subst. [ars sagittandi,] skill in shooting. Μηδ' ἐπὶ τοξόσυνῳ φῶνίφ πατρός. Androm. 1183. SYN. Τοξικὴ, τοξουλκὸν λήμᾱ.

Τοξότης, τοξόφῶρος, τοξευτὴς, οὐ, τοξευτήρ, ἦρος, τοξοτευχῆς, ἔος, ὁ et ἡ, et τοξότης, ἰδὸς, ἡ, subst. [sagittarius,] a bowman, an archer. Κἄθ' εἰλκὼν αὐτὸν οἱ Πρὸ-τάνεις, χ'οἱ τοξόται. Equit. 665. See also Troad. 806. Ψ. 850. Arat. 684. Æsch. Suppl. 296. and Call. 3. 223. SYN. Τοξήρης, τοξικός, τοξόδαμας, τοξό-δαμνός, ἄκοντιστήρ, οἰστευτήρ.

Τοξουλκός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [arcum trahens,] bow-drawing. Καὶ τοξουλκῷ λήμᾱ-τὶ πιστοῦς. Pers. 55.

Τόπαζω, v. [conjectio,] to conjecture. Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν, ἐπεὶ τόπαζετέ. Vesp. 73. SYN. Εἰκάζω, σῶχάζομαι, ἐνθυμέομαι, ὑποπτεύω, ὑπὸ τῷ πῶ, σταθμάομαι, ὑπόλαμβάνω.

Τόπαρχος, ου, ὁ et ἡ, subst. [loci rector,] governor of a place. Γυνὴ τόπαρχος. Choëph. 652. SYN. Δεσπότης, ὁ, δέσποινᾱ, ἡ.

Τόπηϊᾱ, ων, τὰ, subst. [supellex nautica,] tackle. Πέμπουσὶ τόπηϊᾱ νηὺς ἐκείνης. Apoll. 4. 315.

Τόπος, ου, ὁ, subst. [locus,] a place. Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων. Alcest. 67. SYN. Χώρα, χώρος, θῶκος.

Τόρεῦω, τόρεω, redupl. aor. 2. τέτορε, v. [(1) terebro, sculpo, cælo, (2) penetra-
bilem, i. e. claram vocem mitto,] to perforate, to work with the chisel, to
carve; to have a piercing voice. Τόρενέ πᾶσαν φήδην. Thesm. 995. See also
Thesm. 59. and Ψ. 255. SYN. Ἀντίτορεω, τρύπᾱω, διαπείρω, τέτραίνω.

Τορνεύω, τορνῶ, v. [torno, rotundum reddo, circumdescribo,] to make round,
to mark all round. Οὐδ' ἔτορε ζωστήρᾱ πᾶναιῶλδον. A. 236. See also Pax
381.

Τόρνυς, ου, ὁ, subst. [tornus,] a turning-wheel, or lathe. Τόρνῳ γραφόμενος
περίφῶρᾱν ἔλκη δρᾶμῶν. Bacch. 1056. SYN. Διγός.

Τορνῶ, vid. Τόρεῦω.

Τόρος, ἡ, ὅν, adj. [clarus, perspicuus,] clear, distinct. Βράχυνς τόρος θ' ὁ μῦθος.
Æsch. Suppl. 282. SYN. Φανέρως, σαφής, διατάρως, τρανής.

Τόρυνη, ης, ἡ, subst. [tudicula,] a ladle. Δοῖδυνε, οὐδέ τόρυνη. Equit. 984.

Τόρυνη, v. [tudicula agito,] to stir with a ladle. Ἐτόρυνε δ' αὖθ' ἡ Παλλᾱς.
Equit. 1169. SYN. Κινέω.

Τόρως, adv. [clare, perspicue,] clearly. Τόρως λέγονσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φύγας.
Æsch. Suppl. 204. SYN. Φανέρως, ἐμφάνως, σαφώς, ἄκριβως, τρανώς.

Τόσσακίς, poet. τοσσάκίς, et τοσσάκι, adv. [toties,] so many times. Τοσσάκι μιν
πρὸ πάροιθεν. X. 197.

Τόσος, poet. τόσσος, τόσσόδε, et τόσοῦτος, pronom. [tantus,] so much, so great.

Πὼς αὐτὲ τόσῃν ἄλῳς εἰμὶ κέλευθον. Apoll. 2. 418. See also Pers. 483. and
Ran. 9. SYN. See Τηλικοῦτος.

Τόσουτᾱριθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adeo numerosus,] so numerous. Πλήθος τόσουτ-
ᾱριθμῶν ἀνθρώπων θανεῖν. Pers. 438.

Τόσως, adv. [tanto,] so much. Δίς τόσως ἔμῃ. Eur. Electr. 1093.

Τότε, τότενικᾱ, τουτάκίς, adv. [tunc, tum, olim,] then, formerly. Κρόνον τότε
ἤδη παντέλῳς κρανθίσεται. P. V. 947. See also (E. C. 440. and Call. 1. 44.
SYN. Τῆμις, τῶκᾱ, τόφρᾱ.

Τόφρᾱ, adv. [tamdiu, donec, tunc,] so long, so long as; until; then. Τόφρᾱ δ'
ἐπὶ Τρώων. A. 221. SYN. Τότε, τέως, ὥς.

Τράγᾱλίζω, v. [rodo,] to gnaw. Καὶ τράγᾱλίζοντᾱ τὸ μηδὲν. Vesp. 672. SYN.
Τρώγω, ἐσθίω, λαγᾱρίζομαι.

Τράγασαῖος, α, ὅν, adj. [vorax,] voracious. Ὡς τράγασαῖᾱ φαίνεται. Acharn.
808.

Τράγεῖος, α, ὅν, adj. [hircinus,] of a goat. Ταὶ δὲ τράγεῖαι. Theocr. 5. 51.

Τράγελᾱφός, ου, ὁ, subst. [hircocervus,] a goat-stag. Οὐδέ τράγελᾱφους, ἕπερ
οὐ. Ran. 937.

Τράγῃμάτᾱ, *ων*, τὰ, subst. [bellaria,] sweetmeats. Ἐρωτὸς. *δ*. ἀρωτων. *α*. μονοτέκης. *δ*. τράγῃμάτων. Plut. 190. SYN. Τρωγάλιᾱ, ἐπιφύρημάτᾱ.

Τράγικὸς, *η*, *ον*, adj. [tragicus,] tragic. Καὶ κοσμήσας τράγικόν λῆρὸν. Ran. 1005. SYN. Λυπηρὸς.

Τράγισκὸς, dimin. a Τράγος, *q*. *v*.

Τράγοκτόνους, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [hircos cædens,] goat-slaying. Αἰμᾶ τράγοκτόνον, ὠμόφάγον χάριν. Bacch. 139.

Τράγῳμάσχαλός, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [hircum olens,] stinking like a goat. Τράγῳμάσχαλοι. Pax 813. SYN. Δυσώδης, γράσων.

Τράγος, et dimin. Τραγίσκος, *ου*, *ὁ*, subst. [hircus,] a goat. Ἀρνεῖους τέ, τράγους τέ. *ι*. 239. See also Theocr. 5. 141. SYN. Χιμᾶρος. EPITH. Δάσους, δασυμαλλός, δασυθριξ, λαστός, λσχμῖος. PHR. Λευκῶν αἰγῶν ἀνὴρ, αἰγὸς πύσσις.

Τράγωδεω, *v*. [tragædum ago,] to play the tragedian. Αὐλῶν, τραγωδῶν. Pax 531.

Τράγωδια, *as*, *ἡ*, subst. [tragædia,] tragedy. Ἄπαξ προσουρήσαντᾱ τῇ Τράγωδιᾱ. Ran. 95. PHR. Ληκυθιδὸς Μοῦσᾱ.

Τράγωδικός, *η*, *ον*, adj. [pertinens ad tragædum,] belonging to a tragedian. Ἀλλ' ὠδυνήθην ἐτέρῳ ἀν' τράγωδικόν. Acharn. 9. SYN. Θρηνώδης.

Τράγωδοδιδάσκαλός, et * τράγωδοποιός, *ου*, *ὁ*, subst. [qui tragædias scribit et docet,] a tragic writer. Ἀγᾶθωνᾱ πείσαι τὸν τράγωδοδιδάσκαλόν. Thesm. 94. See also Thesm. 30.

Τράγωδός, *ου*, *ὁ*, subst. [tragædus,] a tragedian. Πρῶμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τράγωδοῖς. Aves 512.

Τράμῖς, *ιδὸς*, et τράμῃ, *ἡ*, subst. [linea quæ scrotum medium dividit, podex,] the posteriors. Αἰδὸς γέγεννηται πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν. Thesm. 253. SYN. Προκτός, ὀρόος, περίναιον.

Τρανὴς, *εὖς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [manifestus, certus,] manifest, certain. Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα. Aj. Fl. 23. SYN. Σάφης, τῶρος, ἀληθὴς, ἐμφάνης, φανέρως.

Τρανῶς, *adv*. [perspicue,] evidently, clearly. Ἐπεσχε, τρανῶς ὡς μάθης τῆς χης σέθεν. Eur. Electr. 758. SYN. Σάφως, ἀληθῶς, ἐκδήλως, φανέρως.

Τράπεζᾱ, *ης*, *ἡ*, subst. [mensa,] a table. Ὁῆσαν τράπεζάν αἰνέσαι. Alcest. 2. EPITH. Ἐνία, κοινή, πλήρης, πλουσία, σώφρων, κάλῃ, κυανόπεζᾱ, εὐξυδός, πλήθουσα, ἀργυρεᾱ, λιπάρᾱ, εὐτρεπὴς, νυμφῖδιᾱ, ξεστή, ὑπερφιάλδς, εὐξεστός.

Τράπεζεύς, *εὖς*, *Ion*. ἡδός, *ὁ*, subst. [mensæ adsecla,] an attendant at the table. Οἱοί τέ τράπεζῆς κύνες ἀνδρῶν. *p*. 309.

Τράπεω, *v*. [uvas calco,] to tread grapes. Ἄλλας δὲ τράπεουσι. *η*. 125. SYN. Πάτεω.

Τράσιᾱ, *ας*, *ἡ*, subst. [tabula seu corbis, ubi siccantur casei et ficus, et alii fructus,] a board or basket for drying cheese, figs, or other fruits. Ὁζων τρυγός, τράσιᾱς, ἐρίων περίουσίας. Nub. 50. SYN. Ταρρός, ταρσός.

Τραυλίζω, *f*. ἴσω, *v*. [balbutio,] to stammer. Οἷδ' ἔξετει σοι τραυλίσαντι πιθόμενός. Nub. 862. SYN. Βαμβαίνω, βαττάριζω, ψελλίζω.

Τραυμᾱ, *αὐτός*, τὸ, subst. [vulnus,] a wound. Οὐκ ἐστ' ἐν ὧφει τραυμᾱ. Heracl. 684. SYN. Ἐλκός, πληγὴ, ὀλέθρος. EPITH. Φονῖον, ἀγριόν, δεινόν, καθαιμόν, ὀλδόν.

Τραυματίζω, *v*. [vulnero,] to wound. Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κῶν νεβρόν. Eumen. 246. SYN. See Τίτρωσκω.

Τράφερὸς, *α*, *ον*, adj. [compactus, densus,] compact, close. Εἰ μ' ἐθελοντές ἐπὶ τράφερὴν τέ καὶ ὑγρὴν. *v*. 98. SYN. Ξηρὸς, χέρσος.

Τράχηλιᾱ, *ων*, τὰ, subst. [edulia a collo animalium,] meat from the neck, which was usually thrown away. See Schol. in *l*. c. Καὶ τράχηλ' ἐσθίει. Vesp. 962.

Τράχηλός, *ου*, *ὁ*, subst. [collum,] the neck. Ὅς ἐς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἰσὶ χυτέρων. Troad. 364. SYN. See Αἰσχίν. EPITH. Ἐλεφάντινός, ῥαδινός, ἀπάλός.

Τραχίν, *Ion*. Τρηχίν, *ινός*, *ἡ*, *P. N*. [Trachis,] a city in Thessaly. Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάσσωμεν. Trach. 39.

Τραχινίως, α, ὄν, adj. [Trachinius,] of Trachis. Πάντα πῶρα Τραχινίως ἐξεῖ. Theocr. 24. 81.

Τραχὺς, Ion. τρηχὺς, εἰᾶ, ὅ, adj. [asper,] rough, harsh. Λεῖον τὸν τραχὺν ἐχί-
νον. Pax 1086. SYN. Δριμύς, σκληρὸς, ἄγριος, στῦφελος, ὠμός.

Τρεῖς, τριά, adj. [tres,] three. Λαιμούς τρεῖς τριῶν μήλων τέμων. Eur. Suppl. 1211.

Τρέμω, et τέτρεμαίνω, v. [tremo,] to tremble at. Ψῶγον τρέμουσά δημότων. Eur. Electr. 643. See also Nub. 373. SYN. See Τρέω.

Τρέπω, f. ψω, v. [verto,] to turn. 'Αλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμᾶς. δ. 294. SYN. Μέταστρέφω, ἐκτρέπω, μετᾶβάλλω, στρέφω, ἀλλάσσω.

Τρέφω, f. θρέφω, v. [alo,] to nourish, to keep. Γυναικὰ χρηστὴν καγαθήν, ἣ μὴ τρέφειν. Iph. A. 749. SYN. Ἀνᾶτρέφω, ἐκτρέφω, τῖθηνέω, αὖξεω.

Τρέχω, f. θρέξω, 2 aor. ἐδράμῳ, v. [curro,] to run. Τρέχων ὁ μῦθος. Ion 531. SYN. See Θέω.

Τρέω, f. ἔσω, v. [timeo,] to dread. Οὐδ' ἂν τρέσας εἵποισι. Med. 1222. SYN. Τρέμω, τρῶμῳ, ὀρώδῳ, τέτρεμαίνω, φρίττω, φθβεῖμαι, ταρβέω.

Τρήμα, ἄτος, τό, et τρησῖς, ἔως, ἡ, subst. [foramen,] an orifice. Ἐκπῆσοι σου τὸ τρήμα. Eccles. 906. SYN. Τρυμᾶλια, τρώγλη, ὄπη, τρύμᾶ.

Τρήρων, ὠνός, adj. [pavidus,] fluttering. Τρήρωσί πελειᾶσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. E. 778. SYN. Δειλή.

Τρητός, ἡ, ὄν, adj. [perforatus,] perforated. Πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λί-
θοιο. v. 77.

Τρήχω, v. [perturbo,] to be boisterous. Τετρήχει δ' ἀγῶρή. B. 95. SYN. Οὐρύβῳ, τᾶράσσωμαι.

Τρίαινα, ης, ἡ, subst. [tridens,] a trident. Τὸν τε μέγασθεν τρίαίνης τᾶμιαν. Nub. 566. SYN. Τριῶδους.

Τρίαινω, v. [tridente moveo,] to move with a trident, to turn up. Μόχλοις τρίαίνου, κᾶνᾶτρεψον ἔμπᾶλιν. Bacch. 344.

Τριακάς, ἄδος, ἡ, subst. [(1) trigesima dies mensis; (2) numerus tricenarius,] the thirtieth day of the month, the number thirty. Ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα. Pers. 345.

Τριάκοντά, Ion. τρήκοντά, adj. indecl. et τρήκοντοι, αι, ἄ, adj. [triginta,] thirty. Τῶν δὲ τρήκοντα γλαφύροι νέες ἐστέχωντο. B. 680. See also Call. fr. 67.

Τριακοντάζυγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [triginta transtra habens,] having thirty banks of oars. Οὐνέκεν ἡρώσῃ τριακοντάζυγον Ἀργώ. Theocr. 13. 74.

Τριακοντούτις, ἰδός, ἡ, adj. [quæ triginta annorum est,] for thirty years. 'Αλλ' αὐταῖς σπονδαὶ τριακοντούτιδες. Acharn. 194.

Τριακόσιοι, Ion. τρήκδοιοι, αι, ἄ, adj. [trecenti,] three hundred. Καὶ κε τρή-
κδοίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσὶ μάχομεν. v. 390.

Τριακτῆρ, ἥρως, ὁ, subst. [victor,] a conqueror. Ὅς δ' ἐπειτ' ἔφν τρία-κτῆρως. Agam. 165. SYN. Νικηφόρος.

Τριάς, ἄδος, ἡ, subst. [numerus ternarius,] the number three. Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐννεᾶδες τρεῖς. Theocr. 17. 84.

Τριβαλλός, ον, ὁ, P. N. [Triballus,] a Thracian god. Καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. Aves 1627.

Τριβέσκω, vid. Τρίβω.

Τρίβη, ης, ἡ, subst. [mora,] delay. Φᾶνεί γάρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβή. Antig. 1078. SYN. Διᾶτριβή, σχῆλη, ἀργία, βραδύτης, ἀναβόλη.

Τριβόλεκτραπέλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nugacissimus,] most trifling. Οὐ στωμόλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβόλεκτραπέλ' οἶα περ οἱ νῦν. Nub. 1003.

Τριβόλος, ον, ὁ, subst. [tribulus,] a thistle. Καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέει. Lysistr. 576.

Τρίβος, ον, ὁ, subst. [semita,] a path. Στήθ' αἱ μὲν ὕμων τὴνδ' ἁμαξίην τρίβον. Orest. 1249. SYN. Στίβος, ὁδός, ἀρὰπος.

Τρίβω, Ion. imp. τριβεσκόν, f. ψω, 2 aor. ἐτρίβον, v. [tero,] to rub, to wear, to

- consume. Ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μῦθος. Eumen. 195. See also Apoll. 2. 482. SYN. Διᾶτρίβω, τρύχω, τείρω, ἀναλίσκω, ἀλδᾶω.
- Τρίβων, ὠνός, ὁ et ἡ, adj. [exercitatus, peritus,] practised, skilled. Σόφους γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. Med. 684. SYN. Ἐμπειρός.
- Τρίβων, ὠνός, ὁ, et τριβώνϊον, ου, τὸ, subst. [pallium detritum,] a threadbare cloak. Τρίβωνές ἐκλείποντες οἴχονται κροκάς. Eur. fr. Autol. 3. 12. See also Plut. 898. SYN. Στόλισμα.
- Τριβωνικός, adv. [modo pallii detriti,] like a threadbare cloak. Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλᾶβου τριβωνικός. Vesp. 427.
- Τρίγᾶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter uxorem ducens, vel ter nupta,] thrice married. Ὅσον παρθενικὴ προῦφέρει τρίγαμοῦ γυναικός. Theocr. 12. 5.
- Τρίγερων, οντός, adj. [valde senex,] very old. Τρίγερων μῦθος τὰδε φωνεῖ. Choëph. 308.
- Τρίγληνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres oculos habens; formosissimus,] having three eyes; very beautiful. Τρίγληνα, μῦρδεντᾶ. σ. 297. SYN. Τριόπις.
- Τρίγλυφός, ου, ἡ, subst. [sculptum triglyphum,] a carved triglyph. Ὅρα δὲ γ' εἶσω τριγλύφων, ὅποι κενόν. Iph. T. 113.
- Τρίγλῶχιν, ινός, ὁ et ἡ, adj. [tres cuspides habens,] three-pointed. Ἰφ' τριγλῶχινὶ βάλων. Λ. 507.
- Τρίγωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [triplex,] triple. Ἀγραύλου κόραι τρίγωνοί. Ion 499.
- Τρίγωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [triangulus,] triangular. Οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνόν ἐς χθονᾶ. P. V. 838.
- Τριδουλός, ου, ὁ, subst. [cujus pater et avus, sicut et ipse, servi fuere,] a slave in the third generation. Μηρὸς φᾶνῶ τριδουλός. Œ. R. 1063.
- Τριδράχμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pretio vel pondere trium drachmarum est,] worth or weighing three drachms. Ὅδι δὲ τριδράχμους τοὺς κἀδους εἰς τοὺς ἄγρους. Pax 1201.
- Τριέμβολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [triplici rostro armatus,] armed with a triple beak. Οὕτω γέρων ὦν, στύδμαι τριέμβολόν. Aves 1256.
- Τριέτηρίς, ιδός, ἡ, subst. [triennium,] every three years, a festival to Bacchus celebrated every three years. Σύνηψαν Τριέτηρίδων. Bacch. 134.
- Τριῆτες, adv. [per tres annos,] for three years. Οἱ δὲ τοι τριῆτες μέγαρον κατὰ-κοιρανέουσιν. ν. 377.
- Τριζῦγός, et τρίζυξ, ὕγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [trijugis,] being three under the same yoke. Οὐμὰ τριζῦγοις θαῖσι. Helen. 356.
- Τρίζω, v. [strideo,] to squeak. Τρίζουσαι πτόενται. ω. 7. SYN. Σίζω, ψιθύρίζω.
- Τρίηκοντᾶ, et τρήκοντοι, vid. Τριάκοντᾶ.
- Τρήραρχεω, v. [trierarchi munere fungor,] to perform the office of trierarch. Οὐκ οὖν ἐθέλει γὰρ τρήραρχεῖ. Ran. 1065.
- Τρήραρχός, ου, ὁ, subst. [qui in publicam triremem sumptus confert,] a trierarch, one who contributes to the expense of a trireme. Θοῦρβον στρεπύτων, περὶ τρήραρχου βόης. Acharn. 545.
- Τρήρης, ἔδος, ἡ, subst. [triemis,] a galley with three banks of oars. Ταῖσι Πέλπονησιῶν τρήρεσι ζωμεύματᾶ. Equit. 279. SYN. Τρίσκαλμος.
- Τρίκαρηνός, et τρικρανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [triceps,] three-headed. Τρίκαρηνον Γηρυῶνῃᾶ. Hes. Theog. 287. See also Trach. 1100.
- Τρίκη, et Τρίκκη, ης, ἡ, P. N. [Tricca,] a town in Thessaly. Οἱ οἱ ἐποντὸ Τρίκης ἐξ ἱπποῦστοιό. Δ. 202. See also B. 729.
- * Τρικκαῖος, α, ὄν, adj. [Tricæus,] of Tricca. Ἐνθα δὲ Τρικκαλοῦ. Apoll. 957.
- Τρίκροῦς, ὅθος, et τρικρόϋθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres cristas gestans,] three-crested. Τρικρόϋθές γ' ἔν' ἄντροις. Bacch. 123. See also Orest. 1488.
- Τρικρόρυστός, α, ὄν, adj. [Tricorysius,] of Tricorythus, a district in Attica. Οὐχ ὄρεῖς; οὐκ ἐμπῆς ἐστὶν ἡδὲ Τρικρόρυστα; Lysistr. 1032.
- Τρίκοῦλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres cotylos continens,] containing three cotyli.

Τρίκῦτλῶν; ἡ πῶς; εἶπ' ἔμοι. Thesm. 743.

Τρίκυμία, ας, ἡ, subst. ["fluctus decumanus." Vid. Doctiss. Blomf. P. V. 1051.] a large wave, a tide. Τρίκυμιας βρέμοντά. Troad. 83. SYN. Ζάλη. Τρίλιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter rogatus, ter optatus,] thrice prayed for, thrice wished for. Ἀσπασίη τρίλιστός. Θ. 418. SYN. Τρίπῶθητός, τριφίλητός.

Τρίλοφια, ας, ἡ, subst. [crista triplex,] a triple crest. Τῆς ὁ τρύπος τῆς τρίλοφίας; Aves 94.

Τρίμετρος, η, ὄν, adj. [tria metra continens,] containing three metres. See in Τετράμετρος.

Τρίμηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [trimestris,] for three months. Χρόνον πρῶτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἄν. Trach. 164.

Τρίμμη, ἄτος, τὸ, subst. [orator vaser,] a hackneyed speaker. Λέγειν γενήσκει τρίμμη. Nub. 260. SYN. Τρίβων, ἐπίτριπτός, πάνοῦργός.

Τρίμοιρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [triplex,] triple. Χθονὸς τρίμοιρον χλαῖνᾶν ἐξήνχει λαβών. Agam. 845. SYN. Τρίμερης, τριχθαδύς.

Τρινάκριός, α, ὄν, P. N. [Trinacrius,] Sicilian. Αἰε δε Τρινάκριη, Σικανῶν ἐδος. Call. 3. 57.

Τριῶδος, ου, ἡ, subst. [trivium,] a place where three ways meet, a highway. Πάρ' αὐτὴν τριῶδον Ἰσθμίας θεοῦ. Eur. Suppl. 1221.

Τριῶδους, οντός, ὁ, subst. [tridens,] a trident. Τριῶ-δοντός τ' ἄμαιμάκετον. Isthm. 8. 74. SYN. Τρίαινα.

Τριῶπης, ου, ὁ, P. N. [Triopes.] Θήκατ' ο βουπείνα Τριῶπεω¹ γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι. Call. 6. 23.

Τριῶπός, ου, ὁ, P. N. [Triopus: at videsis Hermann. Hom. Apoll. 211.] Οὐ μὴν Τριῶπός γ' ἐνέλειπεν. Hom. Apoll. 213.

Τρίορχης, ἔος, et τριόρχος, ου, ὁ, subst. [accipiter quidam,] a kind of hawk, a buzzard. See in Κῦμινδης, and Aves 1206.

Τρίοψ, ὅπος, ὁ, P. N. [Triops,] a promontory of Cnidus. Τριῶπος κατὰθεῖο κώλωναν. Theocr. 17. 68.

Τρίπαλαι, adv. [diutissime ante,] very long ago. Τρίπαλαι καθημαι. Equit. 1150.

* Τρίπαλαιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [antiquissimus. Vid. Blomf. in l. c.] most ancient. Τὸν τρίπαλαῶν. Agam. 1452.

Τρίπαλτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perquam vehemens,] very violent. Διῦγρα τρίπαλτων πημύτων. Sept. Theb. 985.

Τρίπαρθένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres virgines habens,] having three virgins. Ζεῦγος τρίπαρθένον. Eur. fr. Eurysth. 15.

Τρίπηχῦς, ὅος, adj. [tricubitalis,] three cubits long. Κλωφῇ τρίπήχει. Cycl. 235.

Τρίπλαξ, ἄκος, τρίπυχός, ου, ὁ et ἡ, et τρίπλασίος, α, ὄν, adj. [triplex,] threefold.

Τρίπλακά, μαρμῶρεν. Σ. 480. See also Λ. 353. and Acharn. 88. SYN.

Τρίπλοῦς, τρίμοιρος, τρίπλος, τριφασύος.

Τρίπετηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tria folia habens,] three-leaved. Χρυσείην, τρίπετηλόν. Hom. Merc. 529. SYN. Τρίφυλλός.

Τρίπλοός, η, ὄν, contr. οὔ, ἡ, οὔν, adj. [triplicatus,] treble. Διδύμᾳ καὶ τρίπλᾳ. Choëph. 779. SYN. See Τρίπλαξ.

Τρίποδής, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad tripodem pertinens,] of a tripod. Μέλει τρίποδής ἐδρη. Call. 4. 90.

Τρίποθητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [desideratissimus,] thrice desired. Εἰᾶρ ἔμοι τρίποθατόν. Bion 6. 15. SYN. See Τρίλιστός.

Τρίπολιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter magnus,] very great. Πατρός τρίπολιστόν οἰτόν. Antig. 859. SYN. Διάσημός, ὑπερμεγέθης.

Τρίπολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter versus,] thrice turned or ploughed. Νειφ' ἐνὶ τρίπολῳ. ε. 127.

Τρίπους, et τρίποδός, ὁ, (1) adj. et (2) subst. [tripes,] three-footed; a tripod. Κατάκαρφόμενης, τρίποδας μὲν ὁδός. Agam. 79. SYN. (1) Τίτροβάμων, τρι-

¹ Τρίῶπεω is here scanned as an anapaest.

σκελής, (2) λέβης, χυτρός. ΕΡΙΤΗ. (2) Δνώδεκάβοις, ἐμπυρίβητης, λοῦτρο-
χῆς, μέγας, τεσσαράβοις, ὡτweis, αἰθων, ἀπύρος, περικαλλής, κτητός, ποιητός,
εἰριμὸς, εὐχαλκός, μαντίπῶλος, χρυσήλατος, ἀνάθηματικός.

Τριπτόλεμος, ου, ὁ, P. N. [Triptolemus.] Ὡ Τριπτόλεμ, καὶ Κελεῖ, περὶόψεσθῃ
μῆ; Acharn. 55.

Τρίπυχός, vid. Τρίπλαξ.

Τρίπωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres equos habens,] drawn by three horses. Τρί-
πωλὸν ἄρμα δαιμῶνων. Androm. 276.

Τρίρρυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [trijugus,] having three poles. Δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμά
τέλη. Pers. 47.

Τρίς, adv. [ter,] thrice. Ἀποχειρότῳ ἵσθαι τρίς ἐν τῇ κλησίᾳ. Pax 667.

Τρίσθαλιός, ου, τρίσθαλας, αινά, ἄν, et τρισκάκδοαίμων, ὄνός, adj. [ter infelix,]
thrice wretched. Εἰσῆλθε τοῖν τρίσθαλίῳ ἐρις κακή. See also Hipp. 736.
and Pax 1270. SYN. Ἀθλιώτατος.

Τρίσεινās, ἄδός, ἡ, subst. [vigesima et septimus dies mensis,] the twenty-
seventh day of the month. Παῦροι δ' αὐτῇ ἵσασσι τρίσεινάδᾳ. Hes. Op. 812.

Τρισκαίδεκά, adj. [tredecim,] thirteen. Ἡ δώδεκ', ἡ τρισκαίδεκά. Ran. 50.

Τρισκαίδεκάπηχός, ὄς, adj. [qui tredecim cubitorum est,] thirteen cubits high.
Ἄνθρωπος τρισκαίδεκάπηχός. Theocr. 15. 17.

Τρισκαίδεκάτος, η, ὄν, adj. [tertius decimus,] the thirteenth. Τῇ τρισκαίδεκάτῃ
δ' ἄνεμος πῆσῃ. τ. 302.

Τρισκάκδοαίμων, vid. Τρίσθαλιός.

Τρίσκαλμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tribus remorum ordinibus instructus. Vid. V. D.
Blomf. Gloss. Pers. 685.] having three banks of oars. Ἡ τρισκάλοις βαρί-
σιν ὀλομένοι. Pers. 1076. SYN. Τρίρης.

Τρισκελής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [tria crura habens,] three-legged. Τρισκελῆς, αὐτό-
φλοιόν. Theocr. Ep. 4. 3. SYN. Τρίπους.

Τρισκόπανιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter pistus,] thrice-baked. Ἄρτος τρισκόπα-
νιστός. Batrach. 45.

Τρισκύαθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres cyathos capiens,] containing three cyathi.
Τρισκύαθον τὴν κέλεβρον ἔχουσα. Anacr. 90.

Τρισμακάρ, αἰρά, τρισμακάριός, et τρισόλβιός, α, ὄν, adj. [ter felix,] thrice happy.
Ὡ τρισμακάρ, ὡς δικάως. Pax 1333. See also Vesp. 1284. and Eccles. 1121.

SYN. Τρίς εὐτυχής, τρίς εὐδαίμων.

Τρισμυριόπαλαι, adv. [vox ludicra, a παλαι conficta,] an immense time ago.
Ἐγὼ δὲ προσδοκῶ γέ τρισμυριόπαλαι. Equit. 1156.

* Τρισμυριάς, α, ὄν, adj. [triginta millia, permultus,] thirty thousand, immense.
Ἴππον μελαίνης ἡγέμων τρισμυρίας. Pers. 320.

* Τρισόλβιός, vid. Τρισμακάρ.

Τρίσδλυμπιονίκης, ου, adj. [ter in certamine Olympico vincens,] thrice victori-
ous at the Olympic games. Τρίσδλυμπιονίκαν ἐπαινῶν. Olymp. 13. 1.

Τρισπίθαμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres spithamas adæquans,] three spans long.
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν. Hes. Op. 425.

Τρίσπονδός, et τρίτόσπονδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres libationes accipiens, ter liba-
tus,] receiving triple libations. Χθαῖσι τρισπόνδοισι. Antig. 431. See also
Agam. 237. and Dr. Blomf. Gloss.

Τρισσός, η, ὄν, adj. [triplex,] triple. Τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν. Theocr. 18. 83.
SYN. See Τρίπλαξ.

Τριστοιχεί, adv. [triplici ordine,] in triple row. Τριστοιχεί· πᾶρά δέ σφιν
ἐκάστω. K. 473.

Τρίστοιχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tribus ordinibus instructus,] arranged in three
rows. Ἐν δὲ τρίστοιχοῖς ὄδοντες. μ. 91.

Τρισχίλιοι, αι, ἄ, adj. [tres millia,] three thousand. Ἐπὶ μυρίων ἔτων γέ καὶ
τρισχίλιων. Plut. 1083.

Τρίσωμάτος, et τρισώμωός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tria corpora habens,] three-bodied.

Τρίσωματος τῶν Γηρῶν ὁ δευτέρως. Agam. 843.

Τρίταιός, α, ὄν, adj. [qui tertio die perficitur. Vid. R. P. Hec. 32.] on the

- third day. Τρίταῖον ἡδη φεγγὺς αἰωρούμενός. Hec. 32.
- Τρίταλας, vid. Τρίσᾶθλιός.
- Τρίτοβάμων, ὄντος, adj. [tribus pedibus incumbens,] three-footed. *Α τρίτοβάμνος χερί. Troad. 276. SYN. See Τρίπους.
- Τρίτος, et superl. τρίτατος, η, ὄν, adj. [tertius,] third. Αἰθίς κελεύω καὶ τρίτον γέ. Helen. 1416. See also Hipp. 134.
- Τρίταλαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui trium talentorum est,] of three talents. *Ες πόλιν, ὡς τρίταλαντον βάρους. Lysistr. 338.
- Τριτογενεῖα, as, et Τριτογενής, ἔως, ἡ, [epith. Minervæ,] epithet of Minerva. *Ωρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογενεῖα. Δ. 515. See also Equit. 1186. SYN. See Ἀθήνη.
- Τρίτοσπονδός, vid. Τρίσπονδός.
- Τρίτοσπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tertium generatus,] third sown. Καὶ τρίτοσπόρον γόνῃ. Pers. 823.
- Τρίτων, ὄντος, ὁ, P. N. [(1) Triton; (2) Nilus;] (1) Triton, a sea-god, (2) the Nile. Καὶ πῦτάμους Τριτωνὸς εὐρύρρους. Apoll. 4. 628.
- * Τριτωνίς, ἄδως, et Τριτωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [Tritonis,] of Triton. Αἰμυνης τ' ἐνὸδρου Τριτωνιάδως. Ion 871. See also Apoll. 3. 1182.
- Τρίφιλιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter amatus,] thrice-beloved. *Ὁ τρίφιλατός Ἄδωνις. Theocr. 15. 86. SYN. See Τρίλλιστός.
- Τρίχᾶ, et τριχᾶ, adv. [tripliciter,] in three ways. *Ημος δὲ τρίχᾶ νυκτὸς ἔην. μ. 312. See also Γ. 363. SYN. Τρίπλη.
- Τρίχαις, ὡς, adj. [cujus capellus et crista agitantur; bellicosus. Vide tamen Damm. in v. et Hesiod. fr. 68.] having the hair and cone of the helmet waving; warlike. Δωριῆες τὲ τρίχαικες, δίοι τὲ Πελασγοί. τ. 177.
- Τρίχες, plur. a Θρίξ, q. v.
- Τρίχηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [trifidus,] cleft in three parts. Τρίχαλόν, ὃ καὶ περὶ πρύμναν. Sept. Theb. 757.
- Τρίχίς, ἰδός, ἡ, subst. [piscis quidam ossa pilis similia habens,] a sprat. *Ἐβηττὲ, τρίχιδων ἐσπέρας ἐμπλήμενός. Eccles. 56.
- Τρίχῦβρως, ὡς, et τρίχῦβρός, ὁ, subst. [tinea, pediculus,] a moth, a louse. *Ἄλλ' ἢ τρίχῦβρῶτες τοὺς λῦφους μου κατέφάγον. Acharn. 1110. SYN. Σῆς, σκώληξ.
- * Τρίχοινίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres chœnices capiens,] containing three chœnices. Τοῦτ' γὰρ πάρεμβαλοῦμεν τῶν τρίχοινίκων ἐπ' αὖν. Vesp. 481.
- Τρίχορρύεω, v. [pilorum defluvio laboro,] to have the hair falling off. Τρίχορρύειτόν, οὐδὲν ἐστόν τῷ λῶφω. Pax 1221.
- Τρίχωμά, ἄτος, τὸ, subst. [cæsaries,] the hair. Ξυλλογῇ τρίχώματος. Sept. Theb. 663. SYN. See Θρίξ.
- Τριψημέρεω, v. [diem tero,] to waste or spend the day. Οἱμοι, διὰτρίψεις, κάπυλεῖς τριψημέρων. Vesp. 845. SYN. Ἡμέραν, χρῶνόν, τρίτῳ, διὰτρίψω.
- Τρίωβόλον, ου, τὸ, subst. [tres oboli,] three oboli. *Ὡστ' ὁμοῖσαι τριώβολόν. Nub. 1235.
- Τροία, as, et antiq. αθεν, ἡ, P. N. [Troja,] Troy. Τροία, περὶ δὲ πύργος εἶχ' ἐτι πτόλιν. Hec. 1191. SYN. Vid. Ἰλίων.
- Τροιζήν, ἡνός, ἡ, P. N. [Træzen,] a city of Argolis. Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζήνως. Call. 4. 41.
- Τροιζήνιος, α, ὄν, adj. [Træzenius,] of Træzen. Τροιζήνιαι γυναῖκες. Hipp. 375.
- Τροιζήνιος, ου, ὁ, P. N. [Træzenus,] Υἱὸς Τροιζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο. B. 847.
- Τρομέρος, α, ὄν, adj. [tremulus,] trembling. Τρομέραν φρίκα, τρομέραν φρὲν ἔχω. Phœn. 1299. SYN. Περὶφόρος, περιδολής, τρομικός, τρομώδης, ὑπὸτροπός.
- Τρομέω, v. [tremo,] to tremble. Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις. σ. 79. SYN. See Τρέω.
- Τρόμος, ου, ὁ, subst. [tremor,] a trembling. Σαρκὸς ἐλαμείψασαι τρόμον. Bacch. 597. SYN. Δεός, φέβος, τάρβος.

Τρόπαια, *as, ἡ*, subst. [conversio,] change. *Λήμαρτος ἐν τρόπαια χρόνια μὲτάλ-
-λακτὺς.*¹ Sept. Theb. 703. SYN. *Μετὰτρόπη.*

Τρόπαιον, *ov, τὸ*, subst. [tropæum,] a trophy, triumph. *Στήσαι τρόπαια τῶν
κάκων, ἃ σοι παρὰ.* Orest. 705. SYN. *Νίκη, νικητήριον, νικηφόριον.*

Τρόπαιος, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [hostes in fugam convertens, averruncans,] putting
the enemy to flight, averting. *Ἦ Ζεὺ τρόπαιε.* Heracl. 867. SYN. *Νικη-
φόρος, ἀλεξικάκος, ἀπὸτρόπαιος.*

Τρόπαλλις, *ιδὸς, ἡ*, subst. [fasciculus (alliorum),] a bunch (of onions). *Τὸ μὲν
ἄτερον τούτων, σκόροδων τρόπαλλιδος.* Acharn. 813.

Τρόπεω, *et τρωπάω, v.* [verto, in fugam verito,] to turn, to rout. *Ἄψ ὄχρα
τρώπων.* Σ. 224. See also o. 666. SYN. *Τρέπω, νικάω, κατὰβάλλω.*

Τρόπη, *ἡς, ἡ*, subst. [(1) versio, (2) fuga,] a change, a turning, a flight or rout.
Τρόπας κατὰρρήγνυσαι. Antig. 675. SYN. *Ἄμοιβη, δίωξις, δρασμός.*

Τρόπις, *ῥος vel ἰδὸς, ἡ*, subst. [carina,] a keel. *Λεγέ νῦν ἀνύσας τί τὴν τρόπιν
τοῦ πράγματός.* Vesp. 30. SYN. *Ἐντέρονειά, στεῖρα.*

Τρόπος, *ov, ὁ*, subst. [modus, ritus, indoles,] turn, manner, fashion, custom,
disposition. *Τοὺς τρόπους ἀπλους ἔχειν.* Iph. A. 927. SYN. *Ἔθος, ἡθος,
σχῆμα, νόμος, θεσμός, γνώμη, φύσις.* EPITH. *Ἐκούσιος, φαῦλος, ποιητὸς, ἀναγ-
καῖος, χρηστὸς, γενναῖος, δούλος, ἐλεύθερος, ἀγρίος, δυσσεβὴς, βάρβαρος.*

Τρόπος, *οὔ, et τρώπτωτηρ, ἥρος, ὁ*, subst. [strupus,] a thong which fastened the
oar to the vessel. *Ἡρτύναντ' ὃ ἐρεμῖα τρώποις ἐν δερματίνοισιν.* θ. 53. See
also Acharn. 548.

Τρόπω, *v.* [remum strupo addigo,] to fasten the oar to the vessel. *Ἐτρώπουτ' ὃ
κώπην σκαλὺν ἀμφ' εὐήρετμον.* Pers. 382.

Τρόφαλις, *ιδὸς, ἡ*, subst. [recens caseus,] fresh cheese. *Τρόφαλίδ' τυροῦ Σικέ-
λικὴν κατέδηδ' ὀκτὲ.* Vesp. 838.

Τρόφειά, *ων, τὰ*, subst. [(1) educationis merces; (2) alimentum,] a return made
for being maintained or educated. *Ἄλλ' ἢ θάνων τρόφειά πληρώσει χθονί.*
Sept. Theb. 473. SYN. *Θρέμμα, θρεπτήριον, θρέπτρα, τρόφαι.* EPITH.
Κάλα.

Τρόφευς, *ἔως, ὁ*, subst. [nutritor,] one who nourishes, a foster-father. *Πόλυβω
τρόφει διδωσίν.* Phœn. 45. SYN. *Τρόφος.*

Τρόφή, *ἡς, ἡ*, subst. [(1) victus, (2) cura alendi, (3) proles, (4) merces educa-
tionis,] food; the care of feeding; offspring; return for education. *Ζητοῦσά
τὴν σὴν, ποῦ κατοικοῖη, τρόφην.* OE. C. 362. SYN. *Δίαιτα, διάτρεβη, παιδεία,
τρόφειά.*

Τρόφισ, *ὁ et ἡ*, adj. [densus. Vid. Damm. in v. Τρόφισ,] thick. *Πολλὸν δὲ τρόφι
κῆμα κύλινδεταί.* Λ. 307.

Τρόφίμος, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [alimentum præbens, vel accipiens,] nourishing,
nourished. *Τρόφίμος ἐξεβα, γυναικῶν τίνος;* Ion 686. (A double dochmiac.)
SYN. *Τρόφεις, τρόφος, μῶθων.*

Τρόφους, *εσσα, ἐν*, adj. [bene altus, tumens,] well-fed, swelling. *Κύματα τὲ
τρώφοντα, πέλωρία.* γ. 290. SYN. *Τρόφίμος, μέγας, πίων, παχὺς, οἰδαίνων,
πηγὸς.*

Τρόφος, *οὔ, ὁ et ἡ*, subst. [(1) altor, nutrix, (2) alumnus vel alumna,] one who
maintains, a nurse; a nursling. *Τρόφον τέκνων οἰκουρὸν.* Herc. F. 45. SYN.
Τίθνης, τίθνη, τρόφους, μήτηρ, τρόφίμος.

Τρόφωνιός, *ov, ὁ*, P. N. [Trophonius.] See in Ἐνστρέφω.

Τρόχάζω, *vid.* Τρόχᾶω.

Τρόχᾶλος, *ἡ, ὄν*, adj. [(1) currens, (2) velox, (3) rotundus,] running, rapid, round.
Κεῖν' ὀπίρην γλῆνὲς τρόχᾶλον, γᾶλ' αὖ μιν κάλειουσι. Arat. Phœn. 475. SYN.
Τρόχους, τρόχειδης, εὐκῆκλος, κύκλωτ' ἑρῆς.

Τρόχᾶω, *τρόχάζω, et τρωχᾶω, v.* [curro,] to run. *Ἄρκετοῖ ἅμα τρώχωσι.* Arat.
27. See also Helen. 723. and X. 163. SYN. *Θέω, τρέχω, κατασπεύδω.*

Τρόχηλάττω, *v.* [aurigor, exagito,] to drive about, to torture. *Τὸ μητρὸς δ'*

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. Choëph. 763.

- αἶμα νιν τροχῆλατεῖ. Orest. 36. SYN. Δίφρηλάτew, ἐλαύνw, δίφρeύw, ἀρμά-
τεw, ἡνιῶχεύw.
- Τροχῆλατης, ου, ὁ, subst. [auriga,] a charioteer. Κάγω τὸν ἐκτρέποντά, τὸν
τροχῆλάτην. Œ. R. 806. SYN. Δίφρeυτης, ἀρμάτηλάτης, δίφρηλάτης, ἡνιῶχος,
ὑφηνιῶχος.
- Τροχῆλάτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotis agitatus, circum impulsus,] urged by wheels,
whirled round. "Ἡris σφάγας μὲν Ἐκτόρος τροχῆλάτους. Androm. 399.
- Τροχίλια, as, ἡ, subst. [trochlea,] a windlass. Τὴν δ' ἐκ τροχίλιας αὖ κἀρει-
λυσπωμένην. Lysistr. 723.
- Τροχίλος, ου, ὁ, subst. [trochilus,] a wren. Τροχίλως, κολύμβως. Acharn. 876.
- Τροχίς, ἴδς, ὁ, subst. [nuncius, cursor,] a messenger, a runner. Ἄλλ' εἰσδρῶ
γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τροχίν. Aj. Fl. 977. SYN. Ἀγγέλδς, δρομέυς.
- Τροχῶδιεw, v. [in orbem circumago,] to whirl round. Τροχῶδιεῖται δ' ὅματ'
ἐλγδην. P. V. 907. SYN. Περὶελαύνw, περὶφeρw, κύκλω.
- Τροχῶειδς, εῖδς, ὁ et ἡ, et τροχῶεις, εσσα, ἐν, adj. [rotundus,] round. Ἀθᾶντων
κάλλιστον ἐπὶ τροχῶειδὲ λίμνῃ. Theogn. 7. See also Call. 4. 261. SYN.
See Τροχᾶλδς.
- Τροχῶποιεw, v. [rotas facio,] to make wheels. Ἡ ράπτειν, ἡ τροχῶποιεῖν. Plut.
513.
- Τροχῶς, ου, ὁ, subst. [cursus,] a course. Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τροχόν. Hipp. 1129.
SYN. Δρομῶς.
- Τροχός,¹ οὔ, ὁ, subst. [rota, discus, massa rotunda,] a wheel, a quoit, a ball.
Τροχός ἀρμάτος γὰρ οἶα. Anacr. 4. 7. SYN. Γυρός, κύκλδς. EPITH. Κυρτός,
εὐκύκλδς.
- Τρύβλιν, ου, τὸ, subst. [catinus,] a dish. Ἄλλὰ καὶ τὰ τρύβλῖα. Eccles. 252.
SYN. Πάροψις, λέκανη.
- Τρύγαῖδς, ου, ὁ, P. N. [Trygæus,] Ποῦ, ποῦ Τρύγαῖδς ἐστὶν; Pax 1197.
- Τρύγaw, f. ἡσω, v. [uvas vel fruges colligo,] to gather in grapes or fruit, to
reap. Οὐκ, ἀλλ' ἐρημὰς ῥῆθ' οὗτος ῥαδίως τρύγῃσειν. Vesp. 634. SYN. Δρεῖw,
ἀπὸλαύw, καρπύμαι, καρπίζw. PHR. See Anacr. 50.
- Τρύγη, ης, ἡ, subst. [vindemia,] the vintage. Οὐδὲ τρύγην οἶσεις. Hom. Apoll.
55.
- Τρυγητήρ, ἥρδς, ὁ, subst. [vindemiator,] a vintager. Ἐφῶρεν ἀπὸ τρυγητήρων.
Hes. Scut. 293.
- Τρυγηφόρδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [uvarum vel frugum ferax,] producing grapes or
fruits. Οὐτὲ τρυγηφόρδς ἡδὲ γ' ἐπήρᾶτδς. Hom. Apoll. 529. SYN. Καρπύφo-
ρδς, εὐκαρπύς.
- Τρυγικός, et τρυγασικός, ἡ, ὅν, adj. [fæcibus perunctus, comicus,] daubed with
lees of wine, comic. Τρυγικοῖς ὁ διδάσκᾶλδς ἡμῶν. Acharn. 628.
- Τρυγῶδαίμων, ὄνδς, ὁ, subst. [dæmon os fæcibus perunctus,] a poor devil of a
comic poet. Ἄπερ οἱ τρυγῶδαίμῶνες οὔτοι. Nub. 295.
- Τρυγοίπδς, ου, ὁ, subst. [colum vinarium,] a wine-filterer. Κιττοῦ, τρυγοίπου.
Pax 535.
- Τρυγωδία, as, ἡ, subst. [comædia,] comedy. Μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγωδίαν
ποιῶν. Acharn. 499. SYN. Κωμωδία.
- Τρυγωδικός, ἡ, ὅν, adj. [comicus,] comic. Ἥλθες πῶθεινῃ μὲν τρυγωδικοῖς χo-
ροῖς. Acharn. 886. SYN. Τρυγικός, κωμωδικός, κωμικός.
- Τρυγωδός, οὔ, ὁ, subst. [actor vel poëta comicus,] a comic poet or actor. Ὅστις
ἀπήλλαξεν χόρον τρυγωδῶν. Vesp. 1537.
- Τρυγών, ὄνδς, ἡ, subst. [turtur,] a turtle-dove. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι. Theocr.
15. 88.
- Τρύζw, Ion. imp. τρύζεσκόν, v. [strideo,] to whine, to squeak. Ὡς μὴ μοι
τρύζετὲ πᾶρήμειοι. I. 311. See also Theocr. 7. 140. SYN. Τρίζw, ψιθ-
ρίζw.

¹ On the distinction between τρύχος and τροχός, see Damm. in v. τροχός.

- Τρύμη, ης, ἡ**, subst. [foramen a terebra; veterator,] a hole made by an auger, an old knave. Κύρβις, κρύταλον, κινάδος, τρύμη. Nub. 447. SYN. Τρύπᾱ-
νον, ἀποτριπτὺς, τρίμᾱ, πᾶν οὐργὺς.
- Τρῦξ, τρῦγος, ἡ**, subst. [(1) vinum recens; (2) fæx; (3) scoria,] new wine, lees of wine, dross of metal. Ὅζων τρῦγός, τρῦσίᾱς, ἐρίων περῖουσίᾱς. Nub. 50. EPITH. Γλυκεῖᾱ, μέλιτης, πάλαιᾱ, σᾶπρᾱ, νεῶπλουτὺς.
- Τρύπᾱνον, ου, τὸ**, et τρυπᾱνη, ἡ, subst. [terebra,] an auger. Τρυπᾱνῶ, οἱ δὲ τ' ἐνερεθὲν ὑποσσεῖουσιν ἱμαντί. ι. 385. SYN. Τρύμη, τέρετρον.
- Τρυπᾱ, v.** [terebro,] to perforate. Ὡς δ' ὅτε τις τρυπῶ δὲρὺ νήϊον ἀνὴρ. ι. 384. SYN. Τὸρεῶ, τρεῶ, περαίνω.
- Τρύπημᾱ, ἁτός, τὸ**, et τρύπη, subst. [foramen,] an orifice. Μηδεμίας ἧ τρύπημᾱ κένον. Eccles. 624. SYN. Ὅπη.
- Τρυσάνωρ, ὄρος, adj.** [homines atterens,] man-wearing. Τηλοθὲν αὐδὰ τρυσᾱ-
νωρ. Philoct. 208.
- Τρυσίβιός, ου, ὁ et ἡ**, adj. [vitam vexans,] life-harassing. Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσίβιου. Nub. 420. SYN. Ἀνίαρὺς, χαλέπος, λυπηρὺς.
- Τρυτᾱνη, ης, ἡ**, subst. [trutina,] a balance. Εἴθ' ἡ μῖαρά φαλαν', ἔχουσα τρυτᾱ-
νην. Vesp. 39. SYN. Ζῦγος, τᾱλαντὸν, σταθμή.
- Τρύφαλειᾱ, as, ἡ**, subst. [galea tres conos habens,] a helmet having three cones. Καὶ λευκόλοφος τρύφᾱλείᾱς. Ran. 1016. SYN. See Κόρυς. EPITH. Αὐλώ-
πις, ἱππουρίς, φαινή, λευκόλοφας, ἱπποκόμους, τρίπτυχός, χαίτησος.
- Τρύφᾱω, et τρύφεραίνομαι, v.** [luxurio, abundo,] to live luxuriously, to abound. Ἄρ' οὐν τρύφωμὲν; Eur. Suppl. 225. See also Vesp. 686. SYN. Ἀβρύνθ-
μαι, θρύπτω, ἀσελγῶ, σπαργᾱω, ὑβρίζω, ἀσωτεῦσθαι.
- Τρύφερός, ἁ, ὄν**, adj. [mollis, delicatus,] soft, delicate. Ὡδὶ πρὸςβάς, τρύφερόν
τ' διασᾱλᾱκῶνισον. Vesp. 1169. SYN. Τρύφῶν, ἀπᾱλός, ἄβρος, ἀσωτὺς, ἀσελ-
γής.
- Τρύφή, ἧς, ἡ**, et τρύφημᾱ, ἁτός, τὸ, subst. [(1) luxus, (2) fastus,] luxury, wan-
tonness. Ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρύφᾱις. Troad. 990. See also Iph. A. 1050. SYN. Χλιδή, ἄβρδσσην, σπᾱτάλημᾱ.
- Τρύφος, ἔος, τὸ**, subst. [fragmentum,] a fragment. Τὸ δὲ τρύφος ἐμπέσῃ πόντῳ.
δ. 508. SYN. Θραῦσμα, ἀποκομᾱ.
- Τρύχηρὺς, οὔ, ὁ et ἡ**, adj. [attritus,] worn, ragged. Τρύχηρᾱ περὶ τρύχηρὺν εἰμέ-
νην χρῶᾱ. Troad. 498.
- Τρύχνης, ἡ, ὄν**, adj. [mollis,] soft. Ἀ φῶνα δὲ τρύχνα. Theocr. 10. 37. SYN. Μᾱλᾱκός.
- Τρύχνης, ἔος, τὸ**, subst. [pannus lacer,] a torn garment, rags. Τᾱ ποῖᾱ τρύχη;
μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὀδί. Acharn. 418. SYN. Ῥᾱκός, ῤᾱκωμᾱ, ῤᾱκτὸν, τρίβωντὸν,
τρίβων.
- Τρύχω, τρυχῶ, et τρύω, v.** [attero,] to wear away. Οἱ μ' ἄεκαζόμενην μνῶνται,
τρύχουσί δὲ οἰκόν. τ. 133. See also Mimnerm. 2. 12. and P. V. 27. SYN. Τείρω, ἐκτρίβω, πῖέζω, ἐκτῆκω, κᾱτᾱτρύχω.
- Τρωᾱς, vid.** Τρωῖκός.
- Τρωῖς, ὡν, οἱ**, P. N. [Trojani,] Trojans. Τρωσὶ θ' ὁμοίως ἐστὶ δ' ὅπῃ νῦν.
Agam. 66. SYN. Δαρδανῖδαι, Λαῶμέδοντιᾱδαι. EPITH. Ἀγῆνῳρες, ἱπποδά-
μοι, μέγαθμοι, ὑπέρθυμοι, ἀγανοὶ, ἄλκῖμοι, ἀολλῆες, δευδῆμονες, ἐπῖκουροι, κέντῳ-
ρες, ἱππων, μέγαλήτιῳρες, τηλέκλητοι, ὑπερφῖᾱλοι, φιλοπτολέμοι, ἀγέρωχοι, ἀσπι-
σταὶ, εὐγενεῖς, χαλκοχίτωνες, ὑπὲρνήῳροντες, θαρσᾱλεοὶ, δειλοὶ, ἀρηφῖλοι, θω-
ρηκταί.
- Τρωγᾱλῖᾱ, et τρωκτᾱ, ὡν, τὰ**, subst. [bellaria,] sweetmeats. Τῶν τρωγᾱλῖων,
καὶ μὴ φαίρει. Pax 772. SYN. Τρᾱγῆμᾱτᾱ, ἐπιφῳρήμᾱτᾱ.
- Τρώγη, ης, ἡ**, subst. [caverna,] a hole. See in the next word.
- Τρωγλοδύνω, v.** [cavernam subeo,] to enter a hole. Ἦ, καὶ τρωγλοδύνοντᾱ
κᾱτὰ τρώγλην ἐρεῖνει. Hom. Batrach. 53.
- Τρωγλοδύτης, ου, ὁ**, P. N. muris. See in Ἐπίφθμῖ.
- Τρώγω, f. ξω, v.** [rodo,] to gnaw, to eat. Σὺκᾱ τὲ τρώγειν. Pax 1324. SYN. Κᾱτᾱτρώγω, ἐσθίω, ἐδόμαι.

Τρωϊκός, Τρωϊός, Τρωῖος, α, ὄν, et Τρωϊάς, Τρωάς, ἄδός, ἡ, adj. [Trojanus,] Trojan. Δοθεῖσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαιρέτων. Androm. 15. See also Θ. 106. Eur. Electr. 1077. Hec. 94. and Ω. 704. EPIITH. of Τρωάδες. Εὐπλόκαμοι, βᾶθυ-κολποι, ἐλκεσπῆες πλοι, πῶλομοχοι, ἐλκεχίτωνες, δόρικητοι.

Τρώϊλος, ου, ὁ, P. N. [Troilus,] one of the sons of Priam. Τρώϊλον ἰππῖοχάρ-μην. Ω. 257.

Τρώκτης, ου, ὁ, subst. [(1) vorator, (2) impostor,] an eater, a knave. Τρώκτης, ὅς δὴ πολλὰ καὶ ἀνθρώποισιν ἑώργει. Ξ. 289. SYN. Πανοῦργος.

Τρωμά, vid. Τραῦμά.

Τρωξάρτης, ου, Ἄολ. αῶ, ὁ, P. N. muris. Τρωξάρταδ πατρὸς μεγάλῃ τῶρος. Hom. Batrach. 28.

Τρώξιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [edulis,] eatable. Φοιτῇ, σίνόμενα τὰν τρώξιμον. Theocr. 1. 49. SYN. Βρώσιμος, ἐδώξιμος, ἐδεστός.

Τρωπαῶ, vid. Τροπῶ.

Τρώς, ὡός, ὁ, P. N. [Tros.] Τρώα δ' Ἄλαστοῖριδην. Υ. 463. EPIITH. Ἄμύμων, μεγάλῃ τῶρ.

Τρωτός, ἡ, ὄν, adj. [vulneratus, vulnerabilis,] wounded, vulnerable. Οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Helen. 809.

Τρώω, vid. Τίτρώσκω.

Τρυγᾶνω, v. [(1) sum, (2) contingo, (3) adsequor,] to be, to happen, to reach, to hit. Τὴν μὲν δίκαιαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανέν. Hipp. 933. SYN. Εἰμί, ὑπάρχω, συμβαίνω, ἐντυγᾶνω.

Τυδείδης, ου, Ἄολ. αῶ, ὁ, patronym. [Tydides,] the son of Tydeus. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης. Ε. 85.

Τυδεὺς, ὢς, ὁ, P. N. [Tydeus,] one of the seven chieftains at Thebes, and father of Diomed. Ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστιάκου τῶκον. Sept. Theb. 403.

EPIITH. Δαΐφρων, μεγάθυμος, δουρὶ κλῆτος, κρατέρως, μένεπτόλεμος, ὄχ' ἀριστός, ἀγαυός, ἱπποδάμους, Αἰτωλῖος, Οἰνειαῖδος, ἱππηλάτης, ἱππότης, σάκεσπάλος, μύκρος δέμας ἀλλὰ μάχητις, προὔλως φθινου.

Τυκίζω, v. [polio,] to polish. See in Κρέξ. SYN. Ξέω.

Τυκισμά, ἄτος, τό, subst. [ædificium,] a building. Κανόνων δὲ τυκισμάτᾳ Φοίβον. Troad. 814. SYN. Οἰκοδόμημα.

Τυκός, ου, ὁ, subst. [instrumentum ferreum, quo lapicidæ utuntur ad poliendos lapides,] an instrument used in polishing stones. Φοινικὶ κανόνι καὶ τυκοῖς ἡρμοσμένῳ. Heracl. 940.

Τυκτός, ἡ, ὄν, adj. [fabricatus,] made, artificial. Τυκτὴν, καλλιέρσον, ὅθεν ὑδρεύοντό πόλῃται. ρ. 206. SYN. Ποιήτος.

Τύλη, ¹ as, ἡ, et τύλος, ου, ὁ, subst. [callus,] hard brawny skin produced by labor. "Ἰθὶ δὴθ", ὑπὸ κυτῆ τὰν τύλαν Ἰσμήνι χε. Acharn. 954. See also Acharn. 553.

Τύλω, v. [callosum reddo,] to render callous. Ὡσεῖ τις μάκελᾳ τέτυλωμένους ἐνδοθὶ χεῖρας. Theocr. 16. 32. SYN. Σκληρῶ, πᾶχύνω.

Τυμβευμά, ἄτος, τό, subst. [sepultura, sepulcrum,] burial, a tomb. Ἐν δὲ λαισθίῳ τυμβεύματι. Antig. 1220.

Τυμβεύω, v. [sepelio,] to bury. Οὐχ ὥδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν. Helen. 1244. SYN. Θάπτω, τύμβον χέω, ποίω.

Τυμβήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sepulchralis,] sepulchral. Τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἐδρας; Thesm. 889. SYN. Τυμβόχῶος, ἐπιτυμβιδίος, τυμβόχωστος.

Τύμβος, ου, ὁ, subst. [bustum,] a tomb. Τίς τὸν γέροντᾳ τύμβον ὀφᾶνον εἶθεν. Med. 1206. SYN. Χῳμά, τάφος, σῆμα, τάφρος, γήλοφος, τυμβόχῳ. EPIITH.

Ἄμύμων, εὐρύς, ἐπὶ κεικῆς, μέγας, ὑψηλός, ἀκρός, ἀνδρόκριτος, πύλον κλαυτός, ξεστός, ἱερὸς, κοῖλος, ἐρικύδης.

Τυμβόχῳ, ἡς, ἡ, subst. [tumulus,] a tumulus, a tomb. Ἔσται τυμβόχῳ. Φ. 323. SYN. Τύμβος, χῳμά.

¹ The penult. of τύλη is generally long: cf. Lucill. 52.

Τυμβόχϋς, ον, ὁ et ἡ, adj. [adgerens tumulum,] throwing up a tomb. Καὶ μὴθ' ἁμαρτεῖν τυμβόχϋα χειρώματᾶ. Sept. Theb. 1024.

Τυμβόχωστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [in tumulum adgestus,] dug up so as to form a tomb. Νόμοις πρὸς ἔργμᾶ τυμβόχωστών. Antig. 848.

Τυμβώρϋχς, ον, ὁ, subst. [sepulcri violator,] a robber of graves, a resurrection man. Πρὸς πατρός τυμβώρϋχς. Ran. 1179. EXP. Λωπδύτης νεκρῶν.

Τύμμα, ἄτος, τὸ, et τῦπῃ, ἧς, ἡ, subst. [ictus,] a blow. Ὅσοικόν ἐστὶ τὸ τύμμα. Theocr. 4. 55. See also Apoll. 3. 848. SYN. Πληγῇ, κροῦμᾶ.

Τύμπανισμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) tympani pulsatio; (2) exeruciatio,] the beating of a drum; torment. Χά τυμπανισμός, χοί πύκνοι Σάβάζιοι. Lysistr. 388.

Τύμπανον, et τῦπᾶνον, ον, τὸ, subst. [(1) tympanum; (2) palus, ad quem devincti plagis cædebantur; (3) fustis,] a drum or timbrel, a whipping-post, a club. Μετὰ ταῦτ' ἐκδρῦβάντιζ' ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ. Vesp. 119. See also Hom. Hymn. 13. 3. EPI TH. Βυρσοτόνον, βυρσοτένες, ἐπιχώριον, βάρυβρόμυν.

Τυνδάρεϊς, α, ὄν, adj. [Tyndareus,] of Tyndarus. Τῆς Τυνδάρεϊας παιδὺς ἄνδσιν ὄνῳν. Orest. 368.

Τυνδάρεῖς, ον, et Τυνδάρεως, ω, ὁ, P. N. [Tyndarus,] a king of Sparta, and husband of Leda. Σπάρτῃ, πατήρ δὲ Τυνδάρεως. Helen. 17. See also λ. 298. EPI TH. Κρατέρῳφρων.

Τυνδάριδης, ον, ὁ, et (2) Τυνδάρης, ἰδὸς, ἡ, patronym. [Tyndaro satus vel sata,] (1) the son, (2) the daughter of Tyndarus. Παῖδες Τυνδάριδαι. Helen. 1496. See also Helen. 471. SYN. See Κάστωρ.

Τύνη, Dor. pro Σῦ, q. v.

* Τυννὸς, ἡ, ὄν, et τυννουτσί, [parvus,] thin, little. Αὐτὰρ ἐπ' ἁμᾶτι τυννὸν ἄνευ πύρρος, αἰνυτὸ δόρπον. Theocr. 24. 137. See also Nub. 876. SYN. Μικρὸς, παῦρος, ὀλίγος, τυτθός.

Τυντλάζω, v. [glebas frango,] to break the clods. Οὐδέ τυντλάζειν. Pax 1148.

* Τῦπῃ, vid. Τύμμα.

Τῦπις, ἰδὸς, ἡ, subst. [malleus,] a hammer. Ὅρθος ἐπὶ στελέῃ τῦπιδος βάρυν ὦμῳ ἐρείσας. Apoll. 4. 957. SYN. Σφῆρα, ραιστήρ.

Τῦπὸς, ον, ὁ, subst. [forma,] a print, a figure. Ὡς ἡδὺς ἐν πόρπακι σὸς κείται τῦπὸς. Troad. 1186. SYN. Τῦπωμᾶ, κόμμα, σχῆμα, εἶδος, εἰκὼν. EPI TH. Ἡβητῆς, γραπτὸς, σιδηρόνωτος, χρυσόκόλλητος, ἐρατός.

Τῦπτω, f. τύψω et τυπτήσω, v. [verbero,] to beat. Παρέχω τύπτειν, πεινῇν, διψῇν. Nub. 441. SYN. Πλήσσω, παῖω, κρούω, ἀράσσω, κύπτω, πατάσσω.

Τῦπωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) figura, (2) vas,] figure, fashion; an urn. Τῦπωμᾶ χαλκοπλευρὸν ἡρμένοι χέροιν. Soph. Electr. 54. SYN. Τῦπὸς, ἄγγος, τεῦχος.

Τῦραννέω, et τῦραννέω, v. [regno,] to hold the sovereignty. Ἰδίᾳ σθένων τίς, ἡ τῦραννέων χθονὸς; Helen. 785. See also Med. 963. SYN. Ἀρχω, κρατέω, κύριέω, βασιλεύω, δεσπόζω, ἀνάσσω, κοιρανέω.

Τῦραννικός, ἡ, ὄν, et τῦραννός, ον, ὁ et ἡ, adj. [tyrannicus,] of a tyrant or absolute monarch, royal. Εἰς θρόνον τῦραννικούς. Ion 1572. See also Androm. 3. SYN. Ἀρχικός.

Τῦραννίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [regnum,] absolute power, sovereignty. Κρείσσω διδωσὶ τῆς τῦραννίδος χάριν. Hipp. 1024. SYN. Ἀρχη, κοιρανῆ, δεσποτεία, βασιλεία. EPI TH. Πόλϋσχλς, ἰσοθέος. PHR. Μήτηρᾰδικίας.

Τῦραννός, ὁ, et ἡ, subst. [tyrannus,] a sovereign, a tyrant. Οὐδὲν τῦράννου δυσμένεστέρον πόλει. Eur. Suppl. 439. SYN. Βασίλειος, ἀρχών, ἀναξ. EPI TH. Σέμνος, λαμπρός, μακάριος, βάροβάρος, ὠμόφρων, δημύβροτος, κρατέρος.

Τυρβάζω, v. [turbas excito,] to disturb. Ὅψωνόντας τυρβάζεσθαι. Pax 1007. SYN. Τάράσσω, θέρυβέω, φιλδνεικέω.

¹ For the adj. Τῦραννός, see the word Τῦραννικός.

Τύρευνᾶ, ἄτος, τὸ, et τυρός, ος, et τυροῖς, εντός, ὁ, subst. [caseus,] cheese. Πηκτοῦ γαλακτός τ' οὐ σπάνια τυρεύματά. Cycl. 190. See also Cycl. 136. and Theocr. 1. 58. SYN. Πηκτῇ, τρῶφαίς. ΕΡΙΤΗ. Ὀπίᾱς, αἰγείος, νέσπηκτός, ἀπάλος, πίων.

Τύριος, α, ὄν, adj. [Tyrius,] of Tyre, Tyrian. Φοινικῷγενούς παῖ τῆς Τύριας. Eur. fr. Cret. 2. 1.

Τυρογλύφος, ου, ὁ, P. N. muris. See in Λιμνισίως.

Τύροεις, vid. Τύρευνᾶ.

Τυροκνηστῖς, ιδὺς, ἡ, subst. [radula caseo radendo,] a cheese-scraper. Οὐ στήσμαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνηστίδος. Lysistr. 231.

Τυρόνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dorsum habens ex caseo,] cheese-backed. Κάμοι πλάκουντος τυρόνωτον δὸς κύκλον. Acharn. 1124.

Τυρόπωλεω, v. [(1) caseos vendo, (2) examino,] to be a cheesemonger, to weigh. Ἀνδρῶν ποιητῶν τυρόπωλῆσαι τέχνην. Ran. 1369.

Τυρόπώλης, ου, ὁ, subst. [caseorum venditor,] a cheesemonger. Καὶ τυρόπωλαι. Equit. 854.

Τυρός, vid. Τύρευνᾶ.

Τυρσηνικός, ἡ, ὄν, Τυρσηνῖς, ιδὺς, ἡ, et Τυρσηνός, ὄν, adj. [Tyrrhenus,] Tyrrhene, Tuscan. Χρῆ μένειν Τυρσηνικῆς. Rhcs. 985. See also Med. 1339. and 1336.

* Τυρώ, ὄος, ἡ, P. N. [Tyro,] the daughter of Salmoneus. Ἐνθ' ἦτοι πρίτην Τυρώ ἰδὼν. λ. 234.

Τυτός, ἡ, ὄν, adj. [parvus,] little. Καὶ ἐτρέφε τυτόν ἐόντά. α. 435. SYN. Μικρός, ὀλίγος, βαιός, τυννός.

Τυφαονίος, α, ὄν, adj. [Typhaonius,] of Typhoëus or Typhon. Κανκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφαονίῃ ὀτὶ πέτρῃ. Apoll. 2. 1214.

Τυφάων, ὄνός, Τυφών, ὦνός, Τυφωεύς, ἔως, Τυφώς, ὦ, ὁ, P. N. [Typhon, Typhoëus,] a famous giant. Δεινόν τ' ἀργῶλεον τῷ Τυφάωνᾳ. Hom. Apoll. 307. See also P. V. 362. B. 783. and P. V. 378. ΕΡΙΤΗ. Ουῖρος, ἐκάτογκάρηνος, τρισώματός, ἄγριός, ἐκάτογκέφαλος, Κίλιξ, πολυκάρηνος, γηγενής, σμερδαλέως, πέλωρ.

Τυφλόπους, πῶδός, adj. [cæcum pedem habens,] blind-footed. Ἄ πῶδᾶ σὺν τυφλόπουν θεράπεύμασιν. Phcen. 1565.

Τυφλός, ἡ, ὄν, adj. [(1) cæcus, (2) qui non videtur,] blind, not seen. See in Τόξενᾶ.

Τυφλώω, f. ὥσω, v. [cæcum reddo,] to blind. Ὅψιν τυφλώσας. Phcen. 776. SYN. Ἐκτυφλώω.

Τυφώγων, οντός, ὁ, subst. [fastuosus senex,] a disdainful old man. Ἦκουσά γάρ τυφώγον-τάς. Lysistr. 335. SYN. Τυφεδάνος.

Τύφω, v. [fumum emitto, ardeo,] to emit or cover with smoke, to burn. Κά-τυφέ, κἀνέπτει. Antig. 1009. SYN. Κᾶπνίζω, κᾶπνφ φύρω, καίω, μᾶραινδμαι, φλέγω.

Τυφωεύς, vid. Τυφάων.

Τυφώς, ὦ, ὁ, subst. [procella acrior,] a violent tempest. Μεγάλφ τυφῷ καὶ πρηστῆρι. Lysistr. 974. SYN. Ἄελλᾶ, λαίλαψ, θυελλᾶ, κᾶταιγῖς.

Τύχη, ης, ἡ, subst. [fortuna,] fortune. Οὐκ ἐστὶν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις. Hec. 774. SYN. Συντύχια, εὐτύχια, πέπρωμένη, εὐδαιμονία, δυστύχια, συμφορὰ, τὸ συμβαίνον. ΕΡΙΤΗ. Ἀγᾶθῃ, μάκαιρᾳ, θρασάντηξ, μέγαλῃ, ἁωρός, αἰσχρᾷ, ἀφάνῃς, δυστυχῆς, ἀνελπιστός, τυρανός, εὐδαίμων, βῆρυπότμος, ἄβιωτός, δυσπάλαιστος, βῆρεῖᾳ, οἰκτρᾷ, χυθνίως, ἀναγκαία, εὐμήκης, πρῶσαυλειός, μακάριᾳ, ἀσθενῆς, πολυστηνός, λαμπρᾷ, ἥστιάτος, κᾶκῶπτόμος, πολυφθόρος, γλυκεῖᾳ.

Τύχηρος, α, ὄν, adj. [(1) fortuitus, (2) fortunatus,] chance, fortunate. Τύχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας. Agam. 449. SYN. Εὐτυχής.

Τύχηρως, adv. [(1) fortuito, (2) fortunately,] by chance, fortunately. Ἀγαγεῖν τύχηρως τὰ κάτ' ἄγρους Διδόνυσᾳ. Acharn. 250. SYN. Εὐτυχῶς, ἀνελπιστᾷ.

Τυχίος, ου, ὁ, P. N. [Tychius,] Τυχίος κᾶμὲ τεύχων. H. 221.

Τωθάζω, f. ἄσω, v. [irrideo,] to jeer. Λάβουσ', ἰν' αὐτὸν τωθάσω νεανίκως. Vesp. 1362. SYN. Σκώπτω, χλευάζω, λοιδορῶ, ἐρεθίζω.
Τὼς, id. q. Οὕτως, q. v.

Υ.

Υἱάδες,¹ ων, αἱ, P. N. [Hyades,] the Hyades, a constellation of seven stars. Πληιάδας, Ὑάδας τῆ. Σ. 486.

Υἱακινθίνος, η, ὄν, adj. [hyacinthinus,] hyacinthine, purple. Ὑἱακινθίνῳ ἀνθεῖ ὁμοίως. ψ. 158. SYN. Πορφύρεός.

Υἱακινθός, ου, ὁ, P. N. et (2) ὁ et ἡ, subst. [Hyacinthus,] (1) Hyacinthus, (2) a hyacinth. *Η κώμοις Ὑἱακίνθον. Helen. 1468. EPITH. (1) Ἱμερῶεις, Ἰμυκλαῖος, (2) εὐώδης, πύκνός, μάλακός, ἀνθεμῶεις, πορφύρεός.

Υἱάλινός, α, ὄν, adj. [vitreus,] of glass or crystal, transparent. Ἐξ υἱάλινων ἐκπομάτων καὶ χρυσίδων. Acharn. 74. SYN. Λαμπρός.

Υἱάλος, ου, ἡ, subst. [crystallus, vitrum,] a crystal, glass. Ἄφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; β. τὴν υἱάλον λέγεις; Nub. 766.

Υἱάμπολλις, ἔως, ἡ, P. N. [Hyampolis,] a town in Bœotia. Καὶ Ὑἱάμπολιν ἀμφε- νέμοντο. B. 521.

* Ὑἱαντίος, α, ὄν, adj. [Hyantius,] Bœotian. Ἡ ἐκ' ἄλλος Ὑἱαντίου Ὀρχηστοῖδ. Apoll. 3. 1240.

Υἱβάλλω, ἄλ, pro Ὑπόβάλλω, q. v.

Υἱβός, η, ὄν, adj. [curvus,] crooked. Μὴ βάθειον τήνω πυγίσματός, ὑβέ, τᾶφείης. Theocr. 5. 43. SYN. Κῦφός, κάμπυλός, γῦρός.

Υἱβρίζω, f. ἴσω, et ὑβριστῶ, v. [contumelia adicio,] to insult. Οὔτοι μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τάνῦν κλύει. Orest. 430. See also Anacr. 57. 5. SYN. Ἐξυβρίζω, καθυβρίζω, ὀνειδίζω, αἰκίζω, δεινάζω, αἰσχύνω.

Υἱβρίς,² ἔως, ἡ, subst. [contumelia,] insult, insolence. Ἀθᾶνᾶτον Ἡρας μητὲρ eis ἐμὴν ὑβρίν. Bacch. 9. SYN. Αἰκεία, ἀτιμία, ὑβρισμᾶ, ἀδίκη. EPITH. Οὐχ ὅσια, ἀτάσθαλός, ὑπερβίτις, ὑλέγειν, ἀθεμίσιτις, αἰνή, θυμολγής.

Υἱβρισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) injuria, (2) ludibrium,] an injury, an insult. Ὑβρισμᾶ θέμενος τὸν Ἀγάμέμνονος γόνον. Orest. 1037. SYN. Ὑβρίς, ἀδικημᾶ, ἐπήρειᾶ, λώβη, ὀνειδός.

Υἱβριστής, οὔ, superl. * Ὑβριστοτάτος, η, ὄν, adj. [contumeliosus,] insolent. Εἶναι σ' ὑβριστὴν φησὶ. Plut. 1074. See also Vesp. 1303. SYN. Λωβητὴρ, ὑπερήφανός, λοιδορός, θράσος, βίαστής.

Υἱγαίνω, v. [valeo,] to be well. Ὅτι ἡ νήφοντες οὐχ ὑγαίνομεν. Lysistr. 1228. SYN. Εὖ ἔχω, εὐθηνέω, εὐρωστέω.

Υἱγείᾳ, as, ἡ, subst. [salus,] good health. Δόξαν τὸδ' ὑγείας ἔχει. Bacch. 936. EPITH. Ἀγλαῶδωρός, χρυσέα, καλλιπλοκάμος, μάκαιρα.

Υἱγίρως, α, ὄν, et ὑγίης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [sanus,] sound, healthy, true. Ἄκος ὑγίρῳ ἐν. Nem. 3. 29. See also Androm. 448. SYN. Ἀσκητής, ἀληθής, σῶς, εὐρωστός, ἐρρωμένος, ἀνόςος.

Υἱγαίνω, v. [humecto,] to moisten, to water. Λευκῆς τᾶκείσης χιόνος, ὑγαίνειν ὕας. Helen. 3. SYN. Βρέχω, διάβρεχω, ἄρδω, ὑδραίνω.

Υἱγρόβαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [humidus,] moist, wet. Ἡ δ' ὑγρόβυλους σταγόνας νότιους. Eur. fr. Chrys. 7. 3.

Υἱγρός, α, ὄν, adj. [(1) humidus, (2) mollis, (3) viridis,] moist, watery, soft, verdant. Ἀξείνῳ ὑγρᾷ ἐκπεῖσαι. Androm. 786. SYN. Ὑδατῶεις, ὑδατίνος, ὑδρῆλός, ὑδρῆρός, ἐφῦδρός, ἐνῦδρός, δρῦσῆρός, μάλακός, ὑδάρης.

Υἱγρότης, ητός, ὁ, subst. [humiditas,] moisture. Πήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν. Phœn. 1271. SYN. Ἰκμάς, ὑδαρότης, ὑγρασία.

¹ The first syllable of Ὑἱάδες is long twice in Euripides, Ion 1156. Electr. 468. and twice short in Hesiod, Op. 233. and Fr. 60. 4. and once Arat. 173.

² Ὑἱβρίς is used in the sense of Ὑἱβριστής, Hes. Op. 189.

- Υγρώσω, v. [madeo,] to be wet. Βόλαις ὑγρώσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. Agam. 1300. SYN. Υγραίνουμαι, διαβρέχουμαι.
- Υδαρής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [aqua dilutus,] diluted with water. Ὑδαρεὶ σαίνειν φίλοντι. Agam. 771. SYN. See Υγρός.
- Υδάτηγος, οὔ, ὁ, subst. [aquæ ductor,] a conveyer of water. Τίς ἀνὴρ ὑδάτηγός ἱμαῖον. Call. fr. 42.
- Υδατίνος, η, ὄν, et ὑδάτις, εσσά, ἐν, adj. [aquosus,] watery. Πολλὰ δ' οἷα γυναικες φῦρῃοις ὑδατὶνα βράκη. Theocr. 28. 11. See also Theocr. 25. 89. SYN. Υγρός, ὑδαρής, ὑδρηλός, καθὑδρός, ἐνὑδρός, δροσέρως, μάλᾱκος.
- Υδατότρεφής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [in aqua nutritus,] nourished in water. Αἰγειρῶν ὑδατότρεφῶν ἦν ἄλσος. p. 208.
- Υδείω, et Ὑδεῖν, v. [celebro,] to celebrate. Χαλκίης μὲν ὑδείῳ μὲν Ἡφαίστοιο. Call. 1. 76. See also Apoll. 2. 530. SYN. Ὑμνῶ, ᾄδω, κλητίζω.
- Υδρα, as, ἡ, et ὑδρός, ου, ὁ, subst. [hydra,] a water-snake. Ὑδρας λείοντάς τ' ἐξάπολλυναι λέγων. Heracl. 950. See also B. 723. ΕΡΙΤΗ. Λερναία, ὀλοφῶρων, λυγρὰ, εἰδυῖα, μυρϊόκρανός, ἀμφίκρανός, πάλιμβλαστής, πόλυφονός, ὀλόη.
- Υδραίνω, f. ἄνω, v. [lavo,] to wash. Ἡ δ' ὑδρηνάμενη. p. 58. SYN. Λούω, βρέχω, ὑγραίνω.
- *Υδρεῖα, as, ἡ, subst. [aquatio,] drawing of water. Ὑδρεῖς περὶ δῆριν ἄμεμψεῖ. Apoll. 4. 1767.
- Υδρεύω, v. [aquam peto,] to go for water. Ἡ περὶ ἡνὺς ὑδρευσόμενα. Troad. 208. SYN. Πωτίζω, ἀντλέω.
- Υδρηλός, et ὑδρηνός, ἡ, ὄν, adj. [humidus,] moist, wet. Σταγυῖας ὑδρηλός, ὡς τὰ γ' ἐκ γαίης τρέφῃ. Eur. Suppl. 217. See also Eur. fr. Beller. 17. 6. SYN. See Υγρός.
- Υδρία, as, ἡ, subst. [vas aquarium,] a water-vessel. Φερεῖ δεῦρ' αὐτήν τὴν ὑδρίαν, ὑδρίαφῶρε. Eccles. 733. SYN. Ὑγγεῖον, κάλπις, σκευῖς.
- Υδρίαφῶρός, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui vas aquarium gestat,] a bearer of a water-vessel. See in Ὑδρία.
- Υδροειδής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [aquæ similis, aqueus,] water-like, aqueous. Τὸν ὑδρηντὰ δὸν ἀκτὶ χλωρὸν. Helen. 348.
- Υδρομέδουσα, ης, ἡ, P. N. ranæ. Καὶ μὲ πᾶτηρ Πηλεὺς πῶτ' ἐγείνατο, Ὑδρομέδουσα. Batrach. 19.
- Υδρορροῖα, ἄς, ἡ, subst. [cloaca,] a gutter or sewer. Τὸσαῦτ' ἄ λέξας, εἰς ὑδρορροῖαν πέσων. Acharn. 1186. SYN. Διῶρνξ, διαρροή.
- Υδροφῶρός, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui aquam gestat,] a water-bearer. Σάμερον, ὑδροφῶροι. Call. 5. 45. SYN. Ὑδρίαφῶρός, ὑδροχῦτος.
- Υδροχάρης, ἔδς, ἡ, P. N. ranæ. Ὑδροχάρης δὲ τὲ πέφνε. Batrach. 224.
- Υδροχῦτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aquam fundens,] pouring out water. Κρήναισι πᾶρ ὑδροχῦτοις. Cycl. 66.
- Υδωρ, ἄτος, et ὑδός, ἔδς, τὸ, subst. [aqua,] water. Καὶ κεν ὑδωρ φῦρῃοις. Z. 457. See also Hes. Op. 61. SYN. Χεῦμα, χθα, νᾶμα, θάλασσα. ΕΡΙΤΗ. Ἀγλαῶν, ἄλμυρον, ἄσπετον, ἱερὸν, ἀκήρατον, ἀμβρυστὸν, καλὶρρὸν, δνοφῆρον, κάλλιστον, λάβρῳτᾶτον, μελᾶν, ὀμβριμὸν, ἄσπρον, χειμεριῶν, ψυχρὸν, γλυκερὸν, λευκὸν, μελίηδες, λιᾶρον, σεμνὸν, δινην, νυτῆρον, κυῖανθεῖδες, πλουσίον, πῶτᾶμιτον, ἄστακτον, καθάρων, αἰοῖον, λιμναῖον, ἀφθιτον, ἀφθονόν, δνοφῆρον, ἐπὶράτον, πορφύρεον, πόντιον, πηγαῖον, ναυδόχον, μαρμάρῳεν, κουρτορῳον, καρποτόκον.
- Υετὶς, ἔδς, ἡ, P. N. [Hyetis,] a mountain near Miletus. Ὑμμες δ' Ὑετῖδος καὶ Βυβλιδὸς ἀδὺ λίποντες. Theocr. 7. 115.
- Υετός, οὔ, ὁ, subst. [pluvia,] rain. Δώματός ἀγλαῖην τὴ καὶ ὑετοῦ ἐμμεναὶ ἄλκαρ. Apoll. 2. 1076. SYN. Ὀμβρός, δροσός, βροχή, ὑδωρ.
- Ἰνῖα, as, ἡ, subst. [indoles suilla,] hoggishness. SYN. Μωρία, ἀμάθια, ὠδία.
- Υθλέω, v. [nugor, garrio,] to trifle, to babble. Ὑθλεῖς ἀπερρ' οὐκ ἂν διδασαίμεν σ' ἐτί. Nub. 781. SYN. Ληρέω, φλυαρέω, μωραίνω, στομύλλω, κωτῖλλω.

Υἱδίων, ου, τὸ, subst. [filiolus,] a little son. Τὸ γὰρ υἱδίων τηρεῖ με. Vesp. 1347. SYN. Παιδίων, παιδαρίων.

Υἱός, εὖς, υἱός, οὔ, et υἱς, ἰός, ὁ, subst. [filius,] a son. Τὸν πατέρα τύπτειν οὐκ ὀφείλει τῶν υἱῶν. Nub. 1341. See also Troad. 980. and Apoll. 1. 72. SYN. Παῖς, τέκνον, τέκος, γόνος, ἀπὸ γόνος. ΕΡΙΤΗ. Ἰκθυόσος, φίλος, κρατερὸς, ἀριστὸς, ὑπερθυμὸς, διδοτρεφής, κυδαλῖμος, κραταῖος, δαΐφρων, ὀλβίος, καρτερόθυμος, σχετλίος, ἐγγεσθιμὸς, ἐσθλὸς, πίνυτος, ἡβώων, ἀρήτιος, ἀσχετὸς μένος, ἀγλαὸς, ἀλκίμος, ἀνύμων, γαλήνιος, εὐμμελής, ἰφθιμὸς, νήπιος, περίκλυτος, τοξόφθορος, ἀταρβής, ἐρίοῦνιος, νύθος, τᾶχος, ἡὺς, μέγας, ἐρικύδης, νηπιᾶχος, σχετλίος, δυσώνυμος.

Υἱωνός, οὔ, ὁ, subst. [nepos,] a grandson. Υἱωνοῦ πέσόντος. N. 207. SYN. Ἰνίς, ἐγγόνος.

ΰκης, ου, ὁ, subst. [piscis quidam,] a kind of fish. Θεὸς δὲ οἱ ἱέρως ὕκης. Call. fr. 72.

ΰλαγμα, ἀτος, τὸ, ὕλαγμος, οὔ, ὁ, et ὕλακη, ἡς, ἡ, subst. [latratus,] a barking. Σὺ δ' ἐξόρινας ἡπίους ὕλαγμασίν. Agam. 1621. See also Φ. 575. and Apoll. 3. 1216.

ΰλαῖος, ου, ὁ, P. N. [Hylæus,] Οὐδὲ μὲν ΰλαῖον. Call. 3. 221.

ΰλαῖος, α, ὅν, et ὀλῆεις, εσσα, ἐν, adj. [sylvanus,] of the woods, woody. Οἷα δὲ θήρ ὀλαῖος. Theocr. 23. 10. See also α. 246. SYN. Δεινδρῆεις, ὀλοκός, ἄγριος, δασύς.

ΰλακίδης, ου, ὁ, patronym. [Hylacides,] the son of Hylacus. Κάστωρ ΰλακίδης. Ξ. 204.

ΰλακώμωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [latrando custodem agens,] a barking guardian. Πέρισσαινον κύνες ὀλακώμοροι. π. 4.

ΰλακτεῶ, * ὀλάσκω, et ὕλαω, v. [latro,] to bark. Ἄμονο ὕλακτῶν. Alcest. 776. See also π. 9. and Æsch. Suppl. 884.

ΰλας, ου, ὁ, P. N. [Hylas,] the companion of Hercules. Αὐτὰρ ΰλαν φίλο-τητῖ. Apoll. 1. 1324. ΕΡΙΤΗ. Κᾶλος, ἐσθλὸς, ὀπάων, πρωθήβης, ξανθὸς, κάλ-λιςτος, χαρίεις.

ΰλη, ἡς, ἡ, subst. [(1) sylva, (2) lignum, (3) materia,] a wood, wood, materials. Θηρᾶν καὶ ὕλην Κύπριν. Bacch. 677. SYN. Δρυμὸς, δριὺν, ἐξλὸν, φρυγανῶν. ΕΡΙΤΗ. Χλωρά, βαθύξυλος, δυσεῦρετος, σκιδρακόμος, ἀκροτάτη, βα-θειά, δασύς, παντοῖα, τηλεθώσα, ἀσπετός, ἀγνύτος, ἀζάλεα, νεύθηλης, πυκνός, αὐή, ἀγρία, λίσια, ὀρεῖα, πλοῦδένδρεος, φορβᾶς, ἀξυλός.

ΰλῆεις, vid. ΰλαῖος.

ΰληκοίτης, ου, adj. [qui cubat in sylvis,] sleeping in the woods. Καὶ νήκοροι ὕληκοῖται. Hes. Op. 527.

ΰλουργός, ὕλουργός, ὕλητος, et ὕλοτος, ου, ὁ, subst. [qui ligna secat,] a wood-cutter, a carpenter. Ἀνὲρ ὕλουργοῦ. Apoll. 2. 80. See also Herc. F. 241. Theocr. 17. 9. and Ψ. 114. SYN. Ξύλουργός, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος.

ΰληφόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui ligna portat,] a bearer of faggots. Εὐρόνθ' ὀρίκην ὕληφόρον. Acharn. 272.

ΰληωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [saltuarius,] living in the woods. Αἰγὲ μὲν ὕληωροι ἀπόπροθεν. Apoll. 1. 1227.

ΰλληῆς, ων, οἱ, P. N. [Hyllei,] a nation in Illyria. ὕλληων νῆσοι γὰρ ἐπι-πρὸνχοντο. Apoll. 4. 525.

ΰλληῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Hyllensis,] of the Hylllei. Ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν ὕλληῖδα. Apoll. 4. 536.

ΰλληκος, ἡ, ὅν, et ὕλλῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Hyllicus,] of Hyllus. ὕλλικῶ ἐν λίμνῃ, σχεδὸν ἀσπεύς. Apoll. 4. 1125. See also Pyth. 1. 120.

ΰλλος, ου, ὁ, P. N. [Hyllus,] (1) a river in Lydia, (2) the son of Hercules. ὕλλῶ ἐπ' ἰχθυόεντι. Υ. 392. ΕΡΙΤΗ. (2) Κρατερὸς, σθενάρως, Ἡράκλειδης.

ΰλοδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in sylvis currens,] running in the woods. Θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὕλοδρόμων. Thesm. 49.

¹ ΰλη is also a P. N., a city in Boeotia, B. 500.

Ἵλκῶδες, ου, ὁ et ἡ, adj. [sylvosus,] woody. Ἐπεὶ ἱλκῶμον νάπος ἦλθεν. Androm. 283. SYN. See Ὑλαῖος.

Ἵλσῶγος, et ἱλσφορβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in sylvis pascitur,] fed in the woods. Καὶ βόος ἱλσῶγαίου κρέας. Hes. Op. 589. See also Iph. T. 262.

Ἵμεδᾶπος, ἡ, ὅν, adj. [vestras,] of your country. Ὁ γοῦν χᾶρακτῆρ ἱμεδᾶπος τῶν ῥητῶρων. Pax 220.

Ἵμεναιός, ου, ὁ, subst. [(1) Hymenæus, deus nuptiarum, (2) cantus nuptialis, (3) nuptiæ,] the god of marriage; the nuptial song; nuptials. Ὑμῆν, Ἵμεναι' ὦ, Ὑμῆν Ἵμεναι' ὦ. Pax 1332. SYN. Γάμος, γάμῃλευμᾶ. EPIITH. Κᾶλός, φῶνιός, ποιμνίτης, δίκαιός, ἐράσμιός, κρύφιος, πάμφωνός, ἱμερῶεις, ὠκυμῶρός, πένθιμός, νυμφιδιός, σεμνός, χάριεις, ἀτάσθαλός, ἐννυχίός, περικλυτός, αἰνῶμῶρός, νεόζυν, ἀνδρῶφῶνός.

Ἵμεναιῶν, v. [(1) uxorem duco, (2) Hymenæum canto,] to marry a wife, to sing the nuptial song. Ἀμ-φι λουτρά καὶ λῆχος σὺν ἱμεναιῶν. P. V. 973.

EXP. Ἄδω τὸν ἱμεναιῶν, σὺνάπτω τὸν γάμον.

Ἵμετέρός, et ὑμός, ἂ, ὅν, pronom. [vester,] your. Διὰ τῆς χώρας τῆς ἱμετέρας. Aves 557. See also β. 140. SYN. Σφετέρός, σφωίτερός.

Ἵμῆν, ἐνός, ὁ, P. N. [Hymen,] the god of marriage. See Ἵμεναιός.

Ἵμνῶ, et ὑμνωδῶ, v. [decanto,] to celebrate in song. Ἐνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται. Ion 1590. See also Ion 6. SYN. Ἄνυμνῶ, ἐφνμνῶ, καθυμνῶ, κλητίζω, κελᾶδῶ, εὐφημῶ, αἰνῶ, εὐλογῶ, αἰείδω. PHR. Κλυταῖς δαιδάλλειν ὕμνων πύχαις.

Ἵμνητός, ἡ, ὅν, adj. [carmine celebrandus,] deserving of song, celebrated.

Ἵμνητὸν ἐόντᾶ, καὶ Κάστωρος βίαν. Pyth. 11. 93. SYN. Εὐνμνός, πύλφωτός, περικλυτός.

Ἵμνοποιός, et ὑμνωδός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cantator,] a songster. Τῆς ὑμνοποιῶν παῖδᾶ Οὐρήϊον θεᾶς. Rhcs. 647. See also Herc. F. 394. SYN. Μελωδός, ἀοιδῶετης, ψαλτήρ.

Ἵμνός, ου, ὁ, subst. [hymnus,] a hymn, a song. Ὑμνον δ' ἀκούσῃ τόνδε δέσμιον σέθεν. Eumen. 306. SYN. Μελός, ἀοιδῆ, ψδῆ, νόμος. EPIITH. Ἄλῦρός, τερπνός, εὐάχρητός, ὑπὸνυμφιδιός, δοκιμός, εὐᾶρεστός, θαυμαστός, ἀναξιφόρμιγξ, δαΐδάλός, ἡδῶεπῆς, κλυτός, μέλιγχερός, ὑπὸνυμφιδιός, θρασύς, καλλινικός, φίλτιός, φίλδότησιός, γλυκός, γερᾶρός, ὄρθριός, ἐράτός, λιγύς, μελῶνός, ὀξυφωνός, μακάριός.

Ἵμνωδῶ, vid. Ὑμνῶ.

Ἵμνωδία, as, ἡ, subst. [hymnorum cantio,] a singing of hymns. Γαῖαν βιᾶσθαι μακάριαις ὑμνωδίαῖς. Helen. 1433. SYN. See Ὑμνός.

Ἵμνωδός, vid. Ὑμνοποιός.

Ἵμουσα, as, ἡ, subst. [musa suilla,] a grunting muse. Θαν-μάζω τῆς ὕμουσις. Equit. 986. SYN. See Ὑμνία.

Ἵπαγκάλιζω, f. ἴσω, v. [in ulnis gesto,] to bear in the arms, to embrace. Τὸ θηλὺ παῖδός γεγὸς ὑπηγκάλισμην. Heracl. 42. SYN. Ἀγκάζω, ἀγκάλιζομαι, κάτασπαζομαι, προσπτισῶμαι.

Ἵπαγκάλισμᾶ, ἂτος, τὸ, subst. [ulnarum gestamen,] an object embraced. Ὡ νεὼν ὑπαγκάλισμᾶ μητρὶ φίλτατόν. Troad. 759. SYN. Ἀγκάλισμᾶ, ἀσπασμός, πρόσπτιγμᾶ.

Ἵπάγω, v. [subduco, recedo,] to withdraw, to retire. Τιν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδᾶ; Helen. 825. SYN. Ὑπεξάγω, ὑπεξαιρῶμαι, ὑφαιρῶ, ἐκκλέπτω, ὑπὸβάλλω, ἀπαλλάττομαι, χωρῶ.

Ἵπάγωγεός, ἔως, ὁ, subst. [instrumentum fabrilis,] a trowel. Ἄνω δὲ τὸν ὑπάγωγῶ. Aves 1149.

Ἵπᾶίδω, contr. ὑπάδω, v. [succino,] to sing in an under tone. Λίγον δ' ὑπὸ καλὸν αἰεῖδ. Σ. 570. See also Rau. 368. SYN. Ἐπάδω.

Ἵπαῖ, poet. pro Ὑπᾶ, q. v.

Ἵπαδεῖδω, vid. Ὑποδεῖδω.

Ἵπαθᾶ, adv. [recta,] straight on. Κοίλῃ ὑπαθᾶ νάπη. Apoll. 2. 737. SYN. Ἰθῶ, ἐνάντιόν.

- Ἵπαθρός, α, ὄν, adj. [subdivus,] under the open air. Πάνιδ' ὑπαθρίας δρῶ-
σον. Androm. 226. SYN. Αἰθρῖδς.
- Ἵπαίθω, v. [clam ardeo,] to burn secretly. Καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἄν ἰώμην
τῷ σὸν; Trach. 1212. SYN. Αἰθω, κατὰκαίω.
- Ἵπαῖσσω, et ὑπάσσω, f. ξω, v. [subtus moveor,] to move under. Βωμοῦ ὑπαί-
ξας. B. 310. See also Φ. 126. et Aj. Fl. 301. SYN. Ἵπεξέρχῃμαι, ὑφέρπω,
ὑφορμάω, ἀπαῖσσω.
- Ἵπάκουός, vid. Ἵπήκῳδς.
- Ἵπάκῳ, v. [audio, parco,] to hear, to obey. Ὁ δ' ἄρ' ἐμᾶπῆως ὑπάκουσῃ. ξ.
485. SYN. Ἀκούω, ἀκροᾶσθαι, πειθαρχέω, ἐπάκῳ, ὑπείκω, ὑποτάσσῃμαι, πρῶ-
ξω, πείθῃμαι, εὐπειθεῶ, ἀκολουθεῶ.
- Ἵπάλειφω, f. ψω, v. [sublino,] to anoint beneath. Ἵπάλειφον εἰρήνη με τῷ
φθαλμῷ ταχῶ. Acharn. 1029. SYN. Ἐπάλειφω, χρίω, μύρω.
- Ἵπάλευμαι, et ὑπάλυσκω, v. [declinando vito,] to escape narrowly. Τῶν ὑπά-
λευμένους θανάτον. ο. 275. See also δ. 512. SYN. Ἵπεκφεύγω.
- Ἵπάλυξίς, ἔως, ἡ, subst. [effugium,] escape. Κάκῳν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι. ψ. 287.
SYN. Φύγη, ἀλυξίς.
- Ἵπάλύσκω, vid. Ἵπάλεύῃμαι.
- Ἵπᾶνᾱκινέω, et ὑπᾶπῳτρεῖω, v. [levi motu abeo,] to move away lightly. Ἐπὶ
τῷ δεῖπνῳ ὑπᾶνᾱκινεῖν. Eccles. 1165. See also Eccl. 284. SYN. See Ἵπῳ-
κινέω.
- Ἵπᾶνᾱῖσθαι, v. [augor,] to be annoyed. Ἐὼθεν ὑπᾶνᾱῖων τῷ νομηνῇ. Nub.
1198. SYN. Ἀνᾱῖσθαι, λυπέω, ἐνόχλεῖσθαι, δυσχεραίνῃμαι, ἀλγέω.
- Ἵπᾶνίσταμαι, v. [exsurgo,] to rise up. Ἵπᾶνίστασθαι πρῶσι τοῦ. Nub. 989.
SYN. Ἐξεγείρῃμαι.
- Ἵπαντᾶω, et ὑπαντιάζω, v. [obviam procedo,] to go to meet. Παῖδς ὑπαντή-
σας. Philoct. 719. See also Z. 17. SYN. Ἀπαντᾶω, προσκῆρῃω, ἐντυγχᾶνω,
συμφερόμαι.
- Ἵπαξόνιός, α, ὄν, adj. [qui circa axem est,] around the axle. Συρίγγων αἰτω
φθογγῶν ὑπαξόνιων. Call. 5. 14.
- Ἵπᾶπῳκινήτῳς, α, ὄν, adj. [clam subducendus,] must privately withdraw.
Τοῦτ' ὑπῳκινῇ. ἀλλ' ὑπᾶπῳκινήτῳ. Thesm. 924.
- * Ἵπᾶπῳτρεῖω, vid. Ἵπᾶπῳκινέω.
- Ἵπᾶρ, τὸ, subst. [visio vera,] a true vision. Οὐκ ὄνᾶρ, ἀλλ' ὑπᾶρ ἐσθλόν. τ. 547.
- Ἵπαργῳρός, ον, ὅ et ἡ, adj. [argentifer,] producing silver. Κρυπτός δ' ἐν ἄντροις
τῇσδ' ὑπαργῳρον χθόνος. Rhes. 967.
- Ἵπαρνός, ον, ἡ, adj. [agnum sub se fovens,] cherishing a lamb under her. Καὶ
παῖδ'; ὑπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι. Androm. 555.
- * Ἵπαρχῇ, ἡς, ἡ, subst. [initium,] a beginning. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῇς. C. R. 132.
SYN. See Ἀρχῇ.
- Ἵπαρχός, ον, ὁ, subst. [(1) qui sub alio dux est, (2) dux,] a subordinate com-
mander, a commander. Φυῶσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς. Helen. 1431. SYN.
Ἐπαρχός, ἀρχός, προστάτης, ἡγέμων, ἐπιστάτης.
- Ἵπάρχω, f. ξω, v. [(1) incipio, (2) sum,] to begin, to be. Οὐκὼν ὑπάρχειν
τόνδε καθᾶρόντᾶ χρή; Rhes. 629. SYN. Εἰμῇ, γίνῃμαι, ἐπὶγίνῃμαι.
- Ἵπασπίδῳς, α, ὄν, adj. [sub clypeo gestatus,] worn under the shield. Ἀνδρῶν
ἰλη τῶν ὑπασπίδῳ. Aj. Fl. 1407.
- Ἵπασπιστήρ, ἡρός, et ὑπασπιστής, οὔ, ὁ, subst. [armiger,] an armor-bearer.
Ὅχλον δ' ὑπασπιστήρᾶ καὶ δούροσδων. Aesch. Suppl. 190. See also Rhes. 2.
SYN. Ἀσπιστής, τευχσφόρός, δούροφός.
- Ἵπασπίζω, v. [sum scutifer, protego,] to be an armor-bearer, to protect. Εὐμ-
πλους γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. Heracl. 217. SYN. Ἵπασπιστής εἰμῇ,
βύθηῃ, ἐπικουρέω.
- Ἵπαστρός, ον, ὅ et ἡ, adj. [sidereus,] of the stars. Κρᾶτῃσιν ἀρσένων ὑπαστρον
δε τοι. Aesch. Suppl. 398.
- Ἵπᾶτός, ἡ, ὄν, adj. [summus,] highest. Ἵπᾶτός, ἴτω, ἴτω. Antig. 1332. SYN.
Ἵπέρτατός, καθᾶπέρτατός, κράτιστός, μέγιστός, πᾶν ὑπέρτατός.

- * Ὑπαυγάζω, v. [subsplendesco,] to shine faintly. "Ολκὸν ὑπανυγάζων. Apoll. 3. 1377. SYN. Ὑποστίλβω.
- * Ὑπαυλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub aula vel tentorio est,] under an awning. Σκήνης ὑπαυλὸν. Aj. Fl. 796. SYN. Ἐναυλὸς, ἐνδομύχος, ὑπόστεγος.
- * Ὑπάφρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spumeus,] rheumy. Κατὰ πτόλιν, ὑπαφρὸν ὄμμ' ἔχων. Rhes. 707.
- * Ὑπέγγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponsioni obnoxius,] responsible. Ἄμερσας βίον· τὸ γὰρ ὑπέγγυον. Hec. 1012. SYN. Ὑπέθυνος.
- * Ὑπειδῶμαι, v. [(1) suspicor, (2) video,] to suspect, to see. Πῶς; ἄρ' ὑπείδου τοῦθ'. Ion 1023. SYN. Ὑφῶράω, ὑπόβλεπω, εἰκάζω.
- * Ὑπεικᾶθω, ὑπείκω, et ὑπδείκω, v. [cedo,] to yield. Τούτοις ὑπεικᾶθοιμι. Soph. Electr. 361. See also C. R. 625. and Π. 305. SYN. Εἰκάθω, εἴκω, ὑπεξίσταμαι, ὑπόχωρῶ, συγχωρῶ, ὑπάκουω, προσέχω.
- * Ὑπεικτέος, α, ὄν, adj. [cedendus,] must give way. "Αρχοντες εἰσὶν, ὥστ' ὑπεικτέον· τί μή; Aj. Fl. 668.
- * Ὑπειμί, v. [subsum,] to be under, near, or present. "Ανδρες ἐμῷ ὑπεασί μελάθρῳ. I. 204. SYN. Πάρειμι, εὐδὸν εἰμι.
- * Ὑπειμι, v. [subeo,] to enter. Ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με. Vesp. 463. SYN. Ὑπέρχῃμαι, ὑφίσταμαι.
- * Ὑπείνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Hypenor.] Καὶ Ὑπείνωρᾶ, ποιμένα λαῶν. E. 144.
- * Ὑπέπω, v. [suggero,] to suggest. Ἀκὴν ὑπειπὼν. Herc. F. 957. SYN. Ὑφηγῆμαι, ὑποτίθημι, ὑπομιμνήσκω, προᾶγορεύω.
- * Ὑπεῖρ, poet. pro Ὑπέρ, q. v.
- * Ὑπειρέσια, as, ἡ, subst. [remigatio,] rowing, oars. "Οσοαὶ ὑπειρέσῃσιν. Apoll. 1. 114.
- * Ὑπειρόχιδης, ου, ὁ, patronym. [Hyperochides,] the son of Hyperochus. Ἐσθλὸν Ὑπειρόχιδην. A. 672.
- * Ὑπείροχος, ἰ. Ion. pro ὑπέρροχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [superior,] superior. Καὶ ὑπείροχον ἐμμέναι ἄλλων. A. 783. See also Trach. 1096. SYN. Ἐξόχος, προφῆρεστέρος, ἐξαίρετος.
- * Ὑπεκ, præp. [ex,] from under. See in Τένω.
- * Ὑπέκδυμι, v. [effugio,] to escape from. Αἶ, αἶ· πόνους μὲν Τρωϊκοὺς ὑπεξέδυν. Cycl. 347. SYN. Ὑπεκφεύγω.
- * Ὑπεκκλίνω, v. [paulatim declino,] to stoop a little. * Ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ γέ δευρί. Equit. 272. SYN. Ὑπεκτρέπω.
- * Ὑπεκλαμβάνω, v. [clam excipio,] to receive secretly. Μήτηρ ὑπεκλάβουσα, καὶ κλείει πύλας. Herc. F. 992.
- * Ὑπεκπέμπω, v. [clam emitto,] to send out privately. Δείσους, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός. Hec. 6. SYN. Λάθρα ἐκπέμπω.
- * Ὑπεκπρόθεω, et ὑπεκτρέχω, v. [præcurro,] to outrun. Τόσσον ὑπεκπρόθεον. O. 125. See also Med. 524.
- * Ὑπεκρῶλῶ, v. [clam solvo,] privately to release from. "Ενθ' αἴγ' ἡμῖδ' οὐκ ἔμεν ὑπεκρῶλυσαν ἀπήνης. Z. 88. SYN. Ὑπὼλῶ, ἐκλῶ.
- * Ὑπεκπρόρεω, v. [sub profluo,] to flow on beneath. Καλὸν ὑπεκπρόρεει. Z. 87. SYN. Προρρέω.
- * Ὑπεκπρόφεύγω, et ὑπεκφεύγω, v. [effugio,] to escape. "Οφρὰ τὸ κητὸς ὑπεκπρόφγῶν ἀλῶιτο. Y. 147. See also Antig. 553. SYN. Ἐκφεύγω, πρόφεύγω, ἀποφεύγω.
- * Ὑπεκσᾶζω, et ὑπεκσώζω, v. [eripio incolumem e malo,] to rescue safe from harm. Αὐτὸν ὑπεξῆσάωσεν Ἀπόλλων. ψ. 292. and Pers. 459. SYN. Ἐκσώζω, ὑπεξερῶ, ἐρῶμαι, ὑπεξαίρω.
- * Ὑπεκτίθημι, v. [clam amoveo,] to remove privately. Λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου. Androm. 310. SYN. Ὑπεκτέπω.
- * Ὑπεκτρέπω, v. [paulatim declino,] to turn a little aside. Ὑπεκτραποῖην μὴ οὐ² σώζειν· ἐπεὶ. C. C. 566. SYN. Ἀναχωρῶ, ἐκτρέπω, ὑπεκκλίνω.

¹ Ὑπείροχος is also a P. N.

² Μη οὐ in scanning form a crasis of one long syllable.

- Ἵπεκτρέχω, vid. Ἵπεκπρόθεω.
- Ἵπεκφέρω, v. [clam effero,] to carry away privately. Ἐνθ' Ἀίας μὲν ὑπεξεφέρεν σάκος. O. 268. SYN. Ἵπεξέρω, ὑπεξαιρέω, ἐκφέρω, ἐξάγω, ὑπεξάγω.
- Ἵπεκφεύγω, vid. Ἵπεκπρόφεύγω.
- Ἵπεκχέω, v. [effundo,] to pour forth, to shed. Τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξεχὺτ' αὐτῖκα δάκρυ. Apoll. 3. 705. SYN. Ἐκχέω.
- Ἵπενάντιος, α, ον, adj. [adversus,] opposite to. Ἵπενάντιοι ἀλλήλοισιν. Hes. Op. 347. SYN. See Ἐνάντιος.
- Ἵπενερθε, et ὑπενερθεν, adv. et prap. [infra,] beneath. Ἐδδειςεν δ' ὑπενερθεν ἀναξ. Υ. 61. SYN. Κατωθεν.
- Ἵπεξάγω, v. [subduco,] to withdraw, to extricate from. Ποῖ μ' ὑπεξάγεις πύδα; Hec. 800. SYN. See Ἵπεκφέρω.
- Ἵπεξαιρέω, 2 aor. εἰδόν, v. [clam aufero,] privately to take away. Δύστηνός ὄλβον δωμάτων ὑπεξέλων. Hipp. 629. SYN. See Ἵπεκφέρω.
- Ἵπεξακρίζω, v. [ad cacumina ascendo,] to mount the tops of a mountain. Μόσχων ὑπεξήκριζον. Bacch. 667. SYN. Ἀκρίζω.
- Ἵπεξάλευσμαι, et ὑπεξάλυσκω, v. [devito,] to shun. Σε δ' ὑπεξάλεασθαῖ ἀνώγει. O. 180. See also Hes. Theog. 615. SYN. Ἐξάλευσμαι, ὑπάλυσκω, ὑπόφεύγω, ὑπεκφεύγω, ἐκφεύγω, φεύγω.
- Ἵπεξανῶβημι, v. [transcendo,] to mount up from under. Ἵπεξανῶβας πόδι Κάστωρ. Theocr. 22. 197. SYN. Ἵπέκδυμι.
- Ἵπεξαντλέω, et ὑπεξάφω, v. [exhaustio,] to exhaust. Κάκων γάρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρένι. Ion 927. See also Apoll. 2. 985. SYN. Ἐξαντλέω, ἀνὰτλημι, ἐκκένω, ὑπόφέρω.
- Ἵπεξέρω, v. [subtraho,] to draw away from, to rescue. Πάτερ' ὅμῳν ὑπεξείρυτ' φένοισι. Apoll. 2. 1185. SYN. Ἵφαιρέω, ὑπεξαιρέω, ἐκκλέπτω, ὑπεκσώζω, ὑπεκφέρω.
- * Ἵπερ, poet. ὑπεῖρ, prap. [cum genitiv. super, pro, per, de; cum accusativ. ultra, trans, supra, praeter,] upon, for, by, from; beyond, above. Κάτ' αἰσᾶν ὀνειδίσας, οὐδ' ὑπερ αἰσᾶν. Γ. 59. See also Ψ. 227.
- Ἵπέρα, as, ἦ, subst. [funis quo antenna regitur,] the rope which manages the sail-yard. Ἐν δ' ὑπέρας τὲ κάλους τὲ πόδας τ'. ε. 260.
- Ἵπέραυς, εὖς, ὁ et ἦ, adj. [furiose flans,] blowing furiously. Ἵπέραεῖ ἱσὺς ἀέλλη. Δ. 297.
- Ἵπέραιδεῖν, v. [valde revereor,] to respect greatly. Τῷ μὴ μὲ λῆν ὑπέραιδεῖ, κούρη; Apoll. 3. 977.
- * Ἵπέрайω, v. [excedo,] to exceed. Μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας. Agam. 759.
- Ἵπεράκοντιζω, v. [ultra jaculor,] to shoot beyond. Ἵπεράκοντιζεις σὺ γ' ἦδη. Aves 362. SYN. Ἵπερβάλλω, ὑπερέχω, νικάω, ὑπεραίρω, ὑπερπαίω, ὑπερτείνω, ὑπερβαίνω.
- Ἵπεράκρίζω, v. [supra culmum surgo,] to rise above the top. Ἡ τῶνδ' ἐδῶν ὑπερακρίζει. Eur. Suppl. 998. SYN. Ἀκρίζω, ὑπεξακρίζω, ὑπερέλλω.
- Ἵπέραλγέω, v. [valde doleo,] to grieve excessively. Μὴ τί πάθῃ, ὡς ὑπέραλγέω. Med. 118. SYN. Ἵπεράχθῃ, ὑπερστένω, ὑπερπᾶθεω.
- Ἵπέραλγης, εὖς, ὁ et ἦ, adj. [valde dolens,] grieving excessively. Ὡς τὸν ὑπέραλγῃ χόλον νέμουσα. Soph. Electr. 176. SYN. Ἵπεραχθῆς, βάρυαλγῆς, λυπηρὸς.
- Ἵπεράλλομαι, et ὑπερπηδάω, v. [transilio,] to leap beyond or over. Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενόν. E. 138. See also Theocr. 5. 108. SYN. Ἵπερθρώσκω, ὑπερθέρω, ὑπερβαίνω.
- Ἵπεραλλός, ου, ὁ et ἦ, adj. [supra alios, eximius,] above others, distinguished. Ἵπεραλλὸν αἰχμᾶν τᾶμών. Nem. 3. 57. SYN. Ἐξαίρετος, ἐξῶχος, ὑπεῖροχος, ἐπίσημος, προφερέστερος, ὑπερέχων.
- Ἵπεράναιδεῖν, v. [impudentia superior,] to be surpassed in impudence. Οἱμοὶ κάκῳδαίμων, ὑπεράναιδεσθήσῃμαι. Equit. 1203. SYN. Ἀναδεία ὑπερβάλλω.

- Ἵπεραντέλλω, v. [supra exsurgo,] to rise up above. Νύμφαι θησαντὸ δῶμον ὑπεραντέλλοντά. Apoll. 1. 776. SYN. See Ἵπερτέλλω.
- Ἵπεραντλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [oppressus, ac pene submersus. Vid. Lucian. Tom. 1. p. 108. 73. et Monk. in l. infr. c.] overwhelmed, and almost sunk. Χάλεπᾷ δ' ὑπεραντλὸς οὐσα. Hipp. 765.
- Ἵπεράνωρ, Dor. pro Ἵπερήνωρ, q. v.
- Ἵπεράποκρίνυμαι, v. [defendo, ut patronus,] to defend. Ἵπεράποκρίνη μου σάφως, σώσεις ἐμέ. Thesm. 186. SYN. Σύνηγόρεω, συνδικέω, ὑπερδίκεω.
- * Ἵπεράσιός, ου, ὁ, P. N. [Hyperasius.] Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ἵπεράσιού νῆες. Apoll. 1. 176.
- Ἵπερανχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [jactabundus,] boasting. Ὡς δ' ὑπερανχᾷ βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. Sept. Theb. 479. SYN. Ἵπερκύπτος, ὑπερήφάνος, μέγαλαυχής.
- Ἵπεραχθής, vid. Ἵπερβάρης.
- Ἵπεράχθουμαι, v. [valde gravor,] to be very indignant. Ἵπεράχθεῦ, μήτ' ἐπὶ λάθου. Soph. Electr. 178. SYN. See Ἵπεραλγέω.
- Ἵπερβαίνω, et ὑπερκᾶτᾶβαινω, v. [transgredior,] to go beyond or over, to transgress. Ἀδμους ὑπερβαίνουσά. Med. 383. See also N. 50. SYN. Πᾶρᾶβαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερτέλλω, ὑπερέρχομαι, ὑπερπαίω, πᾶρᾰμείβομαι.
- Ἵπερβάλλω, v. [(1) super jacio, (2) supero,] to throw beyond or further, to surpass. Δέδοικᾶ, μή σου γλώσσ' ὑπερβάλλῃ κάκοις. Hipp. 928. SYN. Ἵπεράκοντίζω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, νικάω, ὑπεραίρω.
- Ἵπερβάρης, ὑπεραχθής, et ὑπερβριθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prægravis,] overloaded, overwhelming. Τίθησὶ δαίμων ὑπερβάρης ἐμπύτων. Agam. 1146. See also Theocr. 11. 37. and Aj. Fl. 951. SYN. Ἀχθεινός, ἐπαχθής.
- Ἵπερβάσσια, as, ἡ, subst. [vagatio ultra limites,] transgression, a surpassing. Ἵπερβάσσιᾳ κᾰτάσχη. Antig. 605. SYN. Πᾶραιβάσσια, ὕβρις, ἀδικία, κύρος, πᾶρᾰνύμια.
- Ἵπερβᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [transcendens,] surpassing. Τὰδ' ἐστὶ, καὶ τῶνδ' ὑπερβᾶτώτερᾶ. Agam. 417.
- Ἵπερβᾶτις, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) viribus superans, (2) superbus,] surpassing in strength, proud, insolent. Ἀμύν ὑπερβιῶν ἐμβάλε θάρσος. Apoll. 1. 820. SYN. See Ἵπερήφάνος.
- Ἵπερβῶλᾰδην, adv. [ultra modum,] immoderately. Γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβῶλᾰδην. Theogn. 484. SYN. Λῖαν, περισσῶς, ἄμετρος.
- Ἵπερβῶλή, ἡς, ἡ, subst. [quod exsuperat,] an excessive height. Ὅστις κᾰθ' ὑπερβῶλᾰν τοξεύσας. Œ. R. 1196.
- Ἵπερβῶλός, ου, ὁ, P. N. [Hyperbolus.] Ἐποίησεν εἰς Ἵπερβῶλόν. Nub. 557.
- Ἵπερβῶρεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Hyperboreus,] Hyperborean, northern. Ἡμὸς Ἵπερβῶρεων ἱερὸν γένος. Apoll. 4. 614. PHR. De Hyperboreis. Vid. Pyth. 10. 57—69. et Spanhem. ad Callim. H. Del. 281.
- Ἵπερβριθής, vid. Ἵπερβάρης.
- Ἵπεργάζουμαι, v. [clam facio,] to do privately. Πόλλ' ὑπείργασται φίλᾰ. Med. 867. SYN. Κᾰτεργάζουμαι.
- Ἵπεργήρως, ω, et ὑπεργήρως, ὄν, adj. [admodum senex,] very old. Τὸ θ' ὑπεργήρων, φυλλᾰδὸς ἦδη. Agam. 78.
- Ἵπερδῆς, εἶός, ὁ et ἡ, adj. [major timore, intrepidus,] superior to fear, intrepid. Καὶ ὑπερδῆᾰ δῆμῶν ἔχοντάς. P. 330.
- Ἵπερδεῖδω, v. [timeo valde vel pro,] to fear excessively or for. Τis τέκνων ὑπερδέδοι-κέ. Sept. Theb. 279. SYN. Πέριδεῖδω, ὑπερφύβεομαι, ὑπερδειμαίνω.
- Ἵπερδίδωμι, f. δῶσω, v. [do pro,] to give for. Πόλλῃς θανούσᾰ τῆσδ' ὑπερδῶθήσεται. Eur. fr. Erechth. 1. 40.
- Ἵπερδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [admodum justus,] exceedingly just. Τὰ σκληρᾰ γάρ τοι, κᾰν ὑπερδίκ' ἦ, δᾰκνει. Aj. Fl. 1119. SYN. Πάνδίκος, ἐκδίκος.
- * Ἵπερδίκεω, v. [patrocinator,] to defend. Πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκεις ὄρα. Eumen. 655. SYN. Ἵπεράποκρίνυμαι.

¹ Ἵπερβῶς is also a P. N. in Sept. Theb.

² Ἵπερδῆᾰ is here put for ὑπερδέῃᾰ, by syncope, as Homer uses κλέᾰ for κλέῃᾰ.

- Ἵπερδίκως, adv. [justissime,] most justly. Ταῦτ' ἂν δικάιως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν. Agam. 1367. SYN. Ἐνδίκως, δικάιδ᾽αῖα.
- Ἵππερεῖα, as, ἡ, P. N. [Hyperia.] Ἐν εὐρύχωρῳ Ἵππερείῃ. 2. 4.
- Ἵππερείπω, v. [subverto, succido,] to throw down, to fall under. Αὐτοῦ γὰρ ὑπὴρῖπὲ φαίδιμᾷ γυνῇ. Ψ. 691. SYN. Κἀτὰφέρῃμαι, κἀτὰπίπτω.
- Ἵππερεξηκοντῆτος, ἔδος, adj. [ultra sexaginta annos natus,] more than 60 years old. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑππερεξηκοντῆτεῖς. Eccl. 974.
- Ἵππερῆπαινω, v. [valde laudo,] to praise exceedingly. Ὁ μὲν λαβὼν ἀργυροῖον ὑππερῆπνῆσεν. Eccles. 186.
- Ἵππερέρχομαι, v. [supero,] to go beyond, to surpass. Ἵππερελθόντων ἱεροῖς. Olymp. 13. 20.
- Ἵππερεχθαίρω, v. [vehementi odio habeo,] to hate bitterly. Ἵππερεχθαίρει καὶ σφας ἐσιδὼν. Antig. 128. SYN. Ἵππεράχθῃμαι, ὑπεραλγῶ.
- Ἵππερέχω, v. [(1) teneo super, (2) supero, (3) sustineo,] to hold or rise above or over, to surpass, to support. Ὅμῳ ὑπερσχὼν ἰτυός. Phœn. 1399. SYN. Ἵπερφέρω, ἀνέχω, ὑπεραίρω, διάφέρω, νικᾷω, ὑπεράγω, υπερβάλλω, περῖτεχω, υπερβαίνω.
- Ἵπερῶ, v. [vehementer ferveo,] to boil violently. Ἵπερῶονθ' ὑφελκτέον. Equit. 920. SYN. Ἀναῶ, ἐκκυαίνω.
- Ἵπερηνόρεα, as, ἡ, subst. [ferocia, virilitas,] high, manly spirit. Ὅς μ' ὑπερηνόρεῃ θυῶν ἀγέραςτῶν ἐθηκε. Apoll. 3. 65.
- Ἵπερηνόρεω, v. [ferocio, superbio,] to be high-spirited. Τρώων ὑπερηνόρεόντων. Δ. 176. SYN. Ἵπερηφάνεω, ὑπερφρόνεω.
- Ἵπερήνωρ,¹ ὄρος, adj. [ferox, superbus,] of manly spirit; proud. Ἦδη δ' Αἰήτη ὑπερήνωρ. Apoll. 4. 212. SYN. Ἀγήνωρ, ὑπερήφάνος, ἀλκίμῃος, εὐψυχός.
- * Ἵπερησία, as, ἡ, P. N. [Hyperesia,] a city in Argolis. Ὅς ῥ' Ἵπερησίηνδ' ἀπενάσασαυ. ο. 254.
- Ἵπερηφάνεω, v. [superbio,] to be proud. Ταῦθ' ὑπερηφάνεοντες ἔπειοι χαλκῶ-χίτωνες. Δ. 693. SYN. Ἵπερηνόρεω, ὑπερφρόνεω, κἀτὰφρόνεω, μεγὰ φρόνεω, ἀλαζονεύομαι, ἀγάλλομαι.
- Ἵπερήφάνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [superbus,] gallant, proud, insolent. Ἵπερή-φάνον θεοῖς τοῖς παῖρος ἐν-δείκνυσσιν. P. V. 411. SYN. Ἵπερβίτος, ὑπερήνωρ, ἀγέρωχος, ὑπερήνωρ, ὑπερβίτος, ἀγανός, ὑπερφρων, ὑπερθυμῆς, ὑπερόπλος.
- Ἵπερθε, et ὑπερθεν, adv. et prap. [supra,] above. Μόχθων οὐκ ἄλλος ὑπερθεν. Med. 650. SYN. Ἐξυπερθεν, ἄνω, ἄνωθεν.
- Ἵπερθεω, v. [prætercurro,] to outrun. Τύχη θ' ὑπερθεῖ. Androm. 194. SYN. See Ἵπερτρέχω.
- Ἵπερθνήσκω, v. [miorior pro aliquo,] to die for one. Μητρὸς λῆχων ὅς ὑπερθνήσκεις. Androm. 498.
- Ἵπερθύρεω, et ὑπόθρῳσκω, v. [super exsilio,] to leap over, to hover over. Οὐτ' ἄρ' ὑπερθύρεειν σχεδόν. M. 53. See also Hec. 811. SYN. Ἵπεράλλομαι, ὑπερτέλλω.
- Ἵπερθυμῆς, ον, ὁ et ἡ, adj. [valde animosus,] spirited. Ὑῖας ὑπερθύμους. M. 128. SYN. Μεγαλόψυχος, γενναῖος, πρόθυμος, ὑπερήφάνος, εὐθυμῆς, θυμώδης.
- Ἵπερθύμως, adv. [animose, iracunde,] spiritedly, angrily. Οὐδ' ὑπερθύμως ἄγαν. Eumen. 827. SYN. Περὶθύμως, εὐτόλμως.
- Ἵπερθύριον, ον, τὸ, subst. [limen superius superliminare,] the transom over the door. Ἀργυρεὸν δ' ἐφ' ὑπερθύριον. η. 90.
- Ἵπερήμι, v. [ulterius mitto,] to overshoot. Οὐδ' ὑπερήσει. θ. 199.
- Ἵπερικταίνομαι, v. [subsulto præ lætitia,] to leap for joy. Πόδες δ' ὑπερικταίνοντῶ. ψ. 3.
- Ἵπερίπταμαι, ὑπερπωτάομαι, et ὑπερπέτομαι, v. [supervolo,] to fly over. Ὡμῶν ἐπέγραψεν τὸ δ' ὑπερπίτῳ. χ. 280. See also Theocr. 15. 120.
- Ἵπερίσταμαι, et ὑπερστᾶτω, v. [tueor,] to defend. Ἄς φίλος οὐτὶς ἀνὴρ ὑπερ-

¹ Ἵπερήνωρ is a P. N. in Homer, P. 24.

- ίσταται. Soph. Electr. 188. See also Æsch. Suppl. 347. SYN. Προϊστάμαι, βόηθῶ, ἄμυνω, ἐπαρκῶ.
- ὑπερίστωρ, ὄρος, adj. [supra modum sciens,] knowing above measure. Κάγω τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ. Soph. Electr. 850. SYN. Ὑπερσῶφός.
- ὑπεριόνιδης, ου, ὁ, patronym. [Hyperione satus, Epith. Solis,] the son of Hyperion, the Sun. Κίρκη δ' Ἑλίου θυγάτηρ Ὑπεριόνιδας. Hes. Theog. 1011.
- * ὑπερίσχω, v. [porrigo,] to stretch over or forth. "Ὅς ξείνοισι ἐκέρησ' ἑ χεῖρ' ὑπερίσχει. Apoll. 3. 985.
- ὑπερίων, ὄνος, ὁ, P. N. [(1) Hyperion, pater Solis; (2) Sol et ipse. Vid. Damm. Etym. et Real. in v.] (1) Hyperion the father of the Sun, (2) the Sun. Γεῖναθ', ὑποδμηθεῖο Ὑπεριόνος ἐν φιλότητι. Hes. Theog. 374.
- ὑπερκάμνω, v. [valde, vel pro aliquo laboro,] to labor or be distressed greatly or for. Μῶνος σὺ πῶλῃς τῆσδ' ὑπερκάμνεις, μῶνος. Bacch. 951. SYN. Προκάμνω, ὑπερπῶνῶ, ὑπεργάζομαι.
- ὑπερκατάβαίνω, vid. Ὑπερβαίνω.
- ὑπερκῶπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nimis jactabundus,] too boastful. Τοῖαντ' ἀλύνωνταις ὑπερκῶποις σάγαϊς. Sept. Theb. 387. SYN. See Ὑπεραυχός, and Ἀλάζων.
- ὑπερκῶπως, adv. [supra modum,] extravagantly. Οἱ δ' ὑπερκῶπως. Choëph. 130. SYN. Ὑπερηφάνως, ὑπερμέτρως.
- ὑπερκῶρῶ, v. [exsaturō,] to oversatiate. Οὐτὲ γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκῶρεσσις. Theogn. 1154.
- ὑπερκρέμάννυμι, f. ἄσω, et ὑπερκρέμαμαι, v. [suspendeo,] to hang over. Τάν οἱ πάτηρ ὑπερκρέμασέ. Olymp. 1. 89. See also Theogn. 1016. SYN. Ἀνᾶκρέμαω.
- ὑπερκατάσμαι, v. [abunde possideo,] to possess abundantly. Πόλῳ γάρ τι κάκων ὑπερεκτήσω. Soph. Electr. 217. SYN. Προσκατάσμαι.
- ὑπερκύδας, αντός, adj. [summa gloria insignis,] most glorious. "Ὡς κεν Τρωῆς ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς. Δ. 66. SYN. Ὑπερλαμπρὸς.
- ὑπερλαμπρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde splendidus,] excessively splendid. Ὑπερλαμπροῖς ἀκτίσιν κατέχει. Nub. 572. SYN. Πάλλυφεγγής, προφάνης.
- ὑπερμαίνομαι, v. [supra modum insanio,] to be outrageously mad. Ὑπερμαίνουσαν, κἀνόμισαν σφώφατόν. Ran. 776. SYN. Ἐκμαίνομαι.
- ὑπερμαίχῳ, v. [pro aliquo pugno,] to fight for. Τοῦδ' ὑπερμαίχεῖς ἐμοί; Aj. Fl. 1346. SYN. Προμάχιζω, βόηθῶ, ὑπερίσταμαι.
- ὑπερμέγας, μέγας, adj. [præmagnus,] immensely great. "Ὡ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὐτοῖον δ' ὑπερμέγας. Equit. 158. SYN. Πελώριος, μέγιστος, ἁσπετός.
- ὑπερμένῶ, v. [viribus præpolleo,] to be mighty. "Ανδρὲς ὑπερμένεοντες ἐπὶ νῦν. τ. 62. SYN. Ὑπέρῃω, ὑπερίσχω, ἐπὶκράτῳ.
- ὑπερμένης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [viribus præpollens,] mighty. Καὶ ὑπερμένῶν ἐπὶ κούρων. P. 362. SYN. Ὑπείροχος, μέγαλοσθενής.
- ὑπερμέτρως, adv. [supra modum,] immoderately. Γίγνωσκὲ τὰνθρώπειά, μὴδ' ὑπερμέτρως. Eur. fr. In. 21. SYN. Ἀμέτρως, υπερβῆλαδην, ἀκράτῳ.
- * ὑπερμήκης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prælongus,] exceedingly long. Καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους. P. V. 611. SYN. Μακροτάτος.
- * Ὑπερμνήστρα, as, ἡ, P. N. [Hypermnestra,] one of the fifty daughters of Danaüs. Οὐ δ' Ὑπερμνήστρα παρὲπλάγχθη. Nem. 10. 10. PHR. Μῶν' ὠψήφον ἐν κολῆφ' ἀτασχοῦσά ξιφός.
- ὑπερμυρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [præter fatum,] premature. "Ενθα καὶ Ἀργεῖοισιν ὑπερμυρᾶ. B. 155.
- ὑπερνῶ, v. [insuper cogito,] to consider besides. Φρονῶ. b. τί δὴθ' ὑπερνῶεις; C. C. 1741. SYN. Ἐπὶνῶ.
- ὑπερῶπληστώ, vid. Ὑπερῶπλος.
- ὑπερῶπλία, as, ἡ, subst. [superbia,] pride, insolence. Ἡς ὑπερῶπλησέ. A. 205. SYN. Ὑπερηνόρεα, ἀλαζονεία.
- ὑπερῶπλιζομαι, v. [vi et armis supero. Vid. Damm.] to overcome by force of arms. Οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπερῶπλίσσαιτο. ρ. 268. SYN. Νικάω.
- ὑπερῶπλος, ου, ὁ et ἡ, superl. ὑτάτος, et ἡστάτος, adj. [superbus, insolens,]

proud, insolent. Ἀγαθὸς περ ἔων ὑπεροπλὸν εἰπέν. O. 185. See also Apoll.

2. 4. SYN. See Ὑπερήφανός.

Ὑπερόπτης, et ὑπεροπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contemptuosus, insolens,] contemptuous, insolent. Πρὸς πάντα πάλιγκότος, ἥδ' ὑπερόπτης. Theocr. 22. 58. See also Cē. R. 883. SYN. Ὑπερήφανός, ὕβριστής.

Ὑπερόρρωδεω, v. [timeo valde vel pro aliquo,] to fear greatly or for. Ὅθ' ἡ τέκοῦσά, χυπερόρρωδοῦσ' ἐμοῦ. Eur. Suppl. 354. SYN. See Ὑπερδείδω.

Ὑπέρως, ου, ὁ, subst. [pistillum,] a pestle. Ὑπέρων δὲ τρίπηχυν. Hes. Op. 421.

* Ὑπερῶχος, vid. Ὑπείρῶχος.

Ὑπερπάθew, v. [valde commoveor,] to be excessively affected. Ὑπερπάθησας. Phœn. 1470. SYN. See Ὑπεραλγέω.

Ὑπερπαίω, v. [supergridior,] to exceed. Πόλυ δ' ὑπερπέπαικέν αὐ. Eccles. 1110. SYN. See Ὑπερβαίνω.

Ὑπερπέλῳμαι, v. [emineo,] to surpass. Ἄλλων ὑπέρεπλετό εἰν ἀλὶ νήσων. Apoll. 4. 1637. SYN. See Ὑπέρεχω.

Ὑπερπηδάω, vid. Ὑπεράλλῳμαι.

Ὑπέρπικρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde amarus,] excessively bitter. Τὸν πικρῶς ὑπέρπικρὸν. P. V. 980.

Ὑπερπλήθω, v. [nimis repleo,] to glut. Ὑβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν. Cē. R. 874.

Ὑπερπλουτέω, v. [divitiis abundo,] to be excessively rich. Οὕτως ὑπερπλουτεῖν. Plut. 354. SYN. Ζαπλουτέω, εὐπύρρω.

* Ὑπέρπλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædives,] excessively rich. Τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. P. V. 475. SYN. Πόλυκτεῖανός, πόλυολβός, πόλυχρυσός, Ζάπλουτός.

Ὑπερπύννω, v. [nimio labore me exerceo,] to labor too much for. Ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπύνομένω. Aj. Fl. 1310. SYN. Ὑπερκάμνω, ὑπεργάζῳμαι.

Ὑπερπόντιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [transmarinus,] over the sea. Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιός, ἐν τ'. Antig. 785.

Ὑπερπυππάζω, v. [demulceo poppysmate,] to soothe with patting. Ὑπέρεπύπαζόν τέ μὲ. Equit. 677.

Ὑπερπυρρίαιω, v. [supra modum rufus sum,] to be exceedingly red. Ὅδι δὲ δέισας ὑπέρεπυρρίασέ μου. Ran. 311.

Ὑπέρσοφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sapiens,] excessively wise. Τὸν φρονίμουν ἀνδρὰ τὸν ὑπέρσοφον. Acharn. 970. SYN. Ὑπέριστωρ.

Ὑπερστατέω, vid. Ὑπέριστάμαι.

Ὑπερστένω, v. [valde vel pro aliquo gemo,] to groan deeply or for. Σῶν ὑπερστένω πόνων. P. V. 66. SYN. See Ὑπεραλγέω.

Ὑπέρτατός, vid. Ὑπέρτερδός.

Ὑπερτείνω, v. [supra extendo,] to stretch beyond or over. Γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κῆρα κύκλων. Eur. Electr. 1255. SYN. Ἐκτείνω, ὑπερβαίνω.

Ὑπερτέλλω, v. [supero,] to surpass. Μητ' οὖν νεῶρων τῖν' ὑπερτέλλεσαι. Agam. 350. SYN. See Ὑπερβαίνω.

Ὑπερτέλης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [qui superat,] surpassing. Νῦν δ' ἡνίκ' ἀθλων τῶνδ' ὑπερτέλης ἔφν. Trach. 36.

Ὑπερτέλλω, v. [exorior,] to rise above. Κόρυφῆς ὑπερτέλλοντ' αἰμαίνων πέτρων. Orest. 6. SYN. Ἀνᾶτέλλω, ὑπέρεχω, ὑπερβαίνω.

Ὑπερτέρια, as, ἡ, subst. [contabulatio currus,] the upper part of a carriage. Εὐκυκλόν, ὑπερτέρῃ ἀρᾶντιαν. 2. 70.

Ὑπέρτερδός, superl. ὑπέρτατός, et ὑπέρωτάτός, η, ὅν, adj. [(1) superior, (2) summus,] higher, highest. Εἰ τᾷδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερᾶ. Eur. Electr. 584. SYN. Κάθ' ὑπέρτερδός, κρείσσω, ἀνώτερδός, κρατίστδός, ἀνώτατός.

Ὑπερτίθημι, v. [super pono,] to place over, to assign. Πάντ' ἡ μὲν θεῶν αἰτῶν ὑπερτίθεμαι. Pyth. 5. 33. SYN. Ὑπεραίρω, προτίθημι, προκρίνω.

Ὑπερτιμάω, v. [supra alios honore adificio,] to honor exceedingly. Πότερδ' ὑπερτιμῶντες ὥς εὐεργέτην. Antig. 284. SYN. Μεγὰ τιμάω, προτιμάω.

- Ἰπέρτολμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [audacissimus,] very daring. Ἄλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρῶς. Choëpli. 585. SYN. Πάρτολμος.
- Ἰπέρτονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ultra modum tentus,] overstrained. Βόασμαι γὰρ τὰν ὑπέρτονον βόαν. Nub. 1154.
- Ἰπερτοξευσίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sagitta superari potest,] which may be shot beyond or surpassed. Μίασμή' ἐλεξās οὐχ ὑπερτοξευσίμον. Æsch. Suppl. 482. SYN. Ἰπέρβλητός.
- Ἰπερτρέχω, 2 aor. ἔδραμον, v. [supercurro,] to run over or beyond, to exceed. Μῖαν ὑπερδράμεϊν χερὰ. Helen. 1523. SYN. Ἰπερθεῶ, ὑπερπηδάω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.
- Ἰπερύθριάζω, f. ἄσω, v. [erubescō,] to blush. Ἰπερύθριᾶσέ, χη Πανάκει' ἀπεστράφη. Plut. 702. SYN. Ἐρύθριᾶω.
- Ἰπέρφάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [eminenter celebratus,] highly celebrated. Ἰπέρφάτων ἀνδρᾶ μορφῇ. Olymp. 9. 98. SYN. Πολύφάτος, εὐκλῆς.
- Ἰπερφέρω, v. [præsto,] to excel. Κάλλει δ' ὑπερφέρουσιν. Hec. 268. SYN. See Ἰπερβάλλω and Ἰπερέχω.
- Ἰπέρφεν, adv. [supra modum,] excessively. Φέρεις ὑπέρφεν τὰς τύχας. Herc. F. 1312.
- Ἰπερφίᾶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fœdifragus, insolens,] violating treaties, insolent. Μᾶλ' δ' εἰσὶν ὑπερφίᾶλοι κατὰ δῆμον. Z. 274. SYN. Ἀσπονδός, ἀθεός, ἀδικός, ὑπερήφανός, ὑπερόπτης.
- Ἰπερφίᾶλως, adv. [immodice,] immoderately. Μή ποὺ τίς ὑπερφίᾶλως νῆμῃ σήσῃ. N. 293.
- Ἰπερφίλῶ, v. [supra modum amo,] to love exceedingly. Ἄλλ' ἔγωγ' ὑπερφίλῶ. Plut. 1072.
- Ἰπερφόβεσθαι, v. [nimium timeo,] to be too much alarmed. Μηδ' ἄγαν ὑπερφόβου. Sept. Theb. 224. SYN. See Ἰπερδεῖω.
- Ἰπερφρόνῶ, v. [(1) insolesco, (2) contemno,] to be insolent, to despise. Ἰπερφρόνησας τὸν παρόντ' αἰμὺν. Pers. 830. SYN. Κατὰφρόνῶ, αἰτιμάζω, ὑπερηφάνῶ.
- Ἰπερφρων, ὄνός, adj. [(1) superbus, (2) magnanimus,] proud, gallant. Ποίου κέραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπερφρόν'· Aj. Fl. 1236. SYN. Ἰπερήφανός, ἀγῆνωρ, ὑπερήνωρ, μέγαλόφρων, μέγα φρόνων, ὑπερβίως.
- Ἰπερφύης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [naturæ modum excedens,] supernatural, extraordinary. Ὅχλός ὑπερφύης ὄσος. Plut. 750. SYN. Ἰπείρυχός, ὑπερκύδας, ἀγαστός.
- Ἰπερφύως, adv. [mirum in modum,] wonderfully. Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφύως. Eccles. 386. SYN. Ἰπέρφεν, ὑπερμετρως, ἐκπᾶλως.
- Ἰπερχαίρω, v. [summopere lætor,] to be exceedingly delighted. Δώροισ ὑπερχαίρουσιν. Med. 1162.
- Ἰπερχλιδάω, v. [insolentia vel deliciis modum supero,] to be excessively insolent or luxurious. Κεῖνοιδ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς. Trach. 281. SYN. Ἀβρύνομαι, ὑπερφρόνῶ, ὑπερτρυφᾶω.
- Ἰπερχυλάω, v. [vehementer irascor,] to be very angry. Ἰπερχυλῶ γάρ. Lysistr. 693. SYN. Ἰπέρᾶχθῶμαι, ὑπεροργίζομαι.
- Ἰπέρχομαι, v. [(1) subeo; (2) circumvenio; (3) obsequiose colo,] to enter into, to circumvent, to impose upon, to cringe to. Οὐ γὰρ τίς οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φύγῃς. Hipp. 1092. SYN. Ἰπειμί, εἰσέρχομαι, ὑπὸτρεχω, ἀπατάω, κολάκεύω.
- Ἰπέρφα, as, ἡ, subst. [palatum,] the palate. Ἰπέρφην δ' οὐκ ἐδίγνε. X. 495.
- Ἰπέρφῶ, vid. Ἰπὸχωρῶ.
- Ἰπέρῳδον, contr. ὑπέρῳδον, ου, et antiq. ὄθεν, τὸ, subst. [cœnaculum,] a supper or upper room. Ἰπέρῳτ' ἀσιγάλοεντ' αἰ. π. 449. See also II. 184.
- Ἰπέρῳτῶς, vid. Ἰπέρτερός.
- Ἰπεύδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tranquillus,] tranquil. Κάκειθ' ἐν ὑπεύδιᾳ πείσματ' ἔλυσαν. Apoll. 4. 1731. SYN. See Εὐδίδος.

Ἰπεύθυνος, *ο*, *ο* et *η*, adj. [rationi reddendæ obnoxius,] responsible. Παρά τῶν ὑπευθύνων ἔχοντά χρήματά. Vesp. 102. SYN. Ἰποδίκος.

Ἰπεννάω, *ν*, [congregior,] to sleep with. Γεῖνάθ' ὑπεννηθεῖς Ἰπερίονι. Hes. Theog. 374. SYN. See Εὐνάζω.

Ἰπέχων, 2 aor. ἐσχόν, *ν*, [subeo, submitto,] to undergo, submit, afford. Δίκην ὑποσχῆς αἵματος μητροκτόνου. Orest. 1666. SYN. Ἰποτίθημι, ἀνέχω, ἀνάτλημι, ὑφίσταμαι, δίδωμι.

Ἰπνέριος, *α*, *ον*, adj. [subobscurus,] gloomy. Κεῖν δ' ὑπνέριον θέλιν Πελοπιδά γαῖαν. Apoll. 4. 1577.

Ἰπήκοος, et Ἰπακούος, *ον*, *ο* et *η*, adj. [moriger,] obedient to. Ἰπήκεον τήνδ', ἀλλ' ἔλευθεραν ἔχω. Heracl. 288. See also Apoll. 4. 1381. SYN. Καθήκοος, πειθηνῖος, ὑπουργός.

* Ἰπημύω, perf. ἡμυκά, "Attic. ἐμήμυκά, et interserto *ν* ad roborandam vocem, ἐμνήμυκά," Damm. *ν*, [sum demisso capite,] to hang down the head. Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε. X. 491. SYN. Ἐπικλίνω, κατάβάλλομαι.

Ἰπνέμιος, *α*, *ον*, adj. [(1) ventosus, (2) inanis,] windy, empty. Ἰπνέμιοι φθρῶνται. Theocr. 5. 115. SYN. Ἡνέμοις.

Ἰπνέμιος, *ον*, *ο* et *η*, adj. [vento non expositus,] under or sheltered from the wind, calm. Καθήμεθ' ἀκρῶν ἐκ πάγων ὑπνέμοι. Antig. 411.

Ἰπνήνη, *ης*, *η*, subst. [barba,] a beard. Ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπνήναν. Theocr. 20, 21. SYN. Γενεῖον, πώγων. ΕΠΙΘ. Φρίσσουσα, λάσις, σιῶγων, λάχνη.

Ἰπνήτης, *ον*, *ο*, adj. [barbatus,] having a beard. Πρωτὺν ὑπνήτην. κ. 279.

Ἰπνηοῖς, et ὑπνῶος, *α*, *ον*, adj. [matutinus,] morning. Στιβη ὑπνηοίη. ρ. 25. See also Apoll. 4. 841. SYN. See Ἑώθινος.

Ἰπνρῆσια, *ας*, *η*, et Ἰπνρητήμια, *αὐτός*, *τὸ*, subst. [ministerium,] service. Χυπνρῆσιαν ἀποδείξειν. Vesp. 600. See also Soph. Electr. 1358. SYN. Ἰπουγία, θεράπειά.

Ἰπνρητέω, et ὑπουργέω, *ν*, [ministro,] to serve, to minister to. Ἀλλ' ἐργῶν ἤδη σὸν τὰ λοιφ' ὑπνρητέϊν. Philoct. 16. See also Philoct. 144. SYN. Θεράπειω, διακονέω, διοικέω, βύθηω, δουλεύω.

Ἰπνρητής, *ον*, *ο*, et ὑπνρητής, *ιδός*, *η*, subst. [minister,] a servant, an assistant. Παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπνρητῇ φίλῳ. Herc. F. 1391. See also Iph. A. 322. SYN. Ἰπουργός, διάκονός, ἐπιτροπός, ἀκλουθός, δουλῆς.

Ἰπνχέω, *ν*, [subter sono,] to sound beneath. Ἐρήρηξε δ' αὐδὴν, ὥσθ' ὑπνχῆσαι χθονά. Eur. Suppl. 720. SYN. Ἰποβρέμω.

Ἰπίλλω, *ν*, [claudio,] to shut. See in Λεοντόπους. SYN. Κλείω, συγκλείω, συντέλλω, καθείργω.

Ἰπισχνέομαι, et ὑπισχνόμαι, *ν*, [polliceor,] to promise. Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνού. Eur. fr. Hipp. 1. See also Ψ. 209. SYN. Ἰφίσταμαι, ὑποδέχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγύω.

Ἰπνῶδτης, *ον*, *ο*, et ὑπνῶδοτειρά, *ας*, *η*, adj. [somniafer,] sleep-giving. Ἰπνῶδοταν νόμον. P. V. 593. See also Orest. 175.

Ἰπνός, *ον*, *ο*, subst. [somnus,] sleep. Ὡ φιλὸν ὑπνιον θέλγητρὸν. Orest. 205. ΕΠΙΘ. Ἀπειρὼν, ἀπέρμων, γλυκὺς, ἡδύμυς, ἡδύς, λιάρης, νήγρετός, πάννυχος, ὑστατός, χαλκεός, ἀμβροσίος, γλυκέρως, γλυκύς, λυσίμελής, μέλιτηδης, μέλιφρων, παιδαμῆτωρ, σχέτλιος, πόλως, μαλάκος, νηλὴς, θάλερος, λυσίμελής, βάλως, λοιγίος, πρῶς. PHR. Ἀναξ πάντων τῶ θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων — ὑπνιον κωμὰ κατὰ γρόμην. See also Philoct. 827—833.

Ἰπνώω, ὑπνώω, et ὑπνώσσω, *ν*, [(1) dormio, (2) somnum adfero,] to sleep, to bring on sleep. Γυναῖκας ἐσθ' ὑπνῶν, ἀνευ ψωλᾶς, μῶνας. Lysistr. 143. See also e. 48. et Orest. 173. SYN. Ἀφύπνῶω, καθεύδω, εὖδω, κοιμᾶμαι.

* Ἰπνώδης, *εὖς*, adj. [somniculosus,] sleepy. Βῶατῃ, μὴ τὸν εὖ διαύοντά ὑπνώδῃ. Herc. F. 1042. SYN. Ὑπνηλός, νυστάλες.

Ἰπνώσσω, vid. Ὑπνώω.

¹ On the quantity of the penult. of Ἰπεύθυνος, see the note on the word Εὐθύνη.

- * Ὑπό, et poët. ὑπαί, praep. [*cum genitiv.* a, praë, sub, propter; *cum dativ.* sub, per, a; *cum accusativ.* sub, ad,] from, before, by; under, to, near. Νεπτέραν ὑπὸ χθονῶ. Alcest. 47. See also Γ. 217.
- Ὑποβάλλω, et Æol. ὑββάλλω, v. [(1) suppono, (2) suggero,] to place under, to substitute, to suggest. Ὑποβάλλε πλεύραις πλεῦρά. Orest. 217. See also T. 8. SYN. Ὑποτίθημι, ὑποπέμπω, ὑφίημι, πείθω, διαλέγωμαι.
- Ὑποβλέπω, v. [(1) subadspicio, (2) suspicor, (3) contemno,] to look under or sternly, to suspect, to despise. Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. Thesm. 396. SYN. Ὑφώραω, ὑποπτεύω, ὑπὸνῶω, παρᾶβλέπω.
- Ὑποβλήδην, adv. [interpellando sermonem alterius,] abruptly. Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετό. A. 292.
- Ὑποβλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subdititius, subdolos,] suborned, subtle, false. Οὐδεὶς ἔρεϊ πῶθ', ὥς ὑπόβλητον λῶγόν. Aj. Fl. 481. SYN. Πέπλασμένος, ψευδής.
- Ὑποβρέμω, v. [fremo sub,] to roar beneath. Αἰδὸς ὑποβρέμει μῦχος γᾶς. P. V. 442. SYN. Ὑπηχέω.
- Ὑποβρύχᾳ, adv. [sub aqua,] under water. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχά θῆκε πῶλόν χρόνον. e. 319.
- Ὑποβρύχιος, α, ὅν, adj. [(1) demersus, (2) fremens,] (1) sunk, (2) roaring. Ἦκεν ὑποβρύχῃν. Apoll. 4. 1757. SYN. (2) Βρυχίος, μυκώμενός.
- Ὑπογάστριον, ου, τὸ, subst. [abdomen,] the under belly. Ὑπογάστριον φάγωμεν Ἠλιαστικοῦ. Vesp. 195.
- Ὑπογλαύσσω, et Ion. imp. ὑπογλαύσσεσκόν, v. [splendorem emitto,] to glisten. Δεινὸν ὑπογλαύσσοντά. Call. 3. 54. See also Mosch. 2. 86. SYN. Ὑπολάμπω, ὑποστίλβω.
- Ὑπογλυκαίνω, v. [subdulce reddo,] to sweeten. Ὑπογλυκαίνων ῥημάτων μαγειρικοῖς. Equit. 216.
- Ὑπογράμπτω, vid. Ὑποκάμπτω.
- Ὑπογράφος, ὅς, ὁ, subst. [amanuensis,] a notary. Ὅπως γένωμαι σοι Φάνος ὑπογράφος δικῶν. Equit. 1256. SYN. Ὑπογραμμάτικός.
- Ὑπογραφή, ἥς, ἡ, subst. ["imago quæ imprimendo efficitur." Doctiss. Blomf. Gloss.] a print. Πιερναί, τενόντων θ' ὑπογραφαί, μέτρούμεναι. Choëph. 203.
- Ὑπογράφω, f. ψω, v. [intento crimen,] to bring a charge. Εἰπ', εἴ τί καινὸν ὑπογράφει τῷ μῶ βίῳ. Herc. F. 1009.
- Ὑποδάμναμαι, et ὑπόδαω, v. [subjugo,] to subdue. Εἰπέ μοι, ἡἷ ἐκων ὑπόδαμναται. π. 95. See also Hom. Hym. 16. 4. SYN. Ἀμάω, χειρῶω, ἀποκτείνω, κατὰδουλόω.
- Ὑποδέιδω, v. [metuo, vereor,] to fear, to reverence. Ἀνακτὸς ὑποδδείσαντες ὁμοχλῆν. Ω. 265. SYN. Ὑποπτήσσω, δείδω, δειδίσσῃμαι, εὐλάβεσθαι, ὑπὸτρεῶ, ὑπὸτρώμεναι, ὑποδειλῶω.
- Ὑποδείκνυμι, f. δείξω, v. [ostendo,] to show. Λαμῦρους δὲ χᾶνὸν ὑπέδειξεν ὁδοντάς. Theocr. 25. 234. SYN. Δείκνυμι, ἀναδείκνυμι, ὑποτίθεμαι.
- Ὑποδεξίη, ἥς, ἡ, subst. [copia ad excipiendos hospites,] provision for the entertainment of a guest. Πᾶσά τοι ἐστ' ὑποδεξίη, πόλεσσι δ' ἀνάσσεις. I. 73. SYN. Ὑποδοχή, ὑποδεξίη.
- Ὑποδέχομαι, v. [(1) excipio, (2) suscipio,] to receive, to undertake. Τὸν ξεινὸν ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ. Σ. 59. SYN. Ἀναδέχομαι, ξενίζω, ὑπισχνέομαι, ἀνάλαρβάνομαι.
- Ὑποδεύομαι, v. [subligo,] to tie underneath. Ὑποδεῖσθῃ δ' ὥς τάχιστα τὰς Λακωνικάς. Eccles. 269.
- Ὑποδηλώω, v. [occulte declaro,] to declare secretly. Σημεῖον ὑπέδηλωσέ Περσεὺς ἐκδράμων. Thesm. 1020. SYN. Ὑποδείκνυμι, ὑποφαίνω, ἀποδείκνυμι, δηλώω.
- Ὑποδημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [calceamentum,] a shoe, a sandal. Ὑποδημάτων δεῖ. Thesm. 262. SYN. Εὐμαρίς, πέδιλόν, ἀρβύλη.

- Ἱπὸδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [reus,] amenable to justice. Ἱπὸδίκος θέλει γένεσθαι χερῶν. Eumen. 260. SYN. Ἱπεύθυνος, υπαίτιος, ἐνδοξός.
- Ἱπὸδινῶ, v. [verso,] to whirl about. Ἡ δ' ὑποδινθεῖσα. Call. 4. 79. SYN. Ἱπὸσειῶ, υποστρέφω.
- Ἱπὸδμῶς, ὡς, et ὑποδρηστήρ, ἥρως, ὁ, subst. [subservus,] an under servant, a minister. Πόσειδάωνος ὑποδμῶς. δ. 386. See also o. 329. SYN. Δμῶς, δοῦλός, ὑποχείριός.
- Ἱπὸδούσις, ἔως, ἡ, subst. [successio,] succession. Λῆξιν ὑποδούσιν τῇ μόχθων. Eumen. 508. SYN. Διάδωχῇ.
- Ἱπὸδωχῇ, ἥς, ἡ, subst. [(1) exceptio; (2) convivium,] reception, entertainment. Ἐμῶν φιλαισὶν ὑποδωχαῖς δόμων. Iph. A. 1229. SYN. Ἀποδωχῇ, ὑποδεξία.
- Ἱπὸδρᾶ, adv. [torve,] sternly. Τὸν δ' ἄρ' υποδρᾶ ἰδών. B. 245. SYN. Δεινῶς, ταυρηδόν.
- Ἱπὸδρᾶω, et ὑποδρήσσω, v. [famulor,] to wait upon. Οἱ σφῖν υποδρᾶωσιν. o. 332. See also Apoll. 3. 274. SYN. Ἱπηρετέω, υποουργέω, δουλεύω, θητεύω.
- Ἱπὸδρηστήρ, vid. Ἱπὸδμῶς.
- Ἱπὸδρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [currans sub,] running or rolling under. Ἴχνους ὑποδρῶμον, κῶλον ἐκτός ἀσπίδος. Phoen. 1406.
- Ἱπὸδρῶσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subroschidus,] dewy. Λειμῶνές τῃ φέρουσιν ὑπόδρῶσοι. Theocr. 25. 16. SYN. Δρῶσεις, δρῶσερός, δρῶσίμους.
- Ἱπὸδνμῖ, et ὑποδύνμαι, v. [(1) subeo, (2) induo sub,] to enter, to go under. Τὸν μὲν ἐπειθ' ὑποδύντῃ δύνω. Θ. 332. See also Eumen. 845. SYN. Εἰσδύνω, ὑπέρχῳμαι, ὑπὸβαίνω, ὑπεκδύνμαι.
- *Ἱπὸείκω, v. [cedo,] to retire from. Τόφρ' ὑποεῖκῃ μάχης. A. 240. SYN. Εἴκω, ἀπόχωρέω, ὑπὸχωρέω, ὑπέρω.
- *Ἱπὸεργός, ου, ὁ et ἡ, subst. [subminister,] an assistant. Ἀργος τῇ θεᾷς ὑποεργός Ἀθήνης. Apoll. 1. 226. SYN. See Ἱπηρετής.
- Ἱποζεγγνυμῖ, f. ζεύξω, v. [jugo submitto,] to put under a yoke, to subject to. Οὐρηᾶς ὑποζεῦξασθαῖ ἀπήνη. Apoll. 3. 840. SYN. Ἱποβάλλω, ὑποτάσσω, δάμνω.
- Ἱποζυγῖον, ου, τὸ, subst. [jumentum,] a beast of burden. Πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου. Theogn. 126. SYN. Κτήνός.
- Ἱπὺθῶ, vid. Ἱπὸτρέχω.
- Ἱποθημῶσυνη, ἥς, ἡ, subst. [consilium,] a suggestion, advice. Εὖ εἰδῇ σοφῆς ὑποθημῶσυνησὶν Ἀθήνης. O. 412. SYN. Ἐφημῶσυνη, ἐντόλῃ, ὑπόμνησις.
- Ἱποθυμῖα, ἁδός, ἡ, subst. [sertum appensum collo,] a garland round the neck. Πλεκτὰς δ' ὑποθυμῖαδᾶς. Anacr. 90.
- *Ἱποθυμῖς, ἰδός, ἡ, subst. [avis quædam,] a bird that lays its eggs in thyme. See in Κίττα.
- Ἱπὺθωπεύω, v. [subblandior,] to fawn upon. Καὶ τὸ γυναιόν μ' ὑπὺθωπεύσαν. Vesp. 610. SYN. Θωπεύω, ὑποκρίεσθαι, υποσσαίνω, ὑποκὼλέκεν.
- Ἱπὺθωρήσσω, v. [clam armo,] to arm privately. Λόχῳ δ' ὑπὲθωρήσσουντο. Σ. 513.
- Ἱποίγνυμῖ, f. ξω, v. [clam aperio,] to open privately. Πλήρεις, ὑποίγνυσαι συμπαράσταταις. Eccles. 15.
- Ἱποικουρέω, v. [domi clam aliquid facio,] to do secretly at home. Ἄ νῦν υποικουρεῖτε. Thesm. 1168.
- Ἱποίσχῳω, et ὑποίσχεσθαι, v. [polliceor,] to promise. Λαίης ὑποίσχανῃ χειρὸς ἄγοσθῳ. Apoll. 3. 120. See also Apoll. 4. 474. SYN. See Ἱποισχνέμαι.
- Ἱποκάμπω, et ὑπογνάπτω, v. [flecto,] to bend. Μήθ' ὑπὲράρας, μήθ' ὑποκάμψας. Agam. 795. See also Hom. Hymn. 7. 13. SYN. Ἱποστρέφω, ἐκλείπω.
- Ἱποκάρδιος, α, ὄν, adj. [sub corde latens,] lurking under the heart. Ἱποκάρδιον ἔλκος. Theocr. 11. 15.
- Ἱποκείμαι, f. κείσθαι, v. [subjaceo,] to lie under, to await. Ἀθλός γ' ὑποκείσεται. Olymp. 1. 135. SYN. Ἱποτίθεμαι, ὑποβάλλομαι, ὑφίστάμαι, ὑπείμι, ὑπογίγνομαι, ὑποείκω.
- Ἱποκινέω, v. [leviter moveo,] to move slightly. Ζεφύρον ὑποκινήσαντος. Δ. 423.

ὑποκλαίω, v. [sublacrymor,] to weep slightly. Οὐθ' ὑποκλαίων, οὐθ' ὑποκλείβων. Agam. 68.

ὑποκλέπτω, et ὑποκλόπῃμαι, v. [clam abripio,] to steal away privately. Τοὺς τὰς εὐνάς ὑποκλεπτόμενους. Soph. Electr. 115. See also χ. 382. SYN. Ἐξαπατάω, ὑποστέλλομαι, διακλέπτω.

ὑποκλήζω, v. [clam divulgo,] to divulge by private communications. Ὑποκλήζομεν. Aj. Fl. 225. SYN. Διαγγέλλω, φημί. ζω.

ὑποκλίνω, v. [proclino,] to lean. Σχοινὺν ὑπεκλίνθη. e. 463. SYN. Ὑποβάλλω, ὑφίμνι.

ὑποκλόνεω, v. [turbo,] to throw into confusion. Τοὺτους μὲν ὑποκλόνεσθαι εἴσω. Φ. 556. SYN. Ὑποτᾶράσσω, ὑπῴσειω, ὑποθῦρῶ. ζω.

ὑποκλόπῃμαι, vid. Ὑποκλέπτω.

ὑποκόλπῃς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in sinu vel amplexu est,] in the bosom. Ἄλλος τοι γλῦκῃον ὑποκόλπῃς. Theocr. 14. 37.

ὑποκρίζομαι, v. [blando nomine appello,] to call by a fond name. Νητᾶριδὲν ἂν καὶ φᾶτιδὲν ὑπεκρίριζέτῃ. Plut. 1011. SYN. Ὑποθωπεύω, διασύρω.

ὑποκουρίζομαι, v. [juveniliter cano vel ago,] to sing or act like a young man. Ὑποκουρίζεσθ' αἰδαῖς. Pyth. 3. 33.

ὑποκρέω, v. [subcrocito,] to sound gently, to harmonise with. Μᾶνᾱσιν ὑποκρέκει. Olym. 9. 59. SYN. Ὑπηχέω, συμφωνέω, σὺνᾶδω.

ὑποκρέμῃμαι, v. [suspendeo,] to hang. Πέτρῃ ὑποκρέμαται. Hom. Apoll. 284. SYN. Κρεμᾶμαι.

ὑποκρίνομαι, f. ἵνομαι, v. [(1) respondeo, (2) simulo, (3) explico,] to answer, to pretend, to explain. Οὕτως ὑποκρινόμενον σάφῃς ὀνειράτᾱ; Vesp. 53. SYN. Ἀποκρίνομαι, ἀποκρίβομαι, εἰκάζω, ἐρμηνεύω.

ὑποκρίτης, ου, ὁ, subst. [simulator, histrio,] a representer of a borrowed character, a player. Τὸν δ' ὑποκρίτην ἐτέρων. Vesp. 1279. SYN. See Μιμῶς.

ὑποκρούω, v. [obloquor, obturbo,] to inveigh against, to disturb. Τί δ' οὖν ὑποκρούσασί σε; Eccles. 256. SYN. Ἀνᾱκρούω, ἀντιφθέγγομαι, ἐπιτᾶράσσω, ἀνᾱτᾶράσσω, αἰνίσσομαι.

ὑποκρύπτω, v. [occulto,] to hide. Ἀχνῇ ὑπεκρύφθη. O. 626. SYN. Καλύπτω, ὑπόκλεπτο, ἀποκρύπτω.

ὑποκρύψῃ, adv. [clanculum,] secretly. Αἰδῶς γὰρ ὑποκρύψῃ κέρδει κλέπτεται. Nem. 9. 79. SYN. Λᾶθρα, κρύψῃ, κρύψῃως.

ὑποκύκλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotundus,] round. Τάλαρόν θ' ὑποκυκλὸν ὤπασσεν. δ. 131. SYN. Τροχιδής.

ὑποκύομαι, f. ὄσμαι, v. [gravida fio,] to conceive. Αἱ δ' ὑποκυσᾶμεναι. Υ. 225. SYN. Κυέω, γαστροφῶρέω.

ὑποκύπτω, v. [caput submitto,] to bow, to lower. Ἰθὶ δῆθ' ὑποκυπτέ τὴν τῦλαν. Acharn. 954. SYN. Κύπτω, ὑποβάλλω, ὑπείκω, ὑποκλίνω.

ὑποκωφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subsurdus,] hard of hearing. Ὑποκωφὸν οὗτος τῇ προτέρᾳ νομηνίᾳ. Equit. 43.

ὑπολαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἐλάβον, v. [(1) suscipio; (2) excipio; (3) respondeo; (4) puto,] to undertake; to take up, to catch; to answer; to suppose, to think. Αἰδοῦς ὑπολάβων φίλ' ἂν ῥῆχαις. Herc. F. 301. SYN. Ἀνᾱλαμβάνω, ἀνᾱδέχομαι, ἐπιλαμβάνω, ὑποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι, ὑπὸνέω, νομίζω, ἡγεῖμαι, δοξάζω, στήχάζομαι.

ὑπολαμπής, ἔς, ὁ et ἡ, adj. [sublucidus,] shining slightly. Ἥλεκτρον θ' ὑπολαμπές ἔην. Hes. Scut. 142.

ὑπολάμπομαι, v. [aliquantum luceo,] to shine faintly. Χάρσῃ ὑπολάμπεται Ἥως. Apoll. 1. 1280. SYN. Ὑποφαίνομαι, ὑποστίλβω.

ὑπολείβω, v. [libo,] to pour a libation. See in Ὑποκλαίω. SYN. Λείβω, σπένδω.

ὑπολείπω, v. [(1) relinquo, (2) deficio,] to leave behind, to fail. Ὅπῃσιν δυνάμειν νῦν ὑπολείφθῃ. Soph. Electr. 91. SYN. Ἀπολείπω, ἐλλείπω.

ὑπολευκαίνωμαι, v. [aliquantum albesco,] to whiten a little. Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἄχύρμια. E. 502.

- Ἵπδληνῖς, ἰδός, ἡ, ὑπδληνῖδον, τὰ, subst. [(1) vas quod torculari subiacet, (2) alveus,] a vessel beneath the wine-press to receive the wine; a trough. Χρυσείας ὑπδληνίδας ἐπλήσαντο. Call. 3. 166. SYN. Πυέλως.
- Ἵπδλίζων, ὄνός, adj. [paulo minor,] somewhat less. Λαοὶ δ' ὑπδλίζονες ἦσαν. Σ. 519. SYN. Ἐλάσσων, μείων.
- * Ἵπδλισπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laevis, lubricus,] smooth, sleek. Πολλοῖς γ' ὑπδλίσποισι πῦγιδιοῖσιν ἐχάρισω. Equit. 1368.
- Ἵπδλοιπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [reliquus,] remaining. Οὐκοῦν ὑπδλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται. Plut. 431. SYN. Λοιπός, ἐπίλοιπός, πέρλοιπός.
- Ἵπδλύριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aptus lyrae,] fit for the lyre. Ἐνέκ' ὀνᾶκός, ὃν ὑπδλύριον. Ran. 284.
- Ἵπδλύω, f. ὑσω, v. [(1) subter solvo, (2) debilito, (3) excalceo,] to loose or weaken beneath, to strip off shoes. Ἵπδλύεται μου τὰ γονᾶτ', ὧ Ἀυσιστρατή. Lysistr. 216. SYN. Ἐξαιρέω.
- Ἵπδμάκρως, α, ὄν, adj. [paulo longior,] somewhat long. Ἐπειρ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθὺς ὑπδμάκρως. Pax 1242.
- Ἵπδμάσσω, v. [conspargo,] to besmear. Θεστυλί, νῦν δὲ λᾶβουσά τὸ τὰ θρῶν' αὐτῷ, ὑπδμαζόν. Theocr. 2. 59. SYN. Μάσσω, ἀλείφω, ἀναψύρω.
- Ἵπδμειδιάω, v. [subrideo,] to smile. Ἵπδμειδίασε Κύπρις. Anacr. 45. 14. SYN. Μειδιάω, γέλω.
- Ἵπδμένω, v. [(1) sustineo, (2) maneo, (3) expecto,] to endure, to remain, to expect. Ἵπδμένεις ἐμέ. C. R. 1323. SYN. Προσμένω, διάμένω, ὑφίστάμαι, προσδδκάω.
- Ἵπδμνήσκω, f. μνήσω, v. [in memoriam revoco,] to recall to mind. Τοῖσιν δὲ γ' ἀρχῶν νῦν ὑπεμνήσθην περὶ. Pers. 335. SYN. Ἀναμνήσκω, νοθετέω, παρ-αγγέλλω.
- Ἵπδμνάσμαι, v. [clam ambio nuptias,] to woo secretly. Αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθ' ἡ γυναικά. χ. 38.
- Ἵπδμνησίς, ἔως, ἡ, subst. [monitio,] a reminding. Εἰς δακρυῖ' πορθμείους' ὑπδμνησιν κἀκῶν. Orest. 1031. SYN. Ἀναμνησίς, ὑπδθημύσωνη.
- Ἵπδνῶξω, v. [(1) suspicor, (2) conjicio,] to suspect, to conjecture. Σὺ μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπδνῶξαι τοιοῦτό. Plut. 361. SYN. Ἵπδλαμβάνω, ὑπόπτωμα, ὑποπτεύω, ὑπδτόπ'εω, στόχάζομαι.
- Ἵπδνοῖα, ας, ἡ, subst. [suspicio, opinio,] a suspicion, hint, opinion. Ἵπδνοῖαν ἡμῖν. Phoen. 1149. SYN. Ἵποψία, σημεῖον.
- * Ἵπδνήϊός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub Neio monte situs,] situated under mount Neium. Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπδνήϊοῦ. γ. 81.
- Ἵπδνύσσω, v. [clam pungo,] to sting secretly. Δάκτυλ' ἀπάνθ' ὑπένυξεν. Theocr. 19. 3. SYN. Ἵπδπλήσσω.
- Ἵπδπεινάω, v. [paulum esurio,] to be half famished. Καὶ παιδαρίων ὑπδπεινῶν-των. Plut. 536.
- Ἵπδπέρδωμαι, v. [suppedo,] to break wind. Ἵπδπέρδωμένος. Ran. 1128.
- Ἵπδπερκάζω, v. [paulatim nigresco,] to grow gradually black. Ἐτέραι δ' ὑπδπερκάζουσι. η. 126. SYN. See Περκάζω.
- Ἵπδπίμπρημι, f. πρήσω, v. [suburo,] to set fire to beneath. Ἵπδπίμπρησιν ἀνὴρ. Lysistr. 348. SYN. Ἵφάπτω.
- Ἵπδπίνω, v. [plusculum bibo,] to drink a little too much. Ἵπέπινον ἐν ἄστει. Aves 494. SYN. Πίνω, μέθυσκδμαι.
- Ἵπδπίπτω, 2 aor. ἐπέσδν, v. [cado sub,] to fall under or down before. Ἵπδπέ-σδν τὸν δεσπότην. Equit. 47. SYN. Κατάπιπτω, προσπίπτω, ὑπδκύπτω.
- Ἵπδπιττώ, v. [pice sublino,] slightly to cover with pitch. Ἰκάνον γὰρ αὐτὴν προτέρον ὑπέπιττον χρῶνδν. Plut. 1094.
- Ἵπδπλάττω, v. [subeffingo,] to form under. Ἵπδ τοῖς ὄνυξ' κερῶν ὑπδπέπλασ-μένους. Vesp. 108. SYN. Ἀναπλάσσω, ἐμπλάσσω, ἐναλείφω.
- Ἵπδπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [paulum canus,] rather hoary. Ἵπδπύλιον γένειον. Anacr. fr. 107.
- Ἵπδπορτίς, ἰός, ἡ, adj. [quæ vitulum vel liberos habet,] having a calf or young.

Χάλεπῃ δ' ὑπόπορτις ξριθός. Hes. Op. 661.

ὑπόπορφύρεος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aliquantum purpureus,] being of a light purple.

ὑπόπορφύροισι πέπλοις. Anacr. 28. 30.

ὑπόπτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [alatus,] winged. ὑποπτέροις νόταισιν. Hec. 1246.

SYN. Πτέρυξις, πτέρωτος, τᾶχύπτερος, ὤκως.

ὑποπτεύω, v. [suspicio,] to suspect. Τιν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τί γάρ. Iph. T. 1037. SYN. ὑπὸνδew, ὑπόλαμβάνω, ὑπὸτῶπew.

ὑπόπτῃς, et ὑποπτὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) suspectus, (2) suspicax,] suspected, suspicious. Στεγειν, ἢ τί λεγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Philoct. 136. See also Phoen. 1225.

ὑποπτήσσω, v. [præ timore me submitto,] to crouch down through fear. Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τῷ τοὺς νέους θεούς; P. V. 996.

ὑπόρθριος, α, ὄν, adj. [matutinus,] morning. ὑπορθρίασι φωναῖς. Anacr. 12. 9. SYN. Ὀρθριός.

ὑπόρροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tenuis,] having the voice smothered. Ἴδ' ἀτρεμαίαν ὥς ὑπόρροφον. Orest. 147. SYN. Λεπτός, ἡσυχός.

ὑπορράπτω, v. [(1) subsuo, (2) consarcino,] to patch up or together. Τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον; Alcest. 553. SYN. Ἐπιρράπτω, καττῶ.

ὑπορρέω, v. [subterfluo,] to flow under. ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου. Nub. 1292. SYN. ὑφέρω.

ὑπορρήγνυμι, f. ξω, v. [subrumpo,] to burst out. Οὐρανὸθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπερος αἰθήρ. Π. 300. SYN. Ἀναρρήγνυμι.

ὑπόρρητος, ου, ἡ, adj. [agnum subter se habens,] having a lamb under her. Θάλυν, ὑπόρρητον· τῇ μὲν κτεράς οὐδὲν ὁμοῖον. K. 216. SYN. ὑπαρρητός, ὑπόπορτις.

ὑπορχέομαι, v. [salto ad cantum,] to dance to singing. Ἄδειν ἐτοιμὸς, ἡδ' ὑπορχεῖσθαι κῶφῳ. Choëph. 1012.

ὑπόρω, perf. m. ὠρῶ, v. [excito,] to raise. Τοῖον γάρ ὑπωρῶρὲ Μοῦσά λίγει· ὦ. 62. SYN. Ὀρω, κινῶ.

ὑποσαίνω, v. [subblandior,] to cringe under. Ἰσκέν ὑποσαίνων. Apoll. 4. 411. SYN. ὑπόσῶπεύω, ὑπαικάλλω, ὑποκόλλᾶλεύω.

ὑπόσειω, v. [succutio,] to move underneath. Οἱ δὲ τ' ἐνερθεῖν ὑποσσείουσιν ἱμαντί. ι. 385. SYN. ὑποτᾶράσσω, ὑποκινέω.

ὑποσκάλευω, v. [surculo suscito,] to stir up. Τῷ πῦρ ὑποσκάλευε. Acharn. 1013. SYN. Ζωπύρεω.

ὑποσκάπτω, v. [suffodio,] to excavate. Αὐτὸθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι. Nem. 5. 37. SYN. Σκάπτω.

* ὑπόσκιδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosus,] shady. Τοιγάρ ὑποσκίων ἐκ. Æsch. Suppl. 664. SYN. Κᾰτᾰσκιός, σκιῆρος, σκιδεῖς.

* ὑποσκιάω, v. [obumbro,] to overshadow. Αἱ δὲ νέον σκῶπελοισιν ὑποσκιῶνται ἄρουραι. Apoll. 1. 451. SYN. See Σκιάζω.

ὑποσμήχω, v. [paulatim exuro,] to burn up gradually. Κενεαὶ γάρ ὑποσμήχονται ὀπωπαί. Apoll. 2. 447. SYN. ὑποσμίπτω, ἁμαυρῶ, θλίβω.

ὑποσπᾶνίζω, v. [aliquantum egeo,] to be somewhat in want of. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπᾶνισμένον; Aj. Fl. 740. SYN. Σπᾶνίζω, ἐνδεώς ἔχω.

ὑποσπᾶω, f. σπᾶσω, v. [subtraho,] to withdraw. Ὁ θῆρ ὃδ' ἡμῖν πρᾶός, οὐδ' ὑπέσπᾶσέ. Bacch. 436. SYN. ὑφαιρέω, ὑποστέλλω, ἀφαιρέω.

ὑπόσπονδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [factis induciis,] under a truce. Ἥτις μ' ἐπεισέ, δεῦρ' ὑπόσπονδον μῦλεῖν. Phoen. 280. SYN. Ἐκσπονδός, ὁμαμῶκός.

ὑπόστατός, η, ὄν, adj. [sustinendus,] to be sustained. Δεινός τῷ, θνητοῖς γ' οὐδᾰμὼς ὑπόστατός. Eur. fr. Antig. 17. 1. SYN. Ἀνασχετός, ὑποιστός.

ὑποστᾶχῶμαι, v. [succresco,] to grow up like ears of corn. Ἀνδρὶ γ' ὑποστᾶχῶται. v. 212. SYN. Αὐξάνω, ἐπαύξωμαι.

ὑπόστεγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub tecto est,] under the roof. Τιν' εἰσδε-δεγμαι πημὴν ὑπόστεγον. Trach. 376. SYN. ὑπόρροφος, ὑπέρροφος, ὑπωρῶφιδος, ὑφέστιος, ἐνδομύχος, κᾰτᾰστέγος, ὑπαυλός.

- ὑποστέλλω, v. [contraho, subduco,] to draw in, to withdraw, to lower. Ἐπεὶ θρασύνει, κούχ ὑποστέλλει λδγφ. Orest. 600. SYN. Συστέλλω, υφίλεμαι.
- ὑποστένω, ὑποστένάζω, et ὑποστὸν ἄχιζω, v. [ingemisco,] to groan. Ὑποστῆνοι μὲν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λέως. Acharn. 162. See also Aj. Fl. 1001. and B. 781.
- ὑποστῶρῶ, f. ἔσω, et ὑποστρώννυμι, f. στρώσω, v. [substerno,] to spread under, to spread. Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστῶρεσαι. v. 139. See also Helen. 59. SYN. ὑποβάλλω, ὑποτάνυω, ὑπότείνω.
- ὑποστρέφω, f. ψω, v. [converto,] to turn back. Δεῦρ' ὑποστρέφας πάλιν. Alcest. 1038. SYN. Ἀναστρέφω, ἀποστρέφω, ἀνέρχομαι.
- ὑποστρόφη, ἥς, ἡ, subst. [reversio,] a turning back. Ἐξ ὑποστρόφης. Soph. Electr. 725. SYN. Ἀναστρόφη, ὑποτρώπια.
- ὑποσυρίζω, v. [leniter strideo,] to whiz gently. Πτέρυγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. P. V. 126. SYN. See ὑπηχέω.
- ὑποσχέσῃα, as, et ὑπόσχεσις, ἔως, ἡ, subst. [promissio,] a guarantee, a promise. Αἰνυτᾶτῃσιν ὑποσχεσίῃσιν δδλώθεις. Apoll. 4. 457. See also κ. 483.
- * ὑπὸ τᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [extensio,] extension. Πεδίῳ ὑπὸ τᾶσις. Bacch. 738.
- ὑπὸ τᾶράσσω, f. ξω, v. [leviter commoveo,] to confound somewhat. Ἡνίκᾳ Κλέων μ' ὑπὲ τᾶρατῆν ἐπικείμενος. Vesp. 1276. SYN. ὑποκινέω, ἀνὰ τᾶράσσω, τυρβάζω, ὑποκλόνεω.
- ὑπὸ ταραβέω, v. [paveo,] to fear. Τοὺς δ' ὑπὸ ταραβήσαντες. P. 533. SYN. See ὑποδείδω.
- ὑπὸ ταρατᾶριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub Tartaro degens,] dwelling under Tartarus. Τιτῆνές θ' ὑπὸ ταρατᾶριοι. Hes. Theog. 851. SYN. See ὑποχθονίος.
- ὑπὸ τείνω, v. [subjicio,] to spread or place under, to suggest. Οὐ θωπεύων, οὐθ' ὑπὸ τείνων μισθούς. Acharn. 657.
- ὑπὸ τέλλομαι, v. [orior,] to arise. Βρυχὴ δ' ὑπὲ τέλλετ' ὀδόντων. Apoll. 2. 83.
- ὑπὸ τέμνω, et ὑπὸ τμήσσω, v. [succido,] to cut away. Ὅστις ὑπὸ τέμνων ἐπώλει δέρμα μοχθηροῦ βδός. Equit. 316. See also Apoll. 3. 327. SYN. Ἀπὸ τέμνω, ἐκκόπτω, ὑφαιρέω, παραιρέομαι.
- ὑπὸ τῆμι, v. [subjicio, suggero,] to place under, to suggest. Ὑπέθηκᾱς ὀρθῶς τοὺς λόγους. Iph. A. 507. SYN. ὑποβάλλω, προτίθημι, ὑποδείκνυμι, συμβουλεύω, διδάσκω.
- ὑπὸ τμήσσω, vid. ὑπὸ τέμνω.
- ὑπὸ τῶπεω, v. [(1) conjicio, (2) suspicor,] to conjecture, to suspect. Μηδὲν κᾶκόν δρᾶν ὑπὸ τῶπῃται ταῦθ', ὄρᾱς. Thesm. 503. SYN. See ὑπὸ νῶεω.
- ὑπὸ τρέχω, ὑπὸ τρέχῳ, et ὑπὸ θέω, v. [(1) subter curro, (2) insinuo me,] to run under, to insinuate oneself. Κούχ ὑπὸ τρέχων σὲ τοῦτ' ὀθωπεία λέγω. Orest. 663. See also Mosch. 8. 5. and Equit. 1158. SYN. Ὑφειμὶ, υφίσταμαι, υφέρπω, ἀπάτῳ, κολάκεύω, ὑπέρχομαι.
- ὑπὸ τρέω, et ὑπὸ τρῶμεω, v. [intremisco,] to tremble at. Οἱ δ' ἄλλοι εἷξαντες ὑπὲ τρέσαν. Apoll. 1. 1049. See also Apoll. 4. 1340. SYN. See ὑπὸ δειδω.
- ὑπὸ τριμᾶ, ἄτς, τὸ, subst. [moretum,] a sort of meal made of several pounded ingredients. Ἡκη κέκονιμένος, βλέπων ὑπὸ τριμᾶ. Eccles. 291. EXP. Δριμῶ, ἄγριον.
- ὑπὸ τρῶμεω, vid. ὑπὸ τρέω.
- ὑπὸ τρώπια, as, ἡ, subst. [reversio,] a turn or vicissitude. Στῶν δέντος ὑπὸ τρώπῃ πῶλεμοιο. Apoll. 1. 1052. SYN. ὑποστρόφη, ἀνὰ τρώπῃ.
- ὑπὸ τρώπῳ, ου, ὁ et ἡ, adj. [redux,] returning back. Νοστήσας ἐς ἴωλκὸν ὑπὸ τρώπῳ. Apoll. 4. 1163. SYN. See Πᾶλιν τρώπῳ.
- ὑπὸ τρώχῳ, vid. ὑπὸ τρέχω.
- ὑπὸ τρώγω, v. [clam comedo,] to eat secretly. Τοιχὸν ὑποτρώγων. Call. Ep. 46. 4.

- Ἵποτύπω, v. [suffringo,] to beat out. Οἱ χῆνες ὑποτύποντες. Aves 1145. SYN.
Ἵποπλήσω, ἀπαράσω.
Ἵπουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchritudinis speciem ulceri obductam habens,] secretly rancorous. Κάλλος κᾶκων ὑπουλὸν ἐξεθρέψατῃ. Œ. R. 1396.
Ἵπουράνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub cælo est,] under heaven. Ὁξυτάτον δέρκεσθαὶ ὑπουράνιων πετέηνων. P. 675.
Ἵπουργεω, vid. Ἵπηρέτεω.
Ἵπουργία, as, ἡ, subst. [ministerium,] service. Ἐτ' ἄλλων οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας. Œ. C. 1413. SYN. See Ἵπηρῆσῖα.
Ἵποφαίνω, v. [ostendo subter,] to show beneath. Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. Theocr. 6. 38. SYN. Ἵποδείκνυμι.
Ἵποφέρω, v. [suffero,] to bear, to supply. Ἐλπίδ' ὑποίσεις. Soph. Electr. 834. SYN. Φέρω, τολμᾶω, ὑπομένω.
Ἵποφεύγω, v. [evito,] to slip away from, to avoid. Τάσδ' ὑποφεύγων, στείχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Eur. Electr. 1339. SYN. See Ἵπεκφεύγω.
Ἵποφήτης, ου, ὑποφήτωρ, ὄρος, ὁ, et ὑποφήτης, ἴος, ἡ, subst. [antistes oraculi,] a priest, or interpreter of an oracle. Νηρῖος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης. Apoll. 1. 1311. See also Apoll. 1. 22. and Pyth. 2. 139. SYN. Ἰερεὺς, προφήτης, χρησμοδόγος.
Ἵποφθάνω, 2 aor. ἐφθην, v. [prævenio,] to anticipate. Δύῃ ὑποφθαμένον, καί τις τὰ ἑκαστὰ νόησῃ. Apoll. 3. 1143. SYN. Φθάνω, προφθάνω, προλαμβάνω.
Ἵποφραδυσσῆνη, ης, ἡ, subst. [consilium,] counsel. Σῆς δ' ὑποφραδυσσῆνησιν. Hes. Theog. 658. SYN. See Μηρίς.
Ἵποφράζομαι, v. [suggero,] to suggest. Τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθεῖς. Apoll. 1. 462. SYN. See Μητιάομαι.
Ἵποφωνεω, v. [succlamo,] to sing in turn. Αἱ δ' ὑπέφωνευν. Mosch. 3. 49. SYN. Ἐπιφθέγγομαι.
Ἵποχάζομαι, ὑποχωρεω, et ὑπερωεω, v. [recedo,] to give way, to retire. Ζεὺς αὐτὸς Κρόνιδης ὑποχάζεταί. Apoll. 1. 1101. See also Pax 506. and Œ. 314. SYN. Ἀναχάζομαι, ὑπείκω, ὑπεκφεύγω, ἀναχωρεω, ὑποστρέφω.
Ἵποχαίρω, et ὑποχάσκω, v. [aliquantum hio,] to gape somewhat. Σὺ δ' Ἄρι-στυλλὸς ὑποχάσκων ἔρεῖς. Plut. 314. SYN. Χαίνω.
Ἵποχείριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub manu est, subjectus,] under the hand or power, subjected. Στρατηλάτησας, χυποχείριον λαβεῖν. Androm. 734. SYN.
Ἵποδμιος, ὑποχός.
* Ἵποχευμά, ἀτος, τὸ, subst. [liquor,] a stream. Πανθεῖσάν ὕμνων ὑποχευ-μά-σιν. Pyth. 5. 134.
Ἵποχέω, 1 aor. ἐχενά, v. [suffundo,] to pour beneath. Ρῶπας δ' ὑπέχευε δά-σεας. Ξ. 49. SYN. Ἵποστρέω, ὑποβάλλω.
Ἵποχθινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subterraneus,] under the earth, subterranean. Ἰθ' ὑποχθινίοι. Androm. 514. SYN. Καταχθινίος.
Ἵποχλῶδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [subpallidus,] somewhat pale. Καὶ ὑποχλῶδον εἶχε πάρεϊν. Call. 4. 8.
Ἵποχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subjectus,] subject to. Βασίλεις, βασιλέως² ὑποχοι μέγαλον. Pers. 24. SYN. Ἵποχείριος.
Ἵποχωρεω, vid. Ἵποχάζομαι.
Ἵποψάλλω, v. [leviter contrecto,] to pat gently. Ἄπερ ἱερεῖόν τοι μ' ὑποψά-λλασσῇ. Lysistr. 84. SYN. Καταψάω, ἐπάψω.
Ἵποψία, as, ἡ, subst. [suspicio,] a suspicion. Ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἡδ' ὑποψία. He-len. 1549. SYN. Ἵπῶνοια.
Ἵποψωνεω, v. [in coëmendis opsoniis decipio,] to cheat in buying meat. Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σὲ πημάνειται. Acharn. 842.
Ἵπτιάζω, et ὑπτιόδομαι, v. [supinus sum,] to be upturned. Κάρα γὰρ ὑπτιάζεται ἰδῶε. Philoct. 822. SYN. Ἵποκλινάομαι.

¹ See an excellent note by Dr. Maltby on this word.

² Βασιλέως is here scanned as an anapaest.

Ῑπτίασμα, ἄτης, τὸ, subst. [(1) sublatio; (2) resupinatio,] the lifting or turning up. Ῥεῖν νῦν ὑπτίασμα. Agam. 1256.

*Ῑπτιόμαι, vid. Ῑπτιάω.

Ῑπτιός, α, ὄν, adj. [supinus,] turned upwards, upset. Ῥεξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτιούς ὄρω. Eur. fr. Inus. 16. 5.

Ῑπωλενίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui sub axilla est,] under the arm. Ὁ δ' ὑπωλενίον κίθαριζέεν. Hom. Merc. 507.

Ῑπωπιάω, v. [suggillo eam faciei partem quæ sub oculis est,] to buffet under the eyes, to maul. Καὶ ταῦτ' αἰμὼνιως ὑπωπιάσμεναι. Pax 540. SYN. Κατὰπλήσσω, μαραίνω.

Ῑπώπιον, ον, τὸ, subst. [(1) pars quæ subjacet oculis, (2) suggillatio sub oculo,] the part below the eye; a black eye. Ἀλητρίδων, ὑπωπίων. Acharn. 551. SYN. Τύλος.

Ῑπώρειά, ας, ἡ, subst. [radix montis,] the root or bottom of a mountain. Ῥαλλ' ἐξ ὑπωρείας. Υ. 218.

Ῑπωροφίος, et ὑπωροφός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui sub tecto est, domesticus,] under a roof. Καὶ νῆσαι οἰκουροί, ὑπωροφιοί τε κολοιοί. Arat. 970. See also Herc. F. 107. SYN. See Ῑπόστεγος.

Ῑρία, ας, ἡ, P. N. [Hyrca,] a town in Bœotia. Οἱ θ' Ῑρίην ἐνεμοντο. B. 496.

Ῑρμίνη, ης, ἡ, P. N. [Hyrmine,] a town in Elis. Ὁσσὸν ἐφ' Ῑρμίνην. B. 616.

Ῑρτάκιδης, patronym. ab (2) Ῑρτάκος, ον, ὁ, P. N. [(1) Hyrtacides, (2) Hyrtacus,] (1) the son of Hyrtacus; (2) Hyrtacus. Ἀσῶς Ῑρτάκιδην. M. 96. See also I. 771.

Ῑρτίος, ον, ὁ, P. N. [Hyrtius.] Τελαμώνιός Ῑρτίον οὔτ' α. Ξ. 511.

Ῑρχη, ης, ἡ, subst. [vas fictile cui imponuntur salsamenta,] a pickling vessel.

Ῑρχας, οἶνον, δαπιδας, τυρόν, μέλι. Vesp. 674.

Ῑς, vid. Σῦς.

Ῑσδός, Æol. pro Ὁζός, q. v.

*Ῑσιὰι, ὦν, αἱ, P. N. [Hysia,] a town in Bœotia. Ῑσιὰς τ', Ῑρνοθράς θ'. Bacch. 740.

Ῑσμίνη, ης, dat. ἡ et ἱ, (quasi ab Ῑσμιν,) ἡ, subst. [pugna,] a fight. Ῑσας δ' ὑσμίνην κεφάλας ἔχον. Λ. 72. SYN. See Μάχη. EPITH. Κρατέρ' α, ἀργαλέα, πόλυδάκρυς, σταδία, δεινή, πόλυδάκρυς.

Ῑσπληγέ, ηγγός, et ὑσπληγέ, et ὑσπληγίς, Lacon. ὑσπλαγίς, ἰδός, ἡ, subst. [laqueus, scutica suilla,] a noose, a pig whip. Ὀρνισιν δ' ὑσπλαγέ. Theocr. 8. 58. See also Lysistr. 999. SYN. Δίκτυον, πάγυς, βούκεντρον.

Ῑσσάκος, et ὑσσαιέ, ἄκος, ὁ, subst. [pudenda muliebria,] the female pudenda. Ἀπὴλ' αὖν τῶς ἀνδρῶς ἀπὸ τῶν ὑσσάκων. Lysistr. 1001. SYN. Χοῖρος.

Ῑστέρεω, v. [(1) posterior sum, (2) desum,] to be too late, to be wanting. Παιδὸς ὑστέρησθαι. Iph. A. 1203. SYN. Βραδύνω, ἀνῆβάλλομαι, ἐλλείπω, ἔλαττομαι.

Ῑστέροποιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [sero puniens,] punishing though late. Τῶνδε μετόικων ὑστέροποιῶν. Agam. 58.

Ῑστέροπος, ὁ et ἡ, neutr. ποῦν, genit. πόδους, adj. [tardo pede,] slow-footed. Μῶν ὑστέροπους βῆθηθ' α; Lysistr. 326.

Ῑστέρος, superl. (2) ὑστατός, et ὑστατίος, α, ὄν, adj. [(1) posterior, serior, (2) ultimus, postremus,] after, subsequent, last. Γνώμαισιν ὑστέραισιν. Eur. Suppl. 1093. See also Herc. F. 483. and Apoll. 1. 139. SYN. (2) Ῥεσχάτος, τελευταῖος.

Ῑστέροφθορός, ον, ὁ et ἡ, adj. [tarde perdens,] late in destroying. Τούτων σέ λωβητήρες ὑστέροφθοροί. Antig. 1074.

Ῑστρίξ, ἰχθός, ὁ et ἡ, subst. [hystrix,] a hedge-hog. Καὶ ὑστρίχος ἐνθά κύλιναι. Call. 3. 96. SYN. Ῥεχίνος.

Ῑστρίχίς, ἰδός, ἡ, subst. [flagellum ex setis suillis,] a whip made of hogs' bristles. Μῶν ὑστρίχίς εἰσβάλέν σοι. Pax 746. SYN. Ῥεσπληγέ, μάστιξ.

ῥφαίνω, Ion. ὑφαινέσκω, et ὑφᾶω, v. [(1) texo, (2) struo,] to weave, to contrive, to build. Φάρεῖ ὑφαινουσιν ἁλιπόρφυρά. v. 108. See also β. 104. and η. 105.

SYN. Ἐξῥφαίνω, πλέκω, κατασκευάζω.

ῥφαιρέω, v. [subtrahō, demo, aufero,] to take away. Ὅρᾱς, ἐγὼ δ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην. Vesp. 1334. SYN. ῥφαρπάζω, ὑφέλκω, ὑπεκκλέπτω, ἀποσυλάω, ἀποφῆρω.

ῥφαντοῦδονητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a textore contortus,] twisted by a weaver. Ὅς ὑφαντοῦδονητὸν ἐσθὺς ου πέπᾱται. Aves 943.

ῥφαντός, ἡ, ὅν, adj. [textus,] woven. Ἐνῆν ὑφантаὶ γράμμασιν τοῖαιδ' ῥφαί. Ion 1146. SYN. Εὐῥφῆς, πλεκτός.

ῥφαιπτω, v. [succendo,] to set fire to. Πότερὸν ὑφάψω δῶμά νυμφικὸν πύρῃ. Med. 379. SYN. See ῥπῶπιμπρημί.

ῥφαρπάζω, f. ᾶσω, v. [surripio,] to carry off privately. Ἄλλ' οὐκ ἂν πῶθ' ῥφαρπάσαι. Eccles. 921. SYN. ῥφαιρέω, ὑποκλέπτω, ὑπεξέρῶ.

ῥφασμός, ἄτος, τὸ, subst. [textura, tela,] texture, a web, a robe. Πῶσιν δ' ἀπειρῶ περίβᾱλοῦσ' ὑφάσματι. Orest. 25. SYN. Ἰστός, ὑφή, ἐσθημά.

ῥφᾶω, vid. ῥφαίνω.

* ῥφελκτέος, α, ὄν, adj. verbal. [subtrahendus,] must be dragged away. See in ῥπερᾶζω.

ῥφέλκω, v. [subtrahō,] to drag away. ῥφελκῆ θάττων αὐτόν. Vesp. 187. SYN.

ῥφαιρέω, ὑπεξάγω, ὑπεξέρῶ.

ῥφέρπω, v. [subrepo,] to creep on, to recur. Χάρᾱ μ' ὑφέρπει. Agam. 261. SYN. Εἰσέρχῃμαι, ὑπέρχῃμαι, ἀνέρπω.

ῥφή, ἡς, ἡ, subst. [textura,] weaving, a web. See in Εὐῥφαντός.

ῥφηγεῖναι, v. [(1) praeo, (2) incipio, (3) moneo, hortor,] to go before, begin, advise. Πᾶς δ' ῥφηγεῖται τρῶπός. Eumen. 192. SYN. Προηγῆναι, ἀρχῃμαι, παρορμαῶ, παρᾱκᾱλέω, ὑποδείκνυμι, προάγω.

ῥφηγητής, οὔ, et ῥφηγητήρ, ἡρός, ὁ, subst. [suasor,] one who recommends. Ὦν ῥφηγητῶν ἐγὼ. Œ. R. 966. See also Œ. C. 1688. SYN. Ἡγητήρ, ἡγέμων, ἡγός, προάγός.

ῥφηνῖχος, ου, ὁ, subst. [(1) administer aurigæ, (2) auriga,] an under-charioteer; a charioteer. Ἐσκέν ῥφηνῖχος. Z. 19. SYN. See Ἡνῖχος.

ῥφήσσων, ὄνός, adj. [paulo minor,] somewhat less. Ἡ μὲν ῥφήσσων. Hes. Scut. 258.

ῥφιᾶνω, v. [subsideo,] to settle under. Ἄλλ' ὑφίᾶνον κύκλοις. Phœn. 1397. SYN. ῥποκάημαι.

ῥφῖμι, v. [(1) submitto, (2) suborno,] to consign, to suborn. Σῶμ' ὑφέϊσ' ἀλγυδού. Med. 24. SYN. Κάθῖμι, ἀνῖμι, ὑποπέμπω, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω.

ῥφίστημι, v. [(1) subjiicio, (2) subeo,] to undertake, to undergo. Μὲν δὲναίτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. Eur. Suppl. 200. SYN. ῥποτίθημι, ὑποβάλλω, ἀντέχω, ὑπέρχῃμαι, ὑποσχεῖναι, ὑποδέχῃμαι, ἀνᾱτλημι, ὑποφῆρω.

ῥφορβός, οὔ, ὁ, subst. [subulcus,] a swineherd. Αἰθῆν ἀπὸ σταθμοῖδ κῶν Εὐμαῖς ὑφορβός. π. 156. SYN. See Σὺβώτης.

ῥφᾱγῶρης, ὑψᾱγῶρας, et ὑψᾱγῶρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [grandiloquus,] pompously speaking. ῥφᾱγῶρην τ' ἐμῆναι. α. 385. See also P. V. 368. SYN. Μεγαλαυχῆς, μεγαληγῶρός, μεγαλοῤᾰλός.

ῥψερέφης, ὑψηρέφης, ἔός, et ὑψῶρεφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) altum tectum habens, (2) celsus,] high-roofed, lofty. Δμῶας τῆ, καὶ ὑπερέφης μεγᾱ δῶμα. τ. 526. See also δ. 46. and κ. 474. SYN. ῥψῖμελᾱρῶς, ὑψηλός, αἰψός, κατηρέφης.

ῥψαύχην, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [longum collum habens,] long-necked, lofty. Ὅχθον δ' ἐπεμβᾶς, ἡ λᾱτην ὑψαύχενᾱ. Bacch. 1050. SYN. ῥψηλαύχην. See ῥψηλός.

* ῥψεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Hypseus.] ῥψεύς εὐρύβια. Pyth. 9. 23.

ῥψηῖς, ἰδός, ἡ, patronym. [Hypsei filia, sc. Cyrene,] the daughter of Hypseus.

ῥψηῖς κατέπεφνῆ. Call. 2. 92.

ῥψηλόκρημνός, et ὑψίκρημνός, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [alta præcipitia habens,] high and

- craggy. Ὑψηλοκρήμυνοι τὸν λῶργον ὕχμασαι. P. V. 5. See also P. V. 429. SYN. Κρημνωδής, τραχύς.
- Ὑψηλός, compar. ὑψιτέρως, superl. ὑψιστός, η, ὄν, adj. [altus,] high. Ὑψηλ' ἐκόμπεις, κάπ' ἄκρων ὠδοποῦρεis. Aj. Fl. 1230. SYN. Ὑπερέφης, ὑψιβάτος, μετέωρος, αἶψς, ὑψαύχην, ὑψιλόφος.
- Ὑψηλόφρων, et ὑψίφρων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [qui mente elata est,] lofty-minded. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἰρεταί πρῶσω. Iph. A. 919. See also Pyth. 2. 94. SYN. Μεγαθυμὸς, μεγάλητωρ, ὑπερφρων, ὑπερήφανός, ὑπέρθυμος.
- Ὑψήνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Hypsenor.] Ὑψήνωρὰ διόν. E. 76. EPIITH. Ἰππασίδης, ὑπέρθυμος, ποιμὴν λαῶν.
- Ὑψηρέφης, vid. Ὑπερέφης.
- Ὑψηχίς, ἔως, adj. [altisonus,] loud-sounding. Θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι. E. 772. 23. 27. SYN. Ὑψιβρέμετης.
- Ὑψί, ὑψοῦ, et ὑψοῦς, adv. [alte, in altum,] on high, aloft. Ὑψί περ ἐν νεφέεσσ' ἀσθ' ἡμεμένω. π. 264. See also A. 486. and A. 307. SYN. Ἄνω, ἀνωθί, μετέωρον.
- Ὑψιβάτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [in alto situs,] towering. Ὑψιβάτοι πόλιες. Nem. 10. 88. SYN. Ὑψιβάμων, ὑψιδρόμος.
- Ὑψιβόας, ον, ὁ, P. N. ranæ. Πρῶτος δ' Ὑψιβόας. Batrach. 202.
- Ὑψιβρέμετης, ον, adj. [altisonans, altitonans,] loud roaring. Ζεὺς ὑψιβρέμετης, ὃς τε κρατὺς ἐστὶ μέγιστος. ε. 4. SYN. Ὑψιβρόμος, ὑψηλής.
- Ὑψιγέννητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [in alto natus,] high-born. Ἐχοντ', εἰλαίαι θ' ὑψιγέννητον κλάδον. Eumen. 43. SYN. Περὶμηκής, ὑψηλοφύης.
- Ὑψιγυῖος, ον, ὁ et ἡ, adj. [altis membris,] high-limbed. Ὑψιγυῖον ἄλσος. Olymp. 5. 31. SYN. Ὑψιγέννητος, ὑψικάρηνος.
- Ὑψιζυγός, et ὑψιθρόνως, ον, ὁ et ἡ, adj. [in excelsa sede sedens,] enthroned on high. Ὅρκι' ἀμὲν Κρόνιδος ὑψιζυγός. H. 69. See also Nem. 4. 105. SYN. Ὑψιθωκός.
- Ὑψικάρηνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [altum caput habens,] towering. Ἡ ἐλάται, ἡ δὲ δρυὲς ὑψικάρηνοι. Hom. Ven. 265. SYN. Ὑψαύχην, ὑψικόμος, ἐρψαύχην, ὑψηλός, ὑψιλόφος.
- Ὑψικέρως, ἄτος, et ὑψικέρως, ω, adj. [celsa gerens cornua,] having high horns. Ὑψικέρατ' ἀπέραν. Nub. 597. See also Trach. 507.
- Ὑψικόμος, et ὑψιχαίτης, ον, adj. [alte comatus,] high and full of leaves. Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο. τ. 297. See also Pyth. 306. SYN. Ὑψιπέτηλος, ὑψιπέταλος, χαίτης, εὐκόμος.
- Ὑψικόμπως, adv. [arroganter,] arrogantly. Ὅ δ' ὑψικόμπως κάφρονως ἡμείψατο. Aj. Fl. 766. SYN. Ὑπερηφάνως.
- Ὑψικρημνός, vid. Ὑψηλοκρημνός.
- Ὑψιλόφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [celsam crestam habens,] high-crested. Ἔσται δ' ὑψιλόφων τέ λῶγων. Ran. 834. SYN. See Ὑψικάρηνος.
- Ὑψιμέδων, οντος, adj. [in alto regnans,] reigning on high. Ὑψιμέδοντ' ἀμὲν θεῶν. Nub. 563. SYN. Ὑψιζυγός, ὑψιθρόνως, πάντων βασιλεὺς, ὑψικράτης.
- Ὑψιμέλαθρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [excelsa habens atria,] having lofty courts. Αὐλὴν ὑψιμέλαθρον. Hom. Merc. 399. SYN. See Ὑπερέφης.
- Ὑψιμέλας, αινά, ἄν, adj. [alte niger, perniger,] quite black. Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμέλαιάνων. O. 387.
- Ὑψινέφης, ἔως, adj. [qui est in altis nubibus,] in high clouds. Σωτήρ ὑψινεφές Ζεὺ. Olymp. 5. 39.
- Ὑψιπέδως, ον, ὁ et ἡ, adj. [alte situs,] situated on high ground. Ὑ-ψιπέδων Θεράπιας οἰκῶν ἐδος. Isthm. 1. 42.
- Ὑψιπέτης, εντός, et ὑψιπέτης, ἔως, adj. [altivolans, excelsus,] high-flying, lofty. Ὑψιπέτης εἰς μέλαθρον. Hec. 1084. See also ω. 537.
- Ὑψιπέτηλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [altus et frondosus,] lofty and leafy. Δένδρε' ἀδ' ὑψιπέτηλ' α. 587. SYN. See Ὑψικόμος.
- Ὑψιπόλις, ἔως, adj. [princeps civitatis,] high in the state. Ὑψιπόλις ἀπόλις δ'. Antig. 370. SYN. Αὐστέβης.

- Υψίπους, πῶδός, adj. [excelso pede stans,] standing on a lofty basis. Υψί-
πῶδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα. *Æ. R.* 866.
- Υψίπυλαιά, as, et Υψίπυλη, ης, ἡ, P. N. [Hypsipyle,] the daughter of Thoas
king of Lemnos. Υψίπυλαιά Θῶαντός. *Apoll.* 1. 621. See also *Apoll.* 1. 836.
- EPITH. Λημνία, Θῶαντιάς.
- Υψίπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celsas portas habens,] lofty-gated. Ἐνθά κεν ὑψί-
πύλον Τροίην. *Π.* 698.
- Υψίπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celsas turres habens,] having high towers. Τήνδ'
ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε. *Eumen.* 691.
- Υψιτέρως, ὑψιστός, vid. Ψηλός.
- Υψίφρων, vid. Ψηλόφρων.
- Υψόρροφος, vid. Ψερέφης.
- Υψός, ἔδος, τὸ, subst. [altitudo, celsitudo,] height. Οὐδ' ἠνυγενεῖα σ' ἦρ' ἐν εἰς
ὑψος μέγα; *Phoen.* 415.
- Υψώ, v. [in altum tollo,] to raise on high. Βάτραχός, ὑψώσας ὠχρόν δέμας.
Batrach. 80. *SYN.* Ἀναγείρω, ἀνέχω, ἐπαίρω.
- Υω, v. [pluo,] to rain. Οὐδ' ὕων πάντως ἀνδάνει, οὐδ' ἀνέχων. *Theogn.* 26.
SYN. Ἀνομβρέω.

Φ.

- Φάάντατός, η, ὄν, adj. [lucidissimus,] very bright. Εἴτ' ἀστήρ ὑπερσχεῖ φαάν-
τατός. *v.* 93.
- * Φάγδαινά, ης, ἡ, subst. [phagedæna,] a consuming disease. Φάγδαινά γ' ἦ
μον σάρκα θοινᾶται πῶδός. *Eur. fr. Philoct.* 4.
- Φάγω, v. [edo,] to eat. Τυρῶν αἰνυμένοι φαῖμεν. *ι.* 232. *SYN.* Ἐσθίω,
ἐδῶμαι, κατὰφαγω, τρώγω.
- Φάεθουσα, ης, ἡ, P. N. [Phaëthusa, filia Helii et Neæræ,] the name of a nymph.
Ὁπλοτέρη Φάεθουσα θυγατρῶν Ἡελίοιο. *Apoll.* 4. 971.
- Φάεθων, ὄντος, adj. (2) P. N. [(1) lucidus, (2) Phaëthon,] (1) bright, (2) Phaë-
ton, the son of Phæbus: also the name of one of the Sun's horses, and of a
bull sacred to the Sun. Φάεθων κύκλος Ἡελίοιο. *Eur. Electr.* 465. *SYN.* (1)
See Φαεινός. (2) *PHR.* See *Apoll.* 597—601.
- Φαεινός, φαεινός, forma senior, inpr. lyric, et φάνος, ἡ, ὄν, adj. [lucidus,] shi-
ning, splendid. Οὐδεὶς ἐδίδον κώθωνα φαεινόν. *Pax* 1094. See also *Bacch.*
624. and *Acharn.* 845. *SYN.* Λαμπρός, φάεθων, ἀγλαός, τηλαυγής, φαινόλης,
ἡ, εὐφεγγής, φωτεινός.
- Φαείνω, vid. Φάω.
- Φάεσιμβρότος, φᾶεσφόρος, φωσφόρος, et φανοῖβρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lucem ho-
minibus adferens,] giving light to mortals. Φάεσιμβρότου Ἡελίοιο. *κ.* 138.
See also *Call.* 3. 204. *Thesm.* 865. and *Olymp.* 7. 71. *SYN.* Σελασφόρος,
ἔωσφόρος.
- Φᾶεσφόρια, as, ἡ, subst. [tædæ gestatio,] the bearing of a torch, illumination.
Ἄλλὰ φᾶεσφόρην τέ. *Call.* 3. 11.
- Φᾶεσφόρος, vid. Φάεσιμβρότος.
- Φαίαιξ, ἀκός, Ion. φαίης, ηκός, ὁ, P. N. [Phæax,] (1) an orator at Athens, (2) a
Phæacian or inhabitant of Phæacia, afterwards Corcyra. Σῶφός γ' ὁ Φαίαιξ,
δεξιός τ'. *Equit.* 1374. *EPITH.* (1) Σύνερκτικός, πέραντικός, γνωμοτύπικός,
σάφης, κρουστικός, (2) plur. ἀγανοί, ἀμύμονες, δολιχίχρετοι, ἰδρίες, ναυσίκλυτοι,
ἀντίθεοι, μέγαθυμοι.
- Φαίδιμος, ου, ὁ et ἡ, et φαίδιμοις, εσσα, ἔν, adj. [illustris,] illustrious. Καί
μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος, καὶ φαίδιμά γυνῆ. *Z.* 27. See also 636. *SYN.* Ἀ-
γανός, ἐπίσημός, λαμπρός, κήδιστός.
- Φαίδρα, as, ἡ, P. N. [Phædra,] the wife of Theseus. Ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν
κατείχετό. *Hipp.* 27.

Φαιδρὸς, ἁ, ὄν, et φαιδρωπὸς, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [hilaris,] cheerful, gay. "Ομῶς φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων. Med. 1039. See also Orest. 885. SYN. Ἀγανὸς, γέγηθὼς, λαμπρὸς, εὐπρόσωπὸς, ἱλαρὸς.

Φαιδρῶνους, ον, ὁ et ἡ, adj. [sereno animo,] cheerful-minded. Λέξασά, κῆκτεί-
νασά φαιδρῶνους.¹ Agam. 1200.

Φαιδρύντριά, as, ἡ, subst. [lotrix,] a washerwoman. Παιδὸς σπαργάνων φαι-
δρύντριά. Choëph. 747.

Φαιδρύνω, v. [nitidum facio,] to render cheerful or gay, to clean. Λούτροισι φαιδρύνασά. Agam. 1078. See also Apoll. 4. 671. SYN. Ἐκκαθαίρω, φαι-
δρῶ, εὐφραίνω, ἁπδαμπρύνω.

Φαιδρωπὸς, vid. Φαιδρὸς.

Φαινᾶρετη, ης, ἡ, P. N. [Phænarete.] Φαινᾶρετην τίθηεν ἐμήν. Acharn. 49.

Φαινῶλις, ἰδὸς, ἡ, adj. [splendide apparens,] splendidly appearing. "Οσά φαι-
νῶλις ἐσκέδασ' ἁώς. Sapph. 23. SYN. See Φαεινός.

Φαίνω, f. ἄνω, v. [ostendo,] to show. Κάκας ἐφαίνον τῷ σκῶπουντι προσβύ-
λας. Eur. Electr. 829. SYN. Ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, δείκνυμι, ὑπόφαίνω, πρό-
φέρω.

Φαίνωψ, ωπος, (1) ὁ, ἡ, adj. [clare videns,] seeing clearly. (2) ὁπὸς, ὁ, P. N. [Phænops.] Φαίνωπὸς νῆε. E. 152.

Φαῖστος, ον, ὁ, et (2) Φαιστὺς, οὗ, ἡ, P. N. [Phæstus,] (1) a noble Lydian, (2) a
city in Crete; (3) φαῖστος, ἡ, ὄν, et φαῖστος, η, ὄν, [clarus.] Ἰδόμενεὺς δ' ἄρα
Φαῖστον ἐνρήατο, Μήνους νιόν. E. 43. See also B. 648.

Φαισχίτων, ωνὸς, ὁ et ἡ, adj. [nigra veste indutus,] sable-robed. Φαισχίτῳνες,
καὶ πέπλεκτάνημεναι. Choëph. 1036.

Φᾶκη, ης, ἡ, et φᾶκος, οὗ, ὁ, subst. [lens,] lentils, pulse. Καὶ πρόσεστηκεν φᾶκῃ.
Vesp. 811. See also Theocr. 10. 54.

* Φᾶκελδς, et φᾶκελλὸς, ον, ὁ, subst. [fasciculus,] a bundle. Καὶ μέγαν φᾶκελον
ἐθλων. Cycl. 242.

Φάλαγξ, αγγὸς, ἡ, subst. [(1) phalanx, (2) trabs, (3) tarantula,] a phalanx or
army; a plank; a tarantula. Εἰλίσσετ' ἐ δακτύλοις φάλαγγες. Ran. 1314. SYN.
(1) Τάξις, στῖχες, στρατὸς. EPITH. (1) Κράτερὰ, πύματη, πύκινῃ, στῖβάρᾳ,
δολίχῃ, ἐνόπλιος.

Φάλαγγηδόν, adv. [turmatim,] by troops. Τῇ ῥ' οἴγε προῤῥεοντὶ φάλαγγηδόν,
πρὸ δ' Ἀπόλλων. O. 360.

Φαλαινα, ἡς, ἡ, subst. [balæna,] a whale. Δημηγόρεϊν φαλαιναῖα παιδοκεντρία.
Vesp. 35. Juv. 10. 14. Nonn. 6. 298. SYN. Φάλη.

Φάλακρὸς, ἁ, ὄν, adj. [calvus,] bald. Καὶ τοῖς φάλακροῖσι παραινούμεν. Pax.
767.

Φάλαρις, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Phalaris,] a tyrant of Agrigentum. Ἐχθρὰ Φάλαριν
κατέχει παντὰ φᾶρις. Pyth. 1. 186.

Φάλαρὸν, ον, τὸ, subst. [(1) phaleræ, crista, (2) lorum,] trappings, a crest or
top; a thong. Τιά-ρας φάλαρον πῖφάσκων. Pers. 668. SYN. Φάληρον,
ἡνιόν. EPITH. Εὐποῖητόν.

Φάληριᾶω, v. [albesco spuma,] to be white with foam. Κυρτὰ, φάληριῶντᾳ.
N. 799. SYN. Λευκαίνωμαι, ἄφριζω.

Φάληρικός, ἡ, ὄν, adj. [Phalericus,] of the Phalerus, one of the harbors at
Athens. Ἀφῶας ἄρ' ἄξειε πριᾶμενος Φάληρικός. Acharn. 901.

Φάληρις, ἰδὸς, ἡ, subst. [avis marina,] a sea-bird, a coot. "Ορνιθὶ φάληριδι
θύειν. Aves 566.

Φάληρὸς, et φάλιος, α, ὄν, adj. [albus, spumeus,] white, foamy. Ὁ κύων ὁ
φάλαρὸς ὕλακτεῖ. Theocr. 8. 27. See also Call. fr. 176. SYN. Φάληριῶν,
λευκὸς, ἄφρωδής.

Φάλης, ητὸς, et φάλλος, ον, ὁ, subst. [phallus,] the phallus. Ἀπόσχονται δὲ
φάλητων. Lysistr. 771. See also Acharn. 259.

Φαλλικός, ἡ, ὄν, adj. [phallicus,] of the phallus. Ἀισῶμαι τὸ Φαλλικόν. Acharn.
260.

¹ "Expectares tamen in hoc loco φαιδρωπός." Dr. Blomf. in Gloss.

Φάλος, ου, ό, subst. [conus galeæ,] the cone of a helmet. Ψαρον δ' ἰπποκῆμοι κῆρυθες λαμποῖσι φάλοισι. Π. 216. SYN. Λυφός.

Φάναι, ὦν, αἱ, subst. [illuminationes,] illuminations. Ἐστὶ δ' ἐν φάναϊσι πρὸς τῇ. Aves 1694. SYN. Ἑλλάμψεις, ὄργιᾶ.

Φάναϊς, α, ὦν, adj. [splendidus,] splendid. Σὺ μοι Ζεὺς ὁ φάναϊς. Rhcs. 351.

Φανέρως, ἃ, ὦν, adj. [manifestus,] manifest. SYN. Ἐμφάνης, περὶφάνης, ἀρίδης, ἀρίδεικτος, δηλός, ἐκδηλός.

Φανέρως, adj. [manifeste,] manifestly. Φανέρως τέλειωσ διὰπράσσουσιν. Eumen. 956. SYN. Ἀνάφανδον, λαμπρῶς.

Φανός, vid. Φαεινός.

Φανός, ου, ό, subst. [laterna, fax,] a lanthorn, a torch, a lamp. Ἐς τὴν χυτράν τὸν φάνον ἐγκατάθεντες. Lysistr. 308. SYN. Δαῖς, λαμπάς, πυρρός, φέγγος.

Φανότευς, ἔως, ό, P. N. [Phanoteus,] a city of Phocis; also a native of that city. Ἀρπάλκῳ Φανότηϊ. Theocr. 22. 114.

Φαντάζομαι, v. [appareo,] to appear. Φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ. Agam. 1477. SYN. Φαίνομαι.

Φάντασμα, et φασμά, ἄτος, τὸ, subst. [visum, spectrum,] a vision, a ghost. Φάντασμα δειμαίνουσ' ἔμδν. Hec. 54. See also Trach. 850. SYN. Εἰδωλόν, τέρας, ὄραμα. EPI TH. Μελάνόπτερον, ποικίλομορφόν.

Φᾶς,¹ ἔος, et φῶς, poet. φῶς, ὥς, τὸ, subst. [(1) lux, salus, (2) in plur. oculi, dies,] (1) light, safety, (2) eyes, days. Ἡμεῖς δ' ἐν φᾷ δουλεύομεν. Hec. 415. See also Hec. 435. and B. 49. SYN. Φεγγῶς, αὐγή, σελᾶς, ἡμέρα, σωτηρία, ὀφθαλμός. EPI TH. Γλυκερόν, ἀσπαστόν, λαμπρόν, ὀξύατόν, περὶκαλλές, σωτήριον, λοισθίον, ἔχθρον, ἄγινον, ἄβᾶτον, μάκάριον, σεμνόν, καλλιβλεφάρων, λευκόν, ἐλευθερίον, ἱερὸν.

Φάραγξ, αγγός, ἡ, subst. [vallis inter montium prærupta,] a ravine. Καὶ τελέων, καὶ φάραγγά. Equit. 248. SYN. Κρημνός, ἀγκός, χάσμα, κοιλᾶς, τάφρος. EPI TH. Πόλυκλυστός, δυσχείμερος, ἡερία.

Φᾶρετρα, as, ἡ, et dimin. φᾶρετρίον, ου, τὸ, subst. [pharetra,] a quiver. Φᾶρετραν εὐτρέπῃ σκευάζεται. Herc. F. 964. See also Mosch. 1. 20. SYN. Ἰδδός, ἀμφηρέφης, κοιλῇ, ἰσχυαίρα, ὑπωλενίς.

Φάρη, ης, ἡ, P. N. [Phares,] a town in Laconia. Φάρην τε, Σπάρτην τε. B. 582. Φαρμάκευς, ἔως, φαρμάκος,² et φαρμάκωπῶλης, ου, ό, et φαρμάκῆς, ἰδός, ἡ, subst. [confector, confectrix medicinarum,] a dealer in drugs. Καὶ τίς τοσοῦτος φαρμάκευς Τράχινϊων; Trach. 1142. See also Equit. 1402. Nub. 764. and Nub. 747.

Φαρμάκευ, φαρμάσσω, et φαρμάκω, v. [veneno utor,] to drug, to poison. Σὴν παῖδᾶ φαρμάκευόμεν. Androm. 355. See also Apoll. 3. 478. and Pyth. 4. 393. SYN. Πότιζω, βάπτω, μόλυνω.

Φαρμάκῆς, vid. Φαρμάκευς.

Φαρμάκον,³ ου, τὸ, subst. [(1) venenum, (2) remedium,] a drug, poison, a remedy.

Τίνος τὸδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις; Orest. 1189. SYN. Ἰός, ἄκος, ἄκесμα. EPI TH. Θυμοσφύρον, κάκον, ὀδυνήφατόν, ἄγριον, ἔσθλον, ἡπιόν, λυγρόν, μητιδέν, δραστήριον, θανᾶσιμόν, ἐκφυμμένον, σφόν, ἀδελόν, οὐλόμειον, γλυκῦ, σωτήριον, χριστόν, λευγᾶλέον, λοιγόν, ἀνδρόφονον, πίκρον, πόνον.

Φαρμάκος, et φαρμάκωπῶλης, vid. Φαρμάκευς.

Φαρμάκω, vid. Φαρμάκευ.

Φαρμάσσω, vid. Φαρμάκευ.

Φαρνάκης, ου, ό, P. N. [Pharnaces,] Ἐκκλησίᾳ περὶ Φαρνάκον. Aves 1030.

ἄρος, ου, ἡ, P. N. [Pharus,] a small island off the coast of Egypt. Αἰγύπτου προπᾶροιθε, Φᾶρον δὲ ἔκκλησκουσὶ. δ. 355.

¹ The first syllable of the plural Φάεῖς signifying eyes, (dat. φαέσι, aut φαέσσι) is long in Homer 15. p. 39. and τ. 417, in Moschus 2. 4. and 4. 9., and six times in Callimachus; but it is short Apoll. 3. 1020. and 4. 1170., and in Hesiod fr. 21. 4.

² The penult. of Φαρμάκος is long in Ionic Greek. See Gaisford's Hephæstion, p. 254.

³ See an excellent note of the learned Dr. Blomfield on the various kinds of φάρμακα. Gloss. -V. 488.

Φᾶρος, ἑὸς, τὸ, subst. [vestis,] a cloak. Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μέλαγχιμοῖς. Choëph. 9. SYN. Ἑσθῆς, ἑσθημᾶ, ἱμάτιον, χιτῶν, πέπλον, στολμός. ΕΡΙΤΗ. Κροκέον, πορφύρεον, λεπτὸν, λεπτάλεον, χρυσεύστολον, λεπτόμιτον, χρυσόεπηνητον, λευκόν, πόλυποικίλον, πόλυπηνον, ἀλιπόρφυρον, κυάνεον, ἀργυφεόν, μέγα, χαρίεν, μάλακόν, νηγάτεον.

Φᾶρων, v. [aro,] to plough. Ἡ ἀφᾶρον φᾶρωνσι. Call. fr. 183. SYN. Ἄρο-τριῶν.

Φαρσαλῖος, α, ὄν, et Φαρσαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Pharsalicus,] of Pharsalia, a city in Thessaly. Πηλέα² δ' ἀνάσσειν γῆς ἐκ Φαρσαλίας. Androm. 22. See also Iph. A. 812.

Φάρυγξ, υγγὺς et ὑγὺς, ἡ, subst. [gula,] the gullet, the windpipe. Τάχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠήσῃ κρέα. Cycl. 587. SYN. Λάρυγξ, ἀσφάραγος.

Φασγάνον, ου, τὸ, subst. [gladius,] a sword. Φασγάνῳ ἀτίκας. E. 81. SYN. Ἄορ, ξιφὸς, μάχαιρά, χαλκός. ΕΡΙΤΗ. Ἀμφίχρυσον, μελάνδετον, βαρβάρον, κωπήεν, κάλον, ἀργυρόηλον, ἀμφηκές, χάλκεον, ὀξύ, μέγα, θηκτόν, κελαινόν, ἐχθρόν, ὀξύθηκτόν.

Φασγάνουργος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [enses fabricans,] sword-forging. Πρῶχαλκεύει δ' Αἰσά φασγάνουργος. Choëph. 636.

Φᾶσηλός, ου, ὁ, subst. [leguminis genus quoddam,] a kind of pulse. Ἄλλ' ἀφανὲ τῶν φᾶσήλων. Pax 1144.

Φᾶσιανικός, η, ὄν, adj. [more phasiani,] like a pheasant. Ἐπὶ κέχρῳδὸς ἐγωγέ φᾶσιανικός. Aves 68.

Φᾶσιανός, οὔ, ὁ, subst. [phasianus,] a pheasant. Τοὺς φᾶσιάνους, οὓς τρέφει Λεωγῶρας. Nub. 109.

Φᾶσις, ἰδός, ἡ, P. N. [Phasis,] a river in Colchis. Ὑπὲρ τῆ Φᾶσιν, καμὲ πᾶρά κῆλεϊν αἰεῖ. Androm. 649. ΕΡΙΤΗ. Δινήεις, εὐρρείτης, καλλιίρρῳδός, ἄξενός.

Φάσκω, vid. Φημί.

Φάσμα, vid. Φάντασμα.

Φάσσα, ης, ἡ, subst. [palumbus,] a wood-pigeon. See in Ἑρῦθροπους.

Φασσῶφνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [palumbos interficiens,] wood-pigeon killing. Ὁ κεύ, φασσῶφνω. O. 238.

Φάτειός, et φᾶτός, η, ὄν, adj. [dicendus, dictus,] to be described, described. Φῶβός οὐτὲ φάτειός. Hes. Scut. 144. See also Hes. Op. 3. SYN. Ὀνόμαστός, ῥήτος, κλύτος, πόλυφᾶτός, ἐνδοξός.

Φᾶτίζω, vid. Φημί.

Φᾶτις, ἔως, ἡ, subst. [(1) dictum, oraculum, (2) fama,] a saying, an oracle; fame. Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως³ ἦλθεν, ὡς ἦξοι, φᾶτις; Androm. 79. SYN. Φήμη, λόγος, ἀγγελία, χρησμός, κληδών, δόξα, μαντεία, μάντευμα. ΕΡΙΤΗ. Πομπίμα, πικρά, εὐκλῆς, ἡδυέπης, ἐσθλή, ἡδεῖα.

Φᾶττη, ης, ἡ, subst. [præsepe,] a stall. Ὑπὸ τῆς δᾶπνης, καὶ τῆς φᾶττης, καὶ τῶν κρέων. Nub. 13. ΕΡΙΤΗ. Ἱππεία, ὀρέσσαυλός, χάρῳπη, εὐξεστός.

Φᾶτός, vid. Φάτειός.

Φᾶύλλος, ου, ὁ, P. N. [Phayllus,] Ἡκόλουθον Φᾶύλλω τρέχων. Acharn. 214.

Φαῦλος, et φλαῦρος, α, ὄν, adj. [malus, vilis, levis,] bad, paltry, trifling. Φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα. Iph. T. 306. See also Cæ. C. 395. SYN. Κάκός, ἀδίκός, μόχθηρός, εὐτελής, οὐτίδανός, βαιός, πονηρός.

Φαυλότης, ητός, ἡ, subst. [improbitas, vilitas,] badness, meanness. Ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἐνεστί τις. Eur. fr. Pol. 5. 2. SYN. Ἀτασθάλια, ἀνοιά.

Φαύλως, et φλαῦρος, adv. [male, leviter,] badly, meanly. Οὐχ ὥδε φαύλως αὐτ' ἐγὼ μετέρχομαι. Ion 1546. See also Aves 654. SYN. Εὐχερῶς, πονηρῶς, κακῶς.

¹ The first syllable of Φᾶρος is always long in Homer—generally short where its quantity can be actually determined (though sometimes long, as in the instance above quoted,) in the tragedians—short also in Apoll. 3. 862., in four other instances long, and short Hes. Op. 181. See Herman. de Metris, p. 444. Brunck's Lex. Sophocl. Monk. Hipp. 125. and Heyne Ω. 231.

² Πηλέα is here scanned as a spondee.

³ Πηλέως is here scanned as a spondee.

Φανσιᾶδης, ου, ὁ, patronym. [Phausiades,] the son of Phausius. Καὶ βᾶλῃ Φανσιᾶδην Ἀπισάουνᾶ. Λ. 577.

Φανσιβρότης, vid. Φᾶσιμβρότης.

Φᾶω, et φαίνω, v. [luceo,] to shine. Φᾶε δὲ χρυσόθρονος ἥως. ξ. 502. See also μ. 385. SYN. Λάμπω, φαίνω.

Φᾶω, inus. fut. πέφῃσθαι, perf. πέφαμαι, v. [occido,] to kill. Ἐν δὲ σὺ τοῖσι πέφῃσαι, αἱκὲ τᾶλάσσης. N. 829. SYN. Σφάζω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω.

Φέβουμαι, v. [(1) timeo, (2) fugio,] (1) to fear, (2) to run away. Ἄλλᾳ καὶ αὐτοῖ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. Λ. 121. SYN. Φεύγω, φύβεσθαι.

Φέγγος, ἔος, τὸ, subst. [lux, dies,] light, day. Τριταῖον ἦδη φέγγος αἰωρούμενος. Hec. 32. SYN. Φᾶος, φῶς, φῶς, αὐγὴ, σέλας. ΕΡΙΤΗ. Ἐλευθέρον, χρυσέοικ-
κλῶν, λαμπρὸν, ὀλῶν, μοιριδίων, θεσπεσίων, ἀσπασίων, κῆθάρων.

Φεῖᾶ, ᾶς, ἡ, P. N. [Phia,] a town near Elis. Φεῖᾶς παρ τείχεσσι. H. 135.

* Φειδίας, ου, ὁ, P. N. [Phidias,] Φειδίας ἡκηκόη. Pax 616.

* Φειδιππίδης, ου, ὁ, P. N. [Phidippides,] Κάθεμεθᾶ Φειδιππίδην. Nub. 657.

Φειδιππός, ου, ὁ, P. N. [Phidippus,] Τῶν δ' αὖ Φειδιππός τε καὶ Ἀντίφος ἡγησάσθην. B. 678.

Φειδῶλας, ου, Aol. αῶ, ὁ, P. N. [Phidolas,] Οὗτος Φειδῶλᾶ ἵππος. Anacr. 187.

Φεῖδουμαι, v. [parco,] to spare. Τί δὴ γὰρ φεῖδουμαι ψυχῆς ἐμῆς; Herc. F. 1137. SYN. Ἀπέχω, ἐλέω.

Φειδῶ, ὄος, φειδωλή, et φειδωλία, ας, ἡ, subst. [parsimonia,] parsimony. Φειδοὶ πύνηρᾶ μηδὲν εὖ ποιεῖν βροτῶν. Eur. fr. Antiop. 11. 3. See also X. 244. and Nub. 833. SYN. Σωφροσύνη.

Φειδωλός, ἡ, ὄν, adj. [parcus,] parsimonious. Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσίου. Nub. 421. SYN. Γλίσχρος, εὐέλῃς, ἀνὲλευθέρως.

Φελλεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Phelleus,] a mountain in Attica. Ἐκ τοῦ Φελλέως. Acharn. 273.

Φελλός, οῦ, ὁ, subst. [cortex suberis,] a cork. Ἀβάπτιστος εἰμὶ φελλός ὢς. Pyth. 2. 146. SYN. Φλοιός.

Φένακίζω, v. [decipio,] to deceive. Ὅστις φένακίζει, φράσαι δ' οὐπὼ τετληκᾶς ἡμῖν. Plut. 280. SYN. Ἐξάπατάω, γοητεύω, ἐπιχλευάζω.

Φένακισμός, οῦ, ὁ, subst. [deceptio,] deceit, imposition. Καὶ τοῖσι φένακισμοῖσιν ἐξάπατωμένην. Equit. 630. SYN. Φένακισμᾶ, ἀπάτη, ἐξάπατη.

Φέναξ, ακός, ὁ, subst. [deceptor,] a deceiver, a cheat. Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ. Equit. 634. SYN. Ἀπάτηλος, πλάνης, γῆς.

* Φενεός, ου, ἡ, P. N. [Pheneus,] a city in Arcadia. Οἱ Φενεὸν τ' ἐνέμοντο. B. 605.

Φεραί, ὦν, αἱ, P. N. [Pheræ,] a city in Thessaly. See in Εὐρῇν. Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο. B. 711.

* Φεραῖος, α, ὄν, adj. [Pheræus,] of Pheræ. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμένης παρουσία. Alcest. 622.

Φερασπῖς, ἰδός, adj. [clypeatus,] shield-bearing. Ὀβριμόθυμῃ, φερασπῖ. Hom. 7. 2. SYN. Ἀσπίδωφῶρος, ἀσπιδωφέρμων, ἀσπιστής, ἀσπίδωφῶρος, ἀσπιδιώτης, λογχηρής.

Φέρβω, v. [pasco, nutrio,] to feed, to rear. Βωμοί μ' ἐφερβύν. Ion 326. SYN. Βόσχω, τρέφω, σῶζω.

Φερέγγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [idoneus,] trust-worthy, competent. Προστατεῖν φερέγγυος; Sept. Theb. 392. SYN. Ἀσφάλῃς, βεβαίως, δυνάτως, ἐχεγγυός.

Φερεμῆλης, ου, adj. [hastam fraxineam gestans,] bearing an ashen spear. Φωτᾶ φερεμῆλιν. Mimnrm. 4. 4. SYN. Ἐϋμῆλης, εὐμῆλιος, αἰχμητής, λογχωφῶρος.

Φερεοικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [domiporta,] carrying its house. Φερεοικός ἀπὸ χθονός ἂν φύτᾳ βαίνῃ. Hes. Op. 569.

Φερεπῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laborifer,] toil-enduring. Φερεπῶροι τελέθοντι. Pyth. 2. 56.

Φέρεσβιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitam sustinens,] life-supporting. Κινήθη δ' ἄρ' αὖ γαῖα φέρεσβιός. Hom. Apoll. 341.

Φέρεσσάκης, εὖς, adj. [scutifer,] shield-bearing. Ἰκέτευσέ φέρεσσάκας Καδμείους. Hes. Scut. 13. SYN. Σάκεσφόρος, σάκεσπᾶλός, ἀπιστής, ἀσπίδοῦχος.

Φέρετρον, contr. φέρτρον, ου, τὸ, subst. [feretrum,] a bier. Κείμενον ἐν φέρετρῳ. Σ. 236. SYN. Σόρος, θήκη.

Φέρης, ητός, ὁ, P. N. [Pheres,] the father of Admetus. Καὶ Φέρητος ἐν δόμοις. Eumen. 726.

Φέριστος, vid. Φέρτερος.

Φέρμα, ἄτος, τὸ, subst. [proventus,] produce, product. Φέρματι γὰν πάντῳ. Æsch. Suppl. 698. SYN. Γέννημα.

Φερνή, ης, ἡ, subst. [dos,] a dowry. See in Ζάπλουτος.

Φερσέφασσα, et Φερσέφονη, vid. Περσέφαττα.

Φέρτερος, superl. φέρτατος, et φέριστος, η, ὅν, adj. [validior, præstantior,] stronger, better. Eis τὸ φέρτερον τίθει. Helen. 345. See also Apoll. 4.

1383. and Sept. Theb. 39. SYN. Κρείσσω, κράτιστος, ἀριστός, πανᾶριστός.

Φερός, et φόρητος, ἡ, ὅν, adj. [ferendus,] to be endured. Τὰς οὐ φερέας. ὦ μοι μοι. Hec. 155. See also Hipp. 445. SYN. Τλητός, ἀνάσχετός.

Φέρω, f. οἶσω, 1 aor. ἤνεικά, et ἤνεγκά, v. [(1) fero, (2) aufero, (3) specto, peto,] to bear; to take away; to tend to. Δολιὸν οἰκτὸν ἐς μέσον φέρων. Helen. 1541.

SYN. Φύρῳ, φύρημι, κόμιζω, τλάω, βαστάζω, ἄγω, ὑπόφέρω, ἔχω.¹

Φεύγω, et φυγγάνω, v. [(1) fugio, (2) exul fio,] to flee; to be banished. Πένητά φεύγει πᾶς τις ἐκπύδων φίλῳ. Med. 561. See also P. V. 522. SYN. Ἄποφεύγω, ἀλεύω, ἀλείνω, διδράσκω, πόδα φύγῃ νωμῶ, ἀπὸτρέχω.

* Φεύζω, v. [exclamo, φεῦ, φεῦ,] to cry alas. Τί τοῦτ' ἐφευξάς; Agam. 1279. SYN. Οἰμώζω, αἰάζω.

Φευκτός, φευκτός, et φυκτός, ἡ, ὅν, adj. verbal. [fugiendus,] must be avoided.

Ἐγγυς ὥς οὐ φευκτέον νῶν. Aves 392. See also Aj. Fl. 223. and Il. 128.

Φεύξεις, et φύξεις, ἔως, ἡ, subst. [fuga,] flight. Φεύξιν οὐκ ἐπάξεται. Antig. 362. See also K. 311.

Φεψᾶλός, ου, ὁ, et φεψᾶλνξ, ὅγος, ἡ, subst. [scintilla, carbo,] a spark, a live coal.

Φεψᾶλός ἀνήλατ' ἐρε-θιζόμενος. Acharn. 668. (Pæon. dim.) See also Lysistr. 107. SYN. Σπινθήρ, ἀνθραξ.

Φεψᾶλῳ, v. [in cineres redigo,] to reduce to ashes. Ἐφεψᾶλώθη κάεβροντήθη σθένος. P. V. 362. SYN. Κατάκαίω, αἰθαλῶ.

Φηγεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Phegeus,] a noble Trojan. Φηγεὺς ῥα προῦτερος προῦτε δολιχόσκιον ἐγγός. E. 15.

Φηγίνος, η, ὅν, adj. [fagineus,] beechen. See in Λεοντόχλαινος.

Φηγός, οὔ, ἡ, subst. [fagus,] a beech-tree. Τῷ γέ συναντήσθην πᾶρ᾽ αὖ φηγῷ. H. 22. EPITH. Ὑψίλη, περὶ καλλίης, ἄγριός, σκίερά, ἱέρα, ἔραννι.

Φήληξ, ηκός, ὁ, subst. [(1) "ficus nondum matura, etsi maturitatis speciem præ se ferat." Hederic. (2) fallax,] an unripe fig; a cheat. Τὸν τέ φήληχ' ὄρων οἰδάνοντά. Pax 1165.

Φηλητής, οὔ, ὁ, subst. [deceptor,] a deceiver. "Ὅς γέ φηλητῶν ἀναξ. Rhes. 217. SYN. Φήληξ, κάκουργός.

Φηλῶ, v. [decipio,] to deceive. Φηλώσης ἐπέεσσιν. Apoll. 3. 982. SYN. Ἀπατάω, ἐξᾰπατάω, δολῶ, φενακίζω.

Φήμη, ης, et φήμις, ἔως, ἡ, subst. [fama, omen,] fame, a report, an omen. Φήμη τις οἴκων ἐν μύχοις ἰδρυμένη. Helen. 819. See also ω. 200. SYN.

Φᾶτις, κλέος, βάξίς, ἀγγέλις, ὀμφή, λόγος, κληρόν. EPITH. Ἄδευκίς, χαλᾰπή, εὐάγγελός, ἡδύεπής, τάχηϊά, τερπνῇ, ἀνέλπιστός, ἐτυμός, ἀξιοπενθής, ἐσθλή, πολλία, κάκη, δεινῇ, δυσκέλαδός.

Φημι, φάσκω, et φᾰτίζω, v. [dico,] to say. Φήμι· ἀπαλλάσσουν δὲ γῆς. Phœn. 612. See also Alcest. 653. and Iph. A. 936. SYN. Λέγω, ἔρῳ, αὐδάω, φράζω, φωνέω, φημιζω.

¹ The imperative form ἔχε is used adverbially, as also ἔγε.

- Φημιζω, v. [divulgo,] to divulge. Ἡ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. Choëph. 550. SYN.
 Διάφημιζω, φημι, μαντεύσμαι.
 Φήνη, ης, ἡ, subst. [ossifraga,] an osprey. Φήνη εἰδόμενη. γ. 372.
 Φήρ, gen. φήρως, Æol. pro Θήρ, q. v.
 Φηρά, ἄς, ἡ, et Φηραι, ὦν, αἱ, P. N. [Pheræ,] a city in Messenia. Ἐυκτιμένη
 ἐνὶ Φηρῇ. E. 543. See also I. 151.
 Φηρητιάδης, ου, ὁ, patronym. [Pheretiades,] the son of Pheres. Αἱ Φηρητιάδω
 πῶδωκῆς ἐκφέρων ἱπποί. Ψ. 376.
 Φθᾶνω, et φθημι, fut. φθίσσμαι et φθᾶσω, v. [prævenio,] to have the start.
 Φυτεύων παῖδας οὐκ ἐτ' ἂν φθάνοις. Alcest. 678. SYN. Προφθᾶνω, προήκω, προ-
 λαμβάνω, προέρχομαι.
 Φθέγγω, et φθέγγομαι, v. [loquor,] to speak. Οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
 Med. 1304. SYN. Αὐδάω, ἐξαυδάω, ἡχέω, βδᾶω, ἀγγέλλω, ἔρεω, φημιζω.
 Φθέγμα, ἄτος, τὸ, φθόγγος, ου, ὁ, et φθογγή, ης, ἡ, subst. [(1) vox; (2) sonus,] a
 voice; a sound. Χθὼν φθέγματος πληρουμένη. Hipp. 1210. See also E. 234.
 and B. 791. SYN. Ἡχὸς, ἡχή, φωνή, βδᾶ, αὐδή, ῥήμα. EPIITH. Φιλὼν, ὄρθιόν,
 ἡέρῳφοιτὼν, μάλακόν, βᾶρῷ.
 Φθεῖρ, ειρὸς, ὁ, subst. [pediculus,] a louse. Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων.
 Plut. 537.
 Φθειραι, ὦν, αἱ, P. N. [Phthiræ,] a mountain in Lycia. Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτὸς-
 φυλλῶν. B. 868.
 Φθείρω, f. ἐρῷ, v. [corrumpo, violo, vasto, interimo,] to corrupt, to ruin,
 to kill. Εἰ μὴ φθῆρεϊ τῆσδ' ὥς τᾶχιστ' ἀπὸ στῆγης. Androm. 706. SYN.
 Διᾶφθειρω, φθινύθω, σφάλλω, βλάπτω, ἀφανίζω, λυμαίνομαι, ἀπόλλυμι, κτείνω,
 φθίνω.
 Φθερσίγενής, ἔδος, adj. [genus perdens,] family-destroying. Ὡ μέγανυχτοι, καὶ
 φθερσίγενεῖς. Sept. Theb. 1056.
 Φθῆν, inus. f. φθείσω, et φθῖν, f. φθίσω, perf. pass. ἐφθισμαι, v. [perdo,] to
 destroy. Δαιμόνιε, φθίσει σὲ τὸ σὸν μένος. Z. 407. See also ξ. 117. SYN.
 See Φθείρω, and Φθίνω.
 Φθῆμι, vid. Φθᾶνω.
 Φθία, ἄς, Ion. Φθίη, ἡ, P. N. [Phthia,] a city in Thessaly. Ὅτ' ἐκ Φθίης
 Ἀγαμέμνονι πέμπει. I. 253. EPIITH. Ἐριβώλαξ, βωτιᾶνειρά, ἐριβωλὸς, εὐπω-
 λὸς, μήτηρ θηρῶν.
 Φθιάς, ἄδος, ἡ, Φθιώτης, ου, ὁ, et Φθιώτης, ἰδὸς, ἡ, adj. [Phthius,] of Phthia.
 Μισεῖ τὲ γαῖα Φθιάς· εἰ δ' ἡξεί παρὸς. Androm. 917. See also Rau. 1265. and
 Troad. 1115.
 Φθιμένος, et φθιτός, ἡ, ὄν, adj. [mortuus, absumptus,] dead, wasted. Ὡς φθι-
 μένῳ τὰδ' εἰ σοὶ πέμπω. Iph. T. 171. See also Eumen. 97.
 * Φθίνασμα, ἄτος, τὸ, subst. [decrementum,] the waning. Ἄνακτος ἡλίου φθί-
 νάσμασιν. Pers. 237. SYN. Λήξις, δυσμή.
 * Φθινᾶς, ἄδος, adj. [(1) decrescens, (2) tabificus,] wasting. Οὔτε φθινᾶσι
 πληγεῖσά νῶσοις. Antig. 819.
 Φθινόκαρπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fructum amisit,] having lost its fruit. Καὶ
 φθινόκαρπος εἰοσά. Pyth. 4. 468.
 Φθινόπωρις, ἰδὸς, ἡ, adj. [autumnalis,] autumnal. Μὴ φθινόπωρις ἄνεμων.
 Pyth. 5. 161.
 Φθινόπωρον, ου, τὸ, subst. [autumnus,] autumn. Ἡ γλυκερὸν φθινόπωρον. Bion
 6. 4. SYN. Μῆτοπωρον, ὁπώρα.
 Φθινύθω, v. [(1) perdo, (2) consumo, (3) tabesco,] to ruin; to consume; to
 waste away. Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἐδοντες. α. 250. See also A. 491. SYN.
 Φθείρω, ἀποφθινύθω, φθίνω, τήκομαι, ἀπόλλυμι, διαφθείρομαι.
 Φθινυλλᾶ, ης, ἡ, adj. [pestifera,] destructive. Νῆ Δι, ὧ φθινυλλὰ σὺ. Eccles.
 932.

¹ The first syllable of φθάνω is long in Homer, and short in the Attic writers. The same
 remark applies to φθίνω: see Clarke B. 43. and 833.

- Φθίνω, f. ἰνῶ, v. [(1) corrumpo; (2) ad finem vergo,] to spoil; to wane, to perish. Ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραινέται νῶσφ. Alcest. 204. SYN. Φθειρόμαι, τήκμαι, ἀπόλλυμαι, λήγω, διαφθείρομαι, ἐκλείπω.
- Φθίτοι, ων, οἱ, P. N. [Phthii.] Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγάλθυμων. N. 699.
- Φθισήνωρ, ὄρος, et φθισίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines destruens,] man-destroying. Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνωρᾶ. B. 833. See also χ. 297. SYN. Ὀλέσῃνωρ, βροτόλοιγος.
- Φθίτος, vid. Φθιμένος.
- Φθίω, vid. Φθέω.
- Φθιώτης, et Φθιωτῆς. Vid. Φθιάς.
- Φθογγή, et φθόγγυς. Vid. Φθέγμα.
- Φθοῖς, ἴος, ὁ, nom. plur. φθοῖς et φθόεις, Att. contr. φθοῖς; et φθόις, ἰδός, ἡ, subst. [placentæ genus,] a kind of cake. Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντά. Plut. 677.
- Φθονέρος, ἄ, ὄν, adj. [invidus,] envious. Βαῦ-ζει, φθονέρον δ' ὑπ' ἄλγος ἐρ-πει. Agam. 437. SYN. Ἐπιφθονός, βάσκανός.
- Φθονέω, v. [(1) invideo, (2) recuso,] to envy, refuse. Παιδῶν ἐδεισέ μὴ φθονηθεῖν φόνω. Eur. Electr. 30. SYN. Φθονὸν ἔχω, βασκαίνω, νεμέσσω, ἀγανακτῶ, ἀπαρνέσθαι.
- Φθονήσις, ἔως, ἡ, subst. [invidia,] envy. Φθρᾶς γὰρ τοι φθονήσις οὐ γενήσεται. Trach. 1214. SYN. Φθονήρια, φθονός.
- Φθονός, ου, ὁ, subst. [invidia,] envy, a shame. Νέμοντες τῷ φθόνω πλεῖον μέρους. Eur. Suppl. 252. SYN. Δυσμένειά, μέμφις, μῆνις. EPITH. Δυσώνυμος, τραχὺς, ἀθεός, ἀχαῖρις, ἀνύμος, βάρυς.
- Φθόρα, ἄς, ἡ, et φθόρος, ου, ὁ, subst. [corruptio,] corruption, destruction. Εὐνῆς ἀποιμῶζοντά τῆς κάτω φθόραν. Antig. 1224. See also Sept. Theb. 238. SYN. Διαφθόρα, λυμή, δήλημά.
- Φῖαλη, ης, ἡ, subst. [poculum, patera,] a cup, a bowl. Ἄλλεγὼν ἐς χρυσέην¹ φῖαλην. Ψ. 253. SYN. Δεπᾶς, πότηρήϊον, ἀγαεῖον. EPITH. Ἀργυρήλατος, ἀμφιθεός, ἀπύρωτος, οἰνηρὰ, ἐραννῆ, ἀργυρεᾶ.
- Φῖαρός, ἄ, ὄν, adj. [(1) splendidus; (2) pinguis; (3) acerbus,] shining; fat; sour. Φῖαρωτέρᾳ ὄμφακος ὤμας. Theocr. 11. 21. EXP. Λαμπρός, πίων.
- Φικίον, ου, τὸ, P. N. [Phicium,] a mountain in Bæotia. Φικίον ἀκρότατον πρὸς-εβήσατό. Hes. Scut. 33.
- Φιλᾶγλάος, ου, ὁ et ἡ, adj. [elegantiæ studiosus,] fond of elegance. Αἰτέω σὲ φίλάγλαε, καλ-λίστα. Pyth. 12. 1.
- Φιλᾶδελφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fratris vel sororis amans,] of brotherly or sisterly love. Φιλᾶδελφᾷ κάτω δάκρυ' εἰσβόμενῃ. Antig. 527.
- Φιλᾶθήναιος, ου, ὁ, adj. [Atheniensium amans,] attached to the Athenians. Καὶ δῆτ' ἀφιᾶθήναιος ἦν ὑπερφύως. Acharn. 142.
- Φιλαϊακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lamentationis amans, lugubris,] inclined to lament, doleful. Ἐλευθεροῦν-ται Φιλαϊάκτων κᾶκων. Æsch. Suppl. 810. SYN. Φιλόδυρτος, φιλόθρηνός, φιλόθρηνης, φιλοικτός.
- Φιλαίματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguinis amans,] blood-thirsty. Γῆς φιλαίματον ῥοαί. Phœn. 177.
- ¹ Φιλαινέτη, ης, ἡ, P. N. [Philænete.] Πρὸςιοῦσάν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην. Eccles. 42.
- Φιλαίτερός, et superl. φιλαίτατός, vid. Φίλος.
- Φιλαίτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [litigiosus,] litigious. Κάτ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λέως. Æsch. Suppl. 481. SYN. Φιλῶδικός, φίλερις.
- Φιλᾶκόλουθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sodaliū studiosus,] sociable. Ἐγὼ δ' αἰεὶ πως φίλᾶκόλουθος εἰμί. Ran. 417.
- Φιλαμμονίδης, ου, ὁ, patronym. [Philammonides,] the son of Philammon. Πυξινᾶ ἐν φόρμυγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπός. Theocr. 14. 108.
- Φιλάμπελος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitium amans,] fond of, or productive in, vines. Τὴν θῆυν πασῶν μέγιστην καὶ φιλαμπελωτάτην. Pax 307.

¹ Χρυσέην is here scanned as a spondee.

Φιλανδρία, ας, ἡ, subst. [amor mariti vel uxoris,] the affection of a husband or wife. Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γῆναι. Androm. 228.

Φιλανδρός, ου, et φίλωνωρ, Dor. φίλάνωρ, ὄρος, adj. [maritum vel viros amans,] husband or man-loving. Φιλανδρον' μένει κτεῖνά τ' ἐπιγύνους. Sept. Theb. 896. See also Pers. 141.

Φιλανθράκευς, ἔως, adj. [carbonarius,] one who loves coals. Ἄπολεῖς ἄρ' αὖ τὸν ἡλικῶ τόνδε φιλανθράκεῦ. Acharn. 335.

Φιλάνθρωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [humanus,] humane. Στέργειν, φιλανθρώπου δε παύεσθαι τρόπον. P. V. 11.

Φιλάνωρ, vid. Φιλανδρός.

Φιλᾶοιδός, et φίλωδός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [cantuum amans,] song-loving. Καί οἱ μᾶστ' ἅει τῷ φίλᾶοιδῷ. Theocr. 28. 23. See also Vesp. 270. SYN. See Φιλῶμουσος.

Φιλάργυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amans argenti,] fond of money. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φίλάργυρον γένος. Antig. 1055. SYN. Φιλοκτεῖνός, κερδᾶλέοφρων, φίλο-κερδής.

Φιλάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [curruum amans,] delighting in chariots. Θηβῶν τῶν φίλαρμάτων ἄναξ. Herc. F. 465.

Φιλαυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tibiærum amans,] fond of the pipe. Ἴν' ὁ φιλαυλὸς ἐπαλλεῖ δελφίς. Ran. 1317. SYN. Φιλῶμουσος, φίλαιοδός, φίλωδός, φίλῶμολπος, φίλῶφορμιγξ.

Φιλέορτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [festorum amans,] festival-loving. Εἰρήνην φιλέορ-τὸν. Thesm. 1158.

Φιλερίθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lanificii studiosus,] fond of wool. Ὡ φιλερίθ' ἀλᾶ-κάτα. Theocr. 28. 1.

Φιλευνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [amans tori,] fond of the bed. Κάλος γέ καὶ φιλευνός. Anacr. 174. 7. SYN. See Φιλοίφης.

Φιλεχθής, ἔως, adj. [inimicitii indulgens,] fond of animosity. Ὡ τάλαν, ἔσοι φιλεχθής. Theocr. 5. 137. SYN. Φιλεχθρός, φίλῶμιος, φιλαίτιος.

Φιλέψιός, ου, ὁ, P. N. [Philepsius.] Φιλέψιος δ' οὐχ ἐνέκ' σου μύθους λέγει; Plut. 177.

Φιλέω, et φίλημι, v. [(1) amo; (2) osculor; (3) soleo,] to love, to like; to kiss; to be wont. Οὐ φίλῳ τάρρηθ' ὄρᾳν. Iph. T. 1199. See also a. 264. and χ. 265. SYN. Ἀγάπαω, κύνεω, ξενίζω, φίληδew.

Φιληδew, v. [delector,] to delight in. Οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις. Pax 1130. SYN. Φιλέω, ἐφῆδμαι, ἐνῆδμαι.

Φιληδία, ας, ἡ, subst. [amor voluptatis,] love of pleasure, delight. Λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας. Plut. 311. SYN. Φιληδονία, χάρμα, ἡδονή, ἀνοῖα.

Φιληλίαςτής, οῦ, ὁ, adj. [(1) qui iudicio in Helixæ contendere amat; (2) litigiosus,] fond of trials in the courts of Helixæ; litigious. Φιληλίαςτής ἐστίν, ὥς οὐδεὶς ἀνὴρ. Vesp. 88. SYN. Φιλαίτιός, φιλεχθής, φιλερίς, φίλῶδικός, φίλῶ-νεικός.

Φιλημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [osculum,] a kiss. Φίλον φιλημᾶ παρὰ γένυν τιθέντ' αὖν. Eur. Suppl. 1164. PHR. Φιλία προσβολὴ πρὸς ὥπων.

Φιληνίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [habenarum amans,] bit-loving. Ἴππους ὑφ' ἄρματ' ἡγάγον φιληνίους. P. V. 474.

Φιλήρατις, ἰδός, ἡ, P. N. [Phileratis.] Ἀρτέμι, τιν' τὸδ' ἀγαλμᾶ Φιλήρατις εἰσάτ' τῇδε. Call. Ep. 34. 1.

Φιλήρετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [remigandi studiosus,] fond of rowing. Φαίκεσσι φίληρέτμοισι μίγειν. e. 386.

Φιλητέος, α, ὦν, adj. [diligendus,] must be loved. Κάτω νῦν ἐλθοῦσ', εἰ φίλη-τέον, φίλει. Antig. 524.

Φιλήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, subst. [amator,] a lover. Κεῖται φιλήτωρ τοῦδ'. Agam. 1421. SYN. Ἐραστής.

Φιλία, vid. Φιλότης.

Φιλικός, ἡ, ὦν, adj. [amatorius,] amatory. Καὶ τί κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβύλευν. Theocr. 10. 22. SYN. Φιλοτήσιος, φίλιός, ἐρωτικός, ἐρατεινός.

Φιλῖνος, ου, ό, P. N. [Philinus.] Εἶτ' ἐστ' ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακός. Theocr. 7. 105.

Φιλῖος,¹ α, ον, et ου, ό et ή, adj. [fœderatus, amicus, carus,] leagued, friendly, dear. Τὸ σὺν λῆπουσά φιλῖον. Androm. 601. SYN. Φιλικός, φίλος, οικεῖος, φιλόφρων.

Φιλιππός, ου, ό et ή, adj. [equorum studiosus,] horse-loving.² Ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος βόῃ. Hipp. 580. SYN. Ἰππικός, εὐπιπός.

Φιλιστός, vid. Φίλος.

Φιλλυρίδης, ου, ό, matronym. [Phillyrides,] the son of Phillyra. Φιλλυρίδης· μέγαλον δὲ Διὸς νοῦς ἐξετέλειτό. Hes. Theog. 1002.

Φιλῶγαμος, ου, ό et ή, adj. [nuptiarum studiosus,] eager for marriage. Φιλῶγαμοὶ μνηστῆρες. Iph. A. 392.

Φιλῶγηθής, ἔος, adj. [lætitiæ amans,] fond of mirth. Λαῖοφρων οὐ φιλόγα-θής. Sept. Theb. 912.

Φιλῶδάφνός, ου, ό et ή, adj. [lauri amans,] laurel-loving. Δέσποτᾶ, φιλοδαφνέ, Βάκχῃ. Eur. fr. Licymn. 4.

Φιλῶδέσποτός, ου, ό et ή, adj. [domini amans,] attached to a master. Οὐ γὰρ ἐθ' εὐρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον. Theogn. 847.

Φιλῶδημος, ου, ό et ή, adj. [populi amans,] attached to the people. Γενναῖον καὶ φιλόδημον. Equit. 787.

Φιλῶδυτός, ου, ό et ή, et φιλόθρηνης, ἔος, adj. [lugubris,] doleful. Τὼς καὶ ἐγὼ φιλόδυρ-τοῖς. Æsch. Suppl. 71. See also Mosch. 4. 66. SYN. See Φιλαΐ-ακτός.

* Φιλῶδώρητος, ου, ό, P. N. [Philodoretus.] Καὶ τὴν Φιλῶδωρήτου τῆ καὶ Χαίρη-τάδου. Eccles. 51.

* Φιλῶθρὸς, ου, ό et ή, adj. [venandi studiosus,] fond of hunting. Φιλῶθρὸς εἶη. Bacch. 1242.

Φιλῶθῆτης, ου, adj. [sacrificandi studiosus,] sacrifice-loving. Φιλῶθῆτων δὲ τοὶ πόλῃος ὀργῶν. Sept. Theb. 164.

Φιλοκίρμων, ὄνός, φιλοκτιστός, et φιλοκτός, ου, ό et ή, adj. [misericors,] compassionate. Καὶ φιλοκίρμων αἰεί. Iph. T. 346. See also Aj. Fl. 580. and Agam. 232.

Φιλοῖτις, ου, ό, P. N. [Philætius,] a herdsman belonging to Ulysses. Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοῖτις. φ. 388. EPI TH. Διὸς, ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Φιλοΐφης, ου, adj. [libidinosus,] lecherous. Εὖ γ' ὠνθρωπῇ φιλοΐφᾳ. Theocr. 4. 62. SYN. Φιλευνός, τρυφῆρος, ἄσελγής.

Φιλῶκέρειᾶ, ας, ή, subst. [amor lucri,] love of gain, avarice. Καὶ φιλόκερδείη βεβλαμμένον. Theocr. 16. 63.

Φιλῶκερδής, ἔος, adj. [lucri amans, lucripeta,] fond of gain. Εἰ δ' ἄδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλόκερδεῖ θυμῷ. Theogn. 199. SYN. See Φιλάργυρος.

Φιλῶκέρτομος, ου, ό et ή, adj. [qui maledictis incessere amat,] fond of reproaching. Ω Πόλυθερσεῖδῃ φιλόκέρτομέ. χ. 287. SYN. Φιλόλοιδόρος, ἀθύροστομος, φίλο-ψόγος, σκώπτης.

Φιλῶκηδής, ἔος, adj. [adfinium studiosus,] fond of relations. Καὶ ἐς φιλόκηδεᾶ κῶμον. Hom. Merc. 478.

Φιλῶκισσόφορος, ου, ό et ή, adj. [amans hederæ gestandæ,] fond of wearing ivy. Κάγὼ τὸν φιλόκισσόφορον Βροῦμιον. Cycl. 613.

Φιλόκράτης, ου, ό, P. N. [Philocrates.] See in Πινᾶκοπώλης.

Φιλοκτεᾶνός, ου, ό et ή, adj. [divitiarum amans,] covetous. Φιλοκτεᾶνώτατ' πάν-των. A. 122. SYN. See Φιλάργυρος.

Φιλοκτῆτης, ου, ό, P. N. [Philoctetes,] a celebrated warrior at the siege of Troy. Τὴν Φιλοκτῆτον σέ δεῖ. Philoct. 54. EPI TH. Ποιάντις, κλεινός, τοξό-της, ἐκηβύλος, φίλοπτόλεμος, ἀγλαός, ἴφθιμος.

Φιλόκυβός, ου, ό et ή, adj. [aleæ studiosus,] fond of dice. Εἶναι φιλόκυβον αὐ-τὸν· ἄλλ' οὐδὲν λέγει. Vesp. 75.

¹ Φιλῖος is a frequent epithet of Jupiter, as the patron god of friendship.

² Φίλιππος is also a P. N.

Φιλκυδής, ἔος, adj. [gloriæ studiosus,] glory-loving. Φιλκυδέος ἥβης. Hom. Merc. 375.

Φιλολήϊος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amans prædæ,] booty-loving. Κερτῶμεων ὡς οἶος ἐγὼ φιλόληϊος εἰμὶ. Hom. Merc. 333.

Φιλολοιδόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vituperationis amans,] fond of slander. Φιλολοιδόροι γλώττης. Anacr. 42. 11. SYN. See Φιλοκέρτῶς.

Φιλόμαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mammæ amans,] breast-loving. Πάντων τ' ἀγρῶν φιλόμαστοις. Agam. 139.

Φιλμάχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pugnæ amans,] battle-loving. Σὺ τ', ὦ Διόγενες φιλόμαχον κρατῦς. Sept. Theb. 121.

Φιλμέδουσα, ης, ἡ, P. N. [Philomedusa.] Καὶ Φιλμέδουσα βύωπις. H. 10.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ, P. N. [Philomelides,] a Lesbian chieftain. Ἐξ ἐρίδος Φιλῶ-μηλείδῃ. δ. 343.

Φιλομειδής, ἔος, adj. [risus amans,] laughter-loving. Κυπρὸν ἱκανῆ φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. δ. 362. SYN. Φιλόγῃθης.

Φιλόμολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [carminum amans,] fond of song. Ἀστὲρ ἡ φιλόμολπῃ. Call. 4. 197. SYN. Φιλοοιδός, φίλῳδος, φίλαυδός, φίλνυς, φίλμουσός, εὐμολπος, μολπαστής.

Φιλόμουσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [musarum amans,] fond of the Muses. Ὡθηρατὰ λόγων φιλόμουσων. Nub. 357.

* Φιλοξενίδης, ου, ὁ, patronym. [Philoxenides,] the son of Philoxenus. Φαίδρου παίδι Φιλοξενιδέω. Ep. 59. 4.

Φιλοξενός, ου, ὁ, P. N. [Philoxenus.] Ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξενον γ' ὄμην ἔρυν εἶναι. Ran. 965.

Φιλόξενος, Ion. φιλόζεινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospitalis,] hospitable. Ἄγαν φιλόξενος. Alcest. 825. SYN. Εὐξενός, ξενικός.

Φιλοπαίγμων, ὄνος, adj. [jocorum amans,] joke-loving. Φιλοπαίγμωνά τιμάν. Ran. 333. SYN. Φιλόροτος, θιάσῳδης.

Φιλόπαις, αἰδός, et φίλοτέκνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [liberorum amans,] child-loving. Ξεῖνον ἐτιμήσασθῃ Διοκλεῦ τὸν φιλόπαιδά. Theocr. 12. 29. See also Phæn. 367.

* Φιλοπατρία, as, ἡ, subst. [amor patriæ,] the love of one's country. Φιλοπατρίαν καὶ σφίαν. Vesp. 1465.

Φιλοπάτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [patris amans,] father-loving, dutiful. Φιλοπάτωρ δ' αἶε πῶτ' εἴ. Iph. A. 638.

Φιλόπλουτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [divitiarum amans,] wealth-loving. Φιλόπλουτον ἄμυλλαν. Iph. T. 413.

Φιλοποίμνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gregis amans,] flock-loving. Χάμιν ἐστὶ κῶν φιλοποίμνιος. Theocr. 5. 106.

Φιλοπόλις, et φιλόποτλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [civitatis amans,] attached to the city. Ὡ φιλοπόλις τίς ἐσθ' ὁ δαίμων. Plut. 726. See also Rhes. 158.

Φιλόπωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amans laborum,] labor-loving. Φιλόπωνων ἀλιᾶδαν. Aj. Fl. 880. SYN. Τλησίπῶνος, ἐπιπῶνος, σπουδαῖος, φίλεργός, φίλδομυχθός, φίλδπράγμων.

Φιλόποτης, ου, adj. [bibendi amans,] fond of drinking. Εἶναι φιλόποτην αὐτόν. Vesp. 69.

Φιλοπόλεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [belli amans,] war-loving, warlike. Ρούσιθῃ φιλοπόλεμων ὑπ' Ἀχαιῶν. P. 224. SYN. Φιλῳμάχος, πόλεμικός, πόλεμόφρων.

Φιλορνηθία, as, ἡ, subst. [avium amor,] a love for birds. Ἡδον δ' ὑπὸ φιλορνηθίας πάντες μέλη. Aves 1300.

Φιλορνῖς, ἰθὺς, adj. [avium amans,] bird-loving. Κοιλὴ φιλορνῖς δαιμόνων ἀναστρέφῃ. Eumen. 23.

Φίλος, compar. φιλαίτερος, et φίλτερος, superl. φιλαίτατος, φίλτατος, et φίλιστος,

¹ The first syllable of φίλος is found long Δ. 155. and E. 359. by the effect of the metrical ipsis, on which Herman, de Metris p. 38.: "In initio sententiæ vocis intensio cum metri rima arsi conjuncta brevem syllabam recte producere visa est." See also Heyne's note, 155.

η, ὄν, adj. [amicus, acceptus, carus,] friendly, acceptable, dear; also (2) φίλος, and (3) φίλη, (used substantively,) a friend. Εἰς φίλους ἔφυν φίλος. Orest. 418. SYN. (1) Φεῖλος, προσφίλης, εὐνόος, φιλικός, ἡδύς, (2) ἔραστής, ἑταῖρος, s. ἑτάρος, ἑθῆς, ἐνοικῶς. ΕΡΙΤΗ. (2) Πιστός, γενναῖος, εὐορκός, γνήσιος, σπονδαῖος, σάφης, ἀσφάλης, πῶθεινός, ἀληθής.

Φιλοσόφος, ον, ὁ et ἡ, adj. et subst. [philosophicus, philosophus,] philosophical, a philosopher. Φιλοσοφῶν ἐγείρειν φροντίδ', ἐπιστάμενην. Eccles. 572.

Φιλοσπόνδους, ον, ὁ et ἡ, adj. [libationi aptus,] fit for libations. Οὐ φιλοσπόνδου λιβῶς. Choëph. 286.

Φιλοστῆφάνους, ον, ὁ et ἡ, adj. [coronarum amans,] garland-loving. Φιλοστῆφάνους τῷ κώμονς. Eur. fr. Cresph. 4. 8.

Φιλοστῶνως, adv. [cum gemitu,] with groans. Τοιαῦτ' ἐπένχου μὴ φιλοστῶνως θεοῖς. Sept. Theb. 265.

Φιλόστοργος, ον, ὁ et ἡ, adj. [propensus ad amorem,] affectionate. Σὺν παισὶ φιλοστόργῳ πᾶρά ματρὶ. Theocr. 18. 13. SYN. Φιλόπαις, φιλοτέκνός, φιλόφρων.

Φιλοτέκνός, vid. Φιλόπαις.

Φιλότης, ηῖτος, et φίλια, as, ἡ, subst. [amicitia, caritas,] friendship, affection. Καὶ ὕψου, καὶ φιλότητος. N. 636. See also Orest. 138. SYN. Φιλόφροσῶνη, ἀρθμός. ΕΡΙΤΗ. Ἐρατεινῇ, πρεμενῇ, ὁμόφυλός, κρυπτάδια, ἔρανή, ἐφίμερός.

Φιλότήσιος, α, ὄν, adj. [amatorius,] amatory. Ἐτέλεσε θεὸς φιλότήσιᾱ ἔργα. λ. 245. SYN. See Φιλικός.

Φιλότιμῶμαι, v. [ambitiosus sum,] to be ambitious. Εἰδὼς μὲ μᾶχμῶν ὄντα, φιλότιμούμενός. Ran. 282. SYN. Μεγαλόφρονέω, φιλόνεικῶ, ἐπαίρωμαι.

Φιλότιμία, as, ἡ, subst. [ambitio, æmulatio, fastus,] ambition, rivalry, pride. Φιλότιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κᾶκῳ. Iph. A. 527. ΕΡΙΤΗ. Ἄδίκος, κᾶκίστη δαιμόνων.

Φιλότιμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [honoris cupidus,] desirous of honor, ambitious. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κᾶκόν. Iph. A. 520.

Φιλοττᾶριον, ον, τὸ, subst. [amiculus,] sweet friend. Φιλοττᾶριον αὐλητᾶ. Eccles. 886.

Φιλόφωμιγξ, ιγγός, adj. [lyræ amans,] lyre-loving. Ψέρεσ-θω φάμα φιλόφωμιγξ. Æsch. Suppl. 705. SYN. See Φιλαυλός.

Φιλόφρονέω, v. [benevolus sum,] to be kind, to treat kindly. Ὡς δὲ πᾶτηρ ὄν παῖδᾱ φιλοφρονέων ἀγαπάξει. π. 17. SYN. Κατάφιλεω, ἀποδέχομαι.

Φιλόφρωνως, adv. [benevole,] kindly. Εἰς χεῖρά Τεύκρου δεξίαν φιλοφρόνως. Aj. Fl. 751.

Φιλόφροσῶνη, ης, ἡ, subst. [benevolentia,] kindness. Φιλοφροσῶνη γὰρ ἁμείνων. I. 256. SYN. Φιλία, φίλότης, σπουδή, ἀγάπη, στοργή.

Φιλόφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [benevolus,] of a kind heart. Φιλόφρων γὰρ σαίνου-σά. Pers. 100. SYN. Πρόφρων, πρόθυμός, εὐνόος, εὐμένης, φιλόανθρωπός, πρῶσσηνς, εὐκάρδιος.

Φιλόχρευτης, et φιλόχρῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [chorearum amans,] dance-loving. Ἰακχὲ φιλόχρευτᾶ. Ran. 413. See also Thesm. 1147. SYN. See Φιλαυλός.

Φιλόχωρία, as, ἡ, subst. [amor quo quis libenter in aliquo loco commoratur,] attachment to a place. Τί ποτ' ἔ τῷ χρῆμ' ὥς δεινὸν ἡ φιλόχωρία. Vesp. 830.

Φίλοψευδής, ἔός, adj. [mendaciorum amans,] fond of lies. Καὶ σὺ φίλοψευδὴς ἐτένξῃ. M. 164.

Φιλόψυγός, ον, ὁ et ἡ, adj. [reprehendere amans,] censorious. Δυσᾶρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψυγος πῶλς. Eur. Electr. 904. SYN. See Φιλόκέρτομός.

Φιλόψυχῶ, v. [vitæ turpiter parco,] basely to spare one's life. Αὐτοὶ φιλόψυχοῦντες. Heracl. 519. Tyrt. 1. 18.

Φιλόψυχος, ον, ὁ et ἡ, adj. [vitæ s. animæ parcens,] life-loving, pusillanimous. Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κᾶκόν. Phœn. 606. SYN. Φιλόζωος, δειλός.

Φιλτῆρὺς, φίλτατός. Vid. Φίλος.

Φίλτρον, ον, τὸ, subst. [amoris illecebra,] a love-charm, a charm. Φίλτρον οὐ

- σμικρὸν πῶνων. Troad. 52. SYN. Στέργημα, στέργηθρὸν, δελῆαρ. EPI TH. Μῆγα, δεινὸν, θελκτῆριδον, αἰμάτηρὸν, ἀφυκτὸν, ἀμβροσίον, ἀπαλὸν, ἐρατὸν.
- Φίλυμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hymnorum amans,] fond of song. Σῶφε, γηγενὲς, φίλυμνε. Anacr. 43. 16. SYN. See Φιλαοιδός.
- Φίλυπνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [somnia amans, somniculosus,] fond of sleep, drowsy. Ἦ ῥά φίλυπνος; Theocr. 18. 10.
- Φιλήρες, ων, οἱ, P. N. [Philyres,] a nation bordering on the Black Sea. Φέρβονται Φιλῆρες. Φιλήρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι. Apoll. 2. 395.
- Φιλήρα, as, ἡ, P. N. [Philyra,] the mother of Chiron. Ἐνθά μὲν Οὐρανίδης Φιλήρη Κρόνος. Apoll. 2. 1236.
- Φιλήρειος, ποῖτ. φιλήρηϊος, ιη, ἰδον, et φιλήρηϊς, ἰδος, ἡ, adj. [Philyreus,] of Philyra. Φιλήρηϊδα νῆσόν ἄμειβόν. Apoll. 2. 1235.
- Φιλήρινος, η, ὄν, adj. [tiliaceus,] of the linden tree, "a name given to Cinesias, because he wore a linden board on his breast, that he might not stoop." Sanxay. Ἀσπαζόμεσθα φιλήρινον Κινησίαν. Aves 1378.
- Φιλωδός, vid. Φιλαοιδός.
- Φίλως, adv. [libenter,] in a friendly manner. Οὐ φίλως ἐμοὶ λέγεις. Orest. 100. See also II. Δ. 347. SYN. Φιλᾶ, ἡδέως, ἀσμένως, προθύμως, χαρίεντως.
- Φιμός, ου, ὁ subst. [capistrum,] a muzzle, a bridle. Φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρώπῳ. Sept. Theb. 459. SYN. Χάλινός.
- Φιμῶω, v. [incapistro,] to muzzle. Εἰτὰ φιμώσητὲ τούτῳ τῷ ξύλῳ τὸν ἀνχένᾳ Nub. 592. SYN. Δεσμεύω, ἐπιστομίζω.
- * Φινεῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Phineis,] of Phineus. Φινεῖδες ἀκταί. Iph. T. 424.
- Φινεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Phineus,] a king of Thessaly. See Villosion. Anecd. Gr. p. 414. Εἰδὸν ποτ' ἤδη Φινεὺς γέγραμμένας. Eumen. 50. EPI TH. Ἀγνηορίδης, ἐπίκλητος, αἰνῶγαμος.
- Φίξ, Bæot. pro Σφίγξ, q. v.
- Φιτρὸς, ου, ὁ, subst. [stipes,] a stem, a log. Φιτρῶν καὶ λῶων. M. 29. SYN. Κορμός, ξύλον.
- Φίτῳ, ὕος, et φίτυμα, ἄτος, τὸ, subst. [germen, proles,] a stock, offspring. Στέργω γὰρ ἀνδρὺς φίτῳ ποιμένος δίκην. Eumen. 914. See also Agam. 1252. SYN. Γέννημα, βλάστημα, γόνος, βλαστὴ, τέκος, ρίζα, σπέρμα.
- Φιτῶω, v. [(1) sero, (2) gigno,] to sow, to plant; to beget. "Οστις δ' ἄνωφελήτᾳ φιτῦει τέκνα. Antig. 645. SYN. See Φύτεύω.
- Φλάζω, 2 aor. ἐφλάδον, v. [dissilio. Vid. Etymol. Mag. p. 403. 48. indicante Blomf.] to burst asunder. Λακίδες ἐφλάδον ὑπ' ἄλγεσιν. Choëph. 26. SYN. Παφλάζω, ψόφῳ, διαρρήγνυμαι.
- Φλαῦρος, idem quod Φαῦλος, q. v.
- Φλαουρυγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [male fabricans,] clumsy, unskilful. Αὐτόξυλόν γ' ἐκπωμά, φλαουρυγοῦ τίνος. Philoct. 35.
- Φλαύρις, vid. Φαῦλος.
- Φλάω, v. [cum strepitu frango,] to grind. Φλᾶν ταυτὰ πάντᾳ καὶ σπύδεϊν. Pax 1306. SYN. Θλάω, συντρίβω, κατὰκύπτω, ρήγνυμι, θρύπτω.
- Φλέγεθω, vid. Φλέγω.
- Φλέγμα, ἄτος, τὸ, subst. [ardor, inflammatio,] inflammation. Φλέγμα κῆκον φόρεονσά. Ph. 337. SYN. Φλογμός, καῦμα.
- Φλεγμαίνω, v. [exæstuo,] to be inflamed. Εἴτ' ἐφλέγημην αὐτοῦ τὸ σφύρον χέροντος ὕτος; Vesp. 276. SYN. Ἐκπύρομαι, φλογίζομαι.
- Φλέγρα, as, ἡ, P. N. [Phlegra,] a city in Thrace. Οἶδ' ἦν Φλέγρα γίγαντες ἔστησαν θεοῖς. Ion 988.
- Φλέγραϊός, α, ὄν, adj. [Phlegraeus,] of Phlegra. Θεοῖσι Φλεγραιῶν εἰς πέδιδον ἀσπιστάς. Herc. F. 1186.
- Φλέγυας, ου, ὁ, subst. [aquila,] an eagle. Μορφοῖο φλέγυαὺ κάλυπτομένοι πτέρυγεσσι. Herc. Scut. 134. SYN. Ἀετὸς.

¹ Φλέγυας is also a P. N. Eur. fr. Ixion, 4.

Φλέγυες, ων, οἱ, P. N. [Phlegyes,] a nation in Thessaly. Ἡ μετὰ Φλέγυας μεγάλῃ τῶρος. N. 302. EPIITH. Ὑβρισταί.

Φλέγυρος, vid. Φλόγεις.

Φλέγω, et poet. φλέγεθω, v. [uro, ardeo, comburo,] to burn, to blaze. Ἀσπίδων πύκνον φλέγει. Phoen. 258. See also Phoen. 171. SYN. Φλόγιζω, καίω, αἰθάλλω, ζωπύρεω, λάμπω.

Φλέδων, ὄνος, s. φλέδων, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [nugator,] a trifler. Ἡ ψευδῶμαντις εἰμι θύροκπος φλέδων; Agam. 1166. SYN. See Φλύαρος.

Φλειάς, ου, ὁ, P. N. [Phlias,] one of the Argonauts. Φλειάς δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθρήθεν ἔκρινεν. Apoll. 1. 115.

Φλέξις, ἔως, ἡ, subst. [avis quaedam incerta,] the (incendiary) bird. Καὶ πέλεκυν, καὶ φλέξιδι. Aves 883.

Φλέψ, φλέβος, ἡ, subst. [arteria, vena,] a vein. Πληγὲν μάχαιρα τῇδε φοιτᾷς φλέβας. Thesm. 694. PHR. Αἷματός διαρρύσσει.

Φλέω, v. [scaturio, abundo,] to pour out, to abound. See in Εὐπρόκως. SYN. Γέμω, πληθύνω, πληθω.

Φλέως, ω, Ion. φλόος, ἡ, subst. [papyrus,] the papyrus. Καὶ φλέω, χαίροντες φόῃς. Ran. 244.

Φληνάφω, et φληνάφω, v. [nugor,] to trifle. Ἐκπλάγεισ' ἐφληνάφα. Equit. 661. See also Nub. 1477. SYN. Φλέω, φλύαρέω,

Φλαῖα, et φλοιᾶ, ἄς, ἡ, subst. [limen,] a door-post. Οὐ μακρῆς φληῖσι πάραστας. p. 221. See also Apoll. 3. 278. SYN. Προπύλλον, πάραστας.

Φλόγεις, φλόγερός, φλέγυρός, ἄ, ὄν, et φλόγωπός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [flammeus, fulgidus,] fiery, flaming, shining. Ἡ Σείριός, ἐνθα πύρος φλόγεις. Hec. 1085. See also Helen. 1125. Achiarn. 665. and P. V. 261. SYN. Διάπυρος, αἰθάλweis, αἶθων, πύρρεος, λαμπρός, φωτεινός, αἶθων, καυστικός.

Φλόγιζω, v. [(1) ardeo, (2) incendo,] to blaze; to burn. Τίττει, κατευνάζει τέ, φλόγιζόμενον. Trach. 95. SYN. See Φλέγω.

Φλόγιστός, ἡ, ὄν, adj. [ustulatus,] burnt. Φλόγιστον ἦδη καὶ κατηνθράκωμενον. Soph. Electr. 58.

Φλογμός, οὐ, ὁ, subst. [(1) flamma, (2) fulgur,] flame; lightning. Τείχεᾶ δὲ φλογμός ὥστε Διός, ἐπέστυθ' φλόξ. Helen. 1161. SYN. Φλόξ, καὶμά, ἀστέρωπι, ἀστράπη.

Φλόγωπός, vid. Φλόγεις.

Φλόϊός, η, ὄν, adj. [e cortice factus,] made of the bark of a tree. Φλόϊνας ἦντας πλέκει. Eur. fr. Autol. 2. SYN. Λεπίδωτος.

Φλοιός, οὐ, ὁ, subst. [cortex, suber,] bark, cork. Φύλλα τέ καὶ φλοιόν. A. 237. SYN. Λεπός.

Φλοίσβος, ου, ὁ, subst. [strepitus undarum, tumultus,] the roar of waves, a tumult. Νοσφιν ἀπὸ φλοίσβου. E. 322. SYN. Ψόφος, θύρῃς, τάραχι.

Φλόξ, φλόγος, ἡ, subst. [flamma,] flame. Στέρνοισιν ἐμβύλων φλόγα. Alcest. 4. SYN. Φλογμός, φλέγμα, πυρός. EPIITH. Παμφανῶσα, δεινὴ, ἀσβεστή, οὐράνια, ἐμπύρος, ἀπόρρητος, πικρά, ἀργοῦσα, φύνιος, πυρσούης, φάεσφόρος, καθάρσιος, ἐφέστιος, θεῶπυρος, πόλεμια, χρυσεᾶ, θερμὴ, ἀθέσφατος, ὀλοή, πάμφαγος, μάλερα, ἀκοίμητος.

Φλύαρέω, v. [nugor, blatero,] to talk nonsense. Οὐ μὴ φλύαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία. Ran. 524. SYN. Φληνάφω, φληνάφω, φλέω, ληρέω, στωμύλλομαι.

Φλύαρία, ἄς, ἡ, subst. [nugæ, garrulitas,] trifles, nonsense, babbling. Φλύαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μέμμημένᾶ. Lysistr. 159. SYN. Φλύαρος, λήρος, μάταιότης.

Φλύαρος, Ion. φλόρηός, ου, ὁ, (1) subst. (2) adj. [(1) id. quod φλύαρία, (2) nugatorius,] (2) trifling. Τὰλλὰ δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Nub. 365. SYN. (1) See Φλύαρία, (2) σπερμύλογος, ἄμετροῦτης, ἀδύλεσχης, φλέδων, λάλος, ἀθύρογλωσσός, ἀθύροστόμος.

* Φλυεύς, ἔως, ὁ, adj. [Phlyeus,] belonging to Phlya, one of the 174 Δῆμοι, into which Attica was subdivided. Ἡ Χάβης ὁ Φλυεύς; Vesp. 234.

Φλύκταινᾶ, ἡς, ἡ, subst. [pustula, proprie ab igni,] a pustule, a boil. Μήτ' ἐφλύκταιναν λάβων. Vesp. 1119.

- Φλῡω, v. [(1) ferveo, (2) nugo,] (1) to boil up, (2) to trifle. Ἄν' αὖ δ' ἐφλῡε καλὰ ῥέεθρ'α. Φ. 361. SYN. Ἄναξέω, βράζω, ἀνιβάλλω, βλῡω, βλύζω.
- Φῶβερὸς, ἄ, ὄν, adj. [formidolosus, terribilis,] terrible, fearful. Φῶβερὸς εἰσίδειν. Phoen. 126. SYN. Φρικώδης, σμερδαλέος, ἀτύζηλος, δειμᾶλέος, ῥιγηλός, περὶφῶβος, δεινὸς ἰδεῖν, φῶβητός.
- Φῶβεσιστράτη, ης, ἡ, adj. [quæ fugam hostibus injicit,] army-routing. Τουτὶ τῆμ'αχός σοι δῶκεν ἡ φῶβεσιστράτη. Equit. 1174.
- Φῶβεω, v. [terreo,] to terrify. Ἐνέπε, τίς φῶβεῖ σέ φάμα, γύναι; Hipp. 572. SYN. Ἐκωθίζω, κἀπαλήσσω, ἀτύζω, διὰ φῶβου ἐρχομαι.
- Φῶβη, ης, ἡ, subst. [juba, coma,] the mane, hair, foliage. Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυσσίνης φῶβην. Alcest. 173. SYN. Χαῖτ'α, θρίξ, θειρά, κόμη, πέταλα. ERITH. Βαθύς'ηλος, ἱέρα, ἄκρα, δασεῖα.
- Φῶβημά, ἄτος, τὸ, subst. [terror,] terror. Ἐγχεῶν φῶβημά δαίων. C. C. 699. SYN. Δεῖμα.
- Φῶβητός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [metuendus,] to be feared. Οὐκέτι φῶβητός ὑμῖν. Philoct. 1154. SYN. See Φῶβερὸς.
- Φῶβος, ου, ὁ, subst. [(1) terror, (2) timor,] terror; fear. Ἐγὼ σέ θήσω τοῦδ' ἐλευθέρον φῶβου. Hec. 857. SYN. Δεῖμα, δέος, δειλία, φύγη, ἀτολμία, ὀρρώδια. ERITH. Νεανικὸς, ἐννυχὸς, ἀσθενής, πνιγρὸς, κενὸς, αἰνὸς, ἀργαλέος, δυσκελεύδης, κρυερὸς, ὀλῶδς, θεσπέσιος, κρύβεις, θυμβύρως, στύγνως, λαιμόνιος, διατύρως, φιλαίματος, ἀμειλικτός, γλυκύπικρός.
- Φοιβάω, f. ἴσω, v. [lustrō,] to purify. Ἐφοίβασεν δὲ πάγენტ'α. Call. 5. 11. SYN. Φοιβάζω, καθαίρω, λαμπρύνω, κοσμεῶ.
- Φοίβειος, et Φοιβήτιος, α, ὄν, adj. [Apollineus,] of Apollo. Φοιβείους ἐπὶ πύργους. Helen. 1510. See also Iph. A. 756.
- Φοίβη, ης, ἡ, P. N. [Phœbe,] Diana, the moon. Φοιβὴν τε χρυσοστέφανον. Hes. Theog. 136. SYN. See Ἀρτέμις, and Σελήνη.
- Φοῖβος,¹ ἡ, ὄν, adj. [clarus,] bright. Σταθευτός δ' ἡλίου φοῖβη φλογί. P. V. 22. SYN. Λαμπρὸς, καθάρως, φάεινός, φάερνός.
- Φοινίης, ἡεσσά, ἐν, adj. [cruentatus,] blood-stained. Φοινήεντ'α δράκοντ'α φέρων. M. 220. SYN. See Φοινικῆς.
- Φοινικάνθεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceos flores habens,] with purple flowers. Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἡρός ἀκρᾶ. Pyth. 4. 114.
- Φοινικῆός, φοινικικός, ἡ, ὄν, φοινικίους, οὖν, φοινικίους, εσσά, ἐν, φοινικίς, ἰδός, ἡ, et φοῖνιξ, κῶς, adj. [puniceus,] scarlet, dark-hued. Φοινικῆφ οἷός ἄωτ'φ. Theocr. 2. 2. See also Pax 302. Aves 273. and φ. 118. SYN. Φοινίης, πυρρὸς, ἐρυθρὸς, πορφύρεός, αἰματώδης.
- Φοινικῆς, vid. Φοῖνιξ.
- Φοινίκη, ης, ἡ, P. N. [Phœnicia,] Φοινίκας ἀντήρη χώραν. Troad. 223.
- Φοινικῆς, vid. Φοινικῆς.
- Φοινικῶβαπτός, ου, ὁ et ἡ, φοινικῶβάφης, ἔς, adj. [puniceo colore tinctus,] dyed red. Φοινικῶβάπτοι ἐνδύτοις ἐσθήμασι. Eumen. 1031.
- Φοινικῶγένης, ἔος, adj. [e Phœnicia ortus, genere Phœnicius,] Phœnician born. Φοινικῶγένους παῖ τῆς Τύρρας. Eur. fr. Cret. 2. 1.
- Φοινικῶκροκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceam tramam habens,] having a purple woof. Ἄ δὲ φοινικῶκρόν. Olymp. 6. 66.
- Φοινικῶλόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceam cristam habens,] purple-crested. Ὀρνίχων φοινικῶλόφων. Theocr. 22. 72.
- Φοινικῶπάρης, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceas habens genas,] ruddy-cheeked. Τοί γ' ἴσασι νῆας φοινικῶπάρηους. ψ. 271.
- Φοινικῶπεζᾶ, ης, ἡ, adj. [puniceos pedes habens,] red-footed. Ἀρτῦα μηδύμενος, φοινικῶπεζᾶν. Olymp. 6. 159.
- Φοινικῶπτέρως, ου, ἡ, subst. [avis puniceas pennas habens,] red-wing. Ἐστὶ φοινικῶπτέρως. Aves 274.
- Φοινικοκέλης, ἔος, adj. [crura punicea habens,] purple-legged. Φοινικοσκελεῖς. Ion 1207.

¹ Φοῖβος is also used as a P. N. and denotes Apollo, Phoebus, the Sun. See Ἀπόλλων and Ἥλιός.

Φοινικοστέρῳπης, οὗ, adj. [rubra fulmina mittens,] hurling red thunderbolts: Διᾶ δὲ φοινικοστέρῳπᾶν. Olymp. 9. 10.

Φοινικόστολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a Phœnicibus missus,] sent by the Phœnicians.

Πεῖραν μὲν ἀγάνῳρᾳ Φοινικοστῶλων. Nem. 9. 67.

Φοινικόφαῖς, ἔως, adj. [puniceus adspectu,] purple-hued. Φοινικόφαῖ πῶδᾶ κινήσεις. Ion 161.

Φοῖνιξ, ικὺς, ὁ, (1) subst. (2) adj. (3) P. N. [(1) palma, arbor; (β) color rubeus; (2) ruber; (3) Phœnix,] the palm tree; purple, (3) Phœnix, (γ) Phœnician. Ἐκ δ' ἐτάνυσσᾶ ἱμαντᾶ βῶδς, φοινικὶ φᾶεινδν. Ψ. 201. EPIITH. (1) Πρωτογῶνδς, ἄβροκῆμς, ἄβροκῆμς, Δηλῖδς, (3) γέραῖδς, πάλαιγενῆς, ἰππηλάτης, τηλέκλειτς, εἰδῶς ἀπάτηλῖᾶ, (γ) ναυσῖκλυτς, ἄγαυς.

Φοῖνις et φοῖνις, vid. Φοῖνις.

Φοίνισσᾶ, ης, ἡ, adj. [(1) Phœnissa, (2) punicea,] (1) Phœnician, (2) purple, red.

Φοίνισσᾶ δὲ Ὁρηκίων ἄγῆλα. Pyth. 4. 365.

Φοίνισσω, f. ζω, v. [rubefacio, sanguine inficio,] to make red, to dye in blood. Μάστιγι πῳτῳν νῳτᾶ ἐνὶ χροῖς θᾶνῆ. Aj. Fl. 110. SYN. Αἰμᾶτῳ, πορφύρω, βάπτω

Φοιτάλῆς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [furibundus,] furious, enraged. Φοιτάλῃ δὲ πῳδεσσῖν ἐφ' ἄλμυρᾶ βαῖνῃ κέλευθᾶ. Mosch. 2. 46. SYN. Βῖαις, ἐμμᾶνῃς, μῖνῖᾶς.

Φοιτᾶς, ἄδδς, ὁ, ἡ, τὸ, adj. [vagus,] roving, 'thick-coming.' Φοιτᾶδᾶ δεινὴν νῳσῶν, ὧ τέκνῳν. Trach. 982. SYN. Φοιτάλῆς.

Φοιτᾶω, Ion. φοιτίζω, v. [(1) frequento, (2) furo,] to frequent, to haunt; to rave. Φοιτᾶντᾶς ὄρνις. Hipp. 1063. See also Hom. Hymn. 25. 8. SYN. Ἐκφοιτᾶω, ἀναστρέφῳμαι, περιστρέφῳμαι, μαίνῳμαι.

Φῳλῖς, ἰδὺς, ἡ, subst. [squama,] a scale, (sc. of a fish, &c.) Χρυσείαις φῳλῖδεσσῖ δῖανυγᾶς. Apoll. 1. 221. SYN. Λῆπῖς, (prop. est piscium,) λῆπῳς.

Φολκὺς, ἡ, ὄν, adj. [strabo, vel valgus pedibus. See Buttmann's Lexil. p. 246.] squinting, or bandy-legged. Φολκὺς ἐην. B. 217.

Φῳλῶς, ου, ὁ, P. N. [Pholus,] a centaur. Ἐρᾶ γῆ πᾶ τοιόνδῃ Φῳλῳ κᾶτᾶ λαῖνῳν ἄντρῳν. Theocr. 7. 149.

Φῳνᾶω, v. [cædis cupidus sum,] to long for murder. Φῳνᾶ, φῳνᾶ νῳς ἤδη. Philoct. 1209.

Φῳνευᾶ, vid. Φῳνῶς.

Φῳνεὺς, ἔως, Ep. et Ion. ἦδς, ὁ, subst. [sicarius,] a murderer. Φῳνῆα γένεσθαι πατρῶς. Phœn. 1615. SYN. Σφᾶγέυς.

Φῳνεύω, v. [occido,] to kill. Λῆγ', ὧς φῳνεύσεις Ἐρμῖῳν. Orest. 1192. SYN. Πῆφῳω, ἀποκτείνω, θανάτῳω.

Φῳνῇ, vid. Φῳνῶς.

Φῳνῖδς, φοῖνῖδς, et φοῖνῶς, η, ὄν, adj. [mortifer, cædem committens,] murderous. Ὅδῳν φῳνῖου τραῖμᾶτῳς εἴσω. Rhes. 746. See also σ. 96. and Π. 159. SYN. Δᾶφοινῶς, μῖαῖφῳνῶς, αἰμᾶτῳδῖς, φοινῆῖς.

Φῳνῳλίβῖς, et φῳνῳλεῖβῖς, ἔως, adj. [cruorem stillans,] blood-stained. Φῳνῳλίβῖ τῳχα φῳν ἐπίμαίνῆται. Agam. 1401.

Φῳνῳρῳτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguine redundans,] streaming with blood. Ζῳᾶ φῳνῳρῳτῳ. Sept. Theb. 935.

Φῳνῶς, ου, ὁ, φῳνῖ, ἦς, et φῳνευᾶ, ἄδς, τὸ, subst. [cædes,] murder. Εἰς τῇνδῃ παῖδα ψῳφῳν ὥρῖσαν φῳνον. Hec. 259. See also Helen. 154. and Ion 1496. SYN. Ἀνδροκτᾶσῖα, ὀλέθρῳς, σφᾶγῇ, φθῳρᾶ, ἀναῖρεσῖς, αἰμᾶ, κτῳνῶς. EPIITH. Ἀργᾶλῆς, δυσκλῆς, δεινῶς, αἰπῶς, ἀθῆῶς, ἀνῳμῶς, ἀχαῖρῖς, βῖταιῶς, μῳσᾶρῶς, ταῖρεῖδς, κρῳφᾶτῶς, αῳθεντῇς, δᾶτῶς, αἰνῶς, ὀλῳς, σῳγῆρῶς, σῳδῳρῳφῳν, αἰμᾶτῳστᾶγῇς, λευγᾶλῆς.

Φοξῶς, ἡ, ὄν, adj. [cui caput est acutum,] peak-headed. Φοξῶς ἐην κῆφᾶλῇν. B. 219. SYN. Ὄξῳκῆφᾶλῶς.

Φῳρᾶ, ἄς, ἡ, subst. [gestatio, impetus, proventus,] a bearing, violence, produce. Ἐν ψῳφῳ φῳρᾶ. Eur. Suppl. 494. SYN. Ὀρμῇ, φῳρῶς, εῳθηῖα.

¹ The second syllable of φοιταλέος is supposed to be sometimes long. See Blomf. Gloss. P. V. 620. and Malby's note in v. : but as I have not yet found any satisfactory instance to substantiate the fact, the quantity in the text is marked short only.

Φῥᾶδην, adj. [gestando, celeri motu,] with speed. Καὶ μὴν ὁδ' ἀναξ ἦδην φῥᾶδην. Androm. 1156. SYN. Σφόδρᾶ.

Φορβαῖος, α, ὄν, adj. [pascuus,] pasturing. "Ἢξει φορβαίων" Ἰνᾶχος ἐξ ὄρεων. Call. 5. 50.

Φόρβας, αντός, ὁ, P. N. [Phorbas.] Ἴδων δὲ Φόρβας. Eur. Suppl. 690.

Φορβάς, ἄδός, adj. [alimentum præbens,] yielding pasture. Φορβάδός ὥστ' ἔγας ἐλεῖν. Philoct. 700. SYN. Νόμας.

Φορβειᾶ, ἄς, ἡ, subst. [(1) esca, (2) capistrum,] a bait, a mouth-piece. Ἐν φορβειᾷ τοῖσι δίκασταῖς. Vesp. 580. SYN. Φορβή, φιμός.

Φορβή, ἡς, ἡ, subst. [pabulum, cibus,] food, provisions. Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν. Aves 348. SYN. Τρύφή, βόρυ, ῥύμη, βρωσίς. EPIITH. Ἀπήμων, μελίτης, νεῦτερής.

Φόρεὺς, ἔως, Ion. ἦς, ὁ, subst. [portator, bajulus,] a carrier or bearer. Πρωθήβης, ἰὼν τὲ φόρεὺς. Apoll. 1. 132.

Φόρεω, v. [gesto,] to bear, to wear. Πηγὰς ποτᾶμους φόρουμένη. Eur. Electr. 309. SYN. Κόμιζω, βαπτάζω, φέρω.

Φόρημᾶ, ἀτός, τὸ, subst. [gestamen,] any thing borne, a load. Βῆρυ τὸ φόρημ' οἷσις ἀνθρώπου κακοῦ. Eur. fr. Glauc. 1. SYN. Φόρτιον, ἄχθος, βάρος.

Φόρητος, vid. Φερτός.

Φορκίδες, ὡν, αἱ, P. N. [Phorcides,] the Gorgons, the daughters of Phorcys or Phorcus. Αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναῖαι κόραι. P. V. 819. PHR. See P. V. 819—823.

Φόρκυς, ὄς, et Φόρκος, ου, ὁ, P. N. [Phorcys, vel Phorcus.] Φόρκοι ἁμαύρωσεν γένος. Pyth. 12. 24. See also Hes. Th. 270.

Φόρμιγξ, ἰγγός, ἡ, subst. [cithara,] a harp or lyre. Φόρμιγγᾶ, θεῶν ἵστησι χόρους. Aves 219. SYN. Κιθάρα, λύρα. EPIITH. Ἐπτὰνός, εὐκελᾶδός, ποικιλόγηρὺς, γλυκεῖα, ἐλεφαντόδετος, εὐφθογγός, δαιδάλεα, κάλη, λίγειᾶ, χρυσεᾶ, Φοίβου σύμμολπος, περὶκαλλής, γλαφύρα.

Φορμίζω, v. [cithara cano,] to play on the harp or lyre. Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνέβαλλετ' ὀκλύων ἀείδειν. θ. 266. SYN. See Κιθαρίζω.

Φορμικτής, οὔ, ὁ, subst. [citharædus,] a player on the harp or lyre. Φορμικτὰς, αἰοιδᾶν πᾶτήρ. Pyth. 4. 314. SYN. Κιθαριστής, κιθάρωδός.

Φορμίς, ἰδός, ἡ, subst. [sportula,] a basket made of rushes. Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος. Vesp. 58. SYN. Σπύρίς, καλλᾶθος, φορμός.

* Φορμισίος, ου, ὁ, P. N. [Phormisius.] Τούτου μὲν οὖν Φορμισίος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης. Ran. 965.

* Φορμίων, ὡνός, ὁ, P. N. [Phormion.] Καὶ στίβαδός, ἄς ἐλάχε Φορμίων. Pax 348.

Φορμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) corbis, (2) teges,] a basket; a coverlid. Φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τᾶπητος ἀπρὸν. Plut. 542. SYN. Κιστή, κόφινος, προκάλυμμά.

Φόρρος, ου, ὁ, subst. [tributum,] tribute. Τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων. Vesp. 655. SYN. Δασμός, τέλός, εἰσφορά.

Φορτηγός, et φορτάγωγός, οὔ, ὁ, adj. [onera vehens,] carrying burdens. Φορτηγοὶ δ' ἄρχονσι. Theogn. 679. SYN. See Φόρεὺς.

Φόρτιον, ου, τὸ, et φόρτος, ου, ὁ, subst. [onus, merx,] a burden, a freight, merchandise. Τουτὶ πόνηρόν φαίνεται τὸ φορτίον. Plut. 352. See also Plut. 796. SYN. Φόρημᾶ, ἄχθος.

Φορτίς, ἰδός, ἡ, subst. [navis oneraria,] a ship of burden. Φορτίδος εὐρείης. ι. 323. SYN. Φορτηγός, ὀλκάς.

Φόρπισσω, f. ξω, v. [(1) pinso, (2) misceo, (3) fædo,] to knead; to blend; to stain. Φόρπις αἰμάτι πολλῷ. σ. 335. Φυᾶω, φῆρνω, μάσσω, κεράννυμι, συγχέω, μᾶλινω, μιτᾶινω.

Φόρπτος, οὔ, ὁ, subst. [(1) quisquilæ, e variis rebus commixtæ; (2) cænum,] ruff-raff; mud. Σὺες φόρπτω ἐπιμαργαίνουσαι. Arat. 1123. SYN. Ἀχρὸν, χάραδρά.

Φόρωνεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Phoroneus,] a river in Peloponnesus; also a king of Argos. Μηνίσαντᾶ Φόρωνήσεσιν ἐφείναι. Theocr. 25. 200.

Φῶς, vid. Φᾶός.

Φραγμός, οὔ, ὁ, subst. [septum,] a fence, a stoppage. Πηγῆς δι' ὧτων φραγμός.

CE. R. 1387. SYN. "Ερκός, περὶβόλος, ἐρῶν, ὀρκανή, χάραξ.

Φράδαζω, et φράζω, f. ἄσω, v. [indico, dico; in v. m. considero,] to show, to say; to consider. Καὶ γὰν φράδασσεν. Nem. 3. 45. See also λ. 22. SYN. Ἀποφαίνω, ἀπαγγέλλω, ἀποδείκνυμι, δηλῶ, λέγω, σημαίνω, ὑπόφράζομαι, βουλευόμαι, ἐπινύω, σκέπτομαι, θεᾶμαι, φημί.

* Φράδῃ, ἡς, et φραδυσσῆν, ἡς, ἡ, subst. [consilium,] wisdom, device. Παλλᾶδος φράδαῖς. Phœn. 677. See also Rom. Apoll. 99. SYN. Μητις, βουλῇ, νόημά, σκέψις, δαημύσσην.

Φράδης, ἔος, et φράδμων, ὄνως, adj. [solers, sapiens,] clever, crafty, wise. Φράδεος νόον ἐργά τέτυκται. Ω. 354. See also Π. 638. SYN. Περίφραδῆς, φρονίμος, συνετός, νόημων, ἐμπειρός, ἐπιστήμων, ἀγχινύς, φρένηρης.

Φραδυσσῆν, vid. Φράδῃ.

Φρασίδημος, ου, ὁ, P. N. [Phrasidemus.] Τᾷ Διοτὶ γὰρ εἰνευχε θάλυσσᾷ ὁ Φρασίδαμος. Call. 7. 3.

Φράσσω, et φράττω, f. ξω, v. [sepio, munio,] to fence round. Γῶνι πρὸς ἀνδράς ἀσπίσιν πέφραγμένους; Iph. A. 831. SYN. Περίβάλλω, θριγκῶ, πληρῶ. Φράστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [indicator,] a director. Ὅσους δὲ φράστοράς τ' ἐγγυρίων. Æsch. Suppl. 501. SYN. Φραστήρ, φραστής, ἐρητηεύς, μινυτής.

Φράτρα, φράτρη, Ion. φρήτρη, ἡς, ἡ, subst. [curia,] a ward. Ὡς φρήτρη φρήτρηφέν ἀρήγη. B. 163.

Φράτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [tribulis,] one of the same ward or tribe. Φράτορας τρίωβλου. Equit. 255. SYN. Ἐμφύλιος, ὁμόφυλος, συγγενής.

Φρεᾶρ, Ion. φρεῖαρ, ἄτος, τὸ, subst. [puteus,] a well. Τὸ φρεᾶρ δ' ἐλαίου μεστόν. Plut. 810.

Φρεγίλος, et φρυγίλος, ου, ὁ, subst. [frigilla,] a chaffinch. Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται. Aves 764. See also Aves 874.

Φρενίρης, ἔος, adj. [(1) mentis compos, (2) sapiens,] sensible, wise. Οὐ γὰρ φρενίρη γ' ὄντα. Heracl. 151. SYN. Φρονίμος, σόφος, φράδης, q. v.

Φρενὸδαλῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [amentia,] folly, madness. See in Πάρακῶπῃ. SYN. Φρενὸβλάβειά, ἀνοϊά, μωρία.

Φρενὸθεν, [ex animo,] cordially.

Φρενὸρᾶνῆς, φρενὸπληγῆς, ἔος, φρενὸπληκτός, ου, et φρενῶλης, ἔος, adj. [mente captus,] mad, raving. Φρενὸρᾶνῆς τίς εἶ, θεοφῶρητος, ἀμφι. Agam. 1109. See also P. V. 903. and 1090. and Sept. Theb. 754. SYN. Ἐκφρων, παράφρων, μανίας.

Φρενὸρῶως, adv. [dementer,] madly. Φρενὸρῶως ἀκούση. Aj. Fl. 626.

Φρενὸτέκτων, ὄνως, adj. [qui sua mente aliquid compomit,] who composes any thing in his own mind, bombastic. Φρενὸτέκτωνος ἀνδρὸς. Ran. 838.

Φρενύω, v. [(1) ad mentem sanam reduco, (2) fallo,] to bring a person to his senses; to deceive. Οὐ μὴ φρενύσεις μ'. Bacch. 781. SYN. Νοθετέω.

Φρεωρύχεω, v. [puteum effodio,] to dig a well. Ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει. Lysistr. 1033.

Φρίη, ἔρος, ἡ, subst. [(1) mens; in plur. (2) consilium; (3) præcordia,] the mind, the heart; wisdom; the diaphragm. Τὸν εὖ λέγοντᾷ δυσμενῇ ποιοῦ φρενί. Hec. 300. SYN. Νῶς, διάνοιά, γνώμη. EPIETH. Βᾶθειά, αἰσίμη, ἀμφιμέλαινά, ἐμπέδος, ἐσθλή, μέλαινά, πικρὴν, ἐναισίμος, στρεπτή, ἡβαιά, ἀγᾶθη, λευγᾶλέα, πενιᾶλῃμη, ὀλῶ, ἄλιαστος, τρυμέρα, βυρεῖα, αὐθάδης, μίαιφονός, ἀνώμτος, βροτεία, ἡβωσά, καθάρᾳ, ἀναισχυντός, δεινῇ, τέα.

Φρίκη, ἡς, ἡ, subst. [(1) horror, (2) metus,] a shuddering, a horror; fear. Τρυμέραν φρίκα, τρυμέραν φρεν' ἔχω. Phœn. 1299. SYN. Τρᾶμος, φρίξ, φῶβός.

* Φρικίας, ου, ὁ, P. N. [Phricias.] Πέτραν κράτησιν πῶδᾳ Φρικίαν. Pyth. 10. 25.

Φρικώδης, ἔος, adj. [horribilis,] horrible. Δεινόν τε καὶ φρικώδες. Androm. 1137. SYN. Φύβερὸς, φόβητὲς, σμερδᾶλέος.

Φρίκων, ὠνός, ὁ, P. N. [Phricon.] Λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπίβητόρες ἔππων. Hom. Hymn. 37. 4.

Φριμάσσειν, v. [fremo,] to make a noise. Φριμάσσειν πᾶσιν τράγισκων. Theocr. 5. 141. SYN. See Φρύάσσειν.

- Φρίξ, φρικῶς, ἡ, subst. [tremor maris, horripilatio,] the curling of the waves, bristling of hair, fear. Ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ. H. 63. SYN. Φρίκη.
- Φρίξος, ου, ὁ, P. N. [Phrixus,] the brother of Hele. Υἱὲ δὲ Φρίξου χαμάδις θύρον. Apoll. 4. 81. EPI TH. Ἐὐμέλειος ἀνύμων. PHR. See Apoll. 2. 1142—1159.
- Φρίσσω, v. [horreo, horripilo,] to shudder at. Οὐδὲ σκότον φρίσσουνσὶ τὸν ξυνεργάτην. Hipp. 419. SYN. Ὀρρώδεω, δειμαίνω, βδέλλυττομαι, μισέω.
- Φροιμιάζωμαι, v. [præluo, præfor,] to preface. Φροιμιάζονται γὰρ ὡς Agam. 1325. See also Eum. 20. SYN. Ἀρχόμαι.
- Φροίμῳ, vid. Προοίμῳ.
- Φρόνῃω, v. [(1) intelligo, (2) delibero, (3) judico,] to understand, think, judge. Ἡλουσά, μεῖζον αὐτῶν, ἢ Θήβας, φρόνειν. Phœu. 715. SYN. Σωφρόνῃω, βουλεύομαι, συνήνρῃ, φροντίζω.
- Φρόνημᾶ, ἄτος, τὸ, φρόνησις, ἔως, et φρόνις, ἴος, ἡ, subst. [(1) cogitatio, (2) elatio animi, (3) superbia,] thought; magnanimity; pride. Ὁσέθρουμου μὴ κρατῶν φρόνημάτος. Orest. 1197. See also Eur. Suppl. 227. and δ. 258. SYN. Διάνοιᾶ, φρόντις, φράδῃ, φραδμύσση, σύνεσις. EPI TH. Ἀμᾶθες, ἀδικῶν, θύραϊον, ὑπερφρόν, ὀλβίον.
- Φρόνιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] sensible. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγους ἔχει. Aj. Fl. 259. SYN. Φρενίρης, ἐχέφρων, φράδης, φράδμων, σύνετος, σφῶς.
- Φρόνιός, ου, ὁ, P. N. [Phronius,] Τοῖς νιὸς Φρόντιοῦ Νόημων. δ. 630.
- Φρόνις, vid. Φρόνημᾶ.
- Φρόνουντws, v. [sapienter,] wisely. Λέγειν φρόνούντws, ὧν λέγεις, δοκεῖς περὶ. Antig. 693. SYN. Σόφως, σύνετws, πινύτws.
- Φροντίζω, f. ἴω, v. [curo, cogito,] to care, to consider. Οἱ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε. Hec. 256. SYN. Ἐπιμελέομαι, σκέπτομαι, μελετάω, κηδύμαι, μεριμνάω, σπουδάζω, φρόνῃω.
- Φροντίς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) cogitatio, (2) cura,] thought; care, anxiety. Νεᾶ γὰρ φροντίς οὐκ ἄλγειν φίλει. Med. 47. SYN. Μεριμνᾶ, μελετῇ, κηδός, μελεδημᾶ, ἐπιμελειᾶ, ὥρα. EPI TH. Γλυκεῖᾶ, σφῇ, δευτέρᾳ, ἀργάλεα, λυγρᾶ, μελαινᾶ, στύγερᾳ, κεδνή.
- Φρόντισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [cura, officium,] care, duty. Φρόντισμᾶ. b. ποῖον; ἀντιβόλῳ, κάτεπὲ μοι. Nub. 155. SYN. Σόφισμᾶ, φροντίς, πρᾶξις.
- * Φροντιστέος, α, ὄν, adj. verbal. [curandus,] must be a care to. Φροντιστέον μοι. Iph. T. 469.
- Φροντιστήριον, ου, τὸ, subst. [(1) locus ubi cogitant, meditantur, etc. (2) schola,] a museum; a school. Ἄνοιγ', ἀνοιγ' ἀνύσας τῷ φροντιστήριον. Nub. 181. SYN. Διᾱτρίβῃ.
- Φροντιστής, οῦ, ὁ, subst. [(1) qui anxie inquit; qui rem curat; (2) philosophus,] an anxious inquirer; one who takes care of a thing; a philosopher. Τοῖς φροντισταῖς παρᾱθέντων. Nub. 456. SYN. Κηδεμών.
- Φροῦδος, η, ὄν, adj. [evanidus,] vanished. Φροῦδος πρεσβύς, φροῦδοι παῖδες. Hec. 159. SYN. Ἀφαντῶς, ἄφανής.
- Φρουρά, ἄς, ἡ, φρούρημᾶ, ἄτος, et φρούρειν, ου, τὸ, subst. [præsidium, custodia,] a watch, a garrison. Φρουρὰν ἑταῶν. Androm. 1088. See also Ion 513. and Orest. 751. SYN. Φυλάκῃ, ἀλκή.
- Φρουρέω, f. ἦσω, v. [custodio,] to guard. Φυλάκασί φρουρῷ σῶμ' Ὀδυσσεὺς τὸδε. Cycl. 684. SYN. Φυλάσσω, ἐρῶ, τηρέω, ἀσφάλλίζομαι.
- Φρούρημᾶ, et Φρούρειν. Vid. Φρουρά.
- Φρουρός, οῦ, ὁ, subst. [custos,] a guard. Φρουρῷ παρᾱζεύεσά. Ion 22. SYN. Φυλαξ, φυλακτήρ, φυλάκῶς, φυκτωρῶς.
- Φρύαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [fremitus, insolentia hominis,] snorting, pride. Καὶ φρύαγμαθ' ἱππικᾶ. Soph. Electr. 717.
- Φρύασσόμεναι, v. [fremo,] to snort. Τᾶν ἵππων ἄρτι φρύασσόμεναί. Call. 5. 3. SYN. Φριμάσσομαι, χρεμέτιζω.
- Φρύγανον, ου, τὸ, subst. [sarmentum,] a twig, fuel. Τὸ φρύγανον τιθεσθαι; Pax 1026.
- Φρύγιλός, vid. Φρεγίλος.

Φρύγιος, ¹ α, ὄν, adj. [Phrygius,] Phrygian, of Phrygia. Πόδδς ἀρχεῖχρον πλα-
γαῖς Φρύγιας. Troad. 152.

Φρύγω, et φρύσσω, f. ξω, v. [torreo, asso,] to roast, to parch. Στέφανοι πλε-
κονται, φρύγεται τραγίματᾶ. Eccles. 844. See also Theocr. 6. 16. SYN.
Ὅπτῶ, ἀπανθράκιζω, ἀναίνω.

Φρυκτός, ἡ, ὄν, adj. (2) φρυκτός, οὐ, ὁ, et φρυκτωρία, ας, ἡ, subst. [(1) tostus, (2)
specula per ignem nuntians,] (1) roasted, parched, (2) a beacon. Δαδὶ φρυκ-
τοὺς σκευᾶσω. Vesp. 1331. See also Aves 1161. SYN. Ξηρός.

Φρυκτωρὸς, οὐ, ὁ et ἡ, subst. [custos signorum per faces datorum,] a watch at a
beacon. Φρυκτωρῶν διὰ. Agam. 573.

* Φρόνη, ἡς, ἡ, P. N. [Phryne,] a famous Athenian courtesan. Φρόνην ἔχουσαν
λήκῃδον. Eccles. 1101.

Φρόνις, ἴδς, ἡ, P. N. [Phrynis,] a famous minstrel of Mitylene. Οἷας οἱ νῦν τὰς
κάτᾶ Φρόνιν. Nub. 969.

Φρυνίχεις, α, ὄν, adj. [Phrynichus,] of Phrynichus. Καὶ τὸ Φρυνίχειον. Vesp.
1524.

Φρυνίχος, ου, ὁ, P. N. [Phrynichus.] See in Οούφραστος.

Φρυνώνδας, ου, ὁ, P. N. [Phrynonidas.] Ὡ μῆᾶρῃ, καὶ Φρυνῶνδᾶ, καὶ πύνηρῃ σῦ.
Thesm. 868.

Φρύξ, ὅγος, ὁ, P. N. [Phryx,] Phryx, a Phrygian. Ὡ παῖ τῶν ἀνχείς, πύτερᾶ
Λυδῶν ἢ Φρύγᾶ. Alcest. 691. EPITH. plur. Αἰδῶδπωλοι, ἰππόδαμοι, κᾶκοι,
πόλῳχρσοι, ἰπποκῶρυσται, ἀργῶρώνητοι.

Φύγαδῃ, adv. [in fugam,] to flight. Ἐς δίφρον δ' ἀνάβας φύγαδ' ἔτραπέ. Π.
657.

Φυγγάνω, vid. Φεύγω.

Φύγδᾶ, et φύγδην, adv. [fugæ modo,] in the manner of flight. Μὴ λάθῃ φύγδᾶ
βάς. Eumen. 256.

Φυγαίχμης, ου, adj. [bellum fugiens, ignavus,] war-shuning, unwarlike. Ἰαθ-
νων λαὺς οὐ φυγαίχμας; Pers. 1025. SYN. Φύγῳμάχος, φύγοπτὸλέμος, δει-
λαῖος.

Φύγας, ἄδός, adj. [profugus, exsul,] fugitive, banished. Αἱ δ' ἐλπιδες βόσκουσι
φύγας, ὡς λόγος. Phoen. 407. SYN. Δραπέτης, αὐτομόλος, ἀποπτόλις, ἀπό-
λις.

Φύγη, et φύζᾶ, ἡς, ἡ, subst. [fuga, exsilium,] flight, banishment. Ἐνῆανσιαν
ἐκδημὸν αἰνέσας φύγην. Hipp. 37. See also I. 2. SYN. Φεύξις, φύξις, τρύπη,
ἀλυξις. EPITH. Θεσπέσια, αἰσχροῖ, δνστοχεστᾶτη, πάλαια, τλήμων, λευγάλεα,
ἀναλκίς, κᾶκῃ, οἰζυρά.

Φύγοπτὸλέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fugiens bellum,] war-shunning, cowardly. Οὐδῃ
φύγοπτὸλέμος. Ξ. 214. SYN. See Φυγαίχμης.

* Φύγῳξένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospites fugiens,] stranger-avoiding, inhospitable.
Μὴ μιν, ὦ Μοῖσαι, φύγῳξένον στρατόν. Olymp. 11. 17. SYN. Ἀξένος.

Φύζᾶ, vid. Φύγη.

Φυζᾶκίς, ἡ, ὄν, adj. [fugax,] timid. Φυζᾶκίῃς, ἐλαφοῖσιν ἐοικέσᾶν. N. 102.
SYN. Δειλός, φύξιμος.

Φύη, ἡς, ἡ, subst. [natura, statura,] nature, stature. Οὐ δερᾶς, οὐδῃ φύην. A.
115. SYN. Φύσις, τροπὸς, εἶδός, γένος, φύλον.

Φυκίοις, εσσαῖ, ἐν, adj. [alga abundans,] abounding in sea-weed. Αὐτῷ ἐπ'
αἰῶνος κᾶτετάκετῳ φυκίοέσσης. Theocr. 11. 14.

Φυκίον, ου, τὸ, dimin. α φυκός, ἔος, τὸ, subst. [alga, muscus,] sea-weed, moss.
Ὅς ἔσχατᾶ φύκιᾶ κινεῖ. Theocr. 7. 58. EPITH. Αὐάλεον.

* Φυκτός, vid. Φευκτός.

Φυλάκη, ² ἡς, ἡ, subst. [custodia,] custody, guard. Τίς ἐκνήρυχθη πρώτην φυλάκην;
Rhes. 534. SYN. Φρουρά. EPITH. Ἐμπέδός, ἀργάλεα.

¹ Φρύγια, γῇ being understood, denotes an extensive portion of Asia Minor, in which was
Troy.

² Φυλάκη is also a P. N. in Hom. N. 696, a city in Thessaly.

Φυλάκιδης, patronym. a (2) Φυλάκος, ου, ὁ, P. N. [Phylacides,] the son of Phylacus. Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλάκιδα. N. 698. See also Z. 35.

* Φυλακτέος, α, ὄν, adj. verbal. [custodiendus,] must be guarded. Μενέλαος εἰς σέ, παῖς θ', ἃ σοι φυλακτέα. Androm. 63.

Φυλάκος, ου, φυλακτήρ, ἥρως, et φυλαξ, ἄκος, ὁ, subst. [custos,] a watchman, a guard. Ἐς στρατὸν οὐδέ γάρ ἄν φυλάκους λάθοι. Ω. 566. See also Ω. 444. et Hec. 760. SYN. Φρουρός, προφυλαξ, δορυφόρος, φρυκτωρός. SYN. Ὀμόφρων, ἀριστός, εὐδαίμων.

Φυλαρχέω, v. [tribui præsuum,] to be at the head of a tribe. Νῆ Δ' ἐγώγ' οὖν ἀνδρά κομήτην φυλαρχοῦν. Lysistr. 561.

Φυλαρχός, ου, ὁ, subst. [tribunus,] the president of a tribe. Ἠρεθη φύλαρχος, εἰθ' ἱππαρχός. Aves 795.

Φύλας, αντός, ὁ, P. N. [Phylas,] Φύλαντος θυγάτηρ. Π. 181.

Φυλάσσω, f. ξω, v. [custodio, in voc. med. caveo,] to guard, to beware. Ἄπαν κακίον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς. Phœn. 743. SYN. Τηρέω, διαφυλάσσω, παρὰ-τηρέω, ρύμαι, φρουρέω.

Φυλείδης, ου, patronym. a (2) Φυλεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [(1) Phylides, (2) Phyleus,] (1) the son of Phyleus, (2) Phyleus. Φυλείδης, ὃν τίκτε Δῖι φίλος ἱπποῦτα Φυλεὺς. B. 628.

Φυλέτης, ου, ὁ, subst. [contribulis,] one of the same tribe. Ὅντε ζυγγενεῖ καὶ φυλέτα; Aves 368.

Φυλή, ἥς, ἡ, subst. [tribus; item P. N. Phyle, pagus Atticus,] a tribe; Phyle, a town in Attica. Ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι. Aves 33.

Φύλια, as, ἡ, subst. [oleaster,] a kind of wild olive tree. Ὁ μὲν φύλης, ὃ δ' ἐλαίης. e. 477. SYN. Κότινός.

Φυλλᾶς, ἄδος, ἡ, subst. [(1) cumulus foliorum, (2) frondes,] a heap of leaves; branches. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσά φυλλάδος. Eur. Suppl. 32. ΕΡΙΤΗ. Σκῆῖρά, βάθειᾶ, εὐκαρπύς.

Φυλλεῖδον, vid. Φύλλον.

Φυλληῖος, ου, ὁ, P. N. [Phylleius,] a mountain in Thessaly. Ὅρεος Φυλληῖου ἀγχοῦθι ναίων. Apoll. 1. 37.

Φύλλινος, η, ὄν, adj. [foliaceus, factus ex foliis,] leafy, made of leaves. Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. Theocr. 21. 8. SYN. Φυλλόφωρος.

Φυλλόβυλλέω, et φυλλορρύεω, v. [frondes amitto vel spargo,] to scatter leaves. Ὁζων λεύκης φυλλόβυλλούσης. Nub. 1003. See also Aves 3. 1481. SYN. Φύλλους βάλλω.

Φυλλόκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [foliis comatus,] leafy. Διὰ φυλλόκομον σμίλακος ἡχώ. Aves 215.

Φύλλον, et φυλλεῖδον, ου, τὸ, subst. [folium,] a leaf. Οἷη περ φύλλον γενεή. Z. 146. See also Acharn. 468. SYN. Πετάλλον, φυλλᾶς. ΕΡΙΤΗ. Πλεκτόν, χαμαιπέτες, ἐλάτινον, ἡρίνον, ἄγριον, χλοῖρον, τέρεν, λυσιῖν.

Φυλλορρύεω, vid. Φυλλόβυλλέω.

Φυλλοστρώς, ὤτος, et φυλλόστρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [foliis constratus,] strewed with leaves. Εὐδεις φυλλοστρωτῷ πέδῳ. Theocr. Ep. 3. 1. See also Rhes. 9.

Φυλλόφωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [frondifer,] foliage-bearing. Πέρικεται φυλλόφωρον ἅπ' ἁγώνων. Pind. Olymp. 8. 100. SYN. Φύλλινός, φυλλόκομός, φυλλότης.

Φυλλόχοός, ου, ὁ et ἡ, adj. [folia fundens,] leaf-shedding. Φυλλόχοφ ἐνὶ μηνί. Apoll. 4. 217.

Φύλλον, ου, τὸ, subst. [genus, natio,] a people, a nation. Ὅρῳ δὲ φύλᾳ τριῶν τριῶν στρατευμάτων. Eur. Suppl. 633. SYN. Φυλή, ἔθνος, πύτρα, γένος. ΕΡΙΤΗ. Ἀθέσφατόν, κλυτόν, περίκλυτόν, ἄγριον, δεινόν, βάριβάρον, ἐρικυδέες, πόλμοιοχθόν, πόλυστονόν, ἄγλαον.

Ύλοσις, ἰδός, ἡ, subst. [(1) clamor bellicus; (2) prælium,] the war-cry, properly of a tribe; a battle. Φυλοπῖδος λῆξαι. Pax 1076. SYN. See Μάχη. ΕΡΙΤΗ. Κρατερὰ, κρυερὰ, αἰνή, ἀργαῖα, ἀλλοπρὸςπαλλός.

Φυλῶ, ὄς s. οὗς, ἡ, P. N. [Phylo,] an attendant of Helen. Φυλῶ δ' ἀργυρεόν
τάλαρον φέρει. δ. 125.

Φῦμι, vid. Φῶ.

Φυζάνωρ, ὄρος, adj. [fugam viris immittens,] husband-banishing. Τὸν φυζάνωρ
γάμῳ Αἰγύπτου. Æsch. Suppl. 9.

Φύζηλις, ῥος, adj. [(1) profugus, exul, (2) timidus,] running away, banished;
cowardly. Κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύζηλιν εἶοντά. P. 143. SYN. Φυγαίχμης,
φῦγας, ἀνανδρός, δειλός.

Φυζίμω, et φύζιός,¹ ου, ὅ et ἡ, adj. [(1) qui vitari potest; (2) ad quem confugi-
tur; (3) qui in fugam vertit,] which may be avoided; convenient for escaping
to; putting to flight. Φυζίμωσ οὐδεῖς. Antig. 788. See also Apoll. 4. 699.
SYN. See Φευκτέος.

Φύζις, vid. Φεῦζις.

Φυράω, et φύρω, v. [misceo, macero,] to mix, to moisten, to soil. Ἡ γῆν θανόν-
τες τήνδ' ἐφυράσειν φῶν. Sept. Theb. 48. See also Hec. 944. SYN. Ἀνά-
φύρω, κῶκῶ, συμμείγνυμι, κεράννυμι, μίαινω, μάσσω, ἀνάμασσω.

Φύρδην, adv. [(1) mixtim, (2) confuse,] promiscuously; in confusion. Πέμπε
φύρδην, ναὼν τ' ἐπύχους. Pers. 54. SYN. See Μίγδα.

Φυσά, ης, ἡ, subst. [follis,] bellows. Ἐλίσσόμενον περὶ φύσας. Σ. 372. PHR.
See Apoll. 3. 1299.

Φυσάδειᾶ, as, ἡ, P. N. [Physadia,] one of the daughters of Danaus. Τὰς καλ-
πίδας ἡ' s Φυσάδειαν. Call. 5. 47.

Φυσάλλις, ἰδός, ἡ, et φυσητήριον, ου, τὸ, subst. [tibia,] a pipe. Λάβε δὲ σὺ τὰς
φυσάλλιδας, πρὸς τῶν θεῶν. Lysistr. 1245. See also Lysistr. 1243. SYN.
Ἀλλός.

Φυσᾶω, et φυσῶω, v. [(1) sufflo, (2) spiro, (3) efflo,] to breathe, to blow, to puff
out. Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾶς; Iph. A. 381. See also Π. 506. SYN. Ἀνά-
φυσᾶω, πνέω, πνευσταῖω, ἀσθμαίνω.

Φύσημά, et φυσταμά, ἄτος, τὸ, subst. [inflatio, eruptio aquæ vel sanguinis,] a
panting, gale, oozing out. Φύσημ' ἀνεῖς δύσπλητόν. Phœn. 1452. See also
Eumen. 53. SYN. Ἄημά, ἐπίπνοια. EPITH. Πόντιον, χρυσταλλόπηκτον,
γνοφώδες, πλαστόν.

* Φυσητέος, α, ὄν, adj. verbal. [inflandus,] must be inflated. Καὶ τὸ πῦρ φυση-
τέον. Lysistr. 292.

Φυσιγγόμαι, v. [inturgesco,] to swell. Κᾶθ' οἱ Μεγαρεῖς ὀδύναις πέφυσιγγωμέ-
νοι. Acharn. 525.

Φυσιγνάθος, ου, ὁ, [nomen ranæ,] the name of a frog. Εἰμί δ' ἐγὼ βάσιλευς
Φυσιγνάθος. Batrach. 18.

Φυσιζῶς, et φυσίζωος, ου, ὅ et ἡ, adj. [almus, vitam produciens,] genial, life-
bearing. Κατέχει φυσίζωος αἰῶ. λ. 300. See also Æsch. Suppl. 592.

Φύσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) natura, (2) ingenium, (3) statura,] nature; disposition;
stature. Τίς ἐστὶν οὗτω στερεὸς ἀνθρώπων φύσις. Hec. 296. SYN. Φύη, εἶδος,
μορφή, γένος. EPITH. Στυγερὰ, ἀγρία, εὐεῖδης, σκληρά, ἐλευθέρη, γενναῖα,
ἀθανάτος, χαρίεσσα, ἀτρεπτός, γνησία, ἀδολός.

Φύσκη, ης, ἡ, subst. [crassum intestinum,] the thick gut, a sausage. Τὸν
πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης. Equit. 364.

Φύσκος, ου, ὁ, P. N. [Phycus,] a mountain near Crotona. Ἐς τὴν τὰ Φύσκω.
Theocr. 4. 23.

Φυστός, ἡ, ὄν, adj. [tumidus,] swollen. Φυστὴν μάζαν προσηνέγκη. Vesp. 608.

Φυτάλιᾶ, ἄς, ἡ, subst. [plantatio, planta,] a plantation, a plant. Καλὸν φυτᾶ-
λῆς. M. 314.

Φυτάλιμος, ου, ὅ et ἡ, et α, ὄν, adj. [(1) fecundus, (2) naturalis,] productive

¹ Φύζιός is an epithet of Jupiter, as the supporter of fugitives or exiles. Other reasons are
assigned for the appellation by the Schol. Apoll. 2. 1151, q. v.

natural. Λέκτροις ἐπλάθην Στρώμυνος φῦταλμίοις. Rhes. 917. SYN. Φῦτάλμυς, φῦτοσπῶρος, φῦτουργός, γόνιμύς.

Φύτεύω, v. [planto,] to plant. Οὔτος φυτεύει Πελόπα. Orest. 11. SYN. Φιτῶ, γεννᾶω, φῶω.

Φύτευμᾶ, ἄτος, et φῦτόν, οὔ, τὸ, subst. [planta,] a plant. Φύτευμ' ἀχείρωτόν, αὐτοποιόν. C. C. 698. See also Med. 233. SYN. Φιτῦ, ἔρνος, θάλδς. ΕΡΙΤΗ. Σκιῆρον, κάρπιμν, ἄθλιον, γλυκῆρον, καλλιπέτηλόν, πάγκαρπν, χλοῆρον, ἀμπέλοεν.

Φυτοσκάφος, et φῦτοσπῶρος, ον, ὁ, subst. [plantator, hortulanus,] a gardener. Οὐρούς μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι. Theocr. 25. 27. See also Trach. 359. SYN. Γηπῶνδς.

Φῦτοτρῶφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [plantas alens,] plant-nourishing. Κλήρου σημαγτήρᾳ φῦτοτρῶφον. Apoll. 3. 1402.

Φῦτουργός, οὔ, ὁ, subst. [hortulanus, vineator, sator, parens,] a sower, a gardener, a parent. Αἰ τοῦ φῦτουργοῦ πατρός. C. R. 1482.

Φύω, φῦμι, et πέφύκω, v. [(1) gigno, (2) nascor,] to beget; to spring or grow up. Πτερόρρῳεῖ τέ, καθ' οἷς ἑτέρᾳ φύομεν. Aves 106. See also Ran. 1214. and Hes. Op. 148. Th. 152. SYN. Φυτεύω, φιτῶ, γεννᾶω, τίκτω, ἐξάνάτελλω, γίνουμαι, βλαστᾶνω.

Φῶις, ἰδὸς, ἡ, contr. φῶς, φωδός, pl. φωῖδες, φῶδες, [pustula,] a pustule, pimple. Πλὴν φῶδων ἐκ βάλανείον; Plut. 535. SYN. Φλύκταιναι.

Φωκεὺς, ἔως, ὁ, et Φωκίς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Phocensis,] of Phocis. Σροφῖδς ὁ Φωκεὺς τοῦδε κλήζεται πατήρ. Iph. T. 918. See also Iph. A. 261.

Φώκη, ης, ἡ, subst. [phoca,] a sea-calf. Φώκης δ' ὁσμήν. Vesp. 1033. ΕΡΙΤΗ. Ζατρέφης, ἀλιτρέφης, εἰνᾶλῖα, νήπου, μέλαινα.

* Φωκός, ον, ὁ, P. N. [Phocus,] the brother of Peleus. Οὐδ' ἂν σὲ Φωκὸν ἦθελον κάτακτανεῖν. Androm. 685.

Φωλᾶς, ἄδὸς, φωλεύουσᾶ, adj. [in specu habitans,] dwelling in a hole or den. 'Ἄν' ὥρεᾶ φωλᾶδὲς ἄρκοι. Theocr. 1. 115.

Φωλεύω, v. [in specu habito,] to dwell in a hole. Κνώδαλᾶ φωλεύοντᾶ. Theocr. 24. 83.

Φωνῶ, v. [(1) vocem emitto; (2) dico; (3) nomino,] to sound; to speak; to call. Εὐφημᾶ φώνει. Iph. T. 688. SYN. Λάλέω, λέγω, ἤχew, κάλεω, φημί.

Φωνή, ης, ἡ, subst. [(1) vox, (2) fama,] voice, report. Οὐρανὸν ῥήξατ' ἐκάμοι φωνήν. Nub. 357. SYN. Φθογγός, βόη, ἦχος, αὐδή, φημί, γλωσσᾶ. ΕΡΙΤΗ. Ἀριζήλη, ἀσπετός, ἀρρήκτος, ἐρατή, θάλερά, βροῦτεᾶ, λεπτάλεᾶ, ἀτειρὺς, νημερτὺς, πύληχης, νηλεὺς, εὐφθογγός, ἀγανή, ἡδύπνοος, μελίηδης, ἡδεῖα, ἡδύμελης, μελίχυς, μαντίπῶλδς.

* Φωνήεις, εσσᾶ, ἔν, adj. [vocalis,] vocal, tuneful. Αἰ σάρκᾶ φωνήεσσᾶν ἦσουσιν πῶτε. Troad. 442.

Φώνημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [sonus,] sound, speech. Ὅρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φωνήμ' ἵν. C. R. 324. SYN. Φθόγγός, φθέγμα, ἦχος, φωνή.

Φῶρ, ὥρος, ὁ, subst. [fur,] a thief. Ἦντ' ἐτις φῶρ. Apoll. 3. 1196. SYN. Κλέπτῃς, ληστής, κάκουργός.

Φωρᾶ, ἄς, ἡ, subst. [furtum,] a theft. Οὐκ ἐπὶ φωράν. Mosch. 7. 6. SYN. Κλοπή, κλέμμα.

Φωρᾶω, v. [(1) furor, (2) deprehendo,] to steal; to discover. 'Ἄλλ' οὐχὶ φωρᾶσων ἔγωγ' εἰσέρχουμαι. Nub. 499. SYN. Διῆρευνᾶω, ἐκζητῶ, κατὰλαμβάνω, ἐλέγχω.

Φωριᾶμός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [arcula,] a small coffer. Ἐλένη δὲ παρίστατ' ὀφωριᾶμοῖσιν. o. 104. SYN. Χωριᾶμός, κίβωτός, κίστη.

Φώριδς, α, ὄν, adj. [furtivus,] clandestine. Ἄνιστάτ' ὀφώριδς εὐνά. Theocr. 27. 67. SYN. Λάθραῖδς, κρυπταῖδς.

Φῶς, ὥτος, ὁ subst. [homo,] a man. Φῶτᾶ βάρβαρον κτένεῖς; Hec. 865. SYN. See Ἀνὴρ and Ἀνθρωπός.

Φῶς, vid. Φᾶδς.

Φωσφόρος, vid. Φᾶσίμβροτος.

X

* Χάβης, ητὸς, ὁ, P. N. [Chabes.] See in Φλυεύς.

Χάζω, et χάζεμαι, 2 aor. ἐχάδον, v. [(1) cedo, (2) privo, (3) capio, (4) contineo,] to retire; to deprive; to take; to keep in. Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπτετ' οὐδὸς ἀρέσθαι. M. 407. SYN. Ἀν᾽χάζω, ὑπ᾽χάζεμαι, ὑπ᾽χωρῶ, χωρῶ, ἀπ᾽χωρῶ.

Χαίρω, v. [(1) hisco, (2) avide cupio,] to gape; to desire eagerly. Τὸτ' ἐμοὶ χανοὶ εὐρεῖα χθών. Δ. 182. SYN. Χασκάζω, χάσκω, ὑπ᾽χαίρω.

Χαῖρς, ου, ὁ, subst. [pedum,] a crook. Καὶ ἐν χερὶ χαῖρ' ἐχουσά. Call. fr. 125. 2. SYN. Κἀλαῦροιψ, χαβός, s. χαμός.

Χαῖρς, et χαῖος, α, ὄν, adj. [probus,] virtuous. Οὐπα γυναικ' ὅπωπ' ἀ χαῖωτέραν. Lysistr. 1157. SYN. Ἀγαθός, χρηστός, εὐγένης.

Χαιρέφων, ὦντος, ὁ, P. N. [Chærephon.] Χαιρέφωντι νυκτέρις. Aves 1296.

Χαιρηδών, vid. Χάρμα.

Χαιριδῆς, οἱ, subst. [Chæridis discipuli,] the disciples or followers of Chæris. Χαιριδῆς βομβαῖλοι. Acharn. 866.

Χαῖρῖς, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Chæris,] a Theban musician. Ὅτ' ἐδὴ παρ' ἐκνυῖ Χαῖρῖς ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Acharn. 16.

Χαίρω, f. χαίρῃσω et χάρῳ, 2 aor. pass. ἐχάρην, (2) imper. χαῖρε, (3) particip. χαίρων, v. [(1) gaudeo, valeo; (2) salve; (3) impune,] (1) to rejoice, to fare well, (2) hail, (3) with impunity. Μητέρ', ἀλλὰ μοι σὺ χαῖρε. b. Χαρτὰ γοῦν πάσχω τέκνον; Phœn. 627. SYN. Ἡδῶμαι, τέρπῶμαι, εὐφραίνῶμαι, γήθημαι, ἐρῶσθαι φημί.

Χαίτη, ης, ἡ, et χαιτώμα, ἁτὸς, τὸ, subst. [juba, coma,] a mane, the hair. Πόλλ' ἰας ἐπὶ χαιτάς προτέτης ὦν. Alcest. 933. See also Sept. Theb. 381. SYN. Πλοκάμους, ἐθειρά, κόμη, θρίξ, χαιτώμα, λαχνη. EPI TH. Ἀμβροσία, κνάνεα, θάλερα, ξανθὴ, τόμαῖος, ἄβροπλοντός, ἀπάλη, λάσια, κῶανῶχρος, ἐλικώδης, αὐχμηρά, εὐώδης.

Χαιτήεις, ἥεσσά, ἦεν, Dor. χαιτάεις, adj. [jubatus, comatus,] long-maned, hairy. Ἔσσυτ' οὐ χαιτήεντι φύην ἐν Ἀλγικῷς ἵππῳ. Apoll. 2. 1241. SYN. Λαχνηείς, ἐκῶμος, βᾶθ' ὑχαιτήης.

Χαιτώμα, vid. Χαίτη.

Χάλαζα, ης, ἡ, subst. [grando,] hail. Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον. Troad. 78. EPI TH. Ψυχρά, νύφ' ὀβλητὸς, πύκνῃ, κρυέρα.

Χάλαζα, v. [tuberculis velut grandine coopertus sum : de sue dicitur,] to be measly. Τὸν πρωκτὸν, εἰ χάλαζᾷ. Equit. 381.

Χάλαζήεις, εσσά, ἦεν, adj. [grandinosus,] falling like hail. Ἀνὰ ῥιθμῶν ἀνδρῶν χάλαζαεντὶ φόνῳ. Isthm. 5. 64.

Χάλαω, f. ἄσω, Dor. ἄζω, et χᾷλαίνω, v. [laxo,] to relax, to loosen, to give way. Χάλα τὸ κεῦσιν εἰκότως θυμονμένοις. Hec. 403. See also Hes. Scut. 308. SYN. Ἐκλύω, ἀνίημι, ὑπέκω, ἐνδιδωμί.

Χᾷλᾶρς, ἁ, ὄν, adj. [laxus,] loose. Στρέφεται χᾷλᾶρ' ἀκτύλῳ δόν. Vesp. 1495. SYN. Χανός, ἀνεμῆνός, πάρεμῆνός.

Χάλεπαίνω, et χᾷλεπαίνῶμαι, v. [(1) exacerbo, (2) sævio,] to exasperate; to be indignant. Ἐγὼ δ' ἤρχον χᾷλεπαίνων. B. 378. SYN. Ἀγανακτέω, νῆμεσῶ, δυσχεραίνω, ὀργίζῶμαι, χολῶμαι.

Χᾷλέπος, ἡ, ὄν, adj. [sævus, durus, acerbus,] savage, hard, harsh, difficult. Χᾷλέπα γὰρ βροτοῖς ὁμογενὴ μιάσματ'. Med. 1265. SYN. Σκληρός, δεινός, βᾶρὺς, ἀπηνής, ἀργαλέος, ἀγρίος, ὤμος.

Χᾷλέπτω, v. [damno adificio,] to injure. Ὅς τίς σε χᾷλέπτει. δ. 423. SYN. Βλάπτω, κᾰκῶω, σίνῶμαι, ἀδικῶ.

Χᾷλέπως, adv. [moleste, difficulter, acerbè,] hardly, with difficulty, harshly. Χᾷ-

λεπῶς ὀργὰς μετὰβάλλουσιν. Med. 121. SYN. Αἰνῶς, δεινῶς, ἄγρῶς, σκληρῶς, βάρῶς.

Χάλικρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [merus,] unmixed. Πινέ χάλικρητον λαρόν μεθύ. Apoll. 1. 473. SYN. Ακρατός.

Χάλινος, ου, ὁ, plur. οἱ, et χάλινά, τὰ, subst. [frænum, habena,] a bridle, a rein. Δύοιν χάλινοῖν τρύπανον κωπηλάτῃ. Cycl. 460. SYN. Ἡνιά, σδόμιον, ψάλλον, φῖμος. EPIRH. Λιγνδέτης, πύριγενέτης, χρυσάμπυξ, ἀργίνουσι, δαμάσφρων, ἄκαστήρ.

Χάλινωτήριον, ου, τὸ, subst. [retinaculum navis,] a cable. Λῦσαι τὲ πρύμνας καὶ χάλινωτήριά. Hec. 537.

Χάλιξ, ἱκός, ὁ et ἡ, subst. [silex, cæmentum, calx,] a pebble, mortar. Χάλικας παράφθορει. Aves 840.

Χάλιφρονές, ουτός, et χάλιφρων, ὄνος, adj. [(1) cui mens laxata est; (2) imbecillus,] feeble-minded, weak in understanding. Καὶ τὲ χάλιφρονέοντά. ψ. 13. See also τ. 530. SYN. Μᾶταιόφρων, παρᾶφρων, ἡλιθιός, ἄφρων, μῶρος.

Χάλιφροσύνη, ης, ἡ, subst. [animi imbecillitas,] weakness of understanding. Οὐ γάρ τι χάλιφροσύναι γέ μ' ἐχουσίν. π. 310. SYN. Ἀφροσύνη, παρᾶνοιά, ἀνοιά.

Χαλκάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreo curru vectus,] riding in a brazen chariot. Οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστὶ πῶσις. Pyth. 4. 155.

Χάλκασπις, ἰδός, adj. [æreum clypeum gestans,] brazen-shielded. Χαλκασπίδων λῶχός, ὅς γὰν. Herc. F. 791.

Χαλκεγχῆς, ἔος, adj. [ærea hasta utens,] having brazen spears. Ἄλλ' ὃ τῶν χαλκεγχέων Τρώων. Troad. 143.

Χάλκειος, Ion. pro χάλκεός, et χαλκήϊος, α, ὄν, adj. [æreus,] brazen. Χάλκειον κᾶνῃον. A. 629. See also Phœn. 1378. and γ. 433. SYN. Χαλκοβάρης, στέρῃος, ἰσχυρός.

Χαλκελάτος, χαλκήλατός, ου, ὁ et ἡ, et χαλκηρῆς, ἔος, adj. [ære ducto factus,] plated with brass. Χαλκελάτῳ πέλεκει. Olymp. 7. 66. See also Ran. 959. and Δ. 469.

Χαλκεμβόλας, ἄδός, adj. [æreo rostro armatus,] brazen-beaked. Μή μοι ναῶν χαλκεμβόλαδων. Iph. A. 1320.

Χαλκεντής, ἔος, adj. [æreis armis utens,] having brazen armor. Πόλεμον μναστῆρᾶ οἱ χαλκεντέος. Nem. 1. 24.

Χαλκεῶθωρῆς, et χαλκοῦθωρῆς, ηκός, et αξ, ακός, adj. [æreo thorace utens,] having a brass breast-plate. Χαλκεῶθωρήκων ἄτᾶρ ἀσπίδες ὀμφάλοσσαι. Δ. 448. See also Aj. Fl. 179. and Il. O. 62.

Χαλκεῶμίτωρ, ὄρος, et χαλκεῶμίτρης, ου, adj. [æream gestans mitram,] having a brazen mitre. Τὶ δ' ἡ τοῦ χαλκεῶμιτρός Ἐκτόρος δαμάρ. Troad. 273. See also Nem. 10. 170.

Χαλκεῦπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreis armis indutus,] clad in brazen armor. Χαλκεῦπλων Δᾶνάων. Helen. 692. SYN. Χαλκεντής, χαλκοῦστης, χαλκοτευχῆς, χαλκοῦθωρῆς, χαλκοχίτων, χαλκοκνήμις.

Χαλκεός, vid. Χάλκειος.

Χαλκεῶφονός, et χαλκοῖβος, ου, adj. [vocem æream habens,] brazen-voiced. Μεγάλητόρι χαλκεῶφόνῳ. E. 785. See also Œ. C. 1046. SYN. Μεγάλοφονός, εὔφονός.

Χάλκειυρά, ἄτος, et χάλκιον, ου, τὸ, subst. [ærea catena; quicquid ex ære confectum est,] a brazen chain; any thing made of brass. Πῶδῳκει περὶβάλλον χαλκεῦμάτῃ. Choëph. 572. See also Theocr. 2. 26. SYN. Χάλκειυρά.

Χάλκειος, ἔως, ὁ, subst. [faber ærarius,] a brazier. Ἄλλ' ὁ χάλκειος οὐκ ἔσ. Pax 480.

Χαλκεῦω, et χαλκεῦμαι, v. [ex ære fabrico,] to form out of brass, to be a brazier. Τίς χαλκεῖν, ἢ ναυπηγεῖν. Plut. 513.

Χάλκειον, ὄνος, ὁ, subst. [fabri ærarii officina,] a brazier's shop. Βῆ ρ' ἱμὲν ἐς χαλκεῶνά. θ. 273. SYN. Χαλκεῖον.

¹ Χαλκεῶνα is here scanned as an antibacchius.

Χαλκήλατος, et χαλκήρης, vid. Χαλκῆλατος.

Χαλκιδῆες, ω, οί, P. N. [Chalcidenses,] the people of Chalcis. Οὐκ ἐστὶν ὅπως οὐ Χαλκιδῆας ἀφίστατον. Equit. 238.

Χαλκιδικός, ἡ, ὅν, adj. [Chalcidicus,] of Chalcis. Χαλκιδίῃς δ' αὐτῆμαρ ἀνηνήμεν ἄλδος ὕδωρ. Call. 4. 46.

Χαλκίοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æream domum habens, Epith. Minervæ apud Spartanos,] having a brazen house or temple. Ῥόδῃ πετάλα, χαλκίοκον ὡς ἄθῆναν. Helen. 245. SYN. Χαλκίναος, χαλκὸπῦλος.

Χάλκιον, vid. Χάλκευμα.

Χαλκίοπη, ης, ἡ, P. N. [Chalciope.] See in Ἡρωϊνή.

Χαλκίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Chalcis,] a city in Eubœa. Καλκιδᾶ τ' ἀγχιᾶλον, Κάλυδῶν τ' ἐπετρήσεσσαν. B. 640. EPIITH. Στένδορθομύς.

Χαλκῶρης, ἔος, adj. [(1) ex ære factus, ære tectus; (2) ære armatus, strenuus,] made of brass, covered with brass; armed with brass, warlike. Ἐμπύρα χαλκῶραν ὀκτῶ θάνοντων. Isthm. 4. 108. SYN. Χαλκήρης,

Χαλκῶβᾶρης, εἰᾶ, ἔς, adj. [ære gravis, æreus,] heavy with brass, made of brass. Ἴδός χαλκῶβᾶρης. φ. 423.

Χαλκῶβᾶτης, ἔος, et χαλκὸπιδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui æreis fundamentis insistit,] with a brazen foundation, firm. Ἐπεὶ ἔκει ἐμὸν πῶτι χαλκῶβᾶτες δῶ. ν. 4. See also Isthm. 7. 61.

Χαλκῶβας, vid. Χαλκῆφωνός.

Χαλκὸγενής, ὕος, adj. [æreas aut ferreas genas habens,] having brazen cheeks. Ἀνίς ἀγκυραν πῶτι χαλκὸγενύν. Pyth. 4. 42.

Χαλκὸγλώχιν, ἰνός, adj. [æream habens cuspidem,] brazen-pointed. Ἐπὶ μέλης χαλκογλώχινός ἐρεισθείς. X. 225.

Χαλκὸδάμυς, αντός, ὁ, ν. [æs vel ferrum domans vel acuens,] subduing or sharpening steel. Χαλκὸδάμαν ἄκοναν. Isth. 6. 108.

Χαλκὸδέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreis vinculis ligatus,] bound with brass. Κόνυβός ἐν πύλαις χαλκὸδέτων σάκεων. Sept. Theb. 148.

Χαλκὸθώρηξ, vid. Χαλκῆθώρηξ.

Χαλκὸκνήμις, ἰδός, adj. [ocreis æreis armatus,] brazen-greaved. Χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί. H. 41. SYN. See Χαλκῆοπλός.

Χαλκὸκόρυστις, οὔ, adj. [æreis armis ornatus,] clad in brazen mail. Σαρπηδὼν ἅλκὸκόρυστήν. Z. 199. SYN. See Χαλκῆοπλός.

Χαλκὸκρέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) ære circumstrepens, ære resonans, (2) ex ære cusus,] rattling with brass; cast of brass. Χαλκὸκρέτων ἵππων κτύπος. Equit. 552. SYN. Χαλκὸκτύπος, χαλκὸπληκτός, χαλκήλατος.

Χαλκόνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æneum dorsum habens,] brazen-backed. Ἐν ᾗ τᾶφήσει, χαλκόνωτόν ἱεᾶν. Troad. 1183.

Χαλκὸπάρῃος, et χαλκὸπλευρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreas habens genas,] brazen-cheeked or sided. Κόρυθος διὰ χαλκὸπάρῃον. ω. 522. See also Soph. Electr. 54. SYN. Χαλκὸγενής.

Χαλκὸπιδός, vid. Χαλκὸβᾶτης.

Χαλκὸπλευρός, vid. Χαλκὸπάρῃος.

Χαλκὸπληθής, ἔος, adj. [ære impletus,] brass nailed. Καὶ χαλκὸπληθῇ Δανᾶϊδων ὀρμᾶν στρατόν. Eur. Suppl. 1230.

Χαλκὸπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ære cusus,] cast of brass. Οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκὸπληκτός. Soph. Electr. 484. SYN. Χαλκὸκτύπος.

Χαλκὸπους, πόδος, adj. [æreos pedes habens,] brazen-footed. Χθὼνός κἀλεῖται τῆσδε χαλκὸπους ὁδός. Œ. C. 57.

Χαλκὸπῦλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [portas æreas habens,] brazen-gated. Χαλκὸπῦλόν τ' ἐθέαν. Troad. 1102.

Χαλκός, οὔ, ὁ, subst. [æs,] brass. Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλίσιαι. B. 226. EPIITH. Ἐρῦθρός, εὐάνωρ, νώροψ, τᾶμέσιχρως, ψυχρός, θεσπέσιος, τᾶνᾶρκης, σκληρός, ἀπεχθής, αἰθὺς, σμερδαλέος, ὀξύς, ποιμήτωρ.

Χαλκὸστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreum os habens,] brazen-mouthed. Χαλκοστόμου κώδωνός ὡς Τυρσηνικοῦ. Aj. Fl. 17.

Χαλκότευκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex ære factus,] made of brass. Ἡ χαλκότευκτὰ κληῖθρα λύσαντες μόχλοι; Iph. T. 99.

Χαλκότευχης, ἑὸς, adj. [ære armatus,] armed with brass. Χαλκότευχους τὲ Κῆ-παίῳ; Eur. Suppl. 1009.

Χαλκτοξός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreum arcum habens,] having a brazen bow. Καὶ τοῦτ' χαλκτοξών. Nem. 3. 64.

Χαλκτορός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui æs perforat,] brass-penetrating. Οὐ πρέπει νῶϊν χαλκτοροῖς ξιφῆσιν. Pyth. 4. 261.

Χαλκτοτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ære percussus,] smitten by brass. Κάτ' χαλκτοτύπους ὠτειλάς. T. 25. SYN. Χαλκοπληκτός.

Χαλκὸχάρμης, ου, adj. [ære vel bello gaudens,] delighting in brass or war. Χαλκὸχάρμαι ξῆνοι. Pyth. 5. 109.

Χαλκὸχίτων, ὠνός, adj. [æreum lorica habens,] brazen-mailed. Λίπε χαλκὸ-χίτωνας Ἀχαιοὺς. K. 287. SYN. See Χαλκεόπλος.

Χαλκῶν, v. [ære induo,] to clothe with brazen armor. Εὐθύς ἐνὸπλιᾷ χαλκω-θεὶς ἐπαίξεν. Olymp. 13. 123.

* Χαλκωδονίον, ου, τὸ, P. N. [Chalcodonium,] a mountain near Pheræ. Μίμ-νεν ὑπὸ σκῦπτην ὄρεος Χαλκωδονίου. Apoll. 1. 50.

Χαλκωδοντιᾶδης, ου, patronym. a (2) Χαλκῶδων, οντός, ὁ, P. N. [Chalcodontis filius; (2) Chalcodon,] the son of Chalcodon, a king of Eubæa. Χαλκωδον-τιᾶδης, μεγάρθμων ἀρχὸς Ἀβάντων. Δ. 464. See also Philoct. 489.

* Χαλκωδοντίδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Chalcodontidæ,] the Eubæans. Ἦν ταῖς Ἀθη-ναῖς τοῖς τὲ Χαλκωδοντίδαις. Ion 59.

Χάλκωμα, ἄτος, τὸ, subst. [æramentum,] any thing made of brass. Ἐπειτ' ἐπαί-νεσόν τι τῶν χαλκωμάτων. Vesp. 1209. SYN. Χάλκευμα, χάλκιον, σκεῦος, χάλκεον.

Χάλυβδίκος, et χάλυβικός, ἡ, ὄν, adj. [chalybe factus,] made of steel. Δόξης ἁγῶνι τόνδ' ἄτερ χάλυβδικοῦ. Heracl. 162.

Χάλυβες, ὦν, οἱ, P. N. [Chalybes,] a nation in Scythia, where iron is said to have been first found. Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὖς φυλάξασθαι σὲ χρή. P. V. 740. EPI TH. Σιδηροτέκτονες, ἀνήμεροι, οὐ πρόσπλαστοι ξένοις.

Χάλυψ, ὅς, ὁ, subst. [chalybs,] steel. Ἐπίνω-μῆ χάλυβος Σκύθων ἀποι-κός. Sept. Theb. 726.

Χάμαdis, χάμαΞε, et χάμαι, v. [humi,] on the ground. Αἰχμὴ χαλκείῃ χάμαdis βόμβησέ. Π. 118. See also Med. 1167. and Bacch. 623. SYN. ἘραΞε.

Χάμαιγενής, ἑὸς, adj. [e terra ortus, terrigena,] born of the earth, sprung from the ground. Ἀγχίση, κύνιστ' ἐχάμαιγενῶν ἀνθρώπων. Hom. Hym. 5. 108.

Χάμαιεννός, ἄδος, χάμαιεννός, et χάμαικοιτής, οὗ, adj. [humi cubans, humilis,] lying on the ground. Οἷά σῃς χάμαιεννάδες αἰὲν ἔδουσιν. κ. 243. See also Π. 235. and Trach. 1168. SYN. Χάμαικλινής, χάμαιεχίς.

Χάμαιπέτης, ἑὸς, adj. [humi procidius,] falling to the ground, low. Ὑψοθεν χάμαιπέτης. Bacch. 1100.

Χάμεννη, ης, et χάμεννός, ἰδός, ἡ, subst. [stibadium humi stratum,] a bed spread on the ground. Οὐδ' ἂν χάμεννη, πᾶν γέ κειρίαν ἔχων. Aves 816. See also Theocr. 7. 133. SYN. Δέμνιον.

Χάμηλος, ἡ, ὄν, adj. [humilis, abjectus,] low, ignoble. Ὁ δὲ χάμηλᾷ πνέων, ἄφαντον βρέμει. Pyth. 1. 46. SYN. Χθάρμᾶδος, μικρός, ταπεινός, οὐτιδανός.

Χανδάνω, v. [capio,] to hold, contain. Τὸ οἱ αἰὲν ἐχάνδανέ δεξιτέρᾳ χεῖρ. Theocr. 13. 57. SYN. See Χάζω.

Χανδόν, adv. [ore hiant,] with open mouth. Βλάπτει, ὅς ἂν μιν χανδόν ἐλγ. φ. 294.

Χαῶνες, ὦν, οἱ, P. N. [Chaones,] a people of Epirus. Οἰδέν τις ὑμῶν τὰ γβᾶ-τᾶν, ἢ τοὺς Χαῶνας. Acharn. 613.

Χᾶος, ἑὸς, τὸ, subst. [(1) hiatus vastus, (2) ær, (3) chaos, (4) inferna,] a gulf; the air, the atmosphere; chaos; hell. Διὰ τῆς πύλῃς τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χᾶους. Aves 192. PHR. See Aves.

Xäpà, vid. Xäpμä.

Xäpαγμᾶ, ätös, τὸ, subst. [(1) scriptura impressa, insculpta, (2) argentum cuminum, (3) morsus,] (1) engraved characters, (2) a coin, (3) a bite. Ἐχίδνης ἀργίῃ χᾶράγμᾶτι. Philoct. 267. SYN. Δῆγμᾶ, τύπος, χᾶρακτήρ.

Xäpᾶδpα, as, ἡ, subst. [terræ fissura, caverna, torrens,] a ravine, a cavern, a torrent. Φώνῃν δ' εἶχεν χᾶράδpας ὀλέθρον τέτοκυίας. Pax 757. SYN. Διώpυξ, χείμαρρος, χάσμᾶ. EPITH. Κολή.

Xäpᾶδpῖος, ου, ὁ, subst. [avis flava quæ alveos torrentium habitat,] a yellow bird which frequents ravines, a sea-lark. Οἱ χᾶpᾶδpῖοι καὶ τᾶλλα πτόταμι' ὄρνεᾶ. Aves 1141.

Xäpακτήρ, ἥρος, ὁ, subst. [nota impressa, forma, character, stylus,] a mark impressed, the character, a style, a form. Δεινὸς χᾶρακτήρ, κᾶπίσημος ἐν βροτοῖς. Hec. 379. SYN. Xäpαγμᾶ, σημειῶν, τύπος, τpῶπος. EPITH. Φάνερος, λαμπρός, χρηστός.

Xäpαξ, ἄκός, ἡ, (2) ὁ, subst. [(1) adminiculum vitis, (2) sulcus,] (1) the prop of a vine, (2) a furrow. Λάβοιμ' ἄν αὐτ' ἐς χᾶpᾶκᾶς. Pax 1263. SYN. Σταυρός, κᾶλᾶμος, τᾶφρος.

Xäpᾶσσω, v. [(1) sculpo, (2) formo, (3) incido, (4) exacerbo,] to carve; to form; to cut; to anger. Νῶτον χᾶpαχθεῖς. Rhes. 73. SYN. Τυπῶ, ἐγκόπτω, γλύφω, θίγω, ὀξύνω.

* Xäpης, ηtös, ὁ, P. N. [Chares,] an Athenian general. Ἐτέρους δὲ παρὰ Xäpη-τῖ. Acharn. 604.

Xäpητάδης, ου, ὁ, P. N. [Charetades.] See in Φῖλῶδωpῶτης.

Xäpιδώτης, ου, ὁ, et χᾶpιδῶτης, ιδός, ἡ, subst. [gratiæ dator,] a giver of grace or elegance. Χαῖp', Ἑpμῇ, χᾶpιδῶτᾶ. Hom. Hymn. 17. 12.

Xäpῖεις, εσσᾶ, ἐν, adj. [venustus, jucundus, doctus,] graceful, pleasant. Xäpῖεντᾶ γ' ἦκεις δῶpᾶ τῷ θεῷ φέpων. Plut. 849. SYN. Ἐπῖχᾶpῖς, εὐτερπῖς, εὐτpᾶπέλδς, ὠpᾶῖς, ἄστεῖδς.

Xäpιδῶμαι, v. [(1) gratificor, (2) indulgeo, (3) dono,] to gratify; to bestow a favor; to oblige. Δράσαντᾶς ἡμᾶς σῇ χᾶpιδεσθαι φρενῖ; Hipp. 1257. SYN. Δωρεῶμαι, διαδίδωμι, ἐπῖτpῶ, συγχωρεῶ.

Xäpῖκῶ, οὗς, ἡ, P. N. [Chariclo,] the mother of Tiresias. Ὅθ' οὐχ ἄγειτῶ Xäpῖκῶ. Call. 5. 67.

Xäpῖπῶς, ου, ὁ, P. N. [Charippus.] Ξάνθιππῶν, ἡ Xäpῖπῶν. Nub. 63.

Xäpῖς,¹ ἱtös, ἡ, subst. [(1) gratia, Gratia, (2) beneficium, (3) gratus animus, (4) præmium, (5) amicitia, benevolentia,] grace, one of the Graces; benefit; gratitude; reward; friendship, kindness. Διᾶ μᾶκpοῦ γᾶp ἡ χᾶpῖς. Hec. 320. SYN. Ἀγλαῖα, κᾶλλῶς, δωρεᾶ, τιμῇ, φίλῶτης. EPITH. Μεγίστη, γλυκῦτάτη, πᾶτpῶ, ἁχᾶριστὸς, ἁχᾶpῖς, ἁπληστὸς, ἁγῆpως, μετpῖα, ὠμῶφᾶγος, λιγεῖᾶ, ἀμᾶθῖς, χῶpῶποιὸς, φίλη, πῶνηpᾶ, ἀδῖκός, (plur. Gratia²) κᾶλᾶι, λιτᾶpῶκpῖδεμνοι, αἰδοῖται, βᾶθῦζωνοι, εὐπλῶκάμοι, κᾶλλῖπᾶpῖοι, κᾶλλῖκῶμοι, κλειναῖ, ἀγᾶνᾶι, ὀλβῶδῶτερᾶι, ἱμερῶφωνοι, ἡδῦπνῶοι, ἀοῖδιμοι, θεσπέσῖαι.

Xäpῖτόγλωσσῶ,³ v. [lingua gratificor,] to gratify with the tongue. Xäpῖτογλωσσῶσσειν ἐνῖ μοι' φέpῃ γᾶp. P. V. 302. SYN. Γλωσσῶχᾶpῖτέω.

Xäpμᾶ, ätös, τὸ, χαῖpηδῶν, ὄνός, ὁ, χᾶpᾶ, ᾶς, et χαpμῶνῃ, ἡς, ἡ, subst. [gaudium,] joy. Πρὸς τᾶς τῦχας τῷ χᾶpμᾶ, τοὺς γῶους τ' ἐχέ. Helen. 320. See also Acharn. 4. Phœn. 173. and Herc. F. 384. SYN. Xäpμῇ, ἡδὸνῃ, τέpφῖς, γηθῶσuhn, εὐφpῶσuhn. EPITH. Ἡσυχῶν, κᾶλλῖνικῶν, θεσπέσιῶν, λαμπρῶν, γλυκῦ, ἀγλαῶν, ἐπῖχῶpῖον, ἡδῶ, γηθῶσuhnῶν, ἀπῶνῶν, γλυκῦῶν.

Xäpμῃ, ης, ἡ, subst. [(1) gaudium, (2) certamen,] joy; a contest. Ἐπεὶ πpῶκᾶλέσσᾶτῶ χᾶpμῃ. H. 218. See also Pind. Ol. 9. 129. SYN. Xäpμᾶ, μᾶχη. EPITH. Δεικῇς, οὐλῶμενῃ, φθισήνωp, ἐμφύλιῶς.

¹ The accusative χᾶpῖν is used as a preposition in the sense of *propter*, on account of.

² The names of the three Graces are contained in the following line of Hesiod, Theog. 909: Ἀγλαῖην τέ, καὶ Εὐφpῶσuhnην, Θᾶλῃην τ' ἐpᾶτεuhnῃν.

³ See Dr. Blomfield's remarks on this word in his Glossary.

Χαρμῶν, vid. Χάρμα.

Χαρμόφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [mentem exhilarans,] soul-delighting. Ἐρμῆς χαρμόφρων εἰρύνσασθ' ἐπὶ τὰ ἔργα. Hom. Merc. 127.

Χάρσπς, ἡ, ὄν, adj. [(1) lætus, (2) cæsius, (3) trux,] glad; blue-eyed; savage. Ἄνδρες χάρσποισι πύθίοις. Pax 1065. SYN. Περὶ χάρης, γλαυκός, φέρβερς.

Χαρτὺς, ἡ, ὄν, adj. [dignus de quo lætemur, acceptus, jucundus,] deserving of rejoicing, acceptable. See in Χαίρω.

Χάρυβδις, ἔως, Ion. ἰός, ἡ, P. N. [Charybdis, vortex marinus,] a whirlpool on the coast of Sicily. Εἶπας τὴν ὁλόην μὲν ὑπεκπρόφθοιμι Χάρυβδιν. μ. 113.

EPITH. Διδῶ, δεινὴ, στῶνδεσσά, ἀπηνής.

Χάρων, οντός, ὁ, P. N. [Charon,] the ferryman of Hell. Οὐθ' οὐπὶ κώπη ψυχόπομπός ἄν Χάρων. Alcest. 371. EPITH. Νεκροστολός, νεκροπομπός, στῶγερς, στῶγυς κάμόντων πορθηεύς.

Χασκάζω, et χάσκω, v. [hio,] to gape. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωῶκρετην. Vesp. 692. See also Equit. 1029. SYN. See Χαίνω.

Χάσμα, et χάσμημα, ἄτος, τὸ, subst. [hiatus, vorago,] a gaping, gulf, chasm. Λέουσι χάσμι ὁδόντων. Anacr. 2. 5. See also Aves 61. SYN. Χάρᾶδρα.

EPITH. Δεινὸν, λυσσην.

Χασμάδμαι, v. [hio,] to yawn, to gasp. Ὅπταν χασμᾶ, καὶ τοὺς καυλοὺς. Equit. 824. SYN. Χαίνω, ἄνᾶχαίνω, χασμεῖμαι.

Χάττω, et χᾶτίζω, v. [(1) egeo, (2) percupio,] to want; to long for. Οὐκ ἐτὶ τοι δυνάμαι, χᾶττοντὶ περ ἔμψης. O. 399. See also Heracl. 466. SYN. Χρήζω, δεῖμαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι.

Χαυλιῶδων, οντός, adj. [exertos dentes habens,] having prominent teeth. Κάπρος χαυλιῶδων. Hes. Scut. 387.

Χαυνόπλιτης, ου, ὁ, subst. [civis superbia elatus,] a puffed-up citizen. Μῆτ' εἶναι χαυνόπλιτας. Acharn. 635.

Χαυνόπρωκτος, ου, ὁ, subst. [exoletus,] a pathic. Ὅτ' ἡ χαυνόπρωκτους τοὺς ἰάαντας κάλει. Acharn. 106.

Χαυνός, η, ὄν, adj. [(1) laxus, (2) inflatus, (3) levis,] loose; hollow, puffed up; light. Χαυνόν τι πᾶν. Aves 819. SYN. Ἀβρός, ἀπᾶλός, ὑπερήφανός, γλίσχορός, μάταιός.

Χαυνῶω, v. [inflo, stolidum superbum reddo,] to inflate, to render foolishly proud. Αἶ μοι λεγούσαι τούτ' ἐχαυνώσαν λόγους. Androm. 923. SYN. Φυσᾶω, ἀνίημι, ἐπαίρω, ὑψῶω.

Χαυνώσις, ἔως, ἡ, subst. [laxatio, demulcens adulatio,] "a fraudulent discourse, that softens the minds of the judges, and engages them to acquit a man lawfully accused." Sanxay. Ἡ χαυνώσιν ἀνᾰπειστηρίαν. Nub. 873.

Χεζητιάω, et χέσειω, v. [cacaturio,] to go to stool. Ἐγὼ δὲ κατὰ κείμαι πᾶλαι χεζητίων. Eccles. 313. See also Equit. 994.

Χεζικηνικός, ἡ, ὄν, adj. [cacatorius,] Αὐτὴ βεβαπται βάμμα χεζικηνικόν.² Pax 1176.

Χέζω, v. [caco,] Μὴ βδεῖτῃ, μηδὲ χέζεθ' ἡμέρων τριῶν. Pax 151.

Χεῖα, ἄς, ἡ, subst. [latibulum serpentis,] a serpent's den, a hiding-place. Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστέρος. X. 93. SYN. Φωλεῖς, εἰλεῖς.

Χεῖλός, εὖς, τὸ, subst. [labrum,] a lip. Κεῖς αὐτὸ χεῖλη πώματος ἐχρημέναι. Ion 1199. SYN. Χελώνη. EPITH. Ἀκρόν, καθάρων, ἀπᾶλόν, θράσῳ, ρύδων, δολοφρόν, γλυκὺ, ἐπὶ ῥατὸν, ἀνᾶλεῖν, γέμον πειθοῦς, ἐρκὺς ὁδόντων.

Χεῖμα, ἄτος, τὸ, et χειμῶν, ὦνός, ὁ, subst. [hyems, tempestas,] winter, a storm. Ὡ ναυτίλοισι χειμᾶτος λίμην φάνετς. Androm. 883. See also Troad. 690.

SYN. Χειμῆρια ὦρα, λαίλαψ. EPITH. Ἀγρίων, μετρίων, αἰνόν, ἀλεγεινόν, ἡνέμοεν, ὁλόων, λευγαλεῖν, πικρόν, δυσθαλπές.

Χειμάζω, et χειμαίνω, v. [tempestate vexo,] to toss in a storm. Δῶμων σὼν ὁλβὺς ὡς χειμάζεται. Ion 966. See also Pyth. 9. 57.

¹ Χάρσπς is also a P. N. See B. 572.

² See Brunck's note on this passage, and Markland, Eur. Suppl. 1181.

Χεῖμαρρος, ου, ὁ, subst. [paxillus sub carina fixus,] a peg placed under the keel, in a hole through which the bilge-water was discharged. *Χεῖμαρρον ἐξεῤυσας*, Hes. Op. 624.

Χεῖμαρρόος, *χειμαρρόους*, et *χειμαρρός*, ου, ὁ, subst. [torrens,] a torrent; adj. tempestuously flowing. *Πόταμος χειμαρρόος ὥση*. N. 138. See also Bacch. 1082.

Χειμερίος, α, ὄν, adj. [(1) hibernus, (2) tempestuosus,] wintry; stormy. *Κυμὰ τὸ πλῆξ χειμερία κλονεῖται*. C. C. 1241. SYN. "Ομβρίος, νιφώδης, κειμωνό-
τῦπος.

Χειμών, vid. *Χεῖμα*.

Χειμωνότῦπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hibernus,] wintry, stormy. *Χειμωνότῦπῳ, βροντῇ, στέρῳ πῇ τ'*. Aesch. Suppl. 35. SYN. See *Χειμερίος*.

Χεῖρ, *χειρὸς*, poet. *χερὸς*, ἡ, et dimin. *χερῶδριον*, ου, τὸ, subst. [manus, copiae,] a hand, force. *Πάρασχες χεῖρά τῇ πρεσβυτιδί*. Hec. 830. SYN. *Πάλαιμῃ*, *δυνάμει*, *βόθρεια*. ΕΡΙΤΗ. *Ἰκέσια, ἀπολέμους, βορθησία, λευσίμους, σύμμαχους, πολυφρόνους, ἀφθονούς, κωπήρης, βίαιος, βάρβαρος, ἀσθενής, δούλη, πύνηρά, οικεία, ἄγνη, κἀκή, κἐνή, ἀκρά, βάρεϊά, φίλη, ἄραϊα, μέση, ἀαπτός, ἀπᾶλή, ἀτριπτός, ἀνδρόφρονος, δεινὴ, κἐνέα, στίβαρά, ἐλᾶφρά, ἁθανάτη, κἀτᾶπρηνὴς, πᾶχειά, νέοντά-
τος, θραῦσειά, ἀνιπτός, ἀμβροῦσια, τολμήεσσά, ἀλεξικάκος, φόνυεσσά, δόλοεσσά, ἁμᾶχος, λαιμότῳμος, φιλόξεινος, ἀντίβιος, μταίφονος*.

Χειράγωγεω, v. [manu duco,] to lead by the hand. "Ἐρως ἐχειράγῳγει. Anacr. 174. 10.

Χείριος, α, ὄν, adj. [subjectus,] subject. *Γυναικὰ χείριαν λαβών*. Androm. 626. SYN. *ὑποχείριος*, q. v.

Χειρίς, ἰδός, ἡ, subst. [manica, manus involucrium,] a sleeve, a glove. *Χειρί-
δας τ' ἐπὶ χερσίν*. ω. 229.

Χειροδακτύος, ου, ὁ et ἡ, adj. [manu caesus,] slain by the hand, slaughtered. *Χειροδακτῆα σφάγι' αἰμόδᾶφῃ*. Aj. Fl. 219.

Χειροδεικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [manu ostensus, manifestus,] pointed out by the hand, manifest. *Εἰ μὴ τᾷδε χειροδεικτᾷ*. C. R. 901. SYN. "Εκδηλός, φάνερός, κἀτὰδηλός.

Χειροδίκης, ου, ὁ, subst. [qui jus potentia sua metitur,] one whose right depends on his own power. *Χειροδίκαι*. Hes. Op. 187. SYN. *Πάνουργός, βίαιος*.

Χειροδράκων, οντός, adj. [manus serpentibus armatas habens,] dragon-handed. *Χειροδράκοντες, χρῶτά μελαιναί*. Eur. Electr. 1341.

Χειρομακρόν, ου, τὸ, subst. [(1) mantile, (2) capitis involucrium muliebre,] a towel; a female head-dress. *Χειρομακρὰ δὲ καγγύων πορφύρα*. Sapph. 61.

Χειροπληθής, ἑός, adj. [manum implens,] filling the hand, large. *Χειροπληθῇ τὲ κῶρύνῃ*. Theocr. 25. 63.

Χειροποιέω, et med. *ἐῶμαι*, v. [manu facio,] to manufacture. *Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τᾷδε*. Trach. 893. SYN. *Διᾶπράσσω, χειρουργέω*.

Χειροτένων, οντός, adj. [qui manibus est longis,] long-handed or clawed. *Βλαιο-
σοί, χειροτένοντες*. Batrach. 288.

Χειροτέχνης, ου, *χειρώναξ*, ακτός, et *χειρωνάκτης*, ου, ὁ, subst. [opifex,] a handicrafts-man, a mechanic, an artist. *Τῶν χειροτέχνων*. Plut. 617. See also Eur. fr. Phil. 63. SYN. *Δημιουργός, τέκτων, τέχνηεις, χειουργός*.

Χειροτέχνικός, ου, ὁ, subst. [opifex callidus,] a clever artist. *Παῖδας ἐφύτευσᾷς ὅτι χειροτέχνικωτάτους*. Vesp. 1276.

Χειροτέρος, vid. *Χείρων*.

Χειροτῶνέω, v. [protensa manu eligo,] to elect by stretching out the hand. *Ἐγὼ δᾷ τούτους χειροτῶνουντας μὲν τάχεις*. Eccles. 797. SYN. *Ψηφίζομαι, ἐκλέγω*.

Χειροτόνητός, α, ὄν, adj. verbal. [porrecta manu eligendus,] must be voted for. *Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ' ὅμως δὲ χειροτόνητέον*. Eccl. 266.

Χειροτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sublatis manibus,] with uplifted hands. *Χειροτό-
νους λίρας*. Sept. Theb. 158.

Χειρῶμαι, v. [(1) manuum viribus supero; (2) tracto,] to subjugate; to handle. Δάμαρτᾶ τὴν ἐμὴν χειρῶσμαι. Troad. 854. SYN. Ὑπότασσω, κρατέω, δάμω, δάμειω.

Χειρουργία, et χειρωναξία, as, ἡ, subst. [operatio quæ fit manibus,] manual labor, operation. See in Λιπαρίου, and P. V. 45. SYN. Ἐγχείρημά, τόλμα. Χείρωμά, ἄτος, τὸ, subst. [quicquid manibus fit,] the work of the hands, a deed. Καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβυχῶν χειρώματα. Sept. Theb. 1024. SYN. Φθός.

Χείρων, χέρειων, χειρῶτερὸς, poet. χέρειώτερὸς, α, ὄν, adj. [pejor,] worse. Μὴ χείρων πατέρως. Heracl. 329. See also A. 114. O. 513. and M. 270. SYN. Ὑπὸσσω, ἐλάσσω, ταπεινώτερως.

Χείρων, ὄν, P. N. [Chiron,] one of the Centaurs, the tutor of Achilles. Χείρων ἐξεπόνασεν. Iph. A. 209. EPITH. Δίκαιότατος Κενταύρων, φίλα φρονέων, σώφρων, Φιλλυρίδης, πέλωριος, θεῖος.

Χειρώναξ, vid. Χειρῶτεχνος.

Χειρωναξία, vid. Χειρουργία.

Χειρῶμαι, v. [capio,] to contain. Οὐδὸς δ' ἀμφότερους ὁδε χεῖσεται. σ. 17. Hym. Ven. 253. SYN. Χωρῶ.

Χειρωνίδες, ὄν, αἱ, P. N. [Pelion,] a mountain in Thessaly, so called from Chiron who resided there. Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι. Call. 4. 104.

Χελιδόνιον, ὄν, τὸ, subst. [chelidonia,] celandine, or swallow-wort. Κυανέον τε χελιδόνιον. Theocr. 13. 41.

Χελιδών, ὄν, ὁ, subst. [hirundo,] a swallow. Χελιδόνων μουσεῖα. Eur. fr. Alcm. 2. 2. EPITH. Φίλη, ἐτησία, μόλουσα, λίγυρα, λαλὸς, Κεκρόπις, ἡρίνη. PHR. Ἄγνωτᾶ φωνὴν βάρβᾶρον κεκτημένη.

Χέλυνη, ης, ἡ, subst. [labrum superius,] the upper lip. Ὑπ' ὀργῆς τὴν χέλυνην ἐσθίων. Vesp. 1078. SYN. See Χεῖλος.

Χέλος, ὄν, ὁ, subst. [(1) chelys; (2) pectus,] a shell; the breast. Παρὰ τῇ χέλυσι ἐπτάτονου. Herc. F. 683. SYN. Λύρα, κιθάρα. EPITH. Ἐράτεινῃ, ἀσπασία, ἐρατῇ, χοροῖτις, ὀρεία, δαιτὺς, ἐταίρη, χρυσέα.

Χέλωνη, ης, ἡ, subst. [testudo,] a tortoise. Ἵω χέλωναι, μάκαρται τοῦ δέρματός. Vesp. 1283. EPITH. Λιθόβριος, κραταίρινος, μαρμαῖρα.

Χεῖρας, ἄδος, ἡ, et χερᾶδος, ἄδος, τὸ, subst. [acervus parvorum lapidum,] a heap of pebbles. Βωμόν δ' αὖ χερᾶδος παρ' ἐνὶ ἡνέον. Apoll. 1. 1123. See also Pyth. 6. 15. SYN. Λιθᾶς. EPITH. Παμφθός.

Χεῖριώτερως, et Χεῖρων, vid. Χείρων.

Χεῖρᾶρης, χερίρης, ὄν, adj. [qui aliquid manu aptat,] hand-fitting, expert. Ὅπως χεῖρᾶρᾶν. Pyth. 5. 47.

Χερμαδίον, ὄν, τὸ, et χερμαῖς, ἄδος, ἡ, subst. [lapis missilis,] a missile stone. See in Εὐδητὺς, and Bacch. 1085. SYN. Λιθός, λιθᾶς. EPITH. Μεγά, ἀνδραχθές, ὀκρυῖεν, σκληρὸν, στῆνεν, ἀλεγεινὸν, θύον.

Χέρνης, ητός, χερνήτης, ὄν, ὁ, et χερνήτις, ἰδός, ἡ, adj. [manuum labore vivens pauper,] living by manual labor, poor. Ἐν χέρνησι δόμοις ναίω. Eur. Electr. 207. See also P. V. 922. and M. 433.

Χέρνησος, vid. Χερσὸνησος.

Χερνίβον, vid. Χέρνιψ.

Χερνίπτωμαι, v. [(1) manus lavo, (2) aqua lustrali adspargo,] to wash the hands; to sprinkle lustral water. Χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψωμαι. Iph. T. 623.

Χερνίψ, ἰβῆς, ἡ, et χερνίβον, ὄν, τὸ, subst. [(1) aqua, qua abluuntur manus; (2) aqua lustralis. Vid. Stanl. ad Choëph. 123. and Athen. 9. 409.] water for washing the hands, lustral water. Εὖ γ' εὖν θύοις ἂν χερνίβων. Orest. 1619. See also Ω. 304. EPITH. Πηγαῖος.

Χερῶπληκτός, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [manu impactus,] struck with the hand. Χερῶπληκτοὶ δ' ἐν στέροισι πέσονται. Aj. Fl. 631.

Χερσαῖος, α, ὄν, adj. [terrestris, in terra continente,] terrestrial, continental. Βῶα γὰρ κύμα χερσαῖον στρατοῦ. Sept. Theb. 64. EPITH. Χθονοστιβής, γαιήϊος, χερσῶβιτος.

* Χερσεύω, v. [in sicco constituo, incultus sum,] to place on land, to be uninhabited. Τὸν παῖδ' αὖ χερσεύει μῦθος. Eur. fr. Polyid. 1. 3.

Χερσιδάμας, αντὸς, ὁ, P. N. [Chersidamas.] Χερσιδάμαντ' αὖ δ' ἐπειτ' αὖ. Λ. 423.

Χερσὺν ἡσίως, α, ὄν, [Chersonesius,] of the Chersonese. Ὅς τὴν ἀρίστην Χερσὺν ἡσίαν πλάκ' αὖ, Hec. 8.

Χερσὺν ἡσὺς, Χερρὺν ἡσὺς, et Χέρνῃσος, ου, ἡ, P. N. [Chersonesus,] the Chersonese, a peninsula. Κατ' ἀγαγὼν ἐκ Χερρὺν ἡσίου. Equit. 262. See also Apoll. 1. 925.

Χέρσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sterilis,] barren. Χέρσους φθάρῃναι κατὰ μους ὑμᾶς χερῶν. Cē. R. 1502. SYN. Ἐρημὸς, ἐνδεής, ἀκαρπὸς, ἀνῆρτὸς.

Χερῶδριον, vid. Χείρ.

Χεσεῖω, vid. Χεζητῶω.

Χεῦμ' αὖ, αντὸς, τὸ, subst. [fluentum,] a stream. Καλὸν δὲ πόντον χεῦμ' ἰδεῖν εὐνῆμ' αὖ. Eur. fr. Dan. 10. 2. SYN. Ῥεῦμ' αὖ, ῥεῖς, ῥοή, χυή. EPITH. Πῶτ' αὖ, ἀμυρῶσιν, βαθὺ, ἀκῆρατὸν, ἀναιδὲς.

Χέω, χεύω, f. χεύσω, 1 aor. ἔχευ' αὖ et ἔχευ' αὖ, v. [fundo,] to pour. Δακρὺν ἄπ' ὀφθαλμῶν χέων. Cycl. 404. SYN. Ἀποχέω, λείβω, ἐκχέω.

Χηλαργός, Dor. χαλαργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est velocibus vel albis ungulis,] having rapid or white hoofs. Χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις.

Χηλή, ἡς, ἡ, subst. [ungula,] a hoof. Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον πύδων. Phœn. 42. SYN. Ὀπλή, ὄνυξ. EPITH. Τετραβάμων, φοινικοσκελής, ὀμφήσεα.

Χηλῖνος, η, ὄν, adj. [plexus,] platted. Χηλινὸν δ' ἀγγὺς ἐχόν. Anacr. 101. SYN. Χηλευτός, πλεκτός, ραπτός.

Χηλὸς, ου, ἡ, subst. [arca,] a chest. Τό ρ' αὖ τ' ἐκ χηλοῦ λαβών. Π. 228. SYN. Κιβωτός, κίστη, πυξίς. EPITH. Ἐρίπρεπής, περικαλής, πύκνῃ, δαιδύλεα, κάλλῃ, δουράτ' αὖ, εὐδέστη.

Χην, χηνός, ὁ et ἡ, subst. [anser,] a goose. See in Εὐτελεία. EPITH. Ἀργή, πελωρός, ἡμέρος, δουλιχόδερος.

Χηνᾶλῶπῃς, ἐκός, ὁ, subst. [vulpauser,] a brent goose. Χηνᾶλῶπῃς Ὀξέγειν. Aves 1295.

Χηνεῖος, α, ὄν, adj. [anserinus,] of a goose. Μόσχων τέρεται σάρκες, χηνεῖα τε δαίς. Eur. fr. Cress. 9. 4.

Χηράμος, ου, ἡ, subst. [latibulum, lustrum ferarum] a lurking-place, a cavern, a lair. Στεινὴν περὶ χηράμων εἰλίσσονται. Apoll. 4. 1452. SYN. Φωλεός, χάσμημα, χάσμα. EPITH. Κοιλή.

Χηρεύω, v. [viduus sum, solitarius vago,] to be deprived or destitute, to wander in solitary places. Μέλεις μελέω πῶδ' αὖ χηρεύων. Cē. R. 479. SYN. Σπᾶνίζω, ἐνδεής, ὀρφανός, ἐρημὸς εἰμ'.

Χήρως, α, ὄν, adj. [viduus,] bereft, widowed. Στυγαὶ δ' ὄψεις χήρων μελᾶθρων. Alcest. 875. SYN. Ὀρφανός, ἐρημὸς.

Χηρὸς ὄνῃ, ἡς, ἡ, subst. [viduitas,] widowhood. Χηρὸς ὄνῃ πῶσός. Apoll. 4. 1064. PHR. See Pers. 133-39, and 537-545. Maltb.

Χηρῶω, v. [viduo, privo,] to make a woman a widow, to render desolate, to deprive. Χηρῶσ' αὖ ἀγυῖας. E. 642. SYN. Ἐρημῶω, κενῶω, ἐκπορθεῶ, στέρεω.

Χηρωστής, ου, ὁ, subst. [hæres orbi,] the heir of one who dies childless. Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. E. 158. Hes. Th. 607.

Χήτος, ἔως, τὸ, subst. [indigentia,] want. Χήτει χάρσποισ' σελήνης. Arat. 1152. SYN. Χητὸς ὄνῃ, σπᾶνις, ἐνδεία.

Χθᾶμᾶλός, η, ὄν, adj. [humilis,] low. Τὸν δ' ἐτέρων σκῶπελον χθᾶμᾶλῶτέρων ὄψει. μ. 101. SYN. Πεδινός, τᾶπεινός, χαμαιπετής, οὐδαῖος.

Χθές, et ἐχθές, adv. [heri,] yesterday, lately. Χθές οὖν Κλέων ὁ κηδεμών. Vesp. 242. See also Antig. 456. SYN. Τῇ πρότερα.

Χθεσινός, et χθιζός, η, ὄν, adj. [hesternus,] of yesterday. Διὰ τὸν χθεσινόν γ' ἀνθρωπὸν. Vesp. 281. See also Apoll. 4. 1436.

¹ Χέρσος, γῇ being understood, is used as a subst. in the sense of land, a continent, Hipp. 148, Iph. T. 885, &c.

Χθονιάφορος, ου, ό et ή, adj. [in terram dilatus,] borne to the ground. Χθονιάφορον ἐκ δὲ τοῦ. Eumen. 817.

Χθονίος, α, όν, adj. [(1) terrestris, (2) inferus,] earthly, of the earth, infernal. Χθονίον μετὰ Περσεφώνας τ'. Ion 1441. SYN. Ἐπιχθονίος, χθονοσιβής, κάτα-χθονίος, υποχθονίος, ἐπιγείος.

Χθονοσιβής, εὖς, adj. [(1) terram calcans, (2) terrestris,] earth-treading, earthly. Οὐρανιά τε, καὶ χθονοσιβῆ. Œ. R. 301.

Χθονότρεφής, εὖς, adj. [a terra nutritus,] fed by the earth. Χθονότρεφες, ἐδάνον, ή ποτόν. Agam. 1379.

Χθών, χθονός, ή, subst. [terra,] the earth, the ground. See in Χαίνω. SYN. See Γῆ. EPIITH. Διῶ, πολυβότειρά, βωτίανειρά, εὐρύουδειῶ, ἀγχιῶλος, τρηχεῖῶ, ποτνιῶ, ὀλβιούδωρος, εὐκαρπός, εὐρύχορος, βιούδωρος, γλάφυρά, καρποτόκος, βάθύστερος, δούσηνέμος, ἱέρα, ἀνθοκόμος, εὐδιέλδς.

Χιδρόν, ου, τό, subst. [novellum tritici granum,] a young grain of wheat. Τοῖς ἀγροικοῖσι γάρ ἦσθ᾽ αἰ κιδρά. Pax 595.

Χίλιοι, αι, ᾶ, adj. [mille,] thousand. Εἰσὶν γὰρ πόλεις χίλιαί, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπαγοῦσι. Vesp. 707.

Χιλιάς, ᾱδός, subst. [numerus millenarius,] a thousand. Ἐξ χιλιάσιν, κοῦπω πλείους. Vesp. 662.

Χιλίαρχος, ου, ό, subst. [qui mille viris præest,] commander of a thousand men. Χώ χιλίαρχος Δαδάκης. Pers. 309.

Χιλιάναυς, εὖς, adj. [ad mille naves pertinens,] of a thousand ships. Εἴλε σ' ὁ χιλιάναυς Ἑλλάδος ὥκους Ἄρης. Androm. 106.

* Χιλιάναύτης, ου, adj. [ad mille nautas pertinens,] of a thousand sailors. Χιλιάναύτα μυριότεύχοις. Iph. T. 141.

Χιλιόπαλαι, adv. [jamdudum,] a thousand years ago. Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ προπαλαι, πάλαι, πάλαι. Equit. 1155.

Χίμαιρά, as, et Χίμαρος, ου, ή, subst. [(1) capra, item, (2) in fabulis, Chimæra, bestia monstrosa,] (1) a she-goat, (2) the Chimæra. Πρόσθε λέων, ὀπίθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρά. Z. 181. See also Equit. 658. SYN. Αἴξ. EPIITH. (1) Πίον, τείρεινᾶ, (2) πύρπνυός, δεινῆ, μέγαλη, πόδωκῆς, κρατέρᾶ, πνεύσᾶ, ἀμαιμάκτερον πῦρ, τρισώματός, ἀμαιμάκτεν.

Χιμέτλον, ου, τό, subst. [pernio,] a chilblain. Ὅστις ἐπὶ γῆρα χιμέτλον οὐδὲν λήψομαι. Vesp. 1167.

Χιόνόβλητος, vid. Χιόνόκτυπός.

Χιόνόβοσκός, χιόνότροφός, ου, et χιόνόθρεμμων, όνός, adj. [nive nutriens vel nutritus,] nourishing or nourished with snow. Λειμῶνᾶ χιόνόβοσκόν. Æsch. Suppl. 568. See also Phœn. 815. and Helen. 1322.

Χιόνόκτυπός, et χιόνόβλητος, ου, ό et ή, adj. [nive obrutus,] snow-pelted. Κυλλανίως χιόνόκτυπον. Aj. Fl. 695. See also Nub. 269. SYN. Νιφόβολου.

Χιόνόχρως, ωτός, adj. [qui est niveo colore,] snow-white. Χιόνόχρως κύκνου πτέρῳ. Helen. 216.

Χιτώνωδης, εὖς, adj. [nivibus oppletus,] snowy. Τὴν χιτώνωδη Θρήκην κατέχει. Hec. 79. SYN. Νιφόμες, δυσχείμερος.

Χίος, α, όν, adj. [Chiensis,] of Chios. Ἴων ὁ Χίος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι. Pax 835.

Χίος, ου, ή, P. N. [Chios,] an island off the coast of Ionia. Οἷα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος. Pers. 885. EPIITH. Ἀμφίρῳτη, ῥήσων λιπάρωτάτη, παιπαλδέσσα.

Χιτών, όνός, ό et ή, dimin. χιτώνιον, ου, τό, et χιτωνίσκος, ου, ό, subst. [tunica,] an under-garment, a tunic. See in Εὐκλωστός, Ran. 413, and Aves 956. SYN. Φῶρος, ἐσθῆς, ἐσθημά, θώραξ. EPIITH. Σιγᾶλλοις, ἀικελίος, αἰμαῖτοις, δίπλαξ, ἔννητος, κάλός, λαίνος, μάλακος, νηγάτεὺς, πορφύρεὺς, ῥαπτός, ῥυπόων, ῥωγάλεός, τερμιῖτοις, ἐπημοιβός, νεκτάρεός, εὐκλωστός, στρεπτός, στίλβων ἐλαίῳ.

Χιτώνη, ης, ή, adj. [tunicata, epith. Dianæ,] robed. Ἐπακτῆράς τε χιτώνης. Call. 1. 77.

Χιών, όνός, ή, subst. [nix,] snow. Λευκῆς τᾱκείσης χιώνός. Hel. 3. SYN.

Νίφας, νίφετός. ΕΡΙΤΗ. Λευκή, κρύεσσα, ψυχρά, ἀπλή, ὀξεῖα.

Χλαῖνᾱ, ἡς, χλαῖνις, ἰδὸς, ἡ, et dimin. χλαῖνιδιον, χλαῖνισκιδιον, et χλαῖνισκιδιον, ου, τὸ, subst. [læna, palla,] a thick cloak. See in Ἐρέβινθος, Vesp. 675. Lysistr. 491. Acharn. 518. and Pax 1002. SYN. Περὶ βόλη, ἐσθής. ΕΡΙΤΗ. Μελῆα, ἀλεξάνεμος, καλή, μάλᾱ πύκνη, μεγάλη, μάλακη, πορφύρεα, φοινίκεσσα, ἀπλοῖς, ἀνέμοσκεπής, λευκή, τερμυέσσα.

Χλαῖνυς, ὕδως, ἡ, subst. [chlamys, paludamentum,] a cloak, a mantle. Τί δὲ πρόβάλλει τὴν χλαῖνυδᾱ. Lysistr. 986. SYN. See Χλαῖνᾱ.

Χλαῖνυδφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [chlamyde indutus,] wearing a mantle. Παντᾶ χλαῖνυδφόροι ἄνδρες. Theocr. 15. 6.

Χλαῖνιδιον, χλαῖνις, χλαῖνισκιδιον, χλαῖνιδιον, vid. Χλαῖνᾱ.

Χλευάζω, v. [(1) jocor, (2) irrideo,] to mock; to jeer. Σκώπτων, καὶ παίζων, καὶ χλευάζων. Ran. 378. SYN. Ἐμπαίζω, ἐξαπατάω, κατὰ γέλαω.

Χλευή, ἡς, ἡ, subst. [jocus, risus,] jest, laughter, ridicule. Χλευῇ γηθῶσυνοι. Apoll. 4. 1726. SYN. Γέλως, γέλασμα, ὄνειδος.

Χλιᾶρος, Ion. χλιῆρος, ἂ, ὄν, adj. [tepidus,] warm. Χρήσιμα· τὰ δ' αὖ χλιᾶρὰ κατέσθιεν. Acharn. 972. SYN. Θερμὸς.

Χλιδάνος, ἡ, ὄν, adj. [mollis, luxuriosus,] luxurious, wanton. Χλιδάνης ἔχων ἑταίρας. Cycl. 497. SYN. Ἀβρός, τρυφερός, εὐθρυπτός, ἀκόλαστος.

Χλιδάνοσφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [delicatos pedes habens,] elegant-footed. Χλιδάνοσφόρος χόρευει. Anacr. 6. 8.

Χλιδᾶω, v. [luxui deditus sum,] to be luxurious. Χλιδῶ; χλιδῶντας ὦδε τοὺς ἔμους ἐγώ. P. V. 1008. SYN. Τρυφᾶω, ἄβρυνόμαι, μάλακίζομαι.

Χλιδή, ἡς, ἡ, et χλιδημά, ἂτος, τὸ, subst. [deliciæ, luxus,] delicacy, luxury, pride. Ἐδνῶν σὺν πόλυχρυσῳ χλιδῇ. Androm. 2. See also Iph. A. 74. SYN. Τρυφή, μάλακειᾱ. ΕΡΙΤΗ. Καράτομυς, βάριβάρυς, παρθενίος, λουτροφόρος, πολυχρυσός, ὑπέρπλουτος.

Χλίω, v. [exulto,] to exult. Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Choëph. 131. SYN. Θούπτωμαι.

Χλόᾱ,¹ ἂς, ἡ, subst. [(1) herba viridis, (2) viriditas,] green grass; verdure. Λατοὺς βάθειαν ἀνὰ χλόαν. Hipp. 1134. SYN. Βότανη, πῶα, χόρτος, φύλλα. ΕΡΙΤΗ. Γλανκή, ἐλιξ, στεφανώδης, βότρυώδης, ἀνθηρά, πυρῖμος.

Χλόερός, χλωρός, χλόηρος, ἂ, ὄν, et χλωρήτις, ἰδὸς, ἡ, χλωώδης, ἔως, adj. [viridis,] green, verdant. Χλόερά δεργμάτων κῶραισι. Phœn. 670. See also Lysistr. 255. Bacch. 107. and τ. 518. SYN. Θαῖερός, χλωροκόμος, ἀκμάζων, νέος, μάλακός.

Χλόεροτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [herbas alens,] grass-feeding. Δίρκας, χλόεροτρόφον ἂ πεδίον. Phœn. 840.

Χλόηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [virides herbas ferens,] grass-producing. Χλόηφοροισὶν ἔρνεσιν. Phœn. 662.

Χλόος, ου, ὁ, subst. [(1) viror, (2) pallor,] greenness; paleness. Πόλλεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἶλε πάρειας. Apoll. 2. 1220. SYN. Ὠχρὸς, ὠχροῦτης.

Χλούνης, ου, adj. [agrestis, asper,] clownish, rough. Ὠρσεν ἐπὶ χλούνην σὺν. I. 535.

Χλοῦνις, ἰδὸς, ἡ, subst. [testium exsectio,] castration. Παίδων κἀκούται χλοῦνις. Eumen. 188.

Χλωρήτις, vid. Χλόερός.

Χλωραύχην, ἐνός, adj. [viride collum habens,] green-necked. Εὖτ' ἀηδῶνες πῶ-λυκώτιλοι χλωραύχενες. Simon. fr. 158. SYN. Χλωρήτις.

Χλωρίς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Chloris.] Καὶ Χλωριν εἶδον περικαλλεῖα. λ. 280.

Χλωροκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui viridi coma est,] green-haired, verdant. Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δᾶφνας. Iph. A. 759.

Χλωρός, vid. Χλόερός.

* Χναύω, v. [mando,] to chew. Ἐφθᾶ καὶ ὀπτα καὶ ἀνθράκκις ἀπὸ χναίνειν. Cycl. 358.

¹ Χλοή is also an epithet of Ceres. See Meurs. Gr. Fer. in Χλόεια.

- Χνῶς, ου, ὁ, subst. [strepitus, lanugo, spuma,] down, foam. Ἐπὶ χνῶς ἦλθε πῆρείαις. Call. 2. 37. SYN. Ἴουλός, ἄφρός, λάχνη.
- Χνῶα, poet. χνοῖα, (melius Κνῶα. Vid. Blomf. Sept. Theb. 141.) ας, ἡ, subst. [axis extremitas,] the extremity, the axle. Σπουδῇ διώκων πομπήμους χνῶας πῶδων. Sept. Theb. 367.
- Χνῶάζω, et χνῶω, v. [lanugine obsitus sum,] to be covered with down. Μεγας, χνῶάζων ἄρτι λευκανθές κάρα. Œ. R. 742. See also Apoll. 2. 43.
- Χνῶτός, α, ὄν, adj. [lanuginosus,] downy. Χνῶην ποιεῖ πᾶρείην. Anacr. 29. 19.
- Χῶάνευω, v. [fundo et liquo,] to pour and melt. Καὶ χῶάνευει. b. καὶ λαικάζει. Thesm. 57.
- Χῶανη, ης, ἡ, et χῶανῶν, ου, τὸ, subst. [fornax,] a furnace or forge. Ἄκῶν δὲ χῶανης δῖα. Thesm. 18. See also Σ. 470. ΕΡΙΤΗ. Εὔρητης, τρητός.
- Χῶες, ων, οἱ, subst. [pars festi apud Athenienses, quod vocabatur τὰ Διόνυσια ἐν Λίμναις.] Εἰς τοὺς Χῶας αὐτῷ μετὰδοῦναι τῶν ἰχθῶν. Acharn. 960.
- Χῶεὺς, ἔως, ὁ, subst. [mensura liquidorum apud Atticas, capiens cotylas Atticas duodecim,] a measure containing about 7½ gallons. Ἐγὼ μανθῶ πρὸς ἄγαγω τὸν χῶα. Equit. 113.
- Χῶη, ης, ἡ, subst. [libatio,] a libation. Ἀλλὰ μήτ᾽ μοι χῶάς. Heracl. 1040. SYN. Σπονδῇ, θυσία, κτέρεα. ΕΡΙΤΗ. Κηλητήριος, τέκρων ἄρωγός.
- Χῶηρης, ἔος, adj. [aptus ad fundendum,] fit for pouring. Χῶηρὲς ἄγγος Παλλᾶδος τιμᾶν λέων. Iph. T. 961.
- Χοῖνιξ, ἱκός, ἡ, subst. [choenix, mensura cotylas quatuor continens,] a measure containing four cotylæ : and *in plur.* fetters, or the stocks. Καρεβίνθων χοινικά. Eccles. 45.
- Χοῖρις, ἄδος, ἡ, subst. [(1) porcula, (2) rupes e mari aliquantum eminens,] a little pig ; a rock rising out of the sea. Πάλαιās χοιράδος κοῖλον μύχον. Androm. 1254. SYN. Πέτρα θάλασσια.
- Χοιρεῖς, et χοιρεῖς, α, ὄν, adj. [porcinus,] of a pig. Ὡς ἡδὺ μοι πρὸς ἐπνευσέ χοιρείων κρέων. Ran. 341. See also ξ. 81.
- Χοιριδῶν, vid. Χοῖρος.
- Χοιρίνη, ης, ἡ, subst. [concha quædam marina,] a shell used in voting. Διὰ τῶν σάνιδων μετὰ χοιρίνης περὶελθεῖν. Vesp. 349. SYN. Κόγχη.
- Χοιρίων, vid. Χοῖρος.
- * Χοιροθλαψ, ἱβός, ὁ, subst. [stuprator,] a profligate. See in Στυφεδάνος.
- Χοιροκμειῶν, ου, τὸ, subst. [hara,] a pig-sty. Ὡς περ χοιροκμειῶν περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες. Lysistr. 1073. SYN. Σφῆδός.
- Χοιροκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [porcos cædens,] boar-slaying. Φοῖβον, καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνος. Eumen. 283.
- Χοιροπώλης, ου, ὁ, subst. [porcorum venditor,] a pig-seller. Χοιροπώλας Μεγαρίκός. Acharn. 518.
- Χοῖρος, ου, ὁ et ἡ, dimin. χοιριδῶν, et χοιρίων, ου, τὸ, subst. [porcus,] a pig. Χοίρους ἐγὼ νῆα μυστικὰς. Acharn. 764. See also Acharn. 806. 749. SYN. Γρύλλος, ὄς, ὄς.
- Χῳλαγείς, ἔων, οἱ, P. N. [qui sunt e Cholargo, Attico pago.] Λυσιστράτος τ' ἐν τῇ γόρῃ, Χῳλαργέων ὄνειδος. Acharn. 855.
- Χῳλάδες, ων, αἱ, χολλᾶδες, et χῳλῖκες, subst. [intestina,] the intestines. Χύντω χάμαι χῳλάδες τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν. Φ. 181. SYN. Τὰ ἐντέρα, χῳλιξ.
- Χῳλή, ης, ἡ, subst. [(1) bilis, fel, (2) ira,] bile, gall ; anger. Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρᾷ γυμνάζει χῳλῆς ; Eur. fr. Scyr. 1. 3. SYN. See Χῳλός.
- Χῳλιξ, ἱκός, ἡ, subst. [intestinum crassum,] the flitter tripe. Γίγνεται κρόκης χῳλιξ ; Vesp. 1144. SYN. See Χῳλάδες.
- Χολλίδης, ου, ὁ, [qui est e quodam pago Attico,] who is of a certain Attic village. Δικαιοπῶλις καλεῖ σὲ Χολλίδης, ἐγώ. Acharn. 405.
- * Χῳλοζῳγῆς, ὄς, ὁ, P. N. [Cholozzyges,] a nick-name of Demostratus. See Schol. in l. c. Ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μῖαρος Χῳλοζῳγῆς. Lysistr. 397.
- Χῳλός, ου, ὁ, subst. [(1) bilis, (2) ira,] bile ; anger. Οὐδὲ παύσεται χῳλον. Med.

93. SYN. Χόλῃ, κῶτῃς, ὀργῇ, μένῃς, μάνια. EPI TH. Μεγάς, δεινός, στῦγερὸς, ἄπαστος, αἰπὺς, θυμαλγής, ἄγριός, αἰνός, ἀνῆκεστος, ἀργαλέος, δριμύς, κᾶκός, μεθ-
ήμων, χάλῃπος, πικρός, ὄξυς, πάλιγκῶτος, ἀλγίνυεις, δασπλῆς, δύσαις, ἐπιζᾶφέ-
λος, μαινομένος.

Χόλω, et χῶω, v. [ad iram excito,] to enrage. Εἰ γάρ τι λέξεις, ᾧ χόλώσεται
στράτης. Troad. 737. See also A. 80. SYN. Ὀργίζω, θυμῶ, πικραίνω.

Χόλωτος, ἡ, ὄν, adj. [iracundus,] angry. Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χόλωτοῖσιν ἐπέε-
σιν. χ. 26. SYN. Πικρός.

Χόνδρος, ον, ὁ, subst. [grumus concretus, granum, mica, cartilago,] a lump, a
grain, a cartilage. Ἡ χοιρίδιον ἢ σκῶρον, ἢ χόνδρους ἄλῃς. Acharn. 521.
SYN. Θρόμβος.

Χόρδευμά, vid. Χορδή.

Χόρδεύω, v. [implico,] to entangle. Τάραττό, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματά.
Equit. 214. SYN. Ἐπιπλέκω, κᾶκῶποιῶ.

Χορδῇ, ἡς, ἡ, et χόρδευμά, ἄτῃς, τὸ, subst. [(1) chorda, (2) farcimen,] a string; a
kind of mince-meat. Ἄ βάριβίτος δὲ χορδαῖς. Anacr. 1. 7. See also Equit.
315. SYN. Νευρὸν, κιθάρα, χόλας. EPI TH. Λιπαρὰ, εὐκελάδῃς, ὀρθίῃς, σύμ-
φωνός, λίγειά.

Χορεῖα, as, ἡ, et χόρευμά, ἄτῃς, τὸ, subst. [tripudium, saltatio,] a dance, dan-
cing. Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι. Phœn. 1280. See also Herc. F.
886. SYN. Ὀρχηστὺς, χορὸς, ὀρχηθμός, ὀρχημά, χοροστάσια, ὀρχησμός, χοροι-
τύπια. EPI TH. Βακχία, φίλη, ἡμέροεσσα, τερψίνους, ἐρατεινὴ, ἀγρυπνός, παι-
δοκμός, πολυέλεκτος.

* Χόρευνός, α, ὄν, adj. verbal. [saltandus,] must dance. Ἄλλ' ὅμως χόρευνέον.
Bacch. 320.

Χόρευτῃς, et χόροτυπός, οὔ, ὁ, et χόρευτῃς, ἰδός, ἡ, subst. [saltator,] a dancer.
Τοὺς δ' αὖ χόρευτὰς ἡλιθίους παροεσθάναι. Acharn. 443. See also Call. 4. 306.
and Hom. Merc. 31. SYN. Ὀρχηστὴρ, ὀρχηστής, ὀρχηστρία.

Χόρεύω, v. [tripudio,] to dance, to celebrate by a dance. Τί δεῖ μὲ χόρεύειν;
Cæ. R. 896. SYN. Ἀναχόρεύω, ὀρχέσθαι, βακχεύω.

Χόρηγῶ, v. [chorum præesse, choris sumptum præbeo,] to be choregus, to
supply the expenses of the chorus. Λή-ναῖα χόρηγῶν, ἀέλυσ' ἀδειπνῶν.
Acharn. 1152.

Χόρηγός, οὔ, ὁ, subst. [choregus,] the master of the chorus, one who sup-
plied the expenses of the chorus. Χ' οὕτω τὸ προβάτον τῷ χόρηγῷ σώζεται.
Pax 1022. SYN. Χοροποιός, ξεραχός.

Χορικός, ἡ, ὄν, adj. [ad chorum pertinens,] choral. Νίκην, ἡ χορικών ἐστὶν
ἐταιρᾷ. Equit. 586.

Χορίων, ον, τὸ, subst. [membrana quæ fœtum ambit, corium,] the secundine,
a hide. Χάλῃπον χορίων κύνᾳ γεῖναι. Theocr. 10. 11.

Χοροδιδάσκαλός, ον, ὁ, subst. [qui chorum docet,] the teacher of the chorus.
Καλλιμάχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλός. Eccles. 804.

Χοροθήης, ἔδος, adj. [choreis adsuetus,] used to the dance. Φοιτᾷ χοροθήεσσι
Νύμφαις. Hom. Hymn. 18. 3.

Χοροτύπια, as, ἡ, subst. [saltatio, tripudium,] a dance. Χοροτύπισιν ἄριστοι.
Ω. 261. SYN. See Χορεῖα.

Χοροτύπος, vid. Χόρευτῃς.

Χορομάνης, ἔδος, adj. [saltationibus vehementer gaudens,] passionately fond of
dancing. Πᾶσα χορομάνει τρῶπι. Thesm. 970.

Χοροποιός, οὔ, ὁ, subst. [chori magister, chorum ducens,] a former of the
dance. Χοροποιόν, μάκαρ, ἦβαν. Ran. 353. SYN. Χοροδιδάσκαλός, ἡγέμων
χοροῦ, χορηγός.

Χορός, οὔ, ὁ, subst. [chorus,] a chorus, a dance, a company. Λάβοῦσά πεν-
τήκοντά Νηρήδων χορόν. Androm. 1256. SYN. Χορεῖα, χοροτύπια, χό-
ρευμά. EPI TH. Ἰμερῆς, δούς, καλλιμορφός, γυναικεῖός, παννυχίός, κρυφαίός,
κύκλιός, παρθενίός, αἰθερίός, ὑμνοπῶλός, εὐκελάδός, ἡδός, λίγυφωνός, γάμή-
λός.

Χῳροστάσια, *as, ἡ*, subst. [chorea,] a dance. Οὐδ' ὄραοι νυμφᾶν οὐδέ χῳροστάσιαι. Call. 5. 66. SYN. See Χῳρειᾶ.

Χορτάζω, *v.* [(1) gramine pascō, (2) saturo,] to feed with grass; to fill. Τοῦτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω. Pax 139. SYN. Βόσκω, παιάινω, κῳρέννυμι.

Χόρτος, *ου, ὁ*, subst. [(1) fœnum, cibus, (2) septum,] grass, hay, forage, food; an inclosure. See Damm. in *v.* Θηρῶν ὀρείων χορτῶν, οὐχ ἵππων, λέγεις. Alcest. 511. SYN. (2) Περίφραγμα. ΕΡΙΤΗ. Ἀλκέρως, μάλακός, εὐδενδρὸς.

Χῳρωφέλητος, *ου, ὁ*, adj. [qui choro debetur,] due to the Chorus. Ποί-η χῳρωφέληταν. Lysistr. 1319.

Χραίνω, *v.* [(1) superficiem rei tango, (2) adlino, fuceo, (3) polluo,] (1) to touch the surface of a thing, (2) to besmear, (3) to pollute. "Ἀστὺ κάγῳρᾶς χραίνων κῳκλῶν. Orest. 910. SYN. Μιαίνω, μῳλύνω, βάπτω, χρίω, χρώννυμι, χριστάζω.

Χραιοσμή, *et* χραισμός, *v.* [auxilior, adjuvo,] to assist. Οὐτις δύνάτο χραισμοῖσαι ὀλεθρὸν. A. 120. See also Apoll. 2. 218. SYN. Βῳηθῶ, ἀρήγω, φύλασσω, ἐπίκουρῶ, συλλαμβάνω, ῳῳθῶμαι.

Χραῦω, Æol. pro χράω, *v.* [leviter saucio,] to wound slightly. Χραῦσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμῳν. E. 138. SYN. Ἐπιξῶ, καθάπτῳμαι, θίγω.

Χράω, *v.* [(1) oraculum edo, vaticinor; (2) do utendum; (3) cum impetu adgredior; (4) in med. voc. oraculum consulo, (5) mutuo accipio, (6) utor, tracto,] (1) to deliver an oracle, to prophesy, (2) to lend, (3) to assault, (4) to consult an oracle, (5) to lend, (6) to use, to treat. Σοὶ δ' οὐκ ἐχρησῶν οὐδέν, ὦν ἔχεις, κάκῳν; Hec. 1250. SYN. Θεσπίζῶ, μαντεύῳμαι, θεσπιζῶ, δάνειζῶ, εἰσβάλλω, ἐφαρμῶ, εἰσπίπτω, δάνειζῳμαι, διαχράῳμαι.

Χρεία, *as, ἡ*, χρεῖω, *et* χρεῶ, *ὄς*, *et* χρεῶν, subst. [(1) utilitas, (2) necessitas, fatum, (3) oraculum,] use; want, necessity, fate; an oracle. Τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ; Hec. 962. See also A. 342. and Bacch. 507. SYN. "Ὀνησίς, ἐνδεῖα, ἀνάγκη, χρεῖς, μῳρὸς, χρησμός.

Χρεῖος, *α, ὁν*, adj. [(1) utilis, (2) indigus,] useful; in want. Ἐλευθέρος δέ, χρεῖος ὦν, οὐδέν σθίνει. Eur. fr. Androm. 16. 3. SYN. Ὀφελίμὸς, πένις, χρήσιμὸς.

Χρεῖω, *et* χρεῶ, *v.* [oraculum edo,] to deliver an oracle. Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μνησῶτο. θ. 79. SYN. See Χραῶ.

Χρεμίζω, *et* χρεμίζω, *v.* [hiunio,] to neigh. Μάλα δέ χρεμίζῶν ἐπ' ἀκρω. M. 51. See also Hes. Scut. 348. SYN. Φριμάσσω, φρυάσσῳμαι.

Χρεμεισμός, *ου, ὁ*, subst. [hinatus,] a neighing. Καὶ χρεμεισμός ἀνδάνει. Equit. 550. SYN. Φρύγμα.

Χρεμπτῳμαι, *v.* [excreo,] to expectorate. Χρεμπτῳται γάρ ἡδη. Thesm. 388. SYN. Ἀποπτῳω.

* Χρεμύλος, *ου, ὁ*, P. N. [Chremylus,] Χρεμύλος πέπλουτης' ἐξᾶπνιης; Plut. 336.

Χρεῖος, χρῆος, *et* χρεῖος, ἔος, *et* χοῖος, subst. [debitum, beneficium, fatum, oraculum, desiderium,] a debt, benefit, fate, an oracle, a longing. Σὺν οὐκ ἐλασσῶν, ἡ κείνης χρεῖος. Hec. 880. See also Apoll. 3. 1197. and Nub. 30. SYN. Δάνεισμός, τῳκός, ὀφείλημα, μῳρᾶ, ἐργὸν, πῳργμᾶ, μάντευμᾶ, χρεία.

Χρεῶ, *vid.* Χρεῖω.

Χρή, *v.* [oportet,] it is proper or necessary, it behoves. Τῳ χρῆν ἰὺν ἐξῳσῶζεν. Herc. F. 824. SYN. Δεῖ, χρεῶν, πῳπει.

Χρήζω, Ep. *et* Ion. χρῆζω, Dor. χρήσῳ *et* χοῆδῳ, *v.* [(1) egeo, (2) volo, peto, (3) vaticinor,] to want; wish, beg; to prophesy. Αἰσχροῦν γάρ ἀνδρᾶ τοῦ μᾶκροῦ χρήζειν βίου. Aj. Fl. 473. See also p. 358. SYN. Δεῶμαι, πῳθῶ, ἀπῳρῶ, ἐξαίτῳ, βούλῳμαι, λιπῳρῶ, χρησμοῖδῳ, χράω, χοῖω, μαντεύῳμαι.

Χρήμᾶ, ἄτῳς, τῳ, subst. [res, negotium, in plur. pecunia,] a thing, affair, business; money. Τῳ χρήμᾶ μαστεύουσᾶ; Hec. 742. SYN. Πῳργμᾶ, ἐργὸν,

¹ On the different governments of Δεῖ and Χρή, see R. P. Orest. 660.

οὐσία, λήμῃ. ΕΡΙΤΗ. Ἄπορον, φιλόψυχον, ἀνειμένον, σόφον, σμικρὸν, σκαιόν, ἐχθρόν, εὐδαιμόν.

Χρημαίριζω, v. [negotium gero,] to manage, to transact. Καὶ χρημαίριζειν πρῶτᾳ περὶ Εὐριπίδου. Thesm. 384. SYN. Βουλευέσθαι, διάλεγέσθαι, πραγμάτεω.

Χρημαῖτοδότης, ου, ὁ, [pecuniæ divisor,] an awarder of money. Ἄποι-κος, κτᾶνων χρημαῖτοδαί-τας. Sept. Theb. 726.

Χρημαῖτοποιός, ου, ὁ ἐστὶ ἡ, adj. [qui pecunias comparat,] money-getting. Καὶ χρημαῖτοποιόν. Eccles. 441.

Χρήσιμος, α, ὄν, adj. [utilis,] useful. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρένων. Phœn. 1754. SYN. See Χρηστός.

Χρησμολόγῶ, vid. Χρησμοδῶ.

Χρησμολόγος, vid. Χρησμοδός.

Χρησμός, ου, ὁ, subst. [oraculi responsum,] an oracle. Ἐχρησ' Ἀδράστω Λοξίας χρησμόν τινά. Phœn. 420. SYN. Χρησμοδία, χρησμοσύνη, μαντεῖον, χρηστήριον, θεόπρῳτον, μάντειμα, θέσπισμα. ΕΡΙΤΗ. Τελεσφόρος, πάλαιος, σεμνός, ἄρρητος, εὐτελής, σάφης.

Χρησμοσύνη, ης, ἡ, subst. [(1) oraculum, (2) inopia,] an oracle; want. Χρησμοσύνην τρύχεσκέν. Apoll. 2. 475. SYN. (1) See Χρησμός, (2) ἀπόρτια, ἐνδεία, πένια, χρεία.

Χρησμοδῶ, et χρησμολόγῶ, v. [vaticinor,] to prophesy. Διατείχιζων, καὶ χρησμοδῶν. Equit. 815. See also Aves 992.

Χρησμοδία, as, ἡ, subst. [vaticinatio,] prophecy. Εὐέμβλητος ἡ χρησμοδία. P. V. 800. SYN. See Χρησμός.

Χρησμοδός, et χρησμολόγος, ου, ὁ, subst. [vates,] a soothsayer. Τὰν παρθένον χρησμοδόν. Œ. R. 1199. See also Pax 1094. SYN. Θεσπίδης, μάντις, θεόπρῳτος.

Χρηστήριος, α, ὄν, adj. [fatidicus,] prophetic, oracular. Τρίποδά γὰρ χρηστήριον.¹ Ion 1319. SYN. Μαντεῖον, ἱερεῖον, χρησμός.

Χρηστός, ἡ, ὄν, adj. [(1) utilis, (2) bonus, (3) stultus, vilis,] useful; good; foolish, abject. Τὰ χρηστὰ ἐπιστάμεσθαι, καὶ γιγνώσκμεν. Hipp. 382. SYN. Χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀγαθός, ἡδύς, εὐήθης, ἐπιεικής.

Χρηστοτής, ητος, ὁ, subst. [probitas,] probity, goodness, virtue. Χρηστοτήν ἡσκηκότα. Eur. Suppl. 882. SYN. Ἀρετή, φιλόφροσύνη.

Χρηστῶς, adv. [probe,] honestly, well. Οὐκοῦν ἀγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς. Eccl. 638. SYN. Κάλως, ἡδέως.

Χρίμα, ἄτος, τὸ,² subst. [unguentum,] ointment, unction. Χρίματα μικτὰ φίλει. Call. 5. 16. SYN. Ἄλειψις, ἀλοιφή, ἀλειψάρ, μύρον, μύρωμα.

Χρίπτω, v. [(1) appropinquare facio, (2) appropinquo,] to bring near; to approach. Χρίμψε δ' ἐπειτὰ κίων. Apoll. 3. 1285. SYN. Ἐγχερίπτω, πελάζω, ἐγγίζω, ἐμπίπτω, προσβάλλω.

Χρίω, Ion. χριέσκω, v. [unguo, pungo,] to anoint, to besmear, to sting. Ἴους χρίσθαι χαλκήρεās. a. 262. See also Apoll. 4. 871. SYN. Ἐγχερίω, ἀλείφω, ἐπιλείφω, κεντέω, νύσσω, πᾶράκειω.

Χρῶς, χροιά, et χροῖ, ἄς, ἡ, subst. [color, corpus,] color, the body. Στεφάνων οὐ μὴ χροιά. Cycl. 514. See also Orest. 1312. SYN. Βάφη, χρῶμα, χρώς. ΕΡΙΤΗ. Χιόνεα, λευκή, εἰστικτός.

Χροῖζω, et χρώζω, v. [(1) tango, (2) una cubo,] to touch; to sleep with. Ἡβας τ' ἐρᾶτον χροῖζει. Heracl. 915. SYN. Χραίνω, συγκοιμάσθαι.

Χροῦμός, ου, ὁ, subst. [stridor,] gnashing. Δεινὸς δὲ χροῦμός γένων. Ψ. 688. SYN. Βρυγμός, ψόφος, κροῦτός, ἡχος.

Χρομίς, ου, ὁ, P. N. [Chromius]. Ἀλάστωρ τε, Χρομίον τε. Δ. 295. ΕΡΙΤΗ. Θέδεϊδης.

Χρόμις, ἴος, ὁ, P. N. [Chromis]. Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε. B. 858.

¹ Χρηστήριον is used in the neuter gender to denote (1) the place where an oracle is delivered, (2) an oracle, and (3) a victim.

² See Dr. Blomf. not. Agam. 93.

Χρόριζω, v. [(1) longo tempore duro, (2) moror,] to last a long time; to delay.

Αἰρεῖ, χρόνιζων δωματίων ἐξώπιος. Med. 624. SYN. Βράδυνω, διατρίβω.

Χρόνιος, α, ὄν, adj. [(1) diuturnus, (2) longo post tempore, (3) serus,] long; late; slow. Βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Orest. 479. SYN. Ἐπὶ χρόνιος, πῶλῳ χρόνιος, ὕψιμος, γλίσχρος, βράδυνος.

Χρόνος, ου, ὁ, subst. [(1) tempus, (2) mora,] time, a period; delay. Τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθῶν. Hec. 238. SYN. Καίρος, αἰών. ΕΡΙΤΗ. Πάνημερὶς, μηνύτης, δεκάσπορος, πέπρωμένος, θάλερος, ἀκάμας, δηρὸς, ὀλίγος, πόλυν, παγκράτης, πάλαιος, ἐπικαίρος, ὑτέρμων, τυχῦπος, γέρων.

Χροῦς, vid. Χρῶς.

Χρυσάμοιβος, ου, ὁ, adj. [aurum alia pecunia mutans,] changing gold with other money.¹ Ὁ χρυσάμοιβος δ' ἄρης σωματίων. Agam. 426. SYN. Ἀργυράμοιβος.

Χρυσάμπυξ, ὅκως, et χρυσήνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureis frænis insignis,] adorned with golden reins. Ἡ μὲν ἐποιχόμενη χρυσάμπυξ ἐντὺν ἵππων. O. 382.

See also Z. 205. SYN. Χρυσόμυκτης.

Χρυσανταυγής, et χρυσαυγής, ἔδος, adj. [auro resplendens,] glistening with gold. Ἀνθίζειν χρυσανταυγῇ. Ion 889. See also C. C. 685.

Χρυσάωρ, ὄρος, et χρυσάωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ensem aureum habens,] having a golden sword. Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάωρὰ θήσασθ' μήτηρ. Hom. Apoll. 123. See also E. 509.

Χρυσάωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Chrysaor.] Ἐκθόρε Χρυσάωρ τὲ μέγας, καὶ Πηγῆς ἵππος. Hes. Theog. 281.

Χρύσασπις, ἰδὸς, adj. [aureum clypeum gestans,] having a golden shield. Παλλὰδος χρυσάσπιδος. Phœn. 1387.

Χρυσάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum currum habens,] having a golden chariot. Χρυσαρμάτου Κάστρος. Pyth. 5. 10.

Χρυσανγής, vid. Χρυσανθγής.

Χρύσειος, poet. pro χρῦσεῖος, α, ὄν, adj. [aureus,] golden. Χρυσείας ἐρῖς ἄνδρος. Orest. 803. See also Med. 974. SYN. Χρυσήρης, ἀμφίχρυσος, πάγχρυσος, χρυσόδετος, χρυσόκόλλητος, χρυσόστρυφός, χρυσέοδμητος, χρυσήλατος.

Χρυσέοβόστρυχος, vid. Χρυσόκομης.

Χρυσέοδμητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro factus,] made of gold, golden. Χρυσέοδμητοῖσιν ὄρμοις. Choëph. 607. SYN. See Χρύσειος.

Χρυσέοκύκλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum orbem habens,] golden-orbed. Χρυσέοκυκλον φέγγος. Phœn. 180.

Χρυσέομαλλός, et χρυσόμαλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vellus aureum habens,] having a golden fleece. Κεῖρε-εσσᾶν ἔχειν χρυσέομαλλόν. Eur. Electr. 725. See also Orest. 993.

Χρυσέωνωτός, et χρυσόνωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum dorsum habens,] having a golden back, gilded. Ἐπὶ χρυσέωνωτὸν ἀσπίδ' ἰάν. Eur. fr. Antig. 18. 1. See also Aj. Fl. 847.

Χρυσέοπήληξ, et χρυσόπήληξ, ηκός, adj. [auream habens galeam,] having a golden helmet. Βρισάρματ' ἐ, χρυσέοπήληξ. Hom. Hymn. 7. 1. See also Sept. Theb. 102.

Χρυσέοπήνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex aureis staminibus contextus,] interwoven with gold. Χρυσέοπήνητων φάρων. Orest. 831. SYN. Χρυσέοστόλος, χρυσόπεπλος.

Χρύσεος, vid. Χρύσειος.

Χρυσέοσάνδαλος, et χρυσόπεδιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurea sandala habens,] having golden sandals. Τὸ χρυσέοσάνδαλόν ἔχων. Orest. 1473. See also Hes. Theog. 454.

Χρυσέοστέφανός, et χρυσοστέφανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurea redimitus corona,] wearing a golden crown. Τὴν χρυσέοστέφανον κόραν. Ion 1085. See also Hom. Hymn. 5. 1. SYN. Χρυσόμυκτης, εὐστέφανός.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. in l. c.

Χρυσέοστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro ornatus,] ornamented with gold. Ἰκάνω χρυσέοστολους ἔδμους. Pers. 164.

Χρυσότευκτος, et χρυσότευκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro factus,] made of gold, golden. Χρυσότευκτον στέφανον περὶθέσθαι. Med. 980. See also Phœn. 227. SYN. Χρυσόδητος, χρυσῆς, χρυσίνος, χρυσήρης.

Χρυσότυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro confectus,] made of beaten gold. Ἐπὶ δὲ χρυσότυπῳ κράνει. Eur. Electr. 470. SYN. See Χρυσῆς.

Χρύση, ης, ἡ, P. N. [Chrysa,] a city in Phrygia. Ὅς Χρύσην ἀμφίβεβηκας. A. 37.

Χρυσῆς, ἰδός, ἡ, P. N. [Chryseis,] Χρυσήιδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλῶ. Agam. 1414. EPIITH. Κούρη, καλλιπάρης.

Χρυσηλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureas habens sagittas,] having golden arrows. Ἐν χορῷ Ἀρτεμίδος, χρυσηλακτόν. Π. 183. EXP. Χρυσότοξος.

Χρυσηλάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro ductus,] wrought of beaten gold, golden. Χρυσηλάτοις πόρπαισι. Phœn. 60.

Χρυσήνυς, vid. Χρυσάμπυξ.

Χρυσήρης, ἔος, adj. [ex auro fabricatus,] made of gold, golden. Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραϊὰ χρυσήρει πῶλῳ. Ion 1154. SYN. See Χρύσειος.

Χρύσης, ου, ὁ, P. N. [Chryses,] Τὸν Χρύσην ἡγήμην' ἀρητήρᾱ. A. 11. EPIITH. Ἴερεὺς Ἀπόλλωνος, γέρον.

* Χρυσίον, dim. a Χρυσός, q. v.

Χρυσίς, ἰδός, ἡ, subst. [aurea vestis, patera, crepida,] a golden robe, cup, slipper. Ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων. Acharn. 74. SYN. Χρυσεὺ φιλῶλη.

Χρυσόβωλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auri glebas habens,] having golden soil. Ὅτ' ἡλθόμεν γῆς χρυσόβωλῶν εἰς λῆπας. Rhes. 918.

Χρυσόγυνη, ης, ἡ, P. N. [Chrysogone,] Οὐρανίαν, ἀγνῆς ἀνθεμῶ Χρυσόγυνας. Theocr. Ep. 13. 2.

Χρυσοδαίδαλος, et χρυσοδαίδαλτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro artificiose ornatus, auro variegatus,] variegated with gold. Ὡ χρυσοδαίδαλὸν ἐμὸν μέλημα. Eccl. 965. See also Iph. A. 219.

Χρυσόδετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro ligatus,] bound with gold. Ἴδε χρυσόδετον σώματός ἀλκῆν. Rhes. 379. SYN. See Χρυσῆς.

Χρυσόζυγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum jugum habens,] having a yoke of gold. Χρυσόζυγον ἄρμα. Hom. Hymn. 30. 15.

Χρυσόθεμις, ἰδός, ἡ, P. N. [Chrysothemis,] one of the daughters of Agamemnon. See in Ἥλεκτρα.

Χρυσόθρονος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum thronum habens,] having a golden throne. See in Θαλπίᾱ.

Χρυσόκάρηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum caput habens,] golden-headed. Τάν τε χρυσόκάρανον. Herc. F. 375.

Χρυσόκερως, ωτός, adj. [aurea cornua habens,] golden-horned. Χρυσόκέρωτ' ἐλαφόν. Helen. 381.

Χρυσόκολλητος, et χρυσόκολλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auratus,] gilded. Καὶ χρυσόκολλητοισὶν ἐμβέβως δίφροις. Phœn. 2. See also Eur. fr. Palam. 4.

Χρυσόκωμας, χρυσόβροστρυχός, χρυσόχαιτης, et χρυσόπλοκάμυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui aurea est coma,] golden-haired. Χρυσόκωμα ἔδωκ' ἄλεκτρον ῥωάν; Troad. 258. See also Phœn. 198. Anacr. 6. 2. and Hom. Apoll. 205.

Χρυσόλογχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auream lanceam habens,] having a golden lance. Τῆς χρυσόλόγχου Παλλᾶδος ἐκκλημένη. Ion 9.

Χρυσόοψος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auream cristam habens,] golden-crested. Ἐφ' οἷσπερ, ὧ χρυσόοψᾱ. Lysistr. 344.

Χρυσόλυρης, ου, adj. [auream habens lyram,] having a golden lyre. Ζεῦ μεγάλων μὲ, χρυσόλυρα τέ. Thesm. 315.

Χρυσόμαλλος, vid. Χρυσῆμαλλος.

Χρυσόμηλόλονθιον, ου, τὸ, subst. [aureus scarabæus,] a golden beetle or chafer. Ἀνάβαινε δεῦρ, χρυσόμηλόλονθιον. Vesp. 1332.

Χρυσόμιτρης, ου, adj. [auream habens mitram,] golden-mitred. Διάσσει τὸν χρυσόμιτραν. CE. R. 209. SYN. See Χρυσεοστῆφανός.

Χρυσονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dives,] wealthy. Χρυσονόμος γένεās ἰ-σούεός. Pers. 81.

Χρυσόνωτος, vid. Χρυσέωνωτος.

Χρυσόπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deauratus, auro pictus,] gilded. Βίον· τὰ χρυσόπαστὰ δ' ἐ-σθλά. Agam. 749.

Χρυσόπεδιλός, vid. Χρυσεῶσανδάλος.

Χρυσόπεπλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurea veste indutus,] clad in golden robe. Τῇ χρυσόπεπλῳ, Μοῦσα. Anacr. 150.

Χρυσόπήληξ, vid. Χρυσεῶπήληξ.

Χρυσόπλοκάμυς, vid. Χρυσόκλμης.

Χρυσόπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureas alas habens,] golden-winged. Ἴριν δ' ἔτρυνε χρυσόπτερόν. Θ. 398.

Χρυσόρυς, et χρυσόρύχτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurifluus,] flowing with gold. Τμώ-λον χρυσόρυδον. Bacch. 154. See also P. V. 830.

Χρυσός, οὔ, ὁ, et dimin. χρυσῖον, ου, τὸ, subst. [aurum,] gold. Πόλυν δὲ ἔνν' ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα. Hec. 10. See also Acharn. 1199. EPI TH. Ἄπυρός, ἔχιστος, ἐρίτιμος, τιμίεις, εὐεργής, ἀφειδής, φάεινός, ἐρύθρος, ἄγλαός, δόλιχς, κίβδηλος, πανδάματ'ωρ, πικρός. PHR. Δεξιῶμά κάλλιστον βροτοῖς.

Χρυσοστῆφανός, vid. Χρυσεοστῆφάνος.

Χρυσόστρυψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui auro torquetur,] twisted or bent with gold. Λυκεῖ ἄναξ· τὰ τε σά χρυσοστρύψων. CE. R. 203.

Χρυσότευκτός, vid. Χρυσέοτευκτός.

Χρυσότευχης, ἐός, adj. [aureis armis indutus,] clad in golden armor. Ὁ χρυσό-τευχης δ' οὐνέκ' ἀγγέλου λῶγων. Rhes. 336.

Χρυσότοξός, ου, ὁ et ἡ, adj. [arcum aureum habens,] having a golden bow. Χρυσότοξον θέμεναι. Olymp. 14. 15.

Χρυσότρίαινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tridentem aureum habens,] having a golden trident. Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χόρ'ον, ὃ χρυσότρίαινέ. Equit. 556.

Χρυσόφαιενός, ου, χρυσόφαις, et χρυσόφειγγής, ἐός, adj. [auro fulgens,] golden-beaming. Χρυσόφάεννων πτέρυγων. Anacr. 83. See also Hipp. 1270. and Eur. fr. 10. 1.

Χρυσόφάλαρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureas phaleras habens,] having golden trappings. Βρέμοντά, χρυσόφάλαρόν, ἐνθ-πλόν. Troad. 522.

Χρυσόφωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurum gestans,] wearing gold. Ἐκ χρυσόφωρου δειρής. Hec. 150.

Χρυσόφύλαξ, ἄκός, ὁ, subst. [auri custos,] gold-keeper, Δελφοὶ σ' ἔθεντο χρυσό-φύλακά τοῦ θεοῦ. Ion 54.

Χρυσόχαίτης, vid. Χρυσόκλμης.

Χρυσόχάλινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum frænum habens,] golden-bitted. Χρυσό-χάλινων πᾶτάγον ψάλλων. Pax 154.

Χρυσόχρῶω, v. [aurum fundo,] to fuse or melt gold. Ὁ δὲ χρυσόχρῶει γέ. Plut. 164.

Χρυσόχρῶς, ου, ὁ, subst. [auri fusor,] one who melts gold, a goldsmith. Ὡ χρυσόχρῶ, τὸν ὀρμόν, ὃν ἐπεσκευάσας. Lysistr. 408.

Χρυσόω, v. [auro obduco,] to gild. Παλλάδιων χρυσουμένων. Acharn. 447. SYN. See Κῆτάχρυσός.

Χρῶσωμά, ἄτος, τὸ, subst. [vas aureum,] a gold cup or vase, gold plate. Φράζε-μοι χρῶσώματά. Ion 1429.

Χρῶσωπης, χρῶσωπός, οὔ, ὁ et ἡ, et χρῶσωπῖς, ἰδός, ἡ, adj. [aureum vultum habens,] gold-faced. Μόλε, χρῶσωπά, τῖνάσσω. Bacch. 553. See also Eur. Electr. 740, and Thesm. 328.

Χρώω, χρώζω, et χρωτίζω, v. [(1) tango, (2) coloro, (3) polluo,] to touch, to color, to pollute. Γόνάτ'α μὴ χρώζειν ἐμά. Phoen. 1635. See also Nub. 516.

SYN. Μόλυνω, ἀπτόμαι, πρῶσάπτω.

Χρῶμα, ἄρως, τὸ, subst. [color,] color. Εἰ χρῶμα ταύτης κουρίμης ἔσται τριχὺς. Eur. Electr. 521. SYN. Χρῶα, χροιά.

Χρῶς, ωτός, et χρῶς, χρῶς, ὁ, subst. [(1) cutis, (2) corpus, (3) color,] skin; body; color. Τί γάρ σὺν ὁμῶα χρῶς τέ συντέτηχ' ὁδὲ; Med. 687. See also H. 207. SYN. Διφθέρα, σῶμα. EPIITH. Μάλθακος, γέρων, φόνις, λεπτός.

Χυλὸς, οὖ, ὁ, subst. [succus,] juice. Φίλιας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμη. Pax 997.

Χυμίζω, v. [sapidum reddo,] to render tasty or agreeable. Οἵπερ ἀρμόνιαν ἐχύμισαν. Thesm. 169.

Χῦσις, ἔως, ἡ, subst. [effusio, effusum,] a pouring forth, a stream. Πάτηρ, τὰδ ἐκχεουσά γάπτον χῦσιν. Choeph. 91. SYN. Ἐκχῦσις, κροῦνός, ἀπορρώξ.

Χῦτλάζω, et χῦτλῶω, v. [(1) effundo, (2) perfundo oleo aqua mixto, lavo,] to pour out, to bathe with oil and water, to wash. Ἕγρον χῦτλάσων σεαυτὸν. Vesp. 1208. See also Apoll. 4. 1311. SYN. Διῶχῶω, ἀλείφω, νίπτω, ἐκχέω, ἐκχεύω.

Χῦτλῶν, οὐ, τὸ, subst. [(1) aqua ad lavandum, (2) oleum aqua mixtum, (3) libatio,] water to wash in, oil and water, a libation. Χῦτλὰ τέ οἱ χεύοντο. Apoll. 2. 928. SYN. Ἐνάγισμα, χόη, ὑδρέλαιον.

Χῦτός, et χωστός, ἡ, ὄν, adj. [fusus, adgestus,] poured, piled up. Ἀλλὰ μὲ τεθνευστὰ χῦτὴ κατὰ γαῖα κάλυπτοι. Z. 464. See also Rhes. 414.

Χῦτρα, ἰ as, ἡ, χῦτρός, οὐ, χῦτρώπους, πόδός, ὁ, dimin. χυτρίδιον, et χῦτρίον, οὐ, τὸ, subst. [olla,] a pot, a pitcher. Ἐπὶ τὴν χῦτραν ἐλθὼν. Plut. 686. See also Acharn. 1078, 462, 1174, and Hes. Op. 746. SYN. Λόπας, ἀγγεῖον.

Χῦτρεῖός, α, ὄν, et χυτρώς, οὐ, adj. [fictilis,] of pots. Καὶ πᾶτα γον χυτρείου. Lysistr. 329. SYN. Κεραμήϊος.

Χῦτροι, vid. Χῦτρα, not.

Χῦτρώπους, vid. χῦτρα.

Χωλεύω, v. [(1) claudus sum, (2) claudum facio,] to be lame; to make lame.

Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμῃ ῥώνοντο ἄραιαί. Y. 37. SYN. Σκάζω, ὑποσκάζω.

Χωλόποιός, οὐ, adj. [claudos faciens,] making persons lame. Τὸν χωλόποιον. Ran. 869.

Χωλός, ἡ, ὄν, adj. [claudus,] lame. Χωλοὶ γ' ἄρτιως γεγέννημέθα. Cycl. 630.

Χῶμα, ἄρως, τὸ, subst. [agger,] a mound. Πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου. Hec. 221. SYN. Πρόσχωμα, χοῦς, τᾶφρός, σωρός.

Χώννυμι, et χωννύω, f. χώσω, v. [aggerem duco, sepelio,] to heap up, to bury. Ἐπεὶ μοι τυμβύς οὐ χωστήσεται. Iph. A. 1442. SYN. Τυμβόχῳω, σωρεύω.

Χώρα, as, ἡ, subst. [(1) locus, sedes, (2) solum, (3) dignitas,] a place, an abode, a country; space; office. Τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν. Troad. 216. SYN. Χωρός, γῆ, πῆδον. EPIITH. Ἱερὰ, εὐδαίμων, εὐιπτός, ἀβᾶτός, ρησαία, πόλυολβός.

Χωρέω, v. [(1) eo, (2) cedo, (3) capio,] to go; to retire; to contain. Χωρεῖτῃ νῦν ἕκαστος. Orest. 1695. SYN. Προσχωρέω, ἀναχωρέω, πῦρεῦμαι, ὑπὸ χωρέω, ἀναχάζομαι, δεχόμεαι.

Χωρίζω, v. [secerno,] to separate. Χωρίσας τέκνων μὲν. Hec. 757. SYN. Ἀποχωρίζω, διακρίνω, νοσφίζω.

Χωρίον, vid. Χωρός.

Χωρίς, adj. et præp. [(1) seorsim, (2) sine,] apart; without. Ἀδης χωρὶς ᾗκεισται θεῶν. Hec. 2. SYN. Ἀμφίς, ἀνευ, ἀπάνευθε.

Χωρός, οὐ, ὁ, et dimin. χωρίον, οὐ, τὸ, subst. [locus, ager,] a place, ground, a land. Μακραὶ δὲ χώρος ἐστ' ἐκεῖ ἐκκλησιμένος. Ion 286. See also Pax 282.

SYN. Χώρα, τόπος, θῶκος, πῆδον, ἄγρος. EPIITH. Ἐρημός, ἀτερπής, ἐράτος, ἐπιτερπής, ὑλήεις, ψαμθώδης, ἀριστός, κατὰ κρημνός, ὀλίγος, λευρός, οἰοπύλος, διάμετρητός, προῦλης, εὐώδης, πόλυολβός, ἱμέροεις, εὐβύτος, ὁφθαῖος.

Χωστός, vid. Χῦτός.

Χώω, vid. Χόλῳ.

¹ Χύτραι and Χύτροι was the name of a part of the Athenian festival called Διονύσια ἐν Λίμναις, and celebrated on the same day as the Χόες. See above, at the word Χόες.

Ψ.

* Ψαίρω, f. ἄρῳ, v. [rado, susurro, trepido,] to graze, to sweep. Λευρὸν γὰρ οἶμῳ αἰθέρος ψαίρει πτέροις. P. V. 402. SYN. See Ψᾶω.

Ψαιστὸν, οὖ, τὸ, subst. [libum, placenta hordea oleo et melle confecta,] a cake of barley. Οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἵερεῖον. Plut. 1115.

Ψᾶκᾶς,¹ et ψᾶς, ψέκᾶς, ἄδῶς, ἦ, subst. [(1) particula quælibet minima, (2) ros, (3) gutta,] a small part, a little piece; dew; a drop. "Ενδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψᾶκᾶς ἦν. Pax 121. See also Π. 459. SYN. Δρόσος, σταγὼν, σταλαγμᾶ, ῥάνις.

ΕΡΙΘΗ. Δῖα, ἀμβρόσια, χεμερία.

Ψαλιδόστῳ, ου, ὁ et ἡ, adj. [forcipem in ore habens,] having a mouth armed with scissors. Ψαλιδόστομοι, ὀστράκῳδεροι. Batrach. 286.

Ψάλιζω, f. ξω, v. [forcipe reseco,] to clip. Θέλεις λάβων ψάλιζω; Anacr. 12. 3. SYN. Τέμνω, κείρω.

Ψαλίδον, ου, τὸ, subst. [frænum,] a bridle. See in Χρυσόχάλινος. SYN. Χάλινος. ΕΡΙΘΗ. Πρόχειρον.

Ψάλλω, v. [tango, carpo, tangendo moveo, fidibus cano,] to strike, to play on a musical instrument, to sing. Καὶ ψάλλ' εθεῖραν. Pers. 1063. SYN. Φορμίζω.

Ψαλῶς, οὖ, ὁ, subst. [(1) nervi pulsus, (2) carmen,] the twang of a string; a song. Τοξήρει ψαλῶ, τοξεύσας. Herc. F. 1055. SYN. Μολπή, αἰοδή. ΕΡΙΘΗ. Ὁξύφωνός, ἡδύς.

* Ψαμάθη, et ψαμάθειᾶ, ης, ἡ, P. N. [Psamathe,] the wife of Proteus. Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἄφικεν Αἰᾶκος. Helen. 7. See also Pind. Nem. 5. 23.

Ψαμάθος, et ψάμῳ, ου, et ψάμμη, ης, ἡ, subst. [arena,] the sand, the beach.

Ω ψαμάθοι πολλήτιδός ἀκτᾶς. Hipp. 1124. See also μ. 243. and Lysistr. 1263. SYN. "Ἀμάθος, ἄμῳ, λάιγξ, θίν. SYN. Κυᾶνεα, λευκοφαῖς, λευρά, παρακτῖα, ἀκύμαντός, διψᾶς, ἅλια, λεπτή.

Ψαμάθωδης, ἑὸς, adj. [arcenosus,] sandy. Δῖα ψαμάθῳδεᾶ χῳρόν. Hom. Merc. 75. SYN. Ἀμαθόεις.

Ψάμμη, et ψάμῳ, vid. Ψαμάθος.

Ψᾶρ, Ion. ψήρ,² ρός, ὁ, subst. [sturnus,] a starling. Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νεφὸς ἐρχεταί. P. 755. See also Π. 583. ΕΡΙΘΗ. Τάνυσίπτερός.

Ψαρὸς, ἂ, ὄν, adj. [sturni colore, varius,] of the color of the starling, variegated. Τὸν ψαρὸν ἔπτον; b. ἔπτον; οὐκ ἀκούετε. Nub. 1225. SYN. Ποικίλος.

Ψάω, v. [tango,] to touch. "Εψαυσά πηγῆς. Pers. 207. SYN. Ψᾶω, συμβάλλω.

Ψαφόροτριχός, ὄν, adj. [squalidos pilos habens,] having squalid locks or wool. Ψαφόροτριχὰ μῆλ' εἰόμενεν. Hom. Hymn. 18. 32.

Ψαφόρος, Ion. ψαφέρὸς, ἂ, ὄν, adj. [squalidus, siccus,] squalid, dry. Δουλιαν, ψαφόρᾳ σπόδῳ. Sept. Theb. 312. SYN. Ξηρός, ἀνχηρὸς, ἀνᾶλῆς, ψαμάθωδης.

Ψαφόροχρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui squalida est cute,] having a parched skin. Ψαφόροχρον κᾶρα πούλιπνές τ' ἔχων. Rhes. 712.

Ψᾶω, v. [(1) attingo, (2) tergo, (3) in tenues partes comminuo, (4) mulceo,] to touch; to wipe, graze; to break to pieces; to stroke, soothe. Καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπελάδος. Trach. 680. SYN. Ψάω, ψήχω, ψαίρω, προσψάω, προσεργίζω, λεπτύνω, θιγγάνω, ψηλάφω.

Ψέγιός, vid. Ψύγερὸς.

Ψέγω, v. [reprehendo, vituperō,] to reprove, censure, disparage. Γῆρας ψέ-

¹ Ψᾶκᾶς, ἄδῶς, ὁ, is a P. N. Acharn. 1149.

² On the orthography of ψᾶρ and ψήρ, see A. Gell. lib. 13. c. 19.

γοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίον. *Alcest.* 686. *SYN.* Μωμάσμαι, λοιδορέω, μέμφομαι, ὑβρίζω, ἀτίζω.

Ψεδνός, ἡ, ὅν, *adj.* [raro habens pilos,] thin-haired, nearly bald, bare. Ψεδνὴ δ' ἐπὲν ἡνὸς ἐλάχνη. *B.* 219. *SYN.* Ψιλός.

Ψεδυρός, *et* ψεθύρος, ἁ, ὅν, *adj.* [fallax,] fallacious. Ψεδυραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων. *Æsch. Suppl.* 1050.

Ψεκάζω, *v.* [stillo,] to drop, to rain. Ἡ βροντῶμεν, ἡ ψεκάζομεν. *Nub.* 580. *SYN.* Στάλάσσω, βρέχω.

Ψεκάς, *idem quod* Ψάκας, *q. v.*¹

Ψελλός, ἡ, ὅν, *adj.* [(1) balbus, (2) obscurus,] stammering; obscure. Τῶν δ' εἰ τὶ σοι ψελλόν τε καὶ δύσευρέτον. *P. V.* 841. *SYN.* Δύσγνωστός, τραυλός, μυγίλαλός.

Ψευδαγγελίης, *et* ψευδάγγελός, *ου, ὁ et ἡ, subst.* [nuncius mendax,] a lying messenger. Ἔοικεν οὐ ψευδαγγέλης εἶν' ἀγγέλος. *Aves* 1340. See also *O.* 159. *SYN.* See Ψεύστης.

Ψευδάμμαξος, ὅς, *adj.* [falsa crepans,] falsely crackling. Σέλ-λου, τοῦτον τὸν ψευδάμμαξιν. *Vesp.* 325.

Ψευδαρτάβας, *ου, ὁ, P. N.* [Pseudartabas,] Καὶ νῦν ἄγοντες ἡκόμεν Ψευδαρτάβαν. *Acharn.* 91.

Ψευδάτράφαξ, ὅς, ἡ, *subst.* [vox ab Aristophane confecta,] "false orrache; met. a calumny." *Sanxay.* Ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδάτράφαξος πλέα. *Equit.* 630.

Ψευδηγόρεω, *vid.* Ψεύδω.

Ψευδής, *et* ψυθής, ἔός, *adj.* [falsus,] false. Ξύνθαλπῃ, μύθοις ψευδεσιν· νύσημᾱ γάρ. *P. V.* 706. See also *Agam.* 1056.

Ψευδοκήρυξ, υκός, ὁ, *subst.* [falsus præco,] a false herald. Τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς. *Philoct.* 1306. *SYN.* Ψεύστης.

Ψευδολόγος, *vid.* Ψεύστης.

Ψευδῶμαντις, ἔως, ὁ *et* ἡ, *subst.* [falsus vates,] a false prophet. Ὡς ψευδῶμαντις. *Æ. C.* 1097. *SYN.* Ψευδοπρόφήτης.

Ψευδόνιτρος, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [falso nitro mixtus,] mixed with adulterated nitre. Ψευδόνιτρον κύνιας. *Ran.* 712.

Ψευδόνυμφετός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [non re ipsa junctus in nuptiis,] not really married. Δώρημᾱ Κυπρίδος ψευδόνυμφέτους μᾶθη. *Helen.* 883.

Ψευδοπάτωρ, πατήρ, ὁ, *subst.* [falsus pater,] a false father. Ψευδοπάτωρ, ἰδὲ τόνδε τεοῦ τρίτον. *Call.* 6. 99.

Ψευδορκέω, *v.* [falso juro, perjuro,] to swear falsely. Καὶ μὴ κατὰθεὶς ψευδορκήσεις. *Eccles.* 601.

Ψευδορκός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [qui falso jurat,] perjured. Τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξεινᾶπα. *Med.* 1389. *SYN.* Ἐπιτορκός.

Ψευδός, *et* ψυθός, ἔός, τὸ, *subst.* [mendacium,] a lie. Πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἐπη. *Helen.* 308. See also *Agam.* 970. *SYN.* Ἀπάτη, πλάνη. *ΕΡΙΤΗ.* Ἀτάσθαλιν, κερδαλέον, πλυνδαϊδάλον, ποικίλδον.

Ψευδοστομέω, *vid.* Ψεύδω.

Ψευδόφημος, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [falsam famam adferens,] false-reporting. Καὶ ψευδόφημᾱ. *Æ. C.* 1517. *SYN.* See Ψευστής.

Ψεύδω, ψευδῶμαι, ψευσιέω, ψευδηγόρεω, *et* ψευδοστομέω, *v.* [mentior,] to lie, to deceive. Πόλλ' ἐλπιδες ψεύδουσι κἄλδοι βροτοὺς. *Eur. fr. Protes.* 6. See also *T.* 107. *P. V.* 1068. *Æ. C.* 1127. *SYN.* Ἀπάτω, ἐξαπάτω, καταψεύδωμαι.

*Ψευδώνυμος, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [falso nominatus,] wrongly named. Ἡξεῖς δ' ὑβριστὴν ποτᾶμόν οὐ ψευδώνυμόν. *P. V.* 742.

Ψευδωνύμως, *adv.* [falso nomine,] by a wrong name. Ψευδωνύμως σὲ δαίμονες Πρύμνη. *P. V.* 85. *SYN.* Ψευδώς, μάταιως.

*Ψευδώς, *adv.* [falso,] falsely. Ἰσθὶ μὴ ψευδώς μ' ἐρεῖν. *Iph. A.* 1005. *SYN.* Ψευδωί, ὕμως, μάταιως.

¹ "Ψακὰς Ἀττικῶς, ψεκάς Ἑλληνικῶς." *Maeris Atticist.*

- Ψεύστης, et ψευδολῶγος, ου, ὁ, subst. [mendax,] a liar. Ψεύσται φανούμεθ'; Antig. 1195. See also Ran. 1569. SYN. Ψευδόφημος, ψευδοκήρυξ, ψευδάγγελος, ψευδής, φέναξ, ἀλάζων.
- Ψέφηνος, ἡ, ὄν, adj. [obscurus,] obscure, dark. *Ὁς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψέφηνος ἀνὴρ. Pind. Nem. 3. 71. SYN. Σκοτεινός, ἀφανής, ἀνώνυμος.
- Ψῆγμα, ἄτος, τὸ, subst. [ramentum,] a splinter, dust. Πέμ-πει βράχυν ψῆγμα δυσδακρυτόν. Agam. 429.
- Ψήκτρα, ας, ἡ, subst. [strigil,] a curry-comb. Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας. Hipp. 1169. SYN. Στλεγγίς, κτεῖς, ξύστρον.
- Ψηλάφᾶω, v. [(1) contrecto, (2) perscrutor,] to feel, handle; explore. Ήψηλάφωμεν ἐν σκοτῶ τὰ πράγματα. Pax 689. SYN. Ἀμφάφᾶω, ψάω, ψᾶω, ψήχω, ἐξερυνᾶω.
- Ψῆν, ηνός, ὁ, subst. [culex in caprificis pascens,] a fig-gnat. See in Κνίψ.
- Ψηνίζω, v. [(1) rado, (2) caprifico,] to scrape. See in Λυδίζω.
- Ψῆρ, vid. Ψάρ.
- Ψῆτᾶ, ης, ἡ, Att. pro ψῆσσα, subst. [(1) rhombus, (2) anas,] (1) a turbot, (2) a duck. Κἂν ὥσπερι ψῆτταν δόκῳ. Lysistr. 113.
- Ψηφίζω, v. [(1) calculis computo; (2) decerno,] to calculate; to decree. Νομοῖσι τοῖς ἐκείθεν ἐψηφισμένους. Heracl. 142. SYN. Λογίζομαι, ἀνᾶτιθμαι, κυρῶ, χειροτόνῶ, ἐπαριθμῶ, γνωμὴν τίθεται, ψηφὸν φέρω.
- Ψηφίς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) lapillus, (2) decretum,] a pebble; a decree. Ὑπὸ ψηφίδος ἅπασαι. Φ. 260. SYN. Ψῆφος.
- Ψήφισμα, ἄτος, τὸ, subst. [decretum,] a decree. Μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι. Aves 1041. SYN. Ψηφίς, δόγμα, ψηφός.
- Ψηφισμάτωπῶλης, ου, ὁ, subst. [decretorum venditor,] a decree-seller. Ψηφισμάτωπῶλης εἰμί. Aves 1037.
- Ψηφῶποιος, οὔ, ὁ, subst. [(1) calculorum confector, (2) hariolus,] a maker of counters; a juggler. Ψηφῶποιος εὐρέθης. Aj. Fl. 1135.
- Ψῆφος, ου, ἡ, subst. [(1) calculus, (2) suffragium,] a pebble; a vote. Εἰς τήνδε παιδίᾳ ψηφὸν ὥρισαν φόνου. Hec. 259. SYN. Ψηφίς, λίθος, λίθαξ, κροκάλη, κρίς, ψηφισμά. ΕΡΙΤΗ. Δυσμενής, φόνια, ὄσια, εὐσεβεσάτη, ἱέρα.
- Ψήχω, v. [(1) rado, (2) delinio,] to scrape; to stroke. Μὲν ἀμπύκκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην. Helen. 1566. SYN. Κάταψήχω, ψᾶω, τρίβω, ξέω, θωπεύω, ψηλάφᾶω.
- Ψῖᾰθος, Ion. ψῖᾰθος, ου, ἡ, subst. [storea, teges,] a mat, a rug. Ποία ψῖᾰθος; μὴ μοίγε. Lysistr. 922. SYN. Φορμός.
- Ψῖᾰς, vid. Ψᾰῖς.
- Ψιθύρίζω, v. [susurro,] to whisper. Ὅπῃταν πλατᾶνος πετέλα ψιθύρίζῃ. Nub. 1008. SYN. Ψαίρω.
- Ψιθύρισμα, ἄτος, τὸ, subst. [susurrus,] a whisper, a murmur. Ἀδὺ τί τὸ ψιθύρισμα. Theocr. 1. 1.
- Ψιθύρος, α, ὄν, adj. [susurrans, vituperans,] whispering, calumnious. Τοίουςδε λόγους ψιθύρους πλάσσων. Aj. Fl. 148. SYN. Ψιθύρίζω, ψεδύρος, λοιδύρος.
- Ψιλός, ἡ, ὄν, adj. [tenuis, merus, nudus, leviter armatus,] slender, pure, naked, bare, light-armed. Ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέᾳ πήρην. v. 437. SYN. Γυμνός, ψεδνός, λεπτός, αὐπλός.
- Ψιμίθιον, ου, τὸ, subst. [cerussa,] white paint. Ἐγὼ δὲ κατὰ πᾶπλάσμενῃ ψιμιθίῳ. Eccles. 878.
- Ψιτᾶ, vide Ψύτᾶ.
- Ψιχάρπαξ, ἄγος, ὁ, [uomen muris,] the name of a mouse. Πατὴρ δυστήνου Ψιχάρπαγος. Batrach. 104.
- Ψυγέρως, et ψεγῖος, α, ὄν, adj. [ad reprehensionem proclivis,] censorious. Ψυγέρων Ἀρχιλόχον βάρυλο-γοῖς. Pyth. 2. 100. See also Nem. 7. 102.
- Ψόγος, ου, ὁ, subst. [reprehensio,] blame, censure. Κάμοι μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλω, ψόγος. Phoen. 92. SYN. Ἐγκλημά, μέψις, ὀνειδός, κύτηγῶρία. ΕΡΙΤΗ. Μεγᾶς, πόλως, σκοτεινός.

Ψόλεις, εσσαῖ, ἔν, adj. [(1)ardens, (2)fumidus,] burning; smoking. Κρονίδης ἄφει ψόλθεντᾷ κέραυνόν. Ω. 538. SYN. Καπνώδης, αἰθαλδεις.

Ψόλκομπια, as, ἡ, subst. [fumosa seu vana jactatio,] Ἐγέλᾳσα ψόλκομπίας. Equit. 693. SYN. Μεγάληγορία, ἀλαζονεία, ἀλαζονευμά.

Ψόφος, v. [(1)strepitum edo, (2)pulso (portam),] (1) to make a noise, (2) to knock (at the door.) Ὅταν πύλαι ψόφωσί. Herc. F. 78. SYN. Ἠχέω, δουπέω, κτύπεω.

Ψόφος, ου, ό, subst. [strepitus,] a noise. Ἐν πόλει ψόφον πλέα. Ion 603. SYN. Ἀραγμός, κτύπος, δουπος, θέρυβος. EPIITH. Κένος.

Ψυθής, vid. Ψευδής.

Ψυθός, vid. Ψευδός.

Ψυκτήριός, α, όν, adj. [refrigeratorius,] refreshing. Ψυκτήριᾶ. Eur. fr. Phaeth. 12. 1.

Ψύλλα, ης, ἡ, ψύλλος, ό, subst. [pulex,] a flea. Καὶ ψυλλῶν οὐδε λέγώ σοι. Plut. 537.

Ψύρια, as, ἡ, P. N. [Psyria,] an island in the Aegean sea. Νησοῦ ἐπὶ Ψύριος. γ. 171.

Ψύτᾱ, (rectius ψίτᾱ. Vid. Schol. Theocr. 4. 44. and Hesych. v. ψιττάζων.) interj. [heus,] ho! Ψύττ' οὐ τᾶδ' οἶν, οὐ τᾶδε νέμῃ; Cycl. 49. SYN. Σίττᾱ.

Ψυχᾶγωγέω, v. [(1) animas ducō, (2) animam flecto, (3) animam ago,] to conduct souls; to charm; to be in the last agony. Οὗ ψυχᾶγωγεῖ Σωκράτης. Aves 1554. SYN. Παράμυθεῖμαι, τέρπομαι.

Ψυχᾶγωγός, ου, ό et ἡ, adj. [animas defunctos ducens, (Mercurius,) animam eliciens, recreans,] leading the souls of the deceased, bringing forth a ghost, refreshing. Καὶ ψυχᾶγωγοῖς ὀρθιάζοντες γοοῖς. Pers. 693.

Ψυχῇ, ἧς, ἡ, subst. [spiritus, anima,] breath, the soul, life, a ghost. Εὖχος ἔμοι δόσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτὸς πῶλῳ. Λ. 445. SYN. Πνεῦμά, νοῦς, θυμός, ψυῖς, κῆρ. EPIITH. Ἰφθιμός, φίλη, παρθενός, δικάια, σώφρων, ἀγάθῃ, θεία, φονία, τλήμων, πτέρουσα, ὄσια, δύσμορος, θεοειδής, τάλαινᾱ.

Ψυχόπομπός, ου, ό, subst. [animarum deductor,] a conductor of the dead. Οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχόπομπός ἂν Χάρων. Alcest. 371. SYN. Ψυχᾶγωγός.

Ψυχορράγέω, v. [(1) anima mihi abrumpitur, (2) singulto,] to struggle for life; to sob. Ψυχορράγουντᾱ, καὶ κἀλοῦντᾱ μητέρᾱ. Herc. F. 324. SYN. Ἀποψύχω, ἀσπαίρω, ἀποθνήσκω.

Ψυχορράγῃς, ἑός, adj. [(1) qui animam agit, cui anima abrumpitur, (2) singultans,] struggling for life; sobbing. Γυναικῆς ἐν τόκοις ψυχορράγεις. Iph. T. 1467.

Ψυχός, ἑός, τὸ, subst. [frigus,] cold. Ψυχῆός ἰμεύρων κατέλεξᾱτο οἰνῶβαρεῖων. κ. 555. SYN. Κρυός, κρύος, ῥίγος.

Ψυχρός, ᾱ, όν, adj. [frigidus, vilis, miser,] cold, wretched, ignoble. Ἄνῃρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λουμένος. Plut. 658. SYN. Ἀπύρος, κρύερος, ῥίγιός.

* Ψυχρῶς, adj. [frigide,] coldly. Ὁ δ' αὖ Θεογονίς ψυχρὸς ὦν ψυχρῶς ποιεῖ. Thesm. 170.

Ψύχω, v. [(1) spiro, flo, (2) frige facio, refrigero,] to breathe, blow; chill, refresh. Ἀμ-φίκει κέντρῳ ψύχειν ψυχᾱν ἑμάν. P. V. 717. SYN. Ἀναψύχω, παρὰψύχω, φυσᾶω, πνέω.

* Ψωλή, ἧς, ἡ, subst. [mentula,] the foreskin. Περὶ τὴν ψωλὴν περὶβαίη. Lysistr. 979.

Ψωλός, ου, ό, subst. [(1) verpus, (2) titio,] one that is circumcised; a firebrand. Κόκκν, ψωλοὶ πεδιόνδε. Aves 507.

Ψωμίζω, v. [pasco,] to feed. Ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν. Lysistr. 19. SYN. Τρέφω.

Ψωμός, ου, ό, subst. [frustum,] a piece, a crumb. Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. ι. 374.

Ω.

* *Ωρίων*, vid. *Ωρίων*.

* *Ωρίωνειος*, α, ὄν, adj. [ad Orionem pertinens,] of Orion. *Οὐ γὰρ φύσιν*
Ωρίων-ρείαν. Isthm. 4. 83.

* *Ογυγία*, ας, ἡ, P. N. [Ogygia,] an island in the Mediterranean. *Νῆσόν ἐς*
Ογυγίην ὀτρύνόμεν. α. 85.

* *Ογυγίος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) Ogygius, (2) antiquus,] Ogygian; ancient. *Ογυγιά*
δ' εἰς πύλωμάθ'. Phœn. 1129. SYN. *Ἀρχαῖος*, *πάλαιος*, *παλαιφάτος*.

* *Ὡδέ*, et *ὠδί*, adv. [(1) sic, (2) hic,] so, thus; here. *Καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν*
φαῦλόν ᾤδ'. Equit. 385. See also Plut. 291.

* *Ὡδεῖον*, ου, τὸ, subst. [Odeum,] a musical theatre built by Pericles. *Οἱ δ' ἐν*
ὠδεῖφ δικάζουσ'. Vesp. 1104.

* *Ὡδή*, ἡς, ἡ, subst. [ode,] an ode, a song. *Ἄμουσὸτάταισ' σὺν ὠδαῖς*. Phœn. 820.
 SYN. *Ἰοιδή*, *μουσά*, *ᾄσμα*, *ἕμνος*, *ἕμνοδια*. EPITH. *Ἐπικήδειος*, *καλλινικός*,
πύλῳχορδός, *ἀντίψαλμός*, *καλλίθογγός*, *μυστίπυλός*, *ἡδύθροός*, *βουκυλική*, *θεσπεσία*,
λίγυρά, *πένθιμός*.

* *Ὠδίν*, mel. *ὠδῖς*, *ῖνός*, ὁ, subst. [dolor parturientis,] the pang of a woman in
 childbirth, anguish. *Τὸν ἔμῳ ὠδίνων πόνον*. Phœn. 30. SYN. *Ἀλγός*, *τόκος*.
 EPITH. *Δάθραῖος*, *κρυφίος*, *ἄπτερός*, *λόχια*, *ὀπιτέλεστος*, *κεραυνίος*, *ἱέρα*, *γῆρα*.

* *Ὠδίνω*, v. [(1) partus doloribus crucior, (2) parturio,] to be tormented with the
 pangs of childbirth; to suffer anguish. *Ἡ πρὶν ὠδίνουσ'* ἔμῃ. Iph. A. 1234.
 SYN. *Λαχεύω*, *πάσχω*.

* *Ὡδοποιός*, et *ὠδός*, οὗ, ὁ, subst. [qui odas conficit, cantor,] a composer of odes,
 a bard. *Τῶν πρόσθ' εἴ τι περὶ σσὸν ὠδοποιῶν*. Theocr. Ep. 16. See also Heracl.
 489. SYN. See *Ἰοιδός*.

* *Ὡεόν*, vid. *Ὡόν*.

* *Ὡζω*, v. [dico O!] to cry oh! to lament. *Ὡζοσὶν οἱ θεαταί*. Vesp. 1527.
 SYN. *Αἰάζω*, *οἰμῶζω*, *φένζω*, *βῶω*.

* *Ὡθεῖω*, et *ὠσιζέω*, v. [trudo,] to thrust, to urge. *Ὡθεῖ σιδηρόν*. Phœn. 1472.
 See also Plut. 330.

* *Ὡθόν*, vid. *Ὡόν*.

* *Ὡκά*, superl. *ὠκίστα*, adv. [celeriter,] quickly. *Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελός ᾤκα κατὰ*
πτόλιν ᾗχετό πάντη. ω. 412. See also χ. 77. SYN. *Τάχα*, *τάχως*, *τάχιστα*.

* *Ὡκάλεα*, ας, ἡ, P. N. [Ocalea,] a town in Bœotia. *Καὶ Ὡκάλην πύλῳπυργόν*.
 Hom. Apoll. 243.

* *Ὡκεάνιη*, ἡς, et *Ὡκεάνης*, *ἰδός*, ἡ, patronym. [Oceani filia,] a daughter of Ocea-
 nus. *Τρεῖς γὰρ χίλῳι εἰσὶ τάνυσφόροι Ὡκεάνιναι*. Hes. Theog. 364. See also
 Apoll. 2. 1243.

* *Ὡκεάνιος*, οὗ, ὁ, subst. [Oceanus,] Oceanus, the ocean. *Παῖτρός Ὡκεάνου. δέρ-*
χθητὲ μ', ἰδεσθ'. P. V. 143. SYN. *Θάλασση*, *πόντος*, *Ἀμφιτρίτη*. EPITH.
Ταυρόκρανός, *ἀκαλαρρείτης*, *ἀφόρρός*, *βαθυρρείτης*, *βαθυρρός*, *βαθυδίνης*, *κυά-*
νέος, *τείλῃεις*, *μεγάκητης*, *εὐρύς*, *κλυτός*, *ἀφόρρός*, *εὐρυπύρος*.

* *Ὡκυᾶλος*, ' ου, ὁ et ἡ, adj. [velox in mari,] swift-sailing. *Τὰς οὐ λάθην ὠκυᾶλος*
νηὺς. μ. 182. SYN. *Ποντοπύρος*, *ὠκυπύρος*.

* *Ὡκυβόλος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter feriens,] swiftly striking. *Πλὴν ἐξ ὠκυβό-*
λων. Philoct. 710.

* *Ὡκυδίνητος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [velociter se movens,] rapidly moving. *Ὡκυδινά-*
τοις ἐν ἡμίλ-λαιοῖ. Isthm. 5. 6.

* *Ὡκυθός*, η, ὄν, adj. [cursu celer,] swiftly running. *Λαμπάδ', ἵν' ὠκυθῶαι νύμφαι*.
 Eur. Suppl. 1003.

* *Ὡκυμῶρος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) brevis ævi, (2) subitum exitum adferens,] short-
 lived; suddenly destroying. *Ὡκυμῶροι καὶ τόξον*. O. 441.

- Ἰκὺπέτης**, et **ὠκὺπτερὸς**, ου, adj. [celeriter volans,] flying quickly. **Ἰκὺπέτα**, χρυσέῃσιν¹ ἐθειρήσιν κομῶνντῃ. N. 24. See also N. 62 SYN. **Ἰκὺπους**, πῶδω-κῆς, ὠκὺθῶς, ἡνέμοις, ὠκὺς, τὰχὺς.
- * **Ἰκὺπλάνος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter vagans,] quickly-wandering. Ταῖς ὠκὺ-πλάνοις πτερύγων ῥίπταις. Eur. fr. Pirith. 3. 4.
- Ἰκὺποινός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cito punit vel ulciscitur,] quickly-punishing. Παρβάσσαν ὠκypoινόν. Sept. Theb. 740.
- Ἰκὺπομπός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter vehens,] rapidly-conveying. Οἱ δ' ὠκὺπόμ-πους ἔλξετ' εἰς πόντον πλάτας. Iph. T. 1428.
- Ἰκὺπόρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter transiens,] quickly-passing. **Ἰκὺπόροι** πέρω-σιν. ε. 176. SYN. **Ἰκὺς**.
- Ἰκὺπους**, πῶδός, adj. [pedibus celer,] swift-footed. Εὖ δὲ τίς ἵπποισιν δεῖπνον δοτὼ ὠκὺπόδεσσιν. B. 383. SYN. See **Ἰκὺπέτης**.
- Ἰκὺπτερὸς**, vid. **Ἰκὺπέτης**.
- * **Ἰκὺρῶας**, et **ὠκὺρῶς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter fluens,] quick-flowing. Τόν τ' ὠκὺρῶαν διαβάς Ἀετὼν. Bacch. 561. See also E. 598.
- Ἰκὺς**, εἶα, ὅ, adj. [celer,] swift. Οὐκ ἐστὶν οὕτως ὠκὺς, ὥστ' ἐμ' ἐκφυγεῖν. Bacch. 444. SYN. **Ἰκὺπους**, τὰχὺς, ὠκὺπέτης, θῶς, δροῦς.
- * **Ἰκὺτης**, ἡτός, ὁ, subst. [celeritas,] swiftness, speed. Πέλειας ὠκὺτην οὐχ ἡσσύνει. Bacch. 1079. SYN. **Τὰχὺτης**, δροῦς, τὰχὺς.
- Ἰκὺτῶκεῖς**, α, ὅν, adj. [ad partus celeritatem conferens,] contributing to a speedy delivery. Ὁ δ' ἀνὴρ περὶ ῥήχ' ὠκὺτῶκεῖ ὠνούμενος. Thesm. 441.
- Ἰκὺτῶκος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter pariens,] quickly-producing. **Ἰκὺτῶκος** πέδιων ἐπὶ νίσσεται. C. C. 689.
- Ἰκὺνῆ**, ἡς, ἡ, subst. [(1) ulna, (2) brachium,] an elbow; an arm. Σοῖς προστί-θημι γυνᾶσιν ὠκὺνῆν ἐμῇν. Androm. 887. SYN. **Βράχιων**, ἀγκάλῃ. EPIITH. Φίλῃ, γραία, ἀριστέρα, εὐώνυμος, δεξιᾶ.
- Ἰκὺνῖος**, α, ὅν, adj. [Olenius,] of Olenus, a city in Elis. Πέτρῃ τ' ὠκὺνῖῃ. B. 617.
- Ἰκὺνός**, ου, ἡ, P. N. [Olenus,] a city in Elis. See in **Πλευρών**.
- Ἰκὺσίκαρπος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [fructum perdens,] fruit-destroying. Καὶ ἰτῆαὶ ὠκὺσίκαρποι. κ. 510.
- Ἰκὺσίοικος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [domum perdens,] family-destroying. Πέφρικα τὰν ὠκὺσίοικον. Sept. Theb. 717.
- * **Ἰκὺς**, κός, pro ὠλαξ, αὐλαξ, ἄκος, ἡ, subst. [sulcus,] a furrow. Εἰ ὠλακὰ δὴν ἡκῆα προτᾶμοῖμην. σ. 374.
- Ἰκὺσητής**. ὠμῶφᾶγος, ὠμῶσιτος, ὠμῶφᾶγος, ου, ὁ et ἡ, et ὠμῶβρως, ὠτός, adj. [(1) crudivorus, (2) sævurus,] feeding on raw flesh; cruel. Μήθ' ὑπ' ὠμωστῶν κύνων. Antig. 697. See also H. 256. Bacch. 338. Herc. F. 883. and E. 782. SYN. **Ἰκὺδάκης**, ἀπηνής, ἀγρίος, χαλῆπος, ὠμῶθυμος, ὠμῶδάκης.
- Ἰκὺσῆρων**, οντός, adj. [cui cruda et viridis est senectus,] vigorous though old. **Ἰκὺσῆρων** τᾷ δὲ μιν φάσ' ἐμμέναι. Ψ. 791.
- Ἰκὺδάκης**, ἔος, adj. [(1) crudivorus, (2) acerbus,] raw-devouring, ferocious. **Ἰκὺδάκης** σ' ἄγαν ἡμέρος ἐξοτρί-ναι. Sept. Theb. 689. SYN. See **Ἰκὺσητής**.
- Ἰκὺδάμος**, ου, ὁ, P. N. [Omodamus, dæmonis nomen,] the name of a demon. **Ἰκὺδάμόν** θ', ὅς τῇδε τέχνη κακὰ πολλὰ πόριζει. Hom. Hymn. 47. 10.
- Ἰκὺδρόπος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [crude decerptus,] prematurely plucked. **Ἰκὺδρόπων** νύμῃων προπᾶροι-θεν. Sept. Theb. 324.
- Ἰκὺθῆτω**, v. [crudum impono,] to place raw. Ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμῶθησαν. B. 424.
- Ἰκὺθυμος**, ου, ὁ et ἡ, et ὠμῶφρων, ὄνος, adj. [animo crudeli,] cruel-minded. Ἰδρις, τὸν ὠμῶθυμον εἶ. Aj. Fl. 885. See also Aj. Fl. 931. SYN. See **Ἰκὺς**.
- Ἰκὺκράτης**, ἔος, adj. [(1) qui validis humeris est, (2) robustus,] strong-shouldered; robust. Νῦν γὰρ ὁ δεινός, μέγας, ὠμῶκράτης. Aj. Fl. 205. SYN. **Κράτερὸς**, γενναῖος.
- Ἰκὺπλάτη**, ἡς, ἡ, subst. [armus, scapula,] the broad part of the shoulder, the shoulder-blade. Ἰνὼ δ' αὖτ' ἐρρηξέ σὺν ὠμῶπλάτῃ μέγαν ὦμον. Theocr. 26. 22. SYN. **Ἐπωμῖς**.

¹ Χρυσέῃσιν is here scanned as an antibacchiuss.

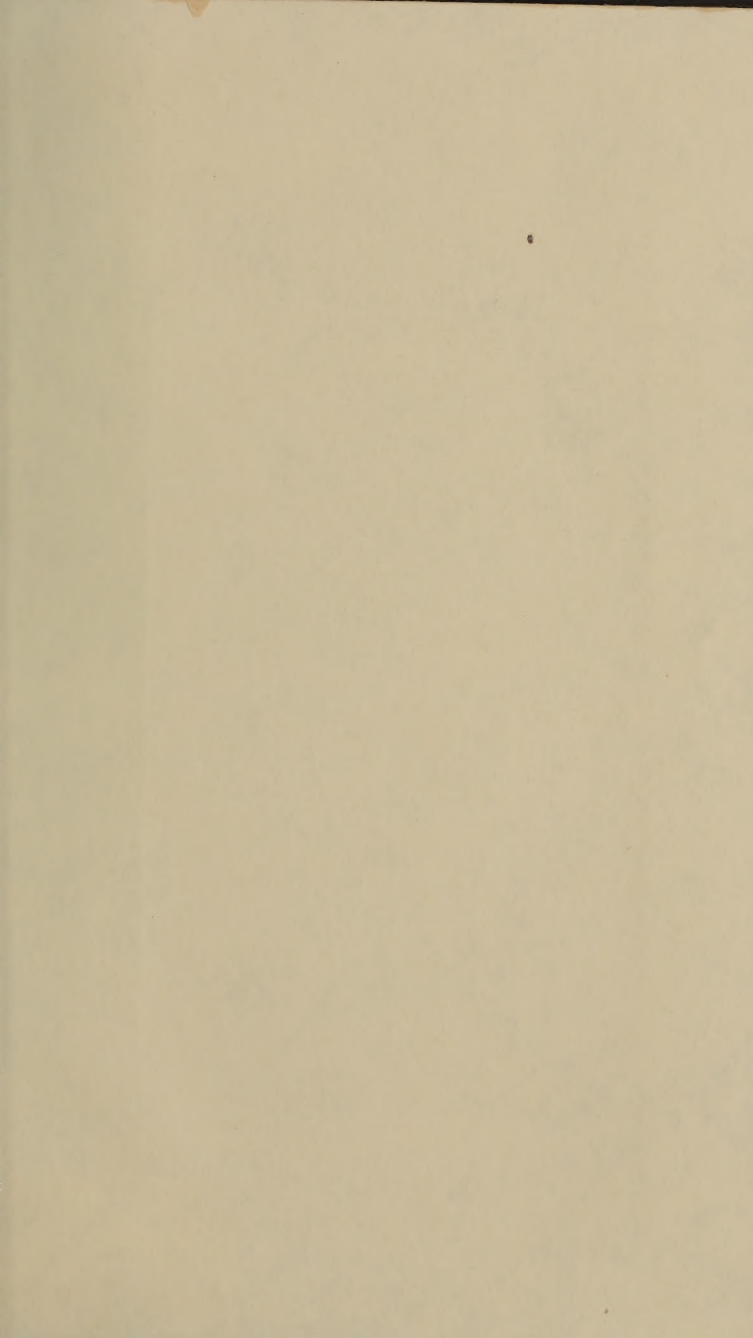
- Ἵμῶς, ἡ, ὄν, adj. [crudus, immaturus, rudis,] raw, unripe, premature, cruel. Οἷκ ὥμῶς εἰς σὸν παῖδ᾽ δυστυχοῦντ' ἔσει. Hipp. 1259. SYN. ἄωρὸς, σκληρὸς, ἀγρίος, ἀπηνής, ὠμηστῆς, σῖδηρόφρων, ὠμόφρων, ὠμόθυμὸς, ὠμῶδ᾽ ἄκῃς.
- Ἵμῶς, οὐ, ὁ, subst. [humerus,] a shoulder. Γυμνὸν ὄμῳ εἰσιδὼν. Phœn. 1411. SYN. Νῶτος, ἐπωμῖς. EPIITH. Εὐρύς, ἴφθιμὸς, στῖβᾶρος, φαίδιμὸς, ἄθανάτος, δεξιτέρως, ἀτειρής, βριάρως, κυρτός, λευκός.
- Ἵμοσιτός, vid. Ὀμηστῆς.
- Ἵμοσπᾶρακτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui crudus adhuc discerpitur,] torn to pieces raw. Ἵμοσπᾶρακτον παρ᾽ ἀλᾷ βῶν. Equit. 344.
- Ἵμοτης, ητός, ἡ, subst. [(1) cruditas, (2) crudelitas,] rawness; cruelty. Οἷκτω δ' ἀφῆκεν ὠμότητά. Ion 47. SYN. Σκληρότης.
- Ἵμοτόκος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [immaturus, immature pariens,] premature, mis-carrying. Ἵμοτόκους ὠδινὰς ἀπηρεῖσαντ' ἔλαιναί. Call. 4. 120.
- Ἵμοψᾶγος, vid. Ὀμηστῆς.
- Ἵμοψρόνως, adv. [crudeliter,] cruelly. Ὡς ὠμόφρονως δαίμων ἐνέβη. Pers. 908. SYN. Ἀγρίως, χυλῆπως, ὠμῶς.
- Ἵμοφρων, vid. Ὀμόθυμὸς.
- Ἵνεῶμαι, v. [emo,] to buy. See in Ὀκυτόκειος. SYN. Ἐξωνεύμαι, ἀγοράζω.
- * Ὀνή, ἡς, ἡ, subst. [emtio,] a purchase. Γεῦμα τὴν ὦν ἡν κάλει. Cycl. 150.
- Ὀνητός, ἡ, ὄν, adj. [emtus, venalis,] purchased, to be sold. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς. Œ. R. 1123.
- Ὀνίος, α, οὐ, adj. [venalis,] to be sold, saleable. Πῶς οὖν ὁ τυρός ἐν Βοιωτοῖς ὄνιος; Equit. 480.
- Ὀνός, οὐ, ὁ, subst. [pretium,] value, price. Ὀνὸν ὑπισχόμεναι. ο. 462. SYN. Τίμη, ὠνή. EPIITH. Ἀξίος, ἀσπετός, βιότησιός.
- Ὀν, dim. ὠϊόν, et ὠέον, οὐ, τὸ, subst. [ovum,] an egg. Ἄλλ', ὥσπερ ὠν, νῆ Δι', ἀπολέψαντ' ἡρή. Aves 673. See also Sapph. fr. 44. and Arat. 956.
- Ὀπή, ἡς, ἡ, subst. [(1) adspectus, (2) color,] sight, color. Κέκλῃμαί εἰς ὠπὴν. Apoll. 3. 907. SYN. Ὀπωπή, ὄψις, πρόσοψις.
- Ὀρα, ας, ἡ, subst. [cura,] care. Ὀραν τιν' ἔξει, ὥστε σωθῆναι πότῃ; Œ. C. 386. SYN. See Φρόντις.
- Ὀρα, ας, ἡ, subst. [(1) hora, (2) tempus; (3) pulchritudo,] an hour; time; the season; beauty. Σύντειν', ὥρα, πόδος ὄρμαν. Eur. Electr. 112. SYN. Καιρός, χρῶνός, κάλλος. EPIITH. Εὐφρων, πολὺ γηθῆς, χρυσάμπυξ, εἰᾶρ ἡ, χειμῆρτα, νέανις, τετραμορφός, χαρίεσσα, μάλα καίπους, εὐκαιρός, πύθειν ἡ, γλυκὺ πάρθενός, ποτνία. PHR. Κήρυξ Ἀφροδίτης ἀμβροσίῳ φιλόδητων.
- Ὀραῖος, ὠρικός, et ὠρίος, α, ὄν, adj. [(1) tempestivus, (2) pulcher,] seasonable; beautiful. Ἐνθαδὲ μείραξ ἐσθ' ὠραία. Eccles. 696. See also Acharn. 271. and Theocr. 7. 62. SYN. Καίριος, εὐειδής, εὐμορφός, κάλως.
- Ὀρακῖός, v. [linquor animo,] to faint. Ὀρακίᾶσας, οὐ γὰρ ἐξηνέσχετ' ὁ. Pax 702. SYN. Ἄθυμῳ, λειποψύχῳ, ἐκλύῃμαι.
- Ὀρείθυιά, ας, ἡ, P. N. [Orithyia,] one of the Nereids. Οὗς πῦρ Ἐρεχθίδος Βύρην τέκεν Ὀρείθυιά. Apoll. 1. 212.
- * Ὀρεός, οὔ, ἡ, P. N. [Oreus,] a city in Eubœa. Αὐτός γὰρ ποῦ 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὐκ Ὀρεοῦ; Pax 1047.
- * Ὀρικίος, α, ὄν, adj. [Oricius,] of Oricum, a city of Epirus. Ἄμαντίνην φκί-σάν Ὀρικίην. Call. fr. 259.
- Ὀρικός, vid. Ὀραῖος.
- Ὀρεῦν, v. [custodio,] to guard, protect. Αἶτ' ἐργ' ὠρεῦνοσσι κἀταθνήτοισι βρο-τοῖσι. Apoll. 1. 903. SYN. See Φύλασσω.
- Ὀρικός, adj. [(1) tempestive, (2) pulchre,] seasonably; beautifully. Πυνθάνει γὰρ ὠρικός. Plut. 964.
- Ὀρίος, vid. Ὀραῖος.
- Ὀρίων, et Ὀᾶριων, ὠνός, ὁ, P. N. [Orion,] a constellation, &c. Ὡς τε ξιφνήης Ὀρίων ὑπερθεῖ δέ. Ion 1153. See also ε. 121. and Call. 3. 264. EPIITH. Πελώριος, θράσυς, θηροκτόνός, κερδαλεόφρων, λυτός.

- Ἰρῶμεδων, δοντός, ὁ, P. N. [Oromedon.] Τελέσαι δδμὺν Ἰρῶμεδοντός. Theocr. 7. 46.
- Ἰρῶθμός, οὔ, ὁ, subst. [rugitus,] a roaring. Οὐδ' ὠρυθμοῖο πῦθέσθαι. Theocr. 25. 217.
- Ἰρώω, v. [rugio, latro,] to roar, to bark. Ταὶ κύνες ἀμμὶν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. Theocr. 2. 35. SYN. Ἰλακτέω, βῶαω, θρηνέω.
- Ἰς, adv. [sicut, sic, cum, tanquam, circiter, ut,] as, so, since, when, as if, about, how. Ἰς σὺν ἔχθαίρω κᾶρα. Hipp. 1057. SYN. Ὠντως, καθά, οὕτως, ὅτι, γάρ, ἔως.
- Ἰσαύτως, ὥσπερ, adv. [similiter, veluti,] similarly, as if. Τὸ σὺν νῶτιζει βλεψῶν, ὥσαύτως δ' ἔμδν. Iph. T. 834. See also Plut. 35.
- *Ἰστῆ, conjunct. [adeo, ut, donec,] so as, so that, until. Ὠστῆ τοῦ Διδός. Plut. 141.
- Ἰστίζω, vid. Ὠῶ.
- Ἰτειλή, ἥς, ἡ, subst. [vulnus, cicatrix,] a wound, a scar. Ἐν δ' ὠτειλὰς πλησᾶν ἀλείφατος ἐννεώροιο.¹ Σ. 351. SYN. Τραῦμα, οὐλή. EPITH. Χαλκότη-πὸς.
- Ἰτός, ου, ὁ, P. N. [Otus.] Ἰτος, κρατέρὸς τ' Ἐφιάλτης. E. 385. EPITH. Ἀντίθεός, Κυλλήνιος.
- Ἰτῶεις, εσσα, ἐν, adj. [(1) auritus, (2) ansatus,] having ears or handles. Καὶ τριπῶδ' ὠτώνεντά. ψ. 264.
- Ἰφελειᾶ, ὠφελῖα, as, ἡ, ὠφελήμα, ἄτος, τὸ, et ὠφελήσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) utilitas, (2) subsidium,] usefulness; benefit, assistance. Τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστὶν ὠφελειᾶ σοι; Thesm. 183. See also Androm. 537. CE. C. 259. and Philoct. 1406. SYN. Ἐπωφελήμα, ἀλεξητήριον, ὄνησις, λυσίτελειᾶ, χρεία.
- Ἰφῆλῶ, v. [adjuvo, prosum,] to assist, to benefit. Τὸ δ' ἀρσεν αὐτοὺς ὠφῆλεϊ προσκειμένον. Hipp. 974. SYN. Ἐπωφῆλῶ, λυσίτελῶ, συμφέρω, συμμάχῶ.
- Ἰφελήσιμος, et * ὠφελίμος, η, ὄν, adj. [utilis,] useful. Παῦρα δ' ὠφελήσιμα. Aj. Fl. 1022. See also Ion 138. SYN. Ὀνήσιμος, χρησίμος, χρηστὸς.
- Ἰφελήσις, vid. Ὠφελειᾶ.
- Ἰχράω, et ὠχρίᾶω, v. [palleo,] to become pale. Οὐτ' ὠχρήσαντα χρῶα κάλλιμν. λ. 528. See also Ran. 308.
- Ἰχρός, ἁ, ὄν, adj. [pallidus,] pale, wan. Χροῖαν ὠχράν, ὤμους μικρούς. Nub. 1016. SYN. Χλωρός, πελιδνός.
- Ἰχρός, ου, ὁ, subst. [pallor,] paleness. Ἰχρος δὲ μὴν εἶλε παρειάς. Γ. 35. SYN. Χλῶς.
- Ἰψ, ὦψ, ὁ, subst. [(1) oculus, (2) vultus,] an eye; the countenance, look. Αἰνῶς ἀθανάτησσι θεῇς εἰς ὦπ' αἰκέν. Γ. 158. SYN. Ὀμμά, ὄψις, πρῶσπον.

¹ The second and third syllables of ἐννεώροιο are here scanned as one long syllable.

ΤΩ, ΘΕΩ, ΔΟΞΑ.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

Preservation Technologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

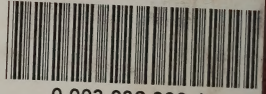
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

WERT
BOOKBINDING
Grantsville, Pa.
March-April 1886
Walters Book Binding

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 036 090 4